

Tamara Siva Wong

花
心

Mục lục

- Chương 1: Cầu Sinh - Khởi Đầu 1
- Chương 2: Vong - Khởi Đầu 2
- Chương 3: Ý Trời A
- Chương 4: Mỏ Vàng
- Chương 5: Triệu Gia
- Chương 6: Lão Tử Muốn Ăn Bào Ngư A
- Chương 7: Âm Mưu Thâm Độc - Tử Cục
- Chương 8: Huỳnh Đê
- Chương 9: Thân Thể Khương Thiên
- Chương 10: Vĩnh Hằng Linh Căn
- Chương 11: Quảng Tam Thân
- Chương 12: Người Phái Tin Ta
- Chương 13: Phong Linh Tông
- Chương 14: Chi Là Phàm Nhân
- Chương 15: Túy Hồng Viên (Thượng) - Dao Mông
- Chương 16: Túy Hồng Viên (Hạ) - Ái Ngã (Yêu Ta Đi)
- Chương 17: Ca Không Thích Chơi Cờ Con Nít
- Chương 18: Tương Tư Cục
- Chương 19: Bức Hoa Thần Thú
- Chương 20: Bóng Hình Của Mẹ
- Chương 21+7 Bước, 3 Bước, Ca Không Cần Bước
- Chương 22: Nếu Huỳnh Còn Có Ngày Mai
- Chương 23: Huỳnh Đê, Vĩnh Biệt
- Chương 24: Hư Lô Kỳ Bí (Thượng)
- Chương 25: Hư Lô Kỳ Bí (Hạ)
- Chương 26: Vạn Thiên Thư
- Chương 27: Ván Cờ Thiên Địa (Thượng) - "Kẻ Được Lựa Chọn"
- Chương 28: Ván Cờ Thiên Địa (Trung) - Thế Cục Vạn Năm
- Chương 29: Ván Cờ Thiên Địa (Hạ) - Hư Lô Đệ Nhất Tầng
- Chương 30: Hư Vô Linh Căn
- Chương 31: Điều Ước Xa Xôi
- Chương 32: Người Là Đồ Phế Căn
- Chương 33: Tông Quân (Thượng)
- Chương 34: Tông Quân (Hạ)
- Chương 35: Bước Vào Ngưng Khí Kỳ
- Chương 36: Thanh Chủy Thủ Kỳ Bí
- Chương 37: Ta Nguyên Lâm Một Đại Ma Đầu
- Chương 38: Ngưng Khí Hậu Kỳ
- Chương 39: Khống Hồn Kỳ
- Chương 40: Đội Trưởng Phong Ảnh
- Chương 41: Trận Chiến Đầu Tiên Của Nguyên Hạo
- Chương 42: Thạch Huyết Khai Dao
- Chương 43: Viếng Thăm Hắc Báo Trại
- Chương 44: Người Không Bằng Cả Phế Vật
- Chương 45: Ác Quý Đền
- Chương 46: Nữ Tử Hoa Hoa
- Chương 47: Đột Nhập Bảo Khố
- Chương 48: Tiểu Vô Ta Rất Thuần Khiết

Chương 49: Thất Đam Đài Liên
Chương 50: Đánh Lén Hứa Minh
Chương 51: Tầng Phủ Xuất Trận
Chương 52: Hắc Báo Đoàn Diệt Vong
Chương 53: Tiếp Quân Phi Ung Đoàn
Chương 54: Tông Môn Trắc Khảo (Thượng)
Chương 55: Tông Môn Trắc Khảo (Hạ)
Chương 56: Trắc Khảo Ngừng Lại
Chương 57: Ta Đến Để Kiểm Tra Linh Căn
Chương 58: Thiết Từ Dạ Xoa Mặc Câu
Chương 59: Nguy Cơ
Chương 60: Niềm Hi Vong Của Ma Đạo
Chương 61: Âm Đa Truyền Kỳ
Chương 62: Cảm Ngộ
Chương 63: Khương Thiên Bị Bất Cốc
Chương 64: Nguyên Hạo Tan Biến
Chương 65: Hành Trình Mới
Chương 66: Bồn Cột Lâm Vĩnh
Chương 67: Thiên Tài Kinh Doanh
Chương 68: Ai Cũng Có Ngày Mưa Không Mang Dù
Chương 69: Đạo Thương Nhân, Đạo Làm Người
Chương 70: Phong Ba Sấp Nổi Lên
Chương 71: Ta Đồng Ý Bái Sư
Chương 72: Nhã Lệ Linh Căn
Chương 73: Lâm Gia Lập Uy
Chương 74: Nguyên Hạo Ra Tay
Chương 75: Đã Bại Lâm Vũ
Chương 76: Thế Lực Thần Bí
Chương 77: Vạn Dược Cốc
Chương 78: Tiến Vào Hóa Các
Chương 79: Tài Năng Khống Hóa
Chương 80: Phụ Tử! Ba Số Phân
Chương 81: Học Tập Luyện Đan (Thượng)
Chương 82: Gặp Lại Tiểu Vô
Chương 83: Dịch Linh, Dịch Thể
Chương 84: Luyện Dược Sư Cấp Một
Chương 85: Hắc Hội Trao Đổi
Chương 86: Di Thư Của Tộc Cổ Du
Chương 88: Vạn Dược Cốc Khảo Hạch (Thượng)
Chương 89: Phần Thi Khảo Hạch Tăng Cường
Chương 90: Quả Khử Của Trúc Lão
Chương 91: Trở Thành Ngoại Môn Đệ Tử
Chương 92
Chương 93: Nuốt Đan Tăng Tu Vi
Chương 94: Tiểu Hội Đấu Giá
Chương 95: Cú Lừa Nhe Nhàng
Chương 96: Đại Hội Đấu Giá (Thượng)
Chương 97: Đại Hội Đấu Giá (Hạ)
Chương 98: Cạnh Tranh Sôi Nổi
Chương 99: Kỳ Mưu
Chương 100: Vỡ Kịch Độc Nhất Vô Nhị
Chương 101: Minh Hoàng Tông Ra Tay

Chương 102: Tình Thế Bất Ổn
Chương 103: Cuộc Chiến Đoạt Bảo
Chương 104: Vạch Trần Gian Kế
Chương 105: Kịch Chiến
Chương 106: Cám Ôn.Nàng
Chương 107: Chia Ly
Chương 108: Rời Đi
Chương 109: Hắc Điều Tông (Thượng)
Chương 110: Hắc Điều Môn (Hạ)
Chương 111: Bàng Hồng Trường Lão
Chương 112: Độc Sư
Chương 113: Công Việc Đặc Biệt
Chương 114: Thân Phận Lão Giả Thần Bí
Chương 115: Chân Tướng
Chương 116: Săn Độc Thú (Thượng)
Chương 117: Săn Độc Thú (Hạ)
Chương 118: Độc Giác Thiềm Thừ
Chương 119: Liên Hợp Săn Bắt
Chương 120: Hồi Tông Môn
Chương 121: Giải Quyết Vấn Đề Luyện Dược
Chương 122: Thí Luyện Địa Bằng
Chương 123: Nhiệm Vụ Từ Nguyệt Lão
Chương 124: Hắc Huyền
Chương 125: Tây Linh Trì
Chương 126: Bí Cảnh Thí Luyện (Thượng)
Chương 127: Bí Cảnh Thí Luyện (Hạ)
Chương 128: Theo Đuôi
Chương 129: Mục Đích Của Âm Tử
Chương 130: Kế Địch Lô Diên
Chương 131: Tập Kích Khắp Nơi
Chương 132: Sơ Hiên Thực Lược
Chương 133: Gã Viên Bình Bá Đạo
Chương 134: Đây Mới Là Huyền Thoại
Chương 135: Hồ Tuyệt Vọng (Thượng)
Chương 136: Hồ Tuyệt Vọng (Trung)
Chương 137: Hồ Tuyệt Vọng (Hạ)
Chương 138: Kịch Chiến Ở Cổng Thành (Thượng)
Chương 139: Kịch Chiến Ở Cổng Thành (Hạ)
Chương 140: Đây Mới Là Đồng Môn Của Ta
Chương 141: Đây Là Lôi Kiếp Sao???
Chương 142: Năm Đầu Ba
Chương 143: Ác Liệt
Chương 144: Chết!!!
Chương 145: Tiêu Tử Người Phải Đi Theo Ta
Chương 146: Nguyên Hạo Bị Bắt Cóc
Chương 147: Trần Pháp Sư
Chương 148: Trà Trộn Vào Hắc Diện Tông
Chương 149: Liễu Gia
Chương 150: Vạn Dược Lô
Chương 151: Hắc Lang Huỳnh Đệ
Chương 152: Liễu Gia Từ Chiến
Chương 153: Chiến Trúc Cơ

Chương 154: Diệt Hắc Lang (Thượng)
Chương 155: Diệt Hắc Lang (Hạ)
Chương 156: Thuận Thú Sư
Chương 157: Hồi Phục Và Đột Phá
Chương 158: Liễu Gia Quá Khứ
Chương 159: Vạn Vật Được Thuyết
Chương 160: Tì Lệ Kim Cương
Chương 161: Thôn Ma Quái
Chương 162: Đánh Lui Cường Địch
Chương 163: Tách Ra
Chương 164: Bấy Hạ Cơ (Thượng)
Chương 165: Bấy Hạ Cơ (Hạ)
Chương 166: Thiết Âm Môn Toàn Quân Bị Diệt
Chương 167: Hắc Huyền Khuyết Bản
Chương 168: Thiếu Niên Đàng Sợ
Chương 169: Đọa Lui Địch
Chương 170: Kim Đan Lão Quái Chi Uy
Chương 171: Ác Ma Hiện Thân
Chương 172: Tam Tinh Tuyệt Sát Trận
Chương 173: Chiêu Lãm Địch Tâm Tư
Chương 174: Vân Liên Sơn Vụ
Chương 175: Bể Quan
Chương 176: Tranh Đoạt Danh Ngạch (Thượng)
Chương 177: Tranh Đoạt Danh Ngạch (Trung)
Chương 178: Tranh Đoạt Danh Ngạch (Hạ)
Chương 179: Đối Đáp
Chương 180: Tàng Kinh Các
Chương 181: Phát Hiện Bất Ngờ
Chương 182: Bí Mật Trong Tàng Kinh Các (Thượng) - Ngụy Hiểm Phá Trận
Chương 183: Bí Mật Trong Tàng Kinh Các (Hạ) - Ngũ Hành Ẩn Quyết
Chương 184: Xuất Phát
Chương 185: Bách Tông Tu Hội
Chương 186: Bách Môn Tu Hội (Hạ)
Chương 187: Khai Mở Bí Cảnh
Chương 188: Người Không Nên Chọc Ta
Chương 189: Diệt Sát Dễ Dàng
Chương 190: Thử Nghiệm Vũ Kỹ
Chương 191: Khuấy Động
Chương 192: Thạch Hạt Đuối Giết
Chương 193: Hạp Cốc Bí Ẩn
Chương 194: Đại Yêu Kê Bá Đạo
Chương 195: Đứng Lại Con Heo Đen
Chương 196: Yêu Lang Linh Quân
Chương 197: Tứ Ngụy Thần Thông (Thượng)
Chương 198: Tứ Ngụy Thần Thông (Hạ)
Chương 199: Tinh Huyết Bốn Mạng
Chương 200: Hư Ảnh Yêu Vương
Chương 201: Yêu Nghiệt
Chương 202: Dẫn Khang
Chương 203: Chạm Trán Yêu Xà
Chương 204: Ngô Đạo Quả
Chương 205: Bình Nguyên Băng Hỏa Tù

Chương 206: Bǎng Hóa Cung (Thượng) - Mê Cung Vô Tâm

Chương 207: Bǎng Hóa Cung (Hạ) - Sinh Lộ

Chương 208: Bị Thôn Phê?

Chương 209: Bông Hoa Bí Ẩn

Chương 210: Minh Không Thạch

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Cầu Sinh - Khởi Đầu 1

Nhân sinh một bước sai vạn kiếp bất phục.

Khi bạn cảm thấy vào ngõ cụt rồi thì có thật sự không còn đường để bước tiếp ?

"Thiên nhi, mau chạy đi... bọn khốn kiếp!!!"

" Tiểu Thiên, Đờnnnnng quay lại"

" Thiên ca, Đệ ...không bước được nữa. Đệ.. Đệ rất muốn làm thấy thuốc như ...ca. Đệ...."

Tách tách... Từng giọt mưa thấm vào những vết thương loang lổ làm hẩn tỉnh lại. Cảm giác đau đớn vô lực khiến hẩn không thể đứng dậy được nữa, hẩn đã chạy bao lâu rồi chính hẩn cũng không nhớ được nữa. Cười chua chát, thừa hưởng y thuật từ ông già truyền lại hẩn đã cứu mạng rất nhiều người trong làng nhưng hẩn lại chưa từng cảm giác rõ ràng tử vong là thế nào. Khương Thiên, 14 tuổi, hành y từ lúc lên mười, già trẻ trong làng đều trừu mến gọi hẩn là "tiểu thần y".

"Tam Thúc, Tiểu Quý, Diệu thắm, các người có đau không?"

Hẩn hoài niệm rồi tự lẩm bẩm, Lão già hẩn mất sớm khi hẩn lên tám nên hẩn sống dưới sự bảo bọc của dân làng, cuộc sống êm đềm của hẩn cứ lững lờ trôi qua như vậy cho đến 2 hôm trước. Khác với ngày thường, lần hái thảo dược này Khương Thiên đi sâu vào Hắc Ám lâm vì hẩn muốn tìm 1 Hoàn Thảo quả để chữa bệnh cho lão Bạch cuối làng. Vì là 1 loại thảo dược hiếm nên Khương thiên quyết định tiến sâu vào khu rừng tối tăm, "Lão bạch không thể đợi nữa", đó là suy nghĩ của hẩn. Nhưng Khi trở về thì đập vào mắt hẩn là cảnh khói lửa và giết chóc, khương Thiên hẩn cứu người cũng cả trăm lần nhưng đứng trước cảnh tượng lần đầu trong đời như vậy thì hẩn chỉ thấy hô hấp mình dừng lại, tay chân như dạt ra.

Có lẽ nếu không có Tam Thúc và Tiểu Quý, Diệu thâm lôi kéo hẳn thì giờ hẳn đã chết trong tay đám cường đạo rồi.

"Thế nhưng giờ ta còn sống được sao.."

Máu hẳn đã thấm ướt cả áo hòa với nước mưa nhìn không khác gì 1 huyết nhân, thế nhưng hẳn lại không có ý định cầu sinh. "Hành y cứu người" là tôn chỉ sống của hẳn nhưng giờ cả làng không còn, hẳn sống để cứu ai, với lại hẳn có thể cứu hẳn được không khi hẳn cảm giác rõ ràng sinh cơ mình càng ngày càng mất dần.

"Khương nhi, con muốn sau này làm gì"

Giờ phút này hẳn lại văng vẳng nghe thấy lời lão cha của mình, ừ có lẽ tí nữa mình sẽ gặp lại ông già rồi, hẳn là không có mình nấu ăn cho chắc lão ốm ghê lắm.

"Con muốn cứu người giống như phụ thân, con sẽ không để ai đau đớn, không ai phải "ngủ" hết"

"Tiểu tử ngốc, ai rồi cũng phải già, bệnh, rồi họ sẽ ngủ không tỉnh lại nữa, chúng ta cũng không gặp lại họ nữa"

" Tại sao phải Ngủ? Vậy sau này lớn lên con sẽ chế ra 1 loại thuốc khiến mọi người không Ngủ nữa, Khương nhi cũng không muốn phụ thân ngủ bỏ Khương Nhi đi"

Ánh mắt phụ thân nhìn hẳn thật sâu, ánh mắt đó y hệt ngày Phụ thân hẳn thật sự "ngủ" mất.

"Khương nhi, nguyện vọng cả đời ta là hi vọng con có được 1 cuộc sống hạnh phúc, êm đềm nhưng ta không thể tiếp tục bảo hộ con..."

"Con cũng sắp ngủ rồi phụ thân à..."

"Àm...âm"

Tiếng rền vang khiến hẳn lại ngược nhìn lên...

Bụi cây trước mặt hẳn giờ là 1 con đường nhỏ âm u đầy quý dị

****Thông thiên nhất Hư Lộ**

Vong ngã nhất trùng sinh ******

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Vong - Khởi Đầu 2

"Nguyên hẳn đàn ... Mà có trả tiền cơm tao không, 3 tháng rồi đấy"

"Nguyên đại gia, tiền nhà tháng này anh còn không đóng thì anh vui lòng dọn giúp tôi nhé"

"A lô, sao huynh không mở điện thoại thế, thằng Cửu hẳn mới hốt được 1 kèo ngon, tính rủ anh em đi nhậu ở Hồng Hoang Đỏ chiều nay đấy"

1 loạt bom tin nhắn ồ ạt tràn vào chiếc dế nokia của Nguyên Hạo. Có lẽ chỉ có những ca sĩ, diễn viên hạng nhất mới bị "ái mộ" như vậy. Hẳn ngáy ngủ ngời xóa tin nhắn thì bỗng mắt sáng như đèn pha hải đăng

"Haiz... cuối cùng trong đồng tin nhắn khủng bố vô tình của cái xã hội đen tối này cũng có tình người."

"Hào, không hổ là đàn em của Nguyên Hạo ta hắc hắc. Chị Mẫn Mẫn, cho em mượn bộ đồ đi tiệc nhé, tiền nhà tháng sau em sẽ gom đủ lãi lẫn vốn cho chị"

Vừa cạo râu vừa ngắm nghía mình trước gương, hẳn cứ suýt xoa body ốm tong teo và chiều cao người mẫu 1m81 của mình. Đi với đàn em thì phải diện cho ra hồn chứ. Hẳn mà bước ra thì các cô gái bu quanh chắc mệt lắm, cần đeo kính cải trang thôi.

"Cái áo rách này mà chị cũng tính toàn với thằng em này à, chị thấy em mặc nó là đang tôn vinh nó đấy chứ"

19g37' Đường Tô Xuyên tỉnh Hà Giang.

"Này cậu trai trẻ, cậu thật là đi xin việc không đấy, khu Hương Đồng Nội này

toàn là những quán Đen thôi, Cậu ăn mặc lịch sự vậy ..."

"Haiz... không giấu gì bác, thật ra cháu sinh viên loại Siêu suất sắc, là nhân tài trong vạn người có một, chỉ là ba mẹ cháu bệnh nặng, cháu bỏ trường gánh cả gia đình, cháu đến đây là do 1 ông chú họ, ông nói có mấy giám đốc lãnh tụ quốc gia ghé qua ăn uống, muốn đề cử cháu..."

"...."

Lão tài xế thầm nghĩ mình cho đệ nhất da mặt dày thiên tài đi nhờ xe rồi

21g10' Hồng Hoang Đỏ Đường Tiểu La

"Phù..."

"Thuốc lá ngoại này hút thơm thật mà"

"Hắc hắc... hàng này Anh Nam báo cho đấy, mỗi lần anh đến để xử lí là bo cho anh em trong quán hết"

"Ừ, đại ca Nam thật tốt... sặc... tao có nhìn lầm không, thẳng mặc đồ vét rẻ tiền, mang kính râm, dép 10 xu 1 đôi kia có Phải người Đại ca Nam đợi không?"

2 Nhân viên giữ cửa Hồng Hoang Đỏ nhìn thấy 1 bóng liêu nghiêu đi đến thì trở mắt ra, có lẽ cái xì tai nay vượt qua cả những kiểu model phá cách nhất mà bọn chúng vẫn hay xem qua các chương trình fashion trên tivi.

"Hello 2 người anh em, cho hỏi phòng Cửu đàn đặt là phòng nào vậy, tôi công việc bề bộn quá nên quên mất"

Hạo Nguyên phô ra 1 kiểu dáng đàn anh, thầm Nghĩ mình thật là quá ra dáng anh chị rồi. 2 tên giữ cửa vẻ mặt quái khí nhìn Hạo Nguyên rồi cười mím quý dị nói:

"Anh là Anh Hạo Nguyên đúng không, mời anh theo chúng tôi"

Nguyên Hạo trong lòng lâng lâng nghĩ thầm: "trời xanh có mắt a... ta rốt cuộc

cũng được mọi người thường thức đúng vị trí rồi"

2g55' sáng núi Xa Mã

"Nam đại ca, anh tha cho em đi... anh anh tuần tài ba, hô phong hoán vũ... 1 tay phất lên thì cả ngàn thẳng như em sẵn sàng vì anh mà biển lửa núi đao không từ... sao anh lại phải lưu tâm đến em vậy, làm em thấy hổ thẹn"

Nguyễn Hạo vừa gào vừa khóc, giờ ai nhìn thấy chắc không thể nhận ra anh chàng "đàn anh" hay "sinh viên vạn người có một" này nữa.

"Thằng nhóc ranh, mày thiếu 200 nghìn tao không nói, lần trước đến khuất nợ, chị 2 tao phát hiện mất 1 phật ngọc trị giá 50 triệu, tao không ngờ thằng nhát gan như mày có bản lĩnh lớn vậy"

Ầm... sắc mặt Nguyễn Hạo bỗng trở nên mù mịt. "50 triệu, vậy thằng chó ở chợ đen nói cái này chỉ đáng giá 50 ngàn... Tao không cam tâm....."

Từ bé đến lớn hẳn chỉ có gạt người, không ngờ kết cuộc lại ăn 1 vố lớn đến vậy, haiz thật là nhân sinh tuần hoàn đó mà.

"giờ tao đếm đến 10, nếu mày không nói ra chỗ cất tượng bạch ngọc thì năm sau ngày này...à mà không, mày rút xuống núi này thì thú tha mất xác, mà cũng chả có ai trên đời này quan tâm mày sống chết sao đâu...thằng con hoang à"

Gào

Ánh mắt mê lương của Nguyễn Hạo quay ngoắc lại 180 độ nhìn Nam báo, từng sợi tơ máu lòi ra nhìn như 1 con dã thú thật sự khiến Nam báo bỗng thấy lạnh da đầu

"Mày không được nói đến mẹ tao nếu không tao sẽ giết mày"

"Haha... Mày làm gì được... con hoang thì mãi là con hoang..."

Chưa dứt lời thì Nguyễn Hạo giật mạnh người lao đến Nam báo, gã điên cuồng

cắn thẳng vào lỗi tai đối thủ. Nam báo tru lên đầu đón:

"thẳng khốn, mày dám cắn đứt tai tao... vậy thì đi chết đi"

Nam báo rút súng bắn 1 thẳng vào người Nguyễn Hạo nhưng viên đạn lệch tim. Hắn lao đảo rồi ngã xuống vực núi.

" Mẹ... hi vọng dưới hoàng tuyền con lại có thể cùng mẹ ăn củ khoai lang vùi nữa..."

Mắt hấn nhòa đi, có lẽ từ khi sinh ra đến giờ, cuộc đời của gã chỉ hạnh phúc thật sự những năm đầu đời khi sống với mẹ mình. Giờ này hắn chỉ mong được thấy lại khuôn mặt ấy thật nhanh thôi.

Ầm

Bỗng nhiên mây đen kéo vũ đầy trời, gió réo từng cơn đập vào đám người. Mọi người sợ hãi vội bỏ đi, tên kia trúng đạn rớt xuống núi thì sống thế nào nữa chứ. Dưới chân núi, toàn thân Nguyễn Hạo đầy máu, xương hấn gãy gần hết nhưng trước mắt hắn mơ hồ mở ra 1 con đường, 1 con đường u oán âm u, như không có điểm cuối.

Hư lộ mở

Thiên Địa động

Phong vân khởi

Tạo hóa chuyển

Thiên đạo thông

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Ý Trời A

Ta đến quý môn quan chưa... haiz ông trời thật đố kỵ tài năng, ta chưa phong văn được thì đã làm dã quý cô hồn rồi... thật là bi thương a.

Mang theo oan ức vô hạn, Hạo Nguyên giật tỉnh dậy, hẳn cảm giác thật vô lực, xung quanh tối tăm tê dại, từng cơn gió rít qua làm hẳn thấy nổi hết da gà. Địa phủ, địa phủ âm u thật rồi, hẳn ngao ngẩn lắc đầu thì chợt thấy đốm lửa kế bên, một bóng người đang nướng gì đó.

- Ta kháo, không phải là quý sứ đang nướng thịt người đó chứ

Ánh trăng từ từ rọi rõ bóng áo thì hẳn càng run lên, 1 thân áo huyết tinh kết hợp với không khí quý dị khiến hẳn căng thẳng tột đỉnh. Theo bản năng, hẳn định lui lại thì thấy toàn thân đau đớn...

"A..."

Hạo Nguyên vội nín bịt miệng lại nhưng đã muộn, bóng người đó đã quay lại, 1 âm thanh khàn đục vang lên:

- tỉnh Lại rồi à

Rồi Huyết nhân đó từ từ bước lại gần hẳn, giờ phút này não bộ của Hạo Nguyên hoạt động với tần suất nhiều hơn cả 16 năm sống của hẳn:

-Người...Người đừng lại gần, ta từng học qua hàng ma đại pháp đó, ta biết chú đại bi, ta đọc cả kinh thánh nữa... ta rất lợi hại đó.

Nhưng huyết nhân không có dấu hiệu chậm lại tí nào, mười bước, chín bước, tám bước... xong rồi, ta cứ ngỡ ngày xưa tại sao yêu quái cứ bu lấy Đường Tam

Tặng, thì ra ma quỷ thích thịt của những người cao quý như vậy, thật là bi đát quá.

-Thôi, quý ca, ta chỉ xin huynh đừng nướng ta, ta không muốn chết khét, huynh làm món gì nhẹ nhàng chút a.

Huyết nhân vẫn vô cảm trước van nài của Hạo Nguyên, gã từ từ ngồi xuống, sờ soạng kiểm tra thân thể hẳn.

-Móa, số ta đen vậy sao, đã gặp quý mà còn là sắc quý, hiệp trước thịt sau, kiếp sau nhất định ta phải sinh ra bớt đẹp trai đi, trời sinh tài sắc như ta thật là tai họa mà

Nước mắt chảy ròng, nghĩ đến lần đầu của mình lại bị 1 con quỷ lấy đi mà còn là quỷ đực nữa Hạo Nguyên bi tráng thốt lên:

-Ta không cam tâm, 18 năm sau Hạo gia gia ta vẫn là nam tử hán á

Lúc này đột nhiên huyết nhân lắc đầu thốt lên:

-Haiz ta cứ nghĩ hẳn chỉ bị ngoại thương thôi, không ngờ cả tinh thần cũng bị tổn hại, thần trí bất minh... Anh bạn à, không biết vì sao người tự tử nhưng nhân sinh là vì đạo cầu sinh, ông già ta từng nói còn sống mới có thể làm được nhiều thứ, có thể thấy nhiều điều, sống có thể

Khuôn mặt Hạo Nguyên co giựt liên tục, huyết nhân cứ miệt mài với triết lí nhân sinh vĩ đại của mình.

-Ta khát, muốn hiệp muốn giết thì cứ làm đi, đừng hành hạ ta nữa

Huyết nhân lắc đầu đầy thương cảm, lấy miếng vải nhét vào họng hẳn rồi lại tiếp tục bài "thuyết giảng" của mình, sau 2 canh giờ, cảm thấy mình nói cũng khô cổ, huyết nhân dụi dãi mồm cười nói:

- Người đã thông suốt chưa?

Nhưng nhìn lại Hạo Nguyên thì hẳn đã trợn trắng sùi bọt mép gục 1 bên rồi, huyết nhân ngao ngán:

-vẫn là chưa đủ a, ngày mai cần cũng cố tinh thần cho hẳn nhiều hơn, hành y cứu người thật khó nhưng Khương Thiên ta tuyệt không bỏ rơi bất cứ người bệnh nào

.....

"Aaaaaaaaaaaaa"

Hạo Nguyên giật mình dậy từ trong ác mộng, mồ hôi chảy đầy mặt hẳn như trải qua 1 cuộc đua maraton xong. Hẳn cố định thần lại, mặt trời, gió ...

-a, ta vẫn còn sống sao

-Có ta ở đây người chết thế nào được

Một giọng nói quen thuộc vang bên tai Hạo Nguyên, hẳn thấy 1 thiếu niên trẻ hơn hẳn cũng băng bó khắp người đang ngồi kể bên.

-Người mạng lớn, rốt xuống núi vậy lại gặp được ta, chứ gặp người khác cũng không ai cứu nổi đâu

Thiếu niên mang theo vẻ ngạo nghễ nói.

Hạo Nguyên nhìn vết băng bó trên người mình 1 lượt rồi cười to hét lên:

-Ta nói rồi, ta là thiên tài, trời cao sẽ không để ta chết yếu vậy haha, rốt núi có người cứu, ngay cả quỷ sứ muốn bắt ta cũng không được haha

Rồi hẳn quay qua nhìn thiếu niên nhếch miệng khoe khoang:

-Người không hiểu đâu, ta vốn không phải người bình thường, tối qua điem vương đại nhân đã cử cả ngàn con quỷ đây máu me đến bắt ta đi. Nhưng ta mạnh mẽ chống cự, 1 mình hiển lộ thần uy, cuối cùng trở lại dương gian này

Người thật lợi hại vậy...

Thiếu niên ánh mắt sáng ngời nhìn hẳn, từ nhỏ Khương Thiên đã nghe ông già

nói thế giới này thật ra có các vị thần nhân rất giỏi, hái sao, chặn cả mặt trời, lên trời xuống lòng đất. (nếu thằng bé biết quý xứ trong mắt Nguyên Hạo là nó thì không biết nó nghĩ gì)

Hạo Nguyên hưởng thụ ánh mắt sùng bái đó đến quên cả đau đớn, hẳn nhìn thiếu niên rồi ôn hòa nói:

-Ta thật sự kinh tài tuyệt diệu, nhưng ta không thích hào quang quá nhiều nên cố tình ẩn giấu đi, nhưng nay gặp cậu em coi như nhân duyên, Fan club của ta thêm 1 người cũng không sao

Hình Tượng tuyệt vời, điển phạm của giới trẻ ngày nay, Hạo Nguyên cảm thấy mình quá cool rồi.

-Đệ tên là Khương Thiên, 14 tuổi, hành y theo nghiệp gia phụ, không biết tại sao huynh lại rơi từ trên núi xuống

Nguyên Hạo cúi đầu thật sâu, xong lại thở dài, rồi ngược mặt lên, ánh mắt chiếu rọi cả bầu trời, cảm giác xuất thần, cảm khái nói

-Ta Nguyên Hạo cả đời thiên kiêu, không màng tài lộc, sống chỉ vượt lên chính mình, lãng du tứ phương, ngạo thị phong vân, khi đi đến đây thì bị 1 đám.. à không 1 tổ chức khủng bố quốc tế, sau khi lưỡng bại câu thương tiêu diệt 9999 tên địch, làm bị thương vô số kẻ, mất tay mất chân không đếm xuể thì kiệt sức nên rơi xuống, trận đánh đó thật là âm đậm phong vân, nhật nguyệt lu mờ

- Hạo ca, huynh thật lợi hại, vậy vài trăm tên tặc phi trong tay huynh chẳng phải dễ dàng đối phó sao

-Chỉ là 1 cái phất tay thôi tiểu Thiên à

Nguyên Hạo ra vẻ cao thủ tịch mịch, hận đời tìm mãi không đối thủ

Khương Thiên mừng rỡ nắm lấy Nguyên Hạo

- Hạo ca, huynh hãy trả thù giùm đệ, tất cả người trong làng đều bị chúng giết

hết, đệ may mắn chạy thoát, bọn chúng rất tàn ác, xin huynh hãy vì đại nghĩa phất tay nhẹ để thanh trừ bọn chúng

"khụ Khụ"

Khóe miệng của Nguyên Hạo co giật, nhưng vẫn giữ mặt không biến sắc nói

- Đúng là bọn chúng đối với huynh chỉ như con sâu cái kiến thôi, nhưng huynh bị thương quá nặng, sợ không nghi ngơi điều trị vài năm không thể ra sức được

Khương thiên nghe vậy cười vỗ ngực tự tin nói:

- Đánh nhau đệ không biết chữ y thuật đệ giỏi nhất làng đó, với thương thế của huynh chỉ cần nghỉ 10 ngày là đệ bảo đảm sẽ lành lặn như cũ ngay

Nguyên Hạo trợn mắt lên, xong thật rồi, tiêu đời rồi, lờ cao hứng chém quá mạng, ngày xưa hấn đánh nhau 1 vs 1 với mấy thằng nhóc đánh giày còn thua nhiều hơn thắng, giờ 1 vs mấy trăm, cho dù mỗi tên phun nước bọt thôi cũng dìm chết hấn rồi.

Khương thiên thấy Nguyên Hạo ánh mắt lảng lệ, trong lòng nghĩ chắc huynh ấy ghét ác như thù, đang rất căm phẫn.

- Khương ca, đệ biết huynh là người đại nghĩa, huynh không giúp đệ thì đệ không biết tìm đâu 1 cao thủ tuyệt thế có tấm lòng như huynh nữa, đệ nguyện làm trâu ngựa cho huynh, chỉ xin huynh giúp đệ trả thù.

Khương Thiên quỳ xuống bám chặt Nguyên Hạo van nài.

Nguyên Hạo nước mắt trong lòng chảy muốn thành suối rồi, hấn không nghĩ gặp loại mặt hàng này, cứ như tiểu thuyết Kim Dung, đồ sát gia tộc, giờ đến vai chính xuất hiện, thế nhưng hấn chưa lượm được bí kíp võ công như trong truyện á, giúp thế rằm nào đây. Bỗng trong đầu lóe lên, Nguyên Hạo nghiêm mặt lại, lại thờ dài mấy hơi, ánh mắt tang thương xa xăm:

- Chúng sinh đều có sinh mạng, oan oan tương báo, bao giờ mới kết thúc, ta

nguyên xuống địa ngục để tiêu trừ kẻ ác, nhưng kẻ ác cũng có cha mẹ, có vợ con, họ chết rồi chẳng phải người thân họ cũng đau khổ sao, xã hội đen cũng vì miếng cơm manh áo thôi Khương đệ à

Mặc dù không hiểu "xã hội đen" là gì nhưng Khương Thiên lại thấy xúc động, những lời của Nguyên Hạo cũng có đạo lý nhân sinh sâu sắc

"Hạo ca... đệ.... đệ .."

Ngon cơm rồi, Trong lòng Nguyên Hạo cười như nở hoa, chỉ có tài hoa như ta mới nghĩ ra lí do hay vậy, vừa giữ hình tượng lại không phải đi liều mạng á, công nhận coi ké mấy bộ phim kiếm hiệp 3 xu với Mẫn tử chủ nhà thật tốt quá, học được vài câu phòng thân, lần sau coi ké nhiều thêm tí hắc hắc. Thấy mọi thứ như mình nghĩ, Nguyên Hạo cao hứng giơ ngón tay lên chỉ trời cao:

- Hồi lão thiên, nhân sinh khổ, ta Nguyên Hạo muốn mọi người vui vẻ nắm tay nhau sống chứ không phải chém giết, nên ta sẽ tha cho bọn thổ phỉ đã sát hại làng của Khương Thiên 1 cơ hội, nếu tấm lòng ta đúng xin trời cứ trong xanh như công lý mãi tồn tại, còn nếu thật sự bọn chúng xứng đáng phải xuống địa ngục xin trời hãy nổi sấm chớp để ta hiểu thiên ý mà thay trời hành đạo

Uy vũ, cool, đỉnh của đỉnh, ta yêu ta đến chết mất, Nguyên Hạo liếc thấy sự sùng bái vô hạn trong mắt Khương Thiên, hẳn càng giữ nguyên tư thế hào hùng này, đất trời này chỉ có ta, Nguyên Hạo này thôi, haha, trời sáng như gương thế thì sét đâu mà ra được. Sau nửa nén nhang, Nguyên Hạo đắc ý dào dạt thu tay lại, thờ dài nhìn Khương Thiên:

- Thiên đệ a, ý trời a, ý trời a

Hắn còn đang lắc đầu, vẻ mặt tiếc nuối vì không giúp Khương Thiên được thì trên trời bỗng Chớp sét Lên liên hồi

Rầm Rầm Rầm

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Mỏ Vàng

Nghiêm Hạo hóa đá ngay lập tức, hẳn có cảm giác thế giới này quá không thực đi chứ, trời xanh, mây trắng, gió nhẹ vi vu, bướm còn bay tung tăng từng cặp, chim thì rìa lông thông thả, ngay cả vệ tinh thời tiết của US cũng không dám phán là có sấm sét nữa, mà không phải 1 tia, có ai thấy sét mà như pháo bông thế kia không?

-Lão thiên, người chơi chết ta rồi.

Khương Thiên bên cạnh thì run rẩy, thật sự có phép màu a, chắc chắn Hạo ca là người được thiên ý chọn, ta sẽ báo được thù. Cố nén cảm xúc của mình lại, Khương Thiên quay lại nhìn Nguyên Hạo rồi quỳ xuống

-Hạo ca, Khương thiên từ bé chỉ quỳ cha mẹ, huynh là người thứ 3 ta thấy xứng đáng, cả ông trời cũng đồng tình với huynh, từ giờ huynh cần đệ phụ giúp gì đệ cũng quyết không từ nan

Nghiêm Hạo cảm giác mình đang đứng trên đồng lửa rồi, bản thân hẳn còn bị xã hội đen bắn rớt núi thì nói gì đến làng nào với mấy trăm thổ phỉ nữa chứ. Công an, Đúng rồi, nếu làng đó bị cướp thì chắc giờ này công an đã đến xử lí, mà thổ phỉ cướp làng thì cũng bỏ chạy rồi chứ ở lại chiếm núi xưng vương như trong phim sao. Nghĩ đến đây Nghiêm Hạo thấy mình này giờ lo xa quá rồi, hẳn thở ra 1 hơi mỉm cười khoác tay nói:

-Nếu mệnh trời đã vậy thì ta sẽ đi với Thiên đệ, đệ có ơn cứu ta thì ta xá gì bỏ công 1 chút, nói đi, làng đệ thuộc thành phố nào, huyện nào trong tỉnh Hà Giang?

-Hà Giang?

Khương Thiên còn chưa bao giờ nghe xung quanh Hắc Ám lâm có địa phương nào tên gọi như vậy. Thấy Khương Thiên bộ dáng mờ mịt, Nguyên Hạo cau mày:

-Không lẽ đệ đến từ tỉnh khác, vô lí a, nếu đệ chỉ chạy bộ thì không thể đi bao xa được. Thế Đệ có đi nhờ xe máy hay ô tô của ai không?

- Ô tô? Xe máy?

Khương Thiên cảm thấy việc mình chỉ lẩn quẩn quanh làng và khu rừng khiến hẳn không biết thế giới bên ngoài có nhiều thứ mà hẳn chưa từng nghe như vậy. Không đúng a, các thúc thúc trong làng đi trao đổi đồ họ đi cả tháng về cũng không nói đến những thứ như vậy

Nguyên Hạo cảm giác đứng không vững, dù là thôn xóm thì cũng không thể không biết những thứ này a, thế kỷ 21, tivi radio không còn là thứ xa xỉ nữa. Không lẽ đây là 1 dân tộc cực kỳ thiếu số sống sâu trong rừng rú.

- Thế đệ có nhớ đường không, huynh cũng đi phượt nhiều nên biết các nơi ở Hà Giang này. Đợi huynh xác định được rồi khi huynh bình phục sẽ đi với đệ

Dù gì thì cũng không về được nữa, chắc chắn hẳn lết về thì Nam báo sẽ cho hẳn thêm vài phát nữa, tốt nhất là dưỡng thương rồi tính tiếp. Nghĩ vậy, Nguyên Hạo thả lỏng người, hẳn bắt đầu hỏi Khương Thiên về đường đã chạy trốn. Nhưng khiến hẳn phát hoảng là Khương Thiên chỉ mới bỏ chạy có 3 ngày, 1 vận động viên marathon đường dài thì có thể chạy bao xa trong 3 ngày. Con cái Hắc Ám lâm quái đản đó là chỗ nào, hẳn mặc dù không tự phụ nhưng cũng không cho rằng 1 khu rừng núi lớn và không hề có ánh sáng chen qua như Khương Thiên kể mà hẳn lại không biết. Thôi, để khỏe lại vô quán Net hỏi bác google vậy. Nguyên Hạo hẳn cái gì không nghĩ ra thì vút sang 1 bên ngay.

1 tuần trôi qua, Nguyên Hạo kinh ngạc với y thuật của Khương Thiên, xương khớp lành lại với tốc độ chóng mặt, các vết thương ngoài đã lên da non rồi. Đông y tốt hơn tây y nhiều a, Nguyên Hạo chắc lười cảm thán, Ngoài ra, khả năng săn bắt của Khương Thiên còn đáng sợ hơn, tiểu quý này ngày nào cũng bắt về chim, thỏ, rắn, trái cây... đúng là dân tộc rừng núi thật rồi, kỹ năng này không thể 1 thiếu niên thành thị có thể làm được.

3 ngày nữa trôi qua, Nguyên Hạo quyết định cùng Khương Thiên đi ra ngoài

tìm thông tin.

-Hạo ca cái con quái vật này là gì nhốt người ta bên trong nhiều vậy

- Hạo ca, thành phố này lớn quá

- Trời, người nhiều quá vậy, đệ không ngờ có thể chứa rất nhiều người trong 1 làng vậy

- Hạo ca, họ biết làm phép à, sao mấy bảng đó chớp chớp đủ màu vậy

- Hạo ca, sao ở đây mọi người ăn mặc kỳ vậy

Nguyên Hạo cảm giác mình muốn kiểm cái cổng để chui đầu vào, cái tiểu tử này đúng là người rừng ra thành phố, cái gì cũng không biết, cái gì cũng hỏi. Mau mau tìm ra làng nó rồi tiễn cho công an thôi, Nguyên Hạo xoa xoa đầu nghĩ

Hắn dắt Khương Thiên đi bus đến thành phố Nam Lĩnh gần đó, tính tìm tiệm net để dò bản đồ xem sao nhưng giờ hắn phát hiện hắn chẳng còn tiền dính túi, tối nay chắc phải ra công viên làm bạn với trăng rồi. Ngán Ngảm, Khương Hạo tính tìm 1 công việc nào đó để kiếm cơm lót dạ đã, bản chất hắn không quá xấu, lần trộm cái tượng phật ngọc chỉ vì tức giận mượn tiền nặng lãi còn bị nói nặng nhẹ, hắn chỉ nghĩ đó là 1 món đồ không quá đáng giá, không ngờ vì nó mà gã suýt mất mạng a.

"Két..."

Tiếng dừng xe đánh thức Nguyên Hạo từ trong suy nghĩ, 1 chiếc BMW đời mới 2018 nha, 1 ông lão được 1 cô gái dìu xuống xe ngay sau đó. Xung quang lập tức ồn ào hẳn lên, Không phải vì chiếc BMW sang trọng mà vì cô gái quá xinh đẹp, Cặp mắt trong sáng, đôi môi mọng, ngực mông chuẩn người mẫu, dáng cao, cô còn toát lên 1 vẻ dịu dàng nhưng cao quý khó tả. Nguyên Hạo hít 1 hơi thật sâu, Thật sự rất đẹp, nhưng hắn không giống như những người khác, Cuộc đời đau thương của mẹ hắn khiến hắn luôn có 1 khoảng cách nhất định, hắn vẫn muốn có người vợ tuyệt vời nhưng không có nghĩa hắn xem trọng sắc đẹp, chạy theo những hot girl nhưng

những anh chàng mơ mộng kia.

"Khụ Khụ"

Ông lão mà cô gái dịu ho sặc 1 tràng dài, Nguyên Hạo thấy khăn tay cô gái đưa ông đã nhiễm đỏ huyết sắc. Cô gái sắc mặt tái nhợt cố gắng dịu ông đi

- Ráng lên nội ơi, mình sắp đến rồi. Bác sĩ Trương Tuấn này du học ở tiến sĩ ở Úc về, Anh ta đã chữa rất nhiều ca bệnh khó, bệnh của nội sẽ có 1 phần hi vọng a.

Ông lão lắc đầu không nói, có lẽ việc tốn hàng chục triệu mỗi năm cho việc điều trị không hiệu quả khiến ông không còn ôm tâm tư gì nữa

- Tuyệt nhi à, nội biết sức khỏe của mình, nội chỉ mong thấy cháu hạnh phúc là được rồi

- Không, Nội phải sống thật lâu với cháu, nội đừng nói nữa, dù phải tốn hao bao nhiêu cũng được.

Cô gái nói giọng run run, rõ ràng cô rất lo lắng cho bệnh nội mình. Mọi người xung quanh đều tiếc nuối, cô gái thật hiếu thảo nhưng lại phải thương tâm vậy.

Lúc này cánh tay nhỏ nắm cổ tay ông lão, cả 2 ông cháu đều giựt mình nhìn sang

- Đây cháu bé, cháu cần gì à

Ông lão trù mẩn mỉm cười, với 1 người không còn nhiều thời gian nữa thì ông lão cảm thấy mình nên vui vẻ với cuộc đời thêm tí

Cậu bé đó là Khương Thiên, nhưng cậu ta vẫn trầm ngâm

- Em trai à, chị phải dắt ông mình đi gặp bác sĩ gấp, chị cho em tiền mua bánh ăn hen, chị và ông không thể chơi với em được

Cô gái tỏ ra không kiên nhẫn lắm, lúc này Khương Thiên ánh mắt trong sáng mỉm cười nói với ông lão

- Bác a, bệnh này của bác cháu chữa được a

Ông lão và cô gái sững sốt nhưng lại ngay lập tức cười lắc đầu, ông lão xoa đầu Khương Thiên

- Cháu bé giỏi lắm, cố gắng học giỏi, sau này làm 1 bác sĩ cứu bệnh cho đời nha, nhưng bệnh bác khó chữa lắm, bác phải đi đến bác sĩ bây giờ

- Cháu nói thật mà, bệnh của ông rất hiếm, có phải sau lưng và trước ngực ông có những gân máu màu đen nổi lên không, ông ho máu ngày càng nhiều và tim bắt đầu có vấn đề.

Ông lão và cô gái lần này cảm giác như bị sét đánh, những bệnh trạng này không có ai biết được trừ họ và bác sĩ thôi, không thể ngờ cậu bé này có thể nói ra được, ông lão run rẩy nhìn Khương Thiên thật sâu nói:

- Cháu.. Cháu biết bệnh của ta thật à... Ba mẹ cháu là bác sĩ phải không?

- Ba cháu là lang y nhưng đã mất lâu rồi, bệnh của bác lúc trước từng có người trong làng bị, ba cháu đã chữa hết, ba cháu nói bệnh này chỉ có ba cháu biết chữa, người khác sẽ không thể biết nguyên nhân bệnh, cháu vì hứng thú nên nhớ rất rõ bệnh này

Mắt cô gái rục sáng lên

- Vậy em có nhớ tên bệnh không, có biết ba em đã dùng gì chữa không, nhớ tí gì cũng được

- Nhớ chứ, nhớ tất cả nữa là khác, em có thể chữa hết cho bác. Bệnh của bác là...

1 bóng người nhanh như tia chớp xẹt vào ngang ngay lời nói của Khương Thiên lại.

- Thưa quý cô, quý ngài đây là em trai tôi, thằng bé thật sự là thiên tài y học, đã

nhận được bằng khen cấp quốc tế, bệnh nào chữa cũng được, cải tử hồi sinh là chuyện hoàn toàn bình thường

Nghiêm Hạo không tiếc lời tán dương Khương Thiên, hẳn rõ ràng đã thấy 1 mỏ vàng, mỏ vàng di động thật sự. Chỉ 10 ngày cứu 1 kẻ té núi gần chết như hãn dễ dàng, rõ ràng y thuật của thầy nhóc này không đến Hoa Đà nhưng cũng thuộc hạng có tài, mà nếu trị không được, cũng không ai lại đi bức hiếp 1 đứa bé, còn chữa được thì nhìn gia thế ông cháu đây chắc cũng kiếm 1 mớ. Nghĩ vậy, hẳn trù mèn nhìn Khương Thiên

- Em trai hãy chữa cho bác nhanh đi, chúng ta còn phải đi chữa cho tổng thống phu nhân Canada nữa, không thể chậm trễ đâu

Nghiêm Hạo vừa nói vừa lén đá lông nheo ký hiệu với Khương Thiên nhưng Khương Thiên không biết mình mới có cái hẹn với người nào đó mà nó lần đầu nghe đến. Dù vậy nó vẫn đáp lại

- Bệnh của bác là vì bác đã tiếp xúc 1 vật kim loại đặc biệt, loại kim loại này có tính chất độc vào người tiếp xúc mà họ không biết, Thuốc thì có Hoa thái dương, tiêu thông quả, dây hoàng hỏa lan, hạt đinh tằm thiên...

Khương thiên kể 1 hơi ra hơn 10 dược liệu

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Triệu Gia

Khương Thiên cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn mình có chút cổ quái, nhưng rõ ràng hẳn nhớ rất chính xác tên các loại dược liệu a.

- Em trai, em có nhớ đúng tên các vị thuốc không? Chị cũng nghiên cứu qua đông y nhưng chưa từng nghe đến các loại thực vật này a.

Cô gái cau mày suy nghĩ, cô thân là 1 sinh viên ưu tú của đại học Nam Kinh, đặc biệt ngành cô đang theo học là Chế thuốc. Tập Đoàn dược phẩm Tư Á Lợi là của gia tộc Triệu gia cô, nên cô hiểu biết nhất định về các loại cây thuốc đông y.

- Khụ Khụ, thưa tiểu thư, những loại thuốc tiểu đệ tôi vừa nêu đều là cực phẩm, thiên hoa tế nguyệt, trăm năm, ngàn năm mới sinh trưởng được nên thế giới này những người biết về sự tồn tại của nó không quá 1 bàn tay đâu.

Khương Thiên Trợn mắt nhìn Nguyên Hạo. Hẳn nhớ rõ mấy vị thuốc này mặc dù sâu trong núi, không thể nói nhiều như cỏ dại nhưng 1 ngày hẳn cũng có thể kiếm được hết á, nhưng Hạo ca đã nói vậy hẳn không dám bác lời.

- Này, tôi không nghĩ là cậu nhóc này có thể biết những thứ mà thế giới không biết, và tôi cũng không muốn tốn thời gian với 2 anh em các người, tôi phải đưa ông tôi đi khám gấp, trễ hẹn bác sĩ không được, mình đi thôi ông nội.

Cô gái tỏ thái độ tức giận, không hiểu từ đâu chui ra 2 tên khùng điên thối da trâu này, nhìn cách ăn mặc thì thâm thâm, giống lũ sơn đông mãi võ kiếm cơm thì đúng hơn.

- Hào, Hào... nếu cô nghĩ chúng tôi lừa cô thì cô cứ đi. Tôi không nghĩ bất kỳ ai có thể chữa cho ông cô được.

Nguyễn Hạo đỏ mặt giận dữ gằn giọng nói, hẳn biết rõ, năn nỉ sẽ khiến đối phương nghi ngờ hơn, nên càng làm kiêu thì có hi vọng.

- Chị à, nếu bác trai không chữa trị sớm sẽ nguy hiểm tính mạng, nếu gân màu đen xâm nhập đến tim ông thì vô phương cứu chữa a, những gân máu này sẽ lan từ từ hướng về tim a. Những dược liệu cần cháu đều có sẵn cả đây ạ.

Khương Thiên rất lo lắng, cậu không muốn thấy 1 người gặp nguy hiểm mà mình không ra tay cứu được.

Ông lão khựng lại, rõ ràng ông hiểu những điều cậu trẻ này mô tả là chính xác, những sợi gân đen nổi lên đều hướng dần về tim ông, ông nhìn thật sâu vào trong ánh mắt của Khương Thiên, thấy 1 niềm tin mãnh liệt.

- Tuyệt nhiên, ông tin cậu nhóc này, cứ để cậu ta chữa cho ông đi, tây y ông đã đi rất nhiều bác sĩ rồi, ông không nghĩ có nhiều cơ hội đâu.

Cô gái 2 mắt tròn xoe trềng lên muốn rớt ra ngoài, cô biết ông mình luôn tin vào văn hóa đông phương, nhưng đây là tính mạng a, cô vội vàng ngăn lại;

- Không được, nếu lỡ ông xảy ra chuyện gì thì cháu phải làm sao, họ là ai mình còn không biết thì làm sao cháu dám giao ông cho họ chữa, cháu tuyệt đối không...

Nói đến đây thì tiếng nức nở nghẹn ngào lên, cô cứ khóc ô ô không thành tiếng, cô rất sợ, mỗi ngày cô đều sợ mất đi ông mình. Ông lão cũng xúc động, ông yêu quý đứa cháu này như châu báu, không phải vì cô xinh đẹp tài năng, mà vì cô là 1 cô gái thuần lương, hiếu thảo, 1 đứa cháu tuyệt vời mà ông trời ban cho ông. Nhẹ nhàng xoa xoa đầu cô gái, ông mỉm cười ôn nhu nói:

- Tuyệt nhiên, cháu ngoan, ông đã sống gần hết cuộc đời rồi, từ 2 bàn tay trắng dựng nên Tư Á Lợi đến ngày nay, ông luôn tin vào trực giác của mình, nó mang cho ông thành công và hạnh phúc, có lẽ đây lại là 1 quyết định cuối cùng của ông, nhưng ông thấy mãn nguyện rồi, có 1 đứa cháu ngoan như con, đó là thành công nhất của lão già này a.

Nghe những lời này, Triệu Khánh Tuyết cô cảm giác lưng lay sấp sụp đổ, cô run lên bần bật, nước mắt cứ thành dòng

Nguyên Hạo lại ho khan, hẳn cảm thấy phim hàn đã bi đát rồi, thế mà ông cháu này diễn còn tốt hơn thế nữa. Không chữa cũng chết, chữa còn cơ hội, đơn giản thế mà sao cứ dẫn đo vậy nhỉ, hẳn than thở nhân sinh quá phức tạp, chỉ hẳn sáng suốt mọi việc thôi.

Sau khi vỗ về cháu gái, ông lão mỉm cười nhìn Khương Thiên:

- Cậu trẻ, giờ lão sẽ đặt niềm tin vào cậu, không biết phòng khám của cậu ở đâu, chúng ta giờ đến đó

- Y quán cháu không còn nữa, nhưng thuốc này cũng không quá khó, cháu có thể điều chế nhanh thôi

Khương Thiên đáp, Nguyên Hạo kể bên thì muốn té xỉu, tại sao thẳng nhóc này chân thật đến vậy chứ trời ạ

- Haha, ý của tiểu đệ cháu là phòng khám đang sửa chữa nâng cấp lại để phục vụ tốt hơn đây

- Nếu vậy mọi người có thể đến chi nhánh dược Tư Á Lợi gần đây, chúng ta có thể ngồi uống nước và có dụng cụ cho cậu trẻ chế thuốc. Lão tên Triệu Quốc Hoàn, chủ tịch dược đoàn Tư Á Lợi, đây là Triệu Khương Tuyết cháu gái lão.

Trúng lớn rồi, không phải cá nhỏ, chủ tịch tập đoàn a, Nguyên Hạo cảm giác ngất ngây chưa từng có.

- Cháu tên Khương Thiên, là 1 lang y, đây là Nguyên Hạo ca, huynh ấy rất tài giỏi a, so với huynh ấy cháu chỉ biết chữa bệnh thôi.

Không tồi, từ lúc gặp thẳng nhóc này đến giờ, hẳn cảm giác đây là câu nói có tính giác ngộ cao nhất của nó, phải thôi, đi với người ưu tú như mình thì cũng sẽ bị ảnh hưởng thôi. Haiz, ta thật đổ kỵ với chính mình a.

- Không không, thăng đệ này cứ tăng bốc cháu quá, mặc dù cháu kinh tài tuyệt đỉnh, nhan sắc hơi chói lóa tí nhưng cháu luôn giữ mình khiêm tốn trong sạch a

2 Ông cháu họ Triệu suất tí thì phun ra ngoài, đây là khiêm tốn à, mặc dù lăn lộn cả đời nhưng Triệu Quốc Hoàn lão chưa từng gặp ai da mặt dày mà lưu loát đến độ lô hỏa thuần thanh như vậy. Cái này mới đúng là Thiên tài a, so với cậu em khiêm tốn hiền lành thì..., haiz người với người cũng khác nhau xa đến vậy sao

Nhìn khuôn mặt cổ quái của 2 ông cháu nhìn mình, Nguyên Hạo chỉ cười khan rồi đốc thúc mọi người mau đi chữa bệnh cho ông lão gấp.

Chiếc BMW phóng vèo vèo qua 2 con đường rồi dừng lại tại 1 chi nhánh của Tư Á Lợi, mặc dù gọi là chi nhánh nhưng uy thế và tiện nghi không kém 1 khách sạn 4 sao là mấy. Khương Thiên vội vàng lao đầu vào chế thuốc còn Nguyên Hạo thì đang được phục vụ ăn uống nghỉ ngơi. Hàng loạt các món ngon được gọi từ các nhà hàng đến, thêm vào rượu vang, đây chắc là bữa ăn thịnh soạn nhất từ lúc hãn sinh ra rồi. Triệu tiểu thư thì miệng không ngậm lại được, Triệu lão thì thấy huyết áp mình có dấu hiệu chạm Ngưỡng, đây là đích thị là dòng họ Trư a, kêu cả 1 nùi thức ăn như vậy, nhân viên cả chi nhánh ăn còn được, thế mà hãn lại ăn 1 mình. Nguyên Hạo đang ngấu Nghiến đùi ngỗng thì thấy ông cháu họ Triệu cứ nhìn mình, hãn quơ quơ tay, lại kéo thêm 1 cái giò heo:

- Ăn đi nào, 2 người đừng khách sáo

Da mặt Triệu tiểu thư đen xì lại, ta khát, đây là chúng ta trả tiền nha, sao có cảm giác giống hãn mới là chủ nhà vậy. Triệu lão vội vàng níu tay cháu gái

- Tuyệt nhi, ông nhớ mình có việc, cháu đỡ ông ra ngoài tí, cậu Nguyên Hạo cần gì cứ gọi nhân viên sẽ phục vụ cậu nhé

Nguyên Hạo tùy ý phất tay, mặt vẫn cúi xuống ăn uống nhiệt tình:

- Ô kê, xong việc bác lại vào ăn nhé, đồ ăn không đủ cháu lại kêu thêm

- Vô Si á

Triệu lão như 1 cơn gió bay ra khỏi phòng, lão sợ mình ở lại nữa thì lão sẽ chết vì đau tim trước khi chết vì căn bệnh kia mất. Giờ phút này lão cảm giác mất niềm tin vào quyết định cuối cùng"trong cuộc đời lão rồi.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Lão Tử Muốn Ăn Bào Ngư A

"Ợ....."

Nguyên Hạo cảm giác mình không thể nuốt nổi nữa rồi, ngày nào cũng được như vậy thì tốt biết bao. Tất cả là nhờ tài năng quảng cáo của mình a, mình không đi làm kinh doanh thì thật là 1 thiệt thòi lớn cho kinh tế đất nước, mà thằng nhóc Khương Thiên kia cũng không tệ, phải biết gia tộc họ Triệu giàu có kia mà vẫn không tìm được ai chữa khỏi bệnh cho lão gia thì tài năng thằng nhóc này thật kinh diễm. Nghĩ đến đây, Nguyên Hạo quyết định phải giữ thật chặt con gà đẻ trứng vàng này a.

Lúc này Nữ tử tên Liên Hoa phụ trách được ông cháu họ Triệu giao lại để phục vụ Nguyên Hạo thì mặt mày trắng bệch, trong lòng cười khổ không thôi, đường đường là quản lí phòng nhân viên chi nhánh được Tư Á Lợi mà sao giờ lại giống như nha hoàn thế này.

- Này, Ta no rồi, vui lòng cho ta 1 chén tổ yến xúc miệng a

Nguyên Hạo híp mắt nói, hẳn cảm giác muốn ngủ 1 giấc rồi. Lại Còn tổ yến xúc miệng, trong lòng Liên Hoa đã hỏi thăm 18 đời tổ tông của Nguyên Hạo rồi, nhưng vẫn tươi cười đáp:

- Xin Cậu đợi tí, tôi sẽ mang đến ngay

Liên Hoa bước ra khỏi phòng, miệng lẩm bẩm gậm gừ

- Ở đó mà đợi đến sáng đi, ta giờ này chưa được ăn sáng nữa hừ

Á bực bội bỏ đi ra ngoài, lúc này Hạo ca chúng ta đã ngáy đều đùng đưa như đàn giao hưởng rồi, không biết gã mơ thấy gì nhưng nụ cười lại vô cùng thỏa mãn

và bị ối. Trong lúc đó Khương Thiên sau 3 canh giờ điều chế đã hoàn thành xong nôi thuốc của mình, mồ hôi nhễ nhại nhưng Khương Thiên mỉm cười thỏa mãn, lần đầu điều chế thuốc này đã thành công a. Vội vàng bước ra, lúc này Triệu lão và Triệu Khánh Tuyết đã đợi sẵn ở ngoài.

- Thuốc xong rồi à tiểu Thiên, thành công không

Triệu Khánh Tuyết vội vàng hỏi, nhìn cô không hề giống tiểu thư đài cát mà giống 1 cô bé chờ kẹo đến phát sầu a.

- Trước tiên, Triệu gia gia cười áo để cháu châm cứu dẫn nguyệt đạo đưa thuốc vào á, nếu không thuốc sẽ không phát tán đúng kinh mạch bị nhiễm độc rất dễ phản tác dụng.

Khương Thiên lấy bộ châm cứu ra, phối hợp với thuốc dẫn bắt đầu châm cứu dẫn thuốc, sắc mặt Triệu Khánh Tuyết lo lắng đến cực điểm, cô lần đầu nghe đến Châm cứu để dẫn thuốc nhưng biết chắc tính Nguy hiểm cực cao. Triệu lão mồ hôi như tắm, rên hừ hừ, lão cảm giác cơ thể lúc như băng hàn, lúc như ngâm trong núi lửa, Khương Thiên thì hết sức tập trung, dẫn thuốc tấn công từng nơi chứa độc trong cơ thể. Đến 12g đêm thì cuối cùng Khương Thiên cũng thở hắt ra, ngời phịch xuống, khóe miệng mỉm cười, Triệu Khánh Tuyết vội vào lao đến bên ông mình

- Ông thấy thế nào rồi, ông có không ổn chỗ nào không

- Ông không sao... Ông....

Chưa nói dứt câu, Triệu lão bỗng Phụt thổ huyết màu đen ra liên tục rồi gục xuống tại chỗ. Triệu Khánh Tuyết sững sờ rồi gào lên như điên dại:

- Ông ơi, Người đâu, mau đưa ông đi cấp cứu ngay... người đâu

Nhân viên trong chi nhánh được ủa vào vài chục người, họ vội vàng đưa Triệu lão lên xe vào bệnh viện ngay, Triệu tiểu thư ánh mắt lảng lệ, tơ máu tràn ra, trước khi rời đi theo xe cấp cứu chỉ vào Khương Thiên gào thét:

-Người... Người...quân giết người, ông ta có gì thì ta không để yên đâu... người

đâu, báo cảnh sát đến ngay... 2 tên này mưu sát ông của ta

Khương Thiên giật mình, hần mới cứu người xong sao giờ thành sát nhân rồi, hần vội lắp bắp giải thích:

- Không phải, tỷ tỷ... Đệ đã chữa xong cho Triệu gia gia thật mà...

Nhưng Triệu Khánh Tuyết không buồn lắng nghe mà đã quay chạy đi ngay, vài tên nhân viên lực lưỡng lao vào trời Khương Thiên lại. Còn Nguyên Hạo đại gia thì thảm hơn rồi, Liên Hoa dẫn đầu chực người vào cột hần như gói bánh tét, thế nhưng do uống quá nhiều nên hần vẫn ngủ như chết, miệng còn vương nước dãi và cười vô cùng dâm tiện, khi mọi người chạm vào hần còn rên rĩ vô cùng cảm xúc a. Cực phẩm á, tên này đúng là cực phẩm nhân gian rồi! 15p sau cảnh sát đã có mặt, ngoài ra vì người báo án có liên quan đến mưu sát chủ tịch Tư Á Lợi nên cả đội đặc nhiệm cũng có mặt, khi cả đoàn lao thẳng vào phòng, súng ống tận răng sẵn sàng tiêu diệt phản kháng thì chỉ thấy 1 tiếng ngáy kèm theo tiếng rên đây ma mị. Cả đám đặc nhiệm trở mắt nhìn thấy 1 tên đang được trời nằm dưới đất, sắc mặt nhân viên trong phòng thì hết sức đặc sắc a.

3 giờ nhà giam Nam Kinh.

Khương Thiên và Nguyên Hạo bị tổng vào 1 phòng biệt giam đặc biệt, loại ưu đãi này không phải ai cũng được, chỉ có bọn khủng bố hoặc sát nhân liên hoàn khát máu mới được chăm sóc ở đây thôi, có thể thấy chính quyền, cảnh sát coi trọng Vụ án chủ tịch họ Triệu này như thế nào. Khương Thiên nằm song sắt nghẹn khuất la lớn:

- Ta vô tội a, mọi người hãy hỏi Triệu gia gia xem, ông ta khỏi bệnh rồi mà... hãy thả ta ra đi

- Triệu chủ tịch sống chết chưa rõ mà hỏi cái rắm, mày nên giữ hơi đi, sáng mai khi phỏng vấn mày sẽ chẳng còn la nổi nữa đâu.

Tên cai ngục bực mình quát tháo, hần đang nhậu nhẹt thì được thông báo có phạm nhân mới, bình thường tội phạm đặc biệt không tiếp nhận thường xuyên.

Xong hẳn bỏ ra ngoài đến mặc Khương Thiên ở đó.

3g15 Bệnh Viện Nam Kinh.

Toàn bộ những bác sĩ giỏi nhất đã có mặt để hội chẩn cấp cứu cho Triệu lão, ngay cả viện trưởng cũng cấp tốc chạy vào để chủ trì a. Cha mẹ Triệu Khánh Tuyết là Triệu Tử phi và Mạn Dao cũng cấp tốc đón máy bay trong đêm để về gấp.

5 Giờ

Cha mẹ Khánh Tuyết đến bệnh viện, vừa gặp, Khánh Tuyết đã lao vào lòng mẹ khóc thảm thiết. Triệu Tử Phi sắc mặt âm trầm đến đáng sợ, lúc này Viện Trưởng bệnh viện Nam Kinh Điền Bá từ xa chạy như con lật đật lại

- Ngài Triệu ủy viên, đường xa vất vả a, xin mời ngài và phu nhân vào phòng khách nghỉ ngơi

Bản thân Triệu tử Phi là giám đốc Tư Á Lợi, còn là ủy viên thành phố Nam Kinh, và rất có thể sẽ là thị Trường trong đợt bầu cử này nên uy vọng rất lớn, gã muốn thì cái ghế viện trưởng của Điền Bá sẽ đổi tên ngay.

- Tôi hi vọng bệnh viện có thể giúp cha tôi hồi phục. Viện Trưởng Bá, tôi nghĩ anh cũng hiểu nếu có chuyện gì thì bệnh viện Nam Kinh và anh sẽ như thế nào, anh biết chứ

Âm thanh của Triệu Tử Phi vô cùng lạnh lẽo làm Triệu Bá run rẩy, sống lưng gã đây mồ hôi lạnh ròi, ông trời ạ, hẳn hận tên ám sát Triệu Quốc Hoàn đến tận xương, sao không cho 1 phát súng hay 1 quả bom cho gọn lẹ, tại sao lại đầu độc cho thoi thóp rồi đưa vào đây chứ, mà độc thì thiếu gì thứ có thể độc chết ngay, Nhắm mắt gã cũng có thể kể trăm cách để ám sát tốt hơn, gã còn có thể đưa ra vài trăm loại độc 1 hit là nạn nhân lên bàn thờ ngay, gã cảm thấy tên sát thủ này quá nghiệp dư rồi. Nếu mấy tổ chức sát thủ quốc tế biết trong lòng Viện Trưởng đại nhân của bệnh viện danh tiếng cứu người vô số Nam Kinh có thể trong 1 thời gian ngắn nghĩ ra được bằng ấy thủ pháp ám sát thì chắc chắn họ sẽ trở mặt á, thậm chí sẽ mời thủ hạ đến học tập nữa là khác, thật là quá lãng phí tài năng rồi.

Nhìn Điền Bá đi xa, Triệu Tử Phi lại cầm điện thoại lên bấm số

- A lô, Chào Tiêu tổng trưởng, Tôi là Triệu Bá Phi, tôi nghĩ anh cũng biết cha tôi mới bị đầu độc, tôi hi vọng anh có thể sớm nhất tìm ra kẻ đứng phía sau việc này, dù phải lật ngược cái Nam Kinh này tôi cũng không để chúng yên đâu, anh yên tâm, nếu Trung ương có nói gì, tôi sẽ giải thích.

Bên Kia đầu dây, Tiêu Tổng Trưởng phòng cảnh sát Nam kinh sau khi cúp máy liền quay số nội bộ

- Đại úy Phàm, lập tức đến nhà giam, tôi muốn 2 tên đó phải khai ra kẻ chủ mưu, anh làm cách gì cũng được, tôi muốn sáng mai phải có kết quả

5g30

2 chiếc xe đặc vụ dừng trước nhà giam, 6 người mặc cảnh phục tổ trọng án đi vào, dẫn đầu là Phàm Đại úy mà Tiêu Tổng vừa giao phó. Sắc mặt hần vô cảm, khóe miệng hơi nhếch lên, đây là 1 cơ hội cho hần, nếu moi được tin tức thì hần sẽ lập công lớn, thăng quan tiến chức trong nay mai. Nghĩ vậy, Phàm đại úy cười nhẹ thâm hiểm rồi bước vào, hần quyết dù lột da rút gân 2 tên tội phạm kia thì cũng phải có được thông tin a.

"rầm"

Phàm Đại úy dáng vẻ như sát thần vào khoang giam đặc biệt, ánh mắt hung tợn quét 1 vòng rồi quát lên

- Lôi 2 tên tội phạm ra

2 tên cai ngục vội vào mở khóa, lôi Khương Thiên đang ủ rũ ra, đến Nguyên Hạo đang ngáy ngủ, 1 tên nắm đầu hần lắc mạnh hét lên:

- Tỉnh lại mà ra thẩm tra đi tiểu tử

Hạo Nguyên mơ màng cảm giác có ai gọi hần, nhưng hần ngủ chưa đã a

- Phiền quá, biết ta đang ngủ không... cú hết, à, Các người chuẩn bị chút, lát dậy Lão tử muốn ăn bào ngư a

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Âm Mưu Thâm Độc - Tử Cục

- Lấy cho hẩn xô nước để tỉnh ngủ đi

Phạm đại úy cười lạnh, giở trò với ta sao, 10 năm trong nghề phải lấy cung biết bao tên tội phạm cộm cán lì lợm, dù mày diễn trò thế nào cũng không thể qua mặt được tao đâu.

2 tên cai ngục vâng dạ rồi lấy 1 xô nước lạnh dội thẳng vào Nguyên Hạo, xong 1 tên lại túm lấy cổ Nguyên Hạo lôi dậy.

"Chát"

1 bạt tay bất ngờ giáng vào mặt tên cai ngục, hẩn trừng mắt lên cảm giác không tin được.

- Dám phá giấc ngủ của lão tử, lũ gia nhân Triệu gia các người đối xử khách quý vậy à.

Nguyên Hạo lờ mờ tỉnh dậy giận dữ, hẩn còn tính bồi thêm vài chiêu karate nữa thì tên cai ngục đã ném hẩn như giẻ rách vào vách tường.

"Nga"

Khương Thiên vội lao đến đỡ hẩn

- Nguyên Hạo ca, chúng ta bị bắt vào lao ngục rồi, huynh mau tỉnh lại đi, bọn chúng rất hung dữ a.

Nguyên Hạo ngơ ngác, hẩn nhìn Khương Thiên, rồi lại nhìn đám cai ngục, rồi ngẩng ngó tỏ trọng án, cuối cùng hẩn phá lên cười haha

- Mà cười cái gì đó

Tên cai ngục quát

- Ta say quá rồi, giấc mơ cứ y như thật đấy nhỉ, haiz mà tại sao lại mơ ra 1 đám cơ bắp thế này, mỹ nữ đâu không thấy.

Nguyễn Hạo kinh đạ phong vân mím cười lắc đầu băng quơ.

- Đưa vào Phòng

Phàm đại úy ra lệnh cụt ngắn, hấn không quan tâm cù nhây với tên kia, hấn sẽ kết thúc mọi thứ nhanh thôi.

Bệnh Viện Nam Kinh.

Đèn phòng cấp cứu đã tắt, viện trưởng Điền Bá dẫn đầu đi ra, hấn cuối cùng cũng thả lỏng được rồi.

- Ông nội tôi đã qua cơn nguy hiểm chưa Viện trưởng, có kết quả chưa?

Triệu Khánh Tuyết vội vàng nhất, cô đã khóc suốt đêm, tinh thần rối loạn, chỉ cần 1 tin tức không tốt thôi cũng sẽ đánh gục cô vào lúc này.

- Thưa Cô Triệu, Lão gia... không....

Triệu Tử Phi và Tư Dao bước đến bên cạnh con gái

- Anh cứ nói đi Viện Trưởng, chúng tôi đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất rồi

Triệu Tử Phi thờ dãi nói

- Không, Triệu ủy viên, Triệu lão gia không có vấn đề gì cả, chỉ là chúng tôi không tìm ra độc tố trong người ông mặc dù đã làm mọi cách rồi. Điều kinh dị nhất là căn bệnh lạ của lão gia cũng tự dưng biến mất rồi, thật là kỳ tích a.

Viện Trưởng run run nói, ông ta hiểu việc này đáng sợ đến mức nào, 1 năm trước, ông đã mời toàn bộ bác sĩ giỏi nhất tỉnh Hà Giang về để nghiên cứu căn bệnh Triệu lão gia nhưng cuối cùng đều không có kết quả, theo suy đoán, Triệu lão gia không thể sống hết năm nay nhưng hiện giờ căn bệnh đó lại tiêu thất như chưa từng tồn tại.

Triệu Khánh Tuyết mừng như điên, nhưng cô sức bình tĩnh, chẳng lẽ thắng nhóc đó thật sự chữa khỏi cho ông mình rồi sao, vậy mình đã trách oan người tốt mất rồi, cô vội quay lại níu tay cha mình

- Papa, con đã trách lầm 2 anh em điều trị cho ông nội rồi, họ thật sự chữa được bệnh của ông á, papa báo cảnh sát thả họ ra đi.

Ánh mắt của Triệu Tử phí lóe lên 1 cái, ông mỉm cười xoa xoa đầu con gái

- Tuyết nhi ngoan, đừng lo, ba sẽ nói cảnh sát không những thả họ ra còn chiêu đãi nồng hậu nữa, con và mẹ vào thăm ông nội đi, ba cần cảm ơn viện trưởng Bá đây rồi vào sau

Triệu Tử Phi quay sang mỉm cười với Điền Bá

- Anh Bá, chúng ta vào phòng anh uống trà nói vài câu nhé

Triệu Tử Phi Khóa cửa ngay khi vào phòng, gã mỉm cười vỗ vỗ vai Điền Bá

- Viện Trưởng Bá, bệnh viện anh rất tốt, tôi không nghĩ cha mình lại có thể thoát khỏi căn bệnh kia.

Điền Bá cảm thấy câu nói của Triệu Tử Phi đây rét lạnh, nhưng gã cũng lẩn lộn cả đời, nên vội đáp:

- Triệu tiểu thư kể là do 2 anh em lang y đã chữa hết cho Lão gia, chúng tôi nào có làm gì mà dám nhận công

Triệu Tử phi nhìn Điền Bà đây ý vị

- Không, tôi không làm, tôi chỉ biết bệnh viện các anh đã cứu cha tôi thoát khỏi bị đầu độc, đồng thời còn chữa được bệnh nan y của ông ấy nữa

Điền Bá giật mình, hẳn cảm thấy vị Triệu ủy viên trước mắt này không đơn giản, Triệu ủy viên đã nói vậy nghĩa là muốn mọi công lao đều thuộc về bệnh viện Nam Kinh gã

- Tôi cũng biết anh đã theo đuổi chức chủ tịch ngành y tế tỉnh Hà Giang lâu rồi, nhưng vẫn không được, nếu tôi thành công đắc cử thị trường, tôi nghĩ tôi có thể ủng hộ làm 1 trợ lực lớn cho anh

Ánh mắt của Điền Bá nóng rực lên, gã đã theo đuổi chức vị đó nhiều năm nhưng trong tỉnh Hà Giang quá nhiều ứng cử viên nặng ký và gã cũng không có chỗ dựa để leo lên được, gã cúi đầu trầm tư im lặng. Ta không thể bỏ lỡ cơ hội này, Điền Bá gã không thể chỉ giậm chân ở chức viện trưởng này, gã cắn răng nhìn thẳng vào Triệu Tử Phi, nghiêm trang nói

- Anh cần tôi làm gì

Giọng Tiêu Tổng Trưởng mệt mỏi vang lên

- Mọi việc vẫn theo kế hoạch anh Triệu, 2 tháng nhóc đó có khai hay không thì Lý gia sẽ không thoát khỏi bố cục của chúng ta đâu

- Hào, tên Điền Bá kia cũng khá hiểu chuyện, thông tin sẽ được bưng bít hết, lũ bác sĩ này cũng không phải đầu đất a. Giờ tôi sẽ nhờ cánh nhà báo chuẩn bị chờ tấn công Lý gia thôi

- Haha Chắc Lý gia có năm mơ cũng không nghĩ Triệu huynh lại có thể dàn dựng kế hoạch sâu như vậy, cả Triệu lão cũng.....

- Lão sống quá lâu rồi, thật ra tôi cũng không muốn nhưng chỉ có hạ độ lão thì mọi người mới dồn hết mũi nhọn vào kinh địch Lý gia được, cũng may mạng lão còn tốt, thôi, tôi phải đi xử lý tiếp, anh giải quyết gọn gàng rồi báo tôi

Tiêu Tổng Trưởng ngã người xuống ghế, lão cảm giác mình đang hợp tác với 1 con sói thật sự, quá ác độc rồi, đêm nay thật quá dài, lão châm điếu xì gà rồi lại nhấc điện thoại lên

- Bắt đầu từ mày

Phạm đại úy cười lạnh nhìn Nguyên Hạo, gã quơ quơ con dao sắc nhọn trên tay mình như cành bướm.

- Tao không muốn tốn thời gian, cứ tao đếm 5 tiếng, mày không trả lời thì tao sẽ lấy đi 1 ngón tay của mày, yên tâm con dao này rất bén, cắt xương như cắt củ cải thôi. Bắt đầu, Một...t....

Gã còn chưa kịp đếm xong số một thì Nguyên Hạo đã sùi bọt mép gục xiu rồi.

- Mày Nghĩ trò giả chết này thì tao sẽ tha à, vậy thì để tao cắt hết bàn tay mày coi mày con giả bộ đến đâu

Khương Thiên thấy Phạm đại úy đi đến Nguyên Hạo thì lao ra chặn lại

- Sao ông ra tay tàn ác quá vậy. Tôi đã nói là Triệu gia gia là do tôi chữa bệnh, không liên quan gì Hạo ca hết.

Phạm Đại úy túm ngay đầu của Khương Thiên, ánh mắt như lang sói

- Nếu mày muốn tha và nó được tha, thì mau khai ra kẻ đứng phía sau cho tao, đừng để tao bực lên rồi hối hận không kịp

Khương Thiên cảm giác tên trước mặt này thật sự nói sẽ làm, nhưng không có nghĩa là cậu sợ hãi

- Không ai sai khiến chúng tôi hết, tôi thật sự biết chữa căn bệnh đó, tôi muốn gặp Triệu gia gia, mau thả chúng tôi ra

- Phạm đại úy không kiên nhẫn, hấn chụp lấy bàn tay Khương Thiên, giơ con

dao xả xuống 1 đường sáng

"Bụp"

Lúc này thì Nguyên Hạo bỗng nhiên chồm dậy, lao người úi thẳng vào Phàm đại úy khiến gã bị ngã ra con dao lệch đi trong nháy mắt

- Hạo ca

Khương Thiên mừng rỡ kêu lên

- Đứng ra sau lưng của huynh, tên này rất nguy hiểm

Nguyên Hạo tự chửi hần cả ngàn lần, hần không biết ma xui quỷ khiến nào mà đang giả chết lại lao ra giúp thẳng nhóc này. Anh hùng không phải những lúc như thế này a. Nói thế nhưng Nguyên Hạo vẫn giữ vững tư thế hiên ngang chặn trước Khương Thiên. Khương Thiên chụp lấy tay Nguyên Hạo đây xúc động

- Hạo ca, anh thật dũng cảm, Trừ cha em ra không ai liều mình vì em hết

Nguyên Hạo khoát tay

- Bảo vệ chính nghĩa, kẻ yếu là định mệnh của anh

- Nhưng Hạo ca, để đệ xử lí vết thương giùm huynh, chân huynh bị con dao ghim vào rồi kìa

Nguyên Hạo đang thấy mình tỏa sáng nhìn xuống chân , chỉ kịp há 1 tiếng rồi ngã ra xùi bọt mép thật sự

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Huynh Đệ

Phàm Đại úy lồm cồm bò dậy, mắt hấn đỏ ngầu giống 1 con thú dữ bị tổn thương. Giờ phút này hấn chỉ nghĩ đến lóc từng miếng thịt của 2 thằng khốn này thôi, hấn rút khẩu súng lục ra lên đạn.

- Tao phải cho tụi mày sống không bằng chết

Khương Thiên không biết cục sắt trên tay gã Phàm đại úy đó là gì nhưng nó có nguy cơ tử vong mãnh liệt, bèn vội dùng hết sức kéo Nguyên Hạo về sau. Đúng lúc này, chuông điện thoại Phàm đại úy vang lên, hấn cúi xuống nhìn số người gọi rồi bỏ đi ra ngoài

- May quá, hấn đi rồi

Khương Thiên ngồi phịch xuống, lần này cậu cảm giác sợ thật sự. Sao cái số mình cứ bị đuổi giết suốt thế, ông già còn sống thì tốt biết mấy, áp lực đè nén tâm hồn 14 tuổi khiến Khương Thiên thấy mình thật cô độc.

10p sau Phàm Đại úy quay vào, khuôn mặt hấn đã trở nên tỉnh táo hơn, nhưng lại càng thêm oán độc.

- Bây giờ thì chúng mày không còn cơ hội nào nữa rồi, nhốt chúng nó lại

Phàm đại úy cười gằn 1 cách dữ tợn, hấn đã được lệnh phải thủ tiêu 2 người 1 cách kín đáo, xong việc hấn sẽ được đề bạt làm tâm phúc của Tiêu tổng trưởng, ngày sau tiền đồ vô lượng á.

"aaaaaaaaaaaaaaaaaaaa"

Nguyên Hạo gào rú như bị thọc tiết a.

- Nhẹ tay thôi Tiểu Thiên a

- Nhưng Mà đệ vẫn chưa làm gì mà

- Cái gì, giờ này còn chưa rút con dao ra nữa à, đệ giết ta đi

Khương Thiên thờ dài, 2 tay đồng thời xuất ra, vừa nhét vải chặn miệng Nguyên Hạo lại, 1 bên rút con dao ra.

- Xong rồi a, giờ đệ sắc thuốc cho huynh

Khương Thiên quay đi mặc kệ Nguyên Hạo còn lăn lộn tru tréo như nhà có tang. Bồi hoàn thảo, cỏ huyết sắc... từng vị thảo dược được hòa trộn với nhau hết sức nhuần nhuyễn, tạo ra 1 hương vị khiến người ta ngửi thấy đã thanh tỉnh nhẹ nhàng. Nguyên Hạo nằm 1 bên, nước mắt đầm đìa, ngược nhìn hỏi:

- Tiểu Thiên, đệ lấy đâu ra nhiều dược thảo vậy, ta không thấy đệ mang đồ đựng á

Khương Thiên giơ giơ cái túi nhỏ hần vẫn đeo bên người cho Nguyên Hạo xem.

- Đây là túi càn khôn, ông già ta gọi thế, nhìn nhỏ thế nhưng bên trong lại rất rộng, có thể chứa rất nhiều thảo dược mà lại không bị hư hao nữa. Cả làng chỉ có mình đệ có thôi, ông già ta cũng cấm ta nói cho người khác biết a, nên huynh cũng phải giữ bí mật a

Lắc Lắc đầu, Nguyên Hạo thầm nghĩ muốn chọc ta cười bớt đau cũng không cần bịa mấy cái truyện nghìn lẻ một đêm như vậy chứ.

- Hạo ca không tin?

Khương thiên tỏ vẻ không hài lòng, đây là người đầu tiên nó chia sẽ bí mật, không ngờ lại khiến Hạo ca xem mình như ngớ ngẩn. Nghĩ vậy Khương Thiên thò tay vào túi lấy 1 đồng trái cây, quần áo, nồi, chén, đũa vvv. Đúng rồi a, Khương

Thiên ngạo nghề nhìn, gã muốn thấy cảnh Hạo ca lòi cả con mắt ra ngoài, chí ít hẳn cũng có cảm giác thành tựu, khoe khoang với Hạo ca 1 lần hắc hắc

Nguyên Hạo ngoác cả mồm ra, đây là ảo thuật à, ảo thuật cũng không bá đạo như vậy chứ. Hắn tát mặt mình vài cái nhưng rõ ràng mọi thứ rất thật nha, Nguyên Hạo tình mượn cái túi thử xem thì tiếng chân cai ngục vang lên. Khương Thiên vội cất hết đồ vào

- Này, ăn đi. bữa nay chiều đãi 2 chú em 1 bữa ra trò đấy

Tên Cai ngục cười toe toét bụng cả mâm đồ ăn đến, heo quay, gà nướng, bánh trái đầy đủ, còn chai rượu vang hảo hạng nữa. Chẳng biết 2 thằng quý này có nhân thân thế nào mà tự xưng Phàm đại úy lại ngưng thẩm tra, còn giao ta mang cả đồng sơn hào hải vị lên nữa, mà kệ, hẳn đã được nhét túi rủng rinh từ Phàm đại úy nên việc 2 tên này hẳn không quan tâm, chỉ cần làm đúng việc giao là được

Cảnh này quen quen ta, Nguyên Hạo nhớ trong phim, bữa ăn cuối cùng của tử tù thường rất ngon a. Không a, nhân sinh ta còn chưa đặc ý, chưa vang danh 4 biển, chưa được hàng hàng mỹ nhân mến mộ, chưa được nếm món ngon khắp thế giới, còn vài cuốn tạp chí Play Boy, tuyệt phẩm Nhục Bồ Đoàn hẳn mượn của thằng bạn chưa xem nữa. Sắc mặt Nguyên Hạo tàn như tro, hẳn mới thoát chết cách đây nửa tháng giờ lại chuẩn bị lên đoạn đầu đài a.

- Sao nhìn sắc mặt huynh không khỏe vậy, Vết Thương còn đau lắm à Hạo ca

Khương Thiên ngây thơ hỏi, theo nó nhớ thì có đồ ăn là Hạo ca sẽ lao đến với 1 tốc độ chóng mặt chứ không phải ngồi chết lạng đờ đẫn như vậy.

Nguyên Hạo cúi đầu thờ dài:

- Tiểu Thiên ta xin lỗi đệ. Đây chắc là bữa cơm cuối của huynh đệ mình rồi, số ta vốn đen đủi, đệ gặp ta thật là đại nạn a.

- Hạo ca, huynh đừng nói vậy, Huynh rất tốt với đệ a

Nguyên Hạo khoác tay, ánh mắt hẳn đầy tang thương hoài niệm:

- Cứ để ta nói hết đã, Ta sinh ra đã không có cha, rất nhiều lần ... không biết là bao nhiêu lần nữa, ta cứ hỏi mẹ là cha ta là ai, nhưng đổi lại chỉ là tiếng khóc nức nở của mẹ. Mà thôi, không có cha cũng không sao, mẹ ta rất thương ta a, ta còn nhớ mỗi bữa cơm, bà chỉ ăn với rau muối, có bữa bà chỉ ngồi nhìn ta ăn, ta nhớ mẹ ta chưa từng mặc 1 bộ đồ mới nào cả, chiếc áo sờn vai, nhạt màu mỗi ngày mẹ vẫn mang đi làm là trang phục duy nhất của bà. Sau khi mẹ ta mất vì tai nạn giao thông năm ta 4 tuổi, ta được gửi đến cô nhi viện nhưng 2 năm sau ta lại trốn ra. Ta rất giỏi a, lúc đó ta đã làm đủ thứ từ đánh giày, phụ hồ, bán dạo để sống, ta cũng muốn đi học, ta mượn sách của những đứa nhỏ khác tự học chữ viết, Ta muốn mình viết được tên của mẹ a, ta không muốn đến tên người thân nhất của mình ta cũng không thể viết ra được. Ta cứ sống lẩn lộn như vậy đến hôm nay, không lí tưởng, không mục đích gì cả

Khương Thiên ánh mắt trong veo, nó nhìn Nguyên Hạo 1 cách thân thương

- Nguyên Hạo ca, ta cũng giống huynh, từ nhỏ ta không có mẹ, ta cũng hỏi ông già ta rất nhiều nhưng mỗi lần nhắc đến ông già lại biến mất tăm ngay. Nhiều lúc ta thấy ông cứ nhìn trời thờ dài, nhưng ông chẳng bao giờ nói với ta cả. Cuộc sống của ta êm đềm hơn huynh nhiều, có nhiều người bên cạnh vui đùa. Bởi vậy, ta thầy huynh rất giỏi, huynh mạnh mẽ sinh tồn, lại có tài ăn nói, lúc này không có huynh chắc 1 tay đệ không còn rồi.

- Haha, nói ra thật điên khùng, thật ra lúc đó ta đang giả vờ ngất đi, nhưng đệ lại che chở cho ta. Ta sống trong cái xã hội này, chỉ có người lợi dụng nhau, chỉ có người vô tình với nhau thôi, đệ làm ta nhớ lúc nhỏ, mẹ ta vẫn bảo vệ ta khi ta bị những đứa trẻ khác bắt nạt, co lẽ vì vậy nên ta mới không muốn đệ bị tổn hại.

Nguyên Hạo cười khổ nói, hẳn thấy thật nhẹ nhõm, thiên tài vạn người có một, tinh tú trái đất, điểm sáng của vũ trụ... Cuối cùng thật sự hẳn chỉ là 1 hạt cát không hơn không kém, không tự chủ được cuộc đời mình nữa

- Hạo ca, Huynh là người thân duy nhất của ta bây giờ á.

"Đùng"

Câu nói ngô nghê của Khương Thiên như đánh nát nội tâm của Nguyên Hạo, hấn khóc... đã từ lâu rồi, bị người chửi rủa, sỉ nhục, đánh đập, hấn cũng cười cợt, chỉ trừ những ai nhắc đến mẹ hấn mới khiến hấn nổi điên lên thôi. Giờ phút này, hấn thấy hấn có 1 lí do để rơi lệ.

2 Con Người, đến từ 2 thế giới xa lạ, họ chưa từng hứa hẹn, chưa kết nghĩa kim lang, nhưng từ đây họ lại chính là lí do sống của nhau, vì họ tìm thấy 1 thứ họ đã đánh mất: Tình thân - Huynh đệ.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Thân Thế Khương Thiên

"Ừc Ừc"

- Haha Thật Ngại quá, chắc hôm qua giờ huynh chưa ăn đủ no a

Nguyên Hạo gãi đầu xấu hổ, tiếng trống trận từ bao tử gã cắt đứt cảm xúc bi tráng của 2 huynh đệ, mà không phải lỗi của ta a, bị thương vậy, rất là mất sức a. Nếu Triệu lão gia ở đây chắc chỉ có nước phun máu mà mắng vô sỉ a. Nếu hăn ăn chưa no thì chắc đất nước này nơi nào cũng cần cứu đói mất, 1 bữa ăn của hăn bằng tiền ăn cả tháng của cả trăm nhân viên chi nhánh rồi. Nghĩa thấy Phần cơm hấp dẫn tên cai tù mang đến, Nguyên Hạo vội lôi Khương Thiên lại

- Lai đây Thiên đệ, chúng ta cùng cạn ly nào

Nguyên Hạo vội xé cái đùi gà đưa cho Khương Thiên, Cả 2 đều cười rất vui vẻ, Khương Thiên thấy lòng mình ấm áp, hăn có 1 người anh rồi, Cậu nhóc mà biết từ xưa giờ chỉ có Nguyên Hạo ăn chực của người khác chứ hăn chưa chia cơm cho ai bao giờ thì chắc xúc động đến mức nghẹn mất, 1 hành động cột mốc vĩ đại a.

Nhân sinh thú vị là vậy, chỉ cần ta có huynh đệ thì giữa trăm vạn quân địch vẫn có thể tươi cười, sống cùng chiến, vong thì hoang tuyên lại gặp, 18 năm sau chúng ta lại tung hoành nhân thế, có huynh đệ, ta không tịch mịch.

Khương Thiên vừa đưa đùi gà lên thì bỗng nhăn mặt lại, nhanh như cắt hất ly rượu trên tay của Nguyên Hạo xuống

- Thức ăn có độc

Nguyên Hạo biến sắc, không ngờ bọn người này tàn nhẫn vậy, hăn chỉ muốn làm 1 con ma no thôi mà. Khương thiên muốn gào thét với tên cai ngục nhưng đã bị

Nguyên Hạo kéo vôi vô góc

- Không nên xúc động, nếu xử tử chúng ta công khai thì không đang nói nhưng lại âm thầm hạ độc như vậy, rõ ràng đây là muốn âm thầm giết người... nhưng chúng ta không đắc tội ai a, không lẽ là Triệu lão?

Không có khả năng a, Triệu lão theo lời Khương Thiên là sẽ hết bệnh, còn nếu không thì đã nguy kịch thật rồi. Vậy chắc chắn gia tộc họ Triệu trả thù rồi, người ta giàu có vậy muốn ra tay với 2 anh em họ thật quá dễ. Phải trốn thôi, Nhất định phải ra khỏi đây càng nhanh càng tốt, họ sẽ quay lại coi mình trúng độc chưa.

Nhìn khắp phòng giam, Nguyên Hạo cảm thấy tuyệt vọng, 4 góc không hề có cửa sổ hay bất kỳ thứ gì để vượt ngục a. Hắn cứ đi qua đi lại, quan sát rồi lại lắc đầu. Khương Thiên bên cạnh lấy trái cây từ trong túi càn khôn ra đưa hắn. Đúng rồi, ánh mắt của Nguyên Hạo lóe sáng.

- Thiên đệ, ngoài túi càn khôn vi diệu này, cha đệ còn để lại cái gì phép thuật không?

Giờ phút này, hắn hi vọng cha của Khương Thiên thật sự là 1 phù thủy á, thật vậy thì ông ta không chỉ cho Khương Thiên có mỗi cái túi rách chứa đồ không thôi.

- Hình như ông già có để lại cái rương nhỏ cho đệ lúc ông mất á. Khi ấy đệ buồn quá nên không chú ý đến nó.

Khương Thiên thò tay vô túi càn khôn lục lọi 1 hồi, lôi ra 1 cái hộp đen kì dị

- Mau mở ra xem nào tiểu Thiên, chúng ta không còn nhiều thời gian a

2 huynh đệ lay hoay mãi mới phát hiện chiếc hộp này không có lỗ khóa, nó vốn là 1 cái hộp kín hoàn toàn, chỉ có 1 hoa văn đồ án kì dị khắc trên đó thôi.

Khương Thiên cảm giác đồ án này rất quen, giống như... Cậu Vôi vàng tháo dây chuyền trên cổ xuống quan sát. Khi áp mặt dây chuyền đến gần chiếc hộp để so sánh thì mặt dây chuyền như có 1 lực hút lấy, lao đến dán ngay vào đồ án trên chiếc hộp. Chiếc hộp bỗng run lên ngày càng dữ dội, 1 tia sáng chớp nhoáng từ chiếc hộp

chiếu thẳng vào Khương Thiên.

Đầu óc quay cuồng, khi tỉnh lại Khương Thiên thấy mình đang ở trong 1 không gian kỳ lạ, phía trước xuất hiện 1 người. Không thể nào, Khương Thiên như bị sét đánh, cậu dụi mắt liên tục như không tin vào mắt mình nữa, 2 dòng nước mắt trào ra.

- Ông già, ông còn sống sao, ông biết tôi nhớ ông đến mức nào không.

Ông già này chính là cha của Khương Thiên, lão mỉm cười nhìn đứa con vừa ôn nhu vừa tự hào nói:

- Con trai, con đã lớn hơn nhiều rồi, cứng cáp hơn rất nhiều, nếu mẹ con thấy con chắc bà ấy rất vui sướng.

Khương Thiên cố gắng lao đến phía cha mình nhưng dường như luôn có khoảng cách giữa cậu và ông mà cậu không bắt kịp được.

- Con dừng lại đi Thiên nhi, ta chỉ còn là 1 đạo hồn niệm phong ấn trong chiếc hộp này thôi, ta thật sự đã không còn tồn tại nữa, chỉ đợi con ở đây nói cho con sự thật về thân thể của con và mẹ con thôi.

Trong mắt ông hiện lên sự hoài niệm vô tận, có chua xót, có yêu thương, có mất mát:

Ta đến từ 1 nơi gọi là thần giới, con có thể coi ta là 1 vị thần nhân cũng được. Ở thần giới, ta chỉ nằm tầng lớp thấp nhất, cuộc đời ta chỉ thật sự thay đổi khi gặp mẹ con.

Lúc đó mẹ con là đối tượng bị cả thần giới truy tìm vì mẹ con nắm giữ 1 bí mật kinh thiên, nhưng khi gặp gỡ thì ta lại quyết định ở bên cạnh nàng, mặc dù thực lực ta nhỏ bé nhưng ta nguyện sinh tử cùng nàng. Tình yêu đơm hoa kết trái, và con ra đời trong niềm hi vọng lớn lao của chúng ta.

Nói đến đây, ông lại nhìn Khương Thiên thật lâu, vì con thôi, cha mẹ không tiếc gì cả. Cả tâm hồn Khương Thiên run rẩy, cậu thấy trong ánh mắt là cả 1 bầu trời

yêu thương vô hạn.

-Vậy sau đó tại sao con không gặp mẹ vậy cha

Sau khi con ra đời, chúng ta vô ý bị bọn người Tinh Cực thần điện phát hiện truy sát. Ta bị bọn chúng trọng thương, trong lúc sinh tử mẹ con đã dùng năng lực của mình mở ra Hư Lộ để ta ấm con bỏ trốn, còn nàng ở lại bị vây bắt.

Giọng nói ông tràn đầy bi phẫn và chua chát, Khương Thiên xiết chặt nắm đấm lại, không phải vì mình cha mẹ chắc không gặp tai họa như vậy, ta nhất định phải cứu mẹ ra, nếu mẹ có mệnh hệ gì Khương Thiên ta thề phải bắt bọn Tinh Cực Thần điện trả giá thật đắt.

Sau đó ta đưa con đến được 1 giới diện khác, ta cố gắng dành thời gian cho con, hi vọng con sống bình yên hạnh phúc nhưng tiếc là vết thương ta quá nặng, ở vị diện mới không có linh khí nên thương thể ta ngày 1 trầm trọng, đến khi con 8 tuổi ta đã phong bế hồn mình vào sợi dây chuyền con đeo. Lúc con nguy kịch trong Hắc Âm lâm, chính ta đã kích mở Hư lộ để con chạy thoát.

Hư lộ? Khương Thiên chợt nhớ ngày đó khi cậu gần hấp hối, đã thấy 1 con đường mở ra và nhờ đó đã thoát hiểm, hóa ra là cha mình đã ra tay. Nói vậy ta cũng đã đến 1 thế giới khác rồi, hèn chi những người ở đây quá khác lạ so với nơi mình sống.

Hư lộ chính là lí do bao nhiêu kẻ săn đuổi mẹ con, cha cũng biết tột cùng bên trong hư lộ có những gì nhưng nó có liên quan đến bí mật lớn nhất thần giới thậm chí là cả thiên địa này a, việc có thể di chuyển chỉ là 1 công năng đơn giản nhất, nếu muốn mở Hư lộ thật sự cần phải có tinh huyết của mẹ con. Thiên nhi, ta cho thêm 1 đại bí mật, bản thể của mẹ con là Vĩnh Hằng Chi vật, là độc nhất thiên địa, chỉ có mẹ con là chìa khóa mở ra của Hư lộ, con mang trong mình huyết mạch của mẹ con nên phải tuyệt đối giữ bí mật, dù bất kỳ ai cũng không được tiết lộ, nếu không kết cục của con là vạn kiếp bất phục a.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Vĩnh Hằng Linh Căn

- Trong hộp ta để lại cho con là 1 vòng tay gồm 9 hạt châu Thông Hư Lộ, lúc đầu là 10 hạt nhưng ta đã kích phát 1 hạt cứu con ở Hắc Ám lâm rồi. Muốn phá vỡ chúng ít nhất phải có thực lực độ kiếp, hoặc các sức mạnh thiên địa khủng khiếp, tất nhiên chỉ là kích phát Hư lộ thông vị diện thôi. Chân chính mở ra Hư lộ bí cảnh chỉ có thể tuyệt thế thiên địa chi bảo này, đến giờ ta chỉ biết được đó là tinh huyết của mẹ con thôi. Hãy nhớ nếu không nguy cấp tuyệt không nên dùng đến vì không biết hư lộ sẽ đưa ta đến vị diện nào, có nguy hiểm hay không.

Còn 1 điều ông không nói chính là tinh huyết của Khương Thiên cũng có thể mở ra Hư lộ bí cảnh chân chính.

- Điều cuối cùng ta nhắc nhở con là đừng bao giờ để ai dò xét linh căn của con, vì con có vĩnh hằng linh căn, 1 trong thập đại linh căn truyền thuyết, chỉ cần là thần nhân họ sẽ nhìn ra ngay.

Khương Thiên cảm thấy mơ hồ, cha mình nói nhiều cái cậu chưa từng nghe đến bao giờ.

- Linh căn là gì vậy ông già? Thập đại linh căn ghê gớm lắm à, Vĩnh hằng linh căn xếp thứ mấy vậy?

- Trong vạn người mới tồn tại một người có linh căn, có linh căn thì có thể tu luyện tiên đạo, gia tăng thọ nguyên, có thể sử dụng phép thuật. Thập đại linh căn là tồn tại hi hữu nhất trong thiên địa này, ai sở hữu chúng có thể dễ dàng đạt đến thần cảnh, thần thông thì tung hoành không ai cản nổi. Vĩnh Hằng linh căn của con xếp thứ 8.

- Thứ 8, nói vậy con chỉ thua 7 người thôi rồi.

Khương Thiên vui mừng nói, không ngờ nó lại lợi hại đến vậy.

- Khụ khụ, thật ra thì cũng không phải vậy, Vĩnh Hằng linh căn là 1 cá biệt, người có Vĩnh Hằng linh căn vốn chỉ có mẹ con và con, tu luyện thì chỉ cần có thiên tài địa bảo quý hiếm là tu vi sẽ tăng lên rất nhanh, nhưng thần thông chính của Vĩnh Hằng linh căn lại là trường sinh, khi đạt đến tu vi vô thượng sẽ có sinh mạng vô tận, bình thường thọ nguyên của họ cũng vô cùng dài rồi. Nhưng Vĩnh Hằng chi thể cũng khiến người ta điên cuồng, chỉ cần dùng chút máu thịt của họ là sẽ gia tăng thọ nguyên khủng khiếp, nên ngược lại người có Vĩnh Hằng linh căn chỉ có thể ẩn giấu, nếu không bị truy sát làm thuốc bổ.

Nói đến đây ông chỉ biết xấu hổ nhìn con trai đang há hốc mồm. Đã kích thật lớn a, từ vị trí cao thượng thần thánh rớt xuống thành như linh chi cho nồi lẩu thì sao Khương Thiên chấp nhận nổi. Nếu Đường Tam Tạng biết được sẽ chấp tay lại nói với Khương Thiên: a di đà phật, đồng cảm a, đồng cảm a.

Khuông mặt méo xẹo Khương Thiên co giật một hồi mới bình tĩnh được, quá chán nản, cậu cũng không hứng thú biết về linh căn đại bổ của mình nữa.

-Vậy đệ nhất linh căn là gì vậy ông già

Khương Thiên bâng quơ hỏi 1 câu phá đi không khí.

-Không biết

- Vậy đệ nhị?

- Cũng không biết

Lão cười khổ lắc đầu

-Trong thập đại linh căn, ở thần giới chỉ biết được xếp hạng 6 đến 10 thôi, còn chỉ có tồn tại như thánh điện cao nhất thần giới mới có thể biết được 4 loại xếp tiếp theo.

- 4 loại?

- Đúng vậy, vì loại linh căn xếp đệ nhất vốn không tồn tại, chỉ có truyền thuyết nói rằng ai có linh căn đó chính là chúa tể thiên địa, chạm đến vô thượng cảnh giới bất hủ.

Nhưng đã không biết trải qua bao nhiêu tế nguyệt mà linh căn đó chưa bao giờ xuất hiện nên người ta mới nói nó vốn không tồn tại.

Lúc này bỗng bên tai Khương Thiên vang lên tiếng đối thoại của tên cai ngục.

" Chúng nó vẫn chưa ăn à "

" Dạ, chắc tinh thần bọn nó còn chưa ổn nên không muốn ăn "

" Hừ, không thể kéo dài thêm nữa, ta sẽ báo cho Phàm đại úy để xin chỉ thị ngay, người cứ theo dõi chúng, có gì báo ngay cho chúng ta "

- Bọn chúng sẽ sớm quay lại ra tay, trong hộp đựng ngoài vòng tay còn nhẩn trữ vật có tác dụng như túi càn khôn, trong đó chứa đan dược, thần thạch, các loại thần thảo mà ta tích góp được, khi nào đến thần giới con mới được dùng đến, khi con tu luyện bắt đầu có thần thức thì chỉ cần nhỏ máu nhận chủ là sử dụng được, dưới thần cảnh không ai có thể phá sở hữu trên nhẩn được. Mau, ta sẽ dùng chút thần lực cuối cùng mở ra Hư lộ để con chạy trốn, có lẽ sau đó ta sẽ ngủ say, hi vọng ngày nào đó khi ta tỉnh lại con đã là 1 nam nhi đỉnh thiên lập địa rồi. Hứa với ta, hãy sống thật tốt nhé con trai, vì con cha mẹ không tiếc đánh đổi tất cả, ta yêu con.

Nói xong, không đợi Khương Thiên trả lời, ông phất tay đẩy tâm trí Khương Thiên ra khỏi dây chuyền.

" Ông già.... "

Khương Thiên tỉnh lại gào lên

- Tôi nhất định sẽ giúp ông tỉnh lại, tôi cũng sẽ tìm lại được mẹ, Khương Thiên ta xin thề ta phải làm được, nếu không trời đất không dung.

Nguyên Hạo đứng 1 bên mà giật mình, thẳng này xiu tí mà động kinh rồi chắc.

Lúc này tiếng cửa buồng giam mở ra, Khương Thiên vội lao đến cái hộp đã mở ra lấy sợi dây 9 hạt Thông Hư Lộ đeo vào tay, chiếc nhẫn thì quăng vào túi càn khôn.

"Rẹt" 1 luồng sáng từ dây chuyền bắn thẳng vào 1 viên Thông Hư Lộ khiến nó vỡ ra, 1 tiếng động chói tai như lôi vũ vang lên, giờ phút này 1 vách tường phòng giam đã biến mất, thay vào đó là 1 con đường đầy hoang dại âm u ghê rợn

"Chạy

Khương Thiên quyết đoán túm lấy Nguyên Hạo đang run rẩy bất ngờ lao vào Hư Lộ.

Phàm đại úy nghe tiếng vang chấn động trong phòng giam thì vội dắt người chạy vào, nhưng đến buồng giam thì con đường quỷ dị đã biến mất, chỉ còn lại căn phòng trống rỗng, hăn ngỡ ngàng rồi điên tiết gầm lên

"Người đâu"

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Quảng Tam Thôn

Bính Châu, thuộc Đông Vũ quốc, trải dài hơn 10 thành lớn nhỏ, là 1 châu thuộc dạng nhỏ của quốc gia. Quảng tam thôn hôm nay thật náo nhiệt, lễ ngày mùa luôn là trọng điểm của cả thôn, mặc dù chỉ là thôn nhỏ thuộc Biên thành Bính châu nhưng Quảng Tam thôn lại có nhân khẩu đến vài trăm, cuộc sống họ khá thoải mái nhờ đất đai màu mỡ nên họ luôn có đủ lương thực tích trữ và đem lên Biên Thành mua bán trao đổi.

- Lý Tam, Lý Tứ mau khiên con heo quay lên để lát trưởng làng tế thần nữa.

- Tiểu Há, mau kêu người lấy thêm bàn ghế đến, không đủ a

- Trưởng lão, 500 cân rượu có chưa, hôm nay cả làng không say không về nha.

Âm thanh chuẩn bị nhộn nháo khắp nơi khiến ai nấy mặt mày nở hoa, nô nức tham gia, không ai chú ý đến 1 góc cây um tùm cuối thôn có 1 bóng đen đang âm thầm quan sát mọi thứ. Nửa canh giờ sau, mọi người trong thôn đều tụ tập về đầu làng để tham gia buổi tế lễ, chỉ có vài người lưu lại canh phòng thôi.

Hôm nay đến phiên Mã Đại hấn xui xẻo phải ở lại trông coi trang trại, miệng gã cứ bực bội lâu bầu không dứt:

-Tên khốn Hạ Quý cố ý sắp ta trực canh phòng, lấy việc công trả thù riêng, không phải chỉ là rượu thịt thôi sao, lão tử cũng có

Hấn tìm 1 góc cây tùy ý ngồi xuống tháo bình rượu bên hông xuống, vừa uống vừa hát nghêu ngao, lúc này bóng đen lập tức biến mất khỏi nơi ẩn nấp lên vào trong chuồng gà.

- Haha thật là dễ dàng, tên canh gác quả là tay mơ, trước mắt Bàn gia ta mà

dám lơ là.

- Tao thì không nghĩ vậy đâu

Mã Đại nhếch mép cười khà khà đứng chặn ngay cửa ra. Tên trộm giật mình run rẩy chỉ tay nói

-không thể nào, ta đã rất cẩn thận rồi, quý không biết thần không hay a.

Mã Đại phun 1 cái

- Ta kháo, người xem lại mình đi, người khác gì cục thịt di động chứ, dù ở cách xa ta cũng thấy mi rồi

Bàn tử cúi xuống nhìn lại vóc dáng của mình rồi ùy khuất nói

- Ta cũng chỉ hơi béo tí thôi, cũng không đến nỗi a

Cơ mặt Mã Đại co giật liên tục, tên này nhìn sao cũng hơn 150 cân mà dám nói chỉ hơi béo tí nữa chứ.

- Không nhiều lời, mau đầu hàng để ta trói lại nhanh lên

Mã Đại dử tôn cầm gậy áp sát Bàn tử.

- Người...người đừng qua đây. Bàn gia ta rất lợi hại

Bàn tử mặt không còn tí máu hù dọa. Bỗng nhiên không khí trở nên lạnh lẽo ghê rợn, 1 góc chuồng gà sương mù tỏa ra, 1 con đường âm u dần dần xuất hiện.

- Cái...cái ma quý gì vậy

Cả Bàn tử và Mã Đại sợ hãi lui lại, lúc này từ trong con đường có 2 bóng người ẩn hiện, vừa chạy vừa gào thét lao thẳng về phía Bàn tử và Mã Đại, phía sau họ là cả chục đốm lửa như ma trời đuổi theo.

- Hạo ca, đợi đệ với, chân huynh bị thương mà sao chạy nhanh dữ vậy

- Nhanh lên tiểu Thiên, chúng nó sắp đuổi kịp rồi, mấy người kia tránh ra mau.

Đúng là anh chàng Nguyên Hạo số "đỏ" của chúng ta rồi, Khương Thiên chạy sát phía sau thì đau khổ trong lòng, lần trước hẳn đi qua Hư Lộ nhà nhả có gặp gì đâu, còn lần này đi với Nguyên Hạo thì bị cả tiểu đội ma lửa này rượt đuổi mấy dặm rồi.

Mã Đại hồn phi phách tán, tóc dựng hẳn lên quay đầu bỏ chạy

- Ma quỷ... Cứu tôi với...aaaaaaaa

Bàn tử khóc không ra nước mắt a, hẳn cũng muốn lặn ngay đi nhưng 2 chân hẳn như nhùng ra, mồ hôi chảy ào ào, lớp mỡ dày đặc trên người có xu hướng giảm bớt nhanh chóng.

Kỳ lạ thay khi 2 người Nguyên Hạo vừa chạy ra khỏi Hư Lộ thì đám lửa ma cũng ngừng lại, con đường cũng dần tan biến mất, không khí lạnh lẽo cũng bình thường trở lại.

- Sống rồi haha

2 huynh đệ Nguyên Hạo ôm lấy nhau nhảy nhót như điên, sau 1 hồi họ mới dừng lại, lúc này mới chú ý thấy Bàn tử đang trở mắt nhìn họ, xung quanh hẳn mồ hôi đã tụ thành cả vũng nước.

- Đây người anh em, sao huynh đổ mồ hôi nhiều thế

Nguyên Hạo ngạc nhiên hỏi, hẳn thấy tên này thật quái thai nha, tròn như trái banh di động, ăn mặc đồ dạ hành như ninja, to xác thế thì mặc hay không người ta cũng nhận ra từ cả dặm rồi, chắc là người trong đoàn phim hay thần kinh dư mỡ nên không được ổn rồi.

- Ta...ta đang rèn luyện thân thể nên ra nhiều mồ hôi tí thôi.

Bàn tử lập bắp đáp, hẳn thấy 2 tên này quá quý dị, ăn mặc thì khác người, lại chạy ra từ con đường có lửa ma như địa ngục, không lẽ là oan hồn hay yêu quái nào

đó, hay là tiên nhân, dù là gì hẳn cũng không dám mạo phạm.

- Rèn luyện?

Nguyên Hạo và Khương Thiên ánh mắt quái dị nhìn Bàn tử, nhìn tên mập này cơ thể 90% là mỡ nha, nhìn mỡ hẳn đung đưa đàn hồi thể chẳng giống người thích rèn luyện tí nào cả. 2 anh em hẳn ở 2 thế giới nhưng nhân sinh cũng chưa từng tao ngộ ai vào chuồng gà rèn luyện nha, trên tay hẳn đang cầm 1 con gà nữa chứ, hẳn rèn luyện với gà? Thật là trâu nha.

Bàn tử cảm giác hoàn cảnh có vẻ không thích hợp, tính tìm lí do khác để giải thích thì tiếng dân trong thôn ồn ào vang đến gần

- Ta thề là ta gặp 2 tên ác quỷ khát máu dẫn theo cả 1 đoàn quân ma lửa lao ra từ địa ngục, may mà ta nhanh chân bỏ lại tên trộm gà lao ra ngoài nếu không bị ăn tươi hút máu rồi

Tiếng Mã Đại run lên, hẳn giờ mặt xanh như tàu lá, núp sau đám người từ từ tiến về chuồng gà.

- Mọi người đừng lo, có pháp sư Lý Lượng chúng ta mời về thôn để cầu thông thần linh làm lễ mùa ở đây, ma quỷ nào dám lộng hành chứ.

Trường thôn lớn tiếng trấn an mọi người, đi kế lão là 1 tu sĩ râu tóc bạc phơ, nhìn dáng vẻ tiên cốt, xuất trần, đạo hạnh cao thâm

- Khụ... Bần đạo mặc dù pháp thuật đầy mình nhưng yêu quái không phải dễ dàng thu phục đâu a

Nội tâm Lý đạo sĩ đang phiền muộn gần chết, hẳn chỉ biết vài nghi lễ cầu cúng để kiếm cơm chứ nào giờ có hàng ma phục yêu bao giờ, nhưng giờ từ chối thì sẽ thành bia cho cả thôn mất mát. Cầu trời cho thoát lần này con sẽ bỏ nghề về nhà làm ruộng a, lão đạo không ngừng van vái trong lòng.

Bên trong chuồng gà, Bàn tử hoảng sợ, hẳn liếc mắt nhìn qua thì thấy Nguyên Hạo đang nhìn hẳn cười lạnh, trộm gà à. Ca ca đây 8 tuổi trong giới giang hồ nổi

đanh là thiên hạ thần châu, từ gà vịt, thuốc lá, đến đôi dép lười cũng không thoát khỏi bàn tay ca á. Nguyên Hạo quay ngất qua kêu Khương Thiên nói

- Thiên đệ thu hết gà vào trong túi càn khôn nào, chúng ta phải ra khỏi đây ngay

-

Khương Thiên giật mình, sao nó có cảm giác mình đang làm người xấu vậy?
Nhưng vẫn thu hết gà vào

Xong việc, Nguyên Hạo mỉm cười âm áp nhìn Bàn tử

-Huynh đệ, ta không biết đường ở đây, ngươi hãy chỉ đường giúp chúng ta nhé.

Bàn tử cũng không phải ngốc, gã vội dẫn đầu ì ạch lao ra khỏi chuồng gà hướng khu rừng chạy đi, anh em Nguyên Hạo bám sát phía sau, Bàn tử ngoái lại thì thấy thôn dân đã đến bao vây chuồng gà rồi, hãnh thở phào nhìn Nguyên Hạo đầy ý vị, đồng đạo a, thật là cao tay, sau này phải lãnh giáo để lăn lộn mới được

Lúc này thôn dân tụ tập đông đảo trước chuồng gà, nhưng không ai dám tiến vào, mọi người tự động tách ra chỉ có mỗi Lý Lượng lão đứng trước cửa. Tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào lão, bi hài a, lão tế thần không biết bao thôn làng nhưng giờ lão lại thành vật hiến tế cho yêu quái rồi. Lão quay lại định câu giờ thì trường làng và mọi người đồng thanh hô:

- Chúc lý tiên sư thành công hàng ma phục yêu, ban phước cho chúng sinh

Ta khát, lúc tế lễ cũng không thấy thôn dân đồng thanh nhíp nhàng thế a, Lý lão tuyệt vọng cầm cây kiếm gỗ và xấp bùa trừ tà tự vẽ cô độc bước từng bước tiến vào. Cái gì là anh hùng, cái gì vạn người kính ngưỡng, nếu ở đây có máy quay phim thì hình tượng của Lý lão đây nhất định sẽ lưu truyền hậu thế a.

Cuối cùng lão cũng nặng nề lết vào trong chuồng gà, bên ngoài dân thôn nín thở im lặng tuyệt đối chờ đợi, họ có niềm tin mãnh liệt vào người có thể nói chuyện với thần linh a. 5 phút sau, tiếng cười của Lý đạo sĩ vang lên như sấm, trường làng và vài tên lực lưỡng cầm dao búa vội vàng xông vào, họ chỉ thấy trong chuồng

không còn con gà nào, cả lông cũng rất sạch sẽ a, chỉ có trước Lý tiên sư là 1 vũng nước bốc mùi hôi

Nhất định là yêu quái đã ăn thịt cả bầy gà và tên trộm rồi, thật đáng sợ, cả lông và xương cũng không còn. Trưởng thôn và mọi người hít 1 hơi lạnh, còn vũng nước bốc mùi kia chắc chắn là Lý tiên sư đã đánh cho bọn quỷ tan tành, hồn xác đều bị hủy thành vũng nước rồi. Nghĩ đến đây, trong mắt mọi người nhìn về bóng lưng của Lý lão là 1 sự sùng kính vô hạn a. Sau khi nghe trưởng làng thông báo, toàn bộ dân làng đều hân hoan đến phát rồ, người thì ôm mặt khóc, kẻ thì quyết khắc linh bài Lý tiên sư để phụng thờ, kẻ thì lấy chiêng trống ra gõ, không khí nhộn nhịp chưa từng có trong lịch sử thôn Quảng Tam. Bên trong chuồng gà, lúc này không ai thấy Lý tiên sư đang lệ nóng ròn ròn lắm lắm

- Ta sống rồi... Cám ơn lão thiên a...đội ơn

.....

Bên 1 nơi trong rừng, Nguyên Hạo đang nướng gà thì bỗng quay đầu lại nhìn về phía xa khó hiểu

- Cái thôn này lạ nhỉ, mất gà mà vui như trúng hội ấy

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Người Phải Tin Ta

Sau chén no thịt gà, Nguyên Hạo bắt đầu hỏi Bàn tử về thế giới này, mặc dù lúc vào Hư Lộ Khương Thiên đã cho hẳn biết con đường này sẽ dẫn đến 1 thế giới khác nhưng hẳn cảm thấy quá hoang đường đi.

- Bàn gia ta vốn đích tử của Tống gia ở Biên thành, gia phụ kinh doanh trải rộng khắp cả Đông Vũ quốc, tài phú nhiều không đếm xuể, có thể xếp vào 5 kinh thương gia tộc hàng đầu quốc gia. 10 năm trước gia gia ta tạo hóa cực lớn đã có ơn tri ngộ với 1 vị, các người đoán là ai không?

Bàn tử vừa gặm con gà thứ 3 vừa lải nhải về thân thể mình trông rất ra dáng 1 tên nhị thế tổ thật sự.

- Thiên hạ này có thể thay đổi số phận gia tộc thì ta đoán chắc là vương hầu hoặc đương kim thiên tử thôi

Ra vẻ trí giả, Nguyên Hạo hắc hắc cười

- Vương hầu và thiên tử ghê gớm lắm à Hạo ca

Khương Thiên ngồi 1 bên tò mò hỏi, từ bé đến lớn nó chỉ quanh quẩn trong làng, vốn không biết gì nhiều ngoài đám thảo dược và y thuật cả

- Tiểu Thiên à, đệ phải học hỏi ca ca nhiều hơn a, vương hầu là bá chủ cả 1 vùng rộng lớn, còn thiên tử là chúa tể của 1 quốc gia a.

Nguyên Hạo bày ra thái độ của trưởng bối đang dạy dỗ, còn Khương Thiên thì rất chăm chú lắng nghe như cậu học sinh ngoan ngoãn. Bàn tử cảm giác 2 anh em nhà này kẻ xương người họa cứ như thật, vương hầu thiên tử đến con nít cũng biết thế mà 2 tên này cứ làm như phát hiện ra mỏ vàng ấy, để lão tử hù chúng 1 phen

mới được.

- Vương hầu Thiên tử thì đã là gì. Ta nói cho các người biết e rằng các người sẽ sợ vỡ mật đó chứ, người đó là tiên nhân..Tiên nhân trong truyền thuyết đó.

Bàn tử đặc ý hất cảm lên, hẳn biết ở phạm tục dân chúng đều đồn đãi về tiên nhân nhưng không phải ai trong đời cũng may mắn thấy thoáng qua 1 lần, gã chờ đợi 2 anh em này sẽ sùng bái cầu xin gã, để gã cảm giác phong mang. Thế nhưng 1 chén trà trôi qua, Bàn tử thấy 2 anh em kia vẫn bình thản như vân không có vẻ gì ngạc nhiên với câu trả lời của hẳn cả, khiến hẳn cười gượng gạo cố ý nhắc lại

- Khụ chắc 2 huynh đệ các người nghe chưa rõ, ta nói là tiên nhân a, có thể bay trên trời, hô phong hoán vũ.

- Ờ chúng ta nghe rồi

Nguyên Hạo mỉm cười như thấu hiểu đáp nhưng lại càng làm cho Bàn tử bức tốc vò đầu điên tiết lên. Thật ra nếu đổi lại là người khác khi nghe đến 2 từ tiên nhân đã khiếp sợ xanh mặt rồi nhưng thật xui xẻo cho gã lại gặp anh em này. Bản thân Khương Thiên có cha mẹ là tồn tại cỡ nào cơ chứ, còn Nguyên Hạo thì hẳn xem điện ảnh kỹ xảo nhiều rồi, tiên nhân tên này nói nghe còn nhảm hơn iron man nhiều, bốc phét cũng nên có tí kinh nghiệm như ca á.

Thấy ánh mắt thương hại có phần khích lệ của đối phương, Bàn tử cắn răng móc ra 1 cái lệnh bài:

- Các người không tin chứ gì, đây chính là lệnh bài của tiên nhân thật không thể thật hơn. Năm đó, để tri ân cha ta, vị tiên nhân đó đã đưa cho ta cái lệnh bài này, hẹn 10 năm sau đưa hậu nhân mang theo lệnh bài đến tìm tiên nhân sẽ được 1 hồi tạo hóa lớn lao a.

Lúc này, Nguyên Hạo nhìn thấy lệnh bài bỗng đứng dậy đưa tay giành lấy ngắm nghía, Bàn tử ngoài mặt thì tỏ vẻ khó chịu muốn đòi lại nhưng trong lòng lại đang tru lên sung sướng, đã biết lợi hại của Bàn gia chưa, thì ra tên này nhìn vậy cũng không ngốc lắm, biết nhìn hàng nha. Khương Thiên nhìn cảnh Bàn tử giơ tay đòi lại

nhưng miệng thì cười không ngậm lại được cảm thấy vị huynh đài này thật hay nha, biểu cảm quá ư là thú vị.

Nguyên Hạo ngấm nghĩa tới lui, chùi chùi, cắn vài cái, rồi lắc đầu thờ dài quãng lại cho Bàn tử

- Cứ tưởng là vàng ai dè chỉ là khối sắt ri

"Ầm"

Bàn tử ngã lăn ra mặt đất rồi phun ra 1 búng máu, hắn thấy mình như lấy nhân sâm để nuôi bò á, tên đầu đất này cầm lệnh bài tiên nhân chỉ để coi làm bằng chất liệu gì, quá ngu rồi.

Bàn tử hấn triệt để đầu hàng rồi, hấn tự phụ ở Biên thành ai thấy hấn cũng khiếp sợ, cả lão cha hấn cũng gọi hấn là cực phẩm, thế nhưng so với mặt hàng này hấn còn kém xa lắm. Buồn bực, hấn lồm cồm bò ra bụi cỏ để giải quyết tâm sự, hấn vừa xả vừa lẩm bẫm

- Tên Nguyên Hạo chết bầm, lão tử ta "tiện" chết người

Cảm thấy tâm tình tốt hơn Bàn tử lại cao hứng xoay "nòng" bắn cao lên(tên này chơi dơ vĩ), thì bất chợt bụi cỏ rung lên 1 tiếng gầm gừ, 1 cái đầu sói nhô lên ngay chỗ "tiên lộ" Bàn tử đang thi nhau vun tưới. Không, gã run rẩy vội thay đổi hướng tiêu tưới của mình ra khỏi đầu con sói vừa van nài nói:

- Sói ca, ta không cố ý a, ta không biết lão ca nằm nghỉ dưới bụi cỏ này, kẻ không biết không có tội, tiểu xong ta sẽ lăn ngay nhanh lắm (ta kháo, tên này còn muốn tiểu xong mới đi nữa, trâu thật)

"Gào"

Bàn tử đang lo lắng nhìn con sói, thì nghe tiếng gào quay lại thấy hướng mình tiểu lại là 1 cái đầu sói khác.

- Móa không phải ta hên vậy chứ, đứng đái mà cũng dính ngay 2 cái đầu sói

chứ (headshot chuẩn khiếp)

Lúc này thân mình con sói ầm ầm đứng dậy, không phải 2 con sói mà chính là 1 con sói 2 đầu, thân thể nó to như con trâu đực trưởng thành, tứ chi dài cả thước, nó lạnh lẽo nhìn Bàn tử, tên mập này triệt để chọc giận nó thật rồi.

Nguyên Hạo đang ngồi cho Khương Thiên thay thuốc băng bó vết thương ở chân do con dao Phàm đại úy đâm vào, mặc dù y thuật Khương Thiên khá cao nhưng Nguyên Hạo phải trốn chạy liên tục khiến vết thương vẫn chưa lành được.

- Cứu mạng ... Có quái vật..

Bàn tử lao từ bụi rậm ra thét lên thê thảm như bị thọc tiết, Nguyên Hạo cau mày không vui quát

- Bàn tử ngươi hết tiên nhân giờ lại quái vật, ngươi tưởng ca ca ta hiền lành dễ dãi nên cứ lừa gạt à.

Bàn tử mặt không còn hột máu, quần chưa kịp kéo lên nữa, hăn nắm lấy tay Nguyên Hạo kéo kéo liên tục

- Hạo ca ca.. Hạo gia gia.. Ông trời của ta, ngươi phải tin ta, không chạy là không kịp đâu

Nguyên Hạo lắc lắc đầu phất tay cảm khái, tên này thật có khiếu nghệ sĩ a, diễn cử như thật, tiếc là ca lãn lộn giang hồ bao nhiêu năm ròng, không dễ bị lừa đâu, mặc kệ Bàn tử, hăn quay sang Khương Thiên mặt cũng đang tái nhợt, hăn bỗng thấy đứa em này vẫn còn nhỏ dại chưa hiểu mùi đời, tên mập này hù tí đã sợ như vậy rồi.

- Thiên đệ ngoan của ca, đừng sợ, tên Bàn tử này chỉ lừa phỉnh con nít thôi, để ta kể cho đệ nghe 1 câu chuyện cổ mang tính giáo dục về những kẻ hay lừa gạt. Truyện cậu bé chăn cừu: ngày xưa có 1 cậu bé chăn cừu và 1 con sói...

Nguyên Hạo đang huyền thuyên thì Khương Thiên sợ hãi lui lại gào lên

- Hạo ca, con sói đến thật rồi

Nguyên Hạo cười haha

- Không ngờ đệ cũng biết chọc đùa cơ đấy, nhưng ca thích bị đệ đệ lừa

Khương Thiên nhí nhố quay đầu lại thì thấy 1 cái trảo to lớn của con sói đang
bổ xuống đầu hắn

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Phong Linh Tông

Khương Thiên muốn lao lại giúp nhưng tốc độ của con sói quá nhanh, Bàn tử thì 2 tay che mặt lại.

"Xoẹt"

1 tia sáng lướt qua đánh bật con sói lại cứu lấy Nguyên Hạo trong gang tấc. Bị tấn công bất ngờ, con sói gầm lên đáng sợ, lúc này từ trên cao xuất hiện 4 bóng người 2 nam 2 nữ, bọn họ đều chân đạp phi kiếm, lưng lưng giữa không trung. 1 thanh niên trong 4 người cười lớn tiếng

- Song Đầu Hỏa Lang, bọn ta truy sát ngươi suốt 2 ngày không ngờ ngươi lại trốn ở đây, khôn hồn thì ngoan ngoãn để ta độ kiếp cho ngươi

Dứt lời, 2 tên thanh niên lao xuống vây lấy Song Đầu Hỏa Lang, 1 người lấy ra 1 sợi dây niệm phép khiến nó lao đến cổ gắng trói con yêu sói lại, tên còn lại thì lấy ra 1 cây thương đánh từng đường gió bén nhọn thẳng đến.

Trên cao, 1 cô gái lấy ra 1 cây cung chuẩn bị đánh lén, người còn lại thì phóng ra vài lá bùa, những lá bùa này lại hóa thành hàng trăm ám khí màu đen tuyền như mưa rơi xuống. Rất nhuần nhuyễn, rõ ràng 4 người này phối hợp với nhau thường xuyên nên vừa ra tay đã tạo ra khốn cục vây lấy Song Đầu Hỏa Lang.

Cả 3 người Khương Thiên, Nguyên Hạo, Bàn tử nấp 1 bên quan sát đầu há mồm không thôi, hiểu biết và trải nghiệm là 2 vấn đề khác nhau. Được chứng kiến tiên nhân thật sự hiển lộ thần uy khiến họ rung động thật sự. Nhân sinh quan cả 3 đã có sự chuyển biến lớn lao, Khương Thiên cảm giác hưng phấn khó kìm nén, nó cảm nhận được 1 ngày nào đó nó sẽ trở thành cường đại như cha mẹ nó, nó vẫn còn 1 lời thề phải hoàn thành.

Bàn tử thì vô cùng sung sướng, thì ra tiên nhân lợi hại như thế, oai phong lắm liệt thế, hẳn nghĩ đến cảnh bao người sùng bái quỳ lạy mình, ôi phong quang biết bao nhiêu. Nguyên Hạo ta thì hết néo mình, đến néo Bàn tử, chuyện đi qua thế giới hẳn có thể chấp nhận nhưng tiên nhân trong mấy cuốn tiểu thuyết thì hẳn không ngờ mình lại có cơ hội mục kích rõ ràng như thế.

Đối với Nguyên Hạo hẳn quan niệm, tu tiên chỉ suốt ngày ngồi thiền, đánh cờ ngắm nhìn thế nhân qua hết năm này đến năm khác. Haiz, đó không phải là sở thích của ca, ca muốn được phong lưu nhân gian, rượu ngon, mỹ thực, hiền thê huynh đệ cùng nhau an vui mà sống là đủ rồi.

Ít ra khi tổng kết kiếp người ca có thể tự hào mình đã trọn vẹn, ca không tịch mịch a.

Quay lại trận chiến giữa 4 nam nữ tu sĩ và Song Đầu Hỏa Lang cũng gần đến hồi kết, nhờ kinh nghiệm lúc trước đội 4 nam nữ xiết chặt vòng vây, họ đang muốn đánh cho yêu sói kiệt sức rồi kết liễu, 4 người không ngừng nuốt đan dược hồi phục nguyên khí của mình. Con yêu sói này cũng có trí khôn nhất định, thấy 4 người pháp thuật không suy giảm bao nhiêu trong khi bản thân nó đã bị thương, khí lực tiêu hao dần, nó nhiều lần tính phá vây bỏ chạy nhưng đều bị cô gái cầm cây cung ngăn chặn. Lần này nó gầm lên như sấm dùng hết sinh lực lao ra khỏi vòng vây, dưới sự liều mạng tổ đội 4 người đã xuất hiện kẻ hở, cô gái cầm cung trên cao mỉm cười, rút ra 1 mũi tên bạc nhắm thẳng rồi bắn. Tiếng phá gió vang lên, mũi tên hóa thành 1 tip chớp xuyên qua lớp da yêu sói cắm thẳng vào tim, Song Đầu Hỏa Lang ánh mắt không cam ngã gục xuống tuyệt khí. Rõ ràng đây mới là đòn sát thủ chân chính, những mũi tên khác chỉ có thể khiến tổn thương ngoài da khiến con yêu sói chủ quan và nó đã phải trả giá.

4 người hạ xuống quanh xác con sói, họ bắt đầu thu thập tài liệu và tinh thạch, đây là 1 khoản thu nhập không nhỏ khiến tâm tình tất cả đều rất tốt.

"Xoạt xoạt"

-Ai đó

Tên nam tu sĩ cần thương quay đầu lại quát.

Từ trong bụi rậm Bàn tử khuông mặt tươi cười đầy nịnh nọt chạy đến, Khương Thiên và Nguyên Hạo vẫn không có ý định đi ra.

- Tiên sư tôn kính, tiểu nhân là Tống Khuyết, người Tống gia Biên thành, lúc này 4 vị tiên nhân anh vũ bất phạm, ngọc thụ lâm phong, tiểu trù yêu sói cứu mạng tiểu nhân vô cùng cảm kích.

Nguyên Hạo nghe tên Bàn tử xong thì sứt phun ra, Tống Khuyết, ca nhìn sao cũng thấy hấn rất tròn đầy nha. Tên nam tu cũng ngăm ngúa Bàn tử với vẻ hài hước rồi khoát tay:

- Bọn ta cũng truy tìm con yêu thú này vài hôm rồi, chỉ la tiện tay thôi.

Bàn tử tỏ vẻ đầy cung kính tiếp tục nói

- Tiểu nhân có 1 việc xin tôn sư giúp đỡ, tiểu nhân vô cùng đội ơn

Tên nam tu nhíu mày, lắc đầu nói

- Chúng ta rất bận, thu thập xong chúng ta lập tức phải về tông môn ngay

Bàn tử nghe thế quýnh lên vội quỳ xuống

- Tiểu nhân xin tiên nhân chỉ cho Phong Linh Tông môn ở nơi nào, tiểu nhân cần tìm 1 vị cố nhân cũng là tiên sư tu hành ở đó

Nghe đến Phong Linh tông, 3 người còn lại đều quay lại, nữ tu sĩ sử dụng cung lên tiếng:

- Người người tìm tên là gì?

- Tiểu nhân chỉ biết vị cố nhân họ Diệp, đây là lệnh bài tín vật của người

Bàn tử vội đưa lệnh bài ra, nữ tu vừa cầm lấy đã thốt lên:

- Các người mau xem, đây rõ ràng là lệnh bài của Diệp sư thúc, chương quản đan dược đường.

4 người bu lại xác nhận thân phận lệnh bài xong quay lại nhìn Bàn tử với ánh mắt khác lạ. Đan dược đường chính là 1 trong những nơi đặc thù nhất tông môn, vì chức vụ dược sư là cao quý vô cùng, có đan dược sẽ có thể dễ thăng tu vi nhanh chóng, những đan dược cực kỳ quý như trúc cơ đan có thể thành tựu trúc cơ nữa, bình thường những loại đan dược hồi khí đơn giản cũng giá không hề thấp tí nào. Nghĩ đến quan hệ giữa Bàn tử và Diệp sư thúc, 4 người đều mắt sáng lên. Bàn tử thấy mọi người nhìn chăm chăm hẳn thì chột dạ

- Ta biết ta sinh ra cũng có chút anh tuấn, nhưng các vị đừng nhìn ta như vậy, ta dễ mắc cỡ

Gã nam tu sĩ to con dùng dây thừng pháp khí cười phá lên

- Haha, hảo huynh đệ, thật ra chúng ta chỉ muốn nhìn kỹ xem cố nhân Diệp sư thúc ra sao thôi. Chúng ta chính là đệ tử nội môn của Phong Linh tông. Ta tên Từ Bá, đây là Trương Bình, còn tiểu sư muội đây là Liên Hương, giỏi về ám khí, chúng ta không ai dám chọc cô ta đâu, còn đây là xạ thủ Tuyết Linh tỷ, trưởng nhóm săn yêu thú của chúng ta.

Bàn tử ngây người chốc lát trước thái độ hòa nhã của 4 người nhưng hẳn nhanh chóng đoán ra chắc là do thân phận lệnh bài của Diệp sư thúc rồi, theo cách họ nói thì địa vị của vị Diệp tiên sư này không hề thấp, đời ta nở hoa rồi, nghĩ đến được 1 tiên sư có địa vị cao nâng đỡ Bàn tử sung sướng đến phát ngất, hẳn vội ôm quyền đáp lễ:

- Các vị sư huynh sư tỷ nói quá, đệ gặp được các vị ở đây thật là hữu duyên, sau này còn cần các vị chiếu cố nhiều hơn a.

Chuyện trò khách sáo qua lại, 4 người muốn tiện đưa Bàn tử về Phong Linh môn. Bàn tử sức nhớ đến anh em Nguyên Hạo vội ôm quyền nói:

- - Tiểu đệ còn 2 người bạn, không biết có thể đem họ đi cùng không?

Từ Bá ngấm nghĩ 1 tí cười nói,

- Không thành vấn đề, dù sao pháp khí phi hành của Tuyết Linh tử khá lớn, chở 10 người cũng không sao, chỉ cần sau này sư đệ giúp đỡ sư huynh sư tỷ muội nhiều hơn

- Nhất định..nhất định rồi

Bàn tử cảm ơn rồi rít, hẳn muốn mang 2 tên kia theo để bọn chúng thấy được sự lợi hại của Bàn lão tử hẳn. Nghĩ đến 2 tên đó sau này phải theo mình nọt bưng trà đấm bóp, hẳn cười không khép miệng được. Còn hai anh em Nguyên Hạo chưa hiểu chuyện gì thì bị túm quăng lên pháp khí hình chiếc lá to bay lên trời cao.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Chỉ Là Phàm Nhân

Trên toàn đại lục Lạc Thần, tông môn được chia làm từ nhất đến thập sao, ngoài ra còn tông môn không sao, chuẩn sao (nửa sao) nhiều như nấm mối, mà Phong Linh Tông là 1 tông môn 1 sao, ở Đông Vũ quốc, tông môn 1 sao đã có thể xưng bá 1 vùng. Nằm trên dãy núi Hằng Đại, Phong Linh tông được xây dựng men theo triền núi để đón gió, người phàm căn bản không thể tiến vào được. Cả vùng Bính Châu này gồm 5 tông môn lớn, 2 tông môn 1 sao, 3 tông môn chuẩn sao bao gồm: Hắc Hỏa tông, Phong Linh tông, Thạch Đà tông, Kiếm Thủy môn và Bạch Dạ môn. Ngũ đại tông phái này phân chia tài nguyên và địa bàn của vùng Bính Châu, họ cũng vài năm lại mở cuộc tuyển lựa để tìm người có linh căn bổ sung cho lực lượng thừa kế sau này.

Khi 7 người Nguyên Hạo trở về đến chân núi thì đã có cả ngàn người xếp hàng lúc nhúc, Bàn tử quay sang hỏi Từ Bá

- Hôm nay có sự kiện gì sao mà nhiều người tụ tập vậy Từ đại ca

Từ Bá lười nhác không nhìn như những việc này không phải chuyện gì quan trọng đáp:

- Đây là đợt tuyển chọn đệ tử 10 năm 1 lần của Phong Linh tông ta, người đừng thấy nhiều người vậy, 1 ngày có thể tìm vài người có linh căn đã là may mắn rồi, linh căn và phàm nhân chính là trời với đất, trong vạn người mới mong có 1 người có linh căn, suốt 1 tháng này mỗi ngày đều có vài ngàn người đến kiểm tra nhưng số lượng thu nhận lại cực kỳ ít, hắc hắc, ta nói cho các người biết, có những đội chuyên vào nhân gian để tìm những người có linh căn tốt về bồi dưỡng cho tông môn, chứ những đợt tuyển chọn này tông môn vốn không ôm nhiều hi vọng.

- Linh căn cũng có tốt xấu nữa à?

Khương Thiên thắc mắc. Lúc này Liên Hương cười chúm chúm rất đáng yêu giải thích:

- Linh căn đại biểu cho có thể tu luyện nhưng phẩm chất linh căn lại quyết định người đó có thể đi bao xa trên con đường tiên đạo. Linh căn chủ yếu thuộc ngũ hành: Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, linh căn bao gồm nhiều thuộc tính càng kém chất lượng, những người linh căn có 5 thuộc tính thường chỉ có thể làm ngoại môn đệ tử, họ tu luyện khá chậm, đa số những người này chọn làm các công tác cho tông môn, có thể giúp gia tộc phú quý 1 tí, còn linh căn 4 thuộc tính thì là lực lượng đại trà của tông môn, họ đa số tu luyện đến luyện khí tầng cao, là lực lượng thực hiện các nhiệm vụ tông môn đưa ra, 1 số người có cơ duyên còn có thể bước vào Trúc cơ, trở thành chấp sự nữa. Còn đệ tử linh căn 3 thuộc tính, họ chính là lực lượng đệ tử nội môn trung kiên, tông môn sẽ bồi dưỡng họ, những người này có 1 phần trăm trúc cơ thành công. 4 người Bọn ta đều là linh căn tam thuộc tính.

Khương Thiên giật mình, linh căn tam thuộc tính mà chỉ có 1 phần trăm cơ hội trúc cơ thành công thôi, thật là quá thấp rồi. Hiểu được câu hỏi trong lòng Khương Thiên, Tuyết Linh tỷ lúc này tiếp lời:

- 1 phần trăm đã là khách sáo rồi, cái đó chỉ trong trường hợp có đan dược phụ trợ thôi, còn nếu không có thì tỉ lệ thấp hơn rất nhiều, đó là lí do tán tu đại năng rất ít, bởi vì họ không dễ có tài nguyên tu luyện, không có đan dược phụ trợ, cũng như thiếu thốn vũ kỹ, công pháp. Nói tiếp, Song linh căn thuộc tính, đó chính là thiên tài của tông môn, những người này tông môn đều dốc lòng đầu tư bồi dưỡng vì họ tương lai chính là các Trường lão, là trụ cột tông môn, những người này tu luyện nhanh hơn ngũ thuộc tính, tứ thuộc tính gấp cả mấy chục lần, cũng như người lớn thi chạy với trẻ nhỏ vậy. Còn 1 thuộc tính duy nhất, tiên giới gọi là Thuần linh căn...

Nói đến đây ánh mắt 4 người Tuyết Linh đều nghiêm túc hẳn lên, trong đó pha lẫn sự sùng bái lẫn đối kỵ. Nguyên Hạo ngồi 1 bên này giờ lúc này mới chen vào:

- Song linh căn đã là trường lão, theo ta cái thuần linh căn này chắc làm trường môn sau này rồi

Tuyết Linh liếc qua Nguyên Hạo rồi tiếp tục

- Thuần Linh căn chính là thiên kiều chi tử, căn bản không cùng 1 tầng thứ với những tạp căn khác, ngoài tốc độ tu luyện kinh khủng ra, họ còn dễ dàng tu luyện các công pháp, vũ kỹ thuộc tính phù hợp, có 1 số công pháp vũ kỹ cao cấp chỉ có thuần linh căn mới có thể tu luyện thôi. 1 Tông môn có được thuần linh căn chính là bảo đảm tương lai tông môn sẽ có hị vọng có Kim đan chân nhân, thậm chí là Nguyên Anh lão tổ. Nên những thiên kiều này trong tông môn có thể hô mưa gọi gió, tất cả mọi tài nguyên tốt nhất đều dành cho họ, tông môn bảo vệ họ như báu vật. Ngoài ra còn có các biến dị linh căn như băng linh căn, lôi linh căn... đó là những linh căn cũng như thuần linh căn, nhưng họ đáng sợ hơn nhiều ở khả năng chiến đấu, vì ngũ hành tương khắc nhưng biến dị linh căn lại rất khó khắc chế họ. Khi chiến đấu nếu gặp biến dị linh căn thì họ chính là tồn tại vô địch cùng cấp, tất nhiên biến dị linh căn lại càng hiếm hơn thuần linh căn, vì mọi người cũng không biết vì sao có linh căn biến dị, và công pháp, vũ kỹ cho linh căn biến dị lại càng quý hiếm, có tiền cũng không mua được

Khương Thiên thầm nghĩ, ta là Vĩnh Hằng Linh căn nha, chỉ tiếc là nó không dám khoe khoang với bất kỳ ai, còn Bàn tử nghe 1 thấy 1 đồng thông tin làm hấn choáng váng, những thứ này hấn không quan tâm lắm a

- Vậy tu tiên có thể trường sinh không Tuyết Linh tử? tu tiên có thể ăn thịt uống rượu, có thể có thể tử không?

Lúc này tên nam tu Trương Bình mới cười hắc hắc đề tiện nói:

- Người có đi làm thầy tu đâu mà phải kiêng kỵ mấy thứ đó, Tu tiên thích thì ăn, muốn thì uống, thể tử bao nhiêu cũng được, còn trường sinh thì ta không biết, nếu người thành công trúc cơ, có thể có thọ nguyên đến ít nhất 200 tuổi, nếu thành công Kim đan thì ít nhất thêm 500 năm thọ nguyên nữa, Nguyên Anh thì tăng ít nhất 1200 năm thọ nguyên, cao hơn nữa ta không biết nhưng nếu người có thể phi thăng thành tiên ta nghĩ người sẽ có thọ nguyên vô hạn, tất nhiên trong lịch sử cả Đông vũ quốc chúng ta, cấp độ cao nhất chỉ là Nguyên Anh thôi nên người cũng đừng nghĩ xa quá, nếu 1 ngày nào đó người đến được bước đó thì sẽ tự biết

Bàn Tử nghe xong thì 2 mắt sáng lên, hấn sợ nhất là không thể ăn ngon ngủ kỹ,

đi đạo thanh lâu. Giờ thì yên tâm rồi, có thể sống lâu để hưởng thụ, đúng là tu tiên sướng thật. Mọi người đều không để ý đến Nguyên Hạo lúc này, biểu hiện hần trầm ngâm rồi như vỡ ra gì đó mỉm cười. Móa nó chứ, ca ta cứ nghĩ tu tiên khổ lắm giờ mới biết sống lâu, phép thuật đầy người, lại còn bay lượn nữa, thế thì lão tử cần gì sợ bị suốt ngày bị đuổi giết nữa chứ. Cái gì Kim Đan, Nguyên Anh chứ, ca ca là thiên tài, sớm ngày đắc đạo thành tiên rồi sẽ kéo theo người thân huynh đệ theo nữa.

Lúc này mọi người cũng đáp xuống trước khu vực tuyển chọn, Tuyết Linh nói với Bàn tử:

- Người và 2 người bạn của người cũng kiểm tra 1 chút đi, để khi vào Đan Dược các ta thông báo Diệp sư thúc luôn

Những đệ tử đang quản lý việc kiểm tra thấy Tuyết Linh đến thì chào hỏi, bọn họ đều là đệ tử ngoại môn nên nói chuyện với đám nội môn như Tuyết Linh đều tỏ ra nịnh nọt 1 chút. Tuyết Linh như đã quen, phất tay yêu cầu cho đám Bàn tử lên kiểm tra trước.

Bàn Tử bước đến trước quả cầu kiểm tra linh căn, vật này bên trong thì trong suốt, không biết sử dụng sao, lúc này tên ngoại môn đệ tử lên tiếng hướng dẫn:

- Người cứ đặt tay lên quả cầu, nếu có linh căn quả cầu sẽ phát sáng

Bàn tử hơi lo sợ, khi hần đặt tay lên quả cầu thì có cảm giác 1 tê tê thoáng qua. Lúc này quả cầu bỗng hiện lên 1 màu Xanh lá rực rỡ, tất cả mọi người đều sững sờ nín lặng, sau đó là hàng loạt tiếng nghị luận sục sôi lên.

- Cái gì vậy, từ nãy đến giờ ta chỉ thấy có 1,2 người quả cầu phát sáng nhưng có đủ màu sắc, chưa ai có 1 màu như vậy

- Tên đó có linh căn à, hèn chi được ưu tiên kiểm tra trước

Cả đám đệ tử ngoại môn và 4 người Tuyết linh hơi thở dồn dập, mắt như lồi ra ngoài nhìn chăm chăm vào Bàn tử. Tuyết Linh là người có kinh nghiệm nhất cô lập

tức che chắn trước Bàn tử, rồi ra lệnh cho đám ngoại môn đệ tử còn đang lúng túng đứng đó:

- Lập tức tập thông báo cho tông môn, nói chúng ta tìm được 1 thuần linh căn đệ tử, ta sẽ đưa hẳn vào gặp trưởng môn ngay, mọi người hãy huy động phòng ngự cảnh giới ở mức cao nhất

Sau khi sắp xếp xong, 4 người Tuyết linh lập tức lên Pháp khí cùng 3 người Bàn tử Nguyên Hạo bay thẳng lên núi, các đệ tử ngoại môn sau khi gửi phi kiếm truyền tin đi liền lấy vũ khí ra, khuôn mặt căng thẳng như gặp đại địch đứng chắn ngay chân núi. Chỉ chốc lát sau, toàn bộ cao tầng Phong Linh tông đều sôi trào, hộ tông đại trận cũng trong tư thế sẵn sàng mở ra, trong đại điện của tòa chủ sơn Phong Linh tông, 7 người Tuyết Linh Bàn tử đang đứng phía dưới, xung quanh là các trưởng lão Trúc cơ, ngòai ngay ngắn trên cao là Trưởng môn Phong Linh tông Kim Thiên Quân, ánh mắt mọi người lúc này đều đổ dồn vào Bàn tử, các trưởng lão chỉ chỏ hẳn rồi to nhỏ với nhau cứ như đang bình phẩm 1 mỹ nữ vậy. Bàn tử 2 chân run rẩy, lớp mỡ hẳn rung rinh qua lại khiến hình tượng nhìn rất đặc sắc, hẳn thỏ thẻ nói:

- Các vị đừng nhìn ta như vậy, mặc dù ta sinh ra phong lưu anh tuấn nhưng ta cũng biết ngại a

Lúc này Kim trưởng môn ho khan 1 tiếng khiến mọi người im bật lại, rồi hẳn cao giọng nói vang vọng khắp toàn chủ điện

- Hôm nay mọi người tập trung tại đây vì được thông tin là chúng ta đã tìm được 1 đệ tử thuần linh căn, đây chính là đại hỷ cho Phong Linh tông chúng ta

Hết câu, ánh mắt Kim Thiên Quân tập trung vào Bàn tử khiến hẳn cảm thấy uy áp mà khó thở, nhưng uy áp thoáng cái biến mất.

- Người chính là Thuần linh căn đệ tử?

- Bẩm Trưởng môn oai vũ, tiểu nhân... là Tống Khuyết, lần này đến Phong Linh tông để bái phỏng Diệp tiên sư

Kim Thiên Quân bất ngờ, gã cứ tưởng người này đến kiểm tra tuyển chọn đệ tử theo lệ rồi được phát hiện ra. Lúc này Tuyết Linh vội hành lễ thưa:

- Bấm Chương môn, đệ tử là Tuyết Linh, lần này ra ngoài săn bắt yêu thú với vài vị đồng môn để rèn luyện thì vô tình tao ngộ cứu được Tổng sư đệ, biết được Tổng sư đệ là cố nhân của Diệp Lăng sư thúc của Đan Dược đường nên chúng đệ tử hộ tống Tổng đệ về tông môn. Nhân lúc tông môn đang tuyển lựa đệ tử, Tổng sư đệ cũng thử kiểm tra và kết quả phát hiện là Mộc Linh căn thuần khiết, đệ tử vội thông báo với sư môn và dẫn Tổng đệ đến trình diện chương môn để phân phó

Phải nói về mặc ứng xử, Tuyết Linh là 1 cao thủ, cô rất biết nắm bắt thời cơ.

Lúc này 1 Trung niên nam tử mặc áo xanh trong hàng ngũ trưởng lão lên tiếng;

- Tổng Khuyết, người là hậu nhân của Tổng gia Biên thành?

Bàn tử nhìn thấy trung niên tu sĩ hỏi vậy liền gật đầu lia lịa đáp:

- Đúng là Tổng gia, gia phụ là Tổng Cát, có ước hẹn 10 năm với Diệp Tiên sư nên mới bảo Tổng Khuyết đi tìm người

Lúc này trung niên nam tử tên Diệp Lăng mới kể đầu đuôi nguồn căn cho chương môn và mọi người nghe, Kim Thiên Quân cười lớn nói:

- Thật là ý trời, không ngờ 1 đoạn nhân duyên lại mang về cho chúng ta thêm 1 thiên tài đệ tử, chúng ta lại nợ Tổng gia thêm 1 lần, sau này Tổng gia sẽ được Phong Linh tông bảo hộ, ai dám đụng đến họ Phong Linh tông sẽ không để yên đâu

Khi nói đến đây, ngữ khí của Kim Thiên Quân trở nên hung dữ, là người đứng đầu 1 tông phái lão tất nhiên biết làm sao để thu phục nhân tâm của đệ tử trong tông, rồi lão quay sang Diệp Lăng:

- Diệp các chủ, đây cũng là nhân duyên của người, ta cũng đã thu nhận Thiên Nguyệt Hoa làm đệ tử, nên Tổng Khuyết qua bên Đan Dược các của người đi, Thuần linh căn mộc thuộc tính, hi vọng Phong Linh tông của chúng ta lại có thêm được 1 vị luyện dược sư nữa haha

Ánh mắt mọi người trở nên nóng rực nhìn Bàn tử, luyện dược sư tương lai á, đệ tử Diệp Lăng, tiền đồ bất khả lường, mà địa vị 1 luyện dược sư cao thế nào ai cũng biết, ai cũng trong lòng thầm nhủ sẽ cố gắng chiếu cố giao hảo với tên Bàn tử này. Sau đó mọi người đều trở về, Nguyên Hạo và Khương Thiên thì theo Bàn tử về Đan Dược các, mọi việc diễn ra quá nhanh khiến 2 người cảm thấy choáng váng. Về đến biệt viện của Diệp Lăng, cả 3 mới thở ra được, lúc này Diệp Lăng gã mới nhìn Bàn tử đầy ăm ắp cười nói:

- Tổng Cát có 1 hậu nhân thật tốt, haha nếu người cố gắng theo ta học hỏi, tương lai thành tựu sẽ vượt xa ta, chúng ta Luyện dược sư chính là thân phận cao quý, chỉ cần vung tay là có bao nhiêu người cầu cạnh, vì người mà ra sức liều mạng. Hôm nay ta sẽ thông báo toàn Đan Dược các, người chính là đệ tử thân truyền của ta, có 1 số nội quy người cần phải nhớ là ...

Bàn tử tỏ vẻ khiêm tốn nhu thuận cung kính lắng nghe, nhưng thỉnh thoảng lại liếc trộm anh em Nguyên Hạo cười 1 cách đê tiện a. Nguyên Hạo tức muốn ói máu, con heo này mọc cánh thì tinh tướng rồi, sau này chắc nó sẽ bắt anh em mình như quân hầu đi theo phục vụ mất.

- Bẩm sư phụ, 2 vị này là huynh đệ của đệ tử mặc dù không có tài năng gì nhiều nhưng cũng theo ta đến đây, người xem có thể thu nhận họ không

Diệp Lăng lúc này mới chú ý đến 2 anh em Nguyên Hạo,

- 2 Người kiểm tra linh căn chưa

- Họ vẫn chưa kiểm tra, sư phụ người có thể kiểm tra giúp họ được không

- Hào, tâm tình ta đang rất tốt nên sẽ giúp các người

Diệp Lăng phất tay cầm ra quả cầu trắc nghiệm linh căn đưa cho Nguyên Hạo. Hít sâu 1 hơi, Nguyên Hạo kinh đạm bước đến đặt tay lên, không biết ta là thuần linh căn hay linh căn biến dị nhi, ta là thiên tài đến từ địa cầu, tỷ người có một đây, không biết khuôn mặt tên mập này lúc đó sẽ thế nào. Trong lòng Nguyên Hạo suy nghĩ đủ điều, thế nhưng 1, 2, 3, 4, 5, 6... đến 10 hơi thở quả cầu vẫn không có tí

phản ứng gì. Bàn tử đứng kể bên ánh mắt thương hại, trong lòng thì đắc ý dạt dào, Khương Thiên thì lo lắng, Diệp Lãng thì cau mày nhưng Nguyên Hạo chỉ gõ gõ vào quả cầu rồi nói:

- Này Diệp tiên sư, hình như chế độ phát sáng của quả cầu này bị hư rồi thì phải

Diệp Lãng không trả lời, chỉ phất tay 1 cái, Nguyên Hạo bị thổi ra xa cả mấy thước:

- Chỉ là Phàm nhân, Người kế tiếp

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Túy Hồng Viện (Thượng) - Đạo Mộng

"Râm"

Nguyên Hạo cảm giác vô lực, hẳn tuy không quá truy cầu tiên đạo nhưng mắt thấy Bàn tử trở thành tâm điểm tương lai là tiên nhân uy vũ 1 phương, còn hẳn thì chỉ là 1 tên phàm nhân sống lay lắt qua hết vài chục năm nữa thì cỏ xanh um mộ rồi thì lòng có chút không cam. Khương Thiên 1 bên cảm thấy đau lòng nhìn về phía Nguyên Hạo, muốn đến đỡ hẳn dậy thì Diệp Lãng lại giơ tay ra, 1 lực hút cánh tay của Khương Thiên đặt lên trên quả cầu. Bỗng nhiên quả cầu rung động mãnh liệt, ánh mắt Diệp Lãng lóe lên nhưng sau đó quả cầu bình thường lại, không có gì xảy ra tiếp.

Cầm lấy quả cầu kiểm tra 1 hồi không phát hiện điều gì, Diệp Lãng lắc đầu thu lại rồi nhàn nhạt nói:

- Cả 2 người đều không có duyên với tiên đạo thì thôi ở lại đây làm việc lật vật cũng sống tốt hơn ngoài thế tục nhiều. Thôi, các người trông coi dược viên đi.

Phất phất tay, Diệp Lãng để những đệ tử ngoại môn phân phối chỗ ở và công việc cho 3 người Bàn tử. Đương nhiên với địa vị hiện tại của Bàn gia gia thì biệt viện của hẳn to lớn hơn 2 anh em Nguyên Hạo rất nhiều. Nếu nói chỗ anh em Nguyên Hạo ở cho gia nhân là căn nhà, thì chỗ Bàn tử ở là cung điện a, có người hầu lo đủ mọi việc lật vật đến người bảo vệ, trong vườn thì có trồng rất nhiều thảo mộc tỏa hương giúp an thần tĩnh trí, bản thân được chế độ tài nguyên tốt nhất dành cho mình, hẳn còn được Diệp Lãng cho thêm 1 đống đan dược phụ trợ nữa. Nếu như các đệ tử khác thấy chắc sẽ thổ huyết mà chết mất, người ta thì phải làm nhiệm vụ, tổ đội săn yêu thú kiếm thêm để mua vài viên đan dược, còn Bàn tử gia gia hẳn mỗi ngày có đan dược nhiều như ăn kẹo, linh thạch dư giả để ném cá chơi nữa. Thế nhưng tên mập này chẳng chuyên tâm tu luyện mà cứ rủ rê 2 anh em Nguyên Hạo

ăn chơi phá phách.

- Nay Nguyên Hạo, bữa nay chúng ta đi Túy Hồng Viện nào, chỗ đó đầu bếp tay nghề khá cao, các cô nương lại rất xinh nha.

Bàn tử vỗ vỗ vai Nguyên Hạo cười thâm tiện nói.

- Hừ người thì chỉ giỏi thổi da trâu, lần trước chưa gì đã say bí tỉ rồi, làm hại 4 người bọn ta phải vác người về đó.

Nguyên Hạo cau mày quát, tên mập chết bầm này nặng còn hơn hình dạng bề ngoài của hắn, đã vậy lần trước còn nôn thốc vào người gã nữa. Bàn tử gãi gãi đầu biện bạch:

- Lần đó do cơ thể Bàn gia không khỏe thôi, lần này ta sẽ đại chiến 300 hiệp với các cô nương ở đó

Nguyên Hạo khinh bỉ không thèm nhìn hắn, lúc này Trương Bình đáng vẻ vuốt đuôi chen vào

- Ta vừa tìm được 1 loại thuốc rất độc đáo, sẽ khiến cho các nàng sẽ phục vụ Bàn thiếu hết mình a. Nghĩ đến cảnh vài nàng cùng thì... Hắc hắc.

Ánh mắt Bàn tử long lanh nhìn Trương Bình, đúng là tri âm đây rồi. Hải lòng, Bàn tử móc trong túi trữ vật ra đưa 12 bình đan dược và 10 viên hạ phẩm linh thạch ra đưa cho Trương Bình và Điền Bá:

- Đây là Bàn thiếu ta thưởng thêm cho 2 người tháng này, cố gắng phát huy lên

2 người Trương Bình mừng rỡ cảm tạ, rõ ràng việc được gọi là Bàn thiếu và những chiêu trò của Trương Bình và Điền Bá rất được tán thưởng. Sau khi cất mọi thứ vào, cả 2 đều cảm thấy việc Tuyết Linh tử xin 4 người đi theo Bàn thiếu là cực kỳ chính xác. Vì có công cứu mạng và bảo vệ Bàn tử về tông môn nên họ được Kim chướng môn ban thưởng khá nhiều, nhưng vẫn không thể so sánh với lợi ích của họ ở Đan Dược các này. Ngoài bảo vệ Bàn tử ra họ không cần làm gì, đã vậy Diệp Lăng sư thúc còn hăng tháng cho bọn họ 1 phần đan dược tu luyện và chữa thương

nữa, nhưng đặc biệt nhất là tên Bàn thiếu này là mỏ vàng a, 2 gã chỉ cần nịnh hót và thấp tùng hẳn đi chơi là sẽ có thưởng.

"Chỉ tiếc 2 chúng ta không phải con gái, nhìn Tuyết Linh tỷ và Hương Liên muội chỉ cần cười với hẳn vài cái là có đàn được, linh thạch xài rồi"

Cả 2 trong lòng chua xót a, mỹ nữ đúng là nhiều chỗ tốt. Sau khi chuẩn bị xong, Bàn tử dẫn đầu 5 người họ lên pháp khí bay về phía Biên thành. Túy Hồng Viện, 1 trong những thanh lâu nổi nhất Biên thành, ở đây đa số khách đều là quan cao chức lớn, vương hầu hoàng tử, ngày xưa Bàn tử gã vào đây cũng phải nhún nhường vài phần. Sau 1 canh giờ bay, đám người Bàn tử đã đến Biên thành, không khí về đêm hết sức náo nhiệt, Khương Thiên phấn khích hết chạy đến hàng này lại đến quán khác, cậu nhóc vẫn rất thích những nơi náo nhiệt, Nguyên Hạo thì bước lững thững đây hoài niệm, chỉ mới đây thôi nhưng giờ hẳn đang ở 1 thế giới xa lạ, mẹ à, Hạo nhi của mẹ vẫn sống tốt, hẳn lắm bầm 1 mình hòa trong dòng người.

Rất nhanh, cả bọn đã bước vào trong Túy Hồng Viện, bên trong đại sảnh lại được thiết kế khá tao nhã, không hề có cảm giác chốn phong trần, các vị công tử quý tộc đang bàn luận về cầm kỳ thi họa, vài người thì bình luận về nhân sinh thiên hạ, lịch sử, chính trị, quân sự... Nguyên Hạo cảm thấy ở đây quá giả dối đi chứ, đã làm kỹ nữ còn muốn lập bài vị trình tiết, đi chơi gái còn nói chuyện nhân sinh đạo đức, toàn lũ quần áo lụa là, ăn chơi thành thói, ca ca ta khinh, mặc dù hẳn cũng hay xem tạp chí cấp 3 nhưng hẳn đơn thuần là ngắm cái đẹp thôi, còn giắc mộng uyên ương hẳn muốn dành cho người hẳn yêu thương chứ không phải ong bướm qua đường, tuy Nguyên Hạo hẳn phế khá nhiều phương diện nhưng lại rất tuân thủ nguyên tắc sống của mình.

Bàn tử ngênh ngang dắt cả đám chiếm cứ 1 bàn.

- Này, người mau dọn hết món ngon lên, kêu những cô nương đẹp nhất lên cho lão tử

Bàn tử ra lệnh ngắn gọn rồi thấy thôi bạc cho tên phục vụ, xong hẳn quay sang cười hắc hắc

- Ta nói con mẹ nó chứ, lũ tự xưng là có học này thật ra toàn đầu đất cả, có tiền muốn gì chẳng được, lại thích chơi trò văn nhân với mỹ

Những người ngồi bàn xung quanh lập tức khó chịu, bọn họ đang thể hiện học thức của mình thì bị cục thị này phá hoại không khí

- Ta nói trên đời này kẻ phàm tu tục tử thì nhiều chứ mấy ai hiểu được văn nhân trí giả, đúng là hạ lưu.

1 tên công tử nhìn dáng vẻ anh tuấn nói với cô gái ngồi cạnh nhưng ai cũng hiểu là đang ám chỉ Bàn tử hân, lập tức xung quanh vang lên tiếng cười, phụ họa theo.

- Hứa huynh nói rất phải, bọn đầu đường xó chợ sao biết được văn chương là gì haha.

- Ta nhìn thấy loại này chắc nhà giàu mới nổi thôi

Thấy mọi người tán đồng, ánh mắt Hứa công tử trở nên ngạo nghễ, gã là con của Thượng Thư đại nhân ở kinh thành, lần này ghé ngang Biên thành nhỏ bé này không ngờ có con heo không biết sống chết này, gã đang muốn Bàn tử nổi giận để có lí do thể hiện. Trương Bình vừa định ra tay xử lí mấy tên nhóc phàm tục này thì sắc mặt hân bỗng ngưng trọng, 1 luồng uy áp xuất hiện ở cửa đại sảnh khiến hân và Điền Bá ngưng trọng tập trung.

- Haha không ngờ ở nơi khi ho cò gáy này cũng có chỗ thú vị như vậy

Người bước vào đầu tiên lên tiếng là 1 tên thanh niên tuấn mỹ, đi sau hân là 1 lão già đầu nhọn mắt chuột nhìn rất gian ác, theo sau lão có 4 tên thanh niên thần sắc ngạo mạn. Tên thanh niên tuấn mỹ cũng không thèm để ý ai hân đi đến dãy bàn đầu tiên rồi ngừng lại ngay bàn vị trí đẹp nhất, bàn này vốn của đại công tử Lâm Tung, con lớn của thành chủ Biên thành. Tên đại công tử này chưa kịp ngược nhìn thì chỉ nghe 1 cơn gió, hân và băng hữu ngồi ở bàn đã biến mất tăm. Tất cả mọi người bên trong sảnh đều im bật, kẻ thì run rẩy, kẻ dụi mắt không tin nổi, tên thanh niên cười cợt cùng lão già và 4 tên kia ngồi xuống

- Ta thích sự yên tĩnh này, mọi người làm rất tốt, kẻ nào làm ta khó chịu sẽ bị ném ra ngoài như mấy tên hồi nãy.

Tất cả không ai dám cử động gì giống như đám trò ngoan chăm chú nghe giảng, lúc này một tiếng cười thanh thúy vang lên phá tan bầu không khí

- Vị công tử đây xin nhẹ tay giùm, thiếp thân xin cảm tạ

Tựa như 1 cánh bướm, 1 vưu vật nhẹ nhàng từ trên gác cao đáp xuống trước mặt mọi người, với bộ ngực cao vót, bờ môi mọng, dáng người thành thực, ánh mắt mê người, tất cả mọi người đều bị người phụ nữ này cuốn hút ngay cái nhìn đầu tiên. những người định lực kém mắt long lên, hơi thở dồn dập, giống như con sói muốn xông lên cắn xé con mồi.

Kỳ lạ là khi ánh mắt mỹ phụ này quét ngang qua thì những kẻ hung hãn đó đều ngồi ngã xuống như vô lực mềm nhũn ra. Ánh mắt lão già đi theo thanh niên tuấn mỹ trở nên vô cùng âm lãnh, lão cảm nhận sự nguy hiểm đến từ người phụ nữ này

- Điện hạ cẩn thận, người phụ nữ này cũng là trúc cơ hậu kỳ, ả còn tu 1 loại công pháp cực kỳ tà ác, khiến ta cảm thấy nguy cơ rất lớn, nếu có gì xin điện hạ hãy lập tức rút lui.

Trái ngược với sự lo âu của phía lão già là đám người Bàn tử, trừ Khương Thiên ra thì cả 4 người đều ánh mắt si mê đại ra, có lẽ do thể chất vĩnh hằng đặc thù hay do còn nhỏ chưa hiểu mùi đời nên Khương Thiên chẳng có biểu hiện gì cả.

Mỹ phụ thoáng nhìn qua bàn của thanh niên tuấn mỹ và Bàn tử rồi nở nụ cười như gió xuân về

- Cảm ơn các vị tài tử đã đến ủng hộ, tiểu thiếp là Xảo Nương, quản lý Túy Hồng Viện này, hôm nay là ngày rất đặc biệt, đóa hoa đẹp nhất tiểu Mộng của chúng tôi sẽ trắc thí để tìm người có thể đối ẩm với nàng

Xảo Nương vừa nói xong thì 1 tiếng đàn vang lên, giữa tấm bình phong trước sảnh từ lúc nào đã có thêm 1 cô gái mang mạng che mặt đang ngồi, 2 tay như múa

tạo ra từng âm thanh làm rung động lòng người, thanh âm bi thương hoài cảm khiến mọi người nhìn thấy lại quá khứ của mình như 1 bộ phim chiếu chậm đầy chân thật.

Thanh niên tuấn mỹ thấy lại phụ hoàng, những hoàng huynh hoàng tỷ bọn họ cùng hân vui đùa, rất vui vẻ, rồi 1 ngày hân được xác định có linh căn song thuộc tính. Từ đó hân đã bước đi 1 con đường khác hoàn toàn, với hân tu tiên phải dứt bỏ tất cả, không ngờ lúc này hân lại thấy mọi người đang vẫy tay với mình. Thật sự tiên đạo có vô tình hay bản thân ta vô tình mà hiểu đạo?

Lão giả khuôn mặt đang run rẩy, lão thấy tay mình đầy máu, khắp nơi là máu, để leo lên vị trí chấp sự của Miểu Hoa tông, lão đã ám hại không biết bao nhiêu người, dù là người thân nhất lão cũng không tha. Giờ phút này rất nhiều người bị lão sát hại đang nhìn lão, miệng không ngừng kêu gào, khiến lão chỉ muốn bỏ chạy nhưng vô vọng. Xảo Nương quan sát biểu hiện của lão giả thì cười lạnh như đang nhìn 1 xác chết.

Bàn tử thì nhìn quá thô tục, chảy cả nước miếng, quơ quơ tay liên tục vào không khí hỗn hển:

- Đồ ăn của ta, mỹ nữ của ta, đừng bỏ đi mà

Còn Khương Thiên đang mỉm cười thật tươi, cậu gặp lại ông già, mỗi ngày cùng ông hái thuốc, nấu thuốc, gặp lại dân làng yêu thương, có Tam thúc hay làm đồ chơi cho mình, thấy Tiểu quý phụ mình xắt thuốc, lại được ăn bánh của Diệu thắm mỗi ngày.

Nguyên Hạo giật mình, hân thấy mình đang đứng lại ở mái nhà xưa, mọi thứ... vẫn như năm ấy, tất cả, từ cánh cửa, cái ghế, gốc cây đều khắc sâu trong tiềm thức của hân. Đẩy cửa bước vào, 1 mùi khoai thơm xông vào mũi hân, mắt hân đã nhòe đi, nhưng hân vẫn tiếp tục bước đi.

- Con trai về rồi à, mẹ có nướng khoai mà tiểu Hạo thích nhất, con đợi tí nhé

Nguyên Hạo ngăm nhìn bóng lưng gầy đó, hân biết những điều này không thực, hân không muốn tất cả mọi thứ là thật sao? nếu có thể nói người cố chấp nhất trên

đời này có lẽ chính là Nguyễn Hạo hấn, suốt 2 năm ở cô nhi viện hấn chưa từng nghĩ mẹ hấn đã mất. Hấn vẫn luôn để dành 1 củ khoai đem đến bên ngôi mộ nhỏ kế bên nhà, hấn vẫn cứ như vậy suốt 10 năm. Đến 1 ngày chính phủ đến cưỡng chế bốc nhà lẫn ngôi mộ của mẹ hấn, khi đó người ta vẫn nhìn thấy 1 thiếu niên tay rớm đầy máu vẫn điên cuồng đào bới nơi ngôi mộ bị móc lên dời đi, hấn đã đào đến không còn cảm giác mà gục xuống. Từ lúc đó hấn biết hấn đã không còn mẹ, chỉ hấn hiểu rõ hấn đã sống trong ảo giác bao lâu, nên những hình ảnh trước mắt với hấn chỉ là hoài niệm.

Thiên đạo vô tình, nhưng người hữu tình mới vượt tất cả để hiểu thiên đạo. Đạo không phải xa lìa tất cả, không phải vô cảm với tất cả, chỉ có người thật sự cảm nhận tất cả, vượt qua được tất cả, chấp niệm tất cả, chấp nhận tất cả, buông bỏ tất cả, mới đạt được đạo.

Tình mộng thật ra vẫn chỉ là đang trong 1 giấc mộng mà thôi.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Túy Hồng Viện (Hạ) - Ái Ngã (Yêu Ta Đi)

Tiếng đàn cứ réo rắt lòng người cho đến nốt cuối cùng, nữ tử che mặt lúc này mới lướt nhìn qua mọi người trong sảnh nhưng cô lập tức giật mình phát hiện Nguyên Hạo đang nhìn cô, ánh mắt rất có thần. Điều khiến cô bất ngờ không chỉ là việc hấn như không bị ảnh hưởng bởi tiếng đàn của mình mà vì hấn không có tu vi, 1 kẻ phàm nhân không bị ảnh hưởng gì nghĩa là hấn không hề có quá khứ vui buồn ám ảnh, 2 là hấn có thể vượt qua được những ám ảnh trong quá khứ, tự tại trong tâm hồn. Loại thứ 1 vốn không thể có, nghĩ đến đây nữ tử lại thấy hứng thú với tên phàm nhân này.

Lúc này tất cả mọi người lần lượt tỉnh táo lại, dù chỉ là 1 khúc nhạc nhưng tất cả lại có thể hồi tưởng lại đủ hương vị của quá khứ, thanh niên tuấn mỹ tỉnh táo lại đã định thần vội đứng dậy chấp tay thủ lễ:

- Tiểu thư thật là tài hoa kinh diễm, chỉ 1 khúc nhạc đã khiến tại hạ mở rộng tầm mắt.

Lúc này lần lượt các công tử nhao nhao thay nhau tỏ lòng ái mộ, Xảo Nương mỉm cười đưa tay ra, giọng ngọt ngào câu dẫn:

- Cảm tạ các vị đã tán thưởng cho tiểu Mộng của chúng tôi, khúc nhạc vừa rồi có tên là Nhân Sinh Mộng, nếu vị nào cảm thấy có thể trên mặt cầm nghệ vượt qua được xin mời biểu diễn.

Trắc khảo vừa ra khiến hầu như mọi người nhăn mặt, vượt qua cầm nghệ như vậy thì chắc đã là danh chấn 1 phương rồi. Hứa công tử cũng ngao ngán lắc đầu, hấn biết khả năng của mình, lúc này tên nam tử tuấn mỹ đã bước ra:

- Tại hạ Vương Hiến, tam hoàng tử Đông Vũ quốc, xin trở chút tài mọn ra, kính

mời Xảo tỷ và Mộng tiểu thư thường thức.

Rút ra 1 cây đàn cổ, chạm khắc khá tinh xảo, Vương Hiến bắt đầu khúc nhạc đây bi tráng, tiếng đàn mạnh mẽ, như tướng quân giữa vạn quân, vô cùng sôi trào, thể hiện rõ sự sát phạt của quân vương thiên hạ. Sau khi kết thúc, mọi người đều đồng loạt vỗ tay, rõ ràng không thể so sánh với Nhân Sinh Mộng nhưng Vương Hiến đã bộc lộ cảm nghệ hơn người.

Tất cả tài tử đều chờ đợi, nhưng ai cũng nghĩ vòng này rõ ràng Vương Hiến đã giành điểm áp đảo rồi, lúc này Xảo Nương định bước ra công bố kết quả thì bỗng khựng lại, ánh mắt chuyển dời sang bàn của Bàn tử, hướng Nguyên Hạo nở 1 nụ cười mê người:

- Tiểu Mộng của chúng tôi hi vọng công tử có thể trở chút tài nghệ để nàng được mở rộng tầm mắt.

Mặc dù ánh mắt Xảo Nương đầy tha thiết nhưng trong lòng lại thắc mắc không biết vì sao tiểu Mộng lại muốn tên này lên tham gia trắc thí cầm âm, rõ ràng hẳn không có linh khí dao động của tiên nhân, cũng không thấy hẳn giống tài tử gì a. Có lẽ Xảo Nương không biết chính Nguyên Hạo cũng đang hỏi trời hỏi đất vì sao mình lại được mời a? Hẳn không hề quen biết cô gái kia, chẳng lẽ ca đây quá ưu tú, đứng giữa bao người vẫn tỏa sáng, chắc nàng ấy động lòng với ta rồi haiz, thôi thì đành phải thỏa lòng tương tư của cô ấy vậy. Gần như mọi người đều chú ý về bàn của Bàn tử, tên Hứa công tử thì âm trầm, hẳn chỉ chờ trực để đập đấm người Bàn tử 1 phát, còn Vương Hiến thì thờ ơ khinh thường, hẳn không tin 1 kẻ vô danh như Nguyên Hạo có thể làm trò trống gì, Bàn tử và khương thiên thì cổ vũ hò reo

- Cố lên Hạo ca, đệ biết huynh rất tài hoa mà.

- Này, là huynh đệ người không được làm mất mặt Bàn tử ta đâu đấy

Nguyên Hạo đứng dậy thở dài, ánh mắt xa xăm, 2 tay chắp sau lưng, bước đi chậm rãi, dáng vẻ đượm buồn. Hắn cố giữ hình tượng bước lên nhìn tiểu Mộng với ánh mắt nhu hòa vô hạn

- Không biết ta có thể dùng cây đàn của nàng để gây lên khúc lòng mình không?

Xảo Nương trợn mắt lên nhìn, tên này cũng trâu quá, nếu hắn biết người hắn đang nói chuyện là ai thì không biết sẽ sao nhỉ. Nhưng thái độ của tiểu Mộng càng làm mỹ phụ khó tin hơn, cô ta nhẹ nhàng run ngón tay cây đàn đã đến trước mặt Nguyên Hạo

- Xin mời công tử

Nguyên Hạo ngồi xuống đối diện với tiểu Mộng, hắn không vội đàn mà vẫn cười như việc trắc thí này vốn không tồn tại, đại sảnh này, mọi người ở đây đều không tồn tại, chỉ còn có hắn và nàng.

"Vẽ lại khuôn mặt người, họa lại trong

tim ta.

Ai cũng chẳng thể lấy đi được, hình ảnh lần đầu giác ngộ

Sợ rằng tháng năm sẽ cướp đi má phấn hồng nhan

Mà ta vẫn như xưa, 1 thiếu niên đa tình"

Dạo đầu bằng 4 câu hát nổi tiếng ở địa cầu, Nguyên Hạo lại nhìn thật lâu vào mắt tiểu Mộng, sau đó hắn mỉm cười thật thỏa mãn rồi bắt đầu đàn và hát, hắn biết mình không phải thiên tài âm nhạc, nên ra tay liền dùng bài "yêu ta" mà hắn thích nhất, đã mượn đàn của thằng em tập rất nhiều lần

" Yêu ta được không

Hãy từ bỏ tấm thân kiêu ngạo

Không thể giấu nổi cô đơn, không đợi được 1 bờ vai

Giang hồ bá đạo cuồn cuộn

Mưa gió chẳng bình yên

Mãi ngấm nụ cười người, quên đi hương vị của nỗi đau

Tựa như 1 ngọn lửa cháy rực

Làm sao có thể quên được đây

Phiền não bất tận, tìm quên lãng trong vòng tay người

Mười ngón tay đau thương đan chặt vào nhau

Cùng nhau chạy dưới ánh trăng

Ta chẳng cần bất kỳ điều gì

Chỉ mong người yêu ta vậy thôi "

Không có lời tỏ tình hay, chỉ có lời tỏ tình đúng lúc. Không có lời nói cảm động nhất, chỉ có lời phù hợp mới đánh động tâm can. Thật sự lời bài hát không có gì phù hợp nhưng chính bối cảnh của tiểu Mộng lại khiến nó thành hoàn mỹ. 1 kẻ phàm nhân, 1 tiên nữ địa vị bí ẩn không tầm thường, mọi thứ dường như cách biệt giữa trời và đất nhưng phút chốc cái khoảng cách đó lại bị phá vỡ thật đơn giản

" Yêu ta được không

Hãy từ bỏ tấm thân kiêu ngạo.."

Hẳn biết thân phận ta sao, không thể a..tiểu Mộng thật sự bối rối, biết bao kẻ thiên tài, bối cảnh cường đại nhưng đều không được nàng quan tâm. Nhưng giờ nàng lại bị 1 chàng trai phàm tục với giọng hát khàn khàn ấm áp và 1 bài hát giai điệu kỳ lạ như không thuộc về thế giới này tạo cho 1 cảm xúc kỳ lạ khó hiểu. Mặc dù Nguyên Hạo đã trở về chỗ ngồi nhưng bên tai nàng vẫn văng vẳng 2 câu cuối bài nhạc

" Ta chẳng cần bất kỳ điều gì

Chỉ cần người yêu ta vậy thôi"

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Ca Không Thích Chơi Cờ Con Nít

" Tình thánh a"

Các tài tử trong sảnh đều nhìn về Nguyên Hạo với ánh mắt ngưỡng mộ, đàn 1 khúc, hát 1 bài nghe rất đơn giản nhưng biết bao kẻ si tình đã thất bại trong việc lấy lòng mỹ nhân, vậy nên Lý Bạch, thi hào đời nhà Đường mới có câu: "Mỹ nhân nhất tiến hoá thiên kim" (Nụ cười của người đẹp đổi ngàn vàng). Ánh mắt Vương Hiến nhìn Nguyên Hạo đã không còn vẻ khinh thị mà thay vào đó là 1 tia oán độc, hẳn là tiên nhân, vương triều hoàng tử, vì lẽ gì 1 bài hát tầm thường như vậy lại khiến tiểu Mộng chú ý. Haiz Nguyên Hạo mà biết trong lòng Vương Hiến nghĩ gì thì sẽ thương cảm và phổ cập cho hẳn gấp 1 khóa tán gái bí kíp a, mặc dù là thanh niên FA lâu năm nhưng Nguyên Hạo hẳn cũng đọc qua nhiều tiểu thuyết, phim tình cảm Hàn Quốc nên kinh nghiệm phong phú hơn 1 hoàng tử luôn có người đẹp kề bên, không bao giờ phải đích thân đi cưa gái a.

Bàn tử và Khương Thiên thì miệng hình chữ O to tròn, cả 2 chưa bao giờ thấy tên này bàn luận nhiều về nữ sắc, thì ra là 1 cao thủ tình trường a, ẩn giấu thật là sâu, chuyện này về phải ép hẳn truyền thụ vài chiêu mới được. Ánh mắt Xảo Nương lúc này khá phức tạp, cô đã trải khá nhiều, nên thấy rõ màn biểu diễn vừa rồi của Nguyên Hạo đã tác động được vào tiểu thư, mặc dù vậy nhanh chóng cô lại lắc đầu cười mỉm, cũng chỉ là cảm xúc thoáng qua thôi, nếu chỉ đơn giản vậy đốn hạ được thì mấy tên thiên kiêu tông môn 9,10 sao kia không phải đã thành công lâu rồi sao.

- Cảm ơn phần cầm nghệ và giọng hát tuyệt vời của Nguyên công tử, sau khi hết 4 vòng thi, tiểu Mộng sẽ có đánh giá cuối cùng cho mọi người, nếu không còn vị nào muốn thử sức với cầm nghệ, chúng ta sẽ bước qua trắc thí kỳ nghệ.

Xảo Nương vừa dứt lời thì lúc này 1 bàn cờ đã được bưng ra trước bức bình phong, Nguyên Hạo hiếu kỳ liếc nhìn, không phải là cờ vây sao? Mặc dù không

được đi học đầy đủ nhưng kỳ nghệ của hắn lại thuộc dạng quái thai, lần đầu tiên khi đi đánh giày hắn đã nhìn các ông lão chơi cờ, sau đó lân la hỏi thăm và tập tành, nhưng thiên phú của hắn khiến mấy lão già đó trở mắt. Lúc đầu họ còn chỉ hắn, sau đó là thi đấu nhường hắn, cuối cùng là nhường lại người ta, mặc dù hắn không coi kỳ nghệ là sự nghiệp nhưng hắn lại có 1 đam mê và lí giải độc đáo riêng của mình. Hắn xem bàn cờ đang bày ra kia nhìn khá giống cờ ca-rô mà mọi người vẫn hay chơi giải trí, thú vị, hắn đoán nơi này các loại cờ vẫn chưa phát triển nhiều lắm. Đang hứng thú suy nghĩ mông lung thì Bàn tử kế bên hắn đã đứng dậy

- Chỉ là chơi cờ thôi, để Tống Khuyết ta đến nào

Mọi người đều tập trung về phía Bàn tử, suy nghĩ hắn đi chung với Nguyên Hạo không biết có tài năng thực chẳng. lúc này Tiểu Mộng phía sau bình phong nhẹ nhàng đáp:

- Chúng ta thi đấu 3 ván thắng 2, mời công tử người đi trước

- Người đẹp, ta đường đường là nam nhi đại trượng phu, làm sao có thể để nàng nhường như vậy, ta chấp nàng đi trước... à không chấp nàng đi trước 3 bước luôn.

Bàn tử vỗ ngực đồng dạ tuyên bố, hắn thấy hình tượng mình tuyệt không thua Nguyên Hạo đã thể hiện vừa rồi nha. Ánh mắt Xảo Nương quái khí nhìn Bàn tử, ở đâu chui ra tên cực phẩm này thế này, hắn quá tự tin hay nào chỉ toàn mờ thôi, cờ ca-rô 5 ô thắng mà hắn mới vào đã chấp 3, có "dũng khí" a. Tiểu Mộng bật cười, tiếng cười của nàng nhẹ nhàng thanh tao, khiến mọi người đều cảm thấy muốn đắm chìm mãi trong đó

- Nếu Tống công tử muốn thì Mộng Kỳ xin phép

Tiểu Mộng lại chỉ nhích khẽ ngón tay, thì những quân cờ tự động bay lên rơi chính xác trên bàn cờ, Bàn tử vén tay áo lên bắt đầu xông vào trận đầy khí thế nhưng chỉ vài chục hơi thở, hắn đã nhanh chóng thua cả 2 trận.

- Hê hê Tiểu Mộng cô nương, vừa rồi ta hơi gấp gáp nên đánh không suy nghĩ kỹ lắm, không biết chúng ta có thể thử lại không a.

Bàn tử hèn mọn gãi gãi đầu nói

- Người Tiếp theo

Hắn vừa dứt lời thì tiếng Xảo Nương vang lên, nàng phất tay thổi Bàn tử bay về phía chỗ ngồi của mình, 2 người Trương Bình và Điền Bá vội đỡ lấy hắn. Thấy Bàn tử còn định lao lên, Trương Bình vội nói nhỏ vào tai hắn

- Bàn thiếu bình tĩnh, Xảo Nương này rất đáng sợ, linh áp ả tỏa ra chúng ta không chịu nổi, rõ ràng ít nhất là trúc cơ kỳ, chúng ta không phải đối thủ của ả.

Nghe đến Trúc cơ khuôn mặt Bàn tử co rúm lại, hắn vội vàng nghiêm chỉnh về chỗ ngồi, sắc mặt hết sức trang trọng, thật ra lúc này lưng gã đã mồ hôi lạnh. Bà nương này là trúc cơ kỳ trời ạ, thật quá đáng sợ rồi. Nhìn thấy Bàn tử bị quăng như con chuột về chỗ, Hứa công tử không tìm được vui vẻ, hắn cũng đứng dậy lên tràng thi thố, vốn cũng tự tin kỳ nghệ của mình, lại muốn khi dễ Bàn tử thêm 1 cái

- Hình như vị công tử đây rất tự tin a

Xảo Nương liếc nhìn đến Hứa công tử rồi đứng đưa bầu ngực sửa nói khiến Hứa công tử đang bước đi đầy kinh đạm phong vân suýt nữa vấp té, mọi người ở dưới cũng biến sắc, yêu nghiệt a, không cẩn thận với ả sẽ bị hố 1 cú giống tên này. Vội vàng chỉnh đốn lại y phục, gã vội chấp tay về phía bình phong:

- Tại hạ là Hứa An Tài, xin mạn phép được thỉnh giáo tiểu Mộng cô nương

Từ phía sau lưng Hứa An Tài gã bỗng lúc này vang lên tiếng của Bàn tử:

- Ê tên gan thô kia, Bàn gia gia ngươi còn dám nhường Tiểu Mộng cô nương 3 bước, ngươi lại không dám nhường cái gì, vậy thì về mua khối đậu hủ đập đầu vào tự tử đi cho bớt nhục

Hứa An Tài trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi muốn quay xuống chửi tay đôi với Bàn tử nhưng đang đứng trước giai nhân nên vẫn phải giả điếc mà thôi

- Hứa công tử không cần phải nhường Mộng Kỳ, xin mời công tử đi trước

Hừ, tên mập đáng chết, đợi ta thắng Mộng cô nương rồi sẽ cho mày đẹp mắt, Hứa An Tài bỏ qua chuyện của Bàn tử tội tập trung ứng chiến nhưng cũng chỉ 1 chum trà sau....

- Haha ta nói mà, thể loại này sợ là phải kiếm cái lỗ mà chui xuống a, để người ta nhường đi trước mà cũng thua nhanh chóng đến vậy, Bàn gia ta bội phục, bội phục nha

Bàn tử cười lẩn lộn nhìn về phía Hứa An Tài chằm chọc làm gân xanh của hắn nổi lên, nộ khí xung thiên

- Tên mập đáng ghét, ta liều mạng với người

Hứa An Tài vừa định lao xuống ăn thua đủ với Bàn tử thì lại 1 tiếng gió quen thuộc vang lên, hắn lại như điều đứt dây bị thổi về chỗ ngồi, chỉ kịp nghe giọng lạnh nhạt của Xảo Nương

- Mời vị kế tiếp

Thấy Nguyên Hạo vẫn không có ý định tham gia, khóe miệng Vương Hiến nhếch lên, 1 tên nhà quê, vòng trước chỉ là may mắn thôi, ta từ nhỏ đã luyện cờ với phụ hoàng, các vị lão sư, trong hoàng cung muốn tìm 1 đối thủ cũng khó, vòng này chắc chắn mỹ nhân sẽ thuộc về ta. Càng nghĩ càng đắc ý, Vương Hiến hiên ngang bước lên, hắn còn cố ý lướt nhìn qua Nguyên Hạo

- Vương Hiến kỳ nghệ từ bé rèn luyện cũng có chút thành tựu, hi vọng có thể cùng Tiểu Mộng cô nương nghiên cứu kỳ đạo

Wương Hiến vừa ra lời đã không đặt mọi người trong mắt, hắn cũng không nghĩ mình sẽ thua nên mới muốn cùng nghiên cứu kỳ đạo thay vì luận bàn. Tất cả mọi người đều nghe hiểu ý hắn, nhất thời không khí không thoải mái lắm, mọi người đều muốn xem hắn tài nghệ cỡ nào a.

- Nghiên cứu thì không dám, Mộng Kỳ chỉ có thể tiếp công tử vài ván cờ mọn thôi. Xin mời công tử

Rõ ràng Vương Hiến có vốn liếng để tự tin, hẳn không hề dao động như những kẻ trước, nhưng dần dần hẳn bắt đầu đổ mồ hôi, từng bước từng bước hẳn đang bị Tiểu Mộng ép vào hạ phong. Cố gắng dần co nhưng sau nửa nén nhang, Vương Hiến hoàn toàn thất bại, hẳn ỉu xìu bước xuống tràng

- Ta tưởng thế nào, hóa ra cũng là thua thôi, nếu từ bé cực khổ đến giờ mà vẫn thua vậy, lão tử ta thà chỉ ăn chơi cho khỏe thân.

Cả đám Bàn tử nghe hẳn châm chọc thì cười lên, các bàn khác cũng cười phụ họa, sự lớn lối của Vương Hiến rõ ràng không được lòng người. Quay người lại âm độc nhìn về phía đám Bàn tử, Vương Hiến bỗng như nghĩ ra gì đó liền cười lạnh lên tiếng:

- Ta tài không bằng người nên xác thực đáng bị cười chê, Nguyên Hạo huynh vòng trước tài năng hơn người, cầm nghệ tuyệt thế, ta nghĩ ở phương diện Kỳ nghệ cũng tạo hóa kinh thiên, không biết Nguyên huynh có thể cho ta và mọi người thỏa lòng mãn nhãn được không.

Vương Hiến nói nghe rất chân tình nhưng ai cũng nhìn ra hẳn đang bỏ đá xuống giếng a. Phụt, Nguyên Hạo sực tí phun ra chữ tục, lão tử có làm gì người mà phải hại ta, ca không có phóng hỏa đốt nhà, không thiếu tiền, càng không chọc ghẹo tỷ tỷ của nhà người nha, đáng lẽ người bị hẳn ghét phải là tên Bàn tử mập này mới đúng chứ? Nguyên Hạo muốn khóc không ra nước mắt, hẳn luôn sống khiêm tốn nhưng sao ai cũng lại kiếm hẳn gây sự thế này (số "đỏ" quá mà), ưu tú quá không tốt, người hâm mộ rất nhiều nhưng kẻ ganh tỵ cũng vô số, không trốn tránh được thì đành phải đối mặt thôi.

Nguyên Hạo ánh mắt trở nên thờ ơ lãnh cảm, ngạo nghễ nhân sinh, vẫn phong cách chậm rãi bước lên từng bước, lúc đi qua Vương Hiến hẳn nhìn vào mắt đối phương không hề e ngại. Tổ tông nhà người, Nguyên Hạo ta từ bé đến lớn chưa biết sợ ai bao giờ, đụng đến ta, ta đánh không lại cũng nghĩ cách chơi chết người. Lướt qua Vương Hiến như hẳn vốn không đáng để mình quan tâm, Nguyên Hạo hướng về phía bình phong bước đến, Xảo Nương đứng gần đó nhìn thấy 1 tia sát cơ thoáng qua trong mắt của Vương Hiến, nàng lắc đầu.

"Không sợ hãi, đó là bản tâm của cường giả, nhưng đáng tiếc hẳn chỉ là phàm nhân, hành động chọc giận Vương Hiến như vậy khác gì tự đào mồ chôn mình, thật đáng tiếc, nếu hẳn có thể tu luyện, Xảo nương ta cũng cảm thấy có chút thương thức hẳn a."

Dừng trước bàn cờ, Nguyên Hạo không hề quan tâm mà chỉ đứng yên nhìn bóng hình phía sau bình phong mà thôi, mặc dù không nhìn thấy rõ ràng nhưng hẳn cảm giác phía bên kia cô gái đó cũng đang ngắm nhìn hẳn. Tiểu Mộng lúc này 2 má hơi đỏ lên, không hiểu tên này muốn làm gì mà cứ đứng nhìn mình hoài, ở đây cũng không phải ít người đâu. Cuối cùng nàng đành phải mở lời phá vỡ không khí im lặng này:

- Không biết công tử muốn đi trước hay nhường tiểu Mộng đi trước a

Tiệc nuôi rời ánh mắt đi, Nguyên Hạo nhìn xuống bàn cờ rồi lướt qua mọi người, như không như có hơi dừng lại ở Vương Hiến cười cợt nói:

- Ca không thích chơi cờ con nít

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Tương Tư Cục

Tất cả mọi người đều sững sờ trước lời nói của Nguyên Hạo, Vương Hiến thì cười lạnh lớn tiếng

- Người không muốn luận cờ với Tiểu Mộng cô nương thì thôi, người lại dám miệt thị môn cờ mà người trong thiên hạ này đều chơi, Nguyên Hạo người thật to gan a

Mọi người lập tức lớn tiếng phụ họa, nhiều kẻ quá khích còn muốn xông lên túm lấy Nguyên Hạo hẳn, nhờ Xảo Nương ra tay mọi người mới bình tĩnh lại nhưng cũng đầy ánh mắt bất thiện về phía hẳn, Vương Hiến khoái trá trong lòng, phen này tên này ra ngoài cũng sẽ bị nhiều người lột da thôi. Như không nghe thấy thái độ bức xúc của mọi người, Nguyên Hạo vẫn hờ hững, khiến tiểu Mộng buộc phải lên tiếng:

- Tiểu Mộng nông cạn, không biết ý công tử như thế nào

Tiêu soái quay đầu lại, Nguyên Hạo dụ dằng nhìn về phía bình phong

- Không biết Tiểu Mộng cô nương có thể cùng ta chơi 1 môn cờ mà ta rất đam mê không?

- Không biết loại cờ mà công tử yêu thích là gì? Nếu Tiểu Mộng biết thì có thể phụng bồi Nguyên huynh đôi chút

- Không biết Tiểu Mộng cô nương có nghe đến cờ vây hay không?

Cờ vây? Tiểu Mộng lăm lăm, cô vốn cũng yêu thích đánh cờ từ bé, đã đi chu du khắp nơi, gặp nhiều môn cờ khác nhau nhưng vẫn chưa nghe đến loại cờ vây này bao giờ. Đăm chiêu 1 lúc, Tiểu Mộng lắc đầu đáp

- Mặc dù tiểu Mộng cũng đã gặp gỡ vài loại cờ khác nhau, nhưng thật sự vẫn chưa nghe đến cờ vây, xin Nguyên huynh có thể giới thiệu xuất xứ của môn cờ này không?

Đúng như mình nghĩ, Nguyên Hạo như mở cờ trong lòng, dáng vẻ xuất thần, như hồi tưởng xa xăm

- Cờ vây, cũng không ai biết rõ ràng năm xuất xứ, hay do ai sáng tạo ra, chỉ biết nó có từ rất rất lâu rồi, có 1 vị vua khi đang đi dạo thì nhìn thấy hai vị tiên đang ngồi đối diện nhau dưới cây tùng. Ông ngắm họ vạch những đường ngang dọc trên cát, rồi đặt những miếng đá đen trắng trên hàng vẽ như đang bày trận đồ, khi đến gần hỏi thăm thì ông đã được 2 vị tiên đó truyền lại cho mình cờ vây và ông đã phát triển nó cho mọi người và lưu truyền đến thế hệ sau. Khương Thiên, đệ lấy bộ cờ vây ra đi.

Khương Thiên như đã chuẩn bị sẵn từ dưới vôi mang bàn cờ vây đem lên rồi vôi lui xuống, cậu mỉm cười giảo hoạt nhìn Nguyên Hạo, môn này cũng chính Hạo ca dạy cho hẳn, luôn đem theo bàn cờ để chơi khi rảnh, không ngờ bây giờ Hạo ca dạy để dụ dỗ tỷ tỷ kia nha, ca thật là đại tài.

lúc này mọi người đều hiếu kỳ muốn chạy lên vây lấy Nguyên Hạo để xem bàn cờ cho rõ nhưng ngại Xảo Nương nên vẫn ngồi xa quan sát.

- "Một bàn cờ là một vũ trụ và các quân cờ là những hành tinh". Đó chính là một tiểu vũ trụ do 360 thiên thể hợp lại mà thành. Cấu trúc bàn cờ có 19 đường dọc và 19 đường ngang, tổng cộng có 361 giao điểm. Một điểm dư ở trung tâm được gọi là Thiên Nguyên, tức là Thái Cực, đại diện cho trung tâm của vũ trụ. Vị tiên nhân đó từng nói 1 câu miêu tả về cờ vây: " Nó đi theo cách vận chuyển của Trời và Đất. Từ khi bàn cờ vây thành lập đến nay, chưa ai hoàn toàn phá giải được nó"

Chấn động, Tiểu Mộng hoàn toàn bị bàn cờ kỳ lạ và những lời giới thiệu của Nguyên Hạo làm rung động, nàng vội vàng hỏi

- Không biết chơi cờ này có khó không, Nguyên huynh có thể hướng dẫn cho Tiểu Mộng xem thử không

Nguyễn Hạo ngẫm nghĩ 1 tí rồi ôn nhu nói:

- Cờ vây rất phức tạp, nhưng khi đã biết chơi sẽ như mở ra cả 1 thế giới, chơi cờ không đơn thuần là trò chơi nữa, là đấu trí, là cách sống, là rèn luyện, là khám phá thiên địa, chúng ta sẽ tìm được tất cả khi chơi cờ vây, nhân sinh, thiên địa nguyên tắc. Nếu Tiểu Mộng tiểu thư muốn, tại hại vui lòng phụng bồi nhưng ta phải gặp mặt tiểu thư mới có thể trực tiếp hướng dẫn rõ ràng được

Xảo Nương 1 bên giật mình, cô định truyền âm ngăn cản nhưng tính ham chơi của tiểu thư vẫn còn rất mạnh nha.

- Được, được, Xảo Nương giúp ta sắp xếp để ta và Nguyễn ca có thể cùng chơi cờ vây này

Xảo Nương cười khổ lắc đầu, cô quá hiểu tiểu thư của mình, nhưng cũng hết cách, đám công tử bên trong đại sảnh thì ghen tị đến đỏ mắt a. Vương Hiến giận nghiến răng dữ dội, hẳn không ngờ muốn hại đối phương lại trở thành may áo cho người, thật là trò cười mà, hẳn quyết không để Nguyễn Hạo yên lành rời khỏi Biên thành này

Chỉ chốc lát 2 người đã ngồi đối diện nhau, giờ phút này Nguyễn Hạo thật sự quá rung động, mặc dù vẫn mang mạng che mắt nhưng nhìn ánh mắt như hồ thu, mái tóc dài thướt tha, vóc dáng hoàn mỹ, bộ ngực vừa vặn, đôi chân thon dài, trên người tiểu Mộng lại có 1 mùi hương quyến rũ tỏa ra khiến hẳn gần như không thể tập trung được, Tiểu Mộng thấy hẳn thất thần vậy thì lại đỏ mặt im lặng, Xảo Nương đành phải ho nhẹ khiến hẳn giật mình tỉnh lại.

- A haha, thật là thất lễ, chúng ta bắt đầu nào, nói đến cờ vây, chúng ta chia làm 2 phe, 2 màu đen trắng, tiểu Mộng cô nương có thấy không, chúng ta có 361 điểm có nghĩa chúng ta có 361 cách để khởi đầu ván cờ, có thể nói Cờ vây là môn cờ giới hạn về luật lệ nhưng vô hạn về chiến thuật, nên mỗi người chơi sẽ tự chiêm nghiệm ra những chiến thuật của mình để đối phó với đối thủ. Cờ vây con dạy chúng ta Nhẫn đạo, cũng như dàn quân đánh trận, những kẻ muốn thắng nhanh, kết quả chỉ là thua nhanh mà thôi.

Dưới sự chỉ dẫn của Nguyên Hạo, tiểu Mộng đã từ từ nắm rõ được các luật lệ và kỹ thuật trong cờ vây như ăn quân, chẹt quân, chạy quân, chiếm đất, càng chơi càng cảm thấy môn cờ này quá tuyệt diệu, càng chơi càng khám phá nhiều thứ, lúc này không ai nhận ra đây là Tiểu Mộng cao quý khó gần nữa mà là 1 tiểu cô nương đang chơi quên cả thời gian.

- Mộng Kỳ muội, những loại cờ khác người chơi phải giành chiến thắng tuyệt đối thì ở cờ vây, người chơi tìm kiếm lợi thế tương đối. Ở những môn cờ khác chúng ta nhằm vào tiêu diệt từng quân của đối phương trong những thế đối đầu trực tiếp, còn trong cờ vây, người chơi di chuyển vào chỗ trống và dần dần làm tiêu hao sức mạnh chiến lược của đối thủ. Nghệ thuật cờ vây được áp dụng vào quân sự: Chiến thắng thông qua lợi thế về tâm lý hơn là qua đối đầu trực tiếp. Đây là đỉnh cao của việc dụng binh

Từ 1 bàn cờ quan hệ 2 người lại khít gần lại nhiều hơn, cách xưng hô cũng cải biến, lúc này đã qua 1 canh giờ, Xảo Nương buộc phải nhắc nhở Tiểu Mộng mọi người còn chờ đợi ở ngoài, Tiểu Mộng luyện tiếc nhìn Nguyên Hạo vui vẻ hỏi:

- Nguyên Hạo ca chơi cờ vây thật giỏi, mặc dù muội mới tiếp xúc nhưng cảm nhận được cách huynh hạ cờ rất sâu sắc, đó giờ huynh có gặp đối thủ chưa?

- Có 1 lần, 2 năm trước ta gặp 1 vị cao nhân, ông ta là 1 vị kỳ Thánh (Kisei), Ta đã xin luận cờ 1 ván với ông ta.

Tiểu Mộng 1 bên tò mò vội hỏi:

- Vậy kết quả sao vậy Hạo ca?

- Ta thua haha. Nhưng Khi ta đứng dậy bỏ đi thì ông ta nhìn ta thật sâu rồi nói: Người không thua.

- Tại sao vậy?

- Bởi vì ý nghĩa thật sự của cờ vây là nhân sinh, qua cờ vây ta hiểu được nhân sinh, thấy được bản ngã, tìm ra đạo của mình, ván cờ đó ta đã học được rất nhiều

điều từ ông ta, nhưng ông ta không hiểu hết những gì ta muốn truyền tải

Nguyễn Hạo đứng dậy hoài niệm rồi cất bước tính bước ra ngoài, đột nhiên lúc này Tiểu Mộng phía sau nắm lấy tay áo của Nguyễn Hạo thì thầm:

- Nguyễn Hạo ca sau này còn có thể cùng muội chơi cờ nữa không, chơi cờ với huynh rất thú vị, muội không muốn nó kết thúc

Nguyễn Hạo không quay lại, hẩn trầm ngâm rồi thờ dài, cất bước đi ra, chỉ vọng lại tiếng cười đầy thương cảm:

"Nhân sinh như kỳ

Lạc tử bất hồi

Kỳ tàn. Diệp hạ

Tương tư thành cục"

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Bức Họa Thần Thú

Tất cả mọi người ở ngoài sảnh lòng nóng như lửa đốt, đánh cờ thôi mà cũng tốn cả canh giờ, nhưng mọi người vẫn không ai bỏ về, không thi thố thì cũng mong ở lại ôm hi vọng được chiêm ngưỡng mỹ nhân, lúc này thì Nguyên Hạo lững thững bước ra, trong mắt hẳn là 1 vẻ u sầu nhưng nhanh chóng biết mất, thay vào đó là 1 nụ cười đắc ý 10 phần.

- Haha thật xin lỗi, không ngờ Tiểu Mộng cô nương quá yêu mến món cờ vây này, nên tại hạ phải dốc lòng bồi tiếp, hi vọng các vị huynh đài bằng hữu không buồn lòng.

Tên này đúng là da mặt dày mà, được gặp riêng mỹ nhân để chơi cờ mà còn vênh mặt lên tinh tướng, ai ai cũng hận không thể lao lên đập vào mông tên kẻch cớm này 1 phát. 1 thoáng sau, Xảo Nương đã ra lại để chủ trì tiếp tục cuộc trắc thí, ánh mắt nhìn về Nguyên Hạo tràn đầy phức tạp, có hứng thú, có tiếc nuối, có thông cảm, cũng có chán ghét. Hẳn rất tài năng... Xảo Nương cũng chiêm nghiệm ít nhiều sự tinh diệu của cờ vây, những người có lĩnh hội cao trong môn cờ này tuyệt đối là hàng trí giả, thậm chí cô còn cảm nhận được bên trong môn cờ này ẩn chứa thiên địa bí mật vô cùng vô tận, nếu hẳn có thể tu hành, kẻ này tuyệt không phải vật trong ao. Thế nhưng hẳn chỉ là phàm nhân, nàng có thể thấy ánh mắt hẳn nhìn tiểu thư, đó không phải là dục vọng, mà là thường thức, hẳn là 1 người ngắm hoa, thưởng hoa nhưng không phải kẻ hái hoa tùy tiện, khi hẳn quay đầu bước ra, bóng dáng hẳn hết sức tịch mịch, vô lực, có lẽ hẳn hiểu được khoảng cách giữa hẳn và tiểu thư nên đã từ bỏ níu kéo. Thế nhưng 4 câu cuối hẳn bỏ lại lại ghim vào tâm tưởng tiểu thư 1 khúc mắc khó xóa được, có thể sau này hẳn và tiểu thư sẽ không gặp lại nữa nhưng hẳn đã thành công tìm được 1 vị trí cho mình.

Tiểu Mộng cũng đã an vị sau bình phong, nhưng trong lòng thì mông lung suy

ngiht, ở tuổi 15, tâm hồn như mặt hồ thu, 1 chiếc lá thôi cũng làm hồ nước rung động. Bình Thường nàg hay cảnh giác bài xích những kẻ tán tỉnh mình, với sự bảo bọc của phụ mẫu và sự cường đại của tông môn thì những chiêu trò theo lối mòn của bọn thiên kiêu chỉ làm nàg nhàm chán thêm. Còn Nguyên Hạo hã, nếu ở địa cầu, những trò vừa rồi chắc chắn 100 % là sẽ tay không ra về, nhưng ở nơi này nó lại rất mới mẻ, độc đáo thú vị, lần đầu tiên luôn khắc cốt ghi tâm, không có thể hện, cũng không có 1 câu tình ý nào, nhưng chuyện tình nào cũng xây nên từ những viên gạch đơn giản đầu tiên, càng chắc chắn, càng có thể đi rất xa cùng nhau đến tận cùng.

- Đã qua 2 vòng trắc thí với những điều bất ngờ đầy hấp dẫn, bây giờ chúng ta đến 1 phần thi hội họa, có thể nói họa cần nhất là thiên phú, nên đây là vòng thi nhiều bất ngờ nhất.

Xảo Nương khéo léo lôi kéo sự chú ý của mọi người trở lại, hàng loạt khung vẽ đã được đặt lên giữa đại sảnh, rõ ràng đây sẽ là phần thi hầu hết mọi người sẽ tham dự. Đúng như Xảo Nương bình phẩm, họa là 1 lĩnh vực khác với các môn còn lại, người có thể học đàn, học chơi cờ, nhưng nếu không có năng khiếu thì rất khó để có được 1 tác phẩm đẹp, cùng lắm là xem được mà thôi. Hứa An Tài đứng trước giá vẽ của mình chỉ thẳng vào Bàn tử:

- Tên mập kia, có ngon thì cùng ta thi tài hội họa, ai thua kẻ đó phải gọi đối phương 1 tiếng gia gia, dám thi không?

- Bàn gia gia của người có gì mà không dám, ta cũng muốn nghe đứa cháu này kêu 1 tiếng lắm rồi

Bàn tử không hề chịu nhún nhường, hùng hổ đáp trả. Rất nhiều công tử 2 vòng trước im lặng thì giờ đều muốn thi triển tuyệt nghệ của mình, Vương Hiến trong đám người bước ra đến trước mắt Nguyên Hạo, cổ nặn ra 1 dáng vẻ hòa ái:

- Nguyên Hạo huynh thật khiến Vương mỗ bội phục, có thể cùng giai nhân luận cờ trực tiếp, ở phần hội họa này, tại hạ hi vọng có thể cùng Nguyên huynh đệ tiếp tục thi triển khả năng của mình, ai thua thì sau hôm nay sẽ mời đối phương uống rượu có được không, tại hạ hi vọng có thể cùng Nguyên huynh giao hảo nhiều hơn.

Khí phách quân vương trên người Vương Hiến cùng với lời nói đầy tha thiết khiến nhiều người cảm thấy hãn rất chân thành nhưng Nguyên Hạo biết rõ, con sư tử càng ẩn nấp thì khi nó cắn người sẽ 1 phát lôi đình, tốt nhất là sau khi xong việc phải lôi cả đám chạy về tông môn ngay.

- Vương huynh quá lời, tại hạ chỉ là phạm nhân tặc tử, nào có dám trèo cao mà có thể cùng hoàng tử ngồi đối ẩm chứ

- Nguyên huynh tuyệt đối xứng đáng, ý ta đã quyết, tối mai ta sẽ đợi huynh ở Hoàng Lan viện ở phía tây Biên thành, hi vọng Nguyên huynh sẽ đến.

Wương Hiến biết trước Nguyên Hạo sẽ tìm cách từ chối nên hãn muốn dồn ép bằng mọi giá, nếu con kiến hôi này có thể chạy thoát khỏi tay hãn thì thật là chuyện sỉ nhục nhất trong đời. Sau khi nói xong, Vương Hiến quay đầu đi thẳng, hãn không để cho Nguyên Hạo có cơ hội nói thêm lời nào.

- Vòng trắc thí này thời gian là 1 nén nhang, mọi người tự do vẽ tác phẩm mình tâm đắc nhất, trắc thí bắt đầu ngay bây giờ.

Sau tiếng chuông bắt đầu vang lên, đa số các vị công tử đều lao ngay vào vẽ, chỉ có 1 số ít vẫn chưa bắt đầu, bọn họ dường như đang suy ngẫm điều gì đó, trong đó bao gồm cả Nguyên Hạo, Vương Hiến, vài vị công tử và có cả Bàn tử.

- Những người này mới chính là đối thủ chính của phân thi này, những kẻ vội vàng kia đều không đáng quan tâm. Hạo sĩ cao cấp là phải nhìn ra bố cục bức tranh của mình trước khi vẽ, nếu không thì chỉ là bức tranh thứ phẩm mà thôi

Phía sau lưng Tiểu Mộng giờ này xuất hiện 1 ông lão râu tóc bạc phơ, hình ảnh hủ hủ thật thật, nhìn rất quý dị, vừa nghe giọng Tiểu Mộng liền quay lại mỉm cười đầy tinh nghịch với ông:

- Sư phụ, người cũng chịu xuất hiện rồi sao, lão gia người thương mấy bức họa còn hơn cả Mộng nhi nữa.

Tiểu Mộng làm ra vẻ úy khuất nói, ông lão trều mển xoa xoa đầu tiểu mộng như

1 người ông hiền lành:

- Haha tiểu Mộng ngoan, sao có thể so sánh như vậy được, những tên tiểu bối này còn chưa đáng để ta để mắt đâu, chỉ là nhằm chán hiên thân tí thôi

Nếu Bàn tử nghe được mình được vị lão giả kia đánh giá cao vậy chắc hẳn sẽ khốc ngất vì hạnh phúc mất, chỉ vì mạnh miệng mà tham gia nhưng hẳn phát hiện ra từ bé giờ hẳn chưa từng học vẽ, nên giờ hẳn chỉ biết đứng ra đó. sau vài hơi thở, nhiều người bắt đầu ra tay, chỉ còn lại Nguyên Hạo, Bàn tử và 1 tên công tử, người này này giờ ít nói, không ai biết rằng hẳn là 1 trong tứ đại danh họa của Bính châu, Đường Trần. Ánh mắt hẳn liếc nhìn qua Nguyên Hạo và Bàn tử mang theo hứng thú, lăm lăm:

- Không ngờ ở đây cũng có 2 tên khá 1 tí, vậy cuộc thi mới có chút ý tứ

Đường Trần không nghĩ là những biểu hiện của lão sư phụ của Tiểu Mộng cũng y hệt như hẳn, lão chỉ 3 người giải thích cho Tiểu Mộng:

- Ta từng nói với con bước thứ 2 sau khi nhìn bố cục là ngộ, cảm ngộ bức tranh của mình vẽ mới vẽ ra được 1 tác phẩm cao cấp. Đây mới chính là những họa sĩ cao cấp

Bàn tử vẫn nhìn chăm chăm vào Hứa An Tài, khi thấy hẳn vẽ ra ra 1 phần bức tranh, 1 ý tưởng lóe lên trong đầu, gã mừng rỡ vội vàng cầm lấy bút vẽ. Bây giờ chỉ còn 2 người mà thôi, Đường Trần cũng bắt đầu lay động, hẳn cầm lấy họa bút cương nhu đều có, thần thái tư thế đều xuất thần, khiến cho lão giả cũng phải khen ngợi

- Tên này thật không tệ, hẳn đã đạt đến cảnh giới họa sư cao cấp đỉnh cao, nếu hẳn có thể đột phá thì sẽ bước vào tông sư hội họa rồi

- Tông sư hội họa đâu dễ như vậy, nếu vậy ai cũng giỏi như sư phụ rồi

Tiểu Mộng 1 bên chu môi không thích nói, đó giờ nàng luôn cho rằng sư phụ mình là cao thủ hội họa hàng đầu châu lục

- Haha, thế gian này kỳ nhân không thiếu, không thể tự cho mình là hơn người, phải biết khiêm tốn thì mới tiến lên được, nếu không sẽ mãi dậm chân tại chỗ thôi

Lão giả lắc lắc đầu, với những người trải đời như lão, việc hơn thua không quan trọng, quan trọng là có thể nhìn thấy những kỳ tích, cơ duyên để có lãnh ngộ cao hơn

- Vâng, Mộng nhi xin ghi nhớ lời sư phụ

Mộng Kỳ tỏ ra ngoan ngoãn như con mèo nhỏ, nhưng quay mặt đi lại là lưỡi làm mặt quỷ, sư phụ lão cũng lắc đầu cười khổ thôi

- Đứa nhỏ này... haiz...

Câu cảm thán của ông lập tức bị đứt quãng, ánh mắt lão sáng lên, hơi thở dồn dập, 2 tay run rẩy chỉ vào Nguyên Hạo đang đứng ở giữa sảnh, Mộng Kỳ này giờ cũng chú ý đến Nguyên Hạo, lo lắng không biết vòng này hắn thể hiện sao. Vẫn bất động giữa mọi người đang cảm cú vẽ, Nguyên Hạo như đang bước vào 1 trạng thái vong ngã, hắn thấy mình đang đứng dưới mái nhà xưa, mẹ hắn vẫn đang quay lưng cặm cụi lo nấu khoai cho hắn, mọi thứ rất thật, 1 bức tranh không thể thật hơn, hắn muốn níu giữ nó mãi mãi, chính lúc này trong vô thức hắn đã cầm bút vẽ lên.

- Không thể nào a... gặp quỷ rồi

Lão sư phụ tiểu Mộng cứ lăm bắm, lão không hề chớp mắt nhìn từng động tác của Nguyên Hạo như đứa bé lần đầu xem ảo thuật vậy. Sau 1 nén gian cuối cùng cũng trôi qua, mọi người đều nhìn về tác phẩm mình với nhiều xúc cảm khác nhau, kẻ tự hào, người không hài lòng, kẻ thì như ngộ ra gì đó, Nguyên Hạo cũng đã hoàn thành, hắn mệt mỏi ngồi vật xuống, trên má 2 dòng lệ vẫn còn vương lại, Đường Trần gần đó nhìn tác phẩm của hắn thì cười khinh rẻ

- Cứ tưởng hắn sẽ khiến ta gặp chút khó khăn, ai dè chỉ là 1 tên tầm thường

Bên phía Túy Hồng viện, Xảo Nương nhận được chỉ thị của Tiểu Mộng, cao giọng thông báo:

- Sau đây sẽ là đánh giá của Phùng lão sư, người chính là 1 trong những tông sư hội họa trên đại lục, hôm nay có cơ duyên thật may mắn chúng tôi mời được ngài làm giám khảo, xin mời Phùng lão.

Như 1 làn khói, Phùng lão hiện ra ngay trước bình phong, lão không quan tâm nhiều những bức tranh khác, Lão chỉ phất nhẹ tay thì 3 bức tranh của Bản tử, Đường Trần và Nguyên Hạo đã bay lên trước mặt tất cả mọi người rồi hạ xuống phía trước lão.

-- Đây là 3 bức tranh tốt nhất đêm nay, lão sẽ bình phẩm từng cái

Lúc này nhiều người hoàn toàn bất bình trước hành động này, tranh ta xấu đẹp cũng nên nhìn 1 cái chứ, vì đâu 3 bức tranh kia lại được bình phẩm, Vương Hiến khi thấy 3 bức tranh bình phẩm có của Nguyên Hạo thì không còn giữ bình tĩnh được nữa

- Tại sao chỉ có 3 bức tranh đó được bình phẩm, còn của chúng tôi thì ngay cả liếc qua ngài cũng không hề, dù ngài là hội họa tông sư chúng tôi cũng không phục

Vương Hiến vừa lên tiếng thì mọi người đều phụ họa theo, không khí ồn ào hẳn lên, Phùng Lão không vui, hừ lạnh 1 cái, lập tức toàn bộ mọi người vừa phản đối lập tức phun máu ngã ra, lão nhàn nhạt nói:

- Ta là tông sư hội họa được hiệp hội hội họa toàn Lạc Thần đại lục này công nhận, không đến mấy tên tiểu tử miệng hôi sữa như ngươi nghi ngờ, nếu còn 1 lần nữa, thì ta sẽ không nương tay đâu, liệu hồn đi.

Phùng lão chỉ vào 3 bức tranh rồi nhìn cả đám đang lồm cồm bò dậy nhìn lão run sợ mà khinh thường:

- Lũ các ngươi 9 phần là hạ phẩm, vài tên biết được bố cục của bức họa thì nghĩ mình là họa sĩ thiên tài rồi sao, ếch ngồi đáy giếng. 3 bức tranh này đã đến bước thứ 2 là cảm ngộ, họ cảm ngộ tư tưởng của mình để đưa vào tranh, đây là cấp độ của họa sư cao cấp, các ngươi làm được sao

Vương Hiến chùi vết máu ở miệng, gã mặc dù vô cùng căm hận nhưng gã cũng đã biết qua bước thứ 2 ngộ họa là gì, chỉ là gã không cam lòng khi nhìn thấy Nguyên Hạo lại 1 lần nữa vượt qua gã, lại còn tên mập Bàn tử kia nữa, đây là sỉ nhục, sỉ nhục thật nặng a. Mộng Kỳ ở sau bình phong thì cười khúc khích, lão sư thật là, đụng đến hội họa là như biến thành 1 bộ dạng khác, kẻ nào chán sống mới dám chạm đến đam mê của lão.

Khi thấy tất cả đều im lặng run rẩy, Lão mới nghênh ngang bước đến bên tranh của Bàn tử, lúc này đồng tử lão co rút lại, cố gắng hít 1 hơi để mình không té ngã, lão hung hăng quay lại nhìn Bàn tử, khoe miệng co giật, lão rất muốn hỏi Bàn tử người vẽ con gì thế này. Không ngờ sống mấy trăm năm như lão lại có thể phán đoán sai lầm, nếu để người khác biết thì lão mua khối đậu hủ đập đầu tự sát là vừa. Thật ra cũng không thể trách lão được, lão làm sao ngờ được trong cuộc thi tài tử này lại lọt ra cực phẩm như Bàn tử hấn, thật đúng là bi kịch nhân gian á, nếu như để mọi người viết lại thì chắc hẳn lão sẽ thành giai thoại được truyền tụng đến vạn năm sau rồi.

Giờ phút này lão vô cùng hối hận khi mình lại ham vui chui đầu ra tham gia đánh giá cái cuộc thi này. Đáng tiếc trên đời này không có thuốc cho hối hận, ngược lên trời cay đắng thờ dài, lão nghiêng răng nghiêng lợi run giọng tuyên bố:

- Bức tranh này đạt giải 3, họa hình rất tốt, ý tưởng vô cùng.. Vô cùng cao thâm a.

Lão cảm thấy da mặt mình nóng lên, nói ra từng chữ hết sức khó khăn, Phùng Bá Thiên lão phong vân 1 cõi mà giờ phải trơ mặt già ra nói dối đám hậu bối, thiên cổ nhục a. Tên Hứa công tử trong đám người đang vô cùng ầm ức, gã nhìn bức tranh tên Bàn tử không hiểu vẽ cái thứ gì kia sao lại được giải 3, chẳng lẽ ta phải thật gọi tên mập đó 1 tiếng gia gia sao, không bao giờ, gã điên lên vội vàng lên tiếng hỏi:

- Tiểu bối ngu muội xin Phùng lão cho biết bức tranh này vẽ gì a

Ánh mắt mọi người đều hứng thú chăm chú đợi câu trả lời, sắc mặt Phùng lão thì như đưa đám, lão thề sẽ xé xác tên nhiều chuyện này ra, Phùng đại tông sư nhìn

tên Hứa công tử 1 cách tàn nhẫn rồi lạnh lẽo nói:

- Bức tranh này vẽ thần thú trong truyền thuyết

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Bóng Hình Của Mẹ

Tất cả mọi người trong đại sảnh đều hít vào 1 hơi lạnh, Thần thú a, mặc dù chưa ai nghe kể về chúng, nhưng nghe tên kiêu như vậy chắc là 1 tồn tại vô cùng khủng bố rồi, giờ phút này mọi ánh mắt đều tập trung vào bức tranh vẽ 1 sinh vật mà mọi người không thể hình dung nó với loài nào khác, 1 tồn tại truyền thuyết, tồn tại của thần.

- Ta đoán kích thước thật của thần thú này chắc chắn phải to bằng ngôi nhà nha

- Ấu trĩ, đã gọi là thần thú mà chỉ bằng ngôi nhà thôi sao, ta đoán phải to bằng quả núi mới xứng

- Núi vẫn quá tầm thường, ta nghĩ thần thú to lớn có thể che cả bầu trời nha

- Đúng đúng, chắc chắn xung quanh còn có sấm sét, vòng lửa thôn thiên địa ám nữa

Chòm râu của Phùng lão giựt giựt liên tục, không ngờ chỉ lỡ chém tí mà cả đám công tử này lại có thể liên tưởng sinh động như vậy. Ở phía dưới sảnh, Bàn tử lúc này vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại, ta khát, chỉ vì lúc nãy thấy tên Hứa An Tài vẽ 1 bày chiến mã đang phi nước đại nên cũng muốn vẽ 1 con thú oai dũng hơn bày ngựa đó. Ôm ý tưởng đó, Bàn tử ta đã muốn vẽ 1 con sư tử to như trâu, nhưng ý tưởng và tài năng lại không song hành nên kết quả lại thành 1 con thú chẳng giống ai. Vô tình cảm liễu liễu lại xanh, Bàn tử vô tình cảm ra 1 cây đại thụ nha, vẽ đại vài cái thành ra vẽ thần thú, nếu lũ thần thú có thật thì chúng cũng khóc không ra nước mắt a: bọn ta ít nhiều cũng là "thần" nha, không phải rau cải trắng ngoài chợ mà muốn là vẽ đâu thế.

- Bàn tử ca không ngờ lại là 1 cao nhân hội họa nha, vậy mà đó giờ huynh lại

giấu diếm mọi người, huynh thật xấu nha

Khuông Thiên 1 bên vô cùng hãnh diện nhìn Bàn tử nói, với cậu nhóc này thì cái gì mới mẻ đều tuyệt vời hết thảy. Bàn tử lúc này mới sực tỉnh, thì ra ta là thiên tài hội họa sao, không ngờ Bàn tử ta cũng có tài năng kinh động tuyệt thế vậy, nhất định phải đem bức tranh này về để khoe với ông cha mới được, từ bé đến lớn lão từng mắng ta là phế vật, trừ ăn chơi phá ra chả biết làm gì, thật là tổn cơm. Nghĩ đến cảnh cha mình trở mặt ra nhìn thành quả của mình, Bàn tử như nở hoa trong lòng, thấy mọi người vẫn lo bàn tán mà không chú ý đến tác giả là hẳn khiến Bàn tử bực mình. Hẳn vội ho khan vài tiếng, rồi bắc chước Nguyên Hạo chấp tay sau địch, tỏ vẻ cao thủ tịch tịch:

- Thật không nghĩ ở nơi này có người nhìn ra được ý nghĩa họa hình của Bàn gia ta, Phùng lão, người thật là tri kỷ của ta a.

Khuông mặt Phùng Bá Thiên đen lại như nhọ nôi, tên mập này được gói xôi lại muốn thêm đùi gà, tài năng có hạn mà da mặt dày thì không có đối thủ nha. Mặc dù vậy, lão vẫn cố rặn ra nụ cười:

- Bàn công tử tuổi trẻ mà hiểu biết, tài năng hơn người như vậy, ta rất là tán thưởng. Hi vọng công tử tiếp tục phát huy

Lão nói xong thì cảm giác quá buồn nôn rồi, còn Bàn tử thì khuôn mặt đặc ý dạt dào, cười không ngậm miệng lại được:

- Lão nhận xét vô cùng chính xác nha, Bàn tử ta rất thích, ta quyết định sẽ tổ chức 1 buổi triển lãm thật lớn để mọi người thiên hạ biết đến bức họa truyền kỳ này haha

" Phụt"

Suýt tí nữa thì Phùng lão không kìm được mà buông lời chửi tục, \$%#\$%# tên mập này còn nghĩ đến việc triển lãm nữa chứ, lúc đó lẽ tông sư nào đi qua biết chuyện thì danh tiếng mấy trăm năm của ta coi như xong, giờ này lão chỉ hận không thể 1 hit đập chết Bàn tử cho rồi. Nhưng lão sống đến tuổi này cũng không phải ăn

chạy, lập tức vung tay thu bức tranh lại ngay

- Bức tranh này là 1 kiệt tác, không phải người thường có thể nhìn ra cao thâm bên trong, ta sẽ mang bức tranh này đi về tổng hội họa sư để cùng nghiên cứu mới được

Bàn tử giật mình 1 phát, nhưng nhanh chóng tỏ ra vô cùng hào phóng phất phất tay:

- Chuyện nhỏ thôi, Phùng lão sư là tri kỷ của ta, ngài cứ cầm lấy, nếu thích thì ta vẽ thêm vài chục tấm để ngài mang theo làm kỷ niệm cũng được

Trời ơi, lúc này khuôn mặt Phùng lão cười còn khó coi hơn khóc

- Tài hoa của Bàn công tử lão già này sao dám bắt người nhọc công, với lại tài năng thì không nên thi triển quá nhiều, làm vậy sẽ mất giá trị lắm

- Đúng đúng, lão nói chí phải, tài hoa của ta thì ngàn vàng khó cầu, sao lại dễ dàng cho thiên hạ thấy chứ

Bàn tử cảm thấy Phùng lão này quá thuận mắt rồi, thế này mới là tông sư, là tấm gương cho đời chứ. Hắn chỉ muốn lao lên ôm hôn Phùng lão ca 1 cái để tỏ lòng tri âm a.

" Khụ Khụ "

Nhìn ánh mắt đầy thâm tình mà Bàn tử dành cho mình, Phùng lão có cảm giác lông tơ toàn thân dựng đứng, lão từng chiến đấu với yêu thú cao cấp đáng sợ, nhưng chưa bao giờ thấy run rẩy như lần này, tên mập này quá kinh khủng rồi. Vội vàng né đi, lão lao như gió đến bức họa của Đường Trần

- Mọi người chú ý

Xảo Nương đứng phía sau đã nhìn ra kỳ quái của Phùng lão nên vội hô lên để mọi người chuyển dời chú ý. Bức họa của Đường Trần là cảnh núi non hùng vĩ, từng thế núi, cái cây, ngọn cỏ, chiếc lá rơi đều như thật, tạo ra 1 cảm giác đứng trên

đỉnh cao. Trong tích xưa, Khổng Tử từng nói “Đặng Thái Sơn nhi tiểu thiên hạ” nghĩa là lên núi Thái Sơn cao nhìn xuống thấy thiên hạ nhỏ bé, đó không chỉ là cái nhìn còn là vị trí, cảm giác của địa vị đứng trên tất cả, thiên hạ chúng sinh nhỏ bé dưới chân mình. Bức tranh thể hiện rất rõ tâm tính cao ngạo của Đường Trần, trong mắt hẳn những kẻ ở đây về hội họa chỉ là chúng sinh nhỏ bé so với hẳn mà thôi, hẳn đứng trên đỉnh cao nhìn xuống, ngạo nghễ với tất cả.

- Hào, hay cho 1 tuyệt tác, nếu cố gắng người sẽ đột phá đến tông sư hội họa không lâu nữa

Phùng lão hết sức tán thưởng, ở tuổi chưa đến 30 nhưng Đường Trần đã có bản lĩnh như vậy, hẳn sẽ còn tiến xa. Đường Trần đứng dưới sảnh ánh mắt nhắm lại, nhưng hẳn vẫn cảm thấy được ánh mắt sùng bái mọi người nhìn mình, hẳn thích cảm giác này, cảm giác là trung tâm, là ngôi sao sáng chói tất cả, Bàn tử xa xa bĩu môi:

- Chỉ là họa cái núi thôi, có gì to tát chứ, sao bằng Thần thú của Bàn gia được chứ

Nhưng giờ phút này chẳng ai quan tâm đến gã, nghệ thuật chân chính không cần tô bích mà mọi người vẫn cảm nhận được, tất cả mọi người ở đây đều cảm nhận được vẻ đẹp hùng tráng mà bức họa của Đường Trần mang lại. Tâm tình như tốt hơn, Phùng lão nhẹ nhàng cất bước đến trước bức họa cuối cùng, bức họa của Nguyên Hạo. Một buổi chiều tà, mái nhà xiêu vẹo, mọi thứ trong sân nhà không thể bình dân hơn được, 1 màn khói nhẹ bay lên, 1 bóng lưng phụ nữ, có lẽ tuổi tác không trẻ vì tóc đã lấm tấm bạc. Bức tranh không vẽ gì xa xôi cả, mọi người có cảm giác như đang trở về nhà sau 1 ngày dài, nhìn thấy người thân yêu nhất của mình đang chuẩn bị bữa cơm.

Bữa cơm chiều hiu quạnh

Cửa hai đấng sanh thành

Nơi vùng quê hẻo lánh

Buồn như một bức tranh

Bao lâu rồi ta nhỉ

Chưa về thăm Mẹ Cha

Cơm chiều nay cũng chỉ

Đúng mỗi đôi bạn già

(Trích mượn từ bài thơ Nhớ Quê

Tác giả: VŨ THỊ MINH NGUYỆT)

Không 1 tiếng ồn, không có những lời hoa mỹ bình phẩm, tất cả chỉ lặng người lại, không ai chú ý trên mặt họ nước mắt đã thành dòng, bức tranh chính là hình ảnh khắc sâu nhất trong tâm hồn của Nguyên Hạo, nơi bình yên nhất của hắn. Không có mưa gió bên ngoài, không có lo lắng của dòng đời, chỉ có mẹ và những củ khoai nóng, chỉ có bóng lưng dài của mẹ đã còng vì thời gian, chỉ có lưng mẹ còng hẳn qua những ngày thơ ấu, chỉ có bóng hình của mẹ trong tim mà thôi...

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 21+7 Bước, 3 Bước, Ca Không Cần Bước

- Đây là "tâm" cảnh giới, mang cả tâm hồn, tình cảm vào trong tác phẩm, bức họa đó là độc nhất, không ai có thể bắt chước được tác phẩm cấp độ này. Đây là tồn tại cao nhất của hội họa rồi, không đơn thuần là năng khiếu, đây là chính là sự hòa quyện, cái họa vẽ là tâm cảnh, là những gì chân thật nhất mang tình cảm thuần khiết của họ.

Sau một hồi ngay ngốc, Phùng lão nhanh chóng tỉnh lại khiếp sợ, đây là cảnh giới mà lão truy cầu, là ước mơ của cả đời họa sư, 1 tác phẩm để đời. Lão lệ nóng rùng rùng, nhìn sang Nguyên Hạo với sự sùng bái vô hạn, trong nghệ thuật, người giỏi hơn không do tuổi tác quyết định. Trấn tĩnh lại, Phùng lão ôm quyền trịnh trọng với Nguyên Hạo:

- Lão cả đời họa sĩ, truy cầu sự hoàn mỹ của nghệ thuật. Hôm nay gặp tuyệt đại cơ duyên, có thể chứng kiến thần tích ra đời của 1 tác phẩm truyền kỳ. Lão cả gan xin công tử có thể chỉ điểm một hai để lão có thể trước khi nhắm mắt thấy được họa đạo của mình.

Nói đến đây, Phùng lão quỳ xuống vái Nguyên Hạo 1 cái khiến mọi người chấn động. Mộng Kỳ ánh mắt hoảng hốt lúc này đã thoáng cái hiện ra ngay bên cạnh muốn đỡ lão dậy.

- Sư tôn, xin người mau đứng dậy, người là tồn tại thần nhân sao lại có thể quỳ trước kẻ khác chứ.

Nhưng Phùng lão ánh mắt kiên định im lặng nhìn Nguyên Hạo, nếu hắn không trả lời lão sẽ quyết không đứng dậy(già mà lì quá). Mộng Kỳ cũng quay sang hẳn với ánh mắt cầu xin mong mỏi. Nhưng bản thân Nguyên Hạo vẫn thất thần đứng đó, ánh mắt xa xăm, đột nhiên hắn mở miệng lẩm bẫm

- Yêu thương là gì? Lão có từng yêu không?

Phùng lão như mèo vớ được cá mừng rỡ nhưng sau đó lão lại ngậy ra, tự thì thào hỏi lại mình

"Ta từng yêu ai chưa? Yêu thương có cảm giác gì? "

Lão cứ lặp đi lặp lại như, ánh mắt mù mịt. Đúng rồi, 800 năm trước lão từng có 1 gia đình, rồi vận may đến gia nhập tiên môn, sau này do mãi truy cầu tiên đạo mà người thân lần lượt tạ thế lão cũng không quá chú ý. Cảm giác Yêu thương đối với lão thật sự quá lạ lẫm rồi.

- Lão không biết à haha. Nếu không biết yêu thương vậy lão về cái gì? Khuôn mặt đẹp mấy cũng không trọn vẹn nếu thiếu đôi mắt, họa giống mấy không yêu thương sao họa ra được tâm hồn. 10 năm, trăm năm, vạn năm thì sao, chúng ta thật sự quên được sao?

Nguyên Hạo ngửa đầu cười thê lương rồi quay đầu lững thững quay đầu về chỗ ngồi. Phùng lão như dại ra, tu luyện 100 năm là 1 cái chớp mắt, chồi non mới đó đã hóa cây to, vợ con mới đó đã mất hết rồi, lão thấy trước mặt mình là người vợ tào khang đang nuôi con cơ cực, con gái lớn thui thủi, ngày cưới không cha, cháu lớn không ông. Kiếp người cứ vậy trôi qua, nhân sinh không thể làm chủ, vở kịch cuộc đời vui buồn thoáng qua, cũng như vở kịch cô bé bán diêm, một que diêm nho nhỏ, một đốm lửa nhỏ nhoi nhưng có thể nhìn thấy toàn bộ mộng tưởng, đó chẳng phải là hạnh phúc hay sao? Chỉ là, cố tích vẫn là cố tích, còn hiện thực thì đốt một que diêm thấy đôi mắt cay xè nhưng chẳng thấy kết quả gì. Thứ cuối cùng có thể nhận lấy chỉ là chút tàn tro trên bàn tay.

Phùng lão ão não đứng dậy, ôm quyền với Nguyên Hạo thật sâu rồi biến mất, lão đã hiểu mình không cần tìm lại những gì trong quá khứ đã quên mà là tìm lại bản tâm đã mất từ khi lão bước vào tiên đạo.

- Đáng tiếc, hẳn có thể khám phá thiên địa, ngộ nhân tâm, nhưng hẳn lại chỉ là phàm nhân, tạo hóa trên người.

Trong hư không còn sót lại tiếng cảm thán không ai nghe được của Phùng lão. Mộng Kỳ nhìn hướng sư phụ rời đi thờ dài, rồi quay lại nhìn mọi người trong sảnh, ánh mắt mấy vị công tử giờ đèn pha. Mặc dù qua lời giới thiệu của Xảo Nương, mọi người đều nghĩ tiểu Mộng rất xinh đẹp nhưng khi nàng xuất hiện cả đám vẫn không khỏi bàng hoàng, không chỉ vóc dáng hoàn mỹ mà ở Mộng Kỳ còn toát ra 1 khí chất như tiên trên trời, không tồn tại ở nhân gian này. Ngay cả Vương Hiến vốn là hoàng tử, người đẹp vây quanh cũng phải mê mẩn, giờ hẳn mới biết tất cả mỹ nữ của Đông Vũ quốc so với tiểu Mộng chẳng khác nào đom đóm so với trăng rằm, không cùng 1 tầng thứ. Bằng mọi giá nàng phải là của ta, dù phải tốn kém trả giá thế nào cũng được, Vương Hiến hạ quyết tâm trong lòng.

- Thật xin lỗi vì gia sư có tí việc không thể tiếp tục tham dự buổi trắc thí nên mong các vị công tử thông cảm, bây giờ tiểu Mộng xin chủ trì phần thi cuối là phần đấu thơ. Nội dung trắc thí là mọi người hãy sáng tác 1 bài thơ trong vòng 7 bước chân với chủ đề là mượn trăng nói nỗi lòng. Bài thơ hay nhất sẽ được đích thân tiểu nữ chọn ra

Mộng Kỳ giọng như sơn ca ngọt ngào tuyên bố nội dung thi cuối cùng, tất cả đều sôi trào, chưa bao giờ các công tử hăng máu như vậy, tất cả như gà chọi sẵn sàng ra trận vì người đẹp. Trong cảnh giương cung bạt kiếm vậy, không ai dám bước ra làm kẻ đầu tiên như những vòng trước, thì lúc này 1 dáng người cao gầy từ trong đám người từ từ bước ra.

- Nguyên Hạo... Lần này hẳn muốn trở tài đầu tiên à

- Tên này nghĩ mình tỏa sáng ở 3 lượt đầu thì giờ không xem ai ra gì

Nhanh như cắt, mọi mũi tấn công đều chia vào Nguyên Hạo, nhưng hắn vẫn thong dong từng bước tiến tới, sắc mặt đầy ngạo khí, tự tin mười phần.

"Haha người tốt được trời thương nha, làm văn ca không dám chứ thơ thì ca học được khá nhiều nha. Lúc trước mượn sách mấy thằng cu đại học để học vài bài thơ tán gái không ngờ giờ lại có chỗ xài. Kiến thức đúng là quý giá, sau này phải cho con cái học hành đến nơi đến chốn mới được"

Chính Mộng Kỳ cũng bất ngờ trước sự táo bạo của Nguyên Hạo, không lẽ tài năng thi phú hẳn còn cao thâm đang sợ hơn, nhưng kỳ quái 1 người cầm kỳ thi họa đều xuất chúng như vậy thì tại sao ta ở Biên thành 1 tháng nay vẫn không nghe danh đến, nếu hẳn ẩn giấu tài năng diệu thấp sống không màn danh lợi thì vì điều gì hôm nay hẳn phải trở tài, vì ta sao. Nghĩ đến những gì cả 2 trải qua này giờ Mộng Kỳ bối rối, trái tim thiếu nữ nháy nhót như nai vàng, nàng cũng không biết phải ứng xử với hẳn thế nào bây giờ. Lúc này Nguyên Hạo đã bước đến trước mặt nàng, hẳn nhìn nàng nhưng không cười.

"Đa tình tự cổ vương di hận

Khúc buồn ai oán mộng trần ai

Haiz nàng đúng là cô gái đáng yêu nhất mà ta gặp nhưng ta và nàng không cùng địa vị a. Thôi thì coi như ta là 1 khúc hát vu vơ, 1 quân cờ kết cục, 1 bài thơ chúc phúc cho nàng vậy"

Nguyên Hạo chua xót trong nội tâm, hẳn là kẻ dám nghĩ dám làm, nhưng lại chín chắn biết suy nghĩ hơn những cô cậu thiếu niên ở tuổi mơ mộng này rất nhiều. Cuộc sống lăn lộn kiếm cơm từng bữa đã giúp hẳn hiểu nhiều về lòng người, cách đối nhân xử thế, ngoài ra 1 tháng ở Phong Linh Tông hẳn đã hiểu thêm nhiều về tu tiên, biết được sự khác nhau giữa người phàm và tu sĩ. Từ sớm, Nguyên Hạo đã nhìn ra Mộng Kỳ không tầm thường, đến khi Phùng sư phụ của nàng xuất hiện hẳn chắc chắn nàng có bối cảnh cường đại sau lưng, cái Túy Hồng Viện này chỉ là che mắt người thôi. Hẳn không sợ người khác chê cười là cóc ghẻ ăn thịt thiên nga, hẳn chỉ sợ liên lụy đến Khương Thiên và mọi người, hẳn còn phải sống tốt phần mẹ hẳn nữa.

- Tại hạ Nguyên Hạo xin phép bêu xấu đứng ra thách thi phú đầu tiên

Tiếng Nguyên Hạo vang lên làm Mộng Kỳ cũng bình tĩnh lại, nàng nhìn hẳn thấy rất gần nhưng cũng vô cùng xa xôi, người trước mặt với kẻ vừa đàn hát, chơi cờ cùng nàng rất vui vẻ như 2 người khác nhau vậy. Tự dưng nàng cảm giác mát mát, Vương Hiến bỗng nhiên từ đám người cũng đi ra, trên mặt hẳn giờ không còn vẻ thân thiện nữa

- Nguyên huynh, nội dung trắc thí là trong 7 bước phải xong 1 bài thơ hoàn chỉnh, nếu người đã lên đầu chắc chắn tài năng văn thơ còn cao hơn 3 phần trước, tại hạ ở đây có 100 vạn tiền vàng, muốn góp vui với Nguyên huynh, nếu trong vòng 3 bước huynh có thể làm xong bài thơ thì tại hạ sẽ tặng huynh chúc mừng, còn không được cũng không sao, tại hạ chỉ muốn huynh có thêm động thực phát huy hơn nữa, nếu huynh ngại mình không đủ khả năng thì...

Tên Vương Hiến này dai như đĩa muối, nhưng mà xui cho hắn gặp phải ca, đang nghèo có người đem 100 vạn cho thì tội gì không nhận, Nguyên Hạo trong lòng cười như nở hoa nhưng ngoài mặt tỏ vẻ ngưng trọng. Cuối cùng, giả bộ sau 1 hồi đấu tranh nội tâm liền đồng ý, Xảo Nương 1 bên sau khi thấy Nguyên Hạo đồng ý liền tuyên bố

- Mời Nguyên Hạo công tử chuẩn bị, sau tiếng chuông bắt đầu, mời công tử trong vòng 7 bước làm thơ, còn phần 3 bước là ước định của ngài và Vương Hiến công tử, chúng tôi không can thiệp.

- Không cần 7 bước hay 3 bước, ca làm thơ vốn không cần bước

Nguyên Hạo nói ra làm bộ sững sốt, vô cùng ngạo mạn nha, nhưng hắn không để mọi người ý kiến liền lập tức đọc thơ.

- Mấy lúc có trăng thanh?

Cất chén hỏi trời xanh:

"Cung khuyết trên chín tầng,

Đêm nay là đêm nào?"

Ta muốn cười gió bay lên vút,

Lại sợ lâu quỳnh cửa ngọc,

Trên cao kia lạnh buốt.

Đứng dậy múa giỡn bóng,

Cách biệt với nhân gian!

Trăng quanh gác tía,

Cúi xuống cửa son,

Dòm kẻ thao thức,

Chẳng nên ân hận,

Sao cứ biệt ly thì trăng tròn?

Đời người vui buồn li hợp,

Trăng cũng đầy với mờ tỏ,

Xưa nay đâu có vạn toàn.

Chỉ nguyện đời ta trường cửu,

Bay ngàn dặm cùng với thuyền quyên.

(Trích mượn Thủy Diệu ca đầu)

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Nếu Huỳnh Còn Có Ngày Mai

Im ắng...1 sự im lặng tuyệt đối. Nếu 1 giây trước nhiều người đang hô hào, đã kích thì giờ tất cả chỉ còn 1 sắc thái duy nhất.

- Đời người vui buồn li hợp,

Trăng cũng đầy với mờ tỏ,

Xưa nay đâu có vạn toàn.

Chỉ nguyện đời ta trường cửu,

Bay ngàn dặm cùng với thuyền quyên.

Lão tử ta đọc sách, sưu tầm thơ trù suốt 20 năm nhưng chưa từng gặp ý cảnh hay đến vậy, thật là tuyệt diệu

1 vị trung niên công tử trong đám người cuối cùng cũng thốt lên, lúc này mọi người mới đồng loạt vỡ òa ra. Hàng loạt những mỹ từ có cánh như thi thánh, lưu truyền hậu thế vvv liên tiếp dành tặng cho Nguyên Hạo và bài thơ. Không biết nếu Nguyên Hạo đọc cả tập thơ của Lý Bạch ra thì những người ở đây sẽ điên cuồng đến mức nào nữa. Nhưng với hẳn những lời tán dương này không có ý nghĩa gì, hẳn chỉ nhìn Vương Hiến với 1 nụ cười hèn mọn

- Haha, thật ngại quá, tại hạ không dám trèo cao nhưng tấm lòng của Vương điện hạ thì khó lòng từ chối, 100 vạn của điện hạ tại hạ sẽ đem phân phát cho dân nghèo, nói cho họ biết là Vương Hiến điện hạ thương dân như con, ban phát cho họ ân sung, nhất định tiếng tốt điện hạ sẽ lưu truyền sử xanh nha.

Wương Hiến tức đến muốn thổ huyết, hẳn run rẩy, giơ ngón tay lên chỉ vào

Nguyên Hạo nhưng không nói nên lời. Lúc này lão giả đi bên cạnh Vương Hiến bước lên trước, lấy ra cả sấp kim phiếu, ánh mắt lạnh lẽo ném cho Nguyên Hạo.

- Khà khà, khá lắm tiểu tử, nhưng người có tiền lại không có mạng hưởng rồi, tối nay hãy đến Hoàng Lan viện, nếu sau canh ba bọn ta không thấy người thì tất cả bạn bè đi chung với người đều phải chết. Đừng cố gắng bỏ trốn, bọn ta đã phong tỏa cả thành rồi, con kiến cũng không lọt được đâu.

Khi vừa nhận kim phiếu, tiếng nói rét run của lão vang lên trong đầu Nguyên Hạo, sắc mặt cậu tái nhợt nhưng sau đó đã nhanh chóng khôi phục bình thường. Đắc tội 1 lần hay nhiều lần cũng vậy, con rắn độc vốn không bao giờ tha thứ cho người khác. Nghĩ vậy, Nguyên Hạo cười cợt chấp tay với Vương Hiến:

- Đa tạ hoàng ân của hoàng tử, tại hạ cũng nghe khắp thiên hạ đồn hoàng tử văn từ thi phú hơn người nên cũng mong được hoàng tử chỉ điểm 1,2. Lúc này tại hạ không đi bước nào làm thơ, chắc hoàng tử sẽ suất sắc hơn vậy nhiều, nhưng nếu hoàng tử không thích thì 3, à không... 7 bước làm thơ cũng được đi nha

Tất cả mọi người có mặt đều thâm ý nhìn Nguyên Hạo, tên này cũng độc quá đi chứ. Người không đi bước nào làm thơ đã là huyền thoại rồi, làm thơ chứ không phải cầm giấy đọc đâu à. Nhưng đây cũng là có nhân mới có quả, Vương Hiến muốn ép Nguyên Hạo giờ hẳn phản đòn trả lại gấp đôi, rõ ràng nếu Nguyên Hạo bỏ cuộc thì chỉ mất mặt với giai nhân và mọi người cười chê tí thôi. Còn hẳn là hoàng tử, mặt mũi quan trọng không cần bàn cãi, có chuyện gì thì tiếng xấu sẽ đồn xa ngàn dặm a. Mặc dù vậy thì mọi người đều không dám bỏ đá xuống giếng nhưng cũng không nói giúp, chỉ đứng 1 bên xem trò thôi.

- Tốt, tốt... Người rất tốt. Nguyên Hạo, bản hoàng tử không phong mang bằng người, người cứ thoải mái tận hưởng hết hôm nay đi. Chúng ta hồi phủ.

Vương Hiến nghiêng răng gặm từng 3 chữ tốt liền khiến môi cũng ứa máu rồi hẳn dắt lão giả và 4 tên đệ tử lão nhanh chóng rời Túy Hồng viện, 1 đời hoàng tử kiêu ngạo lại bị nhục nhã như vậy, sau hôm nay cái tên Nguyên Hạo sẽ lan xa danh chấn Đông Vũ quốc rồi.

2 nhân vật chính 1 kẻ đã rời khỏi khiến cuộc vui cũng sớm tàn, không ai có thể khiêu chiến với bài thơ của Nguyên Hạo nên hẳn hiển nhiên vô đối ở phần thi phú rồi. Xảo Nương sau khi điều khiển bọn phục vụ chăm sóc chiêu đãi mọi người thì dắt Nguyên Hạo rời khỏi đại sảnh.

Phía bên trong Túy Hồng viện lại là 1 khu vườn nhỏ đầy hoa thơm ngát, như 1 thế ngoại đào viên, không hề nhiễm bụi trần, khó ai tưởng tượng được bên trong 1 kỹ viện lại có nơi như vậy tồn tại. Ngắm nghía khắp nơi, Nguyên Hạo cũng không khỏi cảm thán, hẳn nhớ đến bài thơ của Vi Tiểu Bảo:

"Đi tìm tiên nữ giữa suối mơ

Rêu xanh đá trắng bụi lu mờ

Ân cần dạo bước cõi thiên thai

Tiên cảnh nay mong trở lại rồi

Bên suối buồn man mác

Trăng soi nước biếc ánh trăng ngời

Tiên nữ hỏi nàng ở đâu sao không thấy"

(trích từ Lộc Đình Ký của Kim Dung)

Xảo Nương ngạc nhiên quay qua nhìn Nguyên Hạo, nàng vốn trải đời nhiều nên đã sớm nhìn ra va chạm giữa hắn và tên Vương Hiến điện hạ kia, thế mà giờ hắn vẫn còn tâm tình làm thơ nữa chứ, thế nhưng tên này đúng là tài hoa, chỉ tiếc là những kẻ có tài thường yếu mệnh, câu nói này có vẻ không sai.

- Người có vẻ rất thoải mái nhỉ, do người không sợ chết hay đang cố ra vẻ thế?

- Không ngờ Xảo Nương ngoài mị lực ra cũng còn khéo châm chọc người khác ghê nhỉ

Nguyên Hạo cười cợt đáp, hắn vẫn luôn như vậy, trừ những lúc xuất thần thì

hắn vẫn giữ nụ cười mỉm nhẹ nhàng, hắn cười mình, cười người, vui vẻ hay ưu sầu không ai biết cả.

- Ta chỉ là quan tâm người thôi, sợ ngày mai tiểu thư ta muốn tìm người bạn thường gì thì người đã xuống tuổi vàng rồi

- Haha, Xảo tử nói năng tuy thẳng thắn nhưng ta thích, trò chơi đoán lòng người còn khó hơn cờ vây nhiều. Lại nói nếu sợ mà thay đổi được mọi thứ thì ta sẽ khóc lóc ôm lấy tử rồi, nếu vậy thì sao không bình thản đối mặt, tạo hóa vốn kỳ diệu, dù là tử cục chắc gì ta sẽ chết.

Hít 1 hơi, Xảo Nương lại nhìn Nguyên Hạo thật sâu rồi cất bước đi phía trước không nói lời nào nữa. Phía cuối con đường là 1 cái bàn nhỏ, xung quanh có nhiều loại chim ca hát, trên bàn có nhiều loại quả kỳ lạ và 1 bầu rượu, còn có bàn cờ vây, Mộng Kỳ đã thay đổi trang phục đợi sẵn. Giờ phút này nhìn nàng không trang điểm nhiều nhưng lại rất thuần khiết, 1 cô nương đang tuổi lớn đầy sức sống, mỗi ánh mắt cử động lại như tiên tử. Đây là lần đầu tiên Nguyên Hạo diện kiến dung nhan của nàng, rõ ràng vẻ đẹp này quá hoàn mỹ, sợ rằng y học ở địa cầu dù tiến bộ thế nào cũng không thể phẫu thuật tạo hình ra sự hoàn mỹ và khí chất như vậy.

- Thừa tiểu thư, Nguyên công tử đã đến

Xảo Nương sau khi dắt Nguyên Hạo đến thì chào 1 tiếng rồi lui ra. Còn lại 2 người bắt đầu chơi cờ đối âm.

- Nguyên Hạo ca, tại sao nước cờ của huynh cứ hư hư thật thật, ta không nắm bắt được, đó cũng là tính cách của huynh sao?

Mộng Kỳ vẫn thắc mắc thái độ thay đổi của Nguyên Hạo nên muốn dò hỏi

- Thật xin lỗi Mộng Kỳ muội, ta không phải kẻ thích dùng tâm cơ với người khác, càng ghét sự giả dối, chỉ là giữa muôn lối cuộc đời, tà ta đừng lựa chọn, nếu ta đã lựa chọn thì ta phải bước đi đến cùng. Hôm nay ta đã phân vân, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt ngô nghê của muội ta đã thông suốt rồi.

Khuôn mặt của Mộng Kỳ đỏ lên, lúng túng xoe xoe 2 tay rồi ấp úng nói

- Tại sao huynh nhìn mặt muội lại thông suốt vậy

- Vì sao à...haha ta cũng không biết. Đùa thôi mai ta sẽ trả lời muội nhé.

- Tại sao lại là ngày mai mới được a

- Bí mật, mà muội phải giúp huynh 1 việc huynh mới nói muội biết

Mộng Kỳ nháy lên như trẻ con, vỗ vỗ ngực nói

- Thật? Huynh cứ nói đi, nếu làm được muội sẽ làm a

Nguyên Hạo cười bất ngờ nhéo mũi Mộng Kỳ 1 cái, mặc dù có thể ngăn cản dễ dàng nhưng Mộng Kỳ lại không hề phản kháng, chỉ chu cái mỏ lên nhìn vô cùng đáng yêu

- Ở quê ta, trăng tròn tháng 8 sẽ trẻ em sẽ làm đèn lồng đủ hình dạng, đốt lên ăn bánh vui vẻ với gia đình, ta muốn nhờ muội làm 1 số lồng đèn, bánh trái, và gạo để phân phát cho dân nghèo ở Biên thành này. Đây là 100 vạn mà ta thắng được của hoàng tử, muội cứ dùng mà sử dụng.

Tròn xoe mắt, Mộng Kỳ thấy quê hương Nguyên Hạo thật thú vị, có nhạc, cờ vây, giờ là lồng đèn đón trăng tròn, thật là đặc sắc.

- Được, muội nhất định làm tốt, nhưng Nguyên Hạo ca phải làm cho muội 1 cái lồng đèn thật đẹp nha.

- Huynh hứa, nếu ngày nào huynh còn sống, huynh sẽ làm rất nhiều thứ thú vị cho tiểu Mộng nha

Nguyên Hạo thấy rất vui vẻ, kiếp trước hẳn vẫn làm lồng đèn tự chế và dùng ít tiền dư lao động được mua bánh trung thu cho lũ trẻ lang thang. Hẳn từng hứa nếu hẳn có tiền sẽ giúp trẻ em trên thế giới có thể vui vẻ đón trung thu, ít ra giờ hẳn cũng làm được 1 phần ước nguyện rồi.

- Thôi, huynh phải về rồi, tối nay huynh có hẹn với 1 vị bằng hữu, ngày mai gặp lại muội nha

Mộng Kỳ còn muốn chơi cờ với Nguyên Hạo ca thêm nhưng cũng đành tiễn huynh ấy ra về, mình còn phải lo tốt việc Nguyên Hạo ca giao phó nữa

Đi cùng nhau đến hết con đường nhỏ, Xảo Nương đã đứng chờ sẵn ở đó, Mộng Kỳ kéo kéo tay áo Nguyên Hạo như 1 tiểu loli chính hiệu

- Ngày mai huynh nhớ đến đó, còn cái lồng đèn của muội nữa, huynh không đến muội sẽ giận huynh á

- Chỉ cần huynh không chết huynh sẽ không dám trốn muội đâu

- Huynh ngoan

Nguyên Hạo ra về trên Mộng Kỳ, rồi cùng Xảo Nương ra phía ngoài, quay đầu đi ánh mắt Nguyên Hạo buồn bã

- Mộng Kỳ, xin lỗi muội. Chỉ cần huynh còn sống, huynh sẽ dành cho muội tất cả

Xảo Nương đi kế bên cảm giác thương hại, nàng hiểu câu nói của hắn có nghĩa gì, ngày mai đối với mọi người chỉ là 1 giấc ngủ, nhưng với hắn ngày mai có thể không bao giờ đến

Đa tình tự cố vườn di hận

Khúc buồn ai oán mộng trần ai

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Huỳnh Đệ, Vĩnh Biệt

Từng bước lặng lẽ trên con đường phồn hoa của Biên thành, ánh tà dương chiếu rọi xuống từng mảnh đời chúng sinh như 1 bức họa không lời, mọi người đều vội vã cho 1 buổi tối nhộn nhịp, Nguyên Hạo cảm giác hẫng đang lạc lõng giữa tất cả. Hẫng đang sợ chết? không, hẫng đang trống trải, khi bạn đếm ngược lại từng phút bạn có được cuối cùng trong đời, bạn quan tâm điều gì? Nhiều người cố gắng giải quyết tất cả mọi ước mơ, ký gửi kỳ vọng lại để không hối tiếc nữa, nhân sinh là vậy, khi thời gian hữu hạn thì những gì bạn thấy cần phải hoàn thành là vô hạn, nhưng cho bạn thời gian vô hạn bạn lại cứ từ từ từ mà hoàn thành số lượng công việc bạn cần rất hữu hạn. Nguyên Hạo cứ lững thững đi như kẻ say giữa dòng người, không ai biết hẫng đang nghĩ gì, cũng không biết tâm trạng hẫng tư vị ra sao cả, vì hẫng chỉ là 1 chấm nhỏ, 1 hạt cát giữa dòng người, dòng chảy vĩnh cửu của thời gian.

Thế giới này vốn không có thời gian, thời gian chỉ là một đơn vị do con người tạo nên, là một trật tự mà thế giới này bị ép phải có. Người ta sáng tạo ra đủ mọi loại dụng cụ tính giờ tinh xảo, giống như một nhà tù, giam hãm từng người trong thời gian. Khiến mỗi người đều phải đuổi theo nó, chạy đua với nó, ba mươi tuổi, bốn mươi tuổi, năm mươi tuổi, là gì nào? Đó chỉ là một khái niệm ảo. Nếu cô chạy thoát khỏi trật tự đó, đứng ngoài thời gian nhìn chúng, cô nói xem chúng là gì? Cô phải biết là thời gian không phải là trở ngại, tuổi tác cũng không thể khống chế con người. Có một số việc đang thay đổi, nhưng cô cũng đang thay đổi. Giống như năm nào đó tôi bỗng cảm thấy, áo sơ mi hoa tôi không muốn mặc nữa, không liên quan đến tuổi tác, chỉ là vì bản thân không còn thích. Chúng ta làm việc không cần phải sợ hoặc không sợ, chỉ cần tùy theo lòng mình, dựa vào trực giác mà làm là được. Những người sợ biến động sẽ không phát hiện ra lối rẽ của con đường có thể đang giấu một bất ngờ thú vị nào đó. (trích Triết lý nhân sinh)

Mở cửa tiểu viện mà Bàn tử mua cho cả đám trú ngụ cho mỗi lần du ngoạn

Biên thành, Nguyên Hạo giật mình, cảnh trí được trang trí rực lên, mùi rượu thơm nồng, các món ăn đầy áp trên bàn, Bàn tử tròn tựa cười đến nỗi không thấy được cả 2 mắt, Khương Thiên như con thỏ chạy vội đến to nhỏ với mình, Trương Bình và Điền Bá thì đang kẻ xướng người họa, chén chú chén anh với Bàn tử.

- Hạo ca, huynh về rồi à, hôm nay huynh thật uy mãnh, 1 mình đánh bại tất cả trên mọi phương diện nha

- Tất nhiên rồi, huynh đệ Bàn tử ta thì mấy loại kém cỏi khác sao có thể so sánh chứ. Nào đến đây ăn mừng nào Nguyên Hạo, nhìn người chả có tiền đồ gì cả, nếu ta mà có thể phong mang như người thì giờ cả đám mỹ nữ bu quanh rồi hắc hắc

Bàn tử đắc ý hô lớn, mọi người lập tức quây quanh lại nâng chén đầy hào khí. Rượu được vài tuần, Nguyên Hạo vở vai Bàn tử 1 cái thật kêu

- Nay mặt, người đừng cứ ham chơi mãi như vậy, người may mắn có được thuận linh cần nên chăm chỉ tu hành, không đắc đạo thành tiên thì cũng có khả năng bảo vệ mình và gia tộc, tông môn cũng không thể bảo vệ người suốt được

Không quan tâm ánh mắt khó hiểu của Bàn tử, hẳn lại vượt vượt đầu Khương Thiên

- Tiểu Thiên, ta từng nói chúng ta tuy không cùng huyết thống nhưng ta cùng sinh tử hoạn nạn, đệ là đứa em ta yêu quý, tuy đệ không thể tu luyện nhưng đệ giỏi được thảo, ở Đan Dược Các có thể sống an nhàn, tính tình của đệ hiền lành, tin người, không nên tham gia vào những chuyện náo nhiệt quá lớn, nhưng cũng không cần luôn cúi mà sống. Đừng quá tin vào đôi mắt mình, có nhiều thứ nhìn tốt đẹp nhưng sau nó là nguy cơ chết người, nên suy nghĩ kỹ trước khi quyết định điều gì đó.... haiz hôm nay ta giống ông lão quá rồi, xin lỗi đệ, ta chỉ mong đệ sống vui vẻ hạnh phúc thôi, hứa với ta, đệ phải luôn vui vẻ, như ca đây luôn mỉm cười vậy. Vui vẻ thì không nhất định là hạnh phúc nhưng không vui vẻ thì chẳng bao giờ có hạnh phúc cả.

Khương Thiên cũng trở mắt nhìn Nguyên Hạo, ca của hắn bình thường không nói chuyện sâu sắc như vậy nha, nhưng nó cảm giác được bất an sâu trong nội tâm,

vội quăng cốc rượu trên tay túm lấy Nguyên Hạo

- Ca, Ca có chuyện gì sao, chúng ta là huynh đệ sinh tử, nếu có gì thì cùng chết, sống thì cùng sống, đệ còn phải học từ ca rất nhiều.

Nguyên Hạo 2 mắt ửng đỏ, hấn ngựa đầu lên cười dài, sắc mặt dần trở nên nghiêm túc khác thường

- Bàn tử, ta chưa từng nhờ vả người bất kỳ điều gì, hôm nay coi như lão tử ta xin người vậy, hãy chăm sóc tiểu Thiên thay ta, nó là đứa tâm địa thuần khiết, dễ bị người tổn hại, người hãy cố gắng bảo vệ nó, nếu nó có chuyện gì, lão tử sẽ không bao giờ để yên cho người đâu.

Vừa dứt câu, Nguyên Hạo ôm quyền bái Bàn tử thật sâu khiến ly rượu trong tay Bàn gia cũng run rẩy rớt xuống đất.

- Nay người nói gì vậy, người có việc gì mà nói như sắp chết thế, tên Vương Hiến chó má kia kiếm chuyện với người nên người sợ sao, yên tâm, ở Biên thành này ai không biết Tống gia ta chứ, không thì chúng ta về tông môn, trời sập xuống cũng không sợ gì cả

Bàn Tử vội cúi đầu tròn trịa đứng dậy vỗ vỗ an ủi Nguyên Hạo, hấn thấy tên này nhát gan quá, dù hấn là hoàng tử cũng không thể muốn giết ai là giết, đây là địa bàn của Phong Linh tông á.

- Người quá ngây ngô rồi, lão già đi theo tên đó không đơn giản, ta thấy Trương huynh và Điền huynh đều tỏ ra kiên kỳ rất lớn, chứng tỏ người này tu vi cao hơn họ nhiều, có thể là Trúc cơ, 1 vị hoàng tử có thể có Trúc cơ theo hộ vệ? ta không nghĩ tiền tài phạm tục có thể lay động những người tu tiên ở cấp độ đó, trừ khi hấn có 1 thân phận đặc thù khác. Ở Túy Hồng viện, lão già đó đã dùng cách gì đó truyền âm chỉ có ta nghe được, hấn muốn trước canh ba ta phải đến Hoàng Lan viện ở phía tây thành, nếu không bọn chúng sẽ giết tất cả mọi người

Vừa Nghe đến giết, Trương Bình và Điền Bá hốt hoảng, 2 tay run rẩy, bọn họ không phải là đối thủ của Trúc cơ kỳ, căn bản là không cùng tầng thứ, Trương Bình

mồ hôi tuôn ra, vội lên tiếng

- Người đúng là không biết chữ chết viết sao, lại trêu chọc vào đại năng như vậy, chuyện của người thì nên tự giải quyết, đừng kéo bọn ta xuống hố chung. Bàn thiếu, chúng ta mau gửi phi kiếm truyền tin về tông môn, đợi người môn phái đến sẽ có thể bảo hộ chúng ta trở về

Nguyễn Hạo lắc đầu trả lời

- Bọn chúng chắc chắn biết rõ chúng ta có thể sẽ gọi cứu viện, nên đã giám thị rất sát, nếu chúng ta có hành động báo tin, chúng sẽ xông vào ra tay ngay

Trương Bình mặt càng tái mét, hăn không còn bình tĩnh nữa

- Vậy người nói chúng ta phải làm gì đây, người gây ra thì chỉ cần người đi đền mạng cho chúng là chúng ta an toàn không phải sao

- Trương Bình, người nói cái gì đó, Nguyễn Hạo là huynh đệ của chúng ta, sao lại giao hãn cho kẻ thù chứ

- Không ai có thể tổn hại Hạo ca của ta hết

Bàn tử và Khương Thiên tức giận đứng bật dậy quát lấy Trương Bình, thấy vậy trong lòng Nguyễn Hạo cảm giác ấm áp, hăn lựa chọn hi sinh không sai, họ xứng đáng như vậy

- Mọi Người bình tĩnh, cho dù ta có bồi mạng cho chúng, thì các người cũng không thể sống sót qua đêm nay đâu, không chỉ các người, mà toàn bộ bọn công tử có mặt hôm nay và người nhà của chúng nữa. Tất cả mọi người chúng kiến hãn bị si nhục hôm nay đều sẽ phải chết, với tính cách của hăn tuyệt không để ai có thể lọt chuyện này ra ngoài đâu, và hăn có đủ thực lực để làm vậy

"Ăm"

Cả đám nghếch mặt ra, không ai nghĩ chỉ đi kỹ viện chơi mà mang họa sát thân như vậy, đúng là bi hài mà.

- Mọi người không cần nhìn như nhà có tang như vậy, ta có 1 cách có hi vọng thoát được

Ánh mắt Trương Bình và Điền Bá sáng lên, vội nắm lấy tay Nguyên Hạo như nhìn thấy quý nhân

- Ta biết Nguyên lão đệ đa mưu túc trí, tài năng siêu việt mà, đệ mau nói cho mọi người biết cách nào để thoát thân đi, về đền tông môn chúng ta nhất định sẽ cảm tạ lão đệ đầy đủ

Lúc này Bàn tử cảm thấy vô cùng chán ghét 2 tên này, thay đổi thật nhanh, đúng là sinh tử mới hiểu lòng người. Nguyên Hạo chỉ cười nhẹ nói, hẳn không quan tâm thái độ Trương Bình, Điền Bá như thế nào, nhân sinh vốn vậy mà.

- Trên đường về, ta đã đặt mua số lượng lớn dầu hỏa, Bàn tử người hãy dùng nhân lực của Tống gia, tất cả những người tin được, phóng hỏa những nơi mà ta vạch ra trên bản đồ Biên thành này, về gia đình người thì yên tâm, ta đã giả bức thư của Phong Linh tông yêu cầu cha mẹ và người thân người tất cả đến tông môn để nhận thưởng trọng đại từ tiên nhân, nhất định phải đi ngay, ta chắc nhà người không ai dám chống lệnh tiên nhân nên sẽ lập tức khởi hành rồi

- Nguyên Hạo, người...Bàn tử không ngờ Nguyên Hạo đã lo nghĩ sắp xếp an toàn cho gia quyến của mình rồi, hẳn nước nở nói không nên lời.

- Không cần nói lời cảm ơn, ta mong người nhớ những gì ta đã căn dặn, sau khi gọi người của các người vào chúng ta sẽ cho vài người cải trang giống chúng ta chạy ra cửa Bắc của thành, khi lửa cháy hỗn loạn sẽ rất khó phân biệt thật giả

- Hay, quả là diệu kế

Trương Bình, Điền Bá như vớ được cọng rơm cứu mạng, tinh thần phấn chấn hẳn lên. Nguyên Hạo tiếp tục giải thích kế hoạch:

- Tiếp theo đó ta sẽ cải trang thành gia nhân cùng với vài tên gia nhân khác chạy ra cửa Nam, đó cũng là hướng về Phong Linh tông, còn các người hãy chạy về

cống phía Nam, nơi đó là hướng con sông Tô Bích, khi hỏa hoạn, sẽ có nhiều người hướng phía sông lấy nước, hãy lợi dụng chạy ngược con sông lên Hương thành, nhớ là không nên vào thành, hãy gửi phi kiếm truyền tin để tông môn đến cứu các người

Khương Thiên nghe xong thì lắc đầu không đồng ý:

- Ca, ta sẽ theo người ra cửa Đông, chúng ta cùng đi

- Đúng vậy, có gì cùng đi, tại sao người lại bỏ mọi người lại

Bàn tử cũng lắc tay, phủ quyết ý kiến đó

- Các người nghĩ tiên nhân dễ lừa à, đám người đầu tiên giả dạng chắc chắn sẽ bị nhận biết, ta sau đó lao ra là để bọn chúng nhận ra mà rượt theo, khi phát hiện ra chính xác là ta chúng sẽ không để ý nhiều đến các người đã chạy đường nào, đến khi quay lại thì các người có thể trốn rồi, dù gì bọn chúng không phải ai cũng là trúc cơ kỳ cá

- Người như vậy... là đi chịu chết, cách này ta không đồng ý, lão tử không thể dùng mạng huynh đệ ra để cứu mình được

- Ca, chết thì cùng chết, đệ không để huynh đối mặt với bọn chúng 1 mình đâu

Nguyên Hạo như không nghe thấy, chỉ bước đến nói nhỏ vào tai Trương Bình và Điền Bá, 2 tên đó quay đầu nhìn nhau, gật đầu rồi bất ngờ ra tay chế trụ Bàn tử và Khương Thiên lại, với tu vi tụ khí hậu kỳ của họ, thì 1 phạm nhân và Bàn tử tụ khí tầng 2 vốn không là gì cả

- Các người làm gì vậy, ta ra lệnh thả ta raaaaaaaaa.... nếu không về tông môn ta sẽ không tha cho các người đâu

- Mau buông ta ra, ta muốn đi với ca của ta, ta không cần các người giúp ta

Nguyên Hạo thi lễ cúi thấp đầu với Trương Bình và Điền Bá

- Đa tạ 2 vị đã hợp tác, Nguyên Hạo không có gì để trả ơn, nếu có kiếp sau ta sẽ

trả lại cho 2 vị

Điền Bá khoác tay thần thái ngượng ngùng nói

- Nguyên Hạo huynh đệ, tuy người chỉ là thân phận tạp dịch trong tông môn, nhưng lần này người đã vì đại nghĩa mà tạo ra đường sống cho mọi người, ta tự thẹn không bằng. Người yên tâm, bọn ta nhất định đưa em người và Bàn thiếu về tông môn an toàn, sau này ai dám ăn hiếp Khương Thiên chính là chọc đến bọn ta, ta sẽ bảo hộ nó an toàn

Cả 2 người đều cúi người thi lễ với Nguyên Hạo, bọn họ là tiên nhân, cao ngạo hơn người nhưng giờ phút này họ thấy mình không bằng thiếu niên trước mặt, chết không khó, nhưng chấp nhận chết vì người khác lại là chuyện không hề dễ.

"Chí làm trai dặm nghìn da ngựa,

Gieo Thái Sơn nhẹ tựa hồng mao.

Giã nhà đeo bức chiến bào,

Thét roi cầu Vị, ào ào gió thu.

Ai cũng có một lần chết. Cái chết có khi nặng hơn núi Thái Sơn, có khi nhẹ hơn lông chim hồng. Đó là vì cách dùng nó khác nhau mà ra" (Trích Tư Mã Thiên truyện)

Sau 1 canh giờ, Trương Bình và Điền Bá thay Bàn tử ra lệnh sắp xếp hết mọi thứ xong, giây phút bắt đầu kế hoạch đã đến. Một cơn gió nhẹ thổi qua, Nguyên Hạo mỉm cười thật thanh thản, hãnh nhìn Khương Thiên và Bàn tử đầy trù ẻo, mặc dù cả 2 đều bị trói lại, miệng không nói được nhưng ánh mắt cả 2 lại đầy tơ máu, Khương Thiên cố gắng cắn môi lại đến miệng đầy máu chảy ra. Lau nhẹ nước mắt của mình, Nguyên Hạo quay người cô độc bước đi, bóng lưng cao gầy nhưng như lại mạnh mẽ hơn bao giờ hết

- Hoàng tuyền lộ 1 mình ta bước. Huynh đệ, vĩnh biệt

“Không mời tự đến, không đuổi tự đi

Đến như thế nào, đi như thế đó

Đến như gió, hợp tan như mây

Gió mây vô thường, vấn vương chi khổ”

(Trích thơ phật giáo)

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Hư Lộ Kỳ Bí (Thượng)

Biên thành, ngày mai đã là trăng rằm của tháng, đường phố vẫn đông người qua lại, hàng quán náo nhiệt, bỗng đâu những tiếng la thất thanh vang lên, tiếng chân người chạy ồn ào rung động cả mặt đất.

- Cháy, cháy rồi... mọi người mau chữa cháy với, Biệt phủ phó thành chủ bị cháy rồi

- Cứu, ai phóng hỏa trại ngựa chiến của quan binh Biên thành rồi

....

Khấp thành tiếng kêu la không ngớt, ánh lửa như đom đóm tụ hội, đang cuồng vũ trong đêm, cơn hoang mang của dân chúng giờ chỉ mới là bắt đầu. Cánh cửa của biệt viện của Bàn tử hé ra, 10 người nhẹ nhàng mặc áo khoác đen che kín lao ra trong đêm tối, hướng thẳng cổng phía Bắc thành lao đi.

Trong bóng đêm, trên 1 tán cây, Vương Hiến và lão giả cùng 1 nhóm hơn 10 người đang phi hành đứng đó

- Haha, dùng lửa để gây náo loạn rồi bỏ trốn à, trò này quá trẻ con rồi.

Wương Hiến cười lạnh, lão giả kể bên tả thần thức bao lấy ngôi nhà thì bị chặn lại

- Không ngờ bọn chúng còn có trận pháp đơn giản để ngăn cản dò xét, nhưng cái thứ này chỉ cho Ngưng khí kỳ thôi, gặp trúc cơ thì chỉ vài khắc là ta có thể xuyên qua được

Lúc này cánh cửa lại mở ra, 1 người cao gầy dẫn đầu hướng phía đông thành

chạy như bay, ánh mắt lão giả sáng lên

- Chính là hẩn, lúc này ta không thấy ấn ký mình để lại trên người hẩn trong tốp người kia, thì ra là ve sầu thoát xác, chia nhau mà chạy à, Dương Tiểu, dắt người theo tiêu diệt hết đám người chạy hướng Bắc cho ta, ta và điện hạ sẽ đích thân truy đuổi tên Nguyên Hạo này, còn lại thì theo kế hoạch, hạ thủ hết những kẻ có mặt buổi hôm nay, kể cả gia quyến

Lão giả khuôn mặt hung ác tàn nhẫn ra lệnh, 1 tên đệ tử to con tên Dương Tiểu tu vi trúc cơ sơ kỳ dẫn theo 2 tên khác lao về hướng bắc, đám còn lại cũng tự động tách nhau ra biến mất trong màn đêm, Vương Hiến thì nhìn hướng Nguyên Hạo đang bỏ trốn mà trào phúng:

- Con chuột nhắt, cứ chạy đi, lần này tao sẽ tra tấn mày từng tí, cho mày cảm thấy thế nào là tuyết vọng, Kỳ lão, chúng ta chơi trò đuổi bắt với hẩn nào.

2 người nhìn nhau rồi cười to khoái tra, cùng thúc pháp khí bay theo nhàn nhã, như việc Nguyên Hạo chạy thế nào cũng không thoát khỏi tay họ. Thực tế lại như vậy, 1 người bay 1 kẻ chạy, tu sĩ còn có thần thức nên việc trốn tránh là hoàn toàn vô nghĩa. Sau khi tất cả rời đi, 15 phút sau, từ căng nhà có 2 người đang công theo 2 người trên lưng lạng lẽ chạy về phía nam thành. Mưu kế đối với tiên nhân là vô dụng, trước sức mạnh thì bao toan tính là thừa thãi? Nguyên Hạo đã dạy 1 bài học cho tất cả, hẩn dùng chính mình để đổi lấy cơ hội cầu sinh cho huynh đệ mình.

- Học học, mau tránh đường... Mau tránh đường đi

Nguyên Hạo vừa chạy vừa thở như trâu, nhưng tốc độ vẫn không giảm tí nào, hẩn chạy trốn đã thành thói quen, nên thể lực phát huy vượt ngưỡng rất tốt. Mấy chốc cuối cùng hẩn cũng đến cổng thành, lúc này có 1 tên dắt 1 đám ngựa đã đợi sẵn trao cho bọn hẩn.

- Mọi người hãy chạy tản ra mọi hướng khác nhau, bọn chúng chỉ muốn giết ta, các người sẽ chạy thoát, yên tâm đi

Cả đám nghe lệnh lập tức nhắm 4 phương 8 hướng mà lao đi, nhưng lúc này

hàng loạt quả cầu lửa lao xuống. Xoẹt xoẹt... tất cả những người bỏ chạy đều biến thành đuốc sáng rồi cháy thành tro bụi ngay lập tức, Nguyên Hạo liếc thấy thì sắc mặt tái nhợt, nghiêng răng thúc ngựa tăng tốc hơn nữa

- Khốn kiếp, ta từng xem mấy tên đệ tử tập hỏa thuật, không ngờ trúc cơ 1 lần có thể bắn ra nhiều hỏa cầu và chính xác đến vậy, cứ như tên lửa tầm kích của US vậy, kiểu này ta chạy trốn thế nào đây

Đang lo lắng dữ dội thì 1 quả cầu lửa đã lao đến bắn vào con ngựa Nguyên Hạo đang cưỡi khiến hãn ngã lăn xuống đất

- Haha... chạy tiếp đi chứ...

Lúc này Vương Hiến và Kỳ lão giả từ từ hạ xuống, nhìn Nguyên Hạo 1 cách khoái trá, độc ác

- Vương... Hiến

- Mà y còn nhận ra tao cơ đấy, tao đã nói mà y sẽ không qua được đêm nay đâu. Sai lầm nhất đời của mà y là dám chọc giận tao, 1 tên phạm tục dám sỉ nhục tao. Giờ mà y quỳ xuống liếm giày cho tao, có lẽ tao sẽ cho mà y 1 cái chết thoải mái hơn đó

Vương Hiến giơ chân dẫm vào bụng Nguyên Hạo, ấn xuống khiến hãn thổ huyết đau đớn kêu lên, nhưng Vương Hiến không có ý dừng lại hãn lại dẫm lên tay, chân của Nguyên Hạo, toàn thân gã giờ phút này thịt nhiều chỗ nát ra, máu ướm đầm cả đất, nhìn cực kỳ thê thảm

- Thật là lỳ lợm nha, nhưng tao không tin mà y có thể chịu đựng hoài như vậy

Bất ngờ lúc này có tiếng vó ngựa vang lên, Bàn tử và Khương Thiên lao lại như cơn giông, tên lão giả giơ tay lên định hạ sát thì Vương Hiến giơ tay lên chặn lại

- Cứ để chúng đến, ta muốn giết 2 tên này trước mặt hãn, cho hãn biết cảm giác huynh đệ vì hãn mà chết hahaha

Khương Thiên dừng gấp ngựa, té xấp xuống đất nhưng lại bò dậy chạy đến bên

Nguyễn Hạo:

- Hạo ca, huynh có sao không, bọn độc ác này đánh huynh à, để đệ băng vết thương cho

Khương Thiên đầu xót vừa khóc vừa vội vàng kiểm tra cơ thể của Nguyễn Hạo, Bàn tử lúc này cũng đến bên cạnh. Khuôn mặt Nguyễn Hạo co rút lại, hẳn đã bày mưu để 2 người chạy thoát, tại sao cuối cùng lại thế này, hẳn hi sinh là vô nghĩa sao, dồn chút sức của mình, hẳn gào thét với Khương Thiên:

- Tại sao? ta đã bảo 2 người chạy đi mà, 2 tên khốn kia sao lại để 2 người ở đây. Tiểu Thiên... Đệ... khụ khụ... ta... Khụ... tại sao đệ không nghe lời của ca

Nguyễn Hạo vừa gào vừa thổ máu ra, hẳn cảm thấy bất lực, chẳng lẽ tất cả là ý trời sao? lão thiên a, ta không cam tâm. Khương Thiên khóc òa vội ôm lấy hẳn.

- Ca ca, người từng nói người là người thân duy nhất của ta, ông già ta đã bỏ ta đi rồi, ta không muốn người cũng phải chết

- Thăng ngốc này

Nguyễn Hạo cũng không muốn la mắng nữa, giờ mọi thứ nói gì cũng vô nghĩa, van xin cũng không được, Vương Hiến chắc chắn không tha cho họ, chỉ là hẳn đang muốn cho họ chết từ từ để làm trò vui thôi. Bàn tử 1 bên túm lấy Nguyễn Hạo, khuôn mặt mập mạp đỏ bừng lên

- Người tưởng người anh hùng à, Bàn gia người cần người hi sinh để cứu sao, mặc dù ta tham ăn, tham uống, mê gái đẹp nhưng Bàn gia chưa bao giờ bỏ rơi huynh đệ của mình. Tổ sư nó, cùng lắm thì ta liều mạng cắn hẳn 1 cái thôi, kiếp sau lại phong lưu khoái hạt a

Giờ này nếu lão cha Tống Cát của Bàn tử ở đây chắc lệ nóng ròn ròn mà xúc động, đây mới là con ta á, nam nhi đỉnh thiên lập địa, mập 1 chút không sao, nhưng tuyệt không thấy nguy bỏ huynh đệ chạy, hảo hán tử chính là vậy.

- Thăng mập này, lúc trắc thí ở Túy Hồng viện mây cũng châm chọc tao đúng

không, 1 thăng ngưng khí tầng 2 mà cũng dám vượt râu hùm. Tao sẽ ra tay từ mày trước

Nói rồi 2 tay của Vương Hiến kết lại thành 1 con dao do đất tạo thành, hấn vung tay cho phi dao lao thẳng đến Bàn tử

- Thổ Dao liệt địa, chết đi

Vừa đến gần, cây đao bằng đất đã nổ tung, tạo nên 1 cơn lốc xoáy bằng đất dữ dội, đây là 1 vũ kỹ Nhân cấp trung phẩm. Trong Công pháp và vũ kỹ đều có chia 5 cấp: Nhân, hoàng, huyền, địa, thiên, trong đó phẩm cấp chia làm 3: hạ phẩm, trung phẩm, Thượng phẩm, uy lực 2 loại cùng cấp cùng phẩm cũng không giống nhau, còn tùy vào mức độ tu luyện của người đó đến mức nào và công pháp vũ kỹ có độ khó ra sao nữa.

Sau khi bụi đất tan ra, Vương Hiến đang ngạo nghễ thì giật mình, 2 mắt như lòi ra.

- Tên mập, hấn không sao hết... tại sao vậy

Lúc này xung quanh Bàn tử có 1 tầng phòng hộ bao quanh, nhìn rất đẹp mắt, gã mở 2 mắt ra thấy mình không sao cả thì thở 1 hơi ra, chỉ tay vào Vương Hiến và Kỳ lão giả mà chửi âm lên:

- 2 tên khốn nhà người, tính mưu sát Bàn gia à, hên là ta mạnh mẽ hơn người, nếu không thì... hừ hừ

Lão giả ánh mắt chợt động, vung tay 1 tia sáng đánh thẳng vào vòng phòng hộ, 1 tiếng động lớn vang lên nhưng vẫn không suy xuyên tí nào. Lúc này lão ngưng trọng nói:

- Trên người tên mập này có Pháp bảo của Kim đan chân nhân, ta không thể nào công phá được, hấn chắc là thiên kiêu của tông môn nên có được pháp bảo cỡ này. Tốt nhất không nên ra tay với hấn, tông môn sẽ không để yên cho chúng ta. Ta thấy nên giết 2 tên kia nhanh rồi rời khỏi đây thôi

Gật đầu đồng ý, Vương Hiến lại bắt đầu niệm pháp ngưng tụ ra 1 cây thổ đao, nhưng lần này hấn dùng toàn bộ sức mạnh, nên uy lực tích tụ của thổ đao mạnh hơn nhiều. Bàn tử thấy vậy bèn nhảy ra chắn trước 2 người Nguyên Hạo.

- 2 tên nhát gan kia, ngon thì đánh với lão tử, ra tay với người bị thương hay ho gì

- Bọn ta không dám giết người, nhưng người cũng chẳng làm gì được chúng ta cả

Lão già cười hắc hắc rồi vung tay, Bàn tử bị 1 cơn gió thổi bay ra xa. Hấn không sợ bị tấn công nhưng bị chắn đi chỗ khác thì không biết làm sao, chỉ có thể chửi rủa lão già và Vương Hiến thôi. Bỏ qua Bàn tử, Vương Hiến từng bước tiến đến gần Khương Thiên và Nguyên Hạo, nụ cười trên mặt hấn như của tử thần. Khương Thiên run rẩy ôm lấy Nguyên Hạo che chắn lại:

- Ông già ơi, ta phải làm sao bây giờ... mẹ ơi, con sắp chết rồi. Con không thể tìm được mẹ, không thể giúp cha tỉnh lại

Vất óc suy nghĩ điên cuồng, bỗng nhiên Khương Thiên nhớ đến dây chuyền lão cha nói, nó có thể đưa ta chạy thoát 2 lần rồi. Mừng quýnh, cậu vội nắm lấy sợi dây đeo tay của mình, nhưng Khương Thiên lại nghếch mặt ra, cậu không biết cách sử dụng nó, lão cha nói ít nhất phải độ kiếp gì đó mới mở nó được, phải làm sao đây. Càng nghĩ, Khương Thiên càng rối lên

- Đúng rồi, lão cha có nhắc đến tinh huyết của mẹ, ta cũng mang dòng máu của mẹ chắc có thể thử được

Cùng đường, Khương Thiên vội cắn lấy ngón tay của mình nhỏ máu vào sợi dây chuỗi, khi máu vừa thấm vào hạt châu thì 1 chấn động rung chuyển không gian khiếp xảy ra, dây chuyền hút lấy máu của Khương Thiên càng lúc càng nhiều, sắc mặt cậu đã tái nhợt hoàn toàn. Cuối cùng 1 tiếng nổ kinh thiên và 1 con đường âm u, yêu dị xuất hiện, nhưng lần này không gian khiếp hơn rất nhiều, hoàn loạt sấm chớp, tia lửa bắn khắp bốn phía. Khương Thiên mừng rỡ, gắng sức ôm lấy Nguyên Hạo từng bước đi vào con đường không gian khiếp đó.

Mắt thấy 2 con mồi bỏ trốn, Vương Hiến không cam lòng, hấn lao theo định tung thổ đao tiêu diệt 2 anh em trước khi họ thoát được, thì 1 tia chớp đen bắn thẳng vào, không kịp kêu lên 1 tiếng nào Vương Hiến đã hoàn toàn biến thành tro bụi, thần hồn tiêu diệt, lão giả muốn lại giúp thấy cảnh đó thì khựng lại, lập tức lấy pháp khí ra định bỏ chạy nhưng hàng loạt ngọn lửa màu đen đã bao lấy lão

- Khôngggggggggggggg

" Rầm Rầm"

Lại 1 đợt rung chuyển cả lục địa Lạc Thần, con đường quý dị cùng Khương Thiên, Nguyên Hạo biến mất, chỉ còn lại Bàn tử bàng hoàn nhìn những gì đã xảy ra.

Ở 1 vị diện xa xôi, trong 1 tòa tháp cao không thấy đỉnh, 1 lão già râu tóc bạc phơ toát ra vẻ tang thương của vô vàn năm tháng tuế nguyệt, bỗng mở mắt ra lăm bẫm:

- Thiên địa toàn bộ vị diện kể cả Thần giới rung chuyển, chẳng lẽ có người mở được Hư Lộ bí cảnh rồi sao

Bước từng bước ra đứng trên đỉnh tháp, lão nhìn dòng sông ngân hà phía trước thờ dài lắc đầu rồi biến mất.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Hư Lộ Kỳ Bí (Hạ)

Bình minh đã bắt đầu chiếu rọi nơi chân trời, 1 ngày mới bắt đầu với màu sắc tang thương khắp Biên thành, từ phủ đệ đến các cơ sở chính quyền đều là một mảnh hỗn độn. Thái bình quá lâu nên phòng bị lơ lỏng khiến mọi nỗ lực cứu hỏa gần như không hiệu quả, đây thật là 1 thảm họa lớn nhất lịch sử của thành trì này đến bây giờ, tiếng khóc, than oán đến tận trời cao. Bên trong phủ thành chủ, 1 vị trung niên tứ tuần khô ngô đang ôm đầu, gã không phiên muộn vì đám cháy đêm qua mà do hơn 20 vụ sát hại các gia tộc thuộc tầng lớp cao cấp nhất Biên thành. Có người mục kích thấy nhiều bóng đen bay bay sử dụng phép thuật như lửa, sét đồ sát hàng loạt, với địa vị của mình, thành chủ rõ ràng hiểu những bóng đen đó chính là tiên nhân trong truyền thuyết rồi. Những gia tộc đó đúng là chán sống lại đi chọc tồn tại đó làm gì không biết.

Bên ngoài phía đông thành, lúc này đang có 1 đám người đang tụ tập, 5 trúc cơ kỳ, 10 ngưng khí hậu kỳ, trừ Diệp Lăng ra còn lại đều là người của Nội Vụ đường, trước họ là Bàn tử và 2 tên Trương Bình, Điền Bá. Nhìn Bàn tử giờ hao gầy đi rất nhiều, ánh mắt hẩn vẫn xa xăm hướng về nơi Nguyên Hạo và Khương Thiên biến mất, tất cả giờ chỉ còn lại vết tích tro bụi cháy do sét và lửa tạo thành.

- Người nói 1 con đường ma quái hiện ra kèm theo sấm sét và lửa màu đen à

Diệp Lăng quan sát khu vực đã xảy ra rồi cau mày, trên đường đến đây bọn họ cũng thấy thiên đại đại động hết sức đáng sợ, nếu như lời Bàn tử kể thì đây có thể là pháp thuật của 1 đại năng thông thiên nào đó, cũng có thể là thiên địa kỳ tượng vvv nhưng tất cả đều không phải thứ bọn họ có thể dò xét được.

- Vâng sư tôn, 2 tên Vương Hiến và lão già đi theo đều bị sấm sét và lửa đen theo rụi trong chớp mắt. Còn Nguyên Hạo và Khương Thiên đã bị cuốn mất vào trong con đường đó rồi, xin người hãy nghĩ cách cứu họ đi

Bàn tử bi ai, ôm lấy chân của Diệp Lãng van nài. Mọi người đều thờ dài, bản thân họ gặp thứ này sợ mạng cũng không còn, nói gì đến đi tìm hiểu chứ.

- Không phải vì sợ không muốn giúp con mà chúng ta cũng không biết thứ đó là gì, với lại như Trương Bình kể lại thì lão già đó chính là trúc cơ kỳ hàng thật giá thật thế mà lại bị thiêu rụi trong nháy mắt. 2 tên kia chỉ là phạm nhân ta nghĩ chúng lành ít dữ nhiều rồi.

Nhìn Bàn tử mặt như tro tàn, thần thái vô vọng, Diệp Lãng bước đến vỗ vỗ vai hắn.

- Người đã mất không thể cứu được, con đừng bi thương quá, chúng ta tu tiên đạo, chuyện sinh tử tình cảm phạm trần chỉ là cơn gió thoảng qua thôi. Tên Vương Hiến kia ta đã cho người điều tra rồi, hắn là thiên tài của hoàng gia trăm năm qua, song linh căn, và nhờ hoàng tộc bỏ ra nhiều kỳ trân dị bảo đã được 1 tông môn 1 sao ở Thiên châu là Thổ Đà tông thu nhận làm đệ tử nòng cốt, nếu con muốn trả thù cho huynh đệ thì hãy cố gắng tu luyện để thành tựu kim đan, thậm chí là Nguyên Anh, vậy thì tông môn chúng ta sẽ san bằng hết tất cả.

Cáo già, 4 gã trúc cơ kế bên đèn thăm giờ ngón tay cái lên với Diệp Lãng, có thể lợi dụng tình hình để kích thích tinh thần đệ tử mình. 2 tay Bàn tử nắm chặt lại, hắn nghiêm nghị nhìn sự phụ của mình:

- Được, ta nhất định phải san bằng Thổ Đà tông và hoàng gia. Nguyên Hạo, Khương Thiên, Bàn gia sẽ trả thù cho các người.

Ánh mắt Diệp lãng hết sức hài lòng, tên mập này cuối cùng cũng quay đầu rồi. 1 tên chấp sự Nội Vụ đường bước lên nhìn Trương Bình và Điền Bá:

- 2 người biết tội của mình không? Suýt tí nữa tông môn đã tổn hại 1 thuần linh căn đệ tử, mạng các người bồi thường được sao?

- Bấm chấp sự đại nhân, thật ra là ta dùng Mê Hoàn đan mà sư phụ cho phòng thân để thuốc mê 2 người họ nên cũng không trách được a.

Bàn tử 1 bên đứng ra nói giúp cho 2 người, các chấp sự nghe vậy thì liếc nhìn lẫn nhau rồi 1 người lên tiếng:

- Hậu kỳ Ngưng khí mà lại dễ dàng bị thuốc mê như vậy, phạt trừ 1 năm tài nguyên tu luyện, 1 năm không được ra khỏi tông môn.

Không còn lí do ở lại, đoàn người cuối cùng đều lên 1 pháp khí phi hành khá lớn bay hướng về Phong Linh tông.

Phía Nam cách Biên thành 40 dặm, 1 bóng người đang thờ đốc bên bờ sông

- Cha, mẹ, tỷ tỷ, các người hãy yên tâm, ta nhất định sẽ báo thù cho các người...

Hắn chính là Hứa An Tài, đêm qua vì buồn bực chuyện trắc thỉ đã nhậu say về khuya, khi đang xin quờ quang trên đường thì gặp Bàn tử và Khương Thiên. Cuộc đời thật khó nói, không ngờ Bàn tử đã khuyên hắn bỏ trốn vì Vương Hiến sẽ hạ sát tất cả mọi người dự trắc thỉ vì biết được chuyện hắn bị sỉ nhục. Mặc dù chán ghét Bàn tử nhưng Hứa An Tài lại không phải kẻ ngốc, hắn cảm giác được nguy cơ thật sự, lại thấy khói lửa ngập trời, hắn đành dứt khoát bỏ chạy theo cửa Nam khỏi thành

Buổi tối, tại Túy Hồng Viện.

- Xảo Nương, người nói ta hôm nay ăn mặc như vậy có đẹp không? ta đã làm xong mọi chuyện của Nguyên Hạo ca giao phó, chắc ca hài lòng lắm hihi?

- Tiểu Mộng của chúng ta lúc nào cũng xinh đẹp nhất mà

Xảo Nương mỉm cười xoa xoa đầu Mộng Kỳ, nàng đang nghĩ lát nữa sẽ phải dỗ dành bà cô nãi nãi nhỏ này thế nào đây, sau mọi chuyện tối qua thì mười phần chín tên kia đã bị hạ thủ rồi. Một cơn gió mạnh chợt thổi qua, Phùng lão mỉm cười xuất hiện trước 2 nàng

- Tiểu Mộng hôm nay của chúng ta xinh hơn môi hôm nha, lão già ta cũng thật bất ngờ

- Sư phụ

- Phùng lão

Cả 2 vui mừng tiến đến thỉnh an lão, Mộng Kỳ còn dậm chân ra vẻ giận dữ vô cùng đáng yêu, Phùng lão vui vẻ xoa xoa đầu tiểu la lị rồi nói:- Ta tối qua đã về lại Biên thành rồi, nhưng vì phát hiện tung tích "vật đó" nên giờ mới trả lời

Xảo Nương và Mộng Kỳ mặt khẽ biến, Xảo Nương giơ tay tạo ra màn chắn âm ngăn cách, cả 2 chăm chú nhìn Phùng lão.

- Chúng ta vượt biết bao xa xôi đến vùng Đông đại lục này cũng vì phát hiện ra run động mãnh liệt thảng trước, chính thần toán tử Thiên Cơ đã tiên đoán là có 1 vật tồn tại trên đỉnh thiên địa xuất hiện ở vùng này, nhưng chỉ có Mộng Kỳ con có cơ duyên nên tông môn mới huy động tài nguyên để truyền tống chúng ta đến đây. Nhưng suốt 2 tuần nay không tìm được manh mối gì, đến tối hôm qua ta mới phát hiện rung động cực kỳ khủng khiếp ở phía đông ngoài thành, khi ta đến nơi thì thấy 1 cảnh tượng khá bất ngờ haha

Phùng lão đắc ý vuốt chòm râu nói, 2 cô nàng lại càng tò mò nhao nhao lên

- Các người biết ta thấy gì không, ta thấy 1 con đường âm u đầy sấm sét, và hắc hỏa, thế nhưng năng lượng thiên địa lúc đó quá khủng khiếp ta không dám tiếp cận. Trong khu vực ngay con đường quái dị đó có 4 kẻ mà hôm nay cả 2 người cũng gặp đó, là tên hoàng tử và lão già đi theo, cùng với 2 anh em tên nhóc Nguyên Hạo.

- Cái gì a

Tiếng thét Mộng Kỳ vang lên làm lão giật nảy mình nhìn đứa đệ tử của mình

- Rồi Nguyên Hạo ca..... à không bọn họ có sao không sư phụ

Mộng Kỳ vội vàng lấp bắp hỏi, Phùng lão kỳ quái nhìn nàng rồi lắc đầu đáp

- Tên Vương Hiến và lão giả kia bị sét và hắc hỏa thiêu đốt ngay tại chỗ, còn 2 tên kia biến mất cùng với con đường kia, ta nghĩ chắc cũng ngưng rồi

Mộng Kỳ cảm giác như 1 tảng đá đè nặng lên tim nàg, nước mắt ứa ra, nàg vùi đầu vào lòng Xảo Nương

- Ta không tin...không tin, Nguyên Hạo ca đã nói sẽ đến đây với ta, ca sẽ làm lồng đèn cho ta, ca đã hứa mà.

Giờ phút này, vắng vắng trong đầu Mộng Kỳ là câu nói của Nguyên Hạo, nghe như 1 câu đùa giỡn, không ngờ bây giờ lại thành sự thật mất rồi. Nụ cười vui vẻ nhẹ nhàng, ánh mắt trù mẫn ấy nàg sẽ không còn gặp lại được nữa.

- Chỉ cần huynh không chết huynh sẽ không dám trốn muội đâu

Cảm giác toàn thân ê ẩm, ngứa rát, Nguyên Hạo từ từ mở mắt ra. Xung quanh tràn ra 1 cảm giác lạnh lẽo, hẳn thấy mình đang nằm trong 1 căn phòng âm u, có rất nhiều đồ vật và thảo dược vô cùng kỳ lạ.

- Người tỉnh rồi à, mạng cũng lớn thật đấy hắc hắc

Một tiếng cười âm lãnh như từ địa ngục vang lên, Nguyên Hạo cảm giác khó thở, hẳn chưa từng thấy âm thanh nào ghê rợn như vậy. Lúc này, 1 bóng người từ từ hiện ra trong phòng, khoác 1 bộ đồ màu đỏ thẫm như máu vô cùng quái dị, ánh mắt vô tình nhìn hẳn

- Người là ai? ta đang ở đâu đây? Em trai ta đâu rồi?

- Em trai?

Tên quái nhân kia lại không trả lời chỉ thì thào rồi như suy nghĩ gì đó

- Đúng vậy, chính là thiếu niên đi chung với ta đó, người có thấy nó không

Nguyên Hạo cố gắng hỏi lại lần nữa

- Nó không phải em của người, thật không ngờ 1 tên phàm nhân như người lại có thể đi cùng 1 vĩnh hằng linh vật, cơ duyên tiểu tử người thật quá lớn nha hắc hắc

- Cái gì la Vĩnh Hằng linh vật, ta chỉ quan tâm em trai ta thôi

Nguyên Hạo bực mình, tên này nói năng điên điên chẳng hiểu gì cả. Gã quái nhân không quan tâm trả lời Nguyên Hạo mà biến mất vài giây rồi trở vào, trên tay hắn là 1 viên ngọc sáng le lói có thể tắt bất kỳ lúc nào

- Thăng em mà người nói bây giờ chỉ còn 1 chút hồn niệm thôi, thực lực quá yếu mà dám dùng tinh huyết để mở lối vào Hư Lộ, nó chưa bị thần hồn tan biến tất cả là may mắn lắm rồi hắc hắc.

"Ầm"

Câu nói của quái nhân khiến Nguyên Hạo bàng hoàng, 2 mắt chăm chú nhìn vào viên ngọc lạnh băng kia, 1 cảm giác khó hiểu dâng lên trong lòng hắn

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Vạn Thiên Thư

- Ông thật sự là ai? Đệ của tôi còn cứu được không vậy, tôi xin ông

- Hắc hắc, cứu thì cứu được, nhưng ta có 1 điều kiện

Ánh mắt gã quái nhân trở nên giảo hoạt vô cùng nhưng Nguyên Hạo cũng không quan tâm nhiều, hắn chỉ cần cứu được Khương Thiên thôi

- Được, ngài cứ nói điều kiện đi, dù hi sinh tôi cũng không ngại gì đâu

- Tốt, tốt.. vậy mới là người chí tình chí nghĩa, lão phu rất thích. Thật ra cũng không có gì quá đáng lắm, khụ khụ ta muốn người có thể dắt ta ra khỏi chỗ quỷ quái này

Gã quái nhân cười bí ối nhìn Nguyên Hạo đang mồm chữ O xoe tròn

- Người đừng ngạc nhiên vậy chứ, ở nơi này còn rất nhiều tên giống ta bị mắc kẹt trong đây không biết bao lâu rồi. May mắn tên hàng xóm của ta là 1 gã thần côn, hắn nói phét suốt ngày nhưng hắn từng tiết lộ với ta, kẻ nào có được sự dẫn dắt của Vĩnh Hằng chi vật, kẻ đó mới có thể ra vào nơi này được, mà người thì... hắc hắc

- Nói như lão ta chính là chìa khóa rồi, đi với ta lão sẽ có thể ra ngoài được, nghe có khoa trương quá không, ta thậm chí còn không biết mình đã vào đây như thế nào nữa nha. Ta cũng không biết nơi này là nơi nào, tại sao thẳng đệ ta lại thành cái thứ mà lão gọi là Vĩnh Hằng chi vật?

Nguyên Hạo xoắn 1 tràng dài, hắn thấy mình tỉnh lại mà cứ như mơ, thần kinh hắn không yếu nhưng nhiều cái vượt tầm hiểu biết quá khiến hắn thấy nhức đầu.

- Cái này thì....

Quái nhân gãi đầu gãi tai, cái chuyện này hẳn nghĩ tên thần côn kia chém cho vui, nên không buồn hỏi thêm gì nhiều, giờ thì vui rồi hẳn cũng mù tịt. Đang nghếch người ra, thì 1 giọng nói êm ái bên tai gã vang lên

- Ta đã nói rồi, lão còn không tin thần toán tử thiên địa vạn vật đều trong tay, vô địch siêu cấp đẹp trai Vạn Thiên Thư ta đây

Nguyên Hạo và lão quái nhân đều nhìn lại thấy 1 tên ăn mặc diêm dúa, da trắng, môi đỏ, mắt sáng, 1 tay cầm quạt, che miệng cười duyên. Phụt... Nguyên Hạo muốn phun ra ngoài, tên này mà giả nữ là cực xinh rồi, chẳng khác mấy phim kiếm hiệp Hồng Kông tí nào.

- Khanh khách, lần nào mọi người thấy nhan sắc của ta cũng đều sững sờ như thế đấy

Tên này thật là biến thái mà, bá đạo như lão quái nhân cũng tự động lùi ra xa giữ khoảng cách với gã.

- Người cũng quá không thật thà nha lão quỷ, tìm được cơ duyên như vậy lại tính ăn mảnh 1 mình, người nghĩ người biết rõ ràng làm sao để ra thoát khỏi đây sao.

Lão quái im lặng không nói gì, đúng là hẳn không nghĩ đến tên thần côn này, ai biết cơ duyên này cho mấy người ra ngoài đâu chứ

- Hì hì bản thần toán tử ta cũng biết lão nghĩ gì rồi, giờ đợi ta nói chuyện với chàng trai trẻ này rồi tính với lão sau

Vạn Thiên Thư ánh mắt sắc nhọn nhìn lão 1 cái rồi quay ngắt lại cười tươi như hoa đến bên cạnh Nguyên Hạo, gã ngắm nghía toàn thân Nguyên Hạo ta từ trên xuống dưới thật kỹ. Toàn thân Nguyên Hạo nổi hết da gà, hẳn run rẩy nói:

- Thần côn lão ca, ta xinh ra xấu xí, lại bị thương băng bó khắp người, người có sở thích khác người cũng đừng nên chọn ta á

"Phùng"

Toàn thân của Thiên Thư tỏa ra 1 áp lực khủng khiếp khiếp Nguyễn Hạo không thở nổi

- Ta ghét nhất ai gọi ta là lão, ta còn rất trẻ nha, phải gọi ta là Thư ca, rõ không?

Móa, tên này tuyệt đối là siêu cấp biến thái mà, Nguyễn Hạo giờ khóc không ra nước mắt rồi.

- Vâng, Thư ca, em sai rồi, Thư ca oai phong tuấn lãng, ngọc thụ lâm phu, hoa ghen thua thắm, liễu hờn kém xanh, em thật có mắt không trông mà.

- Khụ khụ, được rồi, ta vốn có lòng bác ái, sẽ không chấp nhất với người trẻ, những câu vừa rồi người nên nói nhiều 1 chút, rất có tính giác ngộ đó.

Áp lực của Thiên Thư biến mất ngay lập tức, giờ lại trở thành 1 khuôn mặt thỏa mãn đầy gió xuân, tên này không đi làm diễn viên thật là uổng mà.

- Ta đã xem qua rồi, số người thật đỏ nha, là người cực kỳ có cơ duyên, người rất có thể là "người được lựa chọn"

Ta khát, mới vài tháng mà ta bị đuổi giết không biết bao nhiêu lần, ta không thấy số mình "đỏ" chỗ nào nha, Nguyễn Hạo khuôn mặt co giật, đau thương hồi tưởng lại.

- Tất nhiên, nhìn thấu được thiên cơ là ngoài sức của ta, nhưng hoàn cảnh này lại không khác tiên đoán của ta là mấy. Trước tiên, ta sẽ kiểm tra người 1 tí, nếu người qua được, ta sẽ cứu thần hồn đang hấp hối của đứa em người. Người thấy sao?

Mím cười đầy ma mị, Thiên Thư nhìn Nguyễn Hạo, điều hăn đưa ra tất nhiên tên kia không thể từ chối rồi

- Không biết Thư ca muốn kiểm tra như thế nào

Nghe đến có thể giúp Khương Thiên thì Nguyễn Hạo không cần suy nghĩ nhiều, với người mà hăn yêu quý thì không có thời gian nhiều để cân đong đo đếm.

- Người biết đánh cờ không?

- Cờ? Nguyên Hạo nhìn nghi hoặc, tên này rảnh rỗi hay sao mà muốn rủ ta đánh cờ, lão tử rất giỏi cờ vây nhưng ở địa cầu còn chưa nổi tiếng thì sao mà tên này lại mời ta chơi cờ. Thiên Thư thần toán không để ý ánh mắt của Nguyên Hạo, hần vung tay lấy ra 1 bàn cờ với các quân cờ kỳ lạ

- Để ta giới thiệu sơ qua về cách chơi cờ này nhé

Sau 1 hồi nói sơ lược, Nguyên Hạo phát hiện cái này chẳng khác cờ vua ở địa cầu bao nhiêu, có thể nói là rất giống. Nếu chỉ vậy thì ta chẳng ngại ai, Nguyên Hạo trong lòng cười hắc hắc nhưng sắc mặt vẫn tỏ ra ngưng trọng:

- Không biết cách thức kiểm tra như thế nào vậy Thư ca

- Người đánh thử với ta vài ván, nếu người có thể thắng ta 1 ván... à không hòa thì ta có 1 tí niềm tin người chính là người ta tìm kiếm

Tên này tự sướng quá thành thói rồi, ca ca người thích cờ vây hơn nhưng cờ vua ta cũng không có bao nhiêu đối thủ nha, để ca ca từ từ chơi với người. Nguyên Hạo tỏ ra tụt rè, suy nghĩ 1 hồi rồi đáp:

- Thật sự chỉ cần thắng 1 ván là người sẽ cứu đệ của ta

- Thư ca của người chưa bao giờ thất hứa, ta hi vọng người đừng làm ta quá thất vọng hì hì

Thiên Thư che miệng cười đầy tự tin, hần vốn cho rằng mình thiên cổ đều biết, tạo nghệ chơi cờ cũng thuộc hàng cao thủ, tên nhóc chưa trưởng thành này mới biết đến loại cờ này thì đánh thế nào với hần, hần chỉ hi vọng tên này thể hiện 1 tí tố chất là được. Thế là ván thứ nhất bắt đầu, Nguyên Hạo cố ý đi những nước cờ tỏ ra gà mờ 1 tí

- Hì hì đi như vậy ta ăn mất quân của người rồi

- Trời ạ, lại đưa đầu ra như thế sao được, thật là mất hứng quá

Khi 1 nửa quân của Nguyên Hạo bị ăn hết, lúc này ánh mắt hần sáng lên, gãi gãi đầu

- Hình như ta chiếu thắng rồi

- Hì hì ừ.... Cái gì, người thắng

Thiên Thư suốt tí nữa lọt cả tròng mắt ra ngoài, hần liếc qua liếc lại bàn cờ cả chục lần nhưng rõ ràng hần đã hết đường cứu, những quân cờ mà Nguyên Hạo thua lại vô tình dẫn dắt thế cờ vi diệu, nhìn rất là vô tình, trên đời này có loại người bố cục như vậy được sao. Thần toán tử sờ sờ mặt mình, không phải nằm mơ, vậy tên này chắc là ăn may thôi.

- Khụ khụ, tốt lắm, rất tốt... Người không phụ kỳ vọng của ta, ta sẽ thực hiện như ước định là cứu em người nhưng người đánh thêm vài ván để ta có thể chỉ điểm cho người một hai, vắn vừa rồi ta chỉ đánh vui đùa nhường người thôi, giờ ta sẽ nghiêm túc 1 tí

- Không thành vấn đề

Nguyên Hạo cười như không băng quơ trả lời, này thì nghiêm túc, ca cho người nghiêm túc cả trăm ván nữa cũng thế thôi. Cứ vậy, 2 người lại đánh tiếp cả chục ván

- Khụ... Người lại may mắn rồi, chơi lại

- Hừ lần này ta sẽ dùng hết khả năng

- Chỉ thiếu 1 chút nữa thôi... chơi lại

- Ta không tin ta không thể thắng người... chơi lại

Mười ván bại mười, Thiên Thư ngồi bệt ra, thờ hồn hển, tóc tai rối bù, lão quái nhân kể bên khuôn mặt quái dị, lão muốn cười mà phải ráng nhịn xuống, hết sức khó chịu a. Sau vài hô hần, thần toán tử Thiên Thư cũng bình tĩnh lại, hần nhìn Nguyên Hạo đây thâm ý rồi bỗng cười lên đầy vui vẻ:

- Haha thiên ý, thiên ý... không ngờ cuối cùng ta đã tìm được rồi. Kỳ nghệ của người đã xuất thần vượt xa cấp độ cao thủ bình thường rồi, ta không phải đối thủ của người, chỉ có thiên địa mới là đối thủ xứng đáng với người mà thôi. Huyết Thần, người hãy cứu tàn hồn của em hẩn đi

Thiên Thư quay sang lão quái vật ra lệnh khiến cơ mặt của lão co giật lên

- Tại sao ta phải cứu? mà hồn phách của thằng nhóc đó đã yếu như vậy, ta cứu như thế nào?

Khinh bỉ không thèm nhìn, Thiên Thư chỉ bĩu môi đáp:

- Đừng nghĩ ta không biết trong lòng lão ra sao, ta nói cho lão biết, chỉ cần hẩn có thể thành công thì hẩn muốn cứu bao nhiêu người ra ngoài đều được, còn chuyện tàn hồn, chẳng phải khi vào đây, người đã tìm được Dưỡng Hồn Thảo sao. Mặc dù nó là kỳ trân dị thảo khó tìm vô cùng nhưng có bằng được việc thoát khỏi cái nơi này không, người tính chết rục xương ở đây à, còn mối thù của người nữa chứ.

Nội tâm của lão quái dẫn đo một hồi, cuối cùng lão cắn răng thốt ra 1 chữ rồi biến mất:

- Được

Ít phút sau, lão quay lại với 1 nhánh cỏ phát sáng trong tay, loại cỏ này nhìn mờ ảo như không thực, y hệt như linh hồn vậy. Hô 1 tiếng, lão bao bọc Dưỡng Hồn Thảo lại bên trong 1 ngọn lửa màu nâu nhạt, ngọn lửa như có linh tính bao lấy linh thảo rồi từ từ chậm rãi hòa tan. Thiên Thư đứng 1 bên xem, hứng thú nói:

- Quả không hổ là Đại Địa Liệt Diễm, bài danh thứ 14 trên dị hỏa bảng, năm đó người vì nó mà bị đuổi giết khắp tiên giới quả không uống nha

Sau 1 tuần trà, cuối cùng Dưỡng Hồn Thảo cũng hòa tan hết thành 1 giọt chất lỏng trong suốt, lão quái liền vung tay khiến giọt nước bay thẳng thãm vào trong viên ngọc linh hồn của Khương Thiên. Ngay sau khi giọt nước hoàn toàn biến mất thì viên ngọc đang nhấp nháy trở nên sáng hơn và đến cuối cùng là sáng rực lên.

Lão quái và Thiên Thư đều tỏ ra hết sức hài lòng, lúc này bỗng trong viên ngọc phát ra tiếng kêu:

- Nguyên Hạo ca

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Ván Cờ Thiên Địa (Thượng) - "Kẻ Được Lựa Chọn"

- Tiểu Thiên

Nguyên Hạo nén đau cố trở thân mình dậy, Thiên Thư một bên ánh mắt lóe lên, hơi cử động ngón tay thì viên ngọc liền bay thẳng vào 2 tay của Nguyên Hạo. Xiết chặt lấy viên ngọc vào lòng, nước mắt hằn chảy ra, cuối cùng cũng không sao rồi

- Ta rất lo đệ có chuyện gì... giờ nghe được tiếng đệ thì tốt quá rồi

Quay người sang phía Thiên Thư và lão quái, Nguyên Hạo cố làm một động tác khom người:

- Cảm ơn các người, ân tình cứu giúp này anh em ta, Nguyên Hạo và Khương Thiên sẽ khắc ghi trong lòng

- Hì hì chuyện nhỏ mà thôi, mặc dù tính ta thương người, nhưng người cũng không nên quá cảm kích như vậy a

Thiên Thư thần toán lập tức giơ tay ngăn cản, điệu bộ tri ân không cần hồi báo, hết sức cao cả á. Bi ối! lão quái kể bên trợn trắng nhìn hần, thảo dược là ta ra, người là ta cứu, người chỉ chém gió vài câu thôi mà giành hết công lao là sao.

- Ca, sao đệ không thể ra ngoài được vậy?

Nghe tiếng Khương Thiên, Nguyên Hạo mới nhớ ra em mình chỉ cứu được thần hồn, còn thể xác mất tiêu rồi, hần lo lắng quay sang Thiên Thư. Tên thần toán tử này lại quay sang lão quái, nhưng lão như không nhìn thấy chỉ cầm lấy cây chổi quét quét bụi trong phòng, miệng thì ê a:

- Bụi thật là nhiều nha, bụi nhiều không tốt sức khỏe, sẽ bệnh a

Thiên Thư trong lòng thầm cười

"Lão chết bầm này cũng nhanh thật, ta mới nghe lần đầu trong đời tiên nhân mà cũng bị bệnh, mà bị bệnh vì hít bụi nữa, thật là sáng tạo nha"

- Thật ra thì không phải không có cách, nhưng mà.....

Thần toán tử quay đầu lại cười xòa với Nguyên Hạo.

- Nhưng mà sao vậy Thư ca, chỉ cần ta có thể giúp được gì, hay phải trả giá ra sao cũng được

Nguyên Hạo khẳng khái nói, Khương Thiên bên trong viên ngọc đang xúc động đến rơi lệ, giờ nó đã biết mình chỉ là linh hồn, ca ca nó đã giúp nó tồn tại giờ lại cố gắng để tìm thân xác cho nó. Ca thật vĩ đại a.

- Hì hì chuyện này đúng là chỉ có người giúp được thôi, bọn ta không thể làm gì được cả

Rõ ràng thấy Nguyên Hạo đã mắc câu, Thiên Thư cười giảo hoạt đáp.

- Ta ư, Thư ca có thể giải thích rõ ràng giúp tiểu đệ không? ta phải làm như thế nào đây.

Khỏe rồi, lão quái và Thiên Thư đưa mắt nhìn nhau 1 cái, xong Thiên thần còn giơ cây quạt lên phe phẩy, nhìn toát lên vẻ kỳ bí.

- Được rồi, ta sẽ giải thích mọi chuyện cho người, ta tên là Vạn Thiên thư, còn lão già xấu xí này là Huyết Thần Sư. Hì hì đừng thấy lão lồm khồm vậy chứ lão ta là 1 trong những luyện dược sư nổi tiếng nhất tiên giới đấy, lão nổi tiếng không phải về tài năng luyện dược đơn thuần mà do lão sáng tạo ra 1 con đường riêng gọi là huyết dược. Xin lỗi... nói mấy cái này nói với các người hơi xa vời tí. Tất nhiên lão đáng gờm vậy nhưng so với thần toán thông thiên triệt địa, quỷ khốc thần sâu, không gì không biết, cố kim khó tìm người thứ 2 như ta đây thì giống như đom đóm so với mặt trăng thôi. Hì Hì, ta vốn đến từ thần giới, vị diện cao nhất trong tất cả, mà ở thần giới danh tiếng của ta không phải bàn cãi hì hì

Thao thao bất tuyệt quảng cáo cho mình xong, Thiên Thư ngưng 1 tí, nhìn xa xa ra ngoài cửa sổ căn phòng, giọng điệu bắt đầu trang trọng

- Nơi đây gọi là Hư Lộ bí cảnh, trong thiên địa này, nơi mà mọi người khiếp sợ nhất chính là đây, nơi ma bao cường giả khao khát nhất cũng là đây. Không ai biết Hư Lộ chính xác ở nơi nào cả, nó tồn tại ở 1 không gian không thuộc về 1 vị diện nào cả, có nhiều người may mắn gặp Hư Lộ hiện thân mà vào được. Tuy nhiên đó là cơ duyên cũng là tử lộ, tại sao gọi là Hư Lộ, ta và Huyết lão ở đây cả ngàn năm rồi, nơi đây vốn có rất nhiều con đường, vô cùng vô tận, mọi con đường đều hư hư thật thật, có thể có kỳ trân dị bảo, tuyệt thế công pháp vũ kỹ, linh thảo trong truyền thuyết, và cả những thứ không ai biết đến nữa, nhưng đồng thời cũng có rất nhiều con đường đầy nguy hiểm, thập tử nhất sinh. Nói chung, bước vào Hư Lộ chẳng khác gì chơi trò chơi may rủi, nhưng tỉ lệ rủi rất nhiều, may mắn cực kỳ ít. Bọn ta ở đây sinh sống, tìm đường ra cả ngàn năm, cũng suýt tử vong bao nhiêu lần, may mắn cũng tìm ra 1 manh mối duy nhất. Trong 1 lần vô tình, ta đã tìm thấy 1 con đường đi dẫn đến 1 nơi bí ẩn, nơi đó không có gì ngoài 1 bàn cờ, ta chưa từng thấy loại cờ này, khi ta thử đặt quân cờ lên bàn thì có quân cờ khác hiện ra, cứ như có 1 người vô hình đang đấu với ta. Ta đã tốn nhiều năm tháng nghiên cứu, đánh không biết bao nhiêu ván nhưng đều thất bại thê thảm, rõ ràng kỳ nghệ ta không thể làm gì được cả.

Giải thích rất nhiều thứ xong, Thiên Thư nhìn vào Nguyên Hạo và Khương Thiên trong ngọc hồn với ánh mắt nóng rực

- Nhưng trời không tuyệt đường bọn ta, không ngờ hôm trước ta cảm nhận được có người chạy hướng về con đường này, ta đã bấm độn để xem quẻ không ngờ lại là điềm báo đại vận đến nên ta đã âm thầm quan sát người và Huyết lão quái. Mặc dù lão chỉ ở Tiên giới, ngay cả Thần giới cũng không phải ai cũng biết đến Vĩnh Hằng chi vật, chính là ta đã kể cho lão nghe về bí mật này, vì chỉ có Vĩnh Hằng chi vật mới dẫn dắt người đi ra khỏi Hư Lộ 1 cách tự chủ thôi, còn lại hầu như chỉ có Hư Lộ dắt người vào chứ không có đường ra.

- Thật ra ta cũng không biết thằng em ngươi là Vĩnh hằng chi vật, ta chỉ thấy máu đứa em ngươi rơi xuống đất, nơi đó phát sáng kỳ lạ, còn cây cỏ nào được máu

rơi trúng thì phát triển vô cùng khủng bố, ta bỗng nhớ lại những gì tên thần côn này kể về Vĩnh Hằng chi vật, đó là một trong những thiên địa đệ nhất kỳ bảo, tinh huyết của Vĩnh Hằng có thể giúp người ta được thọ nguyên vô hạn, thoát thai hoá cốt. Ta đã thử lấy 1 giọt máu còn lại rơi ra về điều chế được thử kết quả khiến ta củng cố vững, nên ta đoán đây chính là Vĩnh Hằng chi vật mà Thiên Thư đã nhắc đến. Đáng tiếc em người lúc đó cơ thể bỗng nhiên thu nhỏ lại chỉ còn viên ngọc này thôi, ta cũng không làm gì hơn được.

Thiên lão quái 1 bên nói chen vào, lão nhớ lại lúc đó chính lão đã kích động như thế nào, 1 giọt máu mà lão đã luyện thành Thiên Thọ đan a, 1000 tuổi thọ thêm đó, nếu đặt ra đấu giá sẽ là con số gì cơ chứ, mà đây là Khương Thiên còn nhỏ, chưa có tu vi gì, nếu phát triển lên thì thật không dám tưởng tượng, hèn chi cả thần giới đều truy tìm Vĩnh Hằng chi vật bằng mọi cách.

- Nói cho các người 1 thiên đại bí mật, bí mật này chỉ có ta và vài lão thần toán sống biết bao vạn năm ở Thần giới biết thôi. Bí mật về "kẻ được lựa chọn". Không sai, chính là người, Nguyên Hạo. Lời sấm truyền của thiên địa, biết bao vị thần toán tử hi sinh thọ nguyên sinh mệnh để có thể mở ra sấm truyền này. Mặc dù đã trải qua bao nhiêu năm tháng, không ai còn nhớ hay tin tưởng nữa, nhưng Thiên Thư ta tin.

"Thiên địa rung chuyển, kẻ phạm nhân được dẫn dắt bởi Vĩnh Hằng sẽ mở ra Hư Lộ, hẳn sẽ thay đổi vận mệnh của tất cả, hẳn sẽ chạm được vô thượng thiên đạo...".

Cả 3 người còn lại đều hãi hùng lấm bắm lại lời sấm truyền kia, Thiên Thư lúc này phiêu dật, toàn thân hẳn tỏa ra 1 năng lượng thần bí, nhìn đúng đáng về 1 thần côn thật sự, ánh mắt hẳn lóa sáng, ngón tay chỉ vào Nguyên Hạo

- Người chính là tên phạm nhân được Vĩnh Hằng dẫn dắt, được thiên địa lựa chọn, sứ mạng của người vô cùng to lớn, sẽ rất nhiều chông gai... nhưng người phải bước đi, vì đó là định mệnh của người. Ta, Vạn Thiên Thư, Người bảo hộ cho bí mật muôn đời, ta sẽ đợi người đến lúc người có thể đủ sức giải mã được bí ẩn đó.

Rung động, bản thân Nguyên Hạo cảm thấy quá thần thoại, hẳn chỉ là 1 kẻ bị bỏ rơi ở địa cầu, đến Phong Linh tông thì hẳn bị vứt xó vì chỉ là phạm nhân, không ngờ

thoáng cái hấn lại là kẻ được lựa chọn gì đó ma nghe có vẻ vô cùng khủng bố. Ông trời thật giỏi trên người mà, thôi kệ đến bước nào hay bước đó vậy.

Thiên Thư lúc này đã bình thường trở lại, hấn chỉ nhàn nhạt nói 1 câu rồi biến mất:

- 3 ngày sau đợi người khỏi hấn, ta sẽ dắt người đi để phá giải bàn cờ

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Ván Cờ Thiên Địa (Trung) - Thế Cục Vạn Năm

Ba ngày yên lành trôi qua nhanh chóng, Nguyên Hạo và Khương Thiên cũng đã hiểu hơn về Huyết lão quái. Vốn lão vì chiếm được Đại Địa Liệt Diễm nên bị kẻ thù tung tin khắp nơi khiến lão trở thành đối tượng bị vây giết. Theo lão giải thích, trong thiên địa này có chia nhiều loại hỏa diễm gồm: thú hỏa, địa hỏa và thiên hỏa. Trong đó, đa số luyện được sư đều truy cầu thú hỏa cao cấp cho mình, thú hỏa tùy theo cấp độ yêu thú mà phân ra mạnh yếu. Còn địa hỏa, chỉ có một số luyện được sư cao cấp thần thông mới có thể có được, nhưng cũng chỉ sở hữu vài địa hỏa xếp chót chứ địa hỏa xếp top đầu hiếm đến gần như tuyệt chủng. Thiên hỏa, như tên gọi, đó là lửa của trời, những hỏa diễm này chỉ có trong truyền thuyết vì ngoài độ nóng kinh người ra còn có thần thông đặc biệt riêng nữa, có người còn nói thiên hỏa có thể tự sinh ra linh trí cho chính mình. Đại Địa Liệt Diễm chính là thiên hỏa bài danh cuối cùng trong thiên hỏa, nhưng như vậy đủ để tất cả đổ mắt lên tranh giành rồi, chính vì lão quái vô tình chiếm được nó nên thành mục tiêu cho tất cả mọi người truy lùng. Hỏa diễm bảng không biết từ đâu có, ai là người tìm ra nhưng đã lưu truyền từ xa xưa rồi, gồm 100 loại hỏa diễm đứng đầu thiên địa: 50 thú hỏa, 36 địa hỏa và 14 thiên hỏa.

Hai anh em Nguyên Hạo nghe lão kể đến say sưa, những kiến thức này quá mới mẻ với bọn chúng rồi. Huyết lão quái thì kể hăng máu vô cùng, đã lâu rồi lão không có thể tự sướng với người khác như vậy, lão chỉ toàn phải ngồi nghe tên thần côn kia lái nhải thôi.

- Tại sao lão lại bị lạc vô Hư Lộ này vậy, ta thấy lão không phải người thích mạo hiểm nha?

Nguyên Hạo đột nhiên tò mò hỏi.

- Có cho gì ta cũng không điên mà vào, chỉ là lúc đó ta đang bị cưỡng địch truy

sát, thập tử nhất sinh. Lúc ta đang cùng đường, chuẩn bị liều mạng thì Hư Lộ xuất hiện nên ta không có lựa chọn nào mà lao vào luôn.

- Và ông đã gặp thần toán tử Vạn Thiên Thư trong này?

- Hừ, đừng nhắc đến cái tên ấy làm lão mất hứng, chỉ nghĩ đến hắc thoi là ta nổi cả da gà rồi. Kẻ khác rơi vào Hư Lộ thì lo giữ mạng từng phút, hắc thoi lại vô cùng ung dung thong thả. Hai người nghĩ ta lần đầu gặp hắc thoi thì hắc thoi đang làm gì? Bảo đảm các người nghe mà rợn da đầu, hắc thoi hái hoa để bỏ vào nước tắm đó. Huyết Thần Sư ta sống cả vạn năm rồi cũng chưa từng thấy tên nam tử nào quan tâm đến nhan sắc như hắc thoi đấy.

Vừa dứt lời, lão lại cảm giác thấy 1 hơi thở vô cùng quen thuộc sau gáy mình khiến lão phải nhảy lên hô lớn

- Vạn Thiên Thư

- Hì hì không ngờ lão già khom người lại trốn ở đây tâm sự với hai tên nhóc này nha, sao không đi tìm bốn thần toán ta chứ.

Vạn Thiên Thư ánh mắt nhu mì nhìn Huyết lão quái khiến lão gần như hóa đá. Chỉ với một cái nhìn đã hạ gục một tiên nhân cao thủ, đây tuyệt đối là đệ nhất lợi hại rồi. Nguyên Hạo cũng cảm thán, hắc tự thề với lòng sau này không nên chọc giận tên biến thái này, quá đáng sợ rồi.

- Thư ca đến rồi, vậy chúng ta có thể xuất phát rồi à?

Nguyên Hạo phải tìm lý do để rời khỏi cảnh này gấp, hắc sợ mình cũng trúng chiêu của Vạn Thiên Thư thì toi mất.

- Ừm, ta đến dẫn các người đi theo con đường mà ta tìm ra, trừ ta ra không ai tìm được đâu. Nhớ trên đường đi chỉ nhìn theo ta không được nhìn lung tung, đừng như lão già này cứ mỗi lần chiêm ngưỡng nhan sắc chim sa cá lặn của ta thì hắc lại cứ gấn ra như kẻ mất hồn như thế đấy.

Vạn Thiên Thư biau môi khinh thường rồi dắt Nguyên Hạo ra khỏi nhà. Vừa ra

ngoài, Thiên Thư ánh mắt quái dị nghe tiếng lão quái nôn thốc nôn tháo bên trong.

- Lão già này lớn tuổi rồi còn ăn bậy ăn bạ. Kệ hẳn đi, chúng ta đi tiếp tục.

Nguyên Hạo mồ hôi lạnh chảy ướt cả lưng, tên này mặt dày đến mức độ lô hỏa thuần thanh rồi. Tiên nhân mà cũng ăn bậy để ỏi được sao, cái này còn vượt qua cả truyền thuyết rồi. Giờ phút này, Nguyên Hạo tự thấy mình còn thua kém tên thần côn này quá xa. Hẳn rõ ràng là cực phẩm trong những cực phẩm a.

Một canh giờ sau, mọi người đã đến được nơi cất giữ bàn cờ kỳ dị đó. Nơi này giống như 1 đình viện bỏ hoang rất nhiều năm, bàn cờ nằm ở giữa, tỏa ra cảm giác vô cùng cũ xưa. Nguyên Hạo nhìn bàn cờ mà cả người run rẩy, hẳn thật sự không ngờ đến

- Đây... Đây rõ ràng là cờ vây rồi

Không thể tin được hẳn lại thấy được 1 bàn cờ vây ở thế giới kỳ lạ này. Bàn cờ này nhìn niên đại hình như rất xa xưa a.

- Người biết loại cờ này? Bàn cờ này ta đoán nó đã ở đây hàng vạn vạn vạn năm hoặc lâu hơn rất rất nhiều nữa

Thiên Thư nhìn biểu hiện của Nguyên Hạo thì vô cùng chờ mong, nhưng hẳn cũng khó mà tin được Nguyên Hạo lại biết loại cờ mà khởi nguồn của nó từ thời viễn cổ như vậy

- Không dám giấu thư ca, đây là môn cờ ta yêu thích nhất, cờ vây. Việc tại sao lại có 1 bàn cờ vây ở đây ta cũng như người thôi, không biết bàn cờ này xuất xứ từ đâu.

Vạn thần toán cũng nhẹ gật đầu, nếu bàn cờ ở đây tất có lai lịch riêng của nó

- Vậy người thử xem có thể đánh bại bàn cờ này không?

Nguyên Hạo nghe vậy thì vâng một tiếng rồi nghiêm trang ngồi xuống một bên trắng của bàn cờ. Hắn nhắm cả 2 mắt lại để định thần, đây chính là tư thế chuẩn bị cho trạng thái tốt nhất của mình. Sau một tuần trà, cuối cùng Nguyên Hạo cũng bắt đầu, hắn cúi đầu chào về phía bàn thờ hết sức trang trọng. Đây là nghi lễ tôn trọng đối thủ của hắn vì Nguyên Hạo cảm nhận được đây có thể là ván cờ khó khăn nhất trong đời hắn. Gió bỗng nhiên nổi lên dữ dội tạo thành 1 vòng ngăn cách giữa Thiên Thư, Huyết Lão và Nguyên Hạo. Giờ tất cả mọi thứ đều bị ngăn cách bên ngoài, chỉ còn hắn và bàn cờ mà thôi.

- Ta xin phép đi trước

Nguyên Hạo thần sắc nghiêm trang, hắn đi bước đầu tiên và rồi trên bàn cờ dường như có người điều khiển khiến quân cờ đen cũng hạ cờ lại ứng tiếp. Vì không dám chắc mình có thể thắng nên Nguyên Hạo đã dùng lối đánh độc nhất vô nhị của hắn tiến nhập bàn cờ. Cứ như thế ván cờ kéo dài được 3 ngày, ở bên trong bức tường gió Nguyên Hạo đều không hề thấy đói khát mệt mỏi. Hắn cảm thấy mình dường như có thể lực vô tận để duy trì sự sáng suốt. Đến ngày thứ mười, ván cờ đã đi vào giai đoạn thắng thua, nhưng kỳ diệu là dù hắn nhìn sao cũng thấy đây là cờ hòa, hắn không có cơ hội thắng. Sự cân bằng giữa hai bên quân cờ dường như được dẫn dắt một cách cố ý.

- Quái lạ, ta cảm giác bàn cờ này đang cố truyền tải điều gì đấy.

Càng nhìn vào bố cục ván cờ, Nguyên Hạo thấy mình đang đắm chìm trong nhân sinh tuần hoàn, thấy mọi thứ sinh rồi diệt, diệt rồi lại sinh.

- Sự cân bằng chính là nguyên tắc của tạo hóa thiên địa này ư?

Nguyên Hạo cứ lăm lăm một mình, hắn cảm thấy ý niệm cầu hòa ván cờ càng lúc càng lớn trong đầu mình khiến hắn dần mất đi tự chủ. Lúc này, bỗng nhiên viên ngọc linh hồn của Khương Thiên tỏa sáng và bao trùm lấy hắn. Nguyên Hạo cảm thấy hắn đã ý thức lại mọi việc, cầm viên ngọc thần hồn đưa em mình, hắn gầm lên:

- Cái gì là cân bằng? cái gì là tạo hóa? Nguyên Hạo ta dù phải đảo ngược nhật nguyệt, phá vỡ luân hồi thì cũng quyết cứu được người thân của mình. Ta đã vô

dụng để mất mẹ mình, giờ ta sẽ không để chuyện đó lặp lại lần nào nữa. Không bao giờ!!!

Nguyên Hạo đã điên cuồng rồi, hắn thà phá vỡ tất cả chứ không bỏ đi cơ hội cứu lấy em mình. Chết có là gì? Nếu thấy người mình yêu quý mất đi mà không cứu mới là kẻ đáng chết. Nguyên Hạo ta tuyệt không như vậy, hãy cùng ta một lần "điên" với số phận nào.

- Haha, không có cờ hòa, chỉ có lòng không cầu thắng, ta nhất định sẽ đánh bại người

Nguyên Hạo cầm quân cờ lên và đặt xuống bàn. Hắn đã nhìn thấy bước đi cuối cùng giành thắng lợi rồi. Khi tay vừa buông quân cờ trắng ra, gió xoáy bỗng gào thét khủng khiếp gấp trăm ngàn lần. Bên ngoài Vạn Thiên Thư và Huyết lão phải lui chạy ra xa để trốn tránh. Còn Nguyên Hạo bên trong thì đầu óc quay cuồng, hắn chỉ nghe một tiếng nói như sấm sét vang bên tai:

"Thiên địa phân hai, âm dương chia nửa...Thế cờ vốn chỉ có thể hòa, thế cục vạn năm chưa từng có người phá giải...Một bước đi thay đổi càn khôn, bánh xe tạo hóa sẽ xoay chuyển một lần nữa... Chào đón người chính thức bước vào Hư Lộ...bước trên con đường định mệnh....mở ra kết cục muôn đời... Chứng Thánh chi đạo...."

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Ván Cờ Thiên Địa (Hạ) - Hư Lộ Đệ Nhất Tầng

- Haha không ngờ cuối cùng sau biết bao năm tháng chờ đợi cũng có người thật sự hóa giải được ván cờ của ta. Không tồi... Tiểu tử ngươi rất không tồi.

Nguyên Hạo còn đang mơ hồ dò dẫm xung quanh nghe tiếng cười vang động như núi lở. Ngược lên, hẳn thấy một gã khổng lồ như quả núi đang hứng thú dò xét mình. Má ơi, Nguyên Hạo vội vàng đi lùi lại, nhìn hẳn với gã kia khác nào voi so với kiến đâu chứ. Cái tên Vạn Thiên Thư này hại chết ta rồi, đánh cờ ca ca còn có thể chứ so lo với con quái vật này thì ta đánh bằng niềm tin sao. Lúc này, một lực hút tỏa xuống bao lấy Nguyên Hạo khiến hẳn không tự chủ được mà bị kéo bay lên rơi vào trong lòng bàn tay của gã. Mặt mày Nguyên Hạo xanh như tàu lá, không phải hẳn muốn ăn thịt ta chứ

- Khổng lồ ca ca, xin người tha cho ta đi, ngươi thấy ta bé nhỏ, lại ốm trợ xương ra, ăn ta sẽ không ngon đâu, còn thiếu vệ sinh thực phẩm nữa

Nguyên Hạo một bên khóc lóc van nài, tên khổng lồ thì ngắm nghía hẳn, trên mặt đầy vẻ tiếu ý. Tên nhóc này thú vị thật, ta chưa làm gì mà nó đã kêu cha khóc mẹ rồi.

- Ngươi chính là kẻ đã phá giải ván cờ vạn năm phải không?

Lại một âm thanh âm ỉm vang lên, Nguyên Hạo ngừng kêu gào lại nhìn vào tên khổng lồ. Đôi mắt màu vàng, lông mày khá đậm, nét mặt của hẳn giống một tên người tiền sử, trông có vẻ ngờ nghệch. Hít một hơi, Nguyên Hạo lấy lại tinh thần

- Đúng vậy, người là ai? Ta đang ở đâu đây?

- Ngươi đang ở không gian bên trong bàn cờ vậy, ta là thủ hộ giả ở nơi này. Không biết ta đã ở trong này bao lâu rồi, cứ tưởng năm tháng dài vô tận này không

bao giờ kết thúc, vậy mà hôm nay tiểu tử người lại có thể mở khóa được cái nhà giam chết tiệt này. Cuối cùng, ta đã được tự do rồi haha

Tên Khổng lồ lại hưng phần cười thật to làm không khí cũng có cảm giác rung động mãnh liệt khiến Nguyên Hạo phải bấm chặt lấy ngón tay của gã khổng lồ như 1 con bọ vậy.

- Khổng lồ ca ca, người được tự do ta cũng rất vui, người có thể thả ta ra ngoài không. Dù sao người cũng cần ra ngoài mà

- Không được

Tên khổng lồ không hề suy nghĩ đáp, Nguyên Hạo suýt tí nữa xỉu mất. Ta khát, đã tự do rồi con muốn giữa lão tử ở lại làm gì, hay hẳn có sở thích bệnh hoạn nào khác, ca đây tuy không kén chọn nhưng không có hứng thú với mấy loại siêu size bé bự nha.

- Tại sao? Người hãy coi như ta thả người ra mà thả ta đi mà, hãy thương hại ta mà

Nguyên Hạo bày ra 1 bộ dáng đáng thương vô hạn, chỉ cần thêm cái áo rách và chén bẻ nữa là hẳn có thể nổi tiếng trong giới cái bang luôn nha.

- Ta không phải không muốn thả người đi, nhưng ta phải hoàn thành trách nhiệm của mình. Bây giờ, ta sẽ mang người bước vào tầng 1 của Hư Lộ để lấy phần thưởng đã

- Phần thưởng?

Ánh mắt của Nguyên Hạo long lanh lên như vì sao trong đêm, đúng là có câu thấy tiền sáng mắt a. Nhìn dáng vẻ ham tiền của hẳn giờ chẳng ai liên tưởng đến tài tử vượt qua bốn môn trắc thí, lực áp quần hùng ở Túy Hồng viện tí nào.

- Ừ, sứ mệnh của ta là đợi người nào phá giải được thế cờ vạn năm và giúp hẳn vượt qua tầng 1 Hư Lộ để lấy được phần thưởng. Sau đó ta sẽ tự do trở về giới diện của mình

Gã không hề vui vẻ giải thích, hẳn thấy tên tí xíu này cũng không ngốc, nghe đến lợi ích là thay đổi nhanh như cắt.

- Hư Lộ tầng 1? Hư Lộ chia ra làm nhiều tầng à? Nơi chúng ta đang ở không phải Hư Lộ sao? Giới diện của người có phải Lạc Thần đại lục không?

- Cái nơi này chỉ là khu vực vòng ngoài của Hư Lộ chi địa thôi, ta nói người biết cái Hư Lộ này rộng lớn vô cùng vô tận, không một giới diện nào có thể so sánh với nó được. Cả bao nhiêu vạn năm qua, rất nhiều kẻ đã vào Hư Lộ nhưng có thể tìm ra tầng 1 Hư Lộ thật sự cực kỳ ít. Đa số đã chết mất xác ở vòng ngoài này rồi, những kẻ mạnh mẽ vào được tầng 1 thì sẽ... Chết thảm hơn nữa thôi haha. Vì bắt đầu vào tầng 1 Hư Lộ là một thế giới hoàn toàn khác, một nơi toàn những tồn tại vô cùng khủng bố hắc hắc.

Tên không hề cười khoái trá giống như những thứ đó chẳng là gì với gã cả.

- Người chắc không tưởng tượng được những gì ta kể đâu, khi nào người đạt được thực lực nhất định người sẽ hiểu. Lại nói tiếp, Hư Lộ thật sự chia làm 9 tầng, càng lên cao thì cơ duyên đạt được càng lớn. Hắc hắc tất nhiên vẫn là phải có thực lực cùng may mắn. Thôi chúng ta khởi hành nào.

Thiên Thư và Huyết lão quái đang núp một góc xa xa chờ đợi thì rầm một tiếng chỉ thấy tia sáng vụt ra từ bàn cờ vây rồi biến mất. Dụi dụi mắt, Huyết lão quay sang Thiên Thư hỏi:

- Này, thần côn, người vừa thấy hình như bàn cờ mới lóe sáng không?

- Hì hì lão tuy già nhưng mắt còn tinh lắm đấy.

Một tay cầm quạt, một tay túm lão quái, Vạn Thiên Thư cũng hóa thành tia chớp đuổi theo. Trên miệng gã mang theo nụ cười nhạt

- Cuối cùng cũng thành công rồi.

Khu vực vòng ngoài Hư Lộ quả thật rộng lớn đến mấy ngàn vạn dặm, sương mù khắp nơi khiến cho tầm quan sát vô cùng khó khăn. Vô vàn lối đi tạo thành một mê cung vĩ đại nhất của tạo hóa, thế nên người bước vào Hư Lộ muốn tìm đường ra vốn là người si nói mộng. Tiếng gầm gừ của yêu thú vang lên khắp nơi gã khổng lồ bay qua, từng đợt hắc lôi không ngừng oanh kích gã nhưng lại không hề lưu lại dấu vết gì. Nguyên Hạo co rút bên trong bàn tay khổng lồ vô cùng an toàn, chính cậu cũng không ngờ tên to xác này trâu vậy. Những tia sét này vốn nướng tên Vương Hiến nhanh gọn nhưng chả si nhê tí nào với gã này, thật không biết ai lại có thể giam cầm hẳn chứ. Sau ba canh giờ, một vòng bức tường sét chắn ngang bầu trời như một ranh giới không thể vượt qua. Thế nhưng tên khổng lồ không buồn dừng lại, hấn va chạm thẳng với tường sét rồi biến mất vào trong.

- Người có thể tôn trọng người già tí được không tên thần côn kia

Huyết lão quái giờ toàn thân bị sét đánh cháy xém nhiều chỗ, cả bộ râu cũng chỗ trắng chỗ đen, cọng quăn cọng thẳng. Còn Vạn thần toán thì nhàn nhã không nhiễm tí bụi trần nào, gã quay lại chớp chớp mắt nhìn đầy úy khuất.

- Lão nói vậy thật không đúng nha, ta chỉ muốn giúp lão thôi. Mà cũng đến rồi, lão không muốn thì chúng ta ai nấy tự bay đi

- Giữ được mạng già rồi

Huyết lão vui mừng thổn thức, mặc dù tên thần côn này hơi biến thái nhưng cũng biết điểm dừng. Khi lão còn đang bồi hồi trong cảm xúc thì Vạn thần côn đã phóng thẳng xuyên qua màn sét.

- Này này đợi....ta...

Chưa kịp thốt xong câu thì hai mắt lão gần như trợn cả ra ngoài, miệng mở to hết cỡ, bộ dáng sững sờ khiếp đảm. Phía trước lão giờ là màn sét vô cùng bá đạo, từng tia hợp lại với nhau không hề có lỗ hổng. Nước mắt lão rơi thật rồi, Huyết Thần Sư lạnh lùng độc đoán, thấy máu không thấy lệ giờ y như cô gái đứng thút thút không ra lời đang lần đầu thất tình nha

- Vạn Thiên Thư.... Ta sai rồi...Người hãy quay lại đi a.

Bên trong Hư Lộ tầng một.

- Đây không lồ đại ca, tại sao yêu thú bên trong này không thấy con nào vậy. Ta cảm giác nơi này không có nguy hiểm như lời người kể a

Nguyên Hạo lúc này đang thò đầu ra ngoài quan sát xung quanh. Phía sau màn sét này lại là một sa mạc kéo dài đến chân trời, nhìn không thấy điểm cuối. Mặc dù bão cát, lốc xoáy khắp nơi nhưng bên trong vòng bảo hộ của tên khổng lồ, Nguyên Hạo lại chẳng tí cảm giác gì

- Hừ, người đúng là không biết gì cả. Bọn ở ngoài kia toàn yêu thú tầm thường thì sao cảm nhận được sự đáng sợ của ta. Như câu điếc không sợ súng đó thôi, còn bọn ở tầng một này toàn linh thú nên vừa cảm nhận được ta đã run rẩy núp vào hết rồi. Đoạn đường tiếp theo sẽ khá dài nên ta sẽ tăng tốc, người cứ nghỉ ngơi đi, khoảng ba ngày sau chúng ta sẽ đến nơi. Mà này, hãy gọi ta là A Kim, ta không thích bị gọi là khổng lồ.

Tên khổng lồ nhàn nhạt nói, hẳn không quá vô cảm nhưng cũng không thân thiện như thần côn hay Huyết lão quái. Nhắc đến hai vị oan gia kia thì... Họ đang ở trên một chiếc xa kiệu lộng lẫy tiến rất nhanh trong xa mạc.

- Người có phải con người nữa không tên kia, người thì ăn ngon ngủ yên bên trong còn ta lại phải điều khiển cái kiệu này hứng gió cát.

- Hừ, không có bốn thần toán thì người đã thành khối thịt khét rồi, không biết cảm ơn còn kêu gào gì nữa. Thôi cứ tiếp tục theo hướng tây mà tiến, ta đi tắm tí đây, không được nhìn trộm đâu đấy.

Thì ra người điều khiển chiếc kiệu là Huyết lão của chúng ta, giờ này lão vô cùng bi thương á. Một đời luyện được sư linh cấp lại phải nai lưng ra làm nô bộc như thế này, nghĩ đến mình phải ngồi canh cho tên kia tắm rửa thì lão hỏa nhập tâm

can phun ra một ngụm máu

- Lão thiên a, ta có tội tình gì.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Hư Vô Linh Căn

Càng tiến sâu vào Hư Lộ tầng 1 thì tầng suất gió lốc ngày càng lớn, Nguyên Hạo cũng không rõ tại sao tên bụi con này có thể biết được hướng đi mà luôn giữ được tốc độ cực nhanh như vậy. Thời gian này đã gần 3 ngày như A Kim nói rồi, nhưng vẫn không có dấu hiệu gì khác lạ, xung quanh vẫn là cát vàng đến vô biên vô tận.

Hai canh giờ nữa trôi qua, phía trước A Kim gió lốc bùng lên cuộn cuộn cao vạn trượng, hắc khí tràn ra xung quanh, một đôi mắt tam giác đỏ như máu hiện ra bên trong cơn đại lốc xoáy kia.

- A Kim đại ca, cẩn thận á.

Nguyên Hạo thấy được cơn lốc xoáy này không đơn giản, có một dự cảm nguy hiểm trong lòng mà hẳn không giải thích được. Thế nhưng tên A Kim vẫn hờ hững lao đến, từ trong tay gã từ lúc nào đã có sẵn một lệnh bài đồ án kỳ lạ. Khi tiến gần đến, lệnh bài chợt phát ra một tia sáng bắn thẳng vào cơn lốc xoáy, A Kim đồng thời bay thẳng vào mà không nhận phải khó khăn nào cả. Khi gã hoàn toàn lọt vào cơn lốc thì đôi mắt màu đỏ kia cũng khép lại, cơn lốc tan rã nhanh chóng như chưa từng xuất hiện, chỉ là trên sa mạc hoang vu không thấy bóng dáng của A Kim nữa.

Bên trong cơn lốc, A Kim đã tăng vòng bảo hộ lên thành màu vàng óng ánh và lao đi như một mũi tên rẽ sóng tiến thẳng vào trung tâm. Áp lực cứ tăng dần dần lên rồi bỗng dừng không còn nữa, trung tâm bên trong cơn lốc lại hoàn toàn bình lặng, chỉ hiện ra một điện thờ khổng lồ, tĩnh mịch, tang thương u ám. Nguyên Hạo cảm thấy như có ai đó đang triệu hoán mình, một cảm giác thôi thúc hết sức kỳ lạ, nơi này hẳn chưa từng đến nhưng sao lại quen thuộc đến vậy. Lúc này, A Kim đã hạ xuống trước quảng trường, thật thú vị là những bật thêm kéo dài đến cổng đại môn lại chỉ nhỏ bé cho con người bình thường đi lại. Cúi người, A Kim mở bàn tay cho

Nguyễn Hạo bước xuống, sau đó hần lại lấy cái lệnh bài ra và quăng thẳng về phía đại môn khổng lồ kia. Khi vừa chạm vào cánh cửa thì lệnh bài bỗng nhiên vỡ nát ra, cánh cửa điện thờ mở ra phóng ra một vầng sáng bao phủ lấy Nguyễn Hạo rồi kéo hần thẳng vào trong điện. Mọi thứ diễn ra nhanh chóng chỉ trong nháy mắt, điện thờ lại đóng lại, khôi phục lại dáng vẻ im ắng thẳng trầm vốn có của nó. Chứng kiến mọi thứ xong xuôi, A Kim khê gật đầu rồi quay lưng rời đi, hần đã xong sứ mệnh của mình và khôi phục lại tự do. Tuy rất tò mò về kẻ được Hư Lộ chọn lựa và những gì bên trong thần điện kia nhưng hần không dám, hần không muốn mình ở lại Hư Lộ đáng sợ này thêm chút nào nữa.

Bên ngoài sa mạc Hư Lộ tăng một, chiếc kiệu của Vạn Thiên Thư vẫn tiến lên một cách nhàn nhã, bọn họ cũng không hề gặp bất kỳ cản trở nào cả. Lúc này, Huyết lão đang yên lành ngồi uống trà.

- Hừ, hiểm được yên tĩnh như vậy. Hên là tên thần côn này bận tính toán địa điểm nên không phiên đến lão phu. Hê hê, không biết đây là trà gì mà thơm ngon như vậy, uống mấy tách vẫn không ngán.

- Tất nhiên là thơm ngon rồi, vì đó là nước tắm của bản thân toán mà. Lão kiếp này vận số lớn lắm mới được uống đó hì hì.

Vạn thần côn lần đầu bước ra khỏi kiệu đứng cùng với Huyết lão ngọt ngào nói.

- Người.... Người nói.. Cái..Cái thứ này..là..là... Nước tắm của người..

Huyết lão run rẩy cả lăm hỏi, lão bị sốc thật rồi.

- Vạn Thiên Thư ta thích nói dối với người sao. Còn cả thùng bên trong ta mới rửa chân xong, gồm 100 loại hoa cao cấp khác nhau. Người có thể dùng nếu muốn đổi khẩu vị

Thiên Thư chỉ chỉ thùng nước to dùng còn đang bốc hơi nóng bên trong kiệu nói, vừa dứt câu thì Huyết lão quá ngã lăn ra sùi bọt mép, co giật từng cơn như bị

động kinh. Thiên Thư nhìn thương hại lắc đầu:

- Người già đúng là người già, bản thân ta cho tí nước rửa chân thôi cũng đâu cần quá hạnh phúc đến ngất thế kia. Tâm lí quá yếu rồi haiz.

Lúc này thì trời bỗng tối sầm lại, gió cát ghít rào, cơn lốc xoáy khổng lồ với hai mắt tam giác đỏ lại xuất hiện. Nhưng lần này nó không im lặng mà ngưng tụ lại thành hình dạng một con rắn khổng lồ vạn trượng.

- Kẻ lạ mặt đứng lại, các người đã xâm nhập vào cấm địa, nếu không có lệnh bài thân phận thì lập tức quay đầu lại. Nếu không... Chỉ có con đường chết.

Con rắn găm lên cảnh cáo vô cùng hung tợn, rõ ràng chỉ cần Vạn Thiên Thư không đồng ý nó sẽ tấn công ngay. Trước khí thế dọa người của con quái xà thì Vạn Thiên Thư vẫn đứng đờ như không, gã chỉ nhẹ nhàng lấy quạt đung đưa che miệng lại cười khúc khích. Ngay giữa mi tâm trên trán Vạn Thiên Thư bỗng nhiên hiện ra một con mắt mờ ảo đang nhắm lại, nhìn vô cùng tà dị. Nhưng khi con mắt vừa xuất hiện thì con rắn cũng khựng lại, nó quan sát một chút rồi hóa lại thành cơn lốc xoáy như cũ.

- "Người bảo hộ" được phép thông qua.

Vạn thân côn vung tay thu cái kiệu lại, rồi kéo theo Huyết lão đang bất tỉnh ung dung tiến vào cơn lốc.

"Hư Vô thần điện"

Bốn chữ to lớn lơ lửng ngay giữa đại sảnh của thần điện tỏa ra ánh sáng hết sức huyền ảo. Cái đại điện này to lớn rộng lớn như sân vận động thể vận hội vậy, Nguyên Hạo đi lững thững từng bước quan sát tứ phía.

- Cái điện thờ to như vậy mà chẳng có cái gì hết vậy, tên A Kim lừa đảo, dám nói có phần thưởng ở đây.

Hắn đã đi lòng vòng suốt mấy canh giờ bên trong điện rồi, nhưng trừ rộng lớn ra thì căn bản nơi đây giống như một căn phòng trống không. Hết đào bới rồi lại móc tường, sử dụng mọi biện pháp có thể nhưng Nguyên Hạo chả tìm được gì cả. Chán nản, hắn nằm lăn ra đất nhìn lên trần, trừ 4 chữ đang lơ lửng ra cũng chẳng thấy gì.

- Hừm, muốn đào bới hay lật tung chỗ này lên thì không biết đến ngày nào, sợ rằng ta sẽ chết vì đói khác từ sớm rồi. Người ta nói thứ mình tìm thật ra luôn ở trước mắt, cái không thể nhất chính là cái hợp lí nhất.

Nguyên Hạo thì thầm, rồi hắn liếc nhìn qua bốn chữ trên không, khóe miệng cười nhạt.

"Thì ra là thế"

Suốt 5 canh giờ liên tiếp, Nguyên Hạo không ngừng tập trung nhìn bốn chữ "Hư Vô thần điện" mà suy tư. Cảm giác mệt mỏi xâm chiếm hắn dần dần, đói khát khiến thể lực hắn không thể duy trì quá 3 ngày, nên hắn phải tập trung thời gian của mình.

Huyết lão đang ngồi một góc trên quảng trường ngoài thần điện, lão thề với lòng không bao giờ lại gần tên biến thái thần côn đó trong phạm vi trăm bước. Ánh mắt lão không hề quan tâm đến điện thờ hay bất cứ gì mà cứ nhìn chăm chăm vào Vạn Thiên Thư, không cho hắn đến gần.

- Ta nói này, lão mặc cảm về bản thân mình cũng không cần tránh ra xa vậy. Bốn thần toán ta rất thương người nha, dù lão xấu xí, ngờ nghệch nhưng muốn làm nô bộc cho ta thì ta không chê lão đâu

Vạn thần côn vừa quắc tay lia lịa nói vọng lại, còn dùng ánh mắt đầy triu mến dành cho Huyết lão nữa.

- Không...

Dùng tốc độ tốt nhất của mình, lão quái chạy ra xa hẳn thêm 100 thước nữa.
Con mắt lão đỏ lên, nhìn như đang đối mặt nguy cơ sinh tử vậy

- Ta cảnh cáo lần cuối, người còn nói những lời như vậy, ta thà lao vào lốc xoáy chết chứ không để người hành hạ chết đâu

Vạn Thiên Thư nhìn lão ánh mắt thương cảm rồi lại quay nhìn điện thờ.

- Đã ba ngày rồi, giây phút quyết định đã đến, người không thể thất bại a, ta đã đánh cược hết tất cả vào người rồi.

Mọi thứ trước mắt Nguyên Hạo mờ đi, hẳn đã kiệt sức từ hai canh giờ trước, chỉ có chấp niệm mới giúp hẳn trụ đến giờ, nhưng cũng không bao lâu nữa rồi. Trước mặt hẳn bây giờ không còn là 4 chữ "Hư Vô thần điện" nữa, mà là hình ảnh ngôi nhà xưa, hình ảnh mẹ đang cười với hẳn.

Hẳn đang rất vui vẻ, hẳn muốn mình kết thúc cuộc đời trong ảo ảnh này, vậy là đủ rồi. Đột nhiên, mọi thứ biến mất trước mặt hẳn, không còn gì nữa cả, chỉ còn tối tăm lạnh lẽo, không có gì tồn tại xung quanh nữa cả.

- Giờ phút của ta đến rồi sao

Nguyên Hạo đã chuẩn bị buông bỏ tất cả để kết thúc rồi, lúc này một giọng nói lại vang lên từ hư không

- Khi không còn gì cả, ngay cả một chút ký ức, ảo ảnh cũng không. Thật sự người đã không còn hi vọng gì sao? Không có gì để người bám víu được thật sao? Xiềng xích của ngũ quan, giới hạn của thiên địa, sự sắp đặt của tạo hóa có thật không thể phá vỡ không?

- Hi vọng? Bám víu? Thật sự có thứ thiên địa này không thể nắm giữ sao

Nguyên Hạo lẩm bẩm rồi nhắm mắt lại cảm ngộ, không còn đói khát, không còn mệt mỏi, không còn ký ức, không còn ảo ảnh tưởng tượng, không còn gì cả.

- Ta hiểu rồi haha. Thì ra đáp án ngay trước ta mà ta lại không hiểu, thứ duy nhất không chịu bất cứ ràng buộc nào chính là Hư Vô, nó không tồn tại nhưng cũng thật sự tồn tại. Thiên địa cho là Hư Vô không có thật nhưng thật ra chính Hư Vô không phụ thuộc vào bất kỳ điều gì cả.

Giơ tay lên, Nguyên Hạo chụp một cái vào khoảng không phía trước hét lên

- Ta muốn nắm lấy Hư Vô

"Răng rắc"

Không gian u tối, không có tí cảm giác tồn tại nào xung quanh Nguyên Hạo tan vỡ từng mảnh, bốn chữ Hư Vô thần điện tụ lại hóa thành 1 chấm sáng cực kỳ lung linh lao thẳng vào người hắn.

" Vạn vật tuy thật nhưng cũng là hư, những thứ hư cuối cùng lại thành thật. nắm giữ tất cả, biến hư thành thật, đem thật thành hư, không chịu sự ràng buộc nào, nắm giữ vận mệnh thuộc về chính mình. Chúc mừng ngươi đã lấy được báu vật đầu tiên, cũng là quan trọng nhất của Hư Lộ: Hư Vô Linh căn"

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Điều Ước Xa Xôi

Lấy trung tâm là thần điện, một xung lực lan ra khắp Hư Lộ, tất cả các vị diện nhật nguyệt đều lu mờ, thiên địa dao động. Một bông hoa hư ảo hiện lên trên bầu trời ở khắp các linh giới, tiên giới, thần giới. Phía ngoài, Vạn Thiên Thư quỳ xuống nước mắt chảy dài ngược lên trời cười như điên dại. Xa xa, Huyết lão khiếp sợ run cầm cập.

- Trời ơi, tên biến thái đó phát điên mất rồi.

Tại nhiều nơi trên thần giới, nhiều người sắc mặt ngưng trọng, các thế lực lớn đều lo lắng, ai nấy đều chuẩn bị đối sách riêng cho mình. Bởi bọn họ hiểu sự việc này sẽ dẫn lên một cuộc đại thay đổi trong thiên địa này, truyền thuyết đã thành sự thật.

Lúc này, Nguyên Hạo đang mơ màng, hẳn thấy phía trước mình là bóng dáng hư ảo như tiểu hài tử. Tiểu hài kia dường như cũng đang ngắm nghía hẳn một cách đầy hứng thú.

- Người là chủ nhân của ta đấy sao? Thoạt nhìn hơi gầy, nhan sắc tầm thường, ăn mặc nghèo nát, cử chỉ hơi ti tiện nhưng thôi cũng không đến nỗi nào

- Ngày này, mày là ai mà lại ý kiến tao như xem mắt nàng dâu vậy?

Tiểu tử thú vị này láo thật, ta chưa nói gì mà nó dám xài xể ta. Nguyên Hạo trừng mắt lên quát nhưng tiểu hài kia vẫn hết sức vui vẻ.

- Ta là gì á? Không nghĩ người trông vậy mà não cũng nhỏ quá đi, ta là cái báu vật mà người đạt được đó. Mọi người sùng bái gọi ta là Hư Vô linh căn, là đệ nhất linh căn trong truyền thuyết đó. Hiếu chưa não nhỏ?

Khuôn mặt Nguyễn Hạo hết chuyển sang đỏ lại xám xịt rồi đen lại. Cái thằng quỷ nhỏ này là phần thưởng của ta sao, sao ta cảm thấy có sai lầm nghiêm trọng ở đây vậy.

- Nhìn biểu cảm của người đúng là không biết gì rồi. Mà cũng đúng thôi, người được ta chọn thì chỉ có thể là phạm nhân nên kiến thức lạc hậu là chuyện bình thường thôi.

Tên tiểu hài không ngừng mỉa mai Nguyễn Hạo, no cảm thấy địa vị cao quý như nó phải ngồi phố cấp kiến thức cho tên nhà quê này thật mệt mỏi quá. Nó tính mở miệng tiếp tục thì hai bóng người xuất hiện.

- Hạo caaaaaaa

Một người đó là Khương Thiên, từ lúc giúp Nguyễn Hạo phá giải ván cờ vạn năm xong đã ngủ say đến giờ. Kế bên cậu là một trung niên to cao, khuôn mặt cương trực, có phần giống Khương Thiên. Nguyễn Hạo cũng vui mừng lao đến, hai huynh đệ bồi hồi xúc động quần lấy nhau.

- Không phải đệ ở trong viên ngọc sao, tại sao đệ lại ở đây được

Nguyễn Hạo thắc mắc hỏi, rồi nhìn về phía trung niên nhân kia

- Đệ cũng không biết. Khi tỉnh lại nghe tiếng huynh nên mới tìm lại. À, đệ xin giới thiệu đây là lão già của đệ.

Khương Thiên gãi đầu ngô nghê đáp

- Xin chào bá phụ...ách không phải cha đệ đã chết rồi sao...ông ấy?

Gặp ma sao trời? Nguyễn Hạo xanh cả mặt, nơi này là đâu, sao gặp thằng tiểu quỷ, Khương Thiên rồi cả ông già của nó nữa.

- Chào cậu, ta tên là Khương Thượng. Cậu không cần sợ hãi, ta thấy đây là một không gian ý thức thôi, nên cậu mới có thể thấy ta và Khương Thiên. Còn việc ta sao ở đây thì thật ra ta vốn ngủ say trong dây chuyền của Khương Thiên. Khi nó

được Dưỡng Hồn Thảo cứu thì ta cũng hấp thụ được mà hồi phục theo. Chỉ là ta chưa lên tiếng hiện thân thôi, nhưng ta rất cảm ơn vì những gì cậu làm cho tiểu Thiên

Khương Thượng ôn hòa giải thích, hẳn đã chứng kiến nhiều việc của Khương Thiên và Nguyên Hạo nên hẳn rất thương thức thiếu niên này. Đã sống bao nhiêu vạn năm, gã còn không nhìn ra tình cảm huynh đệ của con mình và Nguyên Hạo thì đi chết cho rồi.

- Bá phụ quá lời, tiểu Thiên cháu xem như huynh đệ ruột thịt nên dù núi đao biển lửa cháu cũng vì nó xông pha.

- Không ngờ người cũng nghĩa khí ghê nhỉ, nhưng vậy mới phù hợp với ta hắc hắc

Tiểu hài đứng một bên chen miệng vào.

- Nơi này do ta dựng lên nên người có thể giao tiếp với ta và hai cái thần hồn này dễ dàng như vậy. Lão già kia nhãn quang tốt hơn người nhiều, nhưng mà cũng phải thôi, hẳn vốn là thần nhân mà.

Cả ba người lúc này đều nhìn chăm chú vào tiểu hài, tên này nhìn nhỏ xíu mà nói chuyện như lão già vậy.

- Người chính là đệ nhất linh căn trong thập đại linh căn sao?

Khương Thượng tò mò hỏi, lão cũng không ngờ tên Nguyên Hạo này cơ duyên nghịch thiên vậy. Có thể vào được Hư Lộ bí cảnh lấy được đệ nhất linh căn, tương lai tên này sẽ nhất phi trùng thiên, bá chủ một cõi. Nếu tiểu Thiên đi theo hẳn tương lai có hi vọng cứu lấy mẹ nó rồi.

- Phì, ta khinh. Mấy cái linh căn phế thải mà đòi so sánh với ta sao. Bốn gia gia đây quét ngang tất cả dễ dàng thôi.

Quá trâu bò. Cả ba người ánh mắt quái dị nhìn tên này, mặc dù người là đệ nhất cũng không cần chém như vậy chứ.

- Hừ, các người tin hay không thì tùy. Không nói chi xa xôi, chỉ cần người là chủ nhân của ta thì người có thể yêu cầu ta làm cho người một việc. Nào hỡi chủ nhân nhỏ bé, người cứ ước đi, ta sẽ cho người mãn nhãn.

- Chuyện gì cũng được sao?

Nguyên Hạo hai mắt sáng rực, cuối cùng thằng tiểu quỷ này cũng nói một câu có giá trị rồi.

- Khụ thật ra thì cũng trong khả năng của ta thôi, người cũng biết ta chỉ là linh căn thôi, không phải thần thánh a.

Tiểu hài hơi rụt rè lại, nó thấy mình hơi quá lỗ, lỡ tên này yêu cầu cao quá ta biết làm sao. Hư Lộ này kẻ thần thông là lão già kia, nó cũng do lão tạo ra thôi.

- Ta muốn trở thành thần tiên pháp thuật vô địch thiên hạ được không

Nguyên Hạo nghĩ có thực lực thì ở thế giới này mới dễ dàng giải quyết mọi chuyện.

- Thực lực phải do mình trui luyện mà có, xin ta thì có ý nghĩa gì?

- Ta khát, vậy người tự xưng là đệ nhất linh căn làm gì

- Người nghĩ thiên tài không cần tu luyện à, não nhỏ đúng là não nhỏ.

Nguyên Hạo điên tiết lên, hẳn muốn bóp chết tên này cho rồi. Đệ nhất chém gió thì đúng chứ chả được gì.

- Vậy cho ta tài nguyên tu luyện đi, người là đệ nhất linh căn. Nếu ta có đầy đủ tài nguyên thì tổn tí thời gian cũng thành cường giả được rồi

- Không có nốt, người nghĩ tài nguyên là cỏ dại à

- Móa, vậy người làm được cái gì chứ? Gì cũng không được ta biết xin gì đây.

Nguyên Hạo chán nản tuyệt vọng, tại sao số hắn lại nhận được loại mặt hàng

này làm linh căn chứ. Đột nhiên, Nguyên Hạo cảm giác tương lai mình sẽ không êm ả như mình nghĩ.(chuẩn rồi=)))

Tiểu hài cảm giác mình cũng hơi đuối ý bèn suy nghĩ nên làm gì để gỡ gạc. Khi nhìn lướt qua Khương Thiên và Khương Thượng thì mắt nó sáng lên, cười giảo hoạt nói:

- Người muốn tạo lại cơ thể cho cha con này không?

- Người làm được à. Nếu được thì ta cũng chấp nhận được

Nguyên Hạo giật mình, hấn quên mất hấn cố gắng từ lúc giải bàn cờ đến giờ là vì cứu Khương Thiên. Vạn Thiên Thư đã nói nếu thành công hấn sẽ có cơ hội tạo lại cơ thể cho tiểu Thiên, xem ra tên thần côn này phán đoán như thần.

- Ta không làm được nhưng....

- Cút ngay

Nguyên Hạo đã chờ sẵn tên quý này nói không được là mắng ngay.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Người Là Đồ Phế Cản

- Nghe ta nói đã, tuy ta không làm được nhưng ta có thể nhờ người khác giúp người. Các người đợi ta một lát, ta sẽ liên lạc với lão

Nói xong tiểu hài ngời xuống bất động, toàn thân thể vốn hư ảo của nó giờ tỏa ra thêm 1 tầng sáng nhạt nhìn rất huyền diệu. Trong lúc chờ đợi kết quả, ba người lại tâm sự thêm với nhau về tạo ngộ của cha Khương Thiên.

- Không ngờ chuyện của Khương bá phụ lại bi thương như vậy, cái gì là thần tiên? Theo cháu thấy chỉ toàn lũ tham lam ích kỷ mà thôi.

Nguyên Hạo hết sức bất bình, ở địa cầu của hắn mọi người đều nghĩ thần tiên chỉ giúp người, tiêu diêu mà sống. Không ngờ đến thế giới này hắn mới nhận ra sự thật phũ phàng, những kẻ mang danh thần tiên thì cũng mang tâm tư của phàm tục, có tham ái, sân si đầy đủ cả. Đồng thời hắn cũng thấy ấm áp trong lòng, Khương Thượng chia sẻ mọi chuyện với hắn như người thân vậy. Phải biết những bí mật này nếu lộ ra một tí đều mang lại họa sát thân cho mình, Khương Thượng làm vậy rõ ràng là hết sức tin tưởng hắn. Sự thật Nguyên hạo hắn cũng xem Khương Thiên như em ruột, nên có chết hắn cũng sẽ không lộ ra nửa lời.

- Haha, tu tiên đạo là nghịch thiên cải mệnh, không tiến ắt sẽ lùi nên nhiều người chỉ quan tâm làm sao để tăng thêm tu vi của mình bất chấp tất cả thôi.

Khương Thượng cười chua xót, lão cũng chỉ là tên cóc ké ở thần giới mà thôi, chính vì bản tâm lão thiện lương nên mãi chỉ là tên đệ tử ngoại môn quen, không có ngày thăng tiến. Nhưng lão không hối hận, lão đã tìm được được tình yêu của mình và sinh ra được Khương thiên. Bây giờ, lão chỉ có một mục đích là cứu thoát vợ mình ra khỏi tay bọn độc ác thôi, và mấu chốt chính là cậu thiếu niên này.

- Cháu không quan tâm, tâm không có thì nói gì đến việc khác, những kẻ như vậy càng mạnh chỉ hại người thêm thôi. Dù chuyện gì xảy ra, cháu sẽ luôn giữ vững cách làm người của mình.

Khí phách mười phần, Nguyên Hạo tỏ ra không hề e ngại bất kỳ điều gì, không vì sự quyền rũ dụ hoặc nào mà thay đổi chính mình. Đúng lúc này, ánh sáng bao quanh tiểu hài chợt tắt, tên tiểu tử đứng vỗ tay đắc ý:

- Thành công rồi, lão quỷ kia đã đồng ý cho chúng một nhánh Bất Tử Thụ hắc hắc ta ra tay thì chuyện gì cũng xong thôi.

- Bất Tử Thụ? Cái đó có thể tạo ra thân thể cho Khương Thiên và Khương bá phụ đúng không?

Nguyên Hạo lần đầu nghe được cái tên này, nhưng tên nghe ngẫu vậy chắc là không tầm thường rồi.

- Tất nhiên rồi, trong thiên địa này, một trong những đại kỳ vật chính là nó. Ngoài việc dùng luyện đan ra, nó còn một tác dụng vô cùng độc đáo là tạo ra một cơ thể hoàn mỹ. Với tiên nhân, họ có thể đoạt xá để hồi sinh nhưng nó có tỉ lệ thất bại nhất định và phải tìm cơ thể có tiềm lực tốt nữa. Với Bất Tử Thụ, người sẽ có thể tái tạo ra một cơ thể không tỳ vết tí nào, đặc biệt là đối với thằng nhóc vốn là Vĩnh Hằng chi vật kia. Nếu không có Bất Tử Thụ thì sẽ không thể nào kiếm được cơ thể phù hợp với hắn, trừ khi có Vĩnh Hằng chi vật khác.

Nói đến đây tiểu hài liếc mắt nhìn qua ba người cười thâm ý, rõ ràng mọi người đều hiểu chuyện tìm được Vĩnh Hằng chi vật khác vốn là viễn vông.

Nguyên Hạo xúc động nhìn Khương Thiên, vấn đề lo lắng của hắn cuối cùng đã có cách giải quyết rồi. Muốn quay lại cảm ơn thì tên tiểu hài lại lên tiếng:

- Tất nhiên trên đời này không có đồ miễn phí, lão kia muốn người phải giúp lão một việc. Ta đã hứa luôn giùm người rồi, với lại người cũng thiếu nợ ta một ân tình đấy nhé.

- Được rồi chỉ cần Khương Thiên và Khương bá phụ có thể khôi phục lại thì chuyện gì ta cũng hứa

Nguyên Hạo không cần suy nghĩ đáp ứng ngay, đạo làm người của hắn là vậy, có những chuyện dù trả giá ra sao hắn cũng không cần nghĩ ngợi. Ánh mắt Khương Thượng lóe lên, lão cảm giác mình không bằng Nguyên Hạo, hắn thật sự là người thuần khiết tình nghĩa. Khương Thiên có một ca ca như vậy thật là phúc phận quá rồi, lão lấy tay dụi dụi mắt thấy ươn ướt.

- Được rồi, lão nói khi người đủ thực lực để giúp lão thì lão sẽ nói cho người biết cần làm gì. Giờ ta sẽ giúp hai người kia tái tạo thân thể lại, hai người hãy buông lỏng thần hồn, ta sẽ dẫn dắt các người dung nhập vào Bất Tử Thụ.

Tiểu hài bắt đầu tỏa một năng lượng kỳ lạ bao lấy hai cha con Khương Thiên, hai phần Bất Tử Thụ cũng được lấy ra. Khương Thiên cảm giác năng lượng kia thật ấm áp, như đang được ôm ấp dịu dàng, cứ như vậy hai người chạm vào Bất Tử Thụ và biến mất.

- Giờ bắt đầu quá trình dung nhập của họ, sẽ mất tí thời gian, khoảng nửa tháng hoặc hơn. Còn người, ta và người số phận đã phải gắn liền với nhau, nên ta cũng muốn làm quen lẫn nhau, người cứ gọi ta là lão đại là được.

Nguyên Hạo trầm ngâm không biết đang nghĩ gì, rồi hắn vui vẻ vỗ tay một cái:

- Đúng rồi, ta gọi người là Tiểu Vô đi, tên này hay đó. Tiểu Vô người nói ta nghe về tác dụng của người đi, đệ nhất linh căn phải lợi hại lắm đúng không?

- Cái gì Tiểu Vô! Ta nói người gọi ta là lão đại mà

Tiểu hài bực bội dậm chân ầm ỹ

- Được rồi, Tiểu Vô ngoan, nói cho ta biết người lợi hại thế nào đi

Nguyên Hạo cứ như đang dụ dỗ một đứa bé vậy

- Hừ, ta tất nhiên là vô địch linh căn rồi. Nói cho người biết cho dù là linh căn

gì cũng có thuộc tính nhất định, nhưng với ta, ta có thể có tất cả thuộc tính nhưng tỉ lệ tinh thuần lại là tuyệt đối. Nói đơn giản người ta có 1 linh căn, thì gọi là thuần linh căn, nghĩa là linh căn đó thuần khiết 100% thuộc tính đó, người thì có một đồng thuần linh căn bên trong người đấy, nghĩa là người có thể tu mọi vũ kỹ của các thuộc tính đó, lợi hại không. Người khác chỉ có thể hấp thụ một lượng ít linh lực tùy theo tu vi, người thì không, Hư Vô có thể giữ linh lực vô cùng vô tận, nên căn bản người có càng nhiều tài nguyên người sẽ lên cấp như điều gặp gió, như hải tử ăn kẹo thôi mà hắc hắc. Người có biết luyện được sư, luyện khí sư, trận pháp sư không?

Tiểu Vô đặc ý vô cùng, nói không ngừng nghỉ.

- Ta biết, họ là những chức nghiệp vô cùng cao quý, vạn người có một.

- Đúng, người có Hư Vô linh căn, người sẽ có thể trở thành tất cả chức nghiệp đó. Cảm nhận cần có ở các chức nghiệp người đều có cả hắc hắc, thử tưởng tượng đó sẽ là tồn tại gì cơ chứ. Đó mới là sơ sơ về tu luyện thôi, còn về Hư Lộ này, khi người đạt đến thiên đạo cao nhất, người sẽ nắm được Hư Lộ trong tay, Hư Lộ này có biết bao tài nguyên, những thứ chỉ trong truyền thuyết thôi. Khi chưa đạt đến mức đó người cũng có thể vào đây tìm cơ duyên cho mình, tất nhiên sẽ có nguy hiểm song hành.

Hư Lộ này có bao thứ đáng quý Nguyên Hạo đã được nghiệm chứng, thử hỏi trở thành ông chủ của nơi này hẳn sẽ giàu có thế nào. Tài nguyên luyện được, luyện khí, trận pháp, các loại linh quả thiên địa... Trời ơi... Hạnh phúc quá. Nguyên Hạo cười ngậy ngất, cuối cùng hẳn cũng có cơ hội thăng hoa đổi đời rồi.

- Tuy nhiên cũng có vài vấn đề bé xíu

Tiểu Vô cười cười ti tiện nói, Nguyên Hạo ánh mắt nghi hoặc quay lại, hẳn rất sợ tên tiểu quỷ chường môn phái chém gió này.

- Cũng không có gì lớn lao đâu, thứ nhất là người chỉ có thể tu theo Hư Vô công pháp thôi, ở đây ta có tầng một công pháp. Muốn lấy tầng tiếp người phải vào tầng 2 Hư Lộ tìm, tầng hai chỉ nguy hiểm hơn tầng này tí thôi. Chuyện thứ hai là

linh lực người cần để tích tụ lên cấp nhiều hơn người ta tí xíu nên người cần nhiều tài nguyên tu luyện hơn.

- Tí xíu là bao nhiêu há

Nguyên Hạo thấy không ổn rồi, tên này nói chuyện mập mờ quá

- Khoảng trăm lần mà thôi

- Móa

Nguyên Hạo không kìm được mà chửi lên, gấp trăm lần là khái niệm gì cơ chứ.

- Người làm gì mà la làng lên thế, người không nghĩ với điều đó ở cùng cấp bậc người là vô địch à

- Ta khác, người tốn gấp trăm lần kẻ khác mà còn không mạnh hơn thì đi đập đầu vô bông gòn chết đi cho nhanh

Nguyên Hạo rống lên, hẳn mất niềm tin trầm trọng rồi.

- Thôi được, dẫu sao ta vẫn vào Hư Lộ tìm tài nguyên thăng cấp được, trong này mọi thứ trân quý hơn bên ngoài vạn lần.

- Người nằm mơ à, ai nói với người là người có thể tự do vào Hư Lộ thế

-.....

- Đừng lòi mắt ra nhìn ta, muốn vào Hư Lộ người ít nhất phải tu luyện đại thành tầng một Hư Vô công pháp. Còn điều thứ 3 là người sẽ không có hỗ trợ gì khác nữa đâu. À còn điều thứ 4 nữa là người sắp bị truyền tống ra khỏi Hư Lộ rồi. Cuối cùng là đừng tìm ta, ta không thích bị làm phiền đâu. Tạm biệt nhé.

Vừa dứt câu, không đợi Nguyên Hạo phản ứng thì Tiểu Vô đã phát ra năng lượng bao quanh hẳn. Vài hô hấp sau Nguyên Hạo đã thấy mình ở bên ngoài thân điện rồi, thân côn và Huyết lão đều giật mình vui mừng định chạy lại thì thấy hẳn ngửa mặt lên trời gầm to:

- Tiểu Vô, người là đồ phế căn.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Tòng Quân (Thượng)

- Nguyên Hạo, người vẫn bình an, lão già ta thật mừng quá

Huyết lão như thấy được cọng rơm cứu mạng, khuôn mặt giàn giụa nước mắt lao thẳng đến Nguyên Hạo. Chưa bao giờ lão thấy Nguyên Hạo đáng yêu như lúc này, những giây phút lão ở cạnh tên Vạn thần côn này chả khác nào địa ngục.

- Lão bị sao thế?

Nguyên Hạo nghếch mặt ra, nhìn cảnh Huyết lão bình thường lạnh lùng giờ như đứa con nít đang tím lấy tay áo hẳn sụt xùi rơi lệ. Không ổn nha, Nguyên Hạo lập tức cảnh giác, hẳn vội quên đi Tiểu Vô vì hẳn nhớ đến một kẻ đáng sợ không kém: Vạn Thiên Thư. Một bóng đen khác bất chợt cũng nhanh như cắt phóng đến ôm chầm lấy Nguyên Hạo

- Nguyên Hạo, ta cũng nhớ người quá à

Nguyên Hạo chết đứng như tượng đá, Huyết lão quái thì ré lên như bị thọt tiết rồi lồm cồm lùi chạy ra xa ngay. Lão còn ngoái lại nhìn Nguyên Hạo một cách đồng cảm, nhưng cũng lóe lên ánh mắt kính phục. Thật là khí tiết nha, gặp chuyện vậy mà vẫn đứng vững vàng được như thế. Nhưng lão nào biết giờ phút này Nguyên Hạo hẳn khóc đầu ra nước mắt, từ lúc sinh ra đến giờ chưa có người yêu, thế mà giờ lại bị một tên nam nhân ôm ấp như thế. Sốc, thật sự bi kịch nhân gian mà.

- Người làm sao vậy Nguyên Hạo? Người quá hạnh phúc khi gặp ta đúng không? Ngoan, bình tĩnh lại nào.

Vạn thần toán hết sức quan tâm vỗ vỗ má của Nguyên Hạo, nhìn hết dụ dàng âu yếm nha. Lúc này Nguyên Hạo mới giật mình ngả chổng vó ra, mồ hôi chảy ướt nền đất, mặt tái ngắt không còn chút máu nào. Tên này mới là đệ nhất, lão tử dám

cá Tiểu Vô mà gặp hần cũng bỏ chạy mất bóng thôi.

- Hì hì không đùa với người nữa, chúc mừng người đã đạt được đại kỳ ngộ. Bây giờ số phận của người chỉ mới bắt đầu thôi

Vạn Thiên Thư đột nhiên nghiêm túc lại, phải nói khả năng diễn xuất của hần là vô hạn.

- Kỳ ngộ, người nói cái phế căn đó à? Tên gì ấy nhi? À hình như là Hư Vô linh căn.

Nguyên Hạo bè diu nói, hần không biết cái gì đệ nhất chứ chém gió mặt dày thì cái linh căn này đúng là vô đối rồi. Vạn Thiên Thư nghe vậy suýt nữa phun ra, nhưng hần đảo mắt vài cái cũng hiểu sơ sơ vấn đề nên cười xoa nói:

- Trong thiên địa này chỉ có linh căn của người có linh tính thôi, người có hiểu điều đó là gì không? Thử tưởng tượng người có thêm một đồng đội trong lúc tu luyện thì sẽ ra sao? Hư Vô linh căn không bao nhiêu người biết về nó cả, nhưng những ai biết đều khát khao có được nó dù phải trả giá nào. Vì nó sẽ giúp họ có cơ hội chứng đạo tối cao, nhưng đó là chuyện sau này. Hiện tại, người chỉ còn một nén hương nữa thôi, sau đó người sẽ bị truyền tống khỏi Hư Lộ, những thắc mắc người có thể hỏi linh căn của người. Nó tồn tại không biết bao lâu rồi, có thể cùng với thiên địa này, nên kiến thức nó thôi cũng đủ cho người ngạo thị thiên hạ rồi. Ta chỉ muốn nói vài điều riêng với người.

Vạn Thiên Thư sắc mặt trở nên nghiêm trọng, hần quỳ một chân xuống vái Nguyên Hạo một cái, ánh mắt bi thương:

- Vạn gia chúng ta, từ biết bao vạn năm xưa, vốn là đệ nhất thần toán trong ngũ đại tiên tri gia tộc lớn nhất thần giới. Sau việc tiên đoán sấm truyền của Hư Lộ, rất nhiều trưởng lão trong ngũ đại gia tộc đã ngã xuống. Khi đó mọi người luôn tin tưởng vào lời tiên tri và quyết tâm sẽ bảo hộ cho bí mật muôn đời, chờ người mà Hư Lộ lựa chọn đến để giao chìa khóa cho hần. Gia tộc ta chính là người thủ hộ chính của bí mật đó, nhưng thế sự thay đổi, rất lâu sau các gia tộc khác đã không còn tin vào tổ huấn. Bọn họ đã nhiều lần kiến nghị muốn chúng ta giao ra chìa khóa để

tìm hiểu về bí mật muôn đời, chúng ta đã kiên quyết phản đối. Thế là đến một hôm, tử đại gia tộc đã liên kết với những kẻ ngoài để tấn công vào Vạn gia...

Nói đến đây, mắt của Vạn Thiên Thư đỏ ngầu lên, hai tay nắm chặt, nghe được cả tiếng xương kêu răng rắc.

- Chúng ta đã chiến đấu vô cùng quả cảm, trận đánh đó hết sức khốc liệt, diễn ra suốt 3 ngày liền nhưng bọn viện binh của chúng rất mạnh. Cuối cùng các vị trưởng lão và cha ta, gia chủ Vạn gia đã liều mạng mở đường máu để ta, nhị ca và đại tỷ phá vòng vây chạy ra. Nhưng giữa đường bị truy đuổi, nhị ca ta đã bị bọn chúng đuổi kịp, sống chết chưa rõ, ta đã đoán mệnh cho nhị ca nhưng không được. Cuối cùng để đánh lừa bọn địch, đại tỷ ta cũng dắt hết mọi người đánh lừa chạy theo hướng khác, người đã giao lại chìa khóa của bí mật muôn đời cho ta nắm giữ. Người có biết ta đã từng rất hận người không? ta hận Hư Lộ, vì nó mà gia tộc ta đã bị phục kích, gần như tất cả đều đã ngã xuống. Sau này, ta biết được, vốn bọn họ cũng ganh ghét với gia tộc ta từ lâu, chỉ là e ngại thực lực của chúng ta thôi. Người... Từ bây giờ người phải tự mình bước đi, nếu người có thể đến được thần giới, lúc đó mới có thực lực đưa ta ra khỏi Hư Lộ này. Lúc đó, Vạn Thiên Thư ta sẽ vì người mà cố gắng sức mình.

Nguyên Hạo nhìn Vạn Thiên Thư thật sâu, giờ này tên kia không còn là gã biến thái sặc sỡ nữa mà là một người đầy nghị lực mạnh mẽ. Rõ ràng tên thần côn đã chịu sự truy đuổi gắt gao, đau khổ thương tâm rất nhiều, hẳn mang theo ý nguyện của cả một gia tộc trên vai mình. Lúc này một luồng lốc xoáy hiện ra, hướng Nguyên Hạo mà đến nhưng hắn không quan tâm, hắn bước đến đặt một tay lên vai Vạn Thiên Thư kiên nghị nói:

- Ta không biết an ủi kẻ khác, ta chỉ có thể nói nếu Nguyên Hạo ta có ngày như người nói. Ta nhất định sẽ giúp người đòi lại tất cả những gì Vạn gia các người đã hứng chịu. Giờ người hãy buông bỏ xuống đi, ôm hoài một thứ chắc người cảm giác mệt mỏi lắm.

Dứt lời thì Nguyên Hạo cũng bị cuốn mất vào dòng xoáy, chỉ còn lại Vạn Thiên Thư đứng đó. Bóng gã hết sức tịch liêu, gã chưa từng quên mỗi thù gia tộc và trách

nhiệm của mình. Bước từng bước dài đến gần Huyết lão, gã không nhìn nói với một giọng điệu đầy chất nam tử khác ngày thường:

- Về thôi lão, ta mệt mỏi rồi.

Đông đại lục, có hàng trăm quốc gia lớn nhỏ khác xen kẽ nhau, ở An Nam quốc, một quốc gia thuộc dạng nhỏ bé nhất cách Đông Vũ quốc cũng không xa lắm, chiến sự đang diễn ra khá gay gắt. An Nam quốc nằm trong khối thập quốc Hành sơn, tức là gồm mười quốc gia nhỏ xíu có lãnh thổ được dãy núi Hành sơn chạy dọc qua. Bản thân các nước này tuy nhỏ bé nhưng lại không hề đoàn kết, cứ đánh nhau suốt ngày nên dân chúng lâm than vô cùng. Cũng may vì tài nguyên thập quốc quá kém nên không nước lớn nào hứng thú với họ cả nên các cuộc chiến chỉ là nội bộ lẫn nhau thôi, An Nam quốc trong đó lạ thuộc hàng yếu nhất nên chủ yếu phòng ngự chứ không thể đi xâm chiếm các nước khác được.

Lạc thành nằm ở biên giới An Nam quốc, là nơi đầu chiến tuyến, các cuộc tấn công của các nước là hết sức khốc liệt. Tướng giữ thành là Trần Mưu, cực kỳ dũng mãnh, chính nhờ ông mà Lạc thành vẫn giữ vững sau nhiều năm khói lửa. Hôm nay ông đang cùng các tướng lĩnh họp khẩn cấp, hai nước sát bên là Triệu quốc và Lương quốc liên kết với nhau nhằm xâm lấn An Nam quốc. Nhận được tình báo, Trần Mưu lập tức triệu tập mọi người bàn mưu lập kế. Thấy bộ hạ đến đông đủ, Trần thống soái đập bàn tuyên bố:

- Hôm nay ta triệu tập khẩn cấp các người đến đây là vì có tin tình báo hết sức quan trọng. Triệu quốc và Lương quốc đã cấu kết với nhau đem hai mươi vạn đại quân sang xâm chiếm nước ta. Lạc thành chúng ta bằng mọi giá phải cản bước quân thù bằng mọi cách, các tham mưu tướng lĩnh có mưu lược gì hãy nêu ra để chúng ta cùng thảo luận.

Trần Mưu nhìn lướt qua mọi người, một lão tướng nhìn dày dặn kinh nghiệm đứng ra chấp tay nói:

- Theo mặc tướng thấy thì chênh lệch về quân số quá lớn, chúng ta nên tử thủ

trong thành, đợi viện binh đến mới là thượng sách.

- Chênh lệch quá lớn, theo hạ thần chúng ta phải di dời dân chúng trước rồi cho quân đội lui binh về Quảng Hà thành có trọng binh canh giữ để phòng ngự thì khả năng sẽ tốt hơn.

Lại một vị tướng nữa đứng ra ý kiến, nhất thời cả đại sảnh ồn ào hẳn lên. Mọi người nhất thời không thống nhất ý kiến, ngay cả Trần Mưu cũng khó xử. Đây chính là một trong những trận chiến lớn nhất đời cầm binh của ông, sai một bước sẽ ảnh hưởng rất nghiêm trọng. Ánh mắt lóe lên, Trần Mưu vung tay nói lớn:

- An Nam chúng ta chiến đấu bảo vệ bờ cõi, tại thiên chứng giám. Nay bỏ thành hay tử thủ thật sự là quyết định không dễ dàng, tính mạng mấy vạn dân chúng, ta không thể tùy ý được nên ta muốn xin ý chỉ trời cao. Hãy triệu hồi pháp sư của Lạc thành đến làm phép cầu cúng đi

Một canh giờ sau, đàn cầu trời được lập trên đài cao phủ thành chủ, mọi người đều tón tâm cầu khẩn. Thành chủ và Trần Lưu nghiêm trang thấp hương, hai hàng dài đạo sĩ không ngừng niệm kinh chú. Lúc này trời bỗng nổi gió sét lên dữ dội, mây đen che kín, một con đường âm u hiện ra giữa không trung. Tất cả đều khiếp đảm, vội quỳ lạy liên hồi, Trần Mưu chỉ hi vọng cầu cúng lấy niềm tin cho mọi người không ngờ lại động lòng trời cao thật sự. Một cơn lốc xoáy truyền thẳng xuống tế đàn rồi rút đi, chỉ để lại một người đứng hiên ngang. Thân, nhất định là thần nhân xuống giúp chúng ta đánh đuổi bọn giặc rồi. Tất cả mọi người quỳ rạp, lệ nóng oanh tràn.

- Ta đang ở đâu đây nhỉ?

Nguyên Hạo sau khi bốt choáng do truyền tống thì thấy rất nhiều người đang quỳ lạy mình, cảm giác có gì không đúng. Hắn không biết mở lời thế nào thì đột nhiên Trần Mưu đứng dậy đi đến trước hắn ôm quyền kính cẩn, sau đó hét lên với mọi người:

- Đây là trời cao phái sứ giả xuống giúp chúng ta diệt giặc, bảo vệ quê hương. Trận này nhất định chiến thắng.

Tất cả đều khí thế hào hùng gào thét hai từ chiến thắng theo Trần nguyên soái, tiếng van khắp cả Lạc thành. Cứu tinh đã đến, chúng ta sẽ liêu mang với kẻ thù.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Tòng Quân (Hạ)

- Ta không phải....

Vừa định phản đối, Nguyên Hạo thấy cả rừng người đang nhìn hẳn thấy rừng mình im bật ngay. Sao ta có cảm giác mình giống gà lạc bầy sói thể này, cả đám cứ nhìn mình với ánh mắt nóng rực. Nếu như ta mà nói mình không phải tiên nhân chắc chắn sẽ bị bọn chúng băm vằm ra ngay, hiểu vấn đề trong chớp mắt Nguyên Hạo lập tức thay đổi đối sách ngay. Phất tay áo lên, hẳn ra vẻ xuất thần, đôi mắt lim dim, giọng nói vang vọng, rõ ràng tên này học hỏi được Vạn thần côn phong cách khá tốt nha.

- Chúng sinh đều có sinh mệnh, bọn giặc ngoại xâm dám xâm lấn đất nước này, ta phụng theo ý trời, sẽ giúp các người đánh đuổi ngoại xâm, giữ vững bờ cõi.

Sục sôi, ánh mắt tất cả đều đỏ ngầu long lên, bọn họ gầm lên những tiếng hoan hô vang dội khắp một góc Lạc thành. Rõ ràng hiệu ứng của một vị tiên nhân nói hoàn toàn khác biệt so với Trần Mưu, sự tự tin dâng lên cao chưa từng có. Khi buổi tế đàn kết thúc, Trần Mưu mời Nguyên Hạo về phủ đệ của mình để trình bày về tình hình chiến trận. Nghe đến việc quân địch đông gấp mười binh lính trong thành thì Nguyên Hạo mặt xanh như tàu lá, hẳn không có làm việc ác tà trời nhưng sao lần nào cũng gặp chuyện xui như vậy chứ. Khi đã sơ lược hết mọi thứ, Trần Mưu đến gần Nguyên Hạo, bậm chuyen một cách thì thào, tránh để người khác nghe lén:

- Tiên nhân ghé qua giúp đỡ, mạc tướng hết sức bất ngờ và cảm động, thay mặt con dân Lạc thành đa tạ công ơn của người. Nhưng theo mạc tướng biết thì các tông môn tiên nhân đều không quan tâm đến chuyện thế tục, không biết là tiên nhân ngài đến đây là...

Với địa vị của Trần Mưu, hẳn có thể biết vài bí mật về tiên giới mà phàm nhân

không được biết như sự tồn tại của người tu tiên, các tông môn và các qui tắc ứng xử của họ. Chính vì vậy, nên gã khá bất ngờ việc Nguyên Hạo xuất hiện nơi này, từ xưa đến nay thành bại của quốc gia vốn không hề liên quan đến các tông môn. Địa vị của họ siêu nhiên thế tục, dù triều đại nào thì cũng không ai dám chọc đến họ cả.

- Ta không thuộc tông môn nào cả, vốn là tán tu đi ngang qua thôi.

Nguyên Hạo tỏ vẻ hồ hững đáp, hẳn từng trong Phong Linh tông một tháng, cũng tìm hiểu ít nhiều về tu chân giới nên biết được ngoài tông môn tu tiên ra thì còn khá nhiều tán tu tự do. Do thiếu thốn tài nguyên tu luyện nên tán tu cường đại rất ít, nhưng tán tu lại không phải bị tông môn quản lí. Vì lẽ đó, một số tán tu sẽ đi vào nhân gian phạm tục để hưởng thụ và để được cung phụng tài nguyên. Nên nhớ sức của một tiên nhân hơn xa một quân đoàn, tiên phạm vốn không cùng tầng thứ. Hai mắt của Trần Mưu sáng lên, hẳn biết đối với tán tu thì có đủ sức hấp dẫn sẽ có thể chiêu dụ được bọn họ. Có tin đồn rằng hoàng thất các nước đều có tán tu làm cung phụng, ngoài ra hằng năm họ còn dâng lễ cho các tông môn trong phạm vi của mình để tỏ lòng kính ngưỡng nữa. Có điều, Trần Mưu lại không biết tiên nhân cần gì a.

- Mạc tướng đã hiểu, không biết tiên nhân có điều chi phân phó, nhân dân Lạc thành nhất định sẽ khiến người hài lòng.

Nguyên Hạo trong lòng cười thầm, tên Trần thống soái này nhìn có vẻ là hữu dũng vô mưu, nhưng thật chất lại vô cùng tinh tế, mọi người không chú ý sẽ bị hắn cho ăn vố đau chứ chả chơi.

- Khụ khụ, ta vốn không phải người nơi đây, người hãy cho ta biết sơ bộ về địa phương này cùng với những kiến thức của người về tu chân giới, các tông môn đi.

Nguyên Hạo đang lo sợ hẳn bị Hư Lộ tiễn đưa đến nơi xa xôi nào nhưng sau khi nghe Trần Mưu kể lể suốt hai giờ, hẳn bèn thở phào nhẹ nhõm. Thì ra hẳn vẫn ở Lạc Thần đại lục, nơi này càng không xa Đông Vũ quốc lắm, thì ra Hư Lộ cũng có tí tình người, chứ mỗi lần cứ quăng hẳn đến một giới diện xa lạ nào thì hẳn điên lên mất. Tu chân giới nơi đây thì có vẻ không phát triển lắm, Trần Mưu không biết nhiều lắm, nhưng nghe hẳn kể thì số lượng tông môn tu tiên hơi ít so với Đông Vũ

quốc. Nguyên Hạo nhớ khi hẳn đọc trộm một số thư tịch mà Bàn tử đưa cho thì tông môn sẽ lựa chọn nơi có tài nguyên tu luyện và linh khí nồng đậm để khai môn lập phái, xem ra nơi này cũng không phải đất lành chim đậu gì. Bản thân Trần Mưu cũng không biết các tông môn tọa lạc nơi nào, chỉ có hoàng gia là biết thôi, vì nghe nói con cháu các vị đại thần và hoàng thất thường vài năm sẽ có cơ hội trắc thí cơ hội thành tiên nhân gì đó, mà cơ duyên này tháng sau sẽ đến. Trần Mưu đã dùng tích góp của mình để lo lót một vị trí cho hai ái tử của mình, hi vọng chúng có cơ hội thoát thai hoá cốt, một lần lột xác, nhất phi trùng thiên thành tựu tiên nhân thì Trần gia hẳn sẽ bền vững như Thái Sơn.

- Được rồi, những thông tin người cung cấp đều rất hữu ích, về vấn đề ngoại xâm, ngày mai ta sẽ bàn bạc với người sau, giờ ta muốn tu luyện một tí.

Nguyên Hạo ra lệnh trục khách, hẳn cần thời gian để lên kế hoạch cho mình. Trần thống soái là người hiểu chuyện, hẳn vâng dạ rồi vội vàng lui xuống ngay. Tiên nhân đã nói vậy nghĩa là đã đồng ý giúp đỡ rồi, chỉ là không biết sau đó người ta sẽ đòi hỏi gì đây, chỉ sợ công phu sự tử ngậm thì tiêu mất. Trong lòng của gã vừa vui vừa lo âu lẫn lộn, nhưng gã cũng không còn cách nào, đâm lao thì phải theo lao thôi.

Trong phòng giờ chỉ còn lại một mình, Nguyên Hạo đi qua đi lại suy ngẫm. Hẳn không thân không thích, giờ tìm đường về Phong Linh tông quá xa xôi, mà về đó biết giải thích sao với họ, rồi chuyện hẳn và Khương Thiên vốn không thể tu luyện giờ lại thành có thể thì biết giải thích sao. Con đường đó quá nguy hiểm, tốt nhất hẳn nên tu luyện đến một trình độ không sợ uy hiếp nữa rồi hẳn về tìm Bàn tử sau. Dù sao tên mập đó vốn là thuần linh căn, là của báu cả Phong Linh tông bảo hộ nên không lo gặp chuyện gì cả. Nghĩ vậy, Nguyên Hạo quyết định sẽ ở lại đây trước, hẳn định tìm cách để đến được tông môn tuyển chọn đệ tử lần này của hoàng gia ở kinh thành. Và mấu chốt vấn đề này chính là Trần Mưu, ta phải làm sao để hẳn mang ơn mình, rồi nhờ hẳn giúp mình một danh ngạch trắc thí là được. Quá hay, ca quá là thiên tài mà, Nguyên Hạo vừa định ngước cổ lên cười đắc ý thì hẳn sực nhớ ra việc Trần Mưu và Lạc thành nhờ hẳn. Đối đầu với hai mươi vạn quân nha, giờ thì miệng hẳn lại đắng chát, ta chưa tu luyện ngày nào, dù Hư Vô linh căn thì làm cái quái gì được, căn bản cùng phạm nhân khác gì nhau đâu. Càng nghĩ càng

rồi, hẳn không muốn con đường gập ghềnh mà hẳn mới bước đi lại vấp phải hòn đá lớn mà dừng lại như vậy.

- Đúng rồi, đi hỏi Tiểu Vô xem, xem ra chỉ có thể nhờ nó thôi.

Ý nghĩ vụt qua, Nguyên Hạo bình tâm lại tí, nhưng hẳn lại cười khổ.

- Tên tiểu quỷ kia căn bản không chỉ ta làm sao để liên lạc với nó mà

Hết cách, Nguyên Hạo chỉ biết gọi tên Tiểu Vô liên tục, hi vọng nó nghe thấy mà hồi đáp một tiếng, nhưng gọi khan cả giọng cũng chả thấy gì cả. Chán nản nằm vật ra giường, Nguyên Hạo mắng to:

- Được... được, người không thèm đếm xỉa ta chứ gì. Ta với người vốn là một thể, ta chết rồi thì người có mà đi theo nhé, cho dù không thì ta xem người tìm chủ nhân khác thể nào đây.

Sử dụng đến chiêu cuối cùng là ăn vạ này, Nguyên Hạo cũng đầu hàng rồi, hi vọng tên tiểu gia gia này không có chơi trò "đồng quy vu tận" với ta. Lúc này, một tiếng uể oải vang lên, bóng hình mờ ảo của Tiểu Vô cũng hiện ra ngay trên ghế đối diện.

- Ta nói người đúng là não nhỏ mà, ngoài than thở ra chẳng biết làm gì à. Thật là phiền phức quá

Tiểu vô khinh thường nói.

- Tiểu Vô của ta! Người biết ta phải đối mặt là gì không hả, hai mươi vạn đại quân đó, không phải hai mươi tên đâu. Mà ta giờ chưa tu luyện gì, đánh đấm cái rắm gì được. Tên mập Bàn tử cũng tu luyện cùng với cả đồng đan dược, linh thạch mới có thể mười ngày ngưng khí thành công tầng thứ nhất, ta tu luyện tốn kém gấp trăm người khác, mà lại nghèo xơ xác ra, người nghĩ ta làm gì hả.

Nguyên Hạo chỉ vào Tiểu Vô than trách xối xả, nước bọt cùng văng ra như là mưa xuân, hẳn triệt để ức chế quá rồi.

- Hừ, người đã tu luyện chưa mà nói như đinh đóng cột thế. Cho dù Thiên giai công pháp vô cực thượng phẩm thì so với Hư Vô công pháp cũng là trò cười mà thôi. Bản chất Hư Vô công pháp nếu đủ tài nguyên thì tu luyện nhanh hơn người khác cả vạn lần đó chứ.

Tiểu Vô tỏ vẻ tức giận, không ngờ tên này không biết xem hàng như vậy, đừng nói hai mươi vạn quân, cho dù là trăm vạn, ngàn vạn thì đã sao chứ, làm phiền giấc ngủ của ta quá đi.

- Người cứ thử nhắm mắt lại tĩnh tọa đi, Hư Vô công pháp trong đầu người rồi, chỉ cần người quán tưởng đến nó sẽ hiện ra thôi

Nghe yêu cầu của Tiểu Vô, Nguyên Hạo bắt đầu ngồi xuống nhắm hai mắt lại, hần bắt đầu rơi vào trạng thái nhập định. Từng luồng tin tức như mạch nước ngầm chảy vào hải não của hần, Hư Vô công pháp tầng thứ nhất: "khởi tạo Hư Vô". Khác với những công pháp khác, mục tiêu của Hư Vô công pháp là tạo ra hình thái ban đầu của Hư Vô bên trong đan điền của người tu luyện. Nếu như với mọi công pháp thì vỡ đan điền đồng nghĩa với mất hết tu vi, nhưng ở đây ngoài đan điền ra thì lại có một nơi kỳ bí hút lấy linh khí và tồn trữ linh lực là Hư Vô điểm. Nguyên Hạo sau khi hiểu đại khái thì tỏ ra khá hứng thú:

- Thì ra là vậy, giống như người khác chỉ có một bình xăng linh lực, mình lại có một cái trạm bơm bên trong, nhưng tu vi vẫn vậy, nên dường như linh lực của ta là vô tận so với cùng cấp haha

- Kém cỏi, người mới hiểu sơ sơ vài câu trong công pháp mà đã đắc ý vậy rồi, thật không có tiền đồ tí nào. Người khác tu luyện dung hợp các kiểu linh lực có thể bị tẩu hỏa nhập ma, bạo phát mà chết, còn người cứ đưa vào Hư Vô mà dung hợp thì có chuyện gì cũng không tí nào ảnh hưởng gì người cả. Phải biết võ kỹ, bí pháp càng cao thì tỉ lệ thất bại càng lớn, phản hệ hết sức trầm trọng.

Tiểu Vô dánh vẻ hận luyện sắt không thành rắn dạy, Nguyên Hạo một bên lắng nghe nhưng không tỏ ra bực bội. Cái hần cần chính là những diễn giải của gia hỏa này, nó sẽ giúp hần tiết kiệm thời gian và sai lầm trong tu luyện. Bản thân coi phim nhiều hần cũng hiểu tẩu hỏa nhập ma đáng sợ như thế nào rồi.

- Được rồi, nhìn dáng vẻ thành khẩn của người, người bắt đầu tu luyện đi, quan trọng nhất của Hư Vô công pháp chính là tăng một này, người phải hình thành Hư Vô điểm, nếu thất bại thì coi như chúng ta vô duyên với nhau rồi.

- Cái gì? Không phải ta là người được chọn sao, có chuyện thất bại nữa à.

Nghe như sét đánh ngang tai, Nguyên Hạo trợn mắt nhìn Tiểu Vô.

- Người tưởng tu luyện dễ như ăn kẹo á, nếu vậy thì người tu tiên sẽ nhiều như chó mèo chạy đầy đường rồi. Người lại tu luyện công pháp vô địch thì nguy hiểm càng cao, nhiều khi mình biến mất khỏi thế gian này còn không biết đó hắc hắc. Bắt đầu đi, ta sẽ ở bên cạnh hỗ trợ cho, coi như người nợ ta thêm một lần nữa.

Tiểu Vô phát phát tay, nó xem như việc Nguyên Hạo thành công hay thất bại cũng chẳng có gì quan trọng cả. Cảm tức lờm một cái thật sâu, Nguyên Hạo cũng bắt đầu đả tọa, hẩn niệm và thực hành theo từng câu Hư Vô công pháp. Thường thì người khác tu luyện bắt đầu là có thể ngưng tụ từng tia linh khí về đan điền, nhưng công pháp này mới đầu lại chẳng quan tâm cái linh khí gì cả: "Lìa khỏi thiên địa, dẫn nhập đan điền, Hư Vô điểm hiện". Sau năm canh giờ kiên trì không ngừng nghỉ, Nguyên Hạo toàn thân ướt đẫm mồ hôi, hẩn đã rơi vào trạng thái vong ngã, đan điền nguyên Hạo giờ hình thành một lỗ xoáy hút lấy sinh mệnh lực của hẩn. Chẳng mấy chốc, toàn thân cậu đã ồm như bộ xương, run rẩy sắp ngã, không còn cảm giác sự sống nữa, nhưng trong đầu Nguyên Hạo vẫn không ngừng niệm pháp quyết không ngơi nghỉ. Tiểu Vô đứng xem hai mắt cũng sáng lên:

- Tên nào nhỏ này cũng không phải quá tệ, hẩn có sự chấp nhất trong đạo tâm của mình. Người này thành công thì... hắc hắc nếu hẩn thành công ta cũng muốn theo hẩn xem hẩn sẽ đi xa đến mức nào.

Lúc này thì một tiếng âm trầm thấp vang lên trong cơ thể Nguyên Hạo, sự sống của hẩn đã tắt lịm, nếu người khác ở đây sẽ giật mình vì không chú ý kỹ sẽ không cảm giác thấy sự tồn tại của hẩn trong phòng này nữa. Thế nhưng, giờ đây trong không gian cả phòng lại như vang lên tiếng của Nguyên Hạo nhưng không phải qua tiếng động, mà là vang vọng trong linh hồn:

"Lìa khỏi thiên địa, dẫn nhập đan điền, Hư Vô điểm hiện"

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Bước Vào Ngưng Khí Kỳ

- Đến lúc rồi

Tiểu Vô lập tức hóa thành màn sáng bao lấy Nguyên Hạo vào trong, từ trong đan điền rung lên những chấn động dữ dội, có nguy cơ vỡ nát ra. Đồng thời lúc này, thiên địa dị tượng xuất hiện, toàn bộ Lạc thân đại lục đều thấy bầu trời là một mảnh sáng chói lóa. Hàng loạt các cường giả từ tông môn đến ẩn thế đều đi ra quan sát, đây là điều chưa từng có trong lịch sử đại lục. Vô số lời bàn tán, suy đoán đưa ra trên khắp đại lục, kẻ thì lo sợ thiên phạt, người thì đoán là một bí cảnh di tích nào đó mở ra, lại có tên cho rằng đây là bảo vật xuất thế. Tuy nhiên, hiện tượng kỳ lạ đó lại không duy trì quá lâu, khoảng một nén nhang sau thì mọi thứ lại trở lại bình thường nhanh chóng. Nhưng phong ba chỉ mới bắt đầu khởi lên mà thôi, rất nhiều thần toán tiên tri đang nỗ lực tìm câu trả lời, còn ở Lạc thành Nguyên Hạo lại đang trong trạng thái vong ngã nên hẳn không biết chuyện gì diễn ra ngoài kia cả. Lúc này bên trong đan điền của hắn, một điểm sáng cực kỳ nhỏ xuất hiện như có như không, hết sức ảo diệu.

- Mau tiếp tục phần tiếp theo của Hư Vô công pháp để hấp thu linh khí thiên địa đi, nếu không ngươi sẽ chết thật đó.

Tiếng Tiểu Vô vang lên trong tâm trí Nguyên Hạo, nguy hiểm vẫn chưa qua, hắn còn phải vượt qua một ải này nữa. Nguyên Hạo cố gắng bằng tia ý thức cuối cùng của mình, bắt đầu tiếp tục công pháp để hút lấy linh khí xung quanh. Lúc đầu thì chỉ từng tia linh khí nhỏ thẩm thấu vào cơ thể hắn, đi qua một chu thiên hết sức khó khăn mới tiến về đan điền.

- Không ổn, quá chậm rồi

Tiểu Vô lo lắng, nhưng nó lại không thể làm gì hơn, mọi chuyện bây giờ đành

theo ý trời vậy.

"Không, ta không thể đầu hàng. Ta không muốn thất bại trước số phận"

Khóe miệng Nguyên Hạo máu ứa ra, hắn bất chấp đau đớn như lục phủ ngũ tạng tan nát để tăng tốc hấp thụ linh khí lên. Giờ thì một lần đã có vài tia tiến vào cơ thể hắn nhanh chóng, càng lúc tốc độ càng nhanh. Chính Tiểu Vô cũng sửng sờ, tên nhỏ này vậy mà thành công rồi. Lúc này, phía trên căn phòng của Nguyên Hạo bên trong Trần Mưu phủ đệ đã hình thành một lối xoáy linh khí vô cùng bá đạo. Gia nhân, vệ binh phủ đều nhốn nháo rối loạn cả lên, Trần Mưu cũng vội vàng ra xem. Khi thấy lối xoáy dị tượng xuất hiện từ căn phòng của Nguyên Hạo thì hắn thở phào rồi yêu cầu mọi người giải tán, dù có chuyện gì cũng không được làm phiền đến người trong căn phòng đó. Sau khi tất cả rời đi, Trần Mưu vẫn đứng yên cung kính, gã cảm thấy việc mình chiêu mời tên tiên nhân này hết sức đúng đắn, nhìn uy năng thể kia thì quân địch chỉ thấy thôi cũng run rẩy sợ vỡ mật chứ nói chi đến đánh nhau.

Bên trong phòng lúc này, cơ thể Nguyên Hạo đã khôi phục trở lại, nhìn còn cường tráng và rắn rỏi hơn trước, xung quanh hắn thì đầy chất dịch đen hôi thối nhầy nhụa. Thế nhưng Nguyên Hạo vẫn không hề biết, hắn còn tiếp tục thổ nạp linh khí thêm 2 canh giờ nữa mới ngừng lại. Thở ra một ngụm trọc khí, gã mở mắt ra, trong ánh mắt toát lên một thần thái minh mẫn lạ thường. Nguyên Hạo cảm nhận được năm giác quan của mình bây giờ cực kỳ thính nhạy, hắn có thể thấy được từng hạt bụi bay bay, những con muỗi đang lượn lờ tuốt trên trần phòng. Thính giác cũng đáng sợ không kém, hắn nghe được những tiếng kêu của những con côn trùng ở hoa viên bên ngoài hết sức rõ ràng chân thực. Bỗng lúc này hắn ngửi được một mùi vô cùng khó chịu, khi nhìn lại thì thấy hắn như ngồi trong một vũng bùn dơ dáy vậy. Hoảng hồn, Nguyên Hạo vội kêu lớn:

- Người đâu

Hai tỷ nữ vệ vàng cung kính bước vào, thấy Nguyên Hạo đang ngồi trên giường và bao quanh hắn là thứ xú uế gì đó thật ghê tởm thì cả hai theo bản năng bịt mũi lại. Cảm giác hình như tỷ nữ đang hiểu lầm mình, Nguyên Hạo đỏ mặt ho nhẹ,

hắn đảo mắt cái rồi nhanh chóng bật dậy bước xuống giường:

- Hai người mau chóng dọn dẹp sạch sẽ giúp ta. À, chuẩn bị nước nóng, ta cần tắm sau khi tu luyện xong một tý.

Tỳ nữ vâng dạ dọn dẹp tất cả xong thì thùng nước nóng cũng đưa đến, sau đó kính cẩn lui ra vì Nguyên Hạo từ chối họ phục vụ tắm giúp hắn. Ngâm mình thư giãn, Nguyên Hạo nhắm mắt kiểm tra xem những thay đổi trong cơ thể mình. Hắn thấy mình như có thể thấy được mọi góc ngách trong cơ thể mình, lục phủ ngũ tạng đang vận hành như thế nào. Nguyên khoái trí rú lên:

- Cảm giác này thật quá vi diệu đi

- Ta nói ngươi không có tiền đồ không sai tí nào. Haiz, còn phải rèn luyện nhiều.

Óa! Nguyên Hạo mở mắt ra thì thấy trong thùng nước tắm từ lúc nào đã có thêm Tiểu Vô đang nhìn thẳng vào hắn đầy mỉa mai. Tên tiểu quỷ này toàn thích xuất hiện bất ngờ, có ngày ca sẽ cho ngươi biết tay. Nghĩ vậy nhưng Nguyên Hạo vẫn tỏ ra vui vẻ, dáng vẻ thành khẩn biết ơn:

- Tiểu Vô yêu quý, nhờ ngươi mà ca ta đã thành công tu luyện được Hư Vô công pháp rồi, giờ ta phải làm sao để tăng cấp tu vi lên đây?

Nhìn cử chỉ và khuôn mặt nịnh nọt đê tiện của Nguyên Hạo, Tiểu Vô càng tỏ ra khinh thường nồng đậm. Thế rắc nào tên này lại là chủ nhân của ta chứ, một chút phong thái cường giả cũng không có, chán nản nó lắc tay lia lịa nói:

- Ta không có cách nào hết, ngươi phải tự thân tu luyện thôi, ta là linh căn chứ không phải túi trữ vật của ngươi... À mà nhắc đến túi trữ vật, thì tên cha của thằng em Khương Thiên của ngươi có một ít thần linh thạch trong nhẫn trữ vật của hắn đó.

Như nhớ ra, Tiểu Vô vỗ vỗ đầu vài cái.

- Thần linh thạch? Nó tốt hơn linh thạch đúng không?

Nguyên Hạo vội chồm đến hỏi, trong lòng hân mừng như nở hoa. Cũng không trách ca được, ca quá nghèo mà. Thế nhưng người ta nói ngày vui thì chóng tàn mà, câu nói tiếp theo của Tiểu Vô lại đập Nguyên Hạo hấn rớt từ trên trời hí hửng xuống vực sâu vạn trượng a:

- Ta lại quên mất, để hình thành cơ thể cho hai cha con đó, ta phải dùng hết trơn mọi thứ có thể bên trong túi trữ vật đó để phụ trợ rồi. Ít ra cũng còn cái nhẫn trữ vật cấp thần giới mà, hàng này ở linh giới là vô thượng kỳ bảo đó hắc hắc

Nói rồi Tiểu Vô móc ra cái nhẫn thả qua cho Nguyên Hạo, nhưng hấn chỉ chụp lấy theo phản xạ mà thôi. Thật đáng thương a! Nguyên Hạo giờ trông như một kẻ mất hồn vậy, ánh mắt đờ đẫn bi thương thâm trầm. Khó mà trách hấn, nếu như bạn biết bạn tìm được một rương kho báu khổng lồ, thế nhưng mở ra thì trống rỗng, chỉ còn lại mỗi cái rương thì ai mà vui cho nổi chứ. Bi kịch nhân gian a.

- Tâm lí người như vậy thì làm sao mà trưởng thành được. Thấy người tội nghiệp, ta cho người hai tin tốt. Một là vì Hư Vô điểm hình thành, thiên địa chuyển động nên linh khí xung quanh ngàn dặm đều bị người hút vào, nên giờ tu vi người đã là Ngưng Khí tầng hai rồi, chứ bình thường người không thể tập trung linh khí để hấp thu như vậy đâu. Hơi đáng tiếc là nơi này linh khí quá loãng, chứ nếu không người còn thu hoạch được nhiều hơn nữa. Việc thứ hai là do thần linh mạch, thần thảo các loại trong nhẫn trữ vật ta cho hết vào bổ trợ hình thành thân thể cho hai cha con kia nên họ sẽ sớm thành công hơn so với dự kiến nhiều. Khoảng bảy ngày nữa là họ sẽ một lần nữa hồi sinh lại thôi.

Tinh thần của Nguyên Hạo run lên, dẫu biết cha con Khương Thiên sẽ có được thân xác mới nhưng hấn vẫn lo lắng trong lòng. Bây giờ nghe được họ sớm có thể hồi phục lại thì mắt hấn ươn ướt xúc động.

- Nhưng ta cũng có 2 lưu ý với người.

Gừ! Nguyên Hạo quay ngắt lại, ánh mắt như thú dữ nhìn vào Tiểu Vô. Hấn đã quá quen với chiêu này của tên tiểu quỷ này rồi, sau bình yên luôn là giông bão đến. Cảm thấy không khí không được bình thường, Tiểu Vô vội nói hết một lèo rồi biến mất ngay:

- Bởi vì người hút hết linh khí cả ngàn dặm xung quanh nơi này và vốn dĩ khu vực dân cư mấy tiểu quốc sống linh khí vô cùng thiếu thốn nên từ giờ người có thể nghỉ ngơi vui chơi đi. Ý ta là có tu luyện cũng chẳng có tí linh khí nào để người hấp thu ở đây đâu. Còn tên Khương Thượng kia, hẳn do tái tạo lại thân thể nên trừ tinh thần lực ra thì tu vi trở về số không rồi. Nói kiêu lên, người chính là kẻ có tu vi cao nhất trong ba người đó hắc hắc, tạm biệt nhé.

Lắc lắc đầu, những điều này đối với Nguyên Hạo cũng không phải chuyện gì đáng sợ lắm. Không tu luyện ở đây thì đi nơi khác, hẳn cũng không tính ở lại nơi này. Còn việc tu vi của Khương Thượng, lão đã có kinh nghiệm cộng với cơ thể tuyệt hảo, không chừng thành tựu sau này còn hơn xa lúc trước nữa. Vấn đề nhức đầu của hắn giờ là hắn không có vũ kỹ nào trong tay cả, làm sao mà phát huy uy lực của tiên nhân đây. Ngay cả những phép thuật cơ bản của tiên nhân hẳn cũng không biết cái nào cả a. Buồn bực, Nguyên Hạo bước ra khỏi thùng tắm rồi mặc y phục vào, hắn muốn đi ra ngoài dạo một vòng cho tinh thần khá hơn tí. Vừa ra khỏi phòng, hắn đã thấy Trần thống soái đứng đợi mình với nụ cười nồng đậm.

- Trần Mưu thỉnh an tiên nhân, không biết ngài đi ra có điều chi phân phó cho mạc tướng?

- Khụ khụ, ta trước đây có mang thương thế nên không khỏe lắm, không biết các người có thứ gì hỗ trợ cho ta không? Nếu có thì trận chiến này mới nắm chắc được.

Nguyên Hạo cáo giá uy hiếp để xem Lạc thành này có thể bỏ ra cho hắn bao nhiêu thứ tốt, biết đâu được một ít linh thạch tặng tu vi, hay thiên tài địa bảo gì sau này hắn đem bán cũng được. Trần Mưu gãi gãi đầu vài cái, tiên nhân cần gì hắn sao mà biết, sao không nói toạc móng heo ra cho rồi để lão tử ta đi kiếm. Thế là Trần thống soái phải kêu quản gia của mình đến hỏi, tên quản gia mập mạp vừa nghe thì vội lú lú thưa bẩm:

- Dạ bẩm tiên nhân, Lạc thành quanh năm chinh chiến, nhân dân khổ cực, nên chúng tôi cũng không có nhiều kỳ trân dị bảo gì. Tuy nhiên, chúng tôi cũng có được vài thanh thân binh lợi khí, ngoài ra vàng bạc chúng tôi cũng có chút ít, mong ngài

không chê.

Dứt lời, tên mập vỗ vỗ tay, hàng chục tên gia đình vác lên mấy rương vàng, thêm vào đó là vài món vũ khí tinh xảo, rõ ràng là được những cao thủ luyện chế vũ khí tạo ra rồi. Chỉ là Nguyên Hạo hẳn giờ là tiên nhân, lấy cung, kiếm, giáo mác ra làm gì, càng không nói đến vàng, kêu hẳn cầm vàng chọi địch hay sao. Nguyên Hạo chỉ biết ôm trán lắc đầu:

- Cất hết lại cho ta, người nghĩ tiên nhân cần mấy thứ phàm tục này à. Cái ta cần là những loại khoáng thạch, kỳ hoa dị thảo, có linh thạch hay vũ kỹ, nói chung cái gì liên quan đến tiên nhân càng tốt. Nếu như không tìm ra thì ta không chắc có thể giúp Lạc thành các người đâu.

Trần Mưu biến sắc, điều lão lo sợ nhất đã xuất hiện. Nếu như không thỏa mãn tiên nhân thì họ làm sao giúp mình. Nhất thời không biết sao, nhưng lão vốn trải nhiều bên vội xoa dịu Nguyên Hạo:

- Xin tiên nhân bình tĩnh, ta sẽ báo ngay với thành chủ đại nhân và dân chúng để có thể cung cấp thứ ngài cần sớm nhất. Xin ngài hãy nhẫn nại cho mặc tướng thêm chút thời gian.

Nguyên Hạo không nói gì, hẳn gật đầu rồi phất phất tay. Ngay lập tức, Trần Mưu và cả đám gia nhân phóng mất tâm, cả hoa viên chỉ còn Nguyên Hạo gã với mấy thùng vàng bạc vũ khí thôi. Bọn Trần Mưu không dám lấy lại, nên để đó cho Nguyên Hạo tự xử thôi.

- Haiz, ca vốn thuần khiết, không thích lấy của ai. Bọn họ quên cất lại, thì thôi ta giữ giùm vậy.

Thốt lên vài câu bi ối khiến người nghe nôn mửa, Nguyên Hạo vung tay thu hết vàng bạc vào nhẫn trữ vật ma Khương Thượng để lại. Vì Khương Thượng đã hóa giải kế ước nên hẳn có thể dễ dàng nhận chủ chiếc nhẫn, không gian bên trong nhẫn thật sự hết sức rộng lớn khiến hẳn cảm thán mãi không thôi. Lúc ở Phong Linh tông, túi trữ vật của Bàn tử chỉ chứa được 2 met vuông, còn giờ nhẫn này chứa được cả ngọn núi cũng được nữa.

Sau bữa cơm tối, Nguyên Hạo lững thững dạo trên đường phố của Lạc thành. Không khí ở đây không đông vui phồn hoa như Biên thành ngày trước, nhưng lại có nhiều thứ kỳ lạ bày bán. Thì ra xung quanh Lạc thành là rừng rậm hoang sơ, đi thêm một tí sẽ đến dãy Hành sơn vĩ đại. Rất nhiều nhà mạo hiểm, đoàn đội đã vào đây tìm các thứ quý hiếm, cổ vật rồi đem về các thành bán. Lạc thành vì địa lí gần nhất nên đa số vật tìm được sẽ bày bán ở đây đầu tiên, nhiều thương nhân cũng tìm đến Lạc thành để cầu tài. Họ hi vọng có thể tìm được vài món đồ cổ hay thảo dược quý hiếm để mua về bán kiếm lời. Nguyên Hạo băng quơ đi dọc con đường, thỉnh thoảng hẩn ngẩng ngó vài thứ nhưng không mua gì. Lúc chuẩn bị trở về, bỗng nhiên tiếng nói của Tiểu Vô vang lên trong đầu hẳn.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Thanh Chùy Thủ Kỳ Bí

- Hãy bước vào sạp hàng thứ tư bên trái, ta cảm nhận được khí tức của bảo vật

Giọng Tiểu Vô hết sức nghiêm chỉnh khiến Nguyên Hạo cũng dừng bước tò mò đi về địa phương nó chỉ dẫn. Sạp hàng này không có gì đặc biệt, thậm chí có thể nói là khá ế ẩm, đa số là đồ đào bới được không rõ nguồn gốc lẫn công dụng. Chủ hàng là một gã độc nhãn, trên người đầy vết sẹo, rõ ràng là một tên tầm bảo bán mạng rồi. Nguyên Hạo lướt qua một lượt từng món trên quầy nhưng lại không thấy có gì khiến hấp hứng thú cả.

- Hãy mua thanh chùy thủ bằng đá ở góc sạp hàng, ngoài ra hãy lấy luôn tảng đá mà hắn dùng làm trụ chặn gió kia đi.

Một lần nữa Tiểu Vô lại truyền âm báo cho hắn biết, Nguyên Hạo nghe xong thì liếc qua thanh chùy thủ rồi quay đi. Hắn cố ý hỏi giá nhiều món, rồi sau đó mới đến thanh chùy thủ, gã chủ hàng vì không có nhiều khách nên trả lời với thái độ không vui vẻ:

- Năm mươi lượng bạc, người có mua không thể, sao hỏi đủ thứ món vậy?

- Hừ, tiền đâu phải sỏi đá đâu, ta cũng phải ưu thích mới mua chứ. Thanh chùy thủ này ta lấy, người giảm giá tí đi.

Vừa nghe Nguyên Hạo đòi mua thanh chùy thủ cùn này, mắt tên chủ hàng sáng lên. Hắn chỉ bực bội hô lên một giá không ngờ tên kia lại muốn mua thật. Gã lập tức xum xuê, cười khà khà, không còn bộ dáng khó chịu kia nữa.

- Công tử thật biết xem hàng, thanh chùy thủ này ta mua lại từ một tên đạo tặc. Nghe hắn kể là hắn bắt gặp một kẻ bị thương hấp hối mà lấy được, nên có thể là đồ cổ quý giá đó nên năm mươi lượng bạc là quá rẻ rồi

Cầm chủ thủ trên tay, Nguyên Hạo ra vẻ suy tư một hồi khó quyết

- Với ta nó cũng hơi mắc đó. Hay là vậy, nhà ta cần một cục đá tấn chuồng lợn, người tặng ta luôn cục đá chắn sạp hàng người ta sẽ lấy thanh chủ thủ này

- Được, được... thành giao

Tên chột mắt không cần phải nghi nhiều đã gật đầu như gà mổ thóc, cứ tưởng phải một phen tăng giảm hoặc thêm vài món đồ bồi vào. Không ngờ tên gà mờ này lại muốn cục đá không tí giá trị mà ta lượm được.

"Chuyến này lãi to rồi"

Đó là ý nghĩ chung của tên chủ hàng lần Nguyên Hạo, hẳn còn sợ tên chủ hàng này ra giá thấp quá hẳn không có bạc lẻ để trả nữa. Sau khi thu cả mấy rương vàng bạc châu báu, giờ Nguyên Hạo hẳn đã trở thành đại gia chính hiệu. Nhanh chóng rời khỏi phường thị về phủ của Trần Mưu, Nguyên Hạo đóng cửa phòng mình lại rồi lấy hai món đồ ra xem xét với Tiểu Vô.

- Tảng đá này chính là Hắc Tinh Thạch, dùng để luyện khí rất tốt nha. Nếu mà đem ra đấu giá sẽ là một khoản không nhỏ đâu hắc hắc

Tiểu Vô đắc ý cười nói, nhưng Nguyên Hạo thì vẫn nghếch mặt ra. Kiến thức về luyện khí của gã chỉ là con số không tròn trĩnh nha.

- Nhìn mặt hãm tài của người thì ta lại không nhịn nổi, luyện khí cũng như luyện đan, tài liệu luyện khí càng hiếm giá trị càng cao bức người. Hắc Tinh Thạch này của người có thể chế tạo ra vũ khí hoàng cấp mà đến Nguyên Anh cũng khao khát có được đó. Người nghĩ nó có giá trị không?

Nguyên Hạo nhìn Tiểu Vô một cái, rồi lại nhìn cục đá.

- Vũ khí hoàng cấp có thể bán được bao nhiêu linh thạch?

- Ta không biết nhưng có lẽ rất nhiều.

Vừa nghe Tiểu Vô trả lời, Nguyên Hạo đã bay đến ôm cục đá như ôm người đẹp, ôm ấm rên rỉ nổi da gà vô cùng. Tiểu Vô một bên khinh bỉ quay đầu đi, nó không ngờ tên này trong mắt chỉ biết linh thạch, người khác có linh thạch cũng không mua được tài liệu. Tên nào nhỏ này lại nghĩ chuyện bán đi, đúng là ngu hết chỗ nói mà. Hư Vô linh căn như nó thông hiểu thiên địa cổ kim sao lại có chủ nhân như vậy, thật là ngang trái quá mà.

Mặc xác Nguyên Hạo, Tiểu Vô cầm lấy cây chùy thủ lên ngắm nghĩa đầy hứng thú. Đây là món đồ mà nó muốn Nguyên Hạo phải mua bằng được, bản thể của nó vốn là kỳ vật quý giá thuộc hàng nhất nhì nên đối với những thứ có khí tức đặc biệt thì nó rất nhạy cảm. Sau một vài hơi thở, Tiểu vô đã nghiên cứu xong, nó hồ hững quảng cây chùy thủ qua Nguyên Hạo rồi nói:

- Người muốn sử dụng cây chùy thủ này không?

- Người biết lai lịch của nó sao?

Nguyên Hạo cũng khá tò mò, hẳn từng ở Phong Linh Tông thấy nhiều pháp khí nhưng chưa thấy cái nào nhìn xấu xí như cây chùy thủ này. Chẳng lẽ pháp khí càng cao thì thẩm mỹ càng tệ sao?

- Nó là một linh bảo bị tàn phá, nhưng uy lực vẫn còn rất lớn. Có điều...đây là linh bảo của ma đạo hắc hắc.

Tiểu Vô cười cợt đầy thâm thúy nhìn Nguyên Hạo.

- Linh Bảo? Ma đạo?

Nguyên Hạo cảm thấy lai lịch chùy thủ này không hề tầm thường.

- Vũ khí tiên nhân thấp nhất là pháp khí, rồi đến pháp bảo, rồi mới đến linh bảo. Để luyện linh bảo cao cấp cần đại tông sư luyện khí mới tế luyện ra được. Nói chung với cấp độ Ngưng khí của người thì nó là thứ mơ cũng không có được. Còn ma đạo thật ra là một con đường tu luyện thô, người tu ma đạo thì pháp thuật quý dị, vô cùng đáng sợ nên đa số môn phái đều bài trừ ma đạo. Vũ khí và công pháp

của người tu ma đạo cũng khá tà ác nên không dễ dàng tế luyện được.

Giải thích khá cặn kẽ xong, Tiểu vô lại im lặng đợi chờ phản ứng của Nguyên Hạo thế nhưng hắn lại cười như không đáp lại:

- Ta nghĩ tiểu quý người giải thích nhiều cho ta như vậy chắc hẳn thanh chủ thụ này không đơn thuần chỉ là linh bảo nhi? Có gì cứ nói thẳng ra đi.

Bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều nở nụ cười thâm hiểm, từ khi Tiểu Vô xác nhập vào hãn thì giữa cả hai bắt đầu mơ hồ có một sợi dây liên kết vô hình. Sự hòa nhập này không xảy ra một lần mà là cả một quá trình dài, thật không biết hai tên da mặt dày này mà phối hợp kẻ xướng người bè tâm đầu ý hợp thì thế gian này ai là đối thủ nữa cơ chứ.

- Hắc hắc, xem ra người cũng không hề khờ khạo như bề ngoài, thật ra bên trong thanh chủ thụ này có chứa đựng truyền thừa, tuy nhiên đó là công pháp và vũ kỹ thuộc về chủ nhân của nó. Cũng có nghĩa là thuộc về ma đạo đấy, và một điều nữa là thần hồn tên kia vẫn chưa chết đâu, đang nằm trong thanh chủ thụ này. Ta đoán khi người tiếp nhận truyền thừa theo công pháp của hắn sẽ tạo điều kiện cho thần hồn đó tăng trưởng và đoạt xá ngược lại. Đúng là thâm độc nha.

Nghe đến đoạt xá, Nguyên Hạo rung mình, hắn không ngờ bên trong cây chủ thụ nhìn đơn giản mà lại chứa đựng nguy cơ lớn như thế.

- Hừ chỉ là một thần hồn bị thương thì có gì đáng sợ, người quên cha của Khương Thiên là ai à. Mặc dù mất hết tu vi thì gã cũng còn tinh thần lực của thần nhân, muốn đánh nát thần hồn trong cây chủ thụ này chẳng khác nào lấy dao mổ trâu giết gà vậy hắc hắc. Chỉ có điều người có muốn sử dụng chủ thụ này không thôi, nếu muốn thì phải tu theo ma đạo, còn không thì sau này bán đấu giá nó vậy.

Nguyên Hạo lâm vào trầm tư chốc lát rồi ngẩng đầu lên, trong mắt có tia lửa nóng rực:

- Đối với ta, ma đạo hay chính đạo không quan trọng, quan trọng là ta sử dụng nó như thế nào thôi. Ta không sống vì ý nguyện của người đời, mà sống theo bản

tâm của ta. Nếu một kẻ đáng chết thì dù trong mắt thiên hạ, hẳn là thánh nhân, ta cũng không phân vân mà ra tay. Còn một người ta thấy họ đáng sống thì dù chống lại cả thiên hạ, ta cũng phải giúp được hẳn. Cái gì là trắng, cái gì là đen? Trong mắt ta chỉ có một màu xám thôi. Thế nhưng ta chỉ lo ngại và thắc mắc hai điều, thứ nhất ta đã tu luyện Hư Vô công pháp làm sao tu luyện công pháp khác. Thứ hai khi tu luyện ma đạo có ảnh hưởng đến tâm trí và tính cách ta không?

- Mấy cái việc nhỏ này thì người không phải lo, Hư Vô công pháp được mệnh danh là duy ngã độc tôn công pháp là vì nó không có giới hạn nào cả. Người có thể tu cả trăm công pháp khác đều được, Hư Vô công pháp sẽ dung hợp tất cả lại cho nó sử dụng, hắc hắc. Còn vấn đề tu ma đạo ta đã từng nói rồi, tất cả mọi thứ đều có Hư Vô bảo vệ, người không bao giờ sợ phản hệ hay ảnh hưởng gì cả. Điều này ta nghĩ trừ những đan dược nghịch thiên hoặc đại kỳ vật ra hỗ trợ, không có thứ gì làm được cả.

Khúc mắc đã được giải đáp, Nguyên Hạo đứng thẳng dậy, nhìn thanh chùy thủ hết sức kiên định:

- Ta không biết chủ nhân trước của người thế nào, càng không quan tâm người đã nhuộm máu những ai. Nhưng từ giây phút này, người sẽ là vũ khí đầu tiên của Nguyên Hạo ta, chúng ta sẽ cùng nhau đi đến cùng, ta còn thì người còn, ta mất thì người cũng tiêu hủy. Ta muốn ngạo thị thiên hạ, đập phong vân, chí của ta không rộng như sông, không cao như trời, nhưng ý chí ta là độc nhất, ta và người sẽ viết nên một truyền kỳ mới cho chính mình trên Lạc Thần đại lục này. Người, coi như đã hồi sinh một kiếp khác, ta ban cho người là Thạch Huyết.

Một tiếng sấm vang lên giữa trời đêm, hình ảnh Nguyên Hạo bây giờ đầy thiết huyết hào hùng. Không ai biết được rất lâu sau trên Lạc Thần đại lục, Thạch Huyết đã mãi trở thành tên gọi cấm kỵ mà khi ai nhắc đến cũng khiếp đảm hồn vía, vì nó chính là một trong những vũ khí đáng sợ nhất của một vị chiến thần, một tên ác ma, một cường giả huyền thoại được xưng tụng đến muôn đời.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Ta Nguyện Làm Một Đại Ma Đầu

- Bây giờ ta phải làm sao để sử dụng Thạch Huyết đây Tiểu Vô?

Nguyên Hạo vốn chưa từng tu luyện, nên khi ở Phong Linh tông hẳn cũng ngắm nghía mấy cái linh khí của Bàn tử vài lần nhưng không biết sử dụng. Tiểu Vô không nhiều lời, nó phát ra ánh sáng hư ảo bao lấy thanh chủy thủ như đang phân tích hết bí mật bên trong. Sau vài giây, nó đã có kết luận:

- Lấy máu nhận chủ

- Đơn giản như vậy?

Nguyên Hạo gà mờ không ngờ nhận chủ linh Bảo chỉ có vậy. Thế là cậu hì hục lấy dao ra cắt nhỏ một giọt máu vào thanh chủy thủ và chờ đợi. Gần mười phút trôi qua, nhưng giọt máu chẳng những không thấm vào thân chủy thủ mà cũng không hề có hiện tượng gì xảy ra cả.

- Này Tiểu Vô, người bảo là lấy máu để thu phục con dao này, ta đã nghe lời người sao không có kết quả vậy.

Nguyên Hạo hoài nghi chất vấn.

- Lời của ta không sai, chỉ là người không hiểu rõ thôi. Phải ngâm thanh chủy thủ này trong máu của người ba ngày ba đêm thì nó mới thức tỉnh để hấp thụ tinh huyết nhận chủ được.

Tiểu Vô cười đều giả trả lời khiến Nguyên Hạo phụt một cái mém té.

- Ta kháo, lấy máu nhận chủ chứ có phải hiến máu nhân đại đâu mà ngâm kiếm bằng máu. Ta là người chứ không phải huyết heo đâu mà có nhiều máu thế. Người

chỉ cách khác đi, cách này ta không làm.

Điên sao, anh mà ồm thể mà còn rút cả đồng máu ra rửa dao thì lấy mạng ta cho xong. Nguyên Hạo còn định bồi thêm mấy câu chửi thì chợt khựng lại, sắc mặt tái nhợt. Hắn chỉ kịp nhìn sang thì thấy Tiểu Vô đã đứng sát bên từ lúc nào, tay hắn thì máu đang chảy như nước mưa, nhưng tất cả đều được Tiểu Vô lấy chậu hứng lấy rất chuẩn nha, không hao hụt giọt nào cả.

- Người.... ngư..ơ...i

Rầm một cái, Nguyên Hạo ngã lăn ra sàn ngất đi, lúc này Tiểu Vô mới ngừng tay lại. Sau khi khép vết thương cho Nguyên Hạo, nó lắc lắc đầu ánh mắt hồi hận:

- Thật xin lỗi nha, ta không ngờ máu người hào phóng vậy, ta chỉ định lấy một ít nhưng người lại cho cả một thau. Thôi ta thay mặt Thạch Huyết cảm tạ người vậy.

Nói xong, nó bỏ Thạch Huyết vào chậu tinh huyết của Nguyên Hạo rồi cười đắc chí biến mất. Trong phòng chỉ còn lại Nguyên Hạo nhìn như người bệnh nằm vật vạ, ánh mắt bi thương như vừa bị ngược đãi. Hai dòng lệ cứ thế lăn dài trên má, ai trông thấy hẳn giờ nhất định sẽ mũi lòng a. Cũng may là hắn đang ở phủ đệ của Trần Muu, mỗi ngày sơn hào hải vị bồi bổ không ngừng nên sau ba ngày cũng có thể hồi phục phần nào tuy sắc mặt còn chút mệt mỏi.

- Tên nhóc ma quỷ, người mới là quý vương. Cái gì ma đạo? Ta thấy bọn chúng gặp người cũng phải cúi đầu xin phục á.

Chửi rửa Tiểu Vô suốt một hồi, Nguyên Hạo cảm thấy khô cổ. Hắn vừa lết đến bàn để rót chén trà thì tiếng rung động từ chậu thau máu của hắn khè vang lên.

- Thật sự có hiệu quả rồi sao.

Nguyên Hạo xúc động muốn la lớn lên, hắn đã bỏ mấy lít máu ra mà không thành công thì chắc có nước uất ức mà chết thôi. Vội vàng lao đến quan sát, hắn thấy thanh chùy thủ đang bung tróc lớp đá bên ngoài ra, đồng thời lượng máu trong chậu bị rút đi với tốc độ mắt thường nhìn thấy được. Đứng một bên, Nguyên Hạo

hồi hộp chờ đợi đến từng phút giây. Cuối cùng thì quá trình hấp thu cũng kết thúc, thanh chủy thủ ong lên một tiếng thanh thúy thư bình tĩnh dậy sau cơn ngủ dài. Bây giờ hình dáng của nó không còn là con dao đá thô kệch xấu xí nữa mà là 1 con dao đá tinh xảo màu đỏ máu tỏa ra một áp lực bức người. Nguyên Hạo vui mừng không tả, gã run rẩy giơ tay cầm lấy thanh chủy thủ. Nhưng khi vừa chạm đến thì giống như bị điện giật, một sợi dây liên kết giữa hắn và thanh chủy thủ được hình thành thông suốt, rất nhiều thông tin hình ảnh như tràn vào đại não của hắn. Nguyên Hạo thấy cả một biển máu vô cùng tận, rất nhiều xác người nổi trôi bên dưới, mùi tinh huyết nồng đặc đến kinh hoàng. Tiếp đến hắn nhận được thông tin về công pháp tu luyện và các vũ kỹ phối hợp, tất cả đều hết sức rõ ràng. Sau nửa canh giờ đứng yên như tượng, cuối cùng Nguyên Hạo cũng bỏ Thạch Huyết ra thờ đống:

- Thật đáng tởm, tên khốn kiếp kia vì tăng cường tế luyện Thạch Huyết mà đã tàn sát không biết bao người vô tội. Đúng như Tiểu Vô nói, từ công pháp, vũ kỹ đến linh bảo này đều vô cùng tà ác. Bước ra ngoài đi dạo một vòng cho hồi phục tinh thần, Nguyên Hạo lại lang thang vô định dọc suốt Lạc thành. Hắn đi qua những con đường tấp nập đến những khu nhà nghèo lụp xụp. Nhìn những đứa trẻ nghèo đang đi từng tốp đào bới hi vọng tìm ra củ trái gì, Nguyên Hạo như thấy lại hình ảnh của mình ngày xưa vậy. Xa xa, hắn lại nghe tiếng đánh đập của những tên nhà giàu đối với gia nhân. Nhân sinh là vậy, Nguyên Hạo thở dài, hắn đã thấu hiểu rồi, nên trở về thôi.

Trở về phòng mình, một lần nữa Nguyên Hạo cầm lấy Thạch Huyết nhưng thần thái thì khác hẳn. Không còn do dự nữa, không còn sợ hãi, Nguyên Hạo giơ Thạch Huyết lên, cảm nhận nhịp đập tim mình và nó:

- Ta từng nói, ta không quan tâm quá khứ của người. Nhưng ta đã e dè, ta thành thật xin lỗi. Giờ đây ta đã thông suốt cả rồi. Người muốn máu ta sẽ cho người đồ tuần tất cả những kẻ đáng giết trong thiên hạ này! Công pháp, vũ kỹ ma đạo ư, kẻ mạnh nào tay không nhuộm máu? Nếu giết người cũng được tôn xưng là thánh nhân, thì Nguyên Hạo ta nguyện làm một đại ma đầu hahahah. Ta sẽ trăm tế luyện người bằng máu của những kẻ thánh hiền giả nhân giả nghĩa đó, ta sẽ bước đi con đường riêng của ta.. Ta không cần thiên sử lưu danh... không cần nhật nguyệt chói sáng... chỉ mong không thẹn lòng với bản tâm của mình mà thôi.

Cuồng! Đó là từ miêu tả chính xác nhất quyết định của Nguyên Hạo lúc này. Người đời luôn cho rằng những kẻ theo ma đạo là tàn ác, là đi ngược lại đạo đức, đáng tru diệt, thế nhưng Nguyên Hạo hẳn lại muốn thành một đại mà đầu. Thú vị, thật thú vị... Thiên Địa là không lên tiếng, cái đạo của Thiên và cái đức của Địa là nhìn không thấy, sờ không được, vậy sao trên đời này luôn có kẻ cho mình thanh cao. Tại sao có chính tà, nếu đã là làm trái ý trời sao ma đạo vẫn thành tựu thần tiên, hai màu vẽ có thể họa tô nên cuộc đời nhân sinh này?

Như hồi đáp lại tấm lòng của Nguyên Hạo, Thạch Huyết rung lên từng đợt phấn khích. Thế nào là người kiếm hợp nhất? mọi mối ràng buộc trong thiên hạ này tránh sao được chữ tình cơ chứ.

Một canh giờ sau, Nguyên Hạo bắt đầu tĩnh tọa, hẳn muốn tu luyện công pháp bên trong Thạch Huyết lưu lại.

- Hấp Hồn công pháp, không ngờ trên đời này lại có loại công pháp bá đạo vậy.

Vừa đọc sơ qua về công dụng của công pháp, Nguyên Hạo không nhịn được phải thốt lên. Ý nghĩa như tên gọi, công pháp này tìm những âm hồn người chết, linh hồn của tiên nhân, yêu thú để hấp thu để tăng tiến tu vi cho mình. Tất nhiên điều kiện kiên quyết là tinh thần lực và tu vi của hẳn phải mạnh hơn linh hồn bị hấp thu, nếu không chính chủ nhân sẽ bị phản hệ dẫn đến linh hồn tan nát. Đây rõ ràng là một con dao hai lưỡi, tuy nhiên điểm hấp dẫn chí mạng của công pháp này chính là có thể nhìn thấy âm hồn và nuôi được âm hồn cho riêng mình. Như vậy khi chiến đấu cũng có thêm nhiều trợ thủ, đánh hội đồng thì ngon hơn đánh một mình rồi. Nghĩ thế Nguyên Hạo cười hắc hắc khoái trí, tên này chả có tí khí tiết gì là quân tử cả. Thử vận công theo pháp quyết một tí thì những tiếng gió ghít gào vang lên, rất nhiều âm hồn xuất hiện để Nguyên Hạo hút lấy. Điều kỳ quái là số lượng âm hồn càng lúc càng nhiều, Nguyên Hạo hết hồn lo sợ mình không thể hấp thu nổi. Nhưng cùng lúc trong đan điền của hẳn, Hư Vô điểm tỏa ra một lực hút khủng khiếp, toàn bộ âm hồn bị hút đều bị lôi vào trong Hư Vô điểm để chuyển thành linh lực.

- Hắc hắc tiểu tử ngươi đúng là chó ngáp phải ruồi mà, vận khí không ngờ may mắn như thế

Tiểu Vô từ lúc nào lại xuất hiện bên cạnh châm chọc.

- Đúng là may mắn thật, nếu không có Hư Vô công pháp hỗ trợ, ta sợ tu vi mình không thể hấp thu nổi số lượng âm hồn nhiều vậy a.

Nguyên Hạo cũng đồng tình, nếu Hư Vô điểm không ra tay thì hẳn nguy mất rồi, đúng là các công pháp khác đều có giới hạn về hấp thu ở từng tu vi.

- Người đúng là biết một không biết mười, chuyện Hư Vô công pháp bá đạo ta đã nói qua rồi. Ý ta ở đây là người hết sức may mắn, người biết nơi này là đâu không? là Lạc thành, nơi hằng năm đều chiến tranh liên miên, người nghĩ bao năm qua đã có bao nhiêu người chết trận xung quanh đây rồi hắc hắc

Lời Tiểu Vô vừa ra Nguyên Hạo liền giật mình. Đúng rồi, nơi có người chết nhiều thì mới có âm hồn nhiều, không ngờ hẳn vận số cũng may mắn như vậy, có được công pháp ở địa phương phù hợp như vậy nha. Thấy Nguyên Hạo cười tùm tùm vui vẻ thì Tiểu Vô nhếch miệng lộ ra vẻ đắc giã của mình:

- Tốc độ hấp thu kiểu này đến năm nào mới xong chứ, để Hư Vô linh căn gia gia ta giúp người tí nhé hắc hắc

Giúp? Tên ôn thần này từng giúp ta sao? Nguyên Hạo thấy không ổn định ngăn lại nhưng Tiểu Vô lại tan biến từ khi nào.

- Hình như không có chuyện gì thì phải, chỉ là âm hồn tăng thêm tí thôi.

Nguyên Hạo thở phào may mắn, lần này trách oan người tốt rồi. Thế nhưng ngày vui chóng tàn, cả căn phòng bỗng nhiên rung lắc dữ dội. Bên ngoài Lạc thành kéo dài đến chục dặm, hàng đàn hắc vụ to lớn rù nhau kéo về hướng phủ đệ của Trần Mưu. Mọi người trong phủ và dân chúng xung quanh đều la hét tháo chạy toán loạn cả lên. Cảnh tượng hãi hùng ma quái này còn ghê rợn hơn bị quân địch tấn công nữa

Cuối cùng cả phủ đệ của Trần thống soái đổ vỡ âm ầm, hoàn toàn bị hắc vụ nhấn chìm. Những người chạy nạn chỉ loáng thoáng nghe được tiếng gào thét đây bi

phần sâu bên trong hắc vụ vọng ra thôi.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Ngưng Khí Hậu Kỳ

Lạc thành trong suốt ba ngày náo động cả lên, phủ đệ của Trần Mưu trở thành cấm địa. Mặc dù quan binh cố gắng trấn áp phong tỏa xong tin đồn ma quỷ vẫn lan tràn khiến lòng dân vô cùng hoang mang. Người khổ tâm nhất trong sự kiện này cũng chính là Trần tướng quân oai dũng của chúng ta. Giờ này ông ta đang phải ăn nhờ ở đậu ở phủ thành chủ, hằng ngày thì vẫn theo dõi tình hình của khu vực hắc khí.

- Chẳng biết tên tiên nhân kia làm cái trò gì nữa? Việc mời hãn giúp đỡ sẽ là họa hay phúc đây.

Trong lòng đang lo lắng đủ điều thì Trần Mưu được quân sĩ vào báo là hắc vụ đã tiêu tán gần hết. Quả là tin tốt lành, Trần Mưu phấn khởi huy động một đội hộ vệ tinh nhuệ cùng mình đến xem tình hình ngay.

Lúc này, sau ba ngày điên cuồng hấp thu âm hồn, Nguyên Hạo đã đạt đến Ngưng Khí tầng sáu đỉnh phong. Hãn muốn dùng phần âm hồn còn lại để cố gắng đột phá Ngưng khí tầng bảy. Nếu đổi lại là người khác thì chỉ cần chưa đến một phần trăm âm hồn ở Lạc thành là đã đủ để đạt đến Ngưng khí tầng chín đỉnh phong và thậm chí đột phá trúc cơ thành công nữa. Thế mà giờ Nguyên Hạo chỉ có thể từ tầng hai tiến đến tầng sáu thôi. Như vậy mới thấy sau này hãn phải tìm tài nguyên tu luyện rất nhiều mới được.

Tập trung tinh thần cao độ, Nguyên Hạo hấp thu không ngừng nghỉ. Với sự hỗ trợ tuyệt vời của Tiểu Vô, năm canh giờ nữa trôi qua, hắc khí cuối cùng cũng không còn nữa. Hàng loạt tiếng trầm đục trong cơ thể vang lên, cơ xương khớp của hãn như đã thay đổi hết. Vươn vai đứng dậy, Nguyên Hạo cảm nhận rõ sức mạnh thể chất và linh lực của mình đã bước sang một cấp độ mới. Đối với võ giả Ngưng Khí kỳ có ba cột mốc quan trọng là tầng một, bốn và bảy. Ở tầng một chính là tẩy kinh

phạt tủy, thoát phạm tục bước chân vào tu tiên đạo. Tầng bốn là bước vào Ngưng Khí trung kỳ, tầng bảy là Ngưng Khí hậu kỳ. Khi thay đổi cảnh giới thì thực lực sẽ tăng vọt, ví như Ngưng Khí tầng bốn đấu với tầng năm sẽ vẫn có cơ hội thắng, nhưng giữa tầng sáu và tầng bảy thì lại khác. Nếu không có vũ kỹ cao cấp hoặc pháp khí lợi hại thì căn bản hầu như tầng sáu không thể là đối thủ của tầng bảy được. Đến Ngưng Khí hậu kỳ thì cơ thể đã được cải tạo tương đối hoàn chỉnh, còn việc trúc cơ thành công tiến lên Trúc Cơ kỳ chính là thật sự bước chân vào tiên nhân, Bởi vì ở Ngưng Khí kỳ tuổi thọ tu sĩ vẫn như người phàm, chỉ có đến Trúc Cơ mới có thể tăng thọ nguyên của mình. Nhưng Trúc Cơ nào có dễ dàng, ngàn người trúc cơ mới có một người thành công, bởi vì đan dược tăng tỉ lệ đột phá như Trúc Cơ đối với tông môn nhỏ là cực kỳ quý hiếm. Nên chỉ có những đệ tử được tông môn bồi dưỡng hoặc lập đại công mới được ban phát.

- Cuối cùng cũng đạt được Ngưng Khí tầng bảy rồi haha

Chịu trận suốt ba ngày, cuối cùng cũng đạt đến Ngưng Khí hậu kỳ, Nguyên Hạo tâm trạng vô cùng phấn chấn, hẳn quên mất xung quanh nơi mình đang đứng vốn từng là một phủ đệ uy nga nha.

- Sao rồi? Cảm nhận thực lực tăng lên rất sáng khoái đúng không? Người lại nợ ta thêm một lần đó hắc hắc

Tiểu Vô mặt dày lại hiện lên một bên ngạo nghễ, nhưng lần này Nguyên Hạo đã có chuẩn bị tâm lí sẵn sàng. Vừa thấy tên ôn con này nháy ra là mắng xối xả ngay:

81

- Người còn dám hiện thân ư? Ta có thù kiếp trước với người sao hay là người ganh tị nhan sắc, trí tuệ của ta? Tại sao ba lần bảy lượt kiếm chuyện chơi ta thế hả? Thế mà đứa nào nói chúng ta vốn một thể? Thật là rắm thúì, ta nhỏ.

- Này này, người đừng có vô ơn như thế, không có Hư Vô linh căn gia gia người thì người làm gì được như giờ chứ??? Ta chỉ giúp người rèn luyện nhiều hơn tí mà thôi, người nên nhớ nếu người tu luyện từ từ như kẻ khác thì đến chết rục xương cũng chẳng đến đâu đâu. Đúng là làm người tốt lại bị vu oan, mai một năn nỉ

ta cũng không làm gì cho người nữa.

Tiểu Vô tỏ ra hết sức bất bình, giận dữ phản bác. Thế nhưng Nguyên Hạo nào dễ dàng tin nó như thế, nếu còn tin tên này thì chết lúc nào không biết. Thấy thái độ dừng dừng của Nguyên Hạo, Tiểu Vô xem chừng nó không dễ ăn hiếp tên chủ nhân này nữa rồi, nó bèn tìm cách xoay chuyển chú ý qua chuyện khác.

- Thôi, ta không thèm chấp với mấy tên nảo nhỏ như ngươi nữa. À, cha con kia đã hoàn thành xong việc tái tạo thân thể rồi đó, hắc hắc. Ta cũng thấy khó hiểu lần trước tại sao ngươi hút hết linh khí cả ngàn dặm mà chỉ tăng lên tầng hai Ngưng Khí, bởi vì nên biết Hư Vô điểm hiện sẽ khiến thiên địa động, linh khí phủ xuống không ít đâu. Sau đó trở lại cơ thể tìm hiểu ta mới biết hai tên kia đã tranh thủ linh khí của người để tăng tốc và gia tăng thêm cải tạo cơ thể mới nữa. Việc này do hai tên đó, không có liên qua gia gia đây nha hắc hắc.

Tiểu Vô thâm hiểm muốn Nguyên Hạo quay mũi giáo sang cha con Khương Thiên, nhưng nó đã lầm to. Nguyên Hạo chẳng những không hề tỏ ra tí gì bực mình mà hai mắt đỏ hoe lao đến dồn dập hỏi:

- Khương Thiên và bá phụ thành công thật rồi sao? Đội ơn trời đất, ta mừng quá. Bây giờ họ đâu rồi? Mau cho ta gặp họ đi.

Tiểu Vô đôi mắt nhấp nháy kỳ mang, không biết nó nghĩ gì nhưng nhanh chóng khôi phục lại bình thường. Vung tay tỏa ra một luồng sáng trắng bao lấy Nguyên Hạo, từ cơ thể hắt hai quả cầu sáng bay ra rồi to dần lên hình thành hình dáng hai người một lớn một nhỏ.

- Tiểu Thiên

- Nguyên Hạo ca

Thế giới bỗng như bé nhỏ lại, tìm cả trần gian này biết đâu ra người thân bên mình. Đối với nhiều người họ có rất nhiều tài sản nhà cửa nhưng họ mãi không có tình thương của gia đình thật sự. Thành tiên đắc đạo rồi có nhớ được hai tiếng mẹ cha? Đạp bước phong vân có quên tình nghĩa huynh đệ? Một mình tịch mịch trên

đỉnh cao sống mãi với đất trời, hẳn có thật sự hạnh phúc? Nguyên Hạo và Khương Thiên họ có thể bỏ mạng vì nhau, thì những cái khác có xá gì chứ.

Cả Khương Thượng đứng kế bên Tiểu Vô cũng ngậm ngùi, lão sống ở thần giới bao nhiêu năm chỉ thấy người hại người. Chẳng biết được như hai người này có thể tìm được mấy ai chứ?

- Người danh ganh tị à Tiểu Vô?

Sống bao nhiêu năm như lão nhìn qua đã thấy Tiểu Vô trầm mặc hơn bình thường nên mới quan tâm hỏi.

- Tại sao ta phải ganh tị với hai đứa nhóc chứ? Hư Vô linh căn ta sống không biết bao nhiêu vạn năm rồi, ta cũng không cần ai bầu bạn cả.

Tiểu Vô không nhìn lão mà tùy ý đáp.

- Chính vì người không có bạn bè nên người cô độc, ta biết người vẫn còn tự tôn của mình. Ta không hiểu tại sao Hư Lộ lại muốn một kẻ phạm nhân không có linh căn để bầu bạn với người nhưng chắc chắn có nguyên do riêng của việc đó. Thực lực yếu rồi sẽ mạnh lên thôi, nhưng tình cảm thì không phải muốn là xây dựng được. Nguyên Hạo đứa trẻ này rất tốt, ta không biết hẳn có thiên phú gì về tu luyện không nhưng hẳn là một người hiếu nghĩa, một kẻ như vậy sẽ không bao giờ phản bội lại người đâu. Nó cũng chưa từng xem người là công cụ để tu luyện, ta nghĩ trong thâm tâm nó người cũng là một người thân ruột thịt mà nó muốn bảo vệ.

Khương Thượng nói hết sức nhu hòa, dù Tiểu Vô tồn tại bao lâu không rõ nhưng tính cách nó vẫn còn nhiều điểm giống trẻ con, chỉ là kiến thức nó hơn người thôi. Tiểu Vô hừ một cái, rồi nhìn Nguyên Hạo một cách phức tạp, nó cũng không rõ tư vị trong lòng mình thế nào nữa. Cuối cùng, nó chỉ để lại một câu rồi biến mất:

- Việc của ta xong rồi, giờ ba người tự lo đi. Tạm biệt.

Khương Thượng cũng không nói gì thêm, lão chỉ lắc đầu cười nhẹ nhàng thôi. Tuy không cần phải biện bạch, nhưng thái độ của Tiểu Vô lại bán đứng nó rồi, sau

này hi vọng nó và hai đứa kia có thể hòa thuận với nhau. Lúc này đây, Trần Mưu cũng đã đến. Khi thấy bóng dáng của Nguyên Hạo lão vội vàng dẫn hộ vệ chạy lại.

- Mạc tướng xin thỉnh an tiên nhân, ba ngày nay không gặp được người ti chức rất lo.

Đúng là Trần Mưu lão vừa mừng vừa lo thật. Lão lo vì cái phủ đệ tan tành mà lỡ không tìm được Nguyên Hạo nữa thì thê thảm rồi. Giờ hăn sờ sờ ra đây thì đám hắc khí kia chắc là thử nghiệm phép thuật gì thôi, như thế lão cũng an tâm rồi. Nguyên Hạo nhìn lướt qua đồng phế tích thì hiểu ngay vấn đề, nhưng hăn vẫn giữ nét mặt lạnh lùng vô cảm đáp lại:

- Ta vừa mới tu luyện xong một loại pháp thuật cao cường nên có ảnh hưởng xung quanh tí. Đây là hai người thân của ta, người hãy sắp xếp giúp chúng ta chỗ ở mới. Chuyện ngoại tâm cứ để ta giải quyết.

Vậy là Nguyên Hạo thông dong cùng cha con Khương Thiên di chuyển sang phủ thành chủ nghi ngơi. Tại đây hăn được Khương Thượng hướng dẫn những phép thuật căn bản của người tu tiên như khả năng khống chế vật, cầu lửa vvv. Vốn có trí tuệ hơn người, Nguyên Hạo học hỏi rất nhanh, con đưa ra nhiều câu hỏi và lý giải riêng khiến Khương Thượng hết sức bất ngờ. Bình thường thì tỏ ra khá ngờ nghệch, nhưng sự thật trí thông minh và lĩnh ngộ của Nguyên Hạo là vô cùng nghịch thiên. Chẳng những hiểu từng chi tiết nhỏ, hăn còn đưa ra những lý luận vận dụng khác nhau để cải tiến. Trong tu tiên giới, đa số chỉ quan tâm tu vi, cấp bậc vũ kỹ, công pháp nhưng nếu có thể phát huy một vũ kỹ đến viên mãn thì khi đối đầu với kẻ cùng cấp là có lợi thế cực lớn. Không chỉ Nguyên Hạo, Khương Thiên tư chất cũng rất tốt, nhưng do bản thân không tu luyện như tu sĩ nên chỉ có thể ngồi phân tích một bên. Khương Thượng thì không có tài nguyên tu luyện mà linh khí xung quanh cũng bị Nguyên Hạo nuốt hết nên lão chỉ có thể hỗ trợ hai người diễn luyện thôi. Tuy nhiên do vốn là thần nhân và tinh thần lực vẫn còn nên lão chỉ cần đủ thời gian là sẽ tu luyện vũ vũ để đạt lại tu vi thôi.

Do Khương Thượng chỉ biết những vũ kỹ cao cấp cho thần nhân nên sau khi học xong những pháp thuật căn bản, Nguyên Hạo lại tự mình mò mẫm luyện ra âm

hồn thuộc hạ cho mình. Âm hồn thuộc hạ cũng có khá nhiều loại, chủ yếu phụ thuộc vào linh hồn mà mình dùng để tế luyện. Nhắc đến linh hồn, Nguyên Hạo chợt nhớ ra điều gì, hấn cầm Thạch Huyết lên ngắm nghía thật lâu.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Khống Hồn Kỹ

- Thật vừa may ta đang cần một linh hồn để tế luyện, người đã lỡ tặng dao cho ta thì bây giờ tặng thêm linh hồn cũng có sao hắc hắc

Nguyên Hạo nói hết sức nhẹ nhàng nha, không biết tên linh hồn kia biết được nó tổn công bố trí như vậy lại thành ra may áo cho người còn bồi thêm nó vào nữa thì sẽ nghĩ sao đây. Quyết định như vậy, Nguyên Hạo vui vẻ huyết sáo đi tìm Khương Thượng nhờ giúp đỡ.

- Cháu muốn ta giúp cháu khống chế linh hồn trong cây chùy thủ này để tế luyện?

Không cần Nguyên Hạo giải thích quá nhiều, với kinh nghiệm và linh hồn lực cấp thần nhân Khương Thượng chỉ cần liếc sơ qua là hiểu ngay vấn đề.

- Đúng vậy, hi vọng Khương bá phụ có thể hỗ trợ cháu một tay, cháu rất cảm kích.

Nguyên Hạo chấp tay lễ phép đáp lời thì Khương Thượng khoác tay ngăn lại

- Người và Khương Thiên như huynh đệ ruột thịt nên ta cũng xem người như hài tử của mình. Sau này không nên khách sáo như vậy nữa.

Sững sờ, từ bé đến giờ Nguyên Hạo hẳn chưa từng có cha, mỗi ngày chỉ lạnh quanh bên mẹ của mình. Giờ tự nhiên Khương Thượng nói vậy, trong lòng hẳn dâng lên một tư vị khó tả. Nhìn thấy Nguyên Hạo vành mắt đỏ hoe muốn nói gì nhưng lại ghen ngào, Khương Thượng mỉm cười ấm bước đến xoa đầu hẳn:

- Ta biết con rất mạnh mẽ và nghị lực, Khương Thiên đã kể rất nhiều về con cho ta nghe. Cho đến bây giờ, ta vẫn chưa hoàn thành trách nhiệm người cha với

nó. Ta cứ nghĩ đời này vô vọng rồi, không ngờ tạo hóa cho ta cơ hội trùng sinh lần nữa. Và tất cả cũng nhờ có con, Nguyên Hạo. Nếu con không chê thì cứ xem ta như cha ruột của mình. Ba người chúng ta sẽ là một gia đình thật sự.

Phịch.

Nguyên Hạo ngay lập tức quỳ xuống trước Khương Thượng rồi vái lão ba cái. Không một lời nào thốt ra nhưng lão cảm nhận được sự xúc động mãnh liệt của thằng bé này, đó là tình cảm chân thật của nó. Chính lão cũng thấy mình sắp rơi lệ nên dụi dụi mắt vài cái.

- Đứng dậy đi, lễ này ta đã nhận, giờ con cũng là con ta. Sau này dù có liều mạng già này ta cũng bảo toàn cho con và Thiên nhi. Bây giờ đưa cây chủ thủ đây để ta xem giùm con.

- Vâng thưa cha...

Nguyên Hạo lần đầu tiên gọi tiếng cha trong cuộc đời, hẳn thấy mình nói không được rõ ràng cho lắm nhưng Khương Thượng lại rất hài lòng cười haha lớn tiếng cả lên. Lão chưa bao giờ thấy ấm áp và hùng tâm dào dạt như giờ.

"Tuyệt nhi, nàng có thấy không? Ta sẽ cùng Thiên nhi và Hạo nhi sớm ngày tìm nàng về."

Sau khi lăm bắm vài câu chỉ mình nghe được, Khương Thượng bắt tay vào việc khống chế linh hồn trong chủ thủ. Lão thả ra linh hồn lực hùng hậu của mình bao lấy thanh chủ thủ khiến nó như có một màn bảo vệ lơ lửng trước mặt. Mặc dù đứng kề bên nhưng Nguyên Hạo không hề bị ảnh hưởng gì bởi trình độ khống chế linh hồn lực của Khương Thượng vốn là thần nhân cấp, chuyện này đối với lão đơn giản cũng như hít thở không khí vậy thôi. Chỉ sau vài hơi thở, từ trong thanh chủ thủ một bóng mờ màu đỏ đã bị tách ra, nhìn nó hết sức yếu ớt.

- Tên này đã ngủ say lâu rồi, ta sẽ dùng thuật áp chế để moi tin tức của hắn ra cho con. Dù sao chúng ta cũng không cần giữ lại linh trí cho hắn.

Dứt lời, Khương Thượng lại một lần nữa dùng linh hồn lực của mình bao lấy linh hồn kia. Lần này, linh hồn kia run lên phản kháng một chút theo bản năng nhưng rồi nhanh chóng lặng yên. Khương Thượng lạnh nhạt thu tay lại, lão chép thông tin thu được vào một ngọc giản rồi đưa cho Nguyên Hạo. Đây không phải lần đầu tiên Nguyên Hạo sử dụng ngọc giản, mấy ngày qua dưới sự chỉ dẫn nhiệt tình của Khương Thượng thì Nguyên Hạo đã ngốn được vô số kiến thức căn bản về tu chân giới. Gã không còn là tên tay mơ chân ướt chân ráo tử địa cần mới đến Lạc Thần đại lục nữa.

Sau khi lướt qua một lượt những thông tin từ ngọc giản, Nguyên Hạo chẳng lười cảm thán:

- Tên này đúng là xảo trá, nếu không có cha và Tiểu Vô nói con biết thì chắc giờ con đã vạn kiếp bất phục rồi.

- Tu tiên giới nuốt người không nhà xương, con phải nhớ kỹ điều này. Chỉ vì truy cầu tiên đạo mà bọn chúng bất chấp mọi thứ, không có chỗ cho thứ gọi là đạo lý và tình nghĩa tồn tại.

Khương Thượng nghiêm mặt lại nhắc nhở Nguyên Hạo; Khương Thiên vốn hiền lành không có tâm cơ nên lão kỳ vọng nhiều vào hắn. Với trí tuệ và cơ duyên của Nguyên Hạo, chỉ cần hắn tồn tại được ở tu chân giới thì nhất định sẽ như phi long tại thiên.

Lễ phép lắng nghe lời dạy của Khương Thượng, Nguyên Hạo có một cảm giác hường thụ. Hắn chưa từng được cha dạy bảo như vậy a. Đồng thời Khương Thượng cũng rất hài lòng về thái độ của hắn.

- Con hiểu là tốt rồi. Vậy giờ con tính làm gì với cây chùy thủ Thạch Huyết này?

Theo thông tin từ ngọc giản thì linh hồn chủ nhân của Thạch Huyết vốn là kim đan chân nhân tán tu ma đạo. Tên này vô cùng tàn ác, để đạt được tu vi kim đan hắn đã lừa gạt và hãm hại rất nhiều người. Thậm chí cả bằng hữu thân cận hắn cũng không tha. Trong một lần tầm bảo trong một bí cảnh viễn cổ, hắn hi vọng có thể

kiếm được chút lợi lộc. Không ngờ vô tình hấn lại gặp được hai cường giả đang đánh nhau sống chết để tranh giành một cây chùy thủ bằng đá. Tu vi hai kẻ kia vào cùng đáng sợ nên hấn chỉ có thể núp một bên quan sát mà thôi. Sau khi đại chiến suốt mấy trăm hiệp vẫn bất phân thắng bại, một trong hai gã cường giả đã dùng hư chiêu đánh lạc hướng cướp được chùy thủ. Nhưng tên còn lại cũng không chậm đã tận dụng sơ hở để đánh thương đối thủ và tiếp tục bám đuổi. Lúc này đang nằm im trong chỗ núp thì tên kim đan nghe được truyền âm của gã cường giả bị thương yêu cầu hấn mang thanh chùy thủ chạy ra bên ngoài bí cảnh đợi hấn. Thì ra tên cường giả kia cố ý chịu thiệt để dẫn dụ đối thủ đi, quả thật là tâm cơ rất cao. Vốn dĩ hấn nghĩ con kiến kim đan kia đang sợ run cầm cập kia làm sao dám cãi lời của mình nhưng thật không ngờ người tính không bằng trời tính. Sau khi có được thanh chùy thủ, tên kim đan lại liều lĩnh bỏ trốn theo hướng ngược lại với điểm hẹn mà gã cường giả yêu cầu. Thế nhưng làm ác có ngày gặp ma, khi gã chạy đến Hành sơn ngũ thập quốc thì đã bị gã cường giả kia truy tung gần đến. Trong lúc sinh tử, gã kim đan đã liều mạng trích máu nhận chủ với hi vọng đây là một chí bảo có thể giúp hấn giữ mạng. Đúng thật là vậy, khi Thạch Thiết tỉnh giấc, nó rung lên dữ dội như đói khát và lao thẳng vào tên cường giả với tốc độ vô cùng khủng khiếp. Sau đó không biết Thạch Huyết làm thế nào nhưng tên cường giả kia đã điên cuồng dùng đến sát chiêu đẩy lui Thạch Huyết. Vô cùng tức giận, gã cường giả đã tung một chưởng về phía tên kia đan khiến hấn tan xác. Xong xuôi thì hình như gã cũng bị thương nặng nên lập tức rời khỏi, còn tên kim đan may mắn tàn hồn thoát ra được nhập vào Thạch Huyết ngũ say đến giờ.

- Hừm, Thạch Huyết không đơn giản. Lúc con tế luyện nó dưới sự chỉ dẫn của Tiểu Vô thì con đã cảm giác hung tính nó rất mạnh. Đã có rất nhiều người chết vì nó rồi, thế nhưng hình như nó bị thương tổn khá nặng nên không thể hung hãn được nữa.

Nguyên Hạo nhớ lại hình ảnh huyết hải vô cùng vô tận khi cầm lấy Thạch Huyết lần đầu thì sờn cả gai óc.

- Theo ta cảm nhận thì cái linh bảo này không đơn giản, khí tức của nó rất đặc biệt. Nhưng có gì không ổn thì ta lại không nhìn ra được. Con nói bên trong nó gồm một công pháp và một kỹ thuật luyện hồn đúng không?

Khương Thượng cau mày, lão cảm giác Thạch Huyết này vô cùng quỷ dị. Nó cho lão cảm giác thứ này không phải giới diện này có thể sáng tạo ra được.

- Đúng rồi cha, con đã tu luyện theo công pháp đó nên tu vi tăng lên rất nhanh chóng. Còn kỹ thuật luyện hồn kia con chưa thử nghiệm, vì nó phụ thuộc vào linh hồn mà mình tế luyện và có sự nguy hiểm nhất định. Kỹ thuật này có tên là Khống Hồn, mà hình như cái này không trọn vẹn, theo như những gì con đọc được thì có bảy cấp bậc tạo ra âm hồn chiến đấu cho mình. Nhưng trong Thạch Huyết chỉ có cách tạo ra ba loại đầu tiên thôi.

- Hừ, những kỹ thuật này theo ta biết gọi là Hồn kỹ, nó không thuộc về ma đạo hay chính đạo mà nó khác với vũ kỹ là dùng linh hồn lực để chiến đấu. Hồn kỹ quý hiếm hơn vũ kỹ ngàn lần, ngay ở Thần giới của ta muốn có một hồn kỹ cường đại chỉ có những đỉnh cao cường giả thôi. Không hiểu sao ở đây lại tìm ra một hồn kỹ, ta cũng không dám chắc cấp bậc của nó nữa. Bỏ đi, nếu không biết thì nghĩ cũng không ra được. Nếu Thạch Huyết này nắm giữ bí mật gì đó thì có lẽ sau này chúng ta sẽ nghe ngóng được tin tức của nó. Nhưng tạm thời con không nên để lộ cho người khác biết con đang sở hữu nó biết không? Thất phu vô tội, hoài bích có tội. Khi chúng ta chưa có thực lực đầy đủ thì cẩn thận vẫn hơn. Bây giờ con hãy thử phương pháp Khống Hồn đi, ta sẽ ở bên cạnh chừng hỗ trợ con.

Khương Thượng cẩn thận dặn dò lần nữa, kinh nghiệm lẫn lộn của lão cảm giác thanh chủ thụ sẽ đẩy lên một hồi phong ba. Vâng dạ ghi nhớ lời của cha, Nguyên Hạo cũng không tính lộ ra những thứ mình có trừ khi bắt buộc. Trong mắt hắt, đỉnh cao của trí giả là giả ngu, còn vực sâu của kẻ ngốc là tự đại. Chính nhờ triết lý sống này mà hắn tồn tại được dù phải lẫn lộn kiếm sống từ rất nhỏ.

Bắt đầu chiêm nghiệm Khống Hồn kỹ, Nguyên Hạo hết sức tập trung.

"Khống Hồn kỹ tăng một, Phong Hồn, tác dụng để thám thính, tốc độ cực nhanh, yêu cầu linh hồn tế luyện thấp nhất là kim đan. Để tế luyện cần dùng ngũ hành thuộc tính, trong đó Phong thuộc tính làm chủ"

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Đội Trưởng Phong Ảnh

Ta khát, linh lực của ngũ hành sao? Năm nguồn linh lực phối hợp độ khó đến mức nào cơ chứ? Đã vậy còn thêm Phong thuộc tính linh lực nữa chứ. Nói vậy chẳng phải chỉ có ca đây mới có thể thực hiện tốt nhất sao. Khương Thượng nghe thấy khẩu quyết thực hiện cũng giật mình:

- Việc năm người cùng phối hợp linh lực không hề đơn giản, nó đòi hỏi sự ăn ý cực cao cũng như tu vi phải tương đương nữa. Theo ta được biết cũng có những nhóm họ tu luyện ngũ hành tương hỗ nhưng tỉ lệ thành công cho việc này không cao vì ngoài tu vi ra thì để khống chế linh lực đòi hỏi linh hồn lực cũng phải có thành tựu đáng kể. Phong thuộc tính vốn không thuộc ngũ hành căn bản, nhưng cũng không phải quá hiếm có, cái hồn kỹ này lý thuyết có thể thực hiện được dựa trên nhóm sáu người. Tuy nhiên thực tế độ khó là không tưởng.

- Haha, nói như vậy chẳng phải cái này sinh ra để dành cho con hay sao. Bản thân con có mọi loại thuộc tính linh lực và có thể cùng khống chế chúng với nhau. Tuy vậy con không dám chắc mình khống chế linh lực không phạm sai lầm a.

Nguyên Hạo cũng không phải ngốc, hẳn hiểu rõ mình còn yếu kém rất nhiều mặt nên cứ khinh cử vọng động thì nguy cơ thất bại rất lớn.

- Làm không được thì thử nghiệm đến khi nào làm được thì thôi. Cường giả nào không phải khổ luyện chứ tên nào nhỏ.

Vừa định mở miệng thì Khương Thượng đã bị một tiếng nói thân quen cất lên chen ngang khiến cho lão và Nguyên Hạo đều ánh mắt quái dị quay lại nhìn.

- Hai người nhìn cái gì? Ta nói các người đúng là số cha con nha, cả hai đều ngờ nghệch như nhau. Khương Thượng, người định hỗ trợ hẳn phải không. Người

có nghĩ Hồn kỹ bị kẻ khác tác động quá nhiều hậu quả sẽ thế nào không? Cho dù không sao thì nếu người suốt ngày bảo bọc chúng nó thì bao giờ chúng nó mới trưởng thành. Và lại bản thân người cũng phải tu luyện, hiện tại ta nhắc nhở người không còn la thần cấp nữa đâu đấy. Còn người, tên não nhỏ, người muốn là chủ nhân của ta thì người phải chứng minh bản lĩnh của mình. Người muốn bảo vệ người thân, thì phải mạnh mẽ, không lẽ người muốn Khương Thiên phải vì người mà thập tử nhất sinh như lần trước sao?

Vừa xuất hiện, Tiểu Vô đã không cho cha con Nguyên Hạo tí mặt mũi nào cả. Biết là lời thật méch lòng, nhưng Khương Thượng vẫn có cảm giác mặt mình nóng lên, khiến lão ho khan vài tiếng. Còn Nguyên Hạo thì hai mắt long lên, câu nói của Tiểu Vô như cái tát vào mặt hắn. Cách đây chưa lâu, chính Khương Thiên đã không tiếc mạng sống để cứu hắn, vậy mà giờ hắn lại ở đây khoái hoạt, còn có cảm giác thành tựu nữa chứ. Trong khi thật sự bây giờ hắn vẫn chỉ là con kiến hôi trong tu chân giới mà thôi, thậm chí không bằng con kiến nữa. Xiết chặt nắm đấm của mình, Nguyên Hạo bước sang một góc ngòia xuống tĩnh tâm lại bắt đầu thao luyện không chế linh lực, hắn chỉ buông ra một câu nói khàn đục đầy cương quyết:

- Ta sẽ không để bất cứ người thân nào vì ta mà phải chịu thiệt nữa. Kể cả người... Tiểu Vô.

Không có quá nhiều lời hứa hẹn vô nghĩa, Nguyên Hạo hiểu muốn làm được những điều đó thì hắn phải nỗ lực rất nhiều. Suốt một tháng sau đó, Nguyên Hạo dành hầu hết thời gian cho việc rèn luyện không chế linh lực dưới sự chỉ dẫn của Khương Thượng. Trong khi đó, liên quân hai nước đã không ngừng tiến sát Lạc thành, Trần Mưu mỗi ngày đều chạy đến xin gặp nhưng đều bị Khương Thượng từ chối. Đối với lão thì việc nhỏ nhặt này thì sao có thể phiền nghĩa tử của mình đang tu luyện được chứ, ta khinh. Chính vì vậy, dù ngoài kia dẫu sôi lửa bỏng thế nào thì bên trong khu vực biệt lập của Nguyên Hạo vẫn thái bình như không có gì xảy ra. Vào lúc này Nguyên Hạo đang tập trung tối đa để vận chuyển linh lực, năm vòng xoáy ngũ sắc quấn lấy nhau hết sức nhịp nhàng. Đây là thành quả khổ luyện của hắn suốt ngày đêm, nhưng Hư Vô linh căn cũng tạo điều kiện cho hắn rất nhiều. Không chỉ có thể tạo ra tất cả loại linh lực thuộc tính khác nhau mà cảm giác về linh lực của hắn cũng vô cùng rõ ràng. Bề ngoài thì là năm loại khác nhau, nhưng Nguyên

Hạo thấy trong cơ thể hẳn tất cả vốn dĩ là một thể. Điều hẳn còn thiếu để rèn luyện là phân tách linh lực ra theo từng mức độ khác nhau theo ý của mình, nếu để cho những người khác biết họ sẽ phải lú lờn mà nhìn. Đây không phải là vấn đề mà cấp bậc Nguyên Khí kỳ có thể làm a. Linh hồn lực của Nguyên Hạo cũng tiến bộ thần tốc khiến Khương Thượng phải hết hoảng. Lão từng gặp nhiều kỳ tài nhưng quá tài như tên này thì mới gặp lần đầu. Kỳ thật, Nguyên Hạo không nói cho lão biết trong thời gian qua ngày nào hẳn rèn luyện linh hồn lực dưới sự giúp đỡ của Tiểu Vô. Có thể nói Hư Vô linh căn chính là kỳ vật tuyệt thế, khi bước vào không gian của Tiểu Vô tu luyện, khả năng cảm nhận của Nguyên Hạo như gặp thần dược nghịch thiên mà tăng tiến vậ. Bởi lẽ Hư Vô linh căn đã tồn tại không biết bao lâu, trong không gian của nó mang theo tất cả những cảm ngộ kỳ diệu từ thời hồng hoang, chính là bảo địa tu luyện linh hồn lực.

Thái độ của Tiểu Vô cũng thay đổi rất nhiều, mặc dù vẫn hay ra vẻ nhưng nó tỉ mỉ hướng dẫn Nguyên Hạo từng tí. Nếu Khương Thượng nhìn thấy cảnh hai đứa cười đùa giỡn mỗi khi tranh cãi hay nghỉ ngơi thì lão sẽ giật mình a. Chỉ vài câu nói của lão đã đánh trúng tâm lí của Tiểu Vô, giờ đây nó cũng đã cảm thấy được hơi ấm, không còn cô độc tự kỷ như trước nữa. Nguyên Hạo cũng rất vui vẻ, hẳn không bài xích Tiểu Vô bao giờ cả. Nguyên Hạo tu luyện chính vì người thân và bản thân mình, đó chính là động lực khiến hẳn không bao giờ gục ngã dù trải qua sóng gió gì.

Hôm nay, một ngày mùa thu mát mẻ, toàn bộ binh lực và nhân dân Lạc thành đều hết sức căng thẳng. Hai mươi vạn đại quân của Triệu quốc và Lương quốc đã dựng trại ngoài thành hai mươi dặm, khí thế hung hãn như muốn ăn tươi nuốt sống toàn thành. Trần thống soái và thành chủ cùng những tướng lĩnh cao cấp đều đứng bên ngoài biệt viện của Nguyên Hạo chờ đợi. Lòng của lão giờ như lửa đốt nhưng vẫn phải đợi tiên nhân bế quan ra, hẳn không dám tự tiện xông vào. Phải biết tiên nhân mà tức giận thì còn đáng sợ hơn hai mươi vạn quân địch ngoài kia a.

Bên trong phòng lúc này, Nguyên Hạo đang hướng ngũ hành linh lực cuộn vào với nhau quấn lấy linh hồn của tên kim đan tu sĩ.

- Được rồi, bắt đầu dẫn Phong linh lực vào đi

Tiểu Vô và Khương Thượng đứng hai bên hỗ trợ, họ cũng lo lắng Nguyên Hạo thất bại bị phản hệ thì nguy hiểm. Sau khi đã ổn định ngũ hành thuộc tính thánh một quả cầu tròn bao quanh linh hồn, lúc này một tia phong thuộc tính màu trắng như ánh dao từ tay Nguyên Hạo truyền ra xâm nhập vào trong. Vừa xuyên qua lớp linh lực ngũ hành, phong linh lực khấy động dữ dội làm quả cầu có nguy cơ bị vỡ tan.

- Yên cho ta Khóe miệng đã chảy máu vì tinh thần bị chấn động làm tổn thương nhẹ nhưng Nguyên Hạo vẫn giữ vững trạng thái của mình. Đẩy mạnh hơn nữa linh hồn lực vào để áp chế, sau vài khắc Nguyên Hạo cũng ổn định được 6 nguồn linh lực. Tiểu Vô và Khương Thượng cũng thở phào một hơi.

- Bây giờ đến khâu cuối cùng, dùng hồn lực để nuôi dưỡng âm hồn

Trong ma đạo tu luyện thì đa số sẽ hấp thu âm hồn chuyển hóa thành linh lực, cái này sẽ có thất thoát nhất định. Chỉ có một số tu linh hồn lực mới giữ lại hình thành hồn lực cho mình, nhưng không ai bá đạo như Nguyên Hạo. Hắn có thể chuyển hóa hồn lực thành linh lực 100% mà không hề sợ thất thoát, đặc biệt hơn hẳn đã phát hiện hắn có thể chuyển hóa linh lực thành hồn lực ngược lại. Đây chính là nghịch thiên cực kỳ, phải biết linh hồn lực đáng giá thế nào. Hồn kỹ vốn ít ỏi, nếu đánh nhau với một tên mà linh hồn lực được cung cấp liên tục từ linh lực thì đấu thế nào nữa. Đáng tiếc Nguyên Hạo của chúng ta còn nghĩ việc chuyển đổi đó là chuyện hiển nhiên bình thường, hẳn mà nói ra chắc cả khối người phun nước bọt đim chết hẳn rồi. Người ta vạn năm chưa ai làm được, người thì cho rằng đó là chuyện nhỏ, thế thứ gì là to há. Chính nhờ linh hồn lực dồi dào nên âm hồn trong quả cầu rung động ầm ầm như đang cố gắng hấp thu thật nhiều, càng thêm mạnh mẽ. Nửa canh giờ sau, Nguyên Hạo cũng ngã ra thở dốc ngừng tay, hẳn đã dùng hết sức của mình để tạo ra tên âm hồn đầu tiên cho đội quân âm hồn danh chấn khắp linh giới sau này. Nhìn tên âm hồn trắng xóa, nhưng lại nhỏ như trái banh nhìn khá dễ thương, Nguyên Hạo cười to đắc ý:

- Haha, cuối cùng ta cũng thành công rồi. Người chính là âm hồn binh sĩ đầu tiên của Nguyên Hạo này. Ta đặt tên gì cho người đây nhỉ? Tên nào phải oách tí.

Người vốn từ Phong thuộc tính là chính. Hừm, gọi người là Phong Ảnh đi, đến như gió, đi vô ảnh haha. Người sẽ là đội trưởng đội tình báo của ta sau này.

Nhìn Nguyên Hạo nhảy nhót nhí nhố, Phong Ảnh cũng đứng đưa theo nhìn khá tức cười. Khương Thượng và Tiểu Vô một bên cười khổ lắc đầu, tên này nhiều lúc nhìn không chừng chặc tí nào. Trong lòng ngập tràn hài lòng, Nguyên Hạo bắt đầu ngắm nghía Phong Ảnh.

- Hừ, theo hồn kỹ thì tên này có thể ẩn tàng cực giỏi. Người biểu diễn tốc độ và khả năng ẩn nặc cho mọi người xem tí đi Phong Ảnh.

Nguyên Hạo vừa nói xong, cả Tiểu Vô và Khương Thượng cũng hứng thú chăm chú nhìn xem khả năng của tên âm hồn này đến đâu. Phong Ảnh như có linh trí, gật đầu một cái rồi cơ thể như nhạt đi trong một khắc rồi lại như cũ.

- Nó vừa làm gì vậy?

Nguyên Hạo nhăn mặt khó hiểu, Khương Thượng chẳng lười cảm thán:

- Tốc độ kinh khủng thật, trong một khắc vừa rồi nó đã bay mấy vòng Lạc thành rồi.

- Cái gì? Mấy vòng Lạc thành chỉ trong nháy mắt?

Nguyên Hạo tròn tròn hai mắt lên, cái tốc độ này khác gì hỏa tiễn ở địa cầu cơ chứ.

- Không sai, tốc độ rất tốt, xứng đáng để truy tung và thám thính. Theo ta thấy chỉ có Nguyên Anh kỳ mới có thể bắt được nó thôi, nhưng hình như âm hồn này có thể phát triển. Hắc hắc ta cũng mong chờ không biết cực hạn của tên nhóc này nhanh đến mức nào a.

Quá tuyệt! Nguyên Hạo ánh mắt chảy bóng nhìn và Phong Ảnh. Hắn cũng không cần xem kỹ năng ẩn nặc của nó nữa, tốc độ bá đạo thế thì ngán gì ai rượt nữa chứ. Nó là do ca tạo ra đó nha, ca quả là thiên tài mà hắc hắc.

Đúng lúc này, một tiếng nói vang lên khắp cả Lạc thành:

- Chỉ là một thành trì nhỏ mà thôi, hắc hắc. Bọn người mau mau mở cửa ra đầu hàng, rồi dâng rượu ngon mỹ nữ lên cho gia gia thưởng thức nào.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Trận Chiến Đầu Tiên Của Nguyên Hạo

Toàn bộ Lạc thành nhốn nháo hẳn lên, quân sĩ thì giương cung tên lên sẵn sàng chiến đấu. Trên tường thành, Trần Mưu nhíu mày, lão không nghĩ đến tại sao lại có tiên nhân tấn công thành như vậy. Không lẽ là của liên quân, nếu thật vậy thì lần này bọn chúng chơi lớn quá rồi, không biết tên tiên nhân trẻ tuổi bên mình có địch lại được không. Dưới sự chỉ huy của lão, quân đội không dám manh động, mọi người đều tập trung vào ba tên nam tử chân đạp phi kiếm đang ngạo nghễ nhìn xuống. Lấy lại bình tĩnh, Trần Mưu đứng ra ôm quyền đồng dạc lên tiếng:

- Tại hạ Trần Mưu, thống soái toàn quân Lạc thành. Không biết ba vị tiên nhân hạ giá đến đây có chuyện gì phân phó?

Từ trong ba người, một tên hơi gù sắc mặt nhìn thâm hiểm bước ra tỏ vẻ bề trên nói:

- Chúng ta là người của Hắc Báo đoàn, một trong những chúa tể của dãy Hành sơn. Lần này hai nước Triệu và Lương đã thỉnh cầu chúng ta hỗ trợ bọn chúng lấy lại những phần đất vốn thuộc về họ. Bọn ta vốn làm theo ý trời nên các người tốt nhất ngoan ngoãn đầu hàng để tránh phải kết cục bi thảm.

Lời vừa xong, quan binh và cao tăng của Lạc thành xao động dữ dội, thành chủ cũng to nhỏ bàn bạc với Trần Mưu để xử lý cục diện.

- Làm sao bây giờ Trấn đại nhân, ta ở trong triều cũng từng nghe qua về Hắc Báo đoàn, bọn chúng là tập hợp một bầy tán tu. Tuy không so sánh được với tông môn chính quy nhưng bọn này cũng là tiên nhân hàng thật giá thật đó. Bọn chúng chuyên cướp bóc, đánh thuê cho bất kỳ ai có thể giao ra thứ làm chúng hài lòng. E là lần này hai nước kia đã không tiếc đại giới bỏ ra nhằm chiếm bằng được An Nam quốc chúng ta.

- Hừ, tôi đã cho người mời Nguyên Hạo tiên nhân của chúng ta xuất quan. Cũng chỉ có thể hi vọng ngài có thể đổi đầu được với bọn chúng, nếu không được thì....

Ngoảnh đầu nhìn lại dân chúng Lạc thành đang hoang mang lo lắng, lòng Trần Mưu lão đảng chất. Sĩ khả sát, bất khả nhục. Lão có thể cùng liều mạng với kẻ thù nhưng dân chúng thì sao, hẳn không thể để mọi người bồi mạng theo cùng được. Khi Trần Mưu còn do dự chưa quyết trong lòng, thì tên tiên nhân lưng gù lại quát lên đe dọa:

- Chúng ta cho các người thời gian một nén hương, nếu đến hạn mà kẻ nào còn chống đối đừng trách bọn ta ra tay vô tình hắc hắc.

- Hay đấy, ta cũng cho các người thời gian một nén hương cú khỏi Lạc thành trong vòng trăm dặm. Nếu không thì ca ca ra tay sẽ rất đáng sợ nha.

Một tiếng nhạo báng ngược lại vang lên trong đám dân chúng dưới thành ngay sau câu thị uy của gã. Cả ba tên đều giật mình, không ngờ ở đây lại có kẻ ăn gan hùm dám trêu chọc đến chúng. Những tên phàm nhân không sợ chết này chắc chưa bao giờ thấy tiên nhân đây mà. Nghĩ vậy, tên lưng gù sắc mặt càng thêm đanh ác, hẳn mở bàn tay phóng ra một quả cầu lửa rồi nhìn về hướng có tiếng đối kháng vừa rồi:

- Lũ chuột nhắt không biết sống chết, đã vậy thì ta cũng muốn chơi đùa một chút hắc hắc

Dứt lời, hẳn vung tay điểm cầu lửa lao thẳng xuống đám đông đang đứng. Tiếng la lớn, tiếng gào thét, khóc lóc tràn lan. Mọi người thậm chí còn dẫm đạp lên nhau để bỏ chạy nhưng tốc độ của cầu lửa là quá nhanh, thoáng cái đã lao đến sát trên đầu của mọi người. Trên bờ thành, Trần Mưu phần uất, xiết nắm tay mình lại chắm thật mạnh vào bờ tường. Thành chủ đại nhân thì hai tay giơ lên cầu khẩn trời cao, các binh sĩ nhiều người nhắm mắt lại. Họ không muốn chứng kiến dân chúng bị tàn sát trong sự bất lực của mình.

"Ầm"

Một tiếng nổ vang lên, tên lưng gù cười rú lên đầy man rợ giống như việc giết người này mang lại niềm vui cực độ cho gã. Nhưng tiếng cười không được bao lâu thì ngưng bật lại, mọi người cũng bàng hoàng giật mình rồi vỡ òa những tiếng hoan hô động trời. Ngay chỗ quả cầu lửa nổ thì mọi người vẫn bình yên không sao cả, ai nấy cũng như muốn khóc thét lên như vừa được tái sinh. Tên bụi con đường như là chỉ huy trong nhóm ba tên tiên nhân chau mày, gã thấy rõ vừa rồi một quả cầu thủy thuật tím đã được phóng lên va chạm với cầu lửa và bao bọc lấy nó khiến cho vụ nổ không hề tổn hại đến xung quanh.

Khi khói bụi đã tan ra, từng bọt nước còn bay bay trong không khí thì bóng dáng ba người xuất hiện. Trong đó một thiếu niên cao ốm, ánh mắt sáng trong bước ra nhìn chăm chăm vào ba tên tiên nhân đầy chán ghét. Giơ ngón giữa lên, tên thiếu niên dáng vẻ khinh bỉ cười nhạt:

- Chỉ giỏi ức hiếp dân lành. Mà cũng phải, nhìn người mặt thì xấu, lưng thì gù, lòng dạ thì như mực thế thì tông môn nào chứa chấp cho được. Mặt hàng này cho ca làm nô bộc ca cũng không cần.

Khuôn mặt của tên lưng gù tối sầm lại, hẳn chưa bao giờ bị kẻ khác sỉ nhục như vậy a. Điên tiết rú lên một tiếng, hắn đập phi kiếm lao thẳng xuống về phía tên thanh niên hỗn xược kia. Hai tay chấp lại niệm pháp quyết, mười quả cầu lửa hình thành theo vòng tròn bao quanh lấy gã. Đây chỉ là một vũ kỹ bất nhập lưu nhưng gã đã tu luyện đến được đại thành rồi nên có thể miễn cưỡng xem như chuẩn vũ kỹ nhân phẩm thấp nhất. Phía trên không trung, tên to con chỉ huy lúc thấy ba người kia xuất hiện thì tâm thần gã hết sức trầm trọng vì gã là Ngưng Khí tầng bốn nhưng lại không thể nhìn thấu được tu vi của tên thiếu niên đứng giữa. Khi tên lưng gù lao xuống gã định ngăn cản lại thì đã muộn rồi. Tất cả mọi người đều hồi hộp lo lắng không biết thiếu niên kia sẽ chống đỡ thế nào. Ngoài dự đoán của tất cả, tên thiếu niên lại hết sức ung dung. Dường như trong mắt của hắn gã lưng gù kia không đáng bận tâm, chính điều này càng làm tên lưng gù điên tiết hơn nữa. Khi còn cách mười thước, tên lưng gù bấm độn hét lớn một tiếng:

- Hợp thể. Thập Hỏa Đồng Quy thuật, tiêu diệt hắn cho ta.

Mười quả cầu lửa bắn về phía trước hợp thành một quả cầu lửa lớn, sức mạnh của nó rõ ràng không chỉ tăng lên gấp mười mà thôi. Đúng lúc này thiếu niên cũng hành động, giơ hai tay về phía trước, một cái thuẫn to lớn bằng nước nhanh chóng hình thành. Chẳng mấy chốc, cái thuẫn đã bao bọc một phạm vi lớn xung quanh trước khi va chạm với quả cầu lửa.

"Rầm Rầm"

Tiếng va chạm dữ dội vang lên, chiếc thuẫn bị đẩy lui lại một tí nhưng quả cầu không thể xuyên phá được. Một nước một lửa giằng co với nhau khốc liệt, nhưng mọi người đều thấy chiếc thuẫn đang có dấu hiệu bị bào mòn đi. Tên lưng gù cũng nhận ra được vấn đề, bèn dùng hết linh lực còn lại của mình niệm pháp để tạo ra Thập Hòa Đồng Quy lần nữa. Do linh lực không nhiều, nên mười quả cầu lần này nhỏ và âm đạm hơn rất nhiều, thế nhưng một cọng rơm cũng có thể đè chết lạc đà. Khi có quả cầu lửa thứ hai gia nhập vào cuộc chiến thì chiếc thuẫn có dấu hiệu bị tan vỡ. Dân chúng, quan binh đều sợ hãi thất sắc; Trần Mưu thì ánh mắt tuyệt vọng. Lão không ngờ bọn Hắc Báo đoàn này mạnh như thế, ông trời muốn diệt Lạc thành ta rồi. Gã to còn và tên đồng bọn chưa tham chiến phía trên không cũng thờ phào mỉm cười, bọn chúng cứ nghĩ sẽ gặp cao thủ. Ai dè chỉ là một tên anh hùng dõm mà thôi.

"Rắc"

Chiếc thuẫn bằng nước tan vỡ tung tóe, hai quả cầu lửa ào ào lao xuống thôn phệ cả một khoảng rộng.

- Haha, chống đối bọn ta kết cục chỉ là chết mà thôi. Đúng là lũ ngu ngốc.

Ngửa mặt lên trời cười to, tên lưng gù vô cùng đắc ý hả dạ. Tên kiến hôi dám nhục mạ hắn, giờ thì đã bị thiêu sống đến cọng tóc cũng không còn rồi. Ngay lúc này, một tiếng cười giễu cợt làm gã lạnh cả sống lưng phát ra từ phía sau:

- Những kẻ từng nói Nguyên Hạo ta ngu ngốc rất nhiều. Nhưng tất cả bọn chúng cuối cùng rồi đều phát hiện ra ai mới là kẻ ngu ngốc thật sự. Vĩnh biệt thẳng gù xấu xa!

- Khôn...g...gg..

Chỉ kịp thốt lên một chữ dứt quãng, một ngọn lửa dữ dội đã nuốt trọn lấy hắn. Giận quá mất khôn, nếu hắn bình tĩnh cẩn thận hơn thì sẽ không bị hạ sát đơn giản như vậy. Nhưng cuộc đời vốn không có chữ nếu, và trong tính toán của mình Nguyên Hạo cũng không để đối thủ có cơ hội đó. Chụp lấy thanh phi kiếm của tên lưng gù, Nguyên Hạo cười nhạt dùng linh hồn lực lưu lại ấn ký sở hữu của mình. Tên lưng gù đã chết nên ấn ký của gã trên phi kiếm cũng tiêu tan, không cần Nguyên Hạo mất công xóa đi. Mọi việc đều diễn ra như dự định của hắn, cũng một phần do tên kia quá ngốc và tự phụ mà thôi. Khi được người của Trần Mưu truyền tin, Nguyên Hạo vội vàng cùng Khương Thiên và Khương Thượng chạy đến. Nhìn thấy ba tên tiên nhân đang bá đạo đập phi kiếm trên cao, Nguyên Hạo đã biết hắn không thể đối chiến ngay được vì hắn vốn không có phi kiếm thì sao mà không chiến. Thế là một mưu kế được vẽ ra trong đầu của mình, đầu tiên là khiêu khích dẫn dụ tên lưng gù tức giận để hắn bay thấp xuống tấn công. Ngoài ra, tên gù này cũng là tu vi thấp nhất trong ba tên, hắn chỉ mới Ngưng Khí tầng ba nhưng khí tức hỗn loạn. Có vẻ như mới thăng cấp đây thôi, với lại khi hắn lao xuống thì Nguyên Hạo cũng chỉ phải một đối một thôi. Không phải Nguyên Hạo sợ chết, nhưng hắn chẳng dại gì đi làm anh hùng mà một mình đánh ba. Hắn chưa từng đánh nhau, pháp khí không có, chỉ có Thạch Huyết. Trừ khi sinh tử, nếu không hắn sẽ không dễ dàng lộ ra linh bảo xa xỉ của mình. Lúc này, hắn cũng có thể dễ dàng đánh bại tên kia, nhưng để bảo toàn cho dân chúng nên cố ý tạo ra tấm thuẫn che mắt để hai cha con Khương Thượng sơ tán dân chúng khỏi khu vực chiến đấu. Và ngay khi tên lưng gù cạn kiệt linh lực và mất cảnh giác nhất, hắn đã tung một quả cầu lửa liệt sát kẻ địch dễ dàng. Ngạo nghễ quay lại nhìn hai tên tiên nhân đang giận run người phía trên, Nguyên Hạo lại buông lời khích bác:

- Yếu quá, yếu quá! Chẳng phải ca đã nói là ca ra tay rất đáng sợ sao. Kiếp sau đầu thai nhớ làm người tốt, không thì gặp mấy người đẹp trai tài giỏi như ca thì lại chết oan uổng nữa. Ái chà, còn hai tên vô dụng đang hóng gió trên kia nữa cơ à! Một thằng thì mập như heo, tướng như thế mà thanh phi kiếm lại bé tí, nhìn thật thú vị nha. Còn tên còn lại thì tướng như con trâu, ta thấy người cơ bắp khá đấy. Có hứng thú làm khiêng kiệu cho ca ca không, ta đảm bảo sẽ cho người ăn ngày ba bữa đầy đủ, không sợ đói khát nha hắc hắc.

- Haha Nguyên Hạo tiên sư nói thật đúng quá. Hai tên này nên cúi đầu xin ngài tha cho để làm trâu kéo thì may ra còn đường sống.

Một tên quân sĩ đứng gần đó quá hưng phấn gào lên hòa theo, tiếp theo dẫn đến vô số lời tán đồng và chế giễu hai tên tiên nhân vang lên khắp nơi. Lòng tin của mọi người sau khi chứng kiến Nguyên Hạo hạ sát tên lưng gù đã thay đổi chóng mặt, từ chỗ tuyệt vọng thành tràn trề niềm tin. Trần Mưu cùng thành chủ mừng đến đỏ cả mặt, tiên nhân quá lợi hại, đầu tư chính xác quá rồi. Trên không trung, hai tên còn lại khuôn mặt co giật run rẩy, bọn chúng đánh thì không dám, nhưng chạy thì do dự, lại càng không biết làm gì để phản bác cả. Thấy đã đến lúc, Nguyên Hạo nhảy lên đạp phi kiếm từ từ bay lên, dù là lần đầu dùng pháp khí để bay nhưng do linh hồn lực cực mạnh nên hẳn điều khiển hết sức thuận lợi. Giơ ngón tay ngoắc ngoắc đầy khiêu khích, Nguyên Hạo trào phúng khiêu khích:

- Nào, đến đây nào. Hai người các người sợ ca đến vậy sao hắc hắc. Thôi được vậy để ca lên trên chơi đùa với các người một tí nhé.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Thạch Huyết Khai Dao

Giờ phút này, hai tên tiên nhân toàn thân đều run rẩy, sắc mặt nghiêm trọng. Hắc Báo đoàn bọn chúng trước giờ ở Hành sơn thập quốc làm ăn không đụng chạm đến các đoàn thể khác, càng không đắc tội với tông môn nào. Với lại bọn chúng cũng chưa từng nghe nói tông môn trong thập quốc có quan hệ với hoàng thất hay can thiệp vào nội tình phàm tục nha. Vậy chắc chắn chín phần mười tên này là tàn tu rồi, nhưng Lạc thành hoang tàn nghèo rớt ở biên thùy này thì có cái gì hấp dẫn được hẳn chứ. Nói đến lợi ích, Hắc Báo đoàn chúng ta bỏ ra một chút đại giới dụ dỗ hẳn cũng có thể nha, biết đâu hẳn sẽ còn đầu nhập vào đoàn thể nữa không chừng. Nghĩ như vậy, tên to xác hít một hơi lấy lại chút tinh thần, nhìn Nguyên Hạo đang từ tốn bay lên gần bọn chúng bèn ôm quyền trịnh trọng nói:

- Vị huynh đệ này, ta thấy người tu vi thâm hậu, kinh nghiệm chiến đấu cao cường. Hắc Báo đoàn chúng ta xưa nay tôn chỉ không gây thù với các đồng đạo tu tiên, sự việc vừa qua chỉ là hiểu lầm mà thôi. Cái tên mạo phạm các hạ cũng đã chết rồi, chúng ta nguyện ý bồi thường một trăm linh thạch cho người. Kính xin các hạ rộng lượng bỏ qua cho.

Sắc mặt của Trần Mưu đại biến, tuy chưa từng thấy qua linh thạch nhưng lão cũng biết được đây chính là tài nguyên tu luyện căn bản của người tu tiên. Giá trị của linh thạch căn bản vàng bạc thế tục không thể mua được, đó cũng là lí do hoàng thất vốn giàu có nhưng lại không dễ gì truy cầu tiên nhân trợ giúp. Thứ duy nhất quốc gia có thể đưa ra là một vài khoáng sản quý hiếm, hay dược thảo kỳ lạ mà tiên nhân có thể sử dụng. Dù vậy, những thứ đó vốn vô cùng khó tìm, hoàng thất hằng năm đều huy động một lượng lớn nhân lực đi vào rừng núi hiểm trở, hoang vu để tìm tòi, thu hoạch. Bản thân Lạc thành thịnh thoả cũng may mắn phát hiện ra vài thứ đặc biệt nhưng đều bị kinh thành truy thu hết về. Vì thế nên từ lúc Nguyên Hạo đến, lão không thể đưa ra được thứ gì ra hồn dù đã rất nỗ lực. Cứ nghĩ đến Trần

Mưu lão lại thở dài hổ thẹn không thôi.

Trên không trung, sắc mặt Nguyên Hạo tỏ ra khá bình thản, ánh mắt không có tí dao động nào trước lợi ích đối phương bày ra cả. Giờ sao, giá của ca đây chỉ có một trăm linh thạch thôi à??? Bèo lắm cũng phải vài vạn linh thạch để ca còn tu luyện lâu dài chứ.

Đáng thương thay cho tên to xác còn đang tự tin chờ đợi Nguyên Hạo trả lời. Theo hẳn thì cái giá đó thì cả Trúc Cơ tán tu cũng phải động lòng nha, tên thiếu niên này thì hẳn không nhìn ra tu vi nhưng chắc chắn chưa đến Trúc Cơ kỳ. Chắc chắn là tên này đang giả bộ sĩ diện thôi hắc hắc. Nếu như hẳn biết Nguyên Hạo đang nghĩ gì thì sẽ thổ huyết tại chỗ a. Ông trời của ta, bán cả Hắc Báo đoàn cũng không được một phần nhỏ con số người mong đợi nữa đây. Người há miệng sư tử cũng không cần phải mất tính người như vậy đi. Nói đi thì cũng nói lại, Nguyên Hạo cũng vô tội vì hẳn có tu luyện bằng linh thạch bao giờ, hẳn càng không có một cục linh thạch bỏ túi nữa nên kiến thức hẳn về giá trị linh thạch là con số không tròn trĩnh nha. Nửa canh giờ trôi qua, mọi người vẫn nín thở quan sát nhất cử nhất động của ba người trên không. Thế nhưng ba tên này chẳng làm gì ngoài việc sáu mắt nhìn nhau cả. Nguyên Hạo thì đợi tên to xác tăng giá lên, sau đó hẳn sẽ ra vẻ cao nhân giáo huấn vài câu rồi tha mạng cho chúng. Nhất cử lưỡng tiện mà hắc hắc! Tên to xác phía đối diện lại đợi Nguyên Hạo làm trò suy nghĩ xong sẽ gật đầu với hẳn. Thế cục vi diệu như thế thành ra ai cũng lặng im đợi đối phương mở lời trước.

- Bọn họ đang làm gì vậy phụ thân? Sao Nguyên Hạo ca còn chưa ra tay vậy?

- Ta cũng không rõ nữa tiểu Thiên. Chắc là bọn họ đang có chuyện gì đó, ta cứ đợi xem sao.

Khương Thượng đứng phía dưới cũng không biết nên giải thích sao với con mình. Với thực lực Ngưng Khí hậu kỳ, đáng lẽ Nguyên Hạo nên sớm giải quyết hai tên kia rồi chứ sao cả ba cứ đứng lặng người ra thế. Muốn hóng gió tập thể sao??? Lại thêm nửa canh giờ nữa trôi qua, sắc mặt ba người trở nên quái dị. Tên to xác cảm giác có gì không đúng, tên kia nếu muốn diễn trò cũng không làm lố như vậy chứ, nhưng hẳn không diễn thì sao cứ đứng im nhìn chúng ta cười tùm tùm như vậy

chứ. Nguyên Hạo khuôn mặt hắc tuyến, hắc xem ra bọn này quá keo kiệt rồi. Không muốn trả thì ca sẽ đánh cho chúng mày nhà ra mới được hắc hắc. Nghĩ đến việc có cả núi linh thạch, Nguyên Hạo bỗng nhiên cười đầy bi ối, xoa xoa nắm tay bay về phía hai tên Hắc Báo đoàn.

- Này, người đồng ý với điều kiện với bọn ta không vậy? Người dừng lại đó, không được lại gần.

Tên mập mập đồng bọn với gã to xác hét lớn nhưng Nguyên Hạo chẳng quan tâm. Hắn đột nhiên tăng tốc cực nhanh, hai tay giơ ra lại tạo thành cái thuẫn nước to che chắn lấy mình. Thấy tên thiếu niên lại giở chiêu cũ lao về phía mình, tên mập hừ lạnh vội vàng niệm pháp. Toàn thân hắn trở nên to lớn hơn, được bao phủ một lớp cự thạch dày. Tên này vậy đã biến thành cự nhân, hẳn là thuộc tính thổ. Vũ kỹ thổ thuộc tính mạnh về phòng ngự và không sợ lửa với nước nên tên mập này không hề trốn tránh mà lựa chọn đối chiến trực tiếp. Theo hắn nghĩ thì Nguyên Hạo trừ màn nước tầm thường làm nghi binh này thì chỉ có mấy quả cầu lửa đơn giản sẽ không thể phá hủy tầng phòng ngự cường hãn của gã được. Kết quả đúng như gã dự liệu, khi vừa đến gần Nguyên Hạo lập tức cho màn nước vỡ tan. Nhưng tiếp theo không phải là trò ẩn mình vòng ra đánh lén mà Nguyên Hạo dững mãnh lao đến không ngừng phóng ra cầu lửa từ hai tay về phía hắn. Hàng loạt tiếng nổ vang lên liên hồi như đốt pháo, từng quả cầu lửa nổ lan ra bao lấy tên mập cự nhân vào trong.

- Dừng tay lại

Tên to xác lúc này cũng lao đến, một tay gã cầm vài cái phù lục, một tay huy động một thanh phi kiếm khác. Khoảng cách giữa hai tên này rất gần nhau, chỉ cần vài hơi thở là hẳn có thể lao đến kịp. Trong tính toán của hắn thì tên thiếu niên này không thể dễ dàng phá nát tầng phòng ngự của tên mập trong thời gian ngắn được. Chỉ cần hắn dùng mấy tấm phù lục phạm cấp này ngăn trở tên kia, rồi dùng phi kiếm tấn công sẽ có thể kéo được tên mập ra. Thế nhưng gã chưa kịp làm gì thì thấy Nguyên Hạo nhìn mình cười lạnh:

- Người quá chậm rồi.

Đưa tay gia tăng linh lực khiến ngọn lửa trở nên điên cuồng dữ dội, mọi người chỉ nghe được vài tiếng gào thét ghê rợn của tên mập rồi im bật. Lại một tên nữa cứ như vậy mà bị Nguyên Hạo nướng chín rồi, hỏa vốn sinh thổ nhưng hỏa quá mạnh thì thổ tiêu vong a. Tơ máu từ mắt tên to xác tràn ra ngoài, hẳn không ngờ tên thiếu niên này ẩn giấu sâu như vậy, thật quá đáng sợ rồi.

- Khốn nạn! Người dùng bí thuật che giấu tu vi? Vừa rồi người sử dụng rõ ràng là linh lực tu vi Ngưng Khí hậu kỳ. Tại sao người không ra tay từ sớm mà lại trêu đùa bọn ta như vậy?

Gã ra sức gào thét phát tiết lên, từ ban đầu cao ngạo đến giờ thì lại bị đối phương giết ngược lại khiến hẳn khó mà chấp nhận được. Nguyên Hạo ho khan vài tiếng, thật ra hẳn muốn một chiêu đập chết lũ này cho lẹ nhưng hẳn vốn là ăn mày không có phi kiếm hay pháp khí gì a. Nên đành dùng mưu để cướp phi kiếm rồi tìm cách tiến gần đối thủ để ra tay vì hiện tại trừ Thạch Huyết ra hẳn chỉ có vài phép thuật căn bản, nếu đối phương dùng pháp khí rồi vừa đánh vừa chạy sẽ gây khó khăn rất nhiều. Chuyện này không thể giải thích a, nên Nguyên Hạo đành cười khổ mang danh bá đạo, thích giã trừ ăn thịt hổ, hành hạ người khác đến chết.

- Người cứ chờ đó... Trường đoàn bọn ta sẽ không tha cho người đâu. Người cứ chờ chết đi, nếu người dám bỏ trốn bọn ta cũng truy ra cho bằng được.

Quay ngắt lại tên to xác đã cong đuôi định bỏ chạy khiến Nguyên Hạo suýt tí chữ tục ra. Ca cứ tưởng người còn chút khí tiết, ở lại chiến vài trăm hiệp rồi quỳ xuống xin năn nỉ. Không ngờ mới gào thét uy mãnh thế chưa gì đã đào thoát nhanh như vậy, tiếc là những điều này ca cũng dự trừ cả rồi. Đạp phi kiếm rượt theo nhưng phi kiếm tên kia hình như là hàng xịn hơn nên tốc độ nhanh hơn Nguyên Hạo một chút. Nhíu mày một cái, Nguyên Hạo thò tay vào tay áo lăm bắm:

- Hừ, vốn muốn nhẹ nhàng với người, không ngờ lại chạy lẹ thế. Đã vậy đừng trách ta cho Thạch Huyết khai đao trên người người.

Một tia chớp đỏ từ tay áo của Nguyên Hạo như có như không vụt ra biến mất, chỉ có Khương Thượng phía dưới là có thể nhận ra hành động vừa rồi. Lúc này tên to xác đã nói rộng khoảng cách với Nguyên Hạo vài trượng, hẳn quay đầu lại thấy

tên thiếu niên không thể đuổi kịp tốc độ phi kiếm của mình thì thờ ra. Chi cần hẳn chạy về đến gần phạm vi của Hắc Báo đoàn thì sẽ có người tiếp viện ngay. Bất ngờ một bóng trắng quỹ dị hiện ra ngay trước hẳn khiến tên to xác giật mình hoảng loạn, phi kiếm đang bay cũng ngừng lại.

- M...a...

Chưa kịp thốt ra hết lời, gã chỉ thấy ngực mình nhói lên một cái. Nhìn xuống thì thấy một cây chùy thủ đỏ đang cắm thẳng trong tim mình rồi, gã mang theo ánh mắt không tin nổi rớt thẳng từ trên cao xuống. Chỉ là khi chạm đất thì gã chỉ là cái xác khô không còn tí máu nào, cả tinh huyết và hồn phách đều bị Thạch huyết thu lấy. Phía trên xác gã mấy chục trượng, Nguyên Hạo đang cầm Thạch Huyết cười nhạt với Phong Ảnh:

- Tên này to con mà nhát thật, người vừa hù dọa hẳn tí mà té từ trên trời xuống chết rồi. Tiên nhân như thế thật hiếm nha.

Nguyên Hạo khinh bỉ một phen rồi thu túi trữ vật của luôn tên to xác lại rồi cùng Phong Ảnh trở về Lạc thành. Lần chiến đấu này hẳn đã thử nghiệm được Thạch Huyết lẫn Phong Ảnh khá thành công. Sức mạnh của linh bảo như Thạch Huyết là không thể chối cãi, chém giết Ngưng Khí như cắt đậu hũ như thế thì hẳn còn sợ gì nữa. Ngoài dự liệu là Phong Ảnh lại có sức dọa nạt như thế, Nguyên Hạo lí giải rằng bọn này tu vi còn thấp lại là tán tu nên chưa tiếp xúc nhiều với mấy thứ âm hồn này nên mới tạo ra hiệu ứng như vậy. Đối với đối thủ tu vi cao hơn thì hẳn phải suy tính lại mới được.

Phía trên tường thanh lúc này, Trần Mưu và thành chủ đang kích động đến rơi lệ. Bọn họ đã đánh đuổi được ba tiên nhân nha, một tiên nhân đáng sợ hơn trăm vạn đại quân địch rất nhiều. Đây đúng là thắng lợi vĩ đại nhất lịch sử Lạc thành rồi, trở thành giai thoại truyền kỳ cả An Nam quốc sau này a. Khi nhìn thấy bóng dáng của Nguyên Hạo từ xa bay hướng về thành, toàn bộ quân lính và dân chúng nhất nhất hoan hô vang dội. Tiếp sau, không ai nhắc ai, tất cả đều quỳ xuống vái lấy khiến Nguyên Hạo hẳn cũng ngỡ ngàng.

Thành tiên có thể tay nhuộm máu hàng vạn cốt khô, cũng có thể cứu rồi muôn

ngàn sinh linh vô tội. Tất cả vốn dĩ... Chỉ là trong một ý niệm mà thôi.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Viếng Thăm Hắc Báo Trại

Buổi tối hôm nay Lạc thành khác hẳn với mọi ngày, ai ai cũng hân hoan nô nức. Sự lo lắng ngoại xâm đã hoàn toàn bị niềm tin mãnh liệt thay thế. Nguyên Hạo tiên nhân, cái tên này sẽ khắc sâu vào tâm khảm của toàn bộ con dân Lạc thành mãi mãi. Lúc này, tại trang viên của phủ thành chủ, các tầng lớp cao cấp quan viên tướng lĩnh đều có mặt để dự buổi tiệc chúc mừng chiến công của Nguyên Hạo. Tiếng đàn ca, âm thanh tụng niệm chúc mừng không dứt, thật là một khung cảnh hoan hỉ mười phần. Trong đó, nhân vật chính buổi tiệc của chúng ta đang ngồi trên bàn tiệc cao cấp nhất cùng với Trần Mưu thống soái, thành chủ và cha con Khương Thiên. Sắc mặt hồng hào phấn chấn, Trần Mưu cao hứng đứng dậy giơ ly rượu ôm quyền với Nguyên Hạo:

- Ly rượu này mặc tướng xin thay mặt dân chúng Lạc thành kính mời Nguyên Hạo tiên nhân. Cảm tạ người đã vì đại nghĩa mà chiến đấu đánh lui cường địch.

Thành chủ một bên cũng cung kính đứng dậy, thần thái trang nghiêm nâng ly thể hiện sự tôn kính từ tận đáy lòng của mình. Thế nhưng Nguyên Hạo lại không thích không khí như vậy, hẳn khách khí vài câu cho qua rồi dắt Khương Thiên trốn mất dạng. Chỉ tội cho Khương Thượng, lão phải ở lại hầu rượu hết người này đến kẻ khác cho đến tận khuya mới được thả về. Cho dù linh hồn thần nhân, nhưng thân thể già lại chưa tu luyện miếng nào nên hậu quả thế nào có thể tưởng tượng được. Nghe nói đến tận ba ngày sau lão mới bò nổi xuống giường. Sau sự kiện đó, cứ mỗi lần thấy bóng dáng Nguyên Hạo là lão lại nổi xung thiên lên la mắng dữ dội.

Mười ngày sau trận chiến, mọi thứ vẫn rất yên ổn thái bình, không hề thấy bóng dáng tên nào của bọn Hắc Báo đoàn đến trả thù. Thậm chí, đến cả hai mươi vạn quân Triệu Lương phía ngoài Lạc thành cũng không hề có chuyển động nào. Giống như họ đến đây chỉ để cắm trại du lịch thưởng ngoạn phong thổ An Nam mà thôi.

Phía Lạc thành thì vẫn nghiêm ngặt phòng bị, quân sĩ không vì những dấu hiệu đó mà lơ là tí nào. Bên trong biệt viện của Nguyên Hạo lúc này, Khương Thượng đang trong quá trình đột phá quan trọng. Xung quanh lão là hai mươi mấy viên linh thạch hạ phẩm mà Nguyên Hạo tìm được trong túi trữ vật của ba tên tiên nhân Hắc Báo đoàn.

"Răng rắc"

Tiếng xương khớp của lão vang lên giòn giã, chất nhầy nhựa cũng ứa ra khắp người y hết lần Nguyên Hạo tẩy kính phạt tủy trước đó.

- Chúc mừng nghĩa phụ đã thành công tiến vào Ngưng Khí kỳ.

- Chúc mừng cha đã thành tựu tiên nhân.

Nguyên Hạo và Khương Thiên đứng im lặng quan sát một bên suốt năm canh giờ mừng rỡ chạy lại chúc mừng. Nhờ vào linh thạch, Khương Thượng lão đã thành công tiến vào Ngưng Khí kỳ tầng thứ nhất. Thế nhưng khuôn mặt lão lại bình thản, không có chút gì vui mừng cả. Đối với chuyện tu luyện lại từ đầu này lão xem cũng như hít thở mà thôi. Khương Thượng lắc đầu cảm thán:

- Không ngờ giờ lại trở về Ngưng Khí haiz. Mà thôi, có thể sống lại tốt rồi, chỉ cần ta cố gắng sẽ sớm lấy lại tu vi ngày xưa.

Nói ra cũng chỉ để an ủi chính mình thôi, bản thân lão cũng hiểu quá khứ và hiện tại của mình cách biệt nhau còn hơn trời và đất nữa. Nhìn thấy Khương Thượng buồn bã hoài niệm, Nguyên Hạo tiến lên vỗ vỗ vai lão tươi cười an ủi:

- Nghĩa phụ đừng buồn như thế, người phải lo mà chuyên tâm tu luyện đi. Nên nhớ giờ con là Ngưng Khí tầng bảy nha, người mới tầng thứ nhất thì ê mặt lắm đấy. Không chịu phấn đấu thì mai một con cháu nó vượt mặt hết thì.....

- Thì cái đầu người.

Khương Thượng hung hăng cốc đầu tên bất hiếu này một cái, người biết thế nào là an ủi không hả. Đúng là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh. Mấy đứa bây cứ đợi

đấy, lão tử mà hồi phục tu vi thì ta túm đầu từng thẳng cho biết tay. Thấy lão đã lấy lại tinh thần, Nguyên Hạo cười lớn bờn cợt:

- Con không biết mấy lời ướm át đâu nhưng bây giờ không phải tâm tình người đã tốt hơn rồi sao. Nam nhi thì có gì phải hoài niệm quá khứ cơ chứ? Bây giờ thân thể của người còn tốt hơn trong quá khứ, thành tựu tương lai chắc chắn sẽ hơn xa bây giờ. Nghĩa mẫu biết được cũng rất cao hứng vì người a.

- Khụ khụ con nói cũng... chí lí đó. Chúng ta nên cố gắng nhiều hơn nữa.

Nhắc đến vợ mình, Khương Thượng mặt đỏ như gấc. Thì ra tính e thẹn của Khương Thiên là di truyền từ lão nha. Sống không biết bao nhiêu vạn năm rồi mà còn thế, Nguyên Hạo lần này thật sự muốn viết chữ phục với nghĩa phụ của mình rồi. Nhìn Nguyên Hạo khuôn mặt vắn vẹo, cố nén không cho bật cười; lão hừ lạnh một tiếng rồi cố ý chuyển đề tài chú ý sang chuyện khác:

- Được rồi, không đùa giỡn nữa. Hạo nhi, tình hình phía Hắc Báo đoàn sao rồi? Bọn chúng có động tĩnh gì không?

Nghe nghĩa phụ hỏi chuyện, Nguyên Hạo lập tức nghiêm túc lại hồi đáp:

- Thừa nghĩa phụ, Phong Ảnh vẫn đang theo sát hang ổ của bọn chúng. Cuộc chiến giữa Hắc Báo đoàn và Phi Ưng đoàn đang đến hồi khốc liệt. Phi Ưng đoàn tu vi lẫn quân số ít hơn nên hiện tại đã chuyển sang phòng ngự rồi. Con đoán chừng nếu không có biện pháp đột phá nào thì cao lắm hai tuần nữa họ sẽ bị đánh bại thôi.

Thì ra không phải đám người Nguyên Hạo bị động chờ địch đến mà họ ngược lại đang theo dõi từng hành tung của đối thủ. Ngay sau khi thu được linh hồn của tên to xác chết trận thoát ra thì Khương Thượng và Nguyên Hạo đã dùng bí thuật để tìm hiểu thông tin về Hắc Báo đoàn một cách tường tận. Thật bất ngờ là Hắc Báo đoàn căn cứ cơ sở lại không xa An Nam quốc, nó nằm trong dãy Hành sơn thuộc Lương quốc. Từ Lạc thành nếu dùng phi kiếm phi hành hạ phẩm để phi hành thì tốn năm canh giờ mới đến được, còn đối với siêu quái vật tốc độ Phong Ảnh thì chỉ cần

ba mươi phút thôi. Nguyên Hạo để Phong Ảnh truy tìm đến tổng đà thu thập tình báo vì hẳn có thể câu thông với Phong Ảnh dễ dàng. Phong Ảnh thấy gì sẽ truyền về cho hẳn tất cả, thú vị là Phong Ảnh có thể cảm nhận được cả tu vi của kẻ địch nữa. Suốt ba ngày đầu, nó liên tục thám thính địa hình bố trí, những nơi mai phục, giờ giấc hoạt động của Hắc Báo đoàn. Với khả năng ẩn nặc quý dị của mình, Phong Ảnh thậm chí bay qua bay lại trước mặt tên trưởng đoàn Hứa Minh mà hẳn chẳng hề hay biết gì. Đáng tiếc Phong Ảnh không có khả năng chiến đấu, nếu không thì nó có thể đồ sát cả một đoàn đội nhanh chóng mà không ai phát hiện ra được chút dấu tích nào. Nguyên Hạo khá bất ngờ về qui mô của Hắc Báo đoàn, bọn chúng chỉ gồm khoảng năm mươi tên. Trong đó, Ngưng Khí sơ kỳ chiếm đa số đông đảo, Ngưng Khí trung kỳ tầm mười mấy tên. Bọn chúng hình thành tổ đội hoạt động nhỏ giống như ba tên mà Nguyên Hạo đã gặp, nghĩa là một tên Ngưng Khí trung kỳ làm chỉ huy cho hai, ba tên Ngưng Khí sơ kỳ lâu la. Tổ chức như vậy là vì Hắc Báo đoàn có rất nhiều mối làm ăn trong Hành sơn thập quốc. Mỗi ngày Phong Ảnh đều thấy các tổ đội bận rộn bay đi bay về liên tục để thực hiện hoặc lĩnh thưởng khi hoàn thành xong nhiệm vụ. Nghĩ đến số của cải mà bọn chúng miệt mài tìm kiếm như những con ong thợ thì đôi mắt Nguyên Hạo sáng lên. Tên này vẫn còn mơ mộng tưởng tượng về mấy vạn linh thạch cất giấu trong bảo khố của Hắc Báo đoàn nha.

Cầm đầu gần năm mươi tên chính là hai tên Ngưng Khí hậu kỳ, một là Hứa Minh và một tên phó đoàn Ngưng Khí tăng bảy tên Tàng Phủ. Bình thường hai tên này đều bế quan bên trong mật thất của đoàn trại, chỉ khi có việc đại sự bọn hẳn mới lộ diện để xử lí. Chính ngay ngày thứ tư Phong Ảnh tiếm phục thám thính thì hai tên này đã phải xuất quan ra mặt. Lí do chính là vì Hắc Báo đoàn có mâu thuẫn dẫn đến huyết chiến với Phi Ưng đoàn. Theo những gì bọn lâu la kể lại cho hai tên trưởng phó đoàn thì Phi Ưng đoàn nhắm vào một đoàn buôn lớn đi ngang Lương quốc mà Hắc Báo đoàn cũng đã chằm trúng từ tháng trước. Kết quả là khi Phi Ưng đoàn đang cướp bảo thì hai nhóm Hắc Báo đoàn xuất hiện đòi phân chia lợi ích. Nào trên đời có chuyện ngồi không đòi hưởng lộc. Lúc đó Phi Ưng đoàn có vài đoàn đội đang hoạt động gần đây nên khi hai bên đang giằng co thì tiếp viện phía Phi Ưng đến càng lúc càng nhiều. Dựa vào quân số đông áp đảo, Phi Ưng đoàn chẳng những cướp hết vật phẩm còn đánh bị thương bốn tên Hắc Báo đoàn, giết chết hai tên Ngưng Khí sơ kỳ. Vốn dĩ nếu chỉ chết vài ba tên Ngưng Khí sơ kỳ cũng

không có gì to tát đến nỗi phó trưởng đoàn phải ra mặt. Nguyên do thật sự là vì con gái của Phi Ứng đoàn trưởng đã từng từ chối lời cầu hôn của Hứa Minh khá nhiều lần. Vì vậy, khi nghe được sự việc, gã liền không do dự tập trung toàn bộ nhân lực tấn công Phi Ứng đoàn nhằm gây sức ép. Từ đó gã có thể ra yêu sách bắt Phi Ứng đoàn giao người và bồi thường thích đáng. Nhưng diễn biến lại không như Hứa Minh tính toán, Phi Ứng đoàn do quân số chỉ khoảng hai mươi người nên liên tiếp bại lui phải rút toàn bộ về căn cứ nhưng lại kiên cường chiến đấu, thà chết không hàng. Hứa Minh cũng không phải ngốc, gã cho thủ hạ vây chặt Phi Ứng đoàn rồi hằng ngày tiến công liên tục tiêu hao dần đối thủ. Đây vốn là phương pháp ít tổn thất và khiên cho đối thủ dần dần mất đi ý chí chiến đấu. Thế nhưng gã nằm mơ cũng không ngờ bố cục an toàn của mình lại bị phá vỡ chỉ vì thủ hạ gã đã chọn phải một kẻ không nên đụng đến: Nguyên Hạo.

Sau khi nghe Nguyên Hạo báo cáo tình hình, Khương Thượng lâm vào trầm ngâm chốc lát rồi mới cất lời:

- Vậy theo con chúng ta nên làm gì? Hiện tại bọn Hắc Báo đoàn đang dồn toàn lực đối phó Phi Ứng đoàn nên không có thời gian quan tâm việc bên Lạc thành. Đến khi bọn chúng giải quyết xong đối thủ thì chắc chắn sẽ chia mũi nhọn về chúng ta. Mặc dù chúng chỉ có hai tên Ngưng Khí hậu kỳ nhưng kiến đồng căn chết voi, chúng ta cũng không thể bảo đảm được an toàn cho dân chúng Lạc thành được trong tình huống tất cả chúng cùng xông lên.

Khương Thượng phân tích khá tỉ mỉ, lão biết Nguyên Hạo không sợ mấy tên Ngưng Khí nhưng với cá tính thẳng nhỏ này tuyệt không bỏ rơi dân chúng mà rút lui một mình. Ngoài dự đoán của lão, Nguyên Hạo lại tỏ ra cười cợt xem thường nói:

- Hắc hắc, nghĩa phụ lo lắng quá rồi, tên Hứa Minh kia tự cho thông minh lại chọn chiến thuật bao vây tiêu hao địch. Thật ra ngay từ khi chúng giao chiến với Phi Ứng đoàn, con đã có thể từ phía sau đâm bọn chúng một nhát rồi. Lúc đó đội hình bọn chúng sẽ bị rối loạn tạo cơ hội nghịch chuyển cho Phi Ứng đoàn phản

công hắc hắc.

Lời Nguyên Hạo chính xác cũng là những gì Khương Thượng lão thắc mắc mấy ngày qua, lão vội vàng hỏi ngay:

- Vậy tại sao con không làm như thế? Cơ hội tốt như vậy trôi qua khiến tình hình bây giờ hoàn toàn nghiêng về Hắc Báo đoàn rồi. Bây giờ chúng ta có đến cũng không thể dễ dàng phá vây được mà bản thân Phi Ưng đoàn giờ cũng bị thương tổn trầm trọng khó có thể phản công được.

Không vội trả lời ngay, Nguyên Hạo nhìn lão cười một cách thâm thúy:

- Là con muốn vậy. Con muốn bọn chúng áp đảo, chỉ có như vậy tên Hứa Minh kia mới sử dụng chiến thuật bao vây. Haha mà nếu đã bao vây thì hẳn phải điều động gần hết nhân thủ đến. Nghĩa phụ, người hiểu điều đó là gì không?

Nghe đến như vậy còn không hiểu thì đúng là uổng công Khương Thượng lão sống mấy chục vạn năm rồi. Ánh mắt lão sáng lên nhìn Nguyên Hạo. Cả hai cùng nở một nụ cười đầy bí ối, Khương Thiên một bên mù mờ chẳng hiểu gì cả bèn rụt rè lên tiếng hỏi:

- Tại sao hai người lại cười vui vẻ như vậy? Huynh nói đệ nghe không hiểu gì hết? Hai người giải thích rõ đệ nghe đi.

Nguyên Hạo cười lớn vui vẻ bước đến xoa xoa đầu Khương Thiên kháu khỉnh rồi nhẹ nhàng nói:

- Tiểu Thiên, ý huynh là tên Hứa Minh đó rất đáng yêu. Hẳn có gửi quà cho chúng ta đấy. Tối nay mình sẽ viếng thăm Hắc Báo trại để lấy về hắc hắc.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Người Không Bằng Cả Phế Vật

Một ngày lại vội vã đi qua, bóng tối vĩ đại tiếp tục ngự trị trên toàn Lạc Thần đại lục. Tại Lạc thành ở An Nam quốc, giờ này mọi người đã bắt đầu dọn dẹp các hàng quán để chuẩn bị nghỉ ngơi. Không ai chú ý đến hai đốm sáng vụt ra khỏi phủ thành chủ rồi hòa vào những vì sao trên bầu trời xa kia.

- Oa..Cảm giác bay lượn buổi tối thật tuyệt quá Hạo ca. Ông già, bay đua với tôi và Hạo ca không?

Thì ra hai đốm sáng bay ra khỏi Lạc thành chính là Nguyên Hạo và cha con Khương Thượng. Do Khương Thiên chưa có tu vi nên chỉ có thể để Nguyên Hạo công trên lưng. Vì bản thể vốn là Vĩnh Hằng Chi Vật nên Khương Thiên không thể tu luyện theo công pháp nhân tộc được. Tiểu Vô cũng nói qua hiện tại muốn giúp Khương Thiên chỉ có cách tìm kiếm thiên tài địa bảo thôi. Mà mấy thứ trân quý thì đâu phải như củ cải trắng muốn tìm là có, vì vậy mọi người cũng đành trông chờ vào cơ duyên thôi. Riêng bản thân Khương Thiên lại chẳng hề bận tâm đến việc đó, đối với nó thì có Hạo ca và ông già bảo kê là được rồi. Cậu nhóc suy nghĩ chỉ cần bọn họ mạnh lên thì tài nguyên sẽ dễ dàng tìm được thôi. Đáng thương hai người kia không biết gì, nếu không sẽ té xỉu hết a. Chúng ta còn cực khổ tranh giành từng cục linh thạch, chú em lại có ý nghĩa ngồi chơi xơi nước đợi team gánh mình sao chứ. Cho dù mọi người thật sự vì người tìm kiếm thì người cũng nên tự cố gắng phần nào chứ, tại sao lại không có chút khí tiết nam nhi nào vậy hả?

Khương Thượng lão vừa nghe con mình thách đố thì thiếu chút té từ phi kiếm xuống đất. Ông trời của ta, người có biết Nguyên Hạo Ngưng Khí tầng bảy còn ta mới tầng thứ nhất không. Nếu không phải linh hồn lực của ta cao hơn tu vi hiện tại thì làm sao có thể điều tiết linh lực cực kỳ chính xác chứ. Ở Ngưng Khí tầng một này thăng nào phi kiếm phi hành khoảng cách xa vậy được hả. Tệ bạc hơn nữa là

tên Nguyên Hạo kia không biết kính lão đắc thọ tí nào, hẳn còn giành luôn thanh phi kiếm tốt nhất của tên to xác cho riêng bản thân nữa chứ. Khương Thượng im lặng không nói chỉ liếc mắt qua Nguyên Hạo, hi vọng hẳn nói lời công bình cho lão. Đúng như lão mong muốn, Nguyên Hạo như thấu hiểu khó khăn của lão nên đã lên tiếng trách mắng Khương Thiên:

- Thiên đệ không được đùa cợt nghĩa phụ như vậy. Dù người có già yếu tu vi mất hết thì cũng không phải chúng ta được quyền lên tiếng.

Móa...Nghịch tử, tu tiên thì cái quái gì già yếu. Già yếu cả nhà người á, đã vậy còn cái gì tu vi mất hết nữa chứ. Người đâu cần xát muối vào vết thương của ta trực tiếp như vậy chứ. Phẫn uất dữ dội, Khương Thượng điên tiết tăng tốc phóng vèo vèo bỏ xa hai thằng con bất hiếu lại. Nguyên Hạo thấy thế thì vỗ vỗ tay, giọng điệu giáo huấn:

- Thấy chưa Thiên đệ, người ta nói gừng càng già càng cay mà. Nhờ huynh kích thích mà người mới bức phá được như vậy. Phận làm con thật khổ tâm a.

Ở xa, Khương Thượng phun ra một búng máu. Lão ngược mặt lên trời gầm lớn khiến màn đêm cũng rung động:

- Nguyên.....Hạooooooooo

-

Lúc này tại một nơi sâu bên trong Lương quốc, cuộc chiến giữa Phi Ưng đoàn và Hắc Báo đoàn đang dần đi vào hồi kết. Dù chủ trương phòng ngự từ đầu để lấy yếu địch mạnh nhưng họ cũng chỉ có thể cầm cự trong thời gian ngắn. Đã qua một tuần giao phong, bên phía Phi Ưng đoàn vẫn chưa có người tử vong, bị thương thì có vài người và tất cả đều còn khả năng chiến đấu. Để được kết quả này, phía Phi Ưng đoàn đã tổn hao rất nhiều phù lục, bẫy rập và thậm chí phải kích nổ cả pháp khí của mình. Bạch Vũ, Phi Ưng đoàn trưởng, có tu vi Ngưng Khí tầng bảy đang quan sát bố cục bao vây của Hắc Báo đoàn. Bản thân lão cũng là một đấng kiêu hùng nhưng vì thương yêu con gái nên buộc phải đắc tội với Hứa Minh. Chỉ có điều chính gã cũng không ngờ tên kia lòng dạ độc ác lại mượn chuyện tranh chấp để

chèn ép lão.

- Phụ thân, hay là người chấp nhận để nhi tử gả cho Hứa Minh đi. Như vậy Phi Ưng đoàn chúng ta sẽ thoát khỏi tai kiếp lần này. Tiểu nữ thật bất hiếu, vì mình mà liên lụy đến biết bao huynh đệ trong đoàn.

Một thiếu nữ tuổi tầm mười tám từ trong đám người đi ra, hai mắt đỏ lên cầu xin. Nàng chính là Bạch Liên, báu vật trong lòng Bạch Vũ lão đồng thời là đối tượng mà Hứa Minh theo đuổi bấy lâu nay. Nhìn con gái yêu quý của mình mà nội tâm của Bạch Vũ dần xé dờ dộ. Không người cha nào lại có thể đem con gái mình bán đi được. Đang lúc do dự không biết phải làm sao thì một lão giả lên tiếng:

- Đoàn Trưởng, chúng ta ngàn lần không nên đáp ứng bọn chúng. Không nói đến yêu cầu bồi thường mà bọn chúng đưa ra hết sức quá đáng, lão không tin là bọn chúng sẽ dễ dàng buông tha cho chúng ta. Với tính cách gian hiểm xảo trá của tên Hứa Minh, một là chúng sẽ ra tay giết sạch chúng ta, không thì cũng bắt chúng ta làm tôi tớ cho Hắc Báo đoàn bọn chúng. Đường nào cũng chết thì há để bọn chúng dễ dàng toại nguyện. Nếu muốn tiêu diệt Phi Ưng đoàn chúng ta thì chúng phải trả một cái giá thật đắt.

- Đúng vậy đoàn trưởng, tất cả anh em chúng tôi không phải loại ham sống sợ chết, cùng lắm thì liều một trận với bọn chúng thôi.

- Đúng thế, lão tử cũng liều mạng.

...

Ngay sau khi lão giả đưa ra ý kiến của mình thì gần như toàn bộ anh em Phi Ưng đoàn đều đứng dậy hưởng ứng. Bị bao vây chèn ép suốt một tuần, bọn họ đã không còn tâm lý sợ hãi nữa mà thay vào đó là sự điên cuồng muốn sống mái với kẻ thù. Nhìn lòng người như vậy, Bạch Vũ thấy huyết khí mình sôi sục, mọi ưu tư lập tức bị xóa sạch. Đúng vậy, giờ phút này còn hơn thua được mất cái gì nữa chứ. Chúng ta không có viên binh thì dù tử thủ cũng có được gì. Cứ xông ra đồng quy vu tận với bọn chúng biết đâu còn có cơ hội. Nghĩ vậy, Bạch trưởng đoàn khí thế hồi phục mạnh mẽ, ánh mắt long lên, nắm chặt thanh đao hô lớn:

- Sĩ khả sát, bất khả nhục, cảm ơn các vị anh em đã thức tỉnh Bạch Vũ ta. Có thể trận đánh này sẽ là trận chiến cuối cùng của chúng ta, nếu còn có kiếp sau chúng ta sẽ tiếp tục là huynh đệ. Bây giờ, tất cả hãy chuẩn bị sẵn sàng cùng ta xông ra giết địch.

- Giếttttttttt- Giếttttttttt

Tất cả đều cầm lấy vũ khí, ánh mắt đỏ ngầu, đồng thanh gầm lên đầy khí thế. Chết thì đã sao? Kẻ sĩ chết vì người tri kỉ, cô gái trang điểm vì người mình yêu mến. Khi tinh thần cao cực điểm, Bạch Vũ xoay người dẫn đầu cả Phi Ứng đoàn chuẩn bị xông pha thì một tiếng cười khinh bỉ vang lên phía sau. Mọi ánh mắt lập tức quay ngoắc lại chỉ thấy một bóng trắng mờ ảo âm u khiến cả đám người rét lạnh.

- Hắc hắc Bạch đoàn trưởng, ngài tuy dũng mãnh nhưng lại ngu ngốc không tá nổi. Thật không xứng làm người lãnh đạo, chính là phế vật không hơn không kém tí nào nha.

Àm... Cả hai chục người choáng váng suýt ngã hết ra đất, con ma này vừa xuất hiện đã chửi người không thương tiếc thế này. Nhiều người không giữ được bình tĩnh định dùng pháp khí tấn công nhưng đột nhiên Bạch Vũ bước ra giơ tay chặn mọi người lại.

- Tất cả không nên khinh cử vọng động, nếu như con ma này muốn hại chúng ta đã ra tay khi tất cả quay lưng không đề phòng rồi. Không cần thiết phải nói nhiều lời vô nghĩa như vậy.

Lão vừa dứt lời, mọi người Phi Ứng đoàn đều giật mình gật gù thấy hợp lí. Tuy nhiên ánh mắt vẫn e ngại đề phòng để xuất thủ bất cứ lúc nào. Bạch Vũ thấy huynh đệ trong đoàn đều dừng tay thì gật đầu nhẹ rồi quay sang bóng trắng ôm quyền:

- Tại hạ vô tri, không biết ma nhân đến đây có dụng ý gì? Vì sao lại kích bác tại hạ như vậy?

Bóng trắng, chính là Phong Ảnh, lại ồ ồ vang lên một thanh âm trầm đục rợn

người đáp lại:

- Hừ, người thân la trường đoàn mà mắc quá nhiều sai lầm khiến cả Phi Ưng đoàn diệt vong thì không xứng là phế vật thì là gì?

Bạch Vũ ngó người ra, ta hại anh em trong đoàn lúc nào cơ chứ. Căn chặt răng, lão nhịn xuống hỏi lại:

- Bạch Vũ ta cả đời cống hiến vì mọi người trong đoàn, họa phúc cùng chịu, vốn không hai lòng. Không hiểu vì sao người lại nói thế, xin rửa tay lắng nghe.

Mặc kệ thái độ không phục của tên đoàn trưởng, Phong Ảnh bật cười trào phúng một tràng dài rồi cất một giọng dạy đời đầy mỉa mai:

- Người không sai? Vậy ai đã ba lần bảy lượt từ chối hôn ước của tên Hứa Minh khiến hãn ghi hận? Ta không nói người phải chấp nhận gả con mình cho hãn nhưng người đã tranh phong với Hắc Báo đoàn bao nhiêu năm, cũng đã rõ ràng bọn chúng là loại người gì rồi. Thế mà tâm tư phòng bị một chút cũng không có, kết quả là khi Hắc Báo đoàn tấn công thì chỉ biết bị động phòng ngự chờ chết thôi. Thứ hai, người chấp nhận chiến thuật tử thủ, vậy người có tính đến tương quan tài nguyên lực lượng chưa? Phía Hắc Báo đoàn điều động tám thành lực lượng cũng đông hơn các người gấp đôi rồi, tài nguyên vũ khí, phù lục thì khỏi bàn đến nữa. Đã rõ mình thua sút như vậy mà không sớm phá vòng vây còn trụ lại cái căn cứ nhỏ bé này há chẳng phải chờ người ta giết vào sao? Điều cuối cùng, người đã rõ ràng đối thủ đang dùng bao vây chiến, bọn chúng chính là chờ đợi các người không giữ được bình tĩnh xông ra để một lưới diệt sạch. Từ chỗ phòng ngự lại trở thành kẻ tấn công để người ta phục kích, ta không biết nào người có bị nước vào hay không nữa? Khí tiết đáng giá lắm sao? Ta khinh, trong mắt ta các người chỉ là bọn hữu dũng vô mưu, một bọn thiêu thân lao đầu vào lửa mà thôi. Bao nhiêu đó lý do không biết đã đủ để gọi người là phế vật hay chưa? Thậm chí ta thấy người ngay cả phế vật cũng không bằng nữa.

- Ta.... ta....

Bạch Vũ thấy trước mắt mình tối sầm lại thiếu điều ngất đi. Lão cả đời uy vũ,

cùng huynh đệ đánh ra được cơ nghiệp Phi Ưng đoàn. Không ngờ chính tay mình lại là người phá hủy tất cả mọi thứ. Đúng như tên ma nhân nói ta cả phế vật cũng không bằng nữa. Tinh thần lão suy sụp nhanh chóng, hai chân khụy xuống, không còn ý chí chiến đấu gì nữa cả. Lúc này, Phong Ảnh lại hừ một tiếng rồi đổi giọng hòa hoãn hơn:

- Người cũng biết tội lỗi của mình rồi thì tốt? Bây giờ ta đến đây chính là ban cho các người một cơ hội hay nói thẳng ra là mở lòng từ bi cứu lấy các người á.

Canh ba đêm tại Hắc Báo trại, do Hứa Minh đã huy động gần hết lực lượng vây đánh Phi Ưng đoàn nên chỉ để lại hai tiểu đội một trong một ngoài canh giữ căn cứ. Chỉ với tám tên Ngưng Khí phải bảo hộ cả một khu trại rộng lớn nhìn có vẻ quá sức. Dù có thần hồn quan sát đi chẳng nữa thì với tu vi của họ cũng không thể sử dụng nhiều và phạm vi kiểm tra cũng khá khiêm tốn. Chỉ có điều địa thế của Hắc Báo trại khá hiểm trở, các đoàn đội khác muốn đột kích đều gặp khó khăn nhất định. Bởi vì thực lực của Hắc Báo đoàn cũng thuộc dạng trung bình nên không có chuyện gì lớn thì các thế lực khác cũng không ai rảnh mà đi trêu chọc họ. Cho nên công việc canh gác đối với hai tổ đội này thực chất là hết sức nhàn nhã. Bốn tên đi tuần tra vòng ngoài hờ hững chậm rãi đi vòng qua lại xung quanh trại. Nếu có gì bất thường bọn chúng sẽ bắn pháo hiệu cho đồng bọn biết ngay. Còn giữa hai tiểu đội thì cứ một canh giờ đội bên ngoài sẽ thông báo cho bên trong biết tình hình có vấn đề hay không. Đáng thương thay! Cả tám tên này không hề biết đêm nay "ác quỷ" sẽ đến viếng thăm bọn chúng.

- Ái chà, không ngờ sơn trại bọn này lại to lớn như thế. Đoán chừng bọn chúng cất giấu rất nhiều của cải đây hắc hắc Hạo gia ta sắp phát tài rồi.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Ác Quỷ Đến

- Theo thông tin từ Phong Ảnh thì tên Lưu Minh kia để lại hai tiểu đội nhỏ canh gác Hắc Báo trại. Hắc hắc thực lực bọn này cũng là yếu nhất, xem ra lũ Hắc Báo đoàn này không hề sợ hãi kẻ khác đến đánh cướp căn cứ của chúng nha.

Nguyên Hạo cười cợt bình luận. Theo phán đoán của hắn, tên Lưu Minh này thuộc dạng người tiểu nhân, mưu kế thâm hiểm nhưng do Hắc Báo đoàn của bọn chúng hoành hành không gặp khó khăn gì nhiều trong mấy năm qua khiến chúng sinh lòng tự mãn. An nhàn quá lâu sẽ sinh ra lơ là, để ca ca dạy cho các người một bài học quý giá hắc hắc.

- Mặc dù những tên ở lại không mạnh nhưng nếu tất cả chúng tập trung lại thì người đối phó nổi sao? Nên nhớ chúng ta đang ở căn cứ địa của đối thủ, thế nào bọn chúng cũng có lá bài tẩy phòng ngự khi bị địch tập kích. Ta còn chưa nói nếu chúng phát hiện ra chúng ta sẽ thông báo nguy cho tên Lưu Minh biết. Lúc đó bọn chúng sẽ nhanh chóng đưa viện quân trở về. Trong tình huống đó kế hoạch của người mới bước đầu đã thất bại rồi.

Khương Thượng sắc mặt nghiêm túc phân tích tình hình, lão kinh nghiệm sống rất nhiều nên phi thường cẩn trọng. Mặc dù Nguyên Hạo thông minh mưu lược nhưng lão vẫn cho rằng hắn còn quá non nớt và thiếu sót để có thể sinh tồn trong thế giới tu tiên này. Ngược lại với dự đoán của lão, Nguyên Hạo nghe xong khuôn mặt vẫn tỉnh queo, còn hơi chút hồ hững nữa chứ. Từ trong tay áo lấy ra Thạch Huyết, lúc này ánh mắt Nguyên Hạo mới trở nên lạnh lẽo ác liệt hơn.

- Lần trước lo lắng việc ảnh hưởng đến dân chúng vô tội và lần đầu thực chiến nên con mới dùng mưu lợi dụng kéo dài thời gian chiến đấu. Lần này thì cứ để Thạch Huyết ra tay thoải mái, bọn Hắc Báo đoàn này việc ác nào cũng làm chết không hết tội hắc hắc.

Thạch Huyết cũng rung lên như tỏ vẻ háo hức đồng ý với lời của chủ nhân mình. Thanh chủ tử này càng ngày càng bộc lộ linh tính của nó rõ ràng hơn.

- Vấn đề mà nghĩa phụ nhắc nhở là chính xác nhưng người quên chúng ta có những ưu thế hơn người sao hắc hắc. Chúng ta có vị từng là thần nhân cấp và một cao thủ tài nghệ vô song mang theo thanh chủ tử chém địch như chém bùn thì có gì phải sợ nữa chứ?

Nguyên Hạo tự tin mười phần hất cằm lên tỏ ra phong thái cao thủ tịch mịch nhưng Khương Thượng bên cạnh lại lắc đầu cười khổ không thôi.

- Ta nghĩ con đã lắm rồi, kinh nghiệm phải có thực lực tương xứng mới được. Ta giờ chỉ làm vương tay vương chân con thôi. Vì vậy, nghĩa phụ và tiểu Thiên sẽ cố vũ trợ uy cho con từ xa. Cố lên con trai!

- Ách

Nguyên Hạo cảm giác như đang ăn phải ruồi vậy, mới vừa hồ báo tuyên bố quét ngang tất cả xong giờ nghĩa phụ lại làm mất sĩ khí như thế. Hắn vừa định lên tiếng thì Khương Thượng lại tiếp lời:

- Con đừng đùa cợt nữa, mau xử lí nhanh bọn chúng đi. Nhớ dùng bí thuật che dấu khí tức mà ta đã dạy để tiếp cận bọn chúng. Ta sẽ ở lại đây bảo vệ tiểu Thiên.

Nghe nghĩa phụ nói thế, khuôn mặt Nguyên Hạo trở nên nghiêm túc hẳn lên. Hắn không nói gì mà chỉ gật đầu nhẹ rồi quay lưng biến mất vào màn đêm tối tăm. Chỉ một lúc sau, hắn đã áp sát tên Ngưng Khí sơ kỳ đầu tiên. Dù cấp độ chênh lệch nhưng muốn một chiêu hạ sát đối thủ không phải là chuyện đơn giản. Hiểu rõ điều này, Nguyên Hạo tỏ ra hết sức nhẫn nại. Hắn vẫn bất động tìm phục dù tên kia đã tiến đến rất gần rồi.

"Xoẹt"

Khi tên lính tuần tra vừa quay đầu đi thì phía sau gã tiếng gió nhẹ rít lên. Vài giây sau, gã chỉ còn là một cái xác khô, thậm chí linh hồn cũng bị thôn phệ mất.

- Đã xử lí xong một tên, bây giờ hồi phục linh lực rồi giải quyết những kẻ còn lại thôi.

Mặc dù chỉ điều khiển Thạch Huyết một thời gian khá ngắn nhưng sắc mặt Nguyên Hạo đã tái nhợt đi đôi chút. Linh lực và linh hồn lực cần thiết để vận dụng linh bảo là rất lớn so với tu vi Ngưng Khí kỳ. Chính vì vậy nên chẳng ai dám phá của mà đem linh bảo cấp cho đệ tử Ngưng Khí sử dụng cả. Cũng giống như việc đưa súng trường cho trẻ em vậy. Chúng chỉ có thể bắn một phát rồi lăn ra kiệt sức, sau đó thì mặc cho kẻ thù chà đạp. Đến bây giờ, Nguyên Hạo mới cảm nhận rõ được lợi ích của Hư Vô điểm. Mỗi khi linh lực hao tổn thì hắn chỉ cần huy động cái trạm năng lượng này là được bơm đầy trở lại thôi, kể cả linh hồn lực cũng thế. Nhờ vậy mà chỉ sau vài phút, hắn lại khôi phục lại trạng thái tốt nhất. Có thể nói, nếu cùng cấp độ mà đánh nhau với Nguyên Hạo chính là chịu ngược đãi rồi. Cứ tưởng tượng đánh nhau suốt cả trăm hiệp, người thì sức lực cạn kiệt, đứng còn không vững trong khi đối thủ thì cứ sung mãn như được uống thuốc kích dục thì chiến cái rắm gì nữa. Cứ với chiến thuật như cũ, Nguyên Hạo nhanh chóng giải quyết ba tên còn lại không chút khó khăn. Ngay cả tên đội trưởng Ngưng Khí trung kỳ cũng không thể thoát khỏi số phận bị diệt sát. Đến khi chết gã cũng không hiểu lý do tại sao đối phương mạnh như vậy lại phải đánh lén mình. Thật là đáng thương, Nguyên Hạo ta vô tội a. Nếu ca đây mạnh vậy thì cần chi núp lùm đâm sau lưng như thế, ca chỉ được cái điều kiện hơn người tí thôi. Chỉ là có cây linh bảo hơi bá tí và linh lực buff hoài không cạn thui nha. Xử lí xong tiểu đội đầu tiên, Nguyên Hạo truyền tin báo cho Khương Thượng và Khương Thiên để cùng hội họp lại.

- Bọn này quá kém, không xứng làm đối thủ của con chút nào

Vừa gặp nhau, Nguyên Hạo hắn lại thể hiện ra dáng vẻ hận đời vô đối vốn đã là chiêu bài của mình.- Khụ khụ, làm người nên khiêm tốn thôi Hạo nhi à. Thế giới này cường giả như mây, nguy hiểm trùng trùng. Chỉ cần sơ sẩy một tí thôi cũng có thể bồi theo cái mạng nhỏ này rồi.

Khương Thượng lắc đầu không hài lòng. Thằng con nuôi này của lão từ khi nào đã bị bệnh tự kỷ ngạo mạn như vậy rồi.

- Hắc hắc, nghĩa phụ chắc đang nghĩ con đang ảo tưởng về sức mạnh của mình đúng không? Giữa cha con với nhau tại sao con phải nói những lời khách sáo dối lòng cơ chứ? Theo quan niệm của con, muốn trở thành cường giả thì phải biết thực lực mình ở đâu. Con không phải vì đánh thắng những tên vừa rồi mà tự cao, chỉ là con thấy bọn chúng không xứng làm đối thủ của mình. Tại sao? Tại vì bọn chúng tự buông lỏng không cảnh giác, những kẻ như vậy làm sao tồn tại. Sư tử vồ thỏ cũng dùng hết sức của mình, bọn chúng phải hiểu làm chuyện gì cũng phải hết sức chú tâm và thận trọng. Nếu chúng cẩn thận và có phương pháp tuần tra chặt chẽ hơn thì có lẽ con đã gặp rất nhiều khó khăn chứ không thoải mái như vậy. Điều cuối cùng quan trọng nhất là cường giả thì phải có trái tim dũng cảm. Con sẽ không vì đối thủ mạnh mẽ thế nào mà chùn bước. Nếu không có ý chí chiến đấu cầu thắng thì dù chưa đánh thì cũng coi như chúng ta đã thua rồi. Giờ con sẽ vào xử lí tiểu đội bên trong trại. Nghĩa phụ ở ngoài nếu có động tĩnh gì thì truyền âm cho con ngay nhé.

Dứt lời Nguyên Hạo đạp lên phi kiếm lạng lẽ bay vút lên tiềm nhập vào Hắc Báo Trại. Khương Thượng nhìn theo bóng lưng đưa con mà lòng đầy tư vị.

- Bản tâm cường giả sao?

Đúng rồi, cả đời lão chưa từng dám đối chiến với những kẻ thù hùng mạnh. Bởi thế nên lão cố gắng mãi vẫn chỉ là tên đệ tử ngoại môn quen không tiền đồ, không có hi vọng thăng tiến. Chỉ đến khi gặp mẹ của Thiên nhi, lão mới thật sự bất chấp tất cả mà chiến đấu. Không biết trong mắt nàng, ta có phải một hảo hán tử không? Đôi mắt lão nhòa đi, hình ảnh người con gái một mình ngăn chặn cả hàng ngàn tên cường giả để che chở cho phu quân và nhi tử bỗng tái hiện về.

- Xin lỗi Tuyết nhi! Ta là tên hèn nhát, ta có lỗi với nàng. Đáng lí ra ta nên ở lại cùng nàng chiến đấu đến cùng.

Khương Thượng thốn thức, tự trách và cay đắng. Nhưng khi lão sắp sụp đổ thì cánh tay Khương Thiên đã nắm chặt lấy ông.

- Ông già, ông không nên tự trách mình như thế. Trong mắt tôi, Nguyên Hạo ca và ông đều là những anh hùng thật sự. Tôi biết ông có thể ở lại cùng sống chết với mẹ nhưng ông đã lựa chọn vì tôi mà đào thoát. Nội tâm của ông lúc đó đau đớn và

dẫn xé như đến mức nào tôi có thể hiểu được. Cần phải có dũng khí hơn người mới có thể đưa ra quyết định như vậy. Ông là người cha tốt nhất, là nam nhi đỉnh thiên lập địa trong lòng Thiên nhi. Nam nhi đồ máu chó quyết không đồ lệ, tôi và ông hãy cùng nhau phấn đấu, cùng đánh lên thần giới cứu lấy mẹ. Không thành công thì thành nhân, Khương gia chúng ta không có kẻ sợ chết.

Xiết hai năm đắm lại, Khương Thượng thở ra một hơi rồi đặt hai tay lên vai đứa con mình. Đứa con ông từng cho là yếu đuối cần được bảo vệ bây giờ lại là người kéo vực tinh thần ông dậy từ hố sâu. Thiên nhi của cha, con đã bắt đầu chững chạc rồi. Cha thật sự rất tự hào về con.

- Cám ơn con trai, con đã thức tỉnh ta. Con nói đúng, nam nhân Khương gia chúng ta không thể để kẻ khác chà đạp lên tôn nghiêm của mình. Không bao giờ.

Khương Thiên thấy rất vui và tràn đầy động lực. Cả hai cha con khí thế hào hùng chậm rãi đi về phía Hắc bào trại.

- Ông già, Hạo ca có thể giải quyết mấy tên còn lại không?

Khương Thiên quay sang hỏi nhưng lão cha không trả lời. Sắc mặt lão trở nên nghiêm trọng vô cùng.

- Ai đó?

--

Núp sau một căn nhà gỗ phía trong trại, Nguyên Hạo quan sát hết địa hình một lượt rồi chọn một hướng lao đến.

- Hắc Báo trại, ác quỷ Hạo gia đến đây hắc hắc.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Nữ Tử Hoa Hoa

- Ta cũng đang thắc mắc ba người các người là ai mà lại dám xông vào nơi này? Có điều câu chuyện của cha con các người khiến ta rất tán thưởng đó.

Một giọng nữ tử thanh thúy vang lên từ rừng cây trước mặt. Khương Thượng tái mặt lập tức lao đến chặn phía trước tiểu Thiên lại. Giờ phút này lão đang vô cùng hối hận vì sự chủ quan của mình. Không ngờ nơi này lại xuất hiện một tên Kim Đan cấp khiến lão không thể phát hiện ra được. Vốn dĩ lúc trước Dưỡng Hồn Thảo chỉ giúp hồi phục được một phần rất nhỏ thương tổn linh hồn Khương Thượng nên hiện tại linh hồn lực của lão chỉ tương đương với Trúc Cơ kỳ mà thôi. Chính vì vậy thần thức lão không thể nhận ra sự hiện diện của cấp độ Kim Đan trở lên được. Sắc mặt Khương Thượng căng thẳng tốt độ nhưng lão không dám có hành động gì khác. Chênh lệch thực lực quá lớn thì lão có làm gì cũng không có ý nghĩa gì cả.

- Người không cần căng thẳng như vậy hì hì. Ta chỉ vì hứng thú với câu chuyện của hai phụ tử các người nên mới hiện thân thôi.

Vừa dứt lời, nữ tử đã hiện ra trước mặt cha con Khương Thượng giống như đã đứng ở vị trí đó từ nãy giờ vậy. Cô gái này nhìn tầm hai mươi lăm, hai mươi sáu, dung mạo xinh xắn, vóc dáng thon thả. Nhưng Khương lão tin rằng tuổi thật cô ta không trẻ trung như bề ngoài trông thấy. Từ khí chất thành thực, ánh mắt thâm thúy cộng với tu vi cao cường kia đã chứng minh thêm nhận định của lão. Muốn đạt được tu vi Kim đan ở nơi linh khí và tài nguyên ít ỏi như linh giới này thì dù có là thiên tài cũng không thể thành tựu sớm hơn ba, bốn mươi tuổi được. Có lẽ do tiên tử này thích chú trọng bề ngoài nên đã dùng đan dược bảo dưỡng nhan sắc của mình.

- Tỷ tỷ này thật xinh đẹp quá ông già.

Khương Thiên đột nhiên lên tiếng khiến lão cha và cô gái đều giật mình bất ngờ. Nhưng rất nhanh sau đó, cô ta cười lên khanh khách rất vui vẻ.

- Cậu nhóc này cũng biết nịnh ghê đấy nhi hi hi. Tiểu đệ tên gì vậy?

- Đệ tên là Khương Thiên, còn đây là cha đệ tên Khương Thượng. Đệ không có nói dối đâu. Tỷ tỷ thật sự xinh đẹp giống tiên nữ trên trời á.

Nụ cười trên mặt cô gái khi nghe tiểu Thiên trả lời càng ngày càng nồng đậm khiến Khương lão nhìn trống mắt ra. Không ngờ phụ nữ dễ dụ dỗ như vậy nha, chỉ vài ba câu khen tặng mà đã cười híp mắt như vậy rồi. Con trai ta quả là có tài mà. Khương Thượng lão cảm thán không thôi. Từ lúc sinh ra đến lớn lão trừ tu luyện ra chưa từng biết đến chuyện nam nữ cho đến khi gặp mẹ của tiểu Thiên. Chính vì thế ở phương diện hiểu biết tâm lý phái đẹp thì kinh nghiệm của lão có khác gì đứa con nít đâu. Thậm chí còn thua cả con nít ở phương diện nịnh hót nữa kìa.

- Hi hi đệ thật là đáng yêu. Tỷ họ Triệu tên là Ái Hoa, đệ cứ gọi là Hoa Hoa tỷ cũng được. Lúc này đệ và phụ thân có nhắc đến thần giới trong lúc đối thoại, thần giới đó là nơi nào vậy? Có thể nói cho tỷ biết được không?

Vừa vuốt má Khương Thiên, cô ta vừa mỉm cười ngọt ngào hỏi chuyện. Vốn Ái Hoa cô cũng không quá quan tâm đến ba tên này. Nhưng do tò mò về địa điểm tên là thần giới kia nên mới hỏi thăm thử. Trong các thư tịch cổ cô cũng từng đọc qua khái niệm về những thế giới khác tồn tại độc lập với Lạc Thần đại lục này. Vì vậy, Hoa Hoa mới tỏ ra hứng thú như vậy. Khương Thượng một bên vừa nghe câu hỏi thì biến sắc, những việc này nếu để lộ ra ngoài khác gì đào hố chôn mình đâu chứ. Những kẻ ở linh giới này khi biết chuyện sẽ nhốt cha con lão lại để khai thác tất cả kiến thức và tin tức ngay.

- Đệ cũng không biết thần giới ở đâu nữa. Đệ chỉ nghe cha kể lại mà thôi.

Khương Thiên ngây ngô trả lời. Từ trong ánh mắt của cậu, Hoa Hoa biết là đứa bé này đang nói thật. Vì vậy ngay lập tức cô ta quay sang nhìn Khương lão.

- Khụ khụ thần giới là một nơi rất xa, tôi cũng không biết là nơi nào nữa. Khi

tôi và mẹ của tiểu Thiên bị chia cách thì chỉ biết được thông tin mơ hồ là bọn người đến từ địa phương gọi là thần giới. Tôi cũng đã cố gắng tìm hiểu vị trí nơi đó nhưng không có kết quả gì.

Khương Thượng vừa lên tiếng trả lời vừa âm thầm thở dài trong lòng.

"Thật là may mắn quá. Hên là ta chỉ kể sơ lược cho tiểu Thiên về chuyện của mẹ nó, chứ nếu không thì tiêu thật rồi. Sau này trước khi tiểu Thiên ứng xử được mấy hoàn cảnh này thì ta tuyệt đối không tiết lộ quá nhiều chuyện cho nó mới được."

Mặc dù bị thương tổn trầm trọng nhưng linh hồn lão vẫn là thần nhân. Cộng thêm kinh nghiệm từng trải rất nhiều về những trường hợp tra hỏi nên Khương Thượng không hề lộ ra tí gì dao động nào trong lúc kể câu chuyện giả tạo mà lão vừa bịa ra cả. Thoáng chầu mày một tí nhưng rồi nữ tử Ái Hoa cũng nở một nụ cười thật tươi.

- Thì ra mọi việc là vậy. Xem ra hai người muốn tìm được vị trí nơi đó thật không dễ tí nào. Bản thân ta đã đi qua nhiều lãnh thổ khác nhau, đọc nhiều thư tịch địa lý nhưng cũng chưa từng nghe đến địa phương có tên gọi như vậy.

Hoa Hoa đoán chừng phụ tử này có thể nghe nhầm thông tin hoặc bọn người bắt cóc vợ lão này căn bản không để lộ thân phận nơi chốn thật của mình. Mà cũng đúng thôi, một tên trung niên mới Ngưng Khí tầng một và thằng con phàm nhân thì làm sao có thể liên quan đến bí mật về giới diện được. Bản thân mình quá lỗ mãng rồi. Nghĩ vậy, nữ tử cũng không hỏi đến chuyện thần giới nữa.

- Hoa Hoa tiên tử, tại sao cô lại xuất hiện ở Hắc Báo trại này vậy? Ta xem chừng tu vi của cô rất cao đi nha. Những nơi này vốn không có gì thu hút cô cả.

Khương Thượng lập tức lên tiếng hỏi sang chuyện khác. Lão vừa muốn kéo sự chú ý của cô gái này đi, vừa muốn biết tại sao tối nay cô ta lại có mặt ở đây. Nghe câu hỏi của Khương lão xong, Hoa Hoa không suy nghĩ gì mà mỉm cười trả lời ngay:

- Ta cũng có mục đích giống các người thôi, đến cướp Hắc Báo trại hì hì.

- Hai người có khai chỗ cất giấu kho tàng của Hắc Báo đoàn không hả? Để ta bực lên thì hậu quả của người sẽ rất đáng sợ đó.

- Hừ người nằm mơ đi. Dám đột nhập vào Hắc Báo trại bọn ta, đợi đoàn trưởng và mọi người trở lại thì người sẽ chết rất thê thảm đó. Khôn hồn thì mau thả bọn ta ra, lão tử sẽ nghĩ tình mà ban cho người cái chết thanh thản nhẹ nhàng hơn.

Móa, hai tên này bị bại não hay sao vậy chứ. Ca ca đang tra khảo bọn chúng thế mà còn mạng miệng hăm dọa ngược lại nữa chứ. Được lắm, đã vậy ca sẽ cho hai đứa này biết thê thảm là như thế nào, cảm giác sống không bằng chết ra sao hắc hắc.

Thì ra đây là Hạo ca của chúng ta. Sau khi giải quyết hai tên Ngưng Khí sơ kỳ, hắc đã ra tay làm bị thương và khống chế tên đội trưởng và một tên đội viên còn lại. Tất cả chỉ là vì hắc không biết kho tàng của Hắc Báo đoàn cất giấu ở đâu. Suốt mấy ngày thám thính theo dõi, Phong Ảnh đã theo sát từng người trong Hắc Báo đoàn cũng như lũng sục mọi nơi bên trong trại. Thế nhưng lại không có kết quả gì nên hắc phải trông chờ vào việc moi thông tin từ miệng hai tên này thôi.

- Được lắm, Hạo gia đây cũng muốn xem chúng mày cho tao chết bằng cách nào hắc hắc. Đó giờ tụi bay đã tra tấn giết người làm niềm vui đúng không? Hôm nay để tao cho tụi bay tận hưởng cảm giác đó.

Dứt lời, Nguyên Hạo rút Thạch Huyết ra và cắt một đường trên tay tên đội trưởng cho máu chảy xuống từ từ. Sau đó hắc quay sang nhìn tên đội viên Ngưng Khí sơ kỳ cười lạnh lẽo.

- Cây chủ thủ của tao rất thích uống máu người. Đặc biệt là lũ lang sói chúng mày. Tao sẽ cho nó thường thức từng tí từng tí để cho chúng mày cảm giác được sinh mệnh của mình dần dần mất đi. Tao biết tụi bay rất anh hùng nên không sợ đau đớn da thịt đúng không? Hắc hắc cái tao đang muốn là cho tụi bay cảm giác cái chết

dần dần trong tuyệt vọng.

Tên đội viên úc này mặt mày đã tái mét. Gã vốn gia nhập Hắc Báo đoàn chỉ để cướp bóc, hưởng thụ mà thôi. Không ngờ hôm nay lại gặp tên ác ma này, gã cảm giác tên thiếu niên này không nói chơi. Hẳn thật sự muốn giết người mà. Tên đội trưởng cũng hơi dao động nhưng vẫn mạnh miệng gào thét:

- Mày có giỏi thì giết tao đi. Tao chết thành ma cũng không tha cho mày đâu.

- Ôi, tao sợ quá. Mày cứ yên tâm đi. Cây chùy thủ của tao trừ hút máu nó còn thôn phệ linh hồn cho tao hấp thu nữa. Linh hồn của tụi mày rất là bổ dưỡng nha hắc hắc. Nên mày không có cơ hội làm ma đâu, nói cách khác mày không có kiếp sau đâu.

Lúc này thì tên đội trưởng run rẩy thật rồi. Tên nhóc này không ngờ...lại là ma tu. Ông trời ạ, tại sao Hắc Báo đoàn lại chọc vào thứ đáng sợ này chứ. Chết tuy đáng sợ nhưng thân hồn bị hủy diệt còn kinh khủng hơn vạn lần a. Ngã bệt xuống sàn, gã lâu la cũng hoảng loạn đến hồn vía lên mây. Những biến đổi tâm lí của bọn chúng đều nằm trong dự tính của Nguyên Hạo, hắn bèn đi đến túm lấy tên Ngưng Khí sơ kỳ rồi cất tiếng nói như đến từ địa ngục:

- Giờ tao cho mày một cơ hội. Nói cho tao biết kho tàng Hắc Báo đoàn tụi bây cất giấu ở chỗ nào. Khai mau, tính nhẫn nại của tao rất có giới hạn đó.

- Tôi...Tôi không biết...

"Xoẹt"

Khi còn đang lập bấp thì Nguyên Hạo đã vung tay tung một đòn đao gió cắt đứt một cánh tay của gã. Tên đội viên lập tức ôm lấy cánh tay cụt đầy máu lăn lộn lên la lên:

- Aaaaaaa...Tay..của...tôi

- Câm mồm, nếu mày còn gào thét nữa thì cánh tay còn lại và hai chân của mày tao cũng cắt nốt. Giờ thì hãy trả lời đi, cơ hội cuối cùng rồi đó.

Thần sắc tên Ngưng Khí sơ kỳ tuyệt vọng như tro tàn. Gã thật sự là không biết kho tàng ở đâu cả. Chuyện cơ mật như vậy ở trong đoàn nào đến tên tiểu tốt như hẳn được biết chứ. Nguyên Hạo không thèm nhìn cười cợt:

- Ta cũng từng lăn lộn kiếm ăn từng bữa rất cực khổ nhưng ta chưa từng có ý nghĩ gia nhập vào bè lũ cường đạo. Sai một bước vạn kiếp bất phục. Vĩnh biệt.

Không cần đợi phản ứng của tên đội viên, Nguyên Hạo đã thẳng tay tung một quả cầu lửa thiêu đốt gã ra tro. Xử xong một tên Nguyên Hạo ánh mắt tàn nhẫn liếc sang tên đội trưởng làm gã sờn cả gai ốc.

- Hình như lúc nãy người thách ta ra tay đúng không?

- Không...Không...Tôi không có...

Lúc này máu trên người gã đội trưởng đã chảy khá nhiều khiến tinh táo của hẳn giảm sút. Cộng thêm sự sát phạt đẫm máu của Nguyên Hạo đã triệt để khiến gã ngã gục. Cuối cùng, tên Ngưng Khí trung kỳ này cũng đành cúi đầu khai địa điểm cất giấu kho tàng của Hắc Báo đoàn ra. Hóa ra địa điểm cất giữ lại ngay phía dưới đại sảnh hội họp của cả đoàn, đúng là nơi ít người nghĩ đến nhất. Có điều theo tên đội trưởng cho biết kẻ thủ hộ bảo khối lại là bốn tên Ngưng Khí trung kỳ. Bình thường trong đoàn trừ cấp bậc đội trưởng trở lên không ai biết sự tồn tại của họ. Điểm lợi hại của bốn tên này chính là khả năng phối hợp cực tốt, đủ sức đánh ngang tay thậm chí hạ sát cả Ngưng Khí Hậu kỳ nữa. Đang suy tính phải hành động tiếp theo như thế nào thì Nguyên Hạo bỗng nhận được truyền âm từ Khương Thượng.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mạng
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Đột Nhập Bảo Khố

"Hạo nhi, hiện tại nghĩa phụ và tiểu Thiên đang bị một cường giả khống chế. Tạm thời tính mạng không có gì đáng lo nhưng hình như ả có ý định tìm kiếm gì đó trong kho tàng của Hắc Báo đoàn. Ta đoán chắc rằng vật mà ả muốn đoạt được không tầm thường. Nếu có thể con hãy vào bảo khố chiếm lợi trước đi. Yên tâm, thuật truyền âm đặc biệt này của ta ả không thể dò xét được đâu."

- Khốn kiếp

Nguyên Hạo không kiềm chế được mà hét lên. Hai tay hăn xiết lại, ánh mắt đỏ ngầu trông vô cùng khủng khiếp. Tên đội trưởng đang quỳ trước mặt thấy cảnh bày sợ muốn vỡ mật. Gã cứ tưởng mình trả lời có gì sai sót khiến đối phương nổi điên lên. Thế là gã liền dập đầu liên tục khóc lóc van xin:

- Xin đại nhân bớt giận. Tiểu nhân xin nguyện làm trâu ngựa cho ngài, chỉ cần ngài tha cho cái mạng nhỏ này.

Nguyên Hạo thở một hơi ra, lấy lại bình tĩnh. Hăn cúi đầu xuống suy nghĩ gì đó một tí rồi ngược lên nhìn tên đội trưởng mỉm cười quỷ dị:

- Người thật muốn làm tôi tớ cho ta. Dù chết cũng không ân hận?

Tên đội trưởng nhìn thấy ánh mắt tên thiếu niên trước mặt nhìn mình có chút hèn mọn thì chột dạ. Tuy nhiên gã cũng biết nếu giờ bản thân dám từ chối một chữ thì tên ác ma này sẽ không do dự ăn tươi nuốt sống mình ngay.

- Vâng, vâng...Tiểu nhân nguyện cả đời này đi theo đại nhân, không bao giờ hối hận.

Tên đội trưởng vội vàng thề thốt, ít nhất gã cần giữ mạng mình rồi tính tiếp.

Nguyễn Hạo gật đầu tỏ vẻ hài lòng rồi lấy Thạch Huyết ra.

- Người hiểu chuyện như vậy rất tốt. Bây giờ ta sẽ ký khế ước chủ tớ với người, hãy thả lỏng tinh thần của mình. Nếu linh hồn người có dấu hiệu phản kháng, ta sẽ không ngại cho nó tan biến vĩnh viễn luôn đâu đấy.

Không thể làm gì khác, tên đội trưởng cắn răng gật đầu. Ngay sau đó Nguyễn Hạo bắt đầu niệm chú bí thuật, một tia sáng đỏ mang linh hồn lực từ cây chùy thủ bản thẳng vào mi tâm của gã đội trưởng. Đây là một bí thuật đặc biệt được lưu giữ bên trong Thạch Huyết mà hắn mới hiện ra được. Bây giờ có cơ hội ứng dụng thực tế rồi, thật là tiện lợi. Quá trình ký kết khế ước diễn ra khá nhanh chóng, một phần cũng do sự hợp tác của đối phương. Quả thật nỗi khiếp sợ của gã trước Nguyễn Hạo là quá lớn nên trong linh hồn tên đội trưởng không hề có bất kỳ sự chống đối nào cả.

- Xong rồi, từ giờ người sẽ là thuộc hạ của ta. Hắc hắc yên tâm đi, ta sẽ không bạc đãi người đâu. Bây giờ ta có nhiệm vụ đầu tiên giao cho người đây.

Phía ngoài cổng Hắc Báo trại, ba người gồm một nam, một nữ, một thiếu niên đang từ từ tiến vào.

- Hử? Tại sao ta không còn cảm nhận khí tức của tên nhóc đi cùng các người nữa vậy?

Hoa Hoa bỗng nhiên lên tiếng thắc mắc. Dù đang trò chuyện vui vẻ với cha con tiểu Thiên nhưng cô vẫn luôn theo dõi tình huống bên trong trại. Không ngờ vừa thoáng qua một tí tên nhóc kia lại như hòa vào không khí, thần thức cô quét thế nào cũng không thể tìm được. Khương Thượng một bên cũng tỏ ra ngu ngơ không hiểu chuyện gì, lão già này diễn xuất cũng không tệ tí nào. Không phát hiện được điều gì từ biểu hiện phản ứng của hai cha con này, Hoa Hoa cau mày lại.

- Thôi, cứ vào trong xem là biết chuyện gì đã xảy ra. Nhưng theo ta các người nên chuẩn bị tinh thần trước.

- Chuẩn bị tinh thần chuyện gì vậy Hoa Hoa tử?

Khương Thiên khó hiểu vội hỏi. Triệu Ái Hoa nhìn qua càng khẳng định là hai cha con này không hề giả dối. Qua mắt được cường giả tu tiên cấp độ như nàng dễ vậy sao.

- Tiểu Thiên, vị huynh trưởng của đệ đi vào bên trong từ sớm rất có thể đã gặp chuyện không may rồi.

Phía dưới mặt đất đại sảnh của phòng hội họp, cánh cửa thông đạo giấu kín đột nhiên mở ra.

- Kẻ nào đó?

Bốn tên thủ hộ kho tàng lập tức giương cung bạt kiếm sẵn sàng tấn công kẻ xâm nhập. Lúc này một giọng nói có phần hồi há vang lên:

- Cứu... Các huynh đệ mau ngăn cường địch lại, bọn chúng đã xâm nhập vào trại chúng ta rồi. Tất cả huynh đệ canh gác đều bị chúng thăm sát cả rồi. Mau lên, trả thù cho các huynh đệ của chúng ta. Khụ khụ.

Vừa nói dứt câu, gã đội trưởng thuộc hạ của Nguyên Hạo phun một búng máu rồi ngã vật ra đất. Bốn tên thủ hộ nhìn nhau do dự một chút rồi đồng loạt xông ra ngoài. Sau khi cả đám rời khỏi thông đạo thì một bóng đen lặng lẽ chui vào.

- Hắc hắc khá lắm, người diễn cứ y như thật vậy. Thôi, nhanh vào bảo khố, chúng ta phải tranh thủ thời gian mới được. À mà người tên gì vậy?

Tên đội trưởng đang lồm cồm bò dậy nghe Nguyên Hạo khen ngợi thì suýt tí ói thêm ngụm máu nữa. Ông nội của ta, lão tử bị thương vậy là do người ban cho đó. Thế mà người còn khen ta diễn như thật nữa chứ, diễn con mẹ người. Kiểm nén uất ức trong lòng, gã nhanh chóng nghiêm trang ôm quyền trả lời:

- Bẩm chủ nhân, Tiểu nhân tên là Trữ Lô. Lúc này sao người không đánh lén

giải quyết bọn chúng luôn. Một lát nếu bốn người họ quay lại sẽ gây phiền phức cho ngài đó.

Trữ Lô tỏ ra khá khó hiểu. Đáng lẽ khi đám thủ hộ bị lừa chạy ra ngoài thì chỉ cần mai phục ngay lối ra thông đạo là có thể đánh thương bọn chúng rồi. Một khi phát hiện ra việc địch tập kích là giả, bốn tên đó sẽ lập tức quay lại bao vây thông đạo thì sao mà trốn đây chứ. Hi vọng tên chủ nhân này có thể ứng phó được đám thủ hộ đó. Nếu không kỳ này lão tử chết thật rồi.

- Hắc hắc người cứ yên tâm, ta vốn không hề nói dối mấy tên thủ hộ đó. Bên ngoài đang có một cường giả cực mạnh đang đánh vào, bọn chúng gặp phải thì chỉ tổ nộp mạng thôi. Bây giờ ta sẽ phong bế linh lực của người lại để người ẩn thân mà chạy trốn ra ngoài Hắc Báo trại. Khi ta xử lí xong mọi chuyện sẽ có cách tìm được người thôi.

Nói xong, Nguyên Hạo lập tức dựa theo bí thuật phong bế khí tức mà Tiểu Vô vừa mới dạy để sử dụng trên người Trữ Lô. Theo hẳn suy luận thì tên cường giả kia chỉ quan tâm đến bảo tàng mà thôi. Nên việc tên này không có tu vi chạy ra khỏi Hắc Báo trại sẽ không khiếp ả cường giả kia bận tâm đâu. Nếu lỡ xui xẻo bị phát hiện thì coi như số tên Trữ Lô này quá đen vận, ca đã cố gắng hết sức rồi. Lúc này Nguyên Hạo đang hoang mang lo lắng không biết làm sao trốn tránh thần thức của ả cường giả kia thì Tiểu Vô hiện ra giúp đỡ. Thì ra ngoài Hư Vô linh căn có thể che giấu và biến ảo linh căn theo ý mình thì Hư Vô công pháp cũng lợi hại không kém. Trong công pháp có bí thuật ẩn đi tu vi hoặc khí tức. Nếu che giấu tu vi thì trên hai cảnh giới mới nhìn ra được, còn che giấu khí tức thì linh hồn lực phải mạnh hơn rất nhiều mới nhận ra. Nên chỉ cần không làm ra động tĩnh gì quá lớn thì đây tuyệt đối là độc chiêu bảo mệnh sau này của hẳn. Khi thực hiện xong bí thuật, Nguyên Hạo và tên Trữ đội trưởng chia nhau ra hành động. Gã kia thì tạm thời mất hết tu vi nên phải dắt giò lên cổ mà chạy theo đường tắt ra ngoài. Nguyên Hạo thì lao thẳng đến phá cửa bảo khố rồi xông vào bên trong, thời gian của hẳn còn lại rất ít. Theo hẳn suy tính thì bốn tên thủ hộ kia không thể cầm chân ả kia được nên phải tìm ra bảo vật nhanh chóng rồi chuồn sớm.

- Oa... Hoa Hoa tỷ tỷ thật lợi hại quá, một mình tỷ hạ gục bốn tên luôn.

Mọi việc phía ngoài đúng y như Nguyên Hạo tiên đoán. Bốn tên thủ hộ vừa chạy đến thì chẳng nói chẳng rằng tung pháp khí tấn công ngay vào ba người Khương Thiên. Kết quả là chỉ sau một chiêu nhẹ nhàng của Hoa Hoa thì cả đám đều tan xác nhanh chóng. Khương Thượng một bên cười khở không thôi, đúng là lũ hổ báo không nào mà. Ít ra các người cũng nên hỏi chuyện hàn huyên vài câu với chúng ta rồi hãy động thủ chứ. Mà muốn đánh thì cũng nên xem tu vi đối thủ của mình như thế nào nữa, người ta ít nhất là Kim Đan đó. Lão lúc đầu còn tính toàn đứng ra chém vài câu với chúng để câu giờ thêm cho Nguyên Hạo không ngờ chỉ vừa xuất hiện thì bốn tên ngu ngốc này đã chầu trời rồi. Thấy mọi việc diễn tiến quá nhanh, Khương lão lập tức truyền âm báo cho Nguyên Hạo để hẩn nhanh chóng chạy trốn may ra còn kịp.

- Ta kháo, cả đồng rương chứa đồ thể này thì biết cái quái nào chứa hàng xịn đây. Lão thiên, người thật biết trâu người nha. Mà cái tên Hứa Minh kia thật rảnh rỗi, cứ bỏ hết đồng này vào nhẫn trữ vật mang theo bên người không an toàn hơn sao. Lại bày trò cất giấu dưới đất và cho người bảo vệ nữa chứ.

Nguyên Hạo đang diên tiết gào lên. Vừa vào đến bảo tàng, thấy vô số rương báu vật làm hẩn sung sướng đến muốn ngất đi. Có điều hạnh phúc vốn ngắn ngủi, hẩn sực nhớ ra mình làm gì mang được cả đồng này đi. Nếu đem hết kho báu bỏ vào nhẫn trữ vật rồi bỏ trốn thì một lát ả cường giả vào sẽ phán đoán ra có người giở trò ngay. Xui xẻo là thần thức chỉ có thể giúp phân biệt được châu báu với mấy món khác mà thôi. Còn cái nào thật sự là bảo vật thì hẩn chịu thua. Vừa rồi, Khương Thượng mới truyền âm cho hẩn. Lão bảo ả kia rất mạnh, chỉ phất nhẹ tay là tiễn bốn tên Ngưng Khí trung kỳ xuống địa phủ rồi. Nói thế chẳng phải so với ta, con mụ đó cũng chỉ búng một cái là xong thôi sao. Nguyên Hạo nhất thời bối rối khóc không ra nước mắt, hẩn không biết nên làm thế nào đây.

- Ta không ngờ nhìn người bày mưu lược khá như vậy nhưng với mấy vấn đề đơn giản như thế này thì lại ngốc chẳng khác nào đầu heo á.

Lại một tiếng khinh bỉ huyền thoại vang lên, bóng dáng mờ ảo kia lại hiện ra với thái độ chán chường uể oải như mọi khi.

- Tiểu Vô của ta, chưa bao giờ ca thấy người xuất hiện đáng yêu như lúc này. Mau giúp ta với, kẻ địch sắp đến rồi.

Nguyên Hạo mừng quýnh lên vội vào lao đến van nài ỉ ôi.

- Hừ người đúng là không có tiền đồ mà. Chưa gì đã rối lên như gà mắc tóc thế kia, còn đâu phong phạm cường giả nữa chứ.

Tên Tiểu Vô này đúng là sĩ nhục Nguyên Hạo đến nghiệm mất rồi. Nhưng mặc kệ nó nói gì, Nguyên Hạo vẫn bám lấy không thôi.

- Thôi được rồi, đừng làm bộ mặt mắc ói này nữa. Người muốn tìm món đồ tầm thường mà con mụ ngoài kia muốn có đúng không?

Tiểu Vô lười nhác hỏi lại khiến Nguyên Hạo có cảm giác bị tát vào mặt mình. Cái quái gì là tầm thường? Ta cần mấy món tầm thường này là vì cái gì? Chẳng phải đến một cục linh thạch người cũng không có để cho lão tử sao. Thế mà còn bày đặt làm cao nữa chứ, chết đói còn đòi sơn hào hải vị à. Ca khinh. Dù trong lòng đang chửi rủa dữ dội nhưng Nguyên Hạo vẫn phải bày ra bộ dạng nịnh hót lấy lòng.

- Thôi, nghĩ tình ta sẽ giúp người một tí. Ta đoán cái con mụ kia tìm là một tấm bản đồ cất trong cái rương thứ ba trong góc bên trái. Với cấp độ tu vi Nguyên Anh của đối phương thì số linh thạch hạ phẩm ít ỏi trong này và những thứ phạm tục còn lại không đáng để bà ta bỏ vào mắt.

- Cái gì? Á tu sĩ đó là Nguyên Anh kỳ?

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Tiểu Vô Ta Rất Thuần Khiết

Nguyên Hạo cảm giác choáng váng muốn sụp đổ. Thế nào mà lão tử lại đang to gan tính ăn mảnh trước mũi Nguyên Anh cường giả vậy trời. Nguyên Anh Kỳ so với Ngưng Khí kỳ chính là cách nhau ba đại cấp bậc đó nha. Nghe nói cả Đông Vũ quốc cấp độ cao nhất chỉ là Nguyên Anh thôi đó. Nghĩa phụ à, người hại chết con rồi.

- Nguyên Anh thì có gì đáng sợ gì chứ? Người sẽ nhanh chóng đạt được tu vi cấp độ đó thôi. Giờ thì lấy cái rương nhỏ đó lại đây để ta quan sát chút.

Nguyên Hạo nghe thế thì lập tức chạy đi ngay. Hắn vừa quay lưng thì Tiểu Vô bỗng nở một nụ cười quỷ dị. Nó giơ tay hút lấy một cái hộp bé xíu rồi vội cất đi ngay. Khi Nguyên Hạo quay lại thì mọi chuyện đã xong rồi.

- Đây người xem thử coi có phát hiện gì không?

Nguyên Hạo lấy từ trong rương ra một tấm bản đồ cũ kỹ. Nhìn có vẻ nó làm bằng da dê nhưng cảm giác chạm vào rất đặc biệt. Nó giống như là còn sống vậy, hết sức trơn nhẵn và còn có hơi ấm nữa.

- Hắc hắc thì ra là thế. Người mau cất nó vào rương đi, con mụ kia đến rồi. Bây giờ hãy nghe theo kế hoạch của ta thì bảo đảm người sẽ an toàn.

Sau khi thu hồi ánh sáng bao quanh tấm bản đồ do mình phát ra, Tiểu Vô như phát hiện gì đó. Có điều kỳ lạ là nó quăng tấm bản đồ lại cho Nguyên Hạo một cách tùy ý cứ như vứt một thứ vô dụng vậy. Do thời gian gấp gáp, Nguyên Hạo cũng không để tâm đến vấn đề đó mà chỉ tập trung nghe Tiểu Vô thì thầm to nhỏ gì đó.

Bên ngoài lúc này Hoa Hoa đã đến trước bức tường ẩn giấu lối vào bảo khố, cô nhẹ nhàng liếc mắt một cái thì toàn bộ nổ tung tan tành. Sau vài hơi thở, Khói bụi tản ra để lộ ra thông đạo khá sâu và rộng.

- Chúng ta vào thôi, hai người cứ theo sát phía sau lưng ta là được.

Hoa Hoa ung dung dẫn đầu ba người đi vào bên trong thông đạo. Cô đã xác định kho tàng vẫn không có gì biến động nên tâm tình rất thong dong. Khi họ vừa bước vào đến kho tàng thì một cảnh tượng hãi hùng làm cả ba giật mình.

- Hạo ca

- Hạo nhi

Cha con Khương Thiên thần sắc hốt hoảng lao đến bên Nguyên Hạo đang nằm gục trên vũng máu. Hơi thở của hắn cực kỳ yếu ớt, sinh mệnh giống như đèn cầy trước gió. Hoa Hoa cau mày khó hiểu, rõ ràng lúc này khí tức tên nhóc này biến mất ở chỗ khác mà. Thế sao giờ lại bị thương nặng nằm ở nơi này chứ, không lẽ hắn bị bốn tên lúc này ra tay? Khá nghi vấn với tình huống trước mắt nhưng Hoa Hoa vẫn bước đến xem xét tình hình của Nguyên Hạo.

- Hừm, đan điền vẫn còn nguyên vẹn nhưng tại sao ta không dò xét ra tu vi, chẳng lẽ vì cạn kiệt và trọng thương mà dẫn đến ảnh hưởng nghiêm trọng đến căn cơ của hắn? Hơi thở mong manh như có như không, nếu chậm trễ thêm vài phút nữa ta e là đại la thần tiên xuống cũng không cứu nổi hắn đâu.

Đánh giá thương thế của Nguyên Hạo xong, Hoa Hoa lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một viên đan dược rồi đưa Khương Thiên dứt cho hắn uống.

- Gặp được bốn tiên cô ở đây xem như số tiểu tử này gặp may. Hai người các người chăm sóc hắn đi, ta đi dạo một vòng để tìm kiếm vài thứ đây.

Vừa dứt lời, Hoa Hoa lạnh nhạt rảo bước đi đến chiếc hộp đựng tám bản đồ ở phía góc xa. Trong mắt vị Nguyên Anh tiên tử này thì cô thấy mình đã hết sức rộng lượng rồi. Chỉ là những tên Ngưng Khí kỳ tán tu, lại là vô tình gặp nhau trên đường

thế nhưng cô lại ra tay giúp đỡ bọn chúng nhiều như thế. Thậm chí đan dược chữa thương cấp cứu cũng lấy ra cho tên nhóc kia dùng, coi như trong linh giới này cũng hiếm gặp được người tốt bụng như vậy. Không chú ý đến ba người kia nữa, Hoa Hoa mở chiếc gương ra rồi kiểm tra kỹ lưỡng tám bản đồ. Xác nhận đây là thứ mình tìm kiếm, cô bèn thu nó vào nhẫn trữ rồi quay người lại nói với cha con Khương Thượng:

- Đến lúc ta phải đi rồi, tất cả kho tàng này ta để lại cho các người. Khương lão đầu, tu vi của người mới ngưng Khí tầng một mà có vẻ tuổi tác không còn trẻ nữa. Ta khuyên người hãy dùng số tài nguyên trong này mà tu luyện rồi tìm một tông môn nhỏ nào nương nhờ. Như vậy sẽ bảo đảm an toàn cho tiểu Thiên và tiểu tử kia. À, còn một việc nữa là lúc này ta kiểm tra thì thấy tên nhóc này do bị thương quá nặng nên tu vi đã mất sạch. Rất có thể căn cơ bị ảnh hưởng, cho dù sau này có tu luyện cũng không thể tiến xa được. Người nên an ủi nó để tránh sau khi tỉnh dậy nó bị đã kích.

- Hoa Hoa tỷ, người phải đi rồi sao. Tỷ ở nơi nào vậy, sau này nếu được tiểu Thiên sẽ ghé thăm tỷ tỷ.

Khương Thiên đang phụ cha băng bó vết thương cho Nguyên Hạo vội vàng kêu lên. Dù mới gặp mặt không lâu nhưng Hoa Hoa rất có hảo cảm với cậu bé tiểu Thiên thuần khiết ngây thơ này, cô lưỡng lự suy nghĩ một chút rồi mỉm cười nhẹ nhàng đáp:

- Tỷ ở Linh Thiên môn thuộc Bích Vân quốc. Nếu sau này đệ có duyên đến được đó thì hãy đưa lệnh bài này ra sẽ gặp được tỷ.

Hoa Hoa lấy ra một lệnh bài bằng vàng có khắc một chữ Thiên đưa cho Khương Thiên. Sau đó nàng cúi xuống hôn lên trán cậu một cái rồi vụt biến mất.

- Tạm biệt Hoa Hoa tỷ, tỷ nhớ bảo trọng nha.

Khương Thiên cố gắng hét lớn vọng theo dù Hoa Hoa đã đi xa rồi. Gác xúc cảm chia ly lại, hai cha con Khương Thiên lại vội vàng kiểm tra tình trạng thương tích của Nguyên Hạo.

- Ông già, Hạo ca có vượt qua được không?

- Cha cũng không biết nữa tiểu Thiên. Cha cũng rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra cho Hạo nhi.

Khương Thượng trong lòng đau xót và đặng chát. Lão đã đặt niềm tin vào đứa con mới thu nhận này rất nhiều nhưng giờ nó sống chết chưa rõ. Thân làm cha người ta mà lão lại không bảo vệ cho nó được. Hai dòng lệ chảy dài trên má Khương Thượng, lão ôm lấy Nguyên Hạo gằm lên:

- Hạo nhi, là nghĩa phụ vô dụng không bảo vệ cho con được. Con yên tâm, nghĩa phụ nhất định phải cứu con bằng bất cứ giá nào. Nếu con mất hết tu vi thì tu luyện lại, không sao cả. Ta sẽ nhất định tăng tu vi mình lên để che chở cho hai nhi tử của mình.

- Lão cần tu luyện thì đúng rồi. Nói một cách phũ phàng, cỡ lão giờ đánh nhau với mấy tên ở Hắc Báo trại còn không được chứ nói gì bảo kê cho ai chứ. Yên tâm đi, tên nào nhỏ này không chết được đâu. Bộ dạng hăn như bây giờ là ta tạo ra đó.

Tiểu Vô từ lúc nào đã hiện thân kế bên hai người Khương Thượng. Vẫn là bản tình ca "xài xể" đó nhưng lần này cha con lão lại cảm giác giống như là tiên âm vậy.

- Tiểu Vô ca ca, huynh nói thật chứ? Vậy là Nguyên Hạo ca ca không bị gì rồi. Đệ mừng quá.

- Hừm, sao người không nói sớm chứ, làm hại ta lo lắng muốn chết.

Tiểu Thiên thì nhảy cẫng lên mừng rỡ trong khi Khương lão thì mặt mày đỏ chót vì ngại ngùng và kích động.

- Hừ, ta phải chắc chắn con mụ kia thật sự rời khỏi nơi này rồi mới dám chui ra chứ.

Tiểu Vô tỏ vẻ bất mãn lắc đầu. Sau đó, nó tiến gần đến Nguyên Hạo rồi đặt một tay lên vị trí đan điền của hăn. Một điểm sáng nhỏ như hạt bụi truyền từ bàn tay vào trong cơ thể Nguyên Hạo khiến hăn co giật mạnh.

- Ổn định nào.

Một nguồn năng lượng như nước ấm truyền vào kinh mạch toàn thân giúp hãn ổn định trạng thái lại. Thấy mọi thứ đã ổn, Tiểu Vô bắt đầu rút tay lại rồi cười lớn đắc ý.

- Mọi chuyện tốt đẹp nha. Ta đã nói biện pháp này nhất định sẽ thành công mà hắc hắc.

- Khụ khụ

Nguyên Hạo giờ mới bắt đầu ho khan vài tiếng rồi tỉnh dậy. Hãn cảm giác giống như vừa mới cải tử hồi sinh vậy, thật đáng sợ. Còn chưa định thần lại thì Khương Thiên và Khương lão đã chạy đến túm chặt lấy hãn.

- Nguyên Hạo ca, huynh làm đệ sợ hết cả hồn. Ca có thấy chỗ nào không ổn nữa không vậy?

- Hạo nhi, con tỉnh lại là tốt rồi. Cũng may là có Tiểu Vô cứu chữa cho con đấy.

Nguyên Hạo đang thấy tràn đầy ấm áp tình thân thì bỗng trợn mắt lên.

- Tiểu Vô cứu chữa cho con?

- Hắc hắc chứ ai vào đây nữa. Người không cần dập đầu khóc lóc cảm ơn đâu. Ta đây rất rộng lượng á.

Tiểu Vô khoác khoác tay tỏ vẻ hết sức cao thượng nhưng khuôn mặt thì cười híp cả mắt trông rất hèn mọn.

- Cảm ơn cái đầu người, tiên sư cả nhà người. Người muốn giết chết ta à? Đã rút hết linh lực lẫn Hư Vô điếm ra khỏi cơ thể ta thì thôi còn đánh ta bầm dập đến nỗi hấp hối gần chết luôn là sao hả?

- Nông cạn, nếu không đánh người bị thương thì làm sao con mụ kia tin là người bị người khác sát hại chứ hả? Con ả đó là Nguyên Anh kỳ đó, không phải loại

tôm tép gà mờ như người đầu

Tiểu Vô dậm chân trợn mắt lên phản bác lại.

- Ta khát, người lấy hết tu vi của ta thì ta khác nào phạm nhân cơ chứ. Người đánh một người trần như thế khác nào giết người hả.

- Khụ khụ, ta quên mất điểm ấy. Thì người cứ coi như là rèn luyện mình một chút đi.

Móa, đánh người ta ói máu gãy xương là rèn luyện sao? Từ khi nào Tiểu Vô người có đạo đức nghề nghiệp quá vậy, nói cứ như là tất cả vì tốt cho ta vậy. Nguyên Hạo tức giận đến run rẩy cả người, hẳn muốn tiếp tục chửi tên vô lại này nhưng không nói nên lời. Cha con Khương Thượng bốn mắt nhìn nhau, thần sắc quái dị.

- Nay ông già, chúng ta nên làm gì bây giờ?

- Khụ khụ, thôi cha con mình đi thống kê bảo tàng này đi. Cứ để hai người họ tâm tình với nhau là được.

Vừa dứt lời, hai người lập tức chạy nhanh ra một góc rồi ngồi mở mấy cái rương ra kiểm tra từng món trông rất nhiệt tình nha.

- Úi, toàn thân ta đau quá. Người đã cứu ta tình dậy sao không chữa thương cho ta luôn đi.

- Ngoại thương này ta không biết chữa đâu. Mà yên tâm đi, con mụ kia lúc nãy đã cho người một viên đan dược chữa thương cao cấp đó. Đúng là Nguyên Anh kỳ có khác, thật là hào phóng nha. Mụ đó vừa ra tay đã xuất ngay ra Huyết Hoàn đan rồi. Cái này trị thương tốt lắm đó, lúc nãy người bị ta phong bế nên chưa hấp thu. Bây giờ dược tính nó mới bắt đầu, người mau đả tọa để chuyển hóa dược lực đi hắc hắc.

Đúng lúc này Nguyên Hạo cảm thấy toàn thân nóng rực như lửa đốt. Hẳn vội ngồi xuống để điều tức và dẫn nhập dược lực lan tỏa khắp cơ thể. Không hổ là đan

dược chữa thương của Nguyên Anh kỳ, chỉ sau một chum trà thì toàn bộ vết thương đã khép lại nhanh chóng. Căn bản thương thế Nguyên Hạo đã ổn định được bảy, tám phần rồi. Nhìn thấy Nguyên Hạo đã chữa trị xong, Tiểu Vô mới biumôi lên giọng nói:

- Sao rồi nào nhỏ, có thấy tu vi mình vững chắc hơn không? Chính nhờ ta đánh cho cơ thể ngươi bị thương rồi nhờ vào đan dược cao cấp bồi bổ lại nên ngươi cứ tưởng gặp họa hóa ra là phúc phần đó. Ta khổ tâm vì ngươi suy nghĩ, ngươi lại nghi ngờ tấm lòng của ta sao. Nói cho ngươi biết Tiểu Vô ta rất là thuần khiết nha.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Thất Đạm Đài Liên

Ở phía góc xa xa, hai cha con Khương Thượng khuôn mặt quái dị nhìn về phía Tiểu Vô. Người cứ mỗi lần xuất hiện là chà đạp người khác không thương tiếc, người ta sai một người hét thành mười. Sao bọn ta sao không thấy được người thuần khiết chỗ nào hết vậy. Cảm giác không khí có chút không đúng sao câu nói của mình, Tiểu Vô vội ho khan.

- Thật ra thì người khổ cực cũng không uống công đầu. Chẳng những bản thân người cũng cố được tu vi mà ở bảo khố này chúng ta còn có thu hoạch khác cực lớn đó.

- Thu hoạch? Ý người là mấy cục linh thạch và tài liệu ở đây sao? Không đúng, nếu có thiên tài địa bảo quý hiếm thì không có lí nào ả kia bỏ sót lại cho chúng ta? Chẳng lẽ người đã giờ trò trên tấm bản đồ hả Tiểu Vô?

Nguyên Hạo suy nghĩ rồi chợt quay sang hỏi. Hắn nhớ rõ lúc này tên tiểu tử này có kiểm tra qua tấm bản đồ. Không lẽ bên trong tấm da đó còn ẩn giấu điều gì khác? Nghĩ như vậy, ánh mắt Nguyên Hạo trở nên sáng rực đầy chờ mong hướng về Tiểu Vô.

- Haha không tệ. Người đã đoán đúng một nửa vấn đề rồi đấy. Tấm bản đồ mà con mụ đó lấy đi chỉ là lớp vỏ phế thải bề ngoài thôi. Hắc hắc không ai lại nghĩ đến phía dưới tấm bản đồ đó lại là một tấm bản đồ khác.

Tiểu Vô lấy ra một bức địa đồ khác quăng sang Nguyên Hạo. Lúc này cha con Khương Thiên cũng chạy đến xem. Tấm bản đồ này màu nâu đất, mang khí tức hết sức đặc thù. Nguyên Hạo vừa nhìn sơ qua thì giật mình hô lên:

- Tấm bản đồ này có khác gì tấm lúc trước ta xem đâu. Có mỗi màu sắc và

chất liệu là khác nhau thôi.

- Người hãy nhìn thật kỹ đi. Địa phương cả hai tấm bản đồ giống nhau nhưng chi tiết thì không hẳn.

Tiểu Vô thở dài chỉ điểm, tên này mà không có nó hỗ trợ thì khác nào người đi trong đêm đen chứ. Căn bản là gã Nguyên Hạo này cái gì cũng không biết, đúng là đi lên từ phạm nhân chính hiệu.

- Ủm đúng rồi. Ở những chỗ này có vài chấm đen, ngay trung tâm của ngọn núi lớn nhất có một biểu tượng ngọn lửa màu đỏ nữa.

Khi quan sát kỹ lại, Nguyên Hạo mới phát hiện ra có những ký hiệu đặc biệt trên tấm bản đồ này. Lục lọi trí nhớ về những thư tịch đã đọc qua, hẳn vẫn không nhớ ra được bất kỳ thông tin liên quan nào cả.

- Người có hiểu những chấm đen và ngọn lửa này có ý nghĩa gì không Tiểu Vô?

- Hừ, người tưởng ta là ai? Không lẽ bất kỳ ai vẽ đại cái gì là ta phải biết nguồn gốc xuất xứ của nó sao? Tạm thời người cứ cất giữ tấm bản đồ này lại đi. Sau này có thời gian chúng ta sẽ đi tìm hiểu kỹ càng sau. Mục tiêu chính bây giờ là nhanh chóng tăng cường lực lượng của mọi người lên. Ngày tiểu Thiên, mau lại đây, ta có thứ này cho người.

Tiểu Vô cười khà khà đưa ra một cái rương bé xíu. Khương mừng rỡ nhận lấy, không ngờ nó cũng có quà nữa. Thấy cảnh này, Nguyên Hạo và Khương Thượng liếc nhìn nhau một cái mỉm cười rồi cùng đến gần xem. Cả hai cũng hứng thú muốn biết món đồ đặc biệt gì mà Tiểu Vô lựa chọn cất lại cho tiểu Thiên. Vừa mở rương ra, đập vào mắt mọi người là một hạt sen bé xíu có vỏ màu cam kỳ lạ.

- Đây là gì vậy Vô ca? Hạt này có ăn được không?

Khương Thiên vui vẻ vừa cầm hạt sen lên ngắm nghía vừa thuận miệng hỏi han Tiểu Vô.

- Thứ này người khác ăn không có tác dụng gì cả nhưng người thì khác. Đây là

một trong bảy hạt sen của Thất Đạm Đài Liên, theo ta biết thì ở những giới diện thấp như linh giới này thì nó thuộc hàng kỳ bảo trân quý đó. Bởi vì điều kiện sinh ra cây sen này rất khó khăn. Nơi đó phải giao thoa giữa nóng như núi lửa, lạnh như băng tuyết, khô như sa mạc vvv. Chính vì quá hiếm thấy nên chẳng bao nhiêu người biết đến loại kỳ vật này. Nếu biết họ cũng chẳng đoán được công dụng của nó là gì đâu hắc hắc. Bởi thế nên cây sen mới nằm ở nơi này lâu như vậy mà không ai đến cướp đi.

- Thế công dụng của nó là gì vậy Tiểu Vô? Không có tăng tu vi hay linh hồn lực à?

Nguyên Hạo một bên lắng nghe rồi đưa ra thắc mắc của mình. Tiểu Vô liếc mắt sang hắn rồi nhàn nhạt trả lời:

- Kỳ trân dị quả trên đời này rất nhiều chủng loại, có vô vàn công dụng khác nhau. Sau này người trở thành luyện dược sư cũng sẽ có thể luyện chế ra rất nhiều loại đan dược khác nhau. Loại Thất Đạm Đài Liên này mỗi đóa sen chứa đựng bảy hạt sen màu sắc khác nhau. Hạt sen này nhân loại ăn vào không có tác dụng gì cả, chỉ có yêu thú, tinh linh sử dụng mới phát huy ra công dụng đặc thù cải tạo thể chất của nó. Nếu Tiểu Thiên phục dụng được hết bảy hạt sen khác nhau thì cơ thể của nó sẽ có biến đổi rất có lợi cho sự phát triển sau này. Có điều bảy hạt sen này cần phải ăn cùng lúc với nhau mới phát huy công dụng tốt nhất. Vì vậy chúng ta tạm thời cất hạt này đi, khi nào có cơ duyên tìm đủ cả bảy rồi hắn sử dụng. Thôi, giải thích nhiều cho các người ta mệt quá, cần phải nghỉ ngơi đây. Tạm biệt nhé.

Nói xong thì Tiểu Vô cũng biến mất, tên này lúc nào cũng đến bất ngờ và ra đi nhanh chóng như vậy. Nguyên Hạo thu hết bảo khố vào trong nhẫn trữ vật của mình rồi cùng cha con Khương Thiên đi ra ngoài. Trước khi rời khỏi, họ cũng không quên tặng một mồi lửa thêu rụi Hắc Báo trại.

- Hạo nhi, kế hoạch tiếp theo của chúng ta là gì?

- Hứa Minh đã tặng lễ vật lớn như vậy. Nếu không đáp lại tấm lòng của gã thì chúng ta quá keo kiệt rồi. Con đã chuẩn bị sẵn một bất ngờ rất lớn cho Hắc Báo đoàn của chúng hắc hắc.

Lăng không đập phi kiếm, Nguyên Hạo hếch cằm lên tỏ ra ngạo nghễ. Thực lực ca yếu nhưng trí lực với mưu lược thì ca không hề ngán bất kỳ ai nha.

- Minh sẽ dành bất ngờ gì cho hãn ta vậy Hạo ca?

Khương Thiên hào hứng hỏi. Trong mắt cậu nhóc này Nguyên Hạo ca là thông minh lợi hại đệ nhất nhân rồi.

- Ca sẽ tặng cho Hứa Minh một vở kịch đặc sắc mà suốt đời hãn không thể nào quên được haha. Bây giờ chúng ta phải đi tìm tên thuộc hạ mà ca mới thu nhận cái đã. Tên đó bây giờ chắc nhớ ca lắm.

Ở một góc cây trong rừng cách Hắc Báo trại hai dặm, gã Cương Lô đang đứng thờ hồng hộc.

- Thật là mệt chết mất! Không ngờ khi mất hết tu vi lại tê thảm như vậy. Chạy mới có một chút mà đôi chân rã rời cả rồi. Hi vọng tên thiếu niên kia giải quyết xong mọi chuyện rồi đến hỗ trợ ta.

Không thể chạy nổi nữa, gã đành ngồi xuống nghỉ ngơi và chờ đợi Nguyên Hạo tìm kiếm đến đây. Tên này thật sự khá may mắn thoát chết trong gang tấc. Khi vừa diệt sát bốn tên thủ hộ, Hoa Hoa đã phát hiện ra gã bỏ chạy ra phía ngoài trại. Nhưng vì gã không có linh lực và không mang theo thứ gì nên cô ta mới tha cho gã một mạng. Lúc này, gió rít lên, ba người trên hai phi kiếm đã xuất hiện ở phía xa và đang tiến về nơi Cương Lô đang ẩn nấp. Gã mừng rỡ như điên, vội vàng hét toán lên:

- Chủ nhân, ta ở đây này. Người mau đến cứu ta với.

Chẳng mấy chốc ba người Nguyên Hạo cũng tìm thấy gã và bắt đầu cho phi kiếm hạ xuống. Cương Lô lập tức chạy lại khom lưng chấp tay kính cẩn chào đón:

- Tiểu nhân xin thỉnh an chủ nhân. Chắc người đã thành công xử lý hết mọi chuyện rồi đúng không ạ?

Nhìn dáng vẻ tên thuộc hạ này càng lúc càng tỏ ra biết điều, Nguyên Hạo gật đầu hài lòng rồi nhàn nhạt đáp:

- Tốt lắm, người cũng không làm ta thất vọng. Đây là tiểu đệ Khương Thiên và nghĩa phụ Khương Thượng của ta. Sau này người cũng phải tôn kính và nghe lời họ như là đối với ta vậy. Rõ chưa?

- Dạ tiểu nhân hiểu rõ. Tiểu nhân xin được ra mắt hai vị.

Cương Lô rất cung kính hồi đáp mà không tỏ ra bất mãn hay thắc mắc gì. Điều này khiến Nguyên Hạo đánh giá cao hẳn thêm một phần. Xem ra tên này có thể đào tạo thành tâm phúc được.

- Được rồi, bây giờ trước tiên ta sẽ mở lại kinh mạch cho người. Sau đó ta cần người truyền tin cho Hứa Minh theo nội dung mà ta đã chuẩn bị. Trò vui đã bắt đầu rồi hắc hắc.

Trong khi đó, trận chiến giữa Hắc Báo đoàn và Phi Ưng đoàn lại đang diễn ra khá kỳ quặc. Bên phía Phi Ưng đoàn đột nhiên tỏ ra yên tĩnh một cách đáng ngờ thế nhưng Hắc Báo đoàn lại không thể đột kích thành công lần nào cả. Giống như bên phía Phi Ưng đoàn biết trước mọi di chuyển bên phía đối phương vậy. Từng tiểu đội của Hắc Báo đoàn âm thầm xâm nhập đều bị phát hiện và đánh bật ra nhanh chóng. Điều này khiến Hứa Minh bức mình, hẳn cảm giác mọi chuyện không bình thường nhưng lạ không tìm ra nguyên nhân. Vì vậy, gã không dám khinh cử vọng động mà ra lệnh cho thuộc hạ xiết chặt vòng vây hơn nữa, cố gắng sử dụng phép thuật và pháp khí tấn công tâm xa liên tục. Hứa Minh nghĩ rằng dù đối phương có giở trò quỷ gì đi nữa thì kết cục trận chiến này cũng không thay đổi.

- Hừ, cứ tiếp tục tử thủ nữa đi, các người không có quân tiếp viện đến cứu. Đan dược, pháp khí, phù lục thì số lượng có hạn. Ta cứ vây chết bọn bây xem Bạch Vũ người chống cự thêm được mấy ngày. Đến khi các người đầu hàng, Bạch Liên nàng sẽ trở thành áp trại phu nhân của ta. Còn lũ Phi Ưng điàn toàn bộ sẽ thành nô lệ cho Hắc Báo đoàn haha.

Gã cười cực kỳ hưng phấn khi nghĩ đến viễn cảnh tốt đẹp khi kết thúc thắng lợi. Đúng lúc này, một tên đội trưởng chạy vội vào thông báo rằng chúng mới nhận được phi kiểm truyền tin của tên đội trưởng trấn thủ Hắc Báo trại. Nghe có tin từ căn cứ truyền đến, Hứa Minh khẽ cau mày rồi vội vàng kiểm tra thông tin. Sau vài phút, gã buông thanh phi kiếm ra rồi tỏ dăm chiêu suy ngẫm. Tin tức này quá khó tin nhưng nếu không hành động thì hậu quả... Xiết chặt lấy nắm đấm, gã đã có quyết định bèn quay lại ra lệnh cho tên đội trưởng:

- Người lập tức thông báo cho hai tiểu đội tinh nhuệ nhất theo ta ra ngoài. Còn lại toàn bộ chủ lực giữ nguyên thế trận bao vây. Lúc ta đi vắng, phó đoàn trưởng Tàng Phủ sẽ là chỉ huy của các người. Nếu thế cục có gì bất ngờ ngoài dự đoán thì hãy lập tức truyền tin cho ta hay. Rõ chưa? Giờ người hãy mau đi truyền lệnh của ta và sắp xếp mọi việc đi.

Hứa Minh sau khi phân phó hết mọi việc liền cùng hai tiểu đội hộ vệ vội vã rời đi. Hẳn không chú ý có một bóng trắng xóa đang nhìn theo mình mỉm cười đầy quỷ dị.

- Khởi đầu đúng như kịch bản, bây giờ màn chính mới bắt đầu thôi hắc hắc.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Đánh Lén Hứa Minh

Bên trong phòng tuyến của Phi Ứng đoàn, Bạch Vũ đang thương nghị với tất cả mọi người. Thần sắc của lão già đã khá hơn rất nhiều, kể các huynh đệ trong đoàn cũng đã buông xuống được tâm lý tuyệt vọng. Dưới sự hỗ trợ tình báo và chỉ đạo mưu lược, Phi Ứng đoàn đã bẻ gãy mọi nỗ lực tiến sâu đột kích của đối thủ dễ dàng. Mặc dù không thể hạ sát tên Hắc Báo đoàn nào nhưng phía bên họ cũng bảo toàn được lực lượng. Nhờ vào những thành công đó, tất cả bắt đầu tin tưởng vào một cuộc phản công thay đổi số phận trận chiến đúng như hồn ma Phong Ảnh đã tuyên bố.

- Đoàn trưởng, ngài nghĩ chúng ta có thật sự nên tin tưởng vào con ma kia không? Chẳng may sau khi thoát hiểm khỏi vòng vây của Hắc Báo đoàn, chúng ta lại rơi vào tay thế lực khác đáng sợ không kém thì sao?

Lão già có tuổi thọ cao nhất đoàn tên Trịnh Du đưa ra ý kiến. Lập tức mọi người nhao nhao hẳn lên, lời nói của lão cũng có phần hợp lí. Thế nhưng Bạch Vũ lại đập mạnh xuống bàn quát lớn:

- Các người như vậy còn ra thể thống gì nữa? Đã ra lẩn lộn thì chuyện cá lớn nuốt cá bé rất là bình thường. Nếu chúng ta nhận lời hợp tác với đối phương thì tuyệt không nên nghi ngờ. Nên nhớ rằng nếu không có Phong Ảnh giúp đỡ thì Phi Ứng đoàn chúng ta không bị diệt vong cũng tổn hao không ít sau những lần đột kích bất thành của địch rồi. Cứ toàn tâm giải quyết vấn đề sinh tử của Phi Ứng đoàn với Hắc Báo đoàn cho xong đã. Lúc đó chúng ta sẽ xem thái độ của thế lực đứng sau Phong Ảnh rồi rồi mới quyết định tiếp.

- Khà khà, Bạch đoàn trưởng thật là người có nghĩa khí. Ta đây rất thích.

Bạch Vũ vừa dứt lời thì giọng nói âm lãnh của Phong Ảnh vang lên. Từ lúc nào

ở giữa mọi người lại có thêm một bóng ma màu trắng nhìn rợn cả da đầu. Nếu đây là kẻ địch thì cả đám có thể đã sớm bị hạ thủ mà không hay biết gì. Thật quá đáng sợ rồi! Ngay cả Bạch Vũ cũng tỏ ra kiêng kỵ thật sâu nhưng lão vẫn cố tỏ ra trấn tĩnh bước đến chào hỏi với Phong Ảnh.

- Phong sứ giả quá khen. Thân là đoàn trưởng, tôi cần hướng mọi người hiểu rõ và thống nhất ý kiến với nhau. Việc hợp tác giữa chúng ta cần nhất là phải đặt niềm tin vào đối phương.

Phong Ảnh nghe thế thì bật cười lên một tràng dài kinh dị.

- Hắc hắc, Bạch đoàn trưởng khách sáo quá rồi. Ta đến đây để thông tri cho mọi người về bước tiếp theo trong kế hoạch của chúng ta. Tên Hứa Minh kia đã tạm thời rời khỏi chiến trường. Hiện tại người cầm quyền chỉ huy bên phía Hắc Báo đoàn chính là phó đoàn chủ Tàng Phủ. Gã này tu vi Ngưng Khí tầng bảy, dũng mãnh hơn người, chủ tu vũ kỹ kim thuộc tính rất mạnh mẽ. Có điều Tàng Phủ lại là một tên nóng nảy, đầu óc không linh hoạt. Để hẳn nắm quyền lãnh đạo chính là cơ hội phản kích tuyệt vời cho chúng ta hắc hắc.

Toàn bộ người Phi Ưng đoàn nghe đến phản kích thì mắt long cả lên, bọn họ đã chịu đựng sự bao vây áp bức rất nhiều suốt cả tuần rồi. Bạch Vũ thì vẫn tỏ ra cẩn trọng, gã lắc đầu nói:

- Tuy tính cách tên Tàng Phủ có nhiều điểm ta có thể lợi dụng nhưng quân số hai bên vẫn còn chênh lệch quá lớn. Cho dù đánh bên ta cũng khả năng thua nhiều hơn thắng, trừ khi có viện binh hỗ trợ.

Lão già này đúng là từng lăn lộn nhiều. Dưới tình huống nguy cấp như hiện tại mà vẫn có thể giữ được tỉnh táo để phân tích và đưa ra yêu cầu có lợi về phía mình nữa chứ. Ánh mắt Phong Ảnh chợt lóe lên một tia tán thưởng, tiếp theo nó lại cười cợt như tiếng rên rỉ trả lời:

- Vấn đề này Bạch đoàn trưởng cứ yên tâm. Chúng tôi không lỗ mắng đến mức dụ dỗ mọi người lao đầu vào nguy hiểm như thế. Việc bây giờ chúng ta cần làm là chuẩn bị vũ khí sẵn sàng chiến đấu và chờ đợi.

- Chờ đợi? Chúng ta đợi gì vậy Phong sứ giả? Viện binh sao?

Phong Ảnh khuôn mặt vắn vẹo, tỏ ra tiêu ý đáp:

- Đợi gió đông.

-

Hứa Minh lúc này đang đạp thanh phi kiếm bay vù vù đến địa điểm được hẹn. Phía sau gã tám tên Ngưng Khí thuộc hạ đang trốn chết đuối theo. Cả đám không biết thủ lĩnh của bọn chúng hôm nay ăn trúng thứ gì mà phi hành hết tốc độ như thế. Đã vậy phi kiếm của hắn còn là nhân cấp trung phẩm nữa chứ, bọn ta đuổi theo thế nào đây. Trong Hắc Báo đoàn, chỉ có một thanh phi kiếm trung phẩm duy nhất và nó thuộc về Hứa Minh. Tàng Phủ và đám đội trưởng chỉ có thể dùng phi kiếm nhân cấp hạ phẩm. Còn bọn lâu la Ngưng Khí sơ kỳ thì sử dụng những thanh phi kiếm nhân cấp hạ phẩm phế phẩm bị lỗi hoặc bị tàn phá. Nhìn sự phân chia vũ khí như vậy chúng ta có thể thấy chức nghiệp luyện khí cũng quý hiếm giống hư luyện dược vậy. Chỉ có tòi tại như tông môn tài lực hùng hậu mới đủ khả năng trang bị đầy đủ cho các đệ tử của mình. Sau một canh giờ trôi qua, Hứa Minh cũng đến điểm hẹn. Vừa đáp xuống, hắn liền xem xét khắp bốn phía nhưng không thấy bất kỳ ai cả. Chau mày lại, hắn cất cao giọng lên tiếng:

- Tại hạ Hứa Minh, thủ lĩnh của Hắc Báo đoàn. Theo thông tin tên thuộc hạ của tôi cho biết, có Nguyên Anh đại nhân người ghé ngang qua sơn trại của chúng tôi. Đây là vinh hạnh cực lớn cho toàn bộ huynh đệ Hắc Báo đoàn và bản thân tại hạ. Xin cao nhân người hiện thân để Hứa Minh tôi có thể bày tỏ sự tôn kính của mình.

Nói xong gã liền ưỡn ngực thẳng lưng, thần sắc trang trọng. Bỗng lúc này một tiếng cười trào phúng vang lên:

- Người muốn gặp bốn tiên nhân đến vậy sao? Thôi thì để ta xuất hiện một chút để người thỏa lòng ái mộ nha. Một bóng người cao gầy từ từ chậm rãi từ trong bụi rậm tiêu soái bước ra. Hứa Minh vừa nhìn nhìn thấy rõ ràng dung mạo đối phương thì giật mình. Đây chỉ là một thiếu niên mặt trắng, ánh mắt sáng ngời, thần thái tự tin có phần hơi cao ngạo. Nhưng Hứa Minh cũng không phải kẻ lỗ mãng, gã biết có

hiều lão quái vật sống cả mấy trăm tuổi nhưng vẫn giữ được dung mạo trẻ trung như mới đôi mươi. Gã cũng không thể nhìn rõ tu vi của tên này, không lẽ tên này thật sự là một lão bất tử giả trang? Nghĩ vậy, gã bèn kính cẩn ôm quyền chào hỏi:

- Không biết ngài là cao nhân phương nào? Cho gọi tại hạ đến đây có điều chi phân phó?

- Hắc hắc người chính là Hứa Minh à. Nhìn cũng thật không tệ tí nào nha.

Nguyên Hạo ra vẻ như cao nhân đang nhìn một tiểu bối khiến cho Hứa Minh cảm thấy khó chịu. Tám tên thuộc hạ bị bỏ lại phía sau lúc này cũng đã bay đến. Mặt mày tên nào cũng đầy mồ hôi vì phải dùng hết sức bám theo đoàn trưởng của mình. Đang khó chịu trong lòng lại thấy tên nhóc không rõ lai lịch kia đang có thái độ bất kính với thủ lĩnh, một tên Ngưng Khí trung kỳ không nhin được liền lên tiếng:

- Thăng nhãi kia mày là ai mà ăn nói bõn cợt với thủ lĩnh bọn tao thế? Chán sống rồi hả?

Hứa Minh cau mày quay lại định quát tên thủ hạ thì Nguyên Hạo đã nhanh như chớp phóng tay ra. Một tia chớp đỏ như tia chớp bắn thẳng về phía tên đội trưởng đó. Gã giật mình hốt hoảng định phản ứng lại nhưng tốc độ Thạch Huyết lân này đã được Nguyên Hạo đẩy lên nhanh nhất nhất có thể. Hứa Minh bên này muốn rút pháp khí ra ngăn cản nhưng tất cả đã muộn màng. Thanh chùy thủ quỹ dị lạnh lùng cắm thẳng vào ngực gã thủ hạ rồi nhanh chóng hút lấy tinh huyết của nạn nhân. Chỉ vài khắc sau, tên Ngưng Khí trung kỳ hồ báo chỉ còn là một cái xác khô quắt nằm trên mặt đất. Tất cả bọn hộ vệ đi theo đều hít vào một hơi khí lạnh, kể cả tên Hứa đoàn trưởng cũng tỏ ra ngưng trọng vô cùng. Gã vô cùng rõ ràng cái tia chớp đỏ đáng sợ kia tuyệt đối đã vượt qua cấp độ pháp khí, thậm chí siêu việt pháp bảo. Không lẽ thứ đó chính là linh bảo trong truyền thuyết sao? Loại vũ khí này chẳng phải chỉ có những tồn tại đỉnh cao như Nguyên Anh kỳ mới sở hữu thôi sao? Vậy chẳng lẽ tên thiếu niên này thật sự là... Vừa phán đoán đến đây, toàn thân Hứa Minh run lên bần bật, mồ hôi tuôn ra ướt cả lưng. Gã vội quỳ xuống dập đầu xin tội.

- Xin Nguyên Anh tiên bối tha mạng. Bọn thuộc hạ của tiểu nhân ngu muội

không biết trời cao đất dày lại mạo phạm người. Xin tiên bói độ lượng mà nhẹ tay khoan hồng cho đám tiểu nhân.

Nguyên Hạo vẫn tỏ ra hời hợt trước lời van xin của gã và tiếp tục vung tay lên. Lần này đến lượt một tên Ngưng Khí sơ kỳ bỏ mình dưới tia chớp đỏ tử thần kia. Nhìn thấy mấy tên thủ hạ còn lại định tháo chạy, Hứa Minh điên tiết gào lên:

- Tất cả dừng lại, mau quỳ xuống hết cho ta. Các người không muốn sống nữa hay sao?

Mặc kệ lời hăm dọa của đoàn trưởng, sáu tên hộ vệ đi theo đều đạp lên phi kiếm bỏ chạy tứ toán. Khi gặp cường giả thật sự thì mạnh ai nấy giữ mạng đã thành suy nghĩ chung của bọn thổ phỉ này rồi. Nhìn Hứa Minh tức giận đến đỏ cả mặt, Nguyên Hạo lắc đầu đôi môi nhếch lên cười mỉa mai:

- Ta xem chừng quyền uy của người với đám thuộc hạ không lớn lắm nha.

- Xin phép tiên bói để tiểu nhân ra tay trừng trị bọn phản phúc hỗn xược này.

Lấy ra một pháp khí như cây roi, Hứa Minh xoay người lại định leo lên phi kiếm truy đuổi. Bỗng nhiên gã cảm thấy nguy hiểm dữ dội đến từ phía sau.

- Khốn kiếp

Gã không đủ thời gian để kịp né tránh đòn đánh lén bất ngờ nữa mà vung thẳng cây roi về phía sau định đẩy lùi đối phương. Nhưng Thạch Huyết không ngừng lại mà vẫn đâm thẳng vào gã. Đồng thời phía ngược lại, Nguyên Hạo cũng dính một roi vào ngực khiến hấn văng về phía sau phun ra một ngụm máu. Cảm giác vết thương rất nặng, Hứa Minh lập tức lấy ra viên đan dược trị thương nuốt vào. Thế nhưng lúc này gã bỗng thấy huyết nhục sinh cơ của mình đang tiêu tán nhanh chóng. Nhớ đến tình cảnh hai tên thủ hạ, gã vội vận hết khí lực hòng mau chóng đẩy thanh chủy thủ ma quỷ này ra khỏi cơ thể. Có điều Nguyên Hạo nào dễ dàng cho gã cơ hội làm chuyện đó, vừa bị thanh roi đẩy lùi hấn đã phóng người lao đến đối thủ. Không có vũ kỹ cao cấp nào để tấn công, Nguyên Hạo dồn hết sức lực tung hàng loạt quả cầu lửa, đao gió, những viên đá to tướng vvv như mưa về phía đối thủ.

- Người xuống địa ngục đi Hứa Minh.

Nguyên Hạo hét lớn lên sau đó càng tấn công điên cuồng hơn nữa. Vừa bị Thạch Huyết thôn phệ, vừa bị Nguyên Hạo tấn công không ngừng, Hứa Minh cảm thấy tuyệt vọng. Gã nghiêng răng, ánh mắt oán hận rồi điên cuồng lao thẳng về phía đối thủ.

- Người đã muốn giết ta. Vậy thì cùng nhau chết đi haha.

Bất chấp cơ thể bị thương nhiều chỗ do va chạm với phép thuật căn bản của đối phương, Hứa Minh vẫn không hề dừng lại. Gã gầm lên thiêu đốt sinh mệnh lực để đề thăng tốc độ đến cực hạn. Thần sắc Nguyên Hạo ngưng trọng nhưng vẫn không bỏ chạy mà đứng yên tại chỗ nghênh địch. Miệng hắn không ngừng lầm bầm:

- Tổ sư tên Tiểu Vô, người mà chỉ dẫn sai là bởi cái mạng nhỏ của ca theo cùng đó.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Tàng Phủ Xuất Trận

Tàng Phủ, mọi người gọi gã là tên đồ tể đáng sợ nhất của Hắc Báo đoàn. Gã không quan tâm tranh giành quyền lực mà chỉ thuần túy theo đuổi giết chóc. Tàn sát và tra tấn kẻ địch là sở thích chính của tên sát nhân biến thái này. Cũng vì vậy nên Hứa Minh rất tin tưởng vào Tàng Phủ, chuyên giao những nhiệm vụ khó khăn và man rợ cho gã phụ trách. Tuy nhiên ở trận chiến giữa Hắc Báo đoàn và Phi Ưng đoàn lần này, tên phó đoàn khát máu này vẫn chưa được phép ra tay. Lý do đơn giản là gã chỉ biết xông lên chém giết chứ không tuân theo chiến thuật vây công gì cả. Hiện tại đoàn trưởng không có mặt, Tàng Phủ hiển nhiên trở thành chỉ huy tối cao nhưng gã vẫn chưa dám làm gì quá phận cả.

- Cấp báo. Phía Phi Ưng đoàn có biến động. Bọn họ đang dồn toàn bộ lực lượng để đột phá vòng vây ở hướng bắc. Các tiểu đội chúng ta đang cố gắng kiềm chế quân địch chờ viện binh đến giúp đỡ.

Một tên đội trưởng Ngưng Khí trung kỳ hối hả chạy vào thông báo. Đập mạnh bàn một cái, Tàng Phủ xách cây búa pháp khí của gã nghênh ngang bước ra khỏi lều trại.

- Tất cả mọi người theo ta tiêu diệt bọn Phi Ưng đoàn nhãi nhép đó. Hôm nay Tàng gia ta phải đại khai sát giới một phen đã ghiền mới được haha.

Lớn tiếng triệu tập vài tiểu đội xung quanh lại, Tàng Phủ hung hăng muốn dẫn đầu xung phong ra trận. Một tên đội trưởng có tuổi lo ngại đứng ra trình bày:

- Bẩm phó đoàn trưởng, sự việc này có phần kỳ lạ khó hiểu. Tại sao Phi Ưng đoàn bỗng dưng im lặng suốt ngày hôm qua rồi bây giờ lại đột ngột toàn lực phá vây? Theo tại hạ chúng ta nên thông báo cho đoàn trưởng để người đưa ra đối sách thích hợp. Còn hiện tại chúng ta chỉ cần hỗ trợ bảo vệ phòng tuyến không cho

chúng đột phá thành công là được.

Rất nhiều tên đều có suy nghĩ giống gã đội trưởng này nhưng e ngại tên phó đoàn trưởng bá đạo nên không dám lên tiếng. Tàng Phủ không buồn nhìn tên vừa ý kiến mà vẫy vẫy tay ra hiệu xuất phát.

- Tàng phó đoàn trưởng, ngài...

Tên đội trưởng kia vội chạy theo định tiếp tục khuyên can thì Tàng Phủ quay lại trừng mắt. Hắn tung một cước cực mạnh vào ngay ngực gã thủ hạ khiến tên đó phun máu văng ra xa. Xử lí xong phiền phức, Tàng đồ tể không quan tâm sống chết gã đội trưởng thế nào mà đạp lên phi kiếm rồi quát lớn:

- Kẻ nào muốn ngăn trở ta nữa thì hãy lấy tên đó làm gương. Ở đây hiện tại ta mới là chỉ huy, các người nên nhớ lấy điều đó. Tất cả tiến lên, làm cỏ bọn Phi Ưng đoàn cho ta.

Dứt lời, gã phóng lên dẫn đầu mười mấy tên thủ hạ vùn vụt phi hành về hướng Phi Ưng đoàn.

- Hú hồn, thật là nguy hiểm quá. Cũng may là ta tính toán như thần, nếu không thì trúng cú này không chết cũng trọng thương. Sau này cần phải tìm vài pháp khí phòng ngự hoặc vài vũ kỹ thân pháp để né tránh mới được.

Nguyên Hạo đang ngồi thở dốc cảm thán. Trước mặt hắn là cái xác khô của Hứa Minh, trong tay gã vẫn cầm chặt thanh roi pháp khí. Vừa rồi chỉ cần tên khốn kia trụ thêm được một chút nữa thì Nguyên Hạo không chết cũng bị thương nặng rồi. Vốn dĩ hắn được Tiểu Vô hướng dẫn chi tiết về công dụng thôn phệ tinh huyết của Thạch Huyết. Nếu đối phương càng tức giận, càng vận chuyển huyết khí thì tốc độ thôn phệ càng nhanh và mạnh mẽ. Chính vì vậy mà Nguyên Hạo liên tục tấn công gây sức ép lên Hứa Minh khiến gã điên tiết lên. Có điều lý thuyết và thực tế không giống nhau, tên kia vốn là kẻ từng trải trong giết chóc nên gã đã chọn phương án cực đoan nhất là thiêu đốt sinh mệnh để liều mạng với kẻ thù. Chính

điều này khiến tính toán của Nguyên Hạo suýt tí nữa là phá sản. Cũng may Thạch Huyết đã thôn phệ xong tên kia trước khi hắn kịp ra đòn.

- Hừ suýt chết mà cũng còn mạnh miệng. Bây giờ người mới biết mình còn thiếu sót rất nhiều sao. Những kẻ người gặp chỉ là bọn thổ phi cấp thấp mà thôi. Nếu người đụng phải những tên đến từ các tông môn tu luyện đủ loại vũ kỹ và trang bị chiến đấu đầy người thì một mình người với con dao cùn này chống đỡ được bao lâu.

Tiểu Vô lại hiện thân ra cười lạnh với hắn. Tên nhóc này cứ nghĩ lượm được cây linh bảo là có thể quét ngang những đối thủ ngang cấp rồi sao. Đúng là ếch ngồi đáy giếng, gà con háu đá. Sau trận chiến vừa rồi chắc tên nào nhỏ sẽ rút ra được bài học nhớ đời.

- Ta hiểu rồi. Vũ khí là một trợ lực tốt nhưng nếu không có vũ kỹ thì căn bản giống như người không biết võ cầm bảo kiếm trong tay thôi đúng không?

Nguyên Hạo gật gù đồng tình. Thì ra thời gian qua hắn đã sai lầm khi nghĩ mình bá đạo không đối thủ. Hóa ra hắn thật là ấu trĩ! Nếu vừa rồi hắn không ra tay đánh lén Hứa Minh trước thì khi đối kháng chính diện còn chưa biết được là ai sẽ thắng ai. Xem ra ngoài tài nguyên hắn còn cần tìm kiếm thêm nhiều vũ kỹ để tu luyện nữa. Thật là vấn đề đau đầu nha.

- Đúng vậy, vũ kỹ và tu vi chính là trụ cột trong chiến đấu của tu sĩ. Người có tu vi cao hơn đối thủ nhiều thì chỉ cần dùng linh lực nghiền ép là đủ. Nếu chênh lệch ít thì phải so sánh vũ kỹ với nhau. Tất nhiên là so về mặt thông hiểu và khả năng phối hợp giữa các vũ kỹ với nhau. Một người có thể luyện vũ kỹ đến cực hạn sẽ lợi hại hơn những tên nắm nhiều vũ kỹ nhưng chỉ biết da lông bề ngoài thôi. Nhiều vũ kỹ còn có thể phối hợp với vũ khí tạo ra uy lực gấp bội. Không ít các trường hợp tu luyện vũ kỹ cao cấp đại thành liền có thể giúp người đó vượt cấp khiêu chiến. Tất nhiên tu luyện một vũ kỹ bình thường đến viên mãn là không hề dễ dàng chứ đừng nói những vũ kỹ cấp bậc cao. Tiếp đến mới nói đến những thứ phụ trợ như vũ khí, phù lục, trận pháp, nếu có thêm những món đó thì không khác gì hổ mọc thêm cánh cả. Sau này khi tiếp xúc đến những phương diện đó thì người sẽ có nhìn toàn diện

hơn. Ngược đầu thờ dài, Nguyên Hạo cảm thấy con đường mình phải đi thật là dài, còn vô số nguy hiểm chông gai cần mình đối mặt. Dù đã có thể tu luyện thì vẫn cứ lo sợ như cũ, nhất định phải mạnh mẽ hơn nữa mới được.

- Người cũng đừng bi quan quá, rồi thực lực sẽ tăng lên thôi. Người vốn có lợi thế hơn bất kỳ ai mà, sợ trước sợ sau sẽ khiến bản thân không thể tiến bộ được. Theo ta thì người nên tìm tông môn nào đó đầu nhập vào là tốt nhất. Trong tông môn chỉ cần được xác định là thiên kiêu thì người sẽ được hưởng đãi ngộ cực cao. Vũ kỹ, công pháp, pháp khí, đan dược, phù lục đều được cấp miễn phí cả đấy.

Tiểu vô lên tiếng khuyên bảo. Nó cũng khôn muốn tên này e ngại sợ hãi điều gì mà để lại tâm ma ảnh hưởng đến tu luyện sau này.

- Ta không sao. Sợ chết thì ta không mấy lần mưu tính liều mạng như vậy. Ta chỉ đang suy nghĩ một chút về con đường phải đi trong tương lai thôi.

Nguyên Hạo đôi mắt sáng trong không tí gợn sóng trả lời lại. Sau đó, hãnh đứng dậy dáng vẻ quyết tâm kiên định rồi giơ ngón tay chỉ lên trời hét lớn:

- Lão thiên, con đường của Nguyên Hạo ta bây giờ mới chính thức bắt đầu thôi. Lão hãy chờ xem.

- Đoàn trưởng, không ổn rồi. Bọn chúng ngăn chặn quá ác liệt. Nếu liều mạng xông qua chúng ta nhất định có tử thương không ít a.

- Hừ, cứ theo kế hoạch mà làm. Chúng ta không thể quay đầu được rồi. Tất cả anh em cố gắng vượt qua vòng vây, quân tiếp viện sẽ nhanh chóng đến cứu giúp chúng ta thôi.

Bạch Vũ cầm thanh đao xông pha lên trước mở đường cho cả đoàn. Một mình gã có thể mở đường máu chạy thoát được nhưng thân làm thủ lĩnh làm sao bỏ rơi tất cả thuộc hạ được. Khi dồn hết thực lực cả Phi Ưng đoàn lại tấn công phá vây thì ưu thế quân số tạm thời trong thời gian ngắn thuộc về họ. Có điều mấy tên Hắc Báo

đoàn ở đây chỉ cố ý níu chân kẻ địch chứ không muốn liều mạng nên nhất thời phía Bạch Vũ vẫn không thể đột phá được. Lúc này một tên đội trưởng bên phía Hắc Báo đoàn mừng rỡ la lớn lên:

- Tàng phó đoàn trưởng đến rồi huynh đệ. Chúng ta chuẩn bị phối hợp với viện binh để tiêu diệt lũ chuột này thôi.

Phía xa xa đang có rất nhiều người đang bay đến, khí thế ác liệt. Tinh thần ngay lập tức tăng cao, bọn Hắc Báo đoàn điên cuồng phản kích. Chúng sử dụng tất cả phù lục, phép thuật có thể để ngăn trở Phi Ưng đoàn. Bạch Vũ sắc mặt trầm trọng, không ngờ bọn viện binh của bọn khốn này lại đến nhanh như vậy. Nhưng thân là người đứng đầu lão không thể để mọi người bị khí thế kẻ địch chén ép được. Đạp phi kiếm lao lên, Bạch lão huy động đại đao về phía đám người đang bay đến hét lớn:

- Tàng đồ tể, người có giỏi thì ra đây chiến với ta một trận. Ta muốn xem tên đao phủ khét tiếng của Phi Ưng đoàn có bản lĩnh gì?

- Haha, nếu người muốn chết sớm thì ta sẽ đáp ứng cho.

Một bóng dáng khổng lồ cầm cây búa to bự lao ra. Vừa đến gần, gã Tàng đồ tể này không nhiều lời mà lập tức vung búa tấn công. Mỗi một cú giáng búa của gã gần mấy trăm ký khiến Bạch Vũ phải vừa chống trả vừa lui lại.

- Khốn kiếp, khí lực tên này quá mạnh. Hẳn lại chủ tu kim thuộc tính cương mãnh, phối hợp với cây búa tạ này làm uy lực đề thăng gấp bội. Trận này khó đánh rồi.

Ngay khi hai tên thủ lĩnh giao chiến, thủ hạ hai bên cũng lao vào nhau. Thế nhưng bây giờ ưu thế về quân số cũng như trang bị lại hoàn toàn thuộc về phía Hắc Báo đoàn. Vì vậy nếu trận đánh này kéo dài thì nhất định Phi Ưng đoàn sẽ tổn thất thảm trọng. Bất ngờ chính ngay lúc này một vật được ném vào giữa chiến trường đang hết sức căng thẳng. Một tên đội trưởng Ngưng Khí trung kỳ của Hắc Báo đoàn vừa nhìn thấy thì sắc mặt tái nhợt, run lẩy bẩy như gặp ma. Tiếp theo, lần lượt những kẻ khác cũng dừng tay rồi phản ứng y như tên vừa rồi. Cuối cùng là tất cả

đồng loạt gào lên thảm thiết khiến Tàng Phủ cũng khựng lại nhìn sang:

- Thủ lĩnh hhhhhhhhh...

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Hắc Báo Đoàn Diệt Vong

Thì ra vật vừa xuất hiện chính là đầu lâu của đoàn trưởng Hứa Minh. Sự xuất hiện của nó tạo ra một sức ảnh hưởng lan rộng nhanh chóng, toàn bộ bọn Hắc Báo đoàn từ chỗ hung hăng hiếu chiến thì bỗng chốc trở nên run rẩy rối loạn. Chiêu này Nguyên Hạo sử dụng là dựa trên binh pháp "lấy đầu tướng địch dọa lui vạn quân". Ngay cả Tàng Phủ khét tiếng hung tợn cũng thấy lạnh cả sống lưng. Chính y trong khoảnh khắc này, toàn bộ Phi Ưng đoàn bỗng nhiên bất ngờ đồng loạt ra tay phản kích. Do đang bị phân tán sự chú ý vào cái đầu lâu nên rất nhiều tên bị trúng đòn ngay lập tức, thậm chí có kẻ tử thương. Bạch vũ là người xuất kích đánh lén đầu tiên, vừa thấy Tàng Phủ lơ là là hấn lập tức tranh thủ niệm pháp chú. Chỉ vài giây sau, thanh đao của gã trở nên nóng rực và rồi bùng cháy lên như lửa. Tiếp đến Bạch Vũ liền dồn hết khí lực của mình chém ra một đao gió về phía đối phương. Vừa quay lại, Tàng Thủ giật mình phát hiện ra nguy hiểm liền vội vàng đưa cây búa lên đỡ. Phản ứng của gã phải nói là rất nhanh, giống như là bản năng của thú dữ vậy. Có điều Nguyên Hạo cũng đang ẩn núp gần đó chờ đợi tên này rơi vào thế bị động để ra đòn. Thấy cơ hội đã đến, hấn liền phóng ra một tia chớp đỏ bắn thẳng về phía sau lưng gã đồ tể. Sự phối hợp của Bạch Vũ và Nguyên Hạo là hết sức nhịp nhàng, trước sau cùng đánh đến gây khó khăn cho địch thủ. Trước tình thế như vậy, Tàng Phủ nghiêng răng cười gằn. Gã vung tay còn lại lấy ra một cái thuẫn sắt màu đen dày cộm để che chắn toàn bộ phía sau mình lại.

- Hừ trước sau cùng công kích à. Nếu chỉ đơn giản có thế mà các người nghĩ đã hạ được ta thì lầm to rồi. Bạch Vũ, lão tử muốn moi lực phủ ngũ tạng người ra cho chó ăn haha.

Gầm lên hung tợn, Tàng Phủ sắc mặt kiêu ngạo sẵn sàng va chạm với hai luồng công kích. Đao gió của Bạch vũ ở gần hơn nên lao đến trước tiên. Đây là vũ kỹ mạnh nhất của đoàn trưởng Phi Ưng đoàn nên uy lực khi va chạm với cây búa là rất

mạnh mẽ. Năng lượng xung kích bá đạo khiến cánh tay của Tàng đồ tế run rẩy kịch liệt. Tuy vậy sau vài hơi thở thì dao động cũng giảm dần rồi ngừng hẳn, cây búa hiện ra một chút vết nứt nhưng nó đã ngăn được một kích toàn lực của đối phương thành công. Không phải vũ kỹ của Bạch Vũ yếu kém khiến gã thất bại mà vấn đề là cây búa của Tàng Phủ có năng lực chống hòa cực mạnh. Nhờ ưu điểm này nó có thể làm giảm đi một nửa uy lực đòn sát thủ từ vũ kỹ nhân cấp hạ phẩm của đối phương.

- Khà khà, tuyệt kỹ Hòa Phong Đao nổi danh của Bạch đoàn trưởng chỉ vậy thôi sao. Thật khiến ta thất vọng quá đây.

Tàng Thủ chậm chạp nói. Gã biết chỉ cần đỡ được chiêu này của đối thủ là lập tức có thể phản công giành chiến thắng ngay. Bởi vì khi thực hiện vũ kỹ này, Bạch Vũ phải huy động linh lực rất nhiều, dù an đan được thù nhất thời cũng không thể hồi phục được. Đây tuyệt đối là cơ hội trời cho, Hắc Báo đoàn bọn chúng đã nghiên cứu tên đoàn trưởng Phi Ứng đoàn này rất kỹ rồi.

- Hừ, dù ta có chết thì cũng lôi tên khát máu người theo làm giá đẽm lưng.

- Được, vậy ta sẽ thỏa nguyện cho ngươi. Sáttttt.

Vung cây búa tạ lên, hai mắt Tàng Phủ chẳng khác con thú hoang đang nhìn con mồi. Đây chính là trạng thái hiếu chiến cực độ của gã. Ngay lúc này tia chớp đỏ cũng đã lao đến va chạm với tấm thuẫn sau lưng tên đồ tế. Tiếng kim loại va chạm mạnh vang lên nhưng gã không quan tâm. Đây vốn là tấm thuẫn có lực phòng ngự cực mạnh, cho dù dùng cây búa của gã cũng không thể phá vỡ dễ dàng được. Ngay cả phía đối diện, Bạch Vũ cũng đang lo lắng gần chết. Theo kế hoạch ban đầu, lão chỉ cần dồn hết sức ra đòn nghi binh kéo sự chú ý của đối thủ, còn sát chiêu chân chính sẽ do chủ nhân của Phong Ảnh ra tay. Có điều xem tình hình này, tia chớp đỏ kỳ quái kia khó lòng mà xuyên thủng được tấm thuẫn dày cộm kia. Nắm chặt thanh đao, Bạch Vũ chuẩn bị xông lên lần nữa.

- Xem ra lão già ta hải chuẩn bị tâm lí liều mạng rồi.

Ngay lúc không ai xem trọng khả năng thành công của ám khí đánh lén kia thì bất chợt Tàng Phủ rú lên đau đớn. Máu tươi tràn cả ra khỏi miệng gã.

- Thành...công.. rồi sao?

Chứng kiến cảnh này, Bạch Vũ lấp bắp cả lên. Cùng lúc một tiếng nói truyền vào đầu lão:

- Còn đứng ra đó làm gì? Mau xông vào tấn công dồn dập tên đó cho ta. Chỉ cần vài phút không đẩy được ám khí của ta ra hẳn sẽ phải mất mạng.

Bình tĩnh, Bạch đoàn trưởng vung đại đao lên lao thẳng đến điên cuồng tấn công kẻ địch. Đang tức giận vì bị thứ ám khí kỳ lạ tổn thương, Tàng Phủ chẳng những không tránh né mà còn vung búa lên đối chiến cùng đối phương. Cách chỗ cả hai giao tranh không xa, Nguyên Hạo vẫn đang âm thầm quan sát mọi chuyện. Hẳn chẳng lười cảm thán:

- Thì ra tiên nhân cũng có thể cận chiến lợi hại như vậy. Lúc trước ta cứ nghĩ tu tiên chỉ chường phép và ngự kiếm tấn công từ xa thôi chứ.

- Không phải vậy đâu Hạo nhi. Thật ra tùy vào vũ kỹ mà chúng ta lựa chọn cách chiến đấu. Như hai tên này chỉ là dùng pháp khí đánh cận chiến đơn thuần thôi. Chứ thật ra những tên chuyên về cận chiến trong tiên giới đa phần là bọn luyện thể. Sức mạnh nhục thân của bọn họ khi đạt đến cực hạn còn đáng sợ hơn bất kỳ loại vũ khí nào nữa đấy.

Khương Thượng đứng kế bên giải thích. Lão nhớ lúc mình ở thần giới cũng từng gặp vài tên cường giả luyện thể. Những kẻ ấy ai cũng là quái vật kinh khủng cả.

- Luyện thể ghê gớm như vậy? Thế sao lúc ở Phong Linh tông con cũng không nghe nói gì về nó vậy?

Nguyên Hạo gãi đầu thắc mắc. Bàn tử từng khoe với hắn về nhiều thư tịch, vũ kỹ trong tàng kinh các cho đệ tử Ngưng Khí kỳ nhưng gã chưa từng kể với hắn có loại vũ kỹ luyện thể như vậy nha.

- Vũ kỹ luyện thể thuộc loại quý hiếm. Một tông môn có được một, hai loại là

nhiều rồi. Mà thường cũng ít người lựa chọn luyện thể thuật lắm.

- Vì sao ạ? Chẳng lẽ luyện thể có nhiều khuyết điểm quá không ai thêm tập luyện?

Càng nói Nguyên Hạo càng tò mò về loại tu luyện này. Khương Thượng quay sang nhìn ngĩa tử mỉm cười, lão vuốt nhẹ đầu hấn rồi trả lời:

- Ngược lại thì đúng hơn con trai. Luyện thể khiến khả năng phòng ngự và chịu đựng của cơ thể tăng lên rất nhiều. Một người luyện thể đại thành thậm chí đứng yên cũng không sợ kẻ khác đả thương mình. Còn về phương diện tấn công càng ghê rợn hơn, những kẻ luyện thể chính là nỗi ác mộng của mọi người. Để bọn chúng đến gần cận chiến căn bản là chịu ngược đãi. Các bộ phận cơ thể họ cứng ngang với vũ khí cao cấp nên khi va chạm là đối phương sẽ thịt nát xương tan ngay.

Nghe Khương lão quảng cáo như vậy, hai mắt Nguyên Hạo sáng rực lên. Hấn vội hỏi lại:

- Luyện thể bá đạo như thế tại sao mọi người lại ít tu luyện vậy nghĩa phụ? Không lẽ tu luyện nó rất khó?

Khương Thượng gật đầu cười khố:

- Không những rất khó mà còn vô cùng gian khổ. Người luyện thể phải trải qua đau đớn xác thịt đến chết đi sống lại không biết bao nhiêu lần. Ngoài ra, điều kiện kiên quyết để luyện thể là cần có lượng tài nguyên vô cùng dồi dào cung cấp. Cần phải có đan dược, linh thảo và nhiều thứ khác hỗ trợ liên tục thì mới có hi vọng tu luyện thành công được. Ta giải thích vậy thì con hiểu rồi chứ.

Khương Thượng lắc lắc đầu. Lão xem con đường luyện thể này không có cơ duyên và nghị lực hơn người thì đừng nên bước chân vào. Nguyên Hạo sau khi nghe xong thì cau mày suy nghĩ. Theo quan điểm của hấn cái luyện thể thuật này rất đáng quan tâm. Tấn công dù mạnh mẽ bao nhiêu nhưng khi phòng thủ yếu ớt thì nguy cơ bị thương hoặc chết chung với kẻ thù rất cao. Đặc biệt là khi bị đánh lén càng cần đến khả năng phòng ngự và sức chịu đựng của cơ thể. Nếu bây giờ có vài

tên như Hứa Minh phục kích thì hẳn chết chắc. Xem ra sau này phải chú ý tìm kiếm vũ kỹ luyện thể để nghiên cứu mới được.

Trở lại với trận chiến giữa Tàng Phủ và Bạch Vũ, sau vài chiêu phản đòn tên đồ tể đã phát hiện ra có chuyện không đúng. Huyết tinh của gã đang bị hấp thụ nhanh chóng khiến chiến lực suy giảm không ngừng. Suy đoán là do cái ám khí màu đỏ khốn kiếp kia, gã định lui lại để lấy nó ra khỏi thân thể. Thế nhưng Bạch Vũ lại bám lấy Tàng Phủ không tha. Kinh nghiệm chiến đấu của lão cho biết tên đồ tể này đang có vấn đề nghiêm trọng. Những cú vung búa và pháp thuật của tên kia đang suy yếu liên tục, xem ra cái ám khí kia có quỷ dị. Phát hiện điều đó nên Bạch đoàn trưởng càng dốc sức tấn công liên tục mặc kệ việc cận chiến lão gặp nhiều bất lợi hơn đối thủ. Bất lực tìm cách thoát ra, chỉ sau vài phút cơ thể Tàng Phủ co rút lại chỉ còn da bọc xương. Kêu lên một tiếng không cam lòng, gã tuyệt khí rồi rớt từ trên cao xuống bỏ mình. Chứng kiến toàn bộ quá trình bị hấp thụ của đối phương, Bạch Vũ tỏ ra vô cùng ngạc nhiên với thứ vũ khí chết người của tên chủ nhân của Phong Ảnh. Khi lão tưởng tượng ra cảnh nếu chính mình trúng phải ám khí đó thì tự nhiên thấy lạnh cả sống lưng. Đúng lúc này bỗng nhiên một thiếu niên từ xa đạp phi kiếm bay hướng về phía lão. Vừa đến gần, Phong Ảnh hiện ra đứng bên cạnh Nguyên Hạo khiến Bạch Vũ chột hiều ra bèn ôm quyền chào hỏi:

- Thì ra cậu là chủ nhân của Phong Ảnh. Tại hạ là Bạch Vũ, đoàn trưởng Phi Ưng đoàn. Rất vinh hạnh được diện kiến.

- Ta tên Nguyên Hạo. Ta rất hài lòng khi thấy ngài và các huynh đệ Phi Ưng đoàn đã thực hiện chính xác kế hoạch chúng ta đặt ra. Bây giờ không có nhiều thời gian để trò chuyện, chúng ta cần hỗ trợ mọi người quét sạch đám tàn dư Hắc Báo đoàn trước đã.

Nguyên Hạo khoát tay nói ngắn gọn rồi cùng Bạch Vũ đạp phi kiếm lao thẳng về phía đám đông. Với tu vi Ngưng Khí hậu kỳ, Bạch đoàn trưởng một mình tung hoành như sói lạc bầy cừu. Vừa ra bất ngờ ra tay, lão đã hạ ngay hai tên Ngưng Khí sơ kỳ phía Hắc Báo đoàn. Phát hiện ra có thêm cao thủ tham gia vào chiến trường, lập tức ba, bốn tên đội trưởng Ngưng Khí trung kỳ liền vây lấy ngăn chặn. Tuy vậy, Bạch Vũ vẫn chiếm thế thượng phong khiến mấy tên kia chỉ có thể cầm cự mà thôi.

- Các huynh đệ Phi Ưng đoàn cố lên. Viện binh đã đến, tên Tàng Phủ và Hứa Minh đều đã bị tiêu diệt. Chúng ta hãy đánh tan đám lâu la nhãi nhép này đi.

Tiếng của Bạch Vũ vang vọng khắp chiến trường làm sĩ khí của Phi Ưng hồi sinh trở lại. Những người đang bị vây công như vớ được cọng rơm cứu mạng bèn liều mạng phản kích. Phía Hắc Báo đoàn thì hoang mang cực độ, bọn chúng không thấy Tàng Phủ đâu cả nên cũng có thể đoán ra vấn đề rồi. Có điều thế trận đang lợi thế nên chúng vẫn lì lợm kháng cự. Lúc này một tia chớp đỏ len lỏi vào giữa mọi người, những nơi nó đi qua không tên Hắc Báo đoàn nào có thể chống cự.

- Haha cứ thoải mái đi Thạch Huyết, bọn này toàn làm chuyện ác trời đất không dung. Có uống sạch máu chúng cũng không hết tội đâu.

Phụt... Lần này đến một tên đội trưởng đang giao chiến với Bạch Vũ bị Thạch Huyết kích lén. Bạch lão chỉ nhìn tên đó với ánh mắt đầy thương hại rồi bỏ qua hẳn mà tấn công những kẻ còn lại. Cứ như vậy chỉ sau nửa canh giờ, quân số của đối phương đã mất đi năm, sáu phần. Đám còn lại thấy tình thế không cứu vãn được nữa liền thúc phi kiếm theo các hướng bỏ chạy. Toàn bộ thành viên Phi Ưng đoàn vui mừng ôm lấy nhau reo hò dõ dỏi, họ vừa giành chiến thắng trong hoàn cảnh tưởng chừng như tuyệt vọng. Từ nay về sau trong dãy Hành sơn đã không còn cái tên Hắc Báo đoàn tồn tại nữa. Một thế lực thổ phỉ bá đạo đã hoàn toàn bị diệt vong trong tay một thiếu niên Ngưng khí kỳ. Ấu cũng là tự mình tìm diệt vong mà thôi.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Tiếp Quân Phi Ưng Đoàn

Mấy ngàn năm qua, dãy Hành sơn vẫn sừng sững đứng đó. Như một nhân chứng của thiên địa, nó đã chứng kiến biết bao thăng trầm của thế giới xung quanh. Ngày hôm nay cũng vậy, một đoàn thể đã triệt để biến mất và một thế lực mới bắt đầu quật khởi. Phi Ưng đoàn, cái tên nhỏ bé như hạt cát trong sa mạc, thậm chí sau trận chiến với Hắc Báo đoàn họ cũng chỉ còn lại khoảng mười thành viên mà thôi. Không ai biết được đây chính là khởi nguồn cho một tồn tại độc tôn linh giới sau này. Trong thế giới tu chân thì việc sinh tử chỉ như cơm bữa, những người sống sót không vì những đoàn viên đã ngã xuống mà quá đau thương. Ngược lại, họ còn đang rất hưng phấn với thắng lợi oanh liệt của mình. Phải biết rằng việc đánh bại một thế lực mạnh gấp đôi về mọi mặt là một kỳ tích đến mức nào. Trong đại sảnh lụp xụp vì bị công kích suốt cả tuần hơn, mười người còn lại đang ăn mừng với nhau. Khách mời của họ tất nhiên có Nguyên Hạo, cha con Khương Thiên và Trữ Lôi. Khẳng khái đứng dậy, Bạch Vũ giơ chén rượu ra mời tất cả mọi người rồi đồng thanh tuyên bố:

- Hôm nay Bạch Vũ ta cảm thấy có rất nhiều cảm xúc đan xen. Chén rượu đầu tiên xin tế vong hồn các huynh đệ đã ngã xuống. Chiến thắng hôm nay của Phi Ưng đoàn chính là nhờ xương và máu của họ để đánh đổi được. Chúng ta sẽ khắc ghi công lao của họ mãi mãi không bao giờ quên. Nào, huynh đệ cùng cạn.

Tất cả mọi người khước mắt ủng đỏ, nghiêm trang thành ý cùng giơ chén rượu trong tay đổ xuống như dành tặng cho những người đã khuất kia. Thở dài một tiếng, Bạch vũ tiếp lời:

- Chén thứ hai Phi Ưng đoàn chúng ta xin kính Nguyên Hạo đạo hữu. Nếu không có sự giúp đỡ của người, chúng ta đã không còn có thể ngồi ở đây với nhau. Công ơn này tựa như ân tái tạo. Mọi người hãy cùng nâng chén lên nào. Nguyên

Hạo huynh đệ, mời.

Nguyên Hạo thấy mọi người hướng mình kính rượu thì cũng đứng dậy giơ chén lên uống cạn đáp lại thịnh tình. Sau khi qua vài tuần rượu vui vẻ, hẳn quay sang Bạch Vũ cười giảo hoạt hỏi:

- Bạch đoàn trưởng, bây giờ ngài và Phi Ưng đoàn có dự tính gì không?

Vừa nghe đối phương nhắc đến thì Bạch Vũ lắc đầu cười khố. Điều gì đến cũng phải đến, đã hứa hẹn thì phải thực hiện giao kèo thôi. Lão đứng dậy nhìn lướt qua toàn bộ huynh đệ rồi ôm quyền với Nguyên Hạo:

- Bạch Vũ ta cả đời chinh chiến không ít, cũng hiểu rõ thế nào là đạo nghĩa. Bọn ta đã giao kèo với đạo hữu thông qua Phong Ảnh. Nội dung là nếu đạo hữu trợ giúp chúng ta vượt qua tai kiếp lần này và tiêu diệt được Hắc Báo đoàn trả thù thì toàn bộ Phi Ưng đoàn chúng ta sẽ đầu nhập làm thủ hạ cho người. Nay mọi thứ đã được thực hiện, bọn ta nhất định sẽ tuân theo hứa hẹn.

Dùng câu nói lại một tí, Bạch Vũ quay sang nhìn các huynh đệ và con gái của mình rồi lớn tiếng nói:

- Hồi huynh đệ Phi Ưng đoàn, Bạch Vũ ta có ân tất báo, có thù tất trả. Nay mang ơn của người sẽ trả cho người. Ta xin tuyên bố Phi Ưng đoàn chúng ta bây giờ sẽ thuộc về Nguyên Hạo đạo hữu đây. Mọi người hãy vì đoàn trưởng mới mà tận lực.

Tâm tình các đoàn viên còn lại hiện tại khá phức tạp. Lúc đầu bọn họ đồng ý hứa hẹn là vì không biết sống chết thế nào, bây giờ thoát hiểm thì lại có phần chần chừ do dự. Dù gì đây cũng là cơ nghiệp mà họ dùng xương máu vất vả chiến đấu xây dựng bao năm qua. Hiểu được khúc mắc trong lòng đám người này, Nguyên Hạo cười nhẹ rồi vỗ tay sau lưng bước ra lên tiếng:

- Ta chắc các vị trong lòng đều có cảm giác không phục. Việc này ta hiểu rõ, có điều ta muốn hỏi các người một việc. Các người tham gia Phi Ưng đoàn để làm gì? Mong tưởng cả đời các người rốt cục là gì? Bắt đầu từ ngài đi Bạch Vũ, hãy trả lời

câu hỏi của ta.

- Ta ư? Ta vốn là một tán tu, không có cơ duyên gia nhập tông môn. Ta cùng vài huynh đệ lập ra Phi Ứng đoàn là muốn cùng nhau gầy dựng một thế lực để có thể sinh tồn được ở thế giới tu chân đầy phức tạp, nguy hiểm này. Mộng tưởng của ta đến giờ ta cũng không rõ nữa. Bọn ta tu luyện khó khăn, không người chỉ dẫn nên chắc cả đời này không có hi vọng gì xa xôi cả.

Tiếp theo Bạch lão là các thành viên Phi Ứng đoàn cũng bày tỏ nỗi lòng của mình. Mỗi người một hoàn cảnh xuất phát nhưng tất cả họ đều gia nhập Phi Ứng đoàn chủ yếu để khỏi bị ức hiếp. Bởi lẽ tán tu tu vi thấp rất dễ bị chuyện cướp của giết người từ kẻ khác hoặc bị bắt làm nô dịch. Đây cũng là lí do chính để hình thành hầu hết các đoàn thể nhỏ. Còn về mộng tưởng thì tất cả đều không có. Họ vốn thiếu thốn tài nguyên, công pháp và vũ kỹ nên không thể tu luyện bài bản như những đệ tử trong tông môn được. Vì vậy nên có thể đạt được Ngưng Khí hậu kỳ như Bạch Vũ đã là tài giỏi hơn người rồi. Sau khi nghe hết tất cả đoàn viên trả lời, Nguyên Hạo khẽ gật đầu rồi tiếp tục:

- Rất tốt. Như vậy ta có thể nói các người đang cố gắng bám lấy cuộc sống tạm bợ qua ngày này thôi. Căn bản các người không có ước mơ xa xôi gì cho tương lai của mình cả, đúng không? Điều này không có gì là sai cả. Ta nghĩ hầu hết các đoàn thể khác cũng y như các người vậy.

Ngừng một chút, hần liếc nhìn khắp mọi người xung quanh một lượt. Hầu hết tất cả ánh mắt nhìn về hần đều mang theo tò mò và khó hiểu. Chẳng phải bọn ta đã kể rõ ràng rồi sao? Tiểu tử người tính bè diu hay si nhục người khác cũng không cần khoa trương như vậy chứ. Lúc này Nguyên Hạo đột nhiên bật cười haha lên rồi hùng hồn nói:- Nếu ta nói mục đích của ta gia nhập Phi Ứng đoàn chính là biến nó trở thành một thế lực lớn trên Lạc Thần đại lục này. Các người có tin không?

Tất cả mọi người sững sốt nhìn nhau, đến Bạch Vũ cũng thấy giật mình. Thiếu niên này có bị gì không? Dù trong giấc mơ bọn ta cũng không dám suy nghĩ xa vời như vậy nha.

- Haha ta đoán chắc các người đang cho rằng Nguyên Hạo ta là một tên điên,

một kẻ nông cuồng không biết trời cao đất dày. Vậy ta muốn hỏi các người một câu. Trên đời này có cường giả hay thế lực nào nào mới sinh ra đã thiên hạ vô địch rồi không hay là họ phải từng bước phát triển lớn mạnh dần dần? Câu trả lời chắc chắn là không. Ta biết có một vị quân sư tên Tuân úc từng nói "thực lực yếu thì từ từ sẽ mạnh lên thôi". Có chí thì mới tiến xa được, còn nếu chấp nhận số phận thì mãi mãi không vượt qua được chính mình. Cái gì là kẻ mạnh? Một ngày nào đó ta sẽ là chí tôn đứng trên đỉnh của tất cả. Cái gì là số phận sắp đặt? Ta sẽ viết lại định mệnh cho mình, viết nên một truyền kỳ mới cho Lạc Thần đại lục này. Ta nông với thiên địa, ngạo nghễ với chúng sinh. Bây giờ những ai muốn nông cùng ta một lần thì hãy bước ra. Những người không cùng chí hướng có thể rời đi, ta tuyệt không làm khó dễ chút nào.

Sau vài giây suy nghĩ, Bạch Vũ cùng con gái Bạch Liên đứng dậy bước ra rồi ôm quyền lên tiếng:

- Nguyên Hạo huynh đệ có ơn cứu giúp với chúng tôi. Cha con tôi đã nguyện theo phò trợ ngài thì dù lên núi đao xuống biển lửa cũng quyết không từ nan. Với lại Phi Ưng đoàn do chính tay tôi thành lập nên tôi cũng hi vọng nó có ngày rạng danh thiên hạ, uy chấn bát phương.

Tiếp đến từng người một còn lại của Phi Ưng đoàn cũng đồng ý ở lại. Bọn họ đã chiến đấu sinh tử bao lần với Bạch Vũ nên quyết tâm ở lại hỗ trợ lão. Với lại giờ bỏ đi thì họ lại trở về kiếp tán tu, cuộc sống tương lai còn thê thảm hơn. Thấy tất cả đều đồng ý gia nhập Nguyên Hạo cười rất tươi vỗ vỗ tay:

- Tốt lắm, mọi người sẽ không bao giờ hối hận vì quyết định ngày hôm nay. Sau này ta sẽ chứng minh lựa chọn của các người hôm nay là chính xác thế nào. Bây giờ việc trước tiên ta muốn trao chức phó đoàn trưởng cho Bạch Vũ. Mọi người có ý kiến gì không?

Câu hỏi vừa ra toàn bộ mọi người đều nhất trí ủng hộ. Nguyên Hạo cười nhạt đầy thâm ý. Hẳn hiểu rõ tầm ảnh hưởng của Bạch Vũ đối với những người này. Ngoài ra, hẳn cũng rất tán thưởng ở phương diện quản lí thủ hạ của lão. Cứ so sánh cảnh Hứa Minh bất lực nhìn bọn thủ hạ bỏ chạy với các huynh đệ Phi Ưng đoàn

chiến đấu sống chết có nhau là thấy được sự khác biệt giữa hai gã đoàn trưởng. Hứa Minh âm hiểm xảo trá, hẳn chỉ coi những thủ hạ là con cờ thí của mình mà thôi. Bạch Vũ thì không như vậy, lão dũng mãnh thiện chiến, tâm tư cẩn trọng nhưng lại sống tình nghĩa, luôn xông pha mở đường cho mọi người. Một kẻ lập Hắc Báo đoàn vì tư lợi cá nhân, một người gây dựng Phi Ưng đoàn vì mục đích chung của mọi thành viên. Nguyên Hạo tin tưởng Bạch Vũ một ngày không xa sẽ là một chiến tướng tài ba. Bởi vì lão có tâm của một vị thống lĩnh thực thụ.

- Được. Nếu mọi người đều tin tưởng như vậy thì Bạch Vũ lão huynh sẽ chính thức giữ trọng trách phó đoàn trưởng. Bây giờ mọi người cứ uống rượu vui vẻ, ta và bạch lão cần bàn bạc về hướng phát triển tương lai của đoàn thể chúng ta.

Tiếp theo Bạch Vũ dắt hẳn và những người đi cùng bước vào mật thất riêng của lão. Sau khi giới thiệu sơ về cha con Khương Thượng, Nguyên Hạo bắt đầu trình bày kế hoạch của mình:

- Mục tiêu của ta là ưu tiên phát triển thực lực Phi Ưng đoàn lên. Theo ta thấy thì các đoàn đội đều thiếu thốn tài nguyên tu luyện hết sức trầm trọng. Nếu cứ như vậy cho dù cố gắng mấy cũng không thể thay đổi được gì cả. Ta có một kế sách táo bạo có thể thay đổi cục diện. Bạch lão nghe thử xem có khả thi hay không?

Bạch Vũ trầm ngâm một chút rồi trả lời:

- Đúng là tán tu bọn ta thiếu thốn tài nguyên vô cùng. Dù cho có thực hiện nhiều nhiệm vụ để đổi lấy phần thưởng thì những thứ có giá trị tìm được cũng vô cùng hạn chế. Thế nhưng bọn ta cũng hết cách rồi. Không biết đoàn trưởng có cao kiến gì cứ nói ra để cùng thảo luận.

Đoán chắc đối phương sẽ trả lời như vậy, Nguyên Hạo từ tốn đứng thẳng dậy, ánh mắt kiên định sáng ngời nói ra một câu:

- Ta muốn gia nhập tông môn.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Tông Môn Trắc Khảo (Thượng)

- Gia nhập tông môn?

Ánh mắt của Bạch Vũ khó hiểu nhìn Nguyên Hạo. Người chạy đến đây giành làm đoàn trưởng rồi lại đòi gia nhập tông môn là sao. Người đem con bỏ chợ sao? Ít ra người cũng nên có tí trách nhiệm chứ? Khương Thượng một bên cũng trầm tư một chút rồi như hiểu ra gì đó mỉm cười thâm ý với Nguyên Hạo.

- Haha hình như nghĩa phụ đã đoán được suy nghĩ của con thì phải?

Nhìn biểu hiện của của mọi người, Nguyên Hạo hứng thú quay sang Khương lão hỏi chuyện.

- Tiểu tử thú vị này, con định tham gia cuộc trắc thí của các tông môn ở kinh thành đúng không? Nhìn biểu hiện của con ta đoán chắc chắn là vậy rồi.

Hai cha con bốn mắt nhìn nhau rồi phá lên cười lớn. Nguyên Hạo giơ ngón tay cái lên sáng khoái nói:

- Chỉ có nghĩa phụ người hiểu con thôi hắc hắc. Chỉ cần vào được tông môn thì chuyện võ kỹ, công pháp có thể lén lút đem ra ngoài cho các huynh đệ Phi Ưng đoàn rồi. Con đã chấp nhận gia nhập môn phái thì họ cũng nên bỏ ra gì đó chứ.

Bạch Vũ một bên nghe kể sách của Nguyên Hạo thì giật mình lên tiếng:

- Như vậy có quá nguy hiểm không? Võ kỹ, công pháp là bí mật được bảo vệ kỹ lưỡng của các tông môn. Nếu họ phát hiện ra chúng ta lén học trộm thì sẽ trừng phạt thẳng tay đó. Ngoài ra theo ta biết để tiếp xúc được nhiều võ kỹ, công pháp cao cấp đều là những thiên tài ưu tú. Bọn họ đều là song linh căn, thậm chí là thuần linh căn truyền thuyết nữa. Xem chừng kế hoạch này rất khó thực hiện a.

- Hahaha

Nguyên Hạo nghe Bạch Vũ trình bày những lo lắng của mình thì cười hết sức thoải mái. Máy cái thứ nhỏ nhất này bây giờ không còn là vấn đề của ca nữa rồi.

- Bạch phó đoàn trưởng không phải lo. Ta đây dư sức đối phó với những điều kiện của tông môn đưa ra. Vấn đề bây giờ là việc sắp xếp mọi người ở Phi Ưng đoàn. Ta dự định đưa toàn bộ thành viên theo mình lên kinh thành. Sau khi chọn được tông môn chúng ta sẽ di chuyển đến khu vực tông môn đó quản lí để gây dựng lại căn cứ. Như vậy ta sẽ dễ dàng liên lạc với mọi người, ngoài ra sau này khi ta có địa vị cao trong tông môn có thể tìm cách để mọi người gia nhập. Nếu không được thì ít nhất các người cũng sẽ được bảo hộ và nhận được nhiều lợi ích hơn. Bạch lão thấy kế hoạch của ta có vấn đề gì nữa không?

- Nếu như đoàn trưởng tự tin như vậy thì mọi việc cứ như vậy mà tiến hành. Dù không học được võ kỹ, công pháp thì việc được tông môn bảo trợ thôi cũng khiến Phi Ưng đoàn ta có thể yên tâm phát triển lâu dài rồi.

Bạch Vũ nhanh chóng đáp lời. Lão cũng không phải ngốc, thiếu niên tân đoàn trưởng này dáng vẻ ngạo nghễ mười phần., rõ ràng hẳn có vốn liếng để tự tin như vậy đi. Lão không nhìn ra được tu vi của Nguyên Hạo nhưng trận chiến vừa rồi chiến lược của hẳn quá đáng sợ. Xem chừng chắc phải Ngưng Khí viên mãn chứ chẳng chơi. Nếu đoàn trưởng lợi hại như vậy thì xem ra cơ hội Phi Ưng đoàn thay da đổi thịt sắp đến thật rồi. Nghĩ vậy, hai tay Bạch Vũ nắm chặt lại vì kích động.

- Không có vấn đề gì là tốt rồi. Lão hãy thông báo các huynh đệ sắp xếp. Ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi nơi này về Lạc thành, sau đó sẽ thẳng tiến kinh đô.

Phân phó cho Bạch Vũ xong xuôi, Nguyên Hạo trở về phòng riêng một mình và gọi Tiểu Vô xuất hiện.

- Tiểu Vô, lúc trước ngươi từng nói với ta là bản thân ta hoàn toàn có thể chủ động thể hiện ra linh căn của mình đúng không? Nghĩa là khi bị kiểm tra linh căn ta hoàn toàn chủ động biến hóa linh căn của mình cho đối phương thấy?

- Đúng vậy, việc đơn giản vậy cũng gọi phiền ta sao tên nào nhỏ.

Tiểu Vô ngáp ngáp lưỡi nhác trả lời. Tên này mỗi lần có chuyện khó khăn mới kiếm bốn đại gia sao.

- Ta còn một điều lo lắng nữa. Người từng nói Hư Vô công pháp có thể che giấu tu vi nếu đối phương không hơn người hai đại cấp bậc. Nếu trong đợt kiểm tra này ta thành công vào tông môn thì có bị cường giả Nguyên Anh phát giác không?

- Người có bị ám đầu không vậy? Nguyên Anh ở mấy tông môn nhỏ này là tồn tại gì? Họ dành phần lớn thời gian bề quan để tìm cách trùng kích cảnh giới cao hơn chứ ăn ro rùng mỡ sao đi quan tâm mấy tên Ngưng Khí kỳ như người. Với lại có rất nhiều bí pháp ẩn giấu tu vi nên cho dù bị phát giác cũng có lý do để giải thích mà.

Được Tiểu Vô chỉ điểm rõ ràng mọi khúc mắc, Nguyên Hạo phấn khởi vô cùng. Ngả lưng xuống giường, hẳn cảm giác thật thoải mái.

- Sau những trận chiến căng thẳng, cuối cùng ta cũng có được một giấc ngủ ngon lành rồi.

Những tia nắng đầu tiên đã chiếu rọi trên khắp dãy Hành sơn hùng vĩ. Tại Phi Ứng trại thời khắc này đang tập trung một nhóm người, sắc mặt của ai cũng đầy nhiệt huyết và khí thế. Sau khi Bạch Vũ họp bàn và định hướng kế hoạch hành động tương lai, mọi người đều tỏ ra lạc quan với vị tân đoàn trưởng này. Bước ra phía trước, Nguyên Hạo hét lớn:

- Toàn bộ hướng Lạc thành xuất phát.

Tất cả thành viên Phi Ứng đoàn đồng loạt đập lên phi kiếm phóng đi. Bọn họ bỏ lại sau lưng khu căn cứ đã gắn bó nhiều năm để bắt đầu cuộc phiêu lưu mới của mình. Do vài người trong đoàn còn ở Ngưng Khí sơ kỳ nên cả đoàn phải mất hai ngày mới đến được Lạc thành. Nhận được tin, Trần Mưu và thành chủ đều mừng rỡ đón tiếp. Một buổi tiệc rượu được tổ chức ở phủ thành chủ tối nay để ăn mừng

chiến thắng. Theo yêu cầu của Nguyên Hạo thì số người tham dự rất hạn chế vì hẳn không muốn bị những kẻ lạ mời rượu làm phiền. Qua vài tuần rượu, mọi người vui vẻ hào hứng kể lại quá trình tiêu diệt Hắc Báo đoàn như thế nào. Trần Mưu và thành chủ càng nghe miệng càng không thể khép lại được. Không ngờ thiếu niên tiên nhân này trâu như vậy, một mình diệt cả một đoàn thể khét tiếng bá đạo như thế. Ở ghế khách quý, Nguyên Hạo ngồi nghe chỉ cười nhẹ không ý kiến gì vào cả. Đợi khi tiệc gần tàn, hẳn mới hướng Trần Mưu hỏi chuyện:

- Trần thống lĩnh, ta trở lại Lạc thành lần này là có việc muốn nhờ vả ngài. Hi vọng ngài có thể giúp ta một tay.

- Nguyên Hạo tiên nhân có việc gì xin có phân phó. Mạc tướng nguyện dốc hết sức thu xếp cho ngài.

Trần Mưu nghe tiên nhân nhờ vả thì như mở cờ trong bụng, gã liền đáp lời ngay. Được tiên nhân nợ ân tình có ý nghĩa to lớn thế nào chứ? Trời cao rủ lòng thương xót Trần gia ta rồi.

- Khụ khụ, cũng không phải việc lớn lao gì. Ta nhớ Trần thống lĩnh từng nói tháng sau tại kinh thành sẽ có cuộc trắc tuyển tiên nhân của các tông môn.

- Vâng, đúng vậy thưa tiên nhân. Nếu người muốn tham gia vào tông môn thì cũng không khó. Bản thân người đã có linh căn, lại tu vi cao cường như vậy. Mạc tướng nghĩ mọi việc sẽ rất dễ dàng thôi. Với lại việc người hỗ trợ Lạc thành đánh đuổi bọn ngoại xâm cùng với Hắc Báo đoàn cũng đã được mạc tướng và thành chủ báo cáo về cho hoàng gia. Họ rất hài lòng và vui mừng về chiến công lần này nên đặc biệt dặn dò phải mời bằng được tiên nhân lên kinh để hoàng thượng có cơ hội diện kiến ngài. Lúc đó ngài chỉ cần nói vài câu nhất định hoàng thượng sẽ hết lòng hỗ trợ thôi.

Với giọng điệu nịnh nọt, Trần Mưu đã đoán ra vấn đề của Nguyên Hạo. Gã khéo léo dẫn dắt luôn cả hoàng thượng vào. Như vậy gã vừa lấy lòng của thiên tử mà còn được tiên nhân thiếu nợ ân tình nữa. Đúng là nhất cử lưỡng tiện. Nguyên Hạo nghe Trần thống lĩnh trình bày thì ánh mắt lóe lên, giọng nói vẫn không lạnh không nhạt đồng ý trả lời:

- Tốt lắm, vậy Trần thống soái sắp xếp giúp ta và các huynh đệ chỗ nghỉ ngơi. Khi nào ngày xuất phát thì chúng ta sẽ cùng nhau lên đường.

Nguyên Hạo nói xong thì im lặng không tham gia bàn tán gì thêm. Trong lòng hắn đang tính toán những bước đi tiếp theo như thế nào. Hắn không quan tâm hoàng thượng An Nam quốc mà chỉ bận lòng với việc kiểm tra linh căn nên thể hiện ra sao thôi. Thở dài một hơi, Nguyên Hạo lẩm bẩm một mình:

- Xem ra phải bàn bạc với nghĩa phụ và Tiểu Vô thêm một phen mới được.

Ba ngày sau, Trần Mưu dẫn hai nhi tử và đoàn người Nguyên Hạo rời Lạc thành lên kinh. Để tiết kiệm linh lực, mọi người Phi Ưng đoàn đều ngồi trong xe ngựa di chuyển. Đoàn quân hộ tống đi theo cũng hai trăm lính tinh nhuệ nên suốt cả chặng đường không có đám thổ phỉ nào chán sống chui đầu ra cả. Đến ngày thứ mười cả đám cũng đến được kinh thành của An Nam quốc. Nơi này to lớn hơn Lạc thành gấp chục lần, dân sinh sung túc, nhà cửa to lớn tráng lệ. Vừa vào thành, mọi người đã được quan viên tiếp đón đưa thẳng đến hoàng cung để nghỉ ngơi. Ngày hôm sau, hoàng thượng thiết yến chiêu đãi sứ đoàn Trần Mưu. Trong buổi tiệc, Nguyên Hạo đã trò chuyện khá vui vẻ và nhận được lời hứa hẹn giúp đỡ từ phía hoàng gia. Đây là một cuộc giao dịch cả hai bên cùng có lợi. Là người đứng đầu một nước, hoàng thượng An Nam quốc luôn cố gắng giao hảo với các tán tu và tông môn nên việc bán ân tình giúp đỡ cho Nguyên Hạo là điều hiển nhiên. Theo vị thiên tử này cho biết thì đợt tuyển chọn lần này qui mô tổ chức sẽ lớn chưa từng có, toàn bộ tông môn lớn nhỏ của thập quốc đều tham gia khảo hạch. Vì vậy địa điểm tổ chức sẽ có thay đổi, tất cả người kiểm tra tư cách sẽ được tiên nhân đưa đến Lĩnh Hương quốc. Đó là quốc gia có thực lực hùng mạnh nhất trong Hành sơn thập quốc. Tin tức này đối với Nguyên Hạo cũng không có gì xấu, càng nhiều tông môn thì hắn càng có nhiều lựa chọn mà thôi. Theo qui định của liên hiệp các tông môn đợt khảo hạch này đưa ra, mỗi người tham gia trắc thí được dắt theo duy nhất một người hầu. Cho nên sau khi bàn bạc với mọi người, Nguyên Hạo và Khương Thượng sẽ tham gia khảo hạch. Tuy Khương Thượng khi tái tạo cơ thể vẫn giữ nét trung niên nhưng tuổi của bản thể mới này vốn là trẻ măng. Độ tuổi các tông môn yêu cầu để tuyển

lựa là dưới mười tám nên lão và Nguyên Hạo rất phù hợp. Với kinh nghiệm của lão thì việc cải trang diện mạo thành một thiếu niên tầm mười sáu, mười bảy tuổi là chuyện hết sức dễ dàng. Hai người đi theo đóng vai người hầu của họ là Khương Thiên và Bạch Vũ. Tiểu Thiên tất nhiên được chọn vì Nguyên Hạo và Khương lão không thể yên tâm để cậu ở lại. Còn Bạch Vũ là lựa chọn tối ưu còn lại, lão tu vi cao cũng như kinh nghiệm từng trải khá nhiều nên sẽ rất hữu ích cho những nhiệm vụ quan trọng như thế này. Những người còn lại sẽ ở lại kinh thành án binh bất động đợi chờ tin tức và mệnh lệnh. Một tuần sau, ngày hẹn đã đến, tất cả các vương tử công chúa, công tử tiểu thư có danh ngạch tham dự khảo hạch đều tập trung ở quảng trường tring hoàng cung. Mọi người đang rì rào bàn tán to nhỏ với nhau thì gió mạnh thổi lên, những pháp khí phi hành to lớn như căn nhà xuất hiện trên bầu trời kinh thành.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Tông Môn Trắc Khảo (Hạ)

- Nhìn kìa, tiên nhân đến rồi.

- Trời ơi, mấy cái to đùng đang bay đó là gì vậy?

- Người đó là đồ thiếu kiến thức. Cha ta từng kể với ta rằng đó là thứ tiên nhân dùng để bay trên không đó.

Hàng loạt tiếng nghị luận, có hốt hoảng, có hân hoan xuất hiện trong đám thiếu niên đang đứng. Đối với hầu hết bọn công tử tiểu thư này thì đây là lần đầu tiên trong đời chúng thấy được tiên nhân thực sự. Ở Hành sơn thập quốc, tiên nhân vẫn luôn là tồn tại cao cao tại thượng trong truyền thuyết. Đứng lẫn trong đám người, Nguyên Hạo khá nhàn nhã nhìn mấy cái pháp khí đang lơ lửng trên không cứ như xem thả diều vậy.

- Bọn tông môn này thích xuất hiện màu mè như vậy sao? Đã đến rồi mà còn không chịu hạ xuống. Tính diều hành thị chúng nữa à?

Hắn tỏ vẻ không thích thú bình luận. Lúc này hoàng thượng cùng văn võ bá quan đều vội vàng chạy ra kính cẩn ôm quyền lên tiếng nghênh đón. Lúc này, đám tiên sư chủ nhân những pháp khí kia mới có vẻ hài lòng nên sau đó bắt đầu lần lượt hạ xuống. Tiếng kèn, tiếng trống theo nghi lễ hoàng gia trang trọng nhất vang lên, hoa thơm và vàng lá được rải khắp nơi trong hết sức xa hoa. Từ trong các pháp khí phi hành, những tên tiên nhân mặc những trang phục khác nhau lần lượt xuất hiện. Từ một pháp khí thuộc loại to nhất trong đám, một tên trung niên nam tử lưng lưng hùm vai gấu đại diện bước ra cất tiếng nói vang dội:

- Ta là Lục Báo, trưởng lão của Thiết Huyền tông. Hôm nay ta cùng các vị tiên nhân của các tông môn ở An Nam quốc này đến đây để đưa các thí sinh trắc khảo

tiên nhân đến địa điểm tụ hội ở Lĩnh Hương quốc. Thời gian không còn nhiều, chúng ta phải lên đường sớm thôi. Bây giờ những thí sinh cùng người hầu hãy trật tự xếp hàng di chuyển. Hai mươi người lập thành một tổ đi vào một pháp khí phi hành. Kẻ nào gây mất trật tự sẽ bị loại bỏ tư cách ngay. Bắt đầu đi.

Sau tiếng quát của Lục Báo, mọi người liền hết sức trật tự im lặng di chuyển một cách nhanh chóng. Đây là cơ hội cả đời mới có nên dù tính cách trẻ con thế nào thì đám thiếu niên vẫn phải ngoan ngoãn nghe lời. Nguyên Hạo cũng lặng lẽ cùng những người nhóm mình tiến đến một pháp khí. Hắn vừa bước đi vừa nhìn lướt qua những tên tiên nhân ở đây. Trừ Lục Báo và vài tên khác tu vi không nhìn thấu, có lẽ là Trúc Cơ kỳ. Đám còn lại chủ yếu là Ngưng Khí hậu kỳ. Xem ra trừ Huyết Huyền tông và số ít tông môn khác là có thực lực mạnh mẽ, đám còn lại đều là tông môn nhỏ thực lực không cao. Thấy tất cả đã di chuyển xong, Lục Báo cũng bước vào trong một pháp khí phi hành rồi ra lệnh cho toàn bộ đội hình xuất phát. Ngồi bên trong pháp khí, những tên thiếu niên đều hưng phấn lao nhao cả lên. Những thiếu nữ thì trầm trồ chỉ chỏ những ngôi nhà bé tí dưới mặt đất, lũ công tử thì tận dụng cơ hội để tán tỉnh. Thường tên tiên nhân quả lí cũng không ý kiến gì, lần đầu tiên được bay trên không trung thì ai cũng sẽ có tâm trạng hưng phấn như vậy. Những pháp khí phi hành này được cung cấp năng lượng bằng linh thạch nên có thể di chuyển được khoảng cách xa trong thời gian dài. Chỉ cần một tiên nhân điều khiển và cung cấp thêm linh thạch mới mỗi khi dùng hết năng lượng viên cũ mà thôi. Mặc kệ không khí ồn ào xung quanh, Nguyên Hạo, cha con Khương Thượng và Bạch Vũ đều nhắm mắt định thần. Do Khương Thượng đã truyền bí thuật ẩn giấu tu vi riêng của lão cho Bạch Vũ nên tên Ngưng Khí trung kỳ trên pháp khí này không phát hiện được tí linh lực nào từ bốn người này phát ra cả. Tất nhiên bí thuật này dù là từ thần giới truyền lại thì cũng không thể so sánh với Hư Vô công pháp được nên chỉ che giấu được tu vi đối với kẻ trên mình một đại cấp bậc thôi. Nhưng như vậy đã là rất đáng sợ rồi, đa phần bí thuật ẩn nấp tu vi đều có hạn chế thời gian hoặc chỉ che giấu được những người cách mình một, hai tiểu cấp bậc thôi. Tu vi cách nhau một đại cấp bậc chính là trời với đất. Thần thức chênh lệch cũng sẽ rất lớn nên rất khó che giấu tu vi được. Vậy mới thấy Hư Vô công pháp là một tồn tại nghịch thiên cỡ nào. Cũng may cho thiên hạ là chỉ có duy nhất một người mang Hư Vô linh căn là Nguyên Hạo có thể tu luyện công pháp đó thôi.

Sâu bên trong dãy Hành sơn, có một môn phái tọa lạc trên một ngọn núi lửa khá lâu đời. Nếu Nguyên Hạo và Khương Thiên nhìn thấy sẽ phát hiện qui mô nơi này không kém cạnh Phong Linh tông. Bởi vì đây cũng là nơi của tông môn một sao duy nhất của Lĩnh Hương quốc. Đồng thời cũng là chúa tể của cả tất cả tông môn bên trong Hành sơn thập quốc. Hôm nay, toàn bộ đệ tử của Hỏa Địa tông được huy động đến mức tối đa cho việc đón tiếp và hỗ trợ vì việc trắc khảo tiên nhân sẽ diễn ra tại đây. Những pháp khí phi hành chở các thiếu niên từ mười quốc gia liên tục bay đến tạo nên một khung cảnh vô cùng hoành tráng. Vì từ An Nam quốc đến Lĩnh Hương quốc phải qua vài quốc gia nên tốp người của Nguyên Hạo phải tốn khá nhiều thời gian phi hành. Khi họ đến nơi thì quảng trường đã đông nghẹt người rồi. Nhìn cảnh tượng bề thế này, Khương Thiên rất hào hứng:

- Ông già, Hạo ca, Bạch thúc... Nơi này thật đông người quá. Tất cả bọn họ đều đến để kiểm tra tư chất tiên nhân giống chúng ta sao?

Nguyên Hạo bước đến nhẹ nhàng vỗ vỗ vai tiểu Thiên trả lời:

- Đúng vậy Thiên đệ. Nhưng cả rừng người này cũng chỉ một số ít may mắn mới có thể tu luyện tiên đạo thôi. Linh căn vốn rất hiếm mà, đệ không nhớ chuyện của huynh sao?

Nguyên Hạo hồi tưởng lại quá trình ngày ấy của hắn ở Phong Linh tông đến giờ. Quả thật số phận thay đổi cứ như một giấc mộng vậy. Hoài niệm một chút, Nguyên Hạo liền quay sang Khương Thượng nói nhỏ:

- Nghĩa phụ, người có thấy đáng ngờ không? Chỉ là khảo nghiệm linh căn tuyển chọn đệ tử thôi tại sao phải làm hoành tráng như vậy. Con xem chừng người tổ chức còn có mục đích khác đi nha.

- Đúng vậy, ta cũng cảm nhận được sự việc này không hợp lí. Tí nữa phải cẩn thận nhiều hơn, tùy cơ ứng biến. An toàn là trên hết, nếu có gì xảy ra chúng ta liền tìm cách trốn khỏi đây.

Khương Thượng khuôn mặt đăm chiêu gật đầu đáp. Lão đã trải bao nhiêu nguy hiểm trong đời nên làm việc khá cẩn trọng. Bạch Vũ cũng được căn dặn phải theo sát bảo vệ tiểu Thiên. Với tâm trạng đề phòng cao độ, bốn người cũng hòa vào rừng người chờ đợi buổi trắc khảo diễn ra. Sau ba canh giờ nữa, cuối cùng tất cả thiếu niên từ thập quốc cũng được đưa đến đây đủ. Những người đại diện các tông môn lớn nhỏ đã vào vị trí ngồi riêng cho mình. Vị trí phía trước quảng trường dành cho Hỏa Địa tông cũng chỉ còn thiếu vị trí chủ đạo ngồi ngay trung tâm mà thôi. Lúc này toàn quảng trường bỗng nhiên vang lên một tiếng cười dài:

- Haha thật là có lỗi vì đã để các vị đợi lâu.

Một lão giả râu tóc bạc phơ mặc áo bào đen xuất hiện trên không trung. Lão nhìn toàn bộ người tham dự phía dưới một cách ngạo nghễ rồi từ tốn đạp không đi xuống ghế ngồi chủ tọa của mình. Lãng không chính là đại biểu cho tu vi Kim Đan chân nhân. Lão giả này không ngờ lại là người có tu vi cao nhất ở đây. Rất nhiều ánh mắt hâm mộ, đố kỵ, ghen ghét đều tập trung về phía lão. Vài tên vượt đuôi liền đứng dậy hỏi thăm lão giả với giọng nịnh hót kéo theo các tông môn khác cũng lần lượt đứng dậy chào hỏi. Nguyên Hạo đứng phía dưới cười thầm trong lòng. "Lão giả này thích hư vinh thật. Xem chừng cái trò đại hội trắc khảo này cũng là chiêu trò của Hỏa Địa tông bày ra rồi. Màn kịch vui sẽ còn phía sau đây hắc hắc"

- Khụ khụ

Lão giả được mọi người tâng bốc ho khan vài tiếng rồi phất tay áo lên cất giọng như sấm rền:

- Ta là Khổng Tấn, trưởng môn của Hỏa Địa tông. Hôm nay ta đại diện tông môn rất vinh hạnh chào đón các vị tiên hữu đến từ Hành sơn thập quốc chúng ta. Để không làm mất thời gian của các vị, ta xin tuyên bố cuộc tuyển chọn đệ tử cho các tông môn bắt đầu.

Sau khi Khổng trưởng môn nói lời khai mạc, lực lượng chấp sự của Hỏa Địa tông lập tức triển khai điều hành việc trắc khảo. Từng hàng dài thiếu niên được chia ra để kiểm tra linh căn. Lúc này Nguyên Hạo để ý thấy lão Khổng trưởng môn và nhiều vị ở các tông môn khác đã rời đi đâu mất.

- Bọn họ bỏ đi đâu vậy nhi? Nói như vậy bọn chúng vốn không quan tâm kết quả tuyến chọn đệ tử này sao?

Cảm giác sự việc càng lúc càng quý dị, Nguyên Hạo liền ra lệnh cho Phong Ảnh lén lút xâm nhập vào sâu bên trong Hỏa Địa tông để điều tra. Với khả năng ẩn nặc siêu cấp của mình, nó nhanh chóng phát hiện ra các vị trưởng môn tông môn lớn nhỏ đang tập trung ở trong một sảnh đường được canh phòng rất nghiêm ngặt. Vừa tiến vào bên trong, Phong Ảnh đã nghe tiếng cãi vã của một mỹ phụ với Khống Tấn.

- Khống trưởng môn, tôi không hiểu tại sao chúng ta phải sợ hãi bọn Hắc Quỷ Môn đó. Bất quá cá chết rách lưới liều chết đánh một trận với chúng thôi.

- Hừ, Liễu trưởng môn nói nghe dễ dàng quá. Chúng ta sẽ liều với chúng bằng cách nào đây? Tuy cùng là tông môn một sao nhưng số lượng Kim Đan của chúng là ba tên trong khi Hỏa Địa tông chỉ có ta và sư huynh thôi. Nếu các vị có khả năng thì xin đưa ra thêm một vị Kim Đan nữa là chúng ta có thể đối kháng với đối phương rồi.

Khống Tấn lên tiếng phản bác gay gắt lại với mỹ phụ họ Liễu kia. Nguyên Hạo xem chừng những người đang bất đồng ý kiến về vấn đề đối chiến với kẻ địch. Lúc này, một vị đạo sĩ cũng đứng dậy ý kiến:

- Tôi cũng đồng ý với Liễu trưởng môn. Kẻ địch của Hắc Quỷ Môn không ít, nếu bọn chúng dám gây chiến với chúng ta thì những thế lực đó sẽ ra tay. Chó cùng rứt dậu, trừ khi chúng muốn cùng chúng ta ngọc đá cùng tan thôi.

Lão đạo dứt lời thì một gã béo đứng lên không đồng tình:

- Theo tôi thấy chúng ta cứ làm theo Khống trưởng môn. Chỉ là một đám thiếu niên thôi, thập quốc chúng ta dân số hơn ngàn vạn, mất đi vài ngàn tên phạm nhân cũng như muối bỏ biển thôi.

Kẻ chủ chiến, người muốn hòa. Nhất thời cả đám tông môn không tìm được tiếng nói chung, không khí trong phòng trở nên ngột ngạt, căng thẳng. Khống Tấn

nhấn mặt, lão không ngờ bọn chống đối lại nhiều vậy. Nhìn lướt qua mọi người khắp phòng, ánh mắt lão bất chợt sáng lên bèn vội cất lời:

- Chúng ta cãi nhau suốt cũng không thống nhất được gì. Ta có ý này. Chúng ta hãy nhờ Vân đại sư góp chút ý kiến. Ngài là người có danh vọng rất cao trong những người chúng ta. Các vị nghĩ sao?

- Được, nếu Vân đại sư lên tiếng thì Trần Quý ta ủng hộ.

- Ta cũng ủng hộ.

Nhất thời mọi người đều đồng thanh ủng hộ, ánh mắt sùng kính hướng về một lão giả mặc áo trắng đơn sơ, thần thái xuất trần ngồi ở góc phòng.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Trắc Khảo Ngày Lại

- Khụ khụ, Vạn Dực Lô chúng tôi xưa nay vốn không xen vào ân oán của các môn phái nhưng nếu các vị muốn nghe ý kiến của lão thì cũng xin góp chút lời. Vấn đề của Khổng trường môn là không muốn gây chiến phải không? Thực tế thì tương quan lực lượng hai bên không chênh lệch nhiều lắm nên nếu giao tranh xảy ra sẽ khó lòng xác định kết quả. Nhưng có thể chắc chắn một điều là thương vong sẽ rất thảm trọng và ảnh hưởng rất lớn đến dân chúng thập quốc. Theo lão biết thì bọn Hắc Quỷ yêu cầu liên minh tông môn thập quốc phải cung cấp nam nữ ở tuổi thiếu niên cho chúng với số lượng lớn. Có vẻ như những tên tà phái này lại muốn tu luyện một môn quý thuật nào đó nên mới phải yêu cầu phía thập quốc gấp rút đưa người. Với tình hình này thì lão cho rằng các vị nên liên kết với một tông môn chính phái có thực lực mạnh mẽ làm hậu thuẫn cho mình. Như vậy Hắc Quỷ Môn sẽ e ngại không dám gây chiến.

Nghe xong ý kiến của Vân lão, mọi người lại lâm vào trầm tư. Hành sơn thập quốc xưa nay luôn bài xích người ngoài nên muốn họ cầu cạnh lệ thuộc những tông môn lớn bên ngoài là điều khó có thể thực hiện. Cuối cùng Khổng Tấn đứng lên nói:

- Phân tích của lão chủ rất đáng để chúng ta suy ngẫm. Theo tôi mọi người nên về chỗ tông môn mình bàn bạc thật kỹ. Ngày mai chúng ta sẽ biểu quyết để đưa ra quyết định sáng suốt và hợp lý nhất.

Do tạm thời vẫn chưa giải quyết được vấn đề nên trường môn các tông phái đều đồng ý cách làm như vậy. Khi tất cả mọi người đã rời khỏi sảnh đường, khuôn mặt của Khổng Tấn liền trở nên vô cùng hung ác.

- Một lũ khốn khổ kiếp, dám cản trở kế hoạch của ta.

- Khả khả vậy thì người cứ giải quyết hết bọn chúng đi.

Một tên toàn thân mặc đồ đen che mặt hiện ra cười quỷ dị nói. Không ngờ trước mắt bao nhiêu Trúc Cơ kỳ cao thủ mà gã lại có thể ẩn nấp ngay trong sảnh đường dễ dàng như vậy. Khổng Tấn vẫn không quay đầu lại mà nhàn nhạt đáp lời:

- Giết chúng thì dễ dàng nhưng lỡ có sai sót gì làm lộ tin tức ra ngoài sẽ rất phiền phức. Bọn Quang Minh hội vẫn luôn ngấp nghé chúng ta không rời. Không nên để chúng nắm được sơ hở gì cả nếu không thì sẽ mang đến họa diệt môn đấy.

Vừa nhắc đến ba chữ Quang Minh hội, ánh mắt gã áo đen trở nên âm lãnh, oán độc.

- Hừ, cái bọn đạo đức giả đó suốt ngày chỉ biết đi khắp nơi hô hào khẩu hiệu diệt trừ tà phái, cứu giúp chúng sinh. Thật ra, bọn chúng còn thối nát hơn bọn ta rất nhiều. Có điều ở vùng Đông đại lục này ma giáo suy tàn, bị bọn khốn này thừa nước đục lợi dụng cơ hội chèn ép.

Khổng Tấn ngược đầu thở dài bất lực rồi quay người lại nói:

- Bây giờ chúng ta chỉ có thể cố gắng xây dựng lực lượng và chờ đợi mệnh lệnh từ liên minh thôi. Người có thông tin gì mới không?

- Tạm thời liên hợp ba tông môn lớn nhất phe chúng ta là Bích Xà Tông, Song Sát Ma Môn và Vạn Khô Trại đang tạo nên thành trì phòng ngự vững chắc nên phía Quang Minh hội không có động tĩnh gì đáng chú ý. Lần này ta đến đây ngoài việc thu nạp nam nữ thiếu niên cho lão bất tử ở Hắc Quỷ Môn ra còn mang theo nhiệm vụ tìm kiếm hạt giống tốt cho lực lượng ma đạo sau này. Hừm, ta có việc phải đi xử lí, lão cần gì cứ liên lạc với ta.

Dứt lời gã áo đen liền biến mất, Khổng Tấn cũng lặng lẽ rời khỏi sảnh đường. Lão định đi kiểm tra những tông phái đến tham dự lần này. Mấy hôm nay là thời gian cực kỳ nhạy cảm, rất dễ có ám tử của địch trà trộn vào.

Bên ngoài quảng trường, hiện tại số thí sinh được kiểm tra linh căn đã được ba phần. Nguyên Hạo sau khi tổng kết thông tin nghe trộm được từ Phong Ảnh liền cố gắng truyền âm cho Tiểu Vô:

- Tiểu Vô, một tí trắc khảo người giúp ta hiển thị linh căn hắc ám thuần khiết được không? Ta có việc cần phải dùng đến loại linh căn này.

Vài phút sau, trong đầu Nguyên Hạo liền vang lên tiếng đáp ứng lười nhác. Hắn thở phào nhẹ nhõm rồi quay sang Khương Thượng dặn dò lão bước tiếp theo nên làm gì. Xong xuôi mọi việc, hắn ngược lên trời thần thái lo lắng lắm lắm:

- Cố lên Phong Ảnh, người mà bị tóm là ta tiêu luôn đó.

Bên trong nội vi của Hảo Địa tông lúc này đang có hai bóng mờ một trắng một đen truy đuổi nhau một cách điên cuồng.

- Hừ cái con âm hồn này sao chạy nhanh đến vậy chứ? Ta không tin là mình không tóm được người, đứng lại mau.

Sau khi xem xét một vòng những kẻ khả nghi, Khổng Tấn quay trở lại quảng trường để quan sát kết quả trắc khảo. Bản thân lão cũng không ôm hi vọng gì nhiều. Lý do mà các tông môn ở Hành sơn thập quốc yếu kém lâu nay không chỉ ở vấn đề tài nguyên mà còn do thiếu thốn nhân tài. Dân cư tổng thể khu vực này vốn đã ít lại còn chiến tranh liên miên giữa các nước với nhau. Chính vì vậy mà mỗi năm các tông môn ở đây thu nhận được số lượng đệ tử vô cùng khiêm tốn. Thậm chí nhiều tông môn phải lén lút đi qua các nước khác để "đào tường" lẫn nhau nữa. Có thể nói nếu tình hình lớp kế thừa cứ điều linh như vậy thì các tông môn ở Hành sơn thập quốc khó lòng mà phát triển được. Ba canh giờ trôi qua, lúc này hơn chính phân nam nữ thiếu niên đã được kiểm tra linh căn xong. Tại chỗ ngồi của mình, Khổng Tấn đang xem báo cáo kết quả tạm thời từ trường lão giám sát cuộc trắc khảo.- Bốn bảy tên ngũ hành linh căn, hai mươi ba tên tứ thuộc tính linh căn, chín tên tam

thuộc tính linh căn, một tên song linh căn. Rất tốt, ta không nghĩ lần lần này lại phát hiện được một song linh căn đệ tử. Coi như đợt khảo hạch lần này không uống công tố chức rồi, cuối cùng cũng thu hoạch được một mầm mống tốt.

Tâm tình của Khống trường môn trở nên thoải mái hơn nhiều. Song linh căn thuộc tính căn mấy chục năm mới mong tìm ra một tên. Bây giờ bỗng dưng phát hiện được tất nhiên lão phải nghĩ cách giành bằng được về cho Hỏa Địa tông của mình. Vừa định tìm các vị trưởng lão để bàn bạc thì Khống Tấn bỗng nhiên nghe thấy phía dưới quảng trường bùng lên tiếng la ó, phấn khích dữ dội.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Đội chấp sự đâu? Tại sao lại để mất trật tự như vậy?

Khống trường môn đập bàn quát lớn đầy uy mãnh khiến những người xung quanh cũng khẽ rùng mình. Uy lực của Kim Đan chân nhân tuyệt không phải Trúc Cơ kỳ có thể đối kháng được. Lúc này một tên chấp sự sắc mặt hốt hoảng vội vã chạy đến ôm quyền bẩm báo:

- Bẩm trường môn, trong đám trắc khảo chúng ta tìm được một thiếu niên thuần linh căn hỏa thuộc tính.

- Cái gì? Người nói là có trong đám thí sinh có người mang trong mình thuần linh căn sao?

Khống Tấn bật người đứng dậy túm lấy tên chấp sự khiến hấn xanh cả mặt. Những vị trưởng lão xung quanh cũng thất thố bu lại vây quanh. Có thể thấy tin tức tên chấp sự vừa nói ra có sức oanh động như thế nào. Trên chỗ ngồi dành cho các tông môn khác, những vị trưởng môn kia dường như cũng đang gấp rút cho người tìm hiểu sự việc. Trở lại phía Hỏa Địa tông, tên chấp sự bị hai tay trưởng môn xiết chặt lấp bắp trả lời:

- Tin tức này tuyệt đối chính xác thưa trường môn. Tất cả chấp sự đã xác nhận và tạm thời cho ngưng cuộc kiểm tra lại. Bọn họ đang tập trung bảo vệ thí sinh đó để chờ trường môn đến xử lí.

Vụt...

Không có thời gian trả lời tên chấp sự nữa, Khổng Tấn lập tức đập không bay thẳng xuống quảng trường. Lúc này nơi trắc khảo vô cùng rối loạn, toàn bộ chấp sự chỉ lo bao lấy thiêu niên thuần linh căn vào giữa. Bọn họ không có thừa người để quan tâm những thí sinh còn lại như thế nào. Lui ra xa khỏi đám đông đang cố gắng chen chúc để mong được xem mặt vị tư chất thiên tài kia, Nguyên Hạo ngao ngán lắc đầu:

- Chỉ là thuần linh căn mà thôi. Bọn họ cần gì biểu hiện ghê gớm như vậy. Lúc trước tên Bàn tử kiểm tra được thuần linh căn ở Phong Linh tông cũng đâu tạo ra được tràng cảnh như thế này.

- Trưởng đoàn có điều không biết rồi. Hành sơn thập quốc chúng ta vốn dĩ dân cư ít ỏi. Đã vậy hằng năm số người chết vì chiến tranh và nghèo đói lại rất nhiều nên nhân tài có linh căn cao cấp ít ỏi như lá mùa thu. Tôi nghĩ thuần linh căn này chắc cả trăm năm hoặc lâu hơn vẫn chưa tìm được ai nên mới tạo ra cảnh tượng sôi trào như vậy.

Bạch Vũ đứng kế bên lên tiếng giải thích. Thật lòng mà nói thì lão cũng muốn hòa vào đám đông để diện kiến thiên tài truyền thuyết kia. Thế giới này vốn cường giả vi tôn, một người có căn cơ cực tốt cũng tương trưng cho thành tựu rất cao trong tương lai. Nên việc họ được sùng bái và đối xử ưu ái đặc biệt là chuyện hết sức bình thường. Suy nghĩ điều gì đó, Nguyên Hạo liền vỗ vỗ vai Khương Thượng rồi cười cợt nói:

- Hắc hắc, mới có một tên thuần linh căn mà đã kinh động như thế. Một tí phụ tử mình kiểm tra xong thì không biết sẽ dẫn đến phong ba bão táp thế nào nữa. Nghĩa phụ người cần phải tỏ ra nét kiêu ngạo của tuổi trẻ tí đi. Người cứ trầm lặng ông già như thế thì cho dù cải biến khuôn mặt trẻ lại cũng không làm người khác tin được đâu nha.

- Thăng con bất hiếu này, cả nghĩa phụ mà người cũng dám trêu chọc sao. Có điều ta đây cũng bất ngờ với cảnh tượng như thế này. Không ngờ chỉ là thuần linh căn thôi mà sao phải tung hô như thế nhỉ? Thật kỳ lạ.

Khương lão hờ hững nói. Trong mắt lão cái thuần linh căn này chẳng có gì đặc

biệt cả. Có điều khi Bạch Vũ nghe lão nói thế thì trợn cả mắt lên. Phụ tử các người thật là ngu nha! Người ta thuần linh căn trong truyền thuyết đó, mấy trăm năm mới có một người. Các người tưởng đó là rau củ bán ngoài chợ hay sao mà tỏ thái độ xem thường như vậy. Nếu để đám người đang điên cuồng đang kia biết được hai cha con các người nghĩ gì thì chắc họ sẽ phun nước bọt dim ta chết chung luôn đấy. Xem ra lúc trước ta nghĩ tên Nguyên Hạo này anh dũng là sai lầm rồi, hẳn căn bản không biết chữ sợ viết thế nào mà. Dám lên tiếng chê bai thuần linh căn thiên tài nữa, trời ạ.

Đám đông lúc này không có dấu hiệu bình tĩnh lại mà càng chen lấn dừ dộ hơn, thậm chí có kẻ xích mích muốn đánh nhau nữa. Nhưng rất may cuối cùng Khổng Tấn cũng bay đến, lão nhẹ nhàng hất tay một cái khiến toàn bộ đám đông bị thổi bay ra xa mấy trăm thước. Giải quyết phiền phức xong, Khổng trưởng môn hạ xuống kế bên canh thiếu niên đang được bao bọc bởi các chấp sự Hòa Địa tông. Lão nhìn vị thuần linh căn thiên tài kia một chút rồi cười hòa ái nói:

- Ta là Khổng Tấn, trưởng môn Hòa Địa tông, chắc ngươi cũng đã biết rồi. Ngươi tên là gì? Là người ở nơi nào?

Thiếu niên thần sắc đang kiêu ngạo hưởng thụ ánh mắt sùng bái của bao nhiêu người dành cho thì bất ngờ lão già họ Khổng này xuất hiện làm gã giật mình. Cố gắng lấy chút bình tĩnh, gã rụt rè trả lời:

- Bẩm trưởng môn, tiểu nhân là Mạc Úy, người Triệu quốc. Tiểu nhân rất vinh hạnh khi được chiêm ngưỡng uy phong vô thượng của ngài. Thật là tam sinh hữu hạnh.

Khúm núm nịnh hót, tên này không còn vẻ ngạo nghễ như lúc nãy nữa. Có điều Khổng Tấn cũng là người thích những lời "lễ phép" như vậy. Lão thấy thiếu niên này nhìn khá thuận mắt, rất có tiền đồ nha. Bật lên một tràng cười lớn, lão gật đầu hài lòng rồi phát tay tuyên bố:

- Tốt lắm, một hạt giống rất có triển vọng. Ta sẽ đem ngươi về sảnh đường để lựa chọn môn phái. Buổi trưa khảo đến đây chấm dứt.

Vừa nói xong lão nắm lấy tên Mạc Úy bay vút đi trong sự ngỡ ngàng của Nguyên Hạo.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Ta Đến Để Kiểm Tra Linh Căn

- Khôngggggg...Ta vẫn chưa được kiểm tra linh căn mà, làm ơn đừng đi.

Nguyên Hạo gào đến khán cổ nhưng chẳng ai quân hấn cả. Một đám trường môn các tông phái cũng nhao nhao bay về hướng chánh điện Hỏa Địa tông. Không ai muốn mình bị mất phần trong việc phân chia đệ tử hết sức quan trọng này. Đám chấp sự lúc này đã rảnh tay liền tản ra trấn áp đám đông mất trật tự lại. Tên trường lão quản lí việc trắc khảo nhìn hết một lượt các thí sinh rồi nói lớn:

- Các người hãy ngoan ngoãn ở yên nơi này. Các vị trường môn đang bận bàn bạc đại sự nên không thể làm lễ bế mạc buổi trắc khảo này được. Bây giờ ta sẽ dẫn những người thông qua kiểm tra linh căn rời đi. Mấy kẻ còn lại thì chờ đợi một chút sẽ có pháp khí phi hành đưa các người trở về. Tên nào gây mất trật tự sẽ bị ném ra khỏi Hỏa Địa tông, tự sinh tự diệt. Tất cả hãy liệu hồn đi.

Nói rồi lão cũng phất tay áo mang theo đám thiếu niên thông qua kiểm tra linh căn lên một pháp khí to lớn bay về phía chánh điện. Phần lớn người không có linh căn hoặc chưa được kiểm tra như đám Nguyên Hạo thì bị bỏ ở lại quảng trường với mấy tên chấp sự. Một số tên được kiểm tra linh căn quá khích lao lên phân bua. Kết quả là từng tên một bị túm lấy trói ra một góc. Chờ đợi bọn chúng là bị quăng vào rừng sâu, làm bạn với thú dữ. Cách xử lí lạnh lùng của đám chấp sự khiến toàn bộ thí sinh còn lại rét run, không còn ai dám manh động hay ý kiến gì thêm nữa. Xem tình hình diễn tiến không như mong muốn, Khương Thượng ghé vào tai Nguyên Hạo hỏi nhỏ:

- Hạo nhi, bây giờ chúng ta phải làm gì đây? Mấy tên chấp sự này có vẻ không dễ nói chuyện đâu. Bọn chúng căn bản là khinh rẻ những thí sinh còn lại này. Nếu cứ làm liều e là...

Nguyễn Hạo lập tức khoát tay chặn lời lão lại rồi nghiêng răng đáp lại:

- Con hiểu tình huống của mình rồi. Nhưng mọi chuyện chưa chắc đã hết hi vọng. Vẫn còn một cách để lật ngược cục diện khó khăn này. Có điều mưu kế này hơi liều một tí, cầu phú quý trong hiểm nguy mà.

Sau đó hẳn không giải thích gì thêm mà ngồi xuống nhắm mắt chờ đợi.

Bên trong đại điện của Hỏa Địa tông giờ này đang chật ních người. Mặc dù những tông môn quá nhỏ và những người không phận sự đã được chỉ định đứng phía ngoài quan sát. Thế nhưng số lượng đại diện tông môn vừa và lớn cũng đã quá đông đảo rồi. Ngồi trên ghế chủ tọa, Khổng Tấn sắc mặt tươi rói, hồng quang mười phần. Với địa vị áp đảo của Hỏa Địa tông hiện tại, tên đệ tử thuần linh căn làm sao có thể chạy khỏi tầm tay lão được cơ chứ.

"Đàm phán nhẹ nhàng không được thì ta uy hiếp. Lũ các người dám tranh với Hỏa Địa tông sao.? Trong đại điện này còn ai tu vi cao hơn Khổng gia nữa khả khả."

Đứng chính giữa đại điện là Mặc Úy cùng một cô gái e thẹn và chín tên tam thuộc tính linh căn. Đám tử và ngũ thuộc tính linh căn không được triệu kiến vì linh căn cỡ này thì quá bình thường. Nếu như là trước kia thì các tông môn còn để mắt đến bọn họ một chút. Thế nhưng hiện tại món hàng cao cấp song linh căn và tuyệt phẩm thuần linh căn đang đứng ở đó thì ai mà quan tâm mấy tên hàng dạt này nữa. Cô gái mang song linh căn này tên là Mỹ Ý, chỉ mới mười hai tuổi. Vốn chỉ là con gái của một quý tộc ở Mễ Hà quốc trong thập quốc Hành sơn, nhìn cô nhóc thật nhỏ bé giữa đại điện to lớn lấp đầy người. Thấy tất cả đã đến đông đủ, Khổng Tấn bèn đứng dậy mở lời:

- Buổi trắc khảo linh căn hôm nay đã hết sức thành công ngoài mong đợi. Ta nghĩ bây giờ chính là lúc mọi người quan tâm nhất. Chúng ta sẽ bàn bạc xem những mầm non này sẽ lựa chọn làm đệ tử tông môn nào.

Lời lão vừa nói xong, nhiều tên trưởng môn các môn phái nhỏ đứng phía ngoài đại điện trong lòng phỉ nhổ. Cái gì mà lựa chọn, bọn thiếu niên này có quyền lựa chọn sao? Nói trắng ra là các tông môn lớn các người phân chia nhân lực thì đúng hơn. Sau khi các người xâu xé xong mới còn chút cơm thừa canh cặn cho bọn ta thôi. Mặc dù vô cùng uất ức nhưng thực lực không bằng người nên những người này cũng đành ngậm ngùi thờ dài. Chỉ thu nạp thêm vài tên tử, ngũ linh căn như thế này thì tông môn ngày nào trở mình đây. Bỏ qua tâm tình của những kẻ ngoài đại điện, những trưởng môn tông môn lớn lúc này ánh mắt sáng rực nhìn mười một nam nữ với vẻ đầy tham lam. Cuối cùng cũng có người không nhịn được đứng dậy lên tiếng:

- Không biết việc phân chia các đệ tử này Khổng trưởng môn tính như thế nào đây?

Lời của gã cũng chính là tâm tư của hầu hết mọi người trong đại điện. Tất cả ánh mắt đều tập trung vào Khổng Tấn nhưng lão vẫn bình thản như không có chuyện gì. Cầm chén trà lên nhắm nháp một chút, lão mới nhìn sang tên vừa đặt câu hỏi xong nói:

- Ta vừa bảo là để cho những thiếu niên này lựa chọn tông môn theo ý họ. Tại sao bây giờ lại thành ra tông môn đòi bắt người rồi? Hòa Địa tông ta luôn tôn trọng việc tự do nguyện vọng của đệ tử, không bao giờ uy hiếp hay bắt buộc họ làm điều gì mà bản thân họ không muốn cả.

"Cáo già!"

Các vị trưởng môn có mặt đều chửi thề trong lòng. Vài người tinh ý hiểu ra vấn đề thì đều cảm thấy giật mình. Hóa ra lúc này lão bắt tử này vội vàng lao xuống tiếp cận tên thuần linh căn đệ tử là có mưu tính. Chắc chắn trong khoảng thời gian lâu đưa tên Mạc Úy về đại điện đã gạ gẫm hứa hẹn với gã rất nhiều thứ rồi. Bây giờ về lý hay về sức mạnh cũng đều đứng về phía lão cả rồi. Xem ra những ai muốn ôm mộng có được viên minh châu thuần linh căn kia phải bỏ cuộc thôi. Tương lai Hòa Địa tông sẽ lại có thêm một cường giả tọa trấn, như vậy tông môn của họ lại càng vững vàng ở ngôi vị bá chủ Hành sơn thập quốc. Các vị trưởng môn của tông môn

lớn vốn đều là những con hồ ly thành tinh. Hiểu được tình thế hiện tại, những kẻ này liền chuyển hướng sang cô nhóc song linh căn Mỹ Ý. Mùi thuốc súng bắt đầu dâng cao khi có vài người bắt đầu đưa ra những ưu đãi lợi ích để quyến rũ cô bé.

Phía ngoài quảng trường lúc này đã nửa canh giờ trôi qua. Nguyên Hạo đang ngồi tĩnh tọa thì đột nhiên hai mắt mở ra, miệng mỉm cười lẩm bẩm:

- Con cá lớn đã đến. Trên không trung đang yên tĩnh bỗng có tiếng gió thổi vù vù như cuồng phong. Hai bóng mờ một trắng một đen liền xuất hiện. Cả hai đang rượt đuổi nhau hết sức sít sao nhưng tốc độ của bóng đen có vẻ không đủ nhanh để thu hẹp khoảng cách với bóng trắng kia.

- Tên âm hồn kia, đứng lại cho ta. Ta không tin mình không bắt được người. Grừ.

Thì ra cái bóng trắng kia chính là Phong Ảnh, còn bóng đen kia không ai khác hơn là tên mặt đồ đen bịt mặt có quan hệ với Khổng Tấn. Nhìn vẻ diên tiết của gã có thể đoán được trò cúp bắt này gã đã bị Phong Ảnh dặt mũi thâm hiểm lắm rồi. Ảnh mắt lóe lên, Nguyên Hạo đứng dậy chấp hai tay sau lưng tạo hình tượng xuất thần huyền thoại của mình.

- Đến vai diễn của ca rồi.

Hắn vừa cười quỷ dị nói nhỏ thì Phong Ảnh đang bay lung tung trên không bỗng đổi hướng. Nó nhanh chóng lao thẳng về phía chủ nhân của mình rồi dừng lại sau lưng hắn. Vài hơi thở sau, tên áo đen cũng đuổi kịp đến. Gã dừng lại trước mặt Nguyên Hạo rồi tỉ mỉ quan sát hắn.

- Cái âm hồn này là của người?

Tên áo đen đột nhiên chỉ về phía Phong Ảnh hỏi.

- Đúng vậy. Âm hồn này là thuộc hạ của ta. Không biết nó đã đắc tội gì với người mà phải truy đuổi nó như vậy?

Tỏ ra không dao động trước cử chỉ của đối phương, Nguyên Hạo hồ hững hỏi lại khiến cho gã áo đen cũng giật mình bất ngờ.

- Đắc tội thì không nhưng ta phát hiện nó ẩn nấp và nghe lén việc cơ mật của ta. Vì vậy ta phải bắt nó lại kiểm tra.

- Hahaha

Ngửa mặt lên trời, Nguyên Hạo cười một tràng dài làm tên áo đen đối diện chau mày khó hiểu.

- Người cười gì đó tiểu tử?

- Haha ta cười người thôi. Người nói các người có chuyện cơ mật thể mà âm hồn của ta chỉ đi dạo chơi ngang qua cũng xâm nhập vào được. Vậy nếu đổi lại là một nội gián phía địch thì các người đã bị người ta khai thác sơ hở đến cỡ nào nữa chứ. Thật là chuyện nực cười quá.

- Người...

Gã vừa định lên tiếng thì Nguyên Hạo khoát tay chặn lại nói tiếp:

- Người cái gì mà người? Đã là cường giả phải biết lắng nghe và cải biến khuyết điểm của mình. Các người không chỉ sai sót ở mỗi chuyện đó thôi đâu. Ví dụ như là... À mà thôi, tại sao ta phải nói các người biết chứ. Ca đây không rảnh.

Móa, tên khùng khiếm này ở đâu chui ra vậy. Tên áo đen tức giận đến khuôn mặt co giật liên tục, hai mắt muốn lòi ra ngoài. Tự nhiên gã vừa xuất hiện lại bị người khác xài xể một trận. Đã vậy thằng nhóc này còn tỏ thái độ như ban ơn nữa chứ. Lão tử ta sống bao nhiêu năm cũng chưa thấy qua mặt hàng này nha. Nguyên Hạo vẫn tỏ ra lãnh đạm với phản ứng kỳ quái của đối phương. Hắn thu phong ảnh lại rồi ngồi xuống tĩnh tâm thổ nạp linh khí tu luyện.

- Ô, không ngờ tiểu tử người nhìn vậy đã là Ngưng Khí hậu kỳ rồi. Không tệ! Người là người của môn phái nào vậy? Hình như đây là khu vực của thí sinh dự thi kiểm tra linh căn mà?

Tên áo đen tỏ ra hiếu kỳ dò hỏi. Gã thấy tuổi của tên nhóc này không lớn, tầm mười sáu mười bảy. Ở độ tuổi này nếu vào tông môn tu luyện từ sớm thì đạt được tu vi này cũng thuộc dạng khá giỏi rồi. Nhất là ở nơi Hành sơn thập quốc này linh khí và tài nguyên thiếu thốn nữa. Suy đoán như vậy gã càng thêm tỏ ra tán thưởng với tên hậu bối này. Tư chất không tệ mặc dù thái độ có hơi quá đáng, cần rèn luyện nhiều hơn. Thế nhưng câu trả lời tiếp theo của Nguyên Hạo lại khiến gã suýt giật mình té ngã:

- Tông môn gì? Ta đến đây để kiểm tra linh căn.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Thiết Từ Dạ Xoa Mắc Câu

- Hà, cái gì? Người đã tu luyện đến Ngưng Khí tầng bảy rồi còn kiểm tra linh căn làm cái rắm gì nữa?

Tên áo đen nhảy dựng lên chất vấn. Thằng nhãi này đang đùa với lão tử hay sao. Người không có linh căn thì tu luyện được đến thực lực như bây giờ sao mà còn đòi đi kiểm tra. Hay là tiểu quý này có sở thích giả trụ ăn thịt hổ, muốn bắt ngờ tòa sáng để uy phong một phen trước mặt các trưởng môn. Càng suy nghĩ ánh mắt gã càng quái khí nhìn Nguyên Hạo.

- Khụ khụ, người đừng hiểu lầm. Thật ra là do ta may mắn gặp được cơ duyên nên mới tập tành tu luyện chơi một tí. Nhưng do không có sư môn cũng như không biết linh căn mình thuộc loại gì nên mới tham gia buổi trắc khảo này.

Vội vàng phân bua giải thích, Nguyên Hạo bày ra một khuôn mặt ngây thơ thuần khiết vô cùng. Tên áo đen hơi do dự suy nghĩ vài phút rồi gật đầu đáp:

- Ta tạm tin lời người là thật. Vậy người đã kiểm tra xong chưa?

Thấy đối phương đã bắt đầu mắc câu rồi, Nguyên Hạo giả bộ ngược mặt lên thờ dài, giọng nói nghẹn khuất.

- Ta cứ nghĩ mong muốn đơn giản nhỏ bé của mình sẽ dễ dàng thực hiện. Không ngờ khi Khổng chưởng môn phát hiện ra một thiếu niên thuần linh căn thì vội vàng tuyên bố kết thúc trắc khảo. Ta...ta cảm thấy mọi ước mơ và nguyện vọng như sụp đổ vậy.

Giọng điệu của Nguyên Hạo lúc này vô cùng tội nghiệp a. Về khoản khóc lóc ăn vạ thì tên này đúng là thiên tài hàng đầu rồi. Gã áo đen cũng cảm thấy mũi lòng bèn vỗ vỗ vai hắn an ủi.

- Người đừng nhụt chí như vậy. Đối lại là kẻ khác khi biết trong đám thí sinh có một thuần linh căn đệ tử thì gã cũng chẳng quan tâm đến gì khác gì nữa. Hừ lão già Không Tấn này cũng nhanh tay thật. Sợ ta giựt mất tên đệ tử đó nên lão ta mới giấu nhem chuyện này đi. Đến khi ta phát giác thì thiếu niên đó cũng đã trở thành đệ tử của Hỏa Địa tông mất rồi. Được lắm, lát nữa ta sẽ tính sổ với lão hỗn đản đó sau. Giờ để ta giúp người kiểm tra linh căn một chút. Nếu người tư chất tốt ta sẽ giới thiệu một tông môn cao cấp cho.

- Người nói thật sao? Ta thật sự còn cơ hội ư?

Khóe mắt ươn ướt, Nguyên Hạo đóng giả hình tượng "cảm động" hết sức nhập tâm đến mức nếu ai trông thấy cũng sẽ tin đây là cảm xúc thật của hắn. Tạo nghệ diễn xuất tên này quá xuất thần nhập hóa rồi. Ngay cả tên áo đen vừa rồi còn chút thành kiến với hắn cũng gật đầu hài lòng. Từ trong nhẫn trữ vật, gã móc ra quả thủy tinh cầu kiểm tra linh căn quen thuộc và nói:

- Người hãy đặt tay lên quả cầu này. Nó sẽ cho biết linh căn của người thuộc tính gì và chất lượng ra sao.

Nguyên Hạo nhìn quả cầu trong suốt ra vẻ do dự một hồi rồi rụt rè lên tiếng:

- Ngài có thể kiểm tra vị huynh đệ này của ta trước không? Huynh ấy cũng không được kiểm tra linh căn như ta, rất tội nghiệp á.

- Hừm thôi được rồi, coi như làm chút việc tốt. Cả hai người tranh thủ thời gian đi.

Nguyên Hạo vâng dạ cảm ơn rồi vội vàng chụp lấy Khương Thượng to nhỏ gì đó. Sau đó, hắn cùng lão cùng đi đến trước mặt tên áo đen.

- Tại hạ Khương Thượng, đa tạ tiền bối đã rộng lượng giúp đỡ.

Khách sáo cảm tạ một câu Khương lão liền đặt tay lên quả cầu. Ánh mắt tên áo đen khá hời hợt, không chút biểu cảm. Vốn dĩ gã chỉ hứng thú với Nguyên Hạo, tên thiếu niên này đơn thuần là tiện tay giúp đỡ thôi. Thế nhưng kết quả từ màu sắc quả

cầu phát ra lại khiến hai mắt gã trợn lên, miệng mở to đến mức có thể nhét được cả quả trứng vào. Một màu trắng sữa hơi đục đang phát sáng rực rỡ khiến cho mọi người xung quanh đều bị hấp dẫn nhìn sang.

- Nhìn kìa cái đó không phải là thủy tinh cầu kiểm tra linh căn sao? Trời ạ, một màu sắc duy nhất, tên này là thuần linh căn đệ tử thứ hai sao?

- Màu trắng sữa này là thuộc tính gì vậy? Trong ngũ hành hình như không có màu sắc này.

- Ta khát, tên này từ đâu xuất hiện vậy? Tại sao lúc này kiểm tra lại bỏ sót hẳn. Lại thêm một đợt oanh động mới, hàng ngàn người đang đứng ở quảng trường liền vội vàng chạy lại nơi ánh sáng phát ra. Cả đám chấp sự cũng giật mình nhìn nhau rồi đạp phi kiếm bay thẳng đến. Có điều tên áo đen này lại không phải loại dễ dãi như Khổng Tấn. Gã hừ lạnh một tiếng rồi vung tay tạo ra một màn chắn diện tích cả trăm mét khiến cho người ngoài không thể nào tiếp cận được. Tiếp đó gã thả ra một cái lệnh bài cho đám chấp sự rời quát lớn:

- Đây là lệnh bài đại diện cho trường môn thân phận của Hỏa Địa tông. Người cầm lệnh bài có quyền điều động ra lệnh bất kỳ đệ tử nào trong tông phái. Toàn bộ chấp sự có mặt nghe rõ, kẻ nào dù cố ý hay vô tình đụng vào màn chắn ta dựng ra thì lập tức giết chết ngay. Nếu các người không dẹp yên được đám kiến hôi này thì ta sẽ không ngại lấy thủ cấp các người thay thế đâu.

Dứt lời, gã bùng phát linh lực dữ dội khiến người trong quảng trường thổ huyết trọng thương rất nhiều. Những kẻ đứng gần nhất thậm chí lực phủ ngũ tạng vỡ nát, thất khiếu chảy máu chết tươi tại chỗ. Đám chấp sự cũng thấy huyết khí sôi trào, linh lực toán loạn khiến cả đám ngã từ phi kiếm xuống đất.

- Kim Đan chân nhân! Không, uy áp này thậm chí còn đáng sợ hơn trường môn nữa. Từ lúc nào Hỏa Địa tông chúng ta lại xuất hiện một cao thủ đáng sợ như vậy chứ.

Mấy tên chấp sự hô lên sợ hãi. Nhưng bọn chúng cũng không phải lũ đầu đất nên cả đám vội vàng bò dậy rồi lập thành hàng rào cảnh xung quanh màn chắn. Ánh

mắt từng tên chấp sự long lên như thú dữ. Giờ phút này chỉ cần tên thí sinh ngu ngốc chán sống nào dám bước lên thì hẳn sẽ bị ăn tươi nuốt sống ngay. Thấy đám đông đã yên ổn, gã áo đen mới thu lại dáng vẻ sát thân của mình rồi sau đó quay sang cười híp mắt với Khương Thượng:

- Haha không ngờ lại là phong linh căn thuộc tính biến dị. Quả là tuổi trẻ tài cao nha. Không biết cậu đã có sư môn hay chưa? Nếu chưa thì ta sẽ giới thiệu cậu một vài tông môn hùng mạnh nhé.

Ta kháo, sao cảnh tượng này quen quá vậy. Nguyên Hạo đứng một bên liền vội ho khan vài tiếng. Hẳn sợ để lâu nói thêm vài câu nữa là sẽ phóng mất dạng giống như tên Khổng trường môn lúc này.

- Khụ khụ, vị huynh đệ kết nghĩa này của ta cũng chưa có đầu nhập tông môn nào cả. Mà hình như đến phiên ta kiểm tra linh căn đúng không vị đại ca áo đen này?

- Haha đúng vậy, suýt tí nữa ta quên mất. Nào đến đây kiểm tra đi. Người cứ yên tâm đi, có huynh trưởng như vậy thì ngày sau người cũng được thơm lây đấy. Quên giới thiệu với các người ta tên là Thiết Tử, biệt hiệu Dạ Xoa. Các người cứ gọi ta Thiết ca là được.

Lại còn Thiết ca nữa chứ! Ta thấy gọi người là quỷ dạ xoa phù hợp hơn nha. Lại còn cái gì thơm lây nữa, ca đây cần phải ăn ké danh tiếng người khác sao. Người hãy chống mắt mà xem ca ca thể hiện đây. Mang theo khuôn mặt hắc tuyến, Nguyên Hạo tiến lên đặt tay lên thủy tinh cầu. Một, hai, ba hơi thở trôi qua. Một mảng màu đen ma mị từ từ lan rộng khắp quả cầu.

- Không... Không thể nào...

Thiết Tử dụi hai mắt mình liên tục như không tin tưởng vào những gì gã đang nhìn thấy. Chẳng mấy chốc màu đen đã phủ kín hết thủy tinh cầu khiến toàn thân gã run rẩy dữ dội như gặp quỷ vậy.

- Thần tích... Hắc Âm linh căn... Haha ta tìm được rồi.... Không ngờ ông trời

cho Thiết Tử ta tìm được rồi haha

Gã bật cười lên như điên dại, nước mắt chảy dài trên má. Nguyên Hạo và Khương Thương đứng kế bên cảm thấy e ngại bèn lùi ra xa vài bước. Tên này bị thần kinh rồi sao, tự nhiên vừa khóc vừa cười như thế. Sau khi giải tỏa hết xúc động mãnh liệt của mình, Thiết Tử bất ngờ quay lại chụp lấy vai áo Nguyên Hạo. Ánh mắt gã nóng bỏng như thấy tình lang rồi dùng giọng điệu chân thành thốt lên:

- Ta đại diện cho phân đà phía đông của liên minh Thánh Vực thỉnh cầu người gia nhập. Bọn ta là một trong những thế lực lớn nhất đại lục Lạc Thần này. Tông môn lớn lẫn siêu cấp đều có, chỉ cần nguyện ý thì tương lai người nhất định sẽ trở thành cường giả hàng đầu, tiền đồ vô lượng. Nếu người có yêu cầu gì cứ nói ra, trong khả năng cho phép ta sẽ cố gắng hết sức để đáp ứng cho người.

Nói đùa gì chứ, loại nhân tài cỡ này thì chỉ cần tên tiểu niên kia không đòi hỏi nghiêm trời lịch đất thì nhất định ta sẽ làm hẳn hài lòng. Bất quá nếu hẳn yêu cầu trên trời thì ta đành mặt dày nhờ vả mấy lão già ở liên minh tam tông thôi. Mà chỉ cần nghe đến Hắc Âm linh căn thì chắc chắn mấy lão bất tử đó sẽ giắt giò lên tranh giành còn không kịp nữa là. Chỉ cần vài chục năm nữa thôi, ma đạo bọn ta sẽ có cơ hội chuyển mình rồi.

- Thật sự đòi hỏi không quá đáng đều được đáp ứng tất cả sao Thiết ca?

- Ừm đúng vậy, sau này người gia nhập tông môn thì càng được hưởng thụ ưu đãi vô số. Người chính là đối tượng bọn ta sau này bồi dưỡng mà.

Thiết Tử hào phóng khoát tay nói. Gã xem chừng tên thiếu niên này mới bước vào tiên đạo. Chỉ cần cho chút lợi ích ngọt ngào dụ dỗ là xong thôi. Hắc hắc tìm được một hạt giống siêu cấp như vậy cho liên minh Thánh Vực chắc chắn ta sẽ lập công to. Nghĩ như vậy gã đắc ý ngửa mặt lên trời cười lớn. Đáng thương cho Hắc Quỷ này không hay biết Khương Thương đang dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn gã. Ai không hiểu con người Nguyên Hạo chứ lão thì quá rành rồi. Tuyệt đối tên Thiết Tử này sẽ bị hăn nuốt đến da xương cũng không còn. Trông thấy cảnh hai mắt Nguyên Hạo đang rực sáng, hai tay thì không ngừng tính toán những thứ hẳn cần đòi hỏi, Khương lão chỉ biết thở dài cảm thán:

- Haiz thật là bi kịch nhân gian mà.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Nguy Cơ

Sau một hồi cân đong đo đếm, tính tới tính lui thì Nguyên Hạo mới ngại ngại quay sang ý kiến:

- Khụ khụ, yêu cầu của tiểu đệ thì nhiều lắm, tạm thời chưa liệt kê hết được. Thiết ca có thể cho ta vài ngày để chuẩn bị được không?

- Ách...Vài ngày? Bộ người đòi hỏi nhiều lắm sao?

Thiết Tử trở mắt lên hỏi. Tên nhóc này lúc này nhìn nai tơ chất phác lắm sao giờ ta trông lại có vẻ hèn mọn như vậy. Không lẽ lão tử đánh giá nhầm người rồi?

- Không nhiều đâu, chỉ tầm vài chục... À không, khoảng vài trăm vấn đề thôi. Thiết huynh phát tay một cái là giải quyết được liền thôi mà. Với lại đệ cũng không cần xử lí hết một lần đâu. Khi nào đến thời điểm cần thiết mới nhờ huynh ra tay giúp đỡ thôi.

Phụt...Xém tí nữa thì gã Dạ Xoa phun ra. Tên nhóc này đúng là sư tử ngọam thật rồi. Sao ta có cảm giác mình đã phạm một sai lầm cực lớn như vậy chứ? Mặc dù hơi bị sốc trước thái độ của Nguyên Hạo nhưng Thiết Tử vẫn biết phân biệt nặng nhẹ. Gã khoát tay khẳng định:

- Yên tâm đi, chỉ cần người thể hiện tốt thì tương lai người có đòi hỏi gì bọn ta cũng sẽ đáp ứng. Vì vậy sau này người cần phải hết sức nỗ lực tu luyện để đạt thành tích tốt nhất. Hiểu chưa?

Nghe đối phương đồng ý hứa hẹn, Nguyên Hạo liền cười tùm tùm gật đầu. Thiết Tử cũng hết sức hài lòng, gã cuối cùng đã giải quyết xong tên thiếu niên khó nhai này rồi. Lần này quả là trúng lớn, cùng một lúc tìm được hai đệ tử biến dị linh căn. Mấy lão gia hỏa ở liên minh nhất định sẽ tranh giành đến sứt trán mẻ đầu hết khả

khà. Tiếp theo gã định đưa mọi người đi đến liên minh tam tông nhưng Nguyên Hạo mong muốn trở lại An Nam quốc để rước tất cả thành viên Phi Ứng đoàn theo cùng. Với cá tính của hắn thì dù là một tên thủ hạ yếu kém nhất cũng sẽ không bỏ rơi lại.

- Được rồi, ta sẽ đưa người của ngươi đi cùng. Bây giờ các người theo ta vào chào từ biệt và cảm tạ lão già Khổng Tấn đã. Ta thật sự muốn nhìn thấy phản ứng của lão khi biết mình đã bỏ qua siêu cấp hạt giống biến dị linh căn. Chắc lão sẽ tiếc đứt ruột đến thổ huyết mất haha.

Cười đắc ý vô cùng, Thiết Tử phát tay mang theo Nguyên Hạo, cha con Khương Thượng và Bạch Vũ bay thẳng về phía đại điện. Đến lúc này đám thí sinh và chấp sự bên trong quảng trường một đám ngồi bệt xuống lau mồ hôi.

- Tên ác ma đó đi rồi. Thật sự là quá đáng sợ mà. Mau thu dọn nơi này lên kéo trường lão quay lại trách phạt nữa.

Bên trong đại điện lúc này việc phân chia đệ tử đã hoàn tất. Tên thiếu niên thuần linh căn Mạc Ý hiển nhiên lựa chọn đầu nhập vào Hỏa Địa tông theo đúng ý Khổng Tấn. Nữ hài song linh căn Mỹ Ý thì được Tuyết Hoa môn của vị Liễu trưởng môn lôi kéo thành công. Chín tên tam thuộc tính linh căn trở thành tâm điểm các tông môn lớn và vừa khác ở Hành sơn thập quốc xâu xé. Còn số lượng lớn tứ, ngũ linh căn lại được phân chia cho các tông môn một cách yên bình. Bởi lẽ không ai quá mặn mà với những đệ tử tạp linh căn, bọn họ vào tông môn cũng chỉ làm những nhiệm vụ phổ thông mà thôi. Trên ghế chủ tọa, Khổng trưởng môn đang cười tươi rói. Thu nhận được Mạc Ý chính là điểm báo cho tương lai tương sáng của tông môn của lão. Chỉ cần dồn hết tài nguyên và sức lực đầu tư vào đệ tử này thì tương lai thậm chí có thể thành tựu cả Nguyên Anh kỳ cũng không chừng. Khi đó, Hỏa Địa Tông hiển nhiên sẽ trở thành tông môn hai sao hàng thật giá thật. Như vậy, tông môn sẽ đủ sức vươn ra khỏi cái ao Hành sơn thập quốc nhỏ bé này và có thể xưng hùng xưng bá ở các quốc gia khác nữa. Các vị trưởng môn có mặt đều hiểu rõ tâm tư của Khổng Tấn nhưng thực lực không bằng người thì cũng đành chịu. Nhìn lướt qua tất cả mọi người trong đại điện, Khổng trưởng môn ung dung đứng dậy chuẩn

bị tuyên bố kết thúc buổi tuyển chọn đệ tử thì một tia chớp xẹt qua. Khi mọi người kịp quan sát lại thì giữa đại sảnh bây giờ đã xuất hiện thêm năm bóng người.

- Các người là ai? Tại sao dám xâm vào đại điện của Hỏa Địa tông chúng ta?

Một loạt các trưởng lão cầm pháp khí bước ra định áp chế bọn người xa lạ này nhưng Khổng Tấn đã lên tiếng ngăn trở:

- Các người lui lại hết đi. Vị này là khách quý của Hỏa Địa tông chúng ta, không được vô lễ.

Khuôn mặt của Khổng trưởng môn xụ xuống, lão không ngờ tên Hắc Quỷ này lại lỗ mãng xuất hiện trước mọi người như vậy. Thân phận của hắn vô cùng nhạy cảm, chỉ cần lộ ra một tí là tông môn của lão sẽ thành bia ngắm cho bọn Quang Minh hội ngay. Thậm chí, Khổng Tấn còn tin rằng bọn tự cho là chính đạo kia đã cho nội gián trà trộn vào trong Hỏa Địa tông từ lâu rồi. Không lẽ tên này biết được ta giấu hắn việc của tên thuần linh căn đệ tử nên tìm đến đây để giành người.

- Haha xem ra Khổng trưởng môn đang rất cao hứng nha. Đúng rồi, để gì tìm được một thuần linh căn đệ tử cơ chứ. Chúc mừng lão già người, hi vọng Hỏa Địa tông ngày càng mạnh mẽ hơn.

Thiết Tử nở nụ cười vô cùng rạng rỡ, cử chỉ chân thành khiến Khổng Tấn ngây người. Lão cứ tưởng tên kia sẽ hồ báo nói nặng nói nhẹ rồi tìm cách giết người đi. Không ngờ tên này lại tỏ thái độ hòa ái như vậy, đây hình như không phải tên Dạ Xoa tàn bạo, hút máu người mà ta biết nha.

- Khụ khụ đa tạ Khiết huynh đệ, việc tìm được một hạt giống tốt như Mạc Ý chính là phúc phần của tông môn ta. Không biết người lần này hiện thân có việc gì cần đến lão phu chăng?

Cố gắng nở nụ cười gượng gạo, Khổng trưởng môn chấp tay hồi lễ với Khiết Tử. Trong lòng lão đang lo lắng suy đoán không ngừng mục đích xuất hiện của tên ác quỷ này là gì đây.

- Ta sắp phải đi xa nên cố ý đến đây từ biệt Khổng trưởng môn một tiếng. Tiện thể chúc mừng người thu nhận được đệ tử giỏi luôn. À, suýt tí nữa ta quên mất. Ta cũng vừa tìm được hai tên thiếu niên không tệ nên định đem về tông môn thu nhận hắc hắc.

- Há, Thiết Tử người tìm được người rồi sao? Không biết là long nhân chi phụng ở nơi nào mà có thể lọt vào pháp nhãn của người vậy?

Khổng Tấn tỏ ra hứng thú hỏi thăm. Theo lão biết thì tên này cực kỳ khó tính. Để có thể khiến gã chú ý thì ít nhất cũng phải song linh căn thuộc tính. Nhìn thần thái vui vẻ của Thiết Tử, lão đoán chừng tên này không chừng cũng may mắn tìm được thuần linh căn đệ tử rồi.- Haha ta chỉ vô tình tìm được một tên phong linh căn thuộc tính và một đứa hắc ám thuộc tính mà thôi. Bình thường... bình thường a.

- Móa...

Khổng Tấn không nhịn được mà thốt lên chửi tục. Lão cứ nghĩ việc mình tìm được tên thuần linh căn đệ tử là vận khí may mắn lắm rồi. Không ngờ tên Hắc Quý này một lần phát hiện đến hai tên mà còn dị linh căn nữa. Lão thiên người cũng thật biết sắp đặt nha. Dù cảm giác ganh tị với đối phương dâng lên nhưng Khổng trưởng môn vẫn cố kiềm chế giữ lại hình tượng cho mình.

- Khụ khụ nói như vậy ta phải chúc mừng Thiết Tử người rồi. Nhất định tông môn sẽ ban thưởng cho người rất trọng thị. Chắc người tìm kiếm hai thiếu niên này rất cực khổ đúng không?

- À, không hề khó khăn gì cả. Nhắc đến chuyện này ta phải mang ơn lão già người nữa chứ. Chính vì người ra lệnh kết thúc sớm buổi trắc khảo nên ta mới gặp gỡ được hai anh bạn trẻ này trong đám người chưa được kiểm tra linh căn đó chứ. Khổng Tấn người đúng là tri kỷ của ta nha.

Phụt... Khổng trưởng môn uy vũ nhất nhì Hành sơn thập quốc phun một búng máu rồi lăn ra bất tỉnh ngay tại chỗ. Quá đau đớn mà, đáng lẽ hai viên ngọc quý này đã thuộc về ta. Không ngờ chỉ vì sự hấp tấp của mình lại thành ra may áo cho người, hai tay dâng tặng cho đối phương mà không hề hay biết gì cả. Tổ tông của

Hỏa Địa tông à, Khổng Tẫn ta đúng là tội nhân thiên cổ mà. Ta làm sao còn mặt mũi mà viếng bài vị lão tổ, làm sao để trình bày với sư huynh đây. Nhìn thấy đối phương lẩn ra ngất xỉu, trên mặt còn hai dòng lệ nóng, Thiết Từ nhếch môi cười mỉm rồi như cơn gió cuốn đám người Nguyên Hạo biến mất.

- Khổng Tẫn, lần này tìm được hai nhân tài nên tâm trạng ta rất tốt. Nếu lần sau người còn ý nghĩ che giấu ăn mảnh, không biết nghĩ đến lợi ích chung thì đừng trách ta ra tay độc ác. Liên minh Thánh Vực không cần loại tiểu nhân không tuân theo mệnh lệnh. Hừ!

Sau khi Hắc Quỷ rời đi, đám trưởng lão Hỏa Địa tông vội vàng đưa trưởng môn đi kiểm tra thương thế. Còn những tông môn khác tham dự cũng lục đục ra về, bọn họ đã đạt được mục đích của mình nên không cần thiết ở lại nữa. Trên một chiếc phi hành pháp khí khá trang nhã, nữ trưởng môn họ Liễu vừa vung tay thả phi kiếm truyền tin đi. Ánh mắt cô ta nhìn về phía Hỏa Địa tông phía xa đầy chán ghét.

"Hỏa Địa tông cấu kết với ma đạo. Tên sứ giả Dạ Xoa của Đông bộ Thánh Vực cũng đã xuất hiện. Hẳn mang theo hai tên thiếu niên biến dị linh căn. Đề nghị tổng hội đưa người đến hỗ trợ ngay."

Với tốc độ của Kim Đan hậu kỳ, chỉ tốn vài canh giờ Thiết Từ đã mang Nguyên Hạo và mọi người từ Lĩnh Hương quốc xuyên qua vài quốc gia về tới kinh thành An Nam. Vừa đến nơi, gã liền ra lệnh cho Nguyên Hạo bằng giọng điệu vô cùng lạnh lẽo:

- Mau chóng tập trung người của các người lại. Chúng ta cần phải lập tức rời khỏi đây ngay lập tức. Điểm đến tiếp theo sẽ là Âm Dạ Môn.

- Ủa, không phải ngài nói sẽ đưa tôi đến liên minh tam tông gì à?

Nguyên Hạo hết sức bất ngờ. Hắn không hiểu tại sao gã Thiết Từ này lại đột ngột thay đổi lộ trình kế hoạch như vậy.

- Hành tung của ta khi vừa xuất hiện ở quảng trường đã bị phát hiện. Tên Khổng Tấn kia đúng là đồ bị thối, không làm nên trò trống gì cả. Nếu chúng ta không kịp thời rút lui thì Quang Minh hội sẽ rất mau cho người truy sát đến đây. Lúc đó ngay cả ta cũng không thể bảo đảm an toàn cho các người được. Vì tương lai của ma đạo, các người nhất định phải sống sót. Nhanh lên, chúng ta không còn thời gian nữa.

- Bấm báo chuông môn, có phi kiếm truyền tin khẩn cấp từ Liễu trưởng môn của Tuyết Hoa tông.

- Có việc gì nói đi.

Một lão giả áo bào xám đang ngồi tĩnh tọa trên bồ đoàn nhàn nhạt lên tiếng.

- Nội dung của tin cấp báo chính là Hỏa Địa tông cấu kết với ma đạo. Phát hiện tung tích của Dạ Xoa ma đạo sứ giả, một trong mười tên bị truy nã gắt gao nhất bên phía liên minh tam tông. Nghe nói hãn còn dắt theo hai thiếu niên biến dị linh căn.

- Tốt.

Khí tức của lão giả bỗng nhiên bùng lên dữ dội làm rung động cả một ngọn núi.

- Lập tức thông tri tin này cho thái thượng trưởng lão. Tập trung toàn bộ các vị trưởng lão, chấp sự và nội môn đệ tử, bật pháo hiệu chiến đấu cho toàn tông môn. Nửa canh giờ sau Thiên Sát tông chúng ta đồng loạt xuất phát.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Niềm Hi Vọng Của Ma Đạo

Sau khi tụ hội với Bạch Liên, Trữ Lôì và các thành viên Phi Ưng đoàn, Nguyên Hạo lập tức dẫn mọi người lên pháp khí phi hành to lớn hình chiếc thuyền của Thiết Tử để rời khỏi Hành sơn thập quốc. Trên đường đi, gã có biệt hiệu Dạ Xoa này đã chia sẻ cho mọi người rất nhiều kiến thức rộng lớn về đại lục Lạc Thần. Vốn dĩ mảng đại lục rộng lớn này không hề bằng phẳng mà tổng thể của nó bao gồm năm đại lục tách rời: Đông, tây, nam, bắc và trung tâm. Y như tên gọi, bốn phiến đại lục nhỏ kia nằm ở bốn hướng xung quanh và bao bọc lấy đại lục trung tâm. Từ xưa đến nay, không có nhiều người biết về đại lục trung tâm bởi vì bao quanh nó là một vùng biển rộng lớn có gió xoáy và nhiều thủy quái cực kỳ hung hãn. Nghe nói có tồn tại truyền tống trận câu thông với đại lục trung tâm nhưng phí vận hành trận pháp là cực lớn. Chỉ có những đại năng mới đủ tài phí sử dụng loại vận chuyển cực kỳ tốn kém này. Vì vậy thông tin về đại lục to lớn ở chính giữa kia vẫn là một bí ẩn rất lớn với nhiều tu luyện giả. Nghe đến đây, ánh mắt Nguyên Hạo bỗng lơ đãng nhìn ra bầu trời xa xăm. Hắn đang suy nghĩ không biết sau này mình có cơ hội đặt chân lên vùng đất xa xôi đó không nữa.

- Lại nói đến bốn đại lục bao quanh, trong đó nam đại lục là nơi linh khí sung túc, tài nguyên cực kỳ dồi dào. Tông môn ở nơi này rất nhiều và không thiếu những thế lực vô cùng cường đại. Bắc đại lục khí hậu rất hà khắc và kỳ lạ. Điều đó khiến cho phiến đại lục này phát triển không giống với những nơi khác. Theo vài đại năng kể lại vùng đất này tu sĩ cũng không khác gì yêu thú cả. Bọn họ vô cùng hung hãn và sẵn sàng lột da xé xác kẻ khác mỗi khi có cơ hội hắc hắc.

Thiết Tử có vẻ rất hứng thú với bắc đại lục tàn bạo này, gã vừa kể vừa cười nghe mà rợn cả người. Cả đám người Phi Ưng đoàn cũng im thinh thít, tay chân đổ mồ hôi. Dù bọn họ là thổ phi nhưng cũng không thể tưởng tượng ra nổi những cảnh tượng huyết tinh, cá lớn nuốt cá bé như lời kể của gã mặc áo đen quì dị này.

- Sợ rồi sao? Các người đã bước vào con đường truy cầu tiên đạo thì phải hiểu được nguyên tắc mạnh được yếu thua. Chỉ có tranh đấu mới khiến cho thực lực chúng ta mạnh mẽ hơn, chỉ có bước qua xác kẻ thù thì cường giả mới ra đời. Cũng chính vì bắc đại lục hoang dại như thế nên những tên quái vật đi ra từ miền đất ấy luôn khiến ba đại lục còn lại kiêng kỵ. Ngay cả những tên kiêu ngạo của nam đại lục cũng không dám hung hăng càn rỡ đặt chân đến vùng đất đáng sợ đó. Tiếp đến là tây đại lục hay còn có tên gọi là thiên đường của yêu thú. Trái rộng khắp phiến lục địa này toàn là thiên nhiên hoang sơ như rừng rậm, sông núi. Yêu thú chính là chúa tể ở nơi này với số lượng nhiều không kể xiết, vô vàn chủng loại khác nhau. Ta nghe nói sâu bên trong tây đại lục có những tồn tại yêu thú vô cùng khủng bố như yêu vương cấp bậc hắc hắc. Cỡ Nguyên Anh kỳ mà gặp bọn chúng thì chỉ cần một hơi thở cũng đủ tan xương nát thịt rồi.

- Yêu vương là gì vậy Thiết ca? Thực lực của nó mạnh đến mức nào vậy?

Nguyên Hạo lại thắc mắc. Từ khi đi đến thế giới này thì hẳn mới một lần gặp được yêu thú thôi. Đó chính là con Song Đầu Hỏa Lang mà Bàn tử đã chọc giận trước khi cả đám đến được Phong Linh tông. Nghe câu hỏi liên quan đến yêu vương, thần sắc của Thiết Tử cũng trở nên ngưng trọng.

- Yêu vương là cách xưng tụng của bọn yêu thú cao cấp. Thông thường yêu thú được chia mười cấp bậc, từ nhất giai đến thập giai yêu thú. Yêu thú càng cường đại càng khó đối phó bởi vì chúng có nhục thân vô cùng cường hãn. Chẳng những thế vài con yêu thú còn có thần thông riêng vô cùng tà dị. Thông thường mọi người hay thành lập tổ đội liệt sát yêu thú cấp thấp mà thôi. Yêu thú càng cao thì linh trí càng mở mang nên rất khó vây bắt. Truyền thuyết còn kể lại rằng yêu thú đến một cấp độ nhất định sẽ hóa thành hình người và có trí khôn không thua gì nhân loại.

- Oa... Thật là lợi hại quá.

Khương Thương ngồi một bên lắng nghe đến say mê từ nãy giờ mới lên tiếng. Đối với cậu nhóc này những chuyện vừa kể không có tính hù dọa gì cả mà càng kích thích tính hiếu kỳ của bản thân thêm thôi. Thiết Tử cũng chỉ hừ một tiếng rồi tiếp tục:

- Cuối cùng phải kể đến đông đại lục, nơi chúng ta đang sinh sống và tu luyện. Đáng buồn mà nói đây chính là một phiến đại lục nghèo nàn và bị tàn phá. Linh khí loãng nhất, tài nguyên ít ỏi chính là những từ miêu tả chân thực nhất về nơi này. Có điều vùng đất tưởng chừng như không có gì đặc biệt như đông đại lục lại là nơi có rất nhiều bí cảnh chưa khám phá hết được. Theo thư tịch của tiền nhân để lại, có rất nhiều dấu tích chứng minh rằng đại lục này từng là chiến trường viễn cổ khổng lồ. Điều đó cũng giải thích việc tại sao linh khí và tài nguyên bị ảnh hưởng không thể phục hồi được.

Vụt... Đúng lúc này một thanh phi kiếm truyền tin bay vào trong chiếc thuyền pháp khí. Thiết Tử cầm lấy xem thoáng qua nội dung rồi cười lạnh lẽo:

- Bọn Quang Minh hội đã tấn công vào Hoả Địa tông rồi khà khà. Lão già Không Tấn kia giờ này chắc đã hiểu cảm giác lừa dối Dạ Xoa ta sẽ có kết quả ra sao rồi.

- Thiết huynh, Hoả Địa tông bị kẻ thù xâm phạm sao? Bọn Quang Minh hội mà huynh nhắc đến nhiều lần cụ thể là thế lực như thế nào vậy?

Lần này đến lượt Khương Thượng tỏ ra thắc mắc. Chẳng phải chúng ta vừa mới rời Hoả Địa tông các đây chưa đến một ngày sao? Lý do gì một tông môn lớn nhất Hành sơn thập quốc lại bị kẻ khác tấn công trực tiếp như vậy? Cái thế lực gọi là Quang Minh hội kia có bao nhiêu lợi hại mà tên Hắc Quỷ này e ngại như vậy?

- Hừ Hoả Địa tông chỉ là con cá trong ao mà thôi. Đem so với tông môn ở đông đại lục thì chỉ là hạng hạ phẩm, không đáng để tâm. Trước sau gì các người cũng phải đối mặt với bọn Quang Minh hội nên ta sẽ giải thích sơ lược về các thế lực trên Lạc Thần đại lục này. Có thể nói lịch sử của toàn bộ mảng đại lục này là cuộc chiến không ngừng nghỉ giữa chính phái và ma đạo. Thậm chí những tích sử xưa lưu lại còn có thuyết cho rằng vào thời hồng hoang Lạc Thần vốn là một thể thống nhất. Sau đó đã nảy sinh ra cuộc chiến vô cùng ác liệt giữa hai vị đại năng dẫn đến việc phiến lục địa bị nứt gãy ra thành năm phần riêng biệt. Kết quả của cuộc giao tranh đó không ai biết được nhưng kể từ lúc ấy đã hình thành nên hai thế lực thù địch chính tà. Cũng chính là tiền thân của Quang Minh hội và liên minh Thánh Vực sau

này. Cả chính phái và ma đạo đều đại diện cho ý chí mà sự căm hận của hai vị đại năng nên họ không ngừng tiếp tục các cuộc thảo phạt lẫn nhau suốt bao vạn năm qua. Cho đến hiện tại, giao tranh giữa chính phái và ma đạo chủ yếu diễn ra ở đại lục trung tâm, nam và đông đại lục chúng ta. Đáng buồn thay, bây giờ thực lực của ma đạo chúng ta đang rơi vào thế hạ phong, chỉ có thể cầm cự chứ không thể đối đầu mạnh mẽ với bọn khốn chính đạo được. Một phần nguyên nhân của sự suy yếu của ma giáo là do chúng ta lơ là trong việc phát triển lứa kế tục. Chính vì vậy hai người các người chính là hi vọng quật khởi của đông bộ liên minh Thánh vực chúng ta. Thiết Tử ta dù liều cả cái mạng này cũng quyết sẽ bảo hộ các người an toàn.

Ánh mắt của tên Dạ Xoa lúc này long lên vô cùng đáng sợ. Bao nhiêu năm qua, gã đã không ngừng tìm kiếm những tài năng trẻ với tham vọng gầy dựng lại sức mạnh vốn có của ma đạo. Thế nhưng mang lưới tình báo của gã quá mỏng cộng với việc bọn Quang Minh hội cũng không ngừng giành giật, lôi kéo dụ dỗ những thiên tài từ các tông môn khiến kế hoạch của gã gần như phá sản. Đến lúc tưởng chừng như vô vọng, nữ thần may mắn lại đột nhiên mỉm cười với Thiết Tử gã. Xem ra lão thiên vẫn chưa triệt đường ma giáo chúng ta.

- Có phải Thiết huynh biết trước Quang Minh hội có nội gián theo dõi nên cố ý lấy Hỏa Địa tông làm bia đỡ cho mình?

Nguyên Hạo ngồi trầm tư nãy giờ đột nhiên lên tiếng.

- Người biết được ý đồ của ta?

Thiết Tử tỏ ra khá bất ngờ nhìn sang hỏi. Kế hoạch của gã thực hiện khá thâm sâu, tên nhóc này mới đi chung với ta chưa đến một ngày mà nhận ra được sao.

- Haha tiểu đệ chỉ suy đoán mà thôi. Theo như huynh đã kể thì Quang Minh hội có mạng lưới rộng khắp đông đại lục. Như vậy, đột nhiên Hỏa Địa tông tổ chức một cuộc trắc khảo tìm kiếm đệ tử qui mô chưa từng có trong Hành sơn thập quốc thì liệu tổ chức khổng lồ kia có thể không chú ý gì hay sao. Nhất định họ sẽ cho ám tử của mình trà trộn vào dò xét tình hình. Tiểu đệ thiên về nhận định nội gián sẽ nằm trong đám người tông môn khác đến tham dự, khả năng là địa vị rất cao nữa là khác. Bởi vì địa vị thấp sẽ khó lòng thâm nhập sâu vào các cuộc họp bí mật được. Hắc

hắc đệ nghĩ việc này Thiết huynh và Khống trưởng môn cũng có nhận định như vậy đúng không?

- Chính xác.

Thiết Tử gật đầu đồng ý, suy luận của tên thiếu niên này khá rõ ràng, mạch lạc và hợp lí. Phất tay áo, Nguyên Hạo cười nhạt rồi nói tiếp:

- Tiểu đệ nghĩ rằng việc huynh ẩn mình trong phòng họp lần trước chính là để quan sát tìm kiếm kẻ nằm vùng của Quang Minh hội phải ra đúng không? Sau đó huynh lại phát hiện ra âm hồn Phong Ảnh của đệ và nghĩ là do thám của địch nên đuổi theo bắt lại. Tiếp theo sau đó huynh phát hiện ra Khống trưởng môn giấu diếm việc tìm ra một thuần linh căn đệ tử thay vì báo cho liên minh biết. Hắc hắc một đời chường quản cả tông môn vậy mà lại phạm một sai lầm căn bản như vậy. Nhưng con người là vậy, mật ngọt chết ruồi. Đứng trước lợi ích lớn thì họ chấp nhận tất cả mọi rủi ro nguy hiểm, đến khi hối hận nhận ra thì đã quá muộn màng rồi. Tiếp theo sau đó Thiết huynh cố ý hiện thân ra giữa đại diện không phải để châm chọc lão ta mà là để nói cho bọn ám tử biết quan hệ giữa Hỏa Địa tông và ma giáo. Như vậy vô tình Hỏa Địa tông sẽ trở thành mục tiêu công kích của Quang Minh hội và chúng ta có thể tranh thủ thời gian bỏ chạy thật xa. Thật là diệu kế.

- Hay lắm, rất ấn tượng. Người có biết vì sao ta phải xuất hiện ở đại diện thay vì dẫn người bỏ chạy không? Thậm chí ta cũng có thể giết hết tất cả những kẻ mục kích sự việc, như vậy không phải an toàn hơn sao?

Vỗ tay tán thưởng, Thiết Tử không ngờ đầu óc nhanh nhạy như thế. Chỉ nhìn sự việc thôi là có thể đưa ra những phán đoán rất sắc sảo.

- Vì sao ư? Đơn giản là huynh không thể làm được. Nếu đệ không làm thì tên ám tử đó ấu giấu thực lực nhưng tu vi thực tế không thua kém gì huynh nên nếu ra tay rất có thể sẽ liên lụy đến hai người bọn đệ. Vì vậy lựa chọn không ra tay là biện pháp an toàn và hợp lí nhất. Tiếp theo phải nói đến việc xuất hiện trong đại sảnh của huynh là một nước cờ rất cao tay, một hành động đạt được nhiều mục đích. Nếu huynh không vào đại diện mà dắt bọn đệ đi ngay thì rất có thể tên ám tử sẽ ra tay ám sát những người bên cạnh huynh rồi bỏ trốn. Khi huynh hiện thân nói chuyện

với Khổng trường môn đã xác nhận quan hệ giữa hai người khiến cho gã nội gián e ngại cảnh bị liên hợp vây công mà không dám manh động. Gã ám tử đó chắc chắn sẽ kêu gọi viện binh đến ngay sau khi vừa ra khỏi Hỏa Địa tông. Theo lối suy nghĩ bình thường, bọn tiếp viện sẽ đưa một phần sang tiêu diệt Hỏa Địa tông và một phần mai phục trên đường để liên minh tam tông. Hắc hắc Thiết huynh biết trước quay về tam tông chính là tử lộ nên đã lựa chọn chạy đến Âm Dạ môn để trốn tránh tai mắt của kẻ địch. Ai dám nói Hắc Quỷ chỉ biết tàn bạo, tiểu đệ thấy tên Khổng Tấn kia tu thêm mấy kiếp nữa cũng không thể so với huynh được.

- Người...

Giờ phút này Thiết Tử hoàn toàn bị cháng váng. Ánh mắt kinh hoàng như nhìn thấy quỷ, hai tay run rẩy vì quá kích động. Tên nhóc cao gầy trước mắt này bỗng nhiên trở nên to lớn đáng sợ vô cùng trong mắt gã. Nếu như cách đây vài chục phút, gã còn xem Nguyên Hạo là một mầm non có tương lai thành tựu tu vi cường giả mà thôi. Thì giờ phút này, Thiết Tử biết thiếu niên này tương lai khẳng định sẽ không phải vật ở trong ao, nhất phi trùng thiên, phong vân trên đỉnh đại lục. Tài trí cỡ này chỉ cần được trui rèn thì chắc chắn sẽ thống lĩnh cả ma đạo đông bộ san bằng bọn Quang Minh hội. Hắc Quỷ vô tình không biết trên mặt gã lệ nóng đã doanh tràn, xúc động vô bờ. Sau bao nhiêu năm tháng khổ cực, gã cuối cùng đã nhìn thấy được hi vọng rồi.

- Haha, bình minh của ma đạo sắp trở lại rồi.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Âm Dạ Truyền Kỳ

- Mau mang Úy nhi rời đi. Toàn bộ trường lão và đệ tử Hỏa Địa tông nghe lệnh ta, thề chết ngăn cản kẻ địch lại tranh thủ thời gian cho Khổng trường môn. Đây là hi vọng duy nhất của tông môn chúng ta. Sátttttt.

Từng tiếng nổ rền vang cả một góc Hành sơn khiến cho chúng sinh vạn vật cũng hoảng sợ bỏ chạy tứ tán. Một tông môn bá chủ mấy trăm năm sừng sững vậy mà giờ đang bị tàn sát không hề có sức kháng cự. Đại trận hộ tông chỉ chịu đựng được vài đợt công phá rồi hoàn toàn tan vỡ. Với tu vi áp đảo của lực lượng tông môn hai sao, Thiên Sát tông dễ dàng tàn sát đối phương mà không gặp phải khó khăn gì quá nhiều. Đặc biệt là phía họ còn có lão tổ Nguyên Anh kỳ áp trận nên mọi việc lại càng đơn giản hơn. Chẳng mấy chốc số đệ tử của Hỏa Địa tông đã thương vong gần hết, trường lão tông môn còn sống cũng không đến ba phần. Sư huynh của Khổng Tấn bị mất một cánh tay, huyết tinh loang lổ đầy người. Ánh mắt của lão vừa bi phẫn, vừa tuyệt vọng. Cứ tưởng việc âm thầm đầu nhập dưới trướng của liên minh Thánh Vực sẽ giúp tông môn phát triển quật khởi, không ngờ cuối cùng lại mang đến họa diệt môn như hôm nay. Đúng là ý trời trên người mà.

- Nếu biết có kết cục như vậy thì đừng nổi giáo cho ma đạo. Việc Quang Minh hội chúng ta thống nhất đông đại lực đã nằm chắc trong lòng bàn tay rồi.

Giọng nói cao ngạo của lão tổ Nguyên Anh phía Thiên Sát tông vang lên. Chắp tay đứng trước vài tên Kim Đan bên phía mình, lão nhìn xuống những người còn sót lại của Hỏa Địa tông một cách đầy coi thường khinh rẻ. Một lũ không biết thức thời, chỉ là tông môn một sao mà cũng dám càn rỡ trước mặt ta sao?

- Giết thì cứ giết đi, đừng nhiều lời. Bọn chính phái các ngươi cũng tốt đẹp gì mà thốt ra những lời rắm thúi như vậy. Nghe thật là buồn nôn quá, ta nhỏ.

Sư huynh Kim Đan của Khổng Tấn tỏ ra hết sức cương liệt. Vốn lão cũng hiểu được bản chất của lũ tự xưng là đại diện cho chính nghĩa này. Một lũ ăn thịt người không nhả xương, đạo đức giả. Dù bây giờ lão có van xin đầu hàng thì bọn khốn kiếp này cũng sẽ không tha mạng cho bất kỳ ai ở đây cả đâu.

- Hừ, chết đến nơi mà còn cứng miệng. Đừng tưởng ta không biết người đang cố gắng kéo dài thời gian để cho đồng bọn tẩu thoát hắc hắc. Yên tâm đi, một chút nữa người sẽ sớm gặp lại bọn nó thôi.

- Người...

Lão sư huynh của Khổng Tấn run rẩy tức giận. Vừa nghe tin địch tập kích lão đã yêu cầu tên trưởng môn sư đệ lập tức đem theo thuần linh căn để tử bỏ trốn, không ngờ vẫn bị kẻ địch phát hiện ra. Hi vọng bọn họ có thể bình yên tẩu thoát, nếu không thì Hỏa Địa tông phải bị diệt vong thật rồi. Biết được tâm tư của lão, tên Nguyên Anh kỳ của Thiên Sát tông mỉa mai châm biếm:

- Người không nên hi vọng gì nữa đâu. Ba trưởng lão Kim Đan kỳ của bọn ta đã trung tung theo tên đó rồi, dù hãn có chấp cánh bay cũng khó mà thoát được.

Đúng như gã tuyên bố, chỉ tầm nửa canh giờ sau ba tên trưởng lão đã quay trở lại cùng với một thiếu niên. Vừa nhìn thấy cảnh này, lão sư huynh cảm thấy choáng váng, thổ huyết tại chỗ rồi gục ngã. Tên Nguyên Anh kỳ vô cùng thích thú khi nhìn thấy kẻ khác tuyệt vọng. Hãn cười một cách ghê rợn rồi quay sang ngắm nghía tên thiếu niên đang run cầm cập đứng giữa các trưởng lão Thiên Sát tông.

- Người chính là tên Thuần linh căn hỏa thuộc tính của Hỏa Địa tông?

Thấy lão già quyền uy trước mặt lên tiếng hỏi, tên thiếu niên vội quỳ xuống khóc lóc dập đầu liên tục:

- Tiểu nhân Mạc Úy, xin tiên bối tha chết cho tiểu nhân. Tiểu nhân xin nguyện làm trâu ngựa cho ngài.

- Hahaha

Lão thái thượng trưởng lão của Thiên Sát tông ngược mặt cười lớn đầy ngạo ngễ. Thực lực vi tôn, có thực lực thì có thể chà đạp chúng sinh dưới chân mình. Đó cũng là nguyên nhân đa phần người tu tiên bất chấp tất cả để trở thành cường giả. Vì họ không muốn làm con kiến hôi, để mặc sinh tử trong tay kẻ khác.

Đông đại lục là một vùng đất tương đối bình ổn để phàm nhân sinh sống. Bởi vì trừ những nơi tử địa khét tiếng ra thì hầu hết yêu thú đều tập trung ở Địa Âm Sâm Lâm. Khu rừng kéo dài như vô tận này chiếm diện tích một phần tư của cả phiến đại lục. Thông thường thì chỉ có những tiểu đội liệt sát yêu thú của tông môn hay đoàn thể dong binh mới dám tiến vào. Có điều bọn họ cũng chỉ hoạt động ở rìa ngoài khu rừng mà thôi, một số kẻ tu vi cao mới dám thử thách bản thân đi vào sâu thêm một chút. Nhưng tuyệt nhiên không một ai dám đi vào trong nội vi của Địa Âm Sâm Lâm cả bởi vì đó là nơi sinh sống của rất nhiều yêu thú cường đại đáng sợ. Truyền thuyết còn cho rằng tận cùng trung tâm của khu rừng chính là nơi ở của Địa Âm yêu vương, một tồn tại vô cùng khủng bố. Yêu vương cũng chính là người cai quản và bảo hộ cho tất cả yêu thú và rừng rậm nơi đây. Không ai biết thuyết này có thật hay không nhưng từ mấy ngàn năm qua vẫn chưa một cường giả hay tông môn nào dám chạm đến tôn nghiêm của Địa Âm khiến cho nơi này vĩnh viễn là một nơi bí ẩn bậc nhất lục địa. Tuy khu rừng này rất đáng sợ thế nhưng những người thám hiểm vẫn trông thấy một cái tự viện nhỏ dựng lên từ rất lâu ngay sát Địa Âm. Từ bề ngoài nhìn vào thì đây chẳng khác nào một cái miếu hoang vì trông nó quá rách nát thảm hại. Rêu xanh bám đầy các bức tường đổ nát, cánh cửa chính thì xiêu vẹo sắp rời ra, nhanh khối thì hầu như quanh năm không hề có. Trụ trì ngôi tự viện này là một con sâu rượu chính hiệu. Thỉnh thoảng có người dừng chân tá túc đều thấy lão bước ngả bước nghiêng ôm lấy bầu nữ nhi hồng vừa uống vừa hát. Một số người cũng thấy lạ vì sao lão lại có tiền uống rượu ngon như thế nhưng rồi họ cũng mặc kệ vì không ai lại rảnh rỗi đi lo chuyện của một lão thầy tu phàm tục cả. Ngày hôm nay, khí trời tươi mát, từng tiếng chim kêu ríu rít bám trên mái nhà lủng lỗ như tổ ong của ngôi chùa. Cảnh sắc yên bình như vậy bỗng dừng lại bị tiếng ồn ào của một đám người đập tan.

- Này Thiết ca, huynh có nhầm lẫn không đấy? Chúng ta ngôi pháp khí suốt

mấy ngày ê cả môn chi để viếng cái ngôi miếu bỏ hoang này sao? Cái tông môn Âm Âm gì mà huynh nói là ở nơi nào vậy?

Tiếng nói chanh chua của Nguyên Hạo vang lên lạnh lốt trước lối vào tự viện. Sau khi vượt qua một quãng đường rất xa cuối cùng Thiết Tử cũng đưa được cả đám đến nơi.

- Khụ khụ, đây chính là bản doanh của Âm Dạ Môn đó, mặc dù có hơi nhỏ và bất tiện một xíu.

Thiết Tử ho khan nói. Lập tức mọi người liền trợn mắt lên nhìn gã rồi lại quay sang quan sát hết chiều dọc rồi đến chiều ngang cái chùa trước mặt. Dù nhìn thế nào cả đám vẫn cứ thấy cái "đại bản doanh" này y chang động ổ của cái bang vậy. Bọn ta Phi Ưng đoàn làm thổ phi không giàu có gì nhưng cũng dựng được cái trại ra hồn nha. Thấy mọi người khuôn mặt cổ quái, không ai chịu tiếp tục đi vào nên Thiết Tử đành thở dài giải thích:

- Mọi người đừng xem thường cái tự viện nhỏ bé này. Đây thật sự là nơi tọa lạc của Âm Dạ Môn, một trong những tông môn từng đứng trên đỉnh cao của đông đại lục này. Cách đây khoảng một ngàn năm, có một cường giả vô cùng lợi hại tên Âm Dạ Vương đã thành lập nên tông môn này. Vào thời điểm đó, bất kỳ ai trong chính tà khi nhắc đến ba chữ Âm Dạ Môn đều run rẩy khiếp sợ. Sức mạnh của họ không chỉ ở tu vi mà còn ở khả năng ám sát cực kỳ quái dị. Âm Dạ giết người trong vô hình, bao nhiêu thế lực chống đối đều bị họ thanh trừ chỉ trong một đêm. Không một dấu vết nào còn sót lại, không một ai sống sót sau khi họ ra tay cả. Nhưng sau khi sự kiện kinh thiên kia xảy ra, Âm Dạ Vương cùng toàn bộ cường giả trong tông môn biến mất. Rất may mắn sau đó còn lại một vị trưởng lão đang bận nhiệm vụ bí mật nên thoát nạn được. Lão giả đó cũng chính là thành viên duy nhất còn lại đến hiện tại đang trưởng quản Âm Dạ Môn. Cũng chính là ngôi miếu cũ nát mà các người đang thắc mắc đó.

Cả đám người Phi Ưng đoàn đồng loạt hít vào một hơi lạnh rồi nhìn nhau. Không ngờ nơi đổ nát trước mắt họ lại là một truyền kỳ kinh thiên động địa như vậy. Thiên địa đổi dời, bể dâu xanh thẳm, một cảm giác tang thương xa xăm bỗng

bao trùm lên ngôi tự viện cô tịch này. Ánh mắt Nguyên Hạo nhấp nháy như đang vẽ ra tràng cảnh kiêu hùng ngày nào của Âm Dạ vương, chúa tể một cõi.

- Sự kiện kinh thiên mà Thiết huynh nói đến là gì vậy? Nó đáng sợ đến mức hủy diệt cả một tông môn như Âm Dạ sao?

Khương Thượng tỏ ra bình tĩnh hỏi. Lão sống biết ban vạn năm, đã nhìn thấy bao nhiêu tông môn lụi tàn, cường giả gục xuống. Nên một cái Âm Dạ Môn này biến mất trong dòng chảy lịch sử cũng chẳng có gì là to tát cả.

- Đó là một câu chuyện dài, cũng là bí mật rất lớn của đông đại lục. Khi nào các người đủ thực lực sẽ tự động được biết thôi. Bây giờ chúng ta hãy vào bái kiến vị trưởng lão năm xưa của Âm Dạ Môn thôi.

Dứt lời Thiết tử liền dẫn đầu mọi người đi qua con đường đá sỏi lồi lõm. Phía trước họ là cánh cổng bằng gỗ mục nát, bên trên là tấm biển đề hai chữ "Tĩnh Tâm".

Cách nơi đám người Nguyên Hạo đang đứng rất xa đến hơn nửa diện tích đông đại lục, một chiếc kiệu cực kỳ xa hoa đang bay với vận tốc chóng mặt trên bầu trời. Bên trong kiệu, một nam tử tuấn lãng, nụ cười cổ quái đang ngồi cùng với một lão bà và một cô gái nhanh sắc như hoa. Cả ba đang đối ẩm rất vui vẻ thì một tia chớp chợt bay vào, tên thanh niên nhẹ nhàng dùng thần thức lướt qua rồi cười nhạt:

- Hắc Âm linh căn sao? Cũng chỉ là hạt cát trong mắt ta mà thôi. Sau này những tin tức như vậy thì tự xử lí đi, đừng làm phiền nhã hứng của ta và Huyền muội đối ẩm với nhau.

Tận sâu trong Địa Âm Sâm Lâm, một ánh mắt màu tím nhạt bỗng mở ra.

- Khí tức này thật quen thuộc, chẳng lẽ là...

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Cảm Ngộ

"Két"

Cánh cửa gỗ được mở ra, mọi người lần lượt đi vào trong ngôi tự viện. Lúc này Thiết Tử mới phát hiện ra Nguyên Hạo và Khương Thượng vẫn còn đứng trước cổng. Hai người đang đứng ngậy ra như tượng đá không rời ánh mắt khỏi tấm biển "Tĩnh Tâm" cũ kỹ.

- Hạo ca, ông già, hai người đang làm gì vậy? Cái biển này có gì đặc biệt đâu mà hai người say mê như vậy chứ?

Khương Thiên chạy lại hiếu kỳ hỏi thăm nhưng cả hai vẫn không hề có tí phản ứng nào cả. Nhìn thấy cảnh này, Thiết Tử thì cau mày suy nghĩ rồi chợt giật mình thốt lên:

- Chẳng lẽ hai người này đang trong trạng thái cảm ngộ? Không thể nào a, từng có rất nhiều cao thủ từ liên minh ghé qua nơi này nhưng ta vẫn chưa gặp ai có thể cảm ngộ gì về tấm biển cửa này cả.

Gã rất rõ ràng việc này đại biểu cho vấn đề gì. Tu vi cao không có nghĩa là ngộ tính cao. Người có thể tu hành trước đối phương rất xa nhưng trên phương diện cảm ngộ không bằng người thì tương lai sẽ tụt hậu lại. Trạng thái đốn ngộ này không phải rèn luyện là có mà nó thuộc về thiên phú lẫn cơ duyên. Nếu người đã vô duyên thì dù người bá đạo thế nào cũng vô dụng thôi. Ngẫm lại điều này vô cùng hợp lý, nếu không như vậy thì những tên cường giả sẽ độc chiếm hết những truyền thừa trong các bí cảnh thì sao. Ở đây, Thiết Tử cảm thấy khó tin là vì liên minh Thánh vực đông đại lục nhân tài không ít nhưng chưa từng có ai phát hiện bí mật của tấm biển này. Vậy mà hôm nay hai tên thiếu niên hăn mới tìm kiếm được lại tìm ra được. Đây không phải thiên ý thì là gì đây, thật sự dọa chết người mà.

- Lũ các người không làm được không đại biểu cho người khác cũng không thể. Ngay cả cửa ải này cũng không qua được thì nói gì đến truyền thừa Âm Dạ môn? Đúng là lũ đầu đất mà.

Một giọng nói già nua vang lên sau lưng mọi người. Khi tất cả quay lại thì thấy một lão thầy tu đang ôm hũ rượu to dùng gối dựa vào một cây cột tường. Trông lão vô cùng lếch thếch dờ dẩn, lại còn bốc lên mùi rượu nồng nặc nữa chứ. Rõ ràng là một con ma men chính hiệu rồi. Cả đám người còn đang tỏ ra khó chịu thì Thiết Tử đã vội vàng chạy lại kính cẩn cúi chào:

- Tại hạ xin ra mắt Lý tiên bối, lão nhân gia người vẫn khỏe mạnh chứ?

- Hừ tên Dạ Xoa người cũng nhớ đến lão già này sao? Lần này gặp chuyện gì mà phải chạy đến Địa Âm Sâm Lâm này vậy? Thôi, vào bên trong rồi hãy nói. Đừng làm phiền hai tên tiểu tử kia.

Lão thầy tu nhếch nhác ngồi dậy rồi loạng choạng đi vào bên trong chính điện. Cả đám người Thiết Tử cũng lẻo đẻo theo sau gã, Khương Thiên và Bạch Vũ thì cương quyết ở lại thủ hộ cho hai người Nguyên Hạo và Khương Thượng. Từng đến đây nhiều lần nên Thiết Tử rất quen thuộc ngôi miếu tự này, gã nhanh chóng sắp xếp nơi nghỉ ngơi cư trú tạm thời cho các thành viên Phi Ưng đoàn rồi đến gặp lão sư già bẩm chuyện:

- Bẩm Lý tiên bối, lần này trên đường tại hạ vô tình tìm được hai viên ngọc thô biến dị linh căn. Thậm chí một trong hai tên nhóc đứng ngoài kia còn là Hắc Âm linh căn cực kỳ quý hiếm. Vì hành tung đã bị bọn Quang Minh hội phát hiện nên tại hạ buộc phải đưa họ đến nơi này lánh nạn. Mong tiên bối bỏ qua cho việc lỗ mãng đến mà không báo trước cho ngài của tại hạ.

- Hừ đây đâu phải lần đầu người lấy lão già ta ra làm bia đỡ đầu chứ. Các người mau sớm rời khỏi đây đi, ta từng nói không thích bản thân dính vào chuyện chính tà tương tranh của các người.

Lão sư họ Lý tỏ ra chán ghét lên tiếng. Xem ra lão cũng không phải người của ma đạo hay chí ít không muốn tham gia vào vũng nước đục này.

- Tiền bối ngài còn trách nhiệm rất nặng nề trên vai, điều này tại hạ hiểu rõ. Nhưng người đã quên Âm Dạ tông uy phong năm xưa rồi sao? Lúc đó bọn tự xưng chính đạo kia chỉ có thể lẩn trốn như còn rùa rụt đầu vậy. Còn bây giờ lũ Quang Minh hội lại hung hăng càn quấy đi sát hại nhân sĩ ma đạo khắp nơi. Thiết nghĩ đông bộ Thánh Vực liên minh không còn chống đỡ được bao lâu nữa rồi.

Thiết Tử cố gắng xoa dịu lão già khó tính này, có điều lão Lý này vẫn không hề để tâm mà tiếp tục uống rượu. Quá chán nản, gã đành thay đổi chủ đề đàm luận.

- Hai tiểu tử ngoài kia sẽ còn đứng như thế bao lâu nữa vậy Lý tiền bối? Bọn chúng có nguy hiểm gì không? Lão nhân gia người nói bọn họ đang lĩnh hội cơ duyên của Âm Dạ môn sao?

Đến lúc này, Lý lão mới buông hũ rượu xuống và nhìn ra phía ngoài cổng tự viện. Ánh mắt lão sáng lên trong nháy mắt rồi nhàn nhạt trả lời:

- Đứng bao lâu còn tùy vào ngộ tính của chúng nữa khà khà. Đây chỉ là bước xét duyệt tư chất để lựa chọn đệ tử của Âm Dạ môn năm xưa mà thôi. Sau khi vượt qua vòng tư chất mới đến khảo thí nhập môn. Theo qui định của Âm Dạ môn, kẻ nào có thể cảm ngộ được hơn ba canh giờ sẽ được tư chất đệ tử ký danh, sáu canh giờ là đệ tử ngoại môn, qua một ngày là đệ tử nội môn. Còn nghịch thiên vượt qua ba ngày chính là đệ tử thân truyền cao quý nhất. Cứ qua một canh giờ độ khó sẽ tăng lên gấp bội nên mỗi một cấp độ tư chất thật sự cách nhau rất xa. Hiện tại đã qua hai canh giờ, ta xem bọn chúng rất có cơ duyên với tông môn này. Không biết giới hạn cuối cùng của hai tiểu tử này là bao nhiêu nữa.

- Vậy người từng đồn ngộ lâu nhất là bao nhiêu ngày vậy Lý tiền bối?

Thiết Tử cảm thấy hưng phấn lẫn hồi hộp. Nếu hai tên nhóc này có thể thông qua thành đệ tử của Âm Dạ môn liền tiếp xúc được với vũ kỹ, công pháp siêu cấp rồi. Mặc kệ lão già này cố hù thế nào, hai tên kia ít ra cũng do ta mang về. Sau này lôi kéo chúng về phía liên minh Thánh vực sẽ dễ dàng hơn nhiều.

- Bây giờ

- Những bảy ngày? Chắc đó là một tuyệt thế đệ tử của môn phái?

Miệng há to giật mình, Thiết Tử không ngờ Âm Dạ Môn đã từng sản sinh ra một thiên tài tuyệt đỉnh như vậy.

- Đúng vậy, người đó không ai chính là Âm Dạ vương của chúng ta. Ngài là thiên tài của các thiên tài, đệ nhất nhân từ trước đến giờ mà Lý Mạc ta từng chứng kiến. Ta đang hi vọng hai tên tiểu tử kia có thể đạt được một phần của người để trở thành nội môn đệ tử. Như vậy, ta có thể trao lại cho chúng trách nhiệm trông giữ nơi này trong tương lai.

Lý lão vừa nói vừa nhìn về phía xa như hoài niệm. Một thiên tài ngàn năm có một, niềm tự hào của đông đại lục cuối cùng lại vẫn lạc. Thế mà lũ ngu dốt kia vẫn cứ lo tranh đấu suốt ngày, một khi thế lực kia trở lại thì ai sẽ chống đỡ cho cả linh giới này đây. Thiết Tử cũng trầm ngâm, có những việc ở cấp độ của hắn không được biết đến. Mà dù có biết thì với tu vi nhỏ bé như ruồi muỗi của hắn cũng chẳng giúp được gì cả.

- Người cho gọi ta?

Một con báo khổng lồ có đôi mắt màu xanh lá quai dị gằm lên. Nếu có ai ở đây sẽ khiếp sợ đến chết ngất, bởi vì con báo này là yêu thú cấp bốn đỉnh phong hàng thật giá thật. Có điều lúc này, có vẻ nó đang thuần phục trước bóng đen trước mặt mình.

- Ta có việc cần ngươi làm. Ta cảm nhận một khí tức rất quen thuộc với mình phía ngoài bìa rừng. Ngươi hãy lập tức đi tìm và đưa kẻ đó về cho ta.

Trăng đã lên cao, từng cơn gió lùa mạnh mẽ va đập vào ngôi tự viện như muốn cuốn bay nó đi. Lúc này, Lý Mạc đã ngủ khò khò bên hũ rượu của lão còn Thiết Tử vẫn đang ngồi ngay chính điện nhìn ra phía cửa.

- Đã năm canh giờ hơn trôi qua rồi, xem chừng hai tên này có hi vọng đạt được tư chất khảo thí nội môn đệ tử rồi

Ngoài cửa tự viện, hai nhân vật chính của chúng ta là Nguyên Hạo và Khương Thượng vẫn đứng yên như hóa đá. Bạch Liên sau khi bàn giao với mọi người cũng đi ra chăm sóc cho Khương Thiên. Cậu nhóc này dù tay chân tím ngắt vì lạnh nhưng vẫn quyết không rời đi. Trong lòng cậu hiện đang vô cùng lo lắng, ngay cả việc ăn uống cũng không màn. Bạch Liên phải dỗ dành năn nỉ mãi tiểu Thiên mới chịu lót dạ chút ít. Bạch Vũ cũng đứng một bên cũng đã liên tục quan sát từ sớm đến giờ.

- Hử?

- Có việc gì sao Bạch thúc thúc?

Bạch Vũ đột nhiên chau mày lên tiếng khiến con gái và tiểu Thiên lập tức quay sang.

- Ta có cảm giác hai người này đang mờ dần đi thì phải? Hai người các người có thấy như vậy không?

Bạch Liên và tiểu Thiên nghe vậy liền trừng mắt ra quan sát một hồi nhưng cuối cùng cả hai đều lắc đầu.

- Cháu không thấy có gì khác biệt cả Bạch thúc thúc.

- Phụ thân, con cũng không phát hiện điều gì. Người nên nghỉ ngơi một tí đi, người đã đứng với họ gần sáu canh giờ rồi.

Xoa xoa trán, Bạch Vũ lại nhìn Nguyên Hạo và Khương Thượng thêm lần nữa. Gã vẫn cảm giác có gì đó quỷ dị đang xảy ra nhưng không giải thích được.

- Ừm, có lẽ ta hơi căng thẳng. Mong cho hai người bọn họ bình an vượt qua trở ngại lần này.

- Gà, vẫn không phải bọn này. Xem ra phải tìm kiếm ra xa khu vực rìa hơn nữa.

Con báo mắt xanh lăm lăm vài câu rồi phóng đi như chớp trong đêm tối. Đêm nay chính là đêm kinh hoàng cho tất cả các đoàn thể dong binh hay các nhóm đệ tử tông môn đang hoạt động ở rìa Địa Âm Sâm Lâm. Rất nhiều tổ đội đã bị một con quái vật khổng lồ vỗ lấy, sức mạnh của nó vô cùng khủng khiếp khiến không ai có thể phản kháng. Sau khi ngửi ngửi những con mồi trong tay nó, con báo lắc lắc cái đầu rồi bóp nát nạn nhân không hề thương tiếc. Cứ mỗi nơi nó đi qua không ai sống sót, tất cả đều bị xé xác rất thê thảm. Thế nhưng có vẻ con báo vẫn chưa tìm được thứ mà nó muốn nên cuộc truy lùng vẫn tiếp tục. Một đêm thật dài và tanh máu, một đêm của những tiếng gầm rú hoang dại.

Bình minh bắt đầu ló dạng nơi chân trời, ngôi tự viện vẫn vững chãi sau một đêm gió lộng. Vẫn xiêu vẹo, lụp xụp như sắp đổ thế nhưng nơi đây vẫn cứ tồn tại suốt hằng trăm năm qua. Có lẽ ngôi tự viện này đang cố gắng duy trì hơi tàn của mình cùng với Lý Mạc. Người mang theo niềm kiêu hãnh của Âm Dạ tông năm nào, người vẫn luôn tìm cách cứu rỗi một thế lực đã chìm vào quá khứ. Tận sâu trong lòng lão, ngọn lửa hi vọng chưa bao giờ tắt. Lão đang đợi một người, một Âm Dạ vương thứ hai đản sinh. Như vậy, cả đông đại lục lại một lần nữa nhớ đến một cường giả vô địch, ông vua của bóng tối, của sự chết chóc vô hình.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Khương Thiên Bị Bất Cốc

- Thiết ca, huynh mau ra xem ông già và Nguyên Hạo ca. Bọn họ đang gặp chuyện gì rất kỳ lạ á.

Khương Thiên và Bạch Liên hấp tấp chạy vào hét toáng lên. Đứng bật dậy nhanh như chớp, Thiết Tử hướng cửa tự viện phóng đi. Vừa ra đến, gã đã thấy lão sư họ Lý đứng sẵn kế bên Bạch Vũ từ khi nào rồi.

- Lý tiên bối, hai người họ...

- Cứ quan sát trước đi.

Gã vừa lên tiếng định hỏi thì Lý Mạc phất tay ngăn lại. Hiện tại, sự chú ý của mọi người đều tập trung vào hai thiếu niên đang đứng trước cổng tự viện. Khi Thiết Tử quan sát đến thì toàn bộ thân thể Nguyên Hạo và Khương Thượng lúc này đã nhạt đi khá nhiều nhưng lại mang đến cho người đứng gần một cảm giác thuần khiết tự tại. Vung tay tạo ra một vòng bảo xung quanh hai người, lúc này Lý lão mới khẽ gật đầu một cái rồi nhàn nhạt nói:

- "Tĩnh Tâm"! Ý ở đây chính là có thể đưa tâm cảnh của mình trở nên tĩnh lặng như gương, hòa vào thiên địa. Tu vi cao không có nghĩa tâm không gợn sóng, vì vậy dù là cường giả cũng chưa chắc ngộ ra được hai chữ này. Các người nghĩ vì sao Âm Dạ sát thủ nổi tiếng lại vô cùng đáng sợ? Bởi vì không ai cảm nhận được sự tồn tại của họ dù đang đứng ngay bên cạnh người. Tư chất càng cao thì sau này thành tựu càng lớn. Hai tên này đã vượt qua được một ngày rồi, hi vọng chúng có thể chịu đựng đến ngày thứ ba. Thời gian càng lâu thì "tâm" họ càng được thanh lọc, rất có lợi cho việc tu luyện sau này. Chỉ cần một trong hai thành công thôi, Âm Dạ môn chúng ta coi như đã tìm được người kế tục rồi. Tất cả đành trông chờ vào ý trời vậy.

Giải giải sơ lược về bí mật của tấm biển treo trước tự viện, Lý lão thở dài rồi biến mất. Tuy không ở lại quan sát nhưng ai cũng hiểu được trong lòng lão vô cùng coi trọng kết quả của hai thiếu niên này. Lại nửa ngày nữa trôi qua, hình dáng của Nguyên Hạo và Khương Thượng lại càng mờ ảo hơn nữa. Do được Lý lão giải thích từ trước nên mọi người khá bình tĩnh quan sát chờ đợi. Bỗng nhiên một tiếng dã thú gầm lên rung chuyển mặt đất khiến sinh vật cả một vùng hốt hoảng. Khương Thiên sắc mặt tái nhợt quay sang Bạch Vũ hỏi:

- Bạch thúc thúc, tiếng kêu đáng sợ kia là của con gì vậy?

- Ta cũng không biết nữa. Bạch Liên, con hãy đưa tiểu Thiên vào trong tự viện tạm lánh đi. Ta có cảm giác thứ gì đó nguy hiểm đang đến rất gần.

Bạch Vũ sắc mặt ngưng trọng thúc giục. Lão từng được đối mặt với yêu thú cấp một vài lần nhưng chưa từng thấy qua con nào khủng bố như vậy. Tiếng kêu của nó có thể trấn áp cả mấy chục dặm, đây là thứ tồn tại gì vậy chứ. Ngay lúc lão còn đang thất thố suy nghĩ thì hai bóng người đã hiện ra.

- Dạ Xoa, người hãy nhanh chóng đưa mọi người rút lui vào chính điện, nơi đó có trận pháp bảo hộ của ta. Không còn thời gian nữa đâu! Quý quá thật, tại sao ở ngoại vi Địa Âm Sâm Lâm lại có yêu thú cỡ này xuất hiện cơ chứ?

Vừa dứt lời, lão liền phóng ra một tấm phiến màu đen chắn phía trước tất cả mọi người.

- Không kịp nữa rồi, tất cả mau chạy đi.

Một cái trảo khổng lồ từ trên không trung từ đâu xuất hiện vỗ mạnh xuống tấm phiến khiến nó nứt toát ra thành nhiều mảnh. Ngay lập tức Lý Mạc lại lấy ra một cây trường thương có nạm ngọc sau đó vung lên lao thẳng đến con quái vật vừa xuất hiện. Thiết Tử vừa nhìn rõ tình huống sắc mặt tái nhợt vội vàng la lên:

- Đây là yêu thú cấp bốn, mọi người mau chạy vào bên trong tự viện.

Cả đám người rồi loạn cả lên, Bạch vũ và con gái vội vàng ôm lấy Khương

Thiên bỏ chạy. Trên không trung, con quái thú khổng lồ đã hiện rõ ràng bản thể chính là con báo mắt xanh. Nó tỏ ra thờ ơ trước những đòn tấn công của lão Lý mà chỉ quan tâm quan sát những người đang chạy toán loạn phía xa kia. Ánh mắt của nó chợt lóe lên rất đột ngột tăng tốc vọt về phía Bạch Vũ.

- Nghiệt súc, đứng lại cho ta.

Lý Mạc hét lớn một tiếng rồi dồn linh lực vào cây trường thương của mình khiến nó biến lớn lên gấp trăm lần.

- Liệt Kim Thương, hãy tiêu diệt con súc sinh này.

Vung tay một cái, Lý lão huy động cây thương to tướng đâm thẳng xuống lưng con báo. Cứ tưởng rằng nó sẽ phải tránh né đòn tấn công của lão nhưng con báo mắt xanh lại thản nhiên như không có chuyện gì mà vẫn tăng tốc băng băng về phía trước. Chỉ vài hơi thở nó đã tiến sát Bạch Vũ khiến lão cảm giác cái chết đến rất gần. Không suy nghĩ nhiều lão liền ném Khương Thiên ra xa rồi nhắm mắt chờ đợi kết thúc của mình. Thế nhưng con báo không đếm xỉa đến lão mà vồ một cái chụp lấy tiểu Thiên. Nó đưa cậu lên mũi người người rồi gầm lên hừng khởi. Lúc này cây thương cũng lao thẳng đến sau lưng của nó và đâm thật mạnh vào khiến cho nó mạnh, bụi đất mịt mù.

- Thành công rồi sao?

Thiết Tử đứng gần đó thì thào. Tốc độ con yêu thú này quá khủng khiếp khiến gã không kịp làm gì cả. Rất may là linh bảo của Lý tiên bối đã liệt sát được con quái vật này rồi. Khói bụi bắt đầu tản ra, hiện ra trước mắt mọi người là một cây thương đang bị rất nhiều dây leo mọc từ dưới đất quấn chặt lấy. Con yêu báo thì vẫn bình yên đứng kể bên ánh mắt trào phúng nhìn về phía Lý Mạc.

- Thần thông mộc hệ? Thế nào con báo này lại là yêu thú có mang huyết thống đặc biệt?

Lý lão cảm thấy miệng mình đắng chát. Tu vi lão chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, dù có linh bảo trong tay cũng chỉ có thể gây khó dễ cho con yêu thú này thôi. Không

ngờ bây giờ còn phát hiện ra nó là yêu thú có mang thần thông thì đánh đấm gì nữa bây giờ. Nhất thời lão cũng không biết nên làm gì tiếp theo, nên liều mạng hay bỏ chạy để giữ lấy truyền thừa thông môn đây? Tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi con báo ra tay thế nhưng bất ngờ là nó bỗng dừng gầm lên giọng nói của con người rồi mang theo Khương Thiên phóng mất.

- Lũ nhân loại hạ tiện, bốn yêu gia không rảnh chơi với các ngươi. Lần sau gặp lại ta sẽ xé xác từng tên một hắc hắc.

- Nó nói được tiếng người? Không phải chỉ có yêu thú hóa hình mới có thể nói chuyện sao? Lý tiền bối, chuyện này là thế nào vậy?

Thiết Tử trợn mắt há hốc ra hỏi Lý Mạc nhưng lão chỉ im lặng đứng đó. Thật ra trong lòng lão cũng đang thắc mắc đủ thứ chứ có hơn gì kẻ khác đâu. Cứ tưởng con quái này sẽ thẳng tay đồ sát cả đám không ngờ nó lại phẩy đuôi rời đi nhẹ nhàng như thế.

- Thôi, nó bỏ đi là tốt rồi, it ra không có ai phải tử thương cả. Ta xem chừng mục tiêu của nó chính là thẳng nhóc lúc nãy mà thôi. Kỳ lạ thật, một con yêu thú cấp bốn lại chạy đến đây chỉ vì một thằng bé phạm nhân thôi sao hừm. Bỏ đi, bảo hộ hai tiểu tử này cảm ngộ quan trọng hơn.

Trong mắt Lý Mạc cho dù tất cả người ở đây có chết hết lão cũng không mảy may để tâm. Chỉ cần hai thiếu niên kia có thể thành công vượt qua ba ngày cảm ngộ thì dù giết hết người đồng đại lục lão cũng đồng ý. Lão sống gần ấy năm chỉ vì chấp niệm duy trì truyền thừa của Âm Dạ Môn mà thôi. Lo sợ lại có yêu thú đến phá rối, lần này Lý lão đích thân thủ hộ tại chỗ cho Nguyên Hạo và Khương Thượng. Bạch Liên và Bạch Vũ nhìn nhau rồi cũng thở dài, họ không biết khi đoàn trưởng tỉnh lại phải ăn nói thế nào về chuyện của tiểu Thiên đây.

Bản thân Nguyên Hạo đang bị vây trong một trạng thái hết sức kỳ diệu như đang du ngoạn trong giấc mơ vậy. Hắn thấy mình đang ngồi trên một thảo nguyên xanh bát kéo dài vô tận. Cảm giác thật tư thái trống rỗng, gần như mọi buồn phiền trong ký ức đều không tồn tại. Hắn cứ ngồi như vậy không cảm nhận được thời gian trôi qua, không muốn thức tỉnh dậy nữa. Cứ như thế ngày thứ ba cũng đến trong sự

chờ đợi và lo lắng của tất cả mọi người.

- Sắp đến rồi, chỉ còn vài khắc nữa thôi, các người phải vượt qua được bằng mọi giá. Âm Dạ tông sắp phục hưng rồi.

Hai bàn tay già nua của Lý Mạc năm chặt, lão đã chờ đợi giây phút này quá lâu rồi. Cuối cùng thì thời điểm ba ngày cũng đã đến, tất cả nín thở chờ đợi cũng được buông lỏng một chút. Bạch Vũ ôm quyền hỏi thăm Lý lão:

- Thưa Lý tiên bối, đã qua ba ngày thời gian rồi. Không biết khi nào thì đoàn trưởng và quân sư của chúng ta sẽ tỉnh lại vậy?

- Có thể lập tức tỉnh lại hoặc vài canh giờ, thậm chí vài ngày nữa. Cũng có thể không bao giờ tỉnh lại.

Lý Mạc lạnh lẽo trả lời. Bây giờ mới đến cửa ải cuối cùng nguy hiểm nhất. Nếu như hai tên này tỉnh lại thì sẽ phá kén thành bướm, thành tằm tương lai sáng rạng. Nhưng nếu không thể tỉnh lại thì bọn họ sẽ... mãi mãi tan biến vào hư không.

- Không bao giờ? Sao lại như vậy?

Bạch Vũ sững sốt hỏi. Lão cứ nghĩ cái việc cảm ngộ này không có nguy hiểm cả, chỉ đơn thuần là xem ai có thể chịu đựng được lâu hơn thôi. Nhưng bây giờ lại có thể mất luôn cả cái mạng nhỏ nữa chứ, phải làm sao bây giờ? Lý Mạc vô cảm không buồn trả lời lão mà nhắm mắt dưỡng thần. Thiết Tử thờ dài đi đến vỗ vai Bạch lão an ủi:

- Con đường tiên đạo là nghịch thiên mà đi, cơ duyên luôn đồng hành với nguy hiểm. Lần này phải xem tạo hóa của hai tên nhóc này rồi, bản thân ta cũng không giúp gì được cả. Ài...

Bạch Liên hai mắt ửng đỏ chạy đến dìu phụ thân mình. Hi vọng đổi đời mới nhen nhóm với phi Ưng Đoàn của họ bây giờ giống như ngọn đèn cầy trước gió, có thể vụt tắt bất cứ lúc nào. Cứ như vậy, mọi người mang tâm trạng càng lúc càng nặng nề khi thời gian cứ trôi đi. Chẳng mấy chốc đã đến ngày thứ sáu, bây giờ thì

ngay cả Lý Mạc cũng không thể ngồi yên được nữa. Lão cứ đi qua đi lại, chốc chốc lại nhìn sang hai người Nguyên Hạo rồi ngao ngán thở dài.

- Đã sáu ngày rồi, lão thiên à. Không lẽ nào một ám dạ vương khác ra đời hay sao?

Trong lòng lão bây giờ sự tuyệt vọng đang dần dần lớn lên. Ám Dạ vương là thần thoại cả ngàn năm qua của đông đại lục. Tư chất của người tuyệt đối là thế nhân khó tìm, hai tên nhóc này làm sao có thể so bì chứ. Cuối cùng thì ngày thứ bảy cũng đến, khuôn mặt của Lý lão và mọi người đều như tro tàn. Đến lúc này, hai người Nguyên Hạo và Khương Thượng cứ như hai hư ảnh, nhìn cực kỳ mờ ảo giống như linh hồn vậy. Thiết Tử bước đến định an ủi động viên lão vài câu nhưng Lý lão đã khoát tay chặn lại:

- Không cần nói gì cả. Họ chưa biến mất nghĩa là hi vọng chưa kết thúc.

Trông thấy cảnh này, Thiết Tử gã cũng đành lắc đầu rồi yên lặng rời đi. Ngày thứ tám, thứ chín, thứ mười...đến ngày thứ hai mươi chín cũng gần trôi qua mà không có dấu hiệu gì của sự hồi sinh của cả hai nữa cả. Lý Mạc vẫn không rời khỏi, tơ máu tràn khắp hai mắt lão. Bóng dáng gãy trơ xương, cô tịch của lão khiến ai nhìn thấy cũng đau lòng. Một vị trưởng lão trung thành với tông môn suốt cuộc đời, một ngàn năm ôm một hi vọng, mang theo ánh hào quang đã lụi tàn của Ám Dạ môn đến hơi thở cuối cùng. Ngày thứ ba mươi, một tháng thời gian, điều kỳ diệu lão chờ đợi đã xuất hiện. Mây đen kéo vần vũ khắp bầu trời, sấm chớp vang dội. Một ánh sáng như từ thiên đường tách mây chiếu thẳng xuống Khương Thượng. Chứng kiến cảnh này, Lý Mạc lệ nóng chảy dài, quỳ hai gối ngửa mặt lên trời cười như điên dại.

- Nhân định thẳng thiên, Ám Dạ bất diệt hahaha

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Nguyên Hạo Tan Biến

Từ Thiết Tử, cha con Bạch Vũ đến toàn bộ thành viên Phi Ưng đoàn đều sừng sốt nhìn thần tích xuất hiện. Âm Dạ vương giác ngộ hai chữ "Tĩnh tâm" bảy ngày có thể tung hoành đông đại lục, được mệnh danh thiên tài nghìn năm. Vậy Khương Thượng một tháng mới kết thúc giác ngộ thì gọi là gì đây? E là hai từ yêu nghiệt cũng không đủ để diễn tả hết những gì đang diễn ra. Đáng tiếc Tiểu Vô không xuất hiện, nếu không nó sẽ khinh bỉ ra mặt với đám người vô tri này. Thân thể lão già này tái tạo từ Bất Tử Thụ độc nhất thiên địa đó, các người đem ra so sánh với tên Âm Dạ tiểu tốt ở linh giới nhỏ bé này sao? Đúng là trò cười nhất trong thiên hạ này rồi.

- Khương quân sư đã thành công, vậy còn đoàn trưởng của chúng ta sao vẫn chưa tỉnh dậy nữa phụ thân? Con cảm thấy lo lắng quá.

Bạch Liên buồn bã nhìn về phía Nguyên Hạo. Lúc này bên trong tiềm thức, hắn vẫn đang bước đi dạo trên thảo nguyên xanh ảo mộng. Bỗng nhiên hắn cảm thấy bầu trời bắt đầu sụp đổ, cảnh vật từ từ nứt ra như những mảnh gương vỡ. Hốt hoảng, hắn cầm đầu bỏ chạy nhưng xung quanh vẫn không ngừng vỡ vụn. Từ phía cùng đường, Nguyên Hạo đàn bất lực dừng lại nhìn thế giới đang sụp đổ trước mắt mình.

- Phụ thân, người mau nhìn xem. Đoàn trưởng đang biến mất kìa.

Bạch Liên hét lên kéo lấy Bạch Vũ. Giờ phút này toàn thân thể Nguyên Hạo đã trong suốt hoàn toàn như bong bóng nước rồi. Xa xa, Thiết Tử ánh mắt nhấp nháy. Tên thiếu niên này do hắn dẫn đến đây nên khi nhìn thấy kết cục này lòng hắn cảm giác hơi chua xót. Hắc Âm linh căn, không biết bao nhiêu năm nữa mới tìm được một nhân tài có tố chất như vậy nữa. Chẳng lẽ việc ta dắt hắn đến đây là một sai lầm sao?

- Thật đáng tiếc. Dù sao một tên thành công cũng vượt ngoài mong đợi rồi. Thiên đạo vô tình, vô duyên tất diệt vong.

Thở dài một hơi, Lý Mạc ngoảnh mặt đi không nhìn nữa. Mỗi giây phút trôi qua, bóng hình Nguyên Hạo cứ hòa dần vào không khí. Đến cuối cùng chỉ còn lại một điểm sáng rất nhỏ đến nỗi không ai nhận ra cả. Ngay lúc hần biến mất thì tấm biển đề hai chữ Tĩnh Tâm cũng vỡ tan thành bụi phấn.

- Ba người bọn họ giờ chỉ còn mỗi Khương Thượng quân sư. Nghĩa tử thì vẫn lạc, nhi tử ruột lại bị yêu thú bắt đi. Không biết đây là cơ duyên hay là tai họa của hần nữa.

Bạch Vũ cảm thán thốt lên. Sau đó gã cùng con gái bỏ vào bên trong tự viện để nghỉ ngơi. Bọn họ cần một chút thời gian để thích nghi với những sự kiện dồn dập vừa qua. Sau ba ngày trôi qua, mây đen cũng rút khỏi, bầu trời lại được trả lại nét trong xanh vốn có của mình. Khương Thượng sau khi tỉnh lại được Lý Mạc và Thiết Tử thuật lại những sự việc đã qua. Khi nghe đến chuyện của Khương Thiên, lão liền lồng lộn như một con thú bị tổn thương. Tổn cả nữa canh giờ, Lý Mạc phải khó khăn lắm mới khuyên nhủ được lão ngừng cái ý tưởng liều mạng xông vào Địa Âm Sâm Lâm để tìm nhi tử của mình. Thiết Tử một bên cũng khuyên can khô cả lưỡi, gã nắm lấy hai vai của Khương Thượng giải bày:

- Lý tiên bối đã rất cố gắng để ngăn cản nhưng con báo đó quá mạnh mẽ. Hơn thế nữa, nó còn là yêu thú có thần thông đặc biệt nữa. Cũng may là sau đó nó đã vội vàng rời đi chứ không thì... không ai còn sống sót được cả. Theo bọn ta thì có lẽ tên huynh đệ của người bị bắt đi vì lí do riêng nào đó. Nếu muốn cứu nó thì cách duy nhất là người hãy cố gắng tu luyện đến khi đủ thực lực để tiến vào Địa Âm Sâm Lâm.

Vốn nghĩ chỉ lựa lời dụ dỗ tạm thời, Thiết Tử không ngờ khi tên thiếu niên này nghe xong liền gật đầu im lặng không tỏ ra phản kháng gì nữa. Hai người Thiết Tử và Lý Mạc không hề biết Khương Thiên là con trai của lão mà chỉ cho rằng đây là hai huynh đệ mà thôi. Thở phào một hơi, gã Dạ Xoa lại an ủi thêm vài câu rồi rời đi để lại tên kia yên tĩnh một mình. Trong bóng đêm cô tịch, Khương Thượng đang

suy tính lại mọi chuyện một cách lí trí. Lão đã trải qua quá nhiều mất mát nên từ từ tính cách cũng trở nên cứng cõi hơn rất nhiều. Người khác không biết lý do Khương Thiên bị bắt đi nhưng lão lại có thể đại khái suy đoán được. Khí chất của Vĩnh Hằng Chi Vật chính là thiên địa tạo hóa nên có sức hấp dẫn chí mạng đối với yêu thú.

- Xem ra tạm thời Thiên nhi sẽ không lo lắng đến tính mạng nhưng muốn cứu nó ra lại không hề dễ dàng. Ta phải cố gắng tận dụng Âm Dạ môn này để gia tăng thực lực nhanh chóng mới được.

Kiếp này tái tạo lại cơ thể Khương Thượng đã chọn phong linh căn thuộc tính thay vì mộc thuộc tính trước kia. Lão muốn mình có thể chiến đấu mạnh mẽ để bảo vệ người thân của mình thay vì chỉ đứng sau hỗ trợ. Nghĩ xong việc Khương Thiên, lão lại phiền muộn đến việc của tên nghĩa tử. Kẻ khác đều cho rằng Nguyên Hạo đã thất bại trong việc cảm ngộ mà vong mạng nhưng Khương Thượng lại chắc chắn tin tưởng đứa con mình vẫn còn sống. Hư Vô linh căn là đệ nhất linh căn truyền thuyết thì làm sao dễ dàng tiêu tán như vậy chứ. Chỉ là cái cảm ngộ đơn giản ở linh giới mà có thể đánh bại được truyền kỳ của thần giới thì đúng là truyện cười khắp cõi thiên địa này rồi. Chỉ là bây giờ lão không biết thằng nghĩa tử mình đang ở nơi nào thôi. Nó không sợ gặp nguy hiểm trong tu luyện nhưng lỡ gặp kẻ thù mạnh mẽ thì đúng là có chuyện lớn rồi.

- Lo nghĩ cũng không thể giải quyết gì được. Việc bây giờ là dồn hết tinh thần tập trung tu luyện để cứu Thiên nhi ra trước đã.

Quyết định như vậy, ngày hôm sau Khương Thượng liền nói rõ ý định của mình với Lý Mạc và được lão tán đồng. Do đã tìm được người thừa kế và e sợ con yêu thú kia quay lại tấn công nên Lý lão đã di chuyển tất cả mọi người đến một nơi khác rất xa Địa Âm Sâm Lâm.

- Cứ bay theo hướng này sẽ đến Thương Bình quốc ở tận phía đông xa xôi. Nơi đó chủ yếu là các tông môn trung lập nên các người có thể trốn tránh tai mắt của bọn Quang Minh hội thuận tiện hơn. Bây giờ ta sẽ đưa tên thiếu niên này đến nơi tọa lạc bí mật của Âm Dạ tông để khảo hạch tiếp nhân truyền thừa. Chắc ít nhất vài

năm thời gian nữa chúng ta mới gặp lại nên Thiết Tử người hãy tự lo cho mình đi nhé.

Dần dò đơn giản vài câu, Lý Mạc liền túm lấy Khương Thượng rồi bay vút đi. Nơi mà lão cần đến là một trong những khu vực vô cùng nguy hiểm của đông đại lục có tên là khe núi tử thần. Đây cũng chính là lãnh địa của Âm Dạ Môn năm xưa, một cấm địa mà bất kỳ ai cũng phải né tránh từ xa. Bên trong khe núi này lúc nào cũng có sương mù bao quanh nên rất khó để quan sát xung quanh. Nghe nói có những yêu thú hay ma quỷ vô cùng đáng sợ luôn rình rập tấn công bất ngờ những kẻ nào dám xâm phạm vào khu vực này. Chỉ có những thành viên của Âm Dạ môn năm xưa mới biết cách ra vào nơi này an toàn mà thôi. Hiện tại, Lý Mạc đã dẫn Khương Thượng bay vào bên trong đám sương mù. Tên thiếu niên này khiến lão hết sức ấn tượng không chỉ ở tư chất cực kỳ nghịch thiên mà còn ở thái độ vô cùng bình thản của hắn. Chỉ là Ngưng Khí tầng một mà lại không hề e dè trước mặt cường giả hay do dự khi đi vào hiểm địa. Tên này không phải tâm lý quái thai thì chắc là mất cảm giác sợ hãi rồi.

- Người đã chuẩn bị tinh thần chưa? Lần khảo hạch cuối cùng này nguy hiểm còn cao hơn cái kiểm tra cảm ngộ nhiều bởi vì người sẽ thử thách với truyền thừa cao nhất của Âm Dạ môn bọn ta. Do tư chất tuyệt đỉnh nên người sẽ phải lựa chọn khảo hạch dành riêng cho vị trí trưởng môn của bản phái. Tất nhiên vì thế nên cấp độ khó khăn hơn khảo hạch đệ tử gấp rất nhiều lần đấy. Lý Mạc quay lại nhìn tên thiếu niên một cách hứng thú rồi đặt câu hỏi có chút hăm dọa. Thế nhưng Khương Thượng không hề tỏ ra quan tâm mà chỉ gật đầu kiên định một cái khiến lão phải thốt lên:

- Tốt, tốt. Có khí phách haha. Như vậy mới xứng là ứng viên cho Âm Dạ vương đời tiếp theo. Chào mừng người người đến với thế giới của bóng tối và giết chóc, thế giới mà chúng ta là chúa tể.

Một năm sau, trên hoang mạc Dã Mãng lớn nhất đông đại lục đang có một đội xe chở hàng đang di chuyển. Mặc dù diện tích rộng lớn trải dài tưởng như vô cùng

lại luôn có gió cát và lốc xoáy, thậm chí có cả yêu thú hết sức nguy hiểm nhưng hoang mạc này luôn có những đoàn người không ngừng qua lại. Họ chính là những thương nhân buôn bán giữa các nước hai đầu hoang mạc. Mỗi chuyến đi buôn đều là đem sinh mạng đi đánh cược nhưng tài lộc đem lại là cực lớn khiến ngày càng nhiều người dẫn thân vào con đường tơ lụa nóng bỏng này. Thậm chí, có rất nhiều nhà buôn giàu có hợp với nhau lại thành những thương hội lớn, tài lực hùng mạnh để phát triển sinh ý. Những thương hội này nghe nói còn có đủ năng lực để thuê cả quân đội để hộ tống những chuyến hàng đắt giá của mình nữa. Có điều đội xe mà chúng ta đề cập ở đây chỉ là một đoàn buôn rất nhỏ của một gia tộc mà thôi. Lúc này bọn họ đang dựng lều trại để ăn uống nghỉ ngơi. Cái nóng gay gắt của sa mạc khiến cho các đoàn buôn luôn di chuyển khá chậm và mất sức.

- Nhã nhi, con đem lương thực và nước uống cho tên thiếu niên kia đi. Hẳn mới tỉnh lại cần phải hồi phục lại sức lực nên cần ăn uống và nghỉ ngơi nhiều chút.

Một lão bản già nhất đoàn lên tiếng phân phó, xem chừng ông ta chính là gia chủ của gia tộc này. Từ trong đám người đang lay hay chuẩn bị bữa cơm chiều, một cô bé má lúm đồng tiền khá dễ thương vâng dạ mỉm cười thật tươi mang theo giỏ đồ ăn chạy ra.

- Cháu biết rồi Thái gia gia, Nhã nhi sẽ đi ngay.

Dáng vẻ khá tinh nghịch, cô nhóc tầm khoảng mười tuổi tung tăng đi về phía một xe chở đồ dùng cho mọi người đang đậu ở phía cuối đoàn. Cô bé vừa đi khuất thì một tên thiếu niên tầm tuổi Khương Thiên cau mày tỏ vẻ khó chịu hỏi lão già:

- Gia gia, tại sao chúng ta lại phải cứu tên rách nát nhà quê kia chứ. Đã vậy người lại kêu Nhã muội chăm sóc hẳn nữa. Mấy chuyện đó để lũ tôi tớ làm được rồi.

- Haha Phi nhi, gã thiếu niên này là do Nhã nhi tìm thấy khi y đang đang bất tỉnh trên sa mạc. Vì vậy con bé rất có hảo cảm với hẳn. Cứu người làm phước, coi như chúng ta tích chút công đức đi.

Lão già vuốt vuốt chòm râu trắng dài của mình cười nhân hậu trả lời đứa cháu

traí. Trong các tử tôn của mình, Nhã nhi là đứa cháu lão yêu quý nhất vì có tính tình nhân hậu, trong sáng. Còn thiếu niên đang không vui vẻ này cũng là cháu trai, còn là con trai độc nhất của trưởng tử của lão nữa. Nhưng tính tình của nó lại không được tốt cho lắm dù rằng khá sáng sủa thông minh. Nhã nhi lúc này đã leo vào trong gian chứa đồ của xe chở hàng, cô nhìn thấy thiếu niên cao gầy kia đã tỉnh lại và nhìn mình mỉm cười thật tươi.

- Nhã muội, muội lại mang đồ ăn cho ta sao. Thật là cảm ơn muội và mọi người đã cứu ta từ trong cát bụi sa mạc này trở về. Nếu không chắc ta giờ đã thành món ăn cho lũ quạ đen rồi

- Hihi, Nguyên Hạo ca ca mau dùng bữa đi. Ca phải mau chóng khỏe lại nếu không Nhã nhi sẽ không mang đồ ăn cho ca nữa đâu.

Cô nhóc lém lỉnh đối đáp rồi đôi tay nhỏ nhanh chóng đem vài ổ bánh mì, thịt nướng khô và rau củ ra. Du hành trên sa mạc thì việc nấu nướng thức ăn chín chỉ vào buổi tối thôi còn ban ngày mọi người chủ yếu dùng lương khô để tiết kiệm thời gian.

- Được được ta sợ muội rồi. Ca sẽ ăn sạch hết mọi thứ luôn, muội vừa lòng chưa?

- Ca ngoan hihi.

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện rất vui vẻ với nhau. Bỗng nhiên hàng loạt tiếng kêu thất thanh từ phía ngoài vọng vào khiến Nguyên Hạo cau mày.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Hành Trình Mới

- Muội ở yên trong này, để ca ra ngoài xem chuyện gì rồi tính sau.

Vén tấm rèm lên, Nguyên Hạo nhanh như cắt đã chạy đến gần chỗ tiếng la ó diễn ra. Hiện tại, cả đoàn đang bị một đám Trùng Sa Mạc vây vào giữa. Những con quái trùng này to lớn vô cùng, đường kính của chúng bằng cả vòng tay của người trưởng thành. Vài tên cao thủ võ lâm được thuê đi theo hộ tống đang múa may vũ khí nhưng bọn chúng nhanh chóng trở thành thức ăn của lũ trùng khổng lồ. Tên tiểu tử lúc này có thành kiến với Nguyên Hạo đang co ro núp dưới gầm một xe hàng, những hài tử khác thì đang được những người lớn trong tộc che chở. Lão giả tóc bạc nhìn tràng cảnh này thì ngược đầu thở dài tuyệt vọng.

- Cứ nghĩ Thái gia chúng có thể nhờ những chuyến buôn này mà níu kéo lại sinh ý của gia tộc. Không ngờ ông trời cũng muốn tuyệt đường của chúng ta. Thái Hoàng ta thật có lỗi với liệt tổ liệt tông, có lỗi với tôn tử và huynh đệ của mình.

Thái lão gia chủ lệ nóng tuôn rơi rồi bước về phía trước, lão không muốn thấy con cháu mình từng người bị sát hại nên chấp nhận hi sinh đầu tiên. Trong hoang mạc Dã Mãng này, gặp yêu thú đồng nghĩa với cái chết chắc chắn, không thể trốn chạy được. Chỉ có những thương đội lớn có quân đội cao thủ hộ vệ mới đánh đuổi được vài con yêu thú yếu ớt, còn nếu yêu thú quá đông và hung hãn thì bọn họ cũng bó tay. Bởi lẽ cho dù yêu thú chưa đạt nổi cấp một thì vẫn rất mạnh mẽ hơn con người nhiều, một con như vậy có thể địch lại trăm người khỏe mạnh chứ chả chơi.

Thấy con mồi tiến về phía mình, một con yêu trùng liền há cá mồm to lớn đầy rìa xúc tu đáng sợ lao đến. Đúng lúc này một thanh phi kiếm xé gió lao đến chém một đường xẻ con quái ra làm đôi trước sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người. Tiếp theo thanh phi kiếm không ngừng uy vũ tung hoành xả mấy con trùng nữa ra mấy khúc khiến cho cả bầy bọn chúng sợ hãi rít lên rồi đồng loạt chui xuống cát trốn

mất.

Núp sau một xe chở hàng, Nguyễn Hạo cũng không truy kích bọn yêu thú tiếp tục mà nhanh chóng thu phi kiếm lại rồi lặng lẽ trở về trong thùng xe mà mình cư trú. Hiện tại linh lực của hắn chỉ hồi phục được một phần nên chỉ có thể điều khiển thanh phi kiếm nhân cấp hạ phẩm thôi. Cũng may là lũ trùng này chỉ là chủng loại yêu thú yếu đuối, chưa thể gọi là yêu thú cấp một hạ cấp đúng nghĩa nữa nên hắn có thể dễ dàng liệt sát. Nếu mà gặp yêu thú cấp một hàng thật giá thật thì hắn chắc chỉ có thể né đi mà thôi. Do vậy nên việc cấp bách bây giờ Nguyễn Hạo đặt ra là tịnh dưỡng để mau chóng khôi phục lại thực lực tốt nhất của mình.

- Nguyễn Hạo ca ca, huynh trở lại rồi. Muội ở trong này thấy lo quá, tiếng kêu kinh khủng vừa rồi có phải quái vật không ca? Phụ thân, gia gia muội và mọi người có gặp chuyện gì bất trắc không?

Vừa thấy Nguyễn Hạo đi vào, Nhã Lệ liền chạy đến vội vã hỏi thăm. Nhìn hai mắt cô bé đỏ hoe, bàn tay túm chặt vành áo thì cũng đoán được cô lo lắng và sợ hãi thế nào. Xoa xoa đầu cô, Nguyễn Hạo dùng giọng nói ấm áp trấn an:

- Khi huynh vừa chạy ra thì thấy một đám yêu thú tấn công mọi người trong đoàn xe. Có vài hộ vệ bị chúng ăn thịt mất nhưng sau đó có một vị tiên nhân đã ra tay đuổi hết chúng đi rồi. Gia gia và phụ mẫu muội vẫn bình yên, muội cứ yên tâm đi.

- Tiên nhân là thần tiên có thể bay trên trời giống như gia gia muội kể đúng không Nguyễn Hạo ca ca?

Nghe người thân của mình đều an toàn, Nhã Lệ liền an lòng. Ngay lập tức cô bé lại xoay sang hỏi chuyện về vị thần tiên ra tay cứu giúp mọi người. Đúng là tính tình của trẻ con mà.

- Khụ khụ, huynh cũng không kịp thấy rõ nữa vì lúc đó huynh đang ở cách xa chỗ tiên nhân ra tay. Hay là muội hỏi thăm gia gia và mọi người xem, có thể họ chứng kiến rõ ràng hơn huynh đó.

Không biết trả lời như thế nào, Nguyễn Hạo đành di dời sự thắc mắc của cô bé chuyển sang các thành viên trong đoàn xe buýt.

- Dạ vâng, vậy mọi người phải ra bắt mọi người kể lại cho mọi người nghe mới được. Nguyễn Hạo ca ca nghỉ ngơi đi nha, ngày mai mọi người lại mang bữa ăn đến cho huynh nhé hihi.

Nở một nụ cười đáng yêu như thiên sứ, Nhã Lệ vội vã nhảy khỏi thùng xe ra ngoài rồi chạy vội về hướng gia gia của mình. Như vậy là mọi việc xong xuôi, Nguyễn Hạo dựa người và đóng rèm để chất đồ đạc rồi lấy ra một bông hoa màu đen huyền rất kỳ ảo. Ngắm nhìn một hồi không tìm ra manh mối gì, hắn lại cất nó vào rồi bắt đầu đã tọa hấp thụ linh khí khôi phục lại thực lực.

"Ầm ầm"

Nguyễn Hạo đang nhớ lại tình cảnh một năm về trước. Cả thế giới bắt đầu tan vỡ với tốc độ cực nhanh khiến hắn chỉ còn đứng yên chờ chết mà thôi. Bỗng nhiên một cánh cửa chói lóa hiện ra bên cạnh, không còn thời gian để suy nghĩ hắn bèn lao thẳng vào. Thoát khỏi thế giới với cánh đồng xanh vô tận, hắn lại lọt vào một không gian trắng xóa, bốn phía chỉ một màu trắng duy nhất không có gì khác nữa cả. Định tìm cách thoát thân thì Nguyễn Hạo đột nhiên cảm giác buồn ngủ dữ dội. Sau đó hắn chìm hắn vào mê mang không còn biết gì nữa, cho đến khi tỉnh lại đã thấy mình nằm trong sa mạc.

Toàn thân hắn khi đó không còn một chút khí lực nào cả, linh lực cũng cạn kiệt. Không ngờ một đời tu tiên lại chết đói khát trên sa mạc thì thật vô cùng trớ trêu, có điều ông trời vẫn còn thương xót hắn. Khi hắn kiệt sức ngất đi thì đoàn thương buôn của gia tộc họ Thái lại đi ngang qua và cũng chính cô bé Nhã Lệ kia đã phát hiện và cứu sống hắn. Mọi người trong đoàn đến giờ vẫn không ai biết hắn là tiên nhân, bản thân Nguyễn Hạo cũng không chắc đám người này tốt xấu ra sao nên cũng không tiết lộ ra thân phận của mình.

Còn đóa hoa màu đen kia không biết từ lúc nào lại nằm trong người hắn nữa. Mấy ngày qua Nguyễn Hạo đã cố gắng tìm hiểu nghiên cứu nhưng không phát hiện ra điều gì khác lạ cả. Do linh lực chưa hồi phục nên hắn cũng không quá cố gắng tra

xét nguồn gốc thật sự của đóa hoa. Điều hân lo ngại nhất là việc không thể câu thông với Tiểu Vô dù đã dùng mọi biện pháp có thể.

Chuyện xảy ra hôm nay, cả đoàn người Thái gia đều phán đoán là có tiên nhân giúp đỡ nhưng do vị cao nhân này không muốn ra mặt nên sau khi xong việc đã bỏ đi rồi. Những ngày tiếp theo của hành trình khá yên ả, mọi người không hề gặp phải yêu thú hay bất bão cát gì cả.

Sau một tháng rong ruổi, cuối cùng đoàn xe chở hàng cũng đến được một thành trì bên cạnh hoang mạc có tên là Thạch thành. Sở dĩ có tên như vậy cũng do thành này hoàn toàn được xây dựng từ những khối đá to lớn để có sức chịu đựng được những cơn bão cát sa mạc quét ngang thường xuyên. Phủ đệ của Thái gia nằm ngay trong thành, tuy không xa hoa tráng lệ nhưng cũng đủ lớn để cả mấy chục người cùng cư ngụ. Lần này hàng hóa thành công đem về sẽ giúp cho gia tộc có thêm nguồn thu nhập trong vài tháng. Thường thì một năm, Thái gia sẽ đi buôn hàng hóa hai lần, thời gian khác họ sẽ đem hàng hóa trao đổi về để bán ra thị trường tiêu thụ.

Lúc này Nguyên Hạo đã hồi phục được tám, chín phần linh lực của mình. Có điều do muốn trả ơn Thái gia và Nhã Lệ nên hẳn vẫn chưa muốn rời đi. Với lại hiện tại hẳn cũng cần xác định lại vị trí của mình, trong thời gian qua hẳn chỉ nói chuyện với Nhã Lệ nên thông tin có được khá ít ỏi. Được sắp xếp trú ngụ tạm thời trong một căn phòng khá khiêm tốn trong Thái gia, hẳn cũng không để tâm hay phàn nàn điều gì. Hai ngày sau khi hồi phủ, cô nhóc đáng yêu kia cùng với lão già gia chủ bỗng nhiên cùng nhau đến thăm hẳn.

- Nguyên Hạo ca ca, nếu huynh không có nơi nào để đi thì huynh ở lại nhà muội đi. Thái gia gia nhất định sẽ vui vẻ giữ huynh ở lại mà.

Vừa nói, cô bé con nháy nháy mắt nhìn về phía gia gia mình. Lão già chỉ biết lắc đầu cười khổ nói:

- Đứa cháu yêu này thật là...Thôi được rồi, chúng ta xem như cũng có duyên. Từ nay người đi theo Nhã nhi hỗ trợ nó việc quản lý kinh doanh của gia tộc đi.

- Quản lý kinh doanh? Ý của lão nhân gia người là...?

Nguyễn Hạo tỏ ra ngạc nhiên nhìn Nhã Lệ rồi lại quay sang lão giả với vẻ khó hiểu.

- Khả khả người đừng nhìn Nhã nhi nhỏ tuổi mà xem thường. Trí thông minh của con bé này hơn xa cả những kẻ trưởng thành trong gia tộc nhiều. Bình thường những ý tưởng kinh doanh hay quản lý nhân viên, sổ sách ta đều giao một tay nó chường quản đó. Có cháu gái như vậy lão già ta cảm thấy rất an ủi.

- Hìhi gia gia người đừng chọc cháu nữa. Nhã nhi còn phải ở bên gia gia để người dạy bảo nhiều hơn.

Cô cháu gái chu mỏ lên nịnh nọt nhảy vào lòng ông lão như một chú mèo nhỏ hết sức đáng yêu. Ông lão thì cười tươi rói đến không ngậm mồm lại được, rõ ràng đây chính là viên minh châu quý giá nhất của lão rồi. Nguyễn Hạo đứng một bên cũng ôn nhu nhìn Nhã Lệ, cô bé này đúng là ai nhìn thấy cũng muốn cũng có hảo cảm yêu thích không thôi.

- Được, nếu Thái lão gia không chê thì tại hạ xin làm phiên mọi người một thời gian vậy.

- Tốt tốt, từ nay mọi người đều là người của Thái gia tộc. Người cứ cố gắng, chúng ta sẽ không bạc đãi nhân tài đâu. Ta tên là Thái Hoàng, sau này người gọi là Hoàng lão cũng được. Bây giờ ta có việc phải xử lý, Nhã nhi sẽ sắp xếp và giới thiệu mọi thứ sơ lược cho người nắm rõ.

Nói xong Thái Hoàng lão nhanh chóng rời khỏi. Lúc quay lưng đi, khuôn mặt lão trở nên sầu muộn, những điều này Nguyễn Hạo đều quan sát thấy được. Có điều hẳn là người không thích bao đồng, khi nào thuận tiện thì sẽ ra tay giúp đỡ trả ơn sau. Giúp người khi hoạn nạn mới đạt được giá trị cao nhất, quá nhiệt tình nhiều khi sẽ làm ơn mắc oán. Kẻ ngu quá tất chết, người khôn quá cũng phải chết, chỉ có trí giả biết thức thời mới tồn tại. Biết lúc khôn, biết lúc dại, biết thời biết thế tạo nên truyền kỳ.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Bờn Cột Lâm Vĩnh

Nằm sát bên hoang mạc Dã Mãng rộng lớn, Thạch thành là một đầu mối giao thông quan trọng của Thổ Bình quốc. Các thương đội lớn nhỏ liên tục xuất nhập thành, lượng hàng hóa giao dịch vô cùng phong phú. Một thị trường béo bở như vậy tất nhiên rất nhiều thế lực lao vào xâu xé. Chín phần phường thị trong thành được hai đại gia tộc là Lâm gia và Bành gia cùng với Nhật Nguyệt thương hội chia nhau quản lí. Trong đó, Nhật Nguyệt thương hội có thực lực mạnh mẽ nhất vì họ là thương hội lớn xếp thứ ba trên Lạc Thần đại lục. Sinh ý của họ trải dài suốt cả năm phần đại lục riêng lẻ, ở Thạch thành này chỉ là một chi nhánh cực kỳ nhỏ bé của Nhật Nguyệt thương hội mà thôi. Một sợi lông con hổ thì cũng đáng sợ hơn mấy con kiến hôi thế lực địa phương nhiều nên ngoài mặt là ba thế lực phân tranh nhưng thực tế hai gia tộc kia không hề dám đụng chạm gì đến họ cả.

Tiếp đến là Bành gia, một thế lực lâu đời, họ kinh doanh mấy trăm năm căn cơ thâm sâu. Nghe nói hằng năm gia tộc này bỏ rất nhiều tiền để duy trì quan hệ với các quan lại quyền cao chức trọng ở kinh thành để làm hậu thuẫn. Khác với Bành gia, gia tộc họ Lâm lại mới nổi lên trong vòng vài năm trở lại đây. Nghe nói con trai trưởng của gia chủ Lâm gia đã được một tông môn thu nhận. Vì tư chất cực tốt nên hẳn rất được ưu ái, ngay cả gia tộc cũng dựa vào quan hệ này mà lên như điều gặp gió.

Ngoài ba thế lực vừa kể, một phần phường thị buôn bán còn lại thuộc về những gia tộc trung lưu và nhỏ khác. Trong đó, Thái gia cũng được xem là một gia tộc có sinh ý tạm ổn. Sau khi nắm rõ được tình hình phân bố thế lực và thị trường ở Thạch thành, Nguyên Hạo gật gù cảm thấy thú vị. Dù ở thế giới nào thì việc kinh doanh cũng luôn cần một thế lực phía sau chống đỡ. Xem ra hoàn cảnh Thái gia này cũng khá bấp bênh, vừa phải cạnh tranh với các gia tộc nhỏ khác lại phải e sợ ba đại thế lực chèn ép. Haiz, sống lang thang như ca đây có vẻ thoải mái hơn nhiều a.

- Nguyên Hạo ca ca, thật ra mọi người nghe gia gia kể lại Thái gia vốn là một đại gia tộc rất giàu có. Sau đó vì đắc tội kẻ xấu nên gia tộc bị áp bức đến tiêu điều. Cuối cùng vì để duy trì gia tộc, gia gia đã dắt cả gia tộc bỏ chạy đến Thạch thành này để lánh nạn. Giờ đây, Thái gia chỉ còn là có thể duy trì sinh kế thôi, rất khó trở lại huy hoàng như xưa. Dù vậy, mọi người có niềm tin mình sẽ giúp gia gia thực hiện được mơ ước vực dậy gia tộc của người.

Nhã Lệ vừa đi kiểm tra các quầy buôn bán hàng hóa của Thái gia vừa kể cho Nguyên Hạo nghe về gia tộc của mình. Việc lên cao như núi rồi lụi tàn như rớt xuống vực sâu là chuyện hết sức bình thường của nhân sinh. Có điều Nguyên Hạo đánh giá cao thái độ dứt khoát của lão Thái Hoàng, dám từ bỏ tất cả để tìm đường sống cho gia tộc mình. Tư Mã Ý từng nói còn sống rất tốt, sống có thể thay đổi sai lầm, có thể giành lại thiên hạ. Nguyên Hạo hẳn rất đồng tình với câu nói này, khí tiết có thể nuôi sống mấy chục gia quyến sao? Nam nhi cái khó không phải là đao kẻ cổ mà là cúi đầu trước kẻ khác. Hi sinh cái tôi vì đại nghĩa, người này tuyệt đối xứng đáng được tôn trọng.

Sau khi đi một vòng kiểm tra tình hình buôn bán và sổ sách, Nhã Lệ cùng Nguyên Hạo cùng nhau đi dùng bữa trưa. Theo giới thiệu của cô bé, họ lựa chọn từ lâu khá nổi tiếng ở Thạch thành là Thiên Ý Lâu. Sau khi bước vào, hai người liền lựa chọn một bàn nhỏ trên lầu hai ngay sát cửa sổ để ngắm nhìn cảnh quan xung quanh. Tuy là tiểu thư của gia tộc nhưng Nhã Lệ rất hòa đồng và giản dị, cô bé không bao giờ đòi hỏi sơn hào hải vị mà chỉ chọn những món ăn khá bình dị không hề mắc tiền. Bữa cơm diễn ra khá ngon miệng và vui vẻ, Nguyên Hạo kể đủ thứ chuyện cổ tích từ địa cầu cho cô bé nghe khiến cô nhóc bị lôi cuốn đến quên cả thời gian. Khi chuẩn bị tính tiền ra về, đột nhiên một toán thiếu niên ăn mặc sang trọng xuất hiện và đi về phía bàn ăn của họ.

- Nay Thái Phi, đây không phải cô em họ dễ thương trường quản kinh doanh gia tộc của người đấy chứ? Tại sao lại dùng bữa với một tên hạ nhân nghèo hèn rách nát như thế? Thật là mất phẩm vị quá đấy.

Một tên mập mạp trong đám lên tiếng châm chọc bẽ điu. Thiếu niên tên Thái Phi kia chính là người có thành kiến với Nguyên Hạo lúc ở hoang mạc. Bây giờ lại

nghe đám bằng hữu châm dầu vào lửa khiến mặt gã tối sầm lại, định bước qua giáo huấn tên đáng ghét không an phận kia.

- Khoan đã, người mang khuôn mặt như vậy sẽ khiến Nhã Lệ tiểu thư sợ hãi đấy. Cứ để bốn công tử giải quyết việc này cho.

Một tên thiếu niên cũng tầm mười bốn tuổi kéo vai tên Thái Phi lại mỉm cười nói khẽ. Nhìn trang phục của gã có thể đoán ra ngay được gia thế vô cùng giàu có. Tên nhóc Thái Phiên do dự một chút rồi gật đầu nói:

- Được, Lâm Vĩnh người muốn làm gì thì cứ xuống tay nhưng nhớ không được tổn thương hay ức hiếp biểu muội của ta.

- Yên tâm đi haha.

Cười sáng khoái, tên thiếu niên họ Lâm đi thẳng đến trước mặt Nhã Lệ rồi ra vẻ tiêu soái nói:

- Tại hạ Lâm Vĩnh, là con thứ hai của gia chủ Lâm gia Thạch thành, nghe danh Nhã Lệ tiểu thư của Lâm gia tuổi nhỏ nhưng tài sắc hơn người. Nay được diện kiến thật là vinh hạnh, không biết tại hạ có thể cùng ngồi đối ẩm với tiểu thư hay không?

- Xin lỗi Lâm huynh, hiện tại muội đang dùng cơm với Nguyên Hạo ca ca nên đành hẹn huynh khi khác vậy.

Nhã Lệ tỏ ra không thích thú nhưng vẫn phải lịch sự từ chối. Lâm gia ở Thạch thành chính là một thế lực đang lên như mặt trời ban trưa, nếu như đắc tội họ có thể ảnh hưởng đến sinh kế của gia tộc. Mặc dù còn nhỏ nhưng cô nhóc này lại thấu hiểu những vấn đề quan trọng trong ứng xử và giao tiếp bên ngoài.

- Người là Nguyên Hạo?

Tên thiếu gia họ Lâm thần thái ngạo mạn xoay qua ra vẻ bề trên hỏi kẻ dưới.

- Đúng vậy, ca đây chính là Nguyên Hạo đỉnh đỉnh đại danh, người gặp người thương, hoa thấy hoa nở đây. Chú em muốn xin chữ ký của ca phải không?

Nguyên Hạo chẳng những không tỏ ra bất mãn điều gì mà còn vô cùng nhiệt tình cười nói vỗ vỗ vai đối phương nữa chứ. Khả khả, chú em tuổi gì mà chơi trò ngựa non háu đá với ca. Lúc ca đây đi làm kiếm cơm, lăn lộn giang hồ thì chú mày chỉ là thằng nhãi quần tã khóc lóc đòi sữa thôi nhé. Thoáng sững người một chút, Lâm Vĩnh mới hiểu ra vấn đề. Không ngờ một tên hạ nhân mà lại dám bõn cợt bõn thiếu gia sao. Được, muốn giỡn thì ta giỡn với người. Quyết tâm gỡ gạc trả thù, Lâm thiếu gia liền cười lớn như rất thú vị trước câu trả lời của Nguyên Hạo.

- Haha người cũng thật là hài hước. Nhưng bây giờ bõn thiếu gia có việc phải tâm sự với Nhã Lệ tiểu thư. Đây là ngân phiếu một trăm lượng bạc, người cầm lấy mua thứ gì mình muốn đi. Nếu thiếu thì cứ nói, Lâm gia ta rất giàu có nha.

Móc từ trong người ra tờ ngân phiếu, Lâm Vĩnh cười đắc ý. Lương một tên nhân viên quèn ở mấy cửa hàng buôn bán cao lắm chỉ khoảng mười lượng một tháng. Một lần ra tay đã bằng cả năm lương của bọn hạ nhân, thiếu gia ta thật là hào phóng mà. Lạ lùng là Nguyên Hạo vừa nhìn thấy tấm chi phiếu thì vội vàng chụp lấy rơm rớm nước mắt. Nhìn thấy cảnh này cả đám thiếu niên cười ồ lên đây mìa mai châm chọc. Thế nhưng câu nói tiếp theo Nguyên Hạo thốt ra lại khiến cả đám im bật.

- Lão thiên ơi, từ đó đến giờ ca toàn xài vàng khối chứ có thấy tờ bạc lẻ này đâu. Lâm Vĩnh người thật đáng thương nha, gia cảnh cơ hàn khó khăn như vậy thì phải nói sớm. Lại đây, ca đưa vài cục vàng hắng ngày ca ném cá chọi chim mang về mà mua bào ngư vi cá ăn đỡ đói. Thật là tội nghiệp quá, ta vốn lương thiện, thấy cảnh như vậy lại không cầm được nước mắt a.

"Cạch cạch"

Cả trăm thỏi vàng nén hàng thật giá thật được Nguyên Hạo đặt trên bàn từ lúc nào. Cả đám thiếu niên khi thấy nhiều vàng như vậy thì lóa cả mắt, bọn chúng tuy là công tử con nhà gia thế nhưng tiền tiêu vật bình thường mang theo cũng vài trăm lượng bạc là cùng. Không ngờ tên hạ nhân nhìn rách nát như vậy mà chỉ cần vung nhẹ tay lại dễ dàng lấy ra cả một gia tài như thế. Cả đám do quá rung động nên không ai để ý Nguyên Hạo lấy cả đồng vàng ra như thế nào cả. Mặt mày Lâm Vĩnh

lúc này đỏ cả lên, gã có cảm giác như tự tát vào mặt mình. Hắn định dùng tiền để khi nhục đối phương không ngờ tên kia lại dùng cả đồng vàng đè bẹp mình. Nếu gã hạ nhân này mà nghèo thì ta là cái gì chứ. Chẳng phải còn thua cả ăn mày sao? Không dám ở lại đôi co với Nguyên Hạo thêm tí nào nữa, Lâm Vĩnh mang theo ánh mắt oán độc dặt cả đám thiếu niên vội vã rời khỏi.

- Hoan hô, Nguyên Hạo ca ca giỏi quá, đuổi hết cả bọn khó ưa đi hết rồi. Mà sao huynh lấy đâu ra nhiều vàng như vậy?

Nhã Lệ đợi cả đám Lâm Vĩnh đi mất mới nở nụ cười khả ái quẩn lấy Nguyên Hạo hỏi chuyện.

- Haha huynh cũng giàu có gì đâu. Chẳng qua đối với lũ dùng mắt chó nhìn người thì huynh phải dùng biện pháp đặc biệt để xử lí. Nghệ thuật ứng xử không phải là cứ hung hăng nói to quát lớn là thắng được kẻ khác đâu Nhã muội.

Cầm chén trà lên nhâm nhi, Nguyên Hạo cười đùa trả lời nhưng Nhã Lệ có vẻ lo lắng nói:

- Nhưng huynh đã đắc tội với tên Lâm Vĩnh đó rồi. Muội sợ hắn sẽ tìm cách trả thù, huynh phải cẩn thận.

- Hahaha huynh cũng mong chờ xem tên đó sẽ trả thù huynh như thế nào.

Nguyên Hạo nhìn ra ngoài cửa sổ nở nụ cười quỷ dị. Thạch thành Lâm gia, trò vui của ca chỉ mới bắt đầu thôi.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Thiên Tài Kinh Doanh

"Thương nhân". Hai từ này ta có thể hiểu là người làm thương nghiệp nhưng cũng có hàm nghĩa khác chính là "hại người". Bởi lẽ trước lợi ích trước mắt, bao nhiêu người có thể tránh khỏi việc lòng tham che mắt. Rất nhiều người cho rằng thương trường như chiến trường, cá lớn nuốt cá bé. Sức mạnh của quyền lực và tiền tài sẽ giúp mình độc quyền trên thị trường, điều này là đúng hay sai?

- Nhã nhi chúng ta cần phải thay đổi chiến lược kinh doanh của Thái gia. Huynh có một vài ý tưởng để hàng hóa của chúng ta sẽ bán đắt như tôm tươi, muội có muốn nghe không?

Nguyên Hạo cười mỉm tỏ vẻ thần bí rồi thì thầm to nhỏ với Nhã Lệ. Cô bé lúc đầu còn không hiểu chuyện gì nhưng sau khi nghe xong sáng kiến của hấn thì hai mắt sáng rỡ, đôi môi chu lên tỏ vẻ hào hứng.

- Thật là ý tưởng quá độc đáo. Tuy muội không biết nó có thành công hay không nhưng muội tin tưởng Nguyên Hạo ca ca.

Quơ quơ nắm tay nhỏ xíu của mình lên, Nhã Lệ muốn thể hiện sự ủng hộ của mình đối với Nguyên Hạo khiến hấn cảm thấy xúc động. Cô bé nhìn ngây thơ này mỗi ngày phải lo lắng mưu toan cho sinh kế của gia tộc thay vì được vô tư chơi đùa như những đứa trẻ khác ở tuổi mình. Đột nhiên hấn cảm thấy một sự đồng cảm sâu sắc với bóng dáng bé nhỏ trước mặt. Đưa bàn tay lên vuốt nhẹ mái tóc Nhã Lệ, Nguyên Hạo trù mến nói:

- Có huynh ở đây muội cứ yên tâm, kẻ nào dám ức hiếp Nhã nhi, huynh sẽ lột sạch quần áo của hấn treo trên bờ thành haha.

Hai bóng người một cao một thấp cứ như vậy cười nói vui vẻ trở về Thái phủ.

Tiếp theo sau đó, một loạt thay đổi đã diễn ra ở các cửa hàng của gia tộc. Những quầy hàng của họ dán lên rất nhiều bố cáo mang nội dung mới lạ, chưa từng có ở Thạch thành, thậm chí là linh giới này.

"Giảm giá hai phần cho da thú thượng hạng trong vòng mười ngày"

"Mua hai tặng một, nhanh chân thì còn. Bình hoa thủ công tinh xảo đây, ưu đãi này chỉ có trong vòng ba ngày thôi"

"Đăng ký làm khách hàng thân thiết sẽ được giảm giá hai thành khi mua sản phẩm được liệt kê của chúng tôi."

"Mua số lượng trên một trăm cân rượu sẽ được giảm giá một thành, mua càng nhiều giảm càng cao đây."

"Giới thiệu bạn bè đến mua sẽ có hoa hồng, giới thiệu càng nhiều thì kiếm bạc càng nhiều đây."

Rất nhiều tờ rơi viết những dòng chữ tương tự như thế được phân phát trên khắp các nẻo đường phố. Ngoài ra, khi nhận tờ rơi người đọc còn được phát một phần quà nhỏ lưu niệm như bánh trái nữa. Tất nhiên khối lượng quà tặng rất nhỏ bé nhưng khiến vô số người dân hồ hởi lao đến để nhận tờ rơi. Sự kiện này khiến cho các cửa hàng của các gia tộc nhỏ và cả những thế lực lớn đàm tiếu cười nhạo, họ cho rằng đây là bí quá hóa liều, bày ra mấy trò kịch cỡm mua vui. Đã thế còn tặng quà nữa chứ, tiền chưa vào túi đã bỏ ra không công cho kẻ khác, trên đời này có kẻ nào ngu như thế chứ. Ngay chính bên trong Thái gia cũng có nhiều người tỏ ra bất bình trước những sự kiện này, Thái Phi và phụ thân của hắn là Thái Khiết cực lực đả kích những thay đổi do Nguyên Hạo và Nhã Lệ thực hiện.

- Đây đúng là trò cười cho thiên hạ mà, tại sao Thái gia gia người lại đồng ý cho Nhã Lệ và tên người lạ này lãng phí tiền tài của gia tộc như vậy? Chúng ta không phải là tam đại thế lực mà xem bạc trắng như cỏ rác được.

- Đúng vậy, theo cháu thì Nhã muội chỉ bị tên kia đầu độc dụ dỗ nên mới làm ra chuyện này. Cần phải đuổi hắn ra khỏi Thái gia ngay.

Hai phụ tử này kẻ xướng người bè không ngừng lên tiếng phản bác chiếc lược quảng bá của Nguyên Hạo đề ra. Có điều hai tên kia la lối thế nào thì hẳn vẫn tỏ ra khá bình thản, giống như những lời kia chỉ là gió thổi qua tai mà thôi. Ngồi trên ghế gia chủ, Thái Hoàng vẫn im lặng nhìn một lượt khắp mọi người trong tộc rồi quay sang cười với Nhã Lệ ôn hòa hỏi:

- Nhã nhi, những việc hôm nay là như thế nào? Con có thể giải thích rõ cho gia gia nghe được không?

Nghe ông mình hỏi, cô bé liếc nhìn sang Nguyên Hạo đôi mắt cầu cứu. Thấy thế, hẳn cười xòa một tiếng rồi bước ra ôm quỳền với Thái lão rồi nói:

- Bẩm Thái lão gia, những hoạt động đặc biệt ngày hôm nay của các cửa hàng gia tộc là do chính tại hạ đề xướng và chủ trì. Nhã nhi chỉ là hỗ trợ cho tôi mà thôi.

- Do người, người có biết việc làm đó tốn kém bao nhiêu ngân lượng của Thái gia không? Chưa tính nhân lực buôn bán phải đi phát mấy tờ giấy gì đó của người nữa khiến cho cửa hàng bỏ trống làm thiếu hụt nhân viên bán hàng nữa.

Lý lão gia chủ trầm giọng chất vấn. Lão không có thành kiến gì với thiếu niên này, thậm chí còn có một chút hảo cảm nữa. Thế nhưng sự việc hôm nay hẳn đã đi quá xa rồi, ảnh hưởng về vật chất lẫn danh dự của gia tộc đều bị tác động cả.

- Tại hạ biết rõ. Xin Thái lão hãy cho ta và Nhã lệ bảy ngày, bảy ngày sau nếu như ta không thể khiến sinh ý của gia tộc tăng lên thì ta nguyện sẽ đền bù tất cả tổn thất và rời khỏi Thái gia này.

Ánh mắt nghiêm nghị, Nguyên Hạo kiên định tuyên bố. Đối phó với những tình huống này chỉ có kết quả thực tế mới chứng minh được giá trị của mình, cãi chày cãi cối cũng không được gì cả. Trông thấy khí thế và sự tự tin mãnh liệt của chàng trai trẻ, Thái Hoàng vuốt vuốt chòm râu bạc rồi gật gù đáp:

- Được, vì Nhã nhi ta sẽ tin người một lần. Bảy ngày sau ta muốn có một câu trả lời.

- Được, một lời đã định, nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy haha.

Cúi đầu chào Thái lão xong, Nguyên Hạo phất tay áo bước từng bước đầy hào khí ra khỏi đại sảnh. Trên miệng hắn vẫn còn giữ nụ cười cợt thâm thúy, mọi người cười ta ngu muội, ta ngạo chúng sinh vô tri. Không cần chờ đợi quá lâu, chỉ ba ngày sau kết quả lợi tức trên sổ sách đã khiến cho cả Thái gia giật mình.

- Mặc dù giá bán ra không như mong đợi, thậm chí là khá rẻ nhưng số lượng sản phẩm tiêu thụ rất nhanh chóng. Hiện tại các cửa hàng chúng ta luôn đông nghẹt khách hàng, thật sự là một kỳ tích.

Sau khi nghe vị lão giả chuyên thống kê giấy tờ sổ sách của các cửa hàng gia tộc thông báo kết quả buôn bán, điềm tĩnh như Thái Hoàng cũng đứng bật dậy và cầm lấy sổ sách xem tỉ mỉ lại một lượt.

- Haha, thiên tài. Nguyên Hạo, lão già ta thật quá xem nhẹ cậu rồi. Không ngờ tài nghệ kinh thương của cậu lại đáng gờm như vậy. Xem ra Thái gia có thể yên tâm sinh sống thời gian dài rồi.

Ngửa mặt lên trời cười lớn, Thái lão gia chủ hết sức hứng khởi. Đã lâu rồi lão không vui vẻ hào hứng như vậy, nếu mọi chuyện cứ tốt đẹp như thế thì tương lai gia tộc cũng có thể trụ vững ở Thạch thành này. Nguyên Hạo cũng không ý kiến gì mà chỉ cười nhạt cho qua, cuộc chiến chân chính vẫn còn ở phía sau.

Mười ngày trôi qua, cả thành rung động vì hiệu quả của phương pháp quảng cáo tuyên truyền lẫn khuyến mãi của các quầy hàng của Thái gia. Cứ nhìn hàng đoàn người xếp hàng từ sáng sớm để mong mua được món hàng trước khi khuyến mãi kết thúc là mọi người có thể hiểu được sự lợi hại của phương pháp kinh doanh này. Lúc này, ngay cả những thế lực lớn cũng bắt đầu tặc rịch. Bọn họ bắt chước những phương thức mà Nguyên Hạo bày ra, thậm chí còn khuyến mãi lợi ích nhiều hơn nữa. Chính vì điều này mà chỉ một, hai hôm sau, lượng khách hàng lại ùa về phường thị của ba đại thế lực kia.

Nhìn báo cáo sổ sách tài chính, Thái Hoàng như rơi từ trời cao xuống hố sâu vạn trượng. Niềm vui nho nhỏ của lão mới chớm nở đã vụt tàn, ông trời thích trêu

người a. Tộc nhân Thái gia cũng thờ dài ngao ngàn, bọn họ cũng hiểu tài lực và uy quyền của ba thế lực kia quá lớn. Những kẻ đó nhất định sẽ không để cho những gia tộc nhỏ bé như Thái gia có cơ hội chuyển mình chen chân vào thị phần độc quyền của họ được. Nhã Lệ ngồi một bên an ủi ông của mình đồng thời cũng đưa mắt đảo dác tìm kiếm Nguyên Hạo nhưng gã đã biến đi đâu mất tăm. Mọi người cũng không ai còn chú ý đến hắn nữa, họ đều cho rằng giờ phút này hắn vì phương pháp kinh doanh phá sản mà trốn vào một xó nào rồi.

- Chà, mấy con sâu này to thật nhỉ!

Đứng dưới thân một cây cao lương mọc rất cao, bông khá to trông vô cùng trĩu nặng. Trong tay Nguyên Hạo là vài cành cây hắt vừa bút xong, lộ ra bên trong thân cây rất nhiều sâu hại đang lúc nhúc. Nhìn về phía chân trời xa xa hoàng hôn đang buông xuống, hắn lặng lẽ một mình bước đi và suy tính cho những bước đi tiếp theo.

Âm thầm trở về Thái gia gặp Nhã lệ, Nguyên Hạo yêu cầu cần huy động số lượng lớn tiền bạc, của cải cho kế hoạch của mình. Tuy là chương quản công việc của gia tộc nhưng việc xuất ra vốn liếng không phải là việc dễ dàng gì cho cô nhóc. Thế nhưng đã hứa là sẽ ủng hộ Nguyên Hạo hết mình nên Nhã Lệ đã âm thầm đem số vốn lưu động và dự trữ có thể đem cho hắn. Cầm cả một sấp ngân phiếu trong tay, Nguyên Hạo nhìn cô bé thật lâu rồi hỏi:

- Muội giao cho ta một lượng lớn tài lực và của cải gia tộc như vậy không sợ ta sẽ bỏ trốn sao? Hoặc giả ta thất bại thì muội sẽ gặp phiền phức rất lớn đó.

- Lần trước ở tù lâu huynh đã đem ra nhiều vàng như thế thì cần gì phải lừa dối Nhã nhi. Với lại muội đã từng hứa sẽ ủng hộ huynh thì muội nhất định phải thực hiện đến cùng. Muội có niềm tin kỳ lạ là huynh nhất định sẽ không làm muội thất vọng đâu. Gia gia từng nói đôi lúc phải dùng cả trái tim để cảm nhận và đưa ra quyết định nên lần này muội đã lựa chọn theo cảm giác của mình. Thôi, huynh mau

đi lo công việc sớm đi, muội chờ tin vui của huynh.

- Haha, nhân sinh không uổng kiếp người. Huynh sẽ trả lại muội gấp trăm lần số vốn này.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Ai Cũng Có Ngày Mưa Không Mang Dù

“Trị sinh chi chính đạo dã, nhi phú giả tất dụng kỳ thăng.” (Chính trị đi theo đường chính đạo, người giàu có tất dùng điều kỳ lạ để thăng).

Ung Bá bán quấy, Trùng Thị bán thịt... Bao nhiêu tấm gương đã làm giàu bằng chính những bí quyết kỳ lạ của mình. Thiên hạ này không có kẻ nghèo mãi mãi, chỉ có kẻ không biết cách làm giàu mà thôi. Sau khi nhận ngân lượng từ Nhã lệ xong, Nguyên Hạo bí mật đập phi kiếm phóng ra khỏi Thạch thành. Theo bản đồ địa lý mà hắn tìm hiểu được mấy ngày nay thì Thổ Bình quốc nằm rất xa về phía tây của đông đại lục. Là một trong những nước bao quanh hoang mạc Dã Mãng, nông nghiệp của quốc gia này khá thiếu thốn nên nạn đói xuyên xảy ra. Vì vậy, triều đình thường phải mua thêm lương thực hằng năm từ các quốc gia khác để tiếp tế cho dân chúng. Bay suốt nhiều ngày liền, cuối cùng hắn cũng đến được những quốc gia màu mỡ trù phú. Tại đây Nguyên Hạo đã dùng tất cả ngân lượng mà Nhã lệ đưa cho cũng như tất cả vàng bạc của mình để thu mua lương thực. Sau khi chuyển tất cả vào nhẫn trữ vật, hắn bắt đầu quay trở về. Theo tính toán của hắn, thiên hạ đã bắt đầu rồi.

Đúng như Nguyên Hạo dự đoán, sau khi hắn rời khỏi Thạch thành bốn ngày thì đại dịch sâu bệnh xuất hiện. Hầu như toàn bộ hoa màu, cây cối đều bị chúng ăn sạch. Thành chủ đã rất cố gắng huy động quân đội lẫn quần chúng nhưng vô vọng. Không còn lúa thóc, rau quả, mọi người phải ăn đến thịt da súc để duy trì. Đến khi gia súc không còn thậm chí nhiều gia đình phải chuyển sang ăn cả trâu bò ngựa. Đến cuối cùng thì không còn gì để ăn nữa cả, cả thành lâm vào khủng hoảng chưa từng có. Vào thời điểm này, giá của một miếng thịt khô có thể mua bằng vàng khối nhưng cũng không ai dại mà đem lương thực ra bán. Lúc sống chết thì những thỏi bạc vàng óng ánh kia khác gì sỏi đá cơ chứ, thế mà người đời vẫn cứ khư khư giữ lấy như giữ mạng vậy.

Trong tràng cảnh tiêu điều này, Thái gia cũng lao đao không kém. Tất cả mọi người mọi bữa chỉ húp cháo loãng hoặc gặp một tí xíu thịt để sống qua ngày. Đúng lúc này Nguyên Hạo đã trở về mang theo rất nhiều lương thực phẩm khiến Nhã Lệ giật mình tròn xoe mắt của mình. Tiếp theo, hắn liền đem thực phẩm ra bán với giá cực cao cho các gia tộc khá giả và tam đại thế lực. Tiền vốn là thứ không hề thiếu đối với những tầng lớp này nhưng mỗi ngày hắn cũng chỉ bán ra một số lượng nhất định lương thực mà thôi. Ngày qua ngày, giá của thực phẩm cứ tăng lên theo bội số khiến nhiều thế lực tỏ ra khó chịu. Có điều Nguyên Hạo lại đưa ra lý do thực phẩm càng lúc càng khan hiếm, nếu người không mua thì về chết đói đi. Dù rất oán giận nhưng bọn nhà giàu phú hộ đến các gia tộc đều phải cắn răng bỏ số tiền khổng lồ mua thức ăn mà thôi. Đến lúc này vấn đề mới xảy ra, Bành gia đưa cả trăm tên thủ hạ đến điểm buôn bán lương thực của Thái gia để gây rối cướp đoạt.

- Chúng mày khôn hồn thì giao hết lương thực ra, nếu không đừng trách bọn ta ra tay ác độc.

Một tên râu tóc bờm xồm, tướng mạo to lớn, tay cầm đại đao đứng ra quát tháo. Có điều hắn chưa oai phong được bao lâu thì đã thấy toàn thân nhẹ bồng, mây trời lững lờ, gió thổi vi vu bên tai.

- Ách... lão tử đang bay sao?

Chỉ một động tác nhẹ nhàng, Nguyên Hạo đã ném gã bay xa mấy trăm thước. Đám còn lại thấy thủ lĩnh bị đánh hạ thì điên tiết xông vào nhưng kết quả của bọn này cũng không khá hơn là mấy. Chỉ một lát sau, người dân quanh đó ai cũng nhìn thấy một cái núi nhỏ bằng người thật đang nằm chồng lên nhau. Tên nào cũng sứt tai gãy gọng kêu la thảm thiết, ánh mắt tràn đầy vẻ không tin tưởng. Móa, không phải nói Thái gia chỉ là gia tộc nhỏ xíu thôi sao, ở đâu chui ra cái tên nhóc quái vật như thế này? Lực sĩ cũng không thể ném người dễ dàng như ném cục đá ven đường như vậy đi nha. Phủi phủi tay áo của mình, Nguyên Hạo nhàn nhã dắt Nhã Lệ bước đến gần "núi người" cười khẩy nói:

- Một lũ vô dụng, chỉ giỏi lấy đông hiếp yếu. Lần này ta nhẹ tay cho, nếu còn có ý định cướp đoạt lương thực thì ta sẽ bẻ gãy hai tay hai chân của bọn bây. Về nói

cho Bành gia biết, người khác mua lương thực thì giá cả bình thường. Còn Bành gia mua thì phải trả gấp đôi, biết không? Nếu còn có ý đồ gì khác thì ta sẽ tăng lên gấp mười đấy hắc hắc.

Cảnh cáo đám cầu nô tài của Bành gia xong, Nguyên Hạo lại tiếp tục việc buôn bán của mình. Chứng kiến cảnh tượng bá đạo như thế, ai nấy đều ngoan ngoãn xếp hàng mua lương thực mà không hề than phiền hay ý kiến gì nữa cả. Giỡn sao, mấy tên to xác kia còn bị tên thiếu niên trẻ tuổi này ném như đồ chơi thế kia. Chỉ có kẻ nào ngại mình sống quá lâu rồi mới muốn thử cảm giác bay lượn có một không hai như vừa rồi thôi.

- Nguyên Hạo ca ca, huynh thật là mạnh quá. Mấy tên kia bị con gấp đôi huynh mà vẫn bị huynh ném một cách dễ dàng. Huynh dạy muội được không?

Nhã Lệ đi bên cạnh kéo kéo tay áo của hãn nài nỉ. Trong mắt cô bé này thì hình tượng của hãn bây giờ cũng không thua thần tiên là mấy, vừa giỏi kinh doanh lại rất mạnh mẽ nữa chứ. Nghe câu nói ngô nghê của Nhã Lệ, Nguyên Hạo xoa xoa đầu cô nhóc nói:

- Haha, sau này Nhã nhi lớn huynh sẽ dạy muội. Mau bán hàng xong sớm để chuẩn bị cho buổi tối nữa chứ nè.

- Vâng, muội biết rồi Nguyên Hạo ca ca.

Thì ra mỗi tối đến hai người lại cho nhân viên nấu cháo và lương khô phân phát cho dân chúng nghèo khổ. Vì sợ bị cướp bóc nên đa số mọi người đến nhận phần đều ăn ngay tại chỗ. Nhìn cảnh này Nguyên Hạo lại nhớ đến thời thơ ấu của mình, kiếp người thật là khổ mà.

Bên trong Bành gia lúc này, gia chủ Bành Hình của Bành gia đang đập bàn tức giận. Lão không ngờ cái gia tộc nhỏ như con kiến kia lại có gan chống lại một trong tam đại thế lực của Thạch thành.

- Hừ, thiên hạ thái bình lâu quá rồi. Không ai còn nhớ đến Bành gia ta là ai nữa rồi. Ngày mai hãy phát thư tén triệu tập cao thủ về đây cho ta. Bành Hình ta muốn xem Thái gia kia có ba đầu sáu tay như thế nào.

Lão già phất tay ra lệnh cho bọn lâu la đi thi hành nhiệm vụ. Lần này Bành gia quyết tâm làm một võ thật lớn, đáng tiếc họ lại không biết mình phải đối đầu với ai.

Khác hẳn với Bành gia, thái độ của Lâm gia lại im ắng hơn nhiều. Sau khi sự việc va chạm giữa Thái gia và Bành gia diễn ra họ vẫn không biểu hiện ra thái độ gì chứng tỏ mình sẽ tham gia vào cuộc tranh giành này cả.

- Phụ thân, tại sao chúng ta lại án binh bất động không ra tay gì vậy? Nếu như Bành gia có thể chiếm được số lương thực đó thì chúng ta sẽ chịu thiệt rất nhiều.

Gã thiếu niên Lâm Vĩnh từng có ân oán với Nguyên Hạo ở từ lâu đang đối thoại với một trung niên ngồi trên ghế gia chủ. Người này cũng chính là cha của y, tên là Lâm Viễn.

- Không cần vội. Thái gia dám đối kháng trực diện với Bành gia chứng tỏ họ có thể lực chống lưng hoặc còn con bài tẩy nào đó. Chúng ta cứ xem tình hình rồi nhảy vào làm ngư ông đắc lợi là được.

- Phụ thân thật là cao minh. Nếu có cơ hội chúng ta có thể thanh lý hai cục đá cản đường đó luôn thì càng tốt hắc hắc.

Lâm Vĩnh cười khoái trá, trong suy nghĩ của gã này chưa từng xem các thế lực khác ra gì cả. Trong khi đó, Lâm Viễn thì rất bình đạm lắc đầu đáp:

- Đừng xem thường gia tộc khác, bọn họ có thể đứng vững ở Thạch thành này chứng tỏ họ có căn cơ rất vững vàng. Chúng ta không thể trong thời gian ngắn mà có thể xóa sổ hết bọn chúng được. À, ta vừa nhận được tin báo, huynh trưởng của con có việc sắp ghé về thăm nhà. Đi cùng với nó còn có trưởng lão và huynh đệ đồng môn nên chúng ta cần phải chuẩn bị thật chu đáo. Thặng quỹ đó trở thành tiên

nhân rồi thì chẳng nhớ gì đến cha mẹ huynh đệ nữa, nó rời nhà cũng đã tám năm hơn rồi.

- Thật sao phụ thân? Tốt quá, lần này gia tộc mình uy phong rồi. Con nghĩ chúng ta nên mời các gia tộc khác đến để thể hiện cho họ thấy sức mạnh thật sự của Lâm gia. Như vậy sau này không ai dám ra mặt chống đối với cha con chúng ta nữa hẳn hẳn.

Vuốt cằm suy ngẫm một lúc, Lâm Viễn vỗ vỗ trán vài cái rồi cười lớn lên:

- Ta lo xa quá nên đầu óc u mê mất rồi. Ý kiến cũng Vĩnh nhi con rất tốt, ta sẽ cho người nhanh chóng phát thiệp mời. Lần này được dịp chén ép mấy lão già kia một phen haha.

Phụng Hoàng Lô, đệ nhất tửu lầu tại Thạch thành, nơi đây không quá rộng lớn nhưng mức độ xa hoa, trang trọng thì không đâu sánh bằng. Những người bước vào chốn này đều là tầng lớp giàu có, danh gia vọng tộc. Đặc biệt bên trong Phụng Hoàng Lô còn có một phòng đặc biệt được trang hoàng bài trí không khác gì hoàng cung chuyên dành cho những tồn tại cao cấp nhất. Hôm nay trong căn phòng này đang có ba người đang ngồi đối ẩm với nhau trông rất thân thiết. Nếu những kẻ có máu mặt ở Thạch thành nhìn thấy sẽ giật mình hốt hoảng vì một trong ba người chính là cự đầu của Nhật Nguyệt thương hội. Đối diện gã là một thiếu niên khá trẻ nước da ngăm và một cô bé xinh xắn tầm mười tuổi.

- Nguyên Hạo huynh đệ, Quách Toàn ta mời người một ly. Hy vọng chúng ta có thể hợp tác với nhau lâu dài haha.

Rót một ly rượu đây, gã trung niên địa vị cực cao này vô cùng hòa ái xưng huynh gọi đệ với thiếu niên trước mặt. Vốn gã nghĩ việc đàm phán mua lương thực từ Thái gia sẽ rất khó khăn vì đã có tấm gương của Bành gia hôm trước. Không ngờ động thái của đối phương lại vô cùng dễ chịu, thậm chí cả hai người chường quản kinh doanh phía họ còn đích thân gặp mặt mình nữa chứ. Điều này khiến Quách Toàn cảm thấy vui vẻ cũng rất hứng thú với thiếu niên trẻ tuổi đây bản lĩnh này.

- Haha, người kính ta một thước, ta nhường người một trượng, Nguyên Hạo này làm người luôn giữa lẽ với người khác. Quách huynh đối đãi chân thành khiến ta rất quý mến, còn những kẻ bá đạo như Bành gia thì ta nhất định sẽ không nương tay. Bọn chúng đến thiên quân vạn mã ta cũng sẽ cho chúng như chó nhà tang mà trở về.

- Hay cho câu "người kính ta một thước, ta nhường người một trượng". Nguyên Hạo huynh đệ, chúng ta cạn thêm một ly nữa.

Hai người nói chuyện khá thuận nhau khiến cuộc đối ẩm càng lúc càng hứng khởi. Lúc này, Quách Toàn mới mỉm cười thăm ý hỏi một câu:

- Nguyên Hạo huynh đệ, ta hỏi thật lòng một câu. Tại sao đệ lại đồng ý chia sẻ lương thực cho Nhật Nguyệt thương hội của chúng ta với giá khá mềm? Đệ hoàn toàn có thể giữ lại để bán kiếm một khoản lời to mà.

Uống cạn ly rượu của mình, Nguyên Hạo nhìn đối phương cười nhẹ rồi nói:

- Quách huynh, trong cuộc đời này, ai cũng có ngày mưa không mang dù.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Đạo Thương Nhân, Đạo Làm Người

- Quách huynh, vàng bạc châu báu đều không phải là kho báu thực sự, chỉ có nhân cách, mới là bảo vật lớn nhất của đời người... Để ta kể cho huynh nghe một câu chuyện:

"Ngày xưa, có một vị thương nhân tên là Hồ Tuyết Nham, là một nhà kinh doanh rất tài ba. Mỗi khi những chi nhánh của ông hoạt động không hiệu quả, có lợi nhuận thấp thì ông đều nghiêm khắc giáo huấn. Ông yêu cầu nhân viên của mình lần sau trước khi đầu tư phải phân tích thật kỹ thị trường, không được tùy tiện sử dụng đồng vốn một cách vô ích.

Đến một ngày nọ, có một vị thương nhân sắc mặt đầy lo lắng đến tìm ông. Vốn là, vị thương nhân này trong một thương vụ làm ăn gần đây đã bị thất bại nên cần gấp một số tiền lớn để xoay sở, giải quyết khó khăn. Bởi vì thời gian quá gấp rút nên ông ta muốn bán toàn bộ gia sản của mình với giá thấp cho Hồ Tuyết Nham. Đây quả là một cơ hội trời cho, khi không có người dâng món hời đến tận miệng của mình.

Thế nhưng, Hồ Tuyết Nham không hề tỏ ra vội vàng, ông hẹn người thương nhân kia ngày hôm sau hãy quay lại. Sau đó ông cho người tìm hiểu và biết được những gì người thương nhân đó kể hoàn toàn là sự thật. Ngày hôm sau, khi ông ta quay lại, Hồ Tuyết Nham không những đồng ý mua, mà còn mua những bất động sản và cửa hàng của ông này theo giá thị trường, giá này cao hơn giá ban đầu đưa ra. Vị thương nhân rất kinh ngạc, không hiểu vì sao Hồ Tuyết Nham lại không mua với giá rẻ, mà lại nhất quyết mua theo giá thị trường. Hồ Tuyết Nham vỗ vai của vị thương nhân, bảo ông hãy yên tâm và nói rằng mình chỉ tạm thời giúp ông bảo quản số tài sản thế chấp này thôi, đợi đến khi ông vượt qua giai đoạn này sẽ bán lại những bất động sản này lại cho ông, cùng với một chút ít tiền lãi. Cách hành xử của

Hồ Tuyết Nham làm cho thương nhân vô cùng cảm kích. Sau khi ký xong thỏa thuận, ông ta thở dài, rưng rưng nước mắt quay trở về nhà.

Khi chuyện này đồn ra, mọi người đều thắc mắc vì sao ông lại làm như thế, mở treo miệng mèò mà lại không ăn. Khi đó, Hồ Tuyết Nham mới kể lại một trải nghiệm hồi còn thơ bé của ông:

- Khi tôi vẫn là một cậu bé, có một ngày đang vội đi trên đường thì gặp mưa, có một người đi cùng đường bị mưa xối ướt sũng. Ngày hôm đó cũng may là tôi mang theo dù, tôi liền cho người đó đi cùng. Sau này, khi trời mưa, tôi thường cho một số người không có dù đi nhờ. Cứ như vậy một thời gian lâu, những người trên đường ngày càng có nhiều người biết tôi. Vì thế lúc tôi quên không mang theo dù cũng không lo, bởi vì sẽ có rất nhiều người mà tôi từng giúp sẽ cho tôi đi cùng.

Hồ Tuyết Nham tiếp tục cười nói:“Bạn cho người khác đi nhờ, người khác mới nguyện ý cho bạn đi nhờ. Sản nghiệp của thương nhân đó, có thể là mấy đời mới tích góp được, nếu tôi mua theo cái giá mà người đó đưa ra, thì chắc chắn sẽ kiếm được món hời lớn, nhưng có thể người ta cả đời sẽ không góc lên được. Đây không phải là một đầu tư đơn thuần, mà là một cách giúp đỡ người khác, kết giao bạn bè, cũng không hổ thẹn lương tâm. Ai cũng có lúc gặp phải ngày mưa không mang dù, có thể giúp họ thì hãy chìa dù ra che cho họ”.

Mọi người nghe xong, tất cả đều im lặng. Sau này, thương nhân lấy lại sản nghiệp của mình, cũng trở thành bạn hợp tác trung thành với Hồ Tuyết Nham. Sau đó, ngày càng nhiều người biết đến nghĩa cử của Hồ Tuyết Nham, và rất bội phục ông. Người dân ở đó đều rất kính nể cách đối đãi có tình có nghĩa của Hồ Tuyết Nham. Công việc làm ăn của Hồ Tuyết Nham cũng trở nên thuận lợi vô cùng, bất luận là kinh doanh trong lĩnh vực nào, thì cũng đều có người giúp đỡ, càng ngày càng có nhiều khách hàng đến ủng hộ.”

- Qua câu chuyện này, ta thấy thành công của một người, là không chỉ dựa vào sự nỗ lực của chính mình! Vì thế khi người khác gặp khó khăn, nếu có thể hãy chìa tay ra giúp đỡ họ. Chính vì thế, Nguyên Hạo ta rất vui lòng cùng chia sẻ chiếc dù với Quách Toàn ca, hi vọng sau này chúng ta sẽ là hảo bằng hữu của nhau, cùng

vượt qua những khó khăn lẫn chia sẻ thành công.

Ánh mắt sáng ngời, Nguyên Hạo mỉm cười hòa ái với Quách Toàn. Hắn không phải bị thị mà coi trời bằng vung, không e sợ bất kỳ thế lực nào. Trong tam đại cự đầu của Thạch thành rõ ràng Nhật Nguyệt thương hội chính là mạnh nhất cũng là dễ dàng nói chuyện nhất. Thương nhân cần nhất là lợi ích và tín nhiệm, kết giao với họ còn đáng giá hơn mấy gia tộc cổ hủ cục bộ kia rất nhiều. Hắn còn tin rằng phía sau Nhật Nguyệt thương hội còn có tiên nhân chống lưng hỗ trợ nên mới phát triển khắp đại lục Lạc Thần như vậy. Xoa xoa cằm của mình, Quách Toàn thoáng dăm chiêu một tí rồi chợt đứng dậy cười rất tươi đáp lễ:

- Quả là anh hùng xuất thiếu niên! Quách Toàn ta cả đời kinh thương, đã nghe không ít lý luận về kinh doanh nhưng đây là lần đầu tiên biết được một triết lý sâu sắc như vậy. Hay cho câu "ai cũng có ngày mưa không mang dù"! Đúng vậy, chính bản thân ta hiện tại đang nhờ chiếc dù của Nguyên Hạo huynh đệ, tình nghĩa này ta sẽ khắc sâu trong lòng của mình. Lãnh ngộ về thương nghiệp của huynh đệ rất cao, không biết có thể đàm đạo với Quách Toàn ta vài tâm đắc được không?

Dùng thái độ vô cùng trân trọng, cự đầu của Nhật Nguyệt thương hội to lớn lại đang thỉnh giáo một câu nhóc tuổi chưa đủ đôi mươi. Thật là thiên hạ lắm chuyện hay, kẻ hiểu nhiều mới làm thầy, tiếng nói là dựa vào thực lực.

- Quách huynh quá lời, thật ra đệ kinh nghiệm non nớt, trải đời không nhiều. Chỉ là vô tình ngộ ra vài kinh nghiệm của tiên nhân mà thôi, nói ra thật hổ thẹn. Nếu huynh đã quý mến như vậy, đệ sẽ dùng lời của những vị thương nhân tiên nhân đã thành công để trao đổi cùng nhau.

Nguyên Hạo khách sáo đáp lời. Hắn cũng tỏ ra khá hào cảm với gã chường quân Nhật Nguyệt thương hội chi nhánh Thạch thành này. Chắp hai tay sau lưng, bước đi nhẹ nhàng, ánh mắt có thần, hắn bắt đầu mở lời:

- Sau vài năm bương trôi với đời, đệ đã nhận ra được sáu điều tâm đắc nhất. Điều đầu tiên chính là "Đẻo hồng khắc bích, níu kéo khách hàng". Ý nghĩa câu này chính là phải tạo ấn tượng ban đầu với khách hàng của mình. Các cửa hàng treo biển quảng cáo, buổi tối nhà nhà thắp đèn kết hoa rực rỡ khiến cho đường phố sáng

trưng như ban ngày. Có cửa hàng treo tranh vẽ tên sản phẩm, văn phong nho nhã, làm thăng hoa vị trí sản phẩm của cửa hàng và nâng cao tỷ lệ khách hàng quay trở lại. Còn có những cửa hàng như quán trà, quán rượu, quán cơm lại sắp xếp nhóm nhạc cụ diễn tấu hoặc bình văn thơ để tạo hứng khởi cho khách hàng. Thái độ của nhân cũng cần được dạy dỗ kỹ lưỡng, chỉ cần khách hàng ngồi xuống ghế, tiểu nhị lập tức ra hỏi khách cần gì rồi phục vụ khách rất nhiệt tình, không dám sai sót. Người kinh doanh hiểu rõ giá trị sang trọng phản ánh thực lực của cửa hàng, vậy là họ trang hoàng cửa hàng thật lộng lẫy, chạm trổ cột, khắc hoa, thêm màu khoe sắc để nghênh đón quan lại, quý phu nhân có tâm lý ưa thích danh tiếng, sang trọng. Khách vừa vào đến cửa được đón tiếp bởi nụ cười tươi của chủ nhà, mua hàng xong lại được đưa tiễn ra tận bên ngoài, thậm chí còn xách hộ hàng về đến tận nhà cho khách. Cách thể hiện coi khách như thượng đế đã làm tăng vẻ nho nhã, cao quý cho cửa hàng khiến cho khách hàng rất hài lòng, lần sau lại muốn đến nữa.

- Hay, đúng là những điều này bình thường không ai nghĩ đến cả. Không phải chính tai ta nghe đệ nói thì ta còn tưởng của một lão gia hỏa nào mở cửa hàng mấy chục năm đó chứ.

Quách Toàn vỗ bàn một cái khen đáo để. Từ đó đến giờ, lão chưa từng nghe những ý tưởng đơn giản mà lại sâu sắc đến như thế. Nhã lệ ngồi kế bên ánh mắt cũng rực sáng, vội vàng tập trung tinh thần ghi nhớ những lời vàng ngọc này lại để áp dụng cho Thái gia về sau.- "Lấy nghĩa làm lợi, trọng nghĩa hơn tài" là điều thứ hai phải nhớ lấy. Có một thương gia tên là Lý Đại Hạo từng nói "Tiền bạc nhờ đạo đức mà có, cái lợi làm tổn cái nghĩa, phải lấy đó mà tự răn mình. Giàu có mà bất nghĩa thì cùng chi là phù vân". Quân tử yêu tài là cách đúng đắn, lấy nghĩa đoạt lợi, đức tài hưng phát. Bỏ nghĩa đoạt lợi, mất nghĩa mà cũng chẳng được lợi. Những ai tích thiện, ắt sẽ dư thừa, những ai không tích thiện ắt sẽ bị phá. Nếu một nhà thương nhân giỏi có trí tuệ muốn làm ăn lâu dài chắc chắn sẽ không dùng thủ đoạn độc ác, bĩ ổi để giành lợi. Dùng bất cứ thủ đoạn tàn ác nào để buôn bán làm ăn cuối cùng cũng sẽ mất đi lợi nhuận và bị người đời khinh ghét.

- Đúng thế, những kẻ làm ăn thất đức sẽ không bền vững được, ta cũng tin tưởng điều ấy.

Quách Toàn gật gù đồng ý, lão cũng là một thương nhân chân chính không vì lợi ích mà bất chấp đạo lý tình nghĩa.

- “Trường tụ thiện vũ, đa tiền thiện cổ”, mười vạn đồng tiền vốn không trung chuyển được thì một trăm năm sau nó vẫn chỉ là mười vạn đồng, thậm chí là đồng giấy vụn. Còn nếu kinh doanh thuận lợi, vốn trung chuyển nhanh thì từ mười vạn đồng ấy sẽ trở thành hàng trăm vạn đồng. Đó là lý luận của điều thứ ba, Tay dài múa khéo, tiền nhiều khéo buôn. Tiếp đến là điều thứ tư cũng chính là cách mà đệ đã làm khi đại dịch sâu hại xảy ra. Khi phát hiện ra dấu hiệu của thiên phạt, đệ đã tự mình gom góp lương thực để phòng ngừa nguy cơ và đầu cơ tích trữ. “Trị sinh chi chính đạo dã, nhi phú giả tất dụng kỳ thăng.” (Chính trị đi theo đường chính đạo, người giàu có tất dùng điều kỳ lạ để thăng).

- Kỳ tài, ta vốn cứ nghĩ số lương thực này là do huynh đệ may mắn tích trữ được. không ngờ đệ lại nhìn trước được tương lai, tiên đoán hậu sự để tích góp chờ thời cơ. Quốc Toàn ta xin bái phục thật lòng.

Giật mình một cái, gã cự đầu Nhật Nguyệt thương hội càng thêm sợ hãi thiếu niên trước mặt. Có thể đoán trước thiên tai, nhìn được cơ hội trong nghịch cảnh thì có mấy ai cơ chứ. Thần nhân cũng đến thế là cùng. Cười nhẹ khoát tay, Nguyễn Hạo lại tiếp tục:

- Trong an nghĩ tới nguy, nghĩ xong phải chuẩn bị, có chuẩn bị sẽ không gặp khó khăn là điều thứ năm. Làm ăn buôn bán cần phải cần cù, nhanh chóng, không lười nhác ỷ lại, nếu lười nhác thì mọi việc đều trở thành vô ích. Dùng điều độ để tiết kiệm, tránh xa xỉ, nếu xa xỉ tiền tài tất sẽ cạn. Từ đó có thể thấy, người kinh doanh trong an phải nghĩ tới nguy, cần kiệm được chú trọng. Đang được bình an nhưng không quên khó khăn. Thiếu một chút an lạc là nhiều thêm một phần lo lắng. Chính mọi người ở Thạch thành lần này không phải qua chủ quan rồi sao? Nếu có tích trữ tốt thì sẽ không dẫn đến tình trạng rối loạn như thế.

- Điều cuối cùng ta muốn nói đến là "chọn người giao việc, thành thật cư xử với người". Có một vị danh tướng tên là Tôn Tử từng nói: “Dùng lợi để bảo người, sai người làm việc, giúp đỡ ở bên ngoài. Công việc phải có lợi thì mới bắt người ta

theo. Kẻ muốn kiếm tiền ắt phải tìm việc, làm việc hết mình, không chịu nợ người. Như vậy mới tìm được người làm việc cho mình”. Có một lão thương nhân tên Hồ Vinh Mệnh làm kinh doanh hơn năm mươi năm. Ông đối xử với người làm rất tốt, thành tâm thành ý với người ta, không ai có thể chê trách, tiếng thơm vang danh bốn bể. Cuối đời ông gác kiếm trở về quê hương, có người còn dùng hàng vạn lượng vàng để mua danh tiếng của ông nhưng ông từ chối nói rằng: “Tôi thành thật tin tưởng người không phải để mua bán!”

- Haha, không ngờ một đời từng trải của Quách Toàn ta lại không có giá trị bằng một bữa tiệc rượu đối ẩm này. Ta thay mặt Nhật Nguyệt thương hội xin đa tạ ơn tri ngộ này của Nguyên Hạo huynh đệ. Ta tin với những bài học quý giá ngàn vàng này thương hội chúng tôi sẽ có thể phát triển vượt bậc và trở thành đệ nhất thương hội của Lạc Thần đại lục này.

Sau khi bày tỏ hết lòng biết ơn và tán thưởng nồng nhiệt của mình, Quách Toàn rời đi trở về thương hội. Trước khi chia tay, lão còn đưa cho hắn một tấm lệnh bài thân phận cao cấp và căn dặn bất cứ khi nào cần đến sự giúp đỡ Nhật Nguyệt thương hội hãy dùng đến nó. Nguyên Hạo cũng không hề khách sáo mà bỏ thẳng vào túi, những gì hắn truyền đạt hôm nay chắc chắn sẽ khiến thương hội này thay da đổi thịt trong tương lai không xa. Trên đường trở về Thái gia, Nhã Lệ không ngừng xuýt xoa hỏi lại những điều hắn đã nói. Mím cười thật ảm áp, Nguyên Hạo nhéo má cô nhóc một cái rồi nói:

- Những gì huynh nói với lão ấy là chính xác nhưng đó là những kinh nghiệm của tiền nhân. Huynh còn bốn chữ tâm đắc của mình mà vẫn chưa nói ra hắc hắc

- Bốn chữ gì vậy Nguyên Hạo ca ca?

Nhã Lệ quay ngoắt lại túm lấy tay áo Nguyên Hạo hỏi dồn. Ngược lên nhìn bầu trời đêm đầy sao, Nguyên Hạo ánh mắt hoài niệm về quê nhà địa cầu xa xăm rồi nhẹ giọng nói:

- Chỉ lấy sáu phần.

Chương này mình có dùng rất nhiều tài liệu từ các bài báo trên mạng. Mình hi vọng các bạn có thể hiểu và chiêm nghiệm về đạo lý kinh doanh. Thương nhân hãy là Thương của yêu thương chứ không phải "thương" trong chữ tổn thương, hãm hại người khác. Đạo kinh doanh cũng chính là đạo làm người, đạo nhân sinh.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Phong Ba Sắp Nổi Lên

- Chỉ lấy sáu phần? Muội không hiểu ý của huynh lắm.

Nhã Lệ mắt tròn xoe tỏ ra mù mịt hỏi. Thò tay vào túi, Nguyên Hạo lấy ra một cái bánh to rồi xé làm hai phần không đều, sau đó đưa phần nhỏ hơn cho cô nhóc rồi nói:

- Ta lấy sáu phần, chia cho muội bốn phần. Ý nghĩa đơn giản là thế đấy. Trong cuộc sống này, một miếng bánh lợi ích, chúng ta lấy bảy phần là hợp lý, tám phần thì cũng được, thế nhưng kẻ trí chỉ nên lấy sáu phần. Chỉ lo chạy theo lợi nhuận, đó là hành vi của kẻ tầm thường; hiểu được chia sẻ lợi nhuận, ấy là nghĩa lớn của người phi thường. Đời người trăm năm, vốn không thể hưởng trọn hết thảy vinh hoa của thế gian; ban ơn cho người khác, có thể nhận được càng nhiều tình cảm chân thành của chúng sinh đáp lại. Khi ta mang đến phúc lành cho người khác, trên thực tế là đang trải rộng con đường cho chính bản thân mình! Người mà phúc hậu, con đường nhân sinh khi nào cũng rất rộng rất dài Muội đã hiểu chưa?

Đôi mắt long lanh như những vì sao tô điểm cho bầu trời kia, Nhã Lệ gật nhẹ đầu một cái rồi chạy đến đưa phần bánh của mình cho một bé trai tầm ba, bốn tuổi đang ngồi khóc bên góc đường. Nhìn thấy cảnh này, Nguyên Hạo cảm thấy cuộc sống này cũng còn tươi đẹp lắm. Ít nhất trước mắt hẳn là một đóa hoa vô ưu không nhiễm những xấu xa của cuộc đời đầy phức tạp gian trá này. Tiên đạo là gì? Đôi lúc ta cảm thấy không cần trường sinh để vô cảm nhìn đời mà chỉ cần làm một đóa hoa đại tỏa hương cho cuộc sống thế thôi.

Sáng hôm sau, như thường lệ mọi người lại tụ tập nhau hưởng về phường thị của Thái gia để mua lương thực. Thế nhưng một tin tức rung động lại được truyền

ra khiến cư dân Thạch thành chú ý đến.

- Tin nóng hổi đây, Nhật Nguyệt thương hội cũng có bán lương thực đó, mau qua đó xếp hàng mua nhanh kẻo hết.

- Cái gì? Chuyện này là thật sao? Không biết bên đó bán giá thế nào nữa, tôi cũng chạy qua xem sao.

- Đúng vậy, ta cũng đi qua đó thử vận xem. Bên Thái gia xếp hàng nhiều quá không biết đến bao giờ mới đến lượt của mình nữa.

Rất nhiều người nửa tin nửa ngờ bàn tán nhưng sau đó một số người cũng thử đi qua phường thị của Nhật Nguyệt thương hội thử vận xem sao. Kết quả đúng thật như vậy khiến cho dân chúng từ khắp nơi ùa về phường thị bên này càng lúc càng đông. Có một điều thú vị là giá cả của hai bên Thái gia lẫn Nhật Nguyệt thương hội lại không hề chênh lệch, giống như cả hai đã biết sẵn bên kia sẽ đưa giá tiền bán bao nhiêu vậy.

Việc thế lực lớn nhất trong tam đại cự đầu mở cửa bán lương thực khiến cho Bành gia và Lâm gia bối rối. Xưa nay cả ba đều cùng cạnh tranh với nhau khá sít sao thế mà bây giờ cả hai nhà lại trở thành người ngoài. Thậm chí tệ hại hơn là thái độ dứt khoát của Nhật Nguyệt thương hội khi cả hai gia tộc này muốn mua lại một phần lương thực để tích trữ. Không giảm giá, chỉ bán theo số lượng mỗi ngày qui định chính là câu trả lời của Quách Toàn đáp lại yêu cầu từ phía đối phương. Bành gia điên tiết lên, xưa nay bọn họ và Nhật Nguyệt thương hội tuy không hợp tác nhưng cũng không đối đầu, nước sông không phạm nước giếng. Thế mà giờ đây họ lại bị khinh rẻ như thế, kể cả Thái gia nhỏ như hạt đậu cũng dám can rờ từ chối họ, thiên hạ này không ai coi gia tộc họ Bành ra gì nữa sao. Bành Hình không kiên nhẫn được nữa, lão yêu cầu chi viện tối đa từ các nơi phải tập trung về Thạch thành gấp để "lấy lại những gì đã mất". Lâm gia thì vẫn bất động như không hề quan tâm đến sóng gió sắp nổi lên này, thậm chí họ còn cho người hầu treo kèn, kết hoa chuẩn bị trang hoàng gia phủ rất tấp nập.

- Bẩm Quách tổng quản, phía Bàn gia đang huy động vô số cao thủ của gia tộc từ khắp nơi đổ về. Còn phía Lâm gia không có động thái gì đặc biệt nhưng họ vừa mới gửi thiệp đến cho hầu hết các gia tộc ở Thạch thành trong sáng nay.

Một tên hộ vệ chạy vào thông báo tin tức vừa nhận được về tình hình của hai đại gia tộc cho Quách Toàn biết. Sau khi nghe xong, gã chỉ cười nhạt rồi lẩm bẩm nói:

- Bàn lão tử đã không chờ đợi được nữa rồi sao? Chúng ta hãy chuẩn bị lực lượng khi cần thì tiếp ứng cho Thái gia. Như vậy có thể bán cho họ ân tình, cũng tiện tay dẹp loạn Bàn gia kia luôn. Phải cho chúng biết Nhật Nguyệt thương hội chúng ta không phải chỉ biết lo kiếm tiền mà mặc cho ai muốn làm gì cũng được.

- Dạ vâng, tiểu nhân sẽ cho người chuẩn bị.

Phất tay cho tên hộ vệ lui ra, Quách Toàn mới mở tấm thiệp do Lâm gia đưa đến ra đọc. Sau khi lướt qua hết nội dung, gã nhìn ra ngoài cửa sổ thờ dài một hơi.- Lâm Vũ hồi gia, xem ra lần này tên Lâm Viễn kia lại có thể quật khởi thêm một lần nữa rồi.

Sáng sớm hôm nay khí trời mát mẻ, gia phủ vốn bình lặng của Lâm gia lại trở nên náo nhiệt lạ thường. Gia nhân được huy động tối đa, lồng đèn được kết sáng khắp nơi, tràng cảnh vô cùng rực rỡ. Tại sảnh chính của gia tộc lúc này, trừ gia chủ Lâm Viễn, nhị công tử Lâm Vĩnh và các trưởng lão gia tộc ra còn có một đám người khác khí thế xuất trần. Ngồi ngay trung tâm của bọn họ là một lão giả ra vẻ cao nhân đạo mạo, bên cạnh là một thanh niên tuấn tú, tiêu soái. Ngồi xung quanh bọn họ còn có mười thanh niên nam nữ khác, tất cả đều tỏ ra thái độ ngạo nghễ, cao cao tại thượng. Sau khi Lâm Viễn đứng ra ôm quyền chào hỏi ân cần, Lâm Vũ cũng giới thiệu sơ lược những người đi cùng với hắn cho mọi người biết:

- Phụ thân, đây là đại trưởng lão của Thanh Yên môn của chúng con, cha cứ gọi người là Vân trưởng lão. Vì trưởng môn đang bận bế quan nên người sẽ thay thế dẫn dắt chúng con. Còn đây là mười huynh đệ tỷ muội đi cùng con đến đại hội tông

môn ở Thổ Bình quốc lần này. Họ đều là tinh anh của môn phái, pháp lực tu vi đều hết sức cao cường.

- Haha nói đến thiên tài của tông môn thì không ai có thể so sánh với Vũ đệ được. Chỉ mới hai mươi hai tuổi đã là Ngưng Khí tầng tám, tuyệt đối là thiên tài trăm năm của tông môn chúng ta rồi. Ta cam đoan không bao lâu nữa đệ nhất định thành tựu Trúc Cơ và bước vào hàng ngũ cao thủ đứng đầu của Thanh Yên Môn chúng ta.

Một tên thanh niên lớn tuổi tầm hai tám trong đám người lên tiếng khen ngợi. Rõ ràng theo cách sắp xếp chỗ ngồi thì trong đám đệ tử, Lâm Vũ chính là người có địa vị cao nhất.

- Triệu huynh quá khen rồi, tiểu đệ có được ngày hôm nay cũng nhờ có tông môn bồi dưỡng. Lần này chúng ta nhất định phải đạt được thứ hạng tốt để giành lấy danh dự cho tông môn mới được.

Mặc dù miệng nói lời khách sáo nhưng sắc mặt Lâm Vũ tỏ ra hết sức đắc ý. Trong tông môn, hẳn chính là thiên kiêu được mọi người tôn sùng, ân sủng. Lần đại hội tông môn này gã được đặt nhiều kỳ vọng có thể giành lấy thứ hạng tốt hơn mọi lần để giành lấy phần thưởng và tài nguyên phân chia cho tông môn nhiều hơn. Ngồi ở ghế gia chủ, Lâm Viễn hồng quang đầy mặt, lão cảm thấy hết sức tự hào về đứa con này. Chẳng những con trai lão có thể tu luyện tiên đạo mà giờ đây còn là minh tinh của môn phái, tương lai vô cùng sáng lạng. Như vậy Lâm gia lão càng có thể bành trướng mà không sợ bất kỳ thế lực nào cản trở nữa. Tâm tình hết sức vui vẻ, gã bèn phụng bồi cho cả đoàn người Thanh Yên Môn hết sức chu đáo sau đó tiếp tục đi thị sát tiến độ chuẩn bị cho buổi tiệc ngày hôm sau.

Giông bão ùn ùn sắp kéo đến nhưng Nguyên Hạo của chúng ta vẫn đang rất vô tư nha. Hẳn đang ngồi cùng với Nhã Lệ trông coi việc buôn bán lương thực như mọi ngày, tuy số lượng khách hàng có giảm đi đáng kể nhưng cửa hàng nào cũng còn đầy người đứng xếp hàng đợi. Bỗng nhiên có tiếng ồn ào bát nháo vang lên khiến cả đám đông người quay lại chú ý. Lúc này trên con đường lớn phía trước

phường thị Thái gia đã tập trung cả trăm tên đầu gấu. Bọn này nhìn khí thế khác rất xa đám hôm trước đến quấy phá, bên trong ánh mắt của từng tên đều tỏa ra quang mang sát khí. Điều này chứng tỏ đây là một đám giết người như cơm bữa, một bọn đao phủ chính hiệu. Chính xác những kẻ này là những võ lâm cao thủ, sát thủ giang hồ được Bành gia bí mật giao hảo hoặc đào tạo để xử lý những đối thủ cản đường gia tộc. Lần này, Bành Hinh đã huy động gần như những tên giỏi nhất trong số chúng về Lạc thành này. Lão muốn cho mọi người thấy kết cục của những kẻ dám chống chọi lại thế lực khổng lồ của gia tộc họ Bành là như thế nào. Có điều kỳ lạ là dù cho bọn chúng tỏ ra hung hãn dữ tợn thế nào thì mọi người vẫn bình thản tiếp tục xếp hàng mua lương thực, kể cả những nhân viên bán hàng cũng không buồn liếc mắt đến chúng một chút nào. Quá ức chế, một tên chốt mắt có vẻ là thủ lĩnh cả đám bước lên quát lớn:

- Lần trước các người dám đả thương người của Bành gia chúng ta. Bây giờ khôn hồn bước ra chịu tội nếu không bọn ta sẽ huyết tẩy nơi này.

Lăm lăm cây đao sáng bóng trên tay, gã nhìn lướt qua mọi người đang có mặt rồi tập trung vào một thiếu niên và một cô nhóc tí đang ngồi ở vị trí chường quản. Vừa định bước lên gây hấn thì gã lại nghe một giọng nam hài phía sau mình vang lên.

- Bọn sâu bọ này ở đâu mà đứng chặn đường ra thế? Mau né ra cho nãi nãi của ta đi nhanh lên.

Tiếp theo đó là tiếng kêu la của những tên thủ hạ Bành gia khiến cho tên chốt quay lại trợn mắt lên. Trước mặt gã là la liệt những tên thủ hạ, tất cả đều chết hết sức quỷ dị. Toàn thân chúng đen kịt, bốc mùi hôi thối vô cùng ghê tởm. Ngay bên cạnh những cái xác đó là một bà lão xấu xí và một thằng nhóc đang vênh váo, cả hai đều ăn mặc hết sức lạ mắt.

- Hai...hai người là ai? Các người dám giết người của Bành gia chúng ta, các người thật to gan.

Tên chốt lắp bắp nói. Hắn đang run rẩy như gặp quỷ vậy, bà già này tuyệt đối là cao thủ đỉnh phong. Vừa rồi cả đám còn mới đứng sau hắn mà giờ đã chết đi mười

mấy tên một cách nhanh chóng không hề có sức kháng cự như vậy. Tuy nhiên, lão bà kia không có ý định trả lời chúng ma dặt nam hài đi về phía trước giống như những kẻ khác trên đường của họ chỉ là cây cỏ, cản trở thì sẽ bị dẫm nát đi. Bá đạo như vậy, nhưng một đám đầu gấu của Bành gia lại không hề dám phản ứng gì mà chỉ lặng lẽ tách ra nhường đường cho hai người. Lúc đi ngang qua quầy hàng của Nguyên Hạo và Nhã Lệ, ánh mắt nam hài bỗng léo sáng lên.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Ta Đồng Ý Bái Sư

- Nãi nãi, cô bé kia xinh quá, thật là đáng yêu quá đi.

Chú nhóc kéo kéo tay lão bà rồi chỉ về phía Nhã Lệ đang ngồi kế Nguyễn Hạo. Bà lão khẽ quay lại quan sát rồi mỉm cười xoa đầu nam hài:

- Nếu cháu thích thì ta sẽ bắt cô bé đó về làm bạn với cháu.

- Thôi, bà sẽ dọa cô ấy sợ chết khiếp mất. Để cháu qua làm quen nói chuyện thử xem sao.

Thế là nam hài vui vẻ bước đến trước mặt Nhã Lệ cúi chào rồi mở lời:

- Chào bạn, mình tên là Trịnh Đạt. Vừa nhìn thấy bạn mình liền muốn làm quen ngay nên mới đường đột bắt chuyện. Không biết bạn tên họ là chi, có thể cho mình biết được không?

- Tên mình là Nhã Lệ, không biết bạn từ đâu đến? Bà của bạn thật đáng sợ quá, giết chết cả chục người trong nháy mắt.

Cô nhóc nhìn sang Nguyễn Hạo một cái rồi mới trả lời. Thấy nữ hài khá ái lên tiếng, cậu nhóc họ Trịnh cảm giác lâng lâng vội vàng nói tiếp:

- Bạn đừng lo, nãi nãi của mình đối với người ngoài lạnh nhạt nhưng lại rất dịu dàng với mình và bằng hữu của mình.

- Hà hà đúng vậy, cô bé rất hoạt bát đáng yêu, lão bà như ta cũng rất thích.

Đúng lúc này, nãi nãi của Trịnh Đạt cũng đã đi đến. Khuôn mặt của bà bây giờ nhìn khá hiền từ khiến không ai có thể liên tưởng đến người vừa ra tay hạ sát mười

mấy tên thủ hạ của Bành gia khi này. Đứng kế bên, Nguyên Hạo liền vội vàng đứng ra ôm quyền:

- Văn bối là Nguyên Hạo, xin ra mắt lão tiên bối. Cháu thấy tiêu chất của người trò chuyện rất vui vẻ với Nhã Lệ tiểu muội. Vậy cháu mạo muội kính mời mọi người cùng đến từ lâu nổi tiếng gần đây để đối ẩm. Không biết ý tiên bối thế nào?

Lão bà nhàn nhạt liếc mắt nhìn Nguyên Hạo một cái rồi lại quan sát đến đứa cháu mình và Nhã Lệ. Cuối cùng, bà nở một nụ cười yêu dị rồi gật gù:

- Cũng tốt, dù gì bọn ta cũng không gấp lắm. Dừng chân để Đạt nhi nghỉ ngơi một chút và có thể tâm sự nhiều hơn với bé gái dễ thương này cũng là một ý hay. Người mau dẫn đường đi.

Được đối phương đồng ý, Nguyên Hạo tỏ ra hết sức niềm nở. Từ lúc bà lão xuất hiện, hắn đã thử dò xét và phát hiện tu vi của bà ta sâu không lường được. Xem chừng thấp nhất cũng Kim Đan chân nhân chứ chả chơi. Vì vậy, hắn liền cố ý thử dùng bí thuật của Hư Vô công pháp che dấu tu vi của mình lại. Thế nhưng biểu hiện khác thường của bà ta vừa rồi xem chừng đã phát hiện ra tu vi ẩn tàng của hắn rồi. Từ đó, Nguyên Hạo có thể suy đoán bà lão này rất có thể là Nguyên Anh kỳ cường giả. Mà tồn tại ở đây thì tại sao lại rảnh rỗi dắt đứa cháu trai dạo chơi như thế cơ chứ? Nghe giọng điệu của bà ta thì hình như là chỉ tiện đường đi ngang qua Thạch thành này thôi. Chỉ là vô tình đứa cháu trai của mục tử phát hiện ra Nhã Lệ nên sinh lòng ưa thích mà bắt chuyện.

Với phân tích như vậy, Nguyên Hạo cả gan đề nghị được mời hai bà cháu vào từ lâu dùng bữa, kỳ thật chính là để dò hỏi thông tin từ đối phương thôi. Bởi vì hiện tại hắn đang ở một nơi quá xa xôi trên đông đại lục nên việc muốn tìm lại cha con tiểu Thiên ở tận Địa Âm Sâm Lâm là một việc vô cùng khó khăn. Cách tốt nhất hiện tại là cần phải nâng cao thực lực và chuẩn bị đầy đủ mới có thể tìm lại mọi người được.

- Các người không được đi. Bà đã giết nhiều người của Bành gia thì cần phải cho chúng ta một cái công đạo với chứ.

Đứng yên này giờ, tên chột mắt thấy bà lão cùng tên nam hài đi chung định rời khỏi liền kéo theo thủ hạ vây lại và lên tiếng chất vấn. Nhìn thấy cảnh này Nguyên Hạo lắc đầu thờ dài, tên ngu xuẩn tự tìm đường chết thì cũng không trách được ai. Lúc này bà lão quay sang nhìn cả đám đầu gấu rồi vung tay một cái kèm theo một giọng nói lãnh khốc vô tình:

- Được, nhận lấy cái công đạo của các người đi.

Mười phút sau khi bà lão cùng đứa cháu và hai người Nguyên Hạo đi mất, mọi người vẫn không ai dám nhúc nhích gì cả. Chỉ có vài người nhát gan là nôn ra mật xanh mật vàng hoặc lã ra ngất xỉu. Cả con đường trở nên đầy máu tanh với cả trăm xác người không nguyên vẹn. Chỉ một cái phất tay đã khiến vô số người tan xác, đây tuyệt đối là ma quỷ trong mắt vô số người chứng kiến hôm nay.

Bên trong từ lâu, hai cô cháu nhóc đang trò chuyện hết sức vui vẻ. Trịnh Đạt không ngừng huyên thuyên về những nơi mình đã đi qua, những câu chuyện kỳ lạ mà mình chứng kiến khiến Nhã Lệ vô cùng thích thú, chốc chốc lại vỗ tay không ngừng. Còn bà lão ngồi kế bên thì đang im lặng nhìn tên thiếu niên đối diện đầy ý vị.- Mời lão thái thái dùng tí hoa quả, trái cây phàm tục không có gì quá đặc sắc hi vọng người không chê.

Phá vỡ không khí trầm lắng, Nguyên Hạo liền mỉm cười thật tươi cung kính rót rượu và mời mọc một vài trái cây cho lão bà. Đến lúc này bà ta mới mở miệng nhàn nhạt cất giọng khàn đục già nua lên:

- Người cũng không tệ, tại sao lại ở này với người phàm tục? Đây là tiểu muội của người sao?

- Hồi bẩm tiền bối, văn bối chỉ là một tán tu. Do tư chất bình thường nên không được các tông môn thu nhận. Cô bé này là ân nhân của cháu, do một lần bị người đuổi giết bị thương nặng. Nhưng cuối cùng do số phận còn may mắn nên được Nhã muội phát hiện và cứu sống. Chính vì như thế cháu mới ở lại Thái gia để trả ơn cho mọi người và muội ấy.

Ánh mắt Nguyên Hạo vô cùng thành thật khiến cho bà lão suy ngẫm một chút rồi bất chợt bà ta đập mạnh xuống bàn quát lớn:

- Có tình có nghĩa, rất là tốt. Người nói tư chất người bình thường nhưng ta thấy tu vi của người đã Ngưng Khí tầng bảy rồi đấy. Nhìn người chưa đến mười tám tuổi mà đã đạt đến Ngưng Khí hậu kỳ thì "bình thường" ở chỗ nào hả tiểu tử. Ở tông môn bọn ta trình độ và tiềm năng như vậy đã là đệ tử nòng cốt hoặc thậm chí là thân truyền của mấy trưởng lão rồi. Với bản lĩnh như thế mà không tông môn nào nhận người sao? Dám trước mặt ta xàm ngôn, người thật muốn ta dùng một chưởng khiến người tan thành bụi cám sao?

Thái độ của bà lão đúng y như trong dự đoán của Nguyên Hạo nên hẳn giả bộ sợ hãi vội vàng lấp bắp giải thích:

- Tiên bối nói vậy thật là oan uổng quá. Do cơ duyên nên cháu mới đạt được tu vi như thế này chứ không có sự môn gì cả. Sau đó cháu quyết định tìm đến tông môn để kiểm tra xét duyệt làm đệ tử. Có điều khi vừa kiểm tra linh căn xong thì tông môn liền bị bọn Quang Minh hội gì đó tấn công khiến cho tràng cảnh vô cùng hỗn loạn. Khi đó một vị cường giả có biệt danh là Dạ Xoa đã đem cháu bỏ trốn thế nhưng giữa đường đã thất lạc nhau. Sau đó cháu bị một lực lượng kỳ bí làm cho bị thương và bất tỉnh. không biết bằng cách nào cháu lại nằm trên hoang mạc Dã Mãng nữa, để rồi tiếp theo là được Nhã muội tìm thấy. Cháu đã tìm bản đồ đại lục xem xét thì hết sức bất ngờ việc mình lại bị truyền tống đi hơn một nửa đông đại lục đến đây. Mọi chuyện là như vậy, không hề có nửa câu giả dối, xin tiên bối minh giám.

Tỏ ra bộ dáng vô cùng đáng thương, hẳn cúi người thật sâu. Nhã Lệ ngồi sát bên khi nghe câu chuyện cũng ửng đỏ hai mắt vì tội nghiệp cho Nguyên Hạo ca ca. Thì ra ca ca đã trải qua quá trình bị truy sát nguy hiểm như thế. Vừa nghe xong câu chuyện của tên thiếu niên, bà lão bỗng nhiên sừng sốt cả lên:

- Người nói người mang người bỏ trốn là Dạ Xoa? Có phải hẳn tên thật là Thiết Tử phải không?

"Mắc câu rồi"

Nguyên Hạo cười thầm trong lòng. Nhìn phong cách ra tay và khí tức, từ đầu hẳn đã xác định lão bà này là người của ma đạo. Vì vậy, hẳn đã nghĩ ra một kế hoạch trong đầu mình. Bà lão này tu vi cao như vậy, nếu hẳn và Nhã Lệ có thể dựa vào bọn họ thì mọi chuyện sau này dễ hơn nhiều. Nghĩ thế hẳn liền ngược đầu lên gật gù liên tục:

- Đúng vậy, Thiết Tử tiên bối luôn mặc đồ đen và che mặt. Ngài đã nói với cháu rằng dù phải hi sinh thì ông ta cũng phải đưa cháu về liên minh tam tông an toàn. Bởi vì cháu là hắc ám linh căn gì đó trong truyền thuyết, người sẽ vực dậy ma đạo sau này. Đáng tiếc giữa đường đã bị phục kích và phải ôm cháu tháo chạy.

- Hắc ám linh căn? Người mang trong người hắc ám linh căn thật sao?

Bật người đứng dậy như lò xo, bà lão ánh mắt vô cùng khó tin nhìn Nguyên Hạo. Hắc ám linh căn, truyền thuyết của tà phái, khởi nguồn của ma vương. Nghĩ lại thì lý do này cũng hợp lí, chỉ có như vậy bọn Quang Minh hội mới điên cuồng truy đuổi để tiêu diệt thiếu niên này thôi. Tên nhóc này vừa là tuyệt thế trân bảo của các tông phái ma đạo nhưng cũng mang lại họa sát thân cho những ai dám giấu diếm hẳn. Dẫn đo suy nghĩ, thần thái của bà lão càng ngày càng phức tạp. Cuối cùng, bà ta cũng xiết chặt nắm đấm của mình đưa ra quyết định. Có thể nói về sau này, bà lão này mới nhận ra lựa chọn của ngày hôm nay đã thay đổi lịch sử đông đại lục đến mức nào.

- Tiểu tử, người tên là Nguyên Hạo đúng không? Ta tên là Nguyệt Linh, người cứ gọi ta là Nguyệt lão. Ta vốn không phải người Thổ Bình quốc, lần này ta dắt đứa cháu ruột này đi tìm thần y để chữa bệnh nan y cho nó nên mới đi ngang qua đây. Cả khu vực nóng như lửa và đầy sa mạc này trên đông đại lục gọi là Viêm Thổ và chúng ta là một tông môn cũng nằm trong Viêm Thổ này. Tuy tông môn bọn ta cũng là ma đạo nhưng lại không tham gia vào liên minh thánh vực gì đó. Hầu hết các tông môn nằm trong Viêm Thổ này cũng nằm ở vị thế trung lập vì nơi đây vốn là vùng đất hỗn tạp. Tông môn ở nơi này vô cùng nhiều nhưng chẳng có ai làm bá chủ cả. Ở Viêm Thổ tự thân không có đạo lí gì cả mà chỉ có thực lực mới có quyền lên tiếng và sinh tồn khà khà.

- Tiền bối nói như vậy nghĩa là nơi này cháu sẽ không bị bọn Quang Minh hội truy sát nữa sao?

Ánh mắt Nguyên Hạo lóe sáng hỏi. Nơi này dù phức tạp hay ăn thịt người thì cũng chả sao, những chỗ được cho là thái bình thì vẫn có những nguy hiểm tiềm tàng đó thôi. Sống trên đời đừng mong an nhàn vì điều đó vốn là mộng tưởng viễn vông mà thôi. Đây rõ ràng là vùng đất tốt để hẳn phát triển, một vùng trời bao la tự tại. Ít ra hẳn sẽ không trở thành tâm điểm ám sát của bọn Quang Minh hội kia.

- Đúng vậy, nhưng không có nghĩa là người sẽ an toàn sống sót nếu cứ thân cô thế cô như thế này. Người là một nhân tài ngàn năm có một, nếu người đồng ý bái ta làm sư phụ thì ta sẽ đưa người về tông môn bảo hộ. Ngoài ra người sẽ được học những công pháp võ kỹ tốt nhất, sẽ được...

Lão bà còn đang thao thao bất tuyệt những ưu đãi để lôi kéo Nguyên Hạo thì hẳn đã phát tay ra chặn lại.

- Được rồi tiền bối, người không cần phải quảng cáo như vậy nữa đâu. Ta đồng ý hắc hắc.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Nhã Lệ Linh Căn

- Hả, cái gì người đồng ý dễ dàng như vậy sao?

Nguyệt lão há hốc mồm ra hỏi lại. Thế nào mà tên nhóc này lại dễ dãi như thế chứ, trông đáng vẻ hiện tại của hắn lại vô cùng hèn mọn nha.

- Đúng vậy nhưng vẫn bối có một số yêu cầu hi vọng tiền bối có thể hoàn thành cho ta. Có như vậy cháu mới yên lòng mà toàn tâm toàn ý đi theo làm đệ tử của người.

Nguyên Hạo tỏ ra giao hoạt nói, hắn đã quá kinh nghiệm ở vụ kì kèo làm giá này rồi. Có điều những đối với một vị Nguyên Anh kỳ như lão bà này thì đó không phải là vấn đề gì cả.

- Được, người cứ nói đi. Nếu trong khả năng của ta thì ta sẽ hoàn thành cho người.

Mím cười nhẹ, Nguyên Hạo nhìn bà lão rồi quay sang Nhã Lệ nói:

- Tiến bối có thể giúp Nhã muội kiểm tra linh căn được không?

- Không thành vấn đề.

Khác với những lần trước hắn thấy, Nguyệt lão bà không hề lấy ra thủy tinh cầu kiểm tra mà chỉ bước đến đưa bàn tay đặt nhẹ lên đầu Nhã Lệ. Sau vài hơi thở, việc kiểm tra đã xong, bà ta cũng rút tay lại nhưng vẻ mặt lại tỏ ra vui vẻ vô cùng:

- Xem ra lần này Đạt nhi thật sự là phúc tinh của nãi nãi rồi, chẳng những tìm được một hắc ám linh căn mà giờ lại phát hiện thêm một song linh căn nữa. Haha ý trời cũng giúp tông môn của chúng ta rồi.

- Song linh căn thuộc tính!

Cả Nguyên Hạo lẫn Trịnh Đạt đều giật mình thốt lên. Đối với hai người thì việc Nhã Lệ có được linh căn đúng là một tin vô cùng tốt đẹp. Nhìn cô nhóc một cách trù mến, Nguyên Hạo dùng một giọng điệu vô cùng trầm ấm để hỏi chuyện:

- Chúc mừng Nhã nhi, có linh căn đồng nghĩa với muội có thể tu luyện thành tiên đấy. Không phải muội thường nói với huynh ước mơ lớn nhất của mình là được tự do bay lượn như chim sao. Bây giờ mọi thứ trở thành sự thật rồi đấy. Nếu muội đồng ý cùng huynh bái Nguyệt Linh tiên bối làm sư phụ thì mình có thể trở thành đồng môn với nhau rồi.

Lời vừa nói xong, hần liền cảm thấy ánh mắt của bà lão liếc nhìn hần đầy tiếu ý. Có điều hần thật lòng muốn Nhã Lệ cùng đi theo mình tu luyện để hần có thể trả ơn cứu mạng. Gãi gãi đầu, cô bé tỏ ra lúng túng không biết nên lựa chọn như thế nào. Thấy vậy, Triệu Đạt liền bước đến hỏi:

- Nhã Lệ, có điều gì khiến bạn do dự sao? Hay là bạn sợ nhớ cha mẹ của mình?

- Đúng vậy, mình không muốn xa cha mẹ và gia gia. Với lại mình còn phải lo việc buôn bán của gia tộc nữa.

Ấp úng một hồi, cuối cùng cô nhóc cũng nói ra lí do. Việc này đối với tâm lý trẻ con là điều rất bình thường, chúng thường chỉ muốn quấn quýt bên gia đình của mình thôi. Dự liệu trước tình huống này, Nguyên Hạo liền đến sát bên Nhã Lệ thì thầm:

- Nhã muội, tu tiên thì vẫn thường xuyên về thăm cha mẹ muội được mà. Sau này muội có thể bay lượn rồi thì dù xa mấy cũng có thể trở về Thái gia trong chốc lát mà thôi. Hơn nữa không phải muội muốn giúp gia gia hoàn thành tâm nguyện của mình sao? Chỉ cần muội thành tiên nhân thì gia tộc sẽ có thể quật khởi và trở về thời kỳ huy hoàng của mình năm xưa. Những kẻ đã hãm hại gia gia muội đều sẽ bị trừng trị thích đáng mà không thể phản kháng gì cả. Tất cả chỉ nhờ vào muội thôi đấy.

Nghe những lời bùi tai của Nguyễn Hạo, cô bé ngây thơ cặp mắt bỗng sáng rỡ nhưng vẫn còn hơi do dự chưa quyết. Có điều trong mắt hẳn thì mọi chuyện đã thành công rồi, đỡ con nít chỉ cần làm chúng lung lay tư tưởng thì việc tiếp theo hết sức dễ dàng. Kỳ thật hẳn phải cố gắng tốn nước bọt để thuyết phục Nhã Lệ cũng vì nghĩ cô nhóc cả thôi. Không nói đến lợi ích khi tu tiên, điều quan trọng là nếu cô bé không đồng ý thì bà lão Nguyệt Linh hung dữ này liệu có buông tha cho không? Với bản tính bá đạo của bà ta thì tất nhiên là không rồi, lúc đó sợ rằng con liên lụy đến Thái gia nữa. Nên việc cô bé bái bà ta làm sư phụ rồi theo con đường tu chân là trọn vẹn cả đôi đường. Sau khi hứa hẹn đủ điều, cuối cùng Nhã Lệ cũng gật đầu đồng ý.

- Mọii tin Nguyễn Hạo ca ca và Triệu Đạt, hai người nhất định phải thường xuyên dắt mọii về thăm nhà đó. Rồi còn phải bảo vệ mọii, không để ai ăn hiếp mọii nữa.

Nguyễn Hạo ngoài mặt vui vẻ nhưng trong lòng cười khổ không thôi, dù đỡ trẻ em là chuyện phi thường khó khăn a. Trong khi đó thì Triệu Đạt hưng phấn đến cười không ngậm mồm được, cứ bám lấy Nhã Lệ không rời. Thằng nhóc này có người trong mộng là quên luôn cả bệnh tật mà, bởi vậy người ta nói tình yêu là độc dược và cũng là đan dược chữa bệnh nghịch thiên nhất trên đời.***

Buổi tối hôm nay Thái trở nên khá rục rờ nhưng lại vô cùng yên tĩnh bởi vì họ phải tiếp đón hai vị khách đặc biệt. Hầu như mọii tộc nhân lần trưởng lão đều không được phép đi vào sảnh đường nữa bước. Lý do là bên trong sảnh lúc này chỉ có Nguyệt lão, Triệu Đạt, Nguyễn Hạo, Nhã Lệ cùng với cha mẹ, gia gia của cô bé. Trừ Nguyễn Hạo và Nhã Lệ còn bình thản trò chuyện ra thì ba người kia đều ngồi im như tượng gỗ. Khi cha mẹ và gia gia của Nhã Lệ biết hai vị khách nhân này là tiên nhân thì họ đều khiếp sợ đến xanh mặt. Tiên nhân là gì cơ chứ? Phất nhẹ một tay là cả Thái gia sẽ trở thành dĩ vãng ngay. Nhìn thấy cảnh tượng này, Nguyệt Linh lão bà cười lạnh lẽo rồi cất tiếng nói:

- Ta phát hiện ra tư chất của con gái của hai người các người rất tốt nên muốn thu nhận nó làm đệ tử và bắt đầu bước vào con đường tu tiên đạo. Các người có ý kiến gì không?

Cha mẹ của Nhã Lệ nhìn đứa con mình rồi định nói gì đó nhưng Thái Hoàng đã ngăn lại rồi cung kính ôm quyền đáp:

- Nhã nhi được tiên nhân lựa chọn là phúc khí cực lớn của nó, chúng tôi nào dám có ý kiến gì. Chỉ mong tiên nhân có thể dạy dỗ con bé thành tài là Thái gia chúng tôi đời đời không bao giờ quên ân đức này.

Nói rồi lão gia chủ Thái gia này cúi người thi lễ thật sâu. Thái độ ứng xử của lão đã khiến Nguyệt lão gật nhẹ đầu hài lòng, những kẻ sống cả đời người ít ra cũng phải có tầm nhìn như thế. Không còn việc gì để bàn bạc thêm nữa, Nhã Lệ trở về tâm sự cùng với ba mẹ và gia gia của mình trong khoảng thời gian ngắn ngủi còn lại. Mặc dù không muốn xa con gái nhưng cha mẹ của cô bé cũng không thể làm gì hơn. Thái Hoàng cũng phân tích cho hai người nghe giống y như những gì Nguyên Hạo đã nói với Nhã Lệ.

- Nhã nhi chỉ rời đi để tu luyện thành tiên nhân, nó sẽ trở về thăm các người thôi. Có gì mà phải khóc lóc buồn rầu như thế? Các người vẫn còn có thể sinh con tiếp tục mà, đừng quá buồn lòng về chuyện này. Chỉ vài năm nữa, nhờ có Nhã nhi, Thái gia chúng ta chắc chắn phát triển cực nhanh và có thể trở về với thời kỳ thịnh vượng như trước. Đây mới chính là điều quan trọng, các người thân là tộc nhân của gia tộc phải hiểu lấy điều này.

Cúi đầu cam chịu, cha mẹ của Nhã Lệ cũng hiểu họ phải chấp nhận sự thật này thôi. Cuộc đời có bao năm, mấy ai hiểu được tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ chứ. Ví như chuyện Đỗ sinh trong sử Việt, cha cậu vì con mà van xin cảm động cả hổ dữ. Thế nhưng khi đứa con thành tài trở về thì ông đã không còn trên đời này nữa.

Có khi nào chúng ta cũng đồng cảnh ngộ như Đỗ sinh không? Một lúc nào đó ta có nhớ về cha mẹ đã khuất mà lệ tràn hoen mi, đứng trước mộ mẹ cha mà nuối tiếc như đứt từng khúc ruột? Phải chăng chúng ta đã quá mãi miết chạy theo hoài bão của cá nhân mình mà quên mất rằng: Cha mẹ vẫn đang chờ đợi chúng ta quay trở về?

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn báo hiếu mà cha mẹ đâu còn? Thành tiên đắc đạo rồi có còn nhớ hai tiếng mẹ cha? Phong mang một cõi sao vội

quên nghĩa tào khang? Tiên đạo vốn vô tình hay bản chất nhân sinh tính đã bạc bẽo như thế? Nguyên Hạo là người hiểu rõ nhất điều này. Hãn tự hứa với lòng rằng chỉ cần có cơ hội thì nhất định sẽ giúp Nhã Lệ đoàn tụ với phụ mẫu mình.

Ngày hôm nay cả Thạch thành vô cùng sôi động, dân chúng ai cũng bàn tán sôi nổi về buổi đại tiệc được tổ chức tại Lâm gia. Nghe nói tất cả gia tộc hay thế lực lớn nhỏ đều được mời đến sự kiện này. Có điều không ai biết lí do vì sao lần này Lâm gia lại ra mặt làm rình rang như thế. Chỉ có những gia tộc có tai mắt nghe ngóng mới biết rõ mục đích của họ thôi. Tất nhiên trong đó có Nguyên Hạo của chúng ta rồi. Hãn vốn có Phong Ảnh thám thính vô cùng lợi hại nên đã phát hiện sự có mặt của đám người Lâm Vũ. Dựa theo thông tin tìm hiểu, hãn liền xác định đó có thể là đứa con trai trưởng đã rời nhà gia nhập tông môn tu tiên nhiều năm. Lần này tự nhiên tên đó trở về cộng với việc Lâm gia tổ chức đại tiệc thì chắc chắn là có vấn đề gì ở đây rồi.

- Hắc hắc, Nguyệt sư phụ, người đừng có bộc lộ khí thế ra sớm quá nhé. Con cũng muốn xem gã Lâm Viễn này diễn trò vui gì đây?

- Hừ tiểu tử ngươi lắm trò quá. Không phải chỉ cần ta phất tay một cái là mọi thứ giải quyết xong sao?

Nghe Nguyên Hạo lái nhai bày trò, Nguyệt lão bà tỏ ra không vui nói.

- Giết người thì dễ nhưng nên tập tính cẩn thận sư phụ à. Vời lại dù cho chúng ta ma đạo thì người cũng nên có phong phạm của cường giả cao thủ. Như vậy sau này người mới dễ thu phục nhân tâm, lãnh đạo quần hùng chứ.

Biết ý đối phương, Nguyên Hạo liền vuốt đuôi vài câu khiến cho Nguyệt lão cũng lắc đầu chào thua.

- Thôi thôi, được rồi. Người chẳng những là thiên tài tu luyện mà còn vô đối về chiêu trò và miệng lưỡi nữa. Ta không biết việc thu người làm đệ tử là phước hay là họa nữa.

- Hắc hắc người ta hay nói là phước thì không phải họa, là họa thì trốn không khỏi đâu sư phụ à.

Nguyên Hạo cười cợt trả lời. Hắc không biết rằng có một cặp mắt lạnh như băng đang lặng lẽ theo dõi mình từ sâu bên trong Lâm gia.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Lâm Gia Lập Uy

- Chà, đúng là hoàng tráng thật đấy. Xem ra lần này Lâm gia không tiếc bỏ đại giới ra để tổ chức buổi tiệc này nhỉ.

Nhìn bên trong Lâm phủ được trang trí vô cùng xa hoa rực rỡ, Nguyên Hạo chẳng lười cảm thán. Hiện tại số người được mời cũng đã đến tham dự khá đông đủ, mọi người đều có chỗ ngồi riêng của mình. Theo cách sắp xếp của Lâm gia thì những gia tộc lớn sẽ được ngồi bàn phía trên cao nhất, tiếp theo là các gia tộc trung đẳng rồi đến gia tộc nhỏ. Cách phân chia cấp bậc này cũng khá phổ biến ở vì nó thể hiện thực lực và tôn ti trật tự của mỗi thế lực được mời đến đây.

- Xem ra Lâm gia muốn xưng bá thật rồi, bọn họ đã cố ý đặt hai bàn riêng ở vị trí cao nhất cho mình. Nếu con đoán không lầm một bàn trong đó sẽ dành cho con trai cả của lão Lâm Viễn và đám đồng môn của chúng.

Đúng như lời Nguyên Hạo nhận xét, chỉ một lúc sau Lâm Vũ đã xuất hiện. Gã đi theo sát phía sau một lão già đạo mạo, thần thái thoát tục. Tiếp theo nữa là mười vị huynh đệ tỷ muội đồng môn của gã, ai nấy đều nam thanh nữ tú, kẻ uy vũ, người yếu điệu khiến mọi người đều phải trầm trồ quan sát.

Lần này Thái gia tham dự buổi tiệc chiêu đãi chỉ có năm người là Nguyên Hạo, Nguyệt Lão, Triệu Đạt, Nhã Lệ và lão gia gia của cô bé. Vì gia tộc họ Thái cũng chỉ mới nổi tiếng một chút do sự kiện bán lương thực nên họ cũng chỉ được ngồi ở vị trí khúc giữa của các gia tộc trung đẳng mà thôi. Điều này khiến Triệu Đạt không vui lên tiếng:

- Nay Nguyên Hạo ca, tại sao chúng ta phải ngồi tuốt ở phía dưới này. Với địa vị của nhà ta phải ngồi bàn cao nhất mới phải chứ?

- Haha chúng ta ngồi đây là để xem kịch vui. Đệ cũng đâu muốn làm trò cho mọi người cười đúng không?

Nguyên Hạo cười sáng khoái vừa đưa bánh trái sang cho cậu nhóc vừa giải thích. Đúng lúc này ở bàn chủ tọa, Lâm Viễn cùng với vài trưởng lão đã xuất hiện. Tên nhị công tử Lâm Vĩnh cũng lẻo đẻo theo sát lão, ánh mắt hằn dáo dác nhìn khắp các bàn khách quan. Cuối cùng dừng lại ngay bàn của Nguyên Hạo, miệng hằn liền nhếch lên tỏ vẻ kênh kiệu đầy đắc ý.

- Này Nguyên Hạo ca, tên kia làm gì nhìn huynh cười có vẻ ngạo mạn vậy? Để ta kêu nãi nãi bẻ đầu hắn nhé.

Triệu Đạt đang gặm dở chiếc bánh ngọt vừa hưng hăng nói. Xưa nay ở tông môn có ai dám to gan mà dám nhìn cậu như vậy chứ, trừ khi kẻ đó ngại mình sống quá lâu rồi. Đang ngồi nhâm nhi chén trà, nghe tên nhóc con ý kiến khiến Nguyên Hạo suýt tí phun ra.

- Tiểu Đạt này, không nên cứ dùng bạo lực để giải quyết mọi chuyện được. Chiến đấu chỉ nên dùng khi cần thiết thôi, chúng ta còn rất nhiều cách để khuất phục kẻ thù.

- Hừm sao huynh và nãi nãi ta nói chuyện khác nhau thế. Nãi nãi ta chỉ luôn biết sát phạt kẻ thù một cách mạnh mẽ và trực diện nhất thôi.

Vừa nói chuyện vừa lấy thêm một chiếc bánh, Triệu Đạt không để ý Nguyệt lão đang trợn mắt nhìn hắn. Nguyên Hạo cũng chỉ cười nhạt rồi tiếp tục quan sát buổi tiệc diễn ra. Phía bàn trên, Lâm Viễn dáng người nghiêm trang, thần thái tự tin nhìn khắp mọi người mở lời tuyên bố:

- Hôm nay được mọi người nể mặt đến dự buổi tiệc rượu nho nhỏ này, Lâm Viễn ta hết sức vui mừng cảm tạ. Lý do chính lần này ta mời tất cả các vị đến đây là vì nhân dịp làm lễ tẩy trần cho con trai trưởng của ta là Lâm Vũ. Sau bao nhiêu năm bái học tông môn tu tiên, thành tựu không nhỏ. Hôm nay cơ duyên may mắn, Vũ nhi cùng các đồng môn ghé về Lâm gia thăm lại vị cha già này. Bọn họ đều là những tiên nhân phép thuật cao cường, đẳng vân giá vũ. Xin quý vị nâng ly để chào

mừng họ.

Lâm Viễn vừa dứt lời thì hàng loạt người đứng dậy lên tiếng chúc tụng vuốt đuôi. Bọn họ đều có chung suy nghĩ cầu cạnh vào Lâm gia sau này. Biết làm sao được, gia tộc người ta có con trai là tiên nhân cơ mà. Ngồi ngay sát bàn của Lâm Viễn, khuôn mặt của hai người lãnh đạo hai thế lực lớn khác ở Thạch thành là Bành Hình và Quách Toàn đều tỏ ra khó chịu. Lão già này cáo mượn oai hùm, nói tổ chức tiệc tẩy trần gì chỉ là che mắt thiên hạ, sự thật chính là muốn mượn cơ hội này để chèn ép chúng ta. Lửa giận bốc lên, Bành Hình liền liếc mắt sang tên hộ vệ đứng kế bên rồi nháy mắt nhẹ. Gã hộ vệ nhận tín hiệu mệnh lệnh liền bước ra chấp tay nói lớn:

- Tại hạ là Cao Diễm, hộ vệ của Bành lão gia chủ. Tập luyện võ nghệ từ nhỏ, tạo nghệ không thấp. Xưa nay nghe đồn tiên nhân lợi hại hơn người phàm rất nhiều nhưng chưa được chứng kiến. Nay cơ duyên xảo hợp, tại hạ mạo muội xin phép được thử sức của mình cùng với lệnh công tử đây. Không biết ý Lâm Vũ công tử như thế nào?

- Đúng vậy, Cao hộ vệ là thủ hạ số một của ta. Hẳn rất thích giao lưu võ học với những người trẻ tuổi khác. Ta hi vọng Lâm công tử có thể thi triển bản lĩnh của mình ra cho ta và mọi người ở đây có thể mãn nhãn.

Bành Hình cũng đứng dậy lên tiếng khích tướng. Trong mắt lão, tiên nhân thì có gì ghê gớm chứ. Tên hộ vệ này của lão ngay cả dã thú như hổ, gấu đều có thể diệt sát dễ dàng. Lần này chỉ cần Cao Diễm đánh bại tên đại công tử này thì khí thế của Lâm gia sẽ bị tan vỡ ngay. Có điều tính toán của lão ta đã quá sai lầm rồi, Lâm Viễn sau khi nghe xong lời khiêu chiến thì khuôn mặt tiểu ý nhìn Cao Diễm rồi quay sang con trai của mình cười nói:

- Vũ nhi, Cao hộ vệ muốn thử sức với con. Con có chấp nhận khiêu chiến không?

Lâm Vũ lúc này vẫn đang vui vẻ trò chuyện với huynh đệ đồng môn. Hẳn căn bản không hề xem đám người ồn ào phía dưới ra gì. Nghe cha mình gọi đến, hẳn mới lờ mờ nhác liếc mắt nhìn sang Cao Diễm rồi khinh bỉ nói:- Một con bọ hôi mà

cũng muốn Lâm Vũ ta ra tay sao? Dương Tứ, đệ giải quyết hẳn đi.

- Vâng, Vũ ca. Cứ để cho đệ dọn dẹp lũ không biết trời cao đất dày này.

Một tên thiếu niên tầm hai mươi tuổi đứng dậy khỏi bàn bước ra. Ở phía xa, Nguyên Hạo nhìn ra tên này tu vi chỉ ở Ngưng Khí tầng bốn. Trong đám người Lâm Vũ, trừ hẳn ra còn hai người nữa có tu vi Ngưng Khí hậu kỳ ra, còn lại đều là Ngưng Khí trung kỳ. Xem ra tông môn này không mạnh mẽ như Phong Linh tông hay Hỏa Địa Môn, thực lực đệ tử nhìn chung có phần thấp hơn. Do không có chỗ trống để giao thủ nên bọn người hầu liền dọn dẹp một góc vườn cây thành bãi đất trống. Sau khi tràng đấu được dựng lên, Cao Diễn liền phi thân nhảy lên dử tận chỉ về phía Dương Tứ hét lớn:

- Mau lên đây, để ta được mở mang tầm mắt xem tiên nhân có gì lợi hại.

- Hắc hắc người sẽ được sáng mắt ra thôi, tên phàm nhân ngu ngốc.

Nhẹ nhàng lướt thẳng lên tràng đấu, tên mập Dương Tứ dáng vẻ đây coi thường nhìn đối thủ. Điền tiết trước thái độ của tên tiên nhân kia, Cao Diễn liên lao đến tung một cú đá song phi đẹp mắt nhắm vào đầu đối thủ. Trước đòn đánh phủ đầu cực nhanh của tên hộ vệ Bàn gia, Dương Tứ chỉ nhếch mép cười nhạt rồi nhẹ nhàng giơ một tay ra gạt một cái khiến cú đá của đối phương bị văng trở về.

- Khá lắm, đón đỡ tiếp tuyệt kỹ liên hoàn của ta đây.

Không hổ là cao thủ võ công, tên Cao Diễn vừa bị đánh bật ra liền dùng cả hai tay liên tục đánh vào những chỗ hiểm yếu trên cơ thể to béo của kẻ địch. Thế nhưng dù hẳn ra tay nhanh và chuẩn xác thế nào thì gã Dương Tứ vẫn phá giải hết sức đơn giản, không có chút khó khăn gì cả.

- Khốn kiếp

Rút một cây đoản đao mỏng từ trong tay áo ra, ánh mắt của Cao Diễn long lên. Hẳn đã dùng đến sát chiêu sở trường của mình. Dù phải chịu tiếng xấu sử dụng vũ khí đánh hẳn cũng phải thắng trận tỉ thí này. Quyết tâm cao độ, hẳn liền nhanh

như xé gió chém thẳng thanh thủ vào ngay ngực đối thủ.

- Tốc độ vẫn còn chậm lắm, chơi đùa với người đủ rồi. Bây giờ thì chết đi đồ sâu bọ.

Dương Tứ cười khẩy rồi vận linh lực bùng lên khiến cử động của Cao Diễn bị ngăn trở dừng lại. Ngay lập tức, hắn liền tung một chưởng vào người tên hộ vệ khiến gã văng khỏi tràng đấu học máu vong mạng tại chỗ.

- Quá yếu ớt rồi haha.

Cười lớn tiếng ngạo nghễ đắc ý, tên mập ung dung trở về bàn của mình rồi tiếp tục uống rượu trò chuyện với huynh đệ. Toàn thân hắn không có một giọt mồ hôi nào giống như chỉ vừa bước ra hóng gió chơi rồi trở về vậy. Phía bàn kế bên, Lâm Viễn cười đến không ngậm mồm lại được. Trong khi đó, sắc mặt của Bành Hinh thì tái nhợt lại. Cuộc so đấu đơn giản của cả hai nhà không ngờ lại kết thúc đơn giản như thế.

- Thua...Thua thật rồi.

Bành lão gia chủ giờ mới cảm nhận được sự đáng sợ của tiên nhân. Tên thủ hạ Cao Diễn vừa bị giết chết của lão là cao thủ võ lâm tuyệt đỉnh. Cho dù bình thường dùng cả trăm người truy sát cũng không làm gì được gã. Vậy mà trước tên tiên nhân mập mạp kia lại không thể chạm được cả vào vạt áo của hắn nữa. Hơn thế nữa có vẻ tên kia căn bản không phải chiến đấu gì hết mà chỉ là đùa giỡn dạo chơi thôi. Thế này thì còn tranh giành gì nữa chứ, tiên phạm hóa ra thật sự chênh lệch lớn như vậy sao?

- Haha thật là ngại quá, vì ra tay hơi quá trớn nên vị tiên nhân này đã lỡ tay làm chết mất tên hộ vệ của Bành gia chủ đây. Không biết bây giờ còn có vị cao thủ nào muốn thử sức với các vị tiên nhân đây nữa không?

Lâm Viễn đứng dậy hỏi lớn thị uy. Lão ta xem chừng màn ra tay chấn nhiếp vừa rồi của tên sư đệ tiên nhân của nhi tử mình có hiệu quả hết sức mạnh mẽ. Tất cả khách mời đến từ toàn Thạch thành đều im thính thít, thậm chí có người còn sợ hãi

cúi mặt không dám nhìn lên nữa. Đúng lúc này, tên con trai thứ hai Lâm Vĩnh của gã đột nhiên đứng dậy chỉ về phía bàn của Nguyên Hạo nói với giọng đầy khiêu khích:

- Tên hạ nhân dê tiện kia, người từng làm bẽ mặt bốn công tử. Bây giờ người có giỏi thì bước ra so tài với Lâm gia của ta không?

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Nguyên Hạo Ra Tay

Lâm Vĩnh vừa lên tiếng nhất thời toàn trường đều tập trung ánh mắt quan sát về bàn tiệc của Thái gia. Hai tay run run, Nhã Lệ nhìn Nguyên Hạo rồi nói khẽ:

- Nguyên Hạo ca ca, tên Lâm Vĩnh đó muốn trả thù riêng, huynh đừng đáp ứng hẳn.

Mím cười ấm áp xoa xoa đầu cô nhóc, Nguyên Hạo ôn nhu trả lời:

- Nhã nhi đừng lo, loại cáo mượn oai hùm, thùng rỗng kêu to này chả có tài cán gì đâu. Để huynh cho hẳn một bài học nhớ đời.

Dứt lời, ánh mắt hẳn liền thay đổi thành tư thái trào phúng nhìn tên thiếu niên đang đồng dạng ở phía bàn cao nhất rồi nhếch mép lên nói:

- Người cũng có tư cách đại diện cho Lâm gia sao? Tốt, giờ ta khiêu chiến với Lâm Vĩnh người đấy. Người to tiếng hùng hổ như thế chắc bản lĩnh không rồi, vậy hai chúng ta cùng chiến một trận xem ai hơn ai nào?

Vừa cất lời, Nguyên Hạo liền nhanh miệng xoay chuyển tình huống thành mình khiêu chiến đối thủ khiến cho Lâm Vĩnh giật mình bất ngờ, miệng lắp bắp không biết ứng đối như thế nào:

- Người... Ta...

- Người người, ta ta cái gì. Nam nhi đại trượng phu mà ăn nói bẽn lẽn như phụ nữ thế. Ta xem chừng người không đủ dũng khí để bước lên đài đấu nữa chứ nói gì chiến đấu với ta cơ chứ. Thật là hài hước, nhị công tử Lâm gia hóa ra chỉ là một tên to mồm, dựa hơi phụ thân và huynh trưởng của mình. Bản thân thì lại chẳng có một chút tài cán gì, vậy mà còn dám đứng lên hùng hổ, tỏ ra mình ghê gớm. Ta khinh,

tốt nhất người nên mau ra đánh với lão tử một trận, còn không thì trốn vào khuê phòng mà khóc lóc ướm át đi haha.

- Phụng

Lâm Vĩnh toàn thân run rẩy, khuôn mặt tái nhợt phun ra một búng máu. Gã không ngờ mình vừa mới đứng ra định lôi tên kia xuống nước, không ngờ chính mình lại bị đối phương dim chết đuối mà không phản kháng được câu nào. Nhất thời nhiều quan khách nhin cười được đều cười rộ lên khiến cho sắc mặt của những người Lâm gia tỏ ra hết sức khó coi. Triệu Đạt, Nhã Lệ và Thái Hoàng đều giơ ngón tay cái lên với Nguyên Hạo, bọn họ thật sự phục tên thiếu niên này sát đất. Riêng Nguyệt lão thì nhìn tên nhóc Lâm Vĩnh một cách thương hại rồi lắc đầu cảm thán. Chỉ mới tiếp xúc với tên đệ tử không lâu nhưng bà đã nhận ra khả năng đầu óc và miệng lưỡi của hắn tuyệt đối là cao thủ vạn người có một. Đấu võ mềm với hắn thì chẳng khác nào chịu ngược đãi, thật là không tự lượng sức mà.

- Hừ

Thấy đứa em mình bị kẻ khác đem ra làm trò cười, Lâm Vũ tỏ ra không vui. Hắn liếc nhìn tên Dương Tứ một cái như ra hiệu rồi tiếp tục im lặng uống rượu. Hiểu được mệnh lệnh của hắn, tên mập liền lập tức đứng dậy, nhìn về phía tên thiếu niên ngồi ở bàn phía xa quát lớn:

- Thăng nhãi kia, mày dám khi nhục đệ đệ của sư huynh tao. Bây giờ Dương Tứ tao thách đấu với mày, mày có dám tiếp chiến không?

"Khó chịu rồi sao, hắc hắc. Con cá lớn, từ từ người cũng sẽ mắc câu của lão tử thôi"

Cười lạnh trong lòng nhưng ngoài mặt Nguyên Hạo vẫn tỏ ra thờ ơ lãnh đạm không chú ý đến khiến tên mập điên tiết lên. Lần này, hắn dùng sức lực găm lên khiến những bàn tiệc ở gần bị thổi tung cả lên:

- Tao nói mày đó thằng kia, mày đừng có giả điếc như thế.

Bây giờ Nguyên Hạo mới liếc mắt sang nhìn sang Dương Tứ rồi nhàn nhạt nói:

- Người là cái thứ gì mà ta phải trả lời chứ? Ta đang nói chuyện với Lâm gia nhị công tử, con người là ai chứ? Người chỉ là một tên được mời dự tiệc ké thôi, đã ăn chực thì đừng có lớn lối như thế, kéo người ta lại tưởng người là chủ nhà nữa đấy hắc hắc.

- Khốn kiếp, ta sẽ băm người ra thành cám cho chó ăn.

Dương Tứ điên tiết lên định lao đến ăn thua đủ với gã thiếu niên xấc xược kia, đúng lúc này thì Lâm Vũ bỗng nhiên đứng dậy lên tiếng:

- Vị huynh đệ đây tài ăn nói rất sắc sảo, thẳng em của ta ngu muội không thể so đấu với người. Ta đại diện cho Lâm gia, cho phép Dương Tứ sơ độ ta khiêu chiến với người. Chúng ta lấy tài sản của Thái gia ra để đặt cược được không? Không phải này giờ người rất tự tin vào bản thân sao?

Vừa nghe khiêu chiến, Thái Hoàng thiếu điều ngắt xiú tại đường trường. Thế nào các người cãi nhau lại lôi cả Thái gia của ta vào cuộc thế này. Giả bộ trầm ngâm suy nghĩ một lúc, Nguyên Hạo tỏ ra khó xử nói:

- Ta xem ra vị sơ độ của người võ công rất cao nha, ta tuy võ công cao cường, ngọc thụ lâm phong nhưng cũng không chắc có thể thắng được. Thôi như vậy, nếu người đồng ý lấy một phần mười gia sản của Lâm gia ra làm vật đặt cược thì ta sẽ suy nghĩ lại.

- Được, ta đồng ý. Dương Tứ, đệ cứ thoải mái ra tay, hãy cho hãn một trận nhớ đời nhé.

Lâm Vũ không cần suy nghĩ liền đáp ứng. Nãy giờ, gã đã dùng thần thức kiểm tra tên thiếu niên này nhưng không hề thấy linh lực nào phát ra cả. Ngay cả Vân trưởng lão cũng tỏ ra khá bình thản không có phản ứng gì cả. Một tên phàm nhân như thế thì có thể làm được gì cơ chứ, đúng là chán sống rồi mà.- Tiểu tử, mau lên đây để tao dạy cho mày biết cái gì là châu chấu đá xe, không tự lượng sức mà dám vuốt râu hùm.

Nhảy một cái liền xuất hiện ngay trên tràng đấu, Dương Tứ tỏ ra đầy hung hãn quát tháo đối thủ. Thế nhưng, Nguyên Hạo lại không gấp gáp, hần từ tốn từng bước nhẹ nhàng đi lên tràng đấu. Tồn mấy phút sau, hần mới vào được vị trí đối chiến với đối phương. Nghiến răng ken két, mặt chỉ thẳng vào đối thủ nói:

- Nế tình người non người trẻ dạ, ta chấp người ba chiêu. Sau đó thì ta mới ra tay, hắc hắc, lúc đó đừng trách ta độc ác.

- Vậy à, cảm ơn nhé.

Nguyên Hạo vừa nghe đối phương đòi chấp mình ra chiêu thì cười hết sức ngọt ngào rồi như một mũi tên lao thẳng về phía đối thủ.

- Nguy hiểm, sư đệ cẩn thận.

Cảm giác không ổn, Lâm Vũ liền la lên nhưng mọi chuyện đã muộn. Quá khinh thường đối thủ nên tên Dương Tứ hầu như không hề có phòng bị gì cả. Khi thấy đối phương đột nhiên tăng tốc lên thì hần mới giật mình tính phản ứng lại. Có điều lúc này thanh phi kiếm nhân phẩm trung phẩm mà của Nguyên Hạo đã nhanh như chớp cặp thẳng vào người hần. Tên mặt chỉ kịp kêu lên một tiếng không cam tâm rồi tắt thở vong mạng. Tất cả mọi người đều bàng hoàng trước những gì diễn ra trước mặt họ, giống như là một giấc mơ vậy. Mới trước đó không lâu, cao thủ khét tiếng của Bành gia đã bị gã tiên nhân mặt này liệt xác dễ dàng thì giờ đây tên tiên nhân đó lại bị một thiếu niên dễ dàng giết chết. Đây chẳng phải nói tên thiếu niên này còn đáng sợ hơn thần tiên sao?

- Thẳng thật rồi, gia gia. Nguyên Hạo ca ca thẳng rồi.

Nhã Lệ vui mừng nhảy cẫng lên, này giờ cô bé hết sức lo lắng và hồi hộp. Bên cạnh, Thái Hoàng bất ngờ đến nỗi miệng không ngậm lại được, lão không ngờ tưởng chừng như gia tộc mình phải tiêu tan thì giờ kết quả lại ngoài sự tưởng tượng của mình đến vậy. Mãi đến mười phút sau, lão mới từ từ tỉnh dậy, nước mắt chảy ướt cả khuôn mặt già nua của mình.

- Đúng rồi, thẳng rồi. Thái gia không sao, tạ ơn trời đất.

Ngay cả Bành Hinh và Quách Toàn cũng tỏ ra bất ngờ trước kết quả của trận đấu. Có điều nhìn thấy Lâm Viễn sắc mặt xanh mét, còn làm rơi cả ly rượu đang cầm trong tay thì cả hai vô cùng hả hê. Bọn ta cho người lấy uy này, cho người lấy tiên nhân ra hiếp người này. Giờ thì tốt rồi, cả tiên nhân cũng vong mạng thì xem người còn vênh váo thế nào nữa.

- Hãn...hãn ẩn giấu tu vi...Tại sao ta lại không nhận ra cơ chứ?

Lâm Vũ hai tay xiết chặt, trong lòng vô cùng khó chịu. Hãn không hề cảm thấy thương tiếc gì cho tên sư đệ đã chết của mình mà chỉ cảm thấy danh dự của mình bị xúc phạm. Vừa rồi chính hãn đứng ra chấp nhận khiêu chiến cho tên Dương Tử, còn mạnh miệng yêu cầu dạy dỗ đối phương thế mà chưa gì đã thất bại. Hãn cảm thấy như tự mình tát mặt chính mình vậy. Chính huynh đệ tỷ muội ngồi cùng bàn với hãn cũng đứng bật dậy, ánh mắt tràn đầy sát khí nhìn tên thiếu niên đã hạ sát đồng môn của mình. Có điều Nguyên Hạo không quan tâm, hãn đứng đứng đi về bàn tiệc của mình.

- Thật là láo xược, hãm hại người của Thanh Yên Môn chúng ta mà còn thái độ khinh người như thế. Huynh đệ cùng xông lên trả thù cho Lão Dương nào.

Một tên đệ tử Thanh Yên Môn nhịn không được hô lên khiến cho những người còn lại đồng loạt lấy pháp khí ra. Tất cả bọn họ đều sẵn sàng lao đến xé xác tên thiếu niên kia ra làm trăm mảnh. Trước khí thế của đám người kia, Nguyên Hạo lại tỏ ra khá bình tĩnh, lại còn cười cợt châm chọc nói:

- Ta tưởng bọn người tự cho mình là tiên nhân có gì hay ho, hóa ra cũng chỉ biết lấy đồng hiếp yếu mà thôi. Đến đi, ca đây chấp hết.

- Đủ rồi.

Đập mạnh tay một cái khiến cái bàn tiệc tan nát thành nhiều mảnh, Lâm Vũ lúc này mới đầy bá khí đứng dậy. Thấy hãn lên tiếng, những huynh đệ đồng môn liền lập tức ngừng lại. Rõ ràng ở đây, trừ đại trưởng lão Thanh Yên Môn ra, hãn chính là người có tiếng nói chủ đạo nhất. Nhìn tên thiếu niên khiến mình phải ra mặt, Lâm Vũ tỏ ra ngạo nghễ nói:

- Không tệ, ta bắt đầu cảm thấy hứng thú với người rồi đó tiểu tử.

- Vậy sao? Thế nhưng ta lại thấy người rất nhàm chán. Một tên tự cho mình là tài giỏi, thật ra chỉ là con ếch ngồi đáy giếng mà thôi.

Nguyên Hạo ngáp dài đáp, hãnh tở ra vô cùng xem nhẹ đối phương. Điều này khiến cho Lâm Vũ cảm thấy lửa giận lên vao, khó kiềm chế nổi.

- Miệng mồm giỏi không có ích gì đâu. Bây giờ đích thân ta sẽ thách đấu với người, nếu thắng được ta thì toàn bộ gia sản Lâm gia sẽ là của người. Thế nào, có dám nhận lời không?

- Hắc hắc ta có gì mà không dám chứ.

Nguyên Hạo sáng khoái đáp. Tên này ở trong tông môn chắc coi trời bằng vung, nên cứ ảo tưởng mình là số một. Lần này để ca ca cho người biết tay, núi cao còn có núi cao hơn. Thấy đối phương không hề e ngại mình, Lâm Vũ ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Haha tốt lắm. Lâu lắm rồi mới có kẻ dám khiêu chiến Lâm Vũ ta. Dù có chết thì người coi như cũng vinh dự rồi đấy.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Đả Bại Lâm Vũ

- Úi, ta sợ quá. Tốt nhất người nên ít thôi da trâu lại đi, đến khi bại dưới tay ta thì danh dự của người chẳng những mất hết mà cả tài sản gia tộc Lâm gia cũng rơi vào túi của lão tử thì đừng có hối hận nhé.

- Tiểu tử thôi, chỉ giỏi mồm mép. Có giỏi thì mau lên đài quyết chiến cùng ta.

Đôi mắt long lên vô cùng đáng sợ, Lâm Vũ phóng người một cái đã xuất hiện trên tràng đấu. Từ lúc gia nhập Thanh Yên Môn đến giờ hẳn chưa từng bị ai bỡn cợt như thế. Nếu như không lột da rút gân tên thiếu niên này thì danh tiếng của hắn sẽ không còn gì nữa. Lão giả đại trưởng lão ngồi kế hắn cũng dùng ánh mắt âm lãnh nhìn Nguyên Hạo.

"Thiếu niên này không đơn giản, ngay cả ta cũng không phát hiện ra tu vi của hắn. Với tuổi tác trẻ như vậy, tên này thực lực không thể nào đạt đến Trúc Cơ kỳ được. Không lẽ hắn có được bí thuật che giấu cực kỳ lợi hại."

Nghĩ như vậy, đôi mắt lão sáng rực lên. Nếu tên này đã có bí pháp như thế thì rất có thể còn cất giấu nhiều thứ quý giá hơn nữa. Đã thế thì lão nhất định không thể để thiếu niên này sống sót rời khỏi đây. Tính toán xong, Vân trưởng lão liền dồn linh lực vào tay, chuẩn bị ám toán đối phương. Đúng lúc này bỗng nhiên có một tiếng nói kèm theo uy áp đè xuống khiến lão không thể nào cử động thân thể được.

- Tốt nhất người nên ngồi yên đi, nếu không toàn bộ người Thanh Yên Môn có mặt tại đây sẽ chết không toàn thân, liệu hồn đó.

Ngay lập tức toàn thân lão run rẩy dữ dội, mồ hôi tuôn ra như tắm. Trời ạ, tên tiểu tử kia có bí thuật như thế chắc chắn phải có cao nhân phía sau hỗ trợ. Tại sao ta lại ngờ nghếch như vậy? Lại còn dám có ý định giết hắn cướp bảo nữa chứ. Ta đúng

là già quá đến lẩm cẩm mất rồi, cầu cho lão sư phụ của tên đó buông tha cho mình. Bỏ qua lão già đang hồi hoảng sợ hãi ở bàn tiệc, bên phía tràng đấu Nguyên Hạo cũng đã bước lên đối diện với đối thủ của mình.

- Hừ, ta sẽ cho ngươi một cái chết thật là nhanh chóng. Hãy tự hào vì mình đã bại dưới tay Lâm Vũ này.

Rút ra một cây thương dài, Lâm Vũ bắt đầu niệm pháp quyết. Từng làn hơi nước mờ ảo bắt đầu xuất hiện rồi từ từ tràn ngập khắp sàn đấu. Chẳng mấy chốc toàn bộ xung quanh gã và Nguyên Hạo đều trở nên mờ ảo trắng xóa. Người xem rớt rít cả lên, không ai có thể thấy rõ được bóng dáng hai người trên tràng đấu nữa. Cười gằn một tiếng ác độc, gã bắt đầu từng bước quỹ dị bước đến.

- Mê Thủy Thuật kết hợp với Nhuyễn Sóng Huyền Thương chính là tuyệt chiêu sở trường của ta. Đáng lẽ ta định biểu diễn chiêu này ở đại hội tông môn nhưng bây giờ sẽ dành tặng cho ngươi thưởng thức trước hắc hắc.

Đứng trong sương mù, Nguyên Hạo cảm thấy bản thân không thể quan sát gì được trong hoàn cảnh này cả. Ngay cả thần thức cũng bị hạn chế khá nhiều, tuy vậy do hẳn rèn luyện linh hồn lực rất nhiều nên khi đối phương tiến sát trong vòng vài thước hẳn liền có thể cảm nhận được ngay. Nhanh chóng rút ra cây roi mà Hứa Minh từng dùng, Nguyên Hạo liền nhắm mắt lại, tập trung tinh thần cảm nhận mọi chuyển động xung quanh mình.

"Vụt"

Một tiếng gió rít rạo đến, Nguyên Hạo liền vung roi tạo ra từng đợt sóng uy lực ngăn cản đòn tấn công lại. Sau một chiêu đầu tiên không kết quả, Lâm Vũ tiếp tục huy động thanh trường thương không ngừng công kích đối thủ. Các chiêu thương pháp của gã uyển chuyển nhẹ nhàng như sóng vỗ vậy, từng đợt từng đợt liên miên bất tận khiến cho kẻ địch chỉ có thể lâm vào cảnh chống đỡ mà không thể phản công được. Mặc dù vậy, Nguyên Hạo vẫn tỏ ra bình tĩnh kiên trì phòng ngự. Tuy có vài lần đối phương đâm lệch qua cơ thể tạo ra nhiều vết thương ngoài da nhưng hẳn vẫn không hề có một tí dao động gì cả. Hẳn biết chỉ cần tinh thần mình có chút xiu lung lạc sẽ khiến đối phương tận dụng sơ hở ngay.

- Haha để ta xem người còn chịu đựng được bao lâu nữa. Ở trong màn nước này ta chính là bá chủ, còn người giống như người đi trong đêm đen thôi. Người không thể xác định được ta ở đâu thì làm sao mà phản công cơ chứ.

Lâm Vũ cười lớn chế nhạo. Thế nhưng sự thật trong lòng gã cũng đang cảm giác khó chịu vô cùng. Tên thiếu niên này tu vi khi đối chiến thể hiện ra chỉ là Ngưng Khí tầng bảy, vậy mà trước tuyệt kỹ của mình lại có thể chống đỡ lâu như thế. Cứ đánh kiểu này không biết đến khi nào mới đánh bại đối thủ được đây.

- Người không còn chiêu nào khác trừ trò múa may này sao? Dù cho có đánh thêm mấy trăm hiệp nữa cũng không hạ được ta đâu.

Vừa vung roi ngăn cản, Nguyên Hạo liên tục la lớn châm chọc không ngừng. Không những thế hắn còn cố ý tỏ ra yếu thế dần dần để cho đối phương nghĩ mình sắp sức cùng lực kiệt. Nhìn thấy thế trận nghiêng hẳn về phía phe địch, Triệu Đạt ở phía dưới bàn tiệc cau mày quay sang hỏi Nguyệt lão.

- Nãi nãi, Nguyên Hạo ca ca có bị thua không? Tại sao huynh ấy không đánh trả lại vậy?

Xoa xoa đầu đứa cháu yêu, bà lão mỉm cười trả lời:

- Hắn đã kể với bà là bản thân mình không có sư môn nên võ kỹ trong tay không có gì cả. Vì thế việc bị đối phương chiếm thượng phong là chuyện bình thường thôi. Cháu cứ yên tâm, nhìn hắn thâm trầm như vậy chứ thật ra tên kia từ đầu đến giờ vẫn chưa tổn thương được hắn gì đâu.

Đúng thật như vậy, trận đánh càng kéo dài, Nguyên Hạo càng rơi vào thế hạ phong nhưng hắn thủy chung vẫn không hề bị trúng đòn nào nguy hiểm cả. Ngược lại phía đối phương đã tỏ ra có phần mệt mỏi khi phải sử dụng thương pháp tốc độ cao liên tục.

- Khốn kiếp, tại sao người có thể duy trì linh lực trong thời gian dài như vậy hả?

- Haha người mệt rồi sao? Vậy thì bỏ cây thương xuống, quỳ gối gọi ta tiếng

gia gia thì ta sẽ thương xót mà tha chết cho.

Nguyên Hạo cười nhạo một phen. So đấu về linh lực thì căn bản tên kia không phải đối thủ của hắn rồi. Cảm giác không ổn, Lâm Vũ gầm lên rút cây thương về.

- Được, nếu người muốn chết như vậy thì đừng trách ta. Hãy xe sát chiêu Kinh Thủy của ta.

Hô lên hai chữ, phía trước đầu thương của gã hình thành một áp súc lực cực mạnh khiến không khí cũng vụn vụn. Nhìn thấy cảnh này, ánh mắt Nguyên Hạo lóe lên rồi cũng nhanh chóng niệm pháp, sau đó dồn hết linh lực vào cánh tay phải của mình. Một đoàn hắc hỏa bỗng nhiên bùng lên trong lòng bàn tay của hắn, cuối cùng tạo thành một đầu lâu màu đen vô cùng ghê rợn. Đây chính là vũ kỹ mà Nguyệt lão đã truyền thụ riêng cho hắn, là một vũ kỹ nhân cấp thượng đẳng hàng thật giá thật. Vũ kỹ này chỉ làm bốn tầng, tầng đầu tiên sẽ tu luyện ra ba đầu lâu bằng hắc hỏa, tầng thứ hai sẽ là sáu, tầng thứ ba là chín, đến tầng thứ tư sẽ thêm một đầu lâu nữa và có thể kết hợp mười cái lại thành một tuyệt chiêu hủy diệt vô cùng đáng sợ. Có thể nói nếu tu luyện đến viên mãn tầng thứ tư thì đây sẽ là một đòn sát thủ chủ lực dành cho hắn. Hiện tại, Nguyên Hạo chỉ mới tu luyện ra được một đầu lâu mà thôi nhưng uy lực của nó ở cấp độ Ngưng Khí kỳ cũng đủ xài rồi.

- Thì ra người là người của ma đạo. Hay lắm, lần này ta sẽ vì tu sĩ chính phái mà tiêu trừ đi tên ma đầu này.

Sau khi đã tích tụ áp súc đến tối đa, Lâm Vũ liền phóng thẳng đến đối thủ rồi đâm ra một thương uy lực vô cùng. Lần này quyết tâm phải khiến tên thiếu niên này tan xác dưới tuyệt chiêu mạnh nhất của mình. Phía đối diện, Nguyên Hạo cũng đã chuẩn bị xong, liền phóng ngay đầu lâu ra đối kháng với đòn tấn công của kẻ địch.

- Đến hay lắm, một chiêu kết thúc trận đấu đi haha.

Nguyên Hạo cười dài đầy khí thế xông đến. Ngay khi đầu lâu va chạm với đầu thương thì một tiếng nổ dữ dội vang lên khiến cát đá bị sỏi tung, mặt đất rung chuyển. Trận thi đấu đã bị cày lên thành một đồng hỗn loạn, ngay chính giữa là một cái hố to do uy lực của hai vũ kỹ va chạm với nhau tạo thành. Vài phút sau,

khói bụi tan đi, để lộ ra hai hình ảnh hai người thuyết huyết đang đứng đối diện nhau. Toàn thân cả hai đều đầy những vết thương do dư chấn của vụ nổ gây ra. Lúc này, ánh mắt của Lâm Vũ tỏ ra mờ mịt, hẳn không tin những gì đang diễn ra.

- Khốn kiếp, chuyện gì đang xảy ra vậy. Tại sao tuyệt chiêu của ta lại bị phá giải cơ chứ. Tại sao?

Hắn gào rú lên như một con thú bị tổn thương. Có điều tên này không biết rằng vũ kỹ của hắn chỉ là loại tốt nhất trong nhân cấp hạ phẩm mà thôi, còn phía đối phương lại là vũ kỹ nhân phẩm cao cấp hàng xịn đẳng hoàn. Phía đối diện, Nguyên Hạo đưa tay chùi vết máu ở miệng rồi bất ngờ tăng tốc lao thẳng vào tên thanh niên còn đang bàng hoàn đứng đó.

- Đừng tự cho mình là nhất. Bây giờ ca ca sẽ trả lại hết cho người những gì người đã chèn ép ta từ nãy đến giờ. Nay thì trang bức hồ báo, ta đánh cho người một trận nhớ đời haha.

Liên tục vung ra các đòn roi dững mãnh khiến Lâm Vũ chỉ biết yếu ớt chống đỡ. Nguyên Hạo đang tái hiện lại tràng cảnh lúc đầu của trận đấu, chỉ có điều người đang chịu ngược đãi đang đổi vai cho đối thủ của hắn. Tuy nhiên, Lâm Vũ vốn không có được nguồn linh lực dồi dào như tên thiếu niên quái thai kia nên chỉ sau năm phút kháng cự cây thương của hắn đã bị đánh văng ra. Tiếp theo là một loạt những đòn roi như mưa trút xuống người hắn, một cảnh tượng hành hạ vô cùng ác liệt. Nhiều người đứng ngoài nhìn đều trợn tròn mắt, miệng há to hết cỡ. Họ không ngờ tên thanh niên thiên tài của Lâm gia vừa rồi còn hung hăng hồ báo múa thương như làm xiếc, thế mà bây giờ lại bị đánh nằm một đống như con chó chết trôi như thế.

Nhìn thấy đối phương bị đánh đến thừa sống thiếu chết, Nguyên Hạo mới ngừng tay lại rồi tiêu soái quay lưng đi chỗ ngồi trước sự hoan hô vang dội của mọi người. Đúng ngay lúc này, bàn tay khổng lồ từ đâu xuất hiện nhanh như tia chớp từ phía sau giáng xuống đầu hắn. Nhìn thấy cảnh tượng này, Nhã Lệ hốt hoảng la lớn lên:

- Nguyên Hạo ca ca cẩn thận, có kẻ đánh lén.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Thế Lực Thần Bí

"Bành"

Nguyên Hạo cứ tưởng mình đã tiêu tủng rồi, không ngờ khi nguy cấp nhất thì Nguyệt lão đã thuận di xuất hiện kịp lúc để đỡ đòn cho hắn.

- Sư phụ.

- Mau lập tức lui ra, hãy bảo vệ cho Đạt nhi và Nhã nhi. Chuyện ở đây cứ giao lại cho ta xử lí.

Nguyệt lão sắc mặt hết sức nghiêm trọng quát lớn khiến Nguyên Hạo giật mình. Đoán biết tình thế không ổn, hắn vội gật đầu rồi chạy ngay đến chỗ bàn tiệc của Thái gia.

- Khả khả, phản ứng nhanh thật. Xem ra mục đã sớm phát hiện ra sự hiện diện của ta rồi phải không?

Lúc này hiện ra trước mắt tất cả mọi người là một tên trung niên nam tử lạ mặt đang lơ lửng giữa không trung. Điều kinh dị nhất là một cánh tay của gã không phải tay người mà là cánh tay của quái vật. Đó là một cánh tay lực lưỡng, màu tím đậm, đầy các gai nhọn, ngón tay thì cực dài y hệt như móng vuốt của một loài yêu thú nào đó.

- Hừ, làm sao ta quên được khí tức của bọn yêu nghiệt các ngươi. Không ngờ sau trận chiến kinh thiên đó, tàn dư của chúng mày vẫn còn tồn tại cho đến giờ. Đã vậy thì lần này ta tiện thể sẽ diệt trừ hiểm họa cho linh giới này luôn..

Lấy ra một cây quyền trượng, Nguyệt lão liền chỉ về phía tên quái nhân hô lớn..

- Hắc hỏa điếu, thôn phệ hãn cho ta.

Từ trong hư không, một ngọn lửa đen bùng lên dữ dội rồi hóa thành một con chim khổng lồ. Nó dang rộng hai cánh của mình như có sự sống rồi tăng tốc lao thẳng về phía kẻ địch. Trước đòn tấn công của Nguyệt lão, tên quái nhân tỏ ra không hề e ngại, lại còn cười cợt nói:

- Hắc hắc, chưa gì đã ra tay độc ác rồi. Có điều hôm nay ta không có hứng thú để chơi với ngươi.

Dứt lời hãn phóng từ trong túi trữ vật ra hàng loạt quả trứng về phía đám đông người phía dưới. Những quả trứng này vừa rớt xuống liền nở ra những con ong to như bàn tay, có đuôi màu đỏ như máu. Chúng ngay lập tức lao đến tấn công những người dự tiệc ngay gần đó.

- Huyết Xích Trùng, yêu thú cấp ba, thật là bỉ ổi. Không ngờ tên khốn này đã có chuẩn bị.

An toàn của Trình Đạt là quan trọng nhất nên Nguyệt lão đành từ bỏ tấn công kẻ địch mà lập tức bay xuống bảo hộ cho đứa cháu và mọi người Thái gia. Cảnh tượng toàn Lâm phủ lúc này vô cùng hỗn loạn, cả đàn Huyết Xích Trùng đang tàn sát bừa bãi những người tham dự buổi tiệc. Sau khi giết chết nạn nhân, bọn côn trùng này liền đẻ trứng vào trong cơ thể họ rồi bay đi.

- Tất cả hãy ở trong vòng bảo hộ này không được ra khỏi nửa bước. Ta phải tiêu diệt hết đám yêu thú kinh tởm này, chỉ cần một con sống sót lọt ra thì cả Thạch thành này sẽ thành thức ăn cho bọn chúng. Đặc biệt là bọn này sinh sản vô cùng nhanh, phải tiêu hủy hết chủ thể mà bọn chúng có thể đẻ trứng vào được thì mới có thể diệt trừ tận gốc.

Tạo ra một vòng phòng hộ tráo bao lấy người phe mình xong, Nguyệt Lão liền lật tức vung tay biến ra một bức tường lửa khổng lồ vây lấy Lâm phủ. Mục tiêu của bà chính là không để cho bất kỳ con yêu trùng nào có cơ hội lọt lưới trốn thoát và trở thành hiểm họa sau này. Sau đó, Nguyệt lão tiếp tục niệm pháp sinh ra thêm hai con hắc hỏa điếu nữa rồi huy động chúng không ngừng thiêu đốt bọn Huyết Xích

Trùng. Sau nửa canh giờ, bà cũng giải quyết hết toàn bộ bọn chúng và dắt đám người của Nguyên Hạo rời khỏi. Trở về phủ đệ của Thái gia, mọi người mới lấy lại bình tĩnh ngồi xuống hỏi chuyện Nguyệt lão.

- Bọn Huyết Xích Trùng đó đáng sợ lắm hay sao mà khi thấy chúng người lại vô cùng khẩn trương vậy sư phụ? Còn tên nửa người nửa quái vật đánh lén con là ai vậy?

Nguyên Hạo là người mở lời đầu tiên. Hắn không hiểu mình có điểm gì thu hút mà lại khiến một gã quái vật lại muốn tấn công mình như vậy.

- Hừm, Huyết Xích Trùng đó tuy chỉ là yêu thú cấp ba nhưng khả năng sinh sản lại vô cùng đáng sợ. Gặp phải một đoàn vài trăm con thì ta cũng phải chạy thật nhanh để tránh chúng đấy. Loài này từ lâu đã không còn tồn tại nữa, không ngờ bọn khốn kia vẫn còn giữ lại thứ vũ khí kinh tởm này.

Thờ dài một hơi, Nguyệt lão liền vung tay tạo ra một màn cách âm căn phòng lại. Lúc này, bà mới yên tâm nhìn lướt qua Trịnh Đạt, Nguyên Hạo và Nhã Lệ rồi cất giọng có chút tang thương kể lại:

- Nhắc đến tên đánh lén Hạo nhi ở Lâm phủ là cả một câu chuyện dài và xa xưa. Chắc các người đã nghe ta nhắc về sự kiện kinh thiên lúc đang đối đầu với tên quái nhân rồi phải không? Chuyện đó xảy ra đã một ngàn năm trước rồi, những cường giả tham dự vào cuộc chiến đó hầu hết đã ngã xuống. Sư phụ của ta ngày ấy cũng vì lời kêu gọi của thủ lĩnh phía tà phái là Âm Dạ vương mà đầu nhập vào. Cuối cùng người đã hi sinh anh dũng như bao vị đại năng khác để mở ra chiến thắng quyết định cho toàn bộ đông đại lục. Ta lúc đó chỉ là một Trúc Cơ kỳ nhỏ nhoi mà thôi, nhưng cũng được người mang theo bên cạnh trong suốt quá trình chiến đấu. Trước lúc lâm chung, người đã luôn dặn dò ta phải cố gắng xây dựng lại tông môn và phải luôn đề chừng bọn ác quỷ này quay trở lại. Không ngờ một ngàn năm sau, bè đảng của bọn chúng vẫn còn tồn tại.

Âm Dạ vương sao? Cái tên này khá xa lạ với Nhã Lệ và Trịnh Đạt nhưng với Nguyên Hạo thì hết sức quen thuộc. Hắn chính vì cái cảm ngộ tư chất của Âm Dạ Môn mà suýt nữa tiêu vong mất nên làm sao mà quên được. Xem ra sự kiện một

ngàn năm trước thật sự vô cùng khốc liệt khiến phần lớn những cường giả bị tiêu diệt chung với kẻ thù rồi. Nhíu mày lại, Nguyên Hạo tiếp tục thắc mắc:

- Vậy cái thế lực kia đến tột cùng là những ai mà lại có thể làm rung động cả đông đại lục vậy sư phụ?

- Không phải chỉ có đông đại lục mới bị lôi vào cuộc chiến đó mà là toàn bộ đại lục Lạc Thần này. Chỉ là khi đó chiến trường được chia làm năm ở năm phiến đại lục khác nhau thôi, chúng ta gọi đó là cuộc chiến bảo vệ Lạc Thần. Con hỏi thế lực kia là ai sao? Chính mọi người khi đó cũng không rõ ràng xuất xứ của bọn chúng, chỉ biết rằng bọn này tu luyện một loại cấm thuật vô cùng đáng sợ. Như các con cũng thấy tên quái nhân kia, cánh tay của hắn không phải của nhân loại. Tất cả thành viên của thế lực này đều có khả năng biến hóa cơ thể của mình thành giống như quái vật vô cùng đáng sợ. Chúng ta đã từng mổ xác của bọn chúng ra để xem xét thì phát hiện bọn này không hề có trái tim như nhân loại hay yêu thú bình thường.

Nói đến đây, sắc mặt của Nguyệt lão hết sức ngưng trọng. Tất cả hồi ức kinh khủng của một ngàn năm trước đang ùa về và hiện ra hết sức chân thật trong đầu của bà. Cầm lấy tách trà uống một hơi để định thần, bà tiếp tục kể:

- Trái tim của bọn chúng được thay bằng một quả trứng màu đen khi chủ thể chết đi thì quả trứng cũng đã vỡ ra từ khi nào. Mọi người đều rất thắc mắc không biết bên trong quả trứng kia chứa đựng thứ gì nhưng do phải tập trung cho cuộc chiến nên về sau cũng không ai nhắc đến nữa. Cứ nghĩ lúc đó nhân loại đã diệt trừ hết hang ổ của bọn chúng rồi, và thậm chí suốt cả ngàn năm qua cũng không thấy tăm hơi gì của thế lực này cả. Không ngờ hôm nay ta lại gặp phải một tên quái vật của thế lực khủng bố kia, đây rõ ràng là một điềm báo chẳng lành.

- Nói như vậy, tên này xuất hiện là một bí ẩn vô cùng khó giải thích rồi. Tại sao bọn chúng lại im lặng suốt một ngàn năm qua, giờ lại có thể ngang nhiên hiện thân để lộ tung tích như thế? Tên vừa rồi chỉ là tàn dư còn sót lại hay phía sau chúng còn có những tên đầu não khác? Con để ý lúc tên đó rời đi hắn còn dẫn theo cả đám người Thanh Yên Môn nữa. Chẳng lẽ tông môn kia có quan hệ gì với thế lực đó?

Con cảm giác sự việc này không hề đơn giản, sư phụ người nên có sự chuẩn bị kỹ càng.

Nguyên Hạo thái độ nghiêm túc nhắc nhở Nguyệt lão. Sự kiện lần này có quá nhiều điểm đáng ngờ nhưng với tu vi của hắn muốn tham gia vào điều tra thì cũng lực bất tòng tâm, chỉ có thể ở phía sau hiến kế hỗ trợ cho sư phụ của mình mà thôi. Thấy tên đệ tử mới thu nhận tỏ ra quan tâm mình, Nguyệt lão có chút cảm động gật đầu đáp:

- Con yên tâm, sau khi giải quyết bệnh tình của Đạt nhi xong chúng ta sẽ lập tức trở về tông môn để bàn bạc kế sách. Bây giờ thực lực của kẻ địch thế nào chúng ta cũng chưa nắm rõ, nên không nên khinh cử vọng động. Tốt nhất ngày mai chúng ta hãy nhanh chóng lên đường đến Vạn Dược Cốc kéo đêm dài lắm mộng.

- Vâng, chúng con rõ rồi sư phụ.

Quyết định như vậy, sáng sớm hôm sau Nguyệt lão đã mang đứa cháu và hai tên đệ tử như tia chớp bay khỏi Thạch thành. Trước khi đi, bà ta cũng không quên để lại vài phù lục và pháp khí đơn giản để Thái gia làm bùa hộ mạng khi nguy cấp và hứa hẹn sau khi Nhã Lệ về đến tông môn sẽ được chăm sóc chu đáo. Sau khi tu hành có kết quả thì bà sẽ cho phép về thăm nhà bất cứ khi nào cô bé muốn.

Cách Thạch thành về phía nam một trăm dặm, trong một hang động tối tăm có hai người đang trò chuyện với nhau. Một trong hai tên chính là quái nhân đã xuất hiện ở Lâm gia ngày hôm qua.

- Lần này người thật là quá bất cẩn rồi, tại sao lại hiện thân để người khác thấy như vậy? Lại để cho mục già Nguyên Anh kỳ kia phát giác ra thân phận nữa chứ, nếu Quỷ tướng biết được chắn chắn chúng ta sẽ không toàn thây đâu.

Tên còn lại tỏ ra khó chịu trách cứ gã quái nhân, xem chừng bọn chúng rất e ngại việc để người trong tiên đạo phát hiện ra mình. Thế nhưng tên quái nhân chỉ bĩu môi khinh thường đáp:

- Hừ, con mụ già đó biết thì làm gì được chứ? Lần này kế hoạch của chúng ta chuẩn bị vô cùng kỹ lưỡng, không hề có tí kẻ hở nào. Nhịn nhục suốt một ngàn năm qua cuối cùng ngày đó cũng sắp đến rồi hắc hắc.

Tên còn lại chỉ biết lắc đầu ngao ngán, tên này lúc nào làm việc cũng như thế. Bỏ qua việc đó, hẳn lại tiếp tục chất vấn tên kia.

- Thế nhưng tại sao người lại tính tóm tên nhóc Ngưng Khí kỳ kia, chúng ta đâu thiếu "vật chủ"?

- Ta cũng không rõ nữa, tên nhóc đó có khí tức rất đặc biệt. Khiến cho ta muốn ăn tươi nuốt sống nó ngay hắc hắc

Tên quái nhân vừa trả lời vừa đưa tay lên quẹt nước bọt chảy đầy miệng của mình. Thật sự tên nhóc kia có sức quyến rũ khá cao với gã, đúng là rất khó hiểu.

- Hừ ta thấy bản tính khát máu của người sắp xâm chiếm cả thần trí rồi đấy. Liệu hồn coi chừng có ngày người hoàn toàn thành quái vật vô tri thì chúng ta không tiếc thương gì mà xuống tay kết liễu người đâu đó. Thôi, gom đủ người rồi, lập tức trở về phân đà. Sau này làm việc gì cũng nên cẩn thận, đừng để bọn nhân loại kia phát hiện ra dấu hiệu gì cả. Đến lúc bọn chúng hiểu ra mọi chuyện thì đã muộn rồi khà khà.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Vạn Dược Cốc

Trong thế giới tu chân, nhắc đến địa vị cao quý được tôn sùng thì chắc chắn phải nói đến chức nghiệp luyện dược sư. Người muốn tu vi tăng cao? Người muốn chữa trị vết thương chí mạng hay khử độc dược nguy hiểm? Hay người muốn nghịch thiên cải tạo thể chất của mình? Tất cả những câu hỏi đó đều cần có luyện dược sư ra tay giải quyết. Chỉ có họ mới tạo ra được những viên đan dược thần kỳ khiến cho biết bao kẻ đổ mắt giành giựt. Chính vì thế mà rất nhiều cường giả đều tỏ ra nịnh nọt giao hảo, thậm chí sẵn sàng nghe lệnh chỉ vì cầu cạnh những vị luyện dược sư này. Tu vi càng cao thì đan dược cần để thăng cấp càng quý hiếm như phượng mao lân giác. Do đó luyện đan sư cấp bậc càng cao thì quyền hạn càng lớn, họ chỉ cần phất tay một cái cũng có thể khiến cả một tông môn diệt vong nhanh chóng.

Vạn Dược Cốc, nơi tập trung hầu hết những luyện dược sư cao cấp hàng đầu của đông đại lục. Đây chính là thánh địa bậc nhất mà cho dù chính phái hay tà phái đều không dám xúc phạm đến. Ngoài ra, Vạn Dược Cốc còn có qui định là trong vòng trăm dặm xung quanh cốc không một ai được phép phi hành. Mặc dù bá đạo như thế nhưng mọi người đều không cảm thấy phiền hà về điều này mà rất nghiêm ngặt tuân thủ theo. Lúc này trên con đường núi gồ ghề cách Vạn Dược Cốc không xa đang có bốn người đang di chuyển rất nhanh.

- Sư phụ, mình sắp đến chưa? Nơi đó có thật sự chữa khỏi bệnh của tiểu Đạt không?

Ngáp ngẩn ngáp dài, Nguyên Hạo vừa cõng Nhã Lệ trên lưng vừa lười nhác hỏi. Hắn không biết cái đám luyện dược sư này có bao nhiêu ghê gớm nhưng việc bắt người khác đi bộ cả trăm dặm như thế này thật là quá đáng mà.

- Người thật không có tiền đồ mà, đối với người tu tiên thì việc đi bộ vài trăm

đậm có là gì đâu chứ? Về bệnh tình của Đạt nhi ta cũng không chắc có thể chữa được không. Cách đây một năm khi nó bắt đầu tập tành tu luyện thì ta mới phát hiện ra là nó không thể nào vận chuyển linh khí một cách bình thường được. Sau khi kiểm tra tỉ mỉ, ta và phụ thân của nó kết luận rằng nguyên do là kinh mạch của nó bị tắc nghẽn nên linh khí không thể thông suốt được. Mặc dù đã dùng mọi cách có thể nhưng không thành công, cuối cùng bọn ta quyết định đưa Đạt nhi đến Vạn Dược Cốc xin giúp đỡ. Hi vọng bọn họ có phương pháp giúp cho Đạt nhi hồi phục, nó chính là đứa cháu độc nhất của ta đấy.

Giải thích rõ ràng về bệnh trạng của Trịnh Đạt, Nguyệt lão thở dài một hơi nhìn sang đứa cháu đang hồn nhiên ngây thơ cười với mình. Lần này bà đã xác định dù bỏ ra bất cứ giá nào cũng phải giúp thẳng cháu có thể tu luyện trở lại. Đi suốt một canh giờ, cuối cùng bốn người bọn họ cũng đến được Vạn Dược Cốc trong truyền thuyết. Nhìn từ xa nơi này giống như một vườn rau xanh um vậy, nhưng sự thật là những khu vườn kia đang trồng các loại dược thảo, từ loại bình thường nhất cho đến quý hiếm. Trước cổng của cốc là một đám lính canh chừng hai mươi người, tu vi của bọn họ Nguyên Hạo không thể nhìn ra được, xem chừng toàn bộ đều là Trúc Cơ kỳ trở lên.

- Đúng là nơi dược xưng tụng là thánh địa có khác. Ngay cả mấy tên gác cổng mà tu vi cũng khủng bố như vậy, không biết bên trong còn bao nhiêu cường giả tọa trấn nữa.

Nguyên Hạo cảm thán nói khiến cho Nguyệt lão quay sang nhìn hẩn cười châm chọc nói:

- Sao hả nhóc con, bây giờ mới biết mình yếu kém thế nào ư? Khà khà, nơi này không phải là tông môn nên việc hộ vệ tu vi cao là chuyện bình thường. Bởi vì luyện dược sư đang phần chi theo đuổi dược đạo nên trên con đường tu luyện họ không hề chú trọng. Vì thế Vạn Dược cốc cần phải có cường giả tọa trấn để bảo hộ cho đan dược, thảo dược và cả những luyện dược sư trong cốc. Thôi, đã đến rồi, các người đợi ta xuất trình thân phận rồi mọi người hãy theo ta tiến vào.

Dứt lời, Nguyệt lão bước đến nói chuyện với bọn thủ vệ canh cổng. Sau khi đã

thông qua, bà liền dắt cả đám đi vào. Bên trong Vạn Dược Cốc linh khí hết sức nồng đậm, mùi dược thảo thì hòa quyện vào không khí khiến ta hít vào cảm thấy tinh thần vô cùng sáng khoái. Nhân viên bên trong cốc khá chuyên nghiệp, vừa thấy có khách nhân tiến vào là lập tức có một tên chấp sự đến thưa chuyện ngay. Sau khi tiếp nhận yêu cầu chữa bệnh, gã liền cung kính dắt bốn người đến một ngôi biệt viện khá tiện nghi và rộng rãi để nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, tên chấp sự đến rất sớm và cung kính dẫn đường cho Nguyệt lão và Trịnh Đạt rời đi. Còn Nguyên Hạo và Nhã Lệ thì ở lại trong phòng tu luyện. Tối hôm qua, Nguyệt lão đã chỉ điểm công pháp phù hợp cho cô nhóc bắt đầu tập thổ nạp. Cô nàng lần đầu tiên được tiếp xúc với tiên đạo nên hết sức tập trung và cố gắng. Vì nơi đây linh khí hết sức nồng đậm nên việc tu luyện của Nhã Lệ tiến bộ khá nhanh khiến cô bé mãi mê luyện công quên đi cả thời gian. Nguyên Hạo thì không được như vậy, Hư Vô công pháp của hắn cần rất nhiều tài nguyên nên dù ở nơi này tu luyện cả năm nữa cũng chẳng đi đến đâu. Bước ra khỏi phòng định tìm Nhã Lệ nói chuyện phiếm nhưng thấy cô bé chỉ vui đùa vào tu luyện thì hắn lắc đầu ngao ngán rồi bước ra khỏi biệt viện để tản bộ. Vừa đi được một lát, hắn cảm giác hình như mình đã lạc đường mất rồi, nơi này căn bản là quá rộng lớn. Lúc này, bỗng nhiên có một giọng già nua gọi hắn.

- Này cậu trẻ, lại đây ta nhờ một tí.

Quay đầu nhìn lại, Nguyên Hạo thấy một ông lão râu tóc khá dài, mặc đồ nông dân đang cúi cúi nấu một nồi gì đó đang bốc khói nghi ngút.

"Ách...Giữa trời nắng này mà ông lão đó định làm món lẩu sao trời? Thú vui thật là tao nhã nha."

Nghĩ như vậy nhưng hắn vẫn lật đật chạy lại xem ông lão cần mình hỗ trợ chuyện gì. Khi đến gần hắn mới nhìn rõ cái nồi đang bốc khói kia. Thì ra cái "nồi lẩu" mà hắn suy diễn to như một cái nhà, xung quanh nó có bốn chân trụ nhìn hết sức chắc chắn. Ông lão thì đang không ngừng bỏ các thứ rau củ, dược liệu gì đó vào trong nồi với tốc độ cực nhanh. Nhìn thấy tên thiếu niên đang đứng nhìn mình, lão già bực mình quát lớn:

- Này mau coi chừng lửa giúp ta với, đừng có đứng thờ người ra đấy. Nếu lửa mà tắt thì ta lột da người đấy. Bây giờ ta đang bận suy nghĩ bước cuối cùng cần điều chế thế nào, người đừng làm phiền.

Móa! Ở đâu ra thế loại bá đạo như thế này. Kêu ca đến giúp đỡ còn nói cái giọng đó sao? Lão già này cậy già rồi ức hiếp con nít à? Để ta cho lão biết tay. Xụ mặt xuống, Nguyên Hạo cảm thấy khó chịu liền gọi lão lần nữa.

- Này lão già.- Hử? Tiểu tử kia, ta bảo người canh lửa mà? Người thật sự chán sống rồi sao.

Lão già lần này tức giận thật sự. Toàn thân lão bất ngờ bùng phát uy áp dữ dội khiến Nguyên Hạo suýt tí nữa phun máu ra.

"Đệch, đừng phải thứ dữ rồi!"

Nhìn thấy lão già chỉ mới nộ khí một chút mà linh lực tán ra đã khủng bố như thế. Nguyên Hạo biết là mình đã chọc phải thiết bản rồi. Hắn liền vội vàng cười xòa, dáng điệu nịnh hót nói:

- Hì hì, lão nhân gia người muốn con giữ lửa thì cũng phải chỉ dạy một tí chứ. Mấy thứ này con không rành lắm.

Thấy tên thiếu niên tự nhiên khúm núm sợ sệt như thế, lão già cũng hạ hỏa bớt liền nhàn nhạt hỏi:

- Người mới đến nơi này sao?

- Thưa vâng, đúng như vậy.

- Vậy thì cầm lấy cái này đọc rồi làm theo đi, đừng có phiền ta nữa.

Quảng một cái ngọc giản cho Nguyên Hạo xong, lão già lại cúi đầu vào cả đồng được thảo ngón ngang dưới đất mà tính toán.

"Xem ra gặp phải lão già bị thần kinh rồi haiz. Nhưng mà tu vi lão cao cường

quá, ta mà làm phật ý lão thì tan xương nát thịt như chơi, xem ra đành phải đâm đầu theo lao thôi."

Đau khổ với số phận xui như mực của mình, Nguyên Hạo liền cầm lấy ngọc giản rồi đưa thần thức vào xem. Sau vài hơi thở, ánh mắt của hắn bỗng sáng rực lên, miệng lẩm bẩm.

- Thì ra kỹ thuật khống hỏa là như thế, cùng một nguyên tắc căn bản như cách khống chế linh hồn lực mà nghĩa phụ đã dạy ta. Mình thử làm thử theo phương pháp ghi trong ngọc giản này coi sao.

Thì ra bên trong ngọc giản này giới thiệu rất chi tiết về kỹ năng truyền linh lực duy trì hỏa diễm như thế nào, cao cấp hơn là cách điều khiển ngọn lửa căn bản mà luyện dược sư cần biết nữa. Nghiền ngẫm từng chữ chữ một cách rõ ràng, cuối cùng Nguyên Hạo cũng bắt đầu động thân ra tay. Hắn cố gắng cẩn thận từng li từng tí, bắt đầu dùng linh hồn lực vận chuyển linh lực để khống chế hỏa diễm đang cháy hừng hực bên trong chiếc nồi khống lồ. Lúc đầu có chút căng thẳng khiến cho lửa điều khiển không ổn định lắm nhưng sau đó dần mọi thứ đã đi vào quỹ đạo. Vui mừng trước thành công bước đầu, Nguyên Hạo liền từ từ tăng linh lực nhiều hơn nữa. Từ trong đan điền, trừ hỏa linh lực hắn bắt đầu vận chuyển thêm một tia mộc thuộc tính linh lực vào. Mộc hỗ trợ hỏa, đây là điều căn bản nhất của việc tạo lửa. Thì ra ngoài tư chất thông hiểu dược thảo, phương pháp luyện đan, một người để trở thành luyện sư cần phải có hỏa mộc linh căn. Tất nhiên có thể mượn hỏa hoặc mộc linh lực bằng nhiều cách khác nhưng điều này sẽ gây khó khăn nhiều trong quá trình điều chế đan dược.

- Tốt rồi, giờ ta thử tập luyện cách khống hỏa xem sao.

Thấy việc duy trì linh lực cho ngọn lửa đã ổn, Nguyên Hạo bắt đầu tò mò thử nghiệm đến kỹ thuật điều khiển thao túng ngọn lửa. Đến lúc này, khó khăn mới chính thức bắt đầu. Khống hỏa là điều căn bản nhất cũng là kỹ thuật khó đạt đến trình độ tuyệt mỹ nhất. Bởi vì dù chỉ sai lệch một tí thôi là có thể ảnh hưởng đến thành bại của đan dược rồi, độ lửa cũng quyết định đến chất lượng và phẩm giai của đan dược tạo thành. Do không lường trước được hết độ khó của kỹ thuật nên chỉ vài

chục giây sau thì ngọn lửa có dấu hiệu bạo động, không còn trong tầm khống chế của hắn nữa. Hoảng loạn, Nguyên Hạo càng mất bình tĩnh, hắn cố gắng vận chuyển linh lực mạnh hơn để áp chế nhưng kết quả lại đi ngược với mong đợi. Được tiếp thêm linh lực, ngọn lửa bốc cao lên, bùng phát kịch liệt khiến cái nồi rung lắc dữ dội. Chấn động khá lớn khiến lão già đang chìm đắm trong tham ngộ phải giật mình nhìn sang:

- Trời đất, tên tiểu tử thối, ngươi làm gì nồi thuốc của ta thế hả?

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Tiến Vào Hỏa Các

- Ngừng tay lại, người sẽ làm cái đỉnh nổ tung mất. Khônggggg

Nhìn thấy cái đỉnh phình to lên chuẩn bị bạo tạc, lão già không còn lựa chọn nào khác liền lập tức lao đến túm lấy tên thiếu niên phá hại rồi thuận di ra xa. Ngay thời điểm lão vừa biến mất thì tiếng nổ đíếc tai vang lên, căn nhà gỗ lẩn vườn thảo dược đã trở thành đĩ vãng. Nhìn thành quả suốt mấy ngày qua của mình chỉ còn lại một đám hỗn độn, khuôn mặt lão già co giật liên tục, ánh mắt như muốt giết người liếc nhìn sang Nguyên Hạo.

- Khụ khụ, lão không thể trách ta nha. Ta vốn không biết mấy cái thứ giữ lửa, khống hỏa này là gì cả. Nhưng lão đã nhờ vả nên ta đã cố gắng hết sức rồi á.

- Khốn kiếp, ai bảo người khống hỏa hả? Ta chỉ bảo người truyền linh lực để duy trì ngọn lửa một tí thôi, người có biết để chuẩn bị điều chế loại đan dược này ta đã tốn kém bao nhiêu tâm huyết không hả?

Lão già mắng một hơi không ngừng nghỉ, nước bọt bay vèo vèo như mưa xuân vào mặt Nguyên Hạo khiến hần xây xẩm cả mặt mũi. Sau khi trút hết cơn thịnh nộ của mình, lão già mới ném tên thiếu niên sang một bên rồi buông giọng dữ tợn:

- Từ bây giờ mỗi ngày người phải đến đây chăm sóc dược viên cho ta, làm trong vòng ba năm để đền bù tổn thất mà người đã gây ra. Ngày mai sẽ bắt đầu, tên nhóc người mà kiếm đường đào tẩu thì ta sẽ lột da rút xương người hằm canh cho thú sủng ăn.

Vừa dứt lời lão già cũng liền biến mất, xem ra những ngày đen đui của Nguyên Hạo vẫn chưa kết thúc. Thất thiú cất từng bước chân nặng nề trở về biệt viện, trong lòng hần không ngừng suy nghĩ, diễn luyện để tìm ra sai sót của mình trong việc

không hòa thất bại vừa rồi. Việc phải lao động không công cho lão già kia hẳn không quan tâm, điều hẳn tập trung bây giờ là làm sao để thực hành hoàn thiện được phương pháp ghi trên ngọc giản. Với tính cách của Nguyên Hạo, càng khó khăn, càng có tính thử thách thì hẳn lại càng cố gắng nhiều hơn.

"Tôi không thất bại, tôi chỉ tìm ra một trăm cách làm sai thôi."

Đó luôn là châm ngôn trong cuộc sống và làm mọi việc của hẳn, dù chỉ còn một hi vọng cũng sẽ cố gắng. Cứ diễn luyện như thế suốt cả đêm, hẳn đã tự tìm ra được một số thiếu sót của mình. Tiếp đến hẳn lại tự đưa ra những phương pháp giải quyết dựa trên suy luận và phân tích của bản thân. Đáng tiếc là Nguyên Hạo lại không có mỗi lửa mạnh mẽ như cái mà lão già dùng để luyện đan để thử nghiệm thực tiễn. Ánh mặt trời đã chiếu rọi vào căn phòng, lúc này hẳn mới sực nhớ ra mình phải đi làm việc trả nợ cho lão già tử kia nữa. Lê lết tấm thân đến chỗ hẹn, hẳn thấy cả một vườn thảo dược rộng bát ngát.

- Cái gì vậy? Ta đến để chăm sóc mấy cây thuốc chứ có phải trồng rừng dâu mà bảo ta đến chỗ này cơ chứ.

- Hừ, người tưởng dược thảo là gì hả? Hay tiểu tử người cho rằng công việc ta giao đơn giản như tưới hoa, cắt cỏ hả.

Đùng một cái, lão già râu dài quỉ dị hiện ra phía sau lưng của Nguyên Hạo làm hẳn giật mình suýt ngã chống vó. Ánh mắt lạnh nhạt nhìn tên thiếu niên, lão lại lấy ra một ngọc giản rồi buông ra một câu khô khốc:

- Đây là thông tin về tất cả loại dược thảo trong vườn của ta., từ đặc tính, dấu hiệu nhận biết, cách chăm sóc, công dụng vvv. Người hãy mau chóng tham khảo đi, nếu làm sai chết đi một cây thì người liệu mà ở đây cả đời làm việc trả nợ đi.

Nhìn thấy đối phương chuẩn bị đi mất, Nguyên Hạo vội vàng la lên:

- Lão nhân gia, người khoan đi đã.

Khựng người lại, lão già tỏ ra khó chịu quay lại nói:

- Có chuyện gì nữa? Công việc này quá sức của người sao? Tính kiếm có để trốn việc à?

- Không phải vậy, tiểu bối muốn hỏi lão mượn ngọn lửa mạnh mẽ như ngày hôm qua để luyện tập khống hỏa. Xin ngài giúp giùm cho.

Tỏ ra thái độ thành khẩn, Nguyên Hạo ôm quyền cúi đầu thật sâu. Lúc này, ánh mắt lão già lóe lên quang mang kỳ lạ rồi biến mất, sau đó lão lại quăng cho hắn một cái lệnh bài rồi biến mất:

- Làm xong việc hãy cầm cái lệnh bài này đến Hỏa Các. Nơi đó có các loại hỏa diễm khác nhau, người có thể tự do lựa chọn. Có điều nếu làm hư hao tổn hại gì thì ta sẽ tiếp tục tính vào món nợ của người.

Cầm lấy tấm lệnh bài có một chữ Trúc, Nguyên Hạo hai mắt xoay chuyển rồi gãi gãi đầu lẩm bẩm:

- Lão già này có lúc cũng dễ thương ghê nhỉ. Ta tưởng phải tốn cả đồng nước bọt để năn ni nữa cơ đấy.

Khó hiểu với thái độ dị thường của lão nhưng hắn cũng cất lệnh bài vào trong người rồi bắt đầu mò mẫm cái ngọc giản về thông tin dược liệu. Vừa nhìn vào một phút, hắn bỗng điên tiết gào lên:

- Lão bất tử, người chơi ca ca sao. Thế nào mà trong ngọc giản này giới thiệu tất cả linh thảo từ cấp thấp đến quý hiếm ở linh giới thế hả? Đây rõ ràng là từ điển bách khoa toàn thư chứ có phải vài loại thảo dược trong dược viên như lão nói đâu. Thế này thì làm sao ta biết trong vườn lão trồng cái chủng loại quái nào cơ chứ?

Khóc không ra nước mắt, Nguyên Hạo không còn cách nào khác là bắt đầu mò mẫm trong một kho chữ vô cùng vô tận. Nhưng chỉ sau nửa canh giờ, ánh mắt hắn trợn tròn lên như thấy điều gì hết sức kinh khủng vậy.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Bình thường trí nhớ ta cũng thuộc loại siêu đẳng nhưng không đến nỗi nhìn lướt qua là nhớ như thế này chứ. Cứ tốc độ này thì chỉ cần vài

hôm ta sẽ học thuộc hết thông tin trong ngọc giản này rồi haha.

Ngửa mặt lên trời cười như điên, Nguyên Hạo bắt đầu ngồi nhai cái mớ lý thuyết dược thảo nhiều như vô cùng vô tận ấy. Nếu kẻ nào mà thấy được tốc độ ghi nhớ của hắn chắc phải lé mắt ra mà ganh tị chết mất. Những kiến thức này mọi người dùng bao nhiêu năm mới nhớ được vài phần, thế mà tên này lại có thể nhớ hết tất cả mà lại chỉ cần học trong vài hôm thôi nữa chứ. Người với người sao lại khác biệt nhau xa đến thế, lão thiên thật không công bằng mà.

Đến hoàng hôn, Nguyên Hạo mới ngừng việc học tập thảo dược lại và đi về phía Hỏa Các. Nhìn từ xa, nơi này giống như cái hang động cho người tiền sử trú ngụ vậy. Trừ cái cửa hang khổng lồ với hai chữ Hỏa Các ra và bốn tên hộ vệ canh cửa thì chẳng còn gì khác nữa. Có điều việc chỗ này thiết kế đẹp xấu, quái dị ra sao đối với hắn không quan trọng. Thong dong từ từ bước đến, hắn liền bị bốn tên lính canh chặn lại.

- Đây là cấm địa của cốc. Nếu không được phép thì không được tiến vào.

Một tên hộ vệ to cao quát lớn. Nguyên Hạo nhìn khí thế của gã thì tu vi có vẻ mạnh mẽ hơn cả mấy tên gác ngoài cổng chính Vạn Dược Cốc, xem chừng nơi đây không hề tầm thường mới cần hộ vệ cao cấp vậy. Lấy lệnh bài ra đưa cho gã lính canh, hắn hồi hộp chờ đợi kết quả, không biết lão già kia có lừa gạt mình không. Thế nhưng ngoài dự đoán của hắn, mấy tên lính canh vừa nhìn thấy lệnh bài thì giật mình hốt hoảng, xem tới xem lui nhiều lần cái lệnh bài một cách kỹ càng. Cuối cùng, tên hộ vệ trả lại lệnh bài cho Nguyên Hạo rồi tỏ thái độ lễ phép nói:

- Thì ra huynh đệ là người của Trúc trường lão, chúng tôi thật là thất lễ quá. Xin mời cậu đi theo tôi.

Nói xong, gã liền nở nụ cười vô cùng hòa ái thân thiện, bước đi trước dẫn đường cho Nguyên Hạo. Bước vội theo sau, trong lòng hắn không ngừng thắc mắc địa vị của lão già kia.

"Tại sao bọn lính canh vừa thấy lệnh bài lại khách sáo như thế, lão già được gọi là Trúc trường lão kia có địa vị cao lắm sao?"

Theo suy đoán của hắn, đã gọi là trường lão thì chắc chắn là tồn tại không thấp ròi. Thôi kệ, dù gì hắn cũng đang xài kế lệnh bài của lão nên chỉ cần vào được Hỏa Các là tốt rồi. Từ cổng hang đi sâu xuống mười phút, tên lính canh dừng lại rồi quay sang từ tốn hỏi:

- Không biết huynh đệ muốn dùng phòng hỏa diễm loại nào?

- Ở đây có nhiều loại hỏa diễm lắm sao? Khụ khụ, ta là người mới nên không rành lắm. vị huynh đài xin chỉ diễm giúp cho.

Nguyên Hạo cũng tỏ ra điệu thấp để hỏi chuyện đối phương. Hắn vốn không phải người của Vạn Dược Cốc, lại còn là con nợ của lão già kia nên tốt nhất phải biết tỏ ra khiêm tốn hiền từ một chút mới mong lợi dụng được cơ hội lần này. Nghe thiếu niên kia trả lời một cách nhỏ nhẹ khách sáo, tên lính canh cười lớn đáp:

- Haha, thì ra là thế. Vậy thì để ta giới thiệu sơ cho chú em biết về nơi đây. Hỏa Các này, tên như ý nghĩa, chính là nơi cất giấu vô số hỏa diễm của Vạn Dược Cốc. Người cũng biết đã là luyện dược sư thì việc dùng hỏa diễm rất quan trọng. Thế nhưng không phải ai cũng có được một hỏa diễm tốt cho mình, vì vậy các vị trưởng quản cốc đã quyết định đem một số hỏa diễm từ cấp thấp đến cao để cho các đệ tử và chấp sự đến thuê dùng. Thấp nhất là hóa hỏa, là hỏa diễm sinh ra do một số nguyên liệu đặc thù, loại này thường được đệ tử Ngưng Khí đang ở cấp độ dược sư học đồ sử dụng. Ưu điểm là dễ điều khiển nhưng sức nóng thì chỉ hơn lửa bình thường của phàm thế mà thôi. Tiếp đến là thú hỏa, loại này do cốc chúng ta thu mua và tìm kiếm trong thiên hạ. Cái này đa số luyện dược sư chính thực thuê để luyện đan dược, tùy theo cấp độ yêu thú mà hỏa diễm sẽ càng mạnh mẽ. Không biết chú em muốn thuê loại nào?

Sau khi giảng giải tỉ mỉ về Hỏa Các, Nguyên Hạo liền sờ vào túi trữ vật của mình suy ngẫm một chút rồi cười khổ nói:

- Vậy cho ta hóa hỏa loại thấp nhất đi. Giá thuê bao nhiêu linh thạch vậy vị sư huynh này?

Khoát tay một cái, tên lính canh hào sảng nói:

- Haha, có lệnh bài của Trúc trưởng lão thì không cần phải trả phí gì cả. Đây là chìa khóa phòng số tám, huynh đệ cứ tự nhiên nhé. Cần gì thì cứ tìm đến ta.

Sau khi tên lính canh rời đi, Nguyên Hạo mới cầm lệnh bài của lão già lên cảm thán nói:

- Haiz, biết thế ta đã chọn loại thượng hạng nhất rồi. Mà thôi kệ, từ nay có cái lệnh bài này, lão tử không lo lắng gì nữa rồi. Sau này có cơ hội phải tranh thủ kiếm thật nhiều linh thạch thủ thân mới được, ca đây anh tuấn, tài năng hơn người sao cái số nghèo khổ như vậy chứ.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Tài Năng Khống Hỏa

Đi vào dãy phòng đầu tiên, Nguyên Hạo dừng chân trước căn phòng có số thứ tự thứ tám. Quan sát xung quanh không một bóng người, hắn liền mở cửa đi vào. Bên trong căn phòng diện tích không lớn lắm, chính giữa phòng ngọn hỏa hỏa đang tỏa sáng lấp lánh như chào đón vị khách mới đến. Vươn vai một cái, hắn cảm thấy phần chấn tinh thần trở lại.

- Bắt đầu thôi, ta phát hiện ra rèn luyện kỹ thuật khống hỏa này rất có ích cho việc tăng trưởng và kiểm soát linh hồn lực. Lần này nhất định được cái lợi ích không nhỏ rồi hắc hắc.

Không để lãng phí thời gian, Nguyên Hạo bắt đầu chuyên tâm vào bài học khống hỏa căn bản. Do hỏa hỏa căn bản yếu hơn ngọn lửa của lão già lần trước nhất nhiều nên hắn không gặp nguy hiểm gì nhiều, việc khống chế cũng dễ dàng hơn. Hắn cứ luyện tập như vậy cho đến sáng sớm hôm sau mới ngừng lại, sau đó rời khỏi Hỏa Các để tiếp tục nghiên ngẫm học thuộc các loại thảo dược. Nguyên Hạo cứ như vậy lặp đi lặp lại việc rèn luyện suốt bảy ngày, cuối cùng hắn cũng đã có thể học thuộc toàn bộ thảo dược từ căn bản đến cao cấp. Nhờ đó hắn đã có thể phân biệt được các loại thảo dược đang trồng trong dược viên để đưa ra các biện pháp chăm sóc thích hợp. Về mặt khống hỏa, hắn cũng đã giải đáp được rất nhiều những sai sót căn bản và thử nghiệm được rất nhiều ý tưởng táo bạo do bản thân nghĩ ra. Nguyên Hạo không bao giờ thích chăm chăm đi theo lối mòn, hắn luôn tin rằng căn bản là quan trọng nhất còn những con đường sâu xa cần tự mình tìm tòi nghiệm chứng để khai sáng. Nếu bạn chỉ đi trên con đường người khác đã chỉ dẫn thì bạn mãi mãi không thể đột phá được, cần phải có kiến thức nền tảng thật tốt và dám bước đi, dám thất bại để thành công.

- Xem ra ta cần phải tìm một ngọn lửa mạnh hơn để luyện tập rồi, ngọn hỏa hỏa

này để thực tập kỹ năng căn bản rất thích hợp nhưng độ khó không cao.

Ngỡ như thế hẳn liền bước ra khỏi căn phòng số tám và tìm đến gã lính canh hôm bữa.

- Bữa nay chú em người không tu luyện nữa hay sao? Tìm ta có việc gì cần giúp chẳng? Khà khà.

Mím cười thật niềm nở, gã lính canh bước đến vỗ vỗ vai Nguyên Hạo chào hỏi thân thiết. Vốn là suốt một tuần qua, ngày nào hai người cũng trò chuyện với nhau nên quan hệ cũng có thể xem là bước đầu hữu hảo. Gã lính canh này tên là Quý Dương, tu vi Kim Đan trung kỳ, làm đội trưởng phòng vệ cho Hỏa Các được sáu năm rồi. Gã vốn là một tán tu, sau này gia nhập Vạn Dược Cốc để được hỗ trợ đang dưỡng tu luyện. Tính khí của gã khá hiền lành, là một người hào sảng nên Nguyên Hạo rất tán thưởng và quyết định kết giao bằng hữu.

- Haha Quý ca phán đoán như thần. Lần này đệ đến để làm phiền huynh giúp đổi phòng có hỏa diễm mạnh hơn để tu luyện.

Vui vẻ đáp lời, Nguyên Hạo cũng không câu nệ mà khoác vai cùng trò chuyện với gã. Có điều khi nghe xong câu hỏi thì tên Quý Dương này lại tỏ ra sững sốt bất ngờ.

- Ách, cái gì? Đệ đã khống chế được ngọn hỏa hỏa ở phòng số tám rồi sao?

- Có vấn đề gì sao Quý ca?

Nguyên hạo tỏ ra khó hiểu thắc mắc, hẳn thấy việc đổi phòng đâu có vấn đề gì to tát đâu chứ.

- Vấn đề thì không nhưng đệ có chắc mình đã hoàn thiện kỹ năng khống hỏa đối với hỏa hỏa rồi chứ? Những đệ tử mới tới nơi này thường họ mất thời gian rất lâu mới xin đổi ngọn lửa cao cấp hơn. Đối với những kẻ tư chất bình thường có người mất cả năm thời gian, còn những đệ tử tài giỏi cũng mất cả mấy tháng mới thành công đấy. Thậm chí, những kẻ xuất sắc nhất gồm đệ tử thân truyền của mấy

trường lão, kể cả đệ tử của cốc chủ và thái thượng trưởng lão thì thành tích tốt nhất cũng là một tháng mới khống chế được ngọn hỏa hỏa hạ phẩm này đây.

Quý Dương nói đến thờ hồng học. Thiên tài thì hẳn thấy đã nhiều nhưng chỉ bảy ngày mà đã đòi đổi ngọn lửa thì đây là lần đầu tiên. Qua những lần trò chuyện, gã cũng biết được tên thiếu niên này căn bản chẳng phải đệ tử gì của Trúc lão cả, chỉ là một tên coi sóc dược viên mà thôi.

- Haha, huynh cứ yên tâm. Nếu đệ thấy quá sức của mình thì sẽ lập tức dừng lại ngay.

Không biết giải thích như thế nào, Nguyên Hạo đành phải gãi đầu cười xòa cho qua chuyện. Mà thật sự hẳn cũng chẳng hiểu tại sao mình lại có thể thích nghi nhanh đến như thế. Theo lời của Tiểu Vô lúc trước nói thì Hư Vô linh căn sẽ từ từ hòa nhập vào cơ thể khiến thiên tư của hẳn càng lúc càng được nâng cao, từ học tập võ kỹ, công pháp cho đến linh hồn lực, cảm nhận mọi thứ khác.

"Xem ra ta bây giờ tư chất thuộc hàng cực phẩm rồi, tốt nhất nên điều thấp một tí nếu không sẽ mang họa ngập đầu. Trước khi có khả năng tự bảo vệ thì tuyệt đối không nên trở tài gì cả."

Đỉnh cao của trí giả chính là giả ngu, điều này luôn là tiêu chí hành động của Nguyên Hạo. Thấy tên thiếu niên trước mặt đang trầm ngâm suy nghĩ gì đó, Quý Dương mới lên tiếng đánh động:

- Đệ làm sao thế? Hỏa hỏa mà đệ vừa dùng là loại bình thường thôi, còn có hỏa hỏa cao cấp nữa. Loại hỏa hỏa này tương đương với hỏa diễm do Trúc Cơ kỳ tạo ra đấy, nó hoàn toàn có thể dùng để luyện chế đan dược. Phía trên nữa là thú hỏa, tùy cấp độ của yêu thú mà có các loại thú hỏa khác nhau. Hiện tại bên trong Hỏa Các này chỉ có thú hỏa cấp ba là cao nhất thôi.

- Cấp ba thôi sao? Yêu thú cấp bốn khó tìm lắm hay sao Quý ca?

Nguyên Hạo hứng thú hỏi, theo hẳn biết yêu thú cấp bốn tương đương với Nguyên Anh cường giả. Tuy khó đánh bại nhưng không có nghĩa là không thể.

- Cũng không phải là quá khó tìm, mà là mấy loại thú hỏa cấp độ đó ai tìm được đều đem ra đấu giá hoặc làm của riêng rồi. Đệ nên biết hỏa diễm tốt đối với luyện được sư có giá trị như thế nào mà.

Quý Dương cười nhẹ giải thích. Theo hẳn biết thì trong Vạn Dược Cốc này chỉ có trường lão trở lên mới có hỏa diễm cấp độ đó thôi. Đa số các luyện dược sư học đồ thì dùng hỏa diễm của bản thân, còn các luyện dược sư cấp thấp thì cũng chỉ có hỏa diễm yêu thú phổ thông mà thôi. Sau khi nghe xong, Nguyên Hạo gật gù tỏ ra đã tường tận mọi thứ rồi liền ôm quyền nói:

- Đệ hiểu rồi. Quý ca, huynh giúp đệ tìm một phòng thú hỏa cấp một với nhé.

- Dược thôi. Ách... Đệ nói cái gì? Thú hỏa cấp một? Ta tưởng đệ sẽ chọn phòng hóa hỏa cao cấp chứ?

Quý Dương vừa nghe xong suýt tí té ngã. Tên thiếu niên này không phải thần kinh có vấn đề gì chứ, ta đã giải thích rõ ràng như thế mà sao hắn lại chọn thú hỏa. Loại này dành cho luyện dược sư chính thức hoặc luyện dược học đồ xuất sắc sử dụng mà thôi. Bộ tên này chán sống rồi sao? Hay là hắn quá điên cuồng ngạo mạn?

- Đúng vậy, huynh không hề nghe lầm đâu. Đệ vừa nghĩ ra một phương pháp khống hỏa mới nên hóa hỏa dù cao cấp hay không thì bản chất hỏa diễm không thay đổi. Phương pháp mới của đệ không e ngại điều này, chỉ có sự cuồng bạo của thú hỏa mới giúp đệ rèn luyện tăng cao trình độ của mình thôi.

Bán tính bán nghi, Quý Dương nhìn tên thiếu niên trước mặt y như đang quan sát một con quái vật vậy. Phương pháp khống hỏa mới? Trời ạ, ngay cả các trường lão còn chưa chắc tự đưa ra một phương pháp mới cho mình, tên này đúng là bị thần kinh hết thuốc chữa rồi. Nghĩ vậy, gã liền ra sức khuyên can nhưng ý Nguyên Hạo đã quyết nên cuối cùng gã cũng đành bó tay.

- Thôi được rồi, đệ hãy hết sức cẩn thận. Đây là chìa khóa phòng ba trăm linh ba, nơi chứa loại thú hỏa cấp một thuộc loại hạ phẩm nhất. Tuy độ nguy hiểm không bằng mấy thú hỏa cấp một cao cấp nhưng so với đệ thì nguy cơ rất lớn. Ta biết không khuyên được đệ nên chỉ biết chúc đệ thành công, có việc gì hãy lập tức

gỗ cái chuông trong phòng thì đội cứu hộ sẽ đến ngay lập tức.

Dặn dò một cách kỹ lưỡng xong, Quý Dương cũng rời khỏi để Nguyên Hạo tự đi tìm phòng hỏa diễm cho mình. Đi sâu xuống lòng đất, lúc này hẳn mới rõ ràng cấu trúc của Hỏa Các. Thì ra nơi đây cứ một trăm phòng là một tầng, trong tầng đó cùng chứa một loại hỏa diễm giống nhau. Còn phẩm cấp của loại hỏa diễm đó thì dựa vào số phòng mà đánh giá, số càng cao thì uy lực càng mạnh. Vừa bước đến tầng ba, hẳn liền gặp một thiếu nữ khá xinh xắn đứng ngay trước dãy phòng. Xem chừng cô nàng cũng đang tìm hỏa phòng cho mình, có điều tính cách Nguyên Hạo không thích đối thoại với người lạ khi không cần thiết nên hẳn nhẹ nhàng lướt qua cô ta để đi đến phòng mình.

- Í, tên kia hãy đứng lại mau cho ta. Người cũng là người của Vạn Dược Cốc sao? Ta thấy mặt người lạ lắm, sư phụ người là ai vậy?

Cô nàng đang quan sát số phòng thì nhìn thấy có một thiếu niên lạ mặt đi ngang qua mình liền vội hô lên hỏi chuyện. Từ xưa đến nay ở trong cốc có ai lại gặp nàng mà làm lơ như thế bao giờ.

- Tôi là ai cũng không cần trả lời của cô? Sư phụ tôi là ai thì liên quan gì đến cô chứ? Hiện tại tôi đang rất bận nên không rảnh buôn chuyện với cô đâu, tạm biệt.

Dứt lời Nguyên Hạo liền đi vào phòng đóng cửa lại khiến cô nàng sững sờ há hốc mồm ra. Mãi đến vài phút sau, cô ta mới giật mình giật tím mặt, dậm chân tức giận nói:

- Một tên đầu đất, xưa nay chưa có ai dám nói chuyện với bốn cô nương như thế cả. Đừng để ta gặp lại người, nếu không ta sẽ kêu ca ca đánh người một trận.

Không làm gì được đối phương, cô nàng cũng đành bỏ qua việc đó rồi tiếp tục tìm phòng của mình. Bên trong căn phòng ba trăm lẻ ba, Nguyên Hạo không hề biết rằng hẳn mới chọc phải một phiền toái không hề nhỏ sau này. Mà cho dù có biết thì với cá tính của hẳn tuyệt cũng không dễ dãi mà nịnh nọt cô gái đó. Giả ngu không có nghĩa là phải sợ hãi, quân đến tướng ngăn, phiền phức thì nghĩ cách hóa giải, tuyệt không bao giờ đánh mất bản tâm của mình.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Phụ Tử! Ba Số Phận

Căn phòng dành cho thú hỏa rộng rãi hơn căn phòng ở tầng một rất nhiều, vừa có chỗ luyện dược với hỏa diễm lại có mật thất dành cho tu luyện nữa. Ngắm nhìn căn phòng một lượt, Nguyên Hạo lắc đầu cảm thán:

- Đúng là đãi ngộ không giống nhau chút nào, xem chừng giá thuê căn phòng này không hề rẻ chút nào.

Mặc dù không thích thái độ lạnh nhạt của lão già kia nhưng Nguyên Hạo lại thấy cảm kích lão về việc cái lệnh bài. Từ lúc giao việc chăm sóc dược viên cho hẳn xong, lão ta vẫn chưa xuất hiện lần nào nữa, trong khi hẳn thì vẫn đang chiếm lợi từ việc đi vào Hỏa Các miễn phí.

- Thôi, sau này ta cố gắng chăm sóc thật tốt dược viên cho lão là được. Giờ bắt đầu tu luyện thôi.

Nhanh chóng lao đầu vào thử nghiệm thú hỏa, Nguyên Hạo tỏ ra hết sức hào hứng. Thế nhưng mọi thứ lại không hề dễ dàng như hẳn tưởng tượng, bản chất cuồng bạo dã tính của thú hỏa không hề đơn giản để khống chế. Là hỏa diễm sinh ra từ yêu thú thuộc tính hỏa nên bản chất thú hỏa rất hoang dã, không hề dễ dàng nắm bắt và điều khiển. Những cách khống hỏa căn bản mà bao thế hệ luyện dược sư để lại chính là từng bước dùng linh hồn lực của mình để áp chế, chiến đấu ngành kháng để khống chế hỏa diễm từng chút một theo thời gian.

Trong khi đó, phương pháp mà Nguyên Hạo sáng tạo ra lại hoàn toàn khác biệt. Nói ra thì hết sức điên rồ, suốt quá trình thử nghiệm hẳn đã có một cảm giác hết sức kỳ diệu. Hẳn dường như cảm nhận được "đặc tính" của hỏa diễm, nghe thì rất không tưởng nhưng đó lại là sự thật. Rõ ràng hẳn nhận ra được hỏa diễm này hung bạo hay nhẹ nhàng, nó đang mạnh mẽ hay yếu đuối ở điểm nào, nó bài xích người

điều khiến hay không. Có điều nhận biết và khống chế lại là hai chuyện khác nhau, bạn hiểu đối thủ nghĩa là bạn có lợi thế nhưng bạn vẫn cần thời gian để tìm hiểu và hóa giải.

- Không sao, khởi đầu như thế là quá tốt rồi. Ít ra ta cũng biết được cái đích đến của mình là đâu, chỉ cần kiên nhẫn cố gắng là được.

Chính xác là như thế, dù là làm việc gì chỉ cần bạn biết mục tiêu của mình thì dù khó khăn mấy vẫn sẽ có ngày thành công. Mà với Nguyên Hạo, kiên nhẫn là thứ hẳn có thừa, thậm chí là hơn người khác bội phần nữa. Đắm chìm trong việc tu luyện khống hỏa và không ngừng quan sát, thử nghiệm các loại thảo dược từ thực tế, cuộc sống của hắn trở nên vô cùng bận bịu nhưng hết sức thú vị.

Chớp mắt đã qua một tháng nữa, trong khoảng thời gian này Nhã Lệ có ghé qua thăm hắn vài lần. Cô bé đã thành công tẩy kinh phạt tủy lần đầu tiên để bước vào Ngưng Khí tầng một. Theo cô nhóc cho biết thì bệnh tình của Trịnh Đạt đã được một vị trưởng lão ở Vạn Dược Cốc tiếp nhận và hiện đang nghiên cứu và chữa trị. Có điều thảo dược cần thiết để luyện chế đan dược chữa bệnh lại khá quý hiếm nên Nguyệt lão đã phải quay về tông môn để huy động thêm người tìm kiếm. Do vậy nên tạm thời bà ta không thể dạy dỗ hai người tu luyện được, đợi sau khi Trịnh Đạt hồi phục mọi người sẽ cùng nhau về tông môn. Có một điều đến bây giờ Nguyên Hạo và Nhã Lệ vẫn chưa được biết là tông môn tương lai của mình ở nơi nào, tên gọi là gì. Nguyệt lão tỏ ra hết sức thần bí, bà nói khi hai người về đến tông môn sẽ có một bất ngờ rất lớn. Đối với Nguyên Hạo thì việc hoãn lại thời điểm trở về tông môn là một việc cực tốt, hắn đang muốn hoàn thiện kỹ thuật khống hỏa của mình nên tạm thời chưa muốn rời đi.

- Xem ra ta đã có thể chuyển lên thú hỏa cấp hai rồi.

Cuối cùng thì Nguyên Hạo cũng đã thành công toàn diện khống chế được thú hỏa cấp một, tâm tình hắn hiện tại vô cùng vui sướng. Tuy khống chế thú hỏa khó khăn hơn hóa hỏa rất nhiều nhưng kết quả ngày hôm nay đã chứng minh cho phương pháp khống hỏa mới của hắn là hoàn toàn chính xác và khả thi. Nghĩ như thế hắn liền hưng phấn đi tìm Quý Dương.

- Chào Quý ca, hôm nay đệ lại có việc muốn nhờ huynh tiếp đây.

- Người...Người đừng nói với ta người muốn đổi lên hỏa diễm cao hơn nha.

Quý Dương khuôn mặt tái mét như nhìn thấy quỷ. Gã tự hỏi tên thiếu niên trước mặt là thứ quái vật gì vậy chứ. Tên này có thật sự là một gã lao công chăm sóc được viên không? Nếu hẳn chỉ là lao công thì mấy tên thiên tài trong cốc là cái gì, chả phải rảnh thú cũng không bằng sao.

- Hắc hắc, huynh đúng là bằng hữu tốt của ta. Huynh giúp đệ tìm một phòng hỏa diễm cấp hai loại tốt nhất nhé.

- Đây, người cầm lấy và mau đi đi, ta cảm thấy chóng mặt cần phải nghỉ ngơi một tí.

Quá khiếp đảm với sự thật trước mắt, Quý Dương liền quăng ngay cái chìa khóa để số bốn trăm chín mươi bảy rồi chuồn mất. Thấy thái độ của vị bằng hữu như thế, Nguyễn Hạo lắc đầu cười khổ rồi lặng lẽ quay đi.

Chắc mọi người vẫn còn nhớ đến Khương Thiên chứ? Cậu nhóc sau khi bị con yêu báo mất xanh bắt đi đến giờ vẫn bật vô âm tín. Thật ra thì hiện tại cậu ta lại là người sống sung sướng nhất.

- Lan tỷ tỷ, bữa nay ăn ít một tí được không? Ngày nào cũng ăn cả một đồng thứ như vậy đệ thật sự chịu không nổi á.

Tiếng của tiểu Thiên vang lên bên trong một căn nhà tranh được trang trí khá đơn giản nhưng vô cùng tao nhã. Nơi này chính là nơi sâu nhất, cũng là trung tâm của Địa Âm Sâm Lâm.

- Không được, đệ không ăn thì làm sao mà tăng tu vi lên được cơ chứ? Ngoan đi, khi nào đệ mạnh mẽ lên tỷ tỷ sẽ dắt đệ đi tìm phụ thân và nghĩa huynh của mình. Tỷ có kêu cái con báo kia đi quay lại chỗ ngôi miếu tự kia nhiều lần nhưng không phát hiện ra ai trú ngụ ở đó nữa cả. Có lẽ họ có việc nên đã di chuyển đi nơi khác

rồi cũng nên. Vì vậy, để muốn mau sớm gặp lại người thân thì phải nghe lời tỷ tỷ biết không?

Dụ dỗ mãi tiêu Thiên mới chịu ăn một ít khiến cho cô gái gọi là Lan tỷ tỷ này mệt bở hơi tai. Thế nhưng mỗi lần nhìn thấy ánh mắt thơ ngây của cậu nhóc, cô gái lại cảm thấy tinh thần phấn chấn, có động lực hơn.- Haiz, một đời Địa Âm vương như ta không ngờ lại có ngày phải đi dỗ dành trẻ con như thế này, âu cũng là số phận rồi. Hi vọng thần thú phù hộ cho chúng con.

- Chà chà, người làm sao có thể chăm sóc cái dược viên này tốt như vậy thế hả tiểu tử?

- Hừ, nhờ ơn của lão đó. Lão biết ta khổ cực thế nào mới học hết cái đống dược thảo thư tịch đó không hả?

Hôm nay như thường ngày, Nguyên Hạo lại đến vườn thảo dược rất sớm. không ngờ vừa đến đã thấy lão già chủ nợ của hắn đứng sẵn ở đó. Lão xem qua một số thảo dược rồi gật đầu hài lòng vô cùng, sau đó lão lại quay sang hứng thú hỏi thăm cách hắn chăm sóc khu vườn này như thế nào.

- Haha, tiểu tử thôi. Người tưởng ta không biết gì sao, chỉ bảy ngày là người đã phân biệt được tất cả thảo dược trong khu vườn này rồi đúng không? Thú hóa cấp hai người đã khống chế đến mức nào rồi hả? Khả khả.

- Lão..lão theo dõi ta.

Lão già đột nhiên nói tất cả những gì Nguyên Hạo đã làm khiến hắn giật mình run rẩy. Thế nào mọi thứ lão già này đều biết hết vậy? Không lẽ lão cho người quan sát nhất cử nhất động của mình mọi lúc.

- Hừ theo dõi sao? Tất cả mọi việc diễn ra bên trong Vạn Dược Cốc này không gì có thể giấu được ta cả nhóc à. Có điều người thật sự làm ta rất bất ngờ, không lẽ mọi thứ lại là ý trời sao?

Thở dài, lão già ngược mặt lên trời như hoài niệm về chuyện gì đó. Tiếp theo lão quay sang nhìn Nguyên Hạo thật sâu, ánh mắt vô cùng phức tạp. Cuối cùng, lão cũng lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

- Người tên là gì? Sư môn ở đâu?

Tận sâu bên trong khe núi tử thần có một cung điện rất cổ xưa, mang đầy khí tức tang thương của một đế chế đã ngủ vùi qua năm tháng. Âm Dạ môn, cái tên từng làm rung chuyển đông đại lục, là thế lực đáng sợ mà ai nhắc đến cũng phải rùng mình khiếp đảm. Thế nhưng giờ đây nó chỉ còn là mộ ký ức rất xa xăm, không còn bao nhiêu kẻ biết đến nữa. Có điều, con quái vật ngủ vùi kia đang sắp hồi sinh, trở lại với vị thế vốn có của mình.

- Cố gắng lên Khương Thượng, người chính là hi vọng duy nhất của ta và Âm Dạ môn. Cầu xin ông trời hãy thương xót cho tông môn chúng ta.

Lặng người đứng trước Âm Dạ truyền thừa bí cảnh, Lý Mạc không ngừng lo lắng cầu khẩn. Đã một năm rồi, lão không biết quá trình thử thách để tiếp nhận truyền thừa của tên thiếu niên thiên tài kia như thế nào rồi. Nghe nói ngày trước, Âm Dạ vương ở trong bí cảnh này ba tháng là đã thành công, còn bây giờ lâu như vậy chưa thấy kết quả gì. Có điều lão đã thấy khả năng cảm ngộ của tên này đáng sợ đến thế nào nên lão vẫn giữ được cho mình một chút niềm tin nhỏ nhoi. Ngay đúng lúc này, cánh cửa bí cảnh bỗng nhiên lóe sáng rực rỡ rồi nổ lớn.

- Không....

Lý Mạc hét lớn, cánh cửa duy nhất vỡ tan đồng nghĩa với bí cảnh cũng biến mất theo. Lão còn sợ hãi định liều mạng lao đến thì trong khói bụi tản ra, xuất hiện một bóng người ẩn hiện như có như không, hư ảo nhưng cũng đầy chân thực. Nhìn thấy cảnh này, Lý lão run rẩy toàn thân dữ dội rồi vội vàng quỳ xuống hô lớn, nước mắt oanh tràn:

- Bái kiến tân Âm Dạ vương, người chính là môn chủ đời tiếp theo của Âm Dạ

Môn chúng ta. Haha, cuối cùng ta đã hoàn thành được trong trách nặng nề trên vai mình suốt một ngàn năm qua rồi. Lý Mạc ta không then với tông môn, không then với bao nhiêu huynh đệ, với Âm Dạ vương năm xưa.

Đứng trên cao, ánh mắt Khương Thượng lạnh lùng nhìn hình ảnh lão giả già nua đang vui sướng khi trút được gánh nặng của mình rồi cất tiếng nhàn nhạt nói:

- Trách nhiệm của người chưa kết thúc đâu. Việc hiện tại ta cần tài nguyên để tu luyện cấp tốc, sau khi có được thực lực nhất định chúng ta mới xây dựng lại Âm Dạ Môn. Hiện tại ta phong cho lão làm phó tông chủ, sau này lão sẽ là người hoạt động ngoài sáng đại diện cho ta xử lý mọi chuyện. Rõ chưa?

Uy nghiêm bá đạo, Khương Thượng đang thể hiện ra hết khí thế của một đấng quân chủ vốn có khiến Lý Mạc vừa sửng sốt vừa mừng rỡ như điên. Thật ra thì đây mới chính là bá khí của thần nhân, chẳng qua bấy lâu nay gã điệu thấp không dám thể hiện ra mà thôi. Sau khi phân phó xong, Khương lão cho đối phương rời đi chuẩn bị tài nguyên, còn mình thì ngược đầu thở dài, ánh mắt kiên định:

- Thiên nhi, Hạo nhi, hãy đợi phụ thân. Ta nhất định sẽ tìm được các con trở về.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Học Tập Luyện Đạn (Thượng)

- Hừm, ta lao động khổ cực cho lão cả tháng trời, bây giờ lão mới chịu hỏi đến tên ta sao? Ta gọi là Nguyên Hạo, mới bái sư nhưng sư môn tên gì, ở đâu ta cũng không biết nữa. Vì phải chữa bệnh cho đứa cháu mình nên sư phụ ta đưa ta đến Vạn Dược Cốc trước, sau khi xong việc chúng ta mới hỏi tông môn sau.

Tỏ ra không vui trả lời, Nguyên Hạo cảm thấy lão già này hôm nay khá quái đản. Tự nhiên theo dõi mình rồi còn lại còn hỏi thăm tên họ, là gì, sư phụ là ai nữa chứ. Chẳng lẽ lão già này phát hiện tư chất đáng ngờ của ta nên muốn dò xét? Nghĩ như vậy, hắn liền tỏ ra cẩn trọng, đầu óc xoay chuyển xem nên đối phó thế nào. Thế nhưng câu nói tiếp theo của lão già lại khiến hắn giật mình ngạc nhiên.

- Người có thích luyện dược không?

Lão vẫn không nhìn hắn mà buông ra một câu vu vơ như vậy. Suy nghĩ mọi việc trong vòng vài giây, Nguyên Hạo chợt mỉm cười rồi đáp lại:

- Luyện dược sư là chức nghiệp cao quý mà ai cũng hằng mong ước nên nếu vẫn bối nói mình không thích thì là nói dối. Có điều, vẫn bối vốn là một tán tu, không có cơ hội tiếp xúc cũng như dược dạy bảo nên tất cả khái niệm và kiến thức về luyện dược chỉ là con số không. Không biết lão tiên bối hỏi như vậy có ý gì không?

- Không có gì, ta thấy người tư chất rất tốt, nếu không luyện dược thì thật là uổng phí. Đây là tài liệu về luyện dược sư nhập môn, người hãy tự mình chiêm nghiệm đi.

Như lần trước, lão lại quăng ra một cái ngọc giản rồi biến mất tăm, xem ra lão già này có sở thích lúc ẩn lúc hiện thì phải. Cầm ngọc giản trên tay, ánh mắt

Nguyên Hạo nóng lên, Tiểu Vô từng nói hẳn có Hư Vô linh căn sẽ là thiên tài về các chức nghiệp. Nếu như vậy thì chỉ cần có tư liệu để nghiên cứu thì hẳn sẽ có hi vọng rất lớn để thành công. Sau khi hoàn thành công việc chăm sóc dược viên, hẳn không thể chần chừ thêm nữa liền lấy ngọc giản ra nghiên cứu. Vừa đọc vào được một lúc, Nguyên Hạo tỏ ra không tin nổi thì thào:

- Để trở thành luyện dược sư căn bản cần phải có kiến thức về dược thảo, khả năng khống hỏa và dược phương. Ngoài ra nếu muốn làm một luyện dược sư giỏi cần phải có hỏa diễm đặc thù riêng cho mình nữa, chẳng hạn như thú hỏa. Hai điều kiện đầu tiên ta chẳng phải có sẵn rồi sao, tất cả đều nhờ lão già kia cả. Không lẽ...

Mọi thứ quá trùng hợp khiến Nguyên Hạo lập tức nghĩ đến việc lão già kia đang âm thầm giúp đỡ hẳn. Có điều tại sao lão lại không công khai thì hẳn đoán do cá tính lão ta đặc biệt khác người hoặc có điều gì đó khó nói nên mới làm vậy. Phán đoán thêm cũng không được gì, điều quan trọng hẳn biết mình đã mang ơn của người ta thì phải ghi nhớ trong lòng. Việc hẳn cần nhất bây giờ là cố gắng trở thành một luyện dược sư chân chính mới được. Nghĩ như vậy, Nguyên Hạo liền tiếp tục nghiên cứu ngọc giản.

- Các bước luyện đan gồm có tinh chiết thảo dược, dung hợp tinh chất thảo dược theo đan phương, cuối cùng là thành đan. Mỗi bước đều có những yêu cầu về kỹ thuật và những điểm khó khăn riêng cần lưu ý. Ở đây có ghi thêm vài tâm đắc và diễn giải của lão già khi luyện dược, lại thêm vài dược phương đơn giản làm ví dụ để luyện tập nữa chứ. Xem ra cái luyện đan cơ sở này lão viết riêng dành cho người quen, chứ không ai lại đem những kinh nghiệm của mình đi rao đại trà như bán hàng ngoài chợ được.

Cảm giác có chút xúc động, Nguyên Hạo sờ sờ mũi thấy hơi cay cay. Xem ra lão già này ngoài lạnh trong nóng, không biết lão vì điều gì mà lại hỗ trợ hẳn nhiều như thế nhưng phần tâm ý này chẳng khác nào sự phụ với đệ tử cả.

- Để luyện dược cần có lô đỉnh, đỉnh càng tốt thì hỗ trợ luyện dược hiệu suất càng cao. Hình như bên trong Vạn Dược Cốc có phường thị để mua bán trao đổi thì phải, ta cũng đến đó xem tìm dược đỉnh nào thích hợp để luyện tập không?

Quyết định như thế hẳn liền kiểm tra lại số linh thạch của mình rồi nhanh chóng rời đi. Phường thị bên trong Vạn Dược Cốc được cấu trúc và quản lý khá đặc thù. Có vị trí nằm bên trong phạm vi quản hạt của cốc nên nơi đây được xem là nơi buôn bán hết sức an toàn, vì thế phường thị ở đây thu phí dụng mở sạp hàng không hề rẻ. Có điều luyện dược sư chính là chức nghiệp hái ra tiền, nên chỉ cần món hàng mà họ muốn thì giá cả dù mắc bao nhiêu cũng không thành vấn đề. Chính vì thế mà các sạp hàng ở phường thị này chủ yếu buôn bán các loại thảo dược quý hiếm, tài liệu yêu thú, các thứ phụ trợ luyện đan như lô đỉnh. Ngoài ra cũng có một số sạp hàng buôn bán các mặt hàng khác như vũ khí, phù lục vvv Tất nhiên những sạp hàng này không phải là trọng điểm ghé thường xuyên của các luyện dược sư. Đi dọc con đường tấp nập người qua lại, Nguyên Hạo nhìn thấy vô số những thảo dược kỳ dị, trân quý mà hẳn đã được đọc bên trong thảo dược toàn thư. Thậm chí có lúc nhìn thấy những loại quá độc đáo hiếm thấy, hẳn còn dừng lại quan sát thực tiễn một chút rồi mới rời đi. Mãi một lúc vòng vo, hẳn cuối cùng cũng dừng chân trước một quầy hàng khá lớn bán lô đỉnh. Nhìn uy thế của sạp hàng, Nguyên Hạo khá hài lòng liền cất bước đi vào.

- Khách nhân, không biết ngài cần tìm vật gì? Tiểu nhân có thể giúp gì được cho ngài?

Vừa thấy khách hàng, một tên nhân viên phục vụ lập tức chạy đến và mỉm cười hỏi han. Nguyên Hạo nhìn thái độ phục vụ của cửa hàng này thì gật đầu một cái liền không lạnh không nóng nói:

- Ta chỉ muốn tìm một cái đỉnh cấp thấp dành cho người mới tập luyện dược thôi. Không biết cửa hàng có bán loại này không?

Nghe thấy đối phương chỉ mua đỉnh loại thấp nhất dành cho người mới tập tành học nghề luyện dược sư, tên phục vụ có chút thất vọng trong lòng. Tuy nhiên ngoài mặt hẳn vẫn lịch sự lễ phép nói:

- Bẩm, cửa hàng chúng tôi có đủ loại lô đỉnh. Cái ngài cần tôi sẽ cho người mang đến ngay, xin ngài đợi một chút.

Nói xong câu, tên phục vụ liền kính cẩn cúi chào rồi thối lui vào bên trong.

Trong lúc chờ đợi, Nguyên Hạo liền đi dạo xem những lô đình trưng bày bên trong cửa hàng. Có rất nhiều loại khác nhau được giới thiệu cho khách nhân, từ cao cấp đến bình dân, từ chất liệu quý hiếm đến phổ thông. Ngay cả kiểu dáng cũng muôn hình vạn loại, có cái thì nhìn thô thiển nhưng vững chắc, cái thì màu mè tinh xảo, có rất nhiều lựa chọn phụ thuộc vào sở thích của người mua. Còn đang thong dong ngắm nghía các món hàng đầy kiểu dáng thì đột nhiên Nguyên Hạo nghe tiếng của nữ nhân phía sau mình vọng đến.

- Hừm, có lô đình nào loại tốt thì cứ mang ra đây cho bản cô nương lựa chọn, nếu hài lòng bản cô nương sẽ thưởng cho.

Giọng nói quá quen thuộc khiến hắn phải quay người lại nhìn xem là ai. Rốt cục hóa ra chính là cô nàng hôm trước hắn gặp tại Hỏa Các tầng ba, lúc này cô gái kia cũng nhận ra hắn bèn chống nạnh đi đến trước mặt hắn.

- Ta nhận ra ngươi, ngươi chính là gã lần trước dám phớt lờ bản cô nương đúng không? Hôm nay ngươi sẽ không dễ dàng chạy thoát như bữa trước nữa đâu. Lưu ca, Vĩ ca, hai người canh ở cửa giúp ta, đừng để tên này trốn ra khỏi cửa hàng đào tẩu mất.

Hai gã thanh niên đi theo vừa nghe cô gái ra lệnh liền gật đầu cười lạnh rồi nhanh chóng đứng chặn ngay cửa ra vào rồi nhìn chăm chăm vào Nguyên Hạo. Trong mắt hai tên này, tên thiếu niên không nhìn rừ tu vi kia rõ ràng là chán sống rồi, không biết mình đã làm phật lòng cô gái có bối cảnh không tầm thường này. Trái với thái độ hùng hổ của cô gái, Nguyên Hạo lại tỏ ra khá bình thản. Thế loại tiểu thư đài cát nghĩ mình là tâm điểm thiên hạ này hẳn đã quá quen rồi. Buông cái đình mình đang quan sát ra, hắn nhàn nhạt trả lời cô gái:

- Ta không quen biết cô thì sao có thể nói ta phớt lờ cô được. Thứ hai là cha mẹ cô không dạy cô cách hỏi chuyện người khác một cách lịch sự ra sao à? Trong mắt ta không có người đẹp hay xấu, chỉ có nhân cách tốt hay tệ thôi, mỹ nữ thì sao chứ? Ta không quan tâm.

- Ngươi... Đệ tử toàn Vạn Dực Cốc này ai không biết bản tiểu thư Vũ Đào ta là thiên kim của đại trưởng lão chứ. Ngươi rõ ràng là cố ý làm như vậy.

Cô gái bị gã thiếu niên lạ mặt lên giọng dạy dỗ khiến cho tức giận đến đỏ bừng cả mặt. Từ lúc sinh ra đến giờ chưa ai trong cốc dám ăn nói lớn tiếng với cô nửa lời chứ đừng nói chi dám dạy đời cô như vậy. Thế nhưng mặc kệ cô có dậm chân tỏ thái độ sao thì Nguyên Hạo vẫn không nhường nhịn nửa bước. Đáp lại câu nói của cô, hãnh cười lớn mang theo tiểu ý.

- Haha, thật xin lỗi, cô nương đã nhầm rồi. Ta vốn không phải người của Vạn Dược Cốc, chỉ là tạm thời trú ngụ nơi đây để đợi bằng hữu chữa bệnh mà thôi.

- Người nói dối, người không phải đệ tử Vạn Dược Cốc thì làm sao có thể xâm nhập vào Hòa Các để thuê hòa phòng sử dụng dược.

Cô gái lắc đầu nhất định phủ quyết. Luật lệ của Vạn Dược Cốc vô cùng nghiêm, bất kỳ kẻ nào thân phận không rõ ràng đều không thể bước vào những nơi cấm địa như Hòa Các được. Nghe cô gái nói thế, Nguyên Hạo hiểu ra vấn đề, bèn móc từ trong người ra cái lệnh bài rồi giơ ra cho cô xem và cười cợt nói:

- Ta có lệnh bài của Trúc trưởng lão nên có thể tự do ra vào Hòa Các. Thế nhưng ta không phải đệ tử hay thân nhân của lão, chỉ là lão trả công ta chăm sóc tốt dược viên của lão mà tiện tay giúp đỡ thôi. Vì vậy căn bản ta không biết cô là ai cả.

Nhìn cái lệnh bài khắc chữ "Trúc" trước mặt, cô gái mím chặt môi rồi xoay người dùng dùng bỏ ra khỏi cửa hàng khiến cho hai gã thanh niên đang canh cửa kia bối rối chạy đuổi theo. Một trong hai tên không hiểu chuyện xảy ra bèn hỏi:

- Vũ muội, sao muội lại buông tha cho tên tiểu tử đó như vậy?

Cô gái ánh mắt nổi lửa quay sang hai tên thanh niên trả lời giọng bực dọc:

- Hai người không thấy cái lệnh bài tên đó đưa ra sao? Đó chính là của lão già họ Trúc đáng ghét đó.

- Trúc trưởng lão sao?

Hai gã thanh niên vừa nghe đến lệnh bài có chữ "Trúc" thì đồng thanh hô lên. Bên trong Vạn Dược Cốc này chỉ có một vị trưởng lão duy nhất mang họ này mà

thôi.

- Chứ còn ai vào đây nữa. Các người cũng biết lão đó nổi tiếng là lão điên mà, khu vực lão cư ngụ không hề có đệ tử nào dám bước chân vào cả. Tên này từ đâu có lệnh bài của lão thì tất nhiên không phải loại tầm thường rồi. Cái gì chăm sóc vườn dược thảo chứ, người có nghe tên chăm vườn thảo dược nào được khen thưởng lệnh bài chưa? Ta xem chừng tên thiếu niên này rất có thể là đệ tử mới thu nhận của lão quý đó.

Vũ Đào nói ra phán đoán của mình, cô cũng không phải ngốc. Dưới tình huống thân phận đối phương như vậy, tốt hơn là không nên gây chuyện. Không phải cô sợ hấn mà là e ngại tên sư phụ điên của hấn đến kiếm chuyện thôi, lão điên đó giận lên thì chuyện gì cũng có thể làm cả. Nguyên Hạo chắc không ngờ rằng cái lệnh bài kia lại giúp hấn tránh được một lần phiền phức, nhưng mọi chuyện rắc rối vẫn chỉ là mới bắt đầu thôi.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Gặp Lại Tiểu Vô

Sau khi mua được lô đỉnh loại phổ thông nhất dành cho luyện dược sư học đồ với giá rẻ thì Nguyên Hạo lập tức cho vào nhân vật rồi chạy đến Hỏa Các để bắt đầu luyện tập. Hiện tại hắn chưa thể khống chế thú hỏa cấp hai một cách thuần thục nên chỉ đành dùng thú hỏa cấp một để tập luyện đan. Sau khi lấy lô đỉnh ra đặt vào vị trí, hắn bắt đầu luyện tập bước thứ nhất trong luyện đan.

"Tinh chiết dược liệu, tỉ lệ chiết xuất càng cao thì càng cao thì càng tận dụng dược nguyên liệu. Một phần dược liệu nếu tận dụng hết mười phần thì khi luyện đan mới có thể đạt được hiệu quả cao nhất. Tuy nhiên tỉ lệ chiết xuất càng cao lại càng khó thực hiện. Do vậy, đa phần luyện dược sư đều vì bỏ qua việc này nên khiến cho con đường dược đạo tự giới hạn lại. Luyện đan là phải không ngừng nỗ lực để truy cầu hoàn mỹ, chỉ có ý chí kiên định mới thành công."

Đọc những lời truyền thụ ngắn gọn nhưng hết sức sâu sắc, Nguyên Hạo cảm nhận được tâm tình của lão già khi viết ra nội dung phần luyện dược căn bản này.

- Xem ra lão sợ ta không hiểu được mấu chốt của các vấn đề nên cố gắng giải thích và nhấn mạnh vào. Ừm, nếu như vậy, xem ra bước thứ nhất này ta phải luyện tập thật tốt vì nó ảnh hưởng đến con đường luyện dược sư của ta đi được bao xa. Nhất định không được xem nhẹ!

Nghĩ như vậy, Nguyên Hạo bắt tay vào bước đầu tiên hết sức thận trọng. Hắn dùng tốc độ chậm nhất có thể để thiêu đốt dược thảo theo tiêu chí "chậm mà chắc". Nếu mọi chuyện đơn giản như thế thì không có gì để nói, đáng tiếc cách tiếp cận này phá sản nhanh chóng. Mấy loại dược thảo hắn vừa dùng thú hỏa bao lấy một tí liền cháy ra tro, không hề có một chút gì được chiết xuất được cả. Điều này khiến cho Nguyên Hạo hết sức đau đầu, lay hoay tìm cách giải quyết.

- Hừm, chưa gì đã bị thiêu đốt sạch cả rồi. Để ta thử lại lần nữa với loại dược thảo khác xem sao.

Một lần, hai lần, ba lần... Không biết bao nhiêu dược thảo bị thiêu hủy một cách không thương tiếc, cuối cùng Nguyên Hạo mới ngừng tay lại. Ngồi bệt xuống đất, hần lau mồ hôi nhễ nhại cả khuôn mặt mình. Việc khống hỏa tuy hần đã có chút thành tựu nhưng rõ ràng tiêu hao linh lực và tinh thần là không ít tí nào. Hần chỉ mới luyện tập có nửa canh giờ mà cảm giác linh lực trong người cạn kiệt mấy lần. Nếu không nhờ Hư Vô điểm tiếp tế có lẽ hần đã không trụ nổi cường độ liên tục như vậy. Mặc dù tỏ ra mệt mỏi nhưng hần lại tỏ ra phấn khởi vì bản thân đã phát hiện ra nguyên nhân của vấn đề.

- Ra là vậy, khi dùng cùng một cường độ lửa, nếu sử dụng thảo dược khác nhau thì thời gian bị thiêu cháy nhanh chậm khác nhau. Như vậy bản thân mỗi loại dược thảo chịu nhiệt khác nhau tùy vào đặc tính của chúng, sau này phải lưu ý vấn đề này mới được. Bây giờ vấn đề quan trọng là dùng cường độ lửa phù hợp để có thể chiết xuất thảo dược được.

Lựa chọn loại thảo dược có khả năng chịu nhiệt tốt nhất, Nguyên Hạo lại vùi đầu vào việc điều tiết nhiệt độ hỏa diễm. Thất bại mãi cũng sẽ thành công, cuối cùng sau ba ngày cật lực thử nghiệm cuối cùng hần cũng đã có thể chiết suất ra thảo dược tinh chất. Có điều thành phẩm có tỉ lệ cực thấp, thất thoát gần hết, thế nhưng đối với hần như vậy cũng là thành công rất lớn rồi.

- Haha cuối cùng ta cũng có thể chiết suất được dược thảo rồi. Tuy còn hơi tệ tí nhưng còn hơn lúc trước chỉ toàn cháy ra tro. Bên trong ngọc giản không có ghi làm sao để tăng tỉ lệ chiết suất lên. Chắc phải đi tìm lão già thỉnh giáo một phen.

Quyết định xong, Nguyên Hạo liền chạy đi tìm ông lão khắp nơi, từ ngôi nhà gỗ lần đầu gặp cho đến dược viên hưng vẫn không thấy tăm hơi. Hỏi thăm mọi người thì được biết lão già này là nhân vật quái đản nhất Vạn Dược Cốc, không ai biết được hành tung của lão bao giờ cả. Sau một buổi tìm kiếm bất lực, hần đành chán nản trở về.

- Xem ra lão không muốn hiện thân rồi. Vậy thì tự ta nghĩ cách giải quyết thôi,

lão tử không tin không có người chỉ dạy thì ta không làm được.

Lặng lẽ trở về Hòa Các, Nguyên Hạo lại vùi đầu vào luyện tập điên cuồng. Có được viên của lão già, nguồn tài nguyên để hắn thực tập là rất nhiều, không cần phải tiết kiệm mà lại miễn phí. Không ngừng lập đi lập lại việc khống hỏa trong lúc chiết xuất, cảm giác của hắn đối với hỏa diễm càng lúc càng tinh tế và nhạy cảm hơn. Hắn không biết lí do vì sao nên đành cho rằng việc thử nghiệm của mình mang lại lợi ích. Chính vì thế, Nguyên Hạo lại càng cố gắng hơn nữa. Trừ ăn uống và nghỉ ngơi ngắn ngủi ra hắn dồn toàn bộ tâm trí việc luyện tập bước đầu tiên của luyện đan thuật.

Cứ như vậy mỗi ngày cứ lập đi lập lại như thế đến hơn một tháng, khả năng chiết xuất của hắn đã đạt đến chín mươi phần trăm. Đây là một tỉ lệ vô cùng khủng khiếp, bởi lẽ ngay cả những luyện dược sư siêu cấp cũng chỉ có thể đạt đến cỡ này thôi. Có điều Nguyên Hạo lại không hề biết điều ấy, hắn còn cho rằng tỉ lệ mà mình tạo ra còn quá thấp, chí ít cũng phải chín mươi tám hay chín mươi chín phần trăm mới được. Nếu để những lão già luyện dược sư biết được ý nghĩ của hắn chần chẫn hắn sẽ bị phi nhổ đến chết. Thế nhưng Nguyên Hạo cũng đâu rảnh rỗi quan tâm người khác nghĩ gì. Việc hiện tại của hắn là làm sao để tiếp tục tăng tỉ lệ chiết xuất lên đến tối đa.

- Xem chừng ta gần đến đích rồi, haha. Ca đây quả là thiên tài ưu tú của xã hội mà.

Hưng phấn nhảy nhót một hồi, Nguyên Hạo lại tiếp tục tập luyện thêm mười ngày nữa. Đáng tiếc lần này hắn lại chẳng thể tăng tỉ lệ của mình lên tí nào cả. Chín phần mười giống như một bức tường khổng lồ mà hắn không tài nào vượt qua nổi. Cảm giác cơ thể mệt mỏi vô cùng, hai mắt đỏ ngầu, hắn kiệt sức ngất đi mà không hay biết gì cả. Trong mơ màng, hắn lại thấy mình lạc vào một nơi hư ảo quen thuộc.

- Ta đang ở đâu đây, sao cảm giác giống nơi lần đầu gặp Tiểu Vô vậy?

Mò mẫm đi về phía trước, Nguyên Hạo bắt gặp một cái gương to lớn chắn giữa đường đi. Đứng phía trước chiếc gương là một bóng dáng nhỏ mờ ảo không thể nhầm lẫn với ai khác.

- Tiểu Vô, thì ra người ở đây. Vậy mà sao ta gọi người suốt thời gian qua mà người không trả lời ta vậy?

Mừng rỡ chạy vội lại, hần muốn ôm lấy hình ảnh tiểu hài trước mặt nhưng chạy mãi vẫn không cách nào đến gần được. Có điều khi dừng lại thì hần lại có cảm giác mình cách đối phương rất gần nên lại tiếp tục đuổi đến. Tình cảnh quái dị này cứ diễn ra như vậy một lúc thì cảnh vật bỗng nhiên đổ vỡ tan nát y hệt như lúc ở Tĩnh Tâm tự viện. Nhưng lần này có một ánh sáng nhanh chóng bao lấy Nguyên Hạo khiến hần biến mất trước khi quá muộn.

- Cảm giác thế nào nào nhỏ? Thú vị không?

Giật mình tỉnh lại, hần thấy tên tiểu hài đáng ghét đang nhìn mình với nụ cười mỉa mai độc quyền. Ánh mắt nghi ngờ, Nguyên Hạo liền cất tiếng dò hỏi:- Người có đúng là Tiểu Vô không hay lại là cái ảo ảnh chết tiệt kia vậy?

- Đúng là vô dụng, ảo ảnh hay người thật cũng không phân biệt được sao? Hắc hắc.

Mím cười qui dị, tiểu hài vung tay một cái biến ra cái gương nhỏ xíu nhưng hình dáng y hệt cái trong ảo ảnh kinh hoàng vừa nãy. Vừa nhìn thấy, Nguyên Hạo lập tức nhảy dựng lên hỏi:

- Cái quái qui này là vật gì mà đáng sợ như vậy hả Tiểu Vô?

- Nó là một tiên bảo được cất giấu bên trong ảo cảnh, chỉ có ai vượt qua được hết thời gian thử thách thì mới tìm được nó. Lúc người cảm ngộ ở Tĩnh Tâm tự, có phải người cũng thấy tràng cảnh thế giới sụp đổ giống như vừa rồi không?

Tiểu Vô nhàn nhạt đáp lại khiến Nguyên Hạo hồi tưởng lại tràng cảnh khủng khiếp đã diễn ra hai lần. Mồ hôi lạnh túa ra, hần rùng mình một cái trả lời:

- Đúng vậy, nghĩ lại thật đáng sợ. Lần đó ta tưởng mình tiêu thật rồi.

- Hắc hắc, cầu phú quý trong hiểm nguy, cái người nhận được không hề nhỏ tí nào đâu. Người từng tẩy kinh phạt tùy, người cũng hiểu quá trình đó thay đổi về

chất toàn diện cho cơ thể con người đúng không? Ta nói cho người biết, suốt một năm qua người chính là ở trong cái gương này "Thanh tẩy linh hồn".

- Thanh tẩy linh hồn?

Nguyên Hạo lẩm bẫm tên gọi kỳ lạ này. Đúng là hắn vẫn thắc mắc suốt một năm hôn mê mình đã ở đâu. Nếu hắn nằm ở hoang mạc Dã Mãng thì làm sao có thể sống sót được cơ chứ.

- Hắc hắc người không biết về "thanh tẩy linh hồn" cũng không có gì lạ. Bởi vì chỉ có những bảo vật thuộc về linh hồn cao cấp mới có thể làm được. Cái gương này chính là một vật như thế, ta dám chắc ở tiên giới nó cũng thuộc vào hàng đỉnh cấp chí bảo. Ta thật hiếu kỳ không biết vì sao một tiên bảo như vậy lại lưu lạc xuống vị diện thấp như linh giới này.

Nói đến đây, Tiểu Vô tỏ ra khá hứng thú nhìn xuống cái gương nhỏ mà nó đang cầm trên tay. Còn Nguyên Hạo thì hai mắt rục sáng, xoa xoa hai tay cười thô bỉ nói:

- Hắc hắc, đỉnh cấp tiên bảo sao? Có cái này không phải ca đây có thể đánh ngang linh giới này sao?

- Người thấy hàng xịn là mắt sáng rỡ như vậy sao? Tiền đồ thật là tốt lắm mà! Người nghĩ với tu vi tệ hại Ngưng Khí của mình có thể điều khiển tiên bảo sao? Nó không quay lại phản hệ chết người mới là lạ đó, dẹp bỏ mơ mộng đó đi nhé.

Tiểu Vô không hề nường tình mà dập tắt niềm vui mới chớm nở của Nguyên Hạo ngay khiến hắn yếu xìu ra trông thấy. Không còn tí hứng thú với cái gương chí bảo kia nữa, hắn định hỏi Tiểu Vô về luyện thì bỗng nhớ ra gì đó liền đưa tay vào trong áo lấy ra một vật.

- Tiểu Vô, người xem có biết bông hoa màu đen này là gì không?

Nhẹ nhàng thu lấy bông hoa vào tay, Tiểu Vô nhìn nó một lúc lâu rồi mới đáp lời:

- Nếu ta không nhầm thì đây là một vật dùng như chìa khóa để mở ra cái gì đó.

Ta cũng chưa từng nhìn thấy giống hoa nào kỳ lạ như vậy. Đây có thể không phải nguyên bản tự nhiên của nó mà do ai đó đã tạo ra bông hoa thể này. Còn cách sử dụng thế nào thì tạm thời ta cũng chưa nhìn ra được nữa. Ngoài ra, ta cảm nhận được ở bông hoa này một khí tức mờ nhạt nhưng hết sức đặc thù.

- Đó là khí tức gì vậy Tiểu Vô?

Nguyên Hạo tò mò hỏi, không biết bông hoa này thần thánh thế nào mà ngay cả Tiểu Vô cũng không nhìn ra hết được công dụng của nó. Lúc này, Tiểu Vô bỗng nhiên thay đổi giọng điệu nghiêm chỉnh trả lời:

- Ta cảm nhận được...khí tức của...quý.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Dịch Linh, Dịch Thế

- Khí tức của quý? Người không đùa đấy chứ?

Nguyên Hạo trợn mắt lên khó tin hỏi. Hắn không ngờ bông hoa tưởng chừng vô hại mình mang theo suốt thời gian qua lại là đồ của ma quỷ. Thế nhưng nhìn thái độ nghiêm túc hiểm có của tên Tiểu Vô thì xem ra những lời nó nói là sự thật rồi.

- Cấp độ linh giới tuy có nhiều giới diện tương đương nhau cùng tồn tại nhưng chung quy không có gì đặc biệt. Còn tiên giới thì khác, trừ giới diện mà nhân loại các người phi thăng ra còn có các giới diện ngang cấp dành cho các chủng loại khác tồn tại như ma giới, quỷ giới. Bông hoa này chính là mang khí tức đến từ quỷ giới đó. Ta đoán nó và cái gương này có quan hệ với nhau, nếu tìm được manh mối một cái sẽ có thể liên quan đến cái còn lại. Tuy nhiên, thực lực của người bây giờ không nên giữ lấy hai món đồ này. Tạm thời cứ để ở chỗ của ta đi, sau này có cơ duyên thì tiếp tục tìm hiểu.

Tiểu Vô vung tay cất cả chiếc gương và bông hoa vào. Sau đó nó quay sang nhìn Nguyên Hạo rồi trở lại với thái độ cười cợt nói:

- Trong suốt thời gian người "thanh tẩy linh hồn", ta đã trợ giúp người rất nhiều. Nói nghe thì đơn giản nhưng quá trình đó vô cùng nguy hiểm và khó khăn. Cơ thể mất đi có thể tạo cơ thể khác như trường hợp của cha con Khương Thiên, còn linh hồn nếu bị tổn thương sẽ rất khó hồi phục. Có điều thành quả sau khi "thanh tẩy linh hồn" là cực lớn, dù dùng đan dược cũng không thể nào sánh bằng được đâu hắc hắc.

- Ta có thấy linh hồn lực tăng thêm tí nào đâu, người có khếch đại quá mức không đấy?

Chau mày lại, Nguyên Hạo tỏ ra không đồng tình chất vấn. Nghe tên tiểu quý này quảng cáo dữ dội như vậy mà sao hắn vẫn phải tu luyện được đạo cực khổ như thế chứ.

- Người đúng là ếch ngồi đáy giếng, ta có nói linh hồn lực người được đề thăng lúc nào kia chứ. Người có biết người tu chân từ cấp độ Kim Đan kỳ là phải độ lôi kiếp, vượt qua được mới thành tựu cấp độ tiếp theo. Mà khi độ lôi kiếp thì tâm ma chính là chướng ngại đáng sợ nhất, rất nhiều người vì bị tâm ma quấy nhiễu mà độ kiếp thất bại, thân bại hồn vong đấy. Còn bản thân người, do được "thanh tẩy linh hồn" rồi thì khả năng chống lại tâm ma sẽ cao hơn người khác rất nhiều lần. Bây giờ tên nào nhỏ người đã hiểu mình đạt được cơ duyên lớn như thế nào chưa?

- Thì ra là thế. Nếu đúng vậy thì đây quả là thiên đại may mắn của ta rồi khả khà.

Nguyên Hạo gật gù tỏ ra đồng ý, trong khi Tiểu Vô liếc hắn với vẻ khinh bỉ. Thánh nhân đãi kẻ khù khờ, tên này đúng là ăn may hết lần này đến lần khác. Thờ dài một hơi, Tiểu Vô tiếp tục nói:

- Sau khi hỗ trợ người xong thì ta cũng kiệt sức nên không hiện thân nữa. Sau đó ta dành thời gian nghiên cứu cái gương này và phát hiện ra tính năng của nó như người đã thấy. Mặc dù không xuất hiện nhưng ta vẫn theo dõi mọi việc của tiểu tử người suốt thời gian qua đấy nhé, hắc hắc. Không ngờ chưa bao lâu mà người đã bắt đầu tập tành luyện được rồi, cảm giác chức nghiệp luyện được sư tư vị thế nào?

- Không dễ dàng như ta tưởng tượng, ta còn đang nghi ngờ không biết mình có phải thiên tài luyện được như người nói không nữa. Hiện tại ta đang gặp bình cảnh không thể vượt qua được, người có biện pháp gì không?

Nguyên Hạo cảm thán đáp. Thời gian ngắn vừa qua đối với hắn cứ như là luyện ngục vậy, không biết đã kiệt sức ngã gục bao nhiêu lần. Thì ra luyện được lại tổn hao linh hồn lực đến vậy, người bình thường căn bản không thể nào chịu đựng được cường độ rèn luyện như hắn. Thế nhưng dù cố gắng bao nhiêu thì hắn hiện tại vẫn không thể nào tăng tỉ lệ chiết xuất được thảo lên được. Nhìn ánh mắt chờ mong câu trả lời của đối phương, Tiểu Vô thích thú trả lời:

- Lão già kia đúng là keo kiệt, chỉ viết vài dòng luyện đực sơ đẳng mà không giảng giải thêm gì cho người cả. Người có biết khái niệm tỉ lệ vàng trong luyện đực không?

- Thì mười phần chiết xuất đực hết không hao hụt là tỉ lệ vàng có phải không?

Nhìn câu trả lời có phần mờ mịt của Nguyên Hạo, Tiểu Vô đắc ý cười lớn rồi lắc đầu nói:

- Sai, hoàn toàn sai lầm. Nếu đơn giản như thế thì ta cần gì hỏi người làm gì? Trong giới luyện đực các người có lưu truyền về ba mức tỉ lệ là tỉ lệ bạc, tỉ lệ vàng, và tỉ lệ kim cương. Những ai có thể chiết xuất đực đực liệu đến tám phần được gọi là tỉ lệ bạc, tỉ lệ này đã là những luyện đực sư khá giỏi mới làm được. Tiếp theo nếu đạt được chín phần thì là tỉ lệ vàng, tỉ lệ này chỉ có số ít những luyện đực sư thiên tài nổi tiếng mới làm được. Cuối cùng là tỉ lệ kim cương, chín phần rưỡi trên mười, tỉ lệ truyền thuyết đó nha. Nghe nói từng có một vô hạn luyện đực đực sư đạt được tỉ lệ này thôi. Còn cái tỉ lệ tuyệt đối mười phần như người nói trong thiên địa này chưa từng tồn tại hắc hắc.- Kiến thức của người thật uyên bác đấy Tiểu Vô. Có điều người bị nhốt trong Hư Lộ thì làm sao biết được những kiến thức ở thế giới khác vậy.

Nguyên Hạo đột nhiên tò mò hỏi đến khiến Tiểu Vô giật mình gãi gãi đầu ho khan.

- Khụ khụ, đúng là ta chưa từng rời khỏi Hư Lộ, thế nhưng cường giả từ ngoài đi vào thì lại nhiều không đếm xuể. Kiến thức ta có chính là tích lũy do nghe ngóng từ họ mà có đấy. Ta chính là chủ nhân của tầng một và vòng ngoài của Hư Lộ mà.

- Ra là vậy. Này, người nói tỉ lệ chiết xuất vàng là chỉ có thiên tài mới làm được sao? Ta thấy cái cấp độ này tuy luyện tập hơi khó nhưng cũng chỉ hơn một tháng là ta đã đạt rồi đấy.

Nguyên Hạo lại tiếp tục thắc mắc, hẳn không ngờ tỉ lệ mình đạt được đối với người khác lại ghê gớm vô cùng. Nghe câu hỏi này, Tiểu Vô chán nản đáp:

- Cơ thể người đang đồng hóa với Hư Vô linh căn, tư chất của người cũng sẽ thay đổi. Người sẽ cảm ngộ được nhiều thứ mà người khác không thể làm được. Tất nhiên tư chất chỉ là công cụ, quan trọng là nỗ lực của bản thân. Người nên biết hằng vạn năm qua thiên tài yêu nghiệt xuất hiện vô số nhưng có bao nhiêu kẻ có thể sống sót để trở thành cường giả đỉnh phong một cõi chứ. Ta không thể hỗ trợ người chiến đấu nên người khôn hồn hãy lo cái mạng nhỏ của mình. Đừng bộc lộ tài năng quá lộ kéo mang họa sát thân đấy.

Gật đầu đồng ý, Nguyên Hạo nhớ đến việc hãn bị lão già kia theo dõi một cách dễ dàng thì không vui nói:

- Hừ nhắc đến việc này ta lại khó chịu, tu vi không bằng người thì có thể làm cách nào khác cơ chứ? Có cách nào để trốn tránh bị thần thức theo dõi mà không cần triệt để phong bế tu vi lại không vậy Tiểu Vô?

- Có chứ, người có thể dùng trận pháp để che giấu hành tung hoặc phòng ngự trước đối thủ mạnh hơn. Thậm chí là vây khốn kẻ thù rồi tiêu diệt.

Tiểu Vô nhàn nhạt trả lời vấn đề làm cho hai mắt Nguyên Hạo rực sáng. Mím cười thâm ý, Tiểu Vô tiếp tục khích lệ vài câu.

- Mỗi chức vụ nghề nghiệp đều có cái hay riêng, chỉ cần người chịu bỏ thời gian ra học tập thì tương lai sẽ rất hữu dụng đó. Việc lão già kia người cũng không cần lo lắng quá, lão có thể quan sát người đang làm gì, ở đâu nhưng thành quả việc luyện được không thể xem xét từ xa dễ dàng như vậy được. Do đó, người cứ tận lực che giấu đi hắc hắc. Sau này, ta không thể hiện thân ra ngoài được kéo bị phát hiện nhưng vẫn có thể nói chuyện chỉ dẫn cho người, cứ yên tâm đi. Bây giờ người hãy trở về ăn uống nghỉ ngơi, ta thấy người sắp đi đời nhà ma rồi đấy.

Châm chọc một câu cuối cùng, Tiểu Vô cùng khùng cảnh mờ ảo cũng tan biến. Giật mình tỉnh giấc, Nguyên Hạo cảm giác cơ thể mình vô cùng suy yếu. Hãn cố gắng lê thân về lại biệt viện ăn uống lấy lại chút sức lực rồi lăn ra ngủ như chết. Đã lâu rồi hãn chưa cho mình thoải mái nghỉ ngơi như thế. Lúc này phía ngoài căn phòng của hãn, lão già họ Trúc đang lẳng không đứng nhìn vào, ánh mắt vô cùng xa xăm. Đứng một lúc lâu, lão già thở dài rồi biến mất, trong khi đó Nguyên Hạo vẫn

đang say mộng đẹp không hay biết gì cả.

Lần này hẳn ngủ một cái là suốt ba ngày ba đêm mới tỉnh lại. Vươn vai lên, cảm giác cơ thể mình đã tràn trề năng lượng trở lại, hẳn mỉm cười rồi nháy xuống giường, thay trang phục rồi lại tiến về Hòa Các. Sau khi đã thông hiểu về việc chiết xuất dược liệu, Nguyên Hạo không có ý định theo đuổi việc nâng cao tỉ lệ nữa. Theo Tiểu Vô cho biết thì để có được tỉ lệ kim cương không chỉ cần tư chất thôi mà còn phải có kỹ thuật đặc thù mới có thể thực hiện được điều đó. Mà để nghiên cứu ra một phương pháp như thế những vị luyện dược sư đại thiên tài kia không tốn mấy trăm năm thì ít cũng vài chục năm, hẳn lại không có nhiều thời gian như thế. Vì vậy, hẳn quyết định tiếp tục tập luyện bước thứ hai của luyện dược là dung đan, tức là dung hợp dược thảo theo đan phương. Đây là bước mấu chốt nhất trong quá trình luyện đan dược bởi vì bước thứ hai chính là công đoạn tốn nhiều thời gian và đòi hỏi kỹ thuật của luyện dược sư rất nhiều. Bắt đầu lục lợi thông tin trong luyện dược căn bản ngọc giản, Nguyên Hạo bỗng giật mình phát hiện:

- Ồ, sau bước một, lão già kia có ghi hai loại phương pháp điều chế dược dịch để ta luyện tập nữa. Đây là không phải đan phương sao? Theo ghi chép thì chỉ cần chiết xuất vài loại dược thảo rồi trộn chúng vào chung với nhau là xong. Một loại là "Dịch Thể" và một loại tên là "Dịch Linh", một cái sẽ tăng cường sức mạnh của nhục thể, một loại thì làm khai mở kinh mạch to thêm một chút. Tiểu Vô, người thấy hai loại dược phương kỳ lạ này thế nào?

- Hắc hắc, thật không ngờ lão già kia lại đưa ra hai loại công thức điều chế này cho người. Cái này không phải đan dược, nó dùng để điều chế dung dịch để sử dụng thôi, đơn giản hơn đan phương cấp một nhiều. Có điều, tuy nhìn vào thì cách điều chế không khó nhưng người nên nhớ bất kỳ đan phương nào cũng cần phải có sự nghiên cứu, tìm tòi rất khổ cực và tốn nhiều thời gian của các luyện dược sư. Bởi thế nên hầu như chẳng ai lại đem những đan phương độc môn của mình truyền ra cho kẻ khác bao giờ, thậm chí là truyền cho đệ tử của chính mình nữa. Xem ra lão ta đối với người rất tốt đấy, người hãy điều chế hai loại dược phương này trước để tu luyện đi. Ở giai đoạn Ngưng Khí kỳ thì cải tạo thể chất, nâng cao nền tảng luôn được ưu tiên hàng đầu, nó quyết định con đường tương lai của người đấy.

Tiểu Vô tỏ ra nhiệt tình cất tiếng giải thích. Nguyên Hạo cũng không nhiều lời, hần liền đi chuẩn bị các loại dược thảo cần thiết cho việc luyện dược. Rất may mắn là những chủng loại dược thảo ghi trong dược phương đều có đầy đủ bên trong dược viên của lão già nên chẳng mấy chốc hần đã có thể thu hoạch đầy đủ. Trở lại hòa phòng của mình, hần bắt đầu chiết xuất và dung hợp theo dược phương hướng dẫn. Nhờ vào kinh nghiệm rèn luyện suốt cả tháng qua, kỹ thuật của Nguyên Hạo bây giờ y như hoa trôi nước chảy, hết sức thành thạo. Sau nửa canh giờ, hai loại dung dịch đã được luyện chế thành công. "Dịch Thể" thì mang một màu đỏ khá bắt mắt, còn "Dịch Linh" thì có màu xanh dương nhu hòa. Vô cùng hứng khởi, hần liền bắt đầu lấy ra bồn tắm đã chuẩn bị sẵn rồi đổ loại "Dịch Thể" vào. Chỉ một lượng ít dược dịch được chế vào trong bồn thế nhưng nước liền bị chuyển hóa hết thành màu đỏ như máu. Hít một hơi thật sâu, hần liền bước vào bên trong bồn tắm để ngâm mình. Có điều cơ thể vừa chạm đến chất lỏng màu đỏ kia thì Nguyên Hạo bỗng nhiên gào lên như bị cắt tiết.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Luyện Được Sư Cấp Một

- Aaaaaa... Đau quá, sao cứ như bị ngàn mũi kim đâm như vậy chứ? Aaaaa..

Nguyên Hạo bị đau đến khóc không ra nước mắt. Toàn thân hắn lúc này đã bầm tím nhanh chóng, nhìn chẳng khác nào vừa mới bị ngược đãi một trận hết sức thâm. Nhìn thấy hắn cứ lăn lộn gào thét bên trong bồn nước, Tiểu Vô mới nhàn nhạt lên tiếng:

- Người làm như vậy thì chẳng thể hấp thụ được được lực gì đâu. Hãy tập tức đả tọa đi, người quên mình đã được tẩy rửa linh hồn rồi sao? Chỉ cần người tĩnh tâm nhiếp định thì mọi thứ xung quanh không thể tác động vào bản thân nữa.

Nghe theo lời Tiểu Vô, Nguyên Hạo liền cắn răng nhịn đau, lập tức ngồi khoanh tay lại, nhắm cả hai mắt, tinh thần buông lỏng. Chẳng mấy chốc hắn đã thật sự chìm vào trạng thái vong ngã, không còn cảm giác được gì đến đau đớn thể xác hay những sự việc diễn ra xung quanh nữa. Cứ như vậy, hắn đã tĩnh tọa suốt một đêm dài, nước trong bồn lúc này cũng trở lại màu sắc bình thường, toàn bộ được lực đã được hấp thụ triệt để. Giật mình tỉnh lại, hắn bước ra khỏi bồn nước, thử cảm nhận sự biến hóa trong cơ thể của mình.

- Hử, da thịt đàn hồi hơn, xương cốt đều cứng rắn hơn xưa nhiều. Khí lực của ta hiện tại có thể nâng cả vật nặng mấy trăm cân. Hắc hắc thật không biết nếu cứ ngâm loại Dịch Thể này thời gian dài thì nhục thể ta sẽ mạnh mẽ đến mức nào nữa đây?

Quá hưng phấn trước kết quả đạt được, Nguyên Hạo liền một hơi luyện chế thêm mấy bình Dịch Thể nữa để sử dụng. Theo hướng dẫn của Tiểu Vô, hắn không vội tiếp tục hấp thụ cùng một loại được dịch liên tục mà bắt đầu ngâm mình với Dịch Linh. Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng cảm giác đau đớn khi ngâm lần đầu vẫn khiến hắn đau đớn thừa sống thiếu chết. Loại Dịch Linh này không tạo cảm

giác đau từ bên ngoài nhưng lại khiến cơ thể thống khổ như bị xé rách từ bên trong, tư vị nếm trải đáng sợ không hề kém Dịch Thể tí nào. Cũng may là đã có kinh nghiệm từ lần trước, hần liền nhập định để vượt qua được nỗi dẫn xé nhục thể này. Tác dụng của Dịch Linh khác hẳn với Dịch Thể, được lực từ từ thấm vào làm cho kinh mạch được rộng ra nhiều hơn. Nên biết tốc độ hấp thu và vận chuyển linh lực chính là căn cứ vào độ rộng của kinh mạch mà quyết định. Cứ như thế, hần hằng ngày đều dùng Dịch Thể và Dịch Linh mỗi thứ một lần. Thế nhưng Nguyên Hạo phát hiện là hấp thụ qua vài ngày thì hiệu quả lại giảm sút rõ rệt nên sau mười ngày thì hần đã hoàn toàn không sử dụng thêm được nữa.

- Haiz, thật đáng tiếc! Mà thôi, dù sao cơ thể ta đã được cải tạo rất nhiều rồi. Hiện tại với nhục thể cường hãn như thế này, khả năng phòng ngự và chịu đựng va chạm của ta đã tăng bội phần. Còn linh lực của ta hiện tại có thể duy trì hỏa diễm ổn định ở cường độ cao trong thời gian dài gấp đôi rồi hắc hắc.

Đắc ý với thành tựu hiện tại, hần lại bắt đầu lao vào luyện đan bước thứ hai. Đọc những đan phương chữa thương đơn giản mà lão già đã chuẩn bị cho hần tập luyện cũng như những lời nhắc nhở, chi điểm được ghi chú lại, hần mỉm cười rồi hồ hởi tiến hành. Dưới sự hỗ trợ của Tiểu Vô, sau ba tháng miệt mài bên trong hỏa phòng, Nguyên Hạo đã thành công cả ba bước luyện đan căn bản. Hàng loạt lò đan được đã được ra đời với chất lượng ngày càng tăng cao, lúc đầu hần còn luyện chế ra phế đan, sau đó tỉ lệ đan dược thành công càng lúc càng nhiều. Đến cuối cùng thì không còn phế đan nữa, lúc này hần lại tập trung vào chất lượng của đan dược ra lò.

- Đan dược được chia làm ba phẩm cấp căn bản là hạ, trung, thượng, đan dược phẩm cấp càng cao thì hiệu quả khi phục dụng càng lớn. Ví như cùng một loại đan dược chữa thương nhưng nếu người dùng loại thượng phẩm thì sẽ nhanh chóng hồi phục mà không để lại di chứng gì. Còn nếu dùng đan dược hạ phẩm thì thời gian hồi phục chậm hơn và trong đan dược còn có nhiều tạp chất, dùng nhiều sẽ có ảnh hưởng không tốt đến cơ thể. Tất nhiên chẳng có đan dược nào hoàn toàn không có tạp chất cả, hắc hắc. Nên dùng một loại đan dược quá nhiều sẽ lưu lại rất nhiều cặn bã không tốt trong cơ thể, sẽ có tác hại không tốt đến tu luyện sau này. Vì thế những kẻ thông minh thường chỉ dùng đan dược trong những lần đột phá trọng yếu và sau khi phục dụng họ cần tìm cách bài trừ tạp chất, không phục dụng đan dược khác

trong thời gian dài. Khà khà, nếu không có hạn chế như vậy thì những tên luyện dược sư có thể ăn đan dược để lên tu vi vu vu đề chết người khác thì sao.

Huyền thiên giảng giải cho Nguyên Hạo về phẩm cấp đan dược, Tiểu Vô không cảm giác mệt mỏi là gì. Đối với nó, việc cô đơn cả bao nhiêu vạn năm thật là nhàm chán, bây giờ có một tên để mình dạy đời mỗi ngày thì đúng là không còn gì tuyệt vời hơn. Hiện tại, Nguyên Hạo đã có thể luyện chế ra một số đan dược cấp một đơn giản dành cho Ngưng Khí kỳ sử dụng. Mục tiêu của hắn hiện tại chỉ nâng cao phẩm chất đan dược và dành thời gian để luyện tập khống chế thú hỏa cấp hai hoàn toàn thuần thực. Phân loại đan dược mà mình luyện chế được trong tuần, hắn vui vẻ huýt sáo vừa lẩm bẩm nói:

- Cứ tưởng luyện dược sư cao cấp mới kiếm được nhiều của cải, không nghĩ như ta bây giờ cũng dễ dàng phát tài như thế hắc hắc.

Cho tất cả mọi thứ đã chuẩn bị vào trong nhẫn trữ vật, Nguyên Hạo khoác lên mình một cái áo lông da thú màu đen che hết cả dáng người lẫn khuôn mặt rồi ung dung tiến về phía tòa nhà to lớn hoành tráng tên Vạn Dược Các nằm ở cuối phường thị của Vạn Dược Cốc. Nơi đây chính là trung tâm giao dịch mua bán đan dược của các luyện dược sư bên trong cốc với ngoại nhân. Chỉ cần bạn vào đăng ký sạp hàng mua bán thì Vạn Dược Cốc sẽ bảo hộ cho bạn, chỉ việc mỗi lần bán được đan dược gì đều phải chi một phần lợi nhuận cho cốc là được. Bước qua cánh cửa to lớn được điêu khắc khá tinh xảo, Nguyên Hạo bước đến quầy đăng ký móc ra mười linh thạch hạ cấp đưa cho nữ nhân viên.

- Lần này lại đến phát tài nữa phải không? Ta thấy người tuần nào cũng đều đặn đến mở sạp, đặc biệt là thu nhập rất cao nha.

Liếc nhìn hắc y nhân trước mặt, nữ nhân viên nở một nụ cười thân thiện nói rồi đưa một cái thẻ có số bảy mươi hai ra.

- Haha, nhờ mọi người ủng hộ thôi. Thôi ta đi nhé, chúc cô một ngày tốt lành.

Cầm lấy chiếc thẻ, Nguyên Hạo khách sáo một câu bằng giọng khàn khàn rồi vội chạy lại quầy hàng theo số thứ tự mình nhận được. Tại đây, hắn bày ra vài loại

đan dược chữa thương, hồi phục linh lực cấp một mà mình luyện chế được, tất nhiên hẳn chỉ trưng ra những đan dược phế phẩm, hạ phẩm và vài viên trung phẩm thôi. "Thất phu vô tội, hoài bích có tội". Hẳn hiểu rõ điều này nên không hề dám đem ra bất kỳ viên đan dược thượng phẩm nào, thậm chí trung phẩm cũng chỉ trưng bày hai, ba viên mà thôi. Nên nhớ đối với luyện dược sư cấp một thuộc hàng khá giỏi thì một lò đan có thể có một viên đan dược trung phẩm là tốt lắm rồi. Chỉ cần xuất lò ra được một viên đan dược hạ phẩm là có thể nhận được chứng nhận luyện dược sư cấp một rồi. Vì vậy, có nhiều luyện dược sư cấp một thậm chí chưa từng luyện ra viên đan dược trung phẩm nào nữa chứ đừng nói đan dược thượng phẩm. Đan dược cấp độ càng cao thì càng khó để luyện chế được phẩm cấp tốt. Trong Vạn Dược Cốc, luyện được đan dược thượng phẩm phải nói đến khí vận nữa chứ không đơn thuần là kỹ thuật mà thôi.

Gian hàng của Nguyên Hạo giá cả khá mềm nên hẳn vừa bày bán thì rất nhiều khách hàng quen thuộc vội vàng bu lại. Đối với phế đan và đan dược hạ phẩm thì hẳn bán theo giá sỉ, mua nhiều được giảm giá nhiều. Riêng đan dược trung phẩm thì giá khá cao thế nhưng mọi người vẫn tranh giành dữ dội, bởi vì tác dụng của đan dược trung phẩm căn bản là hơn xa hạ phẩm. Trong chiến đấu, chỉ cần hồi phục thương thế hay linh lực nhanh hơn kẻ khác thôi cũng đủ khiến cục diện thay đổi kết quả rồi. Chưa đầy một canh giờ, toàn bộ đan dược đã được mua hết, Nguyên Hạo thông thả thu xếp gian hàng của mình lại rồi lặng lẽ đi lên lầu hai của Vạn Dược Các. - Hắc hắc số phế đan lúc mới bắt đầu tập luyện dược đã được phân ra bán hết rồi. Hiện tại với khả năng của mình, đan dược thượng phẩm cũng có thể luyện chế ra. Xem ra sắp tới không cần phải bán đan dược giá rẻ nữa rồi.

Thì ra vì tiếc nuối đám phế đan và đan dược hạ phẩm nên Nguyên Hạo mới chia ra bán từ từ. Với khả năng hiện tại của hẳn, việc luyện chế đan dược cấp một trung phẩm là chuyện không khó khăn gì, quan trọng là có bao nhiêu viên đan dược thượng phẩm có thể ra lò thôi. Đang khoái chí vì số linh thạch thu hoạch được, trong đầu hẳn lại vang lên tiếng mìa mai thân thương của Tiểu Vô:

- Người thật làm mất mặt luyện dược sư quá đấy! Mấy viên phế đan đó dùng để ném cá ta còn thấy sỉ nhục, không ngờ người lại đem chúng ta bán với giá rẻ như đang bán rau cải ngoài chợ. Thật là không có chút tiền đồ nào cả.

- Hắc hắc, thông cảm đi, ta đây hoàn cảnh bần hàn mà. Nghe nói tháng sau ở nơi đây sẽ có một đấu giá hội thường niên được tổ chức, đến lúc đó biết đâu ta lại cần đến tài phú để mua cho mình một vài thứ hữu ích chứ.

Lầu hai của Vạn Dược Các yên ắng hơn tầng một rất nhiều, có điều về mặc xa hoa tráng lệ thì lại hơn xa. Nơi này là tầng dành riêng cho những khách hàng cao cấp đến để mua những đan dược phẩm chất cao, chỉ những ai có lệnh bài thân phận chứng minh mới được bước vào. Đây là lần thứ ba Nguyên Hạo bước vào nơi này, sau khi xuất trình lệnh bài, hắn liền đi đến chiếc bàn số mười bốn của mình. Lúc này, chỗ ngồi dành cho khách hàng ở bàn của hắn đã có một gã béo ngồi đợi sẵn. Vừa thấy chủ nhân của chiếc bàn mặc chiếc áo lông đen dày cộm quen thuộc, gã liền đứng bật dậy, miệng tươi cười như hoa chào hỏi:

- Xin chào Mã đại sư, hôm nay người đến sớm hơn mọi khi nha. Chắc là lần này người có đem đến không ít đan dược chứ? Hi hi

Để thuận tiện cho việc ẩn giấu thân phận, Nguyên Hạo đã dùng cái tên Mã đại sư để giao tiếp với khách hàng. Lấy từ túi trữ vật ra hai bình đan dược, hắn dùng giọng khàn đục vô cảm nói với tên mập:

- Đây là hai bình đan dược chữa thương và khôi phục linh lực, mỗi loại năm viên, tất cả đều là thượng phẩm. Ông cứ kiểm tra đi.

Tên mập vừa thấy hai bình đan dược đối phương lấy ra thì ánh mắt sáng rực vội vàng chụp lấy mở ra xem xét. Chỉ vài phút sau, gã liền cất lấy tất cả vào túi rồi lấy từ túi trữ vật ra hai viên linh thạch đưa cho Nguyên Hạo.

- Đây là linh thạch trung phẩm theo yêu cầu của Mã đại sư ngài, một viên có thể đổi lấy một ngàn linh thạch hạ phẩm. Mong ngài nhận cho.

Không cần kiểm tra, Nguyên Hạo vung tay lập tức cất viên linh thạch vào rồi nhàn nhạt nói:

- Tốt lắm, còn việc ta nhờ người thăm dò đã có tin tức gì chưa?

Nghe hỏi đến, gã mập nhìn láo liên bốn phía rồi bèn vung tay tạo ra một màn chắn âm sau đó mới thận trọng trả lời:

- Tôi đã cố gắng tìm kiếm thông tin nhưng đan phương vốn là thứ vô cùng trân quý, bình thường dù có linh thạch nhiều đến bao nhiêu cũng không dễ dàng mua được vì không luyện được sư nào chịu đem ra mua bán cả. À, tháng sau có đấu giá hội lớn tại Vạn Dược Các này, ngài có thể đến để thử vận may xem sao. Bất quá ngài nên chuẩn bị thật nhiều linh thạch, bởi vì những thứ được đấu giá đều là kỳ trân dị bảo trên đời, giá cả không hề thấp đâu.

Không biểu lộ cảm xúc vui vẻ hay thất vọng ra bên ngoài, Nguyên Hạo chỉ lạnh nhạt ừm nhẹ một tiếng rồi đứng dậy rời đi. Tên mập cũng không tỏ ra bất mãn gì cả, gã đã quen với tính tình kỳ quái của tên Mã đại sư này. Trong mắt những kẻ thương gia như hắn, tên luyện dược sư này mới là đối tượng hợp tác tuyệt vời nhất: Vừa không nhiều lời, dứt khoát và giữ lời. Sau khi rời khỏi Vạn Dược Các trở về, Nguyên Hạo rút bỏ cái áo da dày nóng nực ra rồi thở dài cảm thán:

- Tìm đan phương thật là khó, xem ra ta cần phải tìm cách khác thôi. Ta không tin trời lại tuyệt đường người có lòng, haiz.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Hắc Hội Trao Đổi

Chán nản không biết làm thế nào để giải quyết vấn đề đan phương, Nguyên Hạo thất thiếu lững thững đi trở về. Thời điểm này đã là buổi tối về khuya, phường thị vẫn còn tấp nập người qua lại giao dịch. Tu tiên giới không giống như cuộc sống thế tục, ngày và đêm đối với họ không khác nhau bao nhiêu. Khi nào mệt thì ngủ, khi nào cần thì thức, một người tu tiên tu vi càng cao thì khả năng ích cốc càng lâu, họ cũng có thể thức liên tục nhiều ngày không cần nghỉ ngơi hay ăn uống gì cả. Rẽ vào một ngã nhỏ, hắn đi đến trước một quầy bán tạp vật nhỏ bé. Tên chủ quán là một thanh niên tầm mười tám, mười chín tuổi đang ngáp ngáp dài vì không có khách hàng. Vừa nhìn thấy Nguyên Hạo tiến đến thì hai mắt hắn sáng lên, miệng cười tươi nhảy đến vỗ vỗ vai của hắn.

- Tiểu Hạo, người đến thật quá tốt. Ta buồn chán gần chết vì không có khách hàng nào ghé qua từ sáng đến giờ đây. Không biết hôm nay là ngày gì mà xúi quẩy như thế nữa?

- Hắc hắc, Cừu ca, ta đã nói huynh rồi. Đừng để giá hàng hóa cao qua, chúng ta cạnh tranh thì giá cả là thứ đầu tiên khách hàng nhìn vào. Huynh cứ để giá trên trời như thế, đã vậy sạp hàng lại nằm ở nơi khuất người thì ma nào chú ý đến cơ chứ. Thôi, ta mời huynh uống rượu bù lại nhé hắc hắc.

Tên thanh niên đang nhăn nhó mặt mày than vãn này tên là Ngô Cừu, gã chỉ là một đệ tử ngoại môn bình thường bên trong Vạn Dược Cốc mà thôi. Đối với chế độ phân chia đệ tử bên trong cốc, Nguyên Hạo cũng có khái niệm nhất định. Cũng như bao nhiêu tông môn khác, Vạn Dược Cốc chia đệ tử ra làm ngoại môn và nội môn đệ tử. Ngoài ra còn có các đệ tử thân truyền của các vị trưởng lão nữa, bọn họ chính là những thiên tài chân chính của cốc. Có điều, điều kiện xét duyệt đệ tử ở nơi này lại không phải là tu vi như các tông phái tu tiên mà dựa trên thiên phú về luyện

được. Như Ngô Cửu đây tư chất không quá nổi bật nên chỉ có thể là đệ tử ngoại môn mà thôi. Gã này vốn tính tình thật thà, lại rất hay giúp người khác nên trong một lần vô tình gặp gỡ Nguyên Hạo đã kết giao bằng hữu với hẳn.

- Không được, ta cần phải kiếm thêm chút linh thạch cho mình, sắp đến hắc hội trao đổi rồi.

Ngô Cửu lắc đầu từ chối khiến Nguyên Hạo giật mình. Tên này lần nào hẳn rủ đi uống rượu cũng đều lập tức dọn hàng đi ngay, sao lần này lại tỏ ra khí khái như vậy?

- Hắc hội trao đổi là gì vậy Cửu ca? Ở đó có gì thú vị sao?

Ngó qua ngó lại không thấy có người ở gần sạp hàng của mình, Ngô Cửu mới nhỏ giọng trả lời:

- Không nên nói lớn để người khác nghe thấy. Đây là hội trao đổi vật phẩm bí mật giữa các đệ tử trong cốc với nhau. Đệ cũng biết là đệ tử chúng ta nếu không đạt đến luyện dược sư cấp một thì căn bản không được tiếp xúc với Tàng Kinh Các để học tập các loại đan phương. Vì thế các đệ tử mới tổ chức hắc hội này để giao dịch các đan phương, bí kíp luyện đan vvv. Tất nhiên việc này phải tận lực tránh đi tai mắt của chấp sự vì quy định của cốc rất nghiêm ngặt, nếu biết kẻ nào dám trao đổi những thông tin quan trọng như đan phương sẽ bị tước đi thân phận đệ tử, đuổi ra khỏi cốc.

- Ra là thế, Cửu ca, huynh có thể dắt đệ theo để tham gia hắc hội không? Đệ cũng muốn mở mang tầm mắt của mình.

Ánh mắt sáng rực, Nguyên Hạo liền lập tức năn nỉ đối phương để được đi kèm tham dự hắc hội trao đổi. Cực khổ tìm kiếm khắp nơi, không ngờ thứ mình cần lại ngay trước mắt. Hẳn quyết tâm sau này cần phải chú ý đến các thông tin trong cốc hơn mới được, ai mà biết trừ cái hắc hội này ra còn có chỗ hờ nào để tìm kiếm đan phương nữa hay không?

- Thôi được rồi, ta sẽ dắt đệ theo nhưng đến chỗ đó đệ phải nghe lời của ta và

không được tự ý đi lung tung hay ăn nói bậy bạ. Bởi vì những người tham gia còn có cả đệ tử thân truyền của các trưởng lão, họ chính là thiên kiêu của Vạn Dược Cốc, không ai dám đụng chạm làm phất ý họ cả.

Suy nghĩ một hồi, Ngô Cửu mới gật đầu đồng ý cho đối phương đi chung. Mặc dù quan hệ hai người khá hảo hữu nhưng Nguyên Hạo trong mắt mọi người vẫn chỉ là gã nhân viên chăm sóc dược viên mà thôi. Vì vậy nếu tên này lỡ gây ra chuyện gì thì sẽ rất phiền phức cho gã, ở nơi nào thì địa vị cũng hết sức quan trọng mà. Hiểu được vị huynh đệ này đã cố gắng giúp mình, Nguyên Hạo cười tươi khoác vai đối phương nói:

- Hắc hắc, vậy mới là huynh đệ tốt. Cửu ca cứ yên tâm, đến lúc đó huynh có thiếu chút linh thạch thì đệ sẽ lấy tích góp cho huynh mượn tạm.

Nghe đến đây, sắc mặt của Ngô Cửu mới giãn ra thoải mái. Gã vốn là ngoại môn đệ tử, tài phú không bao nhiêu nên mới phải mở cái sạp hàng nhỏ bán tạp vật để kiếm chác chút ít. Bây giờ có người cho mượn thêm linh thạch thì hi vọng tìm được món đồ ưng ý trong hắc hộ sắp tới sẽ cao hơn nhiều.

- Được rồi, vậy đệ về chuẩn bị đi, tối ngày mốt cũng giờ này hãy đến đây. Khi đó chúng ta sẽ cùng tham gia hắc hội. À, nhớ mang đồ che dấu dung mạo của mình đi, ta nghe nói mọi người tham gia đều không muốn để lộ thân phận của mình ra cho kẻ khác biết.

Dặn dò xong, Ngô Cửu tiếp tục trở vào quầy hàng để chờ mong khách hàng ghé vào để kiếm thêm chút linh thạch. Trong khi đó Nguyên Hạo trở về phòng mình kiểm kê lại số tài sản hiện có, lần hắc hội này hẳn nhất định phải có được đan phương mà mình cần.

Chẳng mấy chốc hai ngày thời gian gian cũng nhanh chóng trôi qua, đến thời điểm hẹn, cả hai người Ngô Cửu và Nguyên Hạo liền di chuyển đến một khu khuất bên trong dược viên của một trưởng lão trong cốc. Nghe nói vị trưởng lão này có công sự nên phải rời đi đến vài ngày nữa mới về, vì thế bọn đệ tử mới lựa chọn nơi

này địa điểm tổ chức hắc hội. Mỗi người đến đây không cần trình ra thân phận mà chỉ cần đóng phí năm linh thạch hạ phẩm là có thể tham gia. Rõ ràng kẻ tổ chức buổi hắc hội này rất có đầu óc kinh doanh, với số lượng người tham dự nhiều thế này thì tối nay hẳn kiếm được sẽ không ít. Ở đây cũng không hề có người dẫn chương trình mà tự mọi người rao lên món hàng của mình và điều kiện trao đổi, nếu ai muốn thương lượng thì cứ tiến đến đàm phán là xong. Luật giao dịch đơn giản như thế khiến Nguyên Hạo rất hài lòng, hẳn không muốn mọi thứ quá phiền phức rườm rà. Quan sát một lượt khắp mọi người tham dự, hẳn bỏ qua những kẻ muốn trao đổi kỹ thuật luyện dược hay các loại dược thảo mà chỉ tập trung tìm kiếm những ai bán đan phương thôi. Có điều hẳn vẫn chưa phát hiện ra ai có thứ mà mình muốn cả, thế nên Nguyên Hạo vẫn im lặng đứng một góc chờ đợi. Thời gian trôi qua, người đến gia nhập vào hắc hội càng lúc càng đông, món hàng được đưa ra càng lúc càng nhiều và có sức hấp dẫn nhiều người hơn. Ngay lúc này, có một tên ốm như xác khô, mang một tấm vải trắng che mặt nhìn khá buồn cười lên tiếng nói lớn:

- Ta có một thông tin vô cùng quan trọng, có liên quan đến thú hỏa cao cấp. Nếu ai có hứng thú thì ta sẽ bán tin tức độc quyền cho kẻ đó, năm trăm linh thạch mà thôi.

Mọi người nghe xong thì ai nấy cũng cười bè diu rồi tản ra, không ai quan tâm đến gã nữa. Cả đám đều là luyện dược sư học đồ thì quan tâm đến thú hỏa cao cấp làm gì, người muốn thì đem đi bán cho mấy vị trưởng lão đó. Đã vậy còn đòi năm trăm linh thạch, đúng là nào tàn mà. Gào thét đến khản cả cổ họng mà không ai hồi đáp, tên ốm nhom này cảm thấy thất vọng, gã lùi thủi định rời khỏi hắc hội. Đúng lúc này, một giọng nói nhỏ truyền từ phía sau đến khiến đôi mắt gã sáng lên.

- Đi theo ta ra góc, ta có một chút hứng thú với thông tin mà người rao đấy.

Quay đầu lại, gã nhìn thấy một tên khoác áo lông thú màu đen che khuất cả người đang từ từ đi về phía một góc không người. Nhanh chân đuổi theo đến, gã ốm liền mỉm cười nói:

- Người muốn biết tin tức về thú hỏa thì đưa ra năm trăm linh thạch hạ phẩm, ta

sẽ cho người biết tất cả.

- Hừ, người nghĩ ta là con nít lên ba sao. Thú hỏa của người cấp mấy? Nếu dưới cấp bốn thì miễn bàn đi. Còn nếu cao cấp thì tùy vào thông tin người có giá trị đến đâu mà ta sẽ trả công xứng đáng. Tất nhiên không đến cái giá trên trời kia đâu, nếu người không hài lòng có thể rời khỏi. Ta tin chắc ở nơi này trừ ta ra không ai bị thần kinh mà đồng ý trả linh thạch cho người để đổi lấy thông tin này đâu.

Nguyên Hạo lạnh nhạt trả lời, hẳn có thừa kinh nghiệm trong việc trả giá với loại người như tên xương khô này. Đắn đo suy nghĩ một hồi, cuối cùng gã ốm cũng đành cắn răng gật đầu một cái rồi nói:

- Thôi được, vậy ta muốn ba trăm linh thạch cho thông tin này. Bọn ta đã mất đi hai người huynh đệ mới biết được nơi tọa lạc của yêu thú hệ hỏa nên cái giá đó là hợp lí lắm rồi.

- Được, nếu như ta cảm thấy hài lòng ta sẽ trả cho người như ý.

Nguyên Hạo đồng ý đáp. Hẳn thấy rõ rung động trong cảm xúc của tên ốm này, xem ra những gì hắn nói là sự thật, không phải giả dối.

- Đây là bản đồ có đánh dấu vị trí của yêu thú mà bọn ta nói. Cách đây hai tháng, ba người bọn ta khi đi ngang qua dãy núi Diêm Thạch đã phát hiện ra một đám cao thủ đang vây công một con yêu xà khổng lồ. Toàn thân con yêu xà đó có màu nâu đất và nó không ngừng phun lửa thiêu đốt cả một vùng rộng lớn. Hai người huynh đệ đồng hành của ta cũng chính vì yêu hỏa khủng bố đó vô tình vây hãm mà tán thân trong biển lửa.

Đưa ra một tấm bản đồ bằng da dê, tên ốm nhom hai mắt đỏ ừng kể lại.

- Vậy có thể con yêu thú đó đã bị đám người kia hạ sát rồi thì sao?

Nguyên Hạo vừa quan sát tấm bản đồ, vừa nhàn nhạt hỏi. Nếu con rắn kia bị đám người kia làm thịt rồi thì hẳn còn mất công tìm hiểu làm gì nữa chứ. Nghe đối phương chất vấn, gã ốm lắc đầu lia lịa nói:

- Tuyệt đối là không. Mặc dù ta không biết thực lực rõ ràng của yêu thú lẫn đám người đó nhưng rõ ràng bọn họ không phải đối thủ của con yêu xà. Lúc yêu thú quấy đuôi bỏ đi thì đám người kia cũng không thể nào ngăn cản hay làm nó bị thương mảy may gì cả. Cho nên ta khẳng định là con yêu xà vẫn còn sống và chắc chỉ hoạt động ở khu vực gần đó thôi.

- Được rồi, đây là ba trăm linh thạch. Thành giao.

Nguyên Hạo lạnh lùng thấy một gói to cho đối phương rồi xoay người rời đi. Có cơ hội hẳn sẽ tìm con yêu thú hệ hỏa này sau, chỉ một ít linh thạch đổi lấy một thông tin cũng không phải là quá xa xỉ. Đúng lúc này, tiếng la lối ồn ào vang lên trong đám đông đang tụ tập gần sát bên khiến hẳn phải xoay người lại chú ý.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Di Thư Của Tộc Cổ Du

- Cái tờ giấy rách nát này bốn tiểu thư trả giá một trăm linh thạch là cao lắm rồi. Người còn không biết điều như thế, có tin ta đem người ra phân thân cho chó ăn không?

Nghe thấy giọng nói chanh chua này, Nguyên Hạo liền lập tức giật mình nhận ra người đang nói chuyện là ai ngay. Có điều hắn không ngờ mình và cô gái kia lại có duyên đến thế, đi đâu cũng gặp phải nhau như vậy. Đáng lẽ hắn định lập tức rời đi tránh xa vị tiểu thư phiền phức này nhưng khi nghe Tiểu Vô lên tiếng bảo đó là báu vật thì liền từ bỏ ý định đó mà lặng lẽ ẩn sau mọi người tiến đến gần xem sự việc thế nào. Hiện tại, ngay chỗ đám đông tụ tập là một cô gái đeo mặt nạ lông vũ và một nam tử khoác một bộ xiêm y đơn giản bịt mặt. Trong khi cô gái không ngừng hung hãn la lối chèn ép thì vị nam tử này lại tỏ ra yếu thế, ánh mắt cầu cứu xung quanh. Có điều đám đông không ai có ý định chen vào việc này mà chỉ mang tâm lý xem kịch vui mà thôi. Tình cảnh như thế, cô gái kia lại càn rỡ lấn tới nhiều hơn khiến cho vị nam tử kia sắp chịu không nổi.

- Không, đây là đồ của tổ phụ tôi để lại. Dù cô có nói thế nào tôi cũng sẽ không bán đâu, không lẽ cô muốn cướp giựt trắng trợn ngay giữa hắc hội đông người thế này.

Thanh niên nam tử mặc dù yếu thế hoàn toàn nhưng vẫn lấy dũng khí còn lại để phản bác. Hắc hội này được một số vị chấp sự lén lút đứng phía sau đảm bảo nên việc cướp giựt, gây gỗ đánh nhau sẽ bị xử lý mạnh tay. Đây là luật lệ mà mọi người đều được biết khi tham gia trao đổi và cũng để duy trì tính công bằng chung của hắc hội. Thế nhưng lời cảnh cáo của thanh niên nam tử thốt ra lại chẳng có tác dụng nào với cô gái kia cả.

-Ồ, người cũng dám uy hiếp bốn tiểu thư sao? Ta không trực tiếp đoạt lấy đồ

của người ở đây được, nhưng liệu khi rời khỏi hắc hội này thì ai có thể đảm bảo an toàn của người đây?

Mím cười cao ngạo, cô gái còn đe dọa ngược lại khiến toàn thân nam tử mồ hôi lạnh tuôn ra. Chính ngay lúc này, một bàn tay mạnh mẽ đặt lên vai vị nam tử khiến hắn giật mình quay lại.

- Vị huynh đài này, tại hạ cũng có chút tò mò với món đồ của huynh. Không biết huynh có thể nói sơ về công hiệu và nguồn gốc cho tại hạ được rõ không?

Giả giọng nói khàn đục, lại mang áo da thú đen kịt trùm cả người, Nguyên Hạo trông vô cùng đáng sợ. Nhưng do tình thế của gã thanh niên nam tử lại không tốt lành gì nên khi thấy có người khác lên tiếng muốn tìm hiểu mảnh giấy trông giống thư tịch thời xa xưa của mình thì gã mừng như vợ được cọng rơm cứu mạng vậy. Sự đối phương đối ý, gã liền lập tức lên tiếng trả lời ngay:

- Đây là di vật do tổ tiên gia tộc ta lưu truyền lại. Ngày trước do một lần cơ duyên vào một động khẩu tìm bảo mà phát hiện ra được. Sau một thời gian nghiên cứu và thỉnh giáo một số vị có kiến thức uyên, các vị tổ phụ vẫn không biết nội dung bên trong tờ giấy viết gì. Mặc dù mọi người đã bỏ công tìm hiểu trong các thư tịch cổ nhưng vẫn vô vọng, không hề có manh mối gì. Vì thế mảnh giấy này được truyền thừa lại trong gia tộc qua rất nhiều năm tháng cho đến đời của ta. Do cần có linh thạch để truy cầu con đường riêng cho chính mình nên ta định bán đi cái di vật này. Thế nhưng khi vừa đến hắc hội giao dịch thì lại gặp ngay cô gái không nói lí lẽ này, cô ta chẳng những đòi ép giá mua bí tịch của ta mà còn lớn tiếng hăm dọa nữa. Thật là không có thiên lí mà.

- Đúng thế, ta chèn ép người đấy, thế thì người làm gì được ta cơ chứ. Còn cái tên khoác áo da hôi thúi kia, khôn hồn thì đừng xía vào chuyện của bốn tiểu thư, nếu không kết cục của người cũng không khá hơn đâu.

Thấy tên nam tử co rúm bám lấy gã áo đen mới xuất hiện, cô gái nhếch môi khinh thường lên tiếng quát. Trong mắt của cô ta thì tất cả người trong hắc hội này cũng chỉ là đám ngoại môn, nội môn đệ tử thôi. Không ai có đủ tư cách để chống lại địa vị và quyền uy của cô cả. Nhưng ngược lại với tưởng tượng của cô ả, gã

khoác áo da thú đen kia chẳng hề quan tâm đến lời cô nói, giống như cô ta chỉ là không khí, không hề hiện hữu vậy.

- Người muốn bán cái mảnh giấy này giá bao nhiêu?

Bỏ mặc cô gái đang trợn mắt dữ tợn nhìn mình, Nguyên Hạo chỉ nhìn gã nam tử rồi nhàn nhạt hỏi. Thấy thần thái tự tin của đối phương, gã nam tử cũng hơi vững dạ một tí. Gã xem chừng người này chắc bối cảnh cũng không nhỏ nên mới dám đối đầu với vị tiểu thư kia, vì thế gã mới dám đáp lời:

- Không dám giấu gì vị huynh đài đây, ta cần một nghìn linh thạch để mua một số thứ phụ trợ luyện đan. Nhưng nếu... con số này quá cao thì... người trả... năm trăm linh thạch cũng được rồi.

Không trả giá hay ý kiến gì, Nguyên Hạo lạnh lùng móc từ trong người ra một túi to tướng rồi thả cho đối phương nói:

- Đây là một ngàn linh thạch hạ phẩm, ta không thích chiếm tiện nghi người khác.

Nhận được một túi linh thạch to tướng, gã nam tử cứ tưởng mình đang nằm mơ. Thế nhưng gã cũng không phải ngốc, liền lập tức cất linh thạch vào túi trữ vật rồi khom người cúi đầu tạ lễ một cái, sau đó nhanh chóng chen vào đám người người chuồn mất. Nguyên Hạo cũng định xoay người rời khỏi nhưng cô gái kia đã nhanh chân chạy đến chặn đường hắn.

- Tên hỗn xược này, người có biết bốn tiểu thư là ai không mà dám phớt lờ lời nói của ta như vậy? Người chán sống rồi sao?

Dùng ánh mắt âm u nhìn đối phương, Nguyên Hạo không hề khách khí lớn tiếng nạt lại:

- Người là ai thì liên quan gì đến lão tử? Ở hắc hội này ai cũng che mặt, đâu phải đi thi hoa khôi mà cần phải biết đến nhà người cơ chứ? Luật lệ đặt ra ở đây là tự do giao dịch, ta trả giá cao hơn nên người ta đồng ý bán cho. Không lẽ người

muốn mua tất cả mọi thứ của người tham dự ở đây với giá rẻ bèo để trục lợi cho mình sao? Ta tin chắc không ai ở đây đồng ý cho hành vi như vậy.

Hắn vừa nói xong, nhiều ánh mắt bất thiện liền tập trung vào cô gái càn quấy nọ. Tuy ai cũng đoán được bối cảnh cô gái che mặt này không thấp, thế nhưng không có nghĩa là cô ả được quyền coi trời bằng vung. Ở đây, Nguyễn Hạo đã khéo léo chuyển mâu thuẫn của mình và cô ta thành mâu thuẫn chung của tất cả mọi người tham gia hắc hội. Không ai nguyện ý món hàng mình đem ra trao đổi bị ép giá như nam tử thanh niên vừa nãy cả. Không khí trở nên căng thẳng hơn khi có một người đứng ra lên tiếng ủng hộ câu nói của Nguyễn Hạo:- Vị huynh đài này nói rất đúng, ta ủng hộ. Không ai muốn món hàng mình cất công mang đến lại bị chèn ép bán với giá rẻ mạt như thế. Nếu vậy ta thà đem ra phường thị bán cho rồi, cần gì đến hắc hội này nữa.

Có người đứng ra phản bác cô ả, cả đám đông cũng lập tức hòa theo khiến cục diện xoay chuyển một cách vi diệu. Bị động trước tình huống thay đổi, cô gái chanh chua cảm thấy không biết phải đáp lại cả rùng người như thế nào liền xoay người ảm ức và tức giận rời khỏi. Trong khi đó, không ai chú ý để tên mặc áo khoác lông thú đen và nam thanh niên đã biến mất dạng từ lúc nào.

- Haha, đệ thật là to gan, không ngờ lại dám đối đầu cô ả hung dữ kia như thế.

Tên thanh niên đứng ra ủng hộ ý kiến lúc nãy thì ra chính là Ngô Cửu, gã nhận ra Nguyễn Hạo đang bị cô gái kia làm khó dễ nên lập tức lên tiếng hỗ trợ. Chính nhờ gã mà gió đã đổi chiều nhanh chóng khiến cho mọi việc ngã ngũ nhanh chóng. Khi mọi người còn đang la ó phản đối cô ả thì hai người cũng lặng lẽ rút lui êm đẹp. Cởi lớp áo da dày cộm ra, Nguyễn Hạo mỉm cười giơ ngón tay cái lên khen tặng nói:

- Đệ sao sánh bằng Cửu ca mưu trí được, không nhờ có huynh thì e là đệ muốn thoát khỏi cô ta cũng không dễ dàng gì a.

Dứt lời, cả hai người nhìn nhau cười lớn rồi khoác vai đi về phía từ lâu để ăn

mừng thắng lợi nho nhỏ này. Có điều Nguyễn Hạo không biết là việc nhanh chân rời khỏi hắc hội đã giúp hắn thoát khỏi sự truy lùng của cô gái kia. Vốn là sau khi bị mọi người gây sức ép phải tạm thời lánh đi, cô gái liền kêu thêm đồng bọn đến để trừng trị tên khốn mặc áo da thú nhưng tìm mãi vẫn không thấy. Cuối cùng, cô ả đành bức tức, không cam lòng bỏ về tay không.

Sau khi rượu thịt no say, Nguyễn Hạo từ biệt Ngô Cửu để trở về biệt viện của mình. Sau khi đóng cửa phòng lại và dò xét một cách cẩn thận, hắn mới lấy tấm giấy mà tên nam tử ốm nhom đã bán cho mình trong hắc hội. Nhìn những dòng chữ kỳ lạ viết bên trên, hắn nhíu mày suy ngẫm một tí rồi nói:

- Văn tự này thật sự quá cổ xưa, ta cũng không có cách nào nhận biết được. Tiểu Vô người có phát hiện gì không?

Biết mình không đủ khả năng để nghiên cứu, Nguyễn Hạo liền gọi ngay Tiểu Vô để cầu xin giúp đỡ. Ngay lập tức, hắn đã nhận được hồi âm của vị quân sư trong mọi tình huống này.

- Đây là ngôn ngữ của một tộc người sống cách đây rất lâu, trong lịch sử gọi họ là dân tộc du mục Cổ Du. Tín ngưỡng của tộc người này chính là thờ cổ trùng, bọn họ nuôi đủ loại trùng khác nhau. Thậm chí chính cơ thể họ cũng là vật thể cho cho cổ trùng sinh sống, rất đáng sợ hắc hắc.

- Cổ trùng?

Nghe đến côn trùng, Nguyễn Hạo cảm thấy rợn cả da đầu. Hắn tuy không sợ mấy loại động vật nhỏ bé này nhưng lại khá bài xích vì hình dạng không bắt mắt của chúng. Nhìn thái độ của hắn, Tiểu Vô cười phá lên nói:

- Haha, cổ trùng có đủ hình dạng và kích cỡ, có con to hơn cả giao long cũng là chuyện bình thường. Người đừng xem thường bọn chúng, trùng chính là một trong những yếu tố phối hợp tác chiến vô cùng đáng sợ đấy.

- Hừ, dù người nói gì thì ta vẫn không thích việc thú sủng của mình là một con sâu róm tí nào. Nội dung của tờ giấy cổ này viết gì vậy Tiểu Vô.

Nguyên Hạo lắc lắc đầu dứt khoát nói khiến cho tiếng cười của Tiểu Vô vang lên trong đầu hẳn càng mãnh liệt hơn.

- Đồ chết nhất, người đã tu tiên, gặp vô số yêu thú rồi mà cũng sợ mấy con trùng đó sao? Hắc hắc. Ta cam đoan người không đoán ra được nội dung trong này nói về gì đâu.

Tiểu Vô đắc ý lên tiếng trong khi Nguyên Hạo thì chau mày khó chịu. Ta không biết ngôn ngữ này thì tất nhiên không biết nó viết về cái gì rồi, tên nhóc này đúng là rảnh hơi. Có điều câu nói tiếp theo của Tiểu Vô khiến hẳn giật mình suýt phun máu té xỉu.

- Ta cũng có biết tờ giấy này viết gì đâu hắc hắc. Có điều Cổ Du đã bị diệt tộc từ lâu rồi, người muốn tìm người giải đáp cũng khó khăn đấy.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Vạn Dược Cốc Khảo Hạch (Thượng)

- Người có lúc cũng biết nói giỡn quá nhỉ, người không đọc được tờ giấy này viết gì sao biết đó là chữ viết của người Cổ Du hả?

Nguyên Hạo lông lộn lên hét lớn. Tên tiểu quỷ này làm hấn háo hức chờ đợi câu trả lời, không ngờ cuối cùng lại cho hấn ăn một vố lửa đau điếng. Nhìn thái độ tức giận của đối phương, Tiểu Vô chỉ cười giao hoạt đáp lời:

- Ta biết đây là ngôn ngữ Cổ Du vì ta đã từng nhìn thấy rồi. Hắc Hắc người nên nhớ Hư Lộ tồn tại thậm chí còn lâu hơn cả thiên địa này, việc dân cư của tộc đó từng lọt vào trong khu ta quản hạt có gì là kỳ lạ đâu.

Chán nản, Nguyên Hạo liếc nhìn tờ giấy cũ kỹ thêm lần nữa rồi nói:

- Một tộc như vậy đã bị tiêu diệt trong dòng chảy lịch sử thì thông tin họ để lại cũng không có tác dụng gì nữa cả.

Hấn vung tay định vất tấm giấy không rõ ý nghĩa đi. Lúc này, Tiểu Vô mới khẽ phóng ra lực hút từ trong cơ thể Nguyên Hạo thu vào nhẩn trữ vật rồi cười quỷ dị nói:

- Ai nói với người không có tác dụng? Tiểu Vô ta xưa nay đã kêu người chọn thì chắc chắn là có giá trị. Người cứ giữ lấy đi, đến khi cơ hội đến thì người sẽ tự biết thôi hắc hắc.

Sau khi dứt lời thì Tiểu Vô cũng im lặng không nói thêm gì nữa, Nguyên Hạo không biết làm sao hơn là đành gác chuyện này qua một bên rồi lẩn ra nằm gác tay lên trán suy tư. Hôm nay ở hắc hội hấn được hai món đồ nhưng giá trị thực tiễn lại không có gì cả, thật không biết phải làm thế nào để tìm đan phương cho mình đây. Mãi suy nghĩ vẩn vơ, hấn chìm vào giấc ngủ say lúc nào cũng không hay biết. Cho

đến sáng hôm sau, tiếng đập cửa dồn dập mới khiến hẳn tỉnh giấc.

- Nguyên Hạo hiền đệ, mau ra đây. Ta có một tin vui cho đệ đây.

Vươn người đứng dậy, Nguyên Hạo mới chậm rãi bước ra mở cửa thì thấy Ngô Cửu đang cười thật tươi nhìn hẳn.

- Sáng sớm Cửu ca đến tìm đệ có chuyện gì thế? Trúng quả nào ngon nên muốn đặt đệ ăn một bữa ra trò phải không?

Mím cười đáp lễ, Nguyên Hạo bước đến khoác vai đối phương hết sức thân thiết. Việc tối qua khiến hẳn đánh giá cao người huynh đệ này thêm một bậc. Tò ra hết sức hào hứng, Ngô Cửu ánh mắt sáng rỡ nói:

- Hôm nay chấp sự vừa có thông báo, ba ngày sau sẽ có cuộc thi khảo hạch lên cấp cho đệ tử của cốc. Cả ta và đệ đều có cơ hội cả đấy, làm sao không hào hứng được.

- Có đệ nữa sao?

Nguyên Hạo ngạc nhiên hỏi, hẳn vốn chỉ an phận làm một kẻ chăm sóc dược viên, không hề tham gia cái gì đệ tử tư cách. Thế sao giờ gã huynh đệ này lại nói đột thăng cấp đệ tử lại có cả hẳn trong này nữa. Thấy đối phương tỏ ra ngỡ nghếch không hiểu, Ngô Cửu cười lớn giải thích:

- Haha, đệ chăm sóc dược viên cho Trúc trưởng lão thì cũng xem như đệ tử ký danh của bốn môn rồi. Lần khảo hạch đệ tử này những đệ tử ký danh hoàn toàn có thể thăng cấp trở thành ngoại môn đệ tử. Vạn Dược Cốc không giống các tông môn tu tiên khác, đệ tử của các môn phái đều có thể đồng thời làm đệ tử của cốc lẫn sư môn của mình. Ta thấy nhiều lần đệ đưa ra vài góp ý phát hiện sai sót khi ta luyện tập dược thuật, xem ra tư chất đệ không hề kém. Vì vậy, ta khuyên đệ nên đăng ký khảo hạch lần này, chỉ cần thành đệ tử ngoại môn như ta thì quyền lợi sẽ không ít. Ví dụ như dược phát linh thạch, đan dược nhiều hơn, còn được vào Tàng kinh Các để học tập các ghi chép về dược đạo nữa.- Tàng Kinh Các? Đệ nghe nói đó là cấm địa mà phải không Cửu ca? Mà trừ dược đạo lí luận ra, bên trong các có chứa đan

phương không?

Ánh mắt Nguyên Hạo sáng rực lên, hẳn vốn không có thân phận đệ tử nên nhiều việc không biết đến. Thì ra Tàng Kinh Các vẫn có thể mở cửa cho đệ tử vào tham khảo các kiến thức về luyện dược như vậy. Nhìn vị tiểu đệ đối diện tỏ ra vô cùng hứng thú, Ngô Cửu rất nhiệt tình chia sẻ:

- Đan phương tất nhiên là có, nhưng không phải ngoại môn đệ tử chúng ta có thể được xem. Tàng Kinh Các đúng là cấm địa trọng yếu của Vạn Dược Cốc chúng ta, ở đây có chia ra làm ngoại các và nội các. Ngoài ra, trong mỗi các còn có phân chia cấp bậc theo lâu nữa, như ngoại môn đệ tử chỉ có thể ở lâu một của ngoại các tham khảo thôi. Chủ yếu ở tầng này là các thư tịch về các khái niệm luyện dược và cách nhận biết, phân loại về dược thảo căn bản. Nội môn đệ tử thì sẽ được lên lâu hai để học các kỹ năng luyện đan căn bản, đệ tử thân truyền của các trưởng lão cũng như thế. Tuy nhiên, họ còn được đặc quyền tham khảo thêm một số sách ở lâu ba dành cho luyện dược sư cấp một nữa. Tổng cộng ngoại các có chín lâu, dành cho ngoại môn đệ tử đến luyện dược sư cấp ba. Còn luyện dược sư cấp bốn thì sẽ vào nội các để nghiên cứu, thật ra nội các hình dáng ra sao, có bao lớn bọn ta cũng không thể biết được. Chỉ là mọi người đều biết rằng nội các có tồn tại, và nơi đó chân chính là kho lưu giữ những bí quyết luyện dược cao cấp, những đan phương trân quý vô cùng. Haiz, cả đời này những đệ tử tư chất bình thường như ta vô vọng có thể mơ tưởng đến nội các, chỉ là một giấc mơ xa vời mà thôi.

Sau khi nói xong, Ngô Cửu ngược đầu lên trời thờ dài, gã hiểu rõ khả năng của mình nên cũng không quá buồn chán. Có điều gã không để ý đến Nguyên Hạo kể bên đang đắm chìm suy nghĩ, rồi cuối cùng cười lên khá giáo hoạt lắm bẫm:

- Không ngờ mắt công tìm kiếm không thấy, bây giờ cơ hội lại đến. Lần này ta phải tận dụng thật tốt đợt khảo hạch này mới được.

Nghĩ như vậy, Nguyên Hạo hết sức phấn khởi, liền cùng Ngô Cửu đến ghi danh tham gia khảo hạch với chấp sự. Sau đó cả hai đều vui đầu vào ôn luyện dược thuật của mình để chuẩn bị. Thấm thoát ba ngày đã trôi qua, hôm nay chính là đại hội khảo hạch đệ tử của Vạn Dược Cốc mỗi năm một lần. Lúc này tại quảng trường nơi

tổ chức khảo hạch đã đông nghịt người, nam nữ già trẻ đều có đủ. Luyện được không so sánh tu vi mà là thiên phú lẫn kỹ năng được đạo nên việc nhiều luyện được sự tuổi đời cao nhưng vẫn cặm cụi theo đuổi việc khảo thí thăng cấp là chuyện rất bình thường. Theo hướng dẫn của các chấp sự thì mọi người liền trật tự đứng vào hàng theo cấp bậc của mình để chuẩn bị khảo hạch. Hàng của Nguyên Hạo là dành cho ký danh đệ tử, chủ yếu là những người làm việc lật vật bên trong cốc. Thời gian rảnh rỗi họ cũng có tìm hiểu một chút về kiến thức luyện được từ các đệ tử ngoại, nội môn chia sẻ lại. Đứng ở gần cuối hàng, hẩn nhảm chán liếc nhìn xung quanh một chút.

- Không biết nội dung khảo thí là gì nữa? Ta quên mất hỏi Cửu ca vấn đề này nữa.

Nói ra thì thật là buồn cười, vì nội dung khảo thí thường các thí sinh đều tìm hiểu từ rất sớm. Không ai ngờ nổi lại lọt ra một tên ngô nghê như Nguyên Hạo, chỉ biết mỗi việc đi đến đăng ký dự thi rồi thông dong trở về. Ngay cả Ngô Cửu cũng tưởng hẩn nảm bắt hết mọi thông tin rồi nên mới có bộ dáng thoải mái như thế. Đang buồn bực thốt lên một câu độc thoại như thế, thì bỗng thí sinh từ phía sau Nguyên Hạo cất tiếng trả lời:

- Này anh bạn, huynh không đọc thông tin trước khi tham gia sao? Chúng ta sẽ có ba vòng khảo hạch là tu vi, linh hồn lực và kiến thức về thảo dược đấy.

Xoay người lại, hẩn thấy một thiếu niên nhìn khuôn mặt khá lạnh lợi, có pha chút gian xảo đang mỉm cười tùm tùm giải thích cho mình. Dù sao thì đối phương cũng có ý tốt nhắc nhở nên Nguyên Hạo cũng gật đầu cảm ơn đáp lại. Thiếu niên kia tỏ ra hết sức hoạt bát, liền tranh thủ cơ hội giới thiệu bản thân để bắt chuyện ngay.

- Không cần khách sáo, giúp người hoạn nạn luôn là tiêu chí làm người của Tiêu Hoạt này. Không biết nhà ngươi xưng hô là gì? Lần đầu đến đây tham gia khảo hạch phải không? Hắc hắc.

Không có việc gì để làm ngoài chờ đợi, Nguyên Hạo đành trò chuyện với gã này để giết thời gian một tí. Thì ra tên này là một tiểu tốt chuyên phụ trách mấy việc

lặt vặt bên trong Vạn Dược Cốc như quét dọn, nhưng do biết cách ăn nói và tạo quan hệ nên gã được một tên đệ tử nội môn chỉ điểm một, hai làm vốn luyện tham gia khảo hạch lần này. Tuy cá tính của gã không phải tốt lắm, nhìn là biết hạng người tham tài nhưng khả năng ăn nói lại không tệ, nếu làm mật thám để tìm hiểu tin tức thì đúng là quá phù hợp. Cảm thấy có thể tận dụng tên thiếu niên trước mặt được, Nguyên Hạo liền tỏ ra hữu hảo với gã hơn để câu kéo. Cứ thế các thiếu niên xếp hàng chờ đợi quá lâu cũng trò chuyện với người kế mình để giải sầu. Khoảng nửa canh giờ qua, lúc này sáu vị lão giả liền từ hư không xuất hiện trước mặt tất cả các thí sinh khiến mọi tiếng bàn tán liền im bật. Mọi người đều nghiêm trang hướng về những vị vừa xuất hiện, không hề có động thái nào khác. Gật đầu hài lòng với thái độ kỷ luật của các thiếu niên dự thi, lão giả đứng giữa cất giọng vang vọng nói:

- Chúng ta là những trưởng lão của Vạn Dược Cốc, sẽ làm giám khảo cho cuộc khảo hạch lần này. Hi vọng các người sẽ thể hiện tốt khả năng của mình, bây giờ sáu nhóm cấp bậc hảo hạch sẽ đi theo các vị trưởng lão phụ trách để bắt đầu phần thi của mình.

Sau khi lão dứt lời, sáu hàng người đại diện cho ký danh, ngoại môn, nội môn, luyện dược sư cấp một, hai, ba liền di chuyển theo sự hướng dẫn của chấp sự đến từng khu vực riêng để tiếp nhận khảo hạch của mình. Hàng người của Nguyên Hạo được di chuyển đến một góc không xa của quảng trường, nơi đó có một bia đá được dựng đứng, nhìn rất cứng rắn. Bước đến ghế ngồi đã an bài dành riêng cho mình, trưởng lão phụ trách nhóm đệ tử ký danh nhàn nhạt tuyên bố:

- Bây giờ chúng ta bước vào phần khảo hạch đầu tiên, từng người một lên vận công để truyền hóa linh lực của mình vào phiến đá này. Dựa vào kết quả sẽ đánh giá tổ chất của từng người đạt hay không, bắt đầu đi.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Phần Thi Khảo Hạch Tăng Cường

- Dạ rõ.

Tiêu Hoạt nghe đến lượt mình thì đồng dặc hô lên rồi nhanh nhẩu chạy lên. Trước khi bước vào phòng thi gã còn đá mắt với Nguyên Hạo một cái rồi mỉm cười giảo hoạt.

"Xem chừng tên này cho rằng mình cố ý che giấu khả năng để chơi trội đây haiz."

Nguyên Hạo lắc đầu cười khổ rồi bước về phía số ít những người đã vượt qua khảo hạch vòng hai. Tên Trần Bắc Vinh thì sắc mặt đen kịt như lọ, vừa rồi gã còn hung hăng tuyên bố đối phương sẽ bị gã đè bẹp thế mà giờ gã vẫn tiếp tục xếp dưới người ta. Quá xấu hổ, gã đành quay mặt sang hướng khác. Trừ tên này ra, thì những người khác đều hòa đồng vui vẻ đến chúc mừng Nguyên Hạo. Ngay cả Như Ý cũng bước đến chào hỏi:

- Chúc mừng Nguyên Hạo huynh, trước khi huynh hoàn thành phần thi tiểu muội đã tin huynh sẽ vượt qua. Kết quả thật sự đúng y như vậy.

Nhìn cô gái trước mặt tỏ ra khá thân thiện, không có điểm gì là giả dối nên Nguyên Hạo cũng tỏ ra lịch sự đáp lời:

- Haha, Như Ý cô nương quá lời. Lần khảo hạch này, vị trí đệ nhất cô nương nhất định cầm chắc trong lòng bàn tay rồi. Sau này trở thành ngoại môn đệ tử với nhau, ta còn cần cô nương chiếu cố giúp cho.

Trước phong cách nói chuyện khách khí, không xa không gần của tên thiếu niên đối diện, Như Ý bỗng nảy lên một tia hảo cảm liền hí mắt cười trả lời:

- Chiều cố thì không dám, nhưng có thể kết giao bằng hữu với huynh thì quả là một may mắn đối với Như Ý. Theo tiểu muội được biết thì sau khi ba vòng thi kết thúc, ba người đứng đầu sẽ có cơ hội tấn chức chuẩn nội môn đệ tử nếu thông qua một phần thi tăng cường nữa.

- Hả, có việc này nữa ư? Tại sao trong ta không nghe ai nói đến vậy, không biết thông tin cô nương có từ đâu? Có đáng tin cậy không?

Nguyên Hạo sừng sốt vội hỏi. Theo kế hoạch hãn vạch ra thì sẽ bước đầu trở thành ngoại môn đệ tử rồi từ từ tìm cách thâm nhập sâu vào Vạn Dược Cốc. Tuy hãn có thể bộc lộ tư chất thiên tài để dễ dàng lấy được vị trí luyện dược sư chính thức nhưng như vậy căn bản chính là đi tìm đường chết. Hãn không có sư phụ chỉ dạy, càng không có bối cảnh cường đại chống lưng nên nếu đột nhiên quật khởi tỏa sáng sẽ khiến vô số cường giả và thế lực chú ý ngay. Cho dù họ không xé hãn ra để tìm bí mật thì cũng giam lỏng hãn lại để biến thành của riêng. Nguyên Hạo hãn còn nhiều việc cần làm, nghĩa phụ và nghĩa đệ còn thất lạc nên hãn không muốn sớm mất tự do và rơi vào vòng xoáy của các bên tranh giành bản thân mình. Căn thận luôn không bao giờ là dư thừa, đó là tiêu chí số một hành sự của hãn. Hiện giờ tự dưỡng có một cơ hội rõ ràng để đốc thúc hãn tiến nhanh vào vị trí nội môn đệ tử thì làm sao hãn không có phần kích động được cơ chứ. Thấy đối phương tỏ ra rất hứng thú với thông tin của mình, Như Ý liền nhiệt tình giải thích:

- Đây là do phụ thân của tiểu muội có quan hệ với vài vị cao tăng trong Vạn Dược Cốc mà biết được. Như tên Bắc Vinh kia, muội đoán hãn cũng đã sớm nắm rõ được thông tin này. Thật ra đây cũng không phải bí mật gì to tát cả, chỉ là biết trước nội dung khảo hạch thì có sự chuẩn bị trước mà thôi. Huynh không cần phải lo lắng quá.

Nhẹ nhàng an ủi đối phương một câu, Như Ý tiếp tục trò chuyện với Nguyên Hạo khá vui vẻ. Thêm một canh giờ nữa trôi qua, toàn bộ thí sinh đã hoàn thành xong hạng mục thi thứ hai. Lần này thì gần sáu phần thiếu niên dự thi đều bị loại khỏi khảo hạch, điều đó cho thấy người có tư chất linh hồn lực tốt khó tìm như thế nào.

Đến phần thi cuối cùng là khảo hạch kiến thức về thảo dược, ở vòng này thì không kiểm tra tư chất thí sinh nữa mà chỉ đơn thuần là so đấu về vốn liếng kiến thức của từng người. Muốn làm luyện dược sư thì cần phải có hiểu biết nhất định về thảo dược thì mới bắt đầu vào tu tập luyện chế đan dược được, điều này cũng đã được Nguyên Hạo nghiệm chứng. Tuy nhiên, không phải ai cũng có trí nhớ nghịch thiên như hắn mà có thể ghi nhớ toàn bộ bách khoa thảo dược cơ chứ.

- Khá lắm, chỉ cần vượt qua phần thi này nữa là các người sẽ có thể trở thành đệ tử ngoại môn đây quang vinh của Vạn Dược Cốc chúng ta. Vòng thi này các người sẽ đồng loạt thi cùng lúc với nhau, thời gian là một nén hen. Bất kỳ hành vi gian lận nào cũng sẽ bị trừng phạt thật nặng và hủy tư cách tham gia khảo hạch đệ tử vĩnh viễn.

Ngữ khí nghiêm khắc, vị trưởng lão như thường lệ là người tuyên bố mở màn cho mỗi hạng mục khảo hạch. Tiếp sau, số thí sinh còn lại sau hai vòng liền ngồi vào vị trí của mình rồi tiếp nhận ngọc giản đề thi. Nội dung kiểm tra kỳ này chính là viết ra tên các loại thảo dược đã được miêu tả trong ngọc giản. Tổng cộng có hai mươi tư loại dược thảo, ai có thể ra được mười loại chính xác thì coi như thông qua. Đối với vòng thi cuối này Nguyên Hạo không có bất kỳ áp lực nào, hắn chỉ không biết nên tổng kết thành tích của mình bao nhiêu thì phù hợp thôi. Thời gian một nén hương nhanh chóng kết thúc, các vị chấp sự chia nhau chấm điểm các bài làm của đám thí sinh. Lúc này tên Trần Bắc Vinh mới ngênh ngang đi đến trước mặt Nguyên Hạo nhếch miệng châm chọc nói:

- Chắc mày đang rất phấn khởi vì kết quả rất tốt đúng không? Vậy thì tí nữa mày cứ vui vẻ đi làm đệ tử ngoại môn của mày đi haha.

- Ồ, tất nhiên là tao phải vui rồi. Nhưng có lẽ sâu bọ lãng vãng ngay trước mặt thì tao không thấy thoải mái cho lắm.

Nguyên Hạo mỉm cười đáp lại, hắn không hề e ngại lũ ghé con thích kiểm chuyện này.

- Ý mày chửi tao là sâu bọ sao? Giỏi lắm, đợi đến lát nữa tao trở thành nội môn đệ tử thì mày sẽ biết ai mới là đồ rác rưởi thấp kém haha.

Cười lớn bá đạo, Trần Bắc Vinh không nhiều lời đôi co mà xoay người rời đi. Khoảng nửa nén nhang sau, các chấp sự đã tổng kết xong kết quả cuối cùng và đưa lên cho trường lão công bố. Không ngoài dự đoán, ba người dẫn đầu theo thứ tự chính là Như Ý, Nguyên Hạo và Trần Bắc Vinh.

Sau khi số người thành công tấn chức ngoại môn đệ tử được xác định xong, tất cả liền được giải tán trở về nơi ở của mình. Duy chỉ có ba người dẫn đầu được lệnh lưu lại nhưng không nói là vì lí do gì. Vị trường lão chủ trì khảo hạch cũng nhắm mắt dưỡng thần, giống như đang chờ đợi điều gì đó. Trên quảng trường nhỏ bây giờ trở nên khá trống trải với chỉ ba thiếu niên và vài vị chấp sự mà thôi. Tầm mười lăm phút sau, một tiếng xé gió rít lên và một lão giả mặt đỏ xuất hiện ngay trước mặt ba người Nguyên Hạo.

- Là bọn chúng?

Lão già mới đến chỉ buông ra ba chữ cụt ngủn rồi liếc nhìn ba tên thiếu niên đứng đối diện. Ánh mắt lão khi quan sát đến Nguyên Hạo thì bỗng dừng ngừng lại tỏ ra một tia tiểu ý rồi mới chuyển dời đi. Tiếp theo sau, lão mới nhàn nhạt chỉ vào Như Ý và Trần Bắc Vinh nói:

- Hai người các ngươi đi theo ta. Các ngươi sẽ có thêm một bài khảo hạch tăng cường, nếu vượt qua các ngươi sẽ tấn chức thành "chuẩn nội môn đệ tử".

- Haha, trường lão đúng là sáng suốt. Chỉ có ta và Như Ý là đủ tư cách tấn chức chuẩn nội môn đệ tử thôi. Cái loại yếu kém này thì làm gì có khả năng đó cơ chứ.

Vừa nghe lão giả mặt đỏ cất lời xong, tên Bắc Vinh liền cười lớn lên châm chọc Nguyên Hạo. Gã không ngờ cơ hội vượt qua đối phương lại đến dễ dàng như thế, trường lão này thật quá anh minh thần vũ rồi. Thế nhưng, trước thái độ của gã thì những người còn lại không ai có phản ứng gì rõ ràng cả. Cô nàng Như Ý chỉ nhìn Nguyên Hạo một cách tiếc nuối rồi thờ dãi. Tuy có hảo cảm với vị thiếu niên này nhưng cô không dám có ý kiến gì với vị trường lão mặt đỏ kia. Lỡ như ông ta giận lên vạ lây luôn cả cô thì không ổn, cuộc sống nạt vốn dĩ thân bất vô kỷ mà.

Vô cảm nhất chính là Nguyên Hạo, hãn gần như không có một tí dao động nào

trước việc mình không được tham gia khảo hạch tăng cường hay nghe phải những lời đả kích từ đối phương. Điều này khiến cho lão giả mặt đỏ lóa lên một tia tán thưởng đối với hần.

- Được rồi, không được nhiều lời. Nếu không ngay cả người cũng bị hủy tư cách khảo hạch.

Lão giả vừa lên tiếng thì tên Bắc Vinh im bật ngay. Hần dù gan to mấy cũng không dám lấy tiền đồ mình đem ra đùa giỡn. Thấy tên nhóc khúm núm yên lặng, lão giả mới gạt đầu rồi xoay sang Nguyên Hạo nói:

- Người hãy ở lại đây chờ ta, để ta đưa hai đứa nhỏ này đi khảo hạch một lúc rồi quay lại.

Dứt lời, lão liền đem theo hai người kia biến mất nhanh chóng, chỉ còn lại Nguyên Hạo bơ vơ ở lại quảng trường. Vẫn khuôn mặt lạnh tanh, hần liền ngồi xuống đả tọa tiến nhập trạng thái tu luyện. Không phải hần không kích động khi thấy mình bị gạt ra khỏi khảo hạch mà vì hần thấy mọi việc có phần kỳ lạ, không hợp lẽ thường. Mình không quen biết lão già mặt đỏ kia nhưng tại sao lão lại gạt mình ra khỏi khảo hạch tấn chức. Nhìn cách lão nói chuyện không có vẻ gì là thù ghét cá nhân gì cả, có lẽ lão có an bài khác dành cho mình.

Nghĩ như thế, Nguyên Hạo liền càng tỏ ra bình tĩnh để xem diễn biến tiếp theo, và lại với thực lực con kiến như hần thì phản ứng thái quá cũng chỉ thiệt thân mà thôi. Ngồi ở phía xa quan sát mọi việc này giờ, vị trưởng lão chủ trì khảo hạch của ký danh đệ tử vẫn không lên tiếng bình luận bất cứ chuyện gì. Lão hiểu rõ cá tính của ông bạn mặt đỏ của mình, nên khá tò mò không đoán ra thiếu niên này có gì khiến lão bạn già mình lại quan tâm đặc biệt như vậy.

- Khà khà, không ngờ năm nay nay có nhiều điều thú vị như thế. Có lẽ Vạn Dược thí luyện sẽ có những bất ngờ đáng chờ mong đây.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Quá Khứ Của Trúc Lão

Buổi khảo hạch dành cho đệ tử ký danh lần này đã kết tốt đẹp, số lượng người được tấn chức cũng không xê dịch so với mọi năm. Thế nhưng ở vị trí ba người dẫn đầu lại gây nhiều ấn tượng cho cao tăng tông môn. Bởi vì theo thông tin trước khi khảo hạch diễn ra, các vị chấp sự đã báo cáo về những hạt giống có thể tỏa sáng ở kỳ kiểm tra tấn chức này cho các trưởng lão biết. Do đó, việc tham gia ba vòng khảo thí của những thí sinh có tư chất tốt như Trần Bắc Vinh hay Như Ý chỉ là thủ tục mà thôi. Chân chính thử thách đối với họ là vòng thi tăng cường để tấn chức nội môn đệ tử đang diễn ra.

Trong khi đó, hắc mã lớn nhất của nhóm ký danh đệ tử là Nguyên Hạo lại bị gạt ra khỏi vòng khảo hạch thứ tư một cách khó hiểu. Tuy nhiên, việc vị trưởng lão mặt đỏ quyết định thì các chấp sự không dám ý kiến, bọn họ đem thắc mắc để trong lòng thôi. Đa phần đều cho rằng tên thiếu niên này đã từng làm gì phật ý vị trưởng lão kia nên giờ mới bị gạt ra rìa như thế.

Mặc cho ánh mắt mọi người nhìn mình như thế nào, nhân vật tâm điểm Nguyên Hạo của chúng ta vẫn đang vô ưu vô sầu tĩnh tâm điều tức tu luyện. Đây cũng là một tính cách độc đáo của hắn, dù biết rằng việc tu luyện bình thường của hắn cực chậm, thậm chí là hiệu quả thua xa mấy trăm lần người khác nhưng hắn không vì thế mà nản lòng. Mỗi khi có thời gian rảnh, Nguyên Hạo luôn rèn luyện mọi kỹ năng, tâm cảnh hoặc tu luyện, hắn luôn ghi nhớ mục đích thật sự của mình tồn tại đến hiện tại là gì.

- Người cũng siêng năng quá đấy tiểu tử! Tốt lắm, giờ thì đi theo ta.

Tên trưởng lão mặt đỏ từ trong hư không lại hiện ra trước mặt hắn, có điều lần này thần thái của lão trông vui vẻ dễ gần hơn nhiều. Không đợi Nguyên Hạo kịp trả lời, lão liền túm lấy hắn vọt đi mất trước sự ngỡ ngàng của mấy tên chấp sự.

- Đến rồi.

Chỉ vài phút sau, lão đã đưa hần tới một mặt thất xa lạ. Tiếp đến lão chỉ tùy ý ngồi vào chiếc bàn đá mộc mạc rồi châm một tách trà nóng. Trước thái độ nhàn nhã của lão già, Nguyên Hạo chỉ đứng yên giữ tư thế cung kính mà không hề hé môi nói lời nào. Hần vẫn đứng như vậy cho đến khi lão già kia nhâm nhi hết tách trà trên tay của mình. Bấy giờ, lão mới mỉm cười đầy thâm ý nhìn hần rồi cất tiếng phá vỡ sự im lặng:

- Thật khó tin là một thiếu niên như ngươi lại có thể bình tĩnh ứng xử trước mọi sự việc không lường trước xảy ra như vậy. Ngươi không thắc mắc tại sao ta không cho ngươi thi khảo hạch tấn chức chuẩn nội môn đệ tử hay sao?

Vẫn giữ thái độ cung kính của mình, Nguyên Hạo ngược nhìn thẳng vào đôi mắt đối phương rồi nhẹ nhàng đáp lời:

- Việc gì tự thân cũng có nguyên nhân của nó, đệ tử thiết nghĩ trưởng lão làm vậy là có lí do riêng của người. Phận làm hậu bối thì phải tuân theo chỉ thị, không nên quá phận mà phản bác lại.

- Miệng lưỡi thật ghê gớm, xem ra ngươi không hiền lành như ta nghĩ hắc hắc. Ngươi đã đoán đúng, ta không để ngươi tham gia khảo hạch là có dụng ý riêng. Ta tự giới thiệu, tên ta là Vương Quan, trưởng lão quản li Hỏa Các. Như vậy ngươi đã hiểu ra mọi việc chưa?

Lão già nhếch môi đầy tiểu ý nói khiến Nguyên Hạo giật mình. Giờ thì mọi chuyện đã có lời giải đáp quá rõ ràng rồi, chỉ là hần không hiểu tại sao biết bao nhiêu người vào Hỏa Các mà lão bất tử này lại rảnh rỗi để tâm chú ý đến hần cơ chứ. Suy nghĩ xoay chuyển cực nhanh, hần vội cúi người thật sâu ôm quyền trả lời:

- Thì ra là Vương trưởng lão, đệ tử thật là có mắt không thấy Thái Sơn. Hỏa Các thì đệ tử có thường xuyên đến nhưng bản thân cũng không có nổi bật gì. Không biết vì sao người lại biết đến đệ tử?

- Haha ta biết thế nào tiểu tử ngươi cũng sẽ hỏi câu này. Ta đã chú ý đến ngươi

từ ngày đầu tiên người bước vào Hỏa Các rồi.

Vương Quan vỗ bàn cười lớn, nhìn cách lão nói chuyện giống như đoán biết thiếu niên trước mặt có bao nhiêu bí mật đều nhìn thấu hết vậy.

- Vì sao ạ? Hình như đệ tử không hề làm gì đặc biệt khiến mọi người phải lưu tâm đến mình cả?

Nguyên Hạo tỏ ra ngạc nhiên thắc mắc, thật sự hẳn không biết mình có mang bảo vật hay tài phú gì khiến lão già này "sùng ái" mà chú ý quan sát hẳn ngay từ lần đầu tiên như vậy. Không lẽ lão già này có sở thích khác người, mấy lão già nhiều lúc cũng bệnh hoạn lắm không chừng. Nghĩ thế hẳn hơi nhúu mày nhìn đối phương, nếu có gì thì hẳn thà liều mạng chứ quét không để đối phương chà đạp mình dễ dàng như thế.

- Hahaha

Nhìn tên tiểu tử trước mặt ánh mắt quái khí, linh lực vận chuyển đề phòng khiến lão không nhịn được bật cười lớn tiếng.

- Thăng nhãi này, người đang nghĩ chuyện gì thế hả? Ta quan tâm không phải vì người có gì đặc biệt mà vì tiểu tử người mang theo lệnh bài của Trúc lão quái bên mình.

- Trúc lão quái? Ý người là Trúc trưởng lão?

Nghe lão giải thích, Nguyên Hạo mới hiểu ra. Sau khi cười một tràng dài xong, Vương lão mới thay đổi sắc mặt nghiêm nghị một chút rồi đáp:

- Đúng vậy, nếu là lệnh bài của trưởng lão khác thì ta sẽ không thèm đếm xỉa đến. Thế nhưng việc người cầm lệnh bài của lão già đó thì khác, người thật sự là ai? Có quan hệ gì với Trúc lão? Lão ta không còn người thân, mà đệ tử thì càng không có vì Trúc Du đã từng thề độc rằng cả đời này không thu đệ tử nữa. Chính vì thế ta mới tò mò nổi lên hứng thú với thân phận của người.

Nghe Vương lão giải thích, Nguyên Hạo mới thở phào một hơi. Tiếp đó, hẳn

bèn đem chuyện mình gặp gỡ Trúc trưởng lão như thế nào và việc lão ta cho hần mượn lệnh bài ra sao. Sau khi nghe xong câu chuyện, Vương Quan gật gù tỏ ra đồng tình, lão xem ra thiếu niên này không hề nói dối. Thờ dài một hơi, ánh mắt lão như đang nhớ lại điều gì đó xa xôi, giọng lão bỗng nhiên trầm xuống mang theo một âm điệu buồn bã bắt đầu kể lại

- Xem ra Trúc lão quái vẫn không thể nào quên đi câu chuyện năm đó. Haiz, tiểu tử, ta nghĩ Trúc Du giúp đỡ người một phần vì người rất giống tên đệ tử thân truyền của lão. Ta nhớ các đây hai mươi năm trước, vào một buổi trưa khi ta đang ngồi nghiên cứu một phương thuốc mới thì Trúc lão liền xuất hiện với vẻ mặt kích động vô cùng. Khi đó ta cứ tưởng lão ta tìm được một đan phương quý giá nào đó, không ngờ lão lại thông báo rằng mình đã tìm được một truyền nhân xuất sắc.

Nói đến đây lão bỗng cười rộ lên đầy bi cảm.

- Haha, ngày ấy ta và lão rất là thân thiết với nhau, nên ta cũng tò mò đi xem thử coi thiên tài cỡ nào lại được lão già khó tính đó thu làm môn hạ. Kết quả khiến ta suýt té ngựa ra, tên đó chẳng biết gì nhiều về dược đạo, lại ốm nhom cao gầy đen đúa y như tên nhóc nhà người vậy đấy. Ta còn nhớ rất rõ tên của hần chính là Hàn Thông, cái tên khá đơn thuần nhưng sau này lại nhắc lên bao nhiêu sóng gió. Nói về thiên phú của gã Hàn Thông này thì chỉ có thể dùng từ yêu nghiệt để hình dung, khả năng khống hỏa, trí nhớ siêu quần và kỹ năng luyện đan vô cùng siêu quần. Hần đã đạt được tư cách luyện dược sư cấp ba khi mới hai mươi tư tuổi, một kỷ lục chưa từng có ở Vạn Dược Cốc của chúng ta. Con đường tương lai của hần là tương sáng vô hạn, thậm chí có người nói hần sẽ trở thành luyện dược sư tài giỏi nhất Vạn Dược Cốc, thậm chí là đông đại lục này. Chỉ tiếc là...

Dừng lại một chút, Vương Quan liếc sang nhìn Nguyên Hạo một cái thật sâu rồi mới kể tiếp:

- Tiếc là hần lại là kẻ tâm tà bất chính, say mê quyền lực hư vinh mà rời bỏ sự phụ và cả Vạn Dược Cốc hết lòng tài bồi ra mình để đầu nhập một thế lực khác. Nếu chỉ có vậy thì cũng không khiến cho hần trở thành ác nhân mà cả cốc đều cảm thù nguyện rửa. Chính tên Hàn Thông đó, đã âm thầm phản bội, dẫn dắt địch nhân

đánh lén bất ngờ Vạn Dược Cốc. Sau khi đã giết hại vô số đồng môn, hắn đã mang báu vật quý giá nhất của chúng ta rời đi. Trong trận đánh đó, tám vị trưởng lão, hai vị thái thượng trưởng lão đã vẫn lạc. Mỗi thù này toàn thể đệ tử Vạn Dược Cốc chúng ta đều khắc trong lòng không bao giờ quên được.

- Thật là khốn kiếp.

Nguyên Hạo không nhin được thốt lên, hắn không nghĩ kẻ được mệnh danh thiên tài kia lại là con thú đội lốt người như vậy.

- Chính vì quá đau lòng trước việc làm của đứa đệ tử mà mình yêu thương như con đẻ, Trúc Du đã thề độc rằng không bao giờ nhận đệ tử nữa và nếu ngày nào gặp lại hắn thì lão sẽ nhất định ra tay thanh lý môn hộ, trả thù cho tông môn. Sau sự kiện đó, tính tình lão cũng thay đổi, trở nên ẩn dật, nóng nảy và rất khó hiểu. Hầu như lão không tham gia vào bất kỳ sự kiện nào trong Vạn Dược Cốc nữa, cao tăng tông môn cũng thông hiểu nên mọi người cứ xem như lão là một người nhàn hạ, muốn làm gì thì làm. Haiz, các đệ tử thế hệ sau này như người không hề biết về những chuyện quá khứ đã xảy ra, tệ hơn có rất nhiều kẻ gọi lão là lão điên nữa chứ. Mà cốc chủ cũng có lệnh hạn chế kể lại những chuyện đau buồn đó nên mọi thứ cứ như vậy trở thành một bí mật ngủ yên của Vạn Dược Cốc.

Sau khi kể xong, Vương lão buồn bã lấy ra một bầu rượu rồi uống lấy một hơi. Lão không chú ý đến Nguyên Hạo lúc này ánh mắt đang toát lên một tia sát khí vô cùng đáng sợ.

- Hừ, khi sư diệt tổ, ăn cháo đá bát. Những kẻ như vậy chết một trăm lần cũng không hết tội. Thế hiện tại tên khốn đó đã đầu nhập vào nơi nào vậy Vương trưởng lão? Không lẽ với thực lực và uy vọng của Vạn Dược Cốc lại chấp nhận im lặng nuốt xuống mỗi thù đó mà không hề có phản ứng đáp trả nào?

Ngữ khí mạnh mẽ, Nguyên Hạo tỏ ra hết sức căm phẫn, hắn tuy không phải kẻ đi giúp đời, cứu thiên hạ nhưng hắn rất bài xích những kẻ sống không có đạo đức, tàn ác vô lương tri. Ngao ngán xua tay, Vương Quan lão giọng khàn đục trả lời:

- Nếu trả thù được thì bọn ta đâu cần ở đây gặm nhấm nỗi nhục nhã đó suốt bao

nhiều năm qua cơ chứ. Từng giây từng phút bọn ta đều không thể nào quên được tròng cảnh ngày hôm ấy. Đáng tiếc là dù đã không tiếc đại giới, huy động toàn bộ ám tử và mối quan hệ có được để truy tìm tung tích của Hàn Thông nhưng hẳn giống như bốc hơi khỏi đông đại lục này vậy. Ngay cả thể lực thần bí mà hẳn đầu nhập bọn ta cũng không tìm được bất kỳ manh mối nào cả. Bọn chúng rõ ràng đã lên kế hoạch hết sức kỹ lưỡng và sau khi đắc thủ liền lập tức rút lui, xoa bỏ mọi dấu vết còn lưu lại. Thế nhưng, cốt chủ ngày đó khi giao chiến với bọn chúng đã phát hiện ra gì đó. Có điều ngài không nói cho bất kỳ ai mà tự mình thoái vị rồi rời khỏi Vạn Dược Cốc để truy tìm kẻ địch. Đã mười năm rồi, không ai có tin tức gì của người cả.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Trở Thành Ngoại Môn Đệ Tử

-Thôi, chuyện này người có biết nhiều thêm cũng không giúp ích gì được. Tốt nhất hãy giữ kín trong lòng, đừng nói lung tung với kẻ khác. Việc này nếu truyền đi sẽ dẫn đến hoang mang và đồn đãi không hay trong đệ tử, người hiểu rồi chứ?

Dùng ngữ điệu nghiêm nghị, Vương lão thể hiện ra uy nghiêm của mình để dặn dò tiểu bối. Trước thái độ của lão, Nguyên Hạo tỏ ra khá biết điều gật đầu vâng dạ liên tục, hứa hẹn sẽ không lộ ra nửa lời khiến lão ta hết sức hài lòng.

- Được rồi, bây giờ nói đến chuyện của tiểu tử người đi. Với khả năng của người, tại sao lại không đăng ký thi khảo hạch luyện dược sư cấp một mà lại chấp nhận làm ngoại môn đệ tử như vậy? Hay là người có mưu đồ gì với Vạn Dược Cốc sao? Khôn hồn thì khai mau, nếu không đừng trách ta ra tay tàn nhẫn.

Bất ngờ xoay chuyển đề tài, lão liền bộc phát ra khí thế kinh khủng của một Nguyên Anh cường giả khiến Nguyên Hạo bị thổi bay đập vào vách tường mật thất và ói ra cả một ngụm máu. Mặc dù vậy, ánh mắt của hắn vẫn tỏ ra kiên cường, không hề dao động sợ hãi gì cả. Cố gắng dựa tường đứng dậy, hắn vẫn cung kính ôm quyền trả lời:

- Xin trưởng lão minh xét cho, với tu vi của đệ tử thì làm sao có thể làm nên trò trống gì được. Vốn dĩ đệ tử cũng là môn hạ của Nguyệt Linh lão bà, cùng đến Vạn Dược Cốc để cầu các vị luyện dược sư chữa bệnh cho cháu trai Trịnh Đạt của người. Sau đó, do nhân duyên nên trở thành người chăm sóc dược viên của Trúc trưởng lão, việc sau đó thì chắc người cũng nắm rõ trong lòng bàn tay rồi. Việc đệ tử không biểu lộ tài năng của mình ra là vì sợ bị ám hại, cũng như không muốn mình thành tâm điểm chú ý. Người khác ham thích hư vinh, nhưng đệ tử thì rất sợ trở thành tâm điểm của những phiến toái không đáng có.

Nhìn tên đệ tử đang đứng xiêu vẹo vì bị thương tổn do áp lực của mình gây ra thật lâu, Vương Quan mới thu liễm khí thế lại. Đến bây giờ, khuôn mặt lão mới giãn ra, nở một nụ cười hiền từ khác xa với hình ảnh hung thần vừa mới thể hiện.

- Haha vừa rồi ta chỉ thử ngươi thôi, tất cả tài liệu thông tin về ngươi ta đều cho người điều tra kỹ càng cả rồi. Nếu muốn giết tiểu tử ngươi thì ngay từ đầu ta đã một chưởng vã ngươi ra cám rồi, không cần tốn thời gian nói nhiều thứ như vậy.

Nghe đối phương nói thế, Nguyên Hạo mới thở ra một hơi rồi thăm mắng trong lòng. Người đã biết hết rồi còn muốn hù dọa lão tử làm gì nữa chứ, thử cái con mẹ ngươi á. Hắn đã đoán chắc là vị Vương trưởng lão này sẽ không ra tay với mình nhưng cảm giác đối diện với cường giả vẫn hết sức áp lực. Chỉ cần một cú búng tay nhẹ nhàng của ông ta thôi thì hắn sẽ tàn đời ngay. Ổn định lại tinh thần, Nguyên Hạo mới lễ phép hỏi chuyện:

- Đa tạ trưởng lão người đã hạ thủ lưu tình, vậy không biết người đưa đệ tử đến mật thất này có việc chi phân phó không?

- Được rồi, người đã hỏi vậy thì ta cũng không vòng vo nữa. Hiện tại, Vạn Dược Cốc bề ngoài tuy vẫn giữ vững địa vị độc tôn của mình trên đông đại lục này. Thế nhưng, sự thật là chúng ta đang chịu sự cạnh tranh của một thế lực luyện dược sư mới thành lập có tên là Hắc Dược Hội. Theo thám thính tìm hiểu thì cao tăng bọn ta biết được bọn chúng vốn là các luyện dược sư tán tu được tập hợp lại thành một tổ chức có quy củ. Để làm được việc này, kẻ lãnh đạo giấu mặt phía sau chắc chắn không hề tầm thường. Bọn chúng đã đi khắp nơi dùng mọi biện pháp có thể từ dụ dỗ đến đe dọa, bất cóc để tìm kiếm những tài năng luyện dược sư tương lai gia nhập vào Hắc Dược Hội. Còn về phía Vạn Dược Cốc chúng ta tài năng ngày một ít đi, nếu không tìm ra được người có thể chống đỡ tương lai của cốc thì ngày suy tàn sẽ không xa. Khà khà, sau một thời gian quan sát, ta đã phát hiện ra tiểu tử ngươi có thiên phú luyện đan vô cùng nghịch thiên, chính là ngôi sao hi vọng chấn hưng tông môn, giữ vững niềm kiêu hãnh của Vạn Dược Cốc.

Ánh mắt sáng rực nóng bỏng nhìn sang Nguyên Hạo, lão cười cười hơi ngại ngần tiếp tục nói:

- Để tránh tai mắt kẻ khác, nên ta mới muốn nói chuyện riêng với người. Người cũng nên biết một điều là hiện tại bên trong nội bộ của chúng ta cũng không hề đoàn kết, đại trường lão có vây cánh rất lớn và đang chèn ép cốt chủ đương nhiệm. Vì thế, ta sẽ âm thầm hỗ trợ người nhưng người phải chịu ủy khuất một chút. Hiện tại, người chỉ có thể làm ngoại môn đệ tử mà thôi, nhưng người cần gì phụ giúp cho việc luyện đan thì ta có thể bí mật cấp cho người hắc hắc.

Nở nụ cười gian xảo, bộ dáng Vương lão bây giờ hết sức thô bỉ khiến cho Nguyên Hạo có cảm tưởng đang nói chuyện với lũ đánh giầy ở địa cầu của mình. Dù vậy, hãn cũng không phải ngốc, liền vội vàng lên tiếng hỏi ngay:

- Nếu như đệ tử cần đan phương để học tập luyện đan, không biết người có thể cấp cho đệ tử được không?

- Khụ khụ, biết ngay tiểu tử nhà người không phải loại hiền lành gì mà. Được thôi, nhưng người phải hứa là không được để lộ ra cho bất kỳ ai biết việc này, nếu không ngay cả ta cũng sẽ bị liên lụy, hiểu không?

Wương lão phát phất tay trở lại với hình tượng trường bối cao quý của mình, Nguyên Hạo cũng vâng dạ phối hợp theo khiến người ngoài nhìn thấy sẽ tưởng đây là hai kẻ vô cùng cao quý, trên dưới quy củ, giữ vững lễ tiết. Có ai ngờ được, hai tên già trẻ kẻ xương người bè này đang âm thầm liếc mắt tiếu ý với nhau, cười thầm trong bụng.

Ngày hôm sau, kết quả khảo hạch tấn chức đệ tử của Vạn Dược Cốc đã được công bố. Về phía ký danh đệ tử, có hai mươi người được tấn chức thành ngoại môn đệ tử trong đó có Nguyên Hạo, Tiêu Hoạch. Còn Trần Bắc Vinh và Như Ý thì thành công trở thành chuẩn nội môn đệ tử do thành công vượt qua bài khảo hạch tăng cường. Điều này khiến cho tên Bắc Vinh cười không ngậm mồm được, cuối cùng hãn cũng vượt qua được tên thiếu niên cao gầy đáng ghét kia. Nhưng khi gã gặp Nguyên Hạo để bè diu thì đối phương lại tỏ ra thờ ơ, không một chút buồn bã nào mà còn rất vui vẻ nhiệt tình chúc mừng gã nữa. Điều này khiến cho Bắc Vinh điên tiết lên, tâm trạng như ăn phải ruồi, vô cùng buồn bực.

- Cửu ca, nhanh lên, hôm nay là ngày Ngũ trường lão thuyết pháp về sơ nhập được đạo cơ bản đó. Đến trễ sẽ không còn chỗ tốt để ngồi nghe giảng đâu.

- Nghe rồi, hai người mau phụ ta dọn hàng đi, còn đứng ra đó làm gì hả.

Thì ra hôm nay là ngày thuyết giảng về các vấn đề căn bản để tiến nhập vào luyện đạo được tổ chức mỗi tháng một lần. Các buổi thuyết giảng này được chính các vị trường lão đức cao trọng vọng đích thân truyền thụ nên đệ tử nào cũng muốn mình có một vị trí ngồi hàng đầu để có thể lắng nghe thật rõ, không bỏ sót lời dạy nào cả. Do Ngô Cửu thất bại trong việc tấn chức nội môn đệ tử nên hiện tại gã và Nguyên Hạo cùng Tiêu Hoạt trở thành một nhóm đồng môn chơi thân với nhau. Sau khi phụ Ngô Cửu dọn dẹp xong, cả ba liền vội đến thuyết pháp đường.

- Cũng may còn có thể ngồi ở khoảng giữa, chứ nếu ngồi ở sau cùng thì toi mất.

Ngô Cửu vui vẻ cười nói trong khi Tiêu Hoạt tỏ ra không hài lòng với vị trí ngồi có được. Nguyên Hạo nhìn hai tên này thì chỉ biết lắc đầu cười cho qua chuyện. Một kẻ thì quá đổi hiền lành, thật thà, một tên thì quá xảo quyệt, không chịu thua thiệt. Vậy mà trời xui đất khiến hai người ở hai cá tính hoàn toàn khác nhau lại vì hấn mà kết hữu hảo với nhau. Thiên hạ đúng là có lắm chuyện không ai ngờ đến như thế.

- Đúng vậy, ngồi ở đâu cũng vậy cả thôi. Lí luận là của người ta, muốn chân chính biến nó trở thành sở học của mình thì phải không ngừng ứng dụng thực tiễn, cảm ngộ và điều chỉnh

Nguyên Hạo bâng quơ nói một câu rồi ngồi xuống, bên cạnh hai gã kia đang trầm tư suy nghĩ về câu nói vừa rồi của hấn. Sau vài phút, Ngô Cửu vỗ mạnh đùi một cái rồi nói lớn:

- Hay, không ngờ tiểu Hạo lại có thể phát biểu một câu thâm sâu vi diệu như vậy. Ta thấy không thua gì những lời răn dạy của các trường lão lưu lại, thậm chí còn hay hơn nữa á.

- Cửu ca, ta nói bao nhiêu lần rồi, sao người cứ vỗ nhăm chân ta thế hả. Đau

quá.

Tiêu Hoạt bị Ngô Cửu đánh nhằm một cú đau điếng gào lên. Đúng lúc này thì tiếng nói uy nghiêm của vị chấp sự vang lên:

- Tất cả yên lặng, giữ trật tự, bây giờ bắt đầu bài thuyết giảng. Kính mời Ngũ trưởng lão.

Gã vừa dứt lời, một làn khói bốc lên và vị được gọi là Ngũ trưởng lão kia xuất hiện một cách hết sức ấn tượng. Sương khói mờ ảo kết hợp với bộ dáng cao nhân thâm bất khả trắc đã tạo nên một hình tượng cao nhân xuất thần của lão. Cả đám đệ tử ngồi dưới đều đưa cặp mắt nể phục ra nhìn không chớp mắt, duy chỉ có Nguyên Hạo lắc đầu dờ khóc dờ cười. Chỉ làm lão sư thuyết pháp thôi, lão ta đâu cần phải xuất hiện màu mè như thế chứ. Mặc dù phong cách có hơi điệu đà thái quá nhưng khả năng giảng giải và kiến thức của vị Ngũ trưởng lão này lại hoàn toàn chinh phục người nghe.

Cũng như mọi khi, sau khi buổi giảng kết thúc Nguyên Hạo là người rời khỏi sớm nhất trong khi các đệ tử khác đang đua nhau đưa ra những câu hỏi hay thắc mắc để vị trưởng lão kia giải đáp. Không phải hẳn không có câu hỏi hay khó khăn khi lĩnh ngộ được đạo, mà vì những thứ hắc thắc mắc đều quá sâu sắc hoặc có tính đột phá. Vì vậy hẳn không thể hỏi vị Ngũ trưởng lão kia để tránh khỏi nghi ngờ, với lại dù sao hẳn cũng có hai vị cao nhân để khai thông những vấn đề của hẳn. Vừa về đến căn nhà gỗ gần được viên, Nguyên Hạo đã mở cửa vào bên trong rồi cười tùm tùm nói:

- Sư phụ, hôm nay vị Ngũ trưởng lão thuyết giảng có nhiều điều cũng rất thú vị, nhưng có vài điểm con còn mơ hồ không rõ. Người giải đáp giúp con nhé.

Trúc lão đang ngồi trên ghế, tay cầm một quyển đan thu suy ngẫm. Nghe tiếng của Nguyên Hạo, ánh mắt lão vẫn không dời đi mà chỉ lạnh lùng đáp:

- Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, ta không phải sư phụ của ngươi. Đừng bao giờ xưng hô như vậy nữa.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 92

Thấy thái độ của Trúc lão vẫn không hề lay chuyển chút nào dù hẳn vẫn không ngừng cố gắng thân cận mỗi ngày, Nguyên Hạo liền quỳ xuống, hai mắt đỏ hoe, giọng nói khàn khàn như bị mắc nghẹn gì đó ở cổ họng:

- Sư phụ, một ngày làm thầy suốt đời làm cha. Người tuy không trực tiếp chỉ điểm con, cũng không có làm lễ bái sư chính thức nhưng việc người âm thầm truyền đạt sở học thông qua những tâm đắc mà người viết ra con đều cảm nhận và hiểu hết. Nguyên Hạo này tuy chỉ là một kẻ thất phu nhưng cũng biết thế nào là tôn sư trọng đạo, có ơn tất báo. Xin người nhận...

- Cút

Không đợi cho đối phương nói hết câu, Trúc Du liền vung tay một cái tạo ra một luồng phong bạo cuốn hẳn bay ra khỏi căn nhà gỗ. Bị thổi bay lê lét một khoảng dài trên mặt đất, Nguyên Hạo vẫn cương ngạnh tiếp tục quỳ gối rồi cúi người xuống nói lớn:

- Xin người nhận của đệ tử một lạy.

- Hừ, ngoan cố.

Tiếng đáp lại của Trúc lão vang lên và một luồng uy áp khổng lồ bất chợt ập đến khiến cho toàn thân Nguyên Hạo không thể nào cử động được. Biết là sư phụ muốn ngăn cản mình nhưng hẳn đã quyết thì dù chết cũng không từ bỏ. Xiết chặt hai nắm đấm lại, tơ máu tràn ra, hẳn dùng hết sức lực của mình chống cự lại đến cùng. Mặc dù đã hết sức cố gắng nhưng tu vi yếu kém của hẳn chẳng thể xoay chuyển được tình thế tí nào. Chỉ vài phút sau, gân xanh toàn thân của Nguyên Hạo nổi lên, hẳn đã hoàn toàn sức cùng lực kiệt. Thế nhưng bằng vào ý chí của mình,

hắn vẫn không gục ngã mà điên cuồng vùng vẫy khiến cho máu ứa ra khỏi miệng, tiếng xương gãy cũng rắc rặc kêu lên. Sự lì lợm này của hắn khiến cho Trúc Du nhú mày nhưng lão vẫn không hề ngừng tay lại. Xem ra hai thầy trò này đều thuộc dạng cứng đầu cứng cổ y như nhau.

- Đủ rồi, Trúc lão quái.

Ngay thời điểm mọi thứ đang căng như dây đàn thì Vương Quan đã hiện thân, lão nhẹ nhàng vung tay quét hết uy áp xung quanh của Nguyên Hạo để giải vây cho hắn. Tuy nhiên, vừa thoát khỏi áp lực thì Nguyên Hạo cũng ngã về phía trước theo tư thế dập đầu rồi bất tỉnh, trên môi hắn vẫn giữ được một nụ cười thanh thản. Cuối cùng thì hắn vẫn hoàn thành được điều mình muốn làm dù phải nhờ đến sự trợ giúp của người khác. Nhưng sự kiên trì và tấm lòng của hắn thì ai nhìn thấy cũng có thể cảm nhận được một cách hết sức chân thực. Đờ thấy tên thiếu niên toàn thân loang lổ vết máu, xương gãy gần hết, Vương lão tỏ ra thương hại cảm thán:

- Đứa trẻ này... Tội gì phải làm thế. Cũng may là ta ra tay kịp lúc, nếu không có thể đã nguy hiểm đến tính mạng rồi. Trúc Du, người thật sự không chút động lòng sao? Ta biết người vì chuyện năm đó mà luôn có bóng ma trong lòng nhưng thằng bé này không phải là tên khốn đó. Làm người thì đừng cố chấp như vậy, người đã tự đẩy đọa mình suốt bao nhiêu năm chưa đủ hay sao?

Không hề đáp lại lời của Vương Quan, Trúc lão chỉ nhìn thật sâu tên thiếu niên tự nhận là đệ tử của mình đang hôn mê rồi biến mất. Để lại Vương lão lắc đầu thờ dài một mình, tiếp đó lão cũng lặng lẽ mang theo Nguyên Hạo đi chữa trị.

Sau sự việc của ngày hôm nay, mọi thứ lại bắt đầu dần dần thay đổi mà chính những người trong cuộc cũng không hề hay biết. Tuy vẫn giữ thái độ không công nhận thân phận đệ tử của Nguyên Hạo nhưng Trúc lão cũng không còn ra tay ngăn chặn thẳng thừng nữa. Thậm chí lão còn dành nhiều thời gian hơn để chỉ điểm cho tên đệ tử "hờ" này, cùng lúc tình bằng hữu thân thiết của lão và Vương Quan cũng có dấu hiệu được nối lại khi hai người thường xuyên chơi cờ và đàm đạo về luyện đan thuật với nhau. Tất cả những chuyện này có được đều nhờ có Nguyên Hạo, một kẻ luôn làm theo bản tâm của mình. Chỉ cần hắn tin vào điều hắn làm thì dù cho

phải chống lại cả thiên hạ này hẳn vẫn không chùn bước.

Dưới sự chỉ dẫn của cả hai vị trưởng lão, khả năng được đạo của Nguyên Hạo không ngừng được nâng cao nhanh chóng. Hiện tại, hẳn đã bước vào tập luyện khống chế thú hỏa cấp ba, một điều mà chỉ luyện được sư cấp ba mới dám thực hiện. Còn trên phương diện luyện đan, nhờ sự hỗ trợ của Vương Quan hẳn đã có trong tay thêm nhiều đan phương để luyện tập. Bằng vào nỗ lực bền bỉ không ngừng của mình, Nguyên Hạo đã có thể luyện chế được tất cả đan dược cấp một cho dù loại khó khăn nhất. Vấn đề duy nhất của hẳn là làm sao để có thể tăng cường tỉ lệ đan dược thượng phẩm ra lò, đây không phải là việc một sớm một chiều có thể làm được.

- Vương lão, ngài có cách nào giúp con lên các tầng trên của ngoại các để có thể tham khảo các thu tịch về luyện dược của Vạn Dược Cốc không?

Sau khi bỏ ra một tuần lướt qua toàn bộ sách hay thư tịch ở tầng một, Nguyên Hạo liền nảy ra ý định tìm cách để lên các tầng cao hơn để tăng cường kiến thức cho mình. Vốn dĩ lúc đầu hẳn cho rằng chỉ cần có đan phương là có thể an tâm trở thành một luyện dược sư giỏi, thế nhưng sau một thời gian hẳn đã nhận ra mình quá sai lầm. Khi đọc được những kinh nghiệm lẫn sáng kiến, chia sẻ về dược thảo trong một vài cuốn sách ở lầu một, hẳn phát hiện luyện dược là một thế giới rộng lớn vô tận, càng học thì càng khám phá ra nhiều điều thú vị, nhiều ý tưởng mà không ai nghĩ đến. Suy nghĩ đủ biện pháp, cuối cùng hẳn cũng mặt dày đến tìm Vương lão để cầu cứu năn nỉ.

- Không phải người nói chỉ cần ta cung cấp đan phương cho người là được sao? Bây giờ lại đòi lên các tầng cao hơn của ngoại các để tham khảo nữa chứ, tiểu tử người cũng biết đòi hỏi ghê nhỉ.

Wang Quan bĩu môi tiểu ý trả lời. Tuy bề ngoài có vẻ không hài lòng, nhưng thật ra lão đang hứng thú muốn biết tên nhóc này đã giác ngộ được điều gì rồi. Cung kính ôm quyền, Nguyên Hạo mang theo ánh mắt ngời sáng bắt đầu trình bày:

- Bẩm Vương lão, có lẽ ngay từ đầu đệ tử đã hiểu sai về được đạo rồi, càng không biết thế nào là một luyện được sư chân chính. Vì lẽ đó mà đệ tử quyết tâm phải từ bỏ con đường sai lầm mình đang bước để tìm ra một lối đi khác đúng đắn hơn.

-Ồ, vậy hãy nói lí giải của người cho ta nghe thử xem.

Nở một nụ cười nhẹ, Vương lão cầm lấy tách trà nhâm nhi rồi ra hiệu cho Nguyên Hạo tiếp tục.

- "Được" không đơn thuần là việc biết nhiều loại thảo dược, không chỉ là giỏi khống hỏa, càng không gói gọn trong việc luyện đan. Được là cả một thế giới quan, hiểu được vận hành của thiên địa vạn vật, đặc tính biến hóa của từng loài và mối quan hệ tương hỗ, tương khắc của chúng. Được là sâu không cùng, được là thâm ảo vô biên, được hiện hữu trong những thứ chúng ta thấy nhưng cũng không thật sự nhìn ra và hiểu được. Vì vậy, luyện được sư không phải là người chỉ biết chăm chăm luyện đan theo đan phương có sẵn mà phải hiểu được đại đạo của "được" thì mới khám phá ra những thứ mà mình không thấy, không tưởng tượng đến được. Luyện được đạo không phải truy cầu hoàn mỹ mà là truy cầu vô hạn, không ngừng sáng tạo, không ngừng đột phá mọi xiềng xích trong tư tưởng hạn hẹp của kiến thức có sẵn. Có như vậy chúng ta mới khai phá ra những con đường mới, những con đường đến gần hơn với "Được" chân chính.

Chấn động, toàn thân của Vương lão vốn vững chãi như núi lớn bỗng trở nên run rẩy không tự chủ được. Những gì tên thiếu niên này nói ra còn cao thâm hơn cả hiểu biết của lão và cả Trúc Du nữa. Đây tuyệt đối là một thiên tài tuyệt đỉnh chưa từng có, nếu những lời của hắn là chân lý, là thiên đạo thì rất có khả năng người này sẽ vượt qua tất cả tiền nhân để một bước phi thiên, vấn đỉnh được đạo. Mãi một lúc sau, lão mới lấy lại được bộ dạng bình tĩnh, nhưng trong lòng vẫn còn kích động không thôi.

- Rất tốt. Ta không đủ tư cách và khả năng để phán xét suy nghĩ của con là đúng hay sai nhưng con đã lựa chọn thì hãy dũng cảm bước đi đến cùng. Cứ yên tâm, ta và Trúc lão sẽ ủng hộ con hết mình, hãy kiên định, sáng suốt và làm những gì con

muốn. Trần trưởng lão quản lí ngoại các với ta cũng có giao tình, ta sẽ đi gặp mặt để nhờ vả lão một phen xem sao. Con cứ đợi ta ở đây nhé.

Vừa dứt lời, Vương lão liền biến mất rồi đi ngay, để lại Nguyên Hạo đứng một mình trong căn phòng. Tâm trạng của hắn hiện tại cũng dậy sóng liên tục, việc dám nói ra suy nghĩ của bản thân cần bao nhiêu dũng khí cơ chứ. Cũng may người nghe là Vương lão, nếu là người khác thì chắc hẳn đã bị đem ra phân thân vì cho rằng tiểu tử này dám thốt lời phản nghịch, bác bỏ những tư tưởng được xem là chân lí của luyện được giới bao nhiêu vạn năm qua. Nguyên Hạo không biết, còn một người nữa đang hiện diện trong phòng nhưng hắn không nhận ra. Đó không ai khác hơn là Trúc Du, ánh mắt lão giờ đang đỏ hoe, hai tay xiết chặt, hồi tưởng về quá khứ.

- Ngày đó, ước mơ tên kia là truy cầu được đạo hoàn mỹ nhất. Haha, Hàn Thông, ta đã sai vì thu nhận người, nhưng người cũng sai rồi. Không có hoàn mỹ, chỉ có không ngừng phá vỡ các cực hạn mà thôi. Hạo nhi, ta rất muốn thấy cái ngày con chứng minh cho luyện được sư cả Lạc Thần này thấy tất cả bọn họ đều sai lầm.

Lặng lẽ rời đi, Trúc lão đứng giữa trời cao cười lớn, lệ nóng chảy dài. Không ai hiểu tư vị trong lòng của lão lúc này là như thế nào nữa. Khoảng nửa canh giờ thoáng qua, Vương lão đã trở lại với nụ cười sáng khoái trên môi.

- Haha, mọi việc ổn thỏa rồi, lão già cổ hủ kia làm ta tốn cả một phen tâm tư mới chịu đồng ý. Từ hôm nay, mỗi tối người hãy đến ngoại các nhận công việc phụ Trần lão quản lí trông coi mọi thứ. Công việc chỉ là che mắt mọi người thôi, thực chất là vào ban đêm ngoại các không đón ngoại nhân nên người cứ thoải mái mà đọc bất cứ gì mình muốn. Nên nhớ, đến sáng ngoại các mở cửa đón đệ tử vào là phải ngừng lại, không được để lộ chuyện này ra, nếu không lão già kia sẽ kiếm ta thanh toán đấy khả khả.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Nuốt Đan Tăng Tu Vi

Theo đúng lời dặn của Vương lão, khi hoàng hôn đã khuất bóng, Nguyên Hạo mới một mình từ tốn tiến vào ngoại các. Sau khi đưa ra lệnh bài thân phận, vị Trần trưởng lão kia chỉ liếc nhìn hẩn một rồi quăng ra một ngọc giản.

- Công việc và nội qui của ngoại các đều nằm trong này, người hãy đọc thật kỹ. Mặc dù ta đã đồng ý với Vương trưởng lão về trường hợp của người nhưng công việc quản lý thư tịch trong Tàng Kinh Các vẫn cần phải hoàn thành đàng hoàng. Nếu ta thấy có điều chi sơ sót thì dù lão già đó có năn nỉ ta cũng không giữ người ở lại đây thêm phút giây nào nữa, nhớ kỹ lấy.

Lạnh lùng phân phối vài câu rồi lão nhắm mắt dưỡng thần, tựa như không hề quan tâm đến tên đệ tử này muốn làm gì vậy. Thấy thái độ của vị trưởng quản ngoại các như vậy, Nguyên Hạo như mở cờ trong bụng, liền lập tức đi thực thi chức trách của mình. Sau khi đã kiểm tra toàn bộ các tầng và đảm bảo mọi thứ đều nguyên vẹn, hẩn bắt đầu tiến vào tầng hai lục lợi.

Số lượng sách ở ngoại các tỉ lệ nghịch với số tầng, tầng càng cao thì thư tịch hay đan phương càng ít đi. Điều này cũng không có gì bất hợp lí, những thư tịch hay đan phương của luyện dược sư cấp cao đều không phải ai cũng có thể biên soạn hoặc sưu tập được. Thêm vào đó, nhiều đan phương quý hiếm, thư tịch độc môn cũng sẽ không được phổ biến ra ngoài mà chỉ lưu truyền giữa sư đồ với nhau mà thôi.

Tuy tầng hai và ba có số lượng thư tịch khá khổng lồ nhưng tốc độ đọc của Nguyên Hạo lại cực kỳ nhanh. Nguyên do là bản thân đã có nền tảng cực kỳ vững chắc nên khi đọc lại những thư tịch về luyện đan cơ bản hẩn không hề gặp khó khăn gì. Hầu hết hẩn chỉ ghi chú lại những kiến giải độc đáo để phân tích nghiên cứu thêm. Cá nhân hẩn không bao giờ chủ quan cho rằng mình là tuyệt đối hiểu chính

xác mọi thứ nên luôn cân nhắc, kiểm chứng và rút ra kết quả lại lần nữa. Nhờ vậy mà Nguyên Hạo có thể hạn chế lỗi lầm, đồng thời có thể hiểu sâu sắc hơn các vấn đề mình đã biết.

Trước hành động đọc sách như lốc xoáy của hắn, vị Trần lão kia vẫn giữ thái độ im lặng bàng quan không chú ý đến. Mãi đến sáng sớm hôm sau, khi ngoại các mở cửa trở lại hắn liền lập tức rời đi và trở lại vào buổi tối. Chỉ sau ba ngày, Nguyên Hạo đã xem hết các thư tịch của tầng hai và ba, hắn liền tiến lên tầng bốn và năm để nghiên cứu các tài liệu dành cho luyện dược sư cấp một. Đến cấp độ này, hắn giảm tốc độ đọc của mình xuống và dành rất nhiều thời gian để phân tích và đưa ra các sáng kiến của mình. Buổi tối thì đọc lý thuyết, đến ban ngày là thời gian để Nguyên Hạo thử nghiệm các suy luận của mình.

- Hừm, vẫn chưa được. Ta cần tỉ lệ thành đan thượng phẩm cao hơn nữa.

Rất khắt khe với bản thân mình, hắn không ngừng truy cầu những cải biến để đạt được thành quả cao hơn. Trong những ngày này, Nguyên Hạo cũng không quên việc tu luyện, hắn đang tích trữ được số lượng lớn Tăng Khí đan thượng phẩm cho mình phục dụng. Theo Tiểu Vô thì con đường nhanh nhất để tăng cường tu vi chính là tài liệu mà đan dược chính là một phần không thể thiếu. Thấm thoát lại nửa tháng nhanh chóng qua đi, bằng ngộ tính cực cao của mình và sự chỉ dẫn nhiệt tình của Trúc lão cùng Vương lão, hắn đã đạt đến đỉnh phong của luyện dược sư cấp một.

- Số Tăng Khí Đan hiện tại đã đủ cho ta sử dụng rồi. Bây giờ bắt đầu bế quan thôi, ba ngày sau đấu giá hội sẽ diễn ra, ta phải tranh thủ mới được.

Bỏ viên Tăng Khí Đan đầu tiên vào trong miệng, Nguyên Hạo bắt đầu dả tọa tập trung vận khí hấp thụ dược lực. Sau vài hơi thở, một cảm giác ấm áp bao phủ toàn bộ kinh mạch của hắn, rồi tràn về đan điền tạo thành một lốc xoáy nhỏ. Đối với kẻ khác thì để hấp thụ dược lực một viên Tăng Khí Đan cũng cần vài canh giờ, thế nhưng với hắn thì chuyện này lại diễn ra cực nhanh. Hư Vô điểm như một con hổ đói lâu ngày thấy thịt tươi, nó không ngừng hút lấy hút để khiến cho lốc xoáy năng lượng nhanh chóng cạn kiệt.

Nhanh tay tiếp tục bỏ viên thứ hai vào hấp thụ, cảm giác linh lực tràn trề lại tiếp

tục. Cứ như vậy, Nguyên Hạo không ngừng nuốt đan dược với tần suất ngày càng cao để tu luyện. Đến ngày thứ hai, hắn đã phát hiện ra dược tính khi nuốt Tăng Khí Đan đã giảm đi đáng kể. Việc này cũng không có gì lạ, nếu như cơ thể không có triệu chứng lờn thuốc như thế thì một người có thể phục dụng một loại đan dược để tăng cường tu vi mãi mãi mà không lo lắng gì nữa cả.

- Phải tranh thủ thôi, hi vọng có thể duy trì thêm một khoảng thời gian nữa.

Cố gắng ngốn thêm một đồng đan dược nữa, đến giữa ngày thứ ba, cánh cửa căn phòng của Nguyên Hạo đột nhiên mở ra. Bóng dáng một thiếu niên cao gầy với ánh mắt có thần, tràn trề sinh khí xuất hiện. Mỉm cười tự tin, hắn vươn vai một rồi cảm nhận những thay đổi bên trong cơ thể của mình:

- Ngưng Khí tầng chín đỉnh phong, hắc hắc. Tiếc là dược lực của thuốc đã không còn tác dụng với mình, nếu không thì một lần ta có thể xông thẳng đến tầng mười viên mãn luôn rồi.

- Người cứ thoải mái tận hưởng đi, càng lên cao khả năng dùng đan dược tăng cấp càng thấp. Lúc đó thì người nuốt đan đến bể bụng cũng không tăng nổi một tiểu cấp bậc đâu.

Phải nói Tiểu Vô rất biết phá hoại cảm xúc của người khác. Khi Nguyên Hạo còn đang phấn khởi vì tu vi bị đình trệ đã lâu vừa mới tăng tiến thì nó lập tức tạt một gáo nước lạnh vào đầu hắn.

- Hừ, đan dược này hết hiệu quả thì ta dùng loại khác. Lão tử không tin tất cả các loại thuốc đều trở nên mất tác dụng với bản thân ta.

Mặc kệ Tiểu Vô nói gì, Nguyên Hạo vẫn tự tin vào sự hỗ trợ của đan dược. Theo suy luận của hắn, các loại đan dược tăng cấp tu vi cũng chia ra mạnh yếu khác nhau. Chỉ cần hắn có thể tìm ra loại đan phương cao cấp hơn là có thể tiếp tục phục dụng rồi. Còn nếu không tìm được thì hắn gom linh thạch trung phẩm lại tu luyện hiệu quả cũng không kém, phải biết linh thạch trung phẩm có tốc độ hấp thu nhanh gấp biết bao nhiêu lần hạ phẩm linh thạch. Với tư cách là luyện dược sư, Nguyên Hạo tin chắc việc thu gom linh thạch trung phẩm không phải là khó khăn quá lớn

đối với mình.

- Dù sao ngày mai cũng là hội đấu giá, tối nay đi bán một ít đan dược để thu mua linh thạch mới được.

Nghĩ như vậy, hắn liền liên hệ với gã mập chuyên thu mua đan dược của mình đến Vạn Dược Các để bàn bạc. Sau khi nghe yêu cầu của vị "Mã đại sư", tên thương gia này tỏ ra khó xử, suy nghĩ một hồi lâu mới trả lời:

- Số lượng linh thạch bậc trung mà ngài yêu cầu lần này thật sự quá nhiều. Trong thời gian gấp tôi không thể chuẩn bị đầy đủ được, nếu ngài cho tôi mười ngày thì có thể.

- Năm ngày, ta không muốn phải đợi chờ quá lâu. Nguyên Hạo trong vai vị Mã đại sư tỏ ra khó chịu cắt ngang. Việc trả giá kì kèo với đám con buôn này hẳn quá kinh nghiệm rồi, ai mà tin lời mấy tên đặt lợi ích lên trên tất cả này thì chỉ có thiệt thân thôi.

- Bảy ngày, đó là hết sức khả năng của tôi rồi. Với lại tôi muốn ký một hợp đồng có Vạn Dược Các làm chứng, vụ làm ăn này quá lớn, nếu có gì xảy ra bản thân tôi không thể gánh vác nổi.

Cẩn rằng đáp lời, xem thái độ căng thẳng của tên mập này, gã đã quyết tâm đánh một chuyến đầu tư thật lớn. Giả bộ suy tư một chút, cuối cùng Nguyên Hạo mới gật gù đồng ý nói:

- Được, bảy ngày sau ta muốn thấy cái mình cần. Người cứ yên tâm, làm ăn với ta thì tương lai của người sẽ lên như điều gặp gió. Không có thiệt thòi gì đâu mà lo lắng.

Sau khi hai bên nhất trí và ký kết hợp đồng tạm thời với nhau, tên mập vội vào rời đi để chuẩn bị cho vụ làm ăn lớn nhất trong đời gã từ trước đến nay. Còn Nguyên Hạo trong cái áo khoác lông thú đen kịt thì lặng lẽ tiến đến khu vực quản lí của buổi đấu giá hội ngày mai. Vừa thấy có khách nhân tiến vào, một nữ nhân viên có ngoại hình khá bắt mắt liền vội đi đến đón đả chào hỏi:

- Xin chào đã đến với Vạn Dược đấu giá hội, đây là khu vực dành cho khách nhân muốn đăng ký vật phẩm đấu giá. Không biết tôi có thể giúp gì cho ngài?

Lấy từ trong người ra năm bình đan dược, Nguyên Hạo giả giọng khàn khàn lên tiếng:

- Ta muốn đấu giá mấy bình đan dược này, không biết quý hội có thu nhận không?

Thấy vị thần bí nhân này muốn đấu giá đan dược luyện chế, thái độ của cô nhân viên càng tỏ ra nhiệt tình hơn nhiều.

- Xin mời ngài theo tôi đến phòng chờ, đan dược của ngài sẽ được luyện dược sư của đấu giá hội chúng tôi kiểm tra và báo kết quả cho ngài biết.

Sau khi dắt đối phương vào phòng chờ khá xa hoa, cô gái liền lập tức đem năm bình đan dược rời đi. Không cần phải đợi lâu, chỉ vài phút sau, cô ta đã quay trở lại cùng với một vị lão giả tóc hoa râm. Cúi đầu thi lễ với Nguyên Hạo xong, cô gái hướng lão giả giới thiệu:

- Đây là Trình lão, luyện dược sư trưởng của chúng tôi ở đợt đấu giá này.

Lúc này, lão giả mới từ từ tiến lên, mỉm cười hòa nhã với vị khách mặc áo da thú che kín cả người.

- Xin chào khách nhân, tôi đã kiểm tra qua đan dược của ngài. Tuy chỉ là Tăng Khí Đan, đan dược cấp một nhưng tất cả năm mươi viên đều là loại thượng phẩm. Vật phẩm này có thể tham gia đấu giá tại hội đấu giá cấp một của chúng tôi, đây là vé vào danh dự của ngài, xin mời nhận lấy.

Nhận lấy một tấm vé có mạ vàng óng ánh, Nguyên Hạo cũng chỉ ừ một tiếng rồi lập tức rời khỏi. Sau khi hẵn ra khỏi Vạn Dược Các, lão giả mới quay sang hỏi cô gái nhân viên:

- Người có biết thân phận của vị khách vừa rồi không?

Cô gái nghe vị trưởng lão luyện dược hỏi đến mình thì sợ hãi, vội vàng bấm lại:

- Dạ, thưa trưởng lão, ti chức có hỏi thăm nhưng vị này khá thần bí, không hề nhiều lời. Giống như ông ta không muốn cho người khác biết được thân phận của mình vậy.

Nghe nữ nhân viên trả lời, vị trưởng lão cũng không tỏ thái độ gì rồi cho cô ta lui xuống.

- Đan dược cấp một thượng phẩm muốn điều chế được tỉ lệ kha khá thì tay nghề cũng phải luyện dược sư cấp ba trở lên. Thế nhưng nếu là luyện dược sư cao cấp, tại sao người này lại chỉ đấu giá đan dược cấp một. Hừm, thật là khó hiểu.

Lúc này Nguyên Hạo đã trở về phòng của mình để nghỉ ngơi và chuẩn bị cho buổi đấu giá ngày mai. Hắn không biết rằng chỉ vì mình đưa ra số lượng lớn đan dược thượng phẩm mà đã khiến vị luyện dược sư đấu giá hội kia tưởng nhầm mình là một vị cao cấp luyện dược sư. Cũng may phần lớn Tăng Khí Đan hắn đã dùng hết, chứ nếu đem cả mấy trăm viên ra chắc lão già kia sẽ bị sốc đến ngất xỉu mất.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Tiểu Hội Đấu Giá

Vạn Dực đấu giá hội, được tổ chức bởi đối tác làm ăn khá lâu năm với Vạn Dực Cốc là Hoàng Long thương hội. Đây là thương hội đứng thứ hai tại Lạc Thần đại lục, có tiềm lực cực lớn và bao trùm khắp cả bốn phiến lục địa đông tây nam bắc. Còn đại lục trung tâm nghe nói chính là thiên hạ của đệ nhất thương hội Thiên Bảo, một thế lực vô cùng thần bí và hiếm khi xuất hiện làm ăn ở bốn phiến lục địa khác.

Về thực lực chân chính thì nghe nói hai thương hội nhất nhì này đều do tiên nhân sáng lập và họ chủ yếu giao dịch với người trong thế giới tu chân mà thôi. Điều này khác hẳn với Nhật Nguyệt thương hội mà Nguyên Hạo từng hợp tác ở Thạch thành. Lần đại hội đấu giá này cũng không phải quá đặc biệt, hằng tháng Hoàng Long thương hội tổ chức những loại hình này đến cả trăm ở khắp mọi nơi.

Do để tiện phân chia sàng lọc người tham gia nên đấu giá hội kỳ này được chia làm hai buổi. Buổi đầu tiên gọi là tiểu hội, chỉ dành cho tầng lớp có tài phú thấp, vật phẩm cũng hạn chế ở cấp độ Ngưng Khí, Trúc Cơ. Còn buổi thứ hai, cũng là trọng điểm của đấu giá lần này, gọi là đại hội, gồm các vật phẩm, bảo vật cao cấp dành cho Kim Đan, Nguyên Anh cường giả.

Dưới sự giám sát nghiêm ngặt của các lính canh cấp độ Trúc Cơ Kỳ, Nguyên Hạo trong lớp áo da thú lạng lẽ xuất ra tấm thiệp mời rồi tiến vào cổng chính. Bên trong tiểu hội được thiết kế khá rộng rãi với vài ngàn ghế ngồi, ngoài ra còn có các phòng riêng ở tầng hai để tiện quan sát, thậm chí còn có phòng cao cấp có trận pháp ngăn chặn thần thức dò xét nữa. Đối với hình thức này, Nguyên Hạo cho rằng đây chỉ là chiêu trò kinh doanh mà thôi. Một khi bạn đã trở thành đối tượng bị theo dõi sát sao thì sau khi ra khỏi căn phòng cũng sẽ bị truy tung đến cùng, vậy thì cần che giấu thân phận để làm gì cơ chứ.

Chọn một vị trí ngồi thuận tiện quan sát nhưng không quá nổi bật, Nguyên Hạo âm thầm nhìn qua một lượt các đối tượng sẽ tham gia đấu giá hôm nay. Ở đây ghế đại chúng, hai phần người tham gia có tu vi Ngưng Khí, tám phần không nhìn rõ thực lực, xem chừng là Trúc Cơ kỳ. Việc này cũng không ngoài dự đoán của hắn, bởi lẽ Ngưng Khí Kỳ tài lực có hạn nên chỉ một số ít có chút dành dụm mới dám vào đây để tìm vận may. Còn một bộ phận khác, nhìn theo cử chỉ lẫn cách ăn mặc thì xem chừng là con cháu, hoặc đệ tử thế gia đi theo trưởng bối để mở rộng tầm mắt mà thôi. Ngắm lại bản thân mình, Nguyên Hạo cũng cảm thán không dứt.

- Haiz, nếu ta không phải là luyện dược sư thì chắc giờ này đến cái vé vào cổng cũng không đủ linh thạch để mua rồi. Sau này càng tu luyện thì càng tốn kém, cần phải dùng đan dược để nuôi con đường luyện dược thuật của mình thôi.

Nguyên Hạo còn đang miên man suy nghĩ thì chợt đám đông bỗng ồn ào hẳn lên. Theo hướng mà nhiều người đang chỉ trỏ bàn tán, hắn thấy một lão già đạo mạo áo xanh dắt theo chừng năm, sáu tên nam thanh nữ tú di chuyển lên khu vực phòng cao cấp. Vốn chỉ chăm chăm bên trong Vạn Dược Cốc tu luyện nên hắn mù tịt về những thông tin bên ngoài khác. Xoay người sang một tên trung niên Luyện Khí tầng mười viên mãn ngồi sát bên, hắn mở giọng khàn khàn ra bắt chuyện:

- Vị huynh đài này, không biết lai lịch của đám người đó có gì ghê gớm mà sao mọi người lại tỏ ra quan tâm bàn tán như vậy?

Tên trung niên nhân kia nghe có người hỏi mình thì liếc sang nhìn. Do không dò xét ra được tu vi của đối phương nên gã liền nhận định đây là Trúc Cơ cao thủ. Vì vậy, tên này vội chuyển biến thái độ, nở một nụ cười nịnh hót trả lời:

- Tiền bối quá khách sáo rồi, chắc người ở xa mới đến nên không biết. Những người đó thuộc về Trang gia, một trong ba đại gia tộc lâu đời cư ngụ ở phạm vi gần Vạn Dược Cốc. Lần đấu giá nào họ cũng tham gia cả, vị lão gia áo xanh kia chắc là trưởng lão gia tộc, đang dẫn những hậu bối của mình đi ra ngoài trải nghiệm thôi.

Gật đầu tỏ ra đã hiểu, Nguyên Hạo cũng không trò chuyện tiếp nữa nên ngồi xuống nhắm mắt định thần. Khoảng mười phút sau, ngay phía khán đài liền xuất hiện một cô gái mặc váy đỏ bó sát toàn thân thể hiện ra những đường con mê người.

Đặc biệt, cô ta còn có một khuôn mặt xinh xắn, với làn da trắng hồng, mái tóc dài thướt tha, nhìn vào vô cùng dụ hoặc. Mặc dù tâm tính khá vững chãi nhưng hẳn cũng phải nuốt nước bọt khi nhìn thấy vưu vật này. Nở một nụ cười diễm lệ như đóa hoa xuân, cô gái bắt đầu cất giọng nói ngọt ngào câu hồn của mình lên.

- Chào đón các vị hôm nay đã đến với đấu giá hội do Hoàng Long thương hội chúng tôi tổ chức. Tiểu hội hôm nay do Phượng Liễu tôi chủ trì, mong quý vị khách nhân ủng hộ thật nhiệt tình.

Lời của Phượng Liễu vừa ra, hàng loạt tiếng huýt sáo hoan hô vang dội đến từ khán đài. Nhìn tràng cảnh này, Nguyễn Hạo cũng lắc đầu than oán.

- Đúng là người đẹp ở nơi nào cũng được chào đón haiz. Cái thương hội này thật biết tìm người dẫn chương trình mà, chỉ sợ cô ta có rao giá trên trời cũng có người tranh giành.

Đúng như hẳn tiên liệu, món hàng đầu tiên được đem ra đấu giá là một thanh đao phàm cấp thượng phẩm. Mặt hàng này tuy hiếm có, nhưng giá trị cũng tầm ba, bốn ngàn linh thạch là cùng. Có điều dưới sự giới thiệu đầy nghệ thuật và tâm bocc như thần binh lợi khí của cô gái, giá trị của thanh đao được tăng lên một cách chóng mặt.

Cuối cùng liền được một gã Trúc Cơ thu vào tay với giá mười ngàn linh thạch hạ phẩm.- Vật phẩm tiếp theo là một lô đỉnh luyện đan, như chúng ta biết đan lô chia theo ba phẩm cấp: Thiên, địa, nhân. Đan lô này là loại lô đỉnh nhân phẩm thượng cấp, tuy có chút tì vết nhưng bảo đảm chất lượng vẫn là hàng cao cấp. Giá khởi điểm là bảy ngàn linh thạch bậc thấp, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn năm trăm linh thạch, mời quý vị bắt đầu ra giá.

Vừa nghe đến lô đỉnh nhân phẩm thượng cấp, ánh mắt của nhiều người sáng rực lên, Thế nhưng khi cô gái trình bày xong, nhiều người liền tỏ ra dè dặt, đánh giá lại vụ đấu tư này. Mặc dù vậy, vẫn có nhiều kẻ nhanh tay ra giá để giành về cho mình. Cuối cùng cái lô đỉnh cũng được đẩy lên đến mười bốn ngàn năm trăm linh thạch mới ngừng lại. Người giành được là một lão già mặc áo luyện được sư cấp một, việc đấu giá thành công khiến lão mừng quýnh lên, nháy nhót không ngừng.

Tiếp theo sau đấu giá hội, có thêm vài loại thảo dược quý hiếm, vũ khí, vũ kỹ nhưng Nguyên Hạo vẫn chưa ra tay báo giá lần nào. Đơn giản là hẳn cảm thấy mức giá những kẻ trong này đưa ra quá cao so với giá trị thật của món hàng. Dược thảo thì không cần phải bàn, với dược viên của Trúc lão, hẳn có thể tìm thấy bất kỳ loại nào mình muốn từ cấp một đến cấp hai. Riêng thảo dược cấp ba cũng có vài loại nhưng không nhiều và nuôi trồng không hề dễ dàng.

Theo như Trúc lão giải thích thì thảo dược cấp ba đã khó tìm, đến cấp bốn thì vô cùng trân quý và dược xứng là linh thảo. Bất kỳ ai nếu may mắn tìm được một cọng linh thảo cấp bốn thôi cũng có thể kiếm được một khoản tài phú kinh người. Đây cũng là vấn đề khiến Nguyên Hạo đau đầu, vì việc thiếu thốn linh thảo sẽ khiến hẳn không thể thực hiện kế hoạch nuốt đan dược tăng cường tu vi dược nữa.

Còn về pháp khí, sau khi tìm hiểu kỹ với Tiểu Vô, hẳn mới biết vụ khí phạm cấp sẽ được gọi là pháp khí. Còn vũ khí hoàng cấp sẽ xưng danh là pháp bảo, huyền cấp là linh bảo. Thạch Huyết của hẳn chính là linh bảo, huyền cấp vũ khí vô cùng hiếm thấy. Phía trên linh bảo chính là phách bảo, tương đương với địa cấp vũ khí trong truyền thuyết. Cuối cùng, thiên cấp vũ khí, cũng là tồn tại chưa ai từng được tận mắt chứng kiến bao giờ, được gọi là tinh bảo.

Do bản thân Nguyên Hạo đang sở hữu một thanh linh bảo nên hẳn chẳng có hứng thú gì tranh giành pháp khí thượng phẩm để làm gì cả. Còn phần vũ kỹ thì hẳn cũng có chút hứng thú nhưng do tài phú có hạn nên đành bỏ qua. Phải biết rằng vũ kỹ là truyền thừa riêng của từng tông môn, không dễ dàng gì có thể lưu lạc ra ngoài nên mỗi vũ kỹ được đấu giá đều được đẩy lên với con số không tưởng.

- Tiếp theo sau đây là một vật phẩm đấu giá đặc biệt. Có một vị luyện dược sư đã gửi cho Hoàng Long thương hội chúng tôi năm bình đan dược để đấu giá. Không biết mọi người có đoán ra được tên của loại đan dược này không?

Tiếng ồn bùng lên dữ dội sau lời quảng cáo của Phượng Liễu, mọi người không rõ đan dược thế nào mà lại có thể đấu giá ngay trong Vạn Dược Các cơ chứ. Bình thường nếu muốn mua đan dược mọi người có thể đến nơi này để đặt mua, giá cả cũng thương lượng dễ dàng hơn việc đấu giá nhiều. Thấy đám đông tỏ ra hết sức tò

mò, cô gái mới cười yêu mị nói:

- Đan dược này không hề xa lạ với nhiều người ở đây, đó chính là Tăng Khí đan.

- Cái gì, Tăng Khí Đan mà cũng bán đấu giá sao?

- Hoàng Long thương hội làm trò gì vậy? Dù đan dược này không phải loại dễ luyện chế nhưng vẫn chưa đủ tư cách để đem ra đấu giá như thế này.

Hàng loạt tiếng phản đối vang lên, nhiều người tỏ ra bức xúc còn đứng thẳng dậy chỉ trích. Tròng cảnh này chính là điều cô nàng dẫn chương trình mong muốn, cô ta không những không e ngại mà còn ưỡn đôi tuyệt lê căng tròn của mình lên, tự tin tuyên bố:

- Đúng vậy, Tăng Khí Đan bình thường không có gì đáng nói cả, nhưng đây lại là đan dược phẩm chất thượng thừa. Năm mươi viên đan dược thượng phẩm, tôi tin chắc bất kỳ ai trong chúng ta cũng phải động dung. Nhất là các vị đang ở Ngưng Khí kỳ, tôi nghĩ ý nghĩa của những bình đan dược này không cần phải giải thích thêm nữa. Bây giờ chúng tôi sẽ chia năm bình đan ra làm năm phần đấu giá. Giá khởi điểm cho mỗi phần là ba ngàn linh thạch, mời các vị ra giá.

Lời Phượng Liễu vừa dứt, lập tức có một gã Ngưng Khí tầng tám đứng dậy ra giá ba ngàn linh thạch. Giá vừa ra thì ngay lập tức có người khác đẩy lên ngay, cuộc tranh giành trở nên vô cùng khốc liệt. Khi mà giá của phần đan dược được tăng lên đến năm nghìn sáu trăm linh thạch, do một tên lùn Trúc Cơ đưa ra, thì một tiếng nói vừa lãnh đạm, lại vừa cao ngạo uy quyền từ phòng khách quý vang lên.

- Một vạn linh thạch cho mỗi phần, Trang gia chúng ta muốn đấu giá tất cả Tăng Linh Đan này.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Cú Lừa Nhệ Nhàng

Câu nói đầy bá đạo này khiến cho toàn hội trường im bật, tên lùn vừa báo giá thì tiếc hận ngậm ngùi bỏ cuộc ngồi xuống. Điều này cũng làm Nguyệt Liễu chau mày, đấu giá hội quan trọng nhất là cạnh tranh, nếu như một người có thể trấn áp toàn trường sẽ ảnh hưởng đến lợi ích chung của ban tổ chức. Thế nhưng tình huống hiện tại cô lại khó lòng trách cứ Trang gia được vì bọn họ chỉ ngầm thị uy với kẻ khác chứ không lộ liễu uy hiếp gì cả.

- Nếu như không có ai trả giá cao hơn Trang trường lão thì chúng ta sẽ chốt giá cho năm phần dược liệu là năm vạn linh thạch.

Vị mỹ nữ dẫn chương trình trong lòng không thoải mái nhưng vẫn tươi cười cất tiếng. Tường chừng như giá cả của năm phần Tăng Khí Đan đã được an bài thì lúc này một giọng nói khàn khàn vang lên.

- Chỉ là năm vạn thôi mà cũng đòi độc quyền mua hết thượng phẩm đan dược sao? Lão phu ra giá mười vạn hắc hắc.

- Ai mà bá đạo như thế, dám đối đầu với cả Trang gia?

Gần như toàn bộ mọi người hội trường ngay lập tức tập trung ánh mắt về phía khu vực của vị vừa đưa ra giá phá vỡ sự uy hiếp của gia tộc họ Trang. Hóa ra kẻ vừa to gan lớn mật kia chính là Nguyên Hạo bên trong lớp áo khoác da thú đen xì của mình. Vô số luồng thần thức quét đến để kiểm tra tu vi của kẻ giấu mặt này nhưng kết quả không tra xét được khiến mọi người đều trở nên tái mặt ngưng trọng.

Có thể nói bí thuật che giấu tu vi của Hư Vô công pháp vô cùng ảo diệu. Nó vừa có thể hoàn toàn che giấu bất kỳ linh lực nào tán ra, khiến cho người dò xét có cảm giác đối thủ giống như phạm nhân vậy. Ngoài ra, bí thuật này còn có thể tỏa ra

linh lực nhàn nhạt bao quanh lại có thể ẩn giấu tu vi, điều này làm người khác nghĩ rằng hẳn có tu vi cực cao làm cho họ không thể cảm ứng rõ ràng được. Chính vì thế, hiện tại trong hội đấu giá, cả đám Trúc Cơ kỳ không thể nhìn ra nông sâu của đối phương thì đều cho rằng kẻ này thực lực thấp nhất là Kim Đan chân nhân. Ngay cả vị trưởng lão của Trang gia cũng chau mày lại rồi nhẹ giọng lên tiếng:

- Vị bằng hữu đây, xin nể tình Trang gia của chúng tôi mà nhường phần Tăng Khí Đan cho. Trang Đoạn này sẽ vô cùng cảm kích.

Tuy Trang gia là một gia tộc lâu đời, hùng cứ một phương nhưng không có nghĩa là họ không kiêng dè bất kỳ thế lực nào. Dù là Trang gia lão tổ của họ thì cũng chỉ là tu vi Kim Đan hậu kỳ mà thôi, nên tổng thể thực lực của gia tộc có thể xem là một tông môn một sao rưỡi. Việc không nhìn ra thực lực của kẻ mặc áo da thú này khiến cho lão già Trang Đoạn này lạnh cả sống lưng. Điều đó chứng tỏ tu vi kẻ này thậm chí còn cao hơn cả người đứng đầu gia tộc của mình, thế thì còn hung hăng càn quấy cái nỗi gì cơ chứ. Lão chỉ hi vọng đối phương nghĩ đến danh tiếng của Trang gia mà nương tay bỏ qua cho.

- Thất bá, tại sao chúng ta phải xuống giọng năn nỉ tên che mặt đó chứ? Nếu hẳn dám vượt mặt chúng ta thì mình ra giá cao hơn hẳn để mua lại. Trang gia chúng ta đâu có thiếu linh thạch, một tên vô danh thì có gì phải e ngại cơ chứ?

Một tên thanh niên trong đám người trẻ tuổi mà Trang Đoạn dẫn theo bức xúc lên tiếng. Trong tư tưởng của những kẻ hậu bối này, Trang gia của bọn chúng là một thế lực thần thánh không có bao nhiêu kẻ dám mạo phạm đến. Thấy thái độ u mê của gã, vị trưởng lão lập tức nghiêm mặt lại quát:

- Nhân ngoại hữu nhân, Trang gia chúng ta tuy là đại gia tộc nhưng thực lực không phải vô địch. Nếu như các người cứ mang cái suy nghĩ đó ra ngoài hành tẩu thì thế nào cũng mang lại tai họa cho bản thân và gia môn. Nói cho các người biết, gã vừa ra giá kia tu vi thâm sâu vô cùng, ngay cả ta cũng không thể dò xét ra được. Chúng ta chỉ muốn mua Tăng Khí Đan cho đám người hậu bối các người phục dụng nên càng không thể đắc tội với cường giả cỡ này được. Từ bây giờ, ta mà nghe kẻ nào không biết giữ mồm giữ miệng như vậy nữa thì đừng trách ta dùng tộc qui để

trách phạt.

Thấy vị trưởng lão của mình nổi bão, cả đám thanh thiếu niên liền biến sắc cúi đầu vâng dạ liên tục. Ngay lúc này, một bóng mờ ảo xuất hiện trong phòng mang theo nụ tiếng cười ghê rợn.

- Ai đó?

Trang Đoạn phản ứng cực nhanh liền che chắn trước đám hậu bối và vận chuyển linh lực của mình đề sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

- Hắc hắc, Trang trưởng lão không cần lo lắng, ta chỉ đến để chuyển lời của chủ nhân mình mà thôi.

Khi vị trưởng lão đã vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu thì bóng mờ ảo kia lên tiếng khiến cho mọi người trong phòng sững sờ hết cả ra. Trang Đoạn tỏ ra kiên dè lên tiếng hỏi:

- Chủ nhân của người là ai?

- Hắc hắc, chính là người vừa ra giá khiến trưởng lão phải lên tiếng cầu tình đó thôi.

Câu trả lời hết sức ngạo nghễ, không hề đặt vị trí đối phương ngang hàng với mình. Có điều, vị trưởng lão Trang gia này lại không hề tỏ ra khó chịu mà chỉ mang ánh mắt dò xét đáp lại:

- Vậy không biết vị cao nhân bí ẩn, tức chủ nhân của người, có điều chi muốn truyền đạt? Thấy thái độ đối phương, bóng ma vốn chính là Phong Ảnh cười the the nghe sồn cả tóc gáy rùi rên rĩ nói:

- Hắc hắc, chủ nhân ta nói rằng người sẽ để cho Trang gia các người một cơ hội giữ vững uy phong, nhưng Trang trưởng lão phải bỏ ra một giá mà người hài lòng mới được.

- Người dám uy hiếp bọn ta?

Tên thanh niên của Trang gia lại lên tiếng, hẳn không ngờ chính mắt mình lại thấy cảnh có người dám uy hiếp gia tộc mình trắng trợn như vậy. Khi cả đám hậu bối còn trợn mắt, thờ phì phò muốn ăn thua đủ với cái bóng mờ kia thì Trang Đoạn lại lạnh nhạt lên tiếng:

- Mười vạn, Trang gia chúng ta luôn muốn kết giao bằng hữu với các vị tu tiên đồng đạo. Hi vọng chủ nhân của người không chê ít mà nhận lấy món quà nhỏ này.

- Được, nhưng ta muốn qui đổi sang trung phẩm linh thạch.

Không muốn bức bách đối phương quá đáng, Phong Ảnh chỉ đưa ra yêu cầu cuối cùng và không đòi hỏi gì thêm cả. Thấy mọi việc thuận lợi hơn dự đoán, tên mặc áo khoác lông thú kia cũng không há mồm sư tử quá đáng, Trang trường lão cũng thở dài một hơi. Xem ra tên này cũng không phải muốn gây sự với gia tộc mình, chẳng qua là gã đang thiếu thốn nên mới muốn kiếm chút lợi ích. Vốn là cáo già trải đời, hiểu được vấn đề Trang Đoạn liền thay đổi thái độ sang hòa nhã ngay.

- Không thành vấn đề, ta sẽ cho người chuẩn bị. Tối mai gì vọng người có thể đến khách điểm dành riêng cho Trang gia bên trong Vạn Dược cốc để lão hủ có thể được trò chuyện kết giao.

- Tốt, ta sẽ đến.

Trả lời ngắn gọn, Phong Ảnh liền quý dị biến mất trước mắt mọi người. Trang trường lão nhìn thấy tốc độ khủng bố của bóng mờ rời đi thì da mặt co giật vài cái, trong lòng thầm thở ra một hơi may mắn. Cái âm hồn thủ hạ mà đã lợi hại như thế thì tên chủ nhân của nó là tồn tại cỡ nào cơ chứ.

- Nay, Trang gia các người không thể ra giá cao hơn thì mau bỏ cuộc để ta thu đan dược vào nữa chứ. Làm gì mà lè mề vậy chứ.

Phía dưới hội trường, Nguyên Hạo bên trong lớp áo khoác da thú lên tiếng chất vấn khiến cho mọi người lại một lần nữa dậy sóng. Nhiều tên đang thầm đoán thân phận của gã che mặt bá đạo này, còn một số khác thì lại cười nhạo cho rằng đây chỉ là một tên chán sống thích chơi nổi. Mặc kệ mọi người nghị luận như thế nào thì từ

nãy đến giờ Trang gia vẫn một mực im lặng, không có động tĩnh gì. Nhưng đến giây phút này, Trang trưởng lão mới hùng hồn cất giọng phản kích lại:

- Một tên không biết sống chết, không phải Trang gia chúng ta e sợ người mà chỉ là thương hại một kẻ ngu si tự cao tự đại mà thôi. Đừng tưởng ta không biết thân phận thật sự của người là ai, khôn hồn thì hãy dừng tay lại trước khi bọn ta thật sự nổi nóng.

- Người...phát hiện ra ta rồi sao?

Tên thần bí mặc áo khoác da thú bỗng nhiên giọng nói run rẩy, pha lẫn thái độ khó tin. Thuận thế lấn tới, Trang trưởng lão cười lên sảng khoái rồi khinh thường nói:

- Biết sợ rồi sao? Đom đóm mà thôi, không xứng để ta bận tâm. Trang gia chúng ta ra giá mười hai vạn cho năm phần Tăng Khí Đan, ai dám cạnh tranh nữa không?

Lần này thì cả hội trường đều im lặng hoàn toàn, kẻ vừa mới thách thức kia cũng cúi đầu run cầm cập như vỡ mật thể kia thì ai dại mà nổi gót hấn cơ chứ. Do không còn ai ra giá nữa nên hiển nhiên năm phần Tăng Khí Đan liền thuận lợi về tay Trang gia với cái giá vượt xa mong đợi của cả người tổ chức đấu giá hội. Sau sự việc gây náo động nhỏ này, tên mặc áo khoác da thú cũng vội vàng rời khỏi tiểu hội mà không ở lại đợi xem các vật phẩm đấu giá tiếp theo.

- Hừ, cứ tưởng là cao nhân gì, hóa ra chỉ là một tên mạnh miệng yếu bóng vía.

Tên Ngưng Khí ngồi kế Nguyên Hạo lúc nãy nhếch môi khinh rẻ. Rất nhiều người khác cũng có cảm xúc xem thường giống như gã, thể loại muốn chơi nổi này rất hay xuất hiện nên không ai lạ gì cả. Tiếp theo, cả hội trường cũng bỏ qua mà tập trung vào tranh giành những món hàng hấp dẫn áp trực của buổi tiểu hội. Không ai biết hiện tại trong một tửu lầu nằm gần Vạn Dược Các, Nguyên Hạo đang uống rượu vô cùng khoái trí.

- Người đời cười ta quá điên khùng, ta cười người đời nhìn không thấu haha.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mạng
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Đại Hội Đấu Giá (Thượng)

Bình minh lại ló dạng, soi sáng cả một mảng màu xanh đầy sức sống củ Vạn Dược Cốc. Ngày đấu giá hội đầu tiên đã yên ổn trôi qua, mặc dù có vài vấn đề nhỏ nhưng đối với ban tổ chức mà nói thì họ đã thành công rực rỡ. khắp các con đường ở phường thị hôm nay đều đã được trang trí khá bắt mắt, ngay trung tâm Vạn Dược Các đã mở cửa từ sớm để chào đón tất cả các khách nhân đến với buổi đại hội quan trọng.

Khác hẳn với qui mô nhỏ bé của tiểu hội, đại hội là nơi dành cho các tầng lớp cao cấp tham dự. Đa phần bọn họ đều có tu vi thấp nhất là Trúc Cơ, thậm chí cả Nguyên Anh lão tổ của các gia tộc, các thế lực cũng sẽ xuất đầu để tranh giành những vật phẩm trân quý. Tất nhiên, trong không khí náo nức như thế này, không thể nào thiếu sự có mặt của Nguyên Hạo được.

- Hắc hắc, con nói hai lão nhân gia người thương đồ nhi nhất mà. Mà cái lũ Hoàng Long, Hoàng Trùng gì đó thật là biết hút máu người mà. Ngay cả phí dụng vào cửa một người cũng phải nộp một linh thạch bậc trung, bọn chúng không đi làm cướp thì thật uống phí tài năng đấy.

Cùng song song sải bước với Trúc lão và Vương lão đi vào trong quảng trường rộng lớn của buổi đại hội đấu giá, Nguyên Hạo tỏ ra bức xúc lên tiếng. Trước thái độ của đứa đệ tử, hai vị sư phụ chẳng trả lời gì mà vẫn giữ tư thái trang nghiêm, cao nhân đạo mạo, nghiêm trang bước vào căn phòng cao cấp dành cho khách quý ở tầng ba.

Khác hẳn với thiết kế tiểu hội ngày hôm qua, đại hội có sảnh không quá rộng nhưng phòng khách quý lại được phân chia đến những ba lầu. Lầu một là những phòng đại trà, chỉ cần có tiền là thuê được. Trong khi đó, lầu hai lại đòi hỏi tu vi Kim Đan kỳ mới được bước vào, giá thuê cũng không hề rẻ tí nào. Cuối cùng là lầu

ba, nơi dành cho những người có thân phận cao quý đặc biệt, hoặc tu vi Nguyên Anh trở lên. Vừa bước vào trong căn phòng, Nguyên Hạo không nhìn được mà phải thốt lên:

- Đúng là căn phòng có giá một vạn linh thạch có khác. Vừa có linh quả ăn thoải mái, lại có trận pháp phòng ngự lẫn ngăn trở thần thức, còn có tì nữ xinh đẹp hầu cận nữa chứ. Hai vị sư phụ người thật biết cách hưởng thụ nha.

Cười một cách bí ối, Nguyên Hạo liếc nhìn Trúc lão và Vương lão một cách thâm ý. Trước giờ, hẳn cứ ngỡ hai vị sư phụ này chỉ biết cắm đầu vào mấy cái lò đan rục lửa thôi, không ngờ họ cũng sành điệu như thế. Thấy tên đệ tử đang ánh mắt ngưỡng mộ nhìn mình, Vương lão đành cười khổ lắc đầu nói:

- Người đó, có thể giữ một chút nào khí phách của luyện dược sư chúng ta được không? Những thứ này trong mắt bọn ta chỉ là phù vân mà thôi, nó chẳng có tác dụng gì cho con đường luyện dược đạo cả.

- Ách...

Nguyên Hạo không biết nói gì hơn là câm nín đứng đó nhìn trần trời lấy hai vị sư phụ cao nhân của mình. Lần đầu tiên từ khi quen biết hai người này, hẳn cảm thấy tư tưởng của mình và họ khác nhau xa quá. Hai lão nhân gia này cả đời theo đuổi luyện dược, coi nó như mạng sống, là lý tưởng duy nhất. Nhưng Nguyên Hạo hẳn không như vậy, luyện dược hẳn cũng hứng thú, nhưng đó là phương tiện để đưa hẳn bước từng bước chân lên đỉnh cao. Đạo của hẳn của hẳn không nằm ở ở dược đạo, cũng không phải tu tiên đạo, hẳn vẫn đi tìm mục đích cuối cùng của mình từng ngày và không ngừng lại một khi bản thân chưa trả lời được câu hỏi đó.

- Hì hì hai vị sư phụ là bậc đại sư nên cần có phong phạm như thế, đệ tử chỉ là một tên ngoại môn luyện dược tập sự thì cần chi cái thần thái đó chứ. Không khéo người ta lại cho rằng đệ tử đom đóm mà tưởng mình là trăng rằm thì không tốt đâu.

Khéo léo trả lời, Nguyên Hạo khiến cho Trúc lão này giờ tỏ ra bình thản phải ngược lên trợn mắt nhìn hẳn. Tên đệ tử này thật là cực phẩm thế gian mà, muốn uốn nắn nó theo một khuôn khổ là chuyện không thể. Bất lực, hai lão già đành bỏ mặc

Nguyên Hạo rồi ngồi vào ghế dài để chuẩn bị quan sát buổi đấu giá diễn ra. Dù gì hai người cũng biết con rồng nhỏ này một ngày nào đó sẽ rời khỏi ao nước nhỏ để bay lên tận trời cao, nhất phi trùng thiên.

- Các thế lực trong vòng mây vạn dặm xung quanh Vạn Dược Cốc đều tề tụ về đây, xem ra những vật phẩm lần này đấu giá có sức hấp dẫn không nhỏ nha.

Nhìn từng tốp người lần lượt xuất hiện từ phía cổng chính, ánh mắt Vương lão lóe lên rồi nhàn nhạt nói. Đích thực đấu giá hội lần này xuất ra những vật phẩm áp trực không hề tầm thường tí nào. Chắc chắn trong buổi đấu giá sẽ có một hồi tranh giành không khoan nhượng diễn ra, thậm chí những kẻ may mắn giành được vật phẩm cũng sẽ không dễ dàng gì có thể mang chúng an toàn rời đi.

- Trong các thế lực xung quanh Vạn Dược Cốc thì nổi bật nhất là những ai vậy sư phụ?

Đang quan sát, Nguyên Hạo thuận miệng hỏi một câu. Với tu vi của hắn việc phân biệt tu vi trên trúc cơ là quá khó khăn.

- Vạn Dược Cốc chúng ta là một khu vực trung lập, không tham gia vào các cuộc chiến của chính tà hay bất kỳ thế lực nào khác. Phía ngoài bán kính một vạn dặm là một vùng trù phú được rất nhiều tông phái chia nhau quản hạt. Mạnh mẽ nhất là ba tông môn Minh Hoàng Tông, Bách Xà Tông và Hóa Dao Môn. Trong đó Hóa Dao Môn thuộc chính phái, còn Bách xà Tông là tà giáo. Riêng Minh Hoàng Tông lại không nghiêng về phe nào cả, đây là một tông môn khá thần bí. Ngày trước họ thậm chí không phải là tông môn một sao nữa, nhưng đột nhiên một trăm năm trước môn phái này đột nhiên quật khởi và trở thành bá chủ thứ ba ở xung quanh Vạn Dược Cốc.

Trong khi giảng giải cho tên đệ tử, Vương lão bỗng chỉ tay về phía một tên đại hán dáng người to cao gần hai thước đang đi vào cùng đám thủ hạ.

- Đó là trưởng môn của Hóa Dao Môn, Phong Bạo, đừng nhìn bề ngoài gã có vẻ hung hãn như vậy mà lầm. Tên này là một kẻ rất giỏi về mưu mô và biết nắm bắt tâm lý người khác.

Giới thiệu xong vị bá chủ tông môn hai sao đầu tiên, một lúc sau Vương lão lại hướng Nguyên Hạo nói tiếp:

- Bách Xà Tông đến rồi. Con thấy cô gái mặc áo xanh nhạt dẫn đầu đám nữ nhân tiến vào không? Đó là Thanh Nhiên, trưởng môn đương nhiệm của môn phái. Trông cô ta trẻ như thế nhưng thực chất tuổi thật đã hơn một nghìn rồi đấy khà khà. Do công pháp trú nhan đặc biệt nên môn phái này ai cũng trông xinh tươi như những nụ hoa mới nở vậy.

Tỏ ra hứng thú nhìn về phía mỹ nữ đang bước đi chậm rãi phía dưới, Nguyên Hạo cũng phải âm thầm khen ngợi một câu. Nhan sắc cô gái này có thể nói là xinh đẹp một cách ma mị, câu hồn đoạt phách. Hắn còn lo sợ bản thân ngắm nhìn cô ta nhiều quá sẽ bị quyến rũ mê mẩn mất. Nhìn tên đệ tử chỉ liếc qua vị Thanh Nhiên kia rồi quay mặt đi, Trúc lão cảm thấy hết sức bất ngờ, mới cất tiếng nói sau khi im lặng suốt này giờ.

- Thật không ngờ ý chí của người lại mạnh mẽ đến vậy. Cái Bách Xà Tông này chỉ thu nhận toàn nữ nhân làm đệ tử thôi, và tất cả bọn họ đều tu luyện mị thuật cả. Những kẻ tinh thần hơi yếu hoặc khả năng phản ứng chậm sẽ dễ dàng bị họ thôi miên khiến cho thần hồn điên đảo, không còn tự chủ được bản thân nữa. Tuy nói vậy, nhưng bản thân các nàng đều là mỹ nữ tuyệt thế, vô số người truy cầu mà không được đó hắc hắc.

Vừa giải thích xong, Trúc lão đưa ánh mắt đầy thâm ý nhìn sang Nguyên Hạo làm hắn rùng mình một cái. Không phải hai vị sư phụ đây nghi ngờ giới tính của hắn chứ? Hắn vẫn thích thưởng thức mỹ nữ như bao thằng nam nhi khác mà, chỉ là tìm một người để rung động tâm can thật không phải muốn là có ngay được

Trong bất giác, Nguyên Hạo chợt nhớ lại hình ảnh cô gái nhỏ, đôi mắt đen trong như bầu trời đêm đầy sao. Ngày đó, chỉ vì một phút đưa đẩy mà hắn cùng Mộng Kỳ đã có một kỷ niệm đẹp. Đáng tiếc đó cũng chỉ là bình thủy tương phùng, hai người vốn không cùng một tầng lớp. Khi đó hắn chỉ là tên phàm nhân nhỏ bé, cô ta là một tiên nữ không nhiễm bụi trần, địa vị cao cao tại thượng.

"Vẽ lại khuôn mặt người, họa lại trong lòng ta

Không thể quên được hình ảnh lần đầu gặp gỡ

Sợ rằng tháng năm sẽ cướp đi má phấn hồng nhan

Mà ta vẫn như xưa, cậu thiếu niên đa tình."

Lắm bữa câu hát ngày hôm ấy, Nguyên Hạo cười nhẹ rồi bâng quơ lắc đầu. Giữa hắn và cô gái ấy chỉ có duyên gặp gỡ, cũng không tồn tại thứ gì gọi là yêu thương cả. Điều đọng lại trong ký ức của hắn là những giây phút vui vẻ như cùng một cô em gái đối ẩm chơi cờ mà thôi. Tiếc là hắn thiếu cô một mối ân tình, cũng như một cái lòng đèn hứa hẹn mà không thực hiện được. Có lẽ cả đời này hắn cũng không có cơ hội báo đáp được vì Nguyên Hạo biết cô ta vốn không phải người của Đông Vũ Quốc.

- Ngày ấy không biết vì lí do gì mà tiểu Mộng lại xuất hiện ở Biên thành nữa. Thế sự xoay vần thật khó ngờ, có lẽ đó cũng là thiên ý. Ta cứ ngỡ mình sẽ tán thân dưới tay của Vương Hiến, không ngờ lại may mắn thoát được. Cuối cùng tọa hóa đi được trên con đường tiên đạo cho đến ngày hôm nay. Có lẽ Mộng Kỳ cho rằng ta đã thất hứa, hoặc biết được ta đã mất tích nên sau đó rời đi rồi chẳng?

"Hoa nở hoa rơi hoa đầy trời

Tình đến tình đi tình tùy duyên..."

Còn đang chìm đắm trong hồi ức, Nguyên Hạo bỗng giật mình sức tỉnh vì tiếng huyền nhạc phía dưới hội trường truyền đến.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Đại Hội Đấu Giá (Hạ)

Ngay phía cổng chính đang có người sinh sự cãi nhau, một tên đạo sĩ mặt mang một cái bóp đỏ trông vô cùng xấu xí đang hung hãn lớn tiếng chỉ vào một gã mặc áo khoác che toàn thân.

- Người là ai mà dám đụng vào Đồ Chí đạo sĩ ta hả? Người có biết danh tiếng của ta ở khắp trong ngoài Vạn Dực Cốc nổi tiếng đến mức nào không mà dám ở đây giờ trò gậy chuyện hả?

Thấy đối phương cứ im lặng không phản biện gì, tên đạo sĩ càng tỏ ra lớn lối càng rõ, mắng nhiếc liên tục khiến nước bọt văng ra như mưa bụi. Nhìn thấy tràng cảnh như vậy, nhiều người hiểu chuyện đều lắc đầu tỏ ra cảm khái thương hại.

- Đụng phải tên Đồ Chí nổi tiếng ăn vạ, thích kiếm chuyện với kẻ yếu và đơn thân để kiếm lợi ích cho mình thì tên kia thật là xui xẻo.

- Hừ, tu chân giới chúng ta lúc nào cũng có những tên đê tiện như vậy, một lũ sâu mọt không có tương lai.

Rất nhiều lời bình phẩm không hay về gã đạo sĩ được mọi người xì xào bàn tán nhưng không ai chịu đứng ra nói giúp vị thần bí nhân kia cả. Người tu tiên vốn mạnh được yếu thua, bọn họ nhiều kẻ ích kỷ bàng quan, chỉ có lợi ích mới khiến bọn chúng chiu ra tay mà thôi. Ngay lúc này, tưởng chừng như vị mặc áo khoác che cả người kia sẽ phải bồi thường không ít cho tên đạo sĩ thì một giọng nói đầy uy áp vang lên:

- Vị huynh đài đây xin bớt nóng, người này là bằng hữu của Hạ Chấn Thiên tôi. Nếu có điều chi mạo phạm xin bỏ qua cho.

- Hừ, tưởng nói một câu là xong chuyện sao? Người tưởng... Ách Hạ Chấn

Thiên. Đây không phải là tên của chương môn nhân Minh Hoàng Tông sao?

Vừa nghe cái tên của đối phương xong, tên đạo sĩ cảm giác như bị sét đánh ngang tay, toàn thân tuôn mồ hôi như tắm. Tuy gã là Kim Đan hàng thật giá thật nhưng trước mặt vị chương môn khét tiếng của Minh Hoàng Tông tụi có sá là gì. Ngay cả mọi người xung quanh cũng im bật khi biết được thân phận của vị trung niên mặt chữ điền trông rất hiền từ vừa xuất hiện.

- Đúng vậy, đích thị là ta. Hi vọng vị huynh đài đây rộng lòng không chấp nhất chuyện vừa qua nữa nhé.

Tỏ ra vô cùng khiêm tốn và hòa ái, Hạ Chấn Thiên khiến cho nhiều người chưa từng biết đến gã cứ liên tưởng đến hình ảnh một vị quân tử vô cùng rộng lượng thoáng đạt. Còn những ai đã từng nghe nhiều sự tích về vị chương môn này thì lặng lẽ lui ra xa để tránh bị vạ lây đến.

- Dạ...Dạ, không dám. Chỉ là hiểu lầm mà thôi, tuyệt đối là hiểu lầm. Tiểu nhân mắt chó dám mạo phạm đến bằng hữu của ngài, xin ngài lượng thứ cho. Đây là tất cả những gì tiểu nhân tích góp được, xin người tha cho tiểu nhân một mạng.

Vừa dứt lời, tên đạo sĩ vội vàng lấy nhẫn trữ vật ra hai tay dâng cho tên thần bí nhân che mặt rồi vội vàng rời khỏi đấu giá hội ngay. Khuôn mặt gã lúc ra khỏi cổng đã không còn tí máu nào do quá sợ hãi, cả đời này gã quyết không bao giờ dám giở trò kiếm chuyện ăn vạ nữa. Đáng tiếc tên này không có cơ hội để sửa sai nữa, vài ngày sau người ta tìm thấy xác hủn ở khu rừng phía ngoài Vạn Dược Cốc không xa. Đến lúc chết, đôi mắt của hủn vẫn tỏ ra vô cùng khó tin và khiếp sợ.

Trở lại bên trong đấu giá hội, sau khi tên đạo sĩ rời đi, Hạ Chấn Thiên nhìn lướt khắp hội trường một lượt rồi mỉm cười quý dị. Bất kể nơi nào hủn nhìn đến, mọi người đều liên cúi mặt run rẩy không hề dám động đậy di chuyển gì cả. Nhìn thấy cảnh này, hủn cũng xem như bình thường rồi cùng tên thần bí nhân và đám thủ hạ đi theo bước lên phòng khách quý lâu ba.

- Hừm, cảm giác có gì đó rất quen nhưng ở điểm nào thì ta không nghĩ ra được.

Quan sát từ trên cao, Nguyên Hạo nhíu mày lẩm bẩm. Vương lão thấy hắn đang suy tư thì lên tiếng giải thích:

- Con đang thắc mắc tại sao tên chưởng môn của Minh Hoàng Tông trông vô cùng hiền từ rộng rãi mà mọi người lại tỏ ra thái độ e dè sợ hãi gã như vậy phải không? Thật ra hầu hết những tu sĩ sống ở xung quanh Vạn Dược Cốc đều biết rõ về con người của tên này. Gã là một tên nham hiểm, tàn ác đáng sợ, giết người như nghé. Tên đạo sĩ vừa rồi ta đoán sẽ không sống qua được hôm nay đâu.

- Gã dám ra tay ám toán tu sĩ khác trong đại hội?

Đang từ trong dòng suy nghĩ tĩnh lại, Nguyên Hạo liền lên tiếng thắc mắc. Hắn không ngờ qui mô như đấu giá đại hội này lại dung túng cho cường giả ra tay với kẻ khác như vậy.

- Hoàng Long thương hội tất nhiên có cường giả tọa trấn ở đây nhưng chuyện gì cũng coi theo thân phận mà xử lí. Tên Đổ Chí kia vốn làn tán tu không thân không thế, lại bị ối hạ lưu nên không ai muốn đứng ra giúp hắn cả. Vì vậy, Hạ Chấn Thiên có ngầm xuống tay với một trăm tên như vậy thì những kẻ tổ chức đấu giá hội cũng mắt mắt mở cho qua thôi.

Trúc lão khẽ nhếch môi lên trả lời. Lão xem ra tên đệ tử của mình còn quá non nớt rồi. Cái gì là công bằng? Thế giới này lấy thực lực vi tôn, kẻ mạnh làm gì cũng không ai ngăn cản được cả. Có trách thì hãy tự trách bản thân mình tu vi kém cỏi, để cho kẻ khác muốn chém giết nào cũng không thể phản kháng được.

- Thú vị thật! Xem ra thế lực Minh Hoàng Tông này cũng bá đạo không thua gì hai phe chính tà. Không biết bọn họ dựa vào đâu mà hoành hành không kiêng kỵ như vậy?

Sờ sờ cái mũi của mình, đây là cách biểu hiện khi hắn đang gặp thử thách trong suy luận của mình. Phía dưới sảnh, tên thần bí nhân đang bước đi cũng cảm giác được điều gì liền ngược đầu nhìn về phía căn phòng khách quý lầu ba của ba người Nguyên Hạo.

- Có việc gì sao?

Hạ Chấn Thiên thấy biểu hiện khác thường của đồng bọn thì quay sang hỏi. Gã thần bí nhân chỉ trầm ngâm chốc lát rồi lắc đầu tiếp tục di chuyển, không ai biết gã đã nhận ra điều gì. Biểu hiện của gã chỉ diễn ra trong chốc lát nhưng tất cả đều được Nguyên Hạo quan sát rất kỹ. Hắn có cảm giác giống như bị quái thú nhìn trúng khi ánh mắt của tên thần bí nhân lướt qua.

- Tên này quá tà môn, lai lịch tuyệt đối không đơn giản.

Có một dự cảm không hay trong lòng, Nguyên Hạo cũng không kể ra cho hai vị sư phụ biết mà muốn tiếp tục theo dõi tên đó cùng đám người Minh Hoàng Tông trong buổi đấu giá hội xem bọn chúng thật sự có mưu đồ gì hay không.

Sau khi ba thế lực bá chủ an vị, các tông phái nhỏ hơn cũng gần như đến đông đủ. Bây giờ hội trường đã chật kín người tham dự, tràng cảnh vô cùng hoành tráng. Có thể nói bình thường không dễ dàng gì qui tụ một số lượng cường giả có tu vi Kim Đan và Nguyên Anh nhiều như vậy về một nơi thế này.

Không phải chờ đợi quá lâu, tiếng nhạc bắt đầu vang lên khắp bốn phía. Trên sân khấu, một cô gái mặc áo tím, vóc dáng hoàn mỹ, kết hợp với mái tóc vàng óng ánh tuyệt mỹ xuất hiện. Rõ ràng về mặt nhan sắc, cô ta hoàn toàn vượt trội so với Nguyệt Liễu của tiểu hội hôm qua.

- Chào mừng các vị đã đến với buổi đấu giá chính ở Vạn Dược Cốc lần này. Tiểu nữ là La Sương, chương quản Hoàng Long thương hội ở chi nhánh đông đại lục này, hôm nay sẽ chủ trì buổi đấu giá. Để không làm mất thời gian của mọi người, vật phẩm đầu tiên sẽ được đấu giá ngay bây giờ. Đây là một viên yêu hạch cấp bốn, thuộc tính băng, cực kỳ trân quý. Giá khởi điểm là một trăm vạn linh thạch hạ phẩm, mỗi lần ra giá không dưới một vạn linh thạch. Xin mời quý vị bắt đầu.

Dùng ngữ khí lạnh lùng như tòa băng sơn vạn năm, mỹ nữ La Sương vẫn tạo ra cảm giác kích thích, thu hút vô cùng đặc biệt cho người nghe. Sau khi lời cô vờ dứt, lập tức lục đục các tông môn liền vội đứng dậy ra giá. Yêu thú cấp bốn có thực lực tương đương với Nguyên Anh cường giả, thế nhưng muốn liệt sát một con yêu thú

cấp bốn thì cần sự phối hợp của nhiều Nguyên Anh kỳ mới mong vây chết được nó. Do vậy, yêu hạch cấp bốn tuyệt đối báu vật khó cầu dành cho các tông môn dưới hai sao, mà đây lại là yêu thú băng hệ vô cùng quý hiếm nữa chứ.

- Một trăm tám mươi vạn, Nhữ Viên Môn chúng ta nhất định phải có được viên yêu hạch này.

- Hai trăm vạn, Thiết Quyền Tông bọn ta cũng muốn có.

Dưới sự hấp dẫn của bảo vật thì việc mang tông phái ra uy hiếp cũng không có bao nhiêu giá trị, các tông môn dưới hai sao không ngừng đẩy giá viên yêu hạch lên đến tận bốn trăm vạn, gấp bốn lần giá khởi điểm. Nhìn cảnh này, Nguyên Hạo cảm giác miệng mình đắng chát không thôi.

- Cứ tưởng mấy viên đan dược của mình được mười vạn hơn đã là thành công ngoài dự đoán lắm rồi. Giờ mới biết mình chỉ là ếch ngồi đáy giếng, người ta chỉ đưa ra một viên yêu đan thôi mà giá trị lớn gấp mấy chục lần giá trị đan dược của mình. Khoan đã, nói như vậy, mười vạn linh thạch chả là gì đối với cái trang gia kia rồi. Khốn kiếp, ta đồng ý cái giá rẻ bèo đó khác gì ăn mày xin ăn cơ chứ.

- Hừ, không có tiền đồ. Mấy cái gia tộc như Trang gia người muốn tống tiền cũng nên đòi hỏi cỡ một trăm vạn trở lên. Ai đời lại lấy có mười vạn, ta thấy người nên tìm hiểu kỹ về tài lực của đối phủ rồi hãy hành động chuyện gì đó thì tốt hơn.

Trúc lão chán nản liếc đũa đệ tử không nên thân của mình rồi thở dài. Nhưng lão cũng thông cảm vì hẳn vốn chỉ là một tên Nguyên Khí kỳ thì làm sao biết một tông môn hay gia tộc có bao nhiêu tài phú chứ. Xiết chặt nắm tay lại, Nguyên Hạo quyết định tối nay sẽ phải đòi thêm lợi tức từ Trang gia. Hẳn tuyệt đối không thích để mình trở thành trò cười cho đối phương được. Quyết định vậy, hẳn mới thấy nhẹ nhõm hơn và tiếp tục quan sát buổi đấu giá.

- Yêu đan yêu thú không phải đan dược, tại sao mọi người lại tranh giành khốc liệt như thế vậy sư phụ.

Thấy giá cả viên yêu đan càng lúc càng cao, Nguyên Hạo chẳng lười cảm thán

thắc mắc.

- Yêu thú cấp cao có trí khôn nhất định, cộng với thể chất cường hãn nên việc tiêu diệt bọn chúng không hề dễ dàng. Yêu hạch là một nguyên liệu quan trọng trong luyện đan, cũng như các lĩnh vực trận pháp, chế phù. Bọn người này tranh giành nhau viên yêu hạch nhưng chưa chắc có thể sử dụng được, đúng là lãng phí bảo vật.

Trúc lão khinh thường nhìn mấy vị trưởng môn các tông phái cứ như nghé con đang phùng mang trợn má, rống gân cổ lên đấu giá viên yêu hạch. Trong mắt lão, một trân bảo mà đặt trong tay kẻ không thể phát huy khả năng của nó thì chẳng khác nào bình hoa để trưng, không có giá trị thực tiễn gì cả. Đến khi giá của viên yêu hạch đạt đến bốn trăm năm mươi vạn, ba thế lực lớn mới bắt đầu có dấu hiệu rục rịch tham gia. Một tiếng nói tựa như sấm sét vang lên khiến những kẻ đang tranh giành phía dưới hội trường tái mặt.

- Viên yêu hạch hệ băng này không tệ, Hóa Dao Môn ra giá bảy trăm vạn hắc hắc.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Cạnh Tranh Sôi Nổi

- Hừ Hóa Dao Môn thì sao chứ? Người khác sợ các người chứ Bách Xà Tông bọn ta chẳng coi ra gì đâu. Thanh Hiên ta trả tám trăm vạn, người thích thì cứ theo bốn cô nương.

Lấy vành áo che miệng cười duyên thanh thúy, vị chưởng môn của Bách Xà Tông tỏ ra không hề nhúng nhường cho đối thủ của mình. Rõ ràng giữa chính ta luôn bất lưỡng lập, nhất định phải có kẻ sống ta chết mới thôi. Bên phòng khách quý đối diện, Phong Bạo cũng không chịu kém liên tiếp đẩy giá lên, giọng điệu châm chích không hề kém cạnh.

- Nếu Thanh Hiên cô nương muốn thì tại hạ xin theo, một ngàn vạn. Hắc hắc, nếu nàng đồng ý về làm phu nhân cho Phong Bạo ta, thì đừng nói một viên yêu hạch này. Dù là muốn hái sao trên trời ta cũng chiều lòng cho nàng thôi.

Giờ giọng điệu tán tỉnh kèm theo chút mỉa mai sâu kín, tên chưởng môn của Hóa Dao Môn trông giống như một kẻ háo sắc, hữu dũng vô mưu. Kỳ thực, Thanh Hiên hiểu rõ đối thủ không đội trời chung suốt mấy trăm năm qua của nàng không phải là một kẻ ngốc như bề ngoài. Biết bao nhiêu lần giao đấu, nàng cũng không ít lần phải ăn quả đắng từ tên khốn này.

Cuộc so đấu từ tài lực đến võ mồm khiến cho cả hội trường được mở rộng tầm mắt. Chỉ trong thời gian ngắn, giá tiền viên yêu hạch đã tăng lên đến một ngàn sáu trăm vạn, một cái giá quá cao so với giá trị thật của vật phẩm. Đứng ở vị trí người dẫn chương trình, La Sương đang cười lạnh trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn không tỏ ra bất kỳ biểu hiện gì khác lạ cả.

"Cứ đấu đá nhau đi. Chính vì chính tà các người luôn như chó mèo như thế nên ta đã cố tình sắp xếp vị trí thuận tiện để kích thích việc tương tranh dễ dàng hơn"

Không phải đơn thuần mà phòng khách quý của hai thế lực này lại nằm đối diện nhau, Hoàng Long thương hội đã nhắm vào sự bài xích của hai tông phái khiến họ phải tranh phong với nhau. Vậy mới thấy được tầm nhìn và sự đáng sợ của vị chưởng quản đấu giá của đệ nhị thương hội ở phân hội đông đại lục này. Nhìn thấy tràng cảnh sắc mùi thuốc súng này, nhiều người đều cho rằng sẽ không có điểm dừng cho cả hai bên. Thế nhưng Nguyên Hạo thì lại thông dong rót trà cho hai vị sư phụ và bản thân rồi cười nhạt nói:

- Trận này đến hồi kết rồi, Bách Xà Tông thua trước một hiệp. Tên Phong Bạo kia bụng dạ thâm độc, hẳn sẽ ngừng ra giá trước.

Nghe phán định của đũa đệ tử, hai vị trưởng lão chỉ liếc qua hẳn rồi quay lại xem diễn tiến căng thẳng của buổi đấu giá. Bọn họ cũng hứng thú xem kết quả trận tranh tài đầu tiên này thế nào, ngay cả thâm niên như hai lão cũng không dám tuyên bố rõ ràng kẻ thắng người bại như tên nhóc không sợ trời, không sợ đất kia.

- Hắc hắc, Thanh Hiên cô nương quả là đại tài chủ, ta tự nhận không bằng. Với lại mấy viên yêu hạch loại này bên trong Hóa Dao Môn còn rất nhiều, thế nên ta nhường cho nàng để thỏa lòng mỹ nhân nhé hahaha.

Phong Bạo cười rộ lên đây bị ối sau khi đẩy viên yêu hạch với giá trên trời dành cho đối phương. Hành động này khiến nhiều người bất ngờ, ngay cả hai lão sư phụ của Nguyên Hạo cũng quay lại nhìn hẳn với vẻ khó tin. Diễn biến của mọi việc đều bị tên thiếu niên này tiên đoán chính xác tất cả khiến cho Trúc lão còn nghĩ tên đệ tử của mình có phải thấy bói toán không nữa chứ.

- Chỉ là diễn hý kịch mà thôi. Hai người này đều là lão bất tử, việc tranh đấu đã diễn ra không biết bao nhiêu năm rồi. Đối với họ, những màn hơn thua đơn thuần này chỉ là trò vui không hơn không kém. Tâm tư thật sự của họ chính là món vật phẩm quan trọng trong đấu giá hội lần này, nếu không cả hai vị chưởng môn đầu cần phải xuất đầu lộ diện như thế. Đến lúc bảo vật đó được đưa ra đấu giá mới chính thức là cuộc tranh giành không khoan nhượng.

Lười nhác năm dài ra cái ghế to tướng, Nguyên Hạo vừa cầm lấy linh quả ăn như chết đói vừa đưa ra nhận xét của mình. Khác với lúc nãy, bây giờ thái độ hai vị

sư phụ lại tỏ ra vô cùng chú tâm lắng nghe, giống như hẳn mới chính là gia sư đang giảng bài vậy. Phân tích đơn giản, nhưng rất dễ hiểu và hợp lí, đó là cách lập luận của Nguyên Hạo.

- Hì hì, vậy thì ta phải cảm ơn Phong Bạo chường môn rồi. Bách Xà Tông của ta cũng không có gì khác ngoài tài phú, vì vậy cho dù là một cục đá vô dụng bên đường thì chỉ cần bọn ta muốn sẽ mua cho bằng được. Giành với tông phái chúng ta thì phải suy nghĩ kỹ mình có khả năng đó không trước đã.

Mím cười ủy mị, Thanh Hiên tỏ ra không hề bị ảnh hưởng do việc phải tốn một số linh thạch cho viên yêu hạch. Chẳng những vậy cô nàng còn tận dụng cơ hội uy hiếp ngược lại kẻ thù của mình. Đúng là vô mít dày có móng tay nhọn, lòng dạ cô gái này thật sâu không kém.

- Haha, thú vị thật. Cô nàng này con rất thích.

Nguyên Hạo cười dài lên tiếng làm cho hai vị sư phụ đang nhăm nháp trà thơm liền phun cả ra. Vương lão cười khố nhìn hẳn khuyên giải:- Cho ta xin đi tiểu gia gia. Người hết người để thích rồi hay sao mà lại đi thích con răn chúa đó thế. Nghe nói bất kỳ ai dám lân la đến tán tỉnh cô ta đều chết vô cùng thâm, đến xương cũng không còn đâu đấy.

- Haha, đáng sợ đến thế cơ à. Vậy thì con càng muốn tiếp cận cô ta, một bông hoa biết tự vệ thì không phải hoa độc. Đóa hoa độc nhất chính là nhìn rất vô hại nhưng lại vô thanh vô thức giết người, loại đó còn đáng sợ hơn cả răn độc nữa.

Lắc đầu tiêu soái đáp lại, Nguyên Hạo tỏ ra không hề e dè trước vị trưởng môn mỹ nữ của Bách Xà Tông. Sống trong thế giới cá lớn nuốt cá bé này, cần phải có bản lĩnh mới tồn tại được, cô gái này chỉ thân bất vô kỷ mà thôi. Nhìn tư thái và phản ứng của cô ta, hẳn cảm thấy con người nàng cũng không đến nỗi quá tệ. Kẻ chân chính đáng sợ chính là thế lực thứ ba vẫn im lặng suốt này giờ, Minh Hoàng Tông.

- Cám ơn chường môn của Bách Xà Tông. Món đồ tiếp theo là một linh thảo cấp bốn, Lân Qui Quả, tài liệu luyện chế nhiều đan dược thăng cấp cho Nguyên

Anh kỳ. Giá khởi điểm là bảy mươi vạn linh thạch, mỗi lần ra giá phải cao hơn mười vạn, xin mời bắt đầu.

Vật phẩm tiếp theo là một linh quả cấp bốn, La Sương vừa dứt lời thì rất nhiều luyện dược sư lập tức đỏ mắt tranh giành nhau. Phải biết trong các dược viên của các vị trưởng lão ở Vạn Dược Cốc cũng chỉ có cao nhất là dược thảo cấp ba, vì vậy việc xuất hiện một linh thảo có ý nghĩa như thế nào có thể hiểu được. Ngay cả hai vị sư phụ của Nguyên Hạo cũng động dung, nhưng họ không vội ra tay. Đợi khi giá lên cao, Vương lão mới tung ra một đòn quyết định giựt dược linh thảo về tay mình với giá không hề thấp tí nào.

Tiếp theo sau, lại vài loại dược thảo, công pháp hoàng cấp, pháp bảo dược tung ra đấu giá nhưng Nguyên Hạo vẫn không quan tâm. Hẳn vốn không đủ tài phú để nhả vào những cuộc đua tranh này, với lại với khả năng của hắn dù đạt được cũng không có sức giữ lấy. Thất phu vô tội, hoài bích có tội, kẻ nắm bảo vật trong tay mà không có khả năng bảo vệ thì đúng là ngại mình sống quá lâu rồi.

- Vật phẩm tiếp theo khá thú vị, trong một di tích cổ chúng tôi đã tìm được. Đây là một mảnh đồng nát, phía trên có viết những văn tự vô cùng khó hiểu. Dù đã cho người tìm hiểu nghiên cứu một thời gian nhưng chúng tôi vẫn không tìm ra được lai lịch của nó. Nhưng vật này rất có thể mang trong mình một bí mật kinh thiên hoặc cơ duyên to lớn, vì vậy quý vị hãy nhanh tay lên để sở hữu và có thể tham ngộ ngay để giải đáp bí ẩn này. Giá khởi điểm cho vật phẩm này là bốn mươi vạn linh thạch, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn năm vạn linh thạch.

Sau lời quảng cáo nghe rất thần kỳ của La Sương, toàn bộ hội trường đều trở nên im lặng. Tuy cái giá hai mươi vạn linh thạch không phải quá lớn nhưng chẳng ai nguyện ý quăng tiền ra để mua một thứ không biết công dụng là gì. Hoàng Long thương hội là ai cơ chứ? Ngay cả bọn họ còn không thể phát hiện ra giá trị thật sự của vật phẩm này thì ai lại chịu chui đầu vào làm con thiêu thân cơ chứ, trừ khi tên đó qua nhiều linh thạch muốn quăng đi cho nhẹ túi trữ vật thôi.

- Sư phụ, con muốn vật này.

Đang ngáp ngẩn ngáp dài, đột nhiên hai mắt Nguyên Hạo sáng lên, ngời bật

dậy, giọng nói kiên định khiến cho hai vị Trúc lão và Vương lão giật mình.

- Con xác định mình cần miếng đồng nát đó chứ? Ngay cả Hoàng Long thương hội cũng không thể xác định công dụng của nó thì con phải cẩn thận.

Wương lão cũng không hiểu vật đó có gì hấp dẫn đũa đệ tử mình nhưng lão cũng chỉ nhẹ nhàng khuyên nhủ. Mím cười đầy tự tin, Nguyên Hạo chỉ khăng khái gật đầu xác nhận rồi không nói gì nữa. Thấy vậy, Vương lão cũng không nhiều lời mà lập tức ra giá:

- Bốn mươi vạn, chúng tôi muốn mua vật này.

Ngay sau khi Vương Quan ra giá, nhiều ánh mắt tụ về phòng khách quý lầu ba. Đây là nơi chỉ dành riêng cho các vị Nguyên Anh cường giả hoặc địa vị đặc thù cao quý. Do đó, khi nghe tiếng ra giá từ những phòng này, các tông môn dưới hội trường đều không có động thái gì chứng tỏ họ muốn mua món đồ này cả. Điên sao? Cạnh tranh một miếng đồng nát không có tí giá trị với Nguyên Anh cường giả, trừ khi người chán sống rồi.

Tưởng chừng như việc mua được vật mình muốn vô cùng thuận lợi thì một tiếng nói mà Nguyên Hạo vô cùng quen thuộc vang lên:

- Món đồ này bản tiểu thư cũng muốn có, ta ra giá năm mươi vạn linh thạch.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Kỳ Mưu

- Ôi trời ạ, tại sao đi đâu ta cũng gặp cô nàng chanh chua này vậy chứ?

Nguyên Hạo chán nản lắc đầu. Hắn cứ tưởng lão thiên chiếu cố, để cho mình có được vật phẩm với giá thấp nhất. Không ngờ tính toán bao nhiêu thì giữa đường lại nhẩy ra một Trình Giáo Kim, thật là khiến người ta tức đến ói máu mà.

- Á, ta nhận ra giọng nói của người. Người chính là tên tiểu tử ta gặp lần đầu ở Hỏa Các đúng không? Lần này thì bản cô nương sẽ không nhân nhượng nữa đâu nhé.

- Sư phụ...

Ánh mắt bi thương vô hạn, Nguyên Hạo đắm đuối nhìn sao hai vị sư tôn cao quý của mình để cầu cứu. Trúc lão không tiện lên tiếng nên đành phũ phàng quay mặt đi, còn Vương lão suy nghĩ một chút rồi nói:

- Người cứ thoải mái đấu giá đi, ta và lão Trúc sẽ ủng hộ tài lực cho.

Có lời bảo hộ mạnh mẽ như vậy, Nguyên Hạo chỉ mỉm cười thật tươi rồi nhìn sang phía căn phòng phát ra tiếng nói của cô nàng Vũ Đào kia. Sau đó, hắn quay sang hỏi Vương lão:

- Nếu con nhớ không lầm cô nàng này là con gái của đại trưởng lão Vạn Dược Cốc. Xem ra lão ta rất cưng chiều đứa nhi tử này, hắc hắc. Đã vậy thì con sẽ cho cha con bọn họ một bài học nhớ đời.

- Được, nhưng đừng làm quá lố, bè phái của đại trưởng lão hiện tại đang bao trùm cả Vạn Dược Cốc này. Nếu như người làm cho lão ta chú ý thì sẽ phiền phức lắm đấy.

Vương lão dặn dò ngắn gọn rồi không nói gì nữa, lão đưa mắt nhìn Trúc lão rồi như đang có trao đổi riêng với nhau gì đó. Nguyên Hạo đã sớm biết hai vị sư phụ của mình đứng về phe của thiếu chủ Vạn Dược Cốc. Tuy bề ngoài họ không thể hiện ra mặt nhưng vẫn âm thầm hỗ trợ và đối kháng với thế lực của vị đại trưởng lão kia.

- Haha, là ta thì sao hả cô nàng đánh đá kia. Nói về bá đạo ta không bằng cô, nhưng về tài phú thì xin lỗi nha, cô muốn xách giày cho ta cũng không có cửa đâu. Hắc hắc, ta ra giá hai trăm vạn linh thạch.

Với giọng điệu ngạo nghễ, Nguyên Hạo tỏ ra mình tài đại khí thô, không thiếu linh thạch để thể hiện bản thân. Ngồi trong căn phòng hoa lệ, Vũ Đào tức giận đến đỏ cả mặt, không nhịn được bèn phản đòn ngay:

- Chưa từng có ai dám nói với bốn cô nương như vậy. Người giỏi lắm, ta sẽ đấu với người đến cùng. Ba trăm vạnnnnnn...

- Trời, tăng đến một trăm vạn giống ta sao? Ta sợ quá! Vừa rồi là khởi động thôi, giờ ráng mà đu theo nhé cô nhóc hắc hắc. Ta ra giá một ngàn vạn.

Toàn bộ hội trường đều hít vào một hơi lạnh, một ngàn vạn cho một tấm đồng nát? Đây là khái niệm gì cơ chứ? Mọi người tỏ ra choáng ngợp trước độ "chịu chơi" của vị thiếu niên báo giá ở phòng khách quý lâu ba này. Ngay cả La Sương hay tam đại thế lực cũng hứng thú muốn biết vị công tử này là người như thế nào mà lại mạnh vì gạo, bạo vì tiền như thế.

- Người...

Vũ Đào giọng nói run rẩy, sắc mặt tái nhợt cảm phần tốt độ. Tuy là thiên kim tiểu thư, cành vàng lá ngọc nhưng cô ta cũng chưa từng dùng đến số lượng tài phú lớn như vậy. Vừa rồi cô dám báo giá ba trăm vạn chỉ là một chút bốc đồng, nhưng khi giá trị tăng đến con số khổng lồ một ngàn vạn thì cô không thể tự chủ mà báo giá được nữa rồi.

- Người cái gì mà người? Lúc này còn rờ rẫm mà sao giờ cô nhóc giống như

con mèo con run rẩy thế kia? Không có linh thạch thì đừng đua tranh với ta, ngoan ngoãn thì ngồi im mà nhìn ca ca đấu giá đi nhé haha.

Giờ giọng điệu đầy khinh bỉ ra, Nguyên Hạo đang cố gắng kích động đối phương. Đây chính là giây phút quan trọng nhất trong tính toán của hắn, nếu đối phương rút lui thì mọi chuyện sẽ đổ bể hết.

- Ta mà sợ người sao, tên khốn. Bốn tiểu thư ra giá hai ngàn vạn, người ngon thì tiếp tục nữa đi.

- Đào nhi, tại sao con lại phí phạm linh thạch vào một miếng đồng nát như vậy? Tên kia căn bản là một kẻ điên, không cần phải hơn thua với hắn.

Đến giờ phút này, vị đại trưởng lão quyền uy vô thượng của Vạn Dược Cốc, tên là Vũ Chiến, mới nhàn nhạt lên tiếng. Lão tuy giàu có vô cùng nhưng cũng không chịu nổi con gái mình phung phí như thế. Bây giờ mới hai ngàn vạn, nếu không ngăn chặn lại thì một lát nữa sẽ tăng lên con số khủng bố nào nữa đây.

- Thưa phụ thân, con xin lỗi, hài nhi không thể tự chủ bản thân được. Tên khốn kiếp kia liên tục kích bác làm cho con vô cùng tức giận. Nếu như không đánh bại với hắn thì làm sao con dám nhìn mặt mọi người trong cốc nữa, danh dự của con cũng là đại diện cho người mà.

Vũ Đào tỏ ra một khuôn mặt tội nghiệp, ủy khuất vạn phần khiến cho vị đại trưởng lão phụ thân thờ dài nhìn cô với ánh mắt nhu hòa. Trong Vạn Dược Cốc này, không ai không biết Vũ Chiến lão nổi tiếng bao che và hết mực yêu thương con gái của mình. Chính vì sự cưng chiều, dung túng này mà tính cách của nhi tử của lão càng ngày càng quá đáng và ngang ngược vô lí.

- Được rồi, Đào nhi ngoan. Cứ để cha giải quyết tên tiểu tử này cho con hả giận.

Xoa đầu đứa con gái cưng, ánh mắt lão âm trầm rồi cất giọng đầy uy mãnh vang cả hội trường.

- Hừ, tiểu tử ngươi thật không biết trời cao đất dày. Ta không biết ngươi có đủ linh thạch để trả cho cái giá mà ngươi đưa ra hay không? Hay chỉ là thuận miệng hô lên cho vui mà thôi. Nếu thật là thế, ta, Vũ Chiến, với cương vị là đại trưởng lão của Vạn Dược Cốc này, nhất định sẽ trừng phạt ngươi thật thích đáng.

Trước việc đối phương ra mặt thay cho con gái mình, Nguyên Hạo dường như đã tính trước nên tỏ ra vô cùng bình thản ứng phó. Hãn thân sắc không đổi, với một nụ cười tự tin trên môi, điềm đạm đáp lại:

- Ta có đủ linh thạch hay không không phải lão có quyền kiểm tra, mà là La Sương tiên tử đây ý kiến mới phải. Nếu nói ta không đủ linh thạch, vậy lão thì sao? Đây là đấu giá hội, không phải so về thực lực, lão lấy cái chức đại trưởng lão ra làm gì? Hù dọa con nít sao? Ta nhớ vào, ở đây ai có nhiều linh thạch chính là kẻ có tiếng nói. Nếu lão muốn dè bẹp ra, vậy thì bỏ linh thạch ra so đấu nào. Hắc hắc, nếu lão thiếu thốn quá thì lão tử đây cũng vui lòng cho lão vài thỏi để xài.

- Hồn láo...

Trước thái độ không sợ trời, không sợ đất của tên tiểu tử kia, Vũ Chiến không giữ được phong thái của bậc trưởng bối nữa mà bùng lên uy áp vô cùng khủng khiếp của Nguyên Anh cường giả. Khí thế này khiến cho nhiều người dưới hội trường không chịu nổi phải thổ huyết ra, tràng cảnh trở nên hỗn loạn. Ngay lúc này, một luồng uy áp khác xuất hiện ngăn chặn lại, mới bình ổn được cục diện.

- Nơi này là đấu giá hội do Hoàng Long thương hội của chúng tôi. Nếu bất kỳ hành động nào cố ý hay vô tình gây ảnh hưởng đến quá trình đại hội diễn ra, thì đừng trách La Sương tôi không nghĩ tình mà cưỡng ép mời người đó rời khỏi hội trường này.

Thì ra người vừa ra tay chính là mỹ nữ dẫn chương trình của buổi đấu giá, vòng linh lực bàng bạc màu trắng bao quanh khiến cho cô ta càng thêm phần khí chất. Đứng trong phòng khách quý, vốn không hề bị ảnh hưởng do uy áp của Vũ Chiến tỏa ra, Nguyên Hạo ánh mắt tỏa sáng nhìn vị La Sương tiên tử kia trầm trồ khen ngợi:

- Tuyệt, vừa xinh đẹp, lại có thực lực cao như vậy. Quả là thế nhân ưu việt tài nữ rồi hắc hắc.

- Giờ này mà tiểu tử ngươi còn tâm trạng để ngắm gái nữa sao? Ngươi đã chọn đến tên Vũ Chiến đó, bọn ta giờ không biết làm sao để xử lí tình thế này đây nè. Ngươi thật sự nghĩ hai vị sư phụ của ngươi có thể một tay che trời, chống lại biết bao cường giả ở Vạn Dược Cốc này hay sao?

Ánh mắt như muốn giết người, hai vị Trúc lão và Vương lão nhìn tên đệ tử của mình giống như một cục nợ vậy. Tên tiểu quỷ này tự cho là thông minh, bây giờ gây ra đại họa ngập đầu rồi.

- Haha, có gì phải lo sợ chứ. Trước sau gì cũng trở mặt thôi, hai vị sư phụ là trưởng lão, hắc cũng là trưởng lão. Vậy tại sao chúng ta phải e sợ hắc cơ chứ? Nếu hắc có thực lực để lật đổ thiếu chủ Vạn Dược Cốc thì hắc đã làm từ lâu rồi, hắc đâu cần phải giữ những kẻ gây bất lợi cho mình ở lại làm gì cơ chứ.

Nghe tên đệ tử phản bác lại cũng có chút hợp lý, Vương lão trở nên dịu lại nhưng vẫn lo lắng hỏi:

- Đúng là trước sau cũng phải giải quyết việc này, nhưng hiện tại thế lực của tên đại trưởng lão này người đông thế mạnh, chúng ta không thể đối đầu trực diện được.

- Đúng thế, nếu một mình chúng ta thì quá sức yếu thế cô, thế nên con sẽ quấy cho vùng nước này càng lúc càng thêm đục hơn. Hắc hắc, Vạn Dược Cốc đã là một khối hỗn loạn thì tại sao ta không làm cho nó rối thêm nữa. Đập nát rồi dựng lại chứ đừng để nó thoi thóp trong bùn đen không lối thoát.

Ánh mắt kiên định, Nguyên Hạo thay đổi hoàn toàn thái độ đùa cợt trước đó của hắc thành một hình ảnh nam nhi hào hùng, thiết huyết. Biết được mỗi lần tên đồ đệ trở nên như vậy nghĩa là hắc đang nghiêm túc với vấn đề, Trúc lão liền vung tay tạo ra màn chắn âm cực mạnh rồi mới lên tiếng hỏi:

- Mọi chuyện cũng đã như thế rồi. Ta nghĩ con đã tính toán sẵn để lôi hai cái bộ

xương già này vào cuộc. Vậy bây giờ kế hoạch của con là sao? Bọn ta cần phối hợp thế nào đây?

- Hắc hắc, chỉ có người là hiểu con mà thôi. Bước tiếp theo chúng ta sẽ làm như sau...

Sau khi bàn bạc nhanh chóng với hai vị sư phụ, Nguyên Hạo rót một ly trà cười tủm tủm nhìn họ. Vương lão thần thái phức tạp, nhìn qua Trúc lão rồi lại thờ dài nói:

- Kế hoạch này quá hoang đường rồi, nếu không xử lý tốt mọi việc thì kết quả chính là Vạn Dược Cốc sẽ bị diệt vong thật sự. Ta...ta thật sự không gánh vác nổi

- Thế bây giờ nếu như không làm gì cả thì liệu có cứu được con tàu đắm này không? Đây là một thế cờ bao vây thì chỉ có kỳ mưu mới có thể đột phá được, muốn thắng địch trước tiên phải thay đổi cục diện chiến trường. Haha, binh pháp hắc ám của cờ vây, chào mừng hai vị sư phụ bước đầu tiến vào tư duy của Nguyên Hạo này.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Vỡ Kịch Độc Nhất Vô Nhị

Trước thái độ nghiêm khắc của La Sương, đại trưởng lão Vũ Chiến cũng cảm thấy mình hơi thất thố nên liền thu lại uy áp rồi cười gằn lên tiếng:

- La tiên tử quá lời rồi, lão phu chỉ là nhất thời quan tâm nữ nhi của mình bị người ta ức hiếp nên mới lỗ mãng ậy thôi. Mong người bỏ qua cho khà khà.

Nghe giọng điệu có phần nhún nhường của đối phương, ánh mắt của vị mỹ nữ dẫn chương trình kiêm chương quản Hoàng Long thương hội đông đại lục mới hòa hoãn trở lại. Thế nhưng cây muốn lặng nhưng gió lại chẳng ngừng, một giọng nói chanh chua như đàn bà lại the thé cất lên xóa tan không khí yên ổn mới được thiết lập:

- Thú lắm, lão làm bao nhiêu người trọng thương, hấp hối thế kia mà chỉ dùng một câu nói là xong rồi sao. Dù ta anh tuấn tài giỏi, không bị ảnh hưởng bởi trò vật của người thì cũng cảm thấy bất bình thay cho những vị hào kiệt dưới hội trường kia. Người tưởng người là đại trưởng lão Vạn Dược Cốc thì một tay che trời, coi cái đấu giá hội này là Vũ gia của người sao?

- Tiểu tử thôi...

Cơn giận vừa mới hạ xuống lại bị tên thiếu niên kia chọc cho dâng trào trở lại. Vũ Chiến nghiến răng kèn kẹt muốn một chưởng đập nát căn phòng khách quý của Nguyên Hạo nhưng e ngại La Sương vẫn đang chăm chú nhìn mình nên chỉ đành ngậm cục tức vào lòng. Không thể phát tiết bằng vũ lực, lão đành quyết chơi bằng tiểu quỷ kia một võ ra trò nên tương kế tựu kế rồi cười lớn tiếng đáp trả:

- Được lắm, thắng nhóc hi mũi chưa sạch kia, lần này để ta so kè đấu giá với người. Vũ Chiến ta cũng muốn xem tài phú của người có bao nhiêu mà mạnh miệng

như thế haha.

- Cũng không nhiều lắm đâu, đủ nuôi cha con lão sống sung sướng thêm một ngàn năm nữa mà thôi.

Trả lời bằng giọng đầy châm biếm, Nguyên Hạo khiến đối phương uất ức đến muốn thổ huyết. Giỡn sao, so tài võ mồm thì dù là thần nhân thứ thiệt ca đây cũng không gan chứ nói gì lão già "đức cao vọng trọng" như người chứ.

Biết mình không phải đối thủ về mặt miệng lưỡi như tên tiểu tử kia, Vũ Chiến đành im lặng không nói đông dài nữa. Đến lúc này, La Thương mới lạnh nhạt nhìn về phía phòng Nguyên Hạo, rồi nở nụ cười như có như không nói:

- Vị công tử này, Vũ trưởng lão đã chịu nhường rồi thì người cũng nên tập trung vào việc đấu giá đi. Giá của Vũ tiểu thư đưa ra là hai ngàn vạn, không biết người có muốn đưa ra giá khác không?

- Đối với Nguyên Hạo ta, người nào kính ta một thước thì ta nhường người một trượng. Còn kẻ nào dám chèn ép ta thì dù ta đánh không lại thì mười năm, hai mươi năm...cuối cùng cũng có một ngày ta khiến hắn phải trả giá. Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, mặc khi thiếu niên cùng. Lão cầu, ta ra giá năm ngàn vạn, lão có dám theo không?

Ngang nhiên gọi đại trưởng lão của Vạn Dược Cốc là chó, Nguyên Hạo làm cho tất cả mọi người trong hội trường đều hít vào một hơi khí lạnh. Có kẻ cho rằng hắn có bối cảnh cường đại sau lưng nên không hề e dè bất kỳ ai, cũng có người cười khẩy nói hắn là một tên tự cao tự đại, không biết chữ chết viết như thế nào. Thế nhưng điều duy nhất ai cũng công nhận chính là khí phách của vị thiếu niên này, dám ngang nhiên sỉ nhục một vị Nguyên Anh cường giả là hành động đơn thuần ai cũng dám làm sao?

- Tên này thật thú vị a, khanh khách.

Từ trong căn phòng hoa mỹ nhất, Thanh Hiên mỉm cười như ngàn hoa đua nở, ánh mắt hứng thú nhìn về phía căn phòng của Nguyên Hạo gần đó. Cùng thái độ với

chương môn Bách Xà Tông là Phong Bạo của Hóa Đạo Môn, gã cũng khá tán thưởng tên nhóc con có lá gan không nhỏ kia.

- Khà khà, tên này đưa về tông môn đào tạo chắc cũng không tệ.

Còn phía Minh Hoàng Tông thì lại vô cùng hồ hững, gã thần bí nhân cùng với Hạ Chấn Thiên không để tâm đấu giá hội diễn ra thế nào. Hai người họ chỉ như tượng đá, nhắm mắt dưỡng thần, chờ đợi thứ mà bọn chúng cần xuất hiện.

- Cậu con mẹ ngươi, thẳng oắt con hỗn láo. Năm ngàn vạn chỉ là cọng lông tơ so với tao thôi, mười ngàn vạn...à không, hai mươi ngàn vạn. Tao thách mày theo đấy.

Tỏ ra mất bình tĩnh, Vũ Chiến như con thú bị tổn thương, vừa gào lên, vừa thở hổn hển. Nhìn thấy cảnh này, nhiều người đều lắc đầu than thở. Đường đường là một Nguyên Anh kỳ lão tổ sao lại để mất hình tượng như thế cơ chứ. Đôi mắt lóe lên một, Nguyên Hạo giữ vững nụ cười tràn đầy tự tin và ngạo nghễ của mình đáp lời:

- Ngươi nhìn ngươi bây giờ giống gì hả? Ta nói cậu quả không sai mà, súc sinh tính là thế đấy haha.

- Xôm tụ quá nhỉ? Thanh Hiên ta cũng muốn tham gia một tí nhé. Ta ra giá một ngàn vạn hì hì.

Ngay khi mọi người đang suy nghĩ tên thiếu niên nông cuồng kia sẽ ra giá bao nhiêu thì bất ngờ vị chương môn mỹ nhân của Bách Xà Tông liền nhảy vào tham gia cuộc đua tranh không tưởng này. Thế nhưng, mọi chuyện chưa kết thúc ở đó, mọi người còn đang sững sờ thì Phong Bạo của Hóa Đạo Môn cũng đồng dạ tuyên bố:

- Thứ này ta cũng muốn khà khà. Bọn ruồi muỗi không có thực lực thì hãy cút hết đi, ta trả hai ngàn vạn.

"Khốn kiếp, cái miếng đồng nát này có bí mật gì mà cả hai tông phái khổng lồ

kia cũng nhảy vào muốn có như thế chứ?"

Mọi chuyện bỗng chốc vượt khỏi tầm kiểm soát của Vũ Chiến khiến cho lão cảm thấy giống như đang đi trên lửa, hết sức khó xử. Nếu như từ bỏ ra giá thì danh dự của lão sẽ đi toi, còn cố gắng đấu giá với hai tên chường môn chính tà phái kia thì khác nào lấy muối bỏ biển cơ chứ. Ban đầu, mưu tính của lão vốn là định tăng giá vật phẩm lên rồi đột ngột bỏ cuộc để cho tên tiểu tử hỗn xược kia ăn một quả đắng. Lão căn bản chẳng có tí hứng thú gì với vật phẩm không rõ giá trị đó cả, nhưng bây giờ lại phải thương gân động cốt để ra một giá không tưởng cho nó.

- Haha, có ý nghĩa, nếu hai vị chường môn đã có hứng thú tham gia thì tiểu đệ xin phép được đặc tội. Tiểu đệ ra giá năm ngàn vạn lượng, tăng từ từ mới hứng thú chứ.

Tỏ ra hết sức hào sảng, Nguyên Hạo lớn tiến trò chuyện với hai vị cường giả chường môn cứ như là hảo hữu từ lâu. Không để mình bị mất thể diện, Vũ đại trưởng lão cũng giả bộ chào hỏi rồi tham gia vào cuộc vui vô độ này.

Đứng ở giữa hội trường, ánh mắt La Sương nhấp nháy liên tục, nàng đây suy nghĩ những gì đang diễn ra là thật hay một vở kịch tài tình được sắp đặt trước như thế. Nhưng dù thế nào thì việc giá trị miếng đồng nát không rõ lai lịch này được đẩy lên với con số thiên cổ chưa từng có như hiện tại cũng khiến người chủ trì đấu giá như cô hết sức hài lòng. Tuy trong lòng suy nghĩ nhiều thứ, nàng vẫn lạnh lùng không biểu lộ gì ra ngoài, trừ ánh mắt nhìn về phía phòng Nguyên Hạo hiện ra một tia tiểu ý nhàn nhạt.

Trở lại diễn biến cuộc đấu giá, người đang ra giá hăng hái nhất bây giờ lại là lão già Vũ Chiến. Sau khi phân tích tình hình và suy đoán, lão đã cho rằng miếng đồng này nhất định ẩn giấu một bí mật kinh người. Do đó lão quyết tâm phải đoạt được vật phẩm này để nghiên cứu, không thì dùng nó để bán lại, hoặc dùng làm quà tặng lôi kéo một trong hai thế lực tông môn hai sao kia về phía mình. Tin tưởng vào kế hoạch hoàn mỹ của mình, Vũ Chiến đã không ngừng cùng ba người kia thay nhau báo giá. Đến khi lão nghiêng rằng đây giá lên đến một ức linh thạch thì các đối thủ bỗng nhiên im lặng một cách bất thường. Lúc này, tiếng nói đầy đạo đức giả của

Nguyên Hạo vang lên khiến lão cảm thấy mọi chuyện hết sức không ổn.

- Khụ khụ, lão cầu Vũ Chiến người tài lực thật là mạnh mẽ nha. Thôi thì ca ca đây chấp tay cam bái hạ phong, nhường lại món đồ yêu thích cho lão. Haiz, thật là bi phẫn quá đi mà.

Cả hội trường ngay lập tức trở mắt, há miệng ra to hết cỡ nhìn về phòng của tên thiếu niên vừa mới lên tiếng. Trong mắt mọi người đều mù mịt khó hiểu, không phải vừa rồi gã này rất hùng hổ sỗ vả, thách thức đối phương đó sao. Thế mà bây giờ hẳn lại nhẹ nhàng bỏ cuộc như vậy, đây không phải là cố ý chơi người khác chứ còn gì nữa.

- Phong Bạo ta cũng không không thể so bì với đại trưởng lão ngài được, nên đành chúc mừng ngài giành được bảo vật vậy, khà khà.

- Thanh Hiên lực bất tòng tâm, đã cố gắng hết sức, ta cũng đành từ bỏ tranh giành, nhường lại cho Vũ lão đây a.

Gần như ngay sau khi Nguyên Hạo tuyên bố từ bỏ đấu giá thì hai vị trưởng môn cũng bày tỏ thái độ buông súng đầu hàng, hai tay dâng vật phẩm cho Vũ Chiến. Điều này khiến gần như tất cả những ai đang hiện diện trong buổi đấu giá suýt tí hôn mê vì kinh ngạc. Bọn ta không phải nằm mơ chứ, hai vị bá chủ một cõi như Phong Bạo và Thanh Hiên cũng tự dưng bỏ cuộc sao? Nhìn bọn họ nói tiếc nuối nhưng sao chúng ta thấy giọng điệu họ lại chẳng buồn bã gì hết thế kia.

- Quá thú vị rồi hi hi

Ngay cả mỹ nữ lạnh lùng như La Sương cũng phải xoay đi che miệng mỉm cười, màn hý kịch này đúng là thiên cổ mới gặp lần đầu nha. Hai vị Nguyên Anh kỳ cường giả cùng với một thiếu niên hợp sức diễn tuồng để lừa gạt một vị trưởng lão địa vị cao nhất ở Vạn Dược Cốc. Nói ra chắc chẳng mấy ai có thể tin đây là sự thật, nếu chính nàng không phải từng trải quá nhiều này thì chắc La Sương cũng không dám tin tưởng nữa là.

Thì ra lúc đang bị Vũ Chiến chèn ép, Nguyên Hạo đã lập mưu lấy lão làm vật tế

thần đầu tiên. Hãn đã nhờ hai vị sư phụ của mình liên lạc trao đổi với chưởng môn Hóa Dao Môn và Bách Xà Tông. Ngoài việc kể về tình hình rối loạn, đại trưởng lão lộng quyền ra, hai vị sư phụ theo chỉ dẫn của hãn còn hứa hẹn những lợi ích vô cùng béo bở dành cho hai tông môn. Điều kiện chỉ cần hai tông môn nhúng tay vào Vạn Dược Cốc để phá vỡ thế cục thống trị của thế lực đại trưởng lão.

Mục tiêu của Nguyên Hạo chính là càng loạn càng tốt, loạn cực chính là cơ hội quật khởi của hãn. Hãn tin rằng bất cứ thế lực nào cũng thêm nhỏ dãi Vạn Dược Cốc. Đùa sao! Luyện dược sư thì thế lực nào không cầu đến cơ chứ. Cái hai tông môn này thiếu chính là lý do để có thể đường đường tiến vào, và Nguyên Hạo đã cấp cho họ cái lý do đáng giá liên thành đó.

Đau đớn nhất hiện tại chính là Vũ Chiến đại trưởng lão, uy chấn bát phương, cố thụ của Vạn Dược Cốc, luyện dược sư cấp bốn đỉnh phong cao quý. Sống đến ngàn này tuổi, nếu lão không hiểu mình vừa bị ăn một vố đau thì thà lấy đầu đập vô đầu hủ chết đi cho rồi. Nhìn lão lúc này trông như già thêm cả trăm tuổi, cơ mặt co giật liên tục, hai tay xiết chặt run rẩy, ánh mắt oán độc. Lấy hết sức ổn định tinh thần lại, lão nghiêng răng nghiêng lợi thì thào:

- Các người giỏi lắm, Vũ Chiến ta lâu nay không xuất hiện thì các người cho rằng ta là quả hồng mềm muốn nắn, muốn bóp thế nào thì làm. Tên tiểu tử hỗn đản kia, lão phu thề không tận tay xé người ra làm trăm mảnh, ta thề không làm người.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Minh Hoàng Tông Ra Tay

Ngậm ngùi oán hận đưa ra một ước linh thạch để lấy về miếng đồng nát, Vũ Chiến như nhỏ từng giọt máu trong lòng. Cả một đời kiêu hùng của lão không ngờ cũng có ngày bị chơi một cú đau như thế này. Lão rất gian xảo thế nhưng đối thủ của lão lại không phải kẻ tầm thường. Nếu như lão chỉ tính trước một bước thì Nguyên Hạo đã lên kế hoạch cho cả một cái bẫy hoành tráng làm rung chuyển cả tương lai Vạn Dực Cốc. Trong kế hoạch đó, Vũ Chiến lão chỉ là một con cờ mở màn cho một vở kịch huy hoàng và tàn khốc mà thôi.

- Hừ, chẳng biết là phúc hay họa nữa. Tiểu tử người thật quá điên rồi rồi.

Trúc lão thở một hơi dài nhìn tên đệ tử đang ung dung ăn linh quả, lưỡi nhác nằm dài trên ghế. Trong vô thức, lão và Vương Quan đã xem hẳn làm chủ đạo trong mọi mưu tính. Có thể nói Nguyên Hạo không thích nổi bật nhưng bản lĩnh của hẳn lại vô hình kéo tất cả những người xung quanh lại, trợ giúp hẳn hoàn thành các mục tiêu của mình.

- Là phúc thì hà tất phải phiền muộn, là họa thì tránh sao khỏi. Sự phụ người đừng lo lắng quá, mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Trời muốn diệt ta thì chúng ta cũng phải ngông một lần để không uổng kiếp này. Nguyên Hạo con thích nhất là lấy mệnh mình ra cá cược, trên đời này không có thành công nào không đánh đổi cả.

Trầm ngâm trước những lời lẽ hùng hồn của Nguyên Hạo, cuối cùng hai vị sư phụ già cũng đành lắc đầu nhẹ rồi ngồi xuống quan sát buổi đấu giá. Thấy vậy, hẳn mỉm cười đầy ý vị rồi ánh mắt có phần ngưng trọng nhìn về phía phòng khách quý của Minh Hoàng Tông. Có thể nói trong bao nhiêu tính toán của mình thì việc làm hẳn cảm thấy bất an nhất chính là đám người này. Dù nhiều sự việc diễn ra như thế nhưng bọn người này vẫn im hơi lặng tiếng như thế quả là không bình thường tí nào.

- Xem ra mục đích thật sự của bọn này rất quan trọng nên chúng phải thu mình tránh không va chạm với các thế lực khác. Hừ, để ta xem các người thật sự là thần thánh hay ma quỷ phương nào.

Vươn vai đứng dậy khỏi băng ghế dài, Nguyên Hạo lặng lẽ cùng hai vị sư phụ rời khỏi phòng khách đi về hướng của Bách Xà Tông theo kế hoạch mà hẳn đã bàn thảo từ trước. Không biết họ đã làm gì bên trong, nhưng sau đó tầm mười phút ba người lại nhanh chóng bước ra và trở lại phòng của mình. Lúc này đấu giá hội đã trải qua hơn một nửa thời gian, các vật phẩm cao cấp xuất hiện càng lúc càng nhiều.

- Vật phẩm tiếp theo là một quả trứng vô cùng kỳ lạ, chúng ta đã nghiên cứu nhưng không biết nó thuộc về loài yêu thú nào. Tuy nhiên theo uy áp nó tỏa ra thì có thể khẳng định thực lực con yêu thú này không hề yếu, thậm chí có thể là yêu thú cấp bốn. Vì vậy, chúng tôi ra giá khởi điểm cho quả trứng này là một trăm năm mươi vạn linh thạch, mỗi lần ra giá không dưới mười vạn, xin mời bắt đầu đấu giá.

Giá quả trứng khởi đầu khá cao, nhưng độ hấp dẫn của nó còn dữ dội hơn nhiều. Yêu thú cấp bốn tương đương với Nguyên Anh cường giả, thậm chí còn mạnh hơn. Nếu một tông môn có thêm một vị Nguyên Anh tọa trấn thì ý nghĩa của nó lớn lao đến mức nào cơ chứ? Tuyệt đối là nâng tầm tông môn lên một khoảng lớn, do vậy các tông phái đều đổ mắt tranh giành với nhau.

Sau khi giá của quả trứng được đẩy lên đến đến hai mươi ngàn vạn, các thế lực bá chủ mới bắt đầu nhảy vào tranh giành. Mọi người cứ tưởng đây chỉ là cuộc đấu tay đôi tiếp tục giữa hai vị chưởng môn chính tà thì bất ngờ Hạ Chấn Thiên lần đầu tiên lên tiếng ra giá:

- Haha, Minh Hoàng Tông của bọn ta này giờ ngồi xem hai vị chưởng môn đây tranh tài cũng thấy buồn chán. Vậy lần này mạn phép xin tham gia một chút để phần đấu giá thêm thú vị.

- Chấn Thiên huynh quá khách khí rồi, ai có khả năng thì người đó giành được vật phẩm thôi. Vì thế, Phong Bạo này sẽ không vì thế mà nương tay đâu hắc hắc.

Gã chưởng môn của Hóa Dao Môn thoải mái cười nói đáp lại, việc Minh Hoàng

Tông tham gia đấu giá quả trứng này đối với hắn cũng không có gì kỳ lạ. Bởi lẽ yêu thú cấp bốn chính là tồn tại ngang với người đứng đầu tông môn hai sao như bọn chúng, dù phải tổn hao tài lực một chút thì bọn họ cũng phải thử thời vận mới được. Riêng Thanh Hiên của Bách Xà Tông thì ánh mắt lập lòe, hàng lông mày lá liễu nhíu lại suy tư.

- Chưởng môn, chúng ta sẽ hành động theo kế hoạch của tiểu tử kia sao? Dù là đệ tử của hai gã trưởng lão Vạn Dược Cốc thì bản thân hắn cũng chỉ là một tên thiếu niên ngưng Khí kỳ miệng còn hôi sữa. Liệu chúng ta có thể tin được chuyện hắn kể lúc này không?

- Ta tự có chủ trương, đại trưởng lão cứ yên tâm.

Một vị mỹ nữ nhan sắc sắc sảo bước đến bên cạnh hỏi chuyện với Thanh Hiên nhưng nàng chỉ lắc đầu nhẹ nhàng từ chối cho ý kiến. Trong đầu nàng hiện tại đang hiện lên hình ảnh của tên thiếu niên cao gầy, ánh mắt trong vắt, thần thái tự tin vô cùng đặc biệt. Cái khí chất đó không phải bá đạo theo kiểu quân lâm thiên hạ, hay tàn ác lãnh khốc mà đó là hiện thân của trí tuệ, lí trí và cả sự ngạo nghễ tự tôn của chính mình.

Thanh Hiên từng được biết bao cường giả từ thiên tài trẻ tuổi đến những tên đã già dặn thành danh nhưng bản thân nàng lại chẳng có chút hứng thú gì với bọn họ cả. Xà mị thuật mà tông môn các nàng tu luyện khiến cho bọn họ giữ được vẻ đẹp và thanh xuân nhưng đồng thời cũng khiến họ trở nên lãnh đạm vô tình. Từ lâu rồi nàng không hề nổi lên cảm giác tò mò với bất kỳ ai đó, thế mà hôm nay một tên tiểu tử còn trẻ măng lại khiến nàng phải dụng tâm suy ngẫm không ít về hắn.

- Tên tiểu tử thú vị giả thần giả quỷ, ta cũng muốn xem người thật sự tài trí đến cỡ nào. Dù sao thì ta cũng đang buồn chán, muốn quậy tung mọi thứ lên cho vui hì hì.

Đã có quyết định của mình, nàng không còn phải bận tâm thêm nữa. Nàng chỉ đang nhớ đến nụ cười tiêu dao, bất cần của hắn khi uống cạn chén rượu trước khi rời đi. Khi nàng hỏi tại sao hắn lấy đầu ra niềm tin mà có thể vững chãi như vậy trước biết bao cường giả, hắn chỉ dùng cặp mắt híp nhìn nàng như quan sát một con

nai nhỏ rồi cười như không quay đi và nói:

"Bạc trí như vách đá

Gió cuồng nộ chẳng lay

Lời tán dương phi bóngKhông xao gợn đôi mày."

Nở một nụ cười nhẹ nhàng như cơn gió mát, Thanh Hiên rũ xuống hình ảnh suy tư này giờ. Nàng bắt đầu dặn dò phân phối thuộc hạ những bước cần làm tiếp theo và tiếp tục theo dõi diễn biến của việc đấu giá. Đến thời điểm này, cuộc tranh giành quả trứng không rõ lai lịch kia đã đến đỉnh điểm khi Minh Hoàng Tông liên tục tăng giá bất chấp Hóa Đạo Môn bám đuổi như thế nào.

- Ta ra giá một ức, nếu Chấn Thiên huynh có thể trả cao hơn thì Phong Bạo này xin nhường cho ngài.

Vì phải để dành tài lực cho vật phẩm quan trọng hơn nên tên chường môn của Hóa Đạo Môn đành ngậm ngùi nhường món đồ may rủi kia cho đối phương. Cứ tưởng đã đạt được mục đích của mình, Hạ Chấn Thiên như nở hoa trong lòng nhưng niềm vui của gã liền sớm bị đập tan.

- Hì hì Phong chường môn đã bỏ cuộc thì để tiểu nữ tiếp Hạ chường môn vậy, tiểu nữ trả giá hai ức linh thạch.

Tiếng nói ngọt ngào như sơn ca của Thanh Hiên cất lên khiến cho toàn hội trường rúng động. Một hơi tăng lên gấp đôi giá tiền, đây căn bản là trắng trợn tát vào mặt đối thủ đấu giá của mình. Lúc này, giọng nói của Hạ Chấn Thiên trở nên âm trầm hơn rất nhiều, gã không hiểu vì sao vị tiên tử của Bách Xà Tông kia lại mạnh tay cạnh tranh quả trứng với mình như vậy. Gã rất minh bạch, trừ người trong tổ chức của phe mình ra thì không ai có thể biết nguồn gốc của quả trứng này.

- Hừ, tiên tử đùa hơi quá tay đấy, ta không nghĩ Bạch Xà tông dư giả đến mức một hơi tăng thêm một ức linh thạch như vậy.

- Hì hì đúng là tông môn của tiểu nữ không giàu có gì cả, nhưng quả trứng này

nhất định phải đạt được. Nếu Hạ chương môn không e ngại thì cứ theo tiêu nữ.

Vẫn với giọng điệu nhẹ nhàng đáng yêu, Thanh Hiên khiến cho người nghe có cảm giác nàng chỉ đang vui đùa mà thôi. Có điều những ai biết về cô nàng này lại không nghĩ vậy, do đó sắc mặt của Hạ Chấn Thiên trở nên vô cùng khó coi. Hẳn là mờ cảm nhận được mọi chuyện không dễ dàng như dự tính ban đầu nữa, thế nhưng đã phóng lao thì phải theo lao thôi.

- Thôi được, nếu Thanh Hiên chương môn đã muốn thì Hạ Chấn Thiên này sẽ chơi đến cùng. Ta ra giá ba ức linh thạch.

- Năm ức.

Ngay khi tên chương môn của Minh Hoàng Tông vừa nói cứng thì Thanh Hiên lại một lần nữa ra đẩy giá lên cực cao, cứ như tát thẳng vào mặt đối thủ. Lúc này, Hạ Chấn Thiên hoàn toàn bất loạn, gã không hiểu một nhiệm vụ tưởng như không có một trở ngại nào thì giờ đang gặp một quả núi lớn chặn đường. Đã lỡ khiến một kẻ chú ý rồi thì Hạ Chấn Thiên cũng không e ngại gì nữa, hẳn thay đổi giọng của mình thành âm lãnh ra giá:

- Bảy ức

- Mười ức

- Mười lăm ức

- Hai mươi ức

Cả hai vị chương môn đều không nhiều lời mà tăng giá quả trứng lên đến chóng mặt. Điều này khiến cho mọi người chứng kiến không khỏi đổ mồ hôi thầm liên tưởng đến giá trị thật sự của vật phẩm này.

- Ta dám cá đây là quả trứng của yêu thú cấp năm, nếu không thì tại sao hai vị Nguyên Anh cường giả phải đấu với nhau cứ như tán gia bại sản luôn vậy.

- Không, đây mười phần là trứng của yêu vương, tồn tại trong truyền thuyết.

Tông môn nào giành được nó sẽ trở thành bá chủ cả đông đại lục này.

Lời bàn tán càng lúc càng nhiều, càng chân thực đến mức có người còn tiên đoán chủng loại của yêu thú nữa chứ. Phong Bạo cũng tỏ ra nghi hoặc, nếu thật sự đây là trứng yêu thú cấp năm thì Hoàng Long thương hội không thể đem ra bán rẻ như thế. Nhưng mà không phải như thế thì vì lý do gì hai người kia phải tranh giành nhau sống chết như vậy. Trong lúc mọi người đang mờ mịt không rõ ràng nguyên do thì Thanh Hiên tiên tử đang tập trung mọi người trong phòng lại, sắc mặt tươi cười nhưng pha thêm phần ngưng trọng.

- Hì hì, xem ra những gì tên nhóc kia nói đều là sự thật, đám người Minh Hoàng Tông lần này đến đấu giá hội là vì quả trứng này. Nếu vậy thì ta càng không thể để nó lọt vào tay bọn chúng được.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Tình Thế Bất Ổn

Việc quả trứng được đấu giá lên đến hai mươi ức linh thạch thật sự là ngoài ý muốn của rất nhiều người. Số tài phú này bỏ ra đủ để khiến một tông môn hai sao lao đao suy sụp, thậm chí không thể gượng dậy nổi trong một thời gian dài. Đến thời điểm này, bản lĩnh của đầu não hai môn phái đã được phát họa khá rõ nét và chân thực. Nếu như Thanh Hiên quyết đoán và tinh táo biết bao nhiêu thì Hạ Chấn Thiên lại đang mất bình tĩnh và vội vàng lúng túng bấy nhiêu.

Thật ra không phải vị trưởng môn của Bách Xà Tông tài phú dư giả gì mà vì nàng tin tưởng vào trực giác phán đoán của mình cũng như tín vật mà Nguyên Hạo đưa ra trong lúc đối thoại với mình. Có lẽ đối với nhiều môn phái, một cái lệnh bài không thể hiện quá nhiều điều nhưng với liên minh thánh vực thì lệnh bài của Dạ Xoa chính là đại biểu cho sự bảo lãnh tuyệt đối nhất. Vì vậy khi Nguyên Hạo vừa đưa ra cái lệnh bài màu đen bóng không biết làm từ chất liệu gì, bên trên có khắc chữ Thiết đặc thù thì Thanh Hiên liền giật mình thay đổi thái độ ngay.

Tuy nàng không tin tưởng lắm về câu chuyện của tiểu tử kia giới thiệu mối quan hệ giữa hắn và Thiết Tử nhưng chắc chắn một điều Dạ Xoa không bao giờ đưa lệnh bài của mình cho một kẻ tầm thường. Lúc đầu, nàng còn hơi lo lắng, mang theo một chút nghi ngờ nhưng khi Dạ Chấn Thiên thật sự nhảy vào tranh giành vật phẩm quyết liệt thì mọi chuyện đã được đưa ra ánh sáng. Có điều, nàng cũng không hiểu quả trứng kia có gì mà lão già trưởng môn Minh Hoàng Tông phải có cho bằng được, thậm chí lão còn thể hiện ra sự thất thố của mình nữa.

Cảm xúc và suy nghĩ của mọi người trong đấu giá hội hiện tại đều hết sức phức tạp, mà kẻ chủ mưu gây ra sóng gió này không ai khác hơn là Nguyên Hạo. Lúc này hắn đang phải giải thích mọi chuyện cho hai vị sư tôn về thân phận của mình.

- Hừ, tiểu tử thối, mau nói xem tại sao ngươi lại có lệnh bài của Dạ Xoa trong

người há? Ta nhớ người bảo mình là đệ tử mới được thu nhận của Nguyệt lão gì đó cơ mà, xem ra ta và Trúc Du đang trở thành trò hề trong chuyện này thì phải.

Vương lão đang trừng mắt nhìn tên đồ đệ "ngoan" của mình, lúc đầu lão cứ nghĩ hẳn có cách gì để thuyết phục vị trưởng môn kia để thực hiện kế hoạch của mình. Vạn lần lão không ngờ được là hẳn lại trưng ra cái lệnh bài của Dạ Xoa khét tiếng trong giới ma đạo. Mặc dù rất tức giận vì cho rằng có thể mình đã bị lừa gạt nhưng lão vẫn nhẫn nại cho đối phương một cơ hội giải thích.

- Haiz, hai vị sư phụ hãy nghe đệ tử giải thích một chút sẽ hiểu ra ngay thôi. Thật ra ngoài cách dùng đến cái lệnh bài đó đệ tử cũng không biết làm sao có thể khiến vị Thanh Hiên tiên tử kia tin tưởng để lắng nghe kế hoạch của chúng ta nữa.

Sau đó Nguyên Hạo liền văn tắt kể lại quá trình hăn gặp gỡ Thiết Tử và gặp sự cố lưu lạc đến nơi này. Hiểu ra được mọi chuyện, thái độ của hai vị lão sư mới hòa hoãn trở lại. Vương lão ho nhẹ vài tiếng rồi mỉm cười hòa ái nói:

- Con cũng đừng buồn sư phụ, bọn ta cũng là nhất thời kích động mà thôi. Do tình thế hiện tại của chúng ta ở Vạn Dược Cốc rất bất lợi nên bọn ta không muốn nỗ lực ẩn nhẫn bấy lâu nay phút chốc hóa thành mây khói.

- Con hiểu mà, hai vị sư phụ không cảm thấy có lỗi với con.

Nguyên Hạo sáng khoái cười chân thành xua xua tay. Thấy không khí đã vui vẻ trở lại, Trúc lão mới lên tiếng hỏi chuyện:

- Được rồi, vấn đề của con coi như xong. Bây giờ bọn ta muốn biết tại sao con lại yêu cầu Thanh Hiên tiên tử hợp tác đẩy giá quả trứng kia lên để khiêu khích Minh Hoàng Tông. Việc này liên quan gì đến chuyện giải cứu thiếu chủ và phá vỡ thế cục hiện tại của Vạn Dược Cốc chứ?

- Đúng vậy, trước đó con đã nói hai vị sư phụ hứa hẹn khá nhiều lợi ích cũng như mô tả tình hình rối ren của Vạn Dược Cốc để hai tông môn chính tà bắt đầu động lòng mà nhảy vào. Dưới sự tác động của họ chắc chắn tên đại trưởng lão kia phải lao công khổ trí để giải quyết, như thế chúng ta sẽ có thêm thời gian và không

gian để mưu tính tiếp theo. Còn việc con bàn bạc riêng với Thanh Hiên tiên tử của Bách Xà Tông là chuyện riêng của đệ tử, nó xuất phát từ dự cảm của bản thân con mà thôi. Cái tên mặc áo khoác che kín diện mạo đi theo Hạ Chấn Thiên từ lúc đầu gặp đã tạo cho con một cảm giác rất khó chịu, giống như con đã từng gặp hẳn ở đâu rồi. Cái cảm giác này con không giải thích rõ ràng được, nhưng nó rất mãnh liệt. Vì vậy, con mới cả gan nghĩ đến việc nhờ vả đến Thanh Hiên tiên tử của Bách Xà Tông hỗ trợ kiểm tra xem sao.

Nguyên Hạo hai tay đan lại bắt đầu sắp xếp mọi việc trong đầu trình bày một lượt. Trúc lão nhíu mày lên tiếng chất vấn tiếp:

- Làm sao con biết Minh Hoàng Tông nhất định sẽ đấu giá cái trứng không rõ lai lịch đó, thậm chí là tranh giành một cách điên cuồng như thế?

Nghe sư phụ hỏi đến trọng điểm, ánh mắt Nguyên Hạo sáng lên, đôi môi nhếch lên cười nhẹ rồi từ tốn đáp:- Thật ra cũng không có gì là khó suy đoán cả, cả ba tông môn đến với đấu giá hội lần này với thành phần cao cấp nhất, gồm có chương môn và các trưởng lão. Do đó, ta có thể chắc chắn những vật phẩm ở lần đại hội này không hề tầm thường nên mới khiến những vị đầu lĩnh này phải đích thân xuất mã như thế. Sự hiện diện của họ cũng để tạo nên uy thế và cũng để hộ tống vật phẩm nếu đấu giá thành công. Từ đầu đến giờ, Minh Hoàng Tông không hề tham gia đấu giá bất kỳ vật phẩm nào cả, ta có thể suy đoán rằng họ không quan tâm đến chúng hoặc là họ đang tập trung dồn toàn lực cho thứ họ cần nhất. Cho nên, con chỉ nhờ Thanh Hiên tiên tử một khi thấy Minh Hoàng Tông ra giá thì hãy kích thích họ một tí xem mục đích của họ lần này là gì? Và khi cái trứng xuất hiện thì Hạ Chấn Thiên rút cuộc cũng đã ra tay.

- Con nói vậy, nghĩa là mục đích của bọn chúng từ đầu đến đây là vì cái trứng kia? Từ đầu ta và Vương lão cũng chú ý đến tên bịt mặt đó, thế nhưng hình như hẳn có bí thuật hay mang trong mình bảo vật nên bọn ta không thể nào nhìn thấu tu vi của gã.

Trúc lão nhay bén đoán ra mấu chốt của vấn đề, có điều do suốt buổi đấu giá hội lão không quá để tâm đến Minh Hoàng Tông mà thôi.

- Sư phụ nói hoàn toàn chính xác, có điều người có nghĩ đến một chuyện không? Vì sao tên kia phải che mặt? Nếu hẳn muốn ẩn giấu tránh chú ý thì nên đi một mình vào chứ không nên ở cùng chỗ với Hạ Chấn Thiên như vậy. Tiếp theo như lời của người thì tên đó đang che giấu tu vi, một kẻ đi chung với chưởng môn Minh Hoàng Tông che giấu thân phận lẫn tu vi, có đáng ngờ không? Cuối cùng là việc Minh Hoàng Tông tranh giành quả trứng chứ không phải vật phẩm áp trực. Theo con được biết, vật phẩm quý giá nhất đấu giá hội lần này là một vũ kỹ hoàng cấp thượng phẩm, tiếp cận huyền cấp, và một linh bảo hàng thất giá thật.

Ngưng một chút, Nguyên Hạo cảm giác hơi ớn lạnh, lúc đầu hẳn chỉ suy đoán và muốn thử đối phương một chút thôi. Không ngờ cuối cùng lại phát hiện ra sự thật có vẻ đáng ghê hơn hẳn tưởng tượng rất nhiều.

- Con cũng không biết Hạ Chấn Thiên sẽ lì lợm theo đấu giá đến mức mấy chục ức linh thạch như vậy. Lúc này con chỉ nói với Thanh Hiên tiên tử rằng Minh Hoàng Tông cần quả trứng này nên hãy thử đẩy giá lên. Không ngờ vị mỹ nữ chưởng môn kia lại bá đạo như vậy, một hơi đẩy giá tiền lên như điều gặp gió. Điều đó khiến cho tên Hạ Chấn Thiên kia bối rối, và buộc lòng phải cắn răng ra giá bám theo haha.

- Con có thấy kỳ quái không? Tại sao khi Thanh Hiên chưởng môn đẩy giá vật phẩm lên đến hai mươi ức thì phía Minh Hoàng Tông lại yên lặng đến như vậy?

Đến bây giờ, Vương lão mới lên tiếng, này giờ lão hoàn toàn bị sốc trước hàng loạt suy luận và kế hoạch táo bạo của đứa đệ tử của mình.

- Haha, chắc bọn chúng không còn linh thạch để đấu giá nữa rồi?

Cười lớn tiếng, Nguyên Hạo thâm ý nhìn về phía căn phòng khách quý của Minh Hoàng Tông rồi nhẹ giọng giải thích:

- Chuyện này cũng không có gì kỳ lạ cả. Bởi vì món đồ mà Hạ Chấn Thiên cần không phải vật phẩm áp trực quý giá vô song nên hẳn mang tâm lý chủ quan mà mang theo một số linh thạch vừa phải. Việc Thanh Hiên nhảy vào cạnh tranh là một biến cố mà cho dù suy nghĩ nát óc lão già kia cũng không hiểu tại sao đối phương

lại tranh giành với mình với giá trên trời như thế. Haha người tính không bằng trời tính. Có điều...

Giọng điệu của Nguyên hạo đột nhiên ngưng trọng hẳn lên. Sự việc diễn ra có phần ngoài dự đoán khiến cho hẳn cảm thấy sự việc sẽ còn đáng sợ hơn nữa. Một khi mục đích của Minh Hoàng Tông bị cướp đi thì thật khó đoán bọn chúng sẽ dùng thủ đoạn nào để đoạt lại.

- Có điều gì vậy Hạo nhi?

Cả hai vị sư phụ cũng cảm giác thái độ của đệ tử mình thay đổi nên vội lên tiếng hỏi.

- Có điều một khi con sói vồ hụt con mồi của mình thì nó sẽ nổi điên lên. Lúc đó thì không ai có thể kiểm soát được hành động của nó nữa, thậm chí nó có thể thực hiện những hành động điên rồ nhất để đạt được mục đích. Xem ra đến lúc này thì vở kịch không còn vui nữa rồi, sẽ có một hồi huyết vũ phong vân diễn ra cũng không chừng. Chúng ta cần phải tập trung cẩn trọng theo dõi diễn biến để có thể ra tay ứng phó đoạt tiên cơ khà khà.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Cuộc Chiến Đoạt Bảo

- Thật là khốn kiếp, nếu biết trước gặp phải cục đá cản đường này thì ta đã mang thêm linh thạch dự phòng theo rồi. Hiện tại, số linh thạch không đủ chúng ta phải làm sao bây giờ?

Trong phòng khách quý của mình, Hạ Chấn Thiên đang ôm đầu không biết phải làm thế nào. Lúc đầu lão dự trù cho dù có kẻ tranh giành thì cũng không đến nỗi kẻ sống ta chết thế này nên chỉ mang theo mười lăm ức linh thạch. Đối với một tông môn hai sao thì mười năm ức linh thạch đã là một lượng tài phú rất lớn rồi, với lại Minh Hoàng Tông cũng không phải giàu có dư giả hay có thể lực chống lưng như những liên minh chính tà kia. Hiện tại đối phương đã dám bỏ ra đến hai mươi ức linh thạch, xem chừng muốn dồn hẳn vào đường cùng. Lúc này, tên thần bí nhân đi cùng mới khô khốc thốt lên một chữ ngắn gọn:

- Cướp

Nghe câu trả lời của đối phương xong, Hạ Chấn Thiên cảm thấy lạnh cả sống lưng. Vị chưởng môn uy vũ của Minh Hoàng Tông tuy tàn ác bá đạo nhưng không có nghĩa là hẳn đầu nhét đạn hũ, không biết sợ chết là gì. Phải biết ở nơi này trừ cường giả do Hoàng Long thương hội tọa trấn còn có trường môn các môn phái khác cùng với các cao thủ Vạn Dược Cốc nữa. Một mình lao ra vậy có khác nào là một mình chiến với tất cả cao thủ ở đâu đâu chứ. Thế nhưng phía sau lưng hẳn là thế lực kia, Hạ Chấn Thiên đã bước lên con đường không thể quay đầu rồi.

- Được rồi, có gì ngài yểm hộ cho tôi nhé. Tất cả trường lão hãy sẵn sàng chiến đấu, mọi người hộ tống ta đoạt vật phẩm rồi nhanh chóng rút lui.

Trước khi đến đây, hẳn đã có chuẩn bị cho tình huống xấu nhất này, không ngờ bây giờ thật sự phải dùng đến nó. Hít một hơi thật sâu, hẳn liền móc từ nhẫn trữ vật

ra một viên Bạo Nguyên Đan, đan dược có tác dụng tăng tu vi lên một cảnh giới nhỏ nhưng phản hệ sau đó cũng không nhẹ nhàng gì. Hai mắt đỏ lên, Hạ Chấn Thiên liêu mạng nuốt viên đan dược vào rồi bắt đầu vận công để hấp thu dược tính.

Phía dưới hội trường, La Sương cảm giác có gì đó không đúng. Nàng đã nhắc lại hai lần cho Minh Hoàng Tông về việc có ra giá tiếp tục hay không nhưng không hề có dấu hiệu trả lời. Đúng lúc nàng định phán định kết quả cuối cùng thì một tiếng nổ vang lên, căn phòng vỡ tung thành nhiều mảnh và hàng loạt đốm sáng nhanh như thiểm điện lao xuống.

- Hộ vệ đâu, mau chặn bọn chúng lại.

Hoàn toàn bình tĩnh ứng phó tình huống đột biến xảy ra, La Sương lấy ra một đôi song câu màu lục, ánh mắt lạnh lẽo, khí thế Nguyên Anh cường giả bùng lên dữ dội như cuồng phong bão táp. Ngay sau tiếng quát của nàng, hàng loạt hộ vệ với tu vi Kim Đan, Trúc Cơ xuất hiện, phối hợp với nhau tạo thành trận thế bao vây kín kẽ đối chiến với kẻ địch.

- Cút hết cho ta

Hạ Chấn Thiên như một cơn lốc xoáy cuốn phăng bất kỳ ai cản đường hắn. Chủ tu công pháp luyện thể đặc thù, toàn thân của gã giống như một người sắt thật thụ với lớp da chuyển sang màu tím đen căng cứng. Chưa đầy vài hơi thở, gã đã đối chiến với La Sương. Trước sức mạnh và tốc độ vũ bão của đối thủ, vị chưởng quân Hoàng Long thương hội chống đỡ hết sức nhẹ nhàng giống như điệu vũ của một loài chim vậy.

- Hừ, dùng đan dược để tăng tu vi lên Nguyên Anh hậu kỳ sao? Khí lực thì có nhưng cảnh giới thật sự không đúng thì cũng chỉ là lớp vỏ ngoài mà thôi. Dám ở ngay đầu giá hội của bọn ta làm loạn, ngươi thật sự không để ta và các thế lực khác trong mắt sao?

- Đừng nhiều lời, mau đưa quả trứng đó ra. Bọn ta có được nó sẽ lập tức rời đi ngay, còn tổn thất sẽ đền bù cho quý thương hội sau.

Mặc dù không ngừng tung ra những chiêu thức thâm độc nhưng ngoài miệng Hạ Chấn Thiên vẫn không ngừng giả vờ đe dọa lẫn thuyết phục hòng đạt được mục đích của mình. Trước hành động của gã, La Sương không hề đáp lại lời nào mà toàn lực ứng chiến, không hề cho tên chường môn này có kẻ hở để bức ra. Nàng thừa biết những kẻ dùng đan dược tăng thực lực chỉ có thể duy trì trong thời gian ngắn và sau đó sẽ chịu phản ứng phụ cực kỳ thâm hiểm. Do đó nàng chỉ cần khống chế kẻ địch và chờ đợi hãn suy yếu đi mà thôi.

- Chúng ta có nên ra tay phụ giúp La Sương chường quân không Thanh Hiên tiên tử?

Phong Bạo cùng thủ hạ lẳng không đứng nhìn trận chiến phía dưới rồi nhàn nhạt quay sang phía Bách Xà Tông hỏi. Nghe vậy, Thanh Hiên nhìn gã một cách thâm ý rồi cười nhẹ đáp:

- Ta nghĩ tên Hạ Chấn Thiên này bị bức thiết phải giành cái trứng kia đến điên rồi. Tất nhiên là Bách Xà Tông chúng ta sẽ không thể để hãn toại nguyện được, tốt nhất nhân cơ hội này thủ tiêu luôn Minh Hoàng Tông là tốt nhất. Phong Bạo trưởng môn thấy thế nào?

- Có ý tứ, rất hợp với suy nghĩ của Phong mỗ. Bọn Minh Hoàng Tông này không đứng về chính hay tà, tốt nhất nên bị dẹp bỏ cho trống chỗ khả khả.

Cười thâm hiểm, Phong Bạo liền giơ tay ra hiệu cho các trưởng lão phe mình sẵn sàng gia nhập trận chiến. Đúng lúc này, một tiếng cười già nua vang lên:

- Haha, các vị chờ đã, chuyện xảy ra ở Vạn Dược Cốc thì phải để người của chúng ta xử lí. Không phiền hai vị trưởng môn nhọc lòng.

Đại trưởng lão Vũ Chiến thái độ hòa ái từ lúc nào đã xuất hiện ngay giữa hai tông môn, bên cạnh lão là gần hai mươi vị trưởng lão và chấp sự khác. Nhanh như cắt, bọn họ liền tiến lên bao vây lực lượng của hai tông môn lại. Mặc dù quân số không bằng nhưng số lượng Nguyên Anh kỳ cường giả vượt trội hoàn toàn nên thực lực của phe Vũ Chiến áp đảo hoàn toàn hai thế lực kia. Khác với Minh Hoàng Tông, hai tông môn còn lại đều có đến hai Nguyên Anh kỳ trong tông môn, nhưng

so với gần chục Nguyên Anh cường giả phe Vũ Chiến thì thật là chênh lệch không ít. Tuy tỏ ra khá khó hiểu trước hành động của lão nhưng hai vị trưởng môn hai phái vẫn tạm thời lệnh cho thuộc hạ ngừng lại. Thanh Hiên nhíu mày nhẹ giọng thắc mắc:

- Vì sao ngài không xuống dưới phụ giúp La Sương cô nương mà ở đây kìm hãm chúng tôi lại. Không lẽ ngài cùng với tên Hạ Chấn Thiên kia là đồng bọn?

- Haha, Thanh Hiên cô nương quá lời rồi. Chẳng qua lão phu thấy mọi chuyện dĩ hòa di quý, không nên tham gia vào để mọi thứ rối ren lên thôi. Hai vị không nghĩ như vậy sao?

Vẫn bình thản mỉm cười ấm áp trả lời, lão già Vũ Chiến ra bộ mặt đạo đức giả vô cùng đáng ghét. Tuy sự việc diễn ra ngoài ý muốn nhưng do bản tính cẩn thận nên lão đã huy động một nửa lực lượng của mình đến để phòng bị trước. Hiện tại thì sự cẩn thận của lão đã phát huy hiệu quả, dùng mười Nguyên Anh cường giả để áp chế cầm chân bốn vị đồng cấp của hai tông môn. Trách nhiệm của lão rõ ràng là hết sức dễ dàng, căn bản là dùng dao mổ trâu để giết gà thôi. Do đó lão vô cùng ung dung thong thả, thậm chí có phần dương dương đắc ý, ngạo nghễ nữa.

Lúc này phía dưới hội trường, trận đánh giữa Hoàng Long hộ vệ và Minh Hoàng Tông diễn ra khá căng thẳng, hai bên đều liều mạng ra đòn với nhau. Riêng trận chiến giữa những người đứng đầu thì La Sương hoàn toàn chiếm thượng phong. Dù vậy, nàng vẫn vô cùng cẩn trọng hóa giải các đòn hiểm ác của đối thủ. Có một điều nàng thấy khó hiểu là tuy nhìn Hạ Chấn Thiên tấn công điên cuồng nhưng có vẻ hắn vẫn chưa dùng đến sát chiêu liều mạng.

"Không lẽ hắn muốn cầm chân ta để đợi viện binh"

Nhanh chóng phán đoán tình huống vấn đề, La Sương cho thấy sự linh hoạt và nhạy cảm nguy hiểm của cô đến mức nào. Ngay khi cô nhận ra được sự bất thường thì một bóng đen như vũ bão từ phía sau lao đến.

- Hừ, cuối cùng cũng lộ mặt ra rồi.

Lấy ra một pháp bảo phòng vệ thượng phẩm hình chiếc lá, nàng liền ném về phía đối phương. Gần như ngay lập tức chiếc lá hóa to lên gấp ngàn lần, vô cùng đàn hồi, chắn ngang đường tiến của tên đánh lén kia. La Sương tính toán, tên kia muốn phá vỡ được pháp bảo của mình cũng cần phải tốn thời gian không ngắn nên cô lập tức dồn sức tấn công để sớm kết liễu Hạ Chấn Thiên. Thế nhưng ngoài ý muốn của cô, bóng đen kia chỉ phun ra một viên châu màu đen va chạm với pháp bảo chiếc lá thì lập tức vết nứt xuất hiện.

- Không thể nào.

- La Sương tiên tử, chết đi.

Thấy đối phương giật mình lộ ra sơ hở khi pháp bảo phòng ngự của mình bị phá vỡ, Hạ Chấn Thiên gầm lên một tiếng rồi đưa hai tay về phía trước. Toàn thân gã liền co thẳng ra như một con dao nhọn, đâm thẳng về phía La Sương.

- Thiên Kim thủ, hợp.

- Hà hà, đối thủ của người là ta, La chương môn.

Tưởng chừng như La Sương phải lưỡng đầu thọ địch, tình cảnh vô cùng nguy khốn thì ngay lúc này Trúc Du trưởng lão liền xuất hiện. Trong tay lão đang huy động một linh bảo hạ phẩm hình lô đỉnh va chạm trực diện với Hạ Chấn Thiên. Một tiếng nổ lớn khiến cho cả hội trường rung chuyển nổ ra, mặt đất cũng nứt toát nhiều chỗ.

- La Sương tiên tử, cô hãy tập trung đối phó với tên sau lưng đi. Gã Hạ Chấn Thiên này cứ để lão phu cầm chân hãm lại.

- Được, làm phiền Trúc trưởng lão rồi. La Sương sẽ cảm tạ sau.

Không chần chừ, La Sương xoay người lại ánh mắt băng lãnh tột độ nhìn pháp bảo chiếc lá của mình đang vỡ tan ra thành từng mảnh nhỏ. Cuối cùng, kẻ đánh lén cô lộ ra là một con quái vật gồm ghiếc to lớn, có đầu như sói, mang ba cái sừng, thân người thì lực lưỡng như dã nhân. Kinh dị nhất là nó lại có cặp chân như chân

quái đểu, móng dài và nhọn.

- Đồ yêu quái, đã như thế thì ta sẽ không nương tay nữa đâu.

Mặc kệ đối phương có là yêu thú hay quái vật viễn cổ kỳ dị gì, La Sương liền nghiến răng vận linh lực khiến hào quang toàn thân rực sáng lên dữ dội. Bộ song câu của cô dần chuyển sang màu tím, khí thế tăng lên bội phần.

- Thiên Hoa Thân Pháp

Hét lên bốn chữ, La Sương thuận di lao thẳng về đối thủ tấn công tới tấp. Thân ảnh của cô ẩn hiện vô số giống như cả ngàn cánh hoa rơi, nhẹ nhàng như vô cùng khó phán đoán.

- Mộc Linh Trận, mở.

Bấm pháp niệm, xung quanh tên quái vật mọc lên vô số dây leo, gai nhọn quần lấy khiến gã phải chống đỡ hết sức chật vật. Tạm thời thể thượng phong chủ động nghiêng về La Sương, nhưng sự cường hãn về nhục thể của con quái lại làm cho cô khó lòng tổn thương nặng nó được.

Đứng trên cao quan sát, khi thấy mọi chuyện xảy ra không thuận lợi như kế hoạch, Vũ Chiến xiết chặt năm đấm, cúi gắt ra lệnh:

- Các người hãy canh chừng hai đám người này. Ta sẽ xuống dưới giải quyết tên Trúc Du giả điên giả dại kia, rồi sẵn tiện xử lí con ả chường quản của Hoàng Long thương hội luôn.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Vạch Trần Gian Kế

- Vũ Chiến, lão già người thân là đại trưởng lão của Vạn Dược Cốc thế mà lại dám thông đồng với kẻ địch để đánh chiếm vật phẩm đầu giá. Vậy mà lão còn dám ở đây to mồm nói những lời giả dối đáng khinh bỉ như vậy nữa chứ.

Nghe thấy lời nói của đối phương, Thanh Hiên quát lớn chất vấn. Đối diện nàng, Phong Bạo cũng ánh mắt lập lòe, bất thiện nhìn về phía đám trưởng lão, chấp sự của Vạn Dược Cốc.

- Hừ, thì đã sao chứ? Các người cũng không phải người của Hoàng Long thương hội, cần gì phải vì bọn họ mà lo lắng. Ta thấy hay là hai tông môn các người hỗ trợ bọn ta xử lí luôn mấy kẻ chống đối rồi sau đó những vật phẩm đầu giá lần này ta sẽ chia đều cho hai người một phần. Hai vị chưởng môn thấy ý kiến này thế nào?

Dùng lời lẽ ngọt ngào, Vũ Chiến muốn hóa giải tạm thời rắc rối đến từ hai tông môn. Chỉ cần sau khi giải quyết xong La Sương thì bọn chúng sẽ tiện thể hợp lực xử lí luôn đám người này.

- Việc này thì... Làm sao ta biết các người có trở mặt hay không chứ?

Phong Bạo hơi có chút động tâm lên tiếng hỏi lại. Đối với gã việc La Sương và Hoàng Long thương hội có ra sao cũng chẳng việc gì ảnh hưởng đến gã cả. Mục tiêu lần này của Hoá Dao Môn đến đầu giá hội chính là những vật phẩm áp trực, nếu như có thể đạt được thì gã cũng không ngại ngần mà ra tay hỗ trợ bọn người Vũ Chiến.

Thấy thái độ của đối phương có hơi rung động, Vũ Chiến liền tỏ ra hào sảng phát tay cười nói:

- Phong Bạo huynh đệ cứ yên tâm Vũ Chiến ta lấy danh dự ra thề. Nhất định sẽ chia phần sòng phẳng cho hai vị, chỉ cần mọi người giúp bọn ta một tay.

Có một điều mà Vũ Chiến lão không nói ra chính là lão sẽ chia phần cho hai người nhưng cả hai còn sống để hưởng không lại là chuyện khác. Nghe được hứa hẹn của vị đại trưởng lão Vạn Dược Cốc, lại thấy tương quan lực lượng phe lão lạc quan hơn. Phong Bạo nhất thời đã ngầm muốn ngã bài đồng ý nhưng còn đưa mắt nhìn sang Thanh Hiên dò hỏi ý tứ. Dù sao hiện tại già và nàng ta đang trên cùng một chiếc thuyền, có gì vẫn cần liên thủ với nhau thì mới chống cự được thế lực của Vũ Chiến đang bao vây.

- Ta...

Thanh Hiên hơi do dự trong quyết định của mình. Nàng không giống như Phong Bạo, chỉ biết nhìn đến lợi ích trước mắt. Nhất là khi nàng vừa hỗ trợ thiếu niên kia vạch trần kế hoạch của Minh Hoàng Tông, mà lão già này lại là đồng bọn của Hạ Chấn Thiên nữa chứ. Nói không chừng sau khi giải quyết xong La Sương, nạn nhân tiếp theo chính là Bách Xà Tông nàng. Thế nhưng tình thế hiện tại nếu nàng không đồng ý rất có thể tên Phong Bạo sẽ bắt tay với Vũ Chiến tấn công lực lượng của nàng. Nhất thời, nàng không biết làm thế nào cả.

- Ta nói hai người các vị tại sao lại phải tin lời một tên thối tha như lão cầu Vũ Chiến này cơ chứ? Các người đã nhìn thấy hết bí mật của bọn chúng thì làm sao lũ khốn kiếp này để cho các vị an toàn rời khỏi được cơ chứ.

Một giọng nói đầy mỉa mai vang lên khiến cho sắc mặt Vũ Chiến trở nên hắc tuyến như lọ nôi. Còn Thanh Hiên thì tròn mắt ngạc nhiên, nàng không ngờ tên thiếu niên kia vẫn còn lưu lại, không màng nguy hiểm để lên tiếng giải tỏa cục diện cho nàng.

- Tiểu tử, ta cứ tưởng ngươi đã trốn mất, không ngờ còn dám vác mặt ra đây. Thiên đường rộng mở ngươi không đi, địa ngục không lối lại chui đầu vào. Vậy thì đứng trách ta, chết đi haha.

Cười gằn một tiếng, lão nhẹ nhàng vung tay tung một chưởng thẳng về phía

Nguyên Hạo đang đứng. Tuy uy lực một chưởng này lão chỉ hơi hợt ra tay nhưng dùng tu vi Nguyên Anh kỳ để hạ sát một con kiến Ngưng Khí là quá thừa thãi rồi. Tiếng gió rít gào và rồi một tiếng nổ chói tai vang lên, mặt đất nứt toát ra tạo thành một cái hố sâu cả thước.

- Hừ, Thanh Hiên tiên tử có ý gì đây? Tại sao lại nhúng tay vào chuyện của lão phu?

Ánh mắt của Vũ Chiến trở nên âm trầm nhìn sang người đứng đầu Bách Xà Tông, phía sau nàng là Nguyên Hạo vừa thoát khỏi cái chết trong gang tấc. Thế nhưng trong thần sắc của hắn lại không hề tỏ ra thất thần sợ hãi mà biểu hiện hết sức thong dong.

- Vũ trưởng lão hãy bình tĩnh. Tên nhóc này là hậu bối của một vị bằng hữu của ta nên ta không thể để hắn bị tổn thương gì được. Mong ngài có thể bỏ qua, không chấp nhất mấy tên tiểu bối này.

Không muốn gây lớn chuyện nên Thanh Hiên tỏ ra khá nhã nhặn đáp lời. Điều này khiến Vũ Chiến hơi do dự, lão tuy rất không thuận mắt tên tiểu tử hỗn xược kia nhưng vị chưởng môn của Bách Xà Tông đã lên tiếng thì lão không thể hung hăng quá được. Dù gì thì đúng như lời vị Thanh Hiên tiên tử kia nói, lão đường đường là đại trưởng lão Vạn Dược Cốc, Nguyên Anh kỳ cường giả thì làm sao lại mất mặt đi so đo với một tên Ngưng Khí kỳ nhãi nhép được chứ. Làm vậy thật là mất thân phận quá! Nghĩ như thế lão bèn khoác tay nói:

- Nể tình Thanh Hiên tiên tử, lão phu sẽ tha cho tên tiểu tử này một mạng. Nhưng nếu hắn còn không biết thân biết phận thì lão sẽ không hạ thủ lưu tình nữa đâu.

- Nay, lão cầu, ai cần lão tha cho hả. Vừa rồi không có Thanh Hiên ra tay thì lão tử đã ra cám rồi, hạ thủ lưu tình chỗ nào cơ chứ. Lão bất tử, đừng có làm kỹ nữ còn muốn lập bàn thờ trình tiết chứ. Ta khinh!

Mọi chuyện vừa lắng xuống thì tiếng nói chanh chua không khoan nhượng của Nguyên Hạo lại vang lên. Lúc này, khuôn mặt của Vũ Chiến vừa đỏ vừa trắng, nhìn

hết sức tức cười. Rõ ràng tên tiểu tử kia đã chạm đến giới hạn thật sự của lão rồi. Đứng kế bên, khuôn mặt của Thanh Hiên co giật liên hồi, nàng không nghĩ cái tên thiếu niên này lại vừa điên vừa trêu như vậy. Vừa mới cứu hãn một mạng, hãn lại đâm đầu vào chỗ chết, thật là hết nói nổi.

- Haha, anh bạn trẻ này thật thú vị, Phong Bạo ta rất thích.

Cười lớn tiếng, tên chưởng môn của Hóa Đạo Môn tỏ ra hết sức hứng thú với Nguyên Hạo. Tuy gã bề ngoài khá lỗ mãng, thất phu nhưng lại là kẻ tinh tế, nhìn thấu nhiều việc. Chuyện gài bẫy lão già Vũ Chiến trong đấu giá hội đã khiến gã nhìn tên thiếu niên Ngưng Khí phía trước bằng ánh mắt khác.

- Hắc hắc cảm tạ Phong trưởng môn đã thường thức. Nguyên Hạo này có cái tật là thấy chuyện bất bình thì nhất định phải lên tiếng, nếu không ta sẽ cảm thấy rất áy náy khó chịu nha. Do đó khi nãy ta thấy hai vị chưởng môn bị tên lão cấu bĩ ối này dụ dỗ lừa gạt thì không nhịn được phải đứng ra can ngăn ngay.

- Câmmồm, người dám nói thêm một lời thì ta sẽ băm người ra làm vạn đoạn.

Vũ Chiến gầm lên như một con thú dữ, ánh mắt tràn tơ máu. Thấy lão có ý định động thủ, Thanh Hiên thở nhẹ một hơi rồi bước ra chặn trước Nguyên Hạo và lên tiếng:

- Vũ trưởng lão không nên khinh cử vọng động, nên nghe xem tên nhóc này nói gì rồi xử lí sau cũng được mà.

- Đúng thế, cho hãn một cơ hội giải thích cũng tốt, tránh giết nhầm người tốt khà khà.

Ngay cả Phong Bạo cũng lên tiếng, Vũ Chiến đành đứng yên tại chỗ, cặp mắt như lang sói nhìn chăm chăm vào Nguyên Hạo.

- Hắc hắc, ta không nói phét đâu. Lão già này không nói đến việc lộng quyền ở Vạn Dược Cốc, lão còn là tử địch của tất cả tu sĩ Lạc Thần đại lục chúng ta nữa.

Không hề để tâm đến biểu hiện của đối phương, Nguyên Hạo ngang nhiên chỉ

thăng vào lão phán tội.

- Đáng chết! Người có biết hậu quả của việc vu khống Nguyên Anh kỳ như ta là gì không?

Giọng nói của Vũ Chiến bỗng nhiên mang theo sát khí nặng nề, lão cảm thấy tên tiểu tử này càng nói sẽ càng bất lợi cho lão. Có điều, lão càng tỏ ra như vậy thì Nguyên Hạo càng đắc ý, thao thao bất tuyệt.

- Hừ, lão đang tức giận sao, hay là đang run sợ vì thấy ta biết được bí mật của lão hả? Mọi người có nhìn thấy con quái vật đang đánh nhau với La Sương của Hoàng Long thương hội ở dưới hội trường không? Chắc mọi người cũng đã biết đại trưởng lão Vũ Chiến cao quý của chúng ta là đồng bọn của nó rồi chứ hắc hắc. Vậy mạn phép hỏi Phong Bạo chưởng môn và Thanh Hiên tiên tử, hai người có biết lai lịch của con quái đó không?

Mím cười quỷ dị, Nguyên Hạo đặt ra câu hỏi khiến cho Phong Bạo và Thanh Hiên nhú mày. Còn riêng Vũ Chiến thì sắc mặt tái nhợt, đến hiện tại lão đã xác định tên thiếu niên này chắc chắn nắm rõ thân phận của tên sứ giả kia rồi. Nếu biết sớm thế thì lão sẽ bắt chấp Thanh Hiên mà đập chết tên tiểu tử này ngay, giờ thì e mọi việc đã muộn rồi.

- Haha, hai vị không biết cũng phải thôi. Bởi vì con quái đó chính là tàn dư của thể lực bí mật đã làm ảnh hưởng đến tồn vong của đại lục Lạc Thần một ngàn năm trước. Các vị đều nghe đến trận chiến kinh thiên bảo vệ Lạc Thần rồi chứ?

Từng bước dẫn dắt, Nguyên Hạo cuối cùng nói đến điểm mấu chốt của vấn đề.

- Ta có nghe sư phụ kể lại, trận chiến đó vô cùng khốc liệt, thôn thiên nguyệt ám. Cường giả của đại lục ngã xuống nhiều vô số kể, điều đó mới khiến cho tu chân giới hiện tại tiêu điều đến vậy. Những kẻ thuộc thể lực thần bí kia đều giống con người nhưng có thể hóa thành quái vật vô cùng kinh tởm và mạnh mẽ. Không lẽ...con quái vật này... Không thể nào, bọn chúng toàn bộ đã bị tiêu diệt sạch vào trận chiến đó rồi mà.

- Đúng rồi, ta cũng nghe kể lại nội dung như thế. Nhưng thực hư hình dáng của bọn quái vật nửa người nửa quái đó thì chưa được mục kích bao giờ cả

Cả Thanh Hiên và Phong Bạo đều công nhận là họ biết về sự kiện kia, nhưng họ lại không chắc chắn tên quái phía dưới có phải thuộc thể lực kia không. Chuyện này quá trọng đại không thể nào xác nhận bừa bãi được.

- Haha, mọi người cũng biết đó là chuyện của một ngàn năm trước. Tên nhóc này hiện tại bao nhiêu tuổi? Ta nghĩ ngay cả hai mươi tuổi hẳn cũng không đến thì làm sao mà biết được chuyện lúc đó cơ chứ. Mọi người đừng nghe tiểu tử này hồ ngôn loạn ngữ.

Tận dụng ngay cơ hội để phản kích, Vũ Chiến liền cười lớn lung lạc suy nghĩ của mọi người. Trước tình huống vậy, Nguyên Hạo vẫn ung dung cười nhạt, giống như xem những gì tên đại trưởng lão kia đang làm chỉ là trò trẻ con vậy. Đúng lúc này, một tiếng nói già nua vang lên khiến Vũ Chiến hết hoảng.

- Ta có thể làm chứng, bởi vì ta là người sống sót hiếm hoi sau trận chiến đó.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Kịch Chiến

- Sư phụ, người đến vừa kịp lúc đấy hắc hắc.

Nguyên Hạo cười ngoác miệng hưởng về vị lão bà tóc bà khuôn mặt lạnh tanh như sát thần vừa mới xuất hiện.

- Hừ, tiểu tử thối, người cứ chạy lung tung gây rối rồi lại bắt bà lão này đến dọn dẹp giúp à.

Nguyệt lão không chần chừ mà mắng cả một đoạn xối xả lên đầu tên đệ tử của mình khiến cho người xung quanh há hốc ra nhìn. Đúng là chỉ có sư phụ bá đạo như thế mới trị được tên tiểu quỷ này.

- Vị vừa mới xuất hiện có phải là Nguyệt Linh chường môn của Hắc Điều Môn không?

Thanh Hiên nhìn bà lão mỉm cười thân thiện rồi ôm quyền chào hỏi. Nguyệt lão nhàn nhạt nhìn qua cô nàng đang đứng kế tên đệ tử của mình rồi quay sang hắc hắc:

- Cô bé này không tệ, xinh đẹp lại tu vi cao, xứng đôi với đồ đệ cứng của ta. Cô ta là ý trung nhân con mới quen sao Hạo nhi?

Mãi cho đến bây giờ Nguyên Hạo mới biết được tông môn của mình tên gọi là gì. Hắc Điều Môn sao? Tên cũng đâu có gì ghê gớm mà phải giấu giếm đến thế chứ? Đang miên man suy nghĩ nên hần vô thức gật đầu ừ một tiếng khiến cho mọi người đều hít vào một hơi lạnh.

- Má, ta nghĩ tên nhóc này ăn gan cọp rồi, không ngờ hần không biết sống chết đến vậy. Dám tự nhận Thanh Hiên tiên tử là người yêu của mình nữa chứ.

Phong Bạo tuy hung hăng càn quấy nhưng cũng sợ cô nài nài chường môn Bách Xà Tông một phép. Giờ thấy tên thiếu niên Ngưng Khí kia bá đạo hơn cả mình thì chỉ biết gơ ngón tay cái lên cam bái hạ phong mà thôi.

Tội nghiệp nhất là Thanh Hiên, sống ngần ấy năm, nàng luôn vô cảm trước bao nhiêu lời ngọt ngào tán tỉnh, bất động thanh sắc trước mọi chiêu trò câu dẫn.. Thế mà hôm nay, gặp phải tình cảnh này, cô nàng chỉ biết đỏ mặt đứng đó, không biết phản bác thế nào cả

- Chường môn, người có sao không?

Mãi cho đến khi vị đại trưởng lão của Bách Xà Tông cảm thấy vị chường môn của mình có dấu hiệu không ổn nên bước lên hỏi thăm thì nàng mới giật mình tỉnh ra. Có điều tỉnh rồi thì nàng lại lắp bắp trả lời giống như cô con dâu lần đầu ra mắt mẹ chồng vậy.

- Ta...ta...hắn..không phải...mà là...

Cả đám mỹ nữ trưởng lão của Bách Xà Tông lẫn Phong Bạo đều sững sốt há mồm to hết cỡ trước cảnh tượng này. Đây là vị mỹ nữ cao cao tại thượng, lãnh ngạo với quần hùng thiên hạ sao? Là Nguyên Anh kỳ cường giả nổi tiếng sát phạt quyết đoán của ma đạo ư? Tại sao bọn ta quen biết nàng mấy trăm năm mà chưa từng gặp hình ảnh này vậy chứ? Quá ư là khủng khiếp rồi.

Khuôn mặt dờ khóc dờ cười, Nguyên Hạo mới biết mình mãi lo suy nghĩ mà lỡ lời gây họa mất rồi. Thế nhưng khi nhìn hình ảnh mặc cỡ của Thanh Hiên thì hắn lại ngẩn người ra.

"Trông nàng lúc này xinh đẹp hơn khi dùng mị thuật rất nhiều. Ta thích hình ảnh một cô nương thuần khiết như vậy, không tì vết, không giả dối, y như một đóa quỳnh hương thơm ngát, tựa như dạ minh châu không phủ bụi trần."

Nhìn tên đệ tử của mình rồi liếc sang cô nương bên cạnh, Nguyệt lão đảo mắt đã hiểu sơ sơ vấn đề rồi. Nói gì thì bà ta cũng sống cả ngàn năm, kinh nghiệm về mặt tình cảm khá phong phú nên chỉ cần quan sát sơ một chút là phán đoán được

thôi. Nhưng đây là chuyện tốt, làm sao bà có thể phá vỡ thế cục vi diệu này cơ chứ. Nguyệt Lão liền khoát tay ngăn Thanh Hiên đang lắp bắp lại rồi mỉm cười ôn hòa nói:

- Con cứ yên tâm, nếu Hạo nhi có ăn hiếp con thì cứ nói ta, ta nhất định sẽ cho tiểu tử này một bài học. Còn bây giờ chúng ta phải hợp lực lại tiêu diệt bọn bán thân cho quý dữ này. Các đời tiền nhân đã hi sinh để giành lấy sự sống cho cả Lạc Thần thì đời sau, dù chính phái hay tà phái đều có trách nhiệm phải bảo vệ cho được thành quả này. Vũ Chiến, người tội tày trời, còn không mau đầu hàng đi. Một lần nữa các thành viên của Bách Xà Tông và Hóa Dao Môn suyết tí té từ trên cao xuống mặt đất. Không ngờ tên đệ tử kia trơ trên trắng trợn nhận bậy bạ làm người yêu của người ta thì thôi đi, đến cả sư phụ của hắn cũng mặt dày không kém tí nào. Các người có bao giờ nghe Ngưng Khí kỳ ăn hiếp Nguyên Anh cường giả chưa? Cô ta chỉ cần phất tay nhẹ thôi là đệ tử của bà tan xương nát thịt rồi đó. Đúng là thầy nào trò nấy mà!

Mặc dù những gì xảy ra đã vượt qua xa nhận thức của mọi người ở đây nhưng bọn họ vẫn biết hiện tại không phải là lúc quan tâm chuyện đó. Việc bị vạch trần mọi việc của mình khiến cho sát ý của Vũ Chiến lên đến cực điểm, lão cùng đám thủ hạ của mình đang xiết chặt vòng vây lại chuẩn bị ra tay tấn công trước.

- Hừ, lộ mặt rồi bây giờ muốn giết người diệt khẩu sao? Xui cho người, những người còn sống sau trận chiến một ngàn năm đó không nhiều, nhưng ta lại là một trong số đó. Vị Thanh Hiên tiên tử này biết được thân phận của ta thì ta cũng không cần mất công giải thích nữa. Muốn chứng minh điều ta nói không khó, chỉ cần tóm tên quái vật ở dưới, mổ xác ra phân tích là biết ngay thôi. Thế nào, ta nói không sai chứ?

Nguyệt lão bắt đầu tán mát khí thế Nguyên Anh hậu kỳ của mình của mình ra dữ dội. Ngay cả Phong Bạo lẫn Thanh Hiên cũng nhanh chóng ra hiệu cho các trưởng lão bên mình chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu. Bọn họ cũng không phải kẻ ngốc, nếu những lời vị lão bà này là sự thật thì chắc chắn đám người Vũ Chiến này sẽ không tha cho họ rời đi mà phải giết hết người có mặt ở đấu giá hội này để che giấu sự việc này lại.

- Haha, nếu như các người đã hiểu ra mọi việc thì ta cũng không phải che giấu nữa. Đúng vậy, ta đang cố tình ngăn chặn các người hỗ trợ con ả La Sương kia. Chỉ cần mọi việc xong xuôi thì bọn ta sẽ hợp lực xử lí các người, bất quá mọi chuyện đã bại lộ thì ta đành phải tiễn các người đi sớm hơn vậy. Tất cả động thủ.

Vũ Chiến vừa ra lệnh thì lập tức hai mươi tên chấp sự lẫn trưởng lão đồng loạt ra tay. Nhất thời, pháp bảo, vũ kỹ được thi triển khiến cho tràng cảnh trở nên hết sức hỗn loạn. Do bên phía đối thủ có đến mười Nguyên Anh cường giả, tính cả Vũ Chiến, nên nhìn thực lực tổng thể là phe địch mạnh hơn. Có điều, trong đó có sáu vị trưởng lão phe địch vốn là luyện dược sư, nấu đan tăng tu vi và không giỏi chiến đấu, chỉ có bốn tên khách khanh trưởng lão là khả năng chiến đấu đáng gờm mà thôi. Bên phía Hóa Dao Môn và Bách Xà Tông, mỗi môn phái có hai vị Nguyên Anh cường giả, rất giỏi về chiến đấu. Nhờ vậy mà dù về nhân số phía bên phía Nguyệt lão thua thiệt nhưng vẫn mạnh mẽ kháng cự mà không hề bị đối thủ đánh tan được.

Trong khi chiến trận trên không trung cũng diễn ra thì phía dưới hội trường, Trúc Du trưởng lão đang chèn ép Hạ Chấn Thiên liên tục khiến gã phải chật vật lui lại. Đến lúc này, dược lực của Bạo Nguyên Đan đã hết, gã đang chịu tác dụng phụ phản hệ, không ngừng suy yếu. Cảm thấy không thể duy trì tình huống này thêm nữa, gã định xoay người đào thoát.

- Khốn kiếp thật, lần đầu tiên trong đời ta thấy luyện dược sư lại có khả năng chiến đấu đáng sợ đến vậy. Đã vậy lão già này lại có đến hai linh bảo cao cấp, làm sao ta có thể đánh bại được đây.

Hạ Chấn Thiên không cam lòng gào lên. Vốn hẳn cứ nghĩ luyện dược sư chỉ dành tâm tư cho luyện dược đạo, ngay cả tu vi cũng không phải do tu hành khổ cực mà đạt được nên căn bản là không thể đối chiến với tu sĩ cùng cấp. Thế mà nhận định đó lại hoàn toàn sai khi áp dụng trên người lão già đối diện này. Trừ cái lô đỉnh linh bảo kia thì lão già còn có thêm một cái linh bảo hình lưới vây khốn đối thủ rất lợi hại, dù gã dùng linh bảo của mình cố gắng chém rách cái lưới kia để phá vây nhưng hoàn toàn vô dụng.

Đáng thương cho gã, mặc dù là chưởng môn tông môn hai sao nhưng gã cũng chỉ có một thanh đao linh bảo hạ phẩm để sử dụng mà thôi. Trong khi Trúc Du lại là luyện dược sư thuộc hàng nhất nhì của Vạn Dược Cốc, nên tài phù của lão vô cùng kinh người, muốn trang bị linh bảo thượng phẩm cho mình là chuyện không phải quá sức mình. Với khả năng của Trúc lão, nếu không vì chuyện của tên phản đồ Hàn Thông thì lão đã nắm giữ vị trí đại trưởng lão từ lâu lắm rồi.

Cũng vì chuyện tên học trò cũ mà lão đã chuẩn bị hàng loạt linh bảo chiến đấu, tu luyện võ kỹ, tồn trữ đan dược cũng như phù bảo để chờ ngày thanh lí môn hộ. Không ngờ hôm nay lại phải sử dụng đến chúng để mở hàng cho tên Hạ Chấn Thiên này.

- Hừ, muốn trốn không dễ đâu, Hồng Lô đỉnh, khai.

Nhanh như thiểm điện, Trúc Du thực hiện một loạt động tác vừa niệm pháp chú. Chiếc lô đỉnh lập tức hóa to hơn nữa và mở nắp ra rồi một lực hút cực mạnh xuất hiện. Cho dù cố gắng đến mấy thì Hạ Chấn Thiên vẫn không thể thoát ra khỏi lực hút đó mà càng ngày càng bị kéo lại. Đến cuối cùng, trước khi bị hoàn toàn thu vào bên trong lô đỉnh thì gã quyết định cho Nguyên Anh xuất khiếu lao ra khỏi cơ thể. Trên tay của Nguyên Anh hình tiểu hài là một viên Tị Lô Châu cùng với một đạo phù chú nhìn không tầm thường.

- Người đã bức ta đến bước này thì đồng quy vu tận đi.

- Haha, ta biết trước người không vẫn còn lưu lại sát chiêu bảo mệnh mà. Băng Tầm Vồng, vây lại cho ta.

Trước cú phản công bất ngờ của đối phương, Trúc Du chỉ cười lạnh rồi vung tay cho tấm lưới sáng mờ ảo của mình thu hẹp lại nhanh chóng. Cùng lúc này thì Nguyên Anh của Hạ Chấn Thiên cũng điên cuồng phóng đạo bùa lão Tị Lô Châu ra. Một tiếng nổ kinh thiên nổ ra, sấm chớp bắn tia không ngớt vào Băng Tầm Vồng tạo ra những tiếng chát chúa không dứt.

- Hừ, dùng phù huyền cấp phòng ngự sơ phẩm để tránh Tị Lô Châu uy lực sao? Xem ra Hạ Chấn Thiên người đã tốn không ít tâm tư để có được hai món này nhỉ?

Đáng tiếc lần này mọi chuẩn bị của người đều vô dụng rồi.

Ánh mắt Trúc lão lạnh tanh nhìn vào đám lôi đình đang gào thét bên trong Băng Tầm Vong của mình rồi vung tay ra, một đoàn hỏa diễm màu lam cuồng bạo hung hãn xuất hiện.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Cám Ơn.Nàng

Sau một lúc thì những tia sét hung hăng cũng ngừng hẳn lại, dưới sức công phá khủng khiếp của Tị Lôì Châu thì Băng Tầm Vồng tuy không hoàn toàn bị phá hủy nhưng cũng bị tổn hại khá thâm. Sức mạnh của Tị Lôì Châu có thể làm trọng thương cả Nguyên Anh kỳ nên việc Hạ Chấn Thiên dùng nó làm đòn sát thủ không có gì lạ cả. Chỉ tiếc cho lão là đối phương tài phú quá nhiều, linh bảo không thiếu nên việc lão thất bại là chuyện tất nhiên thôi.

- Hừ, để ta xem người còn giữ được trò gì nữa không?

Sau khi những tia chớp lẫn khói bụi tản đi, nguyên anh của Hạ Chấn Thiên hiện ra được bao bọc bên trong một màn phòng vệ màu trắng nhạt. Có lẽ do dư chấn của Tị Lôì Châu quá lớn nên phù lục phòng vệ cao cấp của lão không còn bao nhiêu uy lực nữa. Nở một nụ cười lạnh như băng, Trúc Du vung tay một cái, đoàn hỏa diễm màu lam liền bùng lên vây lấy nguyên anh của đối phương vào trong. Tốc độ ra tay của lão vô cùng nhanh nên khi Hạ Chấn Thiên nhận ra thì mọi việc đã muộn, hẳn chỉ biết gào thét van nài xin tha mà thôi.

- Xin tha cho ta, ta sẽ làm trâu làm ngựa cho người. Ta không muốn chết.

- Quá muộn rồi, có trách thì trách người đã chọn sai đường. Lên đường đi.

Kết thúc ấ n một cái, ngọn lửa liền co rút lại thiêu đốt nguyên anh Hạ Chấn Thiên khiến hẳn chỉ còn có thể gào thét thêm vài tiếng trong tuyệt vọng rồi hoàn toàn bị thôn phệ. Hoàn toàn vô cảm trước kết cục của kẻ địch, Trúc Du xoay người chuyển sang hỗ trợ cho La Sương đang đối chiến với con quái vật hung bạo.

Tình huống của La Sương không được thoải mái như Trúc Du, tuy nàng chủ tu một hệ chiến đấu nhưng trước sự hung hãn của con quái thì nàng gần như không

thể khổng chế đánh bại nó được. Yêu thú tuy đáng sợ nhưng chúng không có trí khôn như con người và có những khuyết điểm chí mạng. Còn tên quái vật này thì lại vô cùng thông minh, lại mang trong người đặc tính của nhiều loại yêu thú nên nó hầu như không có nhiều yếu điểm. Điều đầu tiên nhất chính là phép thuật của con quái này quá tà dị, lần đầu tiên trong đời La Sương thấy con một con quái vật biết niệm pháp để sử dụng phép thuật như thế.

- La Sương cô nường, lão phu đến phụ giúp một tay đây.

Trúc Du thuận di đến bên cạnh La Sương rồi cùng nhau phối hợp tấn công liên hoàn khiến cho tên quái vật chỉ có thể điên tiết gào thét phòng ngự. Thế nhưng công pháp của cả hai người không có tính sát thương mạnh nên dù ra đòn không ngớt thì họ vẫn không biết làm sao để đánh gục tên quái trước mặt. Liếc mắt thấy tình huống phía trên cao cũng đang vô cùng hỗn loạn, Trúc Du quyết định phải kết thúc đối thủ thật nhanh chóng mới được. Nghĩ như vậy, lão liền giơ hai tay ra huy động hỏa diễm màu lam tạo thành một quả cầu phía trước hai người. Không cần phải trao đổi lời nào, La Sương liền dồn mộc linh lực của mình vào trong quả cầu lửa khiến nó không ngừng bùng nổ lên với tốc độ cực nhanh. Nhìn thấy cảnh này, tên quái vật cảm giác nguy cơ, đôi mắt gã lóe lên rồi bất ngờ gầm rú sau đó hít một hơi thật sâu khiến cho cơ ngực của nó phình ra như bong bóng.

- Cẩn thận, hình như nó muốn xuất chiêu đối kháng với chúng ta.

- Lão cứ yên tâm, cứ để cho ta.

Trúc Du nhìn thấy cử chỉ của con quái thì vội hét lên, nhưng La Sương đã trấn an. Cô nàng vung tay một cái thì hàng loạt dây leo khổng lồ đâm lên từ mặt đất tạo thành một tấm kiềng che chắn hết sức kín kẽ cả hai người lại. Chuẩn bị hết sức cẩn thận, lúc này Trúc Du mới dùng linh hồn lực đẩy thẳng quả cầu lửa khổng lồ về phía kẻ địch.

Phía đối diện, con quái không hề có phản ứng né tránh mà mở rộng cái miệng đầy răng nanh ra thét lên tạo ra một luồng sóng âm cực cao cuộn trào.

- Không ổn, là nó dùng âm ba tấn công linh hồn.

Trúc Du giật mình hô lên liền niệm pháp biến cái lô đỉnh linh bảo bay đến bao lấy hai người lại. Đây là linh bảo quý giá nhất của lão, có thể tấn công lẫn phòng ngự đều được. Ngay sau khi hai người vừa được lô đỉnh che chở thì sóng âm ba cũng ầm ầm kéo đến, đồng thời phía tên quái cũng phải chịu quả cầu lửa khổng lồ thiêu đốt. Cảnh tượng vô cùng khủng khiếp, rung chuyển cả hội trường.

Ngay cả những cường giả đang giao đấu phía trên không cũng phân tâm xem để quan sát kết quả của trận chiến phía dưới. Mọi người đều tỏ ra khá căng thẳng, duy nhất chỉ có một tên thiếu niên vô cùng tinh táo là Nguyên Hạo. Hắn này giờ núp phía sau để tránh lạc đòn trong hỗn chiến, dù sao với thực lực của hắn thì cũng không giúp ích được gì.

- Sư phụ, Phong chương môn, Thanh Hiên tiên tử, mau cướp lấy quả trứng. Tên quái vật kia muốn đánh lạc hướng để cướp vật phẩm thôi.

Tiếng Nguyên Hạo vang lên như một hồi chuông cảnh tỉnh, lập tức cả ba vị Nguyên Anh cường giả liền bùng nổ ra đòn ác liệt để thoát khỏi kiềm kẹp và lao thẳng xuống dưới. Lúc này, lớp khói bụi cũng tản mát ra một phần, một bóng đen cũng nhanh như tia chớp phóng về hướng cái trứng.

- Yêu nghiệt, cút ngay.

Là người nhanh nhất, Nguyệt lão phóng liên tục hai con Hắc Hỏa Điều ra hòng ngăn chặn tên quái vật lại. Sau khi đã hứng chịu cả một chiêu cực mạnh của hai vị Nguyên Anh kỳ, tên quái đã bị thương không. Do đó khi thấy hai con chim lửa bay đến, nó liền giảm tốc độ để né tránh.

- Haha, người có né cũng vô dụng thôi. Hôm này Nguyệt Linh ta sẽ làm món sói nướng. Thấy đối phương không dám va chạm với vũ kỹ của mình, Nguyệt lão tỏ ra hưng phấn bưng bưng, vung cây quyền trượng của mình lên định tung đòn sát thủ. Nhưng ngay lúc này, phía trên cao, tiếng cười của Vũ Chiến lại vọng lên.

- Khá lắm, người có thể phá chuyện tốt của bọn ta đến những ba lần. Ta không thể không phục khả năng phán đoán và phân tích của tiểu tử người. Đáng tiếc mọi chuyện đã kết thúc rồi. Nguyệt Linh, nếu người không ngừng tay, ta sẽ giết chết tên

đệ tử của người.

Vì không thể ứng cứu kịp cho tên quái vật nên lão già Vũ Chiến đã nghĩ ngay đến việc bắt Nguyên Hạo để uy hiếp Nguyệt lão. Phải nói lão đã lựa chọn cực kỳ chính xác mục tiêu, ngay sau khi nghe lời lão, Nguyệt Linh lão bà liền dừng tay, quạt ngắt lại, ánh mắt đầy sát khí quát lớn:

- Tên khốn, nếu người dám đụng đến một sợi tóc của đệ tử cưng của ta thì Nguyệt Linh này sẽ diệt cả nhà người.

- Haha, tốt nhất thì người nên nghe lời của ta. Nếu không ta sẽ không kìm chế mà một chưởng đập nát tên nhóc này ra cám đấy.

Mím cười thống khoái, Vũ Chiến cảm giác mình đã nắm được thế chủ động trở lại. Rõ ràng địa vị của tên tiểu tử này trong lòng của Nguyệt Linh là vô cùng lớn. Nếu như thế, lão chỉ cần bắt tên nhóc để uy hiếp là thế cục sẽ chuyển biến vô cùng nhanh chóng thôi. Thế nhưng, Nguyên Hạo lại không để lão đắc ý được bao lâu, hần rút Thạch Huyết ra đưa lên cổ mình, ánh mắt ngạo nghễ nhìn Vũ Chiến cười nhạt nói:

- Lão cấu, người biết trên đời này ta ghét cái gì nhất không? Nguyên Hạo ta chính là cực kỳ ghét bị kẻ khác uy hiếp mình. Đúng là ta thực lực không bằng người, nhưng sinh tử là của ta. Không ai có quyền phán định sống chết của ta, người không thể, lão thiên không thể haha.

- Hừ, người tưởng vậy là thoát được sao?

Vũ Chiến ánh mắt khinh bỉ đáp lại rồi dùng linh lực áp chế khiến cho đối phương không thể cử động được. Lúc này, lão mới mở lòng bàn tay ra, lộ ra một quả Tị Lô Châu khác.

- Haha, ta không cho phép thì người không muốn chết cũng không được đầu tiểu tử. Giờ thì ta xem ai cứu được người nữa.

Vung tay lên, lão ném thẳng quả châu về phía Nguyên Hạo đang bị bất động

như tượng đá. Thật ra lão làm nhiều trò như vậy chính là muốn dẫn dụ Nguyệt lão chạy đến cứu tên đồ đệ của mình mà chịu đòn thay. Có điều lão không ngờ là chính là lão vừa ném quả châu đi thì Nguyệt Linh cũng xuất hiện trước mặt lão vung quyền Trượng đánh tới.

- Hạo nhi

Hóa ra khi thấy Vũ Chiến đang chần chừ, Nguyệt lão liền suy nghĩ tính kế. Ngay khi lão lơ là một giây bà ta liền lập tức lao đến ra tay tấn công kẻ địch để cứu đệ tử mình, đúng như câu vây Ngụy cứu Triệu. Chỉ là bà ngàn lần không ngờ đối phương lại cũng đang tính kế với chính mình và Nguyên Hạo. Nhưng hiện tại bà nhận ra mọi chuyện thì đã không kịp nữa rồi. Quả Tị Lô Châu như một ánh sáng tử thần nhẹ nhàng lướt đến trước mặt Nguyên Hạo và nổ tung.

- Ta phải giết ngươi, đồ khốn kiếp.

Gần như điên lên, Nguyệt Linh lão không còn giữ lại gì nữa mà liên tục tấn công về phía kẻ thù. Trong đầu bà thời điểm này chỉ có một ý định là liều mạng cũng phải lôi tên già này chôn cùng với đệ tử của mình. Dưới tình huống bị tấn công bất ngờ rồi liên tục công kích của đối phương, Vũ Chiến chống đỡ vô cùng vất vả. Mấy tên trưởng lão khác cũng lao vào trợ giúp nhưng đều bị đánh bật ra.

Phong Bạo phía sau cũng chống đỡ đám trưởng lão bu lấy khá chật vật. Nhưng ngay khi quả châu nổ xong hiện ra thì gã trợn mắt lên rồi vội quay sang Nguyệt lão hét lớn:

- Nguyệt Linh tử, tên đệ tử của người chưa chết, hãn không sao. Người mau bình tĩnh lại đi.

Câu nói như một liều thuốc an thần cực mạnh khiến cho Nguyệt Linh sững người rồi bùng phát chiến đấu mạnh mẽ hơn nữa. Bà đánh lui cả đám kẻ địch ra rồi xoay người hướng về phía đệ tử mình mà lao đến. Lúc này, Nguyên Hạo hoàn toàn lạnh nhạt, không xút mề gì cả. Thế nhưng, cô gái đứng sát hãn thì không được tốt như thế. Mặc dù không trọng thương nhưng trên người Thanh Hiên cũng đang loang lỗ vết máu, sắc mặt hơi tái nhợt đi.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt của hấn và Thanh Hiên nhìn thẳng vào nhau. Nàng giờ không còn mang vẻ mị hoặc mà sắc mặt lạnh băng, nhìn có khí chất của một cường giả thật sự. Nguyên Hạo không hiểu, hấn cho rằng người cứu mình sẽ là sư phụ nhưng cuối cùng lại là Thanh Hiên. Chẳng những thế nàng còn vì hấn mà bị thương nữa chứ. Đưa tay bất ngờ vuốt mái tóc bị rối của nàng một cái, hấn nhìn cô gái tặng một ánh mắt ân cần rồi nhẹ nhàng nói:

- Cảm ơn nàng, tiểu Hiên.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Chia Ly

- Không có gì... ta...ta

Hai má của Thanh Hiên đỏ ửng lên như xôi gấc trước hành động bất ngờ của đối phương. Cô tỏ ra khá lúng túng đáp lại, ngay cả thương thế của mình cũng quên mất đi từ lúc nào. Nhìn thấy hình ảnh của mỹ nữ e thẹn trước mặt, ánh mắt Nguyên Hạo lại tỏ ra dịu dàng hơn. Từ lúc sinh ra đến giờ, trừ người mẹ thân yêu của mình thì nàng là người thứ hai vì hấn mà hi sinh bản thân. Người con gái này với hấn cũng chỉ là bè nước gặp gỡ vậy mà lại vì hấn như thế khiến Nguyên Hạo cảm thấy một tia ấm áp tận sâu trong tâm hồn mình.

- Hạo nhi, con có sao không?

Lúc này Nguyệt lão như tia chớp đã đến bên cạnh hấn, nhìn khuôn mặt già nua có phần căng thẳng của bà chẳng khác nào lo lắng cho thân nhân mình gặp chuyện vậy. Xác nhận đứa học trò cưng của mình không bị xử tử, bà ta mới hài lòng nhìn sang Thanh Hiên với đôi mắt đầy tán thưởng.

- Rất tốt, đồ nhi ta thật biết chọn thê tử cho mình. Có cô ta yên tâm hơn về tên quậy phá này rồi haha.

- Không, ta...ta cứu hấn là vì... không muốn nợ ai thôi. Khi này nếu không nhờ hấn lên tiếng vạch trần âm mưu của lão Vũ Chiến thì Bách Xà Tông của ta có thể đã bị rơi vào cái bẫy của đối phương rồi. Bây giờ thì hấn phải tự lo giữ lấy thân thôi.

Khó khăn lắm Thanh Hiên mới lên tiếng phản bác lại được. Đúng là nàng cảm kích hấn đã gỡ rối cho mình nhưng đó cũng không hẳn là tất cả. Có một điều gì đó khiến nàng thấy bản thân cần phải giúp cái tên thiếu niên này, một cảm giác kỳ lạ không rõ là gì nữa.

- Không cần phải để lòng việc đó, ta phá rối âm mưu của lão cấu kia là vì thế cục chung. Vì thế nàng không cần nghĩ mình mắc nợ ta chuyện gì, ngược lại nàng đã cứu mạng ta thì Nguyên Hạo này sẽ khắc ghi trong lòng.

Nguyên Hạo một bên khoác tay nhẹ nhàng nói. Điều này khiến cho Thanh Hiên im lặng vài giây rồi định lên tiếng thì bị Phong Bạo cắt ngang.

- Bọn khốn định mang quả trứng đào tẩu, chúng ta có nên ngăn bọn chúng lại không Nguyệt Linh lão bà?

Vừa nghe xong, mọi người đều quay nhìn lại thì thấy từ lúc nào Vũ Chiến đã âm thầm bay xuống phía dưới đoạt lấy quả trứng rồi đứng cạnh tên quái vật. Cùng lúc, La Sương và Trúc Du cũng đã rời khỏi cái lô đình. Tuy sắc mặt của họ có tái nhợt do ảnh hưởng của âm ba chút ít nhưng cả hai đều không bị thương tổn gì quá nặng.

- Haha, tiểu tử, số ngươi cũng may mắn lắm đấy. Lần này tạm thời ngừng tại đây, tạm biệt.

Nở một nụ cười ngạo nghễ, Vũ Chiến ra hiệu một cái, đám trưởng lão cùng chấp sự liền xông lên dàn hàng ngang chặn đường của đám người Nguyên Hạo lại. Còn lão thì nghênh ngang cùng tên quái vật rời đi.

- Khốn kiếp, các ngươi tưởng dễ dàng bỏ đi như vậy sao?

Nguyệt lão nhìn thấy thái độ của Vũ Chiến thì vô cùng tức giận, bà dẫn đầu mọi xông lên tấn công đám trưởng lão cản đường của đối phương. Khác với ban nãy, hiện tại phe của bà còn có Trúc Du và La Sương tham chiến nên thế trận nghiêng hẳn về một phía. Sau một hồi giằng co, đội hình của bọn trưởng lão Vạn Dược Cốc tan rã, kẻ thì bị bắt người thì tháo chạy. Thế nhưng khi tra hỏi thì những kẻ bị bắt không ai biết được tên quái vật là ai và Vũ Chiến đã rời đi đâu cả.

- Con nghĩ sự phụ và mọi người không cần tìm nữa. Lão là đã tiềm phục bên trong Vạn Dược Cốc lâu như vậy thì chắc chắn đã tính trước đường thoát thân cho mình rồi. Việc chúng ta cần làm bây giờ là phải hỗ trợ cho những người bị thương

cũng như bàn thảo kế hoạch để đối phó với thế lực phía sau đám người này. Có lẽ có dự cảm bọn chúng đang tiến hành một âm mưu nào đó không tầm thường.

Lời của Nguyên Hạo khá chí lý nên mọi người đều đồng ý làm theo. Nhờ có Trúc lão mà những người bị thương nhanh chóng được xử lý, lần chiến đấu này diễn ra khá nhanh nên thương vong không nhiều lắm. Khoảng một canh giờ sau thì một vị trưởng lão mang theo đáng vẻ chật vật xuất hiện, vừa nhìn thấy Trúc Du, lão vội lên tiếng:

- Không ổn rồi Trúc trưởng lão, bọn người của đại trưởng lão đã bắt thiếu chủ đi. Vương trưởng lão cùng với vài vị trưởng lão khác đã cố gắng ngăn chặn nhưng bất thành. Cuối cùng, Vương trưởng lão còn bị trọng thương, bọn ta vô pháp ngăn cản.

- Cái gì?

Trúc lão vừa nghe xong thì sắc mặt nghiêm trọng lớn tiếng thốt lên. Vị trưởng lão kia lắc đầu khổ sở bắt đầu tường thuật lại mọi chuyện. Vốn là theo thông tin của Vương lão thì chỉ có hai tên trưởng lão được Vũ Chiến phân phó giám sát thiếu chủ Vạn Dực Cốc. Do đó khi quan sát thấy Vũ Chiến huy động lực lượng tập trung ở đấu giá hội thì Nguyên Hạo lập tức nghĩ ngay một kế hoạch và đề nghị chia quân để Vương lão dẫn người giải cứu thiếu chủ. Tính toán của hắn không sai, chỉ là không ngờ có vài tên Nguyên Anh cao thủ không biết từ đâu xuất hiện làm phá vỡ nỗ lực của mọi người. Chẳng những thế bọn chúng còn cường hãn đánh thương Vương lão. Nghĩ đến đây, gân xanh của Trúc Du nổi lên, Nguyên Hạo cũng xiết chặt năm đấm, lòng căm phẫn.

- Bọn ta thật vô dụng, do không giỏi về chiến đấu nên giao thủ vài chiêu thì đã bị đẩy lùi.

- Tất cả là do bọn chúng đã có gian kế từ trước, chúng ta hoàn toàn không thể ngăn trở. Việc hiện tại là phải ổn định tình hình ở Vạn Dực Cốc, kiểm tra thương vong và tổn thất rồi mới tính toán bước tiếp theo.

Trúc Du khoát tay nói, hiện tại lão chính là người có uy thế cao nhất, cần đứng

ra chủ trì đại cục.- Trúc lão, bọn ta cũng sẽ hỗ trợ Vạn Dược Cốc một tay. Bọn người Vũ Chiến và đám quái vật chính là kẻ thù chung của cả tu chân giới, không ai có thể trở mặt nhìn bọn khốn đó lộng hành được.

Nguyệt lão là người đầu tiên lên tiếng đáp lại. Tiếp theo Phong Bạo và Thanh Hiên, La Sương cũng tiếp nhau ủng hộ. Tiếp sau tất cả mọi việc đều nhanh chóng được triển khai. Do Vạn Dược Cốc đã bị Vũ Chiến khống chế quá lâu nên khi hắn rời đi đã có chuẩn bị trước. Hầu như toàn bộ thư tịch quan trọng cộng với tài nguyên bảo vật đều bị vơ vét khá nhiều. Tất nhiên một vài trọng bảo và bí tàng của cốc vẫn được bảo toàn nhưng tổn thất sau sự việc lần này khiến Vạn Dược Cốc bị ảnh hưởng rất lớn. Ít nhất là cả trăm năm nữa họ cũng khó lòng mà trở lại như hiện tại chứ đừng nói tìm về ánh hào quang năm nào.

Sau khi truy tung dấu vết của Vũ Chiến nhưng bất thành, Trúc Du cùng các vị trưởng lão bắt tay vào tái thiết xây dựng lại Vạn Dược Cốc. Dưới sự hỗ trợ một phần của Hoàng Long thương hội, công việc cũng được tiến hành nhanh hơn. Còn về phía các tông môn, do không còn việc của họ nên lần lượt từng đoàn người rời đi.

Bách Xà Tông chính là đoàn người cuối cùng rời khỏi, Thanh Hiên dẫn đầu đoàn thể của mình cùng bước lên một pháp khí phi hành trang nhã, cao quý. Ánh mắt của nàng thoáng dừng lại về hướng xa như đang luyến tiếc một điều gì đó, nhưng cuối cùng nàng cũng bước lên pháp khí cùng các trưởng lão và chấp sự của mình bay đi.

Ở một góc khuất gần nơi Bách Xà Tông vừa mới rời đi, một bóng thiếu niên cao gầy liền xuất hiện. Hắn nhìn hình ảnh pháp khí biến mất nơi cuối trời rồi thờ dãi xoay người quay trở về, trong lòng mang một tư vị buồn man mác khó tả.

- Nguyên Hạo à, từ khi nào mày cũng biết buồn vì nữ nhân như vậy chứ?

Bước từng bước lững thững trên con đường ngả bóng chiều, Nguyên Hạo giống như một kẻ say không biết mình đang dạo bước về đâu. Từng chiếc lá vàng khẽ nhẹ rơi chạm vai hắn rồi lướt qua, khung cảnh hoàng hôn như vẽ nên một bức tranh sinh động của một chàng trai trẻ cô đơn. Nhân duyên trong thiên hạ là vậy, gập gờ một

lúc, khắc ghi cả đời. Nghêu ngao lời của bài "Đại ngư" cũng như lời cõi lòng mình, Nguyên Hạo đang hồi tưởng lại cuộc gặp gỡ giữa hần và Thanh Hiên tối hôm qua.

- Ngày mai nàng phải trở về tông môn rồi sao?

Cùng dạo bước trên con đường vắng rộng thênh thang bên trong Vạn Dược Cốc, hần và Thanh Hiên đều ngại ngần không biết phải nói gì cho phải. Đây là lần đầu hẹn hò của cả hai sao? Có lẽ đúng mà cũng có lẽ không, bởi bản thân cả hai người cũng không rõ tình cảm trong lòng họ là gì nữa. Họ chỉ biết ngày mai là họ sẽ trở về với cuộc sống và thân phận vốn dĩ thuộc về riêng mỗi người. Nàng sẽ vẫn là Thanh Hiên cao cao tại thượng của Bách Xà Tông, cường giả Nguyên Anh kỳ phong vân một cõi. Còn hần, hần sẽ vẫn chỉ là một tên Ngưng Khí hèn mọn nhỏ bé, dù rằng hần có đến ba vị sư phụ là Nguyên Anh bảo hộ.

Thế giới này có thực lực mới có địa vị, có tự tôn của mình. Nguyên Hạo hiểu rất rõ điều đó, vì vậy hần mời nàng ra đi dạo một vòng không phải là để bày tỏ nỗi lòng hay làm những trò lãng mạn nhạt nhẽo. Hần chỉ đơn thuần muốn được cùng nàng đi một đoạn đường, muốn được nhìn nàng trong hình ảnh một cô gái bình dị một chút mà thôi.

- Ủ, bọn ta còn nhiều việc phải xử lí nên phải trở về. Còn ngươi, ngươi có dự định gì cho tương lai không?

Thanh Hiên quay sang nhìn thiếu niên đi bên cạnh nhỏ nhẹ hỏi. Nàng thấy hôm nay hần rất lạ, không còn cái vẻ tiêu soái, thong dong vô tư giữa trời đất nữa. Đối lại, trông hần giống như mang trong lòng rất nhiều tâm sự, cách hần nhìn nàng cũng hơi khác so với lần đầu gặp gỡ. Nó có thêm một chút lưu luyến, có một ngọn lửa âm ỉ đang âm thầm ẩn giấu đi.

- Ta ư? Haha, ta sẽ tiếp tục con đường của mình. Ta còn nợ nàng một mạng, vì vậy ta phải cố gắng để trả lại cho nàng.

Mỉm cười nhu hòa, Nguyên Hạo bày ra giọng điệu hài hước đáp lại. Có điều Thanh Hiên không hề tỏ ra vui vẻ mà chỉ nghiêm nghị trả lại:

- Người không nợ nần gì ta cả. Sau này người cần phải cố gắng tu luyện để tự lo cho thân mình, đừng có tự cho mình thông minh rồi làm ra những hành động liều lĩnh như lần trước. Không phải ai cũng giống như ta mà rảnh tay cứu người một mạng đâu. Thôi, ta phải trở về rồi, nếu có duyên thì sẽ có ngày hội ngộ, tạm biệt.

Sau khi dứt câu, bóng hình của Thanh Hiên cũng mờ ảo dần rồi tan biến trong màn đêm vô tận. Chỉ để lại thiếu niên kia đứng đó, ngược nhìn bầu trời đầy sao mà lòng ngổn ngang xúc cảm. Có lẽ là định mệnh, nàng cũng như những ngôi sao sáng trên cao vời kia mà hẳn không thể nào với đến được.

"Ta buông khế sợi dây của thời gian

Nhìn người bay đi xa, nhìn người rời xa ta

Bởi vì người sinh ra là thuộc về phía chân trời

Mỗi giọt lệ đều tuôn chảy về phía người

Chảy ngược về lần đầu tiên ta gặp nhau..."

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Rời Đi

Sau khi mọi chuyện ở Vạn Dược Cốc tạm kết thúc, đích thân Trúc Du đã họp lại để hỗ trợ điều trị cho Trịnh Đạt giống như một hồi đáp lại sự hỗ trợ của Nguyệt lão. Chỉ sau mười ngày, do mọi người không tiếc sử dụng các loại đan dược, tài nguyên tốt nhất nên bệnh tình của đứa cháu Nguyệt lão đã được giải quyết triệt để. Cuối cùng thì vấn đề đau đầu cũng được cởi bỏ, nụ cười trên mặt lão bà lại rạng rỡ hơn bao giờ hết.

- Trúc huynh, lần này có người cùng các vị trưởng lão ra tay giúp đỡ mà bệnh căn của tôn nhi ta mới hồi phục. Nguyệt Linh ta xin cảm tạ ơn đức của huynh, sau này nếu có gì cần đến thì Hắc Diệu Môn ta thề chết không từ nan.

Hướng Trúc Du để bày tỏ lòng biết ơn vô hạn, Nguyệt lão không nhiều lời mà chỉ ngắn gọn trong một lời hứa kiên định. Điều này khiến cho Trúc lão thâm gật gù hài lòng, bởi vì ông cũng là người trầm lặng, trong nóng ngoài lạnh, không thích những kẻ nói nhiều hơn làm.

- Nguyệt Linh chường môn quá lời rồi, ta thân cũng là sư tôn của Nguyên Hạo nên tính ra giao tình giữa hai bên là khá thân thiết. Vì vậy, việc hỗ trợ người cũng là việc nên làm thôi, không nên nhắc đến việc ơn nghĩa. Hiện tại ta phải rời đi để tìm cốc chủ về chủ trì đại cuộc, không thể phụng bồi người nữa, thật cáo lỗi.

Khoát tay tỏ khí khái của mình, Trúc lão lại liếc sang tên đệ tử đang đứng đối diện.

- Sư phụ ngài có điều chi phân phó, đồ nhi nhất định vì người hóa giải ưu tư.

Nhanh nhẩu lên tiếng, Nguyên Hạo mang bộ dáng trung nghĩa, dù phải lên núi đao xuống biển lửa cũng không từ nan. Thế nhưng ánh mắt giáo hoạt của hắn lại

bán đứng chính mình, khiến cho Trúc lão thần sắc cổ quái. Lão ho khan vài tiếng rồi móc ra một cái túi trữ vật đưa cho Nguyên Hạo.

- Đây là tư liệu và tài nguyên luyện dược từ cấp một trở lên. Vì sư và Vương lão thân phải lo toan chuyện cải tổ và bảo vệ Vạn Dược Cốc nên không thể bên cạnh truyền thụ dược đạo cho con được nữa. Tuy thời gian sư đỡ chúng ta bên nhau không lâu nhưng ta đã nhìn ra thiên phú tuyệt đỉnh của con. Ta tin tưởng con sẽ khai sáng và trở thành luyện dược sư đệ nhất Lạc Thần đại lục này. Hãy kiên định với con đường của mình, nếu có khi nào gặp khó khăn không thể giải quyết thì hãy trở về Vạn Dược Cốc tìm chúng ta. Nơi đây luôn mở rộng chào đón con.

Dứt lời lão vung tay một cái, túi trữ vật liền rơi vào tay Nguyên Hạo. Không nói thêm điều gì, Trúc lão xoay người dứt khoát rời đi, bóng lưng lão vô cùng cô tịch. Phía sau lưng lão, Nguyên Hạo đã quỳ xuống cúi lạy, nước mắt bỗng rơi lã chả. Hắn ghen ngào cúi đầu thật sâu thì thào trong nội tâm.

- Sư phụ, đồ nhi bất tài không thể giúp lão nhân người điều gì. Ngày sau ta nhất định mau chóng mạnh lên để hoàn thành tâm nguyện bấy lâu nay của người. Nguyên Hạo này nhất định phải làm được.

Thật lâu sau, Nguyên Hạo mới từ từ đứng dậy. Hai mắt hắn tỏ ra kiên định vô cùng khiến cho Nguyệt lão đứng kế bên quan sát cũng hiện lên vẻ tán thưởng nồng đậm. Không biết người thiên tư cao cỡ nào nhưng điều quan trọng nhất vẫn chính là phải tôn sư trọng đạo, sống có tình nghĩa. Không một cường giả nào nguyện ý đào tào ra một tên phản đồ, khi sư diệt tổ. Điều này là nguyên tắc bất di bất dịch cho dù ở bất kỳ nơi đâu, vào bất kỳ thời đại nào.

- Hạo nhi, con đừng buồn. Chỉ khi nào con trở thành cường giả thì mới chia sẻ gánh nặng với Trúc trưởng lão được. Với tư chất của con thì sớm muộn cũng sẽ vượt qua ta mà thôi, vì vậy con phải cố gắng không ngừng. Bây giờ chúng ta hãy đi đón tiểu Đạt và Nhã Lệ rồi cùng quay về tông môn. Vạn Dược Cốc sắp tới sẽ đón nhiều phong ba sóng gió, không phải là nơi các con có thể ở lại lâu dài được.

Xoa xoa đầu tên đệ tử, Nguyệt lão dùng giọng điệu nhẹ nhàng khuyên bảo. Nguyên Hạo vốn hiểu chuyện nên chỉ im lặng gật đầu. Sau đó, cả hai thầy trò quay

trở về biệt viện để đón thêm Trịnh Đạt và Nhã Lệ rồi xuất phát rời đi. Ngồi trên pháp khí phi hành, hần nhìn Vạn Dược Cốc ngày càng xa mà lòng đầy tâm sự.

- Trúc sư phụ, Vương sư phụ, xin hãy chờ con. Nguyên Hạo nhất định sẽ trở về.

- Đã...đi rồi sao?

Wương lão nằm trên giường bệnh, ánh mắt buồn bã nhìn người bạn chí cốt của mình là Trúc lão đang chậm chạp bước vào phòng.

- Con chim non đã rời tổ rồi. Nếu là hùng ưng thì ngày sau tất bay cao, còn phải là chân long thì nhất định sẽ rúng động thiên địa. Chúng ta còn trọng trách bên mình, không thể bảo bọc nó được. Ta thật hổ thẹn khi không làm hết trách nhiệm của người thầy, hi vọng còn có cơ hội tương phùng. Trúc lão nói xong thì chìm vào trầm tư. Căn phòng có người như trở nên yên tĩnh lạ thường, chỉ còn đó là những ký ức cùng hoài niệm. Hai người tóc bạc đang cùng nhớ về một tên thiếu niên mà họ hay gọi là tiểu quỷ hay tiểu tử thối. Tên đó rất hay làm hai lão nhức đầu nhưng cũng khiến họ cảm thấy cuộc sống của mình có thêm nhiều niềm vui và động lực hơn.

Bay rông rãi suốt mười ngày, đám người Nguyệt Linh đã đi một quãng đường rất dài gần một phần mười đông đại lục. Di chuyển được nhanh như vậy một phần là nhờ pháp khí phi hành hoàng cấp trung phẩm hiếm có của bà, không phải Nguyên Anh cường giả nào cũng có thể sở hữu được. Sở dĩ pháp khí phi hành quý giá hơn vũ khí như vậy chính là do tài liệu luyện chế của nó vô cùng khó tìm.

Do công dụng đặc thù nên tài liệu luyện chế của pháp khí phi hành và vũ khí là hoàn toàn khác xa nhau.

Sau khi trò chuyện băng quơ vài câu với Nguyệt lão, Nguyên Hạo lui vào một góc tiếp tục suy tính mọi việc. Theo hần suy luận thì việc lực lượng phản loạn do

đại trường lão cầm đầu chưa chắc đã rời đi tất cả, chắc chắn vẫn còn ám tử lưu lại. Nhìn bề ngoài, với thực lực hiện tại của Vạn Dược Cốc thì khó lòng mà có thể tự bảo vệ mình trước những đợt phản công của địch. Theo hẳn thì thế lực khủng bố như Vạn Dược Cốc chắc chắn còn những lá bài tẩy mà khi đến sinh tử tồn vong mới dùng đến.

Mà với khả năng của Nguyên Hạo hiện tại cũng không thể xen gì vào những chuyện này được. Hắn cần phải tìm cách để nâng cao tu vi của mình lên càng nhanh càng tốt. Từ lúc đến linh giới này, hẳn cảm thấy nơi nào cũng ngập tràn nguy hiểm đến tính mạng.

- Xem ra ở cái thế giới này chẳng có nơi nào bình yên cả. Nơi nào cũng có sóng ngầm vận chuyển, chỉ cần sa chân vào thì khó lòng mà thoát thân ra được. Haiz, thật không biết tiểu Thiên và nghĩa phụ thế nào rồi, cầu mong cho họ vẫn bình yên.

Đông đại lục tuy nhỏ nhất trong năm phiến đại lục nhưng diện tích của nó vẫn trải dài không biết bao nhiêu ngàn vạn dặm. Đối với một tu sĩ Ngưng Khí kỳ thì cho dù dùng phi kiếm phi hành thì cả đời cũng không thể đi hết được một phần mười của phiến đại lục này. Chính điều này khiến cho Nguyên Hạo cứ cảm thán mãi không thôi. Sau khi luyện thành đan dược cấp một, hẳn đã kiếm được một lượng tài phú không hề ít, vốn nghĩ mình đã có thể sống thoải mái ở tu chân giới này. Thế nhưng hiện tại hẳn mới biết mình nông cạn đến mức nào, dù hẳn luyện đan đến kiệt sức cũng không mua nổi một phần cái pháp khí phi hành của Nguyệt lão đang sử dụng nữa.

- Sư phụ, con cứ tưởng làm luyện dược sư rồi thì tài phú sẽ khá hơn. Không ngờ con vẫn chỉ là thằng nghèo xơ nghèo xác như thuở nào.

- Hừ, mấy viên đan dược cấp một của người dù chất lượng thế nào thì cũng là đan dược dành cho Ngưng Khí kỳ sử dụng thôi. Đối với cấp độ cao hơn thì cần đan dược cấp hai, ba, bốn vvv. Chỉ cần tiểu tử người luyện dược đến đan dược cấp hai, ba thôi đem đấu giá cũng kiếm được kha khá rồi. Còn nếu trở thành luyện dược sư cấp bốn, xưng danh luyện dược đại sư thì lúc đó người muốn gì chẳng có, rất nhiều

cường giả sẽ bằng lòng trả giá cao để mời người luyện đan đẩy tiểu tử khà khà.

Mím cười Nguyệt lão khích lệ tên đệ tử vài câu nhưng cũng mang ý châm biếm để hấn bớt hoang tưởng đi. Tưởng rằng đối phương sẽ vì thế mà nhụt chí, không ngờ hai mắt của Nguyên Hạo lại sáng rực như pha lê phản chiếu.

- Cám ơn sư phụ đã thức tỉnh đệ tử. Con sẽ cố gắng để sớm thăng cấp tay nghề luyện dược của mình, lúc đó con sẽ luyện chế đan dược miễn phí cho người hắc hắc.

Không những tinh thần lên cao mà bao nhiêu mơ mộng về viễn cảnh tương lai khiến cho Nguyên Hạo phấn chấn đến nháy nhót huyết sắc lú lo. Nhìn thấy ý đồ của mình không thành, Nguyệt lão mặt mày xụ xuống, bực bội quát lên:

- Đồ đàn, người nghĩ ta thu người làm đồ đệ để chờ người luyện đan giúp ta sao hả? Luyện cái đầu của người, không có tu vi thì luyện đan cả đời để làm gì? Ta không cần biết người làm gì, nhưng nếu về đến tông môn mà tu vi người không tiến bộ thì đừng trách lão bà này ra tay tàn nhẫn. Hừ!

Bị hù dọa, Nguyên Hạo mới giật mình lại từ mộng đẹp. Nhìn thấy sư phụ đang giận dữ, hấn liền vội vàng xoa dịu, lảng tránh sang việc khác:

- Khụ khụ, làm sao con quên được việc tu luyện mới là chính đạo. Chẳng qua con chỉ định luyện đan để hỗ trợ bản thân đột phá mà thôi, tuyệt sẽ không như mấy lão già kia suốt ngày vùi đầu trong mấy cái nồi thuốc vô vị đó đâu. Hắc hắc, chúng ta sắp về đến tông môn, người cũng nên tiết lộ thông tin về Hắc Điều Môn cho chúng con biết rồi đúng không?

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Hắc Điều Tông (Thượng)

Lắc đầu nhìn tên đệ tử thân truyền của mình, Nguyệt lão cảm thấy việc mình thu nhận tên này đúng là ôm cả một đống rắc rối vào người. Thở dài một hơi, bà nhàn nhạt trả lời câu hỏi của hắn:

- Hiện tại chúng ta đã tiến vào vùng đất được gọi là Bắc Hoang. Sở dĩ có tên gọi như vậy là vì nơi này hầu như không có người phàm sinh sống, kể cả các tông môn tu tiên cũng không chọn nơi này để tọa lạc. Nguyên do là khu vực này vô cùng hoang dại và tiềm ẩn nguy hiểm chết chóc. Một nửa diện tích Bắc Hoang chính là rừng rậm nguyên sinh, cũng là nơi sinh sống của rất nhiều loại yêu thú đông đảo khác nhau. Có điều yêu thú ở đây lại toàn là độc thú, độc bọn chúng phát ra nhẹ thì làm cho ảo giác, nặng thì mất mạng ngay tại chỗ, xương cốt không còn. Chẳng những thế, có nhiều loại độc thú sống thành từng đàn, mỗi lần chúng tấn công kẻ thù thì cho dù kim đan chân nhân cũng phải tránh xa.

- Đáng sợ như vậy? Vậy chẳng phải cùng là yêu thú cấp một thì bọn độc thú này còn nguy hiểm hơn các loài khác sao sư phụ?

Nguyên Hạo giật mình hỏi lại. Xưa nay hắn chỉ gặp các loại yêu thú chủ yếu dùng sức mạnh hình thể, cơ bắp khổng lồ chứ chưa từng tiếp xúc với loại độc thú ghê tởm này.

- Yêu thú có muôn vạn giống loài, còn rất nhiều chủng loại kỳ lạ mà người chưa biết đến bao giờ đâu khà khà. Bất kỳ yêu thú nào cũng có nhược điểm chí mạng của mình, độc thú tuy nguy hiểm nhưng cơ thể chúng lại yếu ớt vô cùng, khả năng phòng ngự rất kém cỏi. Vì thế, chỉ cần tránh né được độc tố của bọn chúng thì người hoàn toàn có thể diệt sát bọn này một cách dễ dàng thôi.

- Ra là vậy, hắc hắc. Như thế con phải bắt vài con làm thú sủng cho Nhã muội

mới được.

Nguyên Hạo cười trừ đùa cô nhóc Nhã Lệ đang ngồi co rúm kể bên vì sợ hãi loại độc thú mà Nguyệt lão vừa kể xong. Ngay lập tức, Trịnh Đạt không bỏ qua cơ hội liền nhảy ra làm anh hùng cứu mỹ nhân.

- Nhã Lệ đừng sợ, nếu bọn đó dám đến gần bạn, mình sẽ kêu người đem bạn chúng nướng chín hết.

Cả Nguyệt lão và Nguyên Hạo đều nhìn tên nhóc Trịnh Đạt với vẻ tiểu ý, mới tí tuổi đầu thế mà lại giỏi khoảng tán gái đến như vậy. Bước đến xoa đầu đứa cháu yêu của mình, bà lão ôn nhu nói:

- Bây giờ Đạt nhi đã có thể tu luyện rồi, vậy nên cháu phải cố gắng tu luyện thật siêng năng. Nếu không tu vi của cháu còn thua cả Nhã nhi thì làm sao mà bảo vệ cho người ta được chứ.

- Dạ, cháu biết rồi.

Xong chuyện của đứa cháu, Nguyệt lão lại tiếp tục kể về Bắc Hoang:

- Tuy mang theo nguy hiểm như vậy nhưng khu rừng nguyên sinh kia chỉ là vòng ngoài của Bắc Hoang thôi. Bên trong trung tâm khu rừng, cũng chính là lãnh địa của tông môn chúng ta, là một đầm lầy rộng lớn, được mệnh danh là đầm lầy tử thần. Khu vực này còn nguy hiểm hơn phía ngoài gấp trăm lần, bởi không khí đậm đặc độc tố lẫn các độc thú hộ môn cao cấp của tông môn. Bởi vì có nhiều tầng lớp phòng hộ như vậy nên các thế lực khác hầu như không ai biết đến sự tồn tại của chúng ta, một thế lực từng có tiếng tăm trên toàn đông địa lục này.

Cúi đầu chau mày suy nghĩ gì đó một tí, Nguyên Hạo mới ngẩng lên hỏi Nguyệt lão:

- Vì sao chúng ta lại phải trú ẩn bên trong một khu vực mà không ai dám tiến vào như vậy? Do chúng ta có kẻ thù quá mạnh hay sao sư phụ? Một tông môn được bảo hộ kỹ càng là điều rất tốt nhưng cũng không cần trốn tránh, che giấu sự tồn tại

của mình đến thế chứ?

Nhìn đũa đệ tử một cái đầy ý vị, Nguyệt lão mới chậm rãi đáp:

- Để trả lời những câu hỏi của con, ta phải kể tiếp câu chuyện lần trước của mình. Cách đây một ngàn năm, cả đông đại lục đều biết đến một tông môn hùng mạnh có tên là Hắc Diện Tông. Đó cũng là nơi khởi nguồn của ta, trước khi trận chiến bảo vệ Lạc Thần xảy ra, sư phụ ta chính là chưởng môn của tông môn này. Sau khi người vẫn lạc đã trần trời dạn dò ta phải trở về tiếp tục dẫn dắt và phát triển tông môn. Khi đó ta không suy nghĩ gì mà quay lại Hắc Diện Tông thông tri với mọi người nhưng không ngờ tên phó tông chủ khi đó lại tráo trở chiếm quyền. Hắc còn không công nhận di thư lẫn lệnh bài mà sư phụ ta để lại, sau đó thì trục xuất ta khỏi sư môn.

- Khi đó đại trưởng lão và một vài người khác trung thành với sư phụ đã quyết định cùng ta rời đi. Cứ nghĩ mọi chuyện kết thúc như vậy, không ngờ tên mặt người dã thú kia lại cho người phục kích đánh lén khiến người bên ta bị thương vong thảm trọng. Cũng may sư phụ đã từng cho ta biết một nơi bí mật mà người dựng nên để cho đệ tử tông môn lánh nạn khi gặp cường địch, cũng chính là căn cứ nằm trong đầm lầy tử thần của Bắc Hoang. Bọn ta khi chạy thoát đến đó đã quyết định lập một tông môn khác có tên là Hắc Điều Môn và phát triển thâm lậu đến ngày hôm nay. Vì không giết chết được chúng ta, nên lão già phản trắc kia vẫn không ngừng cho người tìm kiếm và truy sát các đệ tử, trưởng lão của chúng ta ra ngoài hành sự.

Ngừng một chút, ánh mắt của Nguyệt lão trở nên buồn bã lẫn căm phẫn, hai bàn tay bà xiết chặt khiến cho móng tay đâm vào thịt ứa cả máu ra. Giọng bà trở nên khàn đục nặng nề:

- Đừng thấy tu vi của ta là Nguyên Anh kỳ thì con nghĩ là tông môn chúng ta hùng mạnh. Các trưởng lão đã không tiếc hi sinh thân mình để giúp cho ta có được ngày hôm nay, bây giờ chỉ có mỗi một mình Nguyệt Linh này chống đỡ Hắc Điều Môn mà thôi. Lần này ta phải đích thân xuất quan lộ diện rời khỏi môn phái cũng chính vì phải chữa bệnh cho tiểu Đạt. Nếu không có con và Trúc lão giúp đỡ, ta không biết đến bao giờ mới chữa trị cho đũa cháu này được nữa.

Nghĩ đến những việc đã trải qua, Nguyệt lão ghen ngào nhìn Nguyên Hạo rồi chân thành nói:

- Ta thật sự xin lỗi con Nguyên Hạo, ta đã quá ích kỷ rồi. Khi biết tư chất tuyệt đỉnh của con, ta đã nghĩ đến việc dựa vào con để trùng hưng lại môn phái rồi sau đó có thể trả thù Hắc Diện Tông. Chẳng có bất ngờ gì chờ đợi con và Nhã Lệ cả, chỉ có một môn phái đang hấp hối suy tàn ở phía trước mà thôi. Nếu con không muốn đi con đường này, ta sẽ để con rời đi mà không níu giữ gì cả.

Nguyệt lão nghĩ rằng tên đệ tử này sau khi biết tất cả sự thật sẽ hết sức tức giận và lập tức rời đi. Tạo hóa đã ngoảnh mặt bà một lần rồi, bây giờ có thất vọng hay đau lòng thêm thì cũng chẳng sao cả. Thế nhưng mọi thứ lại không hề như bà tưởng tượng, Nguyên Hạo không hề mất một giây thời gian suy nghĩ nào mà mỉm cười ấm áp trả lời:

- Người đã mệt mỏi cả nghìn năm rồi sư phụ, mọi thứ còn lại hãy để con chia sẻ với người. Haha, cuối cùng Nguyên Hạo cũng có một tông môn để nghỉ chân lâu dài rồi, chúng ta về "nhà" thôi.

Hắc Điều Môn, một tông môn có Nguyên Anh cường giả là Nguyệt Linh tọa trấn nhưng lại không có thực lực của tông môn hai sao thật sự. Bởi lẽ trừ vị lãnh đạo của họ ra thì thực lực bên dưới của họ còn yếu hơn cả tông môn một sao bình thường nữa. Ai mà biết được Nguyệt lão kia sẽ còn sống được thêm bao nhiêu năm tháng cơ chứ, một khi bà ta ngã xuống thì chắc chắn môn phái này cũng sẽ bị kẻ thù tiêu diệt nhanh chóng. Có thể nói tương lai của Hắc Điều Môn giống như một ngọn đèn cây run rẩy trước gió, có thể bị thổi tắt bất cứ khi nào.

- Chúng ta đã tiến vào phạm vi của Bắc Hoang rồi, các con hãy ngắm nhìn thật kỹ kỳ quan của thiên nhiên này. Tuy nơi này là hiểm địa nhưng phong cảnh hoang đại của nó lại khiến cho người xem cảm thấy say đắm lòng người.

Nguyệt lão sau khi biết Nguyên Hạo không hề từ bỏ người sư phụ như mình thì tâm tình suốt mấy ngày qua vô cùng vui vẻ. Khi pháp khí phi hành băng băng bay

qua khu rừng nguyên sinh, một bức tranh mờ ảo do sương mù độc đầy màu sắc tạo thành khiến cho Nguyên Hạo và Nhã Lệ phải trầm trồ khen ngợi.

"Hoàng trần thanh thủy tam sơn hạ,

Cánh biển thiên niên như tẩu mã.

Dao vọng Tề Châu cửu điểm yên,

Nhất hoẵng hải thủy bôi trung tả."

(Mộng lên trời - Lý Hạ)

* Tạm dịch:

Bụi vàng nước thăm dưới Tam Sơn,

Dâu bể nghìn năm, tựa ngựa phi,

Nhìn lại Tề Châu, mây chín điểm

Biển cả rót vào cái chén con.*

Tức cảnh sinh tình, Nguyên Hạo mới cất giọng lên ngâm một bài thơ mà hẳn từng đọc ở quê hương địa cầu. Bài thơ là mơ mộng của tác giả thành tiên bay bổng lên trời cao, nhìn xuống nhân thế chúng sinh nhỏ bé dưới chân mình mà cảm thán. Lúc trước, hẳn cũng chưa từng nghĩ một ngày mình có thể được cưỡi mây về gió như thế này, mọi thứ giống như là chiêm bao vậy. Đáng tiếc giấc mơ này không hề êm ái ngọt ngào mà không ngừng những sự việc hiểm nguy, áp lực đè nặng lên trên vai của hắn. Giờ đây, nguyên Hạo mới thấm thía câu nói của Tiểu Vô rằng khi tiếp nhận Hư Vô linh căn thì hắn sẽ mang theo trong mình nhiều trọng trách lớn lao. Lúc đó, hắn cứ nghĩ mình cứ tiêu dao từ từ mà tu luyện, sống điệu thấp không gây chuyện với ai là được. Không ngờ, chạy trời không khỏi nắng, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, xúi quẩy sao hắn cứ gặp hết chuyện này đến kẻ thù khác. Ngược mặt lên trời, Nguyên Hạo thở dài một hơi mang chút ai oán thương cảm cho chính mình.

- Hạo nhi, vì sư có một chuyện muốn bàn với con.

Khi pháp khí sắp bay qua hết rừng nguyên sinh vòng ngoài, Nguyệt lão liền lên tiếng nói với tên đệ tử cứng của mình.

- Có việc gì sư phụ cứ căn dặn, đệ tử xin lắng nghe.

Tỏ ra lễ phép đáp lời, Nguyên Hạo thể hiện ra hình ảnh một đệ tử vô cùng ngoan ngoãn, hoàn toàn trái ngược với phong cách bồn chồn hăng ngày của hắn. Nếu những người quen biết hắn mà nhìn thấy cảnh này thì đánh chết họ cũng không tin đây là sự thật, diễn xuất quá tốt rồi.

- Việc này sẽ khiến con ủy khuất một chút. Khi về đến Hắc Điều Môn ta sẽ tuyên bố với mọi người là Nhã Lê là đệ tử thân truyền của ta tìm được. Còn con thì chỉ là biểu ca của nó, tư chất tầm thường, chỉ được ta cho phép đi theo vì nể mặt đứa đệ tử mới thu nhận của mình mà thôi. Con sẽ đảm nhận vai trò đệ tử ngoại môn và được sắp xếp ở nơi dành riêng cho mình chung với các đệ tử khác.

Ngại ngần khi phải nói ra những lời như vậy, Nguyệt lão áy náy nhìn đứa đệ tử của mình. Nhưng Nguyên Hạo đã khoát tay cười nói:

- Con hiểu mà sư phụ. Bao năm qua Hắc Điện Tông vẫn không ngừng ám toán và theo dõi tông môn chúng ta, không chừng hiện tại ám tử của bọn chúng đã thâm nhập sâu vào nội bộ Hắc Điều Môn rồi. Người vì đảm bảo an toàn cho con nên bắt buộc phải làm như vậy mà thôi. Hắc hắc, sư phụ cứ yên tâm, con sẽ hoàn thành tốt vai diễn của mình và nhất định điều tra ra được những nội gián trà trộn vào bên trong các tầng lớp môn phái của mình. Có điều...

Sau một loạt những lời nói và cử chỉ hi sinh vì đại nghĩa, Nguyên Hạo liền tỏ ra ngập ngừng, khó xử. Hiểu ý đứa đệ tử gian xảo của mình, Nguyệt lão cười mắng:

- Tên tiểu tử này lại muốn lợi ích chứ gì. Yên tâm, ta sẽ bí mật tạo điều kiện tu luyện tốt nhất cho con. Nhưng mà con ngàn vạn lần phải hết sức cẩn trọng, không được để lộ ra bất cứ điều gì, nếu không sẽ dẫn đến họa diệt môn đấy. Được rồi, cả hai đứa cũng phải nhớ rõ lời ta dặn, biết không?

Quay sang Triệu Đạt và Nhã Lê, Nguyệt lão nghiêm mặt răn đe. Trước uy nghiêm dữ tợn của bà, hai đứa nhóc gật đầu liên tục như gà mổ thóc vậy. Sắp xếp mọi việc đã xong, Nguyệt lão mới thở ra một hơi rồi bắt đầu toan tính cho tương lai phát triển của môn phái như thế nào.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Hắc Điều Môn (Hạ)

Toàn bộ các công trình kiến trúc của Hắc Điều Môn đều được tọa lạc bên trong đầm lầy tử thần. Vì được dựng bởi sự phụ của Nguyệt lão nên từ viên gạch đến vách tường đều mang đậm dấu ấn xói mòn của thời gian. Quan sát từ xa trông toàn bộ tông môn giống như khu đô thị của người Maiya cổ đại ở địa cầu mà Nguyên Hạo từng được biết. Diện tích của tông môn cũng không lớn như Nguyên Hạo tưởng tượng, nhìn khái quát thì chỉ tầm bằng một phần ba của Phong Linh Tông mà thôi.

Theo giải thích của Nguyệt lão thì sở dĩ tông môn có bề ngoài khiêm tốn như vậy là do việc duy trì màn chắn khí độc rất tốn kém linh thạch. Vì lẽ đó Hắc Điều Môn không dám mở rộng phạm vi các kiến trúc tông môn hơn nữa nhằm hạn chế tổn hao, hơn nữa với nhân số của họ cũng không cần thiết phải tăng thêm diện tích làm gì.

Vì Nguyệt lão hiếm khi thông tri về hành tung của mình nên hôm nay mọi người trong môn vẫn hoạt động và tu luyện bình thường như mọi ngày. Không ai hay biết có một tia chớp màu bạc đã lặng lẽ xuyên qua màn chắn bay thẳng về phía tòa đại điện dành cho chưởng môn nhân của Hắc Điều Môn.

- Hử, có pháp khí phi hành đột nhập hậu viện, nàng mau theo ta ra kiểm tra xem sao.

Đang ngồi đọc thư tịch trong thư phòng sách, vị nam tử có vóc dáng to lớn như hắc hùng bỗng chau mày đứng bật dậy nói với nương tử của mình. Tiếp đó cả hai người liền dùng tốc độ nhanh nhất lao về nơi nghi vấn có kẻ xâm nhập. Lúc họ vừa đến thì bốn người Nguyệt lão đã hạ cánh xong xuôi và đang đứng chờ đợi.

- Mẫu thân.

- Nhạc mẫu

Nhận ra được thân phận của đối phương, hai vợ chồng trung niên liền mừng rỡ nhanh chóng tiến đến thỉnh an bà lão Nguyệt Linh. Trịnh Đạt cũng vô cùng xúc động lao thẳng vào lòng mẹ của mình tí tê khóc lóc. Thấy những người cần thiết đã đến đông đủ, Nguyệt lão liền nhẹ nhàng vung tay ra lệnh:

- Ta và tiểu Đạt đã bình an trở về. Bây giờ mọi người hãy trở về sảnh đường để ta tuyên bố một vài công sự.

Khoảng mười phút sau, các vị trưởng lão cao tăng của môn phái đều có mặt đầy đủ. Nghe nói chương môn đã trở về bọn họ đều thấy nhẹ nhõm cả người, không có người tọa trấn Hắc Điều Môn cứ như rảnh không đâu, lúc nào cũng lo sợ. Ngồi uy nghiêm trên ghế chủ tọa, Nguyệt Linh lão bà lúc này đã trở về với thần thái mạnh mẽ, lạnh lùng và bá đạo của mình. Quan sát thấy tất cả đều im lặng hướng về mình với vẻ kính cẩn, bà ta mới hài lòng lên tiếng:

- Lần này ta xuất môn với mục đích chữa bệnh cho tiểu Đạt, mặc dù không dễ dàng gì nhưng cuối cùng cũng thành công tốt đẹp. Trong thời gian qua, trong môn phái có xảy ra chuyện gì không?

Trước uy nghiêm của bà thì thần sắc của mọi người tỏ ra hết sức cung kính, không dám có bất kỳ động tác dù là hít thở mạnh. Đứng lẫn trong đám người, Nguyên Hạo lắc đầu cảm thán. Muốn quản lý tốt thì cần có uy nghiêm nhưng không thể cứng như thép mà cần phải linh hoạt thì mới đạt hiệu quả tốt nhất. Vị sư phụ này của hắn chỉ biết dùng vũ lực trực tiếp để giải quyết vấn đề nên dần dần hình thành một đường lối cai trị như bạo quân.

- Bấm nhạc mẫu, sau khi người đi thì mọi việc vẫn diễn ra bình thường. Chỉ có vài tháng trước do người yêu cầu tăng cường nhân lực nên con đã cho các đệ tử, chấp sự, thậm chí trưởng lão xuất môn tìm kiếm. Mặc dù đã cố gắng che dấu hành tung nhưng phía ta vẫn gặp phải ám toán khá nhiều. Cuối cùng, trừ một số đệ tử mất tích và tử vong thì cả Trình Thăng trưởng lão cũng đã lọt vào phục kích mà hi sinh ngã xuống.

Sau câu hỏi của Nguyệt lão thì vị trung niên có vóc dáng như hắc hùng e dè bước ra thưa chuyện. Theo Nguyên Hạo được biết thì vị này là con rể của sư phụ mình, cũng là thân phụ của Trịnh Đạt, tên là Trịnh Dương. Còn vị mỹ phụ đứng kế ông ta chính là con gái ruột của Nguyệt lão, Nguyệt Liên. Tu vi của cả hai vợ chồng đều không tệ, đều đạt đến Kết Đan kỳ. Đặc biệt là vị Trịnh Dương kia khí thể trên người vô cùng hùng hậu so với những người khác trong đại điện. Xem chừng lão cũng đã đạt đến Kết Đan hậu kỳ hoặc viên mãn rồi.

- Đáng chết.

Gầm lên hai chữ, Nguyệt lão tức giận đập mạnh xuống khiến cho cái bàn đá kế bên tan thành bụi phấn. Đôi mắt bà long lên như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ thù vậy.

- Bọn khốn kia càng lúc càng quá đáng. Chúng ta đã cố tình ẩn nhẫn để duy trì lực lượng nhưng chúng vẫn không bỏ mà cứ như bóng ma bám theo chờ trực cơ hội ra tay. Xem ra lão cầu Đổ Mặc kia cho rằng Nguyệt Linh ta không dám đánh một trận sao? Cùng làm thì liều quay lại căn lão một cú thật đau, chưa biết ai chết vào tay ai đâu.

- Xin mẫu thân bớt giận, chúng ta cần phải bình tĩnh mà tránh rơi vào kế khiêu khích của kẻ thù. Lần này tuy có tổn thất về nhân sự nhưng cuối cùng Đạt nhi cũng đã chữa xong được bệnh tình nan giải. Con thấy chúng ta nên tăng cường phòng ngự, cảnh giác cao độ và phát triển thực lực của mình để chờ đợi thời cơ.

Thấy mẹ của mình có dấu hiệu kích động quá mức, vị mỹ phụ liền đứng ra khuyên giải. Nhất thời, thái độ của Nguyệt lão mới hòa hoãn lại một tí nhưng vẫn thể hiện sự khó chịu vô cùng. Nhìn lướt qua mọi người có mặt, bà hừ lạnh một tiếng rồi quát lớn:

- Các người phải nhớ đến sự sỉ nhục mà bọn Hắc Diện Tông đã dành cho chúng ta. Do đó, các người càng phải cố gắng phấn đấu hơn nữa, không ngừng nỗ lực để nâng cao tu vi. Có như vậy, tông môn chúng ta mới có cơ hội quật khởi, rửa lại mối thù không đội trời chung này. Tất cả có nghe rõ không?

- Dạ rõ

Gần như sau câu nói đầy bá khí của Nguyệt lão, máu nóng của mọi người được đề thăng lên nhanh chóng. Từng cặp mắt đều nổi đỏ lên, nhiều người còn nghiêng răng nghiêng lợi, thở phì phò như lông ngực sắp vỡ ra. Tất cả bọn họ đã chịu đựng không ít đau khổ, có người mất người thân, kẻ thì huynh đệ, đạo lữ tiêu vong. Tất cả đều do một tay Hắc Điện Tông gây ra. Nhìn tràng cảnh này, Nguyên Hạo mỉm cười tán thưởng.

"Bạo quân đúng là bạo quân. Tuy không giỏi trị vị lòng người nhưng trên chiến trường họ chính là ngọn lửa soi đường, đốt lên sĩ khí cho tất cả các tướng lĩnh và quân đội của mình. Tây Sở bá vương Hạng Vũ ngày xưa cũng thế, chiến thần thật sự giữa vạn quân địch"

Thấy tinh thần của trên dưới cao tăng tông môn đều được kích thích, Nguyệt lão gật gù thỏa mãn. Lúc này bà mới giơ tay lên ra hiệu mọi người bình tĩnh lại.

- Được rồi. Buổi họp hôm nay đến đây coi như xong. À, lần này ta cũng thu nhận được một đứa đệ tử tư chất không tệ. Liên nhi, con hãy sắp xếp chỗ ở cho Lê nhi ở gần ta nhé.

Vừa nói, ánh mắt của Nguyệt lão đầy trìu mến nhìn về phía Nhã Lệ đang bên lên ở phía dưới. Tư chất của cô bé quả thật rất tốt! Dù Nguyệt lão bận bịu việc tìm kiếm thảo dược chữa bệnh cho Trịnh Đạt mà không thường xuyên dạy dỗ, chỉ điểm nhưng cô bé vẫn đã cũng cố xong tu vi Ngưng Khí tầng một của mình. Hiện tại, Nhã Lệ còn đang chuẩn bị trùng kích Ngưng Khí tầng thứ hai.

- Cô bé xinh quá! Được đích thân trưởng môn thu nhận thì chắc chắn không phải hạng tầm thường rồi. Lần này tông môn chúng ta lại có thêm một hạt giống tốt.

Một vị lão giả mập mạp bước ra cười híp mắt lên tiếng khen ngợi. Hành động vượt mong ngựa của lão lập tức nhận được sự ủng hộ và hòa theo của một số người. Nhất thời cả đại điện bỗng rộn rã xôn xao đầy những lời bàn tán, nghị luận.

- Nhã Lệ tư chất hơn người, lại rất thông minh. Tương lai Hắc Điện Môn chính là nhờ vào những mầm non này.

Nguyệt lão vui vẻ đồng tình với đám đông nhưng thật ra bà đang quan sát nhất cử nhất động của tất cả những người có mặt. Dù đa số cao tăng đều hứng thú quan sát vị đồ đệ mới của chưởng môn. Tuy nhiên, cũng có vài cặp mắt không đặt trên người Nhã Lệ mà đang dò xét tên thiếu niên đứng kế cô bé.

- Haha, không biết chàng trai trẻ này xưng hô là gì? Nhìn niên kỷ chưa đến hai mươi mà tu vi đã Ngưng Khí tầng chín thì thật là không tệ, nói thiên tài cũng không ngoa chút nào nha.

Từ trong đám trường lão, một vị có khuôn mặt phúc hậu, ánh mắt lim dim, mỉm cười ôn hòa, hướng Nguyên Hạo hỏi thăm. Lời lão vừa ra khiến toàn trường giật mình, nhiều người không giấu được sự tò mò, thi nhau âm thầm đánh giá tên thiếu niên lạ mặt kia. Do đã lường trước tình huống này, Nguyệt lão tỏ ra thờ ơ, chỉ lạnh nhạt nói:

- Tên này chỉ là một đệ tử ngoại môn của Vạn Dược Cốc. Đừng nhìn hăn trẻ vậy, thật ra tuổi thật của hăn đã ngoài tam tuần. Do kẻ này yêu thích bề ngoài, chú trọng nhan sắc và có một ít cơ duyên nên đã phục dụng qua một số đan dược dưỡng nhan. Tư chất của hăn tầm thường, tài năng trên dược đạo cũng có hạn nhưng lại rất nhanh nhạy, biết nghe lời. Vì vậy ta cũng phá lệ dắt hăn về đây, giao cho một chút chức vụ chạy việc trong tông môn. Dù gì thì Hắc Điều Môn chúng ta cũng đang thiếu thốn nhân lực.

Sau khi Nguyệt lão giải thích thì hứng thú của nhiều người danh cho Nguyên Hạo nhất thời tan biến như bọt nước. Ngay cả vị trường lão lúc nãy vừa hỏi hăn cũng suy nghĩ gật gù rồi im lặng, không hỏi gì thêm nữa. Không phải vì câu chuyện Nguyệt lão kể quá đáng tin mà là vì không ai cho rằng một thiên tài thiếu niên như vậy lại chạy đến tông môn không ai biết đến này làm chân chạy vặt.

Giờn sao? Ngay cả đám thiên kiêu của Hắc Điều Môn cũng không để gì có người đạt Ngưng Khí tầng chín ở hai mươi tuổi. Với thiên tư như vậy thì đặt ở tông môn nào cũng là đối tượng được bảo vệ, là viên ngọc quý được bồi dưỡng trọng điểm cả. Nếu ra đường mà đơn giản nhặt được một thiên tài như vậy về thì hóa ra đám thiên kiêu khác gì củ cải trắng mọc đầy đường cơ chứ.

Cố bày ra bộ dáng hèn mọn, Nguyên Hạo nở một nụ cười lấy lòng với các vị trưởng lão, chấp sự xung quanh. Điều này càng khiến cho mọi người thêm tin tưởng vào thân phận của hắn. Thiên kiều là gì? Là con trời, là đám thanh thiếu niên đập trên đồng lúa, được thụ hưởng địa vị và đãi ngộ hơn người. Thường bọn chúng đều tỏ ra cao ngạo, khó quản. Nhất là người trẻ tuổi thì tính cách càng cuồng vọng, dễ xúc động, thích được tâng bốc, muốn làm trung tâm thế giới

Nào có ai nhìn thô bỉ như tên thiếu niên này, vừa kiểu cách cong lưng thành thói của hạ nhân. Đã thế hắn lại xoa xoa hai tay như bọn con buôn háms tiến chính hiệu, loại mặt hàng này cho làm quản lí tạp dịch chính là trời sinh phối ngẫu, quá phù hợp rồi.

- Hắc hắc, các vị chiếu cố cho. Sau này chúng ta có phước cùng hưởng, có lợi cùng chia nào.

- Vị trưởng lão đây ta là Nguyên Hạo. Xin được chỉ giáo.

- Vị huynh đài đây oai phong lắm liệt. Hôm nào ta đi uống rượu nào. Chắc người cũng ít khi ra ngoài, người có biết cái gì là thú hưởng hoa dưới trăng không hắc hắc.

Nguyên Hạo nam chào bắc hỏi, vô cùng chuyên nghiệp khiến cho mọi người bất ngờ. Kẻ thì tỏ ra hứng thú, người thì khinh bỉ, vài vị thi phong đậm tỏ ra không quan tâm đến loại tiểu nhân vật này. Ngồi trên cao, mí mắt Nguyệt lão co giựt vài cái, trong lòng bà cười khố không thôi. Dẫu biết tên đệ tử của mình tài năng diễn xuất không tệ nhưng cũng không đến mức lô hỏa thuần thanh như thế chứ. Cái này nhìn y hệt như bản năng, cá tính thuần túy chứ diễn cái gì nữa. Bó tay với màn thể hiện của tên đệ tử cứng, Nguyệt lão chỉ có thể tìm cách rời đi cho nhanh. Khi Nguyên Hạo còn đang không ngừng làm quen phía dưới thì một tiếng nói lớn vang vọng lên.

- Buổi họp kết thúc. Trịnh Dương, người cho người sắp xếp vị trí phù hợp cho tên tiểu tử đó đi. Ta cần phải về bề quan vài ngày

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Bàng Hồng Trường Lão

Sau khi Nguyệt lão rời đi, làn lướt cao tầng của Hắc Điều Môn cũng giải tán. Trước khi ra khỏi đại điện, không ít người cũng đến ra về trường bối để chào hỏi vài câu với Nhã Lệ. Dù gì thì cô bé cũng là thân truyền đệ tử duy nhất của chưởng môn cho đến lúc này, tiền đồ vô lượng. Riêng Nguyên Hạo thì lặng lẽ rời đi cùng với một tên chấp sự già nua, trông rất thảm hại. Rõ ràng hình ảnh về cách đối xử của mọi người chính là hai thái cực vô cùng sắc nét. Vừa lững thững bước đi, hắn cũng cảm thán trong lòng không dứt.

- Thân phận khác nhau, đối xử cũng khác biệt quá đi chứ haiz.

Tuy tỏ ra uể oải bề ngoài, nhưng trong lòng của Nguyên Hạo lại thoải mái vô cùng. Vai diễn của hắn đã hoàn thành khá trót lọt, không để lại nhiều dấu vết cho người ta chú ý. Tất nhiên, không phải ai cũng có thể dễ dàng tin tưởng, chí ít là bọn ám tử trà trộn vào Hắc Điều Môn sẽ còn theo dõi hắn dài dài. Hiếu được điều này, Nguyên Hạo càng tỏ ra thận trọng trong mỗi hành động, biểu hiện của mình.

- Trông người cũng không tệ. Chỉ cần sau này biết cách làm người một chút thì mới sống yên ổn được. Trường lão lo về những việc lật vật hậu cần bên trong tông môn tên là Bàng Hồng, là người trưởng quản trực tiếp của ta và người. Tốt nhất người nên cẩn trọng, nếu như sai lầm một tí sẽ ăn đau khổ không nhỏ đâu.

Im lặng suốt một quãng đường đi, bỗng nhiên lão già chấp sự phía trước lên tiếng cảnh tỉnh Nguyên Hạo. Nhận ra đối phương có ý tốt nhắc nhở mình, tuy trong lời nói của lão mang theo âm vị ai oán, có lẽ do bị vị Bàng Hồng kia tạo nên. Dù vậy, hắn cũng tỏ ra cảm kích, bèn ôm quyền cười tươi nói với lão già:

- Đa tạ vị lão huynh đây đây đã chia sẻ. Không biết lão huynh xưng hô là gì?

- Tạ Huyền.

Lão già chấp sự vẫn mang khuôn mặt khắc khổ trả lời ngắn gọn rồi tiếp tục bước nhanh dẫn đường. Sau khi vòng vèo giới thiệu vài nơi quan trọng trong Hắc Diệu Môn, cuối cùng hai người cũng dừng bước trước một tòa nhà khá to lớn. Nhìn kiến trúc trước mặt, Nguyên Hạo có cảm tưởng đến những trung tâm thư viện hoặc học đường ở địa cầu. Nơi này cũng có rất nhiều cửa ra vào với lượng người nhiều như chảy hội nhưng ai cũng tỏ ra vô cùng bận bịu, vội vã.

Sau khi bước vào bên trong, Tạ Huyền dẫn Nguyên Hạo đi lên một lối cầu thang riêng có hai tên lính canh cửa. Có lẽ đã quá quen thuộc với lão già này nên hai tên này cũng không làm khó dễ mà để cho hai người đi qua một cách dễ dàng. Có điều Nguyên Hạo để ý thấy nét khinh thường nồng đậm sâu trong mắt của đối phương dành cho lão chấp sự già.

"Hừm, xem ra địa vị của lão ca này cũng không quá tốt. Cũng phải thôi, tuổi đã cao mà tu vi cũng chỉ Ngưng Khí tầng mười, còn chưa Trúc Cơ nữa mà. Ở đâu cũng vậy, có thực lực mới được sự tự tôn"

Có thể nói tu vi của lão già chấp sự này nếu so với đám tán tu thì đúng là không tệ nhưng ở trong tông môn hai sao thì quả là có chút thấp kém. Tuy vậy, Tạ Huyền như không quan tâm điều đó, có lẽ lão đã quen với những ánh mắt xem thường kiểu này rồi. Hai người sau khi lên cầu thang xong thì đánh vòng một hành lang dài, sau đó liền gặp một căn phòng có cửa gỗ được điêu khắc hình mãnh hổ nhìn tương đối tinh xảo. Gõ nhẹ vài tiếng, lão chấp sự nhẹ nhàng lên tiếng bẩm báo.

- Kính thưa Bàng trưởng lão, ti chức đã dẫn người mới đến trình diện.

Phía sau cánh cửa vài giây sau liền vang lên một tiếng ừ trầm đục. Tiếp đó Tạ Huyền liếc nhìn Nguyên Hạo một cái rồi rời đi ngay. Hít một hơi thật sâu, Nguyên Hạo liền nhẹ nhàng mở cánh cửa bước vào bên trong.

- Đệ tử Nguyên Hạo xin ra mắt Bàng trưởng lão.

Trình ra một bộ mặt ti tiện vuốt đuôi, Nguyên Hạo khom người thật sâu, kính

cẩn trước vị trưởng lão đang ngồi trên chiếc ghế dài trước mặt.

- Được rồi, không cần quá đa lễ. Lúc này ở đại điện ta và người đã cũng đã gặp nhau rồi.

Tiếng nói có phần lười nhác của Bàn trưởng lão vang lên. Lúc này, Nguyên Hạo mới giả vờ sợ sệt len lén ngược nhìn lên. Sau đó, hai mắt hần bồng nhiên sáng rực, miệng cười toe toét, hai tay xoa xoa vào nhau, mở miệng nói:

- Đệ tử cứ ngỡ là vị trưởng lão nào, hóa ra chính là Bàn trưởng lão nổi bật nhất nhì ở đại điện buổi sáng. Khi đó, hào quang của người tỏa sáng nổi bật trước những vị khác làm đệ tử ngưỡng mộ vô cùng. Thiên ân dào dạt, bây giờ đệ tử có được điểm phúc được phục vụ dưới trướng của ngài, đây quả cơ duyên lớn lao vô cùng a.

Trước hàng loạt lời lẽ vuốt mông ngựa hết sức điêu luyện như xuất phát từ tận tâm can của tên thiếu niên trước mặt, vị Bàn trưởng lão hơi có chút sững sốt bất ngờ. Có điều, lão cũng là hồ ly sống lâu năm nên chỉ thoáng giật mình rồi lại vuốt râu cười lớn:

- Haha, rất có tiền đồ, miệng lưỡi như thế này đúng là nhân tài hiếm có. Người nói xem tại sao lão phu lại nổi bật trước những vị trưởng lão khác, nói khoác quá cũng mang trọng tội đấy?

Ánh mắt mang theo tiểu ý lẫn xảo trá, Bàn Hống muốn thử xem tiểu tử trước mặt trừ nịnh bợ ra thì khả năng ứng đối thế nào. Đồng thời, lão cũng muốn làm khó để thị uy một phen. Đào tròng mắt một cái, Nguyên Hạo mặt không đổi sắc vẫn đáng vẻ vô cùng thành khẩn đáp lời:

- Hì hì, Bàn trưởng lão tuy dàng người mảnh khảnh nhưng khí thế lại uy vũ vô song, vững như Thái sơn, cuộn cuộn như Hoàng hà. Tuy người đã cố gắng thu liễm lại nhưng cái thần thái của một vị hiền đức, tài mạo tuyệt đỉnh không vì thế mà bị che lấp đi được. Lúc ở đại sảnh, mặc dù trưởng lão đã cố gắng đứng góc bên trái hàng thứ mười lăm, một vị trí rất khiêm tốn. Thế nhưng, người vẫn nổi bật trên tất cả khiến đệ tử khắc ghi kỹ càng trong lòng.

- Người nhớ rõ ta đứng ở đâu trong đại sảnh luôn à?

Hai mắt vị Bàn trưởng lão mở to nhìn tên đệ tử trước mặt mình. Nếu như khi này lão còn cho rằng tên nhóc này đang ba hoa khoác lác thì hiện tại lão đã phải suy nghĩ lại. Nếu như không chú ý đến một người thì chắc chắn sẽ không thể nhớ được người đó đứng ở vị trí nào trong đại điện đông người như vậy.

- Dạ vâng, mỗi hành động và thần thái của người, đệ tử luôn ghi sâu trong đầu.

Nguyên Hạo tỏ ra cung kính thành tâm thành ý trả lời. Thực chất trong lòng hắn đang cười lạnh không ngớt.

"Hắc hắc, nhìn thái độ là biết lão quý đã bị ta làm cho rung động rồi. Từ khi có cái Hư Vô linh căn thì khả năng quan sát và ghi nhớ của ta ngày một tăng cao đến trình độ siêu đẳng rồi. Bất cứ sự vật gì nhìn lướt qua ta đều có thể nhớ rõ ràng đến từng chi tiết nhỏ nhặt nhất."

- Tốt! Ta nhìn tiểu tử người càng lúc càng thuận mắt. Đã đến Ngoại sự đường này của ta thì cũng xem như người một nhà rồi hắc hắc. Có việc gì cần thì cứ nói với Bàn Hống ta một tiếng là được.

Bàn trưởng lão đôi mắt thâm ý nói một câu với đối phương. Ngay lập tức, Nguyên Hạo lấy một gói đồ từ bên trong túi áo chuẩn bị sẵn mang ra rồi kính cẩn đưa về phía lão.

- Đây là ba viên Định Tâm Đan, đan dược cấp hai, đệ tử tuy chỉ là ngoại môn đệ tử của Vạn Dược Cốc nhưng cũng có chút dành dụm. Loại Định Tâm Đan này dược dụng cũng như tên, có thể giúp cho người tu luyện an tĩnh thần trí, giảm khả năng bị tâm ma quấy phá. Do hiệu quả đặc thù nên loại đan dược này thuộc vào loại quý hiếm, đệ tử cực khổ lắm mới sưu tầm được ba viên thôi. Bàn trưởng lão đã lao tâm lao lực vì tông môn bấy lâu nay, không quản cực khổ. Thân là lớp hậu bối, đệ tử xin hiếu kính Bàn trưởng lão để người phục dụng.

Nhìn ba viên đan dược thơm ngát màu xanh trong vắt được đựng trong hộp ngọc bên trong gói đồ, Bàn Hống hai mắt sáng rực lên, cả người đứng bật dậy.

Cảm giác được mình hơi thất thố, lão bèn cười xòa một cái rồi như hổ đói vội vàng nhận lấy hộp ngọc từ tay Nguyên Hạo.

- Đúng là đan dược cao cấp, chỉ cần ngửi một tí thôi cũng thấy tâm thần sáng khoái. Tốt, tốt, rất tốt.

Thốt ra liên tục ba chữ tốt, Bàn trưởng lão cẩn thận cất hộp ngọc vào rồi vuốt vuốt chòm râu cười tươi rói nhìn tên tiểu tử trước mặt. Ở trong Hắc Diệu Môn này, đan dược chính là một thứ xa xỉ chứ đừng nói đến loại Định Tâm Đan quý hơn vàng này. Bàn Hồng nghĩ đến việc nếu mấy lão già trưởng lão khác mà biết được trong tay lão có mấy viên đan dược cỡ này thì sẽ ghen tị đến rụng cả râu mất.

Nghĩ vậy, trong lòng lão vô cùng đắc ý lẫn hài lòng. Hiện tại lão rất tin tưởng Nguyên Hạo là một tên đã ngoài ba mươi tuổi thật sự. Đùa sao? Một tên nhóc thiếu niên có thể biết cách cư xử như thế mới là lạ đó. Cứ nhìn lão già Tạ Huyền ngu dốt kia thì biết, đầu đã bạc trắng mà chả biết cách sống. Hậu quả là ở tông môn bao nhiêu năm vẫn là tên chấp sự quèn của ngoại các, không có tí thực quyền gì cả. So với tên nhóc này đúng là một trời một vực, rất hiểu chuyện mà không cần phải dạy bảo gì cả.

- Đa tạ trưởng lão đã khen ngợi, sau này Nguyên Hạo có gì tốt nhất định sẽ nghĩ đến người đầu tiên.

Thấy con cá đã yên trong lưới của mình, Nguyên Hạo bồi thêm một câu cười khiến cho Bàn Hồng hài lòng cười đến không khép miệng lại được.

- Haha, hảo tiểu tử. Người cứ yên tâm, Bàn Hồng ta xưa nay luôn đối đãi rất tốt với đệ tử thuộc quyền của mình. Đặc biệt là những đệ tử có tư chất thông minh, biết đối nhân xử thế như người. Đây là lần đầu gặp mặt, ta cũng không thể nhận không công lễ vật của người được. Nói đi, chỉ cần ta làm được thì ta sẽ ra tay hỗ trợ cho.

Thống khoái mỉm cười nói với tên đệ tử trước mặt, Bàn trưởng lão thật lòng muốn đáp ứng cho hẳn một nguyện vọng. Chỉ cần tên đệ tử này không biết điểm dừng, không đòi hỏi quá đáng là được.

Thấy đối phương đã hoàn toàn thỏa mãn trước biểu hiện của mình, Nguyễn Hạo mới giả vờ dăm chiêu suy nghĩ một lúc rồi cung kính trả lời:

- Đệ tử mới chân ướt chân ráo đến nơi này, còn nhiều bỡ ngỡ. Chỉ mong xin Bàng trưởng lão có thể hỗ trợ đệ tử tìm được công việc phù hợp để thuận tiện phát huy "khả năng" của mình hì hì.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Độc Sư

- Đúng rồi, ta quên mất là người đến đây để nhận công việc cho mình.

Bàng trưởng lão ngại ngùng cười nói. Tên đệ tử này không nhắc thì lão cũng không nhớ là đối phương chỉ là một người từ ngoài mới đến nhận công tác trong tông môn mà thôi. Nếu chỉ như vậy thì mọi việc quá đơn giản rồi, Bàng Hống trong lòng cười như nở hoa rồi móc từ trong người ra một lệnh bài đưa cho Nguyên Hạo và nói:

- Đây là lệnh bài của ta, một lát nữa người đến phòng nhận nhiệm vụ hãy đưa ra và tùy ý lựa nhiệm vụ nào phù hợp với mình là được.

- Đa tạ trưởng lão đã giúp đỡ, đệ tử vô cùng cảm kích.

Nguyên Hạo cúi người thật sâu, đôi mắt ươn ướt giống như cảm kích thật tâm khiến cho Bàng Hống cũng phải than thầm tên này giả bộ quá tốt rồi. Thế nhưng cho dù là diễn xuất hay chân tình thì lão cũng không quan tâm, chỉ cần tên này luôn biết cách làm người như thế là vô cùng tốt rồi. Thấy không còn việc gì nữa, lão nhắm hai mắt lại định thần rồi nhàn nhạt nói:

- Đã là đệ tử của bản trưởng lão thì cứ an tâm mà hành sự. Người hãy đi nhận công việc đi, có gì cần thì hãy tìm ta.

Biết là đối phương muốn đuổi khách, Nguyên Hạo vội vàng quăng thêm vài câu cảm kích cộng với vuốt đuôi rồi mới khúm núm rời khỏi căn phòng. Sau đó hắn đi dọc trở xuống đại sảnh đông đúc phía dưới để tìm kiếm nơi tiếp nhận, phân phối công việc cho ngoại môn đệ tử. Tìm tòi một lúc hắn cũng phát hiện ra khu vực dành cho đệ tử tiếp nhận công việc.

- Nơi này sao lại vắng vẻ như thế nhỉ?

Khác hẳn với những gian phòng khác luôn có hàng chục đệ tử xếp hàng thì cái nơi gọi là công tác vụ này là điều hiu, ế ẩm vô cùng. Bỏ qua thắc mắc của mình, Nguyên Hạo tiến lên gõ vào cửa vài cái thì một tiếng nói đang ngáy ngủ vọng ra:

- Đến thì vào đi, còn gõ cửa làm gì chứ. Có biết ta mới chợp mắt được một tí thôi không hả?

Bước vào bên trong phòng, Nguyên Hạo liền thấy một gã mập mạp nhìn có phần giống tên Bàn tử ở Phong Linh Tông ngày trước. Có điều tên này nhìn khuôn mặt gian xảo và hèn mọn hơn nhiều. Bàn Tử tuy đam mê tửu sắc, ham chơi nhưng hẳn có chí khí riêng của mình. Hình ảnh gã liễu mạng lấy thân mình ra chặn trước Nguyên Hạo và Khương Thiên đã in dấu vào trong lòng của hắn.

- Người có việc gì? Nói mau? Còn không có việc thì biến đi để ta còn nghỉ ngơi?

Nhìn khuôn mặt đối phương có phần xa lạ, trang phục bình thường nên tên mập lập tức tỏ thái độ khó chịu. Phía đối diện, Nguyên Hạo chỉ mỉm cười nhạt rồi thảy lên bàn cái lệnh bài mà Bàn trưởng lão giao cho hắn.

- Hừ, cái gì đó. Đây là... là...là... lệnh bài của Bàn trưởng lão.

Tên mập cầm cái lệnh bài lên ngắm nghía với ánh mắt khinh thường, nhưng ngay lập tức ánh mắt của hắn suýt tí lòi ra như thấy quỷ. Hai tay của hắn run rẩy, ánh mắt sợ hãi nhìn tên thiếu niên trước mặt. Phải biết những người biết đến Nguyên Hạo lúc sáng cũng chỉ có cao tăng như chấp sự, trưởng lão chứ bọn làm việc lật vật văn phòng như tên mập này thì làm gì có cơ hội tham dự. Vì vậy, hắn không ngừng suy nghĩ liên tục xem thân phận của đối phương là gì. Phải biết rằng lệnh bài của Bàn trưởng lão nổi tiếng tham lam, gian xảo thì không dễ gì có được.

Nhìn thấy thái độ đối phương tái mặt khi nhận ra tấm lệnh bài thì trong lòng Nguyên Hạo như mở cờ. Xem ra lệnh bài này thật sự có quyền hạn không nhỏ nha, sau này làm quen với các vị cao tăng cần xin thêm vài cái lệnh bài hộ thân mới được. Nghĩ như vậy, hắn càng khoái chí không thôi. Từ khi thấy hiệu quả của lệnh bài do Dạ Xoa đưa cho, đây là lần thứ hai Nguyên Hạo cảm nhận được trực tiếp rõ

ràng giá trị của mấy tấm lệnh bài nhìn như vô hại này.

- Đúng vậy, đây là Bàng trưởng lão ban thưởng cho ta. Người nói ta muốn lựa chọn công việc nào cứ tùy ý thoải mái, nếu như có gì khó khăn thì quay lại nói người trực tiếp xử lí.

Buông thêm một câu để thổi phồng về địa vị của mình, Nguyên Hạo làm cho mồ hôi của tên mập rơi như tắm. Giờ phút này, tên mập gần như mười phần chắc chắn vị thiếu niên này là bà con của trưởng lão hoặc ít ra cũng có quan hệ cực kỳ thân thiết mới được đãi ngộ như vậy. Nhận định như thế, gã liền quyết tâm không được đắc tội đối phương mà còn phải tỏ thái độ thật tốt để móc nối quan hệ mới được.

- Hóa ra là thân tín của Bàng trưởng lão. Sao vị huynh đệ không nói sớm, làm ta cứ tưởng ai đến quấy phá. Không biết vị huynh đệ đây cần gì, ta có thể hỗ trợ được thì nhất định cố gắng hết mình.

Vỗ vỗ cái bụng phệ của mình, tên mập tỏ ra vô cùng khí khái, hứa hẹn son sắt. Thấy đối phương thay đổi cử chỉ thái độ một trăm tám mươi độ, Nguyên Hạo chỉ mỉm cười nhạt rồi cất tiếng đáp:

- Haha không đánh không quen biết, sau này ta còn phải nhờ cậy huynh đài nhiều. Ta tên Nguyên Hạo, là biểu ca của Nhã Lệ, đệ tử thân truyền mới thu nạp của chương môn. Lần này đến đây mong muốn tìm một công việc phù hợp với mình. Vị huynh đài có thể nói sơ cho ta về những công việc bên trong Hắc Diệu Môn được không?- Hóa ra là Hạo huynh, cứ gọi ta là đại Cát là được. Ở đây ta chuyên phụ trách phân chia công việc cho tất cả đệ tử ngoại môn bên trong tông môn. Đây là danh sách các công việc cùng với giới thiệu sơ lược, Hạo huynh cứ xem thử. Có gì thắc mắc cứ hỏi ta sẽ giải đáp.

Lấy từ đồng văn thư trên bàn ra một cuốn sổ, đại Cát tỏ ra hết sức hòa nhã đưa đến cho đối phương. Lật nhanh qua các trang, chỉ sau vài chục hô hấp Nguyên Hạo liền khép quyển sổ lại. Điều này khiến cho tên mập khó hiểu, ánh mắt có chút mờ hồ, hoài nghi nhìn sang.

"Tên này làm cái quái gì vậy nhỉ? Hay là hắn không biết chữ? Cũng có thể hắn đã được Bàng trưởng lão gợi ý công việc thích hợp rồi nên chỉ lật xem qua loa chiếu lệ mà thôi."

Thật ra thì không phải Nguyên Hạo chỉ lật cuốn sổ cho có mà là tốc độ đọc của hắn quá nhanh. Từ khi có Hư Vô linh căn, tư chất của hắn không thay đổi ngay mà chậm rãi hòa hợp một cách thầm lặng. Nên trong vô giác Nguyên Hạo cũng không biết hắn có khả năng đọc và ghi nhớ vô cùng siêu đẳng, giống như một cái máy thu hình vậy. Chỉ cần hắn muốn thì những hình ảnh đã gặp qua sẽ hiện lại trong đầu y như vừa mới xảy ra trước mắt vậy.

Sau khi sắp xếp lại những công việc mà hắn đã đọc qua trong đầu, Nguyên Hạo chợt giật mình một cái. Trong danh sách các việc làm có ba nghề khiến hắn hứng thú là làm tạp dịch cho độc sư, săn bắt độc thú và một công việc được in đậm phía cuối cuốn sổ.

- Độc sư là nghề nghiệp gì vậy đại Cát huynh?

Chỉ vào chức nghiệp tạp dịch cho độc sư, Nguyên Hạo hướng tên mập thỉnh giáo. Gã kia dường như cũng sớm biết đối phương sẽ thắc mắc vấn đề này nên cười xòa trả lời ngay:

- Đây là một nghề nghiệp khá đặc thù, ít người biết đến. Hạo huynh có biết đến Luyện Dược sư nghề nghiệp không?

- Tất nhiên là biết rồi. Đây là một trong những nghề nghiệp cao quý nhất tu chân giới mà.

- Haha, đúng thế. Vậy Hạo huynh có biết đến độc thảo không?

Đại Cát cười dài, hiếm khi gã có cơ hội lên lớp như một giáo viên dạy học như thế. Vì vậy gã cố gắng tạo ra một bộ dạng thần bí, để tăng thêm hiệu quả lời nói của mình. Nguyên Hạo cũng không để ý mấy chuyện đó, hắn cũng đang tò mò nên không suy nghĩ nhiều mà lắc đầu đáp:

- Ta biết một số thảo dược có độc tính nhưng chưa từng nghe đến cái gọi là độc thảo này.

- Hạo huynh không biết cũng không có gì lạ cả. Độc thảo cần phải có môi trường riêng phù hợp với chúng thì mới sinh trưởng được. Sở dĩ ta nhắc đến độc thảo là vì chúng chính là tài liệu chính của độc sư dùng đến. Nếu độc sư không có độc thảo thì không thể nào gọi là độc sư được.

Ngừng lại một chút, đại Cát nhìn về hướng xa phía ngoài tòa nhà rồi tiếp tục nói:

- Nói đến độc sư, đây là một chức nghiệp bị mọi người liệt vào hắc nghiệp, bị tẩy chay và bài xích ở nhiều nơi. Bởi vì độc sư chính là người dùng độc thảo để chế tạo ra cái loại độc dược, độc đan vô cùng đáng sợ. Huynh cũng biết đối với người tu tiên chúng ta độc dược của phàm thể không có tác dụng gì cả nên chỉ có độc dược do độc sư chế tạo ra mới ảnh hưởng được. Nhiều độc sư cấp cao có thể pha chế ra những loại độc dược giết chết cả Trúc Cơ, Kim Đan, thậm chí Nguyên Anh kỳ cũng phải e ngại. Những loại độc này còn có thể giết người trong vô hình, không có gì nhận biết được cả, không thể phòng bị.

- Ghê gớm như thế, nếu như vậy thì thế lực nào có thể đào tạo ra độc sư thì chắc chắn sẽ là một trợ lực vô cùng lớn rồi.

Nguyên Hạo nghe xong thì giật mình thốt lên. Hắn cũng đã sớm đoán ra độc sư làm những gì nhưng nghe xong vẫn có chút thất thố. Chính thái độ của hắn như vậy càng khiến đại Cát đặc ý, lại huyền thuyên không ngừng.

- Hắc hắc, mà khu rừng Bắc Hoang của chúng ta không thiếu nhất là độc. Ngoài độc thảo ra, ở đâu cũng có độc thú với vô số chủng loại cấp bậc. Bên cạnh đó, còn có nhiều loại kỳ trân dị bảo mang độc nữa. Có thể kết luận chắc chắn nơi đây chính là thiên đường của độc sư.

- Thì ra là vậy. Như thế độc sư ở Hắc Điều Môn chúng ta chắc là phát triển rất mạnh. Có một đội ngũ độc sư như vậy, hèn gì kẻ thù không dám đại đột tấn công vào tổng đà tông môn chúng ta.

Giờ phút này Nguyên Hạo mới chân chính hiểu ra được nguyên do Hắc Diện Tông kiêng kỵ không dám xông vào Bắc Hoang. Thì ra bên cạnh độc dược tự nhiên, Hắc Diện Môn còn có một lực lượng mà bất kỳ thế lực nào cũng phải kiêng kỵ thật sâu. Có diên mới đi vào một nơi mà kẻ địch am hiểu nhất là bỏ độc như thế, trừ khi người ngại mình sống quá lâu rồi.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Công Việc Đặc Biệt

-Chính xác, hắc hắc. Đại trưởng lão Tiêu Chấn chính là người đứng đầu của Độc Sư Đường của Hắc Điều Môn chúng ta. Uy vọng của ngài chỉ thua có chừng môn mà thôi.

Đại Cát vừa nói vừa tỏ ra hâm mộ từ tận đáy lòng. Độc sư ở bên ngoài là nghề nghiệp đáng sợ nhưng ở môn phái này lại là tồn tại cao quý đứng đầu.

- Vậy việc săn bắt Độc thú cùng tìm kiếm Độc thảo chắc chắn là vì Độc sư của môn phái mà tìm tài liệu đúng không? Đây là một công việc vô cùng nguy hiểm nha.

Sau khi hiểu rõ về độc sư thì Nguyên Hạo cũng đoán ra công việc tìm kiếm độc thảo và diệt sát độc thú để làm gì rồi. Có điều công việc này quá nguy hiểm, dù phần thưởng là khá cao nhưng rất dễ mất mạng bất cứ lúc nào.

- Đúng thế Hạo huynh. Nhưng cầu phú quý trong nguy hiểm, tông môn chúng ta không có luyện dược sư mà chỉ có độc sư. Độc đan họ chế ra cũng có tác dụng tăng trưởng kích thích tu vi, vì thế rất nhiều người sẵn sàng tham gia những nhiệm vụ này để kiếm tài nguyên tu luyện hoặc được độc sư luyện giúp đan dược.

Tên mập vẫn vui vẻ nhiệt tình giải thích, nhưng gã lại cho rằng tên thiếu niên này chỉ hỏi vì tò mò mà thôi. Dù sao thì người ta cũng là thân thích của Bàn trưởng lão thì cần thiết gì phải liều mạng chọn cái công việc này cơ chứ. Lúc này, Nguyên Hạo cũng không vội từ chối hay đồng ý công việc nào, hắn chỉ đưa tay hướng về công việc được tô đậm ở cuối cùng và hỏi:

- Tại sao công việc này không ghi chi tiết nội dung làm gì vậy đại Cát huynh? Chỉ có mỗi câu kèm theo là tiền công vô cùng hậu hĩnh mà thôi.

Đại Cát không buồn liếc nhìn hấn cũng biết đối phương muốn hỏi gì nên xoa tay vội nói:

- Hạo huynh không nên để ý công việc này. Đây là công việc vô cùng nguy hiểm mà chỉ có đệ tử nào phạm lỗi bị phạt mới phải bị đưa đi thực hiện.

Thấy tên mập nói thế, Nguyên Hạo càng tỏ ra tò mò nên dò hỏi thêm nữa. Đại Cát thở dài một hơi, hầu như ai cũng có tâm lý hiếu kỳ với một thứ không rõ ràng như thế. Dù gì hấn cũng đã giải thích với rất nhiều người và kết quả không có một ai dám nhắc đến công việc này lần thứ hai. Thôi thì cho tên thiếu niên này run sợ một lần chơi.

- Haiz, thôi được, để ta nói cho Hạo huynh nghe. Công việc này vô cùng nhẹ nhàng thôi, chỉ cần canh chừng nơi giam giữ một lão già điên thôi. Có điều vì lão bị điên nên nhiều lúc nổi cơn lên thường ra tay tổn thương các đệ tử canh giữ, có người đã bị giết đến xác cũng không còn nữa đấy hắc hắc.

Tên mập cố dùng giọng điệu ghê rợn để kể cho đối phương nghe nhằm mục đích hù dọa. Nhưng gã triệt để thất bại vì Nguyên Hạo không hề bày tỏ bất cứ cảm xúc nào mà chỉ dừng dừng suy tư rồi tiếp tục hỏi:

- Lão già đó có thân phận gì mà phải bị giam giữ như vậy, đại Cát huynh có biết không?

- Điều này thì ta không rõ vì từ lúc ta gia nhập tông môn thì nhiệm vụ này đã có rồi. Nghe đồn lão đã sống rất lâu, mà hình như mọi thông tin về lão không ai biết gì cả.

Mọi người chỉ biết đó là một lão già điên hay lên cơn giết người thôi.

Câu trả lời của đối phương khiến Nguyên Hạo khá bất ngờ nhưng dường như nghĩ ra gì đó khiến hấn mỉm cười. Sau đó, hấn móc ra một lọ đựng đan dược rồi cười nói với đại Cát:

- Cảm ơn đại Cát huynh đã nhiệt tình hỗ trợ. Ta vốn từ Vạn Dược Cốc đầu nhập

Hắc Đế Môn nên còn nhiều việc cần đến huynh chỉ dẫn cho. Đây là hai viên Tăng Khí Đan, rất có ích cho việc tu luyện, mong huynh đừng từ chối.

- Cái gì, đan dược hả?

Nghe đến đan dược, cái miệng của đại Cát há to đến nỗi có thể nuốt cả một quả trứng ngỗng vào. Sau khi định thần lại, gã như một tia chớp, dùng tốc độ cao nhất trong khả năng của mình vồ lấy chiếc lọ trong tay đối phương rồi cẩn thận từng tí mở ra xem như lần đầu thấy châu báu vậy.

- Đây thật sự là đan dược rồi. Hạo huynh, ta...ta.. ô ô... không...biết.. lấy gì để đổi lại cả, thứ này quá...quý giá rồi..ô..ô

Đại Cát khuôn mặt co lại, nước mắt tràn ra nhìn hăn mếu mà cứ như cười. Điều này khiến Nguyên Hạo cố gắng kìm chế cảm xúc bản thân mới không phát ra tiếng cười.

- Đại Cát huynh quá lời, ta lần đầu gặp huynh nhưng cảm giác như sinh tử chi giao. Vì thế mới dùng lễ vật này nói hộ tấm lòng, hi vọng huynh sẽ không từ chối thịnh tình của ta.

Vừa khuyên nhủ, Nguyên Hạo vừa vỗ vỗ nhẹ vai đối tượng như hai hảo hữu lâu năm. Hành động này càng khiến tâm can của tên mập rung động dữ dội, hăn hít một hơi thật sâu rồi cất lọ đan dược vào. Sau đó ngược lên nhìn đối phương thật sâu.- Như vậy ta sẽ nhận lấy, một lần nữa đa tạ Hạo huynh. Đại Cát này xưa nay không có gì tài giỏi, chỉ là tên đệ tử phân phối công việc lật vật, không biết ngày nào tiến thân. Nay gặp được bằng hữu tốt, mới gặp mà đối xử với ta còn tốt hơn biết bao nhiêu tên quen biết lâu năm. Sau này, chỉ cần Hạo huynh có việc cần đến, ta nhất định dốc hết sức mình để hỗ trợ, quyết không từ chối.

Thốt ra lời lẽ vô cùng kiên định, đại Cát hướng Nguyên Hạo ôm quyền tạ ơn. Thật ra cũng không trách gã được, bởi ở tông môn điều kiện thiếu thốn này, đan dược là thứ không tưởng được. Tuy tông môn có độc sư điều chế ra độc đan nhưng dù sao độc đan vẫn chứa độc và những loại dùng để hỗ trợ tu luyện cũng không nhiều. Vì thế những tầng lớp thấp cổ bé họng như gã làm gì mơ đến độc đan cho mình, nói chi đến đan dược thật sự của luyện dược sư.

Chính vì điều này mà Nguyên Hạo chỉ cần bỏ ra hai viên đan dược hạ phẩm lúc trước hẳn tập luyện chế mà lại đem đến kết quả rung động như thế. Đúng là một miếng khi đói bằng một gói khi no, hai viên hạ phẩm đan dược mà hẳn chả buồn phục dụng khi đưa cho đối phương lại như chí bảo, kỳ trân trên thế gian. Nghe lời tên mập nói ra, Nguyên Hạo cũng biết được đây là lời thật lòng của đối phương. Vì vậy, hẳn tiếp tục trò chuyện vài câu rồi nói:

- Hiện tại, ta cần phải trở về để suy nghĩ thật kỹ lên lựa chọn công việc nào phù hợp với mình. Ngày mai ta sẽ quay lại trả lời cho đại Cát huynh biết rõ, tạm biệt.

Nguyên Hạo đưa ra bộ mặt phân vân khó xử khiến đại Cát lo lắng liền vội vàng đáp:

- Không vội, không vội. Hạo huynh cứ về suy nghĩ thật kỹ, nếu có thắc mắc gì thì cứ hỏi ta là được. Ta làm công việc ở đây cũng bốn năm rồi, hiểu tường tận mọi thứ.

Tiếp đó, gã còn gợi ý một số công việc nhẹ nhàng, lại có thể bỏ túi riêng cho đối phương. Đây là gã có ý tốt giúp đỡ nhưng Nguyên Hạo chỉ gật đầu ra về tiếp nhận rồi cáo từ rồi đi trở về. Sau khi ra khỏi tòa nhà, trời cũng chuyển sang hoàng hôn, hẳn liền dò hỏi đường về nơi ở cho mình. Chỗ ở của đệ tử ngoại môn nằm ở góc phía bắc của tông môn, vô cùng chật chội và đơn giản. Sau khi tìm đến nơi, Nguyên Hạo được chấp sự phân cho một gian phòng riêng tương đối tạm được. Cái này cũng liên quan đến việc hẳn có lệnh bài của Bàn trưởng lão, nên mới có đãi ngộ như vậy.

- Tiểu Vô, người nghĩ lão già điên kia là ai?

Sau khi đóng cửa lại, Nguyên Hạo liền tự lẩm bẩm nhẹ một mình. Lúc này, một tiếng nói khinh bỉ quen thuộc lại vọng lên trong đầu của hẳn.

- Hừ, lão là ai thì làm sao ta biết được? Nhưng ta nghĩ người cũng có kết luận riêng cho mình rồi đúng không?

- Hắc hắc, chỉ có Tiểu Vô là hiểu ta thôi. Theo ta thấy thì lão già kia nhất định

là nhân vật quan trọng, thế nhưng tại sao lại chỉ chọn đệ tử canh phòng lỏng lẻo như thế chứ? Nếu là một kẻ cần bảo vệ thì chắc chắn lão sẽ được cao thủ giam giữ trong bí mật chứ không phô trương như thế. Còn nếu cho rằng tông môn dùng lão làm mồi nhử ám tử thì càng không hợp lí vì lão đã bị giam giữ rất lâu rồi. Chẳng có ai thả câu ròng rã như thế cả.

Nguyên Hạo cười cợt rồi nói ra suy luận của mình. Phải nói những gì hẳn chỉ ra vô cùng hợp lí, khiến Tiểu Vô cũng tán thưởng:

- Ta cũng nghĩ thế, vậy theo ngươi, lão thật sự là nhân vật thế nào?

Xoa xoa cằm vài cái, Nguyên Hạo mới cất tiếng trả lời Tiểu Vô:

- Theo ta đoán, lão ta là người có địa vị trong tông môn, và lão thật sự... bị điên.

- Tại sao ngươi nghĩ vậy?

- Bởi vì nếu lão là trọng phạm thì với tính cách của Nguyệt lão đã hạ sát từ lâu rồi, không cần để lại. Còn nếu lão có bí mật gì để uy hiếp thì sư phụ ta cũng sẽ giam giữ riêng chứ không lộ liễu vậy, như ta đã nói vừa rồi. Do đó lí do duy nhất hợp lí nhất là lão bị điên nhưng do địa vị, thân phận của lão nên mọi người vẫn phải giam giữ lão để tránh lão lên cơn gây chuyện. Thật ra...muốn biết thân phận thật của lão cũng dễ thôi hắc hắc.

Nguyên Hạo sau khi nói ra kết quả mà hẳn cho là hợp lí nhất thì cười quý dị rồi vung tay một. Lập tức từ trong hư không hiện lên một bóng trắng ma mị, giống như một âm hồn từ cõi âm ti ta bà nhảy ra.

- Phong Ảnh, hãy giúp ta thám thính lão giá điên đó một chút nào.

Nơi giam giữ lão già theo lời của đại Cát là ở một nơi vắng vẻ, xung quanh chỉ có cây cối đìu hiu và một hồ nước nhỏ. Lúc này trời đã tối om, từng cơn gió rít qua làm cho không khí nơi này vô cùng quỉ dị. Bỏ qua hai tên đệ tử Ngưng Khí đang ngồi run rẩy canh giữ ở tuốt ngoài xa, Phong Ảnh lặng lẽ tiến về phía trang viện bên

trong. Ngoài tường tượng của Nguyên Hạo, cái nơi gọi là nhà giam này lại là một căn nhà đơn sơ bên cạnh một vườn hoa đầy màu sắc.

- Hừ, những bông hoa này là độc thảo.

Miệng của Phong Ảnh the thé giọng điệu của Nguyên Hạo rồi tiếp tục lặng lẽ áp sát căn nhà. Lúc này bất ngờ một tiếng nổ vang lên kèm theo một tiếng cười già nua đầy đắc ý.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Thân Phận Lão Giả Thần Bí

-Aaaaaaaaaaaaaaaaa...tại sao đến lúc mấu chốt ta cứ bị thất bại vậy....lão thiên, ta không cam tâm....aaaaaa

Tiến gào thét đầy uất ức như xé nát cả không khí yên tĩnh của cả biệt viện. Nhất thời Nguyên Hạo cũng cảm thấy tâm hồn bị chấn động nên hấn lập tức để cho Phong Ảnh ẩn nặc kỹ càng rồi mới từ từ chậm rãi tiếp tục thâm nhập. Căn nhà vẫn không hề tổn hại tí nào sau tiếng nổ, có lẽ nó đã được thiết lập một vòng phòng hộ vững chắc. Vào đến căn nhà, Phong Ảnh nhìn thấy mọi thứ lộn xộn giống như vừa trải qua một cuộc chiến vô cùng khốc liệt vậy.

Ở giữa căn nhà là một lão già râu tóc xồm xoàm, ánh mắt chuyển đen nổi đầy gân máu. Lúc này, lão ta đang lặn lộn dưới đất, tay chân co giật liên tục, nhìn giống như đang lên cơn điên. Vài hơi thở sao, toàn thân lão già nổi lên gân xanh, một luồng hắc khí bốc lên bao quanh cơ thể trông rất giống cảnh tẩu hỏa nhập ma. Gầm lên một cái, lão ta như tia chớp lao ra khỏi căn nhà, hướng cửa biệt viện phóng đến.

- Âm ầm

Khi lão vừa xông đến cửa lớn của biệt viện thì ngay lập tức va chạm phải một vòng kết giới chắc chắn tạo ra tiếng vang như đổ vỡ. Tựa như bị ngăn trở làm cho tính tình thêm cuồng bạo, lão ta không ngừng dùng thủ trào của mình đánh vào kết giới khiến nó rung rinh liên tục nhưng vẫn không phá hủy được. Đứng phía ngoài, hai tên đệ tử không hề phát giác lão già xông đến cho đến khi lão va vào tầng kết giới phòng hộ. Mặc dù đã rất nhiều lần gặp phải trường hợp lão già lên cơn như thế này, nhưng cả hai tên đều sắc mặt sợ hãi đến cực điểm, không còn chút máu nào.

- Nguy hiểm, mau báo cho phó trưởng môn ngay.

Một tên lính canh nhanh trí liền la lớn, ngay lập tức gã còn lại mới hoàn hồn vội vàng lấy ra một cái truyền tin phù rồi phóng đi. Chỉ vài phút sau, Trịnh Dương như một ngôi sao băng từ xa phi hành cấp tốc đến. Có lẽ đã quen xử lý sự tình này nên vị Trịnh phó môn chủ này ra tay hết sức thuần thục. Vì thế dù cho lão già kia có hung hãn thế nào nhưng thần trí đã không minh mẫn thì cũng chỉ tổn nửa chén trà là đã bị khống chế hoàn toàn. Tiếp đó, vị phó trưởng môn dùng linh lực của mình truyền vào giúp cho lão già khống chế cơn điên do độc tính bùng phát. Sau khi xong xuôi mọi việc, gã mới an tâm dặn dò hai tên lính canh vài câu rồi rời đi.

Nhìn thấy hình ảnh mà Phong Ảnh truyền lại, Nguyên Hạo nhíu mày, sắc mặt ngưng trọng và nói:

- Xem ra lão ta không bị điên đơn thuần, nhìn biểu hiện bên ngoài rất có thể là trúng độc.

- Chính xác là vậy, chất độc mà lão già này trúng không đơn giản, nó đã ăn sâu vào trong não mới khiến cho lão lên cơn như điên dại như vậy. Xem ra lão ta đã chống cự với độc dược này suốt một thời gian rất dài nên mới chưa hoàn toàn bị độc hóa, nếu không thì lão đã chính thức phát điên thật sự rồi hắc hắc.

Tiểu Vô tỏ ra hứng thú lên tiếng đánh giá, với lịch duyệt của bản thân nó thì mấy vấn đề này vừa liếc mắt là có thể đoán ra ngay.

- Lão nhiễm độc lâu vậy có khả năng cứu chữa không Tiểu Vô?

Nguyên Hạo trầm tư một lúc rồi đột nhiên cất tiếng hỏi.

- Người muốn giúp lão già đó sao? Để có thể tìm hãm độc tính xâm nhập thời gian dài như vậy thì tu vi của lão già hoàn toàn không thấp. Nếu như chúng ta tiếp xúc lão mà bị vạ lây thì rất là nguy hiểm. Và lại ta không biết gì về giải độc, chỉ có luyện dược sư ra tay mới được thôi.

Tiểu Vô tỏ ra khó hiểu nói, nó không nghĩ ra lý do gì Nguyên Hạo lại muốn ra tay giúp đỡ lão già đó. Nếu chỉ là tò mò đơn thuần thì cũng biết đại khái tình hình rồi, cần gì phải mạo hiểm tiếp xúc lão như thế chứ.

- Hắc hắc, người quên ta là luyện dược sư sao. Có điều ta không đại gì lộ diện khi chưa chắc chắn điều gì. Khi này ta còn đang suy nghĩ xem thật ra lão già này có thân phận gì nhưng khi cha của Trịnh Đạt xuất hiện thì mọi việc đã được hé mở rồi.

Nở nụ cười khoái hoạt, Nguyên Hạo rót một chén trà lên thường thức rồi tiếp lời:

- Ta dám cá lão già kia tám phần có liên quan đến Nguyệt lão.

- Tại sao người lại khẳng định như vậy?

Tiểu Vô cảm thấy mù mịt hỏi lại. Nguyên Hạo vẫn ung dung từ từ uống hết chén trà thơm rồi mới đáp:

- Người nghĩ xem, một người được canh giữ đặc biệt như thế, tất nhiên là cường môn phải biết đến lão rồi. Với tầng suất lên cơn thế kia mà vị Trịnh phó trưởng môn kia cứ phải chạy đến chạy đi xử lí như vậy mà không than oán gì sao? Ta thấy ánh mắt của lão khi nhìn lão già không hề có sự chán ghét hay lãnh đạm mà rất cẩn thận tỉ mỉ. Như vậy ta có thể khẳng định quan hệ giữa hai người này không tệ, mà với tính cách của Nguyệt lão thêm vào thì ta phán đoán lão già này có quan hệ với bà. Do đó sư phụ ta mới sắp xếp cho người thân là Trịnh Dương theo dõi và giúp đỡ lão mỗi khi chất độc phát tác.

- Chí lí, ta cũng không để ý đến điều ấy. Càng ngày tên não nhỏ người quan sát càng tinh tế đó.

Hiếm khi được Tiểu Vô khen ngợi, Nguyên Hạo làm ra vẻ mặt thỏa mãn. Sau đó, đợi thêm nửa canh giờ, hẳn mới cho Phong Ảnh lặng lẽ thâm nhập căn phòng của lão già một lần nữa. Nhưng lần này khi vừa tiến vào thì ngay lập tức bị lão già đó phát giác ra ngay.

- Kẻ nào đó? Lão già xoay người hướng về một phía góc căn nhà quất lớn. Tức thì Phong Ảnh dưới bộ dạng ma mị như u hồn từ từ hiện ra, mang theo một âm thanh sồn cả da gà như thường khi lên tiếng:

- Hắc hắc, lão không cần lo lắng. Ta là người quen của Nguyệt lão, đến đây có thiện ý muốn giúp đỡ.

- Nguyệt lão? Người quen biết Nguyệt nhi nàng sao?

"Má"

Nguyên Hạo suýt tí thì phun ra một câu chửi tục. Lão già này cũng trâu quá đi chứ, sư phụ của hắn bá đạo có tiếng, lỗ mãng hơn cả mấy tên du côn, ra tay là chém giết, bạo lực thành thói. Thế mà trong miệng lão già này sao lại thành Nguyệt nhi ngọt ngào như gọi tình lang thế kia.

- Chẳng lẽ ông ta là...

Ánh mắt xoay chuyển nhanh chóng, Nguyên Hạo cùng Tiểu Vô bật cười lớn pha thêm chút ti tiện. Cả hai tên này nằm mơ cũng không ngờ thì ra người mà cả hai đoán già đoán non hóa ra là phu quân hay chí ít cũng là tình lang của Nguyệt lão.

- Lão ta chắc chắn là phu quân của Nguyệt lão, nếu là tình lang thì Trịnh Dương tuyệt không đối đãi ân cần như thế.

Nguyên Hạo sau khi cười xong thì khuôn mặt trở lại thần thái bình tĩnh phán một câu. Tiểu Vô cũng ừ một tiếng đồng ý với hắn, nó đang phục Nguyên Hạo sát đất. Hắn chỉ đoán lão già này có quan hệ với Nguyệt lão, không ngờ kết quả còn hơn cả trúng số độc đắc nữa chứ.

- Đúng vậy, chính là Nguyệt Linh chương môn của Hắc Điều Môn.

Sau khi xác nhận được thân phận của đối phương, Phong Ảnh dùng ngữ khí có phần trầm ổn hơn để đối đáp.

- Chính là nàng, thế nhưng lâu nay nàng ít khi ra ngoài tông môn, cũng không có bằng hữu. Hay người là gian tế trà trộn vào hồng lữ gạt ta hả?

Nói được hai, ba câu, lão già bỗng nhiên cảnh giác, linh khí trên người lão bỗng bùng lên mạnh mẽ. Chỉ cần cái bóng ma kia trả lời không rõ, lão sẽ ra tay tiêu diệt

ngay.

- Haiz, lão đúng là giống y như Nguyệt lão, hở ra là đòi đánh đòi giết. Nếu như Hắc Diện Tông muốn ra tay với lão thì cần đợi đến bây giờ sao? Nếu như ta có thể lạng lẹ vào được bên trong Hắc Diệu Môn thì ta rảnh rỗi đến nơi này tán gẫu với lão à?

Nguyên Hạo bực tức liền truyền cho Phong Ảnh mạng xối xả không thương tiếc vào mặt đối phương. Loại người này chỉ có mạnh mẽ quát lại thì mới chịu nghe thôi, không thể yếu thế được. Đúng như hắc dự liệu, lão già thấy thái độ của bóng mờ như vậy liền khựng lại, khí thế cũng xìu xuống nhanh chóng.

- Hừ, lão đúng là địch bạn bất phân mà. Trong lần Nguyệt lão xuất môn để trị bệnh cho tiểu Đạt, ta đã có duyên cùng bà ta kết giao làm bằng hữu. Lần này ta cho u hồn này đến chủ yếu thăm hỏi bạn cũ, chỉ vô tình bay ngang đây phát hiện ra lão nên muốn vào xem thử loại độc trên người lão ra sao mà thôi?

Nguyên Hạo thấy đối phương đuối lý, hơi bối rối thì càng lấn tới. Dùng giọng điệu bực tức, oan uổng, giống như người tốt lại bị hiểu lầm, uất ức vạn phần. Điều này khiến cho lão già kia càng không biết trả lời thế nào, nhưng khi nghe đối phương nói đến vấn đề của mình thì hai mắt lão sáng lên, vội vàng hỏi:

- Vị huynh đài đây chẳng lẽ có thể chữa bệnh sao? Người là luyện dược sư?

- Tất nhiên rồi, Nguyệt lão đã đến Vạn Dược Cốc để chữa trị cho Tiểu Đạt và ta cũng chính là người của cốc đây. Lần này muốn giúp đỡ lão một tay, coi như vì bằng hữu, không ngờ lão lại xem ta như kẻ thù. Thôi, đã thế thì...

Nguyên Hạo biết đối phương đã mắc câu mình rồi. Thật ra thì trong tình huống bình thường chắc chắn lão già này không dễ dàng tin những lời của hắn dễ dàng như thế. Nhưng do lão đã chịu đựng loại độc này hành hạ năm tháng dài đến không điên cũng sắp thành điên thật rồi. Bây giờ tình huống của đối phương kể ra cũng phù hợp mà lão cũng đồng ý việc Hắc Diện Tông không rảnh rỗi xâm nhập vào đây chỉ để ra tay với lão mà thôi. Vì thế, lúc này đây, lão vô cùng lo lắng vị bằng hữu của Nguyệt Linh sẽ tức giận mà rời đi, không chữa trị giúp lão nữa.

- Không, không, là lão phu sai lầm, có mắt như mù, lại hiểu lầm vị huynh đài đây. Xin huynh đừng chấp nhất, Nguyệt Liên ta xin cúi đầu tạ lỗi. Chỉ mong huynh bỏ qua, hỗ trợ xem xét bệnh tình của ta một phen, Nguyệt mỗ sẽ cảm kích mang ơn suốt đời.

Lão già tên Nguyệt Liên này không tiếc lời hạ mình cầu xin khiến Nguyên Hạo nghe xong cũng cảm thán.

"Haiz, vợ chồng cùng họ, hèn chi cô con gái Nguyệt Liên của sư phụ mang họ giống mẹ. Lão già này làm ta tổn thọ quá, nếu lão mà biết mình là đệ tử của thê tử lão thì chắc sẽ bẻ cổ lão tử thôi. Tốt nhất không nên để lộ thân phận nếu không ta sẽ bị phu thê sư phụ "chăm sóc" thê thảm đến chết mất."

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Chân Tướng

- Được rồi, Nguyệt Lâm lão huynh không cần khách khí như vậy. Trước tiên huynh hãy kể rõ về tình huống của mình cho ta được tường tận. Có như vậy ta mới xem xét và đưa ra phương pháp chữa trị cho huynh được.

Cũng không muốn làm khó dễ đối phương nữa, Nguyên Hạo bèn hạ giọng. Nghe thấy vậy, lão già mừng rỡ vội vàng trình trọng ôm quyền rồi bắt đầu tường thuật lại nguyên do và nguồn cơn của mình.

- Cách đây khoảng ba trăm năm, ta và Nguyệt nhi vốn là trời sinh một đôi, vô cùng hợp ý, anh hùng kết duyên cùng giai nhân. Khi ấy ta vẫn còn khí độ bất phàm, hô một tiếng cũng làm rung chuyển một phương. Ai nghe đến danh tự của Độc Vương Nguyệt Lâm ta đều run rẩy sợ hãi, không kẻ nào dám mạo phạm.

- Khụ khụ, lão huynh chỉ cần nói đến trọng điểm quá trình vì sao bị hạ độc và triệu chứng loại độc này như thế nào là được rồi. À, mà lão huynh có danh hiệu Độc Vương, chẳng lẽ huynh là một độc sư?

Rùng mình ớn lạnh trước màn tự sướng thái quá của lão già, Nguyên Hạo vội vàng ho khan vài tiếng để cắt đi nguồn cảm hứng vô tận của đối phương đang tuôn trào. Thế nhưng có vẻ như Nguyệt Lâm không hiểu ý của đối phương mà vẫn hết sức thoải mái trả lời:

- Khả khả, huynh đài đúng là tinh ý. Ta chính là vị độc sư đầu tiên, người khai sáng cho Độc Sư Đường của Hắc Diệu Môn, cũng là độc sư cấp bậc đại sư duy nhất của môn phái cho đến giờ.

Nghe đến đây thì Nguyên Hạo không khỏi chề môi một cái, nhin không được cất giọng lạnh lốt hỏi lại một câu:

- Ô, Nguyệt Lâm huynh là đã là đệ nhất độc sư của tông môn, vậy mà cũng bị người ta hạ độc được sao? Vậy kẻ ra tay này trình độ dùng độc chần chẫn kinh thiên hải tặc rồi nhỉ?

- Khụ khụ, nói ra thì thật xấu hổ. Lão phu thân là đại sư về dùng độc nhưng suốt cả mấy trăm năm qua vẫn không thể nào phá giải được chất độc trong cơ thể mình. Ngay cả việc bị hạ độc như thế nào ta cũng không rõ ràng nữa, đúng là vô cùng nhục nhã, biệt khuất cho sở học của mình mà.

Thấy u hồn hỏi mình một câu có phần mỉa mai, Nguyệt Lâm đỏ mặt, gãi đầu nhẹ giọng đáp. Có điều lão thẳng thắn thừa nhận thất bại của mình cũng khiến Nguyên Hạo có phần kính phục. Rất nhiều người ngay cả đến chết cũng không bao giờ thừa nhận sai lầm của mình, tất cả chỉ vị trọng danh dự, hào quang giả tạo của bản thân. Lão già này tính tình rất giống Nguyệt lão sư phụ, tuy có hơi lỗ mãng và khoe mẽ một tí nhưng là người có hùng tâm và cá tính biết chấp nhận sự thật, không che dấu khuyết điểm.

- Haha, Nguyệt Lâm huynh không cần tự hạ thấp mình, người ta có câu "minh thương dễ tránh, ám tiền khó phòng". Huynh có bao giờ nghĩ rằng kẻ hạ độc mình là một người mà mình rất tin tưởng không? Chính những cái vô cùng thân thiết với mình mới khiến cho bản thân chúng ta lơ là, giảm mức độ cảnh giác xuống mức thấp nhất.

Nguyên Hạo cười lớn rồi dùng một câu cảnh tỉnh đối phương khiến Nguyệt Lâm ngẩn người ra. Khuôn mặt vốn nhăn nhúm của lão vốn đã chịu bao nhiêu dày vò của vô số lần độc tính phát cơn giờ đây co giật mãnh liệt. Ngay từ những ngày đầu, lão cũng từng nghĩ đến trường hợp này nhưng lão đã gạt đi ngay. Bởi vì trong thâm tâm của lão không tin và cũng không muốn chấp nhận kết quả như vậy. Những người lão tin tưởng không nhiều, nếu bất kỳ ai trong số họ ra tay với lão thì lão thật không biết phải giải quyết như thế nào nữa.

- Chuyện này ta nghĩ lão huynh nên tự tìm hiểu thì tốt hơn, ta chỉ gợi ý như vậy thôi. Giờ huynh hãy mô tả cho ta về tình trạng trúng độc của bản thân mình đi.

Đã hé mở cánh cửa cho đối phương rồi, Nguyên Hạo cũng không muốn dầm

vào vũng nước đục này. Bởi bản thân hẳn không đủ thực lực để lo chuyện của người khác, nhiều khi không giúp gì được mà phải bồi thêm cái mạng nhỏ của mình vào thì không đáng tí nào.

Tiếp theo suốt một canh giờ, Nguyệt Lâm trình bày những gì lão đã thử nghiệm và tìm cách giải độc trong suốt một khoảng thời gian dài qua như thế nào. Có rất nhiều lần lão ta đã thành công áp chế chất độc nhưng sau đó vẫn không thể giải quyết triệt để và độc tính lại áp súc mạnh mẽ trở lại. Nguyên Hạo vẫn giữ trạng thái trong suốt quá trình lắng nghe, và sau đó từ biệt rời đi. Trước khi rời khỏi, hẳn chỉ thông qua Phong Ảnh nhắn nhủ với lão vài câu:

- Loại độc mà lão huynh trúng phải không đơn giản, ta cần thời gian để nghiên cứu và tìm cách giải quyết. Hiện tại ta đang ở Vạn Dược Cốc bận công vụ nên không thể đến đây được. Nhưng ta có thể thông qua u hồn để trao đổi nói chuyện với huynh, có điều huynh đừng tiết lộ cho bất kỳ biết sự tồn tại của ta. Ta quên giới thiệu, ta tên là Phong Ảnh, khi nào cần gì ta sẽ tìm lão huynh sau, cáo biệt.

Ngay sau đó Phong Ảnh quý dị biến mất không còn tung tích gì nữa. Thờ dài một hơi, Nguyệt Lâm xoay người bước ra ngoài nhìn về phía xa, lòng mang nhiều cảm xúc khó diễn tả. Bao nhiêu năm đau khổ, giờ lão cũng có được một chút hi vọng rằng vị Phong Ảnh bằng hữu thế tử của mình có thể tìm ra cách chữa trị cho bản thân được. Nhưng lão cũng cảm thấy tâm mình phát lạnh vì nghĩ đến chuyện phải đối mặt với kẻ ra tay với mình thế nào. Lời nhắc nhở của vị Phong Ảnh kia như một tiếng sét xóa đi mây đen bấy lâu che mờ đi sự thật trong lòng lão.

- Haiz, đôi khi diên diên mà sống còn tốt hơn.

Triệu hồi Phong Ảnh quay về, Nguyên Hạo một mình trầm tư trong phòng. Thấy hẳn không nói gì, Tiểu Vô mới cất tiếng nói:

- Ta thấy độc tố lão già này bị trúng là do hạ độc thời gian dài trong vô thức, độc tính tích tụ từ từ mà thành. Để có thể làm như thế thì chắc chắn chỉ có người thân cận ra tay mà thôi. Nhưng ta có cảm giác loại độc này tuy khó trị nhưng cũng

không phải quá nguy hiểm.- Độc dược tích tụ từ từ thường sẽ gây ra tác dụng khiến người ta suy yếu hoặc mơ màng, nổi cơn điên. Cũng có loại làm suy giảm tu vi, cơ thể suy nhược, lục phủ ngũ tạng bị tổn hại dần dần. Theo ta thấy thì kẻ ra tay không phải muốn lấy mạng lão mà muốn suy yếu để loại đi một phần lớn sức mạnh của Hắc Điều Môn. Đôi khi chỉ cần khiến thực lực đối phương suy giảm là đủ, không nhất thiết phải ra tay ám sát. Đây chính là một trong những mưu lược thường thấy trong binh gia hắc hắc. Có điều trong kế này có một lỗ hổng rất lớn mà mọi người không phát hiện ra thôi.

Nguyên Hạo lúc này mới mở miệng đưa ra suy luận của mình, hẳn đã sớm đoán ra được phần lớn vấn đề rồi.

- Lỗ hổng gì vậy?

Tiểu Vô tò mò hỏi, nó tuy kiến thức uyên bác nhưng những thứ mưu kế binh lược của phàm thế thì lại không biết gì nhiều.

- Haha, đơn giản thôi, kẻ ra tay chắc chắn vẫn ở bên cạnh của Nguyệt Lâm vì hẳn phải không ngừng theo dõi, quan sát. Nếu như lão ta áp chế được độc tính thì tên đó sẽ âm thầm ám toán phá hoại ngay. Nếu không như vậy thì tại sao trùng hợp mỗi lần sắp giải quyết được độc tính thì lại thất bại trong gang tấc, rõ ràng là có mồi ám trong việc này. Nơi thuận tiện tiếp cận hạ độc nhất chính là Độc Sư Đường, vậy kẻ tình nghi nhất là người trong đó và là thân cận với Nguyệt Lâm.

Nói đến đây, Nguyên Hạo cũng không cần nói thẳng ra nữa. Nguyệt Lâm đã kể rằng lão có ba đệ tử thân truyền, chỉ có ba tên này ngày đêm làm dược đồ hỗ trợ lão luyện dược. Nên chín phần là thủ phạm chính là một trong ba tên này, thậm chí là cả ba tên cùng là gian tế.

- Chỉ là ta không quan tâm chuyện vạch trần hung thủ. Việc ta quan tâm là làm sao để chữa bệnh cho lão ta, nếu thành công thì vị phu quân của sư phụ sẽ nợ chúng ta ân huệ thật nặng nha hắc hắc.

Nguyên Hạo cười một cách bí ối khiến cho Tiểu Vô phải hừ lạnh khinh thường nói:

- Thì ra tên nõa nõa này chỉ chú tâm làm sao để có thể lợi dụng tình thế của lão già kia mà thôi. Người căn bản chả có tấm lòng giúp đỡ người hoạn nạn gì cả.

- Giúp thì tất nhiên phải giúp rồi, lão ta là phu quân của sư phụ thì dù trả giá thế nào ta cũng nghĩ cách cứu chữa cho lão. Có điều tận dụng làm cho đối phương mang ơn mình vẫn tốt hơn chứ, nhất cử lưỡng tiện mà khả khả.

Đối với bản thân Nguyên Hạo từ bé lẫn lóc trong cuộc sống, hẳn luôn giải quyết mọi việc theo hướng mang lại lợi ích tốt nhất cho mình. Nhưng bản tâm của hẳn không phải là kẻ vì lợi quên nghĩa, chỉ cần là người thân, bằng hữu của hẳn có chuyện thì dù phải hi sinh hẳn cũng sẽ phải giúp đỡ cho bằng được.

- Việc này nhất thời không thể vội vàng, ta cần phải tra cứu trong đồng thư tịch mà Trúc sư phụ đã truyền lại cho ta xem có cách giải bách độc nào phù hợp không đã.

Lục lợi từ trong nhẫn trữ vật ra hàng loạt ngọc giản do Trúc Du sao chép lại từ trong ngoại các của Tàng Kinh các, và một số là trải nghiệm và đặc ý của lão về dược đạo, Nguyên Hạo bắt đầu đọc lướt và tìm kiếm từng tài liệu, thư tịch. Thế nhưng số lượng thư tịch là quá lớn, dù đã đọc không ngừng nghỉ cả đêm nhưng hẳn vẫn chưa phát hiện ra manh mối nào. Uể oải vươn vai đứng dậy, bước ra khỏi phòng, hẳn lững thững đi dạo một vòng cho khô khô. Đồng thời cũng quyết định xem mình nên chọn tiếp nhận công việc nào.

- Việc canh giữ lão già kia căn bản mình không cần chọn, mỗi khi cần tìm lão chỉ cần nhờ đến Phong Ảnh là được. Săn bắt độc thú cũng thú vị, nhưng hiện tại ta không thể để hiển lộ khả năng chiến đấu của mình được. Còn tạp dịch cho Độc Sư Đường thì phải đối mặt với ám tử của Hắc Diện Tông, nguy cơ còn lớn hơn. Xem ra ta nên chọn một công việc nào ít người chú ý một tí thì mới an tâm tu luyện được.

Quyết định như vậy, Nguyên Hạo sải bước nhanh hướng về tòa nhà to lớn trước mặt. Khác với hôm qua, hôm nay đại Cát từ xa trông vô cùng tinh tảo, hòa ái, còn vậy vậy tay như chờ đợi hẳn đến từ lâu rồi.

- Sao rồi Hạo huynh, huynh đã quyết định chọn công việc nào cho mình chưa?

Nguyễn Hạo vừa bước vào, gã mập liền nhanh chân lẹ tay rót một ly trà nóng cao cấp rồi mỉm cười thân ái hỏi han đối phương. Từ khi nhận được đơn dưng của tên thiếu niên này, gã đã đặt địa vị của hắn lên hàng chí cao vô thượng, thậm chí còn cao hơn cả Bàng trưởng lão quản hạt trực tiếp nữa.

- Haha, thật ngại quá, đại Cát huynh, ta tính đến là để...

Vừa định hỏi chuyện đối phương về công việc một chút, thì bất ngờ cánh cửa phòng bị mở tung ra. Hai tên thanh niên bước vào, một tuấn mỹ, nhìn hơi điệu đà và một tên lưng hùm vai gấu, râu tóc tua tủa như rừng. Cả hai đều tỏ ra ngông nghênh, pha thêm phần cao ngạo, có điều linh lực tu vi của bọn chúng tản mát ra khá mạnh mẽ khiến Nguyễn Hạo phải nhíu mày. Gã to con ánh mắt lướt qua thiếu niên lạ mặt rồi rơi vào người đại Cát, quát lớn:

- Nay, ta đang cần vài tên đi theo để hỗ trợ việc thu gom vật phẩm săn bắn. Người mau tìm gấp, một canh giờ nữa hai chúng ta phải xuất phát rồi.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Săn Độc Thú (Thượng)

Nhìn thấy hai tên thanh niên xông vào mở miệng đòi người, sắc mặt của đại Cát tái nhợt ngay đi. Nếu là bình thường bọn này có cần rờ thể nào cũng được, nhưng hôm nay có vị "hảo bằng hữu" của mình ở đây. Gã e sợ rằng Nguyên Hạo sẽ bị vạ lây vào chuyện này mất.

- Hồ Bất Trung, Văn Cự, hai người các người lần nào cũng đòi người gấp rút như thế làm ta rất khó xử. Các người đợi một chút ta sẽ kiểm tra rồi thông báo tìm nhân lực ngay.

Đại Cát vội vàng đáp ứng rầy chổng số sách ra lật xem, thế nhưng điều gã lo lắng lại nhanh chóng xảy ra khi tên thanh niên to lớn bước đến trước mặt Nguyên Hạo.

- Ô, người trông rất lạ mặt, nhìn mặt bún ra sữa vậy mà đã là Ngưng Khí tầng chín rồi. Hắc Diệu Môn chúng ta từ khi nào có thêm một thiên tài như thế này mà Văn Cự ta không biết nhỉ?

Dùng giọng nói chói tai của mình, gã lưng hùm vai báo này tỏ ra hứng thú hỏi chuyện Nguyên Hạo.

- Haha, ta cũng chỉ vừa mới gia nhập tông môn ngày hôm qua thôi nên người không nhận thức ta cũng không có gì lạ. Do dùng đan dược tu dưỡng nên bề ngoài ta trông còn rất trẻ nhưng thật ra đã ngoài ba mươi lăm xuân xanh rồi. Hiện tại ta chỉ là một gã đệ tử ngoại môn đến tìm công việc cho mình thôi.

Đầu óc xoay chuyển thật nhanh, Nguyên Hạo mỉm cười nhẹ nhàng đáp. Hắn cũng sớm nhận ra hai tên này xem chừng cũng là đám thiên tài tông môn gì đó. Nhìn linh lực hai tên dao động thể hiện ra thì bọn chúng rõ ràng đã đạt đến tu vi

Ngưng Khí viên mãn. Thực lực như vậy ở tuổi tầm hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi thì đúng là có thể ngạo thị đồng lứa rồi.

Hiện tại tuy rằng thái độ của tên Văn Cực lớn xác này không được lịch sự nhưng Nguyên Hạo cũng chỉ mỉm cười đáp lại. Hắn xem như đang nói chuyện với mấy tiểu hài mới lớn, chưa biết chuyện đời vậy. Nếu như hắn tỏ ra khó chịu thì rất dễ khiến mấy con nghé này kích động, gây lớn chuyện.

- Thì ra là thế, làm ta cứ tưởng... Hắc hắc. Tuy vậy, ngoài ba mươi mà tu vi tăng chín thì cũng không tính là quá tệ. Tất nhiên không thể so với chúng ta rồi.

Nghe tên thiếu niên trả lời, gã Văn Cực thở ra một hơi rồi cười thoải mái. Tiếp đó, gã như sức nghĩ ra gì bèn vỗ vỗ vai Nguyên Hạo vui vẻ nói:

- Hay lắm, người ở đây rất đúng lúc. Bọn ta đang cần người theo hỗ trợ săn bắn độc thú, người đi theo bọn ta khá phù hợp. Đại Cát, người báo danh tên này giúp chúng ta đi.

Đại Cát đang lúi húi tìm người trong đám sổ sách thì bất chợt giật mình như bị sét đánh. Gã vội ngẩng đầu lên nhìn Nguyên Hạo rồi xoay sang nhìn tên Văn Cực. Khóe miệng gã cứ giật giật, muốn mở ra để ý kiến nhưng lại e ngại. Vốn dĩ địa vị của những tên quản lí nhỏ nhoi như gã không có giá trị gì để so sánh với đám thiên tài tông môn này. Nhưng nếu không lên tiếng thì xem như quan hệ giữa gã và thiếu niên kia sẽ tan thành mây khói.

Nhớ đến mấy viên đan dược mà đối phương đưa cho, ánh mắt của đại Cát trở nên kiên định. Dù sao thì đối phương cũng là người thân thiết của Bàn trưởng lão, nếu có gì xảy ra thì cũng có ông ta ra mặt giùm. Xiết chặt nắm tay lại, hơi thở dồn dập, gã vừa lấy được dũng khí nói chuyện thì một bàn tay từ tốn bất chợt đặt lên vai gã.

- Được rồi, đại Cát, huynh cứ báo danh giúp ta đi. Nơi này đối với ta còn quá mới mẻ, ta cũng muốn ra ngoài quan sát một chút để mở rộng tầm mắt của mình.

Mang theo nụ cười ôn hòa, Nguyên Hạo đã tiến đến bên cạnh đối phương từ lúc

nào. Nhìn thấy cử chỉ của hắn, đại Cát hiểu ra là vị huynh đệ này muốn ngăn cản, không để mình rơi vào hoàn cảnh khó xử. Khóe mắt bỗng cay, gã thật sự xúc động. Từ khi gia nhập môn phái đến giờ, đây là người đầu tiên đối xử với gã tốt như vậy. Tận trong thâm tâm của đại cát, gã đã đưa địa vị Nguyên Hạo lên hàng tri kỷ, huynh đệ hảo hữu duy nhất thật sự.

- Hạo huynh, lần sau trở lại người phải cùng ta uống thật say. Nhất định là thế, không say không về haha.

Cảm giác nhân sinh của mình thay đổi, đại Cát cười lớn, chân thành nói. Sau đó gã dùng hiệu suất cao nhất quay về bàn cố gắng tìm những nhân thủ tốt nhất cho chuyến đi săn này. Tuy nói việc săn bắn thường khi không có tổn thất về người nhưng bị thương lại khá thường xuyên. Nguyên Hạo lại là người mới nên đại Cát muốn hảo huynh đệ của mình có được sự hỗ trợ tốt nhất.

Sau vài năm làm quản lí phòng phân phối công việc, chỉ ít đối với việc huy động này gã cũng có chút bản lĩnh riêng của mình. Chỉ sau nửa canh giờ, đã có thêm năm người được triệu tập. Tất cả bọn họ đều là Ngưng Khí trung kỳ trở lên, trong đó có đến ba gã là ngưng khí hậu kỳ. Đối với ngoại môn đệ tử thì nhóm như vậy thuộc vào hàng mạnh mẽ rồi. - Hạo huynh, lần đầu ra ngoài săn bắn phải cẩn thận. Hãy làm theo hướng dẫn của hai gã kia, nhớ đừng tự ý rời xa khỏi nhóm săn bắn. Đây là tấm bản đồ sơ lược về khu rừng bên ngoài đầm lầy, nếu chẳng may có bị lạc thì hãy dùng đến nó.

Đưa ra một tấm bản đồ được cuộn lại kỹ càng cho Nguyên Hạo, lúc này đại Cát mới tạm yên tâm một chút. Nhìn hình ảnh của gã hiện tại cứ y như tiền người yêu ra chiến trường không bằng. Điều này làm Nguyên Hạo cảm thấy đỡ khóc đỡ cười nhưng trong lòng lại có một tia ấm áp. Hắn nhìn ra được đối phương thật tâm lo lắng cho mình, đó là sự quan tâm của bằng hữu thật sự.

- Đến giờ rồi, chúng ta xuất phát.

Văn Cự lóng tiếng quát rồi cùng gã thanh niên tuấn mỹ Hồ Bất Trung dẫn sáu người đi ra khỏi tòa nhà. Việc đại Cát sắp xếp cho bọn họ một nhóm hỗ trợ có thực lực tốt như thế khiến hai người rất hài lòng. Tuy người săn bắt chính không phải sáu

người kia nhưng tu vi cao thì sẽ hỗ trợ tốt hơn nhiều, tránh làm gánh nặng cho cả đội. Phải biết rằng tuy ngoại môn đệ tử không được coi trọng nhưng nếu trong lúc làm nhiệm vụ mà xảy ra thương vong thì người dẫn đội sẽ phải gánh trách nhiệm.

Đi dọc đến quảng trường phía nam của tông môn, phía trước mặt của Nguyên Hạo giờ là cả mấy chục pháp khí đang hạ cánh, hoặc chuẩn bị bay đi, cũng có cái đang được sửa chữa bảo trì. Đặc biệt là tất cả các phi hành pháp khí này đều được sơn một màu xanh thẫm trông rất đặc thù.

- Ái chà, nhìn cảnh này không khác gì sân bay thu nhỏ ở địa cầu. Thật là hoài niệm a. Có điều tại sao tất cả pháp khí lại sơn cái màu khó coi như thế, chẳng lẽ thẫm mĩ ở đây hơi khác người.

Nhìn tràng cảnh tấp nập, Nguyên Hạo vừa đi vừa lẩm bẫm một mình. Một tên trung niên tu vi Ngưng Khí tầng tám đi gần với hẳn nhất nghe thấy thế liền cười nhạt, tỏ ra uyên bác chen miệng vào:

- Tất cả các phi hành pháp khí ở đây đều dùng cho đệ tử của Hắc Điều Môn thuê mượn. Người nhìn thấy cái màu xanh thẫm được sơn trên các pháp khí chính là một loại chất đặc biệt được Độc Sư Đường sáng tạo ra từ rất lâu rồi. Tác dụng chính của nó là để chống độc và ngăn ngừa sự ăn mòn của không khí đầy độc tố ngoài kia. Dù được sơn như thế nhưng mỗi lần phi hành trở về mọi người đều phải tu bổ lại lớp chất bảo vệ đó đấy.

Nghe câu trả lời của vị trung niên kia, Nguyên Hạo giật mình nhớ ra phía ngoài tông môn chính là vùng đất tràn đầy độc tố kinh khủng. Nhớ lại hình ảnh muôn sắc khí độc tạo thành cả một vùng như cõi thiên đường sắc sỡ thì hẳn cảm thấy tay chân mình tê rần, nổi hết cả da gà. Cổ trấn tĩnh lại, hẳn cười khan một tiếng rồi xoay người cảm tạ vị kia một cái rồi hỏi tiếp:

- Cảm ơn vị huynh đài đã giải đáp, nhưng theo ta biết vùng đầm lầy tử thần này là trung tâm của cả khu rừng độc. Độc thú bên trong cũng vô cùng đáng sợ, nếu không có tu vi cỡ Kim Đan, Nguyên Anh dẫn dắt làm sao các pháp khí này xông ra ngoài được.

Thấy Nguyên Hạo là người mới, câu hỏi lại sắc bén, tình huống mọi chuyện, vị kia liền cũng tỏ thái độ nhiệt tình tiếp tục trả lời nghi vấn:

- Haha, chuyện này cũng không tính là bí mật gì. Đúng là những đệ tử bình thường thậm chí trưởng lão muốn một mình đột phá ra ngoài từ đầm lầy tử thần này căn bản khó lòng mà thực hiện được. Chỉ là tất cả các pháp khí của chúng ta đều phi hành theo một con đường riêng, do chính trường môn và cao tầng đã hợp sức, không tiếc thương vong, khổ chiến để mở ra. Đây là con đường duy nhất không va chạm với các loại độc thú và không có nguy hiểm gì cả. Tất nhiên con đường này được tông môn giám sát rất kỹ lưỡng nên kẻ thù không thể nào lợi dụng được đâu.

- Thì ra là vậy, thật đa tạ huynh đã hết lòng giải thích cho.

Hai người tiếp theo lại trò chuyện với nhau vô cùng hợp ý. Trừ vị trung niên tên Trương Thiết Vinh kia cùng Nguyên Hạo hứng thú quan sát đàm đạo các thứ thì mọi người đều tỏ ra khá hờ hững. Khi cả nhóm đi vào giữa rừng pháp khí, Văn Cự tiến vào một chiếc pháp khí mà gã đặt trước rồi lấy trong túi trữ vật ra một viên châu màu xám. Sau khi tra viên châu vào vị trí trung tâm của pháp khí phi hành, nó mới bắt đầu khởi động và bay lên.

- Thì ra viên châu kia có tác dụng như chìa khóa. Hắc hắc tính ra mọi sự vật dý ở thế giới nào thì cũng tuân theo một nguyên tắc tương tự nhau cả thôi.

Khi tất cả đã yên vị, Văn Cự lại lấy ra sáu bình đan dược phát cho mọi người. Nguyên Hạo nhận lấy, ánh mắt tò mò không biết cái này dùng để làm gì.

- Đây là đan dược dùng để bảo hộ cơ thể có thể chịu đựng được trong khu rừng độc. Người cũng biết vùng Bắc Hoang này chia làm hai khu vực là đầm lầy tử thần và khu rừng độc bao quanh. Nơi mà chúng ta săn bắn chính là rìa ngoài cùng của khu rừng độc, nơi đó chủ yếu là độc thú cấp một mà thôi. Mặc dù vậy thì cường độ độc tố trong không khí cũng không phải thứ mà chúng ta có thể tồn tại được nên cần có đan dược do các độc sư luyện chế này bảo hộ. Nhưng mỗi viên đan dược chỉ có tác dụng một canh giờ, mỗi người được phát năm viên để ngừa có xảy ra bất trắc gì làm chậm trễ. Sau khi trở lại tông môn thì số đan dược còn thừa không dùng đến bọn ta sẽ thu lại.

Mãi đến lúc này tên thanh niên điệu đà Hồ Bất Trung mới lên tiếng. Hãn hượng Nguyên Hạo giải thích một lượt, sau đó tiếp tục bàn bạc căn dặn mọi người cách phối hợp chiến đấu khi săn bắt, cần phải di chuyển và làm những gì. Tuy bề ngoài hơi cao ngạo nhưng hai gã này đúng là kinh nghiệm khá phong phú. Đội hình và cách thức tổ chức săn bắt do hai người giải thích theo Nguyên Hạo thấy là tương đối ổn mặc dù còn nhiều khuyết điểm chỉ có hãn mới phát hiện ra.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Săn Độc Thú (Hạ)

Đông đại lục linh khí suy kiệt, tu tiên giới non yếu hơn những phiến đại lục còn lại. Tuy nhiên, những hiểm địa tàn tích cổ đại thì nhiều vô số, có cái lớn cái nhỏ rải đều ở khắp mọi nơi. Nổi tiếng nhất chính là thập tam hiểm địa được lưu truyền như mười ba địa ngục chết chóc mà không bao nhiêu người nguyện ý đi vào. Trong số đó, đầm lầy tử thần của Bắc Hoang được xếp vị trí thứ chín, nhưng lại thuộc dạng kỳ bí thuộc tốp đứng đầu. Bởi vì ngoại trừ Hắc Diệu Môn xây dựng ngay rìa ngoài của đầm lầy ra thì sâu tận bên trong đầm lầy có những tồn tại gì không ai biết rõ cả. Ngay cả Nguyệt Linh cũng chưa từng có dũng khí thám thính tìm hiểu về vùng đất ngay sát cạnh mình. Có lẽ vì sự sợ hãi và kính trọng đó mà Hắc Diệu Môn mới có thể duy trì qua cả mấy trăm năm mà chưa gặp phải chuyện gì quá đáng sợ xảy ra cả.

- Nghe nói từng có vài đệ tử ý mình tài giỏi đã lén dùng pháp khí tiến vào đầm lầy thám hiểm. Kết quả là bọn họ đã biến mất mãi mãi không còn ai có thể gặp lại nữa, kể cả cao tăng tông môn cũng im lặng không hề hé lộ thông tin hay tổ chức một cuộc truy tìm nào cả. Từ đó về sau không một ai dại dột mà nổi máu tò mò anh hùng khám phá đầm lầy đáng sợ đó nữa cả.

- Đừng nói chi cái đầm lầy tử thần kinh khủng đó, ngay cả khu rừng độc này thôi cũng đủ làm biết bao người ăn không tiêu rồi. Dù lần này chúng ta chỉ săn bắn ở vòng ngoài, vốn chỉ có độc thú cấp một nhưng mọi người phải lưu ý kỹ những gì hai chúng ta dặn dò. Có một số loại độc thú sinh sống thành bầy đàn, nếu thấy chúng từ xa thì lập tức báo hiệu tránh đi ngay. Những loại này khi tập hợp thành số lượng lớn thì cả Trúc Cơ kỳ cũng phải e ngại đấy. Ngoài ra mọi người phải đề phòng một số độc thú cấp cao đi lạc vào khu vực này, mặc dù chuyện này rất hiếm khi xảy ra. Nếu có thì cũng chỉ có độc thú cấp hai thôi, đến cấp độ độc thú cấp ba chúng đã có trí khôn và địa bàn riêng rồi. Vì vậy chúng sẽ ít khi đi kiếm ăn khỏi khu vực cai quản của mình. Còn về phần độc thú cấp bốn nghe nói chúng chiếm giữ

cả một vùng rộng lớn, căn bản là vương giả của khu rừng độc này. Có điều những bá chủ này lại ẩn cư sâu tận bên trong khu rừng, giáp với đầm lầy, nên căn bản chẳng bao giờ chúng ta có thể va chạm phải đầu hắc hắc.

Hồ Bất Trung và Văn Cự thay nhau khoa trương kể lể không ngớt về những điều mà hai người bọn họ biết cho Nguyên Hạo và đám người đi theo hỗ trợ nghe. Có thể thấy khả năng hòa đồng của Nguyên Hạo là lợi hại đến mức nào, chỉ cần một lúc trò chuyện hăn đã lấy được hảo cảm của mọi người và xóa đi khoảng cách giữa hai tên thiên tài kia với những đệ tử ngoại môn. Dùng hai chữ "thiên tài" thì cũng không ngoa chút nào, nhất là khi hăn biết tên Hồ Bất Trung điệu đà kia chỉ mới hai mươi hai tuổi mà thôi. Riêng gã to lớn lưng hùm vai gấu Văn Cự thì sắp bước qua tuổi hai mươi lăm rồi. Ở trong các tông môn dưới ba sao thì việc một đệ tử có thể Trúc Cơ trước ba mươi tuổi có thể gọi là thiên tài, và tương lai những kẻ này còn có thể trùng kích những cảnh giới cao hơn nữa. Còn những ai quá ba mươi, thậm chí bốn mươi trở lên mới Trúc Cơ thì tỉ lệ thành công không cao, nếu vượt qua thì muốn tiến lên Kim Đan kỳ phải nỗ lực rất nhiều.

Theo như Văn Cự khoe khoang thì hai người bọn chúng chính là nằm trong nhóm dẫn đầu của nội môn đệ tử. Chỉ cần tích lũy đủ điểm cống hiến cho tông môn thì sẽ được các độc sư hỗ trợ đan dược để tăng thêm khả năng trùng kích Trúc Cơ kỳ. Một khi Trúc Cơ thành công thì bọn họ lập tức bước vào đội ngũ đệ tử nòng cốt của tông môn, được chế độ ưu đãi tài nguyên tu luyện hơn xa hiện tại.

- Tên Hồ Bất Trung này đừng nhìn hăn lòe loẹt như thế, thực lực hăn xếp thứ mười hai trên Địa bảng đấy nhé. Lão tử đây chỉ được xếp thứ mười tám thôi, muốn lọt vào tốp mười thật là không dễ dàng gì, haiz.

Chỉ vào tên điệu đà, Văn Cự cười khổ thở dài nói. Tuy bản thân gã cũng có sự tự tin riêng của mình nhưng gã không phải là kẻ ngông cuồng không thức thời. Núi cao còn có núi cao hơn, chỉ có nỗ lực không ngừng nghỉ mới tạo nên một cường giả thật sự. Thái độ này của gã lọt vào mắt Nguyên Hạo khiến hăn thầm khen một câu. Một kẻ có tâm lí ổn định, trầm ổn như vậy nếu có cơ duyên chắc chắn sẽ phát triển không thấp.

- Địa bảng là gì vậy các huynh đệ?

Nguyên Hạo tò mò hỏi một câu, hẳn là người mới nên mù tịt về mọi thứ trong Hắc Đế Môn.

- Trong tông môn chúng ta có hai bảng đề danh là Địa bảng và Thiên bảng. Địa bảng biểu thị năm mươi người dẫn đầu nội môn đệ tử, Thiên bảng vinh danh năm mươi thiên kiêu, một đời tuổi trẻ đứng đầu toàn môn phái. Hừ, chỉ cần ta có thể Trúc Cơ thì cái đám tốp mười Địa bảng kia có thể kiêu căng được nữa sao?

Hồ Bất Trung tỏ ra không vui khi đối phương nhắc đến vị trí của mình nên cất tiếng giải thích cùng phân bác. Thấy mình hơi hổ lời, Văn Cự bèn cười dài rồi xoa xít cho qua chuyện:

- Haha, đúng thế. Đám kia cũng chỉ là tu luyện sớm hơn chúng ta nên đã sớm có tu vi nửa bước Trúc Cơ. Chỉ cần có cơ duyên, hai chúng ta sẽ vượt qua bọn chúng dễ dàng thôi. Mọi người chuẩn bị nuốt đan dược phòng độc vào đi, chúng ta sắp đến nơi rồi.

Sau vài canh giờ bay, cuối cùng đội của Văn Cự và Hồ Bất Trung cũng đến khu vực săn bắn vùng rìa. Bất ngờ cho Nguyên Hạo là ngay trong khu rừng độc này lại có một khu liêu trại được có trận pháp bảo hộ lẫn chống không khí độc.

- Đây là nơi báo danh khi làm nhiệm vụ trong khu rừng, cũng là nơi quản lí, cứu nạn khẩn cấp của môn phái.

Giải thích ngắn gọn, Văn Cự đi vào trong một lúc rồi trở ra ngay. Sau đó, cả đám bắt đầu lên phi kiếm phi hành theo hướng đã chọn. Quay đầu nhìn khu vực cứu hộ rồi chuyển tầm mắt sang tổ đội của mình, Nguyên Hạo cảm thấy an tâm không ít. Giờ thì có gặp độc thú cấp cao hẳn cũng tin mình có cứu viện kịp thời.

- Được rồi, đã đến khu vực săn bắn lần này, mọi người hãy luôn giữ vững đội hình tác chiến nhé. Sau khi hô lớn một tiếng, tám người liền nhanh chóng theo kế hoạch mà tiến hành. Do Nguyên Hạo là người mới nên hẳn được di chuyển ở giữa các ngoại môn đệ tử. Điều này làm cho hắn có cảm giác mình giống như mấy ông

trùm được bảo vệ gắt gao. Cố nén cảm giác tức cười, Nguyên Hạo lặng lẽ thả Phong Ảnh đã ẩn nấp ra thám thính tình hình xung quanh.

"Hắc hắc, có cái vệ tinh này thì việc săn bắt dễ dàng vô cùng."

Di chuyển được một lúc Nguyên Hạo giả vờ hô hào lên. Ban đầu Văn Cự và Hồ Bất Trung không tin tưởng nhưng thấy tên kia cam đoan thì cũng nhú mào đi theo hướng của hắn nói xem sao. Kết quả ngoài dự đoán, lần nào cả đám cũng phát hiện ra độc thú có giá trị, lại đi một mình nên việc vây bắt hoặc giết chết vô cùng thuận lợi.

Cũng may khi lên pháp khí, Nguyên Hạo đã được phát cho một cái ngọc giản chứa thông tin của phần lớn độc thú trong khu rừng. Trong ngọc giản còn ghi chép cấp độ, nhận biết và giá trị cũng như tập quán, mức nguy hiểm của từng loài. Với trí nhớ kinh khủng của mình, chỉ một lát là hắn đã nhớ như in tất cả mọi thứ. Nhờ vậy mà khi lựa chọn mục tiêu, Nguyên Hạo luôn tìm kiếm những độc thú giá trị cao và ít nguy hiểm nhất.

- Haha, lần này thu hoạch tốt hơn dự đoán rất nhiều. Nếu Nguyên Hạo người không phải đệ tử ngoại môn thì lão tử ta còn tưởng nhầm là thần toán tử xuất thế rồi đấy. Người đúng là phúc tinh của bọn ta, lần sau nhất định người phải đi theo bọn ta săn bắt nữa đấy.

Vỗ vỗ vai Nguyên Hạo thật mạnh, Văn Cự hưng phấn đến cười như nở hoa ngày tết. Gã không ngờ quyết định chọn đại tên thiếu niên ở văn phòng của tên đại Cát lại mang lại kinh hỷ lớn như thế. Cứ đà này thì thường xuyên ra ngoài săn bắn sẽ giúp gã kiếm được thêm rất nhiều điểm cống hiến để đổi lấy tài nguyên tu luyện.

- Hắc hắc, ta chỉ là linh cảm mà thôi, không ngờ may mắn như thế. Sau này nếu người cần thì cứ gọi ta, giúp đỡ mọi người chính là niềm vui của Nguyên Hạo này.

Mím cười xua xua tay, Nguyên Hạo tỏ ra khiêm tốn và vô cùng hứng khởi khi mọi người có thu hoạch tốt. Điều này khiến hảo cảm của cả nhóm đối với hắn tăng cao nhanh chóng. Đúng lúc này, Phong Ảnh bay qua một rừng bụi cây cách đó không xa thì phát hiện thấy một đóa hoa màu đỏ to bằng đầu người, nụ đang khép

lại. Hình ảnh mảy truyền về khiến Nguyên Hạo giật mình, hai mắt tức sáng, miệng không tự chủ thì thào thốt lên:

- Tinh Thảo Quả, đúng là nó rồi.

Đúng là làm chuyện tốt sẽ có hồi báo, Nguyên Hạo vội vàng dắt mọi người đi về phía Phong Ảnh đang ẩn nặc chờ sẵn. Khi đến gần, đúng y như những gì Phong Ảnh truyền về, bông hoa đang tỏa hương ngào ngạt. Cả đám đi theo cũng bất ngờ, trầm trồ chỉ chỗ, không biết đây là hoa gì. Việc này cũng không có gì lạ vì Tinh Thảo Quả là một loại quả hiếm. Quả này không dùng để luyện đan mà phục dụng trực tiếp, nó có tác dụng củng cố kinh mạch, tăng cường thể chất, căn cơ của người tu luyện. Có thể nói đây chính là thiên tài địa thảo, muốn cầu cũng không được, vô cùng quý giá.

- Hắc hắc, não nhỏ, lần này người thật là may mắn đó nha, không ngờ lại có phát hiện lớn như vậy.

Đột nhiên tiếng Tiểu Vô vang trong đầu Nguyên Hạo khiến hắn ngừng lại. Bình thường khi có người khác, Tiểu Vô rất ít khi mở miệng trao đổi với hắn. Tuy hơi thấy lạ nhưng Nguyên Hạo cũng vui vẻ đáp lại:

- Do ta ăn ở tốt nên ông trời để ý mà ban lộc chút thôi hắc hắc. Loại quả này mất cả ngàn năm mới nở hoa, nhưng lại chỉ hình thành quả trong ba ngày. Sau khi nụ hoa nở làm lộ ra Tinh Thảo Quả thì sau một canh giờ không hái xuống sẽ héo rũ và hư ngay.

- Những điều này ta biết, nhưng ta không quan tâm cái quả trái gì đó. Ta nói tiểu tử người may mắn chuyện khác cơ hắc hắc.

Tiểu Vô lại cười đầy ẩn ý trả lời khiến Nguyên Hạo khó hiểu. Nhưng ngay lập tức mặt hắn tái nhợt, một cảm giác nguy hiểm đáng sợ bỗng nhiên ập đến.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Độc Giác Thiềm Thừ

- Chết tiệt, mọi người mau tránh ra, đừng lại gần bông hoa.

Nguyên Hạo rống to cảnh báo khiến cho cả nhóm giật mình. Tuy tám người phản ứng không chậm nhưng một gã Ngưng Khí trung kỳ do vẫn không kịp thời rút lui. Ngay lập tức một lưỡi dài to dính như kẹo cao su tựa tia chớp lao đến quấn chặt lấy gã rồi lôi mạnh về phía bụi rậm. Thấy đội viên của mình bị phục kích, Hồ Bất Trung là người ra tay ngăn chặn đầu tiên, không hổ với danh xếp mười hai Địa bảng nội môn đệ tử. Lấy ra một kích thật dài màu trắng như làm từ xương yêu thú, gã lao đến đâm liên hoàn vào cái lưỡi to dày của con quái vật.

- Văn Cự, cái lưỡi này quá dày, ta không xuyên thủng được. Người mau ra tay hỗ trợ với, những người còn lại hãy cùng ra tay đi.

- Được, ta đến đây. Hỗn đản, hãy lãnh một búa của Cự gia ta.

Lấy ra một cây rìu to tướng, Văn Cự dồn hết khí lực của mình lao đến chém thẳng xuống. Bên cạnh hắn, những ngoại môn đệ tử kia cũng rút lấy pháp khí của mình ra không ngừng đánh vào cái lưỡi ghê tởm màu đỏ như máu đang xiết chặt con mồi.

Ngay khi cú đánh tự mấy ngàn cân của Văn Cự bổ xuống thì cái lưỡi bỗng khựng lại một, nhưng nó chỉ rung rinh đàn hồi một chút rồi lại tiếp tục lôi tên Ngưng Khí Trung kỳ đi.

- Không ổn, lưỡi của con quái này không sợ công kích vật lý.

Nhận ra tình thế không ổn, Hồ Bất Trung lẫn Văn Cự đều biến sắc. Trong lúc mọi người bối rối không biết nên làm sao thì Nguyên Hạo đang âm thầm lao nhanh tiến sát bụi cây. Trong lòng hắn đang buồn bực vô cùng, không ngớt mắng mỏ tên

Tiểu Vô độc ác.

- Người không nói sớm cho ta biết, nếu lúc này ta phản ứng chậm thì có thể người đang bị quấn lấy chính là lão tử rồi. Ta mà có bề gì thì người cũng không sống tốt đâu.

- Hừ, người đúng là đồ vô ơn, không phải nhờ ta mà người phát hiện ra nguy hiểm còn gì. Tinh Thảo Quả là thiên địa kỳ quả, xung quanh nó luôn có thiềm thừ canh giữ. Người biết một mà không biết mười nên ta mới rủ lòng mà nhắc nhở cho, còn ở đó mà trách cứ cái gì.

Tiểu Vô bè diu khinh thường đáp trả khiến cho Nguyên Hạo càng thêm sôi máu. Không nhịn được, hấn găm lên chửi rủa:

- Nhắc con mẹ người, không biết con quái này là yêu thú cấp mấy nữa. Vậy mà tên tiểu quỷ nhà người còn khoác lác là ta gặp may mắn nữa chứ

- Hắc hắc, cái này thì ta nói đúng nha. Con quái này là Độc Giác Thiềm Thừ, một bảo vật thật sự đó. Ta có thể cảm nhận được khí tức của nó, con này chỉ là ấu thú thôi. Nếu như người có thể hàng phục được nó thì tương lai sẽ hữu dụng vô cùng.

- Độc Giác Thiềm Thừ? Ta chưa từng nghe nói đến.

Nghe cái tên kỳ lạ, Nguyên Hạo nhanh chóng lục lọi kiến thức trong đầu của mình nhưng không phát hiện ra chủng loại yêu thú này trong những thư tịch mà hắn từng đọc qua.

- Hắc hắc, tất nhiên là người không biết rồi. Vì loại này sinh ra cũng khá phức tạp, do thiên địa tạo thành. Hiếm lắm mới đản sinh ra một con như vậy, vì thế không bao nhiêu người biết lai lịch của nó. Thôi, những chuyện đó để sau hẵng nói, bây giờ phải tiếp cận để tìm cách áp chế nó đi.

Tiểu Vô hờ hững bỏ lại một câu rồi im bật làm cho Nguyên Hạo cười khổ không thôi. Cả đồng người bên kia ra tay còn không làm gì được con cóc ghè này

thì hẳn có thể làm nên trò trống gì được cơ chứ. Dù nghĩ vậy nhưng hẳn vẫn không giảm tốc độ mà phóng nhanh vào bụi rậm phía trước.

- Hử?

Xuất hiện trước mặt Nguyên Hạo là một con cóc có một sừng màu bạc, toàn thân nó thì vàng nhạt óng ánh, nhìn hết sức đẹp đẽ. Con cóc này không to như hẳn tưởng tượng mà chỉ cỡ bằng nửa con người, khoảng tiểu hài tử bảy, tám tuổi mà thôi. Thấy có người xông vào, con người của con cóc chuyển động, dồn sự tập trung vào kẻ lạ mặt. Trước cái nhìn soi mói của nó, Nguyên Hạo có cảm giác như con quý này đang đánh giá hẳn như đánh giá thức ăn vậy.

- Hừ, chỉ là yêu thú cấp một đỉnh phong thôi, chưa tiến giai lên cấp hai. Như vậy ta vẫn còn cơ hội, chỉ là không biết điểm yếu của nó là gì?

Còn đang lăm bẫm chưa biết nên tấn công thế nào thì con Độc Giác Thiềm Thừ đã ra tay trước. Từ trong họng nó phóng ra một làn khói trắng như sương sớm, ồ ạt bắn thẳng về phía tên thiếu niên trước mặt.

- Má, đồ khốn nạn, thiếu quân tử, ta chưa nói gì mà người đã ra tay rồi, chơi không đẹp tí nào cả.

Sắc mặt hốt hoảng, Nguyên Hạo vội vàng lui về sau tránh né điên cuồng, tư thế vô cùng chật vật. Thế nhưng con cóc không có ý định ngừng lại mà chuyển hướng liên tục để tấn công đối phương.

- Cẩn thận, loại độc tố của con cóc này độc ngang với yêu thú cấp hai, cơ thể người mà chạm phải là sẽ bị rã ra thành nước đấy.

Tỏ ra quan tâm, Tiểu Vô cất tiếng dặn dò, nhưng trong đó lại ẩn ý trào phúng mãnh liệt. Hiếm khi thấy được Nguyên Hạo bị ăn vố đau khổ như thế nên trong lòng nó khoái trá vô cùng.

- Tiểu Vô, tiểu gia gia, làm ơn chỉ ta cách nào khống chế nó đi. Nếu như không có cách nào khác thì ta phải dùng đến Thạch Huyết để kết liễu nó đó.

Nghiến răng nghiến lợi, Nguyên Hạo la làng lên. Lúc này Tiểu Vô sau khi thấy tên chủ nhân của mình thảm hại hết sức thì mới thỏa mãn mỉm cười nói:

- Thôi được rồi, niệm tình người cũng đáng thương. Để ta giúp người một tay, bây giờ hãy làm theo hướng dẫn của ta.

- Được, được, người mau nói đi

Nguyên Hạo mừng đến phát khóc, cuối cùng tên quý nhỏ kia cũng chịu hỗ trợ hẳn rồi.

- Trước tiên hãy lấy Tăng Khí Đan ra, ném về phía con cóc đó đi, ném từ từ thôi.- Được, chuyện nhỏ thôi. Ách, cái gì, ném... Tăng Khí Đan sao?

Nguyên Hạo đang hồ hởi phấn chấn tinh thần lại thì bỗng dưng khựng người như hóa đá. Hắn còn tưởng mình nghe nhầm nên buộc phải mở miệng hỏi lại.

- Đúng thế, cứ ném đi, nếu trẻ đừng trách sao ăn thiệt thòi đấy.

- Lỡ rồi, ta có mệnh hệ gì thì người chôn cùng đấy.

Lấy đan dược từ trong túi trữ vật ra, Nguyên Hạo ném từng viên Tăng Khí Đan về phía con cóc tựa như đang cầm mấy quả trái cây ném nhau giống trò chơi tụi trẻ con vậy. Giờ thì hẳn sắp khóc thật rồi, lần đầu tiên trong đời hắn nghe nói đánh nhau bằng cách dùng đan dược để chọi đối phương như thế. Không lẽ Nguyên Hạo hẳn lại khai sáng ra một con đường mà chưa ai từng đi và chắc sau này cũng không ai dám thực hiện theo. Quá ngu rồi.

Thế nhưng kết quả hiển hiện ra lại khiến cho Nguyên Hạo suýt tí lòi cả hai mắt ra. Nhìn thấy những viên Tăng Khí Đan bay về phía mình, đầu tiên là con cóc người người vãi cái rồi bỗng nhiên hai mắt nó lóe sáng. Tiếp theo là một màn không thể tin được, con Độc Giác Thiềm Thừ rút hết khói độc lại, thậm chí cả tên Ngưng Khí đang bị lòi đi cũng được thả ra. Một viên rồi lại một viên, con cóc dùng lưỡi đón lấy sau đó nhai nuốt hết sức khoái khẩu giống như đang ăn kẹo hồ lô vậy.

- Chuyện gì xảy ra thế này? Tại sao con yêu thú này trở nên hiền lành chẳng

khác nào cún con đang được mớm mồi vậy.

Nguyên Hạo vừa ném đan được, vừa há hốc như nhìn thấy một điều gì hết sức kinh dị, phi thực tế vô cùng.

- Hay lắm, tiếp theo hãy ném gần lại từ từ, dụ nó tiến lại gần người đi.

Lúc này, tiếng Tiêu Vô lại vang lên ra lệnh cho hắn làm bước tiếp theo.

- Sặc, dụ nó lại gần ta? Lỡ nó phun cái chẳng phải ta sẽ tan thành bọt nước sao?

- Làm đi.

Nguyên Hạo hơi chần chừ lo lắng như Tiêu Vô chỉ nói ngắn gọn hai chữ rồi im lặng. Thôi thì nhắm mắt liều mạng vậy, hắn tiếp tục ném đan được nhưng khoảng cách càng lúc càng rút ngắn lại. Thú vị là con cóc lại chẳng buồn tiến lên, nó chỉ đưa cái lưỡi dài ra là có thể lấy được đan được để ăn. Điều này khiến Tiêu Vô cũng hơi lúng túng, nó đành cười xòa nói:

- Con cóc này cũng thông minh đấy. Vậy người đừng ném nữa, cứ cầm Tăng Khí Đan trên tay để nó lại gần xin ăn thì thôi hắc hắc.

- Má

Nguyên Hạo chửi đồng một câu. Thấy con cóc không lại gần, hắn mừng rúm thế mà tên tiểu quỷ này lại nghĩ ra chiêu trò mới. Liệu không ném đan được nữa có làm con cóc nổi điên tấn công ta không?

- Ôp ôp

Đang miên man suy nghĩ thì một tiếng cóc kêu vang lên, một lưỡi đỏ như máu mạnh mẽ giựt cả bình đan được trên tay của hắn.

- Con quỷ, người dám cướp đồ của ta?

Giật mình một, Nguyên Hạo chỉ vào con cóc hung hăng quát. Nhưng khi thấy con quái ngườc lên nhìn thì hắn thấy lạnh cả người.

- Haha, ta nói đùa đấy. Chú mày cứ ăn vui vẻ nhé, ta đi đây. Chúc một ngày tốt lành.

Xoay người lại, Nguyên Hạo tính đường chuồn êm. Hắn bây giờ không tin tên Tiểu Vô nữa, cái gì mà dụ dỗ yêu thú chứ. Nhìn cách nó ăn như thế thì đan dược bao nhiêu cho đủ, đến khi nó ăn hết thì tiếp đến là xơi cái thân ốm nhom của ta thì khổ. Nghĩ vậy, hắn càng nhanh hơn nhưng vừa đi được vài trượng thì một tiếng cóc kêu như từ địa ngục vọng đến.

- Ôp ôp

- Xong ta rồi.

Nước mắt rơi như mưa trong lòng, Nguyên Hạo đã chuẩn bị sẵn Thạch Huyết để liều mạng. Hắn từ từ xoay người lại, lần này cảnh tượng diễn ra lại khiến hắn xuýt tí té xỉu.

Con cóc đang vô cùng vui vẻ dùng cái lưỡi ghê tởm của mình liếm liếm bàn tay của hắn, giống như mấy con cún đòi chủ cho thêm đồ ăn vậy.

- Ta..ta..

Nghẹn lời trần trối, Nguyên Hạo cười khổ móc thêm Tăng Khí Đan ra quăng cho con cóc ăn khiến nó vui đến híp cả mắt, miệng thì không ngừng kêu ôp ôp. Lấy lại bình tĩnh, hắn thấy có lẽ mình vẫn còn cơ hội bèn hít một hơi thật sâu, dùng giọng điệu nhẹ nhàng nhất có thể nói:

- Cóc đại ca, ta đây không có tài năng gì nhưng đan dược thì nhiều lắm. Đừng nói Tăng Khí Đan, cho dù đan dược cao cấp hơn sau này ta cũng luyện chế ra được. Người đi theo ca, ca sẽ cho người an uống thỏa chí, không cần phải cực khổ chạy tơi chạy lui trong khu rừng này kiếm rau củ đại lột dạ đâu.

Dường như nghe hiểu tiếng người, con thiềm thừ hai mắt nhìn tên thiếu niên trước mặt một thật sâu như đang xem xét lời của gã có thật lòng không. Vài chục hơi thở sau, nó xoay người sang hướng của Tinh Thảo Quả rồi liếm liếm tay

Nguyên Hạo như ra dấu hiệu rồi không ngừng kêu ộp ộp. Lúc này, bông hoa màu đỏ kia tỏa hương thơm dữ dội, khiến cho xung quanh cả mấy chục dặm còn người thấy. Tinh hoa của trời đất, hội tụ thành công, thiên địa kỳ quả sắp xuất thế.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Liên Hợp Sản Bất

- Ý người muốn ăn Tinh Thảo Quả sao?

Nguyên Hạo chau mày nhìn con cóc đang hưng phấn nhìn hắn như trẻ con chờ quà. Thờ dài một hơi, hắn giơ hai tay lên theo tư thế đầu hàng rồi nói:

- Được rồi, tao chịu thua. Tao sẽ giành quả đó cho mày nhưng ngược lại mày phải theo tao, nguyện ý chứ?

- Ộp ộp

Thiền thờ không suy nghĩ nhiều mà gật đầu lia lịa, xem ra Tinh Thảo Quả này có sức hút vô cùng mãnh liệt với con cóc này. Lúc này thì đám người Văn Cự, Hồ Bất Trung cũng xông đến. Nhìn thấy con độc thú hình cóc đang đứng trước mặt Nguyên Hạo thì cả đội biến sắc, Văn Cự không suy nghĩ nhiều mà cầm cây rìu to lao đến vừa hét lớn:

- Yêu thú, không được động đến đồng đội của ta.

Độc Giác Thiền Thờ cũng phát giác ra đám người kia tiếp cận nên nó lập tức lè cái lưỡi đỏ ra hăm dọa. Ngay khi tất cả đều nghĩ một trận ác đấu sẽ diễn ra thì Nguyên Hạo liền dùng tay vuốt ve con cóc khiến nó trở lại trạng thái hiền lành. Thậm chí nó con lim dim hai mắt tỏ vẻ hưởng thụ nữa. Cảnh tượng này khiến cho các vị kia đang dũng mãnh xông lên bỗng nhiên phải dừng lại, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Ở vị trí gần nhất, Văn Cự tuy không vội vàng tấn công nhưng cũng không dám hạ vũ khí xuống. Hắn dùng ánh mắt đề phòng nhìn con con cóc rồi mở miệng hỏi Nguyên Hạo:

- Hạo huynh, chuyện này là thế nào vậy? Hình như con quái này rất thân thiết với huynh thì phải?

- Không phải...A há, phải, phải. Ta với nó vừa mới kết thân cách đây vài phút mà thôi haha. Mọi người dĩ hòa di quý, không cần phải đánh nhau nữa.

Lúng túng đối đáp, Nguyên Hạo chỉ ước gì mình có thể nói không quen con cóc quái dị này. Nhưng mà hắn đã lỡ phóng lao thì phải theo lao thôi, nếu như giờ mà trở một một câu thì chỉ sợ con yêu thú này sẽ cho hắn ăn no nê khói độc. Nghe hắn trả lời, mọi người phía đối diện ánh mắt trở nên cổ quái. Đại ca, người cũng thật biết nói đùa quá đấy. Bọn ta vừa mới mới đánh nhau với cái lười của con cóc xong, một người suýt tí bị nó xơi tái luôn rồi. Thế mà chưa đây vài phút, người lại ở đây kết thân với con độc thú này, đây chẳng phải là đùa đùa chúng ta sao?

Đám người Vừa định lên tiếng chất vấn thêm thì bỗng nhiên tiếng gầm rú của yêu thú vang lên khắp bốn phương tám hướng. Hồ Bất Trung nhíu mày, hắn có một linh cảm không tốt lành cho lắm.

"Tiểu tử, Tinh Thảo Quả sắp kết trái. Lúc này đây hương thơm của nó sẽ hấp dẫn rất nhiều yêu thú xung quanh đến. Người phải cẩn trọng đối phó đấy."

Nguyên Hạo cũng không hiểu chuyện gì xảy ra thì Tiểu Vô lại lên tiếng truyền âm cho hắn. Nắm rõ tình hình, một ý tưởng hình thành trong đầu khiến hắn cười lớn đắc ý.

- Người cười gì vậy?

Văn Cư không vui hỏi, từ lúc gặp bông hoa kỳ lạ kia đến giờ hành động của tên Nguyên Hạo này làm hắn vô cùng khó hiểu và không biết phải ứng xử ra sao.

- Ta cười vì lần này chúng ta phát tài lớn rồi, huynh đệ có thể một mẻ kiếm bằng cả mấy tháng đi săn đó chứ.

Dùng đôi mắt có thần, tự tin, Nguyên Hạo vung tay cất lời khiến cả tổ đội sùng sốt. Nghe đến có lợi lớn, Văn Cư liền thay đổi giọng điệu nhẹ nhàng trở lại vội hỏi:

- Phát tài như thế nào? Người nói mọi người nghe thử xem.

- Hắc hắc, bông hoa màu đỏ ngoài kia có mùi hương thu hút yêu thú rất mãnh

liệt. Nhất là thời điểm nó sắp kết quả như lúc này, bởi vậy chỉ cần chúng ta dùng trận thế mai phục bên cạnh thì chắc chắn sẽ bắt được vô số độc thú chui đầu đến.

Mím cười nhàn nhạt, Nguyên Hạo đơn giản giải thích vấn đề làm cho bảy người còn lại mắt sáng cả lên. Là người có tư duy cẩn trọng, Hồ Bật Trung ngẫm nghĩ gì đó rồi cất tiếng hỏi:

- Đây đúng là dịp may hiếm có, thế nhưng thực lực chúng ta quá mỏng. Khó lòng mà "xơi" hết cả một lượng lớn độc thú, cho dù chỉ là độc thú cấp một bình thường.

- Đúng vậy, kiến nhiều sẽ cắn chết voi đấy. Bản thân ta đối phó hai, ba con yêu thú còn miễn cưỡng chứ nhiều quá thì chỉ có quay đầu chạy mà thôi. Văn Cự tuy lỗ mãng nhưng cũng không phải ngốc, gã gật đầu đồng ý với phát biểu của Hồ Bật Trung. Có điều Nguyên Hạo như đã dự liệu trước tình huống này, hãnh tỏ ra kinh đạm như mây, chỉ nhẹ nhàng đáp lời:

- Đoàn kết là sức mạnh, hiện tại yêu thú xung quanh đây đều tập trung về hướng này. Ta nghĩ các tổ đội săn bắt khác cũng phát hiện ra hiện tượng đặc biệt này. Do đó, chỉ cần chúng ta sớm thông tin để hợp tác với bọn họ để lập nên một cái bẫy rập thật lớn thì dù yêu thú có đến bao nhiêu cũng chỉ là cá nằm trên thớt, thiêu thân lao vào lửa mà thôi. Yêu thú cấp một vốn trí khôn rất thấp, số lượng tuy nhiều thì chỉ cần chúng ta có đủ lực lượng sẽ dễ dàng phối hợp đánh bại bọn chúng mà thôi.

- Tuyệt vời, đây đúng là một ý tưởng phi thường tốt. Ta có biết vài tên khác có giao tình tốt, xếp hạng không tệ trên Địa bản. Hiện tại bọn chúng cũng đang đi săn bắt gần đây, bây giờ ta sẽ lập tức liên lạc với bọn chúng.

Sốt sáng lên tiếng, Văn Cự là người đầu tiên tán thành ý tưởng này. Tiếp đến Hồ Bật Trung sau khi tính toán một chút cũng gật đầu đồng ý, gã cũng lấy truyền tin phù ra phóng đi. Lúc này chẳng ai quen tâm đến con cóc nhỏ đang ngồi hóng chuyện kể bên Nguyên Hạo nữa.

Không còn nhiều thời gian, cả đội liền nhanh chóng tổ chức bẫy rập xung

quanh bông hoa trước trong khi đợi các nhóm khác nhận thông tin và đến trợ giúp. Theo yêu cầu của Nguyên Hạo thì hẳn chỉ muốn nhận loại quả do bông hoa màu đỏ tạo thành, còn độc thú thu hoạch được hẳn sẽ không tranh phần. Điều này được mọi người chấp nhận nhanh chóng vì bọn họ không biết Tinh Thảo Quả là gì, với lại chỗ này cũng do Nguyên Hạo phát hiện. Cộng thêm việc từ đầu đến giờ, mọi thu hoạch của nhóm đều có công rất lớn của hẳn nên không ai dị nghị điều gì khi hẳn nói ra điều kiện của mình.

- Ồ, đã có người đến rồi.

Chưa đầy năm phút sau, khi mọi người vừa mới chuẩn bị xong thì một nhóm tầm mười người xuất hiện. Dẫn đầu là một tên nam tử tuấn lãng, nhìn rất phong độ hào hoa, bên cạnh gã là một cô gái hương sắc như tiên, môi mọng, má đào, có điều thần thái lại khá băng lãnh, giống như thần nữ không nhiễm bụi trần.

- Cự huynh, Trung đệ, hai người lần này khiến cho ta bất ngờ đấy. Tuy không hứng thú lắm với việc phối hợp đội nhóm nhưng vì Đào muội cảm thấy nhàm chán nên chúng ta mới đến đây haha.

Giờ giọng điệu ngạo nghễ khó ưa, tên nam tử kia tựa như xem việc cùng hợp tác với Văn Cự và Hồ Bất Trung là điều gì đó rất không tình nguyện vậy. Tuy thái độ hẳn đáng ghét nhưng Nguyên Hạo có thể cảm nhận linh lực trên người tên này và cô gái đi theo mạnh hơn hẳn hai vị thiên tài bên mình. Chắc chắn đây chính là hai vị nằm trong top mười của Địa bảng, có tu vi nửa bước Trúc Cơ kỳ.

Sau khi nghe bọn họ chào hỏi đối đáp qua lại, Nguyên Hạo mới hiểu ra cô gái kia tên đầy đủ là Đổ Phi Đào, lần sát hạch trước đã chiếm vị trí thứ hai trên Địa bảng. Chỉ là cô ta năm ngoái mới hai mươi tuổi mà thôi, với thiên phú như vậy có thể xem là kinh thể tuyệt diễm của tông môn. Chỉ cần Trúc Cơ thành công thì ngay tức khắc sẽ có rất nhiều vị trưởng lão tranh giành cô ta làm đệ tử. Theo cao tăng Hắc Diệu Môn dự đoán, cô gái này khi tiến lên làm nòng cốt đệ tử hoàn toàn có thể đánh phá vào năm vị trí dẫn đầu trong tương lai không xa.

Chính vì tư chất xuất sắc như thế, nên rất nhiều một đời tuổi trẻ anh tài tông môn truy cầu cô nhưng đều bị thái độ lạnh như núi tuyết của cô làm nản lòng. Và

cái tên nam tử đi chung đợt săn bắn này có tên là Ngô Việt cũng là một trong những kẻ theo đuổi điên cuồng nhất. Tư chất tên này cũng không tồi, tuy không thể bằng Đỗ Phi Đào nhưng cũng thuộc hàng thiên tài của tông môn. Lợi thế lớn nhất của hắn chính là cháu ruột của trưởng lão hình đường, do đó trừ những thiên tài xuất chúng hoặc những kẻ cùng có thân thế chống lưng thì hầu như không ai dám gây chuyện với tên này cả.

Mặc dù không tiếc công sức tán tỉnh nhưng vị tiên tử kia gần như không có một chút cảm xúc gì với gã gã cá, xem chừng nỗ lực này là vô vọng rồi.

Có được trợ thủ cực mạnh tiếp sức, nhóm của Nguyên Hạo trở nên bừng bừng khí thế. Bọn họ không phải đợi lâu, khi ngay sau đó là những đợt độc thú đầu tiên xông đến. Tuy chỉ là yêu thú cấp một và thực lực không có gì nổi bật nhưng bọn quái này cứ như uống phải xuân dược mà cầm đầu điên cuồng lao về phía bông hoa. Chính nhờ thế mà bầy rập cũng như những pha phục kích của mọi người trở nên vô cùng hiệu quả.

- Haha, săn bắt kiểu này thật là sướng quá. Cự gia ta nghiện mất rồi.

Văn Cự khoái chí khi nhìn thấy thu hoạch của mình tăng lên một cách chóng mặt. Thỏa mãn là thế, nhưng khi gã nhìn sang vị Đỗ Phi Đào kia chiến đấu thì gã chỉ có thể hít vào một hơi lạnh. Hầu hết mọi người đều chiến đấu theo đội hình để có thể hỗ trợ lẫn nhau nhưng cô nàng này lại một mình xông vào giữa đám yêu thú tung hoành. Không dùng những chiêu số mạnh mẽ chấn động lớn mà Đỗ Phi Đào dùng một cây kiếm mỏng như lụa nhẹ nhàng khiêu vũ giữa số đông độc thú. Nếu như đây không phải là một trận chiến thì chắc chắn không ai cho rằng cô gái này đang ra đòn mà nghĩ là cô ta đang múa một giai điệu kiêu mỹ, cuốn hút lòng người.

- Kiếm pháp thật tinh diệu, bộ pháp linh hoạt như mây bay, nhìn như vô cùng nhẹ nhàng nhưng thật ra mỗi một bước di chuyển của cô ta đều theo một qui luật nhất định. Bởi vậy, cho dù phải một mình chống chọi giữa số đông yêu thú thì bọn chúng căn bản vẫn không thể nào đả thương cô ta được. Thật xứng với danh thiên tài kiệt xuất tương lai hắc hắc.

Đứng ở vòng ngoài chỉ chiến đấu hỗ trợ, nhiệm vụ của Nguyên Hạo là hết sức

nhẹ nhàng. Hẳn cô dư giả thời gian để quan sát khả năng chiến đấu của các vị thiên tài trên địa bàn mạnh mẽ đến mức nào. Hẳn đặc biệt chú ý đến Đỗ Phi Đào, và những gì cô ta đang thể hiện thật sự khá ấn tượng.

- Tên Ngô Việt kia cũng tầm tầm nhưng ra chiêu quá màu mè, nhìn thì có vẻ rất uy vũ, rất tiêu soái nhưng thật ra sơ hở không ít. Nếu như đối chiến với kẻ địch mạnh thì gã này sẽ sớm bại trận thê thảm.

Có thể nói càng lúc khả năng quan sát của Nguyên Hạo càng trở nên sắc bén. Đây chính là kết quả hòa hợp từ từ giữa hắn và Hư Vô linh căn. Mọi người chỉ có thể thấy chiêu số của kẻ khác một cách không rõ ràng nhưng hắn lại có thể phân tích ra điểm mạnh yếu có đối phương như đang xem lại một cuốn phim quay chậm vậy. Khả năng quan sát như vậy thật đáng sợ, không biết khi hòa hợp với linh căn đến tận cùng thì tên này sẽ còn biến thái đến mức nào nữa đây.

Càng chiến đấu, các đội khác xung quanh càng xuất hiện tham chiến càng nhiều. Ngược lại phía yêu thú thì số lượng cũng tăng lên như nước lũ, ò át xông đến với vô số chủng loại khác nhau. Từ chỗ những nhóm đi săn riêng lẻ, dưới tình huống đặc biệt hôm nay, một trận đánh tầm cỡ lại diễn ra mà người khởi xướng lên chính là Nguyên Hạo. Chỉ là trong khi ai cũng điên cuồng đấu pháp, pháp khí thì bay loạn xạ mà hắn thì lại vô cùng rảnh rang. Càng đông người trợ giúp, hắn lại cảm thấy mình không có việc gì để làm nên tranh thủ chui lại gần bông hoa để chờ đợi.

- Haiz, mau kết trái đi chứ. Đế lão tử còn về tông môn nghi ngơi nữa, hôm nay thật là mệt mỏi kiệt sức quá đi mà.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Hồi Tông Môn

Nghe Nguyên Hạo nói mình cố gắng đến kiệt sức, thiềm thử ngồi kể bên cũng đưa ánh mắt khinh bỉ nhìn hẳn. Người có nỗ lực à? Sao ta chỉ thấy một tên đứng phía sau chỉ biết hô hào, chỉ chỗ lung tung giống như hoạt náo viên vậy. Nếu như thiềm thử biết nói chuyện thì chắc nó đã không tiếc lời xài xế cái tên không biết vô liêm sỉ là gì này rồi.

Đợi thêm khoảng nửa canh giờ nữa, độc thú xông đến cũng đến mức cực hạn, xem chừng cuộc chiến đã đến giai đoạn cao trào nhất. Đúng lúc này thì cánh hoa màu đỏ kia bỗng dưng tách ra để lộ một quả duy nhất khá nhỏ bé nằm lẻ loi bên trong. Chờ mãi chỉ vì giây phút, Nguyên Hạo bình tĩnh vỗ nhẹ lên thiềm thử một cái nói:

- Nhân lúc hỗn loạn, người mau ra tay đoạt lấy. Nhớ những gì đã hứa hẹn với ca đây nhé.

- Ôp ôp.

Kêu lên hai tiếng hưng phấn, thiềm thử nhanh như cắt dùng cái lưỡi của mình phóng đến kẹp chặt Tinh Thảo Quả rồi kéo về nuốt gọn vào bụng. Kể ra thì dài dòng chứ thực tế hành động của con cóc nhanh đến cực điểm, có lẽ nó cũng hiểu nếu như không ra tay thì sẽ bị những kẻ khác giành mất.

- Ôp ôp.

Cảm giác thỏa mãn, thiềm thử vỗ vỗ cái bụng mình rồi xoay sang liếm liếm tay Nguyên Hạo như cảm kích. Nếu đổi lại là con chó hay mèo làm vậy thì hẳn sẽ rất thích thú, nhưng kỳ dị thay bây giờ lại có một con cóc to tướng liếm láp mình. Nguyên Hạo cảm thấy muốn nổi da gà, chưa thể nào thích ứng được. Dù vậy, hẳn

vẫn không quá bài xích thiềm thừ, chỉ là cần thời gian để "tiếp nhận" sống chung với đối phương thôi.

Sau khi Tinh Thảo Quả mất đi, bông hoa trở nên héo rũ một cách nhanh chóng. Mùi hương quyến rũ bao nhiêu yêu thú cũng tiêu thất như chưa từng tồn tại, không biết bằng cách nào mà chúng lại qui dị biến mất như thế. Ngay sau khi mùi hương không còn, đám độc thú đang cuộn cuộn như hoàng hà vỡ đê chột khựng lại như bưng tỉnh sau cơn mê. Từng con độc thú ngơ ngác nhìn nhau, bọn chúng đã không còn mục tiêu bị thu hút nữa nên chẳng biết làm gì hơn là tán ra bỏ chạy. Có điều mọi người đang chiến đấu đến đỏ mắt thì dễ dàng gì buông tha, nhất là khi đám độc thú này có dấu hiệu tan rã không còn ý chí chiến đấu nữa.

- Mọi người mau trở hết khả năng của mình ra, bọn chúng bỏ chạy rồi. Giết càng nhiều thu hoạch càng lớn.

Không biết từ ai phát ra, nhưng câu nói vừa thốt lên lại có sức kích động mãnh liệt. Phải rồi, bọn độc thú chỉ lo bỏ chạy thì còn giữ sức làm gì nữa, đây chả phải cơ hội trời ban sao. Người người đều ngẫm hiểu như thế nên không ai bảo ai mà tất cả đều dùng hết khả năng của mình, kẻ thì tung ra liên tục niệm pháp, tên thì thi triển vũ kỹ lợi hại, người thì tế ra cả hai cái pháp khí. Nhất thời thế công bên phía săn bắt cứ như chẻ tre, đồ sát không thương tiếc đám độc thú cùng đường.

Nửa canh giờ sau, cuộc chiến cũng kết thúc khi mọi người đang vui vẻ thu gom chiến lợi phẩm. Nhìn xác độc thú chết, bị thương nằm la liệt trải dài cả mấy cây số thì chúng ta có thể tưởng tượng được trận đánh diễn ra ngăn ngụi vừa rồi có qui mô như thế nào. Đến cả những vị chấp sự trong khu cứu hộ cũng phải bay đến để xem xét tình hình vừa diễn ra. Chỉ là khi họ đến nơi thì ngoài việc trợn tròn hai mắt, miệng há to như đợi sung rụng ra thì chẳng thể nói được câu nào. Từ lúc nhiệm vụ săn bắt được tổ chức mấy trăm năm nay, có khi nào xảy ra tràng cảnh "kỳ vĩ" như thế này đâu chứ. Nói là thú triều thì hơi quá nhưng độc thú bị tiêu diệt số lượng lớn thế này thì đúng là lần đầu tiên trong lịch sử săn bắt của tông môn rồi.

Trở lại bãi chiến trường, tuy là nhóm khởi xướng ra mưu kế hợp lực săn bắt này nhưng Hồ Bật Trung và Văn Cự lại tỏ ra khá biết điều. Bọn họ không hề tỏ ra tham

lam mà cùng với các nhóm khác phân chia khá đồng đều. Việc này làm cho hào cảm của mọi người đối với nhóm của họ tăng lên không ít. Đứng một bên nhằm chán xem mọi người thu thập chiến quả của mình, Nguyên Hạo ngáp ngáp dài lưỡi nhác. Đột nhiên, Ngô Việt từ xa đi lại trước mặt hắn, ánh mắt cao cao tại thượng, lạnh giọng hỏi:

- Tiểu tử, vừa nãy ta đã trông thấy ngươi và con cóc ghè này đã lén lút lấy cái gì từ trong bông hoa kia ra. Khôn hồn thì giao ra cho ta, nếu không đừng trách Ngô Việt này nặng tay.

Trước ngữ khí bá đạo của đối phương, Nguyên Hạo tỏ ra khá dửng dưng, không thèm để ý. Điều này khiến Ngô Việt cảm giác mất mặt, gã vừa rồi cố ý lớn tiếng là để tỏ ra mình ưu việt, muốn thị uy để đánh bóng bản thân. Theo gã thấy thì tên này chỉ mặc đồ của ngoại môn đệ tử, đi theo để hỗ trợ thì làm gì có tư cách cãi lời một thiên tài tốp mười trên Địa bảng như gã chứ. Tức giận, gã định ra tay giáo huấn tên thiếu niên nông nhênh này thì Văn Cự và Hồ Bất Trung đã bước lên chặn trước Nguyên Hạo.

- Này Ngô Việt, chính bọn ta đã đồng ý cho Nguyên Hạo phần quả của cây hoa đó. Nếu ngươi muốn làm khó dễ hắn thì hãy bước qua cửa Văn Cự ta trước đã.

- Hừ, ở đây moi người đều có phần, các ngươi lấy quyền gì mà đòi chia riêng cho tên nhóc này. Còn nói đến Văn Cự ngươi, ngươi nghĩ mình có thực lực để so đấu với ta sao haha. Đúng là chuyện tức cười nhất mà ta nghe được.

Ngô Việt ngẩng mặt lên trời cười lớn tiếng, gã rất tự tin vào sức mạnh của mình. Nhưng gã chưa há hê được bao lâu thì Hồ Bất Trung cũng mỉm cười lên tiếng:

- Nếu cộng thêm ta vào thì sao? Ngươi chỉ là một tên đứng thứ chín trên Địa bảng mà thôi, ta không tin hai người chúng ta liên thủ lại không thể đánh lại ngươi.

- Các ngươi ý đồng người sao?

Thấy Hồ Bất Trung trong tay cầm cây kích thô ráp như sắn sàng giao đấu bất kỳ

lúc nào, Ngô Việt có phần chần chừ. Nếu đơn đả độc đấu thì gã tuyệt nhiên dễ dàng áp đảo đối phương. Nhưng nếu một chọi hai thì gã không có phần nắm chắc. Ngô Việt đã có phần e ngại, Hồ Bất Trung càng thuận thế, tận dụng cơ hội lớn tiếng phản bác.

- Vậy người ý tu vi hơn người ăn hiếp huynh đệ bọn ta thì sao? Đó là hành vi của quân tử sao? Mưu kế hợp lực cùng săn bắt lần này cũng chính là do vị Nguyên Hạo huynh đây nghĩ ra. Mọi người đã được hưởng lợi lại còn muốn chèn ép người ta, đây là đạo lí gì chứ. Ta nghĩ trừ tên ích kỷ như người ra không ai có suy nghĩ nông cạn như vậy.

Phải nói là về mặt miệng lưỡi, tên điệu đà ít khi mở miệng như Hồ Bất Trung lại có thể lợi hại đến thế. Hắn đã thông minh kéo tất cả mọi người vào thế đối lập với tên Ngô Việt. Một phần cũng vì các nhóm săn bắt khác có thu hoạch khá tốt nên họ không cần phải vì một thứ gì không biết rõ mà xích mích với nhóm Hồ Bất Trung. Thêm vào, bản thân mỗi người ở đây đều công nhận nhờ có kế liên hợp mới có thành quả to lớn như vậy. Nhất thời, mọi ánh mắt đều đồng tình hướng về phía Hồ Bất Trung, thậm chí có vài người xếp cao trên Địa bảng còn đứng ra không đồng tình với thái độ của Ngô Việt.

Cuối cùng thành ra Ngô Việt chẳng chẳng những không thể hiện được bản thân mà danh tiếng còn xuống dốc thê thảm, bị mọi người khinh thường.

- Được lắm, món nợ này ta sẽ nhớ kỹ.

Nghiến răng ken két, Ngô Việt biết ở lại sẽ càng xấu hổ thêm nên hắn dắt khoát rời đi. Còn những lời gã để lại căn bản chẳng ai quan tâm cả, kể cả Nguyên Hạo. Tuy hiện tại thân phận hắn chỉ là ngoại môn đệ tử, làm những công việc lật vật nhưng nếu tên kia không biết sống chết muốn kiếm chuyện thì hắn sẽ không ngại xuống tay giải quyết phiền phức. Người không phạm hắn, hắn không phạm người. Người kính hắn một thước, hắn nhường người một trượng. Nhưng nếu kẻ nào dám ra tay với hắn thì hắn sẽ không ngại ngừng mà chơi chết đối phương.

- Chúng ta trở về thôi anh em.

Lần lượt các nhóm đã thu hoạch đến không thể nào mang thêm nữa rời đi, nhóm của Nguyên Hạo cũng thế. Văn Cự sắc mặt tươi rói dẫn đầu mọi người tiến lên pháp khí trở về tông môn. Thiềm thờ do đã đồng ý đi theo Nguyên Hạo nên nó cũng chọn một chỗ trong góc pháp khí nhắm mắt nghỉ ngơi. Như vậy là chuyển ra ngoài sân bắt đầu tiên của Nguyên Hạo đã thành công mỹ mãn. Tuy không có được Tinh Thảo Quả nhưng hẳn lại tìm được cho mình một con yêu thú mà theo Tiểu Vô là đáng giá vô cùng.

Trở lại tông môn, đại Cát thấy Nguyên Hạo bình yên thì vô cùng cao hứng. Ngạc nhiên hơn, gã không thể tin vào mắt mình khi thấy Văn Cự và Hồ Bất Trung vỗ vai, thân mật xưng huynh gọi đệ với Nguyên Hạo. Chẳng những thế hai tên kia còn giống như lấy lòng, lại năn ni lẫn hứa hẹn với hẳn nữa chứ.

- Được rồi, lần sau đi săn bắt hai người cứ đến đại Cát kêu hẳn gọi ta là được. Đại Cát là bạn tốt của Nguyên Hạo này đấy.

Hồ Bất Trung vốn thông minh, vừa nghe xong câu nói của Nguyên Hạo thì hiểu ngay hẳn đang ngầm ám chỉ điều gì. Móc ra một cái thẻ tinh tạp màu nâu, gã bước đến dúi vào tay đại Cát rồi cười nói:

- Hóa ra đại Cát người và Nguyên Hạo là chỗ quen biết. Lâu nay bọn ta thật là đặc tội rồi, đây có năm trăm điểm cống hiến, người cứ nhận coi như chút lòng thành của bọn ta.

- Cái này sao được, ta...

Đại Cát cứ tưởng mình nằm mộng, cảm giác có chút thụ sủng nhược kinh mà sinh ra lấp bắp sợ hãi. Văn Cự phản ứng chậm hơn, giờ mới lớn tiếng cười dài.

- Người cứ cầm đi, Nguyên Hạo là huynh đệ tốt của bọn ta. Như vậy đại Cát người cũng là huynh đệ của bọn này, sau này không cần phải khách sáo gì đâu.

Liếc nhìn sang Nguyên Hạo, thấy hẳn khê gật đầu ra hiệu, đại Cát mới dám cất

miếng tinh tạy vào. Tiếp đó, hai người Văn Cự cũng nói chuyện thêm vài câu rồi cáo từ rời đi. Bấy giờ, đại Cát khuôn mặt mập mạp mới hưng phấn bừng bừng nhìn Nguyên Hạo như nhìn mỹ nữ rồi cảm khái nói:

- Ta thật không nghĩ Nguyên Hạo huynh lại tài năng kinh diễm như vậy. Được kết giao bằng hữu với huynh chính là lựa chọn vô cùng sáng suốt của đại Cát ta. Tiếc là huynh tuổi tác đã cao, nếu không thành tựu tương lai sẽ không thể tưởng tượng được. Thật là đáng tiếc.

- Haha, có chí ắt làm nên, chuyện ngày mai ai biết trước được. Ta tin chỉ cần cố gắng thì thiên đạo ắt không phụ lòng người. Còn những kẻ tự cho là mình thiên phú mà bỏ đi đạo tâm chính mình thì cuối cũng như giấc mộng Nam Kha, sớm nở vội tàn như phù du mà thôi.

Mím cười nhàn nhạt đáp, Nguyên Hạo không quá quan trọng địa vị trong tông môn. Càng điểu thấp hãn càng thích, bởi vì hãn không cần thiết đi tranh giành mấy danh ngạch Địa bảng, Thiên bảng gì đó. Nhắc đến tài nguyên tu luyện, Nguyên Hạo mới giật mình lấm bẫm:

- Quái lạ, ta đã ở tông môn hai ngày rồi. Sư phụ hứa là sẽ cung cấp tài nguyên để ta an tâm tu luyện mà sao giờ vẫn chưa thấy gì. Chẳng lẽ người đã quên tên đệ tử này rồi sao haiz.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Giải Quyết Vấn Đề Luyện Dược

Nghĩ đến trường hợp sư phụ bận bịu sự vụ mà quên mất phân phát tài nguyên cho mình thì Nguyên Hạo đổ mồ hôi lạnh. Hẳn tu luyện cần tài nguyên gấp mấy trăm lần kẻ khác, nếu như cho hắn ở vị trí ngoại môn đệ tử mà phấn đấu thì cả đời hắn cũng đừng mong Trúc Cơ. Cảm thấy mình cần phải tự lo cho bản thân trước, không nên trông chờ vào người khác, Nguyên Hạo liền xiết chặt nắm tay lại.

- Đại Cát này, bên trong Hắc Diệu Môn có cho thuê nơi trồng dược thảo không? Ngoài ra, có cho thuê phòng luyện đan có hỏa diễm không? Ta từng là đệ tử của Vạn Dược Cốc nên trừ tu luyện vẫn cần theo đuổi dược đạo dù tư chất ta không được tốt cho lắm.

- Dược viên? Hỏa diễm? Những thứ này ở Hắc Diệu Môn đều thuộc về Độc Sư Đường, đệ tử bình thường không có khả năng sử dụng. Người cũng biết là tông môn chúng ta cô lập với thế giới bên ngoài nên mọi thứ đều có thiết kế đặc trưng phù hợp.

Đại Cát nghe đến yêu cầu của vị huynh đệ mình thì cười khổ lắc đầu giải thích. Đây là điều bất đắc dĩ vì trước khi Nguyên Hạo xuất hiện thì trừ độc sư ra, Hắc Diệu Môn làm gì có luyện dược sư nào. Biết được kết quả, Nguyên Hạo chỉ hơi nhíu mày một tí rồi lắc đầu nói:

- Nếu không được thì ta sẽ tìm cách khác. Cảm ơn đại Cát huynh đã hỗ trợ.

Thấy thái độ hơi thất vọng của đối phương, đại Cát cảm thấy da mặt hơi đỏ lên vì ngại ngùng. Người ta đã cho mình không ít chỗ tốt nhưng bản thân gã lại chẳng giúp gì lại được. Đúng lúc này, gã bỗng nhớ đến một người.

- Đúng rồi, tại sao ta lại quên mất tên này vậy chứ?

Vỗ vào đùi mình một đau điếng, đại Cát như tìm ra được chìa khóa vấn đề nên khuôn mặt đã thư giãn ra thấy rõ. Nhìn hành động của gã, Nguyên Hạo cũng cảm giác được điều mình yêu cầu sẽ có hi vọng nên đưa mắt tập trung chờ đối phương nói tiếp.

- Nguyên Hạo huynh đệ, ta có giao tình lâu năm với tên cai quản phòng luyện độc dược và dược viên của Độc Sư Đường. Có điều tên này lại không dễ nói chuyện như ta, hẳn căn bản là một tên tham lam, thấy lợi là sáng mắt. Nếu như chúng ta chịu bỏ hầu bao một chút thì chuyện này ắt có khả năng thành công.

- Thật? Nếu chỉ là lợi ích thì vấn đề này không quá khó giải quyết.

Nghe xong lời đại Cát, Nguyên Hạo thở ra một hơi. Gì chứ tài phú thì gã tuy không phải đại gia nhưng so với mấy tên đệ tử, chấp sự bình thường của tông môn thì quá đủ để dọa chết bọn chúng. Móc trong người ra một bọc to, hẳn mỉm cười nhặt đưa cho đại Cát rồi dặn dò:

- Ở đây là một ngàn linh thạch hạ phẩm, đối với kẻ tham lam thì không nên thể hiện mình quá giàu có. Đại Cát huynh hãy chia ra nhiều phần nhỏ để đi nói chuyện đàm phán với tên kia sẽ dễ dàng hơn. Việc của ta trăm sự nhờ vào huynh đấy

Nhận lấy linh thạch, đại Cát không hề mở ra xem mà nhanh nhẹn cất vào. Có thể thấy gã hiện tại đối với Nguyên Hạo khá là tín nhiệm và hảo hữu. Tiếp theo, đại Cát tận dụng thời gian đi tìm tên quản lí bên Độc Sư Đường, còn Nguyên Hạo thì không có việc gì làm nên trở về phòng của mình tiếp tục lấy thư tịch về luyện dược ra ngồi nghiên cứu tiếp. Thiềm Thừ sau khi về đến tông môn cũng dọn vào ở chung với hẳn để tránh bị người khác chú ý. Một chuyện kỳ lạ là từ sau khi đi săn về đến giờ, nó chỉ nhắm mắt nằm yên một chỗ giống như là đang ngủ đông vậy. Dù Nguyên Hạo có kêu thế nào thì nó vẫn không hề trả lời hay có phản ứng gì cả. Không hiểu việc gì đang xảy ra, Nguyên Hạo phải hỏi đến Tiểu Vô thì được giải thích là do ăn Tinh Thảo Quả nên Độc Giác Thiềm Thừ đang trong quá trình hấp thu và cải tạo thể chất của nó.

- Hừ, ta đã nhường đồ tốt cho ngươi rồi, ráng mà hấp thu cho tốt để sau này lão tử còn có chỗ để sử dụng đấy. Không ra trò trống gì thì ta sẽ đem ngươi lột da làm

món xào lăn nhắm rượu.

Buông một câu hăm dọa xong, Nguyên Hạo mặc xác con cóc, hần bắt đầu lấy thư tịch ra ngồi nghiên cứu tiếp. Với tốc độ đọc ngày càng nâng cao, hần lướt qua hàng đống ghi chép của ngoại các lần Trúc lão ghi lại. Cuối cùng, sau năm ngày miệt mài không ngừng nghỉ, ngay cả ăn ngủ cũng hạn chế, hần cũng phát hiện ra được hướng xử lí loại độc tố trên người của Nguyệt Lân lão giả.

- Xem ra mọi chuyện không đơn giản như mình nghĩ. Muốn luyện chế ra Tuyệt Hoàn Đan cần phải có thực lực của luyện dược sư cấp ba. Hiện tại ta còn chưa phải luyện sư cấp hai nữa mà haiz. Ngoài ra tài liệu cần để luyện chế là Tuyệt Kim Thảo ngàn năm tuổi, cực kỳ quý hiếm. Bây giờ cho dù ta có thể nhờ hai vị Trúc, Vương hỗ trợ thì cũng không có dược thảo để tiến hành điều chế. Nhưng có một phương pháp để tạm thời khắc chế độc tính trong một khoảng thời gian là dùng kim châm cộng với Bồ Thiên Đan không ngừng gia trì. Cách này tuy hơi tốn kém, nhưng chỉ cần có đan dược phục dụng liên tục thì độc tố sẽ không thể bộc phát hoành hành nữa. Chỉ là Bồ Thiên Đan cũng yêu cầu luyện dược sư cấp hai mới điều chế được nha.

Tổng kết bệnh tình và hướng xử lí xong, Nguyên Hạo cảm thấy cả người vô lực mệt mỏi, hần liền lăn ra ngủ một cách mê mết. Trong năm ngày vừa qua hần đã dùng hết tinh lực để tập trung tìm tòi và suy luận mới có được kết quả như hiện tại.

Lần này Nguyên Hạo ngủ là suốt cả một ngày một đêm, đến khi tỉnh dậy hần thấy cơ thể đã phục hồi trạng thái tốt nhất, tinh thần vô cùng minh mẫn. Mím cười hài lòng, hần liền đi tìm đại Cát xem tình hình thế nào.

- A, Nguyên Hạo huynh, ta tìm huynh suốt cả mấy ngày nay nhưng không thấy đâu cả.

Vừa thấy Nguyên Hạo bước vào, đại Cát mừng rỡ bật người dậy như lò xo nhanh chóng bước đến nói. Nhìn sắc mặt tươi rói của gã, xem chừng việc đàm phán với tên quản lí bên phía Độc Sư Đường khá thuận lợi.

- Haha, ta bận bề quan nên không tiện ra ngoài. Xem đại Cát huynh phần khởi như vậy, việc ta nhờ huynh chắc tiến triển rất tốt đúng không?

Cười dài, Nguyên Hạo không nhiều lời mà hỏi thẳng vào vấn đề ngay.

- Có thể xem là thành công, nhưng tên kia đúng là quỷ hút máu mà. Hẳn đồng ý cho chúng ta lén thuê phòng luyện đan vào ban đêm, đồng thời hẳn cũng dùng danh nghĩa của mình để thuê được viên cho huynh sử dụng. Nhưng mà phí dụng hẳn đòi hỏi không ít, ta đã phải dùng ba tấc lưỡi để trả giá với hắn suốt mấy ngày mới có được mức giá tạm chấp nhận được cho huynh đệ đó.

Đại Cát không dám tỏ ra kể công mà chỉ gãi gãi đầu vừa nói vừa đưa ra một bản giao kèo sơ bộ giữa gã và tên quản lí kia. Đọc lướt qua nội dung, Nguyên Hạo trong lòng vô cùng hài lòng, hẳn căn bản không quan tâm tên kia công phu sư tử ngoạm đến mức nào. Nói chơi sao, luyện được sư cấp một thì cần gì phải cò kè từng cục linh thạch với kẻ khác. Nhưng việc đại Cát vì hắn cố gắng trả giá thì Nguyên Hạo vẫn rất cảm kích. Đôi lúc việc làm không cần giá trị to như dùi non lấp bể nhưng cũng đủ để người ta cảm nhận được tấm lòng của đối phương.

- Tốt lắm, ta rất hài lòng với bản giao kèo này. Thật đa tạ đại Cát huynh rất nhiều, sau này nếu huynh có gì cần ta giúp đỡ, Nguyên Hạo này nhất định sẽ không từ nan.

Ôm quyền trân trọng, Nguyên Hạo thật tâm nói lời cảm tạ với đại Cát khiến gã mặt ngại ngùng xua xua tay vội nói:

- Nào có công lao gì đâu, Nguyên Hạo huynh không cần khách sáo vậy. Chúng ta là huynh đệ thì nếu có thể hỗ trợ lẫn nhau, ta nhất định sẽ cố gắng ra sức.

- Được rồi, không nói lời dư thừa nữa, hảo huynh đệ. Bây giờ chúng ta hãy đi xem được viên và phòng luyện đan như thế nào.

Ngắn gọn một câu, Nguyên Hạo liền cùng đại Cát sóng vai cùng nhau đi về phía Độc Sư Đường. Đại Cát không biết, chính những việc gã làm hôm nay đã thay đổi nhân sinh tương lai của gã sau này. Tất cả đều xuất phát từ một câu nói của gã:

"Chúng ta là huynh đệ..."

Độc Sư Đường, có thể nói chính là thánh địa của cả Hắc Điều Môn. Nhìn từ xa, thiết kế của nơi này vừa đồ sộ lại toát ra vẻ uy phong bề thế khác xa với những kiến trúc cũ xưa xung quanh. Với gam màu xám là chủ đạo, Độc Sư Đường vừa mang lại cảm giác ớn lạnh, sợ hãi nhưng cũng đầy kỳ bí, ma mị. Đặc biệt nhất của nơi này không chỉ có vẻ bề ngoài mà còn hương vị được thảo dược hòa lẫn trong không khí. Không biết là loại dược liệu hay độc dược gì, nhưng có một mùi hương thoang thoảng luôn hiện hữu khiến người người cảm thấy say đắm, tinh thần như được kích thích lên trạng thái rất tốt.

- Không tệ, cỏ An Tâm này không phải quý hiếm gì nhưng có thể dùng nó để tạo hương vị suốt như thế thì thật là đại thủ bút. Độc Sư Đường này đúng là không đơn giản.

Vừa bước đến trước đại môn của Độc Sư Đường, Nguyên Hạo đã nhận ra loại hương thơm kia. Thế nhưng hắn không có tâm tình để thưởng thức nhiều mà cùng đại Cát nhanh chóng tiến vào. Do đại Cát cũng có chút danh khí nên nhiều người gặp Nguyên Hạo đi cùng gã cũng không cản trở gì cả. Nhưng cũng chẳng kẻ nào tiến đến chào hỏi, vì bọn người bên trong Độc Sư Đường này ai cũng ra vẻ cao cao tại thượng. Trách sao được, độc sư ở nơi này cũng khác gì luyện dược sư ở bên ngoài kia đâu.

Đi vòng vèo một hồi, cuối cùng hai người cũng đến một khu vực chuyên dành cho nhân viên tạp dịch dành riêng cho Độc Sư Đường. Xuyên qua đám nhân viên đang tất bật vì công việc, đại Cát dẫn Nguyên Hạo tiến vào một tòa nhà nhìn có thể đoán là trung tâm đầu não của khu tạp dịch này.

- Này, mau mang mấy cái bình kia đến cho Lý đại sư. Cẩn thận một chút, nếu có sai sót gì thì ngươi làm công mười năm không trả nổi đâu.

- Ê, ngươi làm gì vậy hả? Xác dơi độc là phải phơi mười canh giờ trở lên, ta thấy ngươi mới đem phơi lúc sáng mà giờ thu gom là sao? Muốn bị phạt một tháng

bống lộc rồi phải không?

- Máy cây Hắc Phiêu đó phải ngâm trong nước sôi và bỏ thêm củ Hoạt Sinh vào, người không đọc kỹ hướng dẫn sao hả? Đúng là đồ con lừa mà.

Hàng loạt tiếng chỉ đạo, quát mắng vang lên khắp nơi, Nguyên Hạo nhìn kỹ thì thấy đó là một tên cao như cây tre, ốm tong teo, mắt điều hâu, miệng nhỏ, mũi toẹt. Có thể nói là hình tượng của kẻ này chả khác nào mấy tên thái giám đóng vai ác mà hẳn từng xem ở địa cầu. Tuy đã xác định đây chính là tên quản lí mà đại Cát nói, Nguyên Hạo vẫn giữ vẻ bình thản, chỉ im lặng đi kể bên vị bằng hữu mình đi đến thôi. Đại Cát cũng tinh ý, gã vội đi nhanh tới trước mặt tên cao ốm cười xòa chào hỏi:

- Mục huynh, ta đã dặt vị huynh đệ mình đến đây. Không biết...

- Không cần nói, đi theo ta.

Đại Cát chưa nói hết lời, gã cao lêu nghêu kia liền dùng ngữ điệu lạnh lùng cắt ngang. Sau đó, gã còn quát tháo vài tên nhân viên rồi mới cất người rời đi. Nhìn thái độ của tên cây tre kia, Nguyên Hạo chỉ cười lạnh rồi nhanh chân cùng đại Cát bước theo

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Thí Luyện Địa Bảng

Đọc theo dãy hành lang dài khúc khuỷu, tên họ Mục quản lí tạp dịch của Độc Sư Đường vẫn giữ thái độ im lặng. Đôi mắt gã không ngừng liếc nhìn xung quanh, trông giống như một kẻ ngoại tình đang lo lắng có người theo dõi. Sau khi xác định không có gì khả nghi, gã mới quay lại liếc nhìn Nguyên Hạo một tí rồi xoay sang đại Cát nói:

- Các người đã đồng ý với giao kèo rồi?

- Đúng vậy, lần này chúng ta đến đây là để thuê một dược viên nhỏ và một luyện khí thất có thú hỏa tầng hai.

Đại Cát là người mở lời đáp lại. Trước khi đến đây, Nguyên Hạo và gã đã bàn bạc và quyết định mọi việc đều để đại Cát đứng ra đàm phán. Bởi lẽ trên thực tế thì đại Cát dù gì cũng là quản lí bên phân phối công việc và có nhiều người biết đến. Trong khi đó Nguyên Hạo chỉ là một tên ngoại môn đệ tử, trừ lần đi săn vừa rồi hẳn có tạo nên một chút chú ý thì ngoài ra không ai biết hẳn là ai cả. Nếu để một người vô danh như hẳn đứng ra nói chuyện với tên Mục quản lí kia thì sẽ dễ dàng khiến đối phương sinh lòng nghi ngờ.

- Dược viên không thành vấn đề, nhưng thú hỏa tầng hai thì phải để ta kiểm tra lại lịch đăng ký xem có chỗ trống không. Các người cũng biết cấp độ thú hỏa này đa phần người sử dụng đều là độc sư có chút danh khí trong môn phái đấy.

Mục quản lí nhàn nhạt trả lời, ánh mắt không che giấu được sự hiếu kỳ nồng đậm. Tên thiếu niên đi cùng với đại Cát nhìn trông rất trẻ, thế mà lại muốn thuê phòng thú hỏa cấp hai để làm gì cơ chứ. Tên này chắc chắn không phải người độc sư đường rồi, vậy hẳn thật sự là ai cơ chứ. Đoán được thắc mắc trong lòng của gã, đại Cát vội vàng lên tiếng.

- Người có gắng hỗ trợ giúp, bọn ta sẽ hợp tác lâu dài hắc hắc. Vị huynh đệ đây từng là luyện dược học đồ của Vạn Dược Cốc, hẳn cần thú hỏa cấp hai để nấu chảy một số tài liệu đặc biệt. Những tài liệu này chỉ có thú hỏa cấp cao mới có thể hòa tan được, vì thế bọn ta mới yêu cầu như vậy.

- Luyện dược sư học đồ? Hừm... Ta cũng không rành lắm về thảo dược nhưng cũng biết có nhiều loại rất khó đốt cháy bởi ngọn lửa bình thường. Được rồi, bây giờ ta dắt các người đi dược viên trước. Luyện dược thất ta sẽ thông báo cho các người sau.

Theo chân củ Mục quản lí, mọi người đi đến rìa phía tây của Độc Sư Đường. Nơi này chính là khu dược viên với hơn cả ngàn mẫu lớn nhỏ khác nhau, dược bao bọc bởi một số trận pháp vòng vệ mạnh yếu nhiều màu sắc. Dược thảo luôn là máu huyết của những nhà luyện dược nên việc phải chăm bón cho dược viên của mình là việc làm tất yếu. Cũng vì điều này mà hầu hết các mẫu dược viên đều đã có chủ và đang dược gieo trồng đủ loại độc dược, thảo dược.

- Do cố gắng nhiều năm nên ta cũng dược danh ngạch thuê một mẫu dược viên khá khiêm tốn. Không phải khoe khoang nhưng ta đảm bảo trừ ta ra các người không thể tìm thêm mẫu nào khác để thuê đâu khà khà.

Mục quản lí cười quảng cáo về mẫu dược viên của mình với một vẻ hết sức tự hào. Về vấn đề này, Nguyên Hạo không có gì phản bác cả. Hẳn hiểu rõ quy mô của Hắc Diệu Môn và Vạn Dược Cốc là hoàn toàn khác xa nhau. Ở Vạn Dược Cốc, dược viên có thể nói kéo dài như ruộng lúa bạt ngàn ở địa cầu vậy, còn luyện dược thất thì nhiều như năm sau mưa. Nhưng Nguyên Hạo cũng thông cảm, vì tài lực của Vạn Dược Cốc thâm hậu truyền thừa bao nhiêu ngàn năm rồi. Ví như dược viên này, trừ linh khí nồng đậm ra còn phải có trận pháp bảo vệ nữa, tiêu tốn không hề ít.

- Tôi sẽ thuê nơi này, tôi đặt trước tiền cọc một năm. Nếu như năm sau tôi vẫn muốn thuê tiếp thì Mục quản lí phải ưu tiên cho tôi trước và không dược ép giá, đó là điều kiện kèm theo.

Móc ra bao linh thạch chuẩn bị sẵn đưa cho đối phương kiểm tra, Nguyên Hạo khôn khéo nói thêm điều kiện kèm vào. Hẳn biết rõ cái tên mắt điều hâu, cao như

cây tre này là một kẻ tham lam, thấy lợi quên nghĩa. Vì thế nếu như không đặt điều kiện có lợi cho mình thì rất có thể đối phương sẽ tìm các tăng giá hoặc làm khó để hồng trục lợi cho mình.

- Việc này...

Nghe thiếu niên nói ra điều kiện, Mục quản lí có phần chần chừ. Đúng là trong đầu gã lúc đầu đã có dự định tăng giá mỗi năm, nếu không đồng ý thì gã sẽ lấy lại được viên để uy hiếp. Không ngờ bây giờ lại bị người ta ra tay trước đoạt tiên cơ, khiến cho gã rơi vào thế khó xử.

- Hừ, ở trong Hắc Điều Môn này, trừ độc sư ra thì có ai cần đến được viên cơ chứ. Ta thấy mảnh được viên này người đã lâu không dùng đến, như thế khác gì ném linh thạch ra cửa sổ chứ. Nói một câu không khách khí, trừ ta ra người đợi thêm vài chục năm nữa cũng chưa chắc có người muốn thuê được viên giúp người đâu. Chẳng những thế, cái mảnh được viên bỏ phế này về lâu dài không chừng còn bị cao tăng Độc Sư Đường lấy lại cho bọn độc sư mới tấn chức. Như thế người sẽ mất cả chì lẫn chài đấy hắc hắc. Ta nghĩ người là người thông minh, cũng biết tính toán thiệt hơn trong chuyện này chứ?

Giọng điệu sắc bén, Nguyên Hạo vừa mở lời đã khiến cho ý nghĩ phản bác trong đầu của tên Mục quản lí bi triệt để bị đánh bại. Liếc nhìn tên thiếu niên trước mặt một cách thâm ý, cuối cùng vị quản lí yêu tài như mạng này chỉ thờ ra một hơi rồi lắc đầu nói:

- Ta sợ người rồi, không ngờ nhìn người tuổi còn trẻ mà miệng lưỡi lại sắc bén như thế. Coi như ta chịu thiệt lần này, lập kế ước đi.

Miệng tuy vẫn còn cố giữ chút thể diện nhưng đại Cát đứng kế bên cũng biết đây là lần đầu tiên vị Mục quản lí tham lam kia lại phải nhận thua chịu thiệt thòi. Chính vì điều này, đại Cát càng cảm thấy vị huynh đệ của mình thật không tầm thường tí nào. Lần đầu gặp gỡ, hắn đã đưa ra được lệnh bài của Bàn trưởng lão. Khi sẵn bắt thì hắn lại khiến cho hai tên thiên tài Địa bảng xưng huynh gọi đệ, nịnh hót lôi kéo không ngừng. Đến lần này thì đối đầu với gã Mục quản lí bá khí của Độc Sư Đường, hắn chỉ dùng vài tactic lưỡi đã khiến đối phương triệt để bại trận. Cái

gì là thiên tài? Ta thấy tên Nguyễn Hạo này mới xứng với hai chữ đó. Cho dù là đám thiên kiêu đứng đầu Thiên bảng liệu có thể làm được những điều này sao?

Khế ước được soạn thảo nhanh chóng và cả hai bên đều ký vào nhanh chóng. Tuy có không tình nguyện lắm, nhưng dù sao đúng như tên thiếu niên kia nói, mảnh dược viên này để không thì cũng chẳng ai thèm muốn cả. Nghĩ vậy, tâm trạng của vị Mục quản lí mới khá hơn đôi chút. Tiếp theo gã liền rời đi để kiểm tra lịch thuê mượn luyện dược thất để tìm ngày trống sắp xếp cho Nguyễn Hạo.

- Tốt rồi, mọi chuyện đã diễn ra như mong muốn. Bây giờ ta phải về tiếp tục sự vụ, Nguyễn Hạo huynh đệ có cần gì thì cứ đến tìm ta.

Đại Cát thấy mọi việc đã ổn thỏa thì cũng tươi cười cáo từ trở về. Để không lãng phí thời gian Nguyễn Hạo liền bắt tay vào việc gieo trồng các hạt giống dược thảo cần thiết. Hắn chỉ trồng những loại mà hắn cần trong tương lai gần vì dù sao hiện tại hắn cũng đang thuê dược viên của người ta. Nếu trồng những thảo dược cao cấp quá nhất định sẽ khiến cho những kẻ có dị tâm chú ý đến. Đây là điều hắn không mong muốn nhất, khi chưa có thực lực tuyệt đối không nên tạo thêm kẻ thù cho mình.

- Cuối cùng thì cũng xong rồi, mảnh dược viên này địa thế ở ngoài cùng, linh khí không thể so sánh với vị trí trung tâm được. Haiz, thôi kệ, có còn hơn không.

Linh khí có thể ảnh hưởng trực tiếp đến tốc độ phát triển của thảo dược. Vì vậy một dược viên hoàn hảo cần có linh khí cực kỳ nồng đậm mới sớm ngày thu hoạch được. Nguyễn Hạo hiểu rất rõ điều này nhưng hắn không phải kẻ không tức thời. Hiện tại hắn cần phải sớm ngày nâng cao thực lực thì mới mong có thể tìm đái ngộ tốt hơn cho mình.

Sau khi từ dược viên trở về, Nguyễn Hạo liền lập tức đả tọa. Tu luyện ở Hắc Điều Môn tốt hơn rất nhiều so với ở những nơi phàm thế vì có tụ linh trận không ngừng sinh sôi ra linh khí. Sau ba canh giờ hấp thụ, hắn liền mở mắt, thở ra một ngụm trọc khí.

- Tuy hiệu quả tu luyện có tăng nhưng tốc độ vẫn cứ như rùa bò. Ngưng Khí tầng mười chỉ cách một bước mà sao khó khăn đến thế cơ chứ. Ta thật không biết cái linh căn này có chỗ nào bất phàm mà tu luyện khổ cực như vậy. Chỉ sợ ta chưa tu luyện thành thần tiên thì đã chết già mất rồi.

Chán nản than thở vài câu, Nguyên Hạo lại lấy thư tịch luyện dược ra ngồi diễn luyện. Hiện tại, tư duy hẳn chẳng những có thể suy luận mà còn có thể diễn luyện bên trong tư tưởng cứ y như thật. Dù không có luyện dược thật để luyện chế kiểm chứng nhưng việc thực tập trong trí óc này giúp hẳn năm nhuần nhuyễn nhiều thứ. Điều này mà để cho bất kỳ luyện dược sư nào biết chắc chỉ có kinh hải mà ngắt đi, quá lợi hại rồi.

Ngoài ra, nhờ kiểu diễn luyện này, Nguyên Hạo còn có thể tự nghiên cứu tu luyện tiếp vũ kỹ Hắc Khô Lô mà Nguyệt lão từng chỉ dạy. Với tu vi cộng với tư chất tiến bộ, hiện tại hẳn tin tưởng mình hoàn toàn có thể tung ra đầu lâu cùng một lúc. Thế nhưng để đạt được viên mãn tầng thứ nhất vũ kỹ, tức là tung ra cả ba hắc đầu lâu thì hẳn còn thiếu một tí.

Đến chiều ngày hôm sau, Mục quản lí mới cho người báo tin là sẽ có phòng trống vào tối một số ngày trong tháng. Điều này đối với Nguyên Hạo là một tin tốt, hẳn cần kiểm chứng những gì mình ngộ ra trong quá trình diễn luyện. Suốt một tháng tiếp theo, Nguyên Hạo ngoại trừ tu luyện và luyện dược ra, thỉnh thoảng hẳn chỉ đi săn bắt với Văn Cự và Hồ Bất Trung một, hai lần. Theo như hai gã kia cho hay thì bọn chúng cũng đang gấp rút chuẩn bị cho đợt thí luyện sắp xếp lại vị trí trên Địa bảng hằng năm. Vị trí là chuyện nhỏ, quan trọng là thí luyện có nhiều kỳ ngộ và phần thưởng rất hấp dẫn. Nếu như may mắn được phần thưởng là Trúc Cơ đan thì họ sẽ thuận lợi hơn để tiến vào Trúc Cơ kỳ, trở thành nòng cốt đệ tử của môn phái.

- Phần thưởng cho người thứ nhất là ba viên Trúc Cơ đan và một nhân cấp vũ khí phòng ngự?

- Đúng vậy, ngay cả người thứ nhì và thứ ba cũng được thưởng Trúc Cơ đan nhưng số lượng ít hơn khá khá.

Nghe Văn Cự nói đến giải thưởng, Nguyên Hạo tỏ ra ngạc nhiên hỏi. Thật ra Nguyên Hạo hẳn tỏ ra bất ngờ là vì phần thưởng quá ít. Trong nhẫn trữ vật của hắn hiện tại có cả tầm hai chục viên Trúc Cơ đan do hai vị sư phục Trúc, Vương đưa cho. Chỉ là hắn cảm thấy nhiều đó vẫn chưa thấm gì để giúp mình Trúc Cơ nên tạm thời vẫn chưa sử dụng đến. Do đó, ba viên Trúc Cơ đan phần thưởng kia căn bản không thể lọt vào mắt của hắn được. Thế nhưng, Văn Cự và Hồ Bất Trung thì lại cho rằng Nguyên Hạo không biết nhiều đến loại đan dược này nên tỏ ra hết sức tận tình giải thích.

- Trúc Cơ đan vô cùng quý hiếm cho dù ở bất kỳ tông môn nào. Do chúng ta không có luyện dược sư nên những đan dược cao cấp đều phải thu mua từ bên ngoài. Có điều đan dược cấp hai nào dễ dàng thu mua như thế, vì vậy mỗi năm chỉ có thể lấy vài viên ra làm phần thưởng cho đám đệ tử trẻ chúng ta thôi. Tên của đan dược này cũng chính là công hiệu của nó, có thể hỗ trợ cho người trùng kích Trúc Cơ kỳ thêm xác suất thành công. Phục dụng càng nhiều Trúc Cơ đan thì khả năng thành công càng cao, vì thế lần này tông môn thông báo phần thưởng cao hơn mọi năm khiến chúng đệ tử vô cùng kích động.

Nói đến đây, ánh mắt của Văn Cự lẫn Hồ Bất Trung đều lấp lánh hào quang. Rõ ràng sức hút của Trúc Cơ đan đối với bọn họ là quá lớn, chính là tiền đề sau này của bản thân. Xiết chặt nắm đấm của mình, Văn Cự hung hăng vỗ ngực mình một cái, giọng kiên định nói.

- Con mẹ nó chứ, vì Trúc Cơ đan, lần này lão tử sẽ liều với bọn tốp mười kia. Ai cản ta thì ta cho ăn một rìu năm nghỉ dưỡng dài hạn.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Nhiệm Vụ Từ Nguyệt Lão

Nhìn thái độ cương quyết của Văn Cự và Hồ Bất Trung, Nguyên Hạo cũng chỉ mỉm cười nhưng không cho ý kiến. Việc này dù sao cũng không liên quan gì đến hẳn cả, ai giành được phần thưởng cũng chẳng sao.

- Lần này chương môn thông báo là nội môn lẫn ngoại môn đều được tham gia thí luyện. Người muốn khích lệ các đệ tử ngoại môn có thêm động lực phấn đấu. Dù không được phần thưởng thì nếu có cơ duyên cũng sẽ đạt được kỳ ngộ trong thí luyện. Với tu vi và trí lực của Nguyên Hạo huynh, ta nghĩ cơ hội không nhỏ đâu.

Bỗng nhiên Hồ Bất Trung lên tiếng, có vẻ gã cũng muốn khích lệ Nguyên Hạo tham gia thí luyện kỳ này. Nghe đến sư phụ mình tự dưng thay đổi thể thức lẫn đối tượng thí luyện, Nguyên Hạo giật mình suy ngẫm.

"Chẳng lẽ nào ý của sư tôn là muốn ta tham gia đợt thí luyện này. Nếu không thì với tính cách của người chẳng cần thiết phải đi quan tâm đến mấy việc nhỏ nhặt như vậy."

Tuy không dám chắc vào phán đoán của mình lắm nhưng Nguyên Hạo cũng không nghĩ ra được lí do nào khác nữa. Thôi thì cứ đợi xem tình hình diễn biến thế nào rồi tính tiếp. Nghĩ như vậy, hẳn liền gật gù nói sẽ xem xét khả năng tham dự chứ không hứa hẹn gì cả. Sau khi Văn Cự và Hồ Bất Trung rời đi, hẳn tính tiếp tục công việc tu luyện hằng ngày thì bỗng một cảm giác qui dị phía sau lưng truyền đến.

- Ai?

Nhanh như cắt Nguyên Hạo xoay người lại thì phát hiện ra một người mặc đồ dạ hành đang đứng như u linh ở góc phòng. Gã thân bí nhân này cũng khá bất ngờ

khi một tên Ngưng Khí kỳ lạ có thể phát hiện ra được sự có mặt của mình. Xưa nay gã luôn tự phụ vào khả năng ẩn tàng của mình, thế mà giờ lại dễ dàng bị bại lộ như thế. Không kìm được lòng thắc mắc, gã bèn lên tiếng hỏi:

- Vì sao người có thể phát hiện ra ta?

Nghe đối phương chất vấn, Nguyên Hạo suýt tí té ngựa ra.

- Người mặc đồ bịt kín như ăn trộm, lén vào phòng của ta mà còn hỏi ta tại sao phát hiện ra người. Người tưởng chúng ta đang chơi trốn tìm với nhau sao hả?

Hung hăng quát lại, Nguyên Hạo làm cho gã mặc đồ dạ hành sừng sốt. Đúng rồi, ta đột nhập lén vào phòng của người ta mà con hỏi như thế thì thật mất mặt quá. O, nhưng mà dù gì ta cũng là Kim Đan kỳ mà, sao lại phải quan tâm mấy việc đó với thằng nhãi Ngưng Khí kia nhỉ.

- Ta là ai không quan trọng, người chỉ cần trả lời câu hỏi của ta là được. Nên nhớ với tu vi của người, ta chỉ cần búng một ngón tay thôi cũng đủ thu phục rồi.

Vừa nói gã áo đen vừa phát ra uy áp mạnh mẽ khiến tên thiếu niên trước mặt chật vật lui lại. Thế nhưng Nguyên Hạo không hề tỏ ra sợ hãi mà biu môi khinh thường lạnh giọng đáp:

- Đáng chết, người chỉ giỏi trò hù dọa tiểu bối như thế thì có gì hay. Có ngon giết ta đi, giết đi nào? Không dám sao hả? Dù người không nói ra thì ta cũng đã đoán ra thân phận của người rồi

- Cái gì? Người biết thân phận của ta. Tiểu tử, chớ có phát ngôn ngông cuồng.

- Hừ, không cần phải bịp người. Nếu như người muốn ra tay với ta thì đột nhập vào đã hạ sát thủ rồi. Cần gì hỏi mấy câu ngớ ngẩn như vừa rồi cơ chứ? Mà ở trong môn phái này, người chú ý đến ta tuy không ít, nhưng đến mức phái một cao thủ đến đây thì chỉ có một người thôi. Ta nói không sai chứ?

Ánh mắt sắc bén, Nguyên Hạo vừa nói ra đã làm cho tên mặc áo đen đổ cả mồ hôi hột. Chương môn đã từng dặn dò tên tiểu tử này rất thông minh, quỷ kế mưu

lược, suy luận đều thuộc hàng cao nhân. Không ngờ lần này được chứng thật không sai tí nào, thậm chí còn đáng sợ hơn gã tưởng tượng rất nhiều nữa.

- Hừm, thôi được rồi, là chương môn giao cho ta nhiệm vụ thông tri và hỗ trợ tiểu tử ngươi. Ta tên là Lỗ Tấn Cương, biệt hiệu ảnh dạ, là thân vệ của chương môn nhân. Bây giờ, ngươi có thể trả lời câu hỏi của ta rồi chứ?

không thể hù dọa tên thiếu niên này, Lỗ Tấn Cương cảm thấy hết sức mất mặt. Nhưng vì quá hiếu kỳ nên lão cũng gạt qua mặt mũi để mong nghe được câu trả lời từ đối phương. Nhưng mong đợi nhiều thì thất vọng nhiều, Nguyên Hạo chỉ cười một cách ti tiện rồi đáp khiến lão suýt tí ngất xỉu đương trường.

- Có bí mật gì đâu, thật ra ta không biết lão lên vào đây. Chỉ là vô tình có cảm giác bị theo dõi nên hét lên thử, ai dè lão nhát gan quá nên mới lộ ra.

- Cái gì? Chỉ là cảm giác? Ngươi...

Cả người run rẩy, lão ta cố gắng kìm chế lắm mới không khiến mình buông ra những câu chửi tục. Thật là khốn kiếp, không ngờ đường đường ảnh dạ, thân tín bên cạnh Nguyệt Linh chương môn, xưa nay chưa từng sơ sót. Vậy mà giờ lại bị một thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch chơi một võ đầu điếng. Nếu để lộ ra ngoài, chỉ là người ta hô đại một tiếng thôi mà ảnh dạ Lỗ Tấn Cương lại ô hô vui vẻ lộ mặt ra, lại còn tưởng đối phương là cao nhân thâm tàng bất lộ nữa chứ. Thật là vô cùng nhục nhã mà, không lẽ ta đã già mất rồi sao? Trong nháy mắt, biết bao cảm xúc thăng trầm liền phát sinh trên người lão. Lần này, đã kích với Lỗ Tấn Cương thật không nhỏ mà. Tuy hơi bị sốc một chút, nhưng thân là người từng trải, lão liền sớm lấy lại thăng bằng ngay. Thậm chí, ánh mắt nhìn Nguyên Hạo cũng mang theo một tia tán thưởng sâu kín.

"Cảm giác? Một tên Ngưng Khí lại có cảm giác được người theo dõi cấp độ Kim Đan sau. Như vậy cũng thật là quá tà môn rồi, chỉ có một giải thích duy nhất. Đó là linh hồn lực của tên này rất mạnh mẽ, hoặc khả năng cảm ứng sự vật của hắn vô cùng cường hãn. Bất cứ lí do gì thì cũng nói lên được tên nhóc này chính là một thiên tài trăm năm khó gặp hắc hắc. "

Thông suốt mọi chuyện, lão ta mới âm thầm thở ra, rồi trở lại với giọng điệu lạnh lùng nói:

- Lần này ta đến đây có hai vấn đề bàn giao với ngươi. Thứ nhất là về tài nguyên tu luyện, chương môn có giao phó cho ta cố gắng thỏa mãn những yêu cầu của ngươi.

- Thật sao? Mọi yêu cầu của ta đều đáp ứng?

Vừa nghe lão ta nói xong câu, Nguyên Hạo hưng phấn hỏi ngay vào. Dường như đã được cảnh báo trước về độ nguy hiểm của hắn, Lỗ Tấn Cương lập tức khoát tay ngăn lại:

- Tất nhiên là mọi thứ phải trong khả năng cho phép, nếu ngươi đòi hỏi quá đáng thì sẽ không được chấp thuận.

Câu trả lời của lão giống như bờ tường ngăn cơn sóng dữ, khuôn mặt của Nguyên Hạo lập tức ỉu xìu xuống thấy rõ.

- Vậy còn điều thứ hai chương môn giao phó là gì?

Nguyên Hạo hờ hững hỏi tiếp, hắn từ đầu cũng không quá hi vọng Nguyệt lão sẽ dễ dàng để hắn thoải mái thể hiện công phu sư tử ngoạm của mình. Thấy tên thiếu niên có phần chán nản, lão giả liền ho khan vài tiếng rồi tiếp tục:

- Điều thứ hai là chương môn mong muốn ngươi tham gia đợt thí luyện Địa bảng hai tháng nữa sẽ diễn ra. Tất nhiên không phải để giành phần thưởng Trúc Cơ Đan mà là để tranh giành bảo vật. Người cũng nói đây có thể là một hồi tạo hóa không tồi dành cho ngươi, nhưng đồng thời nguy hiểm cũng đồng hành. Đây là mật đàm người bảo ta giao riêng cho ngươi, tự ngươi hãy tiếp nhận đi.

Cẩn thận đưa ra một ngọc giản, Lỗ Tấn Cương im lặng đứng đợi đối phương đọc hết nội dung bên trong. Khoảng thời gian một chén trà, Nguyên Hạo mới ngẩng lên nhìn lão sau khi đã trầm tư khá nhiều. Theo như Nguyệt lão căn dặn bên trong ngọc giản thì việc tham gia bí cảnh lần này khá quan trọng. Nhiệm vụ của hắn trong

việc này cũng khá nặng nề, có nguy hiểm không ít.

Thí luyện lần này được tổ chức tại một bí cảnh nằm ngay trong tông môn. Bí cảnh này đã có từ thời lão tổ, tức là sư phụ của Nguyệt lão, và đặc biệt chỉ có tu vi ngưng Khí kỳ mới có thể tiến vào. Trải qua năm tháng dài, nó vẫn luôn là nơi thử thách và đánh giá các đời tuổi trẻ của tông môn. Thế nhưng bí cảnh này lại là một không gian không ổn định, nghe đồn nó được suy đoán là do vị đại năng từ thời viễn cổ mở ra. Vì thế, do số lần mở ra thí luyện quá nhiều trong quá khứ nên bí cảnh này đã có dấu hiệu không chịu nổi và sẽ sụp đổ. Do đó, bí cảnh này đã được phong bế lại trong một thời gian dài, trừ cao tăng tông môn ra, không còn bao nhiêu người biết đến sự tồn tại của nó.

Tương truyền bên trong bí cảnh có một bí mật, hoặc một bảo vật tuyệt thế. Tuy nhiên, vẫn chưa có ai có cơ duyên tìm thấy được nó. Theo như sư phụ của Nguyệt lão nói, chỉ có người có duyên mới có được bảo vật này. Lần này, Nguyệt lão muốn mở ra bí cảnh lần cuối cùng cũng chính là muốn hãn thử vận của mình. Đồng thời, nhân cơ hội này muốn thanh lọc những kẻ có ý đồ đen tối hoặc ám tử trà trộn vào tông môn. Cũng may Nguyên Hạo không phải người duy nhất nhận nhiệm vụ này, còn có một vị đệ tử nữa được Nguyệt lão âm thầm đào tạo. Lần này đi thực hiện nhiệm vụ chính là hai người bọn họ.

- Làm sao ta biết được danh tính của người cùng thực hiện nhiệm vụ trong bí cảnh lần này? Và bên trong bí cảnh có bản đồ hướng dẫn gì không?

Sau khi tổng kết lại mọi việc, Nguyên Hạo liền lên tiếng thắc mắc.

- Đến hôm thí luyện mở ra chưởng môn sẽ thông tri người cách liên lạc với vị đệ tử kia. Còn bản đồ bí cảnh thì không có, nhưng đại khái có thể biết được rằng bí cảnh là một hòn đảo hình tròn. Càng đi sâu vào tâm của hòn đảo thì nguy hiểm càng cao, nhưng hi vọng tìm bảo vật lại xác suất càng lớn. Từ lúc bí cảnh mở ra đến giờ vẫn chưa ai có thể xâm nhập vào trung tâm đảo được cả, vì những kẻ liều mạng thử vận đều ngã xuống cả hắc hắc. Tiểu tử ngươi xem ra cũng ôm trong lòng hi vọng phá giải bí ẩn ngàn năm qua của bí cảnh này nhỉ? Nhưng ta khuyên ngươi hãy cẩn thận, tương lai còn dài, nếu như thấy không được thì đừng cố gắng quá sức.

Tuy ngoài mặt cười thâm ý, nhưng Lỗ Tấn Cương vẫn tốt bụng nhắc nhở Nguyên Hạo một câu. Điều này cũng xuất phát từ lòng ái tài của lão. Theo lão thấy thì tên nhóc này thông minh hơn người, nếu như có thể sống sót qua những thử thách thì nhất định sẽ đánh ra danh tiếng lẫy lừng trong tương lai. Có điều trên con đường truy cầu đại đạo, bao nhiêu thiên tài kinh thế đã vãn lạc rồi. Lão cũng không hi vọng mầm non của Hắc Diệu Môn chưa lớn đã phải ngã xuống.

- Ta hiểu rồi. Nhưng hiện tại ta cần phải có tài nguyên để tăng tu vi của mình lên thì mới có cơ hội nắm chắc. Ngoài ra ta cũng cần vũ kỹ, công pháp, vũ khí các thứ nữa hắc hắc. Yêu cầu này không quá đáng nha, người cũng biết đợt thí luyện này nguy hiểm đến mức nào mà. Có thể ta phải chiến đấu với rất nhiều kẻ địch mạnh mẽ nữa đó.

Sau cùng thì Nguyên Hạo cũng cười bi ối xoa xoa hai bàn tay, dáng vẻ hết sức hèn mọn. Nhưng mà yêu cầu của hắn cũng hợp lí, bởi lần này tham gia thí luyện sẽ cạnh tranh rất điên cuồng. Còn có những nguy cơ rình rập bên trong bí cảnh nữa, nên việc chuẩn bị kỹ càng là rất cấp thiết. Nhìn thái độ tham lam, không chút tiền đồ của tên thiếu niên Lỗ Tấn Cương chỉ lắc đầu cười khổ nói:

- Thôi, thôi, dẹp cái vẻ mặt đó đi. Vũ kỹ, công pháp bây giờ ta sẽ dắt người đi lựa chọn. Còn về tài nguyên tu luyện, chương môn nói sẽ cho người vào Tẩy Linh Trì tẩy rửa một lần. Đây là cơ duyên không phải ai cũng có được đâu.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Hắc Huyền

- Tây Linh Trì, đó là nơi nào vậy?

Lần đầu tiên Nguyên Hạo nghe nói đến danh tự này nên hẳn tỏ ra nghi hoặc hỏi lại.

- Tây Linh Trì mỗi ba năm mới mở một lần và chỉ có mười người xếp đầu Thiên Bảng mới có tư cách vào trong đó ngâm mình một canh giờ thôi. Tuy thời gian không nhiều nhưng lợi ích mang lại thì vô cùng lớn, có thể khiến tu vi bạo tăng, căn cơ nâng cao, kinh mạch được tẩy rửa. Có thể nói là thoát thai hoá cốt cũng không sai chút nào đâu khả khả. Chưởng môn đặc cách cho người được vào Tây Linh Trì chính là một sự ưu ái vô cùng lớn lao chưa từng có trong lịch sử Hắc Diệu Môn đó.

Mim cười đầy thâm ý giải thích, Lỗ Tấn Cương cảm thấy tên nhóc này thật là số hưởng. Từ trước đến giờ tông môn thiên tài xuất hiện cũng không phải không có nhưng được chưởng môn đặc biệt chú ý bồi dưỡng riêng như vậy đúng là ngàn năm có một nha. Nhưng bản thân là cận vệ của chưởng môn, lão cũng không quá phận mà đi tìm tòi lý do đặc cách bồi dưỡng cho thiếu niên này là gì.

- Haha, ta biết sư phụ vẫn luôn yêu thương và quan tâm đến đứa đệ tử đáng yêu, dễ dạy bảo này mà. Nào nào, chúng ta mau đi thôi Lỗ lão, ta cần phải mau chóng tăng cường thực lực để thực thi nhiệm vụ cho chưởng môn đấy.

Tỏ ra hăng hái như con gà chọi, Nguyên Hạo cười như nở hoa, tay thì khoác vai Lỗ Tấn Cương cứ như lão bằng hữu lâu năm vậy. Điều này khiến lão ta trợn tròn mắt, râu già run rẩy, hận không thể cho tên mặt dày này một chưởng vào đầu. Tại sao đệ tử của chưởng môn tính cách lại kém thế này, nhìn không có chút thần thái gì là cường giả tương lai cả.

- Haiz

Thở dài một cái, lão cũng ổn định tinh thần và túm lấy Nguyên Hạo nhanh chóng biến mất khỏi căn phòng. Điểm đến đầu tiên của lão chính là Tàng Thư Các của Hắc Diệu Môn, một nơi được xây cất hết sức hoành tráng, chỉ thua mỗi Độc Sư Đường mà thôi. Dù là đang đêm tối nhưng nhìn số lượng lính canh gác không ngừng đi canh phòng qua lại, Nguyên Hạo phải chắc lưỡi một phen.

- Đúng là trọng địa của tông môn có khác, uy thế cũng bức người như thế.

Mở miệng khen một câu, Nguyên Hạo định gọi chuyện với Lỗ Tấn Cường nhưng lão cứ coi hăn giống như là không khí, chả hề liếc nhìn dù chỉ một cái. Do không thể đường hoàn đi vào từ cửa chính, lão ta lặng lẽ phi hành đến một góc bên hông của Tàng Kinh Các. Ở đó. một vị lão giả tóc bạc đã đợi sẵn. Nhìn từ trang phục xem chừng địa vị của người này cũng không hề thấp tí nào.

- Ta đã đưa người đến.

Lỗ Tấn Cường chỉ nói một câu, lão già kia gật đầu một cái rồi xoay người dẫn cả hai theo sau. Hóa ra Tàng Kinh Các nhìn như vô cùng thâm nghiêm như thế lại có cả một lối đi riêng mà chẳng ai biết đến cả. Thông qua những khúc cua phức tạp, cuối cùng cả ba người cũng lọt vào bên trong thư phòng. Nhìn thấy cả một kho thư tịch, bí kíp, vũ kỹ, công pháp nhiều như thư viện đại học, Nguyên Hạo thầm nuốt nước bọt một cái, bất thốt lên:

- Quá hoành tráng, đúng là căn cơ của một tông môn hai sao truyền thừa ngàn năm có khác.

- Đừng nói lời thừa thãi, người có nửa canh giờ để lựa chọn công pháp, vũ kỹ cho mình. Dù người chọn loại nào thì cũng chỉ được mang ba cuốn rời khỏi đây mà thôi, đó là mệnh lệnh của chưởng môn.

Lỗ Tấn Cường lạnh giọng nói, xong lão cùng với lão già râu trắng liền rời đi, không điểm xia gì đến tên thiếu niên kia nữa. Ánh mắt lóe lên một cái, Nguyên Hạo chợt nở một nụ cười xảo quyệt rồi lập tức xoay người hướng về phía các giá sách.

- Tiểu Vô, người có cách nào phát hiện ra vũ kỹ, công pháp cường đại không?

- Sao lần nào người cũng phiền đến ta hết vậy? Ta không phải ba đầu sáu tay mà chuyện gì cũng có thể thông triết hết thảy. Có điều vấn đề này thì cũng không phải khó, những vũ kỹ, công pháp cao cấp tất nhiên sẽ được khắc vào những ngọc giản loại tốt, cất trong các hộp làm bằng ngọc quý. Hắc hắc, chỉ cần ta đánh hơi những cái hộp đó là có thể tìm ra thôi.

Từ trong đầu Nguyên Hạo, Tiểu Vô lười biếng lên tiếng. Phải nói khả năng đánh hơi đồ quý của tên này còn đáng sợ hơn mấy còn tầm bảo thú nữa. Chỉ cần cảm nhận một chút, nó liền chỉ ra ngay nơi đang cất những hộp ngọc cao cấp.

- Bên trái, kệ sách số ba, từ trên xuống hàng số bảy, vị trí số mười lăm từ trái sang.

Lại lấy ra thêm được một vũ kỹ, Nguyên Hạo vội vàng lấy ra ghi nhớ rồi trả ngọc giản vào lại bên trong hộp. Cái gì mà chỉ được lấy ba thứ, căn bản là chiếu lệ ngó lơ cho hăn tùy thích mà sao chép thôi. Đối với kẻ khác, tuy đã có thần thức, trí nhớ tăng lên không ít nhưng cũng không thể nào so bì với trí nhớ như máy in của Nguyên Hạo được. Hăn căn bản chỉ lướt qua ngọc giản một cái là mọi thứ đều được ghi nhớ không sót một từ.

- Hử, kệ sách sát góc phía bắc, từ trên xuống hàng số ba, vị trí số tám từ trái sang.

- Ồ, cái hộp ngọc này không giống với những cái vừa rồi.

Cầm cái hộp được khảm ngọc mà cam lưu ly lên, Nguyên Hạo cũng ần ần cảm thấy chiếc hộp này trân quý hơn những cái cùng loại hăn vừa mở. Một cảm giác chờ mong dâng lên, hăn nhẹ nhàng mở ra, bên trong là một cái ngọc giản nhìn khá cũ kỹ, trông như rất lâu rồi không có người đụng đến. Mặc kệ cũ mới, Nguyên Hạo liền cầm ngọc giản lên đưa thần thức vào thì bất ngờ một tiếng sấm rền vang làm cả người hăn run nhẹ.

"Hắc Huyền, vũ kỹ hoàng cấp thượng phẩm, hệ hắc ám, tu luyện đại thành có

thể so sánh với huyền cấp vũ kỹ. Yêu cầu tu luyện cần có tư chất thuần hắc ám, kẻ không có được tư chất này nếu cố gắng tu luyện sẽ vong mạng"

- Ô, thì ra là vậy. Cái vũ kỹ này sinh ra chẳng phải dành cho ta sao?

Hiểu được lý do tại sao cái ngọc giản này bị phủ bụi qua năm tháng, Nguyên Hạo đắc ý ghi nhớ thật kỹ rồi lại cất nó vào vị trí cũ. Có lẽ rất, rất lâu nữa ngọc giản này mới tìm được vị chủ nhân tiếp theo của mình.

- Cũng sắp hết nửa canh giờ rồi, còn có hộp ngọc nào nữa không Tiểu Vô?

Cảm giác đã thỏa mãn, Nguyên Hạo vươn vai thoải mái hỏi. Nhưng bỗng nhiên tiếng Tiểu Vô với giọng điệu khác thường vang vọng lên:

- Góc phía đông, tủ sách cuối, hàng số mười từ trên xuống, số mười từ trái sang.

Nghe lời đối phương, hắn lại nhanh chóng tiến đến vị trí đã nói. Có điều, hiện ra trước mắt hắn không phải là hộp ngọc hay ngọc giản gì cả, mà là một thẻ trúc nứt gãy, phía trên có khắc một chữ: Nhạc.

- Đây là?

- Hãy chọn lấy vật này đem đi, xuất xứ của nó không đơn giản đâu. Ta cảm nhận được chất liệu thẻ trúc này rất đặc biệt, tuyệt không phải thứ tầm thường đâu.

Tiểu Vô cũng không đoán ra ngay được lai lịch của thẻ Trúc, nhưng thà giết lầm hơn bỏ sót. Cuối cùng không còn gì đáng giá nữa, Nguyên Hạo vui vẻ chọn đại hai ngọc giản bình thường và thẻ trúc đến trình cho lão già tóc bạc xem rồi hướng Lỗ Tấn Cương mỉm cười nói:

- Chúng ta đi thôi.

- Người xác thực chỉ chọn những thứ này?

Nhìn lướt qua ba món tên thiếu niên lựa chọn, lão già tóc bạc không tự chủ được mà thốt lên hỏi. Nghe thấy vậy, lão già họ Lỗ cũng đưa mắt sang tình ý quan

sát.

- Haha, tu vi ta non kém, lựa mãi cũng chỉ thấy có những thứ này gây hứng thú thôi. Không biết có vấn đề gì không?

- Không, không có vấn đề gì cả. Lão hơi thất thố mà thôi.

Nói xong, lão ta lại ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần như không có gì xảy ra. Việc này đúng là hơi ngoài suy đoán của Nguyên Hạo, nhưng nếu đối phương không muốn nhiều lời hăn cầu còn không được. Vì vậy, hăn nhanh chóng cùng Lỗ Tấn Cương rời đi. Sau khi cả hai đi khỏi, lão già tóc trắng mới nhàn nhạt thở ra nói:

- Đáng sợ, tất cả các hộp ngọc đều có dấu vết xem qua. Ngay cả cái hộp ngọc màu cam kia... Đứa trẻ này, thật thú vị. Xem ra chương môn lần này đã nhặt được một viên ngọc quý rồi.

Có lẽ Nguyên Hạo không biết, với tu vi của lão già đó thì thần thức quét qua một cái sẽ có thể kiểm tra nhanh chóng mọi thứ bên trong thư phòng ngay. Nhất là vị trí những hộp ngọc đó đều do lão ta một tay sắp xếp cả. Điều duy nhất làm lão suy nghĩ mãi không ra là bằng cách nào tên nhóc Ngưng Khí đó có thể trong nửa canh giờ tìm ra được vị trí tất cả hộp ngọc. Đúng là quái thai mà.

Sau khi rời khỏi Tàng Thư Các, lần này Lỗ Tấn Cương dẫn Nguyên Hạo bay về phía chương môn điện. Nhưng họ không dừng lại ở đó mà bay về phía hậu sơn.

- Nhớ kỹ, đây chính là cấm địa của Hắc Điều Môn. Bình thường không có lệnh không được tùy ý tiến vào, kẻ nào trái lệnh sẽ lập tức bị diệt sát ngay.

Nhắc nhở Nguyên Hạo vài điều, lão ta sau đó liền hạ xuống phía trước một bãi đất trống, chỉ có cỏ xanh mọc um tùm mà thôi. Còn đang thắc mắc không hiểu tại sao đối phương dắt mình đến đây, Lỗ Tấn Cương đã lấy từ trong người ra một viên pha lê rực rỡ. Ánh sáng nhẹ nhàng của viên pha lê lan dần ra, bao lấy cả mấy chục trượng xung quanh hai người. Bấy giờ, Nguyên Hạo mới há hốc mồm nhìn cảnh vật

xung quanh. Bãi cỏ xanh đã hoàn toàn tan biến mất, chỉ còn lại là một cửa đá thông đạo nhìn sâu hun hút.

- Cái này... Vừa rồi là ảo ảnh sao?

Thấy tên tiểu tử kia cũng có lúc tỏ thái độ bất ngờ như thế. Trong lòng lão già dâng lên một chút vui vẻ, lão bèn lên tiếng giải thích:

- Huyền trận này là do cao tăng cùng chưởng môn đích thân thiết kế ra. Ngay cả tu vi Kim Đan bước vào cũng khó lòng mà thoát ra được. Vì thế ta nói người không nên chạy loạn, kéo chết rục xương trong đây không ai biết mà cứu đâu hắc hắc.

Thời gian cũng không còn sớm, vừa dứt lời lão liền túm lấy lấy Nguyên Hạo tiến nhanh vào bên trong thông đạo. Bay được tầm mười phút, một ánh sáng le lói xuất hiện phía trước.

- Đến rồi.

Trung tâm của thông đạo hiện ra là một hồ nước nhỏ giống như suối nước nóng tự nhiên. Nếu như không phải từng làn khói trắng đục như sữa cứ bốc lên, Nguyên Hạo còn tưởng mình đang được đi tắm hồ thư thật sự nữa. Hắn còn đang đứng ngắm người ra ngắm ngía bốn phía thì Hồ Tấn Cương đã rời khỏi, chỉ lưu lại một câu nói:

- Người có một giờ để ngâm mình trong Tây Linh Trì, hãy lo mà tận dụng đi. Một canh giờ sau ta sẽ mang người trở về

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 125: Tẩy Linh Trì

- Người có biết Linh Trì này có diệu dụng ra sao không?

Nguyên Hạo đã cười hết xiêm y ra, hần chưa vội bước xuống ngâm mình mà cẩn thận hỏi Tiểu Vô một câu.

- Đây là Linh Dịch, nhưng nồng độ thoát nhìn thì khá loãng. Có lẽ nơi này không phải khởi nguồn sinh ra mà chỉ một bộ phận thấm thấu chảy đến đây thôi.

Nhìn từng hơi nước trắng sữa bốc lên, Tiểu Vô tỏ ra hứng thú nói khiến Nguyên Hạo giật mình không nhẹ.

- Như thế này mà người nói loãng sao? Vậy ngay khởi nguồn sinh ra Linh Dịch còn đến mức độ nào nữa cơ chứ?

- Linh Dịch được sinh ra từ những kỳ vật trân quý vô cùng. Tác dụng của nó dùng để hấp thu tu luyện còn tốt hơn linh thạch gấp trăm lần. Cái gì mà Tẩy Linh Trì, căn bản là bọn người kia không biết rồi gọi loạn thôi.

Thấy Nguyên Hạo trầm trồ cảm thán, Tiểu Vô nhếch miệng khinh thường nói. Thiên tài địa bảo bên trong Hư Lộ nhiều không kể xiết, mấy thứ tầm thường này nó không buồn để vào trong mắt.

- Người đừng mơ mộng tìm ra cái nguồn sinh ra Linh Dịch. Vì dù có biết thì với tu vi hiện tại của người căn bản là đi nộp mạng thôi. Tốt nhất bây giờ tranh thủ hấp thu cho nhanh cái Tẩy Linh Trì này đi. Hắc hắc, đối với kẻ khác thì bằng này hấp thu tốn cả tuần cũng không hết nhưng người thì chỉ cần nửa canh giờ thôi.

Đánh tan hi vọng của Nguyên Hạo về việc tìm kiếm nguồn phát sinh Linh Dịch, Tiểu Vô cũng không nhiều lời mà phối hợp cùng hắn bắt đầu vận dụng Hư Vô công

pháp. Từ trong cơ thể, Hư Vô điếm như một con giao long trở về với đại hải. Điếm đen nhỏ xíu này phát ra một hấp lực cường đại làm cho cả hồ gợn sóng liên tục. Cảm nhận Linh Dịch không ngừng rót vào cơ thể mình, khoe miệng Nguyên Hạo cười nhẹ thỏa mãn vô cùng.

- Cảm giác thật thoải mái, giống như kinh mạch được tắm trong một làn nước ấm ôn nhu vậy.

Nếu như Lỗ Tấn Cương thấy tràng cảnh này chắc hẳn sẽ lọt cả tròng mắt ra mất. Tẩy Linh Trì trắng xóa Linh Dịch chẳng mấy chốc đã phai nhạt với tốc độ mà mắt thường trông thấy rõ. Trên đời này có kẻ hấp thu với tăng suất kinh khủng như thế này sao, có khác gì ăn cơm uống nước đâu chứ.

Qua thời gian, tu vi của Nguyên Hạo bắt đầu có dấu hiệu đột phá. Do tích tụ từ trước, bước tường Ngưng Khí tầng chín giống như tấm màn mỏng bị xé rách nhanh chóng. Không ngừng ở đó, lượng Linh Dịch còn lại không ngừng tẩm bổ và tích tụ vào bên trong Hư Vô điếm. Như một trạm lưu trữ và phân phối, Hư Vô điếm có khả năng hấp thu không giới hạn, lại điều tiết phân phối linh lực vận chuyển khắp kinh mạch cơ thể một cách hết sức chính xác. Mãi cho đến khi Tẩy Linh Trì hoàn toàn cạn kiệt, chỉ còn lại màu sắc trong veo như hồ nước bình thường không hơn không kém. Đình chỉ hấp thu, Nguyên Hạo mới mở mắt ra, bắt đầu cảm nhận thực lực tăng trưởng của mình.

- Ngưng Khí viên mãn, đáng tiếc không thể chạm đến nửa bước Trúc Cơ. Linh Dịch trong Tẩy Linh Trì này thật ít quá, lần tới gặp sư phụ phải đòi thêm thứ tốt bù vào mới được.

Da mặt tên này đúng là dày không đối thủ mà. Thế vậy mà Nguyên Hạo lại còn tỏ ra tiếc nuối chắt lưỡi vài cái mới rời khỏi hồ để mặc quần áo vào. Nhận được tín hiệu, Lỗ Tấn Cương tỏ ra khó hiểu tiến vào Tẩy Linh Trì.

- Chưa hết một canh giờ, tên tiểu tử này sao lại muốn đi ra ngoài. Không lẽ hẳn không biết hấp thụ Tẩy Linh Trì có bao nhiêu chỗ tốt sao.

Nhúu mà y tỏ vẻ không vui, Lỗ Tấn Cương vừa định lên tiếng giáo huấn đối

phương vài câu thì bỗng đứng cả người khựng lại. Suốt mười phút sau đó lão như hóa đá, ánh mắt ngây ngốc như không thể nào tin được nhìn vào Tây Linh Trì đang trong veo như tấm gương. Tưởng rằng lão già bị trúng tà, Nguyên Hạo mới khêu nhẹ lão một cái. - Á...Tây Linh Trì...Người...đã... làm gì vậy hả?

Như người trong mộng tỉnh lại, Lỗ Tấn Cương sợ hãi nhìn tên thiếu niên trước mặt rồi run rẩy chỉ vào hồ nước lấp bắp hỏi.

- Ta? Chẳng phải lão kêu ta ở đây ngâm mình háp thu sao? Nhưng mà cái thứ năng lượng màu trắng kia ít quá, ta chỉ mới dung nạp nửa canh giờ đã hết sạch rồi. Lão còn chỗ nào giống vậy nữa không?

Nguyên Hạo tỏ ra không hài lòng, giọng điệu than oán đáp. Nhưng những lời hằn lốt vào tai lão già cứ như thiên lôi oanh đỉnh. Lỗ Tấn Cương nhớ rất rõ là Tây Linh Trì này đã được tích trữ suốt ba năm qua. Với bằng đó năng lượng có thể cung cấp cho mười danh ngạch đệ tử đứng đầu Thiên bảng hằng năm sử dụng. Lần này chường môn đặc cách cho tên nhóc này được ưu tiên háp thu trước một phần. Đám đệ tử kia chịu thiệt một chút cũng không ai biết được. Thế mà giờ Tây Linh Trì trong veo như thế này thì lấy gì cho những đệ tử kia đây, ăn nói sao với chường môn đây. Trời ạ! Lỗ Tấn Cương có xúc động muốn khóc ra nước mắt ngay tại chỗ.

- Không lẽ Tây Linh Trì có vấn đề? Đúng vậy, chỉ có nguyên nhân này mới lý giải được vì sao năng lượng linh khí kia bị cạn kiệt thôi.

Vỗ đầu một cái, lão ta như ngộ ra được "chân lí" bèn xiết chặt năm đấm lại.

- Khốn kiếp, ngay cả Tây Linh Trì của tông môn cũng bị kẻ khác giờ trò. Đi, ta lập tức đưa người trở về rồi liền đi bẩm báo chuyện này cho chường môn xử lí.

Nhìn đối phương tự biên tự diễn, độc thoại một mình, Nguyên Hạo cố gắng nhịn cười khiến cho cơ mặt co giật liên tục. Dù sao thì cũng không thể tiết lộ cho lão biết do mình háp thu quá mạnh nên Linh Dịch bên trong hồ đã bị hút hết. Khi chưa có thực lực tuyệt đối, hẳn sẽ không bao giờ để lộ ra bí mật của bản thân mình cho kẻ khác được.

Tiếp sau, Lỗ Tấn Cương như một tia chớp mang trả tên thiếu niên trở về chỗ ở rồi vội vàng rời khỏi. Thấy đối phương quýnh quáng như thế, Nguyên Hạo cũng cảm thấy thương hại mà lắc đầu. Chỉ là hãn mau chóng bỏ qua việc này, tập trung tinh lực vào việc tu luyện pháp thuật, vũ kỹ để chuẩn bị cho đợt thí luyện.

Đối với người tu chân, khi tu vi áp đảo thì chỉ cần vung tay cũng có thể dễ dàng đè bẹp đối thủ. Nhưng khi đối chiến với kẻ địch đồng cấp, việc phát huy vũ kỹ mới có thể giành phần thắng. Vũ kỹ chính là pháp thuật được sáng tạo ra thích ứng với thuộc tính linh căn và công pháp của người tu luyện. Bên cạnh vũ kỹ còn có những bí thuật, pháp thuật thần thông đặc biệt có tác dụng độc đáo mà số ít người có cơ duyên học được.

Ngồi khoanh chân trên giường, Nguyên Hạo bắt đầu lục lại những vũ kỹ mà mình đã đọc bên trong Tàng Thư Các. Vốn là người có lí trí, hãn không tham lam tu luyện tất cả mọi vũ kỹ có được. Sau khi sàng lọc một hồi, Nguyên Hạo đã chọn ra cho mình một bộ thân pháp phong hệ, một vũ kỹ lôi hệ tấn công và một vũ kỹ phòng ngự thủy hệ.

Phong hệ thân pháp có tên gọi là Di Ảnh Bộ, nhân cấp thượng phẩm. Ưu điểm bộ pháp này chỉ gói gọn trong một chữ "nhanh". Người tu luyện bộ pháp này có thể tăng tốc độ di chuyển của mình đến mức chỉ nhìn thấy tàn ảnh mà thôi. Lợi hại nhất của bộ pháp này chính là có khả năng dồn hết sức lực bộc phát tốc độ cực hạn trong vài giây ngắn ngủi. Thử nghĩ xem, khi đối chiến sinh tử người có thể di chuyển như thuấn di thì đối phương làm sao phản ứng kịp. Tất nhiên chiêu này chỉ có tác dụng hữu hiệu với tu vi dưới Nguyên Anh kỳ mà thôi. Khi lên đế cấp bậc Nguyên Anh, thuấn di đã trở nên vô dụng, tốc độ di chuyển nhanh bình thường không còn quá quan trọng trong đối chiến nữa. Một chiêu sát địch, rõ ràng vũ kỹ này chính là đòn sát thủ mà Nguyên Hạo muốn cất giấu để phòng thân khi gặp phải cường địch.

"Lôi Dẫn" chính là vũ kỹ lôi hệ hiếm có mà Nguyên Hạo lựa chọn. Tuy chỉ là hoàng cấp trung phẩm vũ kỹ nhưng sức mạnh của lôi hệ là không cần bàn cãi. Lôi có thể công kích diện rộng, lại không bị thuộc tính nào khắc chế. Vì thế lôi thuộc tính linh căn chính là ác mộng của bất kỳ kẻ địch nào. Trong các thuộc tính thì lôi chính bá vương công kích. Ngoài ra, sở dĩ hãn lựa chọn vũ kỹ này là vì vũ kỹ này

có thể phối hợp với phòng thủ vũ kỹ hệ thủy của mình.

"Thủy Lưu" chính là vũ kỹ phòng ngự duy nhất Nguyên Hạo tu luyện, hoàng cấp thượng phẩm. Với khả năng tạo ra màn xoáy nước bao quanh mình, mọi công kích đều sẽ bị ngăn chặn dù đối phương ra tay ở góc độ nào. Tuy nhiên, vũ kỹ này cần linh lực rất lớn để duy trì, nên cũng không nhiều người lựa chọn tu luyện. Chính vì lí do kết hợp với công kích lôi hệ vũ kỹ nên Nguyên Hạo mới mạnh dạn lựa chọn. Lôi kết hợp với nước chính là chất dẫn tốt nhất, tạo một màn phòng ngự có thể công thủ, vô cùng bá đạo.

Tự tin với ba lựa chọn của mình, Nguyên Hạo lập tức lao đầu vào tu luyện điên cuồng. Đối lại là kẻ khác, cho dù là thiên tài cách mấy thì cũng cần ít nhất vài tháng mới có thể tu luyện đại thành một vũ kỹ nhân cấp. Thế nhưng với tư chất nghịch thiên nhờ Hư Vô linh căn cải tạo mà Nguyên Hạo gần như thông suốt và dễ dàng khắc phục mọi sai sót. Tất nhiên để trong vòng một tháng thành công tu luyện ba vũ kỹ này, Nguyên Hạo đã trả giá không nhỏ. Hắn gần như không ăn, không ngủ, tu luyện sống chết với cường độ kinh người liên tục bất kể ngày đêm. Có thể nói ngoài trí tuệ ra, sự kiên trì và nỗ lực với ý chí sắt đá chính là ưu điểm hơn người của hắn. Hư Vô linh căn cũng không thể biến một kẻ lười nhác thành cường giả được. Sở dĩ Nguyên Hạo muốn hoàn thành xong các vũ kỹ ở tháng đầu tiên là vì tháng thứ hai hắn sẽ dành toàn bộ tâm huyết cho "Hắc Huyền", vũ kỹ hoàng cấp thượng phẩm, vũ kỹ mạnh nhất của Hắc Đế Môn.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mệnh
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Bí Cảnh Thí Luyện (Thượng)

Địa bảng, nơi tôn vinh một đời thanh niên đứng đầu của tông môn. Được ghi danh trên đây tượng trưng cho tiềm năng to lớn và tương lai sáng lạng đang chờ đón. Khác với Thiên bảng, cứ mỗi năm Địa bảng lại tổ chức tranh tài để sắp xếp lại vị trí các thứ bậc. Theo thông lệ, điều kiện để người tham gia phải là nội môn đệ tử, tức là phải dưới ba mươi tuổi và có tu vi Ngưng Khí hậu kỳ. Bất ngờ xảy ra vào năm nay khi chưởng môn thông báo sẽ mở ra bí cảnh lâu đời trong tông môn cho mọi người thí luyện. Chẳng những thế, phần thưởng lần này sẽ có Trúc Cơ Đan, đan dược quý hiếm và vô cùng trọng yếu đối với người tu luyện Ngưng Khí. Quan trọng nhất là lần này đối tượng được tham gia lại là toàn bộ ngoại nội môn đệ tử. Điều này giống như một quả bom khổng lồ bị kích nổ làm cho toàn tông môn trở nên sục sôi điên cuồng.

- Người biết gì chưa? Thí luyện Địa bảng lần này ngoại môn đệ tử chúng ta cũng được phép tham dự đó.

- Ta sớm biết rồi. Ta còn biết cả ba vị trí dẫn đầu đều được thưởng Trúc Cơ Đan đó. Đây chẳng phải là cơ hội trở mình sao? Dù có táng thân thì lão tử cũng phải liều một phen.

Phải nói rằng ý nghĩa của Trúc Cơ Đan với tất cả đệ tử là quá trọng yếu. Vì thế, dù biết thực lực kém nội môn đệ tử thì rất nhiều ngoại môn đệ tử vẫn sẽ tham gia với tâm lí cầu may. Nhân sinh là vậy, con người vẫn không ngừng như thiêu thân lao vào các vòng xoáy tranh đoạt dù biết mình sẽ chỉ là hòn đá lót đường mà thôi. Nhưng nếu không lao vào, còn có con đường khác truy cầu tiên đạo sao? Con đường tu chân vô tình và đầy nguy hiểm là như thế, muôn vạn năm sau vẫn không thay đổi.

Trong không khí rộn ràng bên ngoài, Nguyên Hạo gần như mất hút. Hắn căn bản không có thời gian để tâm vào những chuyện đó. Hai tháng trôi qua chính là hai tháng tu luyện như địa ngục, không có một giây thành thoi nào. Mãi cho đến ba ngày trước khi bí cảnh mở ra, hắn mới đình chỉ việc tu luyện lại. Trở về căn phòng của mình, hắn phát hiện ra một truền tin phù đang đợi mình. Sau khi tiếp nhận đọc qua, hắn hơi đăm chiêu suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu bỏ qua.

Nhìn cơ thể đầy những vết thương và ốm đi nhiều, Nguyên Hạo chỉ cười khổ một tiếng. Trên đời này, cường giả chính là kết hợp của một phần thiên tài và chín phần nỗ lực. Cuộc sống lăn lộn cơ cực từ nhỏ đã dạy hắn tâm tính kiên định và không bao giờ từ bỏ. Ăn vội vàng một bữa cơm ra trò, hắn mệt mỏi nằm lăn ra ngủ say như chết.

- Nguyên Hạo huynh đệ, chúng ta đến tìm người tham gia bí cảnh đây.

Tiếng kêu vang vọng của Văn Cự làm cho hắn giật mình tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài. Cảm giác thể trạng đã hồi phục, thậm chí linh lực có dấu hiệu tăng cường, Nguyên Hạo mỉm cười nhàn nhạt rồi vội thay đổi y phục bước ra cửa.

- Haha, Cự huynh, Bất Trung huynh, thật là thất lễ để hai người đợi lâu.

Vừa gặp hai vị thiên tài Địa bảng, Nguyên Hạo ôm quyền lịch sự chào hỏi. Do lần thí luyện này chỉ có Ngưng Khí Kỳ nên hắn quyết định dùng bí thuật ẩn giấu thực lực của mình vẫn ở tầng thứ chín.

- Khả khả, Nguyên Hạo huynh trốn biệt suốt hai tháng khiến cho bọn ta tìm mãi cũng không thấy đâu. Tên Hồ Bất Trung này vì vậy mà lo sốt vó cả lên.

Tiến lên vỗ vỗ vai Nguyên Hạo, Văn Cự cười lớn nói.

- Lo sốt vó? Hình như việc ta có tham gia thí luyện hay không thì cũng không ảnh hưởng gì đến hai người mà.

Hơi khẽ nhíu mày, Nguyên Hạo thắc mắc hỏi.

- Haha, không giấu gì Nguyên Hạo huynh. Đợt thí luyện này đặc biệt hơn mọi

lần là cho ngoại môn đệ tử cùng tham gia. Nghe thì có vẻ là tạo thêm cạnh tranh và cơ hội cho những đệ tử ngoại môn kia. Kỳ thực, bọn ta cho rằng đây chẳng qua là một kiểu so đấu thể lực. Ai có thể qui tụ nhiều ngoại môn đệ tử theo phe của mình, kẻ đó sẽ có nhiều cơ hội giành phần thắng hơn.

Hồ Bất Trung cười nhẹ giải thích lý do khiến Nguyên Hạo giật mình. Hắn mãi lo tu luyện nên không có đặt tâm tư nhiều ở cuộc thí luyện sắp diễn ra.

"Đám thiên tài nội môn này cũng không phải hạng tầm thường. Đúng là việc cho ngoại môn đệ tử tham gia sẽ hình thành một xu hướng kết bè kết đảng để xây dựng thế lực. Tuy có vài đệ tử ngoại môn lớn tuổi tu vi không kém sẽ lựa chọn tìm vận may trong bí cảnh nhưng số nhiều ngoại môn đệ tử tu vi không cao sẽ chấp nhận bỏ cuộc mà đầu quân cho những nội môn đệ tử."

Nhanh chóng hiểu ra vấn đề, Nguyên Hạo cũng không bày tỏ ý kiến gì mà chỉ gật gù lắng nghe. Thấy đối phương đã thông suốt, Hồ Bất Trung liền nói tiếp:

- Lần này có rất nhiều nhóm được lập ra xoay quanh các nội môn đệ tử nổi bật. Bọn họ đều là thiên kiêu trên Địa bảng, thực lực vô cùng mạnh mẽ. Đặc biệt là mười kẻ đứng đầu Địa bảng hiện tại, tu vi của chúng không ai không phải nửa bước Trúc Cơ cả.

Nói đến đây, sắc mặt của Hồ Bất Trung và Văn Cự đều tỏ ra ngưng trọng. Dù đã rất cố gắng nhưng tu vi không phải một sớm một chiều là có thể nâng lên được. Do đó, hai người họ quyết tâm hợp lực mới mong ngạnh kháng được.

- Vậy hiện tại nhóm chúng ta tập hợp được bao nhiêu thành viên rồi?

Nguyên Hạo hờ hững tiếp tục hỏi chuyện. Tuy hắn không hề xem thường những tên thiên tài tốp mười kia nhưng cũng không nhất thiết phải quá e ngại bọn chúng. Muốn trở thành cường giả trước tiên phải có tâm lý của kẻ mạnh. Dù địch mạnh thế nào thì bản thân không được đánh mất đầu chí của mình. Ngoài ra, nhiệm vụ của hắn lần này cũng khá đặc biệt nên không cần phải đối kháng với tất cả những kẻ kia.

- Tính luôn Nguyễn Hạo huynh nữa là hai mươi ba người.

Văn Cự vui vẻ đáp, có được vị huynh đệ này tham gia chính là một trợ lực rất lớn.

- Hai mươi ba, ít như vậy?

Ngoài tưởng tượng của gã, Nguyễn Hạo lại tỏ ra giật mình với con số này. Như hiểu ra thắc mắc của đối phương, Hồ Bất Trung liền tiếp lời:

- Chuyện này cũng không có gì quá khó hiểu đâu. Tuy số lượng ngoại môn đệ tử rất nhiều nhưng tu vi Ngưng Khí hậu kỳ chỉ chiếm một phần nhỏ. Mà đối với bọn ta thì trừ Ngưng Khí hậu kỳ ra, tu vi thấp hơn sẽ không tuyển dụng vì khả năng chiến đấu của họ yếu, ít có tác dụng. Ngoài ra, một số ngoại môn đệ tử Ngưng khí hậu kỳ quyết định hoạt động độc lập nữa. Do đó, những nhóm nội môn có thể chiêu mộ hơn hai mươi thành viên như chúng ta không nhiều đâu.

- Thì ra là vậy, ta đã hiểu rồi. Cảm ơn Bất Trung huynh đệ.

Nguyễn Hạo xoa xoa cằm gật gù vài cái rồi không đặt thêm câu hỏi nào nữa. Sau đó, cả ba người cùng đi đến quảng trường để hội hợp với các thành viên khác.

- Chà, tràng diện hôm nay đúng là hoành tráng.

Nhìn cả vạn đệ tử tập hợp đông như kiến trước mắt, Nguyễn Hạo cảm thán thốt lên một câu.

- Haha, trong đó một bộ phận lớn là đến xem náo nhiệt thôi. Ngoài ra, cũng có không ít kẻ tu vi thấp nhưng ôm tâm lí cầu may. Những tên đó không đáng bận tâm. Chỉ khoảng một ngàn người chân chính có thể tranh chấp với chúng ta thôi.

Dùng ánh mắt có chút khinh thường, Hồ Bất Trung nhếch môi cười nói. Việc này Nguyễn Hạo không đáp lại, cũng không phản đối. Ai mà biết được trong rừng người kia có bao nhiêu kẻ giả heo ăn thịt hổ cơ chứ. Một cao thủ thật sự luôn phải

tôn trọng bất kỳ kẻ địch nào của mình. Nếu vì khinh địch mà mất mạng thì đúng là đau đớn không gì bằng.

- Mọi người hãy chú ý, tên cầm đao nhìn như đồ tể kia chính là Lưu Bạch Hồ, xếp thứ sáu địa bảng. Gã chủ tu hỏa hệ, nổi tiếng nóng tính, hung tàn, ra tay không nương tình.

Chỉ tay về phía thanh niên dẫn đầu một đội xa xa bên trái, Hồ Bất Trung lên tiếng giới thiệu. Hắn muốn trong trong thời gian ngắn liệt kê cho mọi người biết mặt những kẻ tốp mười Địa bảng.

- Kia là Mộc Nhan, xếp thứ mười, chủ tu thủy hệ.

- Nữ tử mặc áo xanh kia chính là Tiểu Mi, xếp thứ tám, chủ tu mộc hệ.

...

- Đáng chú ý nhất là tốp ba người đầu tiên Địa bảng, trừ Đỗ Phi Đào xếp thứ hai ra còn có Mã Lương xếp thứ ba. Tên này ra tay tàn nhẫn, chủ tu thổ hệ, thực lực cực mạnh.

Hướng về một tên mang chòm râu dê, cằm nhọn, mắt hí, Hồ Bất Trung khẽ nhỏ giọng nói.

- Thế còn kẻ đứng đầu Địa bảng là ai?

Nguyên Hạo buột miệng hỏi, hắn đã quan sát khá kỹ từng người do đối phương nói qua.

- Ta chưa thấy hắn... Ồ...

Hồ Bất Trung đang nói thì bỗng bị đám đông xông vào cắt ngang. Lúc này, có một đám người ba nam một nữ từ xa đang phi hành trên phi kiếm tiến đến quảng trường.

- Hừ mới nhắc đã xuất hiện. Tên thanh niên mặc áo trắng đó chính là Triệu Bá

Hưng, kẻ xếp đầu Địa bảng, chủ tu kim hệ.

Văn Cự ánh mắt kiêng dè nhìn tên thanh niên tóc dài, nhìn rất đẹp mã. Vừa hạ xuống, gã liền tiêu soái liếc nhìn từng cặp mắt thiếu nữ hâm mộ mình mà nở một nụ cười đầy mỉa mai hoặc, mang theo sự cao ngạo che giấu.

- Ba người đi chung, trong đó gã áo lam dẫn đầu chính là huynh trưởng của hẳn, Triệu Bá Hải, thiên kiêu xếp thứ tám của Thiên bảng. Cả hai huynh đệ tên này đều là thiên tài nổi danh trong tông môn, thực lực rất khủng bố.

Vừa chỉ gã thanh niên áo lam khuôn mặt có phần tương tự, Văn Cự nói thêm. Tuy không nói ra, nhưng ai cũng nghe thấy giọng điệu gã không vui khi nói về hai huynh đệ này.

- Hừ, chẳng qua hai tên đó có người cha là độc sư cấp ba nên được cung cấp tài nguyên tu luyện hơn xa chúng ta thôi. Nếu như không có bối cảnh hậu thuẫn thì chưa biết chừng...

Hồ Bất Trung chán ghét phun ra một cái nói. Có vẻ gã rất phản cảm với những tên có gia thế chống lưng. Đúng lúc này, tên Ngô Việt từ đâu xuất hiện, ánh mắt băng lãnh, oán độc cười gằn nói:

- Không ngờ người cũng dám tham gia thí luyện lần này. Vào bên trong bí cảnh nhớ giữ mình, nếu không chết lúc nào cũng không biết được đâu hà hà.

Trước thái độ khiêu khích của gã, Nguyên Hạo hoàn toàn xem như không khí. Trong mắt hắn hiện tại đang mở to nhìn thẳng vào cô gái mỹ mạo đang đứng bên cạnh gã Ngô Việt.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 127: Bí Cảnh Thí Luyện (Hạ)

Đỗ Phi Đào hôm nay mặc chiếc váy màu tím nhạt, ôm sát người, hiện rõ cái eo thon cùng đôi chân dài miên man. Hình tượng của nàng đúng là vô cùng bắt mắt, khiến cho bao nhiêu nam nhân xung quanh phải nuốt nước bọt, ánh mắt say đắm ngẩn nhìn mãi không thôi. Nhưng không một ai có can đảm bước lên bắt chuyện cả, bởi vì bên cạnh nàng lúc nào cũng có tên Ngô Việt cứ như ruồi bọ bu bám suốt không rời. Ngoài ra, tính cách băng lãnh như tòa núi tuyết ngàn năm của nàng cũng khiến cho nhiều người bất lực mà thối lui. Có điều, trong mắt Nguyên Hạo hiện tại thì vóc dáng và nhan sắc của cô gái trước mắt không phải là thứ hấn quan tâm. Hắn chỉ đang chăm chú nhìn thật kỹ cái ngọc bội nhỏ hình con bướm màu vàng nhạt cô đang mang trên thắt lưng mà thôi.

- Chẳng lẽ lại là nàng ta...

Lắm bầm vài câu, Nguyên Hạo cũng phát hiện Đỗ Phi Đào cũng đang quan sát bản thân mình. Theo như phi kiếm truyền tin đưa tin thì vị đệ tử sẽ cùng hắn hợp tác thực hiện nhiệm vụ trong đợt thí luyện này sẽ mang theo một ngọc bội hình con bướm có màu vàng đeo trên thắt lưng. Còn hắn thì đơn giản là lấy ba chiếc lá cây giặt vào dây lưng của mình để làm ký hiệu.

Lúc đầu Nguyên Hạo cũng đoán rằng vị đệ tử kia là một nữ tử nhưng không ngờ đến thân phận cô ta lại không tầm thường như thế. Tuy Đỗ Phi Đào là đệ nhị Địa bang, thực lực rất khá nhưng đi với cô ta thì khác nào làm bia cho vạn người nhìn vào cơ chứ.

- Thôi, cũng không phải thứ ta có thể quyết định.

Nghĩ thoáng một chút, Nguyên Hạo cũng không tính toán thiệt hơn nữa. Chỉ khẽ nhẹ gật đầu một cái chào hỏi một cái, hắn không muốn bắt chuyện để cho mọi

người đứng gần chú ý. Thế nhưng, hành động này rơi vào mắt tên Ngô Việt đang đứng trước mặt giống như đang khiêu khích gã.

- Tiểu tử thôi, người dám phớt lờ ta như vậy à? Đã thế còn dám đưa mắt chó ra nhìn chăm chăm vào Phi Đào cô nương, chắc người chán sống rồi.

Ánh mắt như nổi bão, Ngô Việt cảm thấy mình cần phải càn rỡ hơn nữa mới giống hình ảnh nam nhân mạnh mẽ, thể hiện khí chất trước mặt mỹ nhân. Chỉ là gã vừa định tiếp tục hùng hổ thì Đỗ Phi Đào lạnh nhạt cất lên một câu ngắn gọn rồi xoay người rời đi.

- Các người thật là nhàm chán, ta đi qua kia chào hỏi bằng hữu một cái.

- Phi Đào cô nương, chờ ta với.

Thấy người đẹp dời gót ngọc, Ngô Việt vội vàng ba chân bốn cẳng dắt cả đám người nhóm mình chạy theo. Tất nhiên gã không quên quay đầu lại trừng mắt nhìn Nguyên Hạo một cái đầy hăm dọa rồi mới mất hút bóng dáng. Thấy cảnh tượng như vậy, Hồ Bất Trung không khỏi ôm bụng cười dài.

- Má, cái tên Ngô Việt này đúng là một con ruồi bu dai nhất mà ta từng thấy. Lấy nhân phẩm và tư chất của gã mà cũng muốn tán đổ được Đỗ Phi Đào đúng là người si nói mộng, tốn công vô ích.

- Đúng thế, nếu không phải có trường lão Hình Đường chống lưng thì tên này đã sớm bị đánh hội đồng tan nát rồi.

Văn Cự một bên cũng mỉa mai châm chọc nói. Có thể nói tên Ngô Việt này làm người khá ngang tàng nên không được lòng của hầu hết các đệ tử khác. Chỉ là bọn họ e ngại trường bối sau lưng gã nên chỉ dám nghiêng răng nghiêng lợi rửa xả sau lưng thôi.

- Tất cả chú ý, các đệ tử giữ yên lặng đợi chương môn giá lâm.

Một tiếng nói rền vang như sấm truyền đến mọi vị trí, ngõ ngách trong và xung quanh quảng trường khiến tiến xì xào, nghị luận bỗng nhiên im bặt. Trên bục cao

của phía trước quảng trường, Trịnh Dương mặc một bộ y phục lam nhạt, nhìn đầy tao nhã nhưng phối hợp với khí chất có phần thô kệch của gã thì có hơi lệch lạc. Có điều uy vọng của gã trong tông môn thì không thể bàn cãi, nhìn từng đôi mắt có phần nóng bỏng cũng như quy phục của hàng vạn đệ tử cũng đủ nói lên chuyện đó.

- Âm ỉm

Hàng loạt tiếng sấm như xé nát bầu trời đang yên lành, Nguyệt lão lúc này mới từ không trung hiện thân hạ giá đáp xuống. Cảnh tượng này trông hết sức uy vũ, rất "ngầu" khiến cho toàn bộ đệ tử có mặt hoan hô không ngừng. Đứng lẫn trong rừng người đang sôi trào đó, Nguyên Hạo cười khổ cảm thán không thôi. Đến giờ hẳn mới biết sự phụ mình cũng có thú vui thích được xuất hiện hoành tráng và tung hô như vậy.

- Tốt lắm! Mỉm cười giơ một tay lên để tạm ngưng lại sự cuồng nhiệt từ đám đông, Nguyệt lão bắt đầu bài diễn văn của mình. Phải công nhận về khoản đông dài thì bà ta vô cùng lợi hại nha! Bắt đầu kể từ truyền thống ngày xưa cho đến ngày nay, từ lịch sử bí cảnh cho đến niềm tự hào tông môn, cho đến nửa canh giờ sau tiết mục "ngày xưa ngày xưa" mới kết thúc. Nhiều đệ tử cảm thấy xúc động muốn rơi lệ, nhiều người vỗ tay như sấm. Cuối cùng họ cũng được giải thoát để tiến hành thí luyện rồi.

- Khụ khụ, ta còn muốn tâm tình thêm cùng chúng đệ tử nhưng thời gian có hạn. Bây giờ ta sẽ cùng với các trưởng lão hợp lực mở ra bí cảnh đã ngủ yên mấy trăm năm nay. Hi vọng các người sẽ đạt được kỳ ngộ lớn lao cho bản thân mình. Sau ba ngày chúng ta sẽ mở bí cảnh ra lần nữa để mọi người trở về, nên nhớ thời hạn chỉ là ba ngày mà thôi. Đây có thể là lần cuối cùng bí cảnh này được mở ra để thí luyện nên ai bị mắc kẹt lại bên trong thì xem như số mệnh xui xẻo đi.

Khoát tay nghiêm nghị khuyến cáo tất cả đệ tử, Nguyệt lão sau đó cùng với các vị trưởng lão hạ xuống giữa quảng trường và xếp theo hình bát quái. Cùng nhau niệm một loại pháp chú cổ, tám vị trưởng lão cùng Nguyệt lão đồng thời vận dụng linh lực tạo nên chín cột sáng trông vô cùng huyền ảo. Càng lúc tốc độ niệm cùng cường độ càng tăng dần, các cột sáng cũng rung động mãnh liệt như muốn nổ tung

ra. Khung cảnh hiểm có này khiến cho các đệ tử lẫn chấp sự nhìn không chớp mắt.

- Thật lợi hại quá, ta cũng muốn sau này mình trở thành cường giả có pháp thuật như chưởng môn. Ít nhất cũng như các trưởng lão ở đây.

- Nói thừa, chưởng môn và các trưởng lão chính là niềm tự hào, trụ cột của cả Hắc Điều Môn cả ngàn năm qua. Muốn trở thành tồn tại giống như họ chính là mơ ước của bất kỳ ai trong chúng ta ở đây.

Vô số lời tán dương, hâm mộ khê vang lên bốn phía, sự cuồng nhiệt đã tăng lên đến đỉnh điểm. Thế giới này là vậy, có thực lực sẽ được sự tôn trọng và sùng bái ở bất kỳ nơi đâu.

- Âm âm..roẹt roẹt...

Tám cột sáng đứng theo hình bát quái hợp lại với cột sáng của Nguyệt lão ở trung tâm tạo ra một nguồn năng lượng qui tụ có sức mạnh khủng bố. Mặt đất bắt đầu nứt ra, không khí dao động như những cơn sóng dữ, gió nổi lên như cuồng phong. Ngay khi mọi thứ cứ như tận thế sắp đến thì Nguyệt lão ngay vị trí tâm điểm của bát quái hô lên một tiếng:

- Khai

không khí ngay vị trí bà đứng vụn vụn liên tục rồi bỗng nhiên bị xé mở ra tạo thành một vết rách không gian to với bán kính gần hai trượng. Nhìn thấy cảnh này, mọi người đều hít vào một hơi lạnh. Xé rách không gian, việc này cần sức mạnh ghê gớm đến cỡ nào cơ chứ. Bản thân Nguyên Hạo đứng phía xa cũng rung động mãnh liệt, hần xiết chặt năm đấm của mình. Hiện tại, hần đã hiểu thực lực của mình với những vị cường giả này cách xa nhau giống như trời với đất vậy.

- Tất cả đệ tử tham gia thí luyện lần lượt trật tự tiến vào. Nhớ kỹ, hãy tự lượng sức mình. Kỳ ngộ tuy quý giá nhưng sinh mạng mới là chính yếu. Sau ba ngày, ta và các vị trưởng lão sẽ mở bí cảnh ra, các người phải trở về đúng hẹn. Bây giờ hãy đi đi, đi tìm số mệnh của các người.

Tiếng nói trầm đục của Nguyệt lão như một lời thức tỉnh khiến cho ý chí của mọi người sôi trào, thêm phần kiên định. Từng tốp người một xếp thành hàng dài theo nhóm riêng tiến vào bên trong bí cảnh. Tất nhiên đi đầu tiên chính là những thiên kiêu trong tốp mười của Địa bảng. Bọn họ mang theo niềm tin và khát vọng của kẻ chinh phục không ngần ngại xông lên. Đổ Phi Đào lạnh nhạt nhìn lướt qua phía sau mình, ánh mắt như có như không rơi vào Nguyên Hạo. Có điều sau đó nàng liền xoay người bước vào bên vết rách không gian, Ngô Việt cũng vội vàng dắt đội nhóm theo ngay phía sau.

- Cô nàng này, có vẻ tự tin vào bản thân mình hơi thái quá.

Từ ánh mắt của Đổ Phi Đào, Nguyên Hạo nhìn ra được cô ta căn bản không quan tâm đến mình. Có lẽ vị nữ tử thiên tài này cho rằng một tên ngoại môn đệ tử tu vi Ngưng Khí tầng chín không có bao nhiêu tác dụng hỗ trợ với mình. Hẳn cũng nhìn ra cô gái này quen đọc hành một mình, không cần đoàn đội hay người phối hợp gì cả. Loại tính cách có phần tự kiêu lẫn cương ngạnh này tạo ra cá tính cho nàng trong mắt nhiều người. Có điều, đối với hẳn, cô nàng này chỉ là một cô ấm được cưng chiều, chưa từng trải sinh tử chiến thật sự. Cho nên mới không hiểu được ý nghĩa của đồng đội là gì.

- Dù người có mạnh thì sao chứ? Trừ khi người quá bá đạo, nếu không thì bị đánh hội đồng không chết cũng tàn phế thôi.

Tuy Nguyên Hạo cảm thán như thế nhưng hẳn không lo lắng cho cô nàng kia. Muốn giác ngộ cần phải chịu một chút cay đắng, nguy hiểm thì mới thành tựu được. Và lại bản thân hẳn cũng có nhiều bí mật, nên việc có thể tự do hành động là một điều vô cùng hợp ý. Cuối cùng thì cũng đến phiên nhóm của Văn Cự và Hồ Bất Trung, cả hai tên quay đầu lại nhìn hai mươi một thành viên của mình rồi hô lớn:

- Xông lên, bảo vật ắt về chúng ta.

Cả đám người cũng đáp lại bằng một tiếng gào lớn đầy khí thế, sau đó lần lượt tiến vào bên trong vết rách. Nguyên Hạo là người đi cuối cùng, hẳn rất chậm rãi bước lên. Sau khi hẳn mất hút, bên trong đám người phía sau, vài cặp mắt quan sát đám thiên tài đi trước mới chuyển dời chú mục. Có vài kẻ suy ngẫm, vài kẻ mỉm

cười một cách âm hiểm.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Theo Đuôi

Vừa bước qua khỏi vết rách không gian, Nguyên Hạo như bị rơi vào một lỗ xoáy cuồng bạo. Dù cố gắng cách mấy thì hắn vẫn vô lực bị cuốn trôi như một chiếc lá run rẩy trong cơn mưa chiều. Nhìn xung quanh hắn cũng thấy các thành viên khác trong đội cũng chung một số phận như vậy. Lốc xoáy càng lúc càng nhanh và mạnh, chỉ vài phút sau đã nuốt chửng cả đám người bước vào, không còn tí dấu vết nào cả.

- Ôi cái đầu của ta.

Xoa xoa thái dương, Nguyên Hạo cảm thấy đầu mình cứ như vừa mới bị tra tấn bởi một bữa đại nhạc hội kinh điển xong. Cũng may là cơn lốc xoáy kia chỉ diễn ra ra ngắn ngủi, nếu không chắc cái đầu của hắn phải nổ tung rồi. Cảm giác vừa rồi thật là quá tệ đi mà, đặc biệt là hắn chẳng biết trước để chuẩn bị gì cả.

- Nơi này là bí cảnh đây ư?

Quan sát cảnh vật xung quanh, Nguyên Hạo có cảm tưởng mình đang ở trong khu rừng độc của Bắc Hoang. Từng tán cây già cỗi to rộng như che kín cả mặt trời, sương mù thì bao phủ cả mặt đất khiến tầm nhìn bị hạn chế rất nhiều. Thú vị nhất là bên cạnh hắn chẳng có bóng dáng của Văn Cự hay Hồ Bất Trung cũng như bất kỳ thành viên nào khác trong đội cả. Theo suy đoán của hắn, mọi người đã bị cơn lốc xoáy đưa đến một vị trí khác nhau rồi. Xem ra kế hoạch xây dựng các nhóm đội đã trở thành công cốc ngay từ khi bước vào bí cảnh.

- Hòn đảo này vốn là hình tròn, hiện tại ta cần phải xác định được vị trí của mình cái đã.

Nhẹ nhàng vung tay gọi Phong Ảnh ra, xong Nguyên Hạo liền điều khiển nó

bay lên cao để quan sát. Phải nói cái u hồn dùng để thám thính này giúp đỡ cho hẳn rất nhiều, điều này càng khiến hẳn suy nghĩ mãi về lai lịch của Thạch Huyết. Một vũ khí bị tổn hại nặng nề mà vẫn còn thực lực của huyền cấp, đã vậy bên trong còn ẩn tàng một môn công pháp và hồn kỹ quý hiếm như phương mao lân giác vậy.

- Ồ, xem ra số của ta cũng không tệ.

Hình ảnh từ trên không trung của Phong Ảnh truyền về khiến cho Nguyên Hạo thở ra một hơi. Nếu như phía trên cao còn có sương mù che phủ nữa thì hẳn sẽ không thể phán đoán vị trí của mình được. May thay, khi bay qua khỏi những tán cây rợp trời kia thì bên bầu trời trong xanh, dễ dàng xác định ngay là hẳn đang ở vòng rìa phía bắc. Vừa mới cảm thấy hòn đảo này cũng không có gì đáng sợ cho lắm thì lập tức hàng loạt cảnh tượng xảy ra khiến hẳn phải nuốt một ngụm nước bọt. Những gã đệ tử khác cũng có cùng suy nghĩ như Nguyên Hạo nên vừa đến nơi liền phi hành lên cao để quan sát. Có điều bọn chúng vừa lú đầu ra khỏi tán cây thì lập tức hàng loạt lôi điện từ trên cao đánh xuống không thương tiếc. Không rõ những tên đó sống chết ra sao nhưng nhìn sức mạnh của những lôi điện kia thì chắc là lành ít dữ nhiều rồi.

- Cũng may là ta không đại đột tự thân bay lên xem thử, nếu không thì...

Chưa nói hết câu, hình ảnh Phong Ảnh truyền về một lần nữa khiến hẳn hít vào một hơi khí lạnh. Phía bên trên hòn đảo không phải bầu trời yên ả như hẳn nghĩ mà là một đám mây đen cuồn cuộn trông vô cùng đáng sợ. Chỉ là đám mây này bình thường không di chuyển đi nơi khác, và cũng không có biểu hiện gì khác lạ. Khi nào có tên đệ tử chán sống nào phi thân lên cao thì ngay lập tức hàng loạt tia sét như thiểm điện từ đám mây đen lập tức đánh cho kẻ đó tan xương nát thịt trong nháy mắt.

- Má, thật là kinh dị quá. Cái này mà đảo bảo vật cái nổi gì, ta thấy giống đảo địa ngục thì đúng hơn.

Cảm giác da đầu mình tê tê khi liên tưởng đến những tên bị đánh cho thành thịt nướng khét lẹt kia, Nguyên Hạo liền thể sống thề chết không ngu đại mà phi hành dù cao hay thấp. Quyết tâm như vậy hẳn liền dùng hai chân của mình để "chạy" đi.

Tất nhiên, tuy tốc độ chạy của người tu chân không nhanh như phi hành pháp khí nhưng không hề kém cạnh xe ô tô thời hiện đại tí nào. Đặc biệt khí lực của bọn họ rất tốt, dù chạy mấy trăm cây số vẫn không sao cả.

- Theo như sư phụ tiên đoán, lần mở ra bí cảnh này trừ cao tăng tông môn ra không ai được biết tí thông tin nào. Nếu như có ám tử xuất hiện nghĩa là trong đám trường lão kia có nội gián. Và những tên ám tử được cài vào trong hàng ngũ đệ tử chắc chắn sẽ tận dụng cơ hội này ra tay với các đệ tử tinh anh của môn phái. Không những thế bọn chúng còn có dã tâm chiếm cả bảo vật trung tâm đảo. Nhiệm vụ của ta là phải tìm ra và loại trừ hết đám sâu mọt này.

Suy nghĩ đến cái nhiệm vụ mà Nguyệt lão giao phó, Nguyên Hạo cảm thấy cơn đau đầu lại tăng thêm vài lần. Giữa cả mấy ngàn đệ tử tham gia, kêu hẳn đi tìm ám tử trà trộn vào chẳng phải là dải cát tìm vàng sao? Căn bản là rất khó xác định một người là địch hay ta nếu như không có chứng cứ rõ ràng. Với lại trong thí luyện này việc đệ tử tự tranh giành chém giết lẫn nhau vẫn thường xuyên xảy ra. Lúc đó không lẽ bắt mấy tên ra tay hạ sát đồng môn đó rồi phán là ám tử sao?

- Cách tốt nhất là cứ lẳng lặng ẩn núp kín đáo rồi quan sát vậy. Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau lưng. Tạm thời ta cứ thế mà hành động thôi.

Khi chưa xác định rõ tình thế bên trong bí cảnh, hẳn không muốn ra tay nhằm người cũng như đánh rắn động cỏ sẽ khiến những tên ám tử kia phát giác. Nhờ có Phong Ảnh đi trước quan sát mở đường, Nguyên Hạo di chuyển khá ung dung, không bận tâm việc phải đưng mắt bất kỳ đối tượng nào. Sau khi di chuyển mười lăm phút, hẳn đã gặp được vài tên ngoại môn đệ tử, trông bọn chúng vẫn còn ngờ ngác không biết phải làm gì và đi về hướng nào. Tất nhiên hẳn không phải người rảnh chuyện mà nhảy ra hướng dẫn những kẻ này mà chỉ lẳng lặng quan sát một chút rồi tiếp tục rời đi.- Ám tử chắc chắn đã được thông tri về bản đồ cơ bản của hòn đảo, ta chỉ cần quan sát thái độ và hướng họ di chuyển có thể đại khái xác định được kẻ tình nghi.

Phương pháp Nguyên Hạo nghĩ ra khá hợp lí nhưng thực hiện lại không dễ tí nào. Suốt một canh giờ tiếp theo hẳn đã gặp khá nhiều đệ tử khác nhưng với số

lượng cả mấy ngàn người tham gia thì làm sao hẳn có thể tìm cho xuế. Cảm giác khó khăn quá nhiều, hẳn định tiến sâu vào khu trung tâm thì lúc này vận may "chó ngáp phải ruồi" lại rơi ngay trước mặt hẳn.

- Hử?

Phát hiện có đám người từ xa di chuyển đến, Nguyên Hạo liền lập tức ẩn nấp vào sau những bụi cỏ rậm rạp. Hẳn nhìn thấy rất rõ đối phương có năm tên, tất cả đều tu vi Ngưng Khí hậu kỳ. Trong đó có một tên Ngưng Khí viên mãn, hai tên tầng chín và hai tên tầng tám. Đội hình này không có gì quá đặc biệt nhưng tốc độ bọn chúng di chuyển cực nhanh khiến hẳn khó hiểu. Đối với những người không có thông tin rõ ràng về bí cảnh thì tâm lí bình thường sẽ cẩn trọng, không dám di chuyển vọng động như thế. Vậy mà cái đám này lại bay vù vù cứ như biết trước hướng đi vậy, đúng là đáng ngờ vô cùng. Nhanh chóng phân tích, Nguyên Hạo mỉm cười quý dị rồi lặng lẽ bám sát theo sau nhóm năm người này. Hẳn có cảm giác là trước sau gì cũng có thu hoạch bất ngờ đây.

Khu vực vòng ngoài giống như một mê trận nhưng lại không tiềm ẩn nguy hiểm gì nhiều. Ngay cả yêu thú cũng không tìm thấy một con nào thì lấy gì có khó khăn. Điều này cũng khiến cho nhiều người thờ ra cảm thấy an tâm hơn đôi chút. Tất nhiên, bí cảnh ngàn năm thì chẳng phải thiên đường, chỉ là địa ngục chưa mở ra mà thôi.

Chỉ cần tốn hơn một canh giờ di chuyển đúng hướng, bất kỳ đệ tử nào cũng sẽ thoát ra khỏi khu vực sương mù. Chào đón bọn họ là một phiến rừng rậm dày đặt hơn rất nhiều, gần như ánh sáng không thể lọt vào được.

- Có mùi vị nguy hiểm rồi đây.

Lặng lẽ theo sau đám đệ tử tình nghi, Nguyên Hạo nhíu mày nhìn khu rừng phía trước một cái. Thế nhưng sau đó, hẳn cũng không do dự mà tiếp tục theo đuôi bọn người kia đến cùng. Rõ ràng khi vào khu vực này, năm tên kia lập tức di chuyển chậm lại, ánh mắt vô cùng tập trung. Tuy ngũ quan của người tu tiên tốt hơn phàm nhân rất nhiều, nhưng dưới tác động kỳ dị nào đó, bóng tối trong khu rừng này vẫn có ảnh hưởng mạnh mẽ lên những ai tiến vào bên trong nó. Do không thuận

lợi quan sát, nên tu sĩ thường sẽ dùng thần thức để dò tìm đường đi. Nhưng với tu vi Ngưng Khí kỳ, thần thức của bọn họ chỉ thường có thể phát ra phạm vi vài chục mét xung quanh mình là cao. Có người thậm chí chỉ có thể cảm ứng mọi thứ trong bán kính vài mét là cao.

- Gừ gừ

Món chính không cần để mọi người đợi lâu. Vừa tiến phiến rừng vào được một lúc, tiếng gào rú của yêu thú bắt đầu vây quanh cả đám. Nếu như ở điều kiện bình thường, việc đối chiến yêu thú không phải vấn đề gì ghê gớm. Tuy nhiên, khi bị bóng tối vây hãm, không thể xác định được vị trí của yêu thú thì đúng là một áp lực thật sự.

- Mọi người đứng sát vào nhau. Theo tin tức thì bọn sói bóng đêm này thực lực không quá mạnh. Chúng chỉ dựa vào bóng đêm mà ra tay tập kích bất ngờ thôi.

Tên đầu lĩnh Ngưng Khí viên mãn quát lớn. Ngay lập tức bốn tên còn lại liền nhanh chóng đứng dựa lưng vào nhau. Pháp khí đều được bọn họ lấy ra sẵn sàng trạng thái chiến đấu.

- Ngao ô

Đúng lúc này, tiếng hú dài của đàn sói vang lên báo hiệu đợt tấn công bắt đầu. Từng tiếng gió rít gào thổi qua, bọn sói thăm dò đối phương bằng những pha lao nhanh như cắt rồi tung móng vuốt tạt thẳng. Phải khen ngợi là nhóm năm tên này phối hợp với nhau không tệ. Hai tên Ngưng Khí tăng tám chủ động phòng ngự và hỗ trợ. Trong khi ba tên còn lại khá linh hoạt trong việc phản đòn. Nhất thời thế trận của bọn chúng vẫn vững vàng không bị đàn sói phá vỡ được.

- Đám sói hôi thối này, cút ngay cho ta.

Vung Thạch Huyết vù vù, Nguyên Hạo căn bản có Phong Ảnh có thể nhìn thấu mọi thứ nên làm thịt bọn sói như giết gà vậy. Cảm giác tên nhân loại này quá khó xơi, đám sói bèn rời đi tìm đối tượng khác. Rảnh tay xong, hãn liên lập tức tiến sát nhóm năm người kia. Với ý định lợi dụng cơ hội để ra tay, Nguyên Hạo nở một nụ

cười nhạt rồi vung tay, một ánh sáng đỏ lạng lẽ lao thẳng xuống với tốc độ nhanh hơn cả ánh sáng.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Mục Đích Của Âm Tử

Khi tu vi đột phá thì tốc độ Thạch Huyết được điều khiển cũng tăng mạnh. Phát hiện này khiến Nguyên Hạo càng an tâm hơn với khả năng chiến đấu của mình được tăng cường.

- Aaaaaaa

Một tiếng kêu thảm thiết hét lên rồi im bật trong bóng tối vô tận. Do phải tập trung đối phó với đám sói, một tên Ngưng Khí tầng chín đã không kịp phản ứng trước cú tập kích bất ngờ của Thạch Huyết. Kết quả là gã bị thanh chủ thủ đâm một phát chí mạng ngay ngực. Tiếp theo là màn bị rút cạn tinh huyết vô cùng quý dị.

- Lão Tứ bị sao vậy?

Tên Ngưng Khí viên mãn nhanh chóng phát hiện ra tình huống của đồng đội mình nên vội vàng lên tiếng hỏi. Đáng tiếc tên kia do không chú ý để bị tổng thương chí mạng nên căn bản không còn khả năng đáp lại nữa rồi. Việc một thành viên bỗng nhiên bị hạ gục khiến những người còn lại cảm thấy khiếp đảm, sắc mặt nghiêm trọng vô cùng.

- Sói bóng đêm không thể mạnh như vậy, một kích là hạ gục một người trong bọn ta như thế. Nhất định là có kẻ ra tay đánh lén, khốn nạn thật.

Bọn người này cũng không phải gốc, sau vài phút thất thần liền nhận ra vấn đề ngay. Nhưng hiểu ra và xử lý vấn đề là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Núp một bên quan sát mọi chuyện, Nguyên Hạo cười lạnh lẽo. Bóng tối nơi đây đúng là trợ lực quá lớn đối với hắn. Ở trong nơi mắt nhìn không ra, thần thức cũng có hạn này, hắn trở thành một vương giả thật sự.

Không hề vội vàng, Nguyên Hạo cứ ung dung ẩn mình chờ đợi bốn tên phía dưới có chút sơ hở là lại ra tay. Tuy linh lực khi tăng lên Ngưng Khí viên mãn đã tăng khá nhiều nhưng việc sử dụng Thạch Huyết vẫn tốn hao của hãn rất nhiều. Vì thế hãn muốn chọn thời cơ tốt nhất, bách phát bách trúng.

- Không ổn, mọi người mau phá vây. Cứ kiêu này không bị vây chết cũng bị kẻ địch ám toán thôi.

Lại thêm hai vị chiến hữu ngã xuống một cách quý dị, vô thanh vô tức. Tên Ngưng Khí viên mãn đã triệt để sợ hãi. Hãn điên cuồng cùng hai tên còn lại tung toàn bộ sức lực để liều mạng lao về phía trước. Phiến rừng bóng tối này theo tình báo thì diện tích của nó không lớn. Do đó ba tên này cố gắng liều mạng, hi vọng có thể thoát ra khỏi khu rừng này càng sớm càng tốt.

-_Muốn chạy sao? Đáng tiếc ta chỉ cần một kẻ để moi thông tin thôi.

Dùng bộ pháp phong hệ Di Ảnh Bộ, Nguyên Hạo nhẹ nhàng bám sát theo ba tên kia. Vì đang chạy trốn nên cự li của ba tên không còn tốt như bình thường nữa. Thấy được khuyết điểm chết người đó hãn lại nhàn nhã phóng tay ra. Mặc dù nghe tiếng đồng đội kêu thảm, tên Ngưng Khí viên mãn vẫn không quay đầu lại. Lúc sống chết, gã này làm gì còn tâm tình suy nghĩ đến thứ tình nghĩa cao cả gì nữa chứ.

- Thoát rồi.

Nhìn thấy ánh sáng le lói phía trước, tên Ngưng Khí viên mãn như vớ được cọc rơm cứu mạng. Gã lại điên cuồng tăng tốc hòang mau chóng thoát ra. Đúng lúc này, gã cảm giác được áp lực đến từ phía sau mình. Cẩn rằng một cái, gã lấy ra một cái tấm phù lục định tung về phía sau. Nhưng cái ý tưởng đó đã không thể trở thành sự thật khi một tia sét từ trong bóng tối chuẩn xác bắn ngay bàn tay gã khiến tấm phù lục bị rơi xuống. Cảm giác cánh tay mình gần như tê dại không còn cử động được nữa, sắc mặt gã tái nhợt hoàn toàn.

- Chạy tiếp nữa đi.

Một tiếng nói giống như quỷ sai đến đòi mạng rút nhẹ nhàng vào tai gã khiến lông tơ của gã cũng dựng cả lên. Tiếp theo đó là một chưởng lực cực mạnh đánh thẳng vào lưng làm cho gã thổ huyết lao đầu về phía trước đâm vào một gốc cây. Mãi đến lúc này gã vẫn không hiểu tại sao đối phương lại có thể di chuyển nhanh đến như vậy được. Nhìn cú ra đòn tia sét kia ít nhất cũng cách hẳn cả mười trượng, thế mà vài hơi thở sau đã đến sát sau lưng gã không có một dấu hiệu báo trước nào. Đây là người hay yêu ma quỷ vật vậy trời.

- Nếu ta là người, ta sẽ không dại dột gì chống cự vô ích như vậy.

Gã vốn phản ứng không chậm, vừa bị văng ra xa đã lập tức nhắm phương hướng vị trí vừa rồi tung ra một đoàn hỏa diễm đầy uy lực. Thế nhưng hiệu quả thì không thấy, gã chỉ nghe bên tai mình giọng nói chế giễu quen thuộc. Tuyệt vọng! Đó là cảm giác của tên Ngưng Khí viên mãn lúc này. Lại một sét bắn thẳng vào cánh tay cầm đao còn lại của gã, triệt để phế đi khả năng kháng cự.

- Bây giờ ta có vài chuyện muốn hỏi người. Yên tâm đi, nếu người thật sự trả lời làm ta hài lòng. Ta có thể hứa tha cho người một mạng. Tất nhiên, nếu người nói dối dù nửa chữ, ta dùng danh dự ra thề sẽ không để người chết một cách dễ dàng như vậy đâu. Hãy tin ta, những gì ta nói xưa nay ta chưa bao giờ làm sai dù chỉ một chữ.

Lần này đối phương không còn dùng giọng điệu ghê rợn ma quái kia nữa, nhưng thay vào đó là một lời hăm dọa cùng với dụ dỗ nghe rất êm ái. Sắc mặt tỏ ra vô cùng khó xử, tên Ngưng Khí đang phân vân dử dội. Bản thân là ám tử, gã biết rõ nếu mình tiết lộ bất cứ điều gì cũng có thể khiến tổ chức ra tay hạ sát ngay. Nhưng gã có quyền im lặng sao? Nếu ta nói dối thì tên ác ma này có cách nào phát hiện ra không? Tâm tình không ổn định, gã ngược lên nhìn vào bóng tối không cùng kia rồi cất tiếng nói:

- Người muốn biết gì thì cứ hỏi đi, ta sẽ trả lời tất cả.

- Tốt, ta thích thái độ hợp tác này của người. Đầu tiên ta muốn biết các người vì sao thông thạo địa hình của bí cảnh như vậy? Đừng nói với ta là may mắn, ta đã theo dõi các người từ lúc vào bí cảnh đến giờ rồi.

Không hề hấp tấp, Nguyên Hạo tuy không phải dân hỏi cung chuyên nghiệp nhưng hẳn biết nếu như hỏi ngay vào trọng tâm thì tên này chắc chắn sẽ chối bay tất cả. Ngay cả tên Ngưng Khí viên mãn bị hỏi cũng ngỡ người, biểu đạt trên mặt khá đặc sắc. Đại ca à, không lẽ người giết bốn người, đả thương ta chỉ vì muốn biết điều này thôi sao. Trong lòng âm ức tổn thương vạn lần, nhưng gã không dám chậm trễ liền đáp lại:

- Thật ra là do bọn ta cơ duyên được một đệ tử bán cho thông tin về đường đi địa hình trong bí cảnh này. Tuy không hoàn chỉnh nhưng cũng đủ để bọn ta có thể vượt qua hơn nửa hành trình.

- Hắc hắc, nửa hành trình? Tên đệ tử kia cũng tài cao kinh thiên nhi, có thể biết được cả đường đi bên trong bí cảnh ngàn năm này. Người nghĩ ta là đưa bé lên ba sao?

Giọng nói trở lên âm lãnh, Nguyên Hạo không chờ đối phương trả lời mà nhẹ nhàng tung một chưởng chấn gãy một chân của gã.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaa

Kêu lên đau đớn, tên Ngưng Khí viên mãn cảm giác mình đang đối diện với một tên điên, thú tính. Gã hiện tại đã tin chắc một ngàn phần trăm là chỉ cần mình nói gì không hợp ý thì tên kia sẽ từ từ tra tấn gã đến chết.

- Ta không thích phải dông dài với người. Đưa thông tin về bản đồ bí cảnh mà người có cho ta.

Không dám nói lời nào, tên Ngưng Khí vội vàng ném một tấm bản đồ từ trong người ra bóng đêm phía trước. Chỉ vài phút sau, lại một câu hỏi vang lên:

- Nhanh nhẹn như vậy ta rất thích. Câu hỏi tiếp theo là các người là ám tử trà trộn vào môn phái này đúng không? Tuy ta không có hứng thú với việc các người làm nhưng ta lại muốn chiếm được kỳ bảo trong bí cảnh này. Nên nếu việc của các người ảnh hưởng đến ta thì... hắc hắc. Dù là Hắc Điều Môn hay bọn các người, ta sẽ quét sạch bất kỳ hòn đá nào cản trở mục đích của mình.

Dùng thái độ hờ hững nói, đặc biệt khi nhắc đến kỳ bảo trong bí cảnh, Nguyên Hạo cố ý nhấn mạnh lên. Hắn muốn cho bọn kia hiểu là mình chỉ muốn tìm kỳ ngộ cho bản thân chứ không hề quan tâm đến chuyện chém giết này. Cách nói này của hắn tuy không trơn tru nhưng lại khiến tên Ngưng Khí viên mãn suy tư. Một lúc sau, gã ta mới lên tiếng hỏi:

- Những chiêu thức người sử dụng không phải của Hắc Điều Môn. Người là ai? Làm sao ta có thể tin tưởng người được?

- Ta là ai không quan trọng. Mục đích ta đã nói rõ rồi, người tin không cũng được. Người chỉ có hai lựa chọn, nói thì sống, không nói thì chết. Bây giờ trong tay ta đã có bản đồ, dù người có trả lời hay không thì ta cũng không quá mức cần thiết nữa.

- Khoan, khoan, ta nói. Bọn ta là ám tử được cài vào Hắc Điều Môn được mấy năm rồi. Lần này bí cảnh mở ra, trách nhiệm của những nhóm bình thường như ta là nhanh chóng tiến đến vị trí đã hẹn sẵn rồi hợp lực ra tay phục kích những tên thiên tài xếp hạng cao trên địa bản. Mục tiêu chính là diệt đi lớp đệ tử kế tục của môn phái này. Ngoài ra, bọn ta cũng có vài người thực lực cao cường, những tên này sẽ đi sâu vào trung tâm để tìm kiếm kỳ bảo. Nếu như người không phải kẻ địch của bọn ta thì...

Gã ám tử chưa kịp nói hết câu thì chỉ thấy một chưởng lực đánh thẳng vào ngực khiến hắn trọng thương ngất đi. Một bóng đen bấy giờ mới lặng lẽ xuất hiện kể bên gã rồi lắc đầu thương hại nói:

- Ta từng hứa là sẽ không giết người, nhưng những con sói kia thì sẽ không như vậy.

Đã xác định được mục đích của bọn ám tử, Nguyên Hạo thấy cũng không khác nhiều với suy đoán của hắn. Chỉ có điều hắn không ngờ lượng ám tử trà trộn vào môn phái nhiều như vậy. Bọn chúng thậm chí có thể chia quân làm hai để vừa đi phục kích, vừa tranh giành kỳ bảo. Xem ra cao tầng Hắc Điều Môn nhất định có kẻ phản bội, nếu không thì đám ám tử này gia nhập môn phái bằng đường nào. Nghĩ đến việc phải đối đầu với số lượng lớn kẻ địch, Nguyên Hạo chỉ biết cười khổ.

- Bên trong khu rừng bóng tối này ta còn có lợi thế lớn để ra tay. Nếu như chính diện đối kháng thì không còn dễ dàng như vậy nữa. Xem ra kế hoạch cần phải thay đổi một chút.

Không còn nhiều thời gian, Nguyên Hạo như một mũi tên phóng ra khỏi khu rừng tối tăm kia. Theo như bản đồ của tên ám tử, hẳn biết được phía trước mình còn ba khu vực nguy hiểm nữa. Còn sau đó thì không có thông tin nào thêm, có lẽ đây là giới hạn xa nhất mà các thiên tài môn phái ngày trước có thể khám phá được.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 130: Kẻ Địch Lộ Diện

Bí cảnh, cái tên nghe có vẻ rất là huyền bí và chứa đựng nhiều cơ duyên. Thế nhưng đây chỉ là bí cảnh dành cho tu vi Ngưng Khí trở xuống mà thôi, nên những thứ dù trân quý đến mấy cũng có hạn. Đặc biệt là nó đã trải qua vô số lần thí luyện từ lúc khai sinh nên những thứ có giá trị bên trong đã hao hụt đi rất nhiều. Chính vì lẽ đó mà hầu hết các đệ tử đều chọn bỏ qua khu rừng sương mù và phiến rừng bóng tối. Khu rừng sương mù như đã mô tả thì nó căn bản chẳng còn gì, nếu có thì giá trị cũng không bao nhiêu. Phiến rừng bóng tối lại khác, do bóng tối nơi đây khá đặc thù, lại có đàn sói đói chờ chực nên dù các đệ tử có muốn tìm chút lợi ích cũng đành lực bất tòng tâm. Tất nhiên chúng ta phải loại trừ một người.

- Hắc hắc, không ngờ cái khu rừng đen như hũ mút này lại có nhiều thảo dược giá trị như vậy. Nhìn niên đại của bọn chúng cả ngàn năm hơn rồi chứ chẳng ít nha. Đợt này phát tài rồi.

Dưới sự hỗ trợ của Phong Ảnh và Tiểu Vô, Nguyên Hạo cứ như sói đói lạc vào bầy cừu. Hắn căn bản không cần quan tâm đến chủng loại thảo dược là gì mà cứ tiện tay hốt hết tất cả cho vào túi trữ dược thảo. Đây là một bảo bối mà Trúc lão đã tặng riêng cho hắn để có thể lưu giữ thảo dược. Bên trong túi có diện tích không rộng lắm, chủ yếu giống như một mảnh dược viên để bỏ thảo dược vào nuôi trồng mà thôi.

- Số tiểu tử của người không tệ, những thảo dược bên trong phiến rừng này đều thuộc hàng hiếm có. Chúng đều là dược thảo hiếm có sinh trưởng ở những nơi không cần ánh sáng nên bên ngoài muốn tìm chúng là chuyện không hề đơn giản nha. Nếu đem bán lại cho đám luyện dược sư sẽ có giá trị liên thành đó hắc hắc.

Điên cuồng thu hoạch suốt cả canh giờ, Nguyên Hạo mới luyến tiếc tăng tốc đuổi theo, những kẻ khác đã sớm vượt qua khu vực hai này từ lâu rồi. Theo tính

toàn của hắn, bọn ám tử sẽ phục kích ở khu vực bốn hoặc năm, còn khu vực ba sẽ ít có cơ hội ra tay. Khu vực ba này vẫn là một phiến rừng rậm nhưng trông khá bình thường, chỉ có điều là tiếng yêu thú kêu gào khắp nơi mà thôi.

Vì có Phong Ảnh nên Nguyên Hạo không hề lo lắng phải đụng mặt bất kỳ con yêu thú nào cả. Nếu như có ai thấy hình tượng phi hành trên phi kiếm nhân nhả của hắn thì chắc sẽ điên tiết lên mất. Bọn ta cứ di chuyển một đoạn lại gặp phải vài con quái lao ra chặn đường, thế mà tên nay bay vù vù như đang thưởng ngoạn vậy. Công đạo ở nơi nào há lão thiên?

Suốt chặng đường này, Nguyên Hạo có gặp vài tên nằm trong tốp năm mươi Địa bảng nhưng chỉ là những tên xếp chót, thực lực không mạnh mẽ lắm. Xem ra khu vực ba này vẫn không đủ để những vị thiên tài kia để vào trong mắt. Cũng có thể mục tiêu họ là đi đến tận cùng, tiến vào trung tâm hòn đảo này cũng nên.

- Thiên tài Địa bảng, ai cũng có một chút thân thế. Xem chừng không ít thì nhiều bọn họ cũng nắm được đại khái thông tin bên trong bí cảnh này. Vậy thì ta cũng phải tranh thủ tăng tốc để theo kịp mới được.

Thở dài một hơi, Nguyên Hạo vận dụng linh lực đẩy nhanh tốc độ phi hành. Với linh lực dồi dào hơn người khác, hắn không hề lo lắng chuyện tiết kiệm sức lực gì cả.

Khu vực số bốn, một thảo nguyên xanh với đủ loại hoa cỏ kỳ dị. Lúc này có một tên trung niên dáng lực lưỡng, cầm một thang cự phủ đang đứng trước cả trăm tên đệ tử. Ánh mắt của gã sắc lạnh, nhìn về phía xa, sau đó phất tay một cái. Ngay tức khắc hàng trăm tên đệ tử vừa mới nghiêm chỉnh xếp hàng đó nhanh chóng phân tán ra biến mất trên cánh đồng bạt ngàn.

Khu vực số năm, một khu vực giống như hoang mạc chỉ có cát và gió thổi như cuồng phong khắp nơi. Trong khung cảnh trống trải này, hai bóng đen giống như

hai con chuột chuối. Thịnh thoảng chúng chồi lên từ lớp cát rồi lại chìm xuống giống như đang bơi trong nước, không có tí trở ngại nào.

Tốn chưa đến nửa canh giờ, Nguyên Hạo đã bước vào địa giới của khu vực số bốn. Hắn nhìn vào một màu xanh bao la trước mặt, cảm giác sự yên bình này che giấu quá nhiều nguy hiểm tiềm tàng.

- Ta không vào địa ngục thì ai vào cơ chứ.

Thốt ra một câu nói cửa miệng như một vị anh hùng hi sinh vì nghĩa lớn, hắn ổn định trạng thái của mình ở mức tốt nhất rồi bắt đầu lao đi như tên bắn.

- Hử?

Từ Phong Ảnh, Nguyên Hạo phát hiện ra vết tích của một trận đánh nhau. Sau khi chạy đến, hắn chỉ còn thấy mặt đất có nhiều vết máu và mặt đất nhiều chỗ bị lật tung lên. Biết là mình đã đến chậm, chín phần nhóm đệ tử này đã lọt vào phục kích của kẻ địch rồi. Ánh mắt không biểu lộ nhiều cảm xúc, hắn lại tiếp tục rời đi.

- Từ bề ngoài cho thấy, nhóm đệ tử này thực lực cũng không mạnh. Nếu như là cao thủ trên top mười Địa bảng thì không thể bị diệt gọn gàng như vậy được.

- Khả khả, quá yếu. Thực lực nửa bước Trúc Cơ mà khả năng chiến đấu của người chỉ có thế này thì không thể thắng được bọn ta đâu.

Liếm liếm máu tươi còn đang nhiều giọt trên vũ khí của mình, tên áo đen cười the thé nhìn thiếu nữ quật cường phía trước. Cô gái này chính là Tiểu Mi xếp thứ tám trên Địa bảng, chủ tu mộc hệ. Bên cạnh nàng ta là ngón ngang thi thể của mười mấy thành viên nhóm mình. Chỉ có hai người còn sống sót cùng với cô nhưng cũng bị thương không hề nhẹ.

- Hai tên chó má các người là ai mà dám ra tay tàn sát đồng môn như vậy hả?

Cầm một đôi song kiếm màu xanh lục trên tay, Tiểu Mi đang thờ đốc tỏ ra xuống sức. Sau khi giao chiến với hai tên này, nàng biết rõ mình không thể nào một mình chọi hai được. Nhưng nếu bây giờ nàng bỏ chạy thì hai cô gái trong nhóm đang bị thương sẽ hạ sát thủ ngay. Ánh mắt có chút khó xử phân vân, cuối cùng nàng vẫn kiên quyết ở lại chiến đấu đến cùng.

- Bách Diệp Kiếm Khí, giết.

Điên cuồng vận dụng hết linh lực còn lại, Tiểu Mi điều khiển đôi song kiếm biến hóa lao đến ra đòn liên miên, thuận thế như trăm chiếc lá rơi trong gió lạnh. Chiêu này một đối một chắc chắn không dễ dàng bị đánh bại, có điều đối thủ của nàng lại đến hai tên chuyên phối hợp với nhau.

- Tử Thần Song Kích, hợp haha. Rất dũng cảm, bọn ta rất thích.

Thấy đối phương không bỏ chạy mà liều mạng tử chiến, ánh mắt hai tên mặc đồ đen hiện lên tiếu ý và khoái trá. Sở trường hai tên này là cận chiến nhưng nếu đối phương muốn dùng ngự vật để dùng pháp khí đánh tầm xa thì bọn chúng cũng chiều luôn. Ném ra hai cây búa hai đầu giống như boomerang, ngay lập tức ba pháp khí quán lấy nhau quần chiến. Căn bản hai đánh một thì lối đánh này chính là tìm chết, khi hết linh lực cũng là lúc bọn chúng thoải mái xuống tay tiêu diệt cô nàng này.

Lo sợ có người phát hiện động tĩnh đến phá đám, hai tên kia cũng không rảnh mà đánh tiêu hao chiến với Tiểu Mi. Bọn chúng tập trung linh lực gia tăng sức ép dữ dội khiến cho song kiếm của cô nàng không ngừng bại lui.

- Khà khà, nạp mạng đi.

Thấy đối phương phun ra một ngụm máu, sắc mặt tái nhợt, có dấu hiệu không chống đỡ tiếp tục nổi, hai tên nở một nụ cười tàn nhẫn. Sau vài phút ngắn ngủi cầm cự thì song kiếm cũng bị đánh tan, hai cây búa hai đầu không còn cản trở liền bổ thẳng xuống Tiểu Mi. Nhìn thấy không còn hi vọng nào, cô nàng cũng chỉ nhắm mắt chờ đợi kết cục của mình, nhưng đúng lúc này một đường kiếm quang lao đến đánh bật đòn tấn công để cứu cô trong gang tấc.

- Kê nào?

Nhìn con mỗi thoát khỏi lưỡi hái tử thần của mình, sắc mặt hai tên kia sa sầm lại. Một bóng dáng mỹ miều, như một thiên thần hàng lâm xuất hiện chắn ngay trước Tiểu Mi. Nàng ta chính là Đỗ Phi Đào, thiên tài đệ nhị của Địa bảng, ngoài ra cô ta còn có một thân phận khác chính là người nhận nhiệm vụ chung với Nguyên Hạo trong bí cảnh lần này.

- Dám ra tay tàn sát đệ tử của Hắc Điều Môn, theo luật lệ của môn phái hai người sẽ chịu án tử, giết ngay tại chỗ.

Ánh mắt mang theo sát khí lạnh lẽo, Đỗ Phi Đào chỉ thẳng vào hai tên áo đen nhàn nhạt cất tiếng. Cũng không cần nhiều lời, nàng ta không cần đối phương trả lời thì động thủ ngay. Khác với Tiểu Mi, sở trường vũ kỹ của nàng chính là kiếm pháp cận chiến tinh diệu cùng với bộ pháp huyền ảo. Vì vậy, ba người nhanh chóng quần lấy nhau, vũ khí không ngừng huy động.

- Để xem người có bản lĩnh đánh bại anh em chúng ta không hắc hắc. Xinh đẹp như thế này thì hầu hạ chắc là tuyệt vời lắm.

Nhìn thấy nữ tử mỏng manh dám cận chiến một chọi hai, anh em áo đen cảm thấy không có lí do gì để thất bại cả nên ra tay vô cùng uy mãnh. Chỉ là hai tên dù có tung hết chiêu số ra thì vẫn không thể nào đánh trúng cô nàng kia được, trong khi bọn chúng lại bị thanh kiếm mỏng như lụa kia quần lấy làm tổn thương nhẹ. Hai tên ngốc này không biết vũ kỹ của Đỗ Phi Đào là hoàng cấp sơ phẩm, do Nguyệt lão may mắn có được truyền lại. Vũ kỹ mạnh hơn, mà người lĩnh ngộ lại là thiên tài được đánh giá trăm năm có một thì lợi hại của kiếm pháp này phát ra có thể tưởng tượng được.

- Không ổn rồi đại ca, nếu cứ đánh kiểu này chúng ta sẽ bị cô ả cho ăn trái đắng mất.

Cảm thấy tình hình không ổn, tên nhỏ tuổi hơn la lớn. Trên người của gã lúc này cũng đã rớm máu do bị chém phải vài đường, vết thương nhìn rất nhỏ nhưng khiến gã cảm thấy đau rát.

- Mau rút lui, có thêm người đang đến.

Tên đại ca trong hai anh em đang suy nghĩ có nên dùng sát chiêu không thì bất ngờ cảm giác có nhiều khí tức mạnh mẽ đang tiến đến. Biết tình thế đã trở nên bất lợi, gã liền ra hiệu cho tên em trai của mình cùng gia tăng áp lực để phá vây bỏ chạy.

Nhưng bọn chúng có vẻ đã muộn, một tiếng cười sáng khoái vang lên. Cùng với đó là một thanh niên phong độ, khí tức vững vàng, uy mãnh nhẹ nhàng hiện thân.

- Phi Đào tiên tử, bọn nhãi nhép này cứ để cho Triệu Bá Hưng này thay nàng giải quyết.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 131: Tập Kích Khắc Nơi

- Triệu Bá Hưng, đệ nhất thiên tài trên Địa bảng?

Nhìn tên thanh niên vừa xuất hiện, hai tên áo đen chột dạ nhìn nhau. Bọn chúng tuy cũng có danh tiếng trong lớp trẻ ngoại môn đệ tử của Hắc Điện Tông nhưng đối diện với hai tên đứng đầu Địa bảng vẫn thấy áp lực vô cùng.

- Sao, hai tên các người còn đứng tần ngần ra đây làm gì? Cùng nhau ra tay đi, nếu không sẽ không có cơ hội thắng ta đâu.

Mím cười tiêu soái, Triệu Bá Hưng ra vẻ phong phạm cao thủ nhìn xuống mà nói chuyện.

Thái độ này khiến cho hai tên kia tức giận, không nói hai lời liền cùng nhau xông lên. Hai cây búa hai đầu lăm lăm trong tay, anh em này di chuyển ra hai phía để giáp kích từ trước sau khiến kẻ địch phải phân tâm.

- Đến rất tốt, như vậy mới xứng để ta xuất trận chứ.

Nhìn đối phương với ánh mắt có phần khinh rẻ, Triệu Bá Hưng vẫn giữ nụ cười cao ngạo trên mặt rồi bước một bước tiến lên. Hô một tiếng toàn thân hấn hiện lên một màu vàng nhạt, nhìn trông cứ như mấy tượng la hán trong các ngôi chùa tự vậy.

- Chiến thuật hay đấy, đáng tiếc vẫn chưa đủ khó để đánh bại ta đâu.

Chỉ dùng tay không để đối chiến hai hướng nhưng Triệu Bá Hưng tỏ ra giống như đang chơi đùa. Còn anh em áo đen thì trong lòng phiền muộn gần chết. Cây búa của bọn họ ít nhiều gì cũng là nhân cấp thượng phẩm, là pháp khí hàng chất lượng cao. Thế mà tên kia cơ thể cứng cỏi đến độ kinh dị, có thể dùng tay không đối chiến mà không mất đến một miếng da thì đánh thế nào được.

Nhìn trận chiến diễn ra, Đỗ Phi Đào trong mắt mang theo một tia chiến ý hùng hực. Năm ngoái nàng không đánh bại được tên đệ nhất này vì khả năng phòng ngự hệ thổ của hắn quá mạnh, đánh mãi cũng không cách nào xuyên thủng được. Kết quả là hai người hòa nhau, nên nàng không thể giành vị trí thứ nhất Địa bảng về tay. Nhưng hiện tại đã khác, ngoại trừ kiếm pháp đã đại thành, nàng còn thành công tu luyện một tuyệt kỹ do đích thân Nguyệt lão âm thầm truyền thụ. Đỗ Phi Đào tin tưởng nếu nàng dùng đến chiêu này thì đừng nói Triệu Bá Hưng, cho dù tu vi Trúc Cơ kỳ chân chính cũng phải khốn đốn chứ chẳng chơi.

Vừa đánh vừa giữ vững hình tượng, tên Triệu Bá Hưng vẫn hướng về Phi Đào tiên tử mà thể hiện. Từ xưa đến nay, hắn vốn là kẻ tự phụ, cho rằng trong tông môn không cô gái nào có thể xứng đôi với mình. May thay Đỗ Phi Đào đã xuất hiện, đã thể cô nàng còn gây sức ép lên vị trí độc tôn của hắn nữa. Tuy không bày tỏ sự ngưỡng mộ ra mặt như mấy tên bám đuôi kiểu Ngô Việt chẳng hạn, nhưng hắn đã thầm đem tài nữ này trở thành đạo lữ tương lai của mình rồi. Còn bọn ruồi bọ kia ư? Tông môn ai sẽ cản trở một thiên tài như hắn cơ chứ. Triệu Bá Hưng tin rằng trừ khi đám quái vật tốp đầu thiên bảng không tranh giành với hắn thì không ai có thể cướp người đẹp của hắn đi được.

Trở lại với trận chiến, cảm thấy đã đến lúc cần phải thể hiện thật ngầu, Triệu Bá Hưng chấp hai tay lại vận chuyển linh lực tụ lại. Hành động này khiến cho cơ thể hắn bị lộ ra sơ hở cho hai anh em kia tận dụng nhưng hắn căn bản không thèm quan tâm. Hai cây búa không ngừng chém vào tay, ngực, lưng của hắn một cách điên cuồng. Có điều trên những chỗ bị chém, màu vàng chỉ bị nhạt hơn tí thôi, căn bản chẳng có tí uy hiếp nào. Nhếch môi cười khinh bỉ, Triệu Bá Hưng đã huy động xong sát chiêu của mình.

- Hai con chuột nhắt, đánh đã tay rồi phải không. Giờ đến ta ra tay haha.

Vung hai tay ra, một lực lượng như được giải thoát. Lấy hắn làm tâm điểm, sức mạnh này tràn quét về bốn phía tạo ra một cơn địa chấn nhẹ, khói bụi bay đầy trời. Ngay cả Đỗ Phi Đào ở gần cũng nhíu mày, lập tức kéo Tiểu Mi và hai nữ đệ tử đang bị thương nhanh chóng lui lại. Dù vậy thì uy lực mạnh mẽ của chiêu này vẫn khiến nàng phải tạo ra một màn phòng hộ để ngăn cản uy chấn.

Thê thảm nhất là hai huynh đệ áo đen kia, bọn chúng đứng ngay sát bên Triệu Bá Hưng nên dù có vận dụng hết khả năng ngăn cản thì vẫn bị cuốn phăng đi như chiếc lá mỏng manh trước cơn gió chiều. Sau khi cát bụi tản ra, hai tên toàn thân rách nát, máu ứa ra từ những vết thương loang lổ khắp người. Trông hai tên lúc này vô cùng chật vật, thảm hại vô cùng.

- Ồ, vẫn còn khí lực đứng lên cơ à?

Triệu Bá Hưng tỏ ra ngạc nhiên nhưng sâu trong mắt là sự trào phúng rõ rệt. Hẳn thừa biết chiêu vừa rồi nhìn có vẻ uy lực nhưng thật ra chỉ đủ để làm trọng thương kẻ địch mà thôi. Chậm rãi bước đến túm hai tên áo đen như cầm hai con chó chết, hẳn mang nụ cười của kẻ chiến thắng bước về phía Đồ Phi Đào.

- Phi Đào cô nương muốn tự tay xử lí hai tên này hay để ta tự mình kết liễu chúng.

Đồ Phi Đào nhíu mày không thoải mái. Tên này ngạo mạn đến mức nào vô nước rồi sao? Ngay cả tra hỏi vì sao bọn này mục đích vì sao ra tay ám sát đệ tử trong môn cũng không làm. Hay là hẳn không để tính mạng đồng môn vào trong mắt? Loại người chỉ biết có bản thân mình như thế này chính là tuýp người mà nàng ghét nhất. Không buồn đáp lời Triệu Bá Hưng, nàng bước đến chia cây kiếm ngay vào cổ một tên rồi lạnh lùng nói:

- Khai mau, các người là ai? Trong những đệ tử có tu vi nửa bước Trúc Cơ trong môn phái bình thường ta không hề biết đến các người. Khẳng định là nội gián từ ngoài ẩn giấu bấy lâu nay, mục đích của các người là gì?

- Muốn moi thông tin từ bọn ta sao? Người nằm mơ đi haha.

Hai tên áo đen cười trào phúng rồi phun ra máu đen, gục xuống tắt thở ngay. Thấy cảnh tượng này, sắc mặt Đồ Phi Đào trở nên âm trầm. Bọn này rõ ràng đã có chuẩn bị sẵn, khi vừa thất thủ liền nuốt độc đan để tự sát ngay. Dù đã biết có ám tử trà trộn vào đợt thí luyện này nhưng nàng cần biết số lượng và thực lực chính xác của bọn chúng. Mới đi được khoảng nửa chặng đường mà phe đối phương đã xuất hiện hai tên nửa bước Trúc Cơ rồi. Không biết còn những kẻ địch đáng sợ nào ở

phía trước nữa đây.

- Tự vẫn rồi à? Đúng là hai tên vô dụng. Phi Đào cô nương yên tâm, bọn chúng xuất hiện bao nhiêu thì ta cũng sẽ tiêu diệt hết haha.

Cổ tỏ ra hình tượng anh hùng cao ngất, Triệu Bá Hưng vui vẻ tiến đến trước mặt mỹ nữ lên tiếng. Thế nhưng trái ngược với tưởng tượng của gã, người đẹp chẳng những không cười với hần lấy một cái mà còn băng lãnh dẫn bỏ đi, tựa như hần không tồn tại vậy. Cảm thấy hơi ngượng với những thành viên của nhóm mình, hần cười khan vài tiếng rồi rất phong độ khoác tay dẫn cả đội tiến theo hướng mỹ nhân rời khỏi. Cái gì càng khó đạt được thì con người ta lại càng khao khát chiếm hữu, triết lý này vẫn luôn đúng từ ngàn xưa đến nay.

Hai tên sát thủ tại khu vực thứ tư đã bị tiêu diệt nhưng đám ám tử phục kích các nhóm yếu hơn tại khu ba vẫn đang hoạt động hết sức tích cực. Chẳng mấy chốc số lượng thương vong đã tăng lên đáng kể nhưng mọi người vẫn không hay biết gì mà cứ lao đầu vào.

- Phía trước có dấu hiệu đánh nhau, lần này thì lão tử đến kịp rồi haha.

Buồn bực vì suốt chặng đường Nguyên Hạo chỉ phát hiện ra vết tích của những nơi từng xảy ra giao chiến. Khi hần đến nơi thì mọi thứ đã xong và được dọn dẹp khá sạch sẽ. Lần này bắt gặp một nhóm đang bị phục kích, hần nhất định phải cho bọn ám tử kia đẹp mặt. Nghĩ vậy, hần càng tăng tốc nhanh lên giống như một con gà chọi sắp xông trận.

Lúc này, tại nơi đang phát ra tiếng động giao tranh, một thanh niên lưng hùm vai gấu cầm cây rìu to tướng cùng ba tên đồng đội đang chống chọi kịch liệt trước sự bao vây của gần hai mươi tên Ngưng Khí hậu kỳ, Trung kỳ. Bên cạnh gã còn có xác của năm tên thành viên khác đã hi sinh, phía đối phương cũng không tốt đẹp gì khi đã có ba kẻ bị hạ gục. Gã thanh niên tuy đã dính đòn không ít nhưng vẫn hung hăng giơ chiếc rìu của mình lên gào thét lớn tiếng.

- Lũ chó má chúng mày, ý đông hiệp ít sao? Xông hết vào đây, Văn Cự tao chấp hết. Đứa nào muốn ăn một nhát bay đầu thì lao lên đi.

Trước thái độ điên cuồng của gã, đối phương vẫn cẩn thận rút ngắn vòng vây và dùng phi kiếm, pháp khí để điều khiển đánh tầm xa. Bọn này xem ra cũng không phải ngốc, đối đầu với những tên trâu bò có khí lực mạnh mẽ như gã Văn Cự này mà cận chiến thì chỉ có ăn hành mà thôi. Khoảng năm phút sau, thêm hai tên đồng đội của gã bị pháp khí kẻ địch xẻ ra thành mấy mảnh. Bản thân Văn Cự cũng đã thấm mệt, trên lưng còn bị đối phương đánh trúng lưng một lỗ sâu đến tận xương. Cảm thấy không còn đường thoát thân, gã bắt đầu muốn liều mạng, ôm vài tên địch theo làm giá áo cho mình.

- Lũ súc sinh chúng mày, tao chết cũng phải chém vài thằng mới hả dạ.

Bất chấp cả đồng pháp khí trước mặt, Văn Cự lao thẳng về phía có năm tên tu vi Ngưng Khí hậu kỳ. Dồn hết linh lực của mình, chiếc rìu bỗng nhiên biến bụi ra gấp đôi, màu cũng chuyển sang đen kịt. Vung tay hết bình sinh chém một cú mạnh nhất có thể, năm tên trước mặt ngã rạp xuống như lúa rạ bị cắt vậy. Đối lại, bản thân của Văn Cự cũng bị hàng loạt pháp khí đánh vào, thịt nhiều chỗ nát ra, máu tươi chảy đầy đất. Trước lúc ngã xuống, gã còn khoái trá cười lớn tiếng:

- Haha, lũ chó chúng mày cũng bị tao chém năm con. Đám còn lại chờ đó, kiếp sau tao sẽ đòi nợ chúng mày.

Đúng lúc Văn Cự nghĩ mình sẽ chết một cách uy vũ nhất thì một bàn tay nhẹ nhàng đỡ lấy gã. Khuôn mặt này sao quen quen vậy ta, không lẽ là thần tiên hay quý sai đến đón ta đi à? Không còn khí lực để lên tiếng, gã chỉ mơ hồ cảm giác mình đang được ai đó đón lấy rồi đút cho một thứ gì đó đắng đắng nhét vào trong miệng.

- Huynh chưa chết được đâu. Hắc hắc đám còn lại này cứ để Nguyên Hạo này xử lí giúp cho.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Sơ Hiện Thực Lực

- Cũng may lần này đến kịp lúc, nếu không thì...

Nhìn Văn Cự người bê bết huyết tinh, thừa sống thiếu chết, Nguyên Hạo thở dài một hơi. Vừa rồi chỉ cần hấn đến chậm một tí nữa thôi thì người huynh đệ này chắc hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Xiết chặt năm đấm của mình, hấn dùng đôi mắt muốn ăn tươi nuốt sống đối phương nhìn lướt qua khoảng mười lăm tên ám tử còn lại. Bọn chúng lúc này cũng bị sự xuất hiện bất ngờ của hấn mà khựng lại, nhưng vòng vây thì vẫn được giữ hết sức sát sao.

- Lại thêm một thằng tìm chết, nó muốn đi chung với thằng bự con thì chúng ta toại nguyện cho nó đi anh em

Một tên nhìn tuổi tầm ba mươi, tu vi Ngưng Khí viên mãn, chỉ tên thiếu niên mới đến quá lớn. Xem chừng ra tên này chính là chỉ huy của nhóm người này. Nở một nụ cười nhạt pha lẫn sát khí, Nguyên Hạo đứng dậy lôi tên đồng đội còn lại cũng đang bị thương nặng của Văn Cự lại sau lưng mình rồi chấp hai tay lại niệm pháp. Cùng lúc này bọn ám tử cũng đồng loạt phóng ra pháp khí tấn công, khí thế như vũ bão.

- Thủy Lưu, cuốn hết cho ta.

Hô một tiếng, linh lực toàn thân Nguyên Hạo vận chuyển với tốc độ cực nhanh. Gần như ngay khi các pháp khí còn mới được tế ra, đang hung hãn xông đến như cả bầy chim thì một màn nước không lồ xuất hiện. Màn nước này không cuồn cuộn như sóng thần mà lớp lớp bao lấy các pháp khí, đem cả đám ám tử bọc vào bên trong luôn. Lấy Nguyên Hạo làm trung tâm, cả ba, bốn mươi mét xung quanh hấn chỉ còn là một quả cầu nước to đùng, không thể nhìn thấy bên trong.

- Muốn đánh hội đồng ta sao? Hắc hắc, chiêu Lưu Thủy này trừ việc có thể phòng ngự ra, nó còn có thể bao lấy kẻ địch. Đã chui vào vòng nước xoáy do ta làm chủ thì dù các người có một trăm tên, ca cũng hạ đẹp thôi.

Rút Thạch Huyết ra, Nguyên Hạo bắt đầu công cuộc đồ sát của mình. Tuy chiêu Thủy Lưu rất lợi hại nhưng điểm yếu của nó chính là cần lượng linh lực khổng lồ để duy trì. Nếu không phải Hư Vô công pháp bá đạo thì với tu vi của Nguyên Hạo hẳn muốn nuốt cả một đám người trong thời gian dài là chuyện bất khả thi. Ngoài ra, cũng phải kể đến việc bọn ám tử xếp thành vòng tròn xiết chặt bao vây cũng tạo điều kiện cho Nguyên Hạo tung ra cái bẫy này. Nếu như bọn kia có tên nào ở cách xa hẳn tâm hơn năm mươi mét thì với khả năng hiện tại của hắn đúng là phải bó tay rồi.

Tốc chiến tốc thắng, Nguyên Hạo ra tay với những tên Ngưng Khí Trung kỳ trước. Bọn này do tu vi chênh lệch nên hoàn toàn bị động bên trong quả cầu nước, mặc cho hắn ra tay chém giết. Chẳng mấy chốc, hắn đã hạ xong mười hai tên ám tử tu vi từ Ngưng Khí tầng năm đến tầng chín. Chỉ còn lại tên tu vi Ngưng Khí viên mãn vẫn đang vùng vẫy bên trong. Với tu vi của tên này, Thủy Lưu không ảnh hưởng nhiều đến khả năng chiến đấu của gã, chỉ có thể hạn chế tầm nhìn và vây khốn gã mà thôi.

- Giải khai.

Thu chiêu của mình lại, Nguyên Hạo mỉm cười lạnh lẽo nhìn tên ám tử còn sót lại. Thật ra hắn cũng muốn bên trong màn nước xử lí luôn tên này nhưng làm vậy thì linh lực hao tổn sẽ nhiều hơn. Phía trước còn rất nhiều kẻ địch mạnh mẽ, hắn không dại gì tổn hao linh lực của mình quá sớm.

- Haha, tiểu tử người kiệt sức rồi phải không? Một vũ kỹ pháp thuật đáng sợ như thế chắc hẳn sử dụng rất nhiều linh lực. Người tưởng người là Trúc Cơ kỳ hay sao mà muốn nuốt gọn tất cả bọn ta.

Nhìn thấy đối phương đột nhiên dừng lại, tên chỉ huy có phần lấy lại tự tin cười lớn nói. Chỉ là khi nhìn thấy mười mấy cái xác khô nằm la liệt thì gã phải nuốt một ngụm nước bọt vào. Tuy là bị vây khốn, nhưng chỉ có chút xíu thời gian mà tên này

làm cái quỷ quái gì khiến cho hầu hết đồng đội của gã biến thành cái thây không còn tí tinh huyết gì thế này.

- Sợ rồi sao? Hắc hắc, người nói ta kiệt sức đúng không? Vậy người xông lên đi, rồi ta sẽ cho người biết câu trả lời.

Giơ ngón tay ra ngoắc ngoắc đối phương đây khiêu khích, Nguyên Hạo bày ra một tư thế đầy khinh bỉ khiến tên đội trưởng tức giận đỏ mặt. Nhưng gã cũng không phải ngu ngốc lỗ mãng nên vẫn giữ tư thế phòng bị mà không vội ra tay tấn công.

- Haha, không dám ra tay sao. Đồ gan thò.

Vừa cười chế nhạo đối phương, Nguyên Hạo vừa lập tức xuất chiêu. Thái độ chần chừ của gã kia đúng như những gì hắn dự đoán, hoàn toàn bị động. Dùng tuyệt kỹ Di Ảnh Bộ với tốc độ cực nhanh, hắn liền tiếp cận đối phương nhanh như chớp. Pha đột kích bất ngờ này làm tên ám tử lúng túng, hắn vội giơ pháp khí ra đánh chặn lại. Có điều mọi thứ đã muộn, gã chỉ kịp thấy một bóng đen lướt qua người mình, rồi cảm giác cổ họng đau rát và không còn tri giác nào nữa. Một chiêu dứt đầu, tốc độ vượt qua sự thừa nhận của Ngưng Khí Kỳ, hắn lần đầu tiên sử dụng Di Ảnh Bộ trong thực chiến đem lại hiệu quả rất hoàn mỹ.

- Chà, chiêu này thi triển tổn kém linh lực thật, cần phải hạn chế số lần sử dụng lại.

Tuy chỉ mới dùng một phần tốc độ cao nhất có thể để ra tay nhưng chiêu tăng tốc cực hạn của bộ pháp này lại tổn hao quá nhiều khiến Nguyên Hạo than thở không thôi. Vì muốn tiết kiệm thời gian nên hắn buộc phải sớm kết thúc trận chiến ở đây để còn hỗ trợ các nhóm khác nữa. Tính cách của hắn tỉ mỉ, cẩn thận hơn Đỗ Phi Đào. Cô nàng kia thực lực mạnh mẽ, chỉ quan tâm đến những kẻ có khả năng uy hiếp đến mình nên cô ta xông thẳng một đường đến khu vực số năm. Trên đường đi cô nàng cũng nhận ra bọn ám tử ở khu vực bốn nhưng cảm thấy không có tính uy hiếp nên phớt lờ đi. Nguyên Hạo thì khác, hắn tuyệt không buông tha cho bất kỳ kẻ địch nào dù yếu hay mạnh. Hắn đã lăn lộn trải mình trong xã hội địa cầu muôn vàn phức tạp, đen tối. Do đó, bản thân hắn hiểu rõ, cẩn thận không bao giờ là thừa thãi. Bao nhiêu kẻ đã gục ngã trước cửa thiên đường chỉ vì một vấn đề nhỏ không chú ý

đến. Sau khi dùng đan dược chữa thương thượng phẩm cho Văn Cự và tên đồng đội còn lại dùng, Nguyên Hạo phải ở lại để canh chừng cho hai người khôi phục lại một chút. Khoảng mười lăm phút sau, Văn Cự mới tỉnh lại, gã nhìn Nguyên Hạo thật sâu rồi thờ dãi ôm quyền nói:

- Văn Cự ta có mắt không thấy cao nhân, lần này may mắn được Nguyên Hạo huynh đệ cứu giúp. Ôn này suốt đời ta sẽ không quên.

Mím cười khoát tay, Nguyên Hạo kiểm tra tình hình thương thế đối phương rồi trả lời:

- Văn Cự huynh quá lời, thân là đồng môn, tương trợ nhau là chuyện tất nhiên phải làm. Ta thấy thương thế của huynh đã khôi phục được vài phần rồi, không còn vấn đề gì lo ngại. Đây là hai viên Hồi Khí Đan, hai vị mau sử dụng để phục hồi lại một phần linh lực của mình.

Nhận lấy đan dược từ tay Nguyên Hạo, Văn Cự và tên đệ tử kia vội vàng nuốt vào. Chỉ vài giây sau, họ cảm thấy trong cơ thể đang cạn kiệt khô héo của mình có một luồng khí nóng tràn ra. Sung sướng, ấm áp... Chính là cái cảm giác ấy, khuôn mặt của cả hai trông thỏa mãn vô cùng. Hai người vốn chưa từng được dùng loại đan dược do luyện dược sư bào chế mà lại phẩm chất tốt như thế.

- Bây giờ Nguyên Hạo huynh đệ có dự tính gì không? Tiếp tục tiến lên sao?

Văn Cự sau khi khôi phục một phần thực lực thì vui vẻ hỏi chuyện.

- Bọn ám tử này nhất định chia nhau ra phục kích các nhóm đồng môn của chúng ta. Vì thế ta định đi hỗ trợ mọi người kéo muộn, hai vị đã không còn nguy hiểm thì ta cũng cáo từ.

Nguyên Hạo thẳng thắn nói, tư thế hiên ngang, hào hùng khiến Văn Cự ngỡ ngàng sửng người ra.

- Khoan, hãy cho ta theo cùng, có thêm người có thêm sức mạnh. Nguyên Hạo huynh yên tâm, ta sẽ không làm vướng tay vướng chân của người đâu. Bọn khốn

kia dám đánh ta suýt chết, thù này không trả lòng ta không nguôi ngoai được.

Vuốt cảm suy nghĩ vài giây, Nguyên Hạo không nói gì, gật đầu một cái rồi nhảy lên phi kiếm phóng đi. Văn Cự và tên Ngưng Khí hậu kỳ kia cũng vội vàng đuổi theo, dù không có lòng trả thù thì hai người đi với hăn cũng an toàn hơn là mang thương thể chạy bậy trong khu vực này. Mười phút sau, theo dẫn dắt của Nguyên Hạo, mọi người đã phát hiện ra dấu hiệu kịch chiến vô cùng khốc liệt phía trước.

- Là Hồ Bất Trung, ta có một món bảo bối có thể cảm ứng với đồng đội mang nó. Hăn đang gặp phục kích ở phía trước, chúng ta mau đến hỗ trợ.

Văn Cự đột nhiên la lớn, gã và Hồ Bất Trung vốn là bằng hữu tốt, cùng tiến cùng lùi. Để thuận tiện hỗ trợ cho việc phối hợp và tìm kiếm, cả hai có bỏ linh thạch ra mua về một đôi ngọc tủy có thể cảm ứng lẫn nhau trong phạm vi gần. Vì vậy, dù chưa chạy đến mục tiêu gã vẫn có thể biết được đối phương đang ở phía trước.

- Được, chúng ta tăng tốc đến giúp Bất Trung, hai người ở phía sau trợ chiến cho ta là được.

Không thể chậm trễ, Nguyên Hạo dẫn đầu cả ba lao đi vun vút đến chiến trường phía trước. Vừa đến nơi, họ đã nhận ra Hồ Bất Trung đang một mình đối chiến với hai tên Ngưng Khí viên mãn khác. Tràn cảnh chiến đấu lần này lớn hơn nhiều, phe đệ tử Hắc Diệu Môn còn đến hai mươi người, trong khi phe địch thì còn hơn bốn mươi tên. Ấn tượng nhất là kẻ cầm đầu phía ám tử, một gã trung niên mày rậm, dáng người cực kỳ uy mãnh, lại có tu vi nửa bước trúc cơ. Lúc này, gã đang đối chiến với một nữ tử áo vàng, cô nàng trông nhỏ con nhưng cực kỳ dũng cảm, nhanh nhẹn. Tuy tu vi chỉ là Ngưng Khí viên mãn như cô ta lại cầm cự được với gã trung niên kia. Có điều, nếu như không có viện binh đến giúp thì trước sau gì cô nàng cũng thất bại bởi đối phương đang chiếm thế thượng phong.

- Là Ngô Tuyết San, em gái của Ngô Việt, cô nàng này đứng thứ mười một Địa bảng, là cường nhân đứng đầu trong nhóm Ngưng Khí viên mãn. Tuy tính khí hung hãn như nam tử nhưng nhân phẩm cô bé này tốt hơn thẳng anh trai gấp trăm lần.

Nhận ra cô gái phía dưới, Văn Cự một bên giới thiệu. Có một điều gã không nói

ra, đó là Hồ Bất Trung rất thích cô nàng này. Chỉ là Ngô Tuyết San lại không ưa cái tính điệu đà của gã nên cứ gặp mặt là sẽ đánh nhau một trận.

Cái này người ta gọi là không đánh không yêu đó mà.

Như một tia chớp, Nguyên Hạo lao thẳng xuống phía dưới. Dựa vào tốc độ của Di Ảnh Bộ, hãn bất ngờ đánh lén, một kích chưởng văng hai tên gần nhất. Kim Sơn Chưởng, vũ kỹ nhân cấp trung phẩm, một trong hai vũ kỹ mà hãn lấy khỏi Tàng Thư Các. Môn chưởng pháp này có uy lực cực mạnh nhưng lại phải đánh cận chiến nên ít người chịu học. Đa phần người tu tiên đều thích những vũ kỹ, pháp thuật mạnh mẽ, đánh tầm xa. Nhưng Nguyên Hạo do có Di Ảnh Bộ nên Kim Sơn Chưởng này chính là vẽ hổ thêm cánh cho hãn, kết hợp vô cùng tuyệt vời. Chỉ với một chưởng là đánh xuyên người hai tên, xương sườn gãy nát, nội tạng vỡ ra, tử vong tại chỗ.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Gã Viện Binh Bá Đạo

Do trận chiến đang căng thẳng, nên dù có thêm hai, ba tên đến trợ chiến cũng không làm đám ám tử quá chú ý. Văn Cự và tên đồng đội thân mang thương tích, không dám sánh cường như Nguyên Hạo được. Vì vậy, hai gã đành gia nhập vào nhóm đệ tử Hắc Điều Môn đang kiên cường chống cự. Riêng Nguyên Hạo thì dùng mãnh như hổ, một mình dùng tốc độ như diệt xẹt lao vào trong đám đông ám tử. Mục tiêu của hắn chính là hai tên Ngưng Khí viên mãn đang rảnh tay kia, nếu như không tiêu diệt chúng thì hai mươi đệ tử kia không cách nào đối kháng nổi.

- Ngưng Khí viên mãn, lại thêm một con chuột lớn chạy đến. Người hãy xử lí hắn đi.

Một trong hai tên Ngưng Khí viên mãn nói với tên còn lại. Trong mắt gã, những tên đệ tử Hắc Điều Môn này công pháp, vũ kỹ hay pháp khí đều thuộc dạng tầm thường. Nếu như không phải những tên nằm trên Địa bảng thì không cần thiết phải lấy hai đánh một chi cho tốn công. Chi tiếc là hai tên này quá tự tin vào thực lực của bản thân rồi, nếu như cả hai cùng xông lên thì có thể khiến Nguyên Hạo gặp áp lực đôi chút. Còn một chọi một thì...

- Kim Sơn Chưởng

Không để đối phương có cơ hội phóng pháp khí ra, Nguyên Hạo liền lao thẳng đến tung ra một chưởng đầy uy lực. Lần này, kẻ địch đã có phòng bị trước nên lập tức tạo ra một khối đá to bằng thân người chắn trước mặt. Khối đá vừa hình thành thì cùng lúc đòn tấn công của Nguyên Hạo cũng đánh đến tạo ra một tiếng nổ rền vang. Sau khi bụi đất tản đi, khối đá vẫn trơ trơ đứng đó, không hề bị tổn hao gì.

- Haha, tưởng ghê gớm lắm, hóa ra ngay cả một vết nứt cũng không tạo ra nổi. Tên gà mờ này khiến ta thất vọng qua rồi.

Nụ cười cao hứng trên mặt gã chớm nở chưa được bao lâu thì tắt ngúm nhanh chóng. Bởi vì khối đá trước mặt chẳng những không bị nứt nẻ gì mà còn đang to ra nhanh chóng như bánh bao đưa vào hấp vậy. Khi độ lớn tăng lên nhanh chóng đến năm lần thì khối đá bỗng chuyển động, lao thẳng ngược về phía tên ám tử đang trở mắt ra nhìn.

- Thổ Thạch, vũ kỹ nhân cấp trung phẩm, hắc hắc cười nữa đi chứ. Cảm ơn người đã tạo điều kiện cho ta hoàn thành chiêu này.

Nguyên Hạo mỉm cười châm chọc. Tiếc là lúc này tên ám tử không còn tâm trí để nghe nữa rồi, gã chủ thu thổ hệ, thân thể cứng cáp nhưng trước khối đá được đối phương gia cố thì vẫn không thể nào đối kháng được. Cuối cùng gã bị khối đá nện một cú cực mạnh, xương cốt da thịt tan vỡ, văng đi như một trái bóng chày. Chẳng ai biết được gã sống chết ra sao nữa, vì mọi người đều hít một hơi nhìn về tên thiếu niên đang nở nụ cười âm áp tưởng như vô hại kia.

- Ấy da, ra tay hơi quá, thật có lỗi.

Nguyên Hạo tỏ ra ngại ngùng nhìn đám đông gã đầu nói. Cả bọn ám tử ánh mắt như lòì ra, tay chân run rẩy nhẹ. Pha ra đòn vừa rồi có tác dụng chấn nhiếp không nhẹ tí nào.

- Mẹ kiếp, ta có nhìn lầm không? Hình như vũ kỹ vị huynh đệ mới đến vừa dùng là Thổ Thạch thì phải.

- Không đúng, Thổ Thạch ta cũng biết. Nghe nói ngay cả vị nào trên Thiên bảng biểu diễn cũng chưa lớn bằng một nửa khối đá vừa rồi.

Đệ tử bên phía Hắc Đế Môn nhận ra vũ kỹ vừa rồi thì bàn tán xôn xao cả lên. Vì là vũ kỹ được nhiều người biết đến, nên uy lực của nó ra sao đa phần mọi người đã từng được nghiệm chứng. Chỉ là đó giờ cấp độ đệ tử chưa ai hiểu sâu và có thể tu luyện đến mức tận cùng, đại viên mãn như Nguyên Hạo mà thôi. Một phần nữa là do linh lực của hắn là Hư Vô linh lực biến ảo thành các thuộc tính nên chất lượng còn tốt hơn cả linh lực tinh thuần của Thuần linh căn tạo ra nữa. Chỗ tốt nhiều như vậy mà tên Nguyên Hạo này còn cho rằng chiêu thức mình đánh ra còn "hơi yếu"

nữa. Nếu để cho những đệ tử khác biết thì hẳn sẽ bị phi nhõ đến chết chìm mới thôi

- Má, ta nhớ tên này đâu có tên trong Địa bảng đâu. Hẳn ở đâu chui ra mà thực lực lạ mạnh mẽ đến như vậy chứ?

Tên Ngưng Khí viên mãn còn lại lúc này sắc mặt khó coi nói. Hẳn đã nắm rõ thực lực của những tên cần ra tay lần này. Trừ tốp mười Địa bảng có thực lực nửa bước Trúc Cơ ra, những tên còn lại bọn chúng không e dè bất kỳ ai. Cũng có một số đệ tử ngoại môn lớn tuổi, tu vi đạt đến Ngưng Khí tầng chín, tầng mười nhưng sức chiến đấu của họ cũng thuộc dạng trung bình, khá mà thôi. Còn kẻ trước mặt nhìn trẻ măng, chưa đến hai mươi, tu vi đã Ngưng Khí viên mãn, đáng sợ hơn là khả năng chiến đấu rất kinh người. Vũ kỹ hẳn vừa sử dụng đã đập bay một tên Ngưng Khí viên mãn cùng cấp rồi đấy thôi.

- Mọi người chú ý, toàn lực tiêu diệt tên này trước rồi giải quyết bọn kia sau.

Nghe lệnh của gã, bốn mươi mấy tên ám tử lập tức ngưng hẳn việc đánh nhau với đệ tử Hắc Điều Môn và đồng loạt di chuyển bao vây tên thiếu niên nguy hiểm kia vào giữa. Nhìn thấy mình vừa mới đến mà được tiếp đãi "nồng nhiệt" như thế, Nguyên Hạo cười khổ, nhưng miệng hẳn vẫn nhếch lên tỏ ra khinh thường.

- Nhiều đây thì thắm vào đâu, ta chỉ cần vung tay là cả đám đi đời hết. Ê, hai tên gà mờ kia, lại đây chung vui luôn nào. Nếu đánh thắng ca, ca sẽ trọng thưởng cho. Người nữa, cái tên già nhất trong đám đó, không biết xấu hổ hay sao mà lấy già hiếp nhỏ hả. Đã thế còn ra tay với một tiểu cô nương nữa chứ, không biết chữ "nhục" viết thế nào à? Có ngon thì lại đây đánh với ca một trận, người già cả ca ca sẽ nương tay cho.

Sợ đối phương không quan tâm đến lời mình nói, Nguyên Hạo còn huýt gió, bày ra điệu bộ vô sỉ cực kỳ. Điều này khiến cho các đệ tử bên Hắc Điều Môn cũng mù mờ khó hiểu.

- Vị sư huynh đó là ai mà anh dũng vậy? Dám khiêu khích cả tên cầm đầu bên phía địch nữa.

- Hãn điên rồi. Như vậy căn bản là tìm chết, không lẽ hãn muốn hi sinh thân mình để mọi người có cơ hội bỏ chạy.

Văn Cự nhìn thấy Nguyên Hạo làm vậy thì hốc mắt đỏ rực, ngực đập thành thịch. Theo gã thì việc làm này của huynh đệ mình căn bản là tự sát, một người đối chiến gần năm mươi. Trong đó, kẻ địch còn có nửa bước Trúc Cơ nữa chứ.

- Được lắm, tiểu tử hỗn láo, để ta chặt cái lưỡi ngươi xuống xem ngươi còn bản lĩnh khua môi múa mép nữa hay không.

Gã trung niên bị Nguyên Hạo khích bác sắc mặt âm trầm. Tuy gã không phải kẻ dễ nóng nảy nhưng trước bao nhiêu thủ hạ lại để một tên tu vi Ngưng Khí viên mãn la ó si nhục thì không thể khoan tay không làm gì được. Gã ra hiệu cho một trong hai tên Ngưng Khí viên mãn đang chiến đấu với Hồ Bất Trung chuyển sang canh chừng Ngô Tuyết San. Còn bản thân gã thì từng bước mạnh mẽ tiến vào bên trong vòng vây do các ám tử phe mình dựng nên.

Thấy Nguyên Hạo gặp nguy, Hồ Bất Trung định lao đến hỗ trợ, cả Ngô Tuyết San cũng vậy. Nhưng hai tên Ngưng Khí viên mãn kia đã được lệnh phải cầm chân họ nên nhất thời hai người không thể hỗ trợ gì được. Đám đông đệ tử cũng định xông lên thì tên đồng đội của Văn Cự lúc nãy cũng được Nguyên Hạo cứu một mạng lên tiếng nói:

- Mọi người hãy bình tĩnh, vị sư huynh kia thực lực khủng bố vô cùng. Khi nãy chính hãn đã một mình diệt gọn mười lăm tên địch để cứu tôi và Văn Cự huynh. Khi đó tôi vẫn còn tỉnh táo nên có thể quan sát thấy hết mọi việc diễn ra.

Nghe gã kể xong, cả đám đệ tử hít vào một hơi khí lạnh rồi lại nhìn sang thân ảnh cao gầy đang bị bao vây giữa cả mấy chục tên địch. Hình ảnh đó bây giờ trở nên to lớn và uy vũ biết chừng nào. Cái gì là thiên kiêu, đây mới là thiên kiêu chân chính, lấy một địch nhiều, đột phá cường địch. Nhất thời đôi mắt nhiều đệ tử trở nên đỏ hoe, họ chẳng những xúc động mà còn cảm giác hâm mộ từ tận đáy lòng.

Bên trong vòng vây, Nguyên Hạo không biết hãn đã trở thành thần tượng của nhiều đệ tử bên ngoài kia. Hãn chỉ đang tiếc nuối việc hai tên Ngưng Khí viên mãn

kia không tham gia vào vây giết hẳn. Như vậy hẳn sẽ tiết kiệm sức lực nhiều hơn, nhưng dù sao thì lời được cả đám ám tử lẫn tên chỉ huy vào cũng coi như thành công rồi.

- Tiểu tử, người chết chắc rồi.

Nở nụ cười của kẻ mạnh, tên trung niên đã tiến vào vòng vây, đứng đối diện với tên thiếu niên. Gã xuất thanh cự kiếm to màu xám đen, khi thế tăng vọt. Phía sau gã những tên ám tử đang trợ uy và chuẩn bị tâm lí xem chỉ huy của chúng chà đạp đối phương ra sao. Ngay lúc gã vừa định xuất chiêu thì đối phương bỗng mỉm cười quý dị, môi khẽ mấp máy:

- Thủy Lưu, khởi.

Như một cơn sóng thần đột nhiên bùng nổ, một màn nước mạnh mẽ bành trướng cuốn hết tất cả bọn ám tử đang bao vây vào bên trong. Nhìn quả cầu nước lần này mạnh mẽ hơn lần trước vài phần, đường kính tăng lên gần sáu mươi mét. Chứng kiến cảnh tượng này, Văn Cự cũng phải sợ hãi cảm thán thốt lên:

- Đây chính là vũ kỹ Thủy Lưu, vũ kỹ hệ thủy mạnh nhất của Hắc Điều Môn chúng ta. Nhưng mà đó giờ ta chỉ biết nó là vũ kỹ phòng ngự thôi, chưa từng thấy ai có thể phát ra quả cầu nước to lớn đến mức vây khốn cả mấy chục người vào trong. Thật là khủng bố quá rồi

Chưa dừng lại ở đó, khi quả cầu nước đã hình thành xong, Nguyên Hạo liền bắt tay cực nhanh tạo thủ ấn rồi hét lớn:

- Lôi Dẫn, huy vũ.

Ngay khi thủ ấn đánh ra, từng đám mây đen quái dị trên bầu trời bí cảnh đột nhiên xao động như đang nhận được lời triệu tập. Hàng loạt tia sét ngay lập tức đánh xuống quả cầu nước khiến nó trở thành một quả cầu truyền lôi điện.

"Ầm ầm"

- Aaaaaaaa...

Từng tiếng gào thét vang lên bên trong khiến mọi người sờn cả tóc gáy. Đám đệ tử Hắc Diệu Môn đứng bên ngoài thậm chí còn ngửi được cả mùi thịt khét nữa. Kết hợp lôi và thủy, chiêu này thật sự quá ác, quá tàn nhẫn mà. Thế nhưng không ai không công nhận, đây chính là sát chiêu để tiêu diệt số đông kẻ địch vô cùng lợi hại. Hai tên Ngưng Khí viên mãn bên ngoài không bị cuốn vào thì đổ mồ hôi lạnh, thậm chí hô mình quá may mắn. Nếu rơi vào trong quả cầu tử thần đó, cả hai không dám chắc mình có thể sống sót trở ra được. Ít nhất cũng trọng thương, chỉ còn nửa mạng là điều vạn hạnh rồi.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Đây Mới Là Huyền Thoại

- Ta có nhìn lầm không? Tại sao hãn có thể huy động lôi vũ như thế? Vừa rồi hãn mới sử dụng vũ kỹ thủy hệ cơ mà

- Theo ta thì vị huynh đệ đó chỉ dùng bí thuật nào đó để mượn nhờ những tia sét từ mấy đám mây đen kia thôi.

Các vị đệ tử của Hắc Điều Môn không ngừng bàn tán nghị luận trước những gì đang diễn ra trước mắt họ. Trong tu chân giới, một người nếu như mang linh căn biến dị thì sẽ không có ngũ hành linh căn và ngược lại. Việc thiếu niên kia vừa mới dùng thổ và thủy vũ kỹ pháp thuật xong lại sử dụng được cả lôi hệ nữa đúng là bất khả tư nghị. Cho nên cách giải thích duy nhất theo bọn đệ tử chính là thiếu niên nắm giữ một cách nào đó để thu hút lôi điện từ mây đen đánh xuống để sử dụng mà thôi.

Mặc kệ mọi người suy nghĩ như thế nào, lúc này Nguyên Hạo rất thỏa mãn với thành quả kết hợp hai vũ kỹ của mình. Nếu sử dụng Thủy Lưu và Lôi Dẫn riêng biệt thì hiệu quả chắc chắn sẽ rất hạn chế, nhiều nhất chỉ có thể hạ được phân nửa số ám tử ở đây. Tuy nhiên việc sử dụng cùng lúc hai vũ kỹ mạnh mẽ cùng lúc khiến linh lực của hãn tiêu hao nhanh chóng. Nếu như không có Hư Vô điểm không ngừng hỗ trợ thì hãn đã bị kiệt sức ngã gục rồi. Ngưng Khí kỳ linh lực ở dạng khí, tốc độ vận chuyển không nhanh, và lượng linh lực tích trữ trong đan điền cũng có hạn. Đây chính là điểm hạn chế khiến cho đệ tử Ngưng Khí kỳ gặp khó khăn trong việc tu luyện vũ kỹ nhân cấp thượng phẩm. Nếu có tu luyện thì cũng chỉ ở mức da lông bề ngoài, hoặc suất sắc nhất là tiểu thành cảnh giới mà thôi.

Có thể nói "Thánh nhân đãi kẻ khù khờ", Nguyên Hạo không biết rằng nếu như không có Hư Vô linh căn và Hư Vô công pháp, hãn sẽ không thể nào tu luyện các vũ kỹ nhanh chóng và đạt đến mức độ viên mãn được. Theo cách nói của giới tu sĩ

thì đây chính là kỳ tích trong kỳ tích. Nhờ sự khác biệt này nên hẳn mới có thể một mình chống chọi được số đông kẻ địch có tu vi Ngưng Khí như mình. Rõ ràng việc này chứng tỏ thực lực của hẳn đã vượt xa những đệ tử Ngưng Khí kỳ bình thường mất rồi.

Trở lại với trận chiến, Nguyên Hạo vung nhẹ tay một cái khiến cho quả cầu nước lập tức biến mất. Tiếp theo, hiện ra trước mắt mọi người là bọn ám tử đang nằm la liệt. Thảm hại nhất là những tên tu vi yếu bị nướng chín đến nhìn không còn ra hình hài con người nữa. Vài tên hậu kỳ khá hơn nhưng cũng vô phương động đây, xem chừng bị thương rất nặng. Ngay lúc này, trong vài cái xác nằm trước mặt Nguyên Hạo bỗng nhiên có một thân ảnh phóng lên lao thẳng đến hẳn.

- Chết đi cho ta.

Kẻ này không ai khác hơn chính là gã trung niên chỉ huy, toàn thân hẳn hiện tại đang có khá nhiều vết cháy sém đen kịt. Thì ra gã này cố ý giả chết để bất ngờ tung ra một chiêu đánh lén, phải nói là gã có tâm tư tính toán không tệ. Chỉ tiếc đối thủ của hẳn chính là Nguyên Hạo, một người hiếm khi để mình bất cẩn rơi vào bẫy kẻ thù trong mọi tình huống. Nhếch môi cười nhạt, hẳn dùng di ảnh bộ né thoát đòn đánh lén của đối phương trong nháy mắt. Ra tay bất thành, tên trung niên bị mất đà, ngay tức khắc nhận lãnh đòn phản công của đối phương.

- Kim Sơn Chưởng

Nguyên Hạo đánh một chưởng cực mạnh vào lưng đối thủ khiến gã trung niên văng ra xa, máu tươi chảy đầy khóe miệng. Toàn thân gã run rẩy, không còn ý chí chiến đấu nữa, định xoay đầu bỏ chạy. Nhưng khi gã vừa lồm cồm đứng dậy thì Nguyên Hạo lại như một bóng ma từ lúc nào lại xuất hiện trước mặt gã.

- Người...

Vừa rồi gã còn thắc mắc vì sao đối phương lại có thể né tránh pha ra đòn bất ngờ của mình. Hiện tại xem ra gã đã hiểu rồi, thân pháp của tên thiếu niên này vô cùng lợi hại. Lại một chưởng ngay thẳng vào ngực, ngã cảm giác yết hầu của mình bị nghẹn lại rồi phun ra một đống máu tươi, toàn thân vô lực ngã xuống. Đường

đường một cao thủ nửa bước Trúc Cơ lại bị một tên Ngưng Khí viên mãn đánh cho không thể hoàn thủ. Nếu như đối phương là thiên kiêu nào bên trong Địa bảng gã còn nhận thức được, thế mà giờ ngay cả tên của thiếu niên này gã cũng chả biết. Thua như vậy thật là nhục nhã, không cam tâm chút nào. Có điều tên trung niên cũng chẳng có cơ hội để suy nghĩ nhiều như thế, một lưỡi dao đỏ như máu từ tay đối phương đã cắm thật sâu vào tim gã.

- Xưa nay ta luôn thích giải quyết mọi chuyện thật gọn gàng. Vĩnh biệt.

Cảm giác sinh cơ nhanh chóng tan biến, gã chỉ huy chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh cuối cùng trong cuộc đời của mình. Đó là khuôn mặt một thiếu niên nhìn hiền hậu, đang mỉm cười ấm áp với mình. Không, đây chính là quý dữ đội lốt người, ra tay không hề có chút vướng bận nào. Gã chỉ cầu mong một điều nếu có kiếp sau thì tốt nhất đừng gặp lại tên ác ma này, thật quá đáng sợ rồi.

- Keng

Thạch Huyết sau khi hút xong tinh huyết thì kêu lên một tiếng thanh thúy như rất hài lòng. Đã lâu rồi nó chưa được uống máu no nê như vậy, tiếng kêu vừa rồi giống như một lời nịnh nọt dành cho chủ nhân của mình. Cát Thạch Huyết vào, Nguyên Hạo mặt không biểu cảm lại lao thẳng đến chỗ Hồ Bất Trung và Ngô Tuyết San. Dưới sự hỗ trợ của hắn, hai người kia cũng dễ dàng đánh bại hai tên ám tử Ngưng Khí viên mãn còn lại.

- Nguyên Hạo huynh, ta lại nợ người một lần nữa rồi. Xem ra huynh đúng là chân nhân bất lộ tướng, thực lực mạnh mẽ như thế mà lại chấp nhận làm một đệ tử ngoại môn bình thường.

Hồ Bất Trung bước đến hai mắt tỏa sáng nhìn Nguyên Hạo cười nói. Ngay cả đám đệ tử, Văn Cự, Ngô Tuyết San cũng bu lại, vô tình Nguyên Hạo đã trở thành tâm điểm của mọi người.

- Khụ khụ, chút tài mọn thôi mà, hiện tại mọi người nên điều trị vết thương một chút. Theo ta thấy, đám người này không chỉ có bấy nhiêu. Còn rất nhiều nhóm đệ tử khác đang rơi vào phục kích của kẻ địch, họ rất cần chúng ta đến hỗ trợ giúp đỡ

đó.

Không muốn mọi người cứ hỏi xoáy vào vấn đề tu vi, vũ kỹ của mình, Nguyên Hạo ra vẻ lo lắng cho an nguy của tất cả mọi người trong bí cảnh. Điều này làm cho hình tượng của hắc vốn đã đẹp đẽ càng trở nên chói sáng. Hồ Bất Trung cùng Văn Cự đồng thanh nói:

- Chúng ta đều là do Nguyên Hạo huynh ra tay cứu giúp, nguyện góp sức cùng huynh diệt trừ kẻ địch. Có người mở đầu, đám đệ tử đi cùng cũng liên tiếp hô lớn tham gia, nhiệt huyết bừng bừng. Ngô Tuyết San vốn là người hiểu chiến, nàng nhìn tên thiếu niên vừa xuất hiện này một lúc rồi mới cất tiếng:

- Người rất mạnh, Ngô Tuyết San là người công tư phân minh. Nhóm của ta cũng sẽ tham gia diệt trừ bọn khốn dám ám hại đệ tử Hắc Diệu Môn.

Như vậy hơn hai mươi đệ tử đều đồng ý đi theo và bầu Nguyên Hạo là đầu lĩnh. Trước diễn biến này, hắc cũng chỉ biết cười khổ đồng ý rồi dẫn đầu cả nhóm lớn lao đi. Đừng nghĩ việc lãnh đạo một nhóm như thế là oai phong, trách nhiệm của người đứng đầu không bao giờ là nhẹ nhàng. Với tính cách của hắc, khi đã dẫn dắt mọi người thì an nguy của họ chính hắc phải bảo toàn, không thể lấy các đệ tử ra làm bia đỡ đạn cho mình được.

- Phía trước có phát hiện.

Như một đàn ong vỡ tổ, nhóm của Nguyên Hạo đi đến đâu là càn quét bọn ám tử đến đó. Những đệ tử được hỗ trợ lại càng cảm kích, đồng lòng xin gia nhập vào nhóm của hắc. Từ hơn hai mươi người, cuối cùng nhóm Nguyên Hạo đã bạo tăng lên hơn năm mươi thành viên, thanh thế vô cùng, sĩ khí tăng cao. Chẳng mấy chốc cả khu vực bốn đã sạch bóng kẻ địch, chắc bọn chỉ huy tối cao của ám tử cũng chẳng thể tưởng tượng ra được cảnh quân mình từ đi phục kích người ta lại trở thành mục tiêu bị tàn sát. Đây đúng là gậy ông đập lưng ông, quá bi kịch nha.

Khu vực sáu là một hồ nước rộng lớn không thấy bờ bên kia, đây là cũng là giới

hạn cao nhất mà các đệ tử Hắc Điều Môn trong quá khứ có thể tiến tới. Sở dĩ nói như vậy là vì chưa ai bước vào hồ nước này có thể trở ra được, còn lí do vì sao thì chỉ có người từng trải nghiệm mới hiểu rõ. Nhưng những người đó làm gì còn sống sót mà rời khỏi, vì thế bí mật về hồ nước này mãi là bí ẩn lớn thứ hai của bí cảnh sau bí bảo cuối cùng. Không biết từ xa xưa ai đó đã đặt cho hồ nước đáng sợ này cái tên nghe rất bi thương: Hồ Tuyệt Vọng.

Tiến vào khu vực số năm, nhóm của Nguyên Hạo di chuyển theo đội hình do hãn sắp xếp. Mọi người đều bay với tốc độ tương đối chậm để đề phòng bất trắc, mặc dù có Phong Ảnh đi trước dò đường nhưng Nguyên Hạo vẫn không thể chủ quan. Mặc dù cẩn thận từng li từng tí như thế nhưng cả đoạn đường bay ngang sa mạc của khu vực số năm bọn họ chẳng gặp bóng dáng tên ám tử nào. Chỉ có vài con yêu thú không biết sống chết lao đầu ra phùng mang trợn má, kết quả là ngay lập tức nó bị cả một trung đội tu sĩ mần thịt trong một nốt nhạc.

Chuyện này khiến Nguyên Hạo cau mày khó hiểu, theo hãn biết thì khu vực sa mạc này là nơi rất thuận tiện cho việc đánh lén. Thế mà đi cả canh giờ hơn vẫn không thấy tăm hơi của kẻ địch đâu cả, hay là do lực lượng của mình hùng hậu quá khiến đối phương e sợ không dám ra tay? Mông lung suy nghĩ nguyên do thì bất chợt Phong Ảnh truyền về thông báo phát hiện đệ tử Hắc Điều Môn bị thương phía trước.

- Tiểu Mi sư muội, hình như có người đang bay đến.

Lúc này, Tiểu Mi đang cùng hai vị sư tỷ của mình dưỡng thương, họ không dám tiếp tục tiến lên vì cảm nhận kẻ địch quá mạnh. Nếu gặp phải những kẻ có thực lực như hai tên anh em áo đen kia thì khác nào tìm chết. Hiện tại không biết những kẻ sắp đến này là địch hay bạn nữa, trong lòng ba người cảm thấy trầm trọng.

- Đó không phải là Tiểu Mi tỷ tỷ sao?

Ngô Tuyết San vừa nhìn thấy bóng dáng ba người thì hô lên, vội vàng hạ xuống. Phía ngược lại, Tiểu Mi cùng hai vị sư tỷ cũng thở ra một hơi. May quá, thì

ra là đồng môn, còn là một nhóm đồng đạo nữa chứ.

- Tiểu Mi tỷ tỷ tại sao lại bị thương như vậy? Bị kẻ địch tập kích sao?

Quan hệ giữa hai cô nàng Ngô Tuyết San và Tiểu Mi cũng không tệ, vừa gặp nhau liền hỏi han vô cùng thân thiết. Bây giờ, Tiểu Mi mới bắt đầu kể lại việc mình bị hai tên áo đen có tu vi nửa bước Trúc Cơ tập kích ra sao, rồi việc Đồ Phi Đào và Triệu Bá Hưng xuất hiện tiêu diệt kẻ địch như thế nào. Nàng ta kể với giọng điệu ngưỡng mộ lẫn chút ganh tị với hai vị thiên tài kia. Tuy cùng là tu vi nửa bước Trúc Cơ, xếp tốp mười Địa bảng nhưng thực lực thực chiến của hai người kia lại mạnh mẽ hơn nàng rất nhiều. Nếu như nàng chỉ có thể đánh ngang tay với một trong hai kẻ áo đen thì Triệu Bá Hưng lại dễ dàng đánh bại hai tên kia một cách nhanh chóng.

- Thì ra là vậy.

Hồ Bất Trung sau khi nghe xong thì hơi hột nói. Thái độ của gã khiến cho Tiểu Mi khó chịu, người ta một mình đánh bại hai tên nửa bước Trúc Cơ cơ đấy, không phải hai tên Ngưng Khí bình thường đâu. Vừa định lên tiếng ý kiến thì khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng bỗng nhiên cứng đờ lại. Hình như tất cả mọi người đều tỏ cùng một thái độ thờ ơ giống như tên Hồ Bất Trung kia, kể cả vị sư muội thân thiết Tuyết San của mình cũng như thế. Trời ạ, không lẽ bây giờ nửa bước Trúc Cơ rốt giá đến vậy sao, hay là mọi người đang không tin những gì mình vừa kể?

- Chỉ là hai tên nửa bước Trúc Cơ thôi, Nguyên Hạo một lần có thể tiêu diệt gần năm mươi tên kẻ địch. Trong đó còn có một tên nửa bước Trúc Cơ nữa, hai tên Ngưng Khí viên mãn hắc hắc. Đúng là huyền thoại mới của Hắc Diệu Môn chúng ta.

Văn Cự đứng một bên dùng giọng oang oang của mình cười lớn nói. Nhất thời ánh mắt của các đệ tử lập tức lấp lánh cùng nhìn về phía một thiếu niên cao gầy đang lặng lẽ đứng ở một góc từ nãy giờ.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 135: Hồ Tuyệt Vọng (Thượng)

- Nguyên Hạo? Một chọi năm mươi?

Đầu óc của Tiểu Mi trở nên rối rắm, theo trí nhớ của nàng thì Địa bảng chưa từng nghe danh của vị đệ tử này. Đã vậy còn lấy thực lực Ngưng Khí viên mãn đánh bại nửa bước Trúc Cơ nữa chứ. Dù chỉ cách nhau một tiểu cảnh giới nhưng muốn vượt cấp chiến đấu nào có dễ dàng như thế. Chẳng những thế tên kia còn hạ luôn cả bốn mươi mấy kẻ địch khác cùng lúc nữa chứ. Tưởng tượng tràng diện lúc đó chắc phải kinh thiên động địa lắm, muốn thắng được cũng là thắng hiếm. Ở, nhưng sao ta có cảm giác có gì sai sai nhỉ? Nhìn theo ánh mắt của mọi người, Tiểu Mi mới phát hiện ra một thiếu niên nhìn non chẹt đang ngồi gặm lương khô ở một góc.

- Chẳng lẽ đây là vị thiên tài cứu tinh mà mọi người vừa nhắc đến? Trông hẳn chẳng có vẻ gì là lợi hại cả.

Kỳ thật không phải chỉ có Tiểu Mi mà ngay cả Văn Cự, Hồ Bất Trung hay bất cứ người nào lần đầu trông thấy Nguyên Hạo cũng đều cảm thấy hẳn khá tầm thường. Vóc dáng thì không uy mãnh, lại không hề có cái thần thái của cao thủ, trông hẳn nhiều khi còn giống mấy tên hạ nhân tầm thường hơn. Đúng là nhìn người không thể chỉ quan sát hình tượng bên ngoài nha.

Cảm thấy mọi người hình như đang tập trung những cặp mắt nóng bỏng về phía mình, Nguyên Hạo chỉ biết cười khan vài tiếng cho qua chuyện. Hẳn vốn thích điệu thấp, càng thấp càng tốt. Thế mà bây giờ lại trở thành kẻ mang danh giả trụ ăn thịt hổ, cao nhân thâm tàng bất lộ, chân mệnh thiên tài...vvv. Haiz, hẳn muốn cuộc sống an nhàn, tu luyện ngày qua ngày để vươn đến đỉnh cao thôi mà cũng khó khăn như vậy sao?

- Xem ra hai tên phục kích khu vực sa mạc này đã bị Triệu Bá Hưng xử lí xong

xuôi cả rồi. Chúng ta có thể tăng tốc lên đường.

Trong lúc mọi người nghỉ ngơi Nguyên Hạo đã cho Phong Ảnh dạo một vòng nhưng vẫn không có gì khả nghi xuất hiện. Vì vậy, hắn quyết định để mọi người phi hành nhanh thêm một chút. Theo tình báo hắn có được từ Nguyệt lão thì khu vực số sáu là nơi hết sức nguy hiểm, chưa từng có đệ tử nào sống sót rời khỏi một khi đã tiến vào. Trừ hắn mang theo nhiều lo âu, phần lớn đệ tử đều phấn chấn tiếp tục hành trình. Ngay cả Tiểu Mi dưới sự khuyên bảo và lôi kéo của Ngô Tuyết San cũng đồng ý nhập bọn khiến cho thực lực của nhóm ngày càng tăng cao.

Lúc này, tận sâu bên trong hồ Tuyệt Vọng, có một nhóm người đang đạp phi kiếm di chuyển rất nhanh. Nếu như để Nguyên Hạo hay bất kỳ ai trông thấy chi đội này đều phải xanh mặt khiếp đảm. Bởi vì toàn bộ thành viên trong nhóm đều có tu vi nửa bước Trúc Cơ, phải biết rằng ở Hắc Diệu Môn chỉ có mười người tốp đầu Địa bảng mới có được tu vi như vậy. Dẫn đầu lực lượng khủng bố này là năm người, ba nam hai nữ, trong đó có một tên nhìn trắng trẻo, diện mục như thư sinh, tay cầm một quả cầu thủy tinh nhỏ. Trong năm người hiện tại đang lấy gã là người dẫn đầu, xem ra tên này đã có cách để vượt qua khu vực bí hiểm số sáu rồi.

- Ê, Chiêu Lâm, người có thật sự biết cách phá giải cái khốn trận này không vậy? Sao chúng ta cứ loay hoay mãi cả canh giờ bên trong cái hồ chết tiệt này mà vẫn chưa thấy bờ bên kia vậy?

Bay sát phía sau gã thư sinh, một tên râu quai nón rậm rạp, dáng người lực lưỡng tỏ vẻ bức bối lớn tiếng hỏi. Cùng lúc, một cô nàng vóc dáng nóng bỏng, mặc đồ hết sức khiêu gợi với chiếc váy xẻ lộ cặp đùi trắng nõn cũng cười khúc khích. Nửa thân trên của cô ta thì cố ý khoét thật sâu để lộ ra hơn nửa cặp tuyết lê chín mọng khiến ai nhìn vào cũng không thể rời mắt.

- Công Tào, người đừng có nóng tính mãi như thế chứ. Phong thái như thế không có mỹ nữ nào thích được đâu.

Cười ngọt ngào chọc ghẹo tên râu quai nón, nàng ta lại liếc mắt đưa tình với tên

thư sinh. Chỉ tiếc là căn bản cái gã tên Chiêu Lãm kia không hề chú tâm đến nàng một tí xúu nào cả. Thấy vậy, cô nàng chỉ bủi môi một cái rồi thôi, xem ra việc tán trai bất thành này cũng diễn ra khá thường xuyên nên phản ứng mới nhẹ nhàng như thế.

- Suốt cả thời gian dài phải dùng đan dược để áp chế tu vi thật của mình đúng là không dễ chịu chút nào. Bây giờ mới có cơ hội thư giãn tay chân một chút, ta thật muốn đấu với con ả Đỗ Phi Đào kia một trận. Cái khuôn mặt lạnh tanh cứ tự cho mình là cao quý hơn người của ả khiến ta thấy buồn nôn chết được. Vị nữ tử thứ hai trong nhóm năm người không vui lên tiếng. Cô nàng này cũng thuộc hàng có nhan sắc, vóc dáng cân đối, nhưng so bì với Đỗ Phi Đào thì đúng là còn thua một khoảng cách không nhỏ. Nhất là cái khí chất của cả hai không hề giống nhau. Tuy Đỗ Phi Đào lạnh nhạt nhưng cô lại không hề quá phận, lại luôn muốn truy cầu thực lực nên rất nhiều nam tử thầm mơ tưởng đến. Còn vị cô nương tên Thúy Hoa này lại không được như vậy, cô ta mang cho kẻ khác một cảm giác ham muốn bình thường, cá tính lại thích ganh đua, ích kỷ. Chính vì lẽ đó mà ngay cả trong nhóm, ba vị nam tử kia cũng không thèm đoái hoài gì đến cô cả.

Lại nói chút về việc dùng đan áp chế tu vi mà cô nàng này vừa đề cập đến. Trong giới tu chân thường có hai loại che giấu tu vi thật của mình. Một là dùng bí pháp để che giấu hoặc áp chế tu vi, điển hình như Hư Vô công pháp của Nguyên Hạo. Đây là lựa chọn tuyệt vời nhưng hạn chế của nó chính là không thể lừa gạt những tiền bối có tu vi cao hơn. Thông thường các bí thuật che giấu tu vi cũng chỉ qua mắt được người có thực lực hơn mình một, hai tiểu cảnh giới mà thôi. Thể loại biến thái như Hư Vô công pháp là hàng hiếm, không phải như rau cải ngoài chợ mà ai cũng có được. Cách thứ hai để áp chế tu vi chính là dùng đan dược, loại này có thể che giấu được bất kỳ thần thức dò xét nào, thậm chí cả bí cảnh cũng không thể nào đá họ ra ngoài được. Khuyết điểm duy nhất của phương pháp này chính là muốn khôi phục tu vi cần phải dùng giải dược và cần thời gian nhất định để thuốc giải phát huy hiệu quả. Như vậy nghĩa là trong thời gian đang dùng thuốc để áp chế, nếu như bị kẻ địch tấn công, họ chỉ có thể dùng tu vi đã bị áp chế để đối kháng mà thôi.

Kẻ cuối cùng vẫn im hơi lặng tiếng là một thanh niên khôi ngô. Nhìn linh lực

phát ra từ người của hắn, nhiều người có thể nhầm lẫn đây là một vị Trúc Cơ tiền bối. Bởi vì tu vi của hắn đã chạm đến cực hạn của Ngưng Khí, chỉ cần hắn muốn thì bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá. Sở dĩ hắn phải áp chế không chịu Trúc Cơ thành công là vì kế hoạch ngày hôm nay. Trong bí cảnh này, trừ tu vi Ngưng Khí ra, những kẻ có tu vi cao hơn đều không thể tiến vào. Cho dù có dùng đan dược để tạm thời hạ cảnh giới xuống thì khi xâm nhập bí cảnh nếu tăng tu vi vượt qua Ngưng Khí sẽ bị bài xích truyền tống ra ngoài ngay. Vì vậy, bên trong bí cảnh, thực lực của hắn có thể nói là vô địch không đối thủ rồi. Hiện tại hắn chỉ nghĩ đến phần thưởng mà các trưởng lão trong tông môn hứa hẹn sau khi hoàn thành nhiệm vụ mà thôi.

"Chỉ cần có tài nguyên tu luyện và đan dược cao cấp, ta nhất định sẽ leo lên được địa vị cao hơn nữa haha"

Với tư chất của hắn, hai mươi hai tuổi đã có thể Trúc Cơ, đúng là thiên tài hiếm gặp. Thế nhưng bên trong Hắc Điện Tông, một tông môn có truyền thừa và tích lũy lâu đời, thì muốn leo lên đỉnh cao cần phải có cơ duyên và tài nguyên hỗ trợ nhiều hơn. Kế hoạch lần này tông môn hắn đã chơi tất tay khi tung gần hết tinh anh dưới Trúc Cơ vào trận hòng giành lấy bí bảo và triệt hạ thế hệ trẻ của đối phương. Tuy các đệ tử Ngưng Khí chẳng có tác dụng gì trong chiến đấu quy mô cỡ tông môn với nhau, nhưng về lâu dài thì những người trẻ này chính là rường cột tương lai. Nếu như một tông môn mà không có lớp kế cận thì không cần tiêu diệt, bản thân họ cũng sẽ suy tàn theo thời gian mà thôi. Đó là một quy luật tất yếu không thể thay đổi được, trong binh pháp gọi đây là "diễn biến hòa bình".

Khoảng nửa canh giờ sau khi nhóm người Hắc Điện Tông đi vào hồ Tuyệt Vọng, những thiên tài xếp đầu Địa bảng như Triệu Bá Hưng hay Đỗ Phi Đào cũng liên tiếp xông đến. Tuy đã được cao tăng cảnh báo riêng về sự nguy hiểm của khu vực số sáu này nhưng lòng tự tôn luôn dẫn dắt bọn họ bước tiếp bất chấp nguy hiểm. Chỉ khi đối diện sinh tử thật sự thì những đệ tử này mới biết chữ "sợ hãi" viết như thế nào

- Chúng ta đến khu vực số sáu rồi haha.

Tinh thần Văn Cự vô cùng tốt, gã vừa cười lớn khi quan sát cái hồ rộng trước mặt mình. Ngay cả những đệ tử xung quanh cũng phụ họa theo, bọn họ căn bản không biết mình đang dẫn thân vào một nơi đáng sợ như thế nào. Có lẽ do việc năm khu vực trước không có nhiều khó khăn khiến tâm lí những đệ tử này sinh ra cảm giác xem nhẹ mức độ đáng sợ của bí cảnh. Riêng chỉ có hai người sắc mặt khá ngưng trọng khi đứng trước hồ nước trong veo, yên ả không gợn tí sóng nào.

- Tiểu Mi tỷ tỷ, tại sao sắc mặt của tỷ lại tái nhợt như vậy? Vết thương của tỷ vẫn chưa ổn sao?

Ngô Tuyết San đứng bên cạnh thấy biểu hiện của vị tỷ muội thân thiết của mình thì vội lên tiếng hỏi thăm. Tiểu Mi biết cũng không thể giữ bí mật cho riêng mình nên cười khổ giải thích. Sau khi mọi người nghe và hiểu ra được đây chính là nơi chôn thân của bao nhiêu đời đệ tử Hắc Điểu Môn thì sự tự tin của họ rơi tự do không phanh. Thậm chí có vài người run rẩy nghĩ đến việc từ bỏ, không tiếp tục tiến lên nữa. Trước cảnh tượng sĩ khí bị đá kích như vậy, Nguyên Hạo buộc lòng phải lớn tiếng trấn an:

- Mọi người không cần quá lo lắng, chúng ta người đông thế mạnh. Mặt hồ này lại trong xanh, phía trên không có sương mù. Như vậy kẻ địch rất khó lòng mai phục, chỉ cần cẩn thận một chút thôi nghĩ chúng ta sẽ không gặp vấn đề gì đâu. Tất nhiên những ai cảm thấy e ngại thì có thể ở lại nơi đây, không ai ép buộc cả.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 136: Hồ Tuyệt Vọng (Trung)

Dứt lời, Nguyên Hạo liền nhảy lên phi kiếm bay thẳng vào hồ. Hắn không thích nhiều lời, lựa chọn đi hay không là do bọn họ. Tuy hắn sống có trách nhiệm nhưng không có nghĩa là hắn phải làm bảo mẫu, ôm đồm mọi việc. Tu chân là một thế giới khốc liệt, thậm chí còn đáng sợ hơn cả xã hội phàm nhân. Vì thế Nguyên Hạo không thích được phát cái thẻ người tốt dán trước người như vậy.

- Nguyên Hạo huynh đệ, bọn ta theo người.

Vãn Cự và Hồ Bất Trung không do dự phi hành theo ngay sau, hai tên này tuy thực lực không quá mạnh nhưng tình tình lại rất tốt, xứng đáng kết giao. Nhìn theo bóng lưng Hồ Bất trung, Ngô Tuyết San thở dài một hơi rồi cùng Tiểu Mi đạp kiếm tiến lên. Tuy nàng rất ghét cái tính điệu đà của tên Bất Trung này, nhưng phong thái quả cảm và trọng tình trọng nghĩa, có ơn tất báo của gã lại khiến nàng tán thưởng, sinh ra hảo cảm. Còn về các đệ tử khác thì phần đông vẫn lựa chọn đi cùng với Nguyên Hạo. Một phần bởi vì bọn họ lo sợ ở lại sẽ lại bị tập kích nữa, còn lại những người mang ơn cứu giúp của hắn nên quyết tâm phải hỗ trợ cùng vị thiếu niên đó vượt qua khó khăn phía trước.

Hơn nửa ngày đầu tiên đã trôi qua, các nhóm đệ tử tinh anh hầu như đều tiến vào hồ Tuyệt Vọng. Chỉ kỳ lạ là trừ đám người ám tử của Hắc Diện Tông sau hai canh giờ lay hoay mới thoát ra được thì các nhóm còn lại vẫn bị kẹt lại bên trong.

- Hừ, nơi này có trận pháp vây khốn.

Ánh mắt của Đỗ Phi Đào lóe lên một cái, nàng đã sớm nhận ra sự bất thường của cái hồ này. Chỉ là muốn phá trận nào đâu có dễ dàng như vậy, nếu không thì bao

nhieu thể hệ thiên tài của Hắc Đế Môn cũng đã sớm vượt qua rồi. Phía sau nàng, đệ nhất thiên tài Địa bảng Triệu Bá Hưng cũng đang phát khổ không thôi. Lúc đầu gã còn muốn thể hiện với người đẹp nên xông pha lên trước mở đường. Bay tới bay lui mãi cũng không có kết quả, cuối cùng thành ra hình ảnh gã cùng nhóm của mình phải lẻo đẻo theo sau Đỗ Phi Đào. Thật là chuyện mất mặt mà.

Nhóm của Nguyên Hạo cũng không khá hơn bao nhiêu. Nhờ có Tiểu Vô nhắc nhở hẳn đã sớm biết cái hồ này là một trận pháp to lớn chuyên vây khốn người tiến vào bên trong nó. Tuy đây mới là trận pháp cấp một thôi nhưng đối với những kẻ gà mờ như Nguyên Hạo thì đúng là người mù mò đường đi mà. Không còn cách nào khác hẳn bèn cầu cứu những người trong nhóm của mình, hi vọng có người từng nghiên cứu về trận pháp. Hoặc ít nhất thì kẻ đó cũng có tí ti kiến thức nào đó về trận pháp cũng được. Phải nói là số của Nguyên Hạo xui xẻo và may mắn luôn song hành, khi cuốn vào bất cứ chuyện gì hẳn luôn có lối thoát xuất hiện cứu giúp. Lần này cũng vậy, Tiểu Mi chính là đệ tử duy nhất hiếm hoi của Hắc Đế Môn có sở thích nghiên cứu về trận pháp. Chỉ là... cô ta mà mò một hồi thì lắc đầu nói về chán nản:

- Ta có nghiên cứu trận pháp nhưng trình độ lĩnh ngộ có hạn, sợ là không đủ sức phá trận pháp cấp một nổi đâu.

-.....

Mọi người cảm thấy ngao ngán thất vọng, cái kiểu như vờ được cái phao giữa biển nhưng phát hiện ra cái phao này chả thể giúp họ bơi vào bờ được vậy. Tiểu Mi cũng chỉ biết cúi đầu xấu hổ cười, nàng đã cố gắng hết sức rồi. Nếu chỉ là vài trận pháp căn bản cho người mới nhập môn thì nàng có thể miễn cưỡng phá giải được, chứ đã là trận pháp cấp một thì cần phải có trận pháp sư cùng cấp mới mong đột phá. Xoa xoa thái dương của mình, Nguyên Hạo quay sang Tiểu Mi hỏi:

- Tiểu Mi, cô có mang theo mấy tài liệu nói về trận pháp không?

- Có, mà người cần chúng làm gì???

Tiểu Mi tròn mắt khó hiểu nhìn tên thiếu niên đầu lĩnh nhóm mới của mình.

Hắn không biết gì về trận pháp thì mượn sách tài liệu để làm cái quái gì cơ chứ. Nhíu mày thắc mắc nhưng cô nàng vẫn móc từ trong túi trữ vật của mình ra một chồng gần chục cuốn sách. Vì là đam mê nên Tiểu Mi luôn mang theo bên mình để nghiên cứu khi có thời gian rảnh.

Nhìn thấy đối phương có mang theo tài liệu, Nguyên Hạo thở ra một hơi rồi nhận lấy. Tiếp đó, một cảnh tượng như phim viễn tưởng mang theo âm vị hài kịch diễn ra trước mắt mọi người, vị đầu lĩnh anh minh thần võ, lá cờ đầu, người tiên phong mở đường cho cả đám đang đọc sách. Vâng, chính xác là hắn đang lật sách thì đúng hơn. Từng trang sách được tên thiếu niên lật với tốc độ khá nhanh, giống như là hắn đang tìm kiếm cái gì bên trong thì phải. Không ai lại có thể đọc với cái tốc độ thần thánh như thế được.

Chỉ là vừa lật sách, chốc hắn lại xoa đầu bứt tóc, lúc thì trầm ngâm, khi thì cười ha hả như phát hiện ra điều gì đó thú vị. Nói chung là ánh mắt từng người nhìn Nguyên Hạo lúc này chả khác gì một tên bị động kinh. Văn Cự gãi gãi đầu khó hiểu, Hồ Bất Trung thì lấy hai tay che mặt, gã xem chừng vị huynh đệ của mình do cùng đường nên bị sốc hóa thành như vậy cũng nên. Nhất thời tâm lí tuyệt vọng bao trùm cả nhóm hơn ba mươi người, có vài đệ tử còn nghĩ đến việc để lại di thư nữa chứ.

- Xong rồi

Một canh giờ sau, Nguyên Hạo cảm thấy mình đã nắm được ít nhất chín phần ảo diệu bên trong đống sách nên dứt khoát ngừng việc "đọc" của mình lại. Thật ra đối với ngộ tính của hắn bây giờ, những kiến thức trận pháp nhập môn này chẳng là gì cả. Chỉ cần tốn tí thời gian thì hắn đã có thể thông hiểu mọi nguyên tắc, diễn giải của trận pháp sư cấp một cần có. Mỉm cười tự tin, hắn nói lớn với mọi người trong nhóm:

- Xin lỗi đã để mọi người chờ lâu, bây giờ chúng ta phá trận nào.

-.....

Lại một lần nữa các thành viên trong nhóm bị thử thách về thần kinh. Hết Tiểu

Mi thất bại rồi đến vị đầu lĩnh đọc sách, giờ hẳn lại huênh hoang kê gọi đi phá trận. Mặc dù trong lòng chả có tí niềm tin nào vào Nguyên Hạo nhưng cả đám vẫn đành nhắm mắt phi hành theo đối phương. Dù sao thì ở lại cũng chết, thôi thì cứ đi bậy đi bạ theo hẳn biết đâu may mắn thì sao.

Bay sang trái, lượn sang phải, rồi hạ độ xong, tiếp đến là bay vọt lên. Dưới sự dẫn dắt của Nguyên Hạo, ba chục vị đệ tử đang bay lượn giống như là mấy chiếc máy bay biểu diễn trong các buổi lễ đặc biệt, nhìn hết sức đặc sắc. Nhưng không ai biết đây chính là con đường chính xác để thoát khỏi khốn trận này, chỉ sau một lúc tìm kiếm Nguyên Hạo đã phát hiện ra con đường để đột phá.

- Phía trước có người, hình như là tên Ngô Việt đáng ghét.

Cả nhóm đang di chuyển thì phát hiện ra một nhóm nhỏ khoảng mười người, hình như họ đang cãi nhau kịch liệt nữa chứ.

- Nhã Lương, người đừng quên Trường lão Hình Đường là gia gia của ta. Nếu như ta có chuyện gì xảy ra thì người cũng đừng mong toàn mạng.

- Hừ, bị lọt vào cái trận pháp này sống chết chưa rõ thì quan tâm cái gì. Ta nhìn tên dựa hơi trường bối người nhiều rồi, giờ thì ta sẽ cho người một trận biết tay.

Nói là ra tay ngay, Nhã Lương tập tức tung một chưởng đánh tới. Phía đối diện, Ngô Việt cũng không chậm, do vị trí hai người quá gần gã chỉ có thể nghiêng răng chấp nhận cứng đối cứng.

- Ầm

Sau một tiếng nổ rền, hai người tách ra xa, Ngô Việt cảm thấy hai tay tê rần, cảm giác đau điếng. Rõ ràng sau pha giao thủ đầu tiên, hẳn đã rơi vào thế hạ phong hoàn toàn. Thấy anh mình bị người ta hạ thủ, Ngô Tuyết San lập tức hung hãn lao đến, quát lớn:

- Nhã Lương, người dám đánh anh ta sao? Người chán sống rồi à?

Hình như cái bản tính bá đạo này của hai anh em họ Ngô là di truyền với nhau,

Nguyên Hạo, Văn Cự, Hồ Bất Trung chẳng biết làm gì nên đành nhìn nhau cười khổ. Dù gì cũng là người chung nhóm nên bọn họ dù không muốn gây chuyện thì vẫn phải đến đứng bên cạnh Ngô Tuyết San. Thấy em gái mình dắt cả một đám đệ tử đông đảo, Ngô Việt tinh thần đại chấn liền cười lớn khoái trá.

- Em gái đến rất đúng lúc, hãy ra lệnh cho thủ hạ của em xông lên làm thịt tên Nhã Lương này cho anh. Chống đối với huynh muội của ta chỉ có một kết cục thôi.

Ngô Việt như được tắm máu chó, rút ra một cây thương màu bạc, gã nhanh chân định lao lên. Nhưng ngay lập tức gã cảm giác có gì đó không đúng lắm. Sao cả đám người đi theo em gái mình lại trở ra không có hành động gì vậy? Bọn chúng có phải cùng phe với em mình không nhỉ? Sao ta cứ cảm thấy thái độ bọn này cứ như là đang xem kịch

vui vậy kìa? Khựng người lại, Ngô Việt quay sang hỏi nhỏ em gái mình:

- Bọn họ không phải người em dẫn đến sao?

Thấy anh trai của mình gọi các bằng hữu đồng môn là thuộc hạ, Ngô Tuyết San đã xấu hổ gần chết. Tuy cô hung dữ hiếu chiến nhưng làm người không quá tệ, không hề ý mình là con cháu trường lão mà hoành hành càn rỡ với kẻ khác. Thấy anh mình hỏi đến, cô lờm gã một cái rồi đáp:

- Họ là đồng đội của em chứ không phải thuộc hạ. Anh trai cứ giữ cái thái độ khinh người đó thì sẽ không ai giúp đỡ huynh đệ chúng ta đâu.

- Ách...Ta...

Ngô Việt sững người ra không biết làm thế nào. Gã bá đạo coi rẻ đồng môn đã thành thói quen, bây giờ cho dù trong tình huống yếu thế gã cũng sẽ không tự hạ thấp thân phận mà xuống nước nhờ vả kẻ khác được. Nhất là những người gã vừa mới gọi là "thuộc hạ" xong.

- San San

Hồ Bất Trung biết mọi người không muốn giúp tên Ngô Việt, nhưng quan hệ

của hắn với Ngô Tuyết San đang tiến triển tốt. Do đó hắn không thể bàng quang đứng nhìn được nên đành tiến lên tỏ vẻ sẽ cùng đứng chung trận doanh với cô nàng. Tuyết San ngược nhìn hắn một cái thật sâu sắc rồi nở một nụ cười như hoa ngày xuân khiến Bật Trung ngẩn ngơ. Tiếp đó cô rút đôi song đao của mình ra, ánh mắt nghiêm nghị, chiến ý tỏa ra. Tuy Nhã Lương thực lực rất mạnh nhưng ít ra phe cô có ba người, lấy lượng bù chất, hi vọng có thể chiến thắng được.

- Tốt, đã chuẩn bị xong thì cả ba cùng lên đi. Nhã Lương ta sẽ cho các người biết chênh lệch về thực lực thì không để gì lấy số đông bù đắp được đâu.

Nhã Lương cười lạnh lên tiếng, linh lực bắt đầu tản mát ra. Đúng lúc này thì một bàn tay đặt lên vai của Hồ Bật Trung và Ngô Tuyết San, kèm theo là giọng nói nhẹ nhàng nhưng đầy hào khí.

- Đã là huynh đệ thì đừng thích xông pha một mình như thế chứ. Kẻ nào muốn ra tay với huynh đệ của Nguyên Hạo này thì phải bước qua cửa của ta trước đã.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 137: Hồ Tuyệt Vọng (Hạ)

- Nguyên Hạo huynh đệ.

Hồ Bất Trung quay lại nhìn thiếu niên đứng kế mình với hốc mắt hơi ươn ướt. Gã không ngờ vị huynh đệ này của mình chẳng những tài giỏi mà lại còn sống có tình nghĩa như vậy. Đây chính là biểu tượng, là điển phạm của nam nhi trong thiên hạ chứ đâu nữa.

- Haha, phải chừa phần cho Văn Cự ta nữa. Bất Trung, tuy ta không giỏi hơn người nhưng có chuyện gì hai người chúng ta cũng cùng nhau xông pha mà.

-Tuyệt San, Tiểu Mi tỷ tỷ làm sao để mọi một mình đối đầu với kẻ địch được.

- Bọn tôi cũng vậy, chúng ta là đồng môn. Dù có bão táp phong ba nào cũng cùng nhau vượt qua.

Ánh mắt của Ngô Tuyệt San nhấp nháy liên tục, cô cảm giác được sự ấm áp thật sự. Mọi người không hề thờ ơ bỏ rơi cô như tưởng tượng, Tuyệt San thấy môi mình run run không nói nên lời. Nhìn cảnh tượng đoàn kết một lòng của đối phương, Nhã Lương cảm thấy da đầu mình tê dại.

"Cái quái gì xảy ra thế này? Ta chỉ gây sự với một tên Ngô Việt thôi, tại sao con em xuất hiện rồi kéo theo cả một bầy đồng môn vậy."

Gã tuy tự phụ thực lực cao cường nhưng một mình đối chiến với ba chục tên là chuyện không dễ dàng nha.

Thấy mọi chuyện xoay chuyển theo hướng nghiêng hẳn về mình, Ngô Việt lại cười như nở hoa. Gã không dám can rờ như trước mà chấp tay ôm quyền với mọi người nói:

- Cảm ơn chư vị đồng môn đã ra tay giúp đỡ, trở lại tông môn ta nhất định hồi đáp các vị thật đầy đủ hắc hắc.

- Hồi đáp thì không cần. Bọn ta cũng không có nói sẽ giúp người, bọn ta chỉ nói đứng về phía Tuyết San thôi. Còn bản thân người có bị gì, bọn ta căn bản không quan tâm.

- Cái gì?...

Ngô Việt cảm giác như nuốt phải ruồi, khó chịu vô cùng. Gã nhìn kỹ lại thì người vừa lên tiếng chính là tên thiếu niên mà gã không thuận mắt hôm rày.

- Người là cái thá gì mà lên tiếng thế hả. Trong nhóm này người lấy quyền gì quyết định, người là đầu lĩnh sao?

Ngô Việt hung dữ hỏi tới tấp, gã muốn cho tên tiểu tử đáng ghét này đẹp mặt. Tiếc là đời không như mơ, gã chỉ cảm thấy ánh mắt mọi người khá cổ quái nhìn mình.

"Ta đã nói sai gì sao?"

Trong lòng Ngô Việt nghi hoặc nhìn hết người này đến kẻ khác.

- Thật xin lỗi, nếu không phải ta nhớ nhầm thì người đang nói ta đúng không? Ta chính là đầu lĩnh tạm thời của nhóm.

Nguyên Hạo gãi gãi đầu ngô nghê trả lời. Thật ra hắn không muốn đá kích tên này nhưng gã cứ thích kiếm chuyện với hắn là sao. Người đã muốn chơi thì ca sẽ chơi với người một chút.

- Sặc... Người là đầu lĩnh?

Ngô Việt cảm giác đầu óc quay cuồng. Gã vừa muốn đê bẹp khí thế đối phương, ai dè bây giờ lại trở thành lấy đá chọi chân mình. Nhưng mà tu vi tên kia làm sao có thể trở thành đầu lĩnh cơ chứ? Không phải Tiểu Mi hay em gái mình mới là người có thực lực và danh tiếng nhất trong đội hình cơ à?

- Đúng thế, vì vậy ta hi vọng người hãy biết thân biết phận đi. Bọn ta tuy nể tình Tuyết San nhưng nếu Ngô Việt người còn nói hay làm những chuyện chướng mắt thì...bọn ta không ngại giáo huấn người một chút đâu.

Ngữ khí của Nguyên Hạo trở nên âm trầm khiến cho Ngô Việt tái mặt. Tuy gã không sợ đấu tay đôi với tên thiếu niên này nhưng còn mấy chục tên kia thì khác. Mỗi một người cho gã một đạp thôi thì đầu gã cũng nhanh chóng trở thành đầu heo thôi.

Mặc xác tên càn rỡ mà lá gan như thỏ Ngô Việt, Nguyên Hạo đạp phi kiếm bay đến đối diện với Nhã Lương ôm quyền cười nói:

- Tại hạ Nguyên Hạo, là băng hữu của Ngô Tuyết San. Chuyện giữa huynh và Ngô Việt ta không biết ai đúng sai. Nhưng mọi người đều là đồng môn với nhau, ta hi vọng huynh có thể nể tình mà bỏ qua cho. Trong bí cảnh hiện giờ có rất nhiều kẻ địch xuất hiện ám hại đồng môn chúng ta, vì thế mọi người nên đoàn kết với nhau thanh trừ bọn khốn đó chứ không nên đấu đá nội bộ.

- Haha, thú vị. Tiểu tử người cư xử không tệ. Nếu như vừa rồi người nhún nhường tên Ngô Việt vài phần thì ta sẽ không cho người cơ hội đối thoại đâu.

Nhã Lương cười lớn khoát tay nói, hãnh tỏ ra không chỉ mạnh mẽ mà còn là người có tâm cơ không tầm thường.

- Haha, Lương huynh rộng rãi không chấp nhất, đúng là tấm gương cho các đệ tử khác noi theo.

Nguyên Hạo thấy đối phương dễ dàng hợp tác ngoài ý muốn thì vui vẻ dâng bích Nhã Lương không tiếc lời. Nhưng tên kia lại lắc đầu cười nhạt đạp.

- Hình như người đã lầm. Ta chỉ đánh giá về người một chút chứ không hề nói sẽ đồng ý buông bỏ chuyện này.

- Lương huynh...

- Haha, có điều ta không phải là người vô lí, không hiểu chuyện. Như vậy đi,

nếu người có thể đỡ được một chưởng lực của ta thì ta sẽ bỏ qua. Ngoài ra ta còn sẽ tham gia vào nhóm của người nữa.

Nhã Lương thâm ý nói, đôi mắt gã hứng thú nhìn xem tên thiếu niên đối diện sẽ ứng đối thế nào. Một kẻ có thể trở thành thống lĩnh một nhóm hơn ba mươi người, trong đó có cả Tiểu Mi và Ngô Tuyết San thì chắc chắn không phải hạng đơn giản. Nếu như tên thiếu niên này có bản lĩnh thật sự thì gã sẽ vui lòng xuống nước hạ đài. Còn tên đó chỉ là tay mơ thì gã sẽ không ngại tặng cho đối phương năm đường thương một thời gian.

- Được, Lương huynh ra tay đi.

Sau vài phút suy tư, Nguyên Hạo cũng gật đầu chấp nhận. Không phải hẳn e ngại một chưởng của Nhã Lương mà hẳn chỉ không muốn đối phương cảm thấy hẳn e quá tự tin vào thực lực của mình thôi. Giờn sao? Hẳn chưa điên đến mức nghĩ mình mạnh đến mức có thể thách thức tất cả thiên tài khác. Và lại tính cách của Nguyên Hạo cũng không nào tàn đến mức biến mình thành tâm điểm chú ý mà không mang lại lợi ích gì.

- Tốt, ít ra cũng phải có khí khái như thế. Tiểu huynh đệ cẩn thận đấy nhé, Lương mỗ xuất chiêu đây.

Nhìn thấy tên thiếu niên đồng ý, Nhã Lương tỏ ra tán thưởng nói. Song gã lại bắt đầu vận chuyển linh lực dồn về cánh tay, xem ra một chưởng này gã "thật tâm" muốn làm cho đàng hoàn rồi.

- Haha, xin Lương huynh giơ cao đánh khẽ, nhẹ tay một chút.

Nguyên Hạo hào khí ngất trời cười dài. Hai tay buông lỏng nhưng thật ra đang huy động Thổ Thạch vũ kỹ.

- Chuẩn bị xong chưa, ta đến đây.

Chưởng pháp ngay lập tức được Nhã Lương đánh ra mang theo uy lực khủng bố. Mọi người có thể thấy cát vàng tạo thành cơn lốc nhỏ cuốn lấy tay gã như đang

bổ trợ năng lượng cho chiêu thức.

Một luồng kinh lực giống như tỏa ra từ cánh tay gã gây ra một áp lực không nhỏ lên Nguyên Hạo.

- Mạnh thật.

Nguyên Hạo cảm thấy một tia chiến ý hiện hữu trong mình. Bình thường hẳn không thích gây sự đánh nhau nhưng một khi ra tay thì đối thủ càng mạnh càng kích thích hẳn. Thấy chưởng lực của đối phương đã tiến gần, hẳn gồng người, kéo hai tay lên trước người hô lớn:

- Thổ Thạch, hợp.

- Âm âm

Mấy chục tảng đá từ dưới hồ nước bay lên chắc ngay trước mặt Nguyên Hạo. Cùng lúc này đòn tấn công của Nhã Lương cũng đánh tới. Tầng lớp đá bị chưởng pháp đập nát ra như đậu hũ, khí thế hùng hổ tiến tới. Nhìn cảnh tượng này đám người Hồ Bất Trung cảm thấy lo âu thấp thỏm cho huynh đệ của mình.

- Haha chỉ có nhiều đây tài sức thì không cản ta được đâu.

Thờ dài một hơi, Nguyên Hạo thầm nghĩ đúng là tu vi cùng là nửa bước Trúc Cơ nhưng tên Nhã Lương này lợi hại hơn Tiểu Mi và Ngô Việt không biết bao nhiêu lần. Tuy nhiên, trước tình cảnh Thổ Thạch không ngăn cản được đối phương, hẳn vẫn tỏ ra khá bình tĩnh.

- Về dưỡng thương đi tiểu tử.

Chưởng lực công phá xong lớp đá, Nhã Lương hét lớn, tay gã chỉ còn cách đối phương vài mét mà thôi. Tốc độ của gã không hề bị suy giảm chút nào bởi Thổ Thạch ngăn cản. Đúng lúc này, Nhã Lương cảm thấy giống như va vào một bức tường không khí, toàn thân bị chặn lại hoàn toàn.

- Là... Thủy Lưu.

Nhã Lương nhìn màn nước nhạt trước mặt mình với ánh mắt đầy phức tạp. Gã nhận ra vũ kỹ phòng ngự cực mạnh này, nhưng quan trọng là việc đối phương thi triển nhìn vô cùng thuần thực, tùy cơ sở dục. Chưởng pháp của gã tuy không phải là sát chiêu mạnh nhất nhưng Nhã Lương cũng đã dùng hết tám phần linh lực để ra tay. Thế mà tên thiếu niên kia chỉ chặn đứng một cách dễ dàng như thế. Xem ra đúng là tiểu tử này có thực lực thật sự nên đám người kia mới chọn hắn làm người chỉ huy. Kết luận như vậy, Nhã Lương cảm thấy không cần phải căng thẳng quan hệ thêm nữa nên cười dài tỏ ra hào sảng nói:

- Haha Nguyên Hạo huynh đệ đúng tài năng kim điểm, Lương mạo xin bội phục.

- Lương huynh khiêm tốn rồi, vừa rồi ta không trở hết tài nghệ ra thì e rằng khó lòng mà cản một chưởng kinh thiên động địa vừa rồi.

Nguyên Hạo ngoài mặt khách sáo tăng bốc qua lại với đối phương nhưng trong lòng đang cảm thán không thôi. Từ khi đến thế giới này, hắn vẫn cứ phải nói những lời dối lòng như thế suốt. Rõ ràng người ta đánh mình xong lại phải khen ngợi họ ra đôn đẹp mắt nữa chứ. Ứng xử ở xã hội nào cũng thế, tu chân giới cũng vậy, không diễn xuất giỏi thì rất khó quan hệ ứng xử. Nguyên Hạo cảm tưởng mình đang đi trên con đường của ảnh đế tương lai.

Sau khi trò chuyện một lúc, Nhã Lương cũng vui vẻ gia nhập nhóm của Nguyên Hạo. Đặc biệt khi tên này biết đối phương có khả năng tìm được đường ra khỏi khốn trận thì miệng cười toe toét mãi không thôi.

Tiếp theo, dưới sự dẫn dắt của Nguyên Hạo mọi người lại bắt đầu hành trình. Thực lực của nhóm bây giờ đã được đề thăng rất lớn do sự gia nhập của Nhã Lương, Ngô Việt cùng với khoảng mười tên đệ tử khác. Chưa đi được bao lâu nhóm lại phát hiện ra thêm một ít nhóm khác, thú vị là trong đó có cả Đổ Phi Đào cùng Triệu Bá Hưng.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 138: Kịch Chiến Ở Cổng Thành (Thượng)

Nhìn thấy Nguyên Hạo, Triệu Bá Hưng chỉ liếc nhìn sơ qua rồi thôi. Trong khi đó, Đỗ Phi Đào trong mắt lại mang theo sự ngạc nhiên lẫn hiếu kỳ. Lúc đầu khi nhận nhiệm vụ từ chưởng môn, cô nàng có chút hứng thú về người cùng thực hiện với mình. Nhưng sau khi gặp mặt đối phương, nàng ta cảm thấy mình không cần thiết đến người đồng đội này. Bởi vì lúc đó Nguyên Hạo vẫn áp chế tu vi ở Ngưng Khí tầng chín nên Đỗ Phi Đào mới xem nhẹ hẳn như vậy. Một ngoại môn đệ tử tu vi cỡ đó thì phóng mắt khắp tông môn tuy không nhiều người nhưng cũng không phải dạng của hiểm vật lạ gì cả.

Do có tâm lí mình đã bỏ rơi tên thiếu niên đệ tử kia nên Đỗ Phi Đào cũng không muốn bắt chuyện với đối phương. Nhìn thấy thái độ của cô nàng, Nguyên Hạo vẫn giữ nụ cười nhẹ tiêu soái, thông rất vô tư. Bản thân hẳn không phải người thích so đo, nếu người ta đã không thích biệc gì thì hẳn sẽ không miễn cưỡng.

- Ồ Tiểu Mi tỷ cũng ở đây sao?

Quan sát thấy Tiểu Mi trong nhóm đông vừa mới xuất hiện, Đỗ Phi Đào tiến lại gần chào hỏi. Phía ngược lại, Tiểu Mi cũng hết sức vui vẻ khi gặp lại ân nhân của mình. Nếu như không có Đỗ Phi Đào kịp thời ra tay ngăn cản thì nàng đã táng thân dưới sát chiêu của huynh đệ áo đen kia rồi. Sau khi trò chuyện với nhau một lát, Tiểu Mi mới lên tiếng mời Đỗ Phi Đào cùng tham gia nhóm mình.

- Phi Đào muội, hay là muội cũng tham gia vào nhóm của tỷ đi. Trưởng nhóm của tỷ rất giỏi, hẳn đang dẫn dắt mọi người phá trận xông ra đó. Ngay cả tên Nhã Lương cũng chịu phục hẳn mà gia nhập trước đó không lâu đấy.

Vừa nói, Tiểu Mi vừa chỉ tay về hướng Nguyên Hạo không xa. Điều này làm cho Đỗ Phi Đào cảm thấy ngoài ý muốn, trong lòng dâng lên suy nghĩ phức tạp.

Bản thân cô ta cũng đang phát bực vì cái trận pháp này, không biết làm sao để thoát ra được. Bây giờ may mắn có người ra tay giúp đỡ phá trận đúng là chuyện tốt đáng mừng. Thế nhưng, kẻ mà Tiểu Mi nói lại là tên thiếu niên kia, nếu nàng đồng ý để hẳn hỗ trợ thì lại cảm thấy áy náy thế nào ấy. Đang phân chưa biết lựa chọn thế nào thì Triệu Bá Hưng đứng gần đó đã bay đến cất tiếng cười nói:

- Haha không ngờ bằng hữu của Phi Đào cô nương lại thông hiểu về trận pháp. Thật là tốt quá, như vậy Triệu mỗ có thể đi nhờ cùng mọi người ra khỏi cái hồ nước quỷ quái này rồi.

Nghe gã nói xong, Đỗ Phi Đào lườm một cái. Tên khốn này không ngờ lại chui ra thả thêm cục đá làm nàng càng thêm khó xử. Có cơ hội nàng sẽ cho gã một trận no đòn để hả giận mới được.

- Haha, rất vui mừng chào đón, mọi người đều là đồng môn với nhau cả mà. Phi Đào tiên tử và Bá Hưng huynh chính là thiên tài số một, hai trong cuộc thi bí cảnh này. Có hai người tham gia nhất định khả năng vượt qua thử thách sẽ rất lớn. Ngay cả kẻ địch phục kích cũng không còn là mối lo ngại nữa.

Dường như nhìn ra suy nghĩ của Đỗ Phi Đào, Nguyên Hạo liền tiến đến ôm quyền sáng khoái cười nói với hai người. Lời lẽ của hắn khá rõ ràng là mang ý vuốt đuôi, điều này làm cho Triệu Bá Hưng thỏa mãn cười lớn. Trong mắt tên đệ nhất Địa bang này chỉ nghĩ đến hư vinh nên những lời tâng bốc của Nguyên Hạo là vô cùng hợp ý gã.

- Haha, vị sư đệ này rất có tiềm năng, lại hợp nhãn của ta. Sau này trong tông môn có ai dám ức hiếp ngươi cứ nói với ta, ta sẽ ra mặt cho.

Tỏ ra dáng vẻ của bậc đàn anh, Triệu Bá Hưng khoác tay hào sảng trả lời. Trừ gã ra, Đỗ Phi Đào lặng im không nói gì, chẳng biết cô ta đang suy nghĩ gì. Đám đông còn lại thì dùng ánh mắt quái dị nhìn Triệu Bá Hưng. Ra mặt cho tên thiếu niên đó sao? Ngay cả Mã Lương còn không làm gì được hẳn nữa đó, người nghĩ trong nội ngoại môn đệ tử có người ăn hiếp được hẳn sao? Trừ khi kẻ đó chán sống, muốn bị chà đạp mà thôi.

- Haha, vậy ta xin cảm ơn Bá Hưng huynh trước. Có một lời của huynh thì sau này ta có thể yên ổn mà tu luyện rồi.

Mặc kệ người khác nghĩ gì, Nguyên Hạo đều diễn rất trọn vai vị sư đệ yếu ớt đáng yêu của hắn. Tiếp theo, mọi người lại tiếp tục lên đường. Dưới nỗ lực của Nguyên Hạo, nửa canh giờ trôi qua và cả nhóm đã thoát ra khỏi cái khốn cực đáng sợ đó. Vẫn còn đệ tử bị kẹt bên trong nhưng Nguyên Hạo hẳn không phải là thần thánh nên không thể cứu giúp hết được. Trên con đường tu luyện, vận khí bao giờ cũng rất quan trọng mà.

Trung tâm đảo, khu vực cuối cùng của bí cảnh, cũng là nơi chưa từng có đệ tử nào của đệ tử Hắc Diệu Môn trong quá khứ có thể đặt chân đến. Đây hóa ra là một tòa thành cổ lẻ loi giữa hồ Tuyệt Vọng, bề ngoài của nó trông thô lương già cỗi phủ đầy bụi của thời gian. Chính trận pháp trên bờ hồ đã che giấu đi ngôi thành này, nghĩa là phải vượt qua khốn trận mới tiến vào khu vực trung tâm đảo được.

Lúc này tại một tế đàn bên trong tòa thành, năm tên đầu lĩnh của ám tử đang đứng theo hình ngôi sao. Linh lực khắp người bọn chúng đang không ngừng vận chuyển tạo ra màu sắc đặc biệt. Năm tên năm màu khác nhau, đồng nghĩa với việc năm tên này tu luyện năm công pháp ngũ hành thuộc tính khác nhau.

- Nhìn kìa, đó là một tòa thành cổ.

Vừa ra khỏi khốn trận, đập vào mắt mọi người nhóm Nguyên Hạo chính là ngôi thành cũ kỹ màu đen trơ trọi. Quá hưng phấn, tất cả đệ tử đều tăng tốc đồng loạt lao đến. Nhưng khi họ vừa hạ cánh xuống cổng thành thì đã có khoảng ba mươi tên ám tử đang đứng canh phòng.

- Xem ra có người đến trước chúng ta rồi.

Triệu Bá Hưng như thường lệ vẫn tỏ ra sự ưu việt của mình nên gã bước lên

đầu nhìn chăm chăm vào kẻ địch. Ngay sát sau gã là Đỗ Phi Đào, Tiểu Mi, Ngô Việt, Nhã Lương, Văn Cự, Hồ Bất Trung, Ngô Tuyết San. Nguyên Hạo không vội vàng làm anh hùng, hẩn đứng phía sau âm thầm quan sát rồi tùy cơ ứng biến.

- Bọn chúng... rất mạnh.

Hồ Bất Trung không nhịn được mà thốt lên. Linh lực bàng bạc phát ra từ kẻ địch cho thấy tu vi tất cả bọn chúng đều là nửa bước Trúc Cơ. Một đội quân ba mươi tên nửa bước Trúc Cơ, một lực lượng đáng gờm thật sự. Đứng trước lực lượng có thực lực cỡ này, dù là kiêu ngạo như Triệu Bá Hưng hay lạnh lẽo kiêu Đỗ Phi Đào đều phải tỏ ra ngưng trọng.

- Khả khả cứ tưởng phải nhàm chán ở ngoài này hóng gió. Không ngờ có đám chuột nhắt đến nộp mạng. Coi như giải trí thư giãn gân cốt một chút cũng không tồi.

Một tên ám tử mắt híp cười sằng sặc nói. Hẩn xem đám đệ tử Hắc Điều Môn dù đông đảo nhưng tu vi nửa bước Trúc Cơ chỉ có vài tên. Với sự chênh lệch lực lượng hai bên như vậy căn bản bọn chúng không phải lo lắng gì cả.

- Hừ, chưa đánh chưa biết thắng thua thế nào đâu. Tất cả các huynh đệ, hãy theo ta đánh bại bọn khốn này.

Triệu Bá Hưng hào hùng xoay người về phía các đệ tử đồng môn hét lớn. Dưới khí thế của gã, mọi người đồng loạt gầm lớn như sấm rền đáp lại. Nở nụ cười hài lòng, gã rút ra một thanh cự kiếm màu nâu đất rồi dẫn đầu xông lên. Phía đối diện, ba mươi tên ám tử cười khinh rẻ tiếp chiến, trận chiến nổ ra nhanh chóng.

Trước cảnh tượng máu chảy hoa rơi này, Nguyên Hạo chỉ muốn chửi mửi mười tám đời tổ tông tên Triệu Bá Hưng ra. Người muốn thể hiện cũng đâu cần chưa thăm dò gì đã nhảy vào đánh loạn xạ như mấy con trâu rừng động dục thế không. Bình thường người ta vẫn hay giới thiệu bản thân rồi hô lên một tràng đạo lí chính nghĩa mới đúng kịch bản chứ nhỉ. Vấn đề quan trọng nhất chính là thực lực hai bên quá cách biệt, nếu chỉ lao lên như thế thì khác nào để cho những đệ tử tu vi thấp hơn phía sau chịu trận.

Không thể ngăn cản trận chiến diễn ra, Nguyên Hạo đành phải ở phía sau cố gắng hỗ trợ đám đông đệ tử. Với tràng diện hiện tại hẳn khó lòng mà dùng sát chiêu Thủy Lưu vì sợ vạ lây cả phe mình. Vì vậy hẳn buộc phải dùng Kim Sơn Chưởng và Thổ Thạch để ứng phó. Bên phía địch, tuy tu vi tất cả đều là nửa bước Trúc Cơ nhưng khả năng chiến đấu lại không giống nhau. Đa phần những tên lợi hại đều bám lấy nhóm thiên tài trên Địa bảng, còn lại thì xông vào các đệ tử khác.

- Ê nào nhỏ, có ba động bên trong tòa thành. Hình như có người thi triển Ngũ Hành trận đơn giản để phá giải cấm chế.

Tiểu Vô vốn im lặng suốt đột nhiên lên tiếng nhắc nhở.

- Xem ra bọn ám tử kia có chuẩn bị rất kỹ lưỡng khi đến nơi này. Rất có thể trong đội hình của chúng có một trận pháp sư nên mới phá giải được khốn trận trong hồ. Hiện tại nếu không tăng tốc thì e là bảo vật sẽ bị chúng đoạt lấy mất.

Không biết cái thứ bảo vật mà bọn kia đang cố gắng mở ra là gì nhưng Nguyên Hạo không muốn để bọn chúng dễ dàng đắc thủ như thế. Đã thế thì buộc phải dốc hết sức rồi, không thể ần nhẫn nữa.

- Kim Sơn Chưởng.

Dùng Di Ảnh Bộ với tốc độ như ánh sáng, Nguyên Hạo xuất quỷ nhập thần hiện ra trước mặt một tên ám tử và tung một chưởng cực mạnh. Gã kia không phòng bị gì nên lãnh ngay một chiêu vào ngực, xương sườn gãy vụn, hộc máu trọng thương. Không còn nhiều thời gian, Nguyên Hạo lại phóng sang mục tiêu khác. Cách đánh bên trong hỗn chiến rất hiệu quả nhưng tiêu hao cũng cực kinh người. Phải biết sử dụng thân pháp với tốc độ khủng bố như thế thì linh lực sử dụng đã vượt qua chịu đựng của Ngưng Khí kỳ xa rồi.

Cố gắng vận chuyển Hư Vô công pháp, nguồn linh lực bổ sung liền không ngừng rót vào giúp hẳn duy trì được khả năng chiến đấu của mình. Tuy vậy, sau khi ra tay bất ngờ diệt được chừng năm tên địch thì phe ám tử cũng nhận ra được sự lợi hại của tên thiếu niên di chuyển như ma quỷ kia.

- Tất cả cabin bị đánh lén, tên kia sẽ trường sử dụng tốc độ đấy.

Phát hiện ra được nguy cơ, bọn ám tử vệ tế ra pháp khí phòng ngự và cẩn thận hơn. Trước phản ứng của kẻ địch, ánh mắt của Nguyên Hạo long lên, cắn răng cười gằn nói:

- Muốn phòng vệ sao? Không có cơ hội đâu.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 139: Kịch Chiến Ở Cổng Thành (Hạ)

Lần này Nguyên Hạo không giữ lại gì nữa, hắt tăng tốc Di Ảnh Bộ đến mức tối đa. Một tên ám tử đang tế pháp khí phòng vệ ra, đáng vẻ vô cùng thận trọng. Một tiếng gió nhẹ thổi qua, gã cảm thấy yết hầu mát lạnh và hơi thở như đứt quãng. Giết người trong vô hình, cùng một kiểu khi đáng bại tên nửa bước Trúc Cơ cứu Văn Cự nhưng lần này tốc độ còn khủng bố hơn rất nhiều. Những tên ám tử khác chỉ có thể nhìn thấy một tàn ảnh màu đen thoáng qua rồi tên đồng bọn cứ thế gục xuống.

- Chiến, chiến, chiến

Lại một tên nữa bị chém như cắt cổ gà, Nguyên Hạo lúc này chiến đã lên đến đỉnh điểm. Hai tròng mắt của hắn đỏ như máu, hơi thở dồn dập, linh lực tiêu hao nhanh chóng mặt. Biết là nếu cứ sử dụng chiêu này, hắn chắc chắn sẽ gục ngã sớm trước khi hạ hết tất cả ám tử, nhưng Nguyên Hạo đã không còn thời gian để suy nghĩ nữa. Trong thế trận này, nếu như hắn không ra tay thì phe mình sẽ bị bóp chết nhanh chóng. Do đó, việc liều mạng của Nguyên Hạo là lựa chọn tốt thứ hai sau việc bỏ trốn, mà với cá tính của hắn thì bỏ trốn bỏ đồng đội là chuyện không có trong từ điển của mình.

- Tấn công tứ phía đi, tên này không thể duy trì được lâu đâu.

Tên mắt híp trong nhóm ám tử giờ đang lo sốt vó, phải lẩn trốn phía sau những kẻ khác. Hắn tuy không phải là minh tinh chói sáng của Hắc Điện Tông nhưng cũng là một trong hơn năm mươi đệ tử có tu vi nửa bước Trúc Cơ bí mật tham gia bí cảnh.

Cho nên khi thấy cảnh một tên tu vi Ngưng Khí viên mãn bên phía đối phương có thể xông vào phe mình giống như sói lạc bầy cừu thì trong lòng gã đã hoảng sợ đến cực điểm.

- Các huynh đệ, tỷ muội mau xông lên. Chúng ta phải hỗ trợ cho Nguyên Hạo, huynh ấy đang vì chúng ta mà chiến đấu quên mình.

Bên phía các đệ tử Hắc Điều Môn cũng vì màn chém giết trước mặt mà tâm tình dậy sóng mạnh mẽ. Từ khi nhóm thành lập đến giờ, vị thiếu niên kia đã luôn lao lên phía trước, một mình chống chọi với số đông kẻ địch có thực lực cao cường. Trong tâm cảm, bất giác bọn họ đã xem Nguyên Hạo là vị lãnh tụ, là người chỉ huy, là anh hùng thật sự.

- Đúng thế, dù có hi sinh ta cũng phải kề vai sát cánh với Nguyên Hạo ca.

- Ta cũng thế, ta muốn giết bọn khốn đã ám hại đồng môn của mình.

- Ta cũng liều mạng.

Nhất thời sĩ khí các đệ tử Hắc Điều Môn đại thịnh, tất cả đồng loạt tể ra pháp khí, phù bảo tấn công về phía kẻ thù. Tích tiểu thành đại, khả năng phòng ngự của một tên nửa bước Trúc Cơ có thể chống đỡ được hai, ba tên Ngưng Khí cùng nhau ra đòn. Nhưng gặp phải cả gần bốn mươi người tập trung đánh tới thì cho thêm mười lá gan bọn ám tử cũng không dám cường ngạnh. Do đó, cả đám ám tử quýnh quáng vội hợp sức lại ngăn cản pha hợp công phía đối phương. Bị phân tâm, bọn chúng lại tạo ra cơ hội tuyệt vời cho Nguyên Hạo ra tay đánh lén. Thế trận nhanh chóng xoay chuyển, các đệ tử Hắc Điều Môn từ phe yếu thế hơn rất nhiều lại đang giành thế chủ động không ngừng công kích kẻ thù.

Bên cạnh đó, trận chiến giữa những kẻ ưu tú như Triệu Bá Hưng, Đỗ Phi Đào, Nhã Lương với mười tên ám tử tinh anh nhất trong ba mươi tên cũng căng thẳng không kém. Ba người dẫn đầu Địa bảng đang một chọi với hai tên địch, còn Ngô Việt, Tiểu Mi, Văn Cự, Ngô Tuyết San, Hồ Bật Trung chia nhau đối địch với bốn tên còn lại. Tuy tinh thần tập trung vào kẻ địch nhưng bọn họ vẫn theo dõi được tình hình những đệ tử khác.

Việc Nguyên Hạo đột nhiên bộc phát liên tục trảm sát kẻ thù đã kích thích tinh thần của những thiên tài này không nhỏ. Triệu Bá Hưng vốn không thích người khác tỏa sáng hơn mình, gã lập tức dùng thế công vũ bão chèn ép hai tên ám tử

đang đối đầu với mình. Chủ tu kim thuộc tính, cương ngạnh cận chiến chính là sở trường của gã, điều này khiến cho kẻ địch chật vật chống đỡ, không ngừng thối lui để giữ khoảng cách. Rõ ràng là cái danh hiệu đệ nhất của gã không phải là để trưng mà hoàn toàn có vốn liếng thật sự để ngạo mạn.

Nhẹ nhàng nhất là Đỗ Phi Đào, kiếm pháp tinh diệu của nàng luôn như một buổi khiêu vũ nghệ thuật. Cho dù đối thủ là hai gã nửa bước Trúc Cơ có khả năng chiến đấu không tệ thì nàng vẫn rất thoải mái ưu nhã. Nếu như Triệu Bá Hưng là cương mãnh thì lối chiến đấu của nàng là ôn nhu, như con gió thoảng thoảng qua nhẹ nhàng, rất khó nắm bắt và phá vỡ. Nhã Lương thì khác, tên này chỉ chú trọng vào hiệu quả chứ không quan tâm đến thể hiện hay đẹp mắt gì cả. Gã vốn chủ tu thổ hệ nên vũ kỹ pháp thuật phòng ngự rất mạnh, hai tên ám tử đối đầu với gã thay phiên nhau dùng pháp khí lẫn cận chiến đột kích nhưng bất thành. Trong khi đó, gã chỉ chờ đối phương sơ sẩy liền phản công vào yếu điểm trên cơ thể kẻ địch, ra tay vô cùng tàn nhẫn.

Còn năm người gồm Văn Cự, Hồ Bất Trung, Ngô Việt, Ngô Tuyết San, Tiểu Mi Thì không lợi hại như thế. Bọn họ cố gắng hỗ trợ lẫn nhau để cầm cự ngang tay với bốn tên ám tử nửa bước Trúc Cơ của đối phương. Khi thấy Nguyên Hạo liều mình chiến đấu bảo vệ số đông đệ tử phía sau, trừ Ngô Việt, bốn người còn lại liền liều mạng tung hết khả năng của mình ra. Nhưng trong thời gian ngắn, dù cố gắng mấy thì bọn họ cũng không thể đánh bại kẻ địch được nên chiến trận nhất thời vẫn bất phân thắng bại.

- Không ổn rồi...Cơ thể của ta bị sao thế này?

Trở lại với trận chiến của Nguyên Hạo, sau khi diệt gọn hơn mười tên, tức là hơn nửa số ám tử đấu với số đông đệ tử, hẳn cảm thấy toàn thân bỗng dưng đau nhức như bị lóc thịt, cử động vô cùng khó khăn.

- Tuyệt kỹ của Di Ảnh Bộ rất lợi hại, có điều nó cũng có cũng có phản ứng phụ thể thảm lắm. Tuy cơ thể của người đã được gia cố bởi Dịch Thể, lại có Hư Vô linh căn không ngừng cải tạo, nhưng việc cơ thể phải chịu đựng việc di chuyển với cường độ cao liên tục đã khiến mình bị quá tải rồi. Người phải biết tốc độ mỗi lần ra

chiêu của mình đã gần bằng Trúc Cơ kỳ rồi, nếu là kẻ khác thì triển e là đã tổn thương tứ chi chứ không đùa đâu.

Thấy Nguyên Hạo thắc mắc, Tiểu Vô mới trỗi lên cất tiếng giải thích. Nghe xong, Nguyên Hạo chỉ cười khở rồi lấy đan dược chữa thương và hồi khí ra nuốt vào. Tuy hẳn đã tạm ngừng đột kích kẻ địch nhưng hiện tại số lượng đám ám tử cũng chỉ có thể chống đỡ đám đông đệ tử công kích.

- Tình trạng của người hiện tại nên nghỉ ngơi một chút, nếu tiếp tục sử dụng Di Ảnh Bộ rất có thể sẽ khiến cơ thể bị thương tổn ngay.

- Ta làm gì còn thời gian để nghỉ cơ chứ.

Bất chấp lời khuyên của Tiểu Vô, Nguyên Hạo lại vận công, linh lực tràn về hai tay của hắn. Không thể sử dụng Di Ảnh Bộ nhưng bản thân hắn vẫn có thể dùng Thổ Thạch để công kích. Ngoài ra Nguyên Hạo còn bay đến, tạo ra lá chắn Thủy Lưu bảo hộ những đệ tử Hắc Diệu Môn vào trong. Theo tính toán của hắn, dưới sự hợp lực của gần bốn mươi đệ tử thì mấy tên ám tử kia tu vi có nhỉnh hơn thì việc đánh bại chúng cũng chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi.

- Haha, chết cho ta.

Triệu Bá Hưng cười một tràng dài rồi dùng hai tay của mình bóp chết cả hai tên ám tử đối chiến với hắn. Dù hai tên này là tinh anh giỏi nhất trong ba mươi tên nhưng đối chiến với đệ nhất thiên tài Địa bảng xa xa vẫn chưa đủ. Tuy nói là võ kỹ của Triệu Bá Hưng là cận chiến, thực tế mỗi đòn hắn tung ra đều mang theo kinh lực ẩn giấu. Nên cách không thì hắn vẫn có thể tổn thương được kẻ địch, có thể nói là rất bá đạo.

Sau hắn không lâu, Đỗ Phi Đào cũng đột nhiên tăng tốc. Nàng bất ngờ xoay vòng, kiếm chiêu đang chậm rãi bỗng biến đổi tiết tấu trở nên nhanh như lốc xoáy. Hai tên ám tử không kịp bắt nhịp liền bị mấy chục vết chém khắp người, toàn thân nhiễm huyết, trọng thương đương trường.

- Hai tên quỷ kia quả thật đáng sợ. Haiz, ta cũng kết thúc thôi.

Nhã Lương quan sát thấy hai người xếp trên mình trên Địa bàn đã hạ sát đối thủ thì gã có cảm xúc hơi chua xót. Dù rất cố gắng tu luyện nhưng lực lực chiến đấu của gã vẫn còn bị hai người này bỏ một đoạn. Đang trong tư thế phòng ngự, gã liền triệu ra một cây kích dài, rồi lao thẳng về kẻ địch. Buộc phải dùng đến vũ khí sở trường Thanh Long Kích, Nhã Lương đã tỏ ra yếu hơn hai vị kia một bậc.

- Nổi cát lên cho ta.

Khí thể tăng vọt, cát bay lên như cuồng phong xuất hiện, Nhã Lương gầm lên một tiếng rồi huy vũ cây kích đâm thẳng. Trước sát chiêu của gã, hai tên ám tử cũng tế ra pháp khí phòng ngự chống đỡ, ngay cả phù bảo phòng ngự cũng dùng đến. Cố gắng được tầm năm phút thì tầng tầng bảo vệ của hai tên cũng tan vỡ, bọn chúng bị Thanh Long Kích xuyên thẳng vào nhau như xuyên thịt. Sức mạnh của bộ ba đứng đầu Địa bàn đã được bộc lộ chân thực và sắc nét vô cùng.

Rảnh tay rồi, Triệu Bá Hưng, Đỗ Phi Đào và Nhã Lương liền nhảy vào hỗ trợ những người còn lại. Chỉ sau mười lăm phút hơn, ba mươi tên ám tử đã toàn quân tiệt diệt. Có thể thấy tu vi không đại biểu cho kết quả, cùng tu vi thực lực có mạnh yếu chênh lệch. Hơn một tiểu cảnh giới nhưng nếu gặp số đông kẻ địch yếu hơn vẫn khó lòng mà thắng. Chỉ có chênh lệch được một đại cảnh giới mới là khoảng cách giữa trời cao và vực sâu thật sự.

Trong sự hân hoan vui mừng chiến thắng, ánh mắt mọi người nhìn về Nguyên Hạo đang tỏ ra mệt mỏi lao lực với những sắc thái khác nhau. Phần đông đệ tử thì sùng bái hẳn đến tột đỉnh, nếu không có hẳn thì rất có thể nhiều người đã tử thương trước kẻ địch mạnh mẽ. Triệu Bá Hưng bước đến tỏ ra ân cần hỏi han nhưng trong lòng đang không vui chút nào. Gã không ngờ cái tên mình khi nãy còn hứa sẽ bảo kê các kiểu cho lại là một cao thủ. Điều này chả khác nào đối phương đang châm chọc gã. Với tính cách ích kỷ của Triệu Bá Hưng, gã đã âm thầm chuyển hảo cảm với Nguyên Hạo thành ác cảm.

Người cảm thấy không thoải mái không kém là Đỗ Phi Đào. Tên thiếu niên này càng biểu hiện ra năng lực hơn người thì nàng càng cảm thấy mình càng áy náy. Tuy tính cách cô gái này không kém nhưng tính cách háo thắng của tuổi trẻ vẫn

chưa thay đổi được. Chỉ có Nhã Lương là đang trầm tư suy nghĩ, gã đang xem xét khả năng kết thân với Nguyên Hạo. Theo như gã phân tích, bản thân gã dù có dùng đến tuyệt chiêu của mình cũng không thể hạ hơn mười tên ám tử tu vi nửa bước Trúc Cơ trong thời gian ngắn như vậy được. Thậm chí hai tên xếp trên gã cũng chưa chắc làm được, đây là bản lĩnh thật sự chứ không phải may mắn. Bản thân Nhã Lương là người có tâm kế, gã không rảnh rỗi đi ghen ghét kẻ khác mà chỉ muốn mình mạnh lên thôi.

Đang nhắm mắt điều dưỡng một chút, Nguyên Hạo không biết có mọi người đang tập trung suy nghĩ về hắn. Ngay khi hắn chuẩn bị mở mắt ra thì tòa thành cổ đột ngột rung chuyển dữ dội, đất đá bung lên, những bức tường kiên cố cũng run rẩy kịch liệt.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 140: Đây Mới Là Đồng Môn Của Ta

- Chuyện gì xảy ra thế này?

- Không lẽ là bí cảnh sụp đổ? Chương môn đã nói là chúng ta có ba ngày thời gian lận mà.

Các đệ tử nhốn nháo cả lên, tâm lí lo lắng bất an tràn ngập. Nguyên Hạo nhíu mày, hẳn biết rung động này là do bọn ám tử kia đang lập trận pháp muốn phá vỡ thể đàn bên trong tạo ra. Khi đang điều tức hẳn cũng lén điều động Phong Ảnh tiến vào trong để thám thính tình hình. Hiện tại năm cột sáng do năm tên ám tử tạo ra đang hội tụ lại, ngũ hành đồng qui. Năng lượng xúc tích lại không ngừng công kích vào lớp phòng hộ của một cái lư đồng cổn, đây cũng chính là nguyên nhân gây ra cơn địa chấn vừa rồi.

Không thể chậm trễ nữa, Nguyên Hạo định đứng dậy để xông vào ngăn cản kẻ địch. Hẳn có linh cảm nếu như để bọn ám tử thành công thì mọi chuyện sẽ trở nên hết sức khó khăn. Nhưng Đỗ Phi Đào đã nhanh chân hơn hẳn, cô tiến đến thả cho hẳn một viên đan dược trị thương rồi lạnh lùng xoay người rời đi. Vị thiên chi kiều nữ này sau đó dẫn đầu các đệ tử khác xông vào bên trong. Có lẽ cô ta cũng cảm nhận được sự cấp bách cần phải hành động ngay.

Riêng Văn Cự, Hồ Bất Trung và Ngô Tuyết San thì chấp nhận ở lại cùng với Nguyên Hạo. Ba người này thân mang ơn cứu giúp của hẳn, lại là người cương trực nên nhất quyết bảo hộ hẳn khôi phục rồi tính sau. Thật ra thì bề ngoài của hẳn trông có vẻ thô thâm nhưng lại chẳng hề bị thương tích gì nặng cả. Chỉ là linh lực bị tiêu hao hơi nhiều thôi.

Cầm viên đan dược trên tay, Nguyên Hạo chỉ trầm ngâm không nói gì. Đan dược chữa thương cấp một hẳn có rất nhiều, còn là đan dược loại thượng phẩm nữa

chứ. Ngoài ra hẳn còn được hai vị sư phụ Trúc, Vương tặng thêm vài đan dược chữa trị cao cấp nữa. Vậy mà giờ khi cầm trên tay viên đan dược bình thường này, hẳn lại dâng lên một chút cảm xúc khó tả. Cô nàng Đỗ Phi Đào kia thì ra là loại trong nóng ngoài lạnh. Vừa rồi khi hẳn nhìn vào mắt cô ta thì đã nhận ra một tia quan tâm thật lòng không che giấu.

- Haiz, tình người, thành tiên rồi thì nhân sinh tính vẫn vậy.

Lắm bầm vài câu, Nguyên Hạo lại lướt nhìn qua ba vị huynh đệ đang đứng bao quanh hộ vệ cho mình. Trong lòng hẳn cảm thấy một tư vị ảm áp khó tả. Đồng môn, đây mới là đồng môn của ta. Là một người sống rong ruổi giữa dòng đời xô đẩy, bon chen, hẳn hiếm khi cảm thụ được cảm giác bảo bọc này. Xiết chặt năm đấm của mình lại, Nguyên Hạo đã đưa ra một quyết định. Tiếp đó, hẳn ngược mặt nhìn ba người Văn Cự đầy ảm áp nói:

- Văn Cự, Bất Trung, Tuyết San, ba người có muốn tăng tu vi lên nửa bước Trúc Cơ không?

Câu hỏi bất ngờ của hẳn khiến cho cả ba vị kia giật mình vài giây. Sau đó, bọn họ nhìn nhau rồi thở dài lắc đầu, Bất Trung bước lại vỗ nhẹ vai Nguyên Hạo ôn nhu nói:

- Nguyên Hạo huynh đệ, ta cứ nghĩ thương thế của đệ không đến nỗi nào. Không ngờ ngay cả thần trí cũng bị ảnh hưởng, xem ra bọn ta phải đưa người về tông môn chữa trị sớm mới được.

- Cái đệch...

Nguyên Hạo trợn tròn hai mắt ra phun ra một chữ chửi tục ở địa cầu. Ca đây có lòng tốt muốn giúp các người thế mà các người coi ta như một tên thần kinh sao. Sao ta cảm thấy đau gan quá, muốn khóc thật to nha. Uất ức nghẹn ngào, hẳn bèn móc ra ba viên đan dược đưa đến trước mặt ba người kia.

- Đây là...

- Là.. Trúc Cơ đan. Ta đã từng một lần được quan sát loại đan dược này.

Ngô Tuyết San hô lớn, hai tay run lẩy bẩy vội vàng đón lấy. Cách đây không lâu, trưởng lão Hình đường, cũng chính là gia gia của cô và Ngô Việt đã từng cho hai người cơ hội mục kích một số đan dược quý hiếm mà Nguyệt lão mang về từ Vạn Dược Các. Trong đó, Trúc Cơ đan là loại mà nàng chú tâm nhiều nhất vì cả nàng và ca ca đều chuẩn bị đột phá Trúc Cơ kỳ. Lần thí luyện này, nàng và ca ca mình tham gia mục đích chính cũng vì một phần Trúc Cơ đan này mà thôi. Sau khi trải qua nhiều trận chiến vừa qua, hi vọng đạt được đan dược của nàng đã gần như không còn. Thậm chí Tuyết San còn nghĩ thấy mùi tử vong vây quanh mình, bảo toàn cái mạng nhỏ cũng là chuyện không đơn giản như cô đã nghĩ.

- Thật sao San San? Đây thật sự là Trúc Cơ đan?

Ngay cả Văn Cự lẫn Hồ Bất Trung cũng không tin nổi vào mắt mình. Thậm chí tên Văn Cự to con như gấu chó lại bủn rủn cả tay chân, đứng không vững nữa. Nhìn cảnh tượng này, Nguyên Hạo mỉm cười nhạt, khoát tay nói:

- Tuyết San vô cùng tinh tường. Ba viên Trúc Cơ đan này là hàng thật giá thật không thể thật hơn. Do đích thân trưởng lão của Vạn Dược Cốc đích thân luyện chế đấy. Hắc hắc, do cơ duyên trùng hợp nên ta may mắn được sở hữu vài viên. Ba người là huynh đệ cùng ta chiến đấu sinh tử, coi như đã nhận thức lẫn nhau. Đã là huynh đệ thì có phước cùng hưởng, có họa cùng chịu. Ta hi vọng ba người đừng từ chối.

- Chúng ta...

Văn Cự không biết phải làm thế nào. Đan dược này quá quý giá, dù cho bán hết gia tài của gã cũng không thể mua được. Chẳng những thế, bọn họ còn mang ơn cứu giúp của người ta thì mặt mũi nào nhận thêm lợi ích nữa cơ chứ. Hồ Bất Trung thì tâm tư thông suốt hơn, gã nhìn thật sâu thiếu niên trước mặt. Từ lúc nhân sinh gặp gỡ đến giờ, vị huynh đệ này đã mang lại rất nhiều kinh hi lẫn bất ngờ cho mọi người. Liệu hẳn có thật sự đã gần bốn mươi tuổi? Hẳn chỉ là một tên ngoại môn đệ tử đơn thuần thật sao?

"Cho dù hãn có thân phận như thế nào thì tấm lòng này cũng là chân thật. Hãn không có lí do phải mua chuộc hay lừa gạt những kẻ như bọn ta. Thực lực của hãn thừa sức tranh phong với những thiên tài như Triệu Bá Hưng hay Đỗ Phi Đào mà."

Kết luận như vậy, Hồ Bất Trung không còn do dự nữa. Gã bước lên trịnh trọng ôm quyền thật sâu với Nguyên Hạo, cũng không nhiều lời mà trực tiếp ngồi xuống đả tọa phục dụng.

- Chỉ có nâng cao thực lực ngay thì mới có thể hỗ trợ cho vị huynh đệ của mình, không thể lãng phí tấm lòng của cậu ấy. Lời của Hồ Bất Trung như một tia sáng xóa tan mây mù trong tâm khảm của Văn Cự và Ngô Tuyết San. Hai người cũng ôm quyền cảm tạ rồi vội vàng ngồi xuống điều chỉnh khí tức của mình đến trạng thái tốt nhất để có thể hấp thu được lực.

- Người cũng tận dụng cơ hội này để nâng cao tu vi đi. Thực lực hiện tại của người muốn đánh bại bọn bên trong ta xem vẫn còn miễn cưỡng lắm.

Nguyên Hạo vừa định canh chừng bảo hộ cho ba vị huynh đệ đột phá thì tiếng Tiểu Vô vang lên. Hãn nghe xong thì trầm tư một chút, vốn dĩ muốn rèn luyện tay nghề luyện được thêm một thời gian rồi luyện chế thêm số lượng lớn Trúc Cơ đan rồi phục dụng một lần luôn. Nhưng tình huống hiện tại không cho phép hãn chờ đợi được nữa rồi, không nâng cao thực lực đồng nghĩa với việc khả năng mạo hiểm nhiều hơn.

- Được rồi, tạm thời giải quyết khó khăn cấp bách trước mắt cái đã.

Hít một hơi thật sâu rồi thở ra, Nguyên Hạo bắt đầu ngồi xuống. Hiện tại hãn vẫn còn hai mươi mấy viên Trúc Cơ đan, hi vọng sau khi dùng xong sẽ có thể tăng tu vi lên một tiểu cảnh giới nhỏ, nửa bước Trúc Cơ.

Bên trong tòa thành lúc này, ngũ hành trận pháp do năm tên đầu lĩnh của ám tử tạo thành đã bước đến giai đoạn then chốt. Năng lượng trùng kích đã mạnh đến độ khủng bố, hòa quang của ngũ hành tỏa ra rực rỡ sáng ngời. Lớp phòng hộ của

phong ấn của lư đồng cổ đang thu hẹp lại từ từ, chấn động liên tục, cảm giác không còn chống đỡ được bao lâu nữa.

Ngay lối vào đại điện thông với tế đàn, năm tên ám tử đang đứng dàn hàng ngang rất nghiêm chỉnh. Đối diện với chúng là Triệu Bá Hưng, Đỗ Phi Đào và Nhã Lương, Tiểu Mi và Ngô Việt cùng số đông các đệ tử Hắc Diệu Môn.

- Hừ, cái bọn vô dụng ngoài kia lại để cho lũ chuột nhắt này vượt qua à. Đúng là phế vật.

Một tên nam tử mắt chuột có vẻ là chỉ huy của đám ám tử này trầm giọng nói.

- Chỉ nhiều đó làm sao cản được bọn ta. Lũ Đắc Diện Tông chúng mày dám tranh giành bảo vật của Hắc Diệu Môn chúng tao, vậy thì chuẩn bị chờ chết đi.

Triệu Bá Hưng hồ báo lớn giọng quát, đồng thời khí thế trên người gã bùng lên vô cùng mạnh mẽ. Đây chính là cơ hội tốt nhất để gã tỏa sáng, trở thành vị cứu tinh của tất cả nên gã nhất định phải thể hiện thật uy vũ, thật ngầu. Đáng tiếc, trước uy áp của gã thì đám ám tử đối diện vẫn tỏ ra khá dửng dưng. Tên mắt chuột cười lớn đầy khinh bỉ đáp:

- Triệu Bá Hưng đúng không? Đừng nghĩ có thể đánh bại được những tên yếu ớt hơn mình thì tự cho là tài giỏi, coi trời bằng vung. Anh em, bố trận.

Lời gã vừa dứt, ngay lập tức từ mặt đất xung quanh các đệ tử Hắc Diệu Môn nổ tung. Mười tên ám tử đã tiềm phục sẵn phóng lên, trong tay mỗi tên đều có một lá cờ nhỏ đủ màu sắc. Ngay khi xuất hiện, bọn chúng lập tức tế lá cờ bay lên, rồi nhanh chóng chấp tay niệm pháp.

- Nguy rồi, chúng ta đã rơi vào bẫy của kẻ địch.

Nhã Lương hét lớn nhưng mọi chuyện đã muộn. Một vòng lửa lớn như trên trời giáng xuống đã bao lấy tất cả mọi người. Bấy giờ năm tên ám tử còn lại mới mỉm cười độc ác, bọn chúng lấy ra năm lá cờ màu đen gắn lên người rồi tiến lên xuyên thấu vào bên trong màn lửa đang rực cháy.

Bên ngoài cổng tòa thành, ba người Văn Cự, Ngô Tuyết San, Hồ Bất Trung đang hưởng thụ nguồn linh lực đang tuông trào bên trong kinh mạch của họ. Độc sư dù sao cũng là chức nghiệp thiên về độc dược, không thể so sánh với đan dược tăng cấp của luyện dược sư được. Vì vậy, khi uống Trúc Cơ đan vào, cơ thể vốn ít khi phục dụng đan dược của ba người hấp thụ và chuyển hóa rất tốt. Vốn dĩ tích lũy của họ cũng đã đủ sâu dày nên có thêm một viên Trúc Cơ đan hỗ trợ thì tăng bình chướng tu vi bỗng trở nên mỏng manh hơn bao giờ hết. Chỉ sau mười phút, ba người đã có dấu hiệu đột phá lên nửa bước Trúc Cơ.

- Âm âm

Thành công! Không hề có một trở ngại nào cả. Đột phá xong, dược lực vẫn còn và không ngừng được cả ba hấp thụ không ngừng nghỉ.

Bên cạnh họ, Nguyên Hạo đang nuốt đan dược như an kẹo. Do những người kia đang tấn cấp nên không ai chú ý đến hoàn cảnh xung quanh. Lúc này, bên trong đan điền của Nguyên Hạo, Hư Vô điểm đang điên cuồng mở hết công suất để hấp thụ dược lực. Nếu nhìn thật kỹ, ta có thể thấy Hư Vô điểm đã to hơn trước một tí xíu. Tuy chỉ tăng thể tích rất ít nhưng tốc độ lẫn cường độ hấp thụ lại tăng tiến lên một cấp độ mới.

- Hồ

Ngô Tuyết San là người đầu tiên hoàn thành việc tăng cấp. Năng lượng còn thừa trong đan dược đủ giúp cô bay thẳng đến cực hạn nửa bước Trúc Cơ. Đây là điều khó tin đến mức nào, nếu như tu luyện bình thường thì cô cũng cần đến một, hai năm hoặc nhiều hơn để đạt đến mức độ này. Hiệu quả như vậy cũng nhờ phẩm chất đan dược Trúc lão và Vương lão tặng cho Nguyên Hạo có phẩm chất khá cao. Ba mươi viên Trúc Cơ đan đều là hàng trung phẩm trở lên. Vì thế hiệu quả phục dụng tất nhiên là quá chất lượng rồi, hàng nào của đó mà. Mỉm cười thỏa mãn, cô quay sang quan sát xem tình hình đồng đội mình như thế nào. Khi nhìn đếm chỗ Nguyên Hạo, sắc mặt của cô lập tức đại biến, chuyển sang trắng bệch.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 141: Đây Là Lôi Kiếp Sao???

Ngô Tuyết San hoảng sợ không biết phải phản ứng như thế nào trước cảnh tượng kỳ lạ trước mặt. Một vòng xoáy linh khí hình chiếc phễu đang bao bọc cả người Nguyên Hạo vào bên trong. Linh khí trong bí cảnh như đang được triệu hoán, thi nhau truyền về khiến cho chiếc phễu ngày càng to lớn ra.

- Hửn...hửn đột phá Trúc Cơ kỳ sao? Nhưng đột phá Trúc Cơ cũng không hoành tráng như thế này đây nha.

Lúc này Văn Cự và Hồ Bất Trung cũng kết thúc quá trình tăng cấp của mình. Nhìn linh lực bùng nổ chưa được áp chế vào trong của cả hai thì rõ ràng họ cũng đạt được tu vi cực hạn nửa bước Trúc Cơ. Tuy chỉ tăng một tiểu cấp bậc thôi nhưng chắc chắn sức chiến đấu của cả ba người đều nhảy lên một độ cao mới.

- Nguyên Hạo huynh đệ bị làm sao vậy?

Văn Cự đang vui vẻ như nở hoa, nhưng khi gã nhìn sang Nguyên Hạo gần đó thì nuốt nước bọt ực một cái cảm thán hô lên. Chẳng những dòng xoáy linh khí đang phô trương thanh thế của nó mà hiện tại trên đầu của Nguyên Hạo mây đen cũng đang quần vũ như sắp tạt thế đến nơi vậy.

- Má nó, có cần khoa trương như thế không! Trong bí cảnh mà cũng có thể kéo đến lôi vũ để độ kiếp sao? Tên này là yêu nghiệt à.

Bí cảnh không giống với thế giới bên ngoài, thường thì bí cảnh vốn là một không gian được đại năng tạo ra. Bên trong nó pháp tắc thiên địa không trọn vẹn và rất không ổn định. Nên chẳng ai đại đột mà lại độ kiếp bên trong một không gian như thế cả, trừ khi chán sống hoặc mù kiến thức như tên Nguyên Hạo này thôi. Có điều mặc dù bên ngoài đang diễn biến thế nào thì Nguyên Hạo hửn vẫn chẳng biết

gì cả. Lúc này hẳn đang trong trạng thái vô ngã, để cơ thể toàn bộ tự nhiên hấp thụ linh khí.

- Không xong rồi, hình như lôi kiếp sắp hàng lâm rồi.

Ngô Tuyết San nhìn thấy từng tia sét như trực chờ lao xuống thì thất thanh kêu lên với hi vọng đánh thức đối phương. Đáng tiếc Nguyên Hạo vẫn chẳng có tí phản ứng nào cả. Và rồi cái gì đến cũng đến, một tia sét như tích tụ uy lực của tầng tầng mây đen đánh xuống ngay trên đỉnh đầu của hắn. Với uy lực khủng bố này, nếu như bị đánh trúng, chắc chắn hắn sẽ bị đốt ra tro, hình thần câu diệt. Ngay khi tính mạng của Nguyên Hạo đang ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên từ trong người hắn Thạch Huyết bỗng dương phát sáng màu huyết tinh rồi xông thẳng lên trời đón đỡ tia lôi kiếp khủng bố đang giáng xuống.

- Âm ầm ầm

Hàng loạt tiếng rền kinh thiên vang lên, mặt đất cũng bị rung chuyển nhẹ. Ngay cả ba người Văn Cự, Hồ Bất Trung và Ngô Tuyết San đã tránh ra xa để quan sát cũng bị uy áp của thiên địa làm cho quỳ rạp xuống, đầu áp sát vào đất, không thể ngẩng lên được. Tuy Thạch Huyết đã cản lại một phần lôi điện nhưng tia sét vẫn hung hăng lao thẳng xuống chỗ Nguyên Hạo. Lần này thì không có một thứ gì bảo hộ hắn được nữa, lại một tiếng nổ đình tai bùng lên kèm theo bụi đất bị đánh văng tung tóe. Mãi một lúc sau, khi lôi điện tan hết, mây đen tự động thổi lui, nhường chỗ cho bầu trời xanh trong chưa từng có.

Cùng thời điểm này, trận pháp bên trong hồ Tuyết Vọng cũng tự động bị giải trừ một cách khó hiểu. Khốn trận đã khiến biết bao thế hệ thiên tài của Hắc Diệu Môn cứ như vậy biến mất, đúng là bi hài mà. Rất nhiều đệ tử đang bị kẹt bên trong đang tuyệt vọng thì sững sờ rồi gào lên khóc lớn như vừa được tái sinh.

Bên trong tế đàn, phong ấn của lư đồng cổ cũng tự động tan biến. Điều này khiến cho tên thanh niên đáng vẻ thư sinh Chiêu lãm nhíu mày. Theo như tính toán của gã, cần thêm một khoảng thời gian nữa phong ấn này mới có thể bị phá vỡ. Tại

sao tự nhiên phong ấn lại biến mất một cách quỷ dị như thế chứ? Trong lòng đầy thắc mắc nhưng gã và bốn tên đồng bọn cũng không có thời gian để tìm hiểu nhiều mà đồng loạt tiến đến chiếc lư đồng cổ.

Rất nhiều biến hóa xảy ra bên trong bí cảnh, mà "kẻ chủ mưu" vô tình gây chuyện này là Nguyên Hạo lại đang vô tư thả hồn theo mây về gió chẳng biết gì cả. Cho đến tận mười phút sau, hẳn ta mới thở ra một ngụm khí màu đen kịt, sau đó mới nhẹ nhàng mở hai mắt của mình ra.

- Sao ta cảm thấy có mùi khen khét thế nhỉ?

Nguyên Hạo hơi khó hiểu nhìn xuống cơ thể của mình thì hẳn trọn tròn cả hai mắt, suýt tí ngất đi.

- Cái quái gì thế này? Ta nhớ lúc này mới sử dụng vài viên Trúc Cơ đan, sau đó tập trung tinh thần hấp thu được lực thôi. Tại sao khi mới tỉnh dậy lại giống như mới bị lửa thiêu, sét đánh thế này?

- Hừ, người bị sét đánh chứ gì nữa? Khi này không nhờ ta huy động thanh chủ thụ làm giảm bớt uy lực của lôi kiếp thì giờ người không trọng thương cũng thành cục than rồi.

Tiểu Vô lên tiếng khinh thường giải thích, đồng thời Thạch Huyết từ trên không trung cũng bay về rớt vào tay của Nguyên Hạo. Không chú ý đến thanh chủ thụ, Nguyên Hạo chỉ đang khó tin hỏi lại:

- Lôi kiếp? Cái gì? Không phải tu sĩ tấn chức Kết Đan kỳ mới gặp lôi kiếp thôi à? Tại sao ta lại gặp phải lôi kiếp như thế, không lẽ ta đã đột phá Trúc Cơ luôn rồi sao?

- Đúng là quá điên động mà. Người nghĩ những tu sĩ bình thường kia có thể so với Hư Vô linh căn sao? Đừng bao giờ suy nghĩ theo kiểu hàng đại trà như thế, linh căn của người là độc nhất vô nhị đó. À, mà thật ra tu vi của người mới là nửa bước

Trúc Cơ thôi. Sau này đột phá Trúc Cơ sẽ còn có lôi kiếp đáng sợ hơn nhiều hắc hắc.

-.....Nguyên Hạo rất muốn tuôn ra vài câu chửi tục nhưng miệng hần chỉ run rẩy mấp máy mà không phát ra được gì cả. Hiện tại, hần chỉ muốn khóc thật to cho vơi bớt nỗi thương cảm trong lòng mình. Thử nghĩ xem, nếu như các tu sĩ trên đại lục Lạc Thần này biết được kỳ tích của hần thì sẽ như thế nào? Chắc chắn sẽ xuýt xoa lắc đầu thương hại nha. Người ta Kim Đan độ kiếp đã lo lắng gần chết, hần chưa Trúc Cơ đã có "diễm phúc" được tận hưởng cái cảm giác tuyệt vời bị sét đánh rồi. Tưởng tượng cảnh sau này cứ lở tăng một tiểu cảnh giới là ông trời lại kêu thiên lôi đem quà cho hần là tay chân của Nguyên Hạo bủn rủn rồi. Lôi kiếp đó, không phải điện áp thường đâu, chết người đó nha.

Nhìn biểu cảm thú vị trên khuôn mặt Nguyên Hạo, Tiểu vô cảm giác hết sức vui vẻ. Nó đợi cho đối phương đau khổ dẫn vật một hồi mới cất tiếng nói thêm:

- Người đừng có bi lụy như thế chứ. Nguy hiểm đi cùng với lợi ích, cái vừa rồi đánh người cũng không hần là lôi kiếp đâu.

- Vậy đó là gì?

Nguyên Hạo uể oải hỏi lại.

- Hắc hắc, để ta cho người biết một bí mật. Có phải khi người bước vào tu chân, trong các tài liệu của tông môn truyền thụ đều nói Ngưng Khí kỳ là giai đoạn dịch cân, tẩy tủy đúng không.

- Đúng vậy

- Haha, sai lầm, cực kỳ sai. Phạm thể là thể chất đầu tiên của con người khi sinh ra. Sau khi tẩy tủy con người chỉ chuyển sang dạng bắt đầu của thể chất người tu chân. Lúc này ngũ quan, cũng như khả năng cảm nhận thiên địa pháp tắc, cảm ngộ các thứ, thiên phú sẽ được kích hoạt nhưng vô cùng yếu ớt. Tất nhiên có người khởi điểm thể chất đã tốt hơn người khác, thường dạng này các tông môn gọi là thiên tài. Tất nhiên có thể dùng đan dược để nâng cao tố chất của mình nhưng đan dược nào

phải thứ dễ tìm kiếm. Do đó, các tông môn chỉ tập trung tài nguyên vào những hạt giống tốt để đào tạo bồi dưỡng mà thôi.

Đặc ý giải thích, Tiểu Vô cứ thao thao bất tuyệt, nhưng chủ đề của nó rõ ràng gây được hứng thú của Nguyên Hạo.

- Ta nói đến đây ngươi cũng lờ mờ đoán được đại khái vấn đề rồi chứ gì. Thể chất tốt nhất tu luyện ở linh giới này chính là linh thể, tiếp theo là tiên thể, thần thể. Đa số các tu sĩ đều cho rằng mình mang linh thể, đó là suy nghĩ ngu ngốc đến nhường nào cơ chứ haha. So với linh thể thật sự thì thể chất bọn chúng chỉ là rác rưởi, còn tệ hơn cả rác rưởi nữa. Đợt lôi kiếp vừa rồi chẳng qua là một bước đệm để tiếp tục tẩy rửa kinh mạch của ngươi, đề cao thêm thể chất, cảm quan. Tin ta đi, đây tuyệt đối là cơ duyên mà kẻ khác cầu cũng không được. Càng về sau này, ngươi sẽ càng cảm nhận rõ lợi ích của việc này mang lại. À, ngươi cũng nhìn thanh chủy thủ cùn trên tay mình một chút đi.

- Ngươi nói Thạch Huyết à?

Nghe Tiểu Vô nhắc nhở, Nguyên Hạo mới sực nhớ liếc nhìn thanh chủy thủ trên tay mình. Trước đây, trên thân Thạch Huyết chẳng có gì cả, bây giờ một lần vân màu đỏ rất đẹp mắt giống như vừa được khắc vào. Nhìn đường vân này, Nguyên Hạo cảm thấy ẩn chứa bên trong nó là huyền cơ không tầm thường chút nào.

- Hắc hắc, năng lượng của lôi kiếp có tác dụng phục hồi cho Thạch Huyết. Chỉ cần ngươi dùng nó cùng độ kiếp thêm vài lần ta nghĩ có thể khôi phục hoàn toàn thanh chủy thủ này đấy.

- Thì ra là vậy, nếu thật là thế thì đúng là lôi kiếp này có rất nhiều chỗ tốt. Chỉ là nó vẫn quá nguy hiểm, lần sau ta phải chuẩn bị thật kỹ mới được.

Cất Thạch Huyết vào, Nguyên Hạo vội lấy ra một bộ đồ khác để nhanh chóng thay đổi bởi trang phục trên người hắn đã rách te tua, đen kịt không còn nhìn ra hình dạng gì nữa. Sau khi thay xong, hắn bắt đầu cảm nhận cơ thể mình xem khi tăng tu vi lên có gì thay đổi không.

- Hử?

Nguyên Hạo giật mình phát hiện ra linh lực bên trong cơ thể của mình vận chuyển nhanh hơn trước nhiều. Đặc biệt là bên trong đan điền của hắn đã chuyển hóa được một phần linh lực sang dạng lỏng. Chẳng phải Trúc Cơ kỳ mới có thể thay đổi linh lực cơ thể từ dạng khí sang dạng lỏng sao. Tuy chỉ là một phần linh lực được chuyển hóa nhưng điều này có ý nghĩa vô cùng lớn lao. Một số vũ kỹ, pháp thuật cấp cao chỉ có tu vi Trúc Cơ mới có thể thực hiện. Với một phần linh lực dạng lỏng, hắn có thể miễn cưỡng tung ra vũ kỹ cao cấp của Trúc Cơ kỳ. Như vậy, hắn sẽ có thêm một ách chủ bài để phòng thân khi gặp cường địch rồi. Nghĩ đến đây, trong lòng Nguyên Hạo cười như nở hoa, cảm giác mình thật là may mắn, hắn thở dài cảm thán một câu:

- Đúng là người tốt được trời thương mà.

- Nguyên Hạo huynh đệ.

Khi hắn còn đang tự sướng với bản thân thì từ xa có ba bóng người chạy vội lại. Trên người của bọn họ đều bị bụi đất lấm lem từ trên xuống dưới nhìn giống như vừa lao động dưới hầm mỏ cả ngày trời.

- Hahahah

Tiếng cười lớn bỗng vang vọng bên trong tế đàn. Nếu nhìn kỹ bên trong chiếc lư đồng cổ, ta thấy mọi thứ đều đã bị lấy đi. Xem ra bọn đầu lĩnh của ám tử đã đắc thủ, công lao đầu thuộc về Nguyên Hạo của chúng ta.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 142: Năm Đầu Ba

- Haha, chúc mừng, chúc mừng. Ba vị đều thành công đột phá rồi, thật không phụ lòng tâm tư của ta.

Nguyên Hạo nhìn tu vi của ba người thì mỉm cười hài lòng. Đan dược hẳn đưa ra là Trúc Cơ đan trung phẩm, nếu như ba người này không phải phế vật huyền thoại thì chắc chắn sẽ thuận lợi tấn cấp thôi. Thấy cả ba vì lo lắng cho mình mà để cả người đầy bụi bẩn như thế, trong lòng hẳn thoáng có chút xúc động.

- Khà khà, đều là nhờ ơn của Nguyên Hạo huynh đệ đã hào phóng trợ giúp.

Văn Cự gãi gãi đầu cười, tính gã không biết nói quá nhiều lời tì tê. Hồ Bật Trung và Ngô Tuyết San cũng vui vẻ gật đầu với Nguyên Hạo. Đôi lúc có những chuyện thông qua ánh mắt cũng đủ để biểu đạt rất nhiều điều rồi, còn hơn cả vạn lời giả dối không thật lòng.

- Chúng ta là huynh đệ đồng môn, không nên khách khí làm gì. Mọi người hãy thay đổi trang phục của mình đi rồi chúng ta mau chóng tiếp ứng mọi người đã đi trước tiến vào trong tòa thành rồi.

Lúc này ba người kia mới nhìn xuống quần áo của mình thấy xấu hổ cười xòa rồi vội vàng thay y phục ngay.

Trở lại trận chiến bên trong tòa thành, gần bốn mươi đệ tử đang tụ lại cùng hợp sức tạo thành một vòng bảo hộ để phòng ngự bên trong trận pháp rực lửa. Riêng năm người tu vi nửa bước Trúc Cơ do Triệu Bá Hưng dẫn đầu đang đối đầu căng thẳng với năm tên ám tử mang cờ đen. Bọn này dựa vào trận pháp nên thoát ẩn thoát hiện quý dị rất khó nắm bắt. Bọn chúng cũng không xuất chiêu trực tiếp mà

chỉ thừa cơ ra đòn hiểm đánh lén rồi lại ẩn mình chờ đợi như lũ sói săn mồi vậy.

- Khốn kiếp, nếu cứ đà này chúng ta muốn phá vòng vây là chuyện rất khó khăn.

Ngô Việt tức giận mắng lớn. Gã có thực lực không quá cao, nên khi đối chiến không có nhiều tác dụng. Tuy nhiên, thân là cháu cưng của trưởng lão Hình Đường, gã cũng có những lợi thế riêng của mình. Móc trong túi ra viên châu màu xám, gã cười gằn ác độc.

- Vốn định dùng cái này để phòng thân, không ngờ bây giờ phải dùng đến.

- Liệt Địa Châu? Không ngờ gia gia của người hào phóng như thế, loại đồ chơi mắc tiền này cũng đem cho tiểu tử nhà người.

Nhã Lương tỏ ra là người biết nhìn hàng, vừa thấy mấy viên châu kia thì vội thốt lên. Điều này khiến cho Ngô Việt càng thêm đặc ý khoe mẽ:

- Đây cũng không phải Liệt Địa Châu thật sự, năng lượng của nó lúc chế tác đã được hạ xuống rất nhiều. Thế nhưng sử dụng nó với Ngưng Khí Kỳ thì rất hiệu quả nha haha.

Liệt Địa Châu vốn cũng giống như Tị Lô Châu mà Nguyên Hạo từng gặp phải ở đại hội đấu giá ở Vạn Dược Cốc. Chỉ khác nhau là Tị Lô Châu giá trị cao hơn nhiều và có thể tổn thương Nguyên Anh kỳ cường giả. Còn Liệt Địa Châu thì phẩm cấp thấp hơn, do Kim Đan chân nhân chế tạo ra và hiệu quả nhất ở Trúc Cơ kỳ. Những quả Liệt Địa Châu mà Ngô Việt sở hữu là bản đơn giản, được giảm bớt uy lực để hạ chi phí chế tác. Phải biết rằng những thứ này muốn tạo ra đều phải tốn tâm tư và chi phí không ít. Chứ nếu không thì tu sĩ cấp dưới chỉ cần mang theo vài trăm quả Liệt Địa Châu thôi là có thể xưng hùng xưng bá rồi. Đa phần các vị trưởng bối chỉ tạo ra một số ít những món đồ chơi này cho tiểu bối phòng thân mà thôi. Tất nhiên, cũng có vị sẽ cho pháp bảo, phù bảo cao cấp cho hậu bối của mình giữ mạng chứ không rảnh rỗi mà chế tạo mấy cái loại châu chỉ dùng một lần này.

Bản thân trưởng lão Hình Đường cũng là người nổi tiếng bao che nên lão mới

ưu ái cho tên Ngô Việt đến vậy. Ngay cả những thiên tài trên Thiên bảng cũng phải ai cũng có được hậu thuẫn như vậy. Tu tiên là một con đường lội ngược dòng nước, sự nỗ lực trui rèn của bản thân rất quan trọng. Nhưng nếu sinh ra đã có gia tộc ủng hộ hay cao nhân chỉ điểm thì người đó sẽ có cơ duyên thăng tiến nhanh hơn những kẻ khác rất nhiều. Đó là số phận, không phải ai cũng như nhau.

- Mau ném nó vào góc trái, bọn ta sẽ hợp lực với ngươi.

Đôi mắt Triệu Bá Hưng lóe sáng, hẳn nhìn ra được cơ hội đã đến. Nếu có Liệt Địa Châu hỗ trợ thì việc phá vỡ trận pháp này thuận lợi hơn nhiều. Bản thân hẳn cũng có cách để xông ra nhưng có người chịu chảy máu đưa đồ chơi xịn ra thì hẳn tội gì phải nhọc công.

- Được, ta ném đây.

Ngô Việt gật đầu rồi vung tay ném mạnh viên Liệt Địa Châu ra. Cùng lúc, Triệu Bá Hưng, Nhã Lương và Đổ Phi Đào cũng tế ra pháp khí của mình hợp sức đánh thẳng vào vị trí mà quả châu công phá. Vừa chạm vào màn lửa Liệt Địa Châu liền nổ lớn tạo ra một lực bộc phát lớn khiến cho ngay vị trí đó bị xung kích dữ dội. Dưới năng lượng của vụ nổ, trận pháp bên góc trái liền có dấu hiệu bị phá vỡ. Đúng lúc này, đợt tấn công thứ hai của pháp khí cũng đến ngay và sau một tiếng nổ rền nứt vỡ, một lỗ hổng đã xuất hiện.

- Mau chóng thoát ra ngoài.

Triệu Bá Hưng hét lớn rồi dẫn đầu năm người dùng tốc lực nhanh nhất của mình lao đến lỗ hổng. Ngay khi bọn họ thoát ra được thì vài giây sau lỗ hổng cũng được hồi phục lại.- May mắn thật, cái trận pháp do bọn ám tử này tạo ra thật đáng sợ. Xem ra muốn phá vỡ nó hoàn toàn cần phải có lực lượng cỡ Trúc Cơ kỳ thì may ra.

Tiểu Mi mặt mày tái mét bình luận. Trong năm thiên tài Địa bảng trong nhóm hiện tại thì cô là người có lực chiến đấu yếu nhất, cũng không có pháp khí cường đại hộ thân, nên cô cảm thấy trong lòng hết sức bất an. Thời điểm Nguyên Hạo làm đầu lĩnh, cô cảm giác được sự bảo hộ đầy nhiệt tình từ thiếu niên lạ mặt đó. Nhưng

Triệu Bá Hưng thì khác, tuy ngoài mặt gã tỏ ra hết sức khí khái nhưng những gì gã đã làm thì lại không phản ánh được điều đó. Tên này căn bản chỉ thích phô trương bản thân, thích được nắm quyền chỉ huy, đứng trên tất cả mà thôi.

- Hừ, không ngờ chúng mày lại có được cả loại châu có lực phá hoại lớn. Vốn tính cầm chân các người một lúc, nhưng nếu các người đã không an phận thì đừng trách bọn ta.

Tên mắt chuột lại xuất hiện, ánh mắt nheo lại nói. Trong lòng của gã cũng đang rất muốn ra tay từ sớm nhưng do nhận lệnh phải giữ chặt đối phương ở lại đây. Hắc Diện Tông có cơ cấu khác hẳn với Hắc Điều Môn về mặt đào tạo bồi dưỡng. Nếu như Hắc Điều Môn có Địa bảng và Thiên bảng để bồi dưỡng số lượng lớn các đệ tử thì Hắc Diện tông chỉ quan tâm đến năm người dẫn đầu ngoại môn và nội môn đệ tử. Trong khi Hắc Điều Môn đề cao tinh thần đồng môn thì Hắc diện Tông lại thoải mái cho đệ tử tranh đấu sinh tử. Ai có thể bước vị trí đệ nhất đến đệ ngũ sẽ được tông môn bồi dưỡng hết mình, và địa vị của họ so với những đệ tử khác cũng phân chia giai cấp rất rõ ràng. Chính vì vậy mà bốn mươi tên ám tử có tu vi nửa bước Trúc Cơ lại chẳng khác gì con cờ mặc cho năm tên đầu lĩnh ra lệnh.

- Haha, năm tên này là con mồi của bọn ta. Các người hãy giải quyết đám chuột đang tử thủ bên kia đi.

Cánh cửa dẫn vào tế đàn mở ra, năm bóng người xuất hiện cùng giọng cười cao ngạo của tên râu quai nón Công Tào. Những tên này vừa xuất hiện thì đám người Đồ Phi Đào cảm thấy áp lực vô hình xuất hiện.

- Các người là ai?

Triệu Bá Hưng tuy trong lòng hơi lo lắng nhưng vẫn cố gắng giữ phong thái bình tĩnh của mình.

- Hì hì, đây là đệ nhất thiên kiều Triệu Bá Hưng sao? Rất có phong thái anh hùng nha, ta rất thích.

Ngay khi Triệu Bá Hưng cất tiếng hỏi thì cô nàng ăn mặc khiêu gợi tên Ngọc

Lộ mỉm cười ngọt ngào chăm chú đánh giá gã.

- Đừng có nhiều lời, Triệu Bá Hưng ta không còn một con tặc nữ của Hắc Điện Tông khen ngợi.

- Hừ, đừng nghĩ được ta nói vài câu rồi bày đặt làm giá. Một lát nữa người sẽ không còn giữ được cái vẻ đẹp mã đó được đâu.

Thấy đối phương lớn tiếng mắng mình là tặc nữ, sắc mặt của Ngọc Lộ đành lại. Ầ lạnh giọng khinh thường rồi không thèm nhìn Triệu Bá Hưng thêm tí nào nữa.

- Đừng phí lời nữa, Đỗ Phi Đào là con mồi của ta, còn Triệu Bá Hưng để người xử lí đi. Lão Tào, ba tên kia giao cho người nhé.

Vừa nhìn thấy Đỗ Phi Đào, nữ tử Thúy Hoa bên phía ám tử Hắc Điện Tông đã phùng mang trợn má như thấy tử địch. Cô ả không thể chờ đợi được mà lập tức bước ra, linh lực trong người tuôn ra mạnh mẽ.

- Lấy ba đánh năm, hình như các người quá tự tin rồi đấy.

Đỗ Phi Đào vốn kiêu lời cũng tỏ ra không thoải mái khi đối phương xem thường bên mình như thế.

- Hahaha có xem thường hay không thì giao đấu sẽ rõ thôi.

Sau tiếng cười dài, ba tên thủ lĩnh ám tử liền như hổ đói xông đến. Cô ả Thúy Hoa tế ra một đồng ám khí như một đàn ong vò vẽ vây lấy Đỗ Phi Đào, khí thế rợn cả người. Nữ tử Ngọc Lộ thì lôi ra một cây thương viên da rắn dài trông rất hợp với vẻ quyến rũ ma mị của cô ta. Còn tên râu quai nón rậm rạp thì không sử dụng khí mà bắt hai tay niệm một khẩu chú gì đó. Tiếp đó, mặt đất rung lên và ba con người cát to gần hai mét trời lên.

- Hừ, pháp thuật hệ thổ à. Đáng tiếc ta cũng chủ tu thổ hệ, người không đánh bại được ta đâu.

Nhã Lương nắm chặt cây kích của mình, đôi mắt lóe lên rồi xông thẳng vào một

con người cát đảm thẳng một cú thật mạnh. Bên cạnh gã, Tiểu Mi và Ngô Việt cũng cắn răng liều mạng tể ra pháp khí. Trận chiến cũng nổ ra với Đổ Phi Đào và Triệu Bá Hưng, còn năm tên ám tử mặc cờ đen thì đã chui vào trong trận pháp rực lửa từ lúc nào. Chỉ còn tên thư Chiêu Lãm và gã thanh niên khôì ngô vẫn nhàn nhã làm khán giả vui vẻ xem mọi người chiến đấu.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 143: Ác Liệt

"Keng keng"

Hàng loạt chiếc ám khí thay nhau bất ngờ bay đến đột kích Đỗ Phi Đào nhưng đều bị đánh bật ra. Dưới kiếm pháp tinh diệu của mình, cô nàng phòng ngự sát sao đến một giọt nước cũng không thể xuyên qua được.

- Haha, ta coi tiện tì ngươi có thể chống đỡ được bao lâu.

Thúy Hoa cười rú lên ghê rợn, cô ả không hề vội vàng mà điều tiết vòng vây ám khí của mình phối hợp tấn công theo nhiều chiến thuật biến ảo khó lường. Chỉ cần một chút sơ xảy thôi, Đỗ Phi Đào sẽ rơi vào cảnh bị ám khí xé nát người ngay. Hình bóng đơn bạc của Đỗ Phi Đào vẫn không ngừng uyển chuyển bên trong rừng ám khí cứ như chiêu Bão Vũ Lê Hoa của Đường Môn, như một con thuyền đang trôi giữa giông bão vậy.

Đệ nhất thiên tài Địa bảng Triệu Bá Hưng thì khá hơn một chút. Do từ đầu gã đã cảm giác được đối thủ rất mạnh nên vội tể ra thanh cự kiếm của mình chống đỡ. Đây là lần đầu tiên gã sử dụng vũ khí của mình, rõ ràng gã đã phải dùng hết thực lực ra để đối chiến. Nhưng xui xẻo cho gã, cô nàng Ngọc Lộ nhìn bề ngoài mỹ miều mỏng manh là thế nhưng khi ra tay thì chẳng khác nào mãnh hổ xuất sơn. Chẳng những cô nàng có vung thương với khí lực cực mạnh mà độ linh hoạt lại chẳng khác nào một chú báo đốm dẻo dai.

- Hì hì, cố gắng mà chống đỡ nhé anh chàng đẹp mã. Ta muốn chơi với ngươi thật vui vẻ.

Ngọc Lộ mỉm cười nhìn kiều diễm mê người, thêm với cái đuôi thon dài và bộ ngực phập phồng. Trong cô nàng chẳng khác nào đóa hoa đầy gai đang mời gọi con

mồi chui đầu vào.

"Ầm ầm"

Nhã Lương lại vừa đánh nát thêm một con người cát nhưng y như rằng, con người cát vừa bị tiêu diệt thì lại có một con người cát khác được tạo ra thế chỗ ngay. Kẻ điều khiển những tên người cát là gã râu quai nón lại luôn giữ một khoảng cách an toàn để tránh bị đánh lén. Tình huống như vậy khiến cho Nhã Lương điên tiết lên, nếu như không sớm đánh bại tên kia thì trước sau gì gã cũng kiệt sức thôi.

- Không thể kéo dài, phải liều thôi.

Vốn là người có mưu trí, Nhã Lương đã nhìn ra được hoàn cảnh của mình. Gã cũng không hi vọng gì vào hai người Tiểu Mi và Ngô Việt có thể làm nên trò trống gì. Vì thế, gã buộc phải tung ra tuyệt chiêu hòng kết thúc sớm trận chiến này. Quyết tâm cực lớn, Nhã Lương quay sang hai người đồng đội hét lớn:

- Hai người hộ công, ta sẽ đột phá bọn người cát này để áp sát tên râu quai nón. Ra tay đi!

Khí lực tăng lên nhanh chóng, cây kích trong tay của Nhã Lương chuyển dần sang màu nâu. Gã đột nhiên tăng tốc, quanh thân người liền hình thành một lớp xoáy nhỏ, giống như mũi khoan đâm thẳng về phía trước. Nhìn thấy cảnh này, gã râu quai nón Công Tào khẽ nhíu mày, liền vung tay một cái. Ngay lập tức ba tên người cát liền hình thành bức tường chắn trước mặt Nhã Lương.

- Sáttttt

Không hề có một chút do dự nào, Nhã Lương như một mũi tên công phá xuyên thẳng cả ba tên người cát cản đường. Nhưng ba tên vừa bị diệt thì lại năm tên hiện ra, và lại bị đánh nát rồi hồi sinh trở lại. Đến lúc này, tên Công Tào mới cảm giác không ổn, lần này gã tung hết khả năng của mình ra. Một tên người cát cao đến ba mươi trượng, to như dã nhân xuất hiện.

"Ầm ầm"

Pha va chạm cực mạnh của Nhã Lương và tên người cát tạo ra một cơn địa chấn nhỏ. Lần này thì người cát không bị đánh nát nữa, nó chỉ khựng người lại đứng yên bất động. Thấy vậy, tên râu quai nón nở nụ cười đắc ý. Nhưng gã vui vẻ chưa được bao lâu thì khuôn mặt bỗng tái nhợt hết hoàng. Một tia chớp vẫn xuyên qua khỏi người cát lao thẳng về phía gã.

- Khốn kiếp, ngăn lại cho ta.

Là người chuyên điều khiển người cát, gã luôn tính đến tình huống bị đánh lén nên đã có chuẩn bị nhiều pháp khí phòng ngự cho bản thân mình. Khi tia chớp kia chính là cây kích của Nhã Lương đến gần, gã liền tế ra một cái kiêng to ngăn lại. Tiếp theo, cây kích đã ghim thẳng vào kiêng rồi như nổ mạnh hết đà ngừng lại.

- Phù, cứ tưởng phải dùng thêm pháp khí phòng ngự. Thì ra chỉ là cố gắng vùng vẫy thôi.

Công Tào thở ra một hơi, nhưng đúng lúc này cây kích đột nhiên phát sáng rồi nổ tung. Thì ra sát chiêu thật sự mới chính là pha tự bạo pháp khí này. Dường như cây kích được chế tác đặc biệt nên khi nó phát nổ uy lực phát tán ra xung quanh là rất lớn, bao luôn cả tên râu quai nón vào bên trong.

- Khôngggggggg

- Hahaha, cuối cùng ta là kẻ chiến thắng.

Bên trong con người cát khổng lồ, Nhã Lương bây giờ mới nhếch nhác bò ra. Mặc dù phải hi sinh pháp khí thân cận của mình, nhưng để tiêu diệt một đối thủ mạnh thì cái giá gã bỏ ra là xứng đáng. Ở phía xa, tên thư sinh và thanh niên khôi ngô vẫn hờ hững quan sát, không có một biểu hiện gì tỏ ra quan tâm sống chết của đồng đội cả.

- Nhìn kìa, tên đó...vẫn chưa chết.

Ngô Việt vẫn nhìn chăm chăm vào nơi cây kích phát nổ rồi bỗng hét lớn lên. Lúc này, Tiểu Mi đang đỡ Nhã Lương ra khỏi tên người cát khổng lồ. Tên người cát

tưởng chừng đã bị xử lí xong đột nhiên đứng dậy, giơ hai tay lên nện thẳng xuống.

"Ầm"

- Khônggggggg

Nhã Lương gào thét đau đớn. Vừa rồi trong cảnh nghìn cân treo sợi tóc, Tiểu Mi đã hi sinh đầy gã vắng ra để một mình cô hứng chịu đòn đánh lén. Tuy là người hơi rụt rè nhưng hành động vừa rồi của cô rất dũng cảm, rất nghĩa khí.

- Haha, đây là kết quả cho việc mày làm tao bị thương. Yên tâm đi, tao sẽ từ từ chiêu đãi khiến cho mày muốn chết không được, muốn sống cũng không xong.

Tên Công Tào xuất hiện sau khi khói bụi tản ra. Tên người gã trang phục đã bị rách nát nhiều chỗ, cũng có vài vết thương nhẹ trên người nhưng không quá nghiêm trọng.

- Cũng may tao có mang theo áo giáp hộ thân nên mới không bị trọng thương. Xem ra tao đã quá xem thường bọn chúng mày rồi, pha vừa rồi rất được đấy.

Gã lạnh giọng nói, ánh mắt thì đầy oán độc nhìn thẳng vào Nhã Lương. Hiện tại, hắn đã cạn kiệt sức lực, không còn khả năng để chống trả nữa rồi. Ở gần Nhã Lương là Triệu Bá Hưng, tuy nhiên hiện tại gã muốn có một giây để thở cũng không có. Ngọc Lộ càng đánh càng hăng, ra chiêu liên tục như vũ bão, không để cho đối phương có cơ hội phản công.

- Con ả kia, đừng có khinh người quá đáng.

Triệu Bá Hưng điên tiết lên. Vốn gã muốn giữ lại thực lực để so tài cùng hai tên trùm cuối kia, nhưng xem ra bây giờ không thể không ra tay rồi. Tung thanh cự kiếm lên, gã khép hai tay lại bắt đầu niệm pháp, linh lực không ngừng được vận chuyển. Cùng lúc, thanh kiếm như nhận được năng lượng từ chủ nhân nên không ngừng biến to lên. Cuối cùng, thanh cự kiếm đã lớn gần mấy chục lần bản thể ban đầu của nó. Trên mặt của Triệu Bá Hưng nổi lên từng cái gân xanh trông rất đáng sợ, rõ ràng pháp thuật này đã tiêu tốn của gã rất nhiều.

- Haha, đáng sợ đấy. Xem ta đây.

Ngọc Lộ không hề tỏ ra nao núng mà cười dài. Cô nàng bắt đầu truyền linh lực của mình vào cây thương khiến nó bùng cháy lên đỏ rực như cây đuốc.

- À chủ tu hỏa hệ sao?

Triệu Bá Hưng giật mình, hỏa khắc kim, nhưng gã cũng không có thời gian để suy nghĩ hay thu tay lại nữa rồi. Hét lớn một tiếng, gã huy động thanh cự kiếm to lớn như cây thiết bản khổng lồ bổ xuống. Phía ngược lại, Ngọc Lộ vung cây thương của mình quét ngang tạo ra một đường lửa trải rộng ngạnh kháng lại. Một kim một lửa lao vào nhau, tạo nên một cảnh tượng ác liệt mà kỳ vĩ. Ngọn lửa không ngừng nổi lên, bao cả thanh cự kiếm vào bên trong, nhưng thanh kiếm vẫn lì lợm chém thẳng xuống. Ở hai bên, cả Triệu Bá Hưng lẫn Ngọc Lộ không ngừng truyền linh lực vào, dồn hết sức vào chiêu sống còn của mình.

"Rầm rầm xẹt"

Một tiếng nổ đinh tai vang lên, thanh cự kiếm lẫn ngọn lửa cùng nhau vỡ tan ra thành vô số mảnh rơi khắp cả tòa thành. Đồng thời, cả Triệu Bá Hưng lẫn Ngọc Lộ đều phun ra một ngụm máu to rồi ngã xuống. Kết quả trận đánh này không ngờ lại hòa nhau, nếu như không phải bị khắc chế thuộc tính, có thể Triệu Bá Hưng đã là người chiến thắng rồi.

Hai trận chiến đã có kết quả, chỉ còn lại mỗi Đỗ Phi Đào mà thôi. Lúc này, cô nàng cũng phải tung ra tuyệt kỹ của mình, lá bài tẩy mà cô đã bỏ công tu luyện suốt cả năm qua.

- Bách Hoa kiếm, nhất kiếm điểm tuyết, đoạn ngã trần gian.

Ngay khi vừa ra chiêu, Đỗ Phi Đào ra kiếm nhanh như lưu tinh. Bên trong rừng ám khí chỉ thấy được tàn ảnh của cô nàng mà thôi. Trước cảnh này, Thúy Hoa nghiêng răng kèn kẹt.

- Ta quyết không thể thua con tiện tì này.

Rút ra một bộ năm cây ám khí màu bạc lấp lánh, ả liền niệm pháp rồi vung tay phóng ra. Lúc này, những ám khí khác như nhận được mệnh lệnh liền bay toán loạn tạo thành ma trận cản trở tầm nhìn của đối phương, tạo điều kiện cho năm cây ám khí chủ lực lao đến.

"Keng keng keng keng keng"

Đáng tiếc tuyệt kỹ bách hoa kiếm của Đỗ Phi Đào là hoàng cấp vũ kỹ, dù cô nàng chỉ mới luyện đến tiểu thành nhưng uy lực của nó không hề tầm thường. Chỉ trong vài hơi thở, toàn bộ ám khí đã bị trăm nhát kiếm đánh văng để lộ ra năm cái ám khí lấp lánh đang phóng đến. Không còn ẩn thân được, bộ năm ám khí tuy có uy lực và tốc độ nhưng cũng không thể chống lại kiếm pháp tinh diệu của đối phương được.

- Không, không thể nào.

- Kết thúc rồi.

Đỗ Phi Đào lạnh lẽo nói một câu rồi lướt đến với một thân pháp nhanh và quý dị vô cùng. Thúy Hoa định bỏ chạy nhưng đã muộn, ả chỉ còn kịp nhìn thấy một đường kiếm rất đẹp, rất lung linh như trăm bông hoa rơi xuống. Cuối cùng là một vết máu đỏ chấm ngay tim ả, một kiếm điểm tuyệt, một kiếm vỡ tim, nhẹ nhàng nhưng vô cùng đáng sợ. Đệ tam ngoại môn đệ tử của Hắc Điện Tông vậy là đã bị đánh bại. Đến lúc chết, ả cũng không nhắm mắt, không mặt tràn ngập vẻ không cam tâm.

Xuất chiêu xong, khóe miệng của Đỗ Phi Đào cũng chảy ra máu tươi. Một kiếm vừa rồi đã rút gần hết linh lực của nàng, xem ra không nghỉ dưỡng thì nàng không thể tiếp tục tái chiến nữa rồi.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 144: Chết!!!

- Đúng là phế vật. Chỉ có mấy tên Hắc Diệu Môn thôi mà cũng không giải quyết xong nữa, loại đệ tử như vậy tông môn có hay không cũng được.

Nhìn thấy kết quả của các trận chiến, tên thanh niên khô ngô hừ lạnh một tiếng tỏ vẻ bất mãn. Trong mắt gã thì mấy tên yếu đuối này không đáng để vào trong mắt, mục tiêu của gã chính là tranh hùng tranh bá với những tên thiên kiêu Trúc Cơ kỳ trong Hắc Diện Tông mà thôi.

- Haha, Trình Khôi huynh không cần phải khó chịu như vậy. Mấy tên đứng đầu Địa bang cũng không phải đên cạn đâu, có chút bản lĩnh thực sự. Đặc biệt là cô nàng Đỗ Phi Đào kia, kiếm pháp của cô ta vừa mới bộc phát có thể đạt đến vũ kỹ hoàng cấp đấy.

Nam tử dáng vẻ thư sinh cười vui vẻ bình phẫn. Trông dáng vẻ tiêu dao nhẹ nhàng của gã tựa như người ngoài cuộc góp vui mà thôi, không hề có tí sát khí hay hứng thú chiến đấu nào phát ra từ người thanh niên nho nhã này cả.

- Đỗ Phi Đào đúng là không tệ, tư chất rất tốt, chỉ tiếc lại phải lưu lạc ở cái môn phái tồi tàn này. Ta đã chấm nàng làm đạo lữ của mình rồi, sau khi bí cảnh kết thúc, ta sẽ tìm cách đem nàng cùng trở về Hắc Diện Tông. Bây giờ để ta sang làm quen với nàng ta cái đã.

Mỉm cười tự tin, Trình Khôi nhẹ nhàng tiến lên, mỗi bước đi của gã đầy mạnh mẽ, tỏa ra uy áp nhàn nhạt ra xung quanh. Đây là do tên này muốn như vậy, linh lực của gã dồn nén để trùng kích Trúc Cơ đã đến giới hạn, vượt xa những đệ tử nửa bước Trúc Cơ khác. Chỉ cần vài bước, gã đã đến trước mặt Đỗ Phi Đào, gã nở một nụ cười ấm áp mở lời:

- Xin chào Phi Đào cô nương, tại hạ là Trình Khôi, đệ nhất ngoại môn đệ tử của Hắc Diện Tông. Đã ngưỡng mộ danh tiếng của nàng từ lâu, nay được diện kiến thật là vinh hạnh. Nếu nàng không chê, ta có thể trò chuyện một chút để hiểu rõ về nhau hơn.

- Phì

Đỗ Phi Đào nhớ ra một ngụm máu tỏ thái độ khinh bỉ. Nàng vốn tính tình lãnh đạm, ngay cả các thiên tài trong Hắc Diện Môn theo đuổi cũng vô vọng thì nói gì đến kẻ thù trước mặt. Cho dù hẳn có là Trúc Cơ hay Kim Đan cũng vậy thôi, không cùng đạo thì tuyệt không chung đường. Với tính cách quật cường, cô nàng không hề sợ hãi và rút thanh kiếm mỏng như lụa của mình ra.

- Haha, có cá tính, như vậy mới đúng khẩu vị của ta. Được rồi, nếu nàng muốn chào hỏi ta bằng cách này thì ta cũng không ngại thể hiện một chút để nàng thấy rõ được thực lực của lang quân tương lai của mình

Không cần dùng đến pháp khí, Trình Khôi vẫn giữ phong thái ung dung của cường giả. Thật ra gã đã nhìn thấy rõ Đỗ Phi Đào đã không còn sức lực tái chiến, linh khí của cô rất tán loạn. Dù đã nuốt đan dược hồi khí nhưng không có thời gian nghỉ ngơi thì hiệu quả hiện tại chẳng khác nào muối bỏ biển cả. Vung kiếm lên, cô nàng lao đến dùng kiếm pháp độc đáo của mình không ngừng công kích đối phương. Kiếm như hoa rơi, nhẹ nhàng nhưng biến ảo, không chỉ có kiếm pháp tinh diệu mà Bách Hoa Kiếm còn tạo ra một ảo giác nhẹ cho kẻ địch nữa. Chỉ tiếc là Đỗ Phi Đào mới lĩnh hội được bộ kiếm pháp này ở mức tiểu thành chứ chưa đi vào điểm thâm sâu nhất. Nếu không, chỉ cần nàng còn một chút sức lực vẫn có thể khiến cho tên Trình Khôi này ăn quả đắng.

- Kiếm pháp rất tuyệt, uyển chuyển vô cùng. Vừa hay ta cũng là người yêu kiếm, vậy chúng ta sẽ luận bàn một phen.

Trình Khôi này giờ vẫn chỉ tránh né mà không phản đòn, hiện tại gã đã rút ra một thanh bảo kiếm của mình. Đó là một thanh kiếm khảm ngọc màu xanh, tuy không mỏng và dài như của Đỗ Phi Đào nhưng loại toát lên ánh sáng sắc bén của pháp khí đỉnh cấp. Ở cấp độ Ngưng Khí kỳ, đa phần các đệ tử chỉ dùng pháp khí

trung phẩm, chỉ số ít thiên tài mới sở hữu được pháp khí thượng phẩm mà thôi. Pháp khí đỉnh cấp chính là loại tốt nhất trong các pháp khí thượng phẩm, thường thì do nó được thêm chất liệu đặc biệt hoặc có thêm pháp thuật gia trì. Sở dĩ vũ khí cấp càng cao càng quý hiếm là vì luyện khí sư trên đại lục Lạc Thần không có bao nhiêu người, mà ở Đông đại lục lại càng quý hiếm, rất khó truy cầu. Luyện Khí sư hoàng cấp chính là người được các cường giả khắp nơi cực khổ không tiếc đại giới truy cầu. Còn huyền cấp luyện khí sư thì nghe nói cả đông đại lục chỉ có một, hai vị mà thôi.

Vung kiếm ra với đạo lực vừa phải, Trình Khôi cố ý phối hợp kiếm pháp của mình với Đổ Phi Đào, tựa như hai người đang cùng sánh đôi múa kiếm chứ không phải đang chiến đấu. Nhìn bề ngoài thì gã rất thong dong nhưng thật ra Trình Khôi không hề dám lơ là tí nào. Kiếm pháp của Đổ Phi Đào dù gì cũng là hoàng cấp vũ kỹ, tinh diệu vô cùng, không dễ gì nắm bắt nên gã phải tập trung tinh thần đối phó nếu không sẽ bị trúng chiêu ngay. Giao đấu được khoảng mười phút, Đổ Phi Đào cảm thấy mình không còn đủ khả năng để tiếp tục nữa bộ pháp của cô cũng bắt đầu sai nhịp.

"Keng"

Thanh kiếm bị đánh văng khỏi tay, Đổ Phi Đào đã không còn đủ sức chiến đấu nữa. Nhưng ánh mắt cô vẫn nhìn thẳng vào tên thanh niên khôi ngô trước mặt, ngữ khí kiên định:

- Ta sẽ không làm đạo lữ với ngươi đâu, đừng có nằm mơ. Tốt nhất ngươi hãy giết ta đi.

- Haha, làm sao ta có thể giết chết nữ nhân của mình cơ chứ. Yên tâm đi, rồi nàng sẽ thay đổi suy nghĩ thôi.

- Không bao giờ!...

Đổ Phi Đào còn muốn nói gì đó nhưng Trình Khôi đã nhanh tay phong bế kinh mạch nàng lại, ngay cả âm khẩu cũng không thể hoạt động. Hắn ta làm vậy cũng là muốn phòng hờ trường hợp cô nàng tự sát, vì vậy tốt nhất là cứ khống chế cô ta rồi

tính sau.

- Hử, tại sao mặt đất lại có rung rinh như vậy? Ngay cả bầu trời cũng trông rất lạ.

Trình Khôi vừa mới ẵm Đổ Phi Đào lên thì mặt đất có dấu hiệu bắt đầu nứt nẻ. Thấy vậy, gã hơi nhú mào quay sang tên thư sinh thắc mắc.

- Không biết lí do gì nhưng không gian bí cảnh này đang có dấu hiệu bạo động, có lẽ sẽ không bao lâu nữa sẽ tự hủy diệt.

Sau khi xem xét cẩn thận, tên thư sinh Chiêu Lãm đưa ra kết luận. Gã cũng khá bất ngờ vì dự đoán ban đầu thì cần thêm một khoảng thời gian nữa bí cảnh này mới thật sự tan biến. Việc này cũng không phải vấn đề gì quá lớn với Trình Khôi, hẳn tiếp tục vừa bước đi vừa nói:

- Các người hãy mau chóng giải quyết hết đám còn lại đi, chúng ta sẽ sớm rời khỏi đây.

- Tuân lệnh

Tên râu quai nón đang định tra tấn Nhã Lương một lúc nhưng tên đệ nhất kia đã ra lệnh thì gã không dám cãi lại. Oán độc nhìn Nhã Lương đang bị tên người cát khổng lồ nắm trên tay, gã vung tay ra lệnh:

- May cho mà đó, vĩnh biệt. Tên người cát định xiết tay lại, ngay đúng lúc tưởng chừng như sinh mệnh của Nhã Lương đã kết thúc thì một bóng đen lướt đến.

- Uỳnh

Cánh tay tên người cát bị đánh tan vỡ như một miếng gỗ mỏng. Cát bụi trôi đi, một bóng người cao gầy đang đỡ Nhã Lương xuống. Bên cạnh hẳn còn có ba thanh niên khác nữa vừa mới chạy đến.

- Xem ra ta đã đến chậm một chút rồi.

Nguyên Hạo dứt cho Nhã Lương một viên đan dược chữa thương rồi đứng thẳng dậy nhìn chăm chăm vào gã râu quai nón.

- Chính người đã đánh Nhã Lương ra như thế này?

- Đúng thế đấy, lũ chuột chúng mày trốn ở nơi nào từ nãy giờ thế? Nếu đã đến rồi thì để tao tiễn cả đám lên đường luôn hắc hắc.

Tên Công Tào cười thâm hiểm rồi ra hiệu cho người cát xông đến. Trong khi đó, Nguyên Hạo vẫn tỏ ra bình thản, hãnh chỉ nhẹ nhàng giơ ngón tay lên chỉ về phía trước rồi hô:

- Nổ

Hàng loạt tia sét không biết từ nơi nào trên không trung bỗng dưng đánh xuống tên người cát khiến cơ thể của nó không ngừng bị tan vỡ.

- Âm ầm ầm

Đợt lôi công qua đi, tên người cát giờ không còn ra hình dạng gì nữa, chỉ còn lại một núi cát lớn giữa đường mà thôi. Trước cảnh tượng này, tên Công Tào tái mặt sợ hãi, run rẩy nói:

- Người...người...Lôi..

- Chết

Nguyên Hạo không để gã đợi lâu mà xoay ngón tay chỉ về phía đối phương. Lần này một tia sét rất lớn như nắm tay đánh thẳng xuống khiến gã chỉ kịp hét lên một tiếng đau đớn trước khi hoàn toàn hóa thành một đống tro đen. Không buồn nhìn kết quả của kẻ địch, Nguyên Hạo liền lao thẳng đến chỗ trận pháp lửa đang vây số đông đệ tử Hắc Diệu Môn. Lúc này năm tên ám tử bên trong đang tàn sát thẳng tay, không hề biết đến diễn biến bên ngoài.

- Kim Sơn Chương

Đánh một chưởng cực mạnh, Nguyên Hạo mở ra một lỗ hổng rồi chui thẳng vào trong. Tiếp theo vài hơi thở sau, một quả cầu nước từ bên trong lớn dần lên, áp đảo vòng lửa trận pháp.

- Thủy Lưu, phá cho ta.

"Uỳnh uỳnh"

Quả cầu nước bùng lên mạnh mẽ, đánh tan cả trận pháp lửa bá đạo. Mười tên ám tử giữ trận bị phản hệ ngã lăn ra ói máu không thể động đậy nổi. Tuy đã ra tay nhưng Nguyên Hạo cũng không thể cứu quá nhiều người. Hơn hai mươi đệ tử đã bị đối phương hạ sát, mười mấy người đang bị thương nặng nhẹ khác nhau.

- Lấy đan dược này chia nhau, chuyện ở đây cứ để cho ta.

Nguyên Hạo thấy ra hai bình đan dược cho các đệ tử chia nhau rồi xiết chặt năm tay. Trước mặt hẳn là năm tên ám tử mang cờ đen, bọn chúng tỏ ra tức giận khi có kẻ phá rối việc đồ sát của mình. Tên mắt chuột cầm đầu quát lớn:

- Xông lên anh em, tiêu diệt tên tiểu tử thối này cho...

Gã còn chưa nói xong chữ "ta" cuối cùng thì Nguyên Hạo giống như u linh đã lao đến trước mặt rồi tung một chưởng đánh nát đầu gã như đập vỡ một quả dưa hấu vậy. Sau đó, hắn liên tiếp tung thêm bốn chưởng lực nữa hạ gục bốn tên ám tử còn lại. Rất nhanh chóng, từ khi xuất hiện đến giờ chưa đến mười phút nhưng Nguyên Hạo đã giải quyết rất gọn gàng cả đám ám tử. Chỉ còn lại hai tên cầm đầu đang đứng nhìn mà thôi.

- Thú vị, không ngờ Hắc Điều Môn còn ẩn giấu một tên cao thủ như vậy. Haha, ít ra cũng có một kẻ xứng cho ta ra đây, đến đây nào.

Trình Khôi cười lớn khoái trá như nhìn thấy con mồi, gã đặt Đổ Phi Đào xuống rồi rút thanh kiếm nạm ngọc xanh của mình ra. Đáp lại gã, Nguyên Hạo cũng chỉ giơ ngón tay lên nói một chữ:

- Chết!!!

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 145: Tiểu Tử Người Phải Đi Theo Ta

- Haha, từ lúc Trình Khôi này tu luyện đến giờ chưa có một tên Ngưng Khí kỳ nào trước mặt ta dám nói chữ chết đó. Vậy để ta sẽ dạy ngược lại người chữ chết viết thế nào.

Thấy đối phương không quan tâm lời mình nói, thái độ bá đạo, Trình Khôi nhất thời nộ khí xung thiên. Nhưng gã cũng vừa dứt câu thì gần chục tia sét từ trên cao bắn thẳng xuống đầu.

- Hừ, chiêu này không có tác dụng với ta đâu.

Phóng ra một pháp khí hình vuông bằng kim loại khá dày và kích thước của nó biến lớn nhanh chóng. Ngay khi những tia sét vừa lao đến thì miếng kim loại cũng kịp thời chặn ngay trên đầu của Trình Khôi để đỡ đòn.

"Ầm ầm"

Lôi điện thể hiện ra uy lực khá mạnh nhưng miếng kim loại kia có vẻ khá dày. Dù bị các tia sét đánh đến khá thâm, lủng nhiều lỗ khá sâu nhưng nó vẫn trụ qua được đợt công kích bất ngờ. Tuy bề ngoài khá ngạo mạn nhưng tên Trình Khôi này lại rất cẩn trọng, gã tung ra pháp khí phòng ngự rất nhanh và chuẩn xác. Tiếp theo, tên này liền lấy thanh bảo kiếm nạm ngọc xanh của mình ra, đậm chận một cái phóng nhanh về phía đối thủ.

- Tịch Triều Kiếm

Như thủy triều dâng cao, gã dùng tốc độ cực nhanh và khí thế như bão lũ cuốn phẳng mọi thứ xông đến. Kiếm pháp của gã chính là cuốn cuộn không dứt, tràn trề như hoàng hà, chiêu tiếp chiêu lại càng mạnh mẽ hơn. Trước thế công của đối thủ, Nguyên Hạo bình tĩnh rút ra Thạch Huyết lao đến đối chiêu.

- Chỉ là một con dao cùn mà cũng dám so bì với bảo kiếm của ta haha.

Càng đánh càng hăng, Trình Khôi cò vẻ như đang chiếm thế thượng phong khi không ngừng chèn ép đối thủ về phía sau. Nhưng dù có kiếm pháp gã có mạnh mẽ thế nào thì tên thiếu niên trước mặt vẫn phản ứng rất nhanh. Lúc đầu Nguyên Hạo có hơi không quen, nhiều lần bị dính đòn phải dùng đến Thủy Lưu để bảo hộ cho mình. Dần dần hẳn đã nhanh chóng nắm bắt được tiết tấu và bắt đầu không để cho kẻ địch đánh trúng nữa. Thậm chí có vài lúc, hẳn còn phát hiện ra sơ hở của Trình Khôi để phản kích lại.

- Mẹ kiếp, thằng này khó chơi thật.

Trình Khôi cảm thấy đối thủ của gã có vẻ giống như tay mơ mới tu luyện, thực chiến vẫn còn lóng ngóng. Nhưng chỉ đối chiêu một chút thì tên thiếu niên này lại cứ như cá gặp nước, nhanh chóng thích nghi với kiếm pháp mà gã phải tốn ba năm để tu luyện.

Có điều Trình Khôi được mệnh danh là đệ nhất ngoại môn đệ tử không phải hư danh, gã bất ngờ một tay ra kiếm, một tay tung một chưởng pháp đánh lên.

- Đại Khấp chưởng

Chưởng lực khá mạnh và nhanh ở vị trí gần làm giảm bớt sức phòng thủ của Thủy Lưu. Thêm vào đây là chưởng pháp đặc thù cùng hệ thủy nên khả năng đề kháng của lớp phòng ngự nước của Nguyên Hạo không phát huy nhiều tác dụng.

- Uỳnh

Một tiếng vỡ thanh thúy vang lên, chưởng lực mặc dù bị ngăn cản phần lớn nhưng vẫn xuyên qua được. Phản ứng của Nguyên Hạo cũng rất nhanh, hẳn lập tức dùng Di Ảnh Bộ thối lui. Khi chưởng lực đánh vào chỉ trúng vào tàn ảnh còn sót lại của hẳn mà thôi.

- Hừ, chạy nhanh đấy.

- Trình Khôi, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa. Người mau giải quyết

hắn đi.

Tên thanh niên thư sinh đứng đằng xa quan sát nói lớn để nhắc nhở. Hiện tại, mặt đất bắt đầu rung chuyển nhanh hơn và bầu trời đang chuyển dần sang màu đỏ như máu.

- Biết rồi, đã vậy ta sẽ dùng toàn lực để kết thúc.

Trình Khôi hơi hợt nói, gã tin chắc một khi mình sử dụng tuyệt chiêu thì đối phương sẽ không có cơ hội nào. Hai tay cầm chặt thanh bảo kiếm, gã bèn giơ lên cao, hội tụ linh lực vào bên trong pháp khí của mình. Đây là sát chiêu của Tịch Triều Kiếm, tuy chỉ là nhân giai cao cấp vũ kỹ nhưng nếu linh lực rót vào càng nhiều thì uy lực khi phát chiêu càng lớn. Mà Trình Khôi lại tự tin vào linh lực của mình vì tu vi của gã đã tiếp cận giới hạn đột phá Trúc Cơ kỳ.

Cảm nhận uy hiếp từ đối phương, Nguyên Hạo liền thoáng suy nghĩ vài giây. Tiếp đó, hắn vung tay tạo ra một quả cầu nước Thủy Lưu cực lớn bao quanh mình. Bất ngờ hơn là hắn không ngừng lại ở đó mà không ngừng bơm linh lực của mình vào quả cầu. Chẳng những thế Nguyên Hạo còn huy động sấm sét đánh xuống để gia tăng thêm sức mạnh lôi điện vào. Nhìn bề ngoài có vẻ như hắn đang cố gắng tử thủ để chống lại tuyệt chiêu cực mạnh của Trình Khôi.

- Ngu xuẩn.

Thấy tên thiếu niên kia chỉ tập trung gia cố lớp phòng ngự của mình thì Trình Khôi nhếch miệng khinh bỉ. Gã cảm thấy có lẽ mình đã quá dễ dàng đối phương rồi, nếu không phải thời gian gấp rút thì gã cũng không cần phải dùng đến sát chiêu này làm gì. Sau khi đã dồn lực đến cực hạn, phía bên ngoài thanh bảo kiếm của gã đã có một màn màn linh lực chiếu sáng.

- Haha, kết thúc rồi, vĩnh biệt.

Nở nụ cười của kẻ chiến thắng, Trình Khôi vung kiếm chém mạnh xuống tạo ra một kiếm khí khổng lồ. Trên đường đi của nó, mọi thứ đều bị xé nát, uy lực không thể ngăn cản. Ngay khi mọi người nghĩ đến cảnh Nguyên Hạo sẽ phải cắn răng

chống chọi với đòn tấn công toàn lực này của kẻ địch thì bất ngờ đã xảy ra. Quả cầu nước bỗng nhiên di chuyển rồi tăng tốc lao thẳng về phía trước, giống như một trái bowling đang nặng nề tiến lên.

- Thăng diên.

Trình Khôi nhìn thấy cảnh này thì nở nụ cười lạnh, dám ngạnh kháng với tuyệt chiêu của gã thì tên kia đúng là chán sống rồi. Uy lực một kiếm vừa rồi ngay cả gã cũng không dám tự bản thân mình đón đỡ chứ nói gì kẻ khác. "Uỳnh uỳnh"

Ngay khi quả cầu vừa va tiếp xúc với đường kiếm khí, nó đã vỡ tan ra thành một màn nước khổng lồ với đầy tia sét lóe sáng bên trong. Bọt nước trắng xóa đã che lấp tầm nhìn của mọi người, nhưng ai cũng có thể cảm nhận được mức độ đáng sợ của vụ nổ do hai vũ kỹ tạo thành.

- Vèo

Một tia chớp màu đỏ như máu không biết là thứ gì thoáng một cái lao thẳng từ bên trong làn nước ra ngoài, hướng thẳng về phía Trình Khôi. Quá bất ngờ, gã vội phóng tấm kim loại của mình ra ngăn cản nhưng tia chớp đỏ kia lại dễ dàng đâm xuyên qua nó như xuyên qua lớp đậu hũ vậy.

- Chết tiệt.

Ngay cả pháp khí phòng thủ cũng không có tác dụng, gã đành phải phóng thanh bảo kiếm của mình ra. Nhưng kết quả vẫn không có gì thay đổi, thanh bảo kiếm của gã dù là hàng đỉnh cấp pháp khí nhưng vẫn bị tia chớp đỏ chém gãy như một cây củi mục.

- Khôngggggg

Bấn loạn gào lên, Trình Khôi hoàn toàn tuyệt vọng nhìn tia chớp kia lao thẳng về phía mình. Tên thanh niên thư sinh này giờ vẫn ung dung theo dõi trận chiến lúc này mới rục rịch ra tay. Thật ra gã không quan tâm sống chết của tên Trình Khôi nhưng hiện tại nếu như tên kia chết sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của gã. Một cái kính

hình bát quái từ tay gã phóng ra ngay lập tức bay đến và phóng ra một luồng sáng vàng nhạt bao lấy tia chớp đỏ.

- May quá, cảm ơn người Chiêu Lãm.

Vừa mới từ tử môn quan trở về, sắc mặt của Trình Khôi trắng bệch, không còn chút máu. Người ta hay nói diêm vương muốn người chết canh ba thì ai dám giữ người đến canh năm cơ chứ? Tia chớp đỏ sau khi bị khựng lại một chút bỗng tỏa ra quang mang cực thịnh rồi phá vỡ gông xiềng tiếp tục lao đi. Giật mình trước biến cố này, tên thư sinh cười khổ nói:

- Gặp quỷ rồi.

Gã vừa dứt lời thì tiếng kêu thảm thiết của tên đồng môn cũng vang lên, Thạch Huyết từ bên trong bay thẳng ra ngoài và nhắm ngay yết hầu của Trình Khôi cắm vào. Đáng thương cho tên đệ nhất ngoại môn đệ tử này, cách đây vài phút hẳn còn cảm thấy số mệnh mình thật may mắn thì giờ đã chầu ông bà rồi. Cuộc đời vốn vẫn trôi trêu như thế mà.

- Haiz, không ngờ lại là linh bảo. Thật là ngoài dự đoán của ta.

Thở dài một hơi, tên thư sinh liền huy động cái kính bát quái của mình biến to ra chắn ngay trước người mình. Đúng lúc này Thạch Huyết cũng phá không lao đến, thì ra vừa tiêu diệt tên Trình Khôi xong, Nguyên Hạo đã bất ngờ điều khiển linh bảo của mình đánh úp sang đối thủ còn lại. Tiếc là có vẻ như tên thư sinh kia đã đoán trước được mọi việc nên phản ứng rất kịp thời.

- Thu cho ta

Tên thư sinh hô to một tiếng, mặt gương tức thì trở nên trong suốt rồi tỏa ra một lực hút cường đại thu thanh chủy thủ của Nguyên Hạo vào bên trong.

- Không ổn

Không còn liên hệ được với linh bảo của mình, Nguyên hạo buộc phải hiện thân ra. Nhờ vào Di Ảnh Bộ, hẳn đã kịp thời tránh đi khi quả cầu nước Thủy Lưu nổ

tung. Tất nhiên bản thân hắn cũng chịu tổn thương nhưng không nặng lắm, đối lại hắn đã tương kế tựu kế xuất kỳ bất ý đánh chết được tên Trình Khôi.

- Tâm tư không tệ, xem ra việc người núp trong quả bóng nước kia là để che mắt ta nhỉ.

Tên thư sinh vẫn giữ thần thái khá thoải mái tự tin cười đùa nói.

- Đúng vậy, tuy tu vi của người thể hiện chỉ là nửa bước Trúc Cơ nhưng ta lại có cảm giác nguy hiểm cao độ. Do đó, ta đã xác định người rất mạnh, là đối thủ chính ta cần đánh bại.

Nguyên Hạo cũng không cần e dè che giấu nên thẳng thắn nói chuyện. Hiện tại hắn chỉ hi vọng tên kia thật sự là tu vi Ngưng Khí kỳ, nếu không hắn sẽ khó lòng mà đối phó được.

-Ồ người có thể cảm nhận được nguy cơ từ ta sao? Xem ra tinh thần lực của người cũng rất tốt nhỉ, tu vi Ngưng Khí mà lại có thể điều khiển được linh bảo đúng là thiên tài.

Như có điều suy nghĩ, tên thư sinh nói xong lại lâm vào trầm tư. Cuối cùng, gã ngước lên mỉm cười ấm áp với tất cả mọi người.

- Thôi, chết thì cũng chết hết rồi, ta cũng không muốn truy cứu gì nữa. Các người mau rời khỏi, bí cảnh này không còn chống đỡ được bao lâu nữa đâu.

- Người để cho chúng ta rời khỏi.

Tỏ ra khó tin với quyết định của tên thư sinh, Nguyên Hạo chau mày hỏi lại.

- Haha, không phải tất cả. Tiểu tử người phải đi theo ta.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 146: Nguyên Hạo Bị Bắt Cóc

- Theo người? Vì sao ta phải đi theo người chứ? Ta thấy tốt nhất chúng ta đường ai nấy đi, coi như chưa từng gặp mặt, vậy là tốt cho cả hai bên rồi.

Lắc đầu lia lịa, Nguyên Hạo kiên quyết nói. Hắn không rõ thực lực của tên thư sinh kia mạnh đến mức nào nhưng nếu không phải chiến đấu với đối phương là tốt nhất. Bởi lẽ bí cảnh đang sụp đổ, nếu có đấu với nhau thì kết quả không thua cũng sẽ chôn thân trong này thôi. Vì vậy hiện tại rút lui có vẻ là kế sách hợp lý nhất. Đáng tiếc là tên thư sinh không nghĩ vậy, gã cười dài rồi duỗi tay ra hướng về Nguyên Hạo chụp lấy.

- Không ổn.

Nguyên Hạo định phản ứng lại nhưng hắn phát hiện ra toàn thân mình không thể động đậy. Ngay cả linh lực cũng không thể vận chuyển được, đây rõ ràng là áp chế tuyệt đối của cấp bậc cao hơn mình rất nhiều. Càng cố gắng vùng vẫy càng vô vọng, hắn chỉ có thể trơ mắt thấy cơ thể mình từ từ bay về phía tên thư sinh mà không thể có bất kỳ phản kháng nào cả.

- Haha, ngoan ngoãn như thế tốt hơn không. Chúng ta đi thôi.

Tên thư sinh vui vẻ phát tay kéo theo Nguyên Hạo tiến vào bên trong tế đàn. Ba người Hồ Bật Trung định liều mạng xông lên ứng cứu nhưng họ cũng giống như vị huynh đệ bị bắt của mình, toàn thân bị uy áp của kẻ địch làm cho bất động không thể di chuyển một tấc nào.

Tiến vào bên trong tế đàn, lúc này trừ cái lơ đồng cổ ra thì không còn gì đặc biệt đáng chú ý nữa. Tên thư sinh bước đến vài bước rồi nhẹ nhàng búng tay đốt lên những ngọn đèn cũ nát bao quanh lơ đồng. Nhất thời, cả tế đàn sáng lên một cách

kỳ ảo thần thánh. Tiếp đến, mặt đất bỗng rung rinh như có địa chấn, lưu động cổ nứt toát ra thành vô số mảnh nhỏ. Sau cùng, một cột sáng hình trụ xuất hiện ngay chỗ lưu động đã vỡ, rọi thẳng lên không trung.

- Đúng như ta nghĩ, đây là một truyền tống trận được ngưng trang. Khả khả, hình như là loại cự ly ngắn dùng một lần, mà thôi kệ, có còn hơn không.

Mim cười đắc ý, tên thư sinh lôi Nguyên Hạo như lôi một chú con nhỏ tiến vào trong cột sáng rồi biến mất. Sau khi kích hoạt xong thì năng lượng của truyền tống trận cũng không còn nữa nên cột sáng từ từ mờ đi rồi không còn dấu vết nào nữa cả. Ngay khi tên thư sinh đã rời khỏi thì đám người Hồ Bất Trung cũng được giải thoát uy áp công xiềng nên vội phóng vào tế đàn. Nhưng dù lực tung mọi thứ lên thì họ cũng không thể phát hiện ra được điều gì cả, ánh mắt của Văn Cự đỏ lên, gã xiết chặt nắm đấm la lớn:

- Thật là khốn kiếp, ta quyết phải tìm ra Nguyên Hạo huynh đệ, không cứu được huynh ấy ta thề không trở về.

Ngô Tuyết San cũng gật đầu đồng ý, nhưng Hồ Bất Trung lại trầm ngâm lắc đầu.

- Các người không nên nhất thời manh động như vậy. Hiện tại bí cảnh đang sắp tan biến, nếu chúng ta không cứu mọi người trở ra thì rất có thể tất cả sẽ tán thân ở nơi này. Riêng Nguyên Hạo huynh đệ, ta nghĩ tên thư sinh kia cường đại như thế nhưng chỉ bắt huynh ấy đi tất có lí do riêng. Như vậy tạm thời an nguy của huynh ấy không sao, có thể tên kia đã tìm đường ra khác với chúng ta rồi. Nếu chúng ta còn cố chấp ở lại thì chẳng khác nào hi sinh vô ích. Bây giờ việc cấp bách là hộ tống các đồng môn bị thương rời khỏi an toàn, sau đó bẩm báo cho chưởng môn và các trưởng lão xử lí sẽ tốt hơn.

Tuy vẫn không muốn rời đi, nhưng cuối cùng dưới sự phân tích hợp lí và sự thuyết phục của Hồ Bất Trung, hai người kia cũng đành cắn răng rời đi. Do cả ba đã đạt đến thực lực nửa bước Trúc Cơ đỉnh phong nên việc hộ vệ và trợ giúp đám đồng đệ tử khác cũng không quá khó. Nhất là đan dược của Nguyên Hạo để lại rất hữu ích, đã giúp cho các đệ tử khôi phục khá nhiều thương thế và linh lực. Đỗ Phi Đào

cũng đã tỉnh lại, sau khi nghe kể lại sơ lược mọi chuyện, tâm tình của nàng trở nên rất phức tạp. Tên thiếu niên mà nàng xem nhẹ trước khi bước vào bí cảnh lại trở thành vị cứu tinh cho tất cả mọi người. Kể mà nàng cho là gánh nặng lại dám một mình chống lại rất nhiều cường địch, đột phá vòng vây.

- Hẳn sẽ... không chết đó chứ?

Đỗ Phi Đào khẽ thì thầm, nàng đang có cảm giác hối hận. Nếu như nàng đồng ý hợp tác với hắn ta thì có thể kết quả sẽ khác. Có lẽ... Rất nhiều suy nghĩ mông lung diễn ra trong đầu nàng trên đường trở về, chỉ là tất cả cũng là sự tự trách bản thân của Đỗ Phi Đào mà thôi.

Ở ngay vết rách không gian cửa ra hiện giờ đang rất đông đúc các đệ tử xuất hiện. Tuy không rõ chuyện gì đã xảy ra ở bên trong nhưng Nguyệt lão và cao tăng tông môn đều không khỏi cảm thấy lo lắng. Với thực lực của họ thì không khó để nhận ra bí cảnh không gian đang ở trong trạng thái bạo loạn, có thể bị xóa sổ bất cứ lúc nào.

- Còn ai bên trong nữa, tại sao đám người Triệu Bá Hưng, Đỗ Phi Đào vẫn chưa ra ngoài?

Đại trưởng lão của Hắc Điều Tông, cũng là người chưởng quản Độc Sư Đường, tỏ ra lo lắng cất tiếng hỏi. Tuy suốt ngày lão ta chỉ say mê trong độc dược nhưng tồn vong suy thịnh của tông môn vẫn luôn được lão quan tâm sát sao.

- Ra rồi, Phi Đào sư tỷ và Bá Hưng sư huynh ra rồi. Còn có Nhã Lương sư huynh nữa.

Một đệ tử đứng gần vết rách không gian nhất la lên khiến cho mọi người mừng rỡ hò reo. Những thiên tài hàng đầu Địa bảng, tương lai của Hắc Điều Môn đã an toàn thoát ra, việc này khiến cho các vị trưởng lão cũng thở ra một hơi. Duy nhất chỉ có vị chưởng môn vẫn tỏ ra đăm chiêu, ánh mắt không ngừng tập trung vào vị trí cửa ra như chờ đợi điều gì đó.

"Ầm ầm"

Những tiếng nổ xé rách cả màng nhĩ nổ ra liên tiếp, vết rách không gian đã triệt để bùng nổ, kết thúc số phận của mình. Đến lúc này, Nguyệt lão không còn cách nào khác là cùng các vị trưởng lão hợp lực để đóng vết rách không gian lại trước khi quá muộn. Phải biết rằng một khi để cho uy lực phá hủy của một không gian lan ra ngoài thì hậu quả khủng khiếp không thể tưởng tượng được. Cho dù là Nguyên Anh cường giả nếu rơi vào không gian đang tự bạo thì cũng chết không toàn thây.

Bí cảnh thí luyện kết thúc, các đệ tử được lệnh trở về nghỉ ngơi. Hầu hết mọi người đều bàn tán, tỏ ra hứng thú khi chia sẻ với nhau những kinh nghiệm trải qua bên trong thí luyện. Duy chỉ có đám người cùng nhau sát cánh chiến đấu với hãn, được hãn dẫn dắt và được hãn cứu vớt thì không thể nào nở nụ cười được. Không ai bảo ai, bọn họ mang theo tâm trạng bi thương và nặng nề trở về, ôm ấp một hi vọng mong manh là hãn sẽ thoát ra được. Đặc biệt là những thiên tài trên tốp Địa bảng, từ khi trở về xong bọn họ chỉ biết cắm đầu vào tu luyện, không hề lộ diện ra bên ngoài.

- Đám trẻ này không biết bên trong đạt được kỳ ngộ gì mà lại trở nên điên cuồng như thế? Chật chịt, thật là chờ mong.

Đám trưởng lão thì xem đây là tín hiệu đáng mừng, cứ đà này thì việc tông môn sẽ có thêm nhiều đệ tử đột phá thành công Trúc Cơ kỳ là chuyện sớm muộn mà thôi. Đáng nói nhất là sự thay đổi về vị trí trên Địa bảng, ngoài ba vị trí đầu tiên không thay đổi thì Văn Cự, Hồ Bất Trung, Ngô Tuyết San từ bí cảnh đi ra đã bức phá tiến thẳng vào tốp mười.

- Thực lực, không có thực lực chúng ta không thể nào giúp đỡ cho Nguyên Hạo huynh đệ được.

Cùng một suy nghĩ đó, nên ba người này vừa trở ra đã lập lời thề, không lên Trúc Cơ thì quyết không ngừng bế quan.

- Lữ Hắc Diện Tông khốn kiếp, lần tới tao sẽ cho tụi bây đẹp mặt.

Trong mật thất của mình, Triệu Bá Hưng đang nghiên răng kèn kẹt. Một người tụy cao như gã lại suýt mất mạng, phải nhờ người khác cứu giúp, thật là mất hết mặt

mũi. Sự kiện trong bí cảnh lần này đã tạo thành một tâm ma trong lòng của gã, nếu như không thể vượt qua được thì con đường tương lai của vị đệ nhất Địa bang này coi như sẽ đình trệ, thụt lùi.

"Ầm ầm"

Giữa một mảnh đất bằng bên trong khu rừng nguyên sinh, cát bụi xoáy lên từng đợt như cuồng phong, bên trong ẩn hiện một thanh niên ánh mắt sắc bén. Nếu nhìn kỹ, ta có thể thấy làn da của gã đã nứt nẻ rướm máu tươi hòa với cát vàng. Gã chính là Nhã Lương, người được Nguyên Hạo cứu mạng ngay trong đường tơ kẻ tóc.

Cách nơi gã tu luyện vài trăm dặm, một bóng dáng thiếu nữ đang múa kiếm như lưu tinh giữa một rừng độc thú. Kiếm như ngàn hoa, từng lớp độc thú lao lên rồi ngã xuống điểm thêm cho bức tranh huyết vũ đầy trời thật sinh động. Thiên tài kiếm thuật, Đỗ Phi Đào.

- Nguyên Hạo, người còn sống hay không?

Từ ngày ra khỏi bí cảnh, nàng là người thay đổi nhiều nhất. Mỗi ngày hiện tại với Đỗ Phi Đào là chiến đấu với độc thú không ngừng nghỉ. Nàng ta muốn lấy sinh tử để nhanh chóng tăng lên thực lực là lĩnh hội của mình, một cách làm rất điên cuồng. Nhưng cũng nhờ vậy mà Bách Hoa kiếm của nàng ta đã tiến bộ vùn vụt, cách ngày đại thành không xa nữa.

Bên trong hậu viện của Chương Môn Điện, Nguyệt lão đang đứng một mình dưới tán cây rộng. Bóng hoàng hôn về chiếu thê lương khiến cho tâm trạng trong bà không thể nào vui đi được.

- Hạo nhi, vi sư có lỗi với con. Ta nợ con quá nhiều rồi.

Từ sau khi nghe đám Hồ Bất Trung kể lại mọi chuyện đã diễn ra bên trong bí cảnh thì lòng Nguyệt lão như bị rút xuống vực thăm vạn trượng. Đứa đệ tử cưng của bà đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ được giao nhưng nó lại bị bắt đi, không biết sống chết ra sao.

Thân là chương môn, trách nhiệm đè nặng lên vai bà rất nhiều. Vì vậy, bà không thể từ bỏ tất cả để liều mạng kéo quân đi cứu Nguyên Hạo được. Bà chỉ có thể lặng lẽ cho thân tín của mình đi thám thính tin tức mà thôi, nhưng tiếc là không tìm được manh mối nào hữu dụng cả. Nguyên Hạo đã biến mất cùng tên thư sinh kia một cách đầy bí ẩn, ngay cả ám tử được Nguyệt lão cài vào Hắc Điện Tông cũng không có phát hiện gì cả.

Không ai biết rõ vị anh hùng Nguyên Hạo, người hi sinh vì đại nghĩa lúc này đang như thế nào cả. Thật ra hiện giờ hắn cũng sống không đến nỗi nào, chỉ là cuộc sống hằng ngày có chút "nguy hiểm" mà thôi.

- Này, lão huynh, người đã bố trí xong chưa? Ta đã phải đứng canh chừng cái cột đá này suốt ba ngày rồi đấy.

- Haha, đợi một chút nữa thôi, sắp đến giai đoạn quan trọng rồi.

Tên thư sinh cười dài với Nguyên Hạo. Gã đang lay hoay sắp xếp một trận pháp khá phức tạp với nhiều viên đá đầy màu sắc kỳ lạ. Chính giữa trận pháp là một cột đá cao lêu nghêu, và Nguyên Hạo đang phải đứng như còn bù nhìn kế bên. Ngay lúc này, một loạt tiếng nổ như pháo bùng bùng vang lên, kèm theo tiếng kêu la thảm thiết.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaa

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 147: Trận Pháp Sư

Trên đại lục Lạc Thần, hay nói rộng hơn là tu chân giới, chức nghiệp hiếm hoi nhất có lẽ chính là trận pháp sư. Vì sao? Lý do trả lời rất ư là đơn giản. Đầu tiên là thiên phú, nhập môn của trận pháp sư không đòi hỏi hỏa mộc thuộc tính linh căn như Luyện Dược Sư nhưng nó yêu cầu sự cảm ngộ thiên phú. Cũng như một môn khoa học ở thế giới hiện đại, khả năng linh hội trận pháp không phải ai cũng có. Ví như trong Hắc Diệu Môn là tông môn hai sao thì số người nghiên cứu trận đạo có thành tựu cũng không quá một bàn tay.

Thật ra việc hiếm người đi theo hướng trận pháp sư cũng không hoàn toàn do thiên phú mà còn vì một lí do rất tế nhị. Tu tiên là để truy cầu vĩnh sinh, cường đại lực lượng. Tư tưởng này đã thấm nhuần trong tư duy chủ quan của phần lớn tu sĩ nên họ không muốn lãng phí thời gian của mình vào trận đạo. Luyện Dược Sư có thể thông qua điều chế đan dược mà tăng cấp hoặc bán ra, trao đổi lấy tài nguyên tu luyện. Luyện Khí sư có thể kiếm rất nhiều linh thạch hoặc trao đổi công pháp, đan dược. Thế nhưng trận pháp sư thành tựu lại không nhanh như vậy, ngậm ngốc mấy năm, mấy chục năm cũng chưa chắc thăng cấp. Tuổi thọ của tu sĩ cũng không phải rất dài, nếu như lãng phí một khắc có thể sẽ hối hận cả đời. Do đó, trận pháp sư chính là chức nghiệp hiếm có người theo đuổi và đạt được thành tựu nhất trong những chức nghiệp nổi tiếng.

"Bùm bùm bùm"

Sau một tràng pháo hoa bắn lên không trung rực rỡ đầy màu sắc, một bóng đen bò ra từ trong đồng đất đá của vụ nổ. Từ trên thân người cho thấy, kẻ này đã ăn không ít đau khổ, quần áo thì rách như cái bang, khuôn mặt đen như nhọ nồi.

- Tiên sư nhà ngươi, lần nào cũng nói an tâm. An tâm cái con khỉ! đây là lần thứ mười lăm lão tử bị ngươi dẫn vật đến sắp chết rồi đấy.

Nguyên Hạo phun ra một làn khói đen kịt rồi nghiêng răng chửi mắng âm lên. Rõ ràng việc cứ phải làm chuột bạch cho những vụ nổ liên miên như lựu mìn này khiến tâm tình của hắn đã dồn nén đến cực độ.

- À, sơ xuất mà thôi, cho ta xin lỗi. Lần này ta tự tin sẽ nó sẽ thành công, không phải cái này cũng một phần do người góp ý mà ra sao?

Tên thư sinh tên Chiêu Lâm ngại người cười khan nói. Thật ra, gã còn chưa dám thổ lộ là trước kia số lần thất bại như thế này còn nhiều gấp mấy lần nữa cơ đấy. Đồng thời, gã cũng thể hiện ra một tia tán thưởng đối với thiếu niên trẻ tuổi trước mặt. Việc bất đắc dĩ phải lựa chọn tên tiểu tử này không ngờ lại đem lại cho gã một kinh hỉ lớn lao đến thế.

Nếu như trước kia, tên thư sinh chỉ cần một tên phụ tá bên cạnh lo mấy việc lật vạt, chỉ cần tư chất khá một chút là được. Thì bây giờ gã làm bất cứ gì cũng đều chia sẻ và thu thập ý kiến, suy luận của tên nhóc Nguyên Hạo này. Trải qua một tháng ở chung, gã đã phát hiện ra tư chất thông tuệ đến khủng bố của tiểu tử kia. Ngay từ những ngày đầu, khi gã muốn truyền thụ một chút về trận pháp, gã đã kinh dị khi thấy đối phương học nhanh như gió. Nếu như không phải chính mình xác nhận, gã còn tưởng đây là một trận pháp sư cấp thấp đang cố ý lòe mình nữa chứ. Kiến thức cũng chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là khả năng sáng tạo, thấu hiểu sâu sắc của tên nhóc này khiến gã sợ hãi than thầm là yêu nghiệt.

- Đâu xanh, lão vậy là nghe theo ta góp ý sao. Mấy cái cục đá bên trái và chính giữa là do ai thêm vào hả, gã muốn thử nghiệm cũng đừng lấy tính mạng của ta ra làm chuột bạch chứ hả?

Nguyên Hạo nộ khí xung thiên bước tới, mưa xuân xối xả vào mặt đối phương. Không biết làm sao, tên thư sinh chỉ đành giơ hai tay ra về đầu hàng, giọng thương cảm nói:

- Ta thật tình không cố ý mà. Có thất bại mới thành công chứ, không phải chúng ta đã hoàn thành khá nhiều trận đạo rồi sao hì hì.

Không muốn nhiều lời cãi với tên thư sinh, Nguyên Hạo liền bước đến con suối

tắm rửa một phen rồi thay một bộ y phục khác. Mặc dù trong lòng có hơi bực bội nhưng hẳn cũng không có chán ghét gì công việc này. Thậm chí, nếu không kể đến những pha thử nghiệm nguy hiểm của tên thư sinh, hẳn còn cảm thấy rất hứng thú với trận đạo pháp này. Suốt một tháng qua, những kiến thức mà hẳn học được từ tên Chiêu Lãm kia là vô cùng bổ ích, một ngày đi ngàn dặm.

Theo như tên thư sinh kể thì gã không phải là người của Hắc Diện Tông. Bản thân gã cũng không phải là cao tuổi, chỉ mới có ba mươi cái xuân xanh mà thôi. Sở dĩ tuổi còn trẻ mà tu vi đã là Kim Đan chân nhân, độ cao mà biết bao thanh niên mơ ước, là vì bí thuật riêng của gia tộc gã. Có thể không bao nhiêu người biết đến, nhưng Chiêu gia chính là một trong những gia tộc trận pháp sư ẩn cư rất lâu đời. Điểm đặc biệt của gia tộc này chính là khả năng lĩnh hội trận đạo vô cùng thâm sâu. Nghe nói lão tổ Chiêu gia chính là một trận pháp đại sư cấp bốn đỉnh phong, tạo nghệ cao cường, nằm trong top những trận pháp sư lợi hại nhất Đông đại lục. Sau này khi truyền đến đời con cháu thì mai một dần, không có ai đột phá được đến cấp độ đại sư nữa.

Gia tộc họ Chiêu này suốt chiều dài của mình cũng đều là đơn tử, nghĩa là mỗi đời chỉ có thể sinh ra một hậu nhân duy nhất. Ngay khi còn bé, hậu nhân Chiêu gia này sẽ được dùng trận pháp cộng với bí thuật gia truyền để kích phát tiềm lực bản thân. Cách làm này có ưu điểm là rất nhanh sẽ đưa tu vi của vị hậu nhân lên đến Kim Đan kỳ, nhưng hậu quả là tuổi thọ của người này sẽ chỉ vòn vẹn có hai trăm năm. Hạn chế hơn là suốt đời người này cũng không thể đột phá lên Nguyên Anh kỳ được, trừ khi có gặp được cơ duyên nghịch thiên. Tất nhiên, đối với người Chiêu gia mà nói, họ chỉ cần có tu vi Kim Đan là đủ để nghiên cứu trận đạo rồi. Còn cái gì đại đạo trường sinh chẳng có ti hấp dẫn nào với họ cả, một đường trận đạo mà truy cầu tiến tới thôi.

Ngay khi bị đối phương bắt đi, Nguyên Hạo cũng không nghĩ đến viễn cảnh như hiện tại. Đối phương không ngờ không phải là có ác ý với hẳn mà còn chỉ dạy hẳn rất nhiều thứ về trận pháp. Tất nhiên, một phần cũng là vì tư chất đáng sợ của hẳn. Vốn Nguyên Hạo cũng không nghĩ hẳn có năng khiếu về trận đạo đến vậy. Lúc đầu mượn vài cuốn nhập môn sơ lược trận pháp của Tiểu Mi, hẳn chỉ cho rằng mình có trí nhớ siêu việt nên có thể nắm bắt một ít. Không ngờ khi tiếp xúc với một trận

pháp sư như Chiêu Lâm, hẳn mới biết mình khả năng lĩnh hội quái thai đến thế. Tiểu Vô nói rằng tư chất của hẳn sẽ ngày càng tăng cao quả không ngoa tí nào. Có điều đối với những kiến thức cơ sở căn bản, hẳn lỡ mờ cảm nhận được một hướng đi khác. Giống như khi hẳn tu luyện, Nguyên Hạo luôn cảm thấy mình như có như không tiếp xúc với một thứ gì đó rất khác lạ mà bản thân không diễn tả được. Nếu như có thể biểu đạt thì hẳn chỉ có thể nói, cái mà hẳn cảm nhận tựa như không thuộc về thiên địa này vậy.

- Khi Thạch trận lúc này phát nổ, ta có thể nhận ra được một số điểm không hợp lí. Ta nghĩ chúng ta có thể sửa chữa lại một chút, nhưng người phải theo ý kiến của ta, không được tự ý thử nghiệm lung tung. Nếu không đồng ý thì ta sẽ không tham gia nữa

Nguyên Hạo ngẫm nghĩ một lúc thì bất chợt lên tiếng nói. Ý kiến của hẳn khiến cho nhãn thần của Chiêu Lâm sáng rực lên.

- Được, được, tất cả theo ý của người.

Tên thư sinh không do dự đồng ý ngay. Thế là hai người lại tiếp tục mày mò sắp xếp lại Thạch trận, tất nhiên là lần này người chủ đạo là Nguyên Hạo. Có thể thấy rằng tên thư sinh này chỉ cần liên quan đến trận pháp thì gã chẳng màng gì khác nữa.

- Đầu tiên là phải di chuyển qua phía này...

Hai người bắt tay vào sắp xếp lại các cục đá theo một qui luật đặc biệt. Sau một canh giờ, mọi thứ đã xong xuôi. Lần này không còn vụ nổ nào xảy ra nữa, trận pháp đã được tạo thành hoàn toàn chính xác, không có sai sót nào cả. Nở một nụ cười thỏa mãn, tên thư sinh nhìn sang Nguyên Hạo đầy ý vị rồi nói:

- Tiểu tử, nếu người chuyên tâm vào trận đạo, ta nghĩ thành tựu của người chắc chắn sẽ đứng đầu Đông đại lục này. Thậm chí có thể vươn tầm ra cả Lạc Thần, tư chất của người quá nghịch thiên, ta chưa từng thấy thiên tài có khả năng lĩnh hội hơn người cả. Ngay cả ta cũng không thể...

- Không có hứng thú, ta nghiên cứu trận đạo là vì thấy nó hữu ích cho mình, chứ không phải đam mê đến cuồng như người.

Nguyên Hạo mặt không biểu tình đáp lại. Hắn cũng không nói ngoa, bản thân hắn chỉ muốn học trận đạo để có thêm thứ phòng thân, tăng cường thực lực. Tuyệt nhiên hắn sẽ không tốn hao quá nhiều thời gian vào trận đạo này, bởi với hắn tu luyện mới là con đường chân chính của tu sĩ. Là một người thực tế, Nguyên Hạo luôn biết cân bằng mọi thứ, hắn sẽ không tham lam mà để mất đi mục tiêu của mình.

- Ừm, ta sẽ không ép buộc người. Mỗi người có một con đường riêng của mình, con đường mà ta chọn có lẽ cũng là số phận đã định đoạt cho Chiêu Lâm này rồi.

Tên thư sinh có chút thất vọng nói. Sau đó, gã lặng lẽ thu dọn mọi thứ để tiếp tục lên đường. Nhìn bóng lưng cô tịch của gã, Nguyên Hạo dâng lên lòng thương cảm sâu sắc. Mỗi người sinh ra có một hoàn cảnh riêng, không ai có thể thay đổi hay lựa chọn. Thế nhưng hắn lại tin là con đường mình đi là do mình bước, chỉ cần có niềm tin thì nhất định sẽ nghịch thiên cải mệnh được. Nếu đặt Nguyên Hạo vào vị trí tên thư sinh, hắn nhất định sẽ không chấp nhận kết cục đặng sẵn cho mình mà sẽ vùng vẫy đến hơi thở cuối cùng.

- Người yên tâm, ta đã hứa sẽ đi theo hỗ trợ người đến khi nào người thành tựu được trận pháp sư cấp bốn mới rời đi. Ta sẽ thực hiện lời hứa của mình, tất nhiên người cũng nhớ những gì mà chúng ta đã giao kèo.

Nguyên Hạo cười nhạt nói với tên thư sinh. Tên Chiêu Lâm này làm người cũng không tệ, gã chỉ yêu cầu Nguyên Hạo đi theo phụ trợ gã đột phá trận pháp đại sư. Ngược lại, gã sẽ cố gắng tạo điều kiện tốt nhất cho đối phương tu luyện cũng như truyền thụ lại sở học về trận đạo của mình. Nhờ có Chiêu Lâm, Nguyên Hạo đã học được cách thiết lập tụ linh trận để tu luyện. Ngoài ra, còn có tụ linh trận để trồng thảo dược, hiệu quả cực kỳ tốt.

- Haha, ta hiểu ý người. Bây giờ chúng ta hồi tông thôi.

- Hồi tông???

- Đúng vậy, trở về Hắc Điện Tông

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 148: Trà Trộn Vào Hắc Điện Tông

- Hắc Điện Tông??? Chẳng phải người đã nói mình không phải người của cái tông môn đó sao?

Nguyên Hạo nhíu mày hỏi, hẳn tuyệt không muốn chui đầu vào hang cọp.

- Đúng vậy. Ta vốn trà trộn vào bên trong chủ yếu vì tìm kiếm một vài thứ. Lần này trở về cũng không ngoài ý định đó haha.

Chiêu Lãm cười dài đáp, trông gã không có vẻ gì là giả dối cả.

- Thế nhưng toàn bộ ám tử trong đợt thí luyện vừa rồi đều bị tuyệt diệt. Nếu người xuất hiện không phải sẽ đưa đến nghi ngờ sao?

Chau mày suy nghĩ một chút, Nguyên Hạo lại thắc mắc.

- Việc này người không phải bận tâm. Ta đã chuẩn bị cho mình rất nhiều thân phận trong Hắc Điện Tông, tùy thời đều có thể thay đổi.

Tên thư sinh nhếch miệng cười nhạt rồi lấy ra một cái mặt nạ. Khi gã vừa mang vào, lập tức diện mạo thay đổi thành một người khác, không có nửa điểm tì vết. Nhìn thấy một màn độc đáo này, Nguyên Hạo liền thử dùng thần thức để thăm dò nhưng vẫn không thể phát hiện ra nửa điểm giả tạo. Phải biết rằng bản thân hẳn vẫn không ngừng tu luyện linh hồn lực bên trong không gian của Tiểu Vô. Linh hồn lực của hẳn so với Trúc Cơ kỳ còn muốn mạnh mẽ hơn. Thế nhưng dù cố gắng hết sức vẫn vô lực xuyên thấu được cái mặt nạ kia. Nguyên Hạo không nhịn được kinh dị thốt lên.

- Cái mặt nạ này phải chăng là một linh bảo?

Theo Nguyên Hạo, chỉ có tồn tại như linh bảo mới có thể thâm sâu ngăn cản tinh thần lực truy tìm như vậy. Thế nhưng Chiêu Lâm chỉ lắc đầu trả lời.

- Không phải, mặt nạ này chỉ là cấp độ pháp bảo mà thôi. Tuy nhiên ta đã gia cố thêm trận pháp vào bên trong nên khả năng ngăn trở linh hồn lực thăm dò được tăng lên nhiều lần. Với khả năng của người không thể nhìn ra gì cũng không có gì kỳ lạ. Ngay cả Nguyên Anh kỳ nếu không tận lực tra xét cũng không thể phát giác ra tí manh mối nào đâu hắc hắc.

Tuy Chiêu Lâm có phần đắc ý tự phụ nhưng Nguyên Hạo cũng không có ý gì phản đối. Ngược lại hẳn còn định hỏi xem đối phương có còn cái nào khác để cho hẳn dùng không. Như hiểu ý của hẳn, tên thư sinh liền xua tay nói:

- Vốn bên trong Hắc Diện Tông không ai biết đến người là ai thì cần mặt nạ làm gì? Với lại người tưởng pháp bảo là rau cải ngoài chợ hay sao? Pháp bảo phòng ngự vốn quý hiếm, pháp bảo cải trang loại này còn là cầu cũng không được. Vì thiết kế nó vô cùng phức tạp, chỉ có luyện khí sư tay nghề cực cao mới chế tác ra được.

Nghe tên thư sinh giảng giải, Nguyên Hạo liền hít vào một hơi khí lạnh. Hẳn vốn toàn xài hàng lượm, chủ yếu là nhân cấp pháp khí. Duy có Thạch Huyết là linh bảo mà thôi. Do đó kiến thức về luyện khí đại cương của hẳn căn bản là không bằng ai cả. Giờ được người khác khai thông, hẳn mới hiểu pháp khí cũng chia nhiều loại, độ trân quý tựa với đan dược lên cao cũng không quá chênh lệch.

Thấy Nguyên Hạo có hơi yếu xìu, tên thư sinh mím cười vỗ vỗ vai hẳn mấy cái rồi lấy ra một cái pháp khí phi hành. Hiện tại, diện mạo của gã đã thay đổi từ thanh niên thư sinh nho nhã sang một trung niên mặt sẹo vô cùng hung tợn. Lần thay đổi hình tượng này đúng là triệt để biến hóa, không có chút gì tương đồng với nhau.

- Lên đường thôi.

Bề ngoài chỉ là phi hành pháp khí loại phẩm cấp thấp nhất nhưng chiếc phi thuyền nhỏ xíu chỉ chứa được tầm năm người lại bay với vận tốc khó tin. Hóa ra là do Chiêu Lâm đã thêm vào một trận pháp tăng tốc, tất nhiên là chỉ có gã mới biết cách khởi động và vận hành như thế nào.

Việc dùng phi hành pháp khí phẩm chất thấp không phải do gã không đủ tài phú mà là để che mắt. Thử nghĩ nếu một chiếc phi hành pháp khí xịn một tí bay trên bầu trời sẽ dẫn động biết bao nhiêu kẻ nảy sinh lòng tham. Đây căn bản là tìm chết, trừ phi có thực lực mạnh mẽ như Nguyệt lão thì mới dám đường hoàn sử dụng.

Sau ba ngày bay, chiếc phi thuyền nhỏ bắt đầu lướt qua những thành thị phạm tục. Cảnh tượng sinh hoạt phồn hoa thường ngày của dân chúng khiến Nguyên Hạo dâng lên xúc cảm hoài niệm. Chỉ một thời gian ngắn mà hẳn từ chỗ một kẻ phạm tục bước một chân vào tu chân giới. Nhân sinh thật khó đoán mà!

- Chúng ta đã bước vào lãnh thổ của Đà La quốc, cũng là một trong những quốc gia thuộc quản chế của Hắc Diện Tông. Giữa Hắc Diện Tông và Hắc Điều Môn có mối thù không đội trời chung nhưng khoảng cách giữa hai tông môn này tương đối xa. Vì vậy Hắc Điều Môn mới có thể dựa vào hiểm địa Bắc Hoang mà kiên cường đối kháng suốt mấy trăm năm qua.

Chiêu Lãm trong hình dáng của tên mặt tọe nhàn nhạt giải thích. Từ trên cao, Nguyên Hạo có thể cảm nhận được Hắc Diện Tông này cường đại hơn tông môn của mình không ít. Không nói đến nội tình môn phái, chỉ cần nhìn những quốc gia thuộc dạng đại quốc phải lệ thuộc vào Hắc Diện Tông cũng đủ để hình dung so sánh. Những đại quốc này hằng năm sẽ cống nạp những thiên tài địa bảo và nguồn đệ tử mới cho tu chân môn phái. Còn Hắc Điều Môn thì phải thu mình bên trong Bắc Hoang tự cung tự cầu, đệ tử nhân tài thì ngày càng ít đi. Chẳng những thế còn bị kẻ địch không ngừng ám toán tiêu hao nữa chứ.

Vị trí của tổng bộ Hắc Diện Tông cũng quý dị không kém Bắc Hoang là bao. Giữa dãy núi Tam Đỉnh cao chót vót, mây mù phủ kín khắp nơi, chiếc phi thuyền của Chiêu Lãm tựa như chiếc lá nhỏ bị nhấn chìm trong dòng nước xiết. Dù cho bản thân có linh hồn lực cường đại nhưng Nguyên Hạo vẫn không thể quan sát khung cảnh xung quanh một cách thấu đáo được.

- Nơi này có tên gọi là ải Phù Dung, quanh năm đều có mây mù bao phủ. Chân chính bên trong là một trận pháp ẩn giấu rất lớn, có thể che đi lối vào thật sự. Cũng may ta là trận pháp sư cấp ba, chứ nếu đổi lại là kẻ khác thì dù có ở nơi này tìm

kiếm cả đời cũng không thể tìm ra được nơi hạ lạc của Hắc Điện Tông.

Chiêu Lãm hơi tự hào về bản thân cất tiếng nói. Tiếp theo, gã liền chấp tay lại bắt pháp, cái bàn bát quái dùng để điều khiển phi thuyền bắt đầu phát sáng xoay tròn. Tựa như đã xác định được phương vị, phi hành pháp khí bắt đầu tiến lên di chuyển theo một quỹ đạo riêng. Khoảng mười lăm phút sau, phi thuyền đã thoát ra được khỏi vùng mây mù. Hắc Điện Tông tông môn kiến trúc hiện ra trong mắt Nguyên Hạo vô cùng đồ sộ. Nếu đem so với Hắc Điện Môn thì chẳng khác nào đem so nhà bình dân với phú hộ. Chẳng những diện tích rộng lớn gấp mấy lần mà mức độ hoành tráng của từng lầu các, quán trường, tòa tháp đều vượt trội hoàn toàn. Nhất là ba tòa cung điện khổng lồ tại vị ở ba ngọn chủ phong hùng vĩ của dãy Tam Đỉnh càng khiến cho uy nghiêm của tông môn tăng thêm một bậc.

- Không hổ là tông môn hai sao, uy thế cỡ này xứng với thực lực. Xem ra nội tình của Hắc Điện Tông này không đơn giản chút nào.

Dù là kẻ địch nhưng Nguyên Hạo cũng phải cảm thán thốt lên. Nếu như so sánh với tông môn một sao như Phong Linh Tông với nơi này thì đúng là một trời một vực mà.

- Hắc Điện Tông này truyền thừa mấy ngàn năm, người nghĩ xem căn cơ hùng hậu như thế há có thể tầm thường được sao?

Chiêu Lãm khinh bỉ một câu rồi điều khiển cho phi thuyền hạ xuống. Sau khi đưa một cái lệnh bài thân phận ngoại môn đệ tử cho Nguyên Hạo, cả hai liền đi đến đám lính canh ngay tại đại môn.

- Đứng lại, người đến là ai? Mau trình lệnh bài đệ tử ra, nếu không sẽ bị giết chết tại chỗ.

Một tên lính canh khuôn mặt nghiêm nghị lớn tiếng quát.

"Ầm"

Chiêu Lãm trong bộ dáng hung tợn chẳng nói lời nào, cầm lệnh bài đặt mạnh

xuống bàn. Nhìn thấy lệnh bài có màu xám dành cho nội môn đệ tử kèm theo tên Hắc Hổ, sắc mặt của đám thủ vệ liền thay đổi nhanh chóng. Trong tông môn, rất nhiều người biết đến cái tên mặt thạ này, hẳn chính là một tên hung thần. Nếu như làm cho hắn không vui thì hắn sẽ tìm cách cản lại người một cái. Tên lính canh này chắc là còn mới nên chưa biết diện mạo của đỉnh đỉnh đại danh, như sấm bên tai Hắc Hổ. Đến khi gã nhìn thấy lệnh bài thì liền run rẩy hai tay, vội tránh đường cho đối phương đi vào.

- Xem ra cái thân phận này của người thật không đơn giản nha. Từ thái độ của đám thủ vệ cho thấy người rất có phân lượng ở trong môn phái.

Nguyên Hạo rất tinh mắt, khi vừa vào bên trong đại môn hắn liền cất tiếng hỏi ngay.

- Hắc hắc, muốn thuận tiện hành động thì cần phải có một chút danh tiếng. Cái thân phận này của ta chẳng qua chỉ là một tên hung hăng càn quấy, bề ngoài dữ tợn mà thôi. Trong mắt những tên đệ tử bình thường sẽ kiêng dè ta, nhưng với cao tầng môn phái thì họ sẽ chẳng buồn để mắt một thứ đệ tử như vậy.

Chiêu Lãm mỉm cười quý dị giải thích. Do phải trà trộn vào nhiều môn phái để tìm tài nguyên và nghiên cứu trận pháp nên gã rất có kinh nghiệm trong cái khoản giả dạng này.

Do được Chiêu Lãm đưa cho một phần bản đồ và dặn dò những điều cần biết, Nguyên Hạo nhanh chóng tìm ra được nơi ở của mình. Đó là một căn nhà khá đơn giản, cũng không rộng rãi cho lắm nhưng cũng vừa đủ. Ưu điểm chính là căn nhà này chỉ có một mình hắn sử dụng, không phải ở chung với ngoại môn đệ tử khác. Theo như Chiêu Lãm cho biết thì công việc của hắn khá nhàn hạ là quản lý dược viên cho một vị luyện dược sư của môn phái. Để đổi lấy công việc này, Chiêu Lãm cũng phải bỏ ra một ít linh thạch hối lộ và dùng bộ dáng hung dữ của mình mới thành công. Với công việc này, Nguyên Hạo tỏ ra rất hài lòng. Quản lý dược viên chính là công việc đầu tiên hắn làm ở Vạn Dược Cốc, nên bây giờ lập lại giống như là uống nước ăn cơm vậy thôi, hết sức đơn giản. Thời gian rảnh, hắn dành hết cho việc nghiên cứu trận đạo và tu luyện. Sau một tuần, hắn bắt đầu cảm giác được thời

điểm mình đột phá Trúc Cơ đã sắp đến, cần phải có chuẩn bị kỹ lưỡng.

- Haiz, ta biết tìm đâu Trúc Cơ Đan để hỗ trợ đột phá đây.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 149: Liễu Gia

Trong tu luyện giả cảnh giới, Trúc Cơ chính là một cửa ải vô cùng trọng yếu. Những kẻ ở Ngưng Khí kỳ ngoài mặt vẫn được gọi là tiên nhân nhưng thực tế họ vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi gông xiềng căn bản đầu tiên. Chỉ khi nào Trúc Cơ thành công thì những người này mới chân chính bước chân vào con đường truy cầu đại đạo trường sinh thật sự. Thế nhưng cánh cửa đầu tiên này không hề dễ dàng vượt qua, đối với phần lớn tán tu hoặc các đệ tử tông môn có tư chất yếu kém thì suốt đời họ không thể nào đạt đến được.

Việc Trúc Cơ khó khăn một phần lí do cũng do tài nguyên và đan dược. Ngay cả tông môn lớn như Hắc Diệu Môn thì Trúc Cơ đan vẫn là thứ rất xa xỉ, phải tuyệt đỉnh thiên tài tranh đoạt mới có thể đạt được. Nếu không có Nguyên Hạo, những đệ tử tinh anh như Văn Cự, Hồ Bất Trung, Ngô Tuyết San cũng vô duyên có được loại đan dược quý báu này. Đông đại lục, linh khí yếu ớt, thảo dược khan hiếm, thật sự là nơi rất khó khăn cho việc tu luyện.

Sau khi hấp thụ xong toàn bộ linh thạch có trong túi trữ vật của mình, Nguyên Hạo mới đình chỉ tu luyện. Hắn biết tu vi của mình cuối cùng đã chạm đến cực hạn nửa bước Trúc Cơ, tùy thời đều có thể đón lấy lôi kiếp để đột phá. Đối với người khác, mấy ngàn linh thạch hạ phẩm, hơn một trăm linh thạch trung phẩm trong trữ vật của hắn là quá thừa thãi. Nhưng Hư Vô linh căn vốn là cái động không đáy, tu vi càng tăng hắn phát hiện bản thân tiêu phí đâu chỉ gấp trăm lần kẻ khác. Do đó dù đã dùng hết trữ lượng trung phẩm linh thạch thì hắn vẫn chỉ dừng lại ở ngay ngưỡng cửa Trúc Cơ mà thôi. Thờ dài một hơi, Nguyên Hạo biết việc cấp thiết lúc này là cần chuẩn bị tài nguyên để có thể phá tan bức bình chướng tu vi này. Ngoài ra, hắn cũng tìm một nơi yên tĩnh để đột phá, hắn e ngại lôi kiếp của mình xuất hiện sẽ oanh động cả Hắc Điện Tông. Và như thế, hắn sẽ chết hết sức khó coi, đột phá Trúc Cơ dẫn đến lôi kiếp vốn là việc chỉ có trong tưởng tượng của mọi người mà.

Lấy ra vài mầm cây dược thảo để điều chế Trúc Cơ Đan, Nguyên Hạo thở dài một tiếng rồi lại cất vào. Suốt một tháng vừa qua, hẳn mãi rong ruổi theo chân Chiêu Lãm, không có nhiều thời gian và không gian để nuôi trồng thảo dược. Bây giờ, hẳn đã trở thành vô sản, trong người không còn tí linh thạch nào nữa cả. Theo như Tiểu Vô căn dặn, hẳn phải chuẩn bị rất nhiều đan dược hoặc linh thạch để khi độ kiếp hấp thụ. Chẳng những thế, còn cần có pháp bảo phòng ngự nữa, nếu cương ngạnh với lôi kiếp thì chín phần mười là thập tử nhất sinh. Cũng may mắn là Hư Vô công pháp có một diệu dụng là khống chế được thời điểm độ kiếp của mình. Do đó, khi chưa chắc chắn, Nguyên Hạo sẽ không đại đột hưởng lôi kiếp gọi đến.

- Xem ra phải nghĩ cách thôi, chứ hoàn cảnh hiện tại ta khó lòng mà luyện đan để bán được rồi.

Cảm thán một câu, Nguyên Hạo dạo bước ra khỏi phòng của mình. Hắn nhanh chân tiến về phía một tòa nhà lớn có cái bảng lớn tại cửa là Nhiệm Vụ đường. Lần đầu tiên hắn đến nơi này là khi tìm tên quản sự cùng với Chiêu Lãm để sắp xếp công việc cho hắn. Nguyên Hạo nhớ rõ tòa nhà này chia làm hai khu, một bên là phân phối công việc lật vật bên trong tông môn. Bên còn lại là nơi giao những nhiệm vụ có phần thưởng cao, tất nhiên độ nguy hiểm cũng cao hơn nhiều so với công việc tạp dịch. Những đệ tử nội môn có tu vi cao ra vào khu vực này rất thường xuyên, còn ngoại môn đệ tử chỉ có những kẻ nổi bật mới dám nhận nhiệm vụ cho mình.

Bước vào trong khu vực này, đập vào mắt Nguyên Hạo là một cái bảng khổng lồ với chi chít những cái thẻ bài ghi nhiệm vụ. Những cái thẻ bài này cũng có phân chia cấp độ rất rõ ràng, gồm có màu vàng, màu đỏ và màu xám. Màu vàng là nhiệm vụ cao cấp nhất, chỉ có chấp sự, hoặc thiên tài đệ tử hạch tâm của tông môn mới dám tiếp nhận. Màu đỏ là nhiệm vụ dành cho nội môn đệ tử, tu vi Trúc Cơ kỳ, đây cũng là loại thẻ bài có số lượng nhiều nhất. Màu xám là nhiệm vụ thấp nhất, cũng nhiều không kém nhiệm vụ màu đỏ nhưng đa phần đơn giản hơn và phần thưởng cũng tương đối ít. Bên trong mỗi loại thẻ bài lại có phân chia độ khó để thông qua số lượng ngôi sao nữa. Một sao là dễ nhất, năm sao là khó nhất.

Sau khi nhìn lướt qua một dọc các nhiệm vụ của ngoại môn đệ tử, Nguyên Hạo

dừng lại ở một tấm thẻ ở bên góc.

- Nhiệm vụ màu xám, ba sao, làm hộ vệ cho gia tộc tu tiên Liễu gia trong thời gian một tháng, thù lao ba mươi linh thạch hạ phẩm.

Thì ra đây là một cái nhiệm vụ bảo hộ, thời gian dài, nhưng phần thưởng lại quá thấp. Những nhiệm vụ như thế này thường sẽ bị các đệ tử ngó lơ, khi hết thời hạn không có ai tiếp nhận thì phí đăng nhiệm vụ sẽ bị mất đi. Vì vậy cho dù có người tiếp nhận nhiệm vụ hay không thì tông môn vẫn thu được lợi ích, không ảnh hưởng gì cả. Mặc dù đối với người khác, nhiệm vụ này là thứ phế thải nhưng đối với Nguyên Hạo lại vô cùng phù hợp với ý hẩn. Cái hẩn cần chính là được ra ngoài thời gian dài để kiếm linh thạch, còn vấn đề phần thưởng nhiều ít hẩn chẳng quan tâm. Nhiều hơn thì đã sao, có bằng một lô đan dược ca luyện chế sao?

Nghĩ vậy, Nguyên Hạo không do dự cầm lấy cái thẻ bài nhiệm vụ đi đến vị chấp sự quản lí đăng ký. Tên chấp sự trung niên sau khi tiếp nhận liền lời gì cũng không nói, lập tức lấy ra quyển sổ ghi chép lại. Những loại thẻ bài nhiệm vụ màu xám này rất nhiều, lại không có gì giá trị lợi ích, gã rảnh hơi quan tâm mới là chuyện lạ.

Nguyên Hạo cũng không quan tâm, hẩn nhận lại lệnh bài liền lập tức rời đi. Trước khi xuất môn, hẩn cũng không quên để lại lời nhắn cho Chiêu Lãm. Tên kia đang bận tìm kiếm vài thứ gì đó, hẩn cũng lười hỏi thăm. Nếu như có chuyện cần thì chỉ cần đến Liễu gia theo địa chỉ hẩn đưa để tìm là được.

Liễu gia là một gia tộc nhỏ nằm ở Tịch Dương trấn, phía đông Mục Tân quốc. Quốc gia này chỉ là một tiểu quốc, giáp với Đà La quốc. Mà cái Tịch Dương trấn kia lại càng không đáng nhắc đến, đơn thuần là một trấn nhỏ như bao cái thôn trấn bình thường khác. Liễu gia là một trong ba đại gia tộc của trấn này, tuy thời thế đổi thay, hiện tại đã suy tàn đi rất nhiều. Tuy vậy, không ai biết được rằng gia tộc này vốn có một lịch sử lâu đời kéo dài đến mấy trăm năm. Sinh ý chủ yếu của Liễu gia chính là luyện dược, bởi vì gia chủ Liễu gia, Liễu Hoành, vốn là một luyện dược sư nhất phẩm. Nghe nói thời kỳ xa xưa, gia tộc này từng sản sinh ra cả luyện dược sư

tam phẩm. Thế nhưng thế sự xoay vần, đến thời điểm này, gia tộc chỉ còn có mỗi một luyện dược sư duy nhất mà thôi.

Nếu không có gì đột phá, tương lai gia tộc này sẽ suy lụi khi Liễu Hoàn ngã xuống. Tất nhiên đó là việc của sau này, còn bây giờ, Liễu gia đang bận rộn cho chuẩn bị cho một đợt hái thuốc nhiều ngày. Tuy bề ngoài cổng gia tộc hộ vệ vẫn bình thản như không có chuyện gì, nhưng bên trong từ đường họ Liễu lúc này đang tụ họp tất cả cao tầng lẫn con cháu trực hệ. Liễu Hoàn ngồi ở vị trí gia chủ, đảo mắt nhìn qua một lượt các tiểu bối gia tộc mình. Trong mắt ông hiển hiện là một nỗi thất vọng khó mà che giấu được. Cho đến khi ánh mắt đó dừng lại trên người một thiếu nữ tầm hai mươi tuổi, khuôn mặt của lão mới hòa hoãn lại phần nào.

Cô bé này chính là đứa cháu ruột của lão, nhi tử của người con trai thứ hai, tên là Liễu Huệ. Từ bé Liễu Huệ đã thể hiện ra tư chất rất tốt, có hi vọng là người kế nghiệp, trở thành luyện dược sư tiếp theo của gia tộc. Vì vậy, Liễu gia đã dành hết mọi tài nguyên lẫn ưu ái để tài bồi cho cô ta, bởi đây chính là tương lai, hi vọng của cả gia tộc. Lần này Liễu gia xuất động tiên của để mời hộ vệ về chính là để bảo hộ cho cô. Không biết là do kẻ nào tiết lộ ra, bí mật về thiên phú của cô nàng đã bị hai đại gia tộc khác là Trần gia và Thịnh gia biết được. Vì thế, bọn chúng đã rục rịch có ý đồ muốn ra tay với truyền nhân Liễu gia này.

Gia chủ Liễu Hoàn cảm giác được nguy cơ trước mắt nên liền không tiếc đại giới, bỏ ra tài phú để đăng bố cáo tại các tông môn tu tiên nhằm chiêu mộ thêm hộ vệ. Cái giá mà lão đưa ra các đại tông môn như Hắc Điện Tông sẽ không đoái hoài đến nhưng các tông môn nhỏ và trung thì chắc chắn sẽ có người tiếp nhận. Qua một tháng đăng tin, các đệ tử từ các tông môn tụ hội về đã lên đến con số vài chục người. Đáng tiếc là đa phần những đệ tử này tu vi không cao, phần nhiều là Ngưng Khí trung kỳ hoặc sơ kỳ. Cũng đúng thôi, với loại nhiệm vụ như thế thì các đệ tử có tư chất tốt nhất định không có hứng thú tham gia.

Mất cả hai ngày mới đến được Tịch Dương trấn, Nguyên Hạo thầm than tốc độ phi hành của phi kiếm quá chậm. Nếu như hẳn có được một chiếc phi hành pháp khí thì không phải vất vả như thế. Dù gì thì cũng đã đến nơi, hẳn liền theo phương vị của Liễu gia mà đi tới. Do không muốn bị người khác quá chú ý, Nguyên Hạo liền

áp chế tu vi của mình xuống Ngưng Khí tầng năm. Một đệ tử Ngưng Khí trung kỳ tiếp nhận nhiệm vụ loại này sẽ khiến cho ít người chú ý hơn. Với Hư Vô bí thuật ẩn nặc của hắn hiện tại, tu vi dưới Nguyên Anh kỳ vô phương phát giác ra được.

- Đứng lại, đây là tư gia của Liễu tộc, ngoại nhân không có phận sự xin mời tránh ra.

Hai tên hộ vệ trông giữ cửa chính của Liễu gia nhìn thấy một thiếu niên từ xa bước đến thì hét lớn ngăn lại. Nguyên Hạo cũng không nhiều lời, móc ra lệnh bài thân phận đệ tử Hắc Điện Tông rồi hờ hững nói:

- Ta đến để tiếp nhận nhiệm vụ của Liễu gia công bố. Phiền người vào thông báo một tiếng.

Tên hộ vệ vừa nghe đến ba chữ Hắc Điện Tông liền sửng sốt, vội vàng chạy vào trong thông báo. Vài phút sau, một lão già râu bạc liền xuất hiện cùng với tên hộ vệ lúc nãy. Vừa nhìn thấy người đến là một thiếu niên tu vi Ngưng Khí trung kỳ thì trong mắt lão già có chút thất vọng, nhưng rất nhanh biến mất. Lão nhanh chóng bước đến mỉm cười hòa nhã.

- Chào mừng thiếu hiệp đến với Liễu gia, ta là trưởng lão của Liễu gia, Liễu Dư. Xin mời thiếu hiệp theo ta vào trong để sắp xếp chỗ nghỉ ngơi. Ngày mai gia chủ sẽ tiếp kiến tất cả các đệ tử tại đại sảnh đường của gia tộc.

- Vậy phiền trưởng lão rồi.

Nguyên Hạo không lạnh không nóng ôm quyền đáp lễ. Rất nhanh hắn được đưa đến một căn phòng ở hậu viện. Tuy gian phòng có chút nhỏ nhưng cũng sạch sẽ, yên tĩnh khiến hắn thấy khá thoải mái. Không có hứng thú ra ngoài đi dạo, hắn tiếp tục chiêm nghiệm về trận đạo.

Liễu gia đại sảnh đường hôm nay được trang hoàng khá bắt mắt. Các hậu nhân trực hệ Liễu gia ăn mặc rất chỉnh chu, thần thái hưng phấn. Đây là dịp hiếm có họ có thể đứng cùng với đệ tử các tông môn tu chân. Phải biết rằng một gia tộc như Liễu gia không phải lớp trẻ người nào cũng có thể thành công gia nhập tông môn

danh giá từ một sao trở lên.

Đứng cạnh nhau trong sảnh đường, các đệ tử các tông môn đều tỏ ra ngạo khí hơn người. Nhất là các đệ tử tông môn có tiếng tăm càng thể hiện khó coi, dù là cùng là ngoại môn đệ tử thì họ vẫn thấy giá trị mình cao hơn kẻ khác một phần. Đứng ở một góc khuất, Nguyên Hạo không hề để tâm đến những kẻ khác. Trong đầu hẳn lúc này vẫn còn đang diễn luyện một số trận pháp dang dở.

- Liễu gia tộc trường đến.

Một tên hạ nhân lớn tiếng hô, mọi người ngay lập tức ngừng ồn ào và tập trung ánh mắt về phía một lão giả áo trắng. Từ bề ngoài có thể thấy khuôn mặt của lão hồng hào, toát lên vẻ từng trải. Linh khí quanh người lão nội liễm, nhưng Nguyên Hạo có thể nhận ra lão giả là một Trúc Cơ kỳ hàng thật giá thật. Đi phía sau lão là bốn, năm lão già khác cùng với ba hậu bối. Vừa nhìn thấy nữ tử xinh đẹp, thần sắc thanh khiết đi giữa trong ba hậu nhân, lập tức có vài người nhỏ tiếng nghị luận:

- Đó chính là đệ nhất mỹ nữ Tịch Dương trấn, nhất nhân thiên tài Liễu gia, đệ tử của Hoàng Vân Tông, Liễu Huệ. Nhìn thiên phú với khí chất cô nàng thế này đúng là không ngoa so với lời đồn. Hắc hắc lần này chắc đám đệ tử tông môn chúng ta khối người đổ mắt cho xem.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 150: Vạn Được Lâu

Liễu Huệ dường như cảm giác được nhiều ánh mắt đang tập trung về phía mình. Nàng bèn quay lại mỉm cười ngọt ngào như đóa hoa nở rộ khiến tâm hồn của biết bao tên đệ tử trẻ tuổi ngây ngất. Tiếp theo cô nàng nhanh chóng ngồi vào vị trí của mình ngay sát các vị trưởng lão.

An tọa ở vị trí tộc trưởng, Liễu Hoàn hai mắt mở to đen nháy trông rất minh mẫn. Lão dùng giọng nói đầy vang vọng của mình bắt đầu mở lời.

- Chào mừng các vị thiên tài đệ tử từ các tông môn tề tựu về Liễu gia, đây chính là vinh dự cho gia tộc của lão phu. Nhiệm vụ lần này được công bố kỳ thật cũng không phải khó khăn gì. Cháu gái của lão một tháng sau sẽ bá nhập Hoàng Vân tông làm đệ tử, đây chính là niềm tự hào không sao kể xiết. Vì vậy, trong thời gian một tháng này, lão phu hi vọng dưới sự bảo hộ của các vị đây, Huệ nhi sẽ có thể bình an vượt qua.

- Xin Liễu gia chủ cứ yên tâm, an toàn của Liễu Huệ tiểu thư cứ tin tưởng ở chúng ta.

Một tên Ngưng Khí tầng bảy hiếm hoi bước ra đồng dạng ôm quyền tuyên bố. Trong đám đệ tử ở nơi này, không tính Nguyên Hạo đang ẩn nặc thì hẳn và một tên khác là hai người có tu vi cao nhất. Tên này là đệ tử hàng đầu của tông môn một sao trong Mục Tần quốc, vì mộ danh tài sắc của Liễu Huệ mà đến. Hi vọng có thể trong thời gian này thể hiện thật tốt để chinh phục trái tim của người đẹp.

Sau khi lần lượt vài tên thanh niên bước ra ôm quyền nói vài câu để tự giới thiệu bản thân, buổi tiệc chào mừng cũng bắt đầu. Nguyên Hạo không có hứng thú đối ẩm nên lặng lẽ trở về phòng. Hẳn bắt tay vào việc thiết lập một số trận pháp cấm chế đơn giản vì hẳn cần đảm bảo không ai quấy rầy mình khi luyện đan. Trận

pháp cách âm, trận pháp phòng ngự, trận pháp ẩn tàng khí tức dao động...vvv. Rất nhiều loại trận pháp đã nắm giữ đều được Nguyên Hạo đưa ra thực hành tại chỗ.

- Có lẽ đã tạm đủ rồi, bây giờ bắt đầu công cuộc kiếm linh thạch thôi.

Tạm hài lòng với thiết kế của mình, Nguyên Hạo lao đầu vào luyện dược. Trước khi tiến vào bí cảnh thí luyện hẳn đã thu hoạch trước vườn dược thảo của mình. Cho nên hiện tại tài liệu để luyện chế của hắn tận thời không thiếu. Nguyên Hạo muốn nhân cơ hội này củng cố thêm trình độ luyện dược sư nhị phẩm của mình.

Về phần nhiệm vụ hộ vệ hẳn không quá để tâm. Với một đồng đệ tử tông môn như thế, muốn vô thanh vô tức ra tay không hề dễ dàng. Nhất là bên trong Liễu gia còn có một Trúc Cơ kỳ cao thủ tọa trấn. Trừ phi kẻ địch được phái đến cũng là tu vi Trúc Cơ, nếu không thì cơ hội chạm đến vá áo của Liễu Huệ cũng không có.

Nguyên Hạo suy đoán việc bố cáo tuyển hộ vệ của Liễu gia chủ không phải tìm vệ sĩ bảo hộ cháu mình. Lão ta chính là muốn đem một đám đệ tử tông môn đến đây làm tấm kiếng. Kẻ địch nếu muốn động thủ một hơi giết mấy chục đệ tử các tông môn cũng phải e ngại chọc đến lửa giận của những môn phái này. Cách làm này hơi có chút ấu trĩ nhưng cũng không phải vô ích. Trong đám người đến Liễu gia tiếp nhận nhiệm vụ vẫn có vài tên thuộc dạng ưu tú của các tông môn nhỏ và trung đẳng. Nếu bọn chúng ngã xuống thì ít nhiều cũng dẫn đến người các môn phái đó xuất động đi điều tra.

Nghĩ như vậy Nguyên Hạo an tâm đắm chìm trong việc luyện dược. Bảy ngày trôi qua không có bất kỳ việc gì xảy ra. Lúc này tay nghề luyện chế của Nguyên Hạo đã tăng thêm một phần. Ti lệ thành đan phẩm chất cao được gia tăng đáng kể. Thu dọn một chút, hắn tính ra ngoài tìm chỗ tiêu thụ một số đan dược của mình.

Phường thị ở Tịch Dương trấn khá là náo nhiệt, mặc dù nơi đây không phải là thành thị lớn. Nguyên nhân sinh ý nơi này phát đạt chính là do có đến ba gia tộc tu tiên định cư. Tiên nhân chính là tồn tại trong truyền thuyết đối với người phàm, vì lẽ đó dù là kinh thành của đại quốc cũng không thể so sánh với cái thôn nhỏ có tiên nhân được. Dĩ nhiên để có thể vào ở Tịch Dương trấn đều là người sinh ra ở nơi

này. Những kẻ từ xa đến đều phải qua kiểm tra thân thể gắt gao và bỏ ra không ít tài phú mới được ở lại.

Liều gia phường thị sinh ý tất nhiên là dược thảo, đan dược và một số thuốc bột, linh dịch cấp thấp bất nhập lưu. Ngoài ra họ cũng có bán một số dược phẩm dành cho phàm nhân. Đối với tu chân giả bách bệnh bất xâm thì những thứ thuốc phàm tục này chỉ là bỏ đi. Nhưng với người thường thì đây chính là thần dược, những căn bệnh mà rất nhiều danh y bó tay lại có thể trị khỏi dễ dàng. Rất nhiều thương nhân, quý tộc, quan lại, có cả hoàng gia thường xuyên ghé qua nơi này để mua thuốc.

Trần gia thì chuyên về da, thịt, xương các loại yê thú nhất phẩm lẫn dã thú hung dữ. Còn Thịnh gia thì chuyên về bùa chú, vũ khí cấp thấp các loại. Nhìn chung cả ba nhà mỗi người một thị phần không đụng chạm lẫn nhau. Nguyên Hạo sau khi dạo hết một vòng lớn trong trấn đã có một khái niệm cơ bản về phân bố của ba gia tộc. Hắn lúc này đang đứng chân trước một tòa nhà lớn làm bằng lớp gỗ xà cừ lâu năm quý giá. Bên trên cửa lớn có treo một cái biển với ba chữ bằng vàng "Vạn Dược lâu".

- Cái tên này hình như ta đã gặp ở đâu rồi thì phải?

Phải nói là trí nhớ của Nguyên Hạo rất kinh người, chỉ sau vài phút hắn đã nhớ ra. Vị Vân đại sư tại đại điện Hỏa Địa Tông ngày trước không phải đến từ Vạn Dược Lâu sao? Cái thế lực này tột cùng có bao lớn mà ngay cả ở một trấn nhỏ như thế này cũng có thể tìm thấy? Cùng tên gọi là Vạn Dược, liệu có liên quan gì đến Vạn Dược Cốc hay không?

- Vào hỏi thăm sẽ rõ.

Nguyên Hạo dứt khoát bước vào bên trong. Vừa bước qua cánh cửa lớn, hắn cảm thấy không khí trở nên mát rượi, lại phảng phất mùi dược liệu rất nồng. Tầng trệt của tòa nhà rất rộng, bày bán nhiều loại dược thảo, đan dược.

- Kính chào quý khách, không biết tôi có thể giúp gì được cho ngài.

Một thiếu nữ phục vụ xinh xắn rất chuyên nghiệp nhanh chóng tiếp cận đơn đã hỏi thăm hẳn.

- Ta muốn bán một số đan dược, không biết ở nơi này có thu mua hay không?

- Dạ, Vạn Dược Lô chúng tôi chỉ thu mua đan dược nhất phẩm trở lên, phẩm giai phải từ trung phẩm. Nếu quý ngài có đan dược như đã nêu thì...

Nói đến đây cô gái liếc nhìn thiếu niên trước mặt với ý dò xét.

- Tốt, vừa hay ta có vài viên đan dược nhị phẩm cần thanh lý.

Lấy một bình đan dược đã chuẩn bị sẵn ra, Nguyên Hạo muốn xem thử Vạn Dược Lô sẽ ra giá cả như thế nào. Hẳn cũng không vội vàng lấy ra nhiều đan dược một lần. Có câu thất phu vô tội, hoạn bích có tội. Ai biết chừng có kẻ mang ác tâm muốn xuống tay với hẳn thì sao.

- Xin quý ngài đợi một lát, tôi mang đan dược vào kiểm tra một lát sẽ trở ra ngay.

Nghe đối phương nói là đan dược nhị phẩm, cô gái có hơi giật mình. Nhưng đã được huấn luyện rất kỹ nên nàng cũng nhanh chóng khôi phục lại phong cách nhân viên chuyên nghiệp của mình. Sau khi lịch sự rót một ly trà thơm và dọn ra vài bánh trái, cô ta lập tức mang bình đan dược của đối phương rời đi ngay.

Khoảng mười phút sau, một trung niên nam tử mặt chữ điền liền theo cùng nữ nhân viên trở lại. Vị trung niên đôi mắt có chút nóng bỏng quan sát Nguyên Hạo rồi cất giọng to rõ nói:

- Ta là Thiết Tam, luyện dược sư cấp hai, cũng là chương quỹ của phân bộ Vạn Dược Lô tại Tịch Dương Trấn này. Đan dược của vị tiểu đệ đây thông qua kiểm duyệt xác nhận là nhị phẩm đan dược chính hiệu. Phẩm cấp trung phẩm mười viên, tất cả đều đáp ứng đúng yêu cầu của chúng tôi. Đan dược này là Hồi Huyết Đan, dùng để chữa thương rất tốt.

Nói đến đây vị trung niên ngừng một nhịp để xem thái độ của thiếu niên. Đáng

tiết chiêu thăm dò của gã không có tác dụng gì. Nguyên Hạo vẫn không hề có phản ứng gì, đơn thuần giữ nụ cười nhạt trên mặt mà thôi.

- Vì là lần đầu tiêu đề đến Vạn Dược Lô giao dịch nên ta sẽ ra một giá ưu đãi. Bình đơn dược này chúng ta sẽ mua lại giá một vạn linh thạch hạ phẩm.

Biết đối phương tuy còn trẻ nhưng tâm tính bề ngoài rất bình tĩnh, vững chãi, Thiết Tam liền không do dự ra giá ngay. Ánh mắt Nguyên Hạo lóe lên một cái, hẳn nở nụ cười ấm áp thốt lên ngắn gọn:

- Tốt, thành giao.

Nguyên Hạo thừa biết cái giá đối phương vừa ra đã tiện nghi cho mình rất nhiều. Đơn dược nhị phẩm chữa thương cao lắm cũng hai, ba ngàn lượng là cùng. Vạn Dược Lô không ngần ngại đẩy lên hẳn một vạn linh thạch. Đây không phải là muốn tạo quan hệ với hắn thì còn là gì. Xem ra nhân lực của tên chưởng quỹ này không tệ, có thể nhìn ra được sắp xếp của hắn.

Đúng y như Nguyên Hạo phán đoán, gã Thiết Tam này sau khi xem xét bình đơn dược liền hết hoảng không nhỏ. Hồi Huyết Đơn này là đỉnh cấp đơn dược chữa thương nhị phẩm, nhưng đơn phương của nó rất ít người biết. Nói một tên nhóc nhìn chưa đến hai mươi lại có thể xuất ra loại đơn dược này đánh chết gã cũng không tin. Chắc chắn phía sau thiếu niên này là một vị luyện dược sư phẩm cấp không thấp.

Mười viên trung phẩm đơn dược gã đã xem xét rất kỹ. Thiết Tam kinh hãi nhận ra tất cả đều được luyện chế cùng thời gian hoặc cách nhau không lâu. Mà dựa vào mùi đan hương tỏa ra, gã có thể xác định độ tinh khiết của đơn dược này cực cao. Điều này chứng tỏ tay nghề của luyện dược sư kia rất lợi hại. Đây tuyệt đối là bút tích của luyện dược sư tam phẩm, thậm chí còn là...

Nghĩ đến đây, Thiết Tam cảm thấy tim mình đập thình thịch như trống đánh. Tam phẩm luyện dược sư chính là hàng ngũ luyện dược sư đứng đầu Đông đại lục. Còn tứ phẩm luyện dược sư là tồn tại đỉnh phong, bất kỳ ai cũng có thể hô phong hoán vũ, danh tiếng vang dội. Nếu gã đoán không lầm thì trừ những viên trung phẩm đơn dược này, đối phương còn luyện ra cả thượng phẩm đơn dược. Chỉ là vị luyện dược

sư kia chưa tin tưởng đưa ra giao dịch mà thôi. Như vậy chỉ cần cố gắng bỏ ra chút đại giới, gã hoàn toàn có thể thiết lập quan hệ với vị luyện dược sư cao cường kia.

- Nếu không còn gì nữa ta xin phép cáo từ.

Nguyên Hạo sau khi nhận linh thạch thì đứng dậy định rời đi. Ngay lập tức, Thiết Tam nhảy dựng lên, nhanh chóng lấy ra một tấm thẻ vàng có khắc chữ Vạn đưa cho đối phương.

- Đây là tấm thẻ khách quý cao cấp của Vạn Dược Lô, xin tiểu huynh đệ nhận lấy. Sau này mỗi khi giao dịch tại bất kỳ phân bộ cửa hàng nào của chúng tôi đều sẽ được giảm giá hai mươi phần trăm.

Nguyên Hạo chỉ ừ một tiếng, lơ đãng cầm lấy tấm thẻ rồi xoay người đi thẳng ra khỏi cửa hàng. Thấy thái độ lạnh nhạt của hắn, gã chưởng quỹ càng tin tưởng vào nhận định của mình. Gã chẳng những không khó chịu về hành động của thiếu niên mà còn thầm nói mình quá sáng suốt, đã kịp thời ra tay đúng lúc.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 151: Hắc Lang Huynh Đệ

Thấy mọi thứ đều diễn ra đúng như mình tính toán, Nguyên Hạo trong lòng cười lạnh. Sau khi rời khỏi Vạn Dược Lô, hắn cũng không tiếp tục đi dạo phố mà lập tức quay trở về Liễu gia. Ngay khi hắn bước qua cánh cửa hậu viện, một bóng đen từ xa hiện ra. Bóng đen này quan sát thật kỹ một lúc mới rời đi. Chỉ là tên kia không ngờ rằng khi hắn vừa biến mất, bên trong phòng của mình Nguyên Hạo chợt nở một nụ cười bí hiểm.

- Người nói thiếu niên kia đã đi vào Liễu gia sao?

- Bẩm Thiết quân sự, theo ti chức dò la thì hậu viện Liễu gia đang dùng để tiếp đón các đệ tử của các môn phái. Nghe nói họ đến vì nhiệm vụ bảo hộ cho Liễu Hoành tôn tử Liễu Huệ.

Bên trong căn phòng riêng của mình, Thiết Tam đang lắng nghe tên thám tử của mình tường thuật lại mọi chuyện.

- Xem ra lai lịch của tiểu tử đó không đơn giản. Người hãy nhanh chóng đi thu thập tin tức, ta muốn có được thông tin đầy đủ sớm nhất có thể.

- Ti chức đã rõ.

Sau khi ra lệnh cho tên thủ hạ xong, Thiết Tam lại rơi vào trầm tư. Gã không biết những hành động theo dõi của mình đều sớm bị Nguyên Hạo phát giác và tính kế.

Lại ba ngày nữa trôi qua, Nguyên Hạo lần thứ hai đi ra khỏi Liễu gia. Hôm nay hắn không đi dạo quanh nữa mà thẳng tiến hướng về phía Vạn Dược Lô. Đúng như hắn tiên đoán, lần này vị chưởng quỹ kia dường như đã nhận được tin tức nên đứng chờ sẵn ở đại sảnh lầu trệt.

- Haha, thật là trùng hợp. Hôm nay chim khách từ sớm đã hót vang nên ta nghĩ chắc chắn sẽ có quý nhân ghé thăm. Quả thật là linh ứng, tiểu huynh đệ lại hạ giá Vạn Dược Lô của chúng ta.

Vừa trông thấy Nguyên Hạo, Thiết chường quỹ liền bước đến cười to sáng khoái nói. Những lời của gã hơi có chút khoa trương khiến Nguyên Hạo suýt tí trợn cả hai mắt lên. Con chim khách của người có phải mặc đồ đen tiem phục bên ngoài ở Liễu gia suốt mấy ngày nay sao? Mặc dù biết vậy, hãn cũng không muốn để đối phương mất hứng, liền lịch sự ôm quyền đáp lễ.

- Thiết chường quỹ quá lời rồi. Tại hạ vô năng vô đức nhận những lời này. Hôm nay ta đến đây để...

- Không vội, không vội. Hôm nay tiểu huynh đệ đến đây là khách. Phải để cho ta hào hào làm một cái chủ nhà tốt thiết đãi người một phen mới được.

Cũng không đợi đối phương đồng ý hay không, Thiết chường quỹ liền vội lôi kéo Nguyên Hạo đi vào một căn phòng được trang trí rất quý phái và trang nhã. Ngay cả linh trà và trái cây đều là loại quý hiếm, dùng để tiếp đón khách nhân cao cấp nhất. Trước những thứ này, Nguyên Hạo vẫn tỏ ra rất bình thản, không có vẻ gì là hài lòng hay không biểu hiện ra.

Điều này càng làm cho Thiết Tam đánh giá cao hãn thêm một phần, khí chất này mới đúng là của đệ tử của cao nhân chứ.

- Khụ khụ, lần trước do quá vội vàng nên tiếp đón có phần thiếu sót. Hôm nay ta mạn phép cáo lỗi cùng tiểu huynh đệ. Không biết huynh đệ xưng hô là gì?

Thiết trường quỹ lấy trà thay rượu mời Nguyên Hạo, trong lời nói hạ thấp tư thái thấy rõ.

- Tại hạ gọi là Nguyên Hạo, Thiết chường quỹ không cần quá khách khí với ta. Lần này ta đến đây cũng là vì muốn giao dịch một ít đan dược.

Nguyên Hạo vẫn tỏ ra không kiêu không xiêm nịnh đáp. Từ trong túi hãn lại lấy

ra ba bình đan được đặt ra trước mặt đối phương.

- Đây là... Tăng Khí Đan thượng phẩm.

Thiết chương quỹ giọng điệu hơi run thốt lên. Tăng Khí Đan không phải loại quý hiếm như Hồi Huyết Đan, nhưng muốn xuất ra một hơi ba bình toàn bộ thượng phẩm chất lượng thì luyện được sư cấp hai bình thường cũng khó mà xuất ra được.

Lấy lại bình tĩnh, Thiết Tam nhìn Nguyên Hạo thật sâu rồi mới cất tiếng hỏi:

- Dám hỏi những đan dược này có phải đích thân tiểu huynh đệ luyện chế.

- Đúng vậy.

Một tiếng ong lên trong đầu khiến cho Thiết Tam gã suýt chửi đồng lên. Chưa đến hai mươi tuổi đã là luyện được sư cấp hai, đây là cái khái niệm gì cơ chứ. Bản thân gã khổ cực không ngừng nỗ lực mới thành tựu nhị phẩm luyện được sư năm ba mươi tuổi, đèn giờ vẫn cứ đậm chân tại chỗ. Người với người có cần chênh lệch đến vậy không? Thật là đả kích quá lớn mà.

- Dám to gan hỏi thăm danh sư của Nguyên Hạo huynh đệ là vị nào?

- Haha, việc này hơi riêng tư, nhưng ta cũng không ngại nói huynh biết. Ân sư là một trong các trưởng lão Vạn Dược Cốc.

Nguyên Hạo vừa trả lời vừa tập trung chú ý biểu hiện của đối phương. Khi ba chữ Vạn Dược Cốc vừa thốt ra, tinh thần của gã chương quỹ có dao động rõ ràng. Xem ra đúng là hai thế lực lớn này có dây mơ rễ má gì với nhau thật rồi.

- Hóa ra là đệ tử chân truyền của Vạn Dược Cốc đại sư. Tiểu đệ thiên phú kinh người, tiền đồ sau này bất khả hạn lượng.

Thiết Tam cảm thán nói, giọng điệu hâm mộ và thành thật. Phía đối diện, Nguyên Hạo thầm thở ra một hơi. Từ đầu đến giờ hẳn vẫn không ngừng dùng linh hồn linh dò xét dao động của tên chương quỹ. Xem ra đối phương không có ý đồ xấu với mình, uy tín của một thế lực lớn vẫn có giá trị nhất định nha.

- Do vận khí mà thôi, hiện tại ta cũng đã xuất môn tự mình nỗ lực, rèn luyện tâm cảnh lẫn tay nghề của mình.

Nghe đến đây, ánh mắt của Thiết Tam sáng rực lên. Thiếu niên kia nói như vậy nghĩa là hiện giờ hẳn đang cần hỗ trợ. Luyện dược sư bọn họ vốn tâm cao khí ngạo, trừ khi thật sự cần thiết nếu không họ sẽ không cần đem đan dược đi bán số lượng lớn như thế.

- Haha, Nguyên Hạo huynh đệ thì ra là đang đi rèn luyện. Ta đây rất mến mộ tài năng của đệ, nếu đệ có khó khăn hay cần gì cứ đến Vạn Dược Lâu tìm ta.

Thiết Tam tỏ ra hào sảng nói. Nguyên Hạo biết đã đến lúc rồi, hẳn giả bộ thờ dài một cái, giọng điệu hơi chán nản đáp:

- Không giấu gì Thiết huynh, ta thật đang cần dược thảo để không ngừng luyện tập, nâng cao trình độ. Nhưng do linh thạch trong người thiếu hụt nên ta buộc phải bán đan dược của mình.

Quả đúng như vậy, Thiết chương quỹ như đang mở cờ trong bụng. Cơ hội tốt như thế này mà không ra tay thì gã sống cũng quá uổng kiếp này rồi. Người ta tương lai không xa sẽ tấn thăng lên tam phẩm, thậm chí cao hơn không biết chừng. Được một vị luyện dược sư cao cấp mang ơn là vinh dự và ước ao của bất kỳ người nào. Xiết chặt nắm tay, gã quyết phải làm thật tốt vụ này mới được.

- Haha, tưởng là chuyện gì. Nếu chỉ là dược thảo thì ta có thể đứng ra bảo lãnh cho đệ. Muốn bao nhiêu lấy bấy nhiêu, sau khi luyện thành đem đan dược đổi trả lại là được rồi.

- Thiết huynh, như vậy sao được.

- Đã gọi ta là huynh đệ thì đừng câu nệ như thế. Quyết định vậy đi, đệ cần thảo dược gì, số lượng ra sao cứ nói với nhân viên phục vụ. Họ sẽ thu thập đủ cho đệ trong thời gian ngắn nhất có thể.

- Vậy tiểu đệ xin cảm ơn ý tốt của Thiết huynh. Ôn ngày sau ta nhất định

khắc ghi, sẽ hồi đáp lại huynh gấp nhiều lần.

- Haha, huynh đệ thì không nên nói đến ân nghĩa. Nào chúng ta cùng nhau đi Thiên Bảo tửu lâu, hôm nay ta mời khách, không say không về.

Khách sáo vài câu thì Nguyên Hạo cũng gật đầu đồng ý. Hoàn cảnh hiện tại của hắn đích thực rất cần đối phương trợ giúp. Hắn cũng không nói dối, đối phương giúp hắn một thì tương lai hắn trả lại mười. Nguyên Hạo là người ớn đần oán trả phân minh, dù lợi dụng người khác thì hắn cũng sẽ ghi nhớ thật kỹ.

Sau khi kể ra những được liệu cần thiết cho nữ nhân viên, Nguyên Hạo thoải mái cùng Thiết Tam hưởng đến tửu lâu dùng bữa đối ẩm. Vốn là khách quen tại đây, rất nhanh hai người được sắp xếp vào căn phòng khách quý tốt nhất. Chủ quán là một tên tán tu Ngưng Khí, do kỹ thuật dưỡng rượu khá nên sinh ý của quán rất phát đạt.

Do Thiết Tam chủ động kéo gần quan hệ nên hai người trò chuyện rất vui vẻ. Đến khi bữa cơm kéo dài được hơn nửa thì bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào. Tiếp đó cánh cửa phòng bị đá văng ra, một tên phì lũ to con cùng với một tên lùn tùn răng chuột xuất hiện.

- Các người là ai?

Khuôn mặt của Thiết Tam đầy hắc tuyến quát lớn. Bữa cơm này gã tốn bao công sức mới mời được Nguyên Hạo, không ngờ giữa chừng lại nhảy ra hai tên phá đám. Thử hỏi làm sao không tức điên lên cho được.

- Ồ, hóa ra là một tên Trúc Cơ sơ kỳ và một tên nhóc Ngưng Khí. Hôm nay Hắc Lang huynh đệ bọn ta muốn dùng bữa ở đây, hai người khôn hồn thì mau biến đi.

- Người...

Ngay khi Thiết Tam định phát tác thì một tên thanh niên trẻ tuổi vội vàng chạy đến can ngăn.

- Hiểu lầm mà thôi, thật xin lỗi Thiết đan sư. Hai vị bằng hữu của ta mới đến

Tịch Dương trấn nên chưa hiểu chuyện. Mong ngài bỏ qua cho.

Nói vài câu xoa dịu xong, tên thanh niên liền ghé tai thì thầm to nhỏ với hai gã kia. Sau cùng hai tên đó cũng xoay người bỏ đi nhưng không thềm để lại lời gì. Chỉ có tên thanh niên không ngừng cúi đầu xin lỗi không thôi.

- Tên đó là ai vậy Thiết huynh?

Nguyên Hạo chau mày hỏi. Hắn cảm nhận được mùi vị huyết tinh toát ra từ người hai tên tự xưng là Hắc Lang huynh đệ vừa rồi. Hai tên này tuyệt đối là kẻ giết người không gớm tay, đồng thời thực lực của bọn chúng cũng rất mạnh. Tu vi của chúng chắc chắn là Trúc Cơ kỳ trăm phần trăm, linh lực tản mát ra xung quanh của chúng rất mạnh mẽ.

- Tên thanh niên vừa rồi tên là Thịnh Đào, tôn tử của gia chủ Thịnh gia, Thịnh Dương. Đừng nhìn bề ngoài hắn tỏ ra lịch sự nhút nhát như vậy. Tên này đích xác là một kẻ tiểu nhân, lòng dạ thâm hiểm, độc ác. Hai tên đi chung với hắn vừa rồi rất lạ mặt, không phải dân bản địa ở trấn này. Huynh đệ yên tâm, khi về Vạn Dược Lô ta sẽ mau chóng cho người điều tra lai lịch của chúng.

Thiết Tam sắc mặt hòa hoãn lại hướng Nguyên Hạo giải thích. Trong lòng gã cũng rất bội phục thiếu niên trước mặt. Trước áp lực của hai tên Trúc Cơ kỳ mà một người có tu vi Ngưng Khí như hắn có thể bình thản đối mặt, đúng là không tầm thường chút nào.

- Thịnh Đào sao?

Nguyên Hạo không biết đang suy nghĩ gì nhưng thần tình có chút ngưng trọng. Hắn cảm giác được nhiệm vụ lần này tại Liễu gia không hề đơn giản như tượng tượng.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 152: Liễu Gia Từ Chiến

- Nguyên Hạo tiểu huynh đệ, nếu người không chê có thể đến Vạn Dược Lô của bọn ta trú chân, không cần thiết phải nhún chân vào vũng nước đục này.

Trên đường trở về, Thiết Tam chân thành khuyên bảo Nguyên Hạo. Trong mắt gã, tiềm năng của thiếu niên trước mắt còn phát triển rất xa, tiền đồ vô lượng. Với tài năng của mình, hẳn không cần thiết phải đưa thân mình vào những nguy hiểm không cần thiết.

- Cảm ơn ý tốt của Thiết huynh, ta tự có cân nhắc. Nguyên Hạo ta làm người xưa nay không phải kẻ ham sống sợ chết, huống chi lánh nặng tìm nhẹ không phải là tâm tính của một cường giả.

Nguyên Hạo mỉm cười nhẹ nhàng đáp lời. Còn một câu hắc chưa nói là nếu như không thể làm gì hơn thì hẳn sẽ rút lui, tất nhiên muốn giúp người trước tiên phải có đủ thực lực cái đã. Không dễ từ bỏ nhưng biết tiến thoái chính là điểm mạnh của hẳn, một kẻ đã vật lộn để tồn tại trong xã hội phức tạp ở địa cầu.

- Thôi được, nếu đệ đã có tính toán riêng cho mình thì ta cũng không nói nhiều nữa. Nhưng nhớ nếu như gặp khó khăn gì thì hãy tìm đến ta, bất kỳ lúc nào cũng được.

Biết không thể thay đổi ý định của đối phương, Thiết Tam chỉ tiếc nuối thờ dài nói. Mặt khác, gã cũng rất khâm phục tinh thần cứng cỏi và bình tĩnh của Nguyên Hạo. Chỉ hi vọng rằng cậu ta thật sự có bản lĩnh xử lí mọi việc như lời nói chứ không phải là chút bông bột máu nóng của tuổi trẻ.

Sau khi nhận được một lượng lớn thảo dược, Nguyên Hạo liền rời Vạn Dược Lô trở về Liễu gia. Hẳn không vội đi luyện dược mà bắt tay vào làm một số chuẩn

bị bởi vì nội tâm của hắn có một cảm giác nguy cơ mãnh liệt. Đây là trực giác của bản thân hắn mà thôi, từ khi hòa hợp với Hư Vô linh căn giác quan thứ sáu của hắn càng lúc càng trở nên nhạy cảm nhiều hơn.

Chẳng mấy chốc màn đêm đã phủ xuống cả Tịch Dương trấn, tối nay sẽ là một đêm thật dài và kinh hoàng trong ký ức của nhiều người mãi cho đến vài năm sau này. Cả trăm bóng đen như u linh từ các khắp các ngõ ngách lạng lẽ tiến sát phủ đệ của Liễu gia. Sâu trong mật thất của mình, Liễu Hoàn đột nhiên mở đôi mắt mình ra, thần tình có chút tuyệt vọng.

- Toàn bộ Liễu gia tộc nhân sẵn sàng chiến đấu, kẻ địch đã đến. Hãy đánh trống trận gia tộc lên.

Ra lệnh xong, Liễu gia chủ thờ dài một hơi lẩm bẩm:

- Đã trốn chạy đến tận nơi này, không ngờ kết cục cũng không thay đổi được. Chẳng lẽ ý trời thật sự muốn diệt Liễu gia của ta sao?

Trống trận gia tộc được đánh lên hùng hồn làm khiến cho cả Tịch Dương Trấn giật mình tỉnh giấc không hiểu chuyện gì xảy ra. Một số kẻ có kiến thức thì hoảng hốt, bọn họ run rẩy như tận thế đến vậy. Trống trận gia tộc phát lên, đại biểu cho gia tộc gặp phải nguy cơ sinh tử, diệt tộc. Đã mấy trăm năm rồi, chưa từng có gia tộc nào cần phải sử dụng đến trống trận cả.

- Hừ, giờ mới phản ứng thì đã muộn rồi, tất cả xông lên cho ta. Không được để ai còn sống, ngay cả một con gà, con chó cũng phải giết sạch.

Một tên hắc y nhân giọng già nua khàn đặc quát lớn, nhất thời cả trăm tên đồng loạt xông thẳng vào Liễu gia bắt đầu trận đồ sát. Dưới khí thế hung hãn của kẻ địch, hộ vệ của Liễu liên tiếp bị đánh giết một cách nhanh chóng. Đám đệ tử tông môn lại càng tệ hơn, nhiều tên chẳng đỡ nổi đến một kích. Dù gì thì bọn này cũng chỉ là đệ tử ngoại môn hoặc các tông môn nhỏ, rèn luyện còn ít nên khi gặp tràng diện sinh tử chiến đấu liền lộ ra muôn vàn điểm yếu.

- Lũ tặc tử từ đâu dám xâm phạm Liễu gia của ta, tiêu diệt hết bọn chúng cho

ta.

Liễu Hoàn dẫn đầu bốn trưởng lão cùng với một chi đội hộ vệ trung kiên xuất hiện. Từ linh lực phát ra từ người bọn họ có thể thấy tất cả đều là Ngưng Khí viên mãn, các vị trưởng lão càng là tu vi nửa bước Trúc Cơ. Có cao tầng gia tộc xuất trận, nhất thời thế công của kẻ địch bị kìm hãm lại đôi chút. Chỉ là thực lực của kẻ địch mạnh mẽ đến không ngờ, chỉ vài phút ngắn ngủi bọn chúng lại như hồ lạc đồng băng, thỏa thích mà giết chóc.

- Mọi người cố gắng chống đỡ, đại trưởng lão theo an bài của ta đã dắt Huệ nhi bỏ trốn rồi. Nó là hi vọng duy nhất của huyết mạch gia tộc chúng ta, chỉ cần người Liễu gia còn thì ngày sau nhất định trùng hưng lại được.

Liễu Hoàn miệng chảy máu tươi nói với các trưởng lão huynh đệ, đại trưởng lão chính là người có tu vi Trúc Cơ thứ hai của Liễu gia. Lão đã âm thầm chuẩn bị cho tình huống này từ lâu rồi, chỉ là không ngờ kẻ thù lại mạnh mẽ không kiêng dè gì như vậy. Không lẽ đám người kia đứng phía sau giật dây sao? Khốn kiếp, dù làm ma lão gia ta cũng sẽ không để yên cho bọn chó đó đâu.

Khi Liễu gia từ trên xuống dưới đang dùng chút sức tàn cuối cùng của mình để phản kháng thì một tiếng động lớn âm âm nổ vang vọng khắp Liễu gia. Sương mù dường như từ trong hư không sinh ra bao phủ khắp nơi, khung cảnh nhanh chóng chìm vào trong mơ hồ.

- Không ổn, đây là trận pháp. Chúng ta đã trúng phải phục kích của kẻ địch rồi.

Một tên hắc y nhân thân hình to lớn phát giác ra sớm nhất hét lên. Nhất thời đội hình của kẻ địch rối loạn hẳn lên, nhiều tên còn không giữ được bình tĩnh hướng ra ngoài phóng đi. Ngay lập tức, những tên đó dường như bị va vào vách tường thép, đội ngược trở về.

- Đây là khốn trận, mọi người bình tĩnh, chúng ta sẽ hợp lực hóa giải.

Tên hắc y giọng già nua lại một lần nữa là người chủ trì thế cuộc. Thật ra chính bản thân gã cũng không ngờ được bên trong Liễu gia lại có sẵn một cái bẫy trận

pháp như thế. Gã đã thu thập tin tức từ gia tộc này rất lâu nhưng chưa từng phát hiện ra Liễu gia có liên hệ hay chiêu mộ được với bất kỳ trận pháp sư nào. Phải biết trận pháp sư về số lượng còn hiếm hơn cả Luyện dược sư nữa, và không hề dễ dàng để mời bọn họ xuất mã hỗ trợ.

Bản thân Liễu Hoàn cũng giật mình mơ hồ không chuyện gì đang diễn ra. Từ khi nào trong Liễu gia của lão lại có một trận pháp đáng sợ như vậy chứ? Nhưng ít ra thì đại trận này khởi động cũng giúp cho lão và tộc nhân tạm thoát khỏi cảnh bị tiệt diệt toàn quân. Còn đang ngẩn ngơ không biết làm gì thì một bóng dáng cao gầy hiện ra trước mặt lão với nụ cười ấm áp nhu hòa.

- Lão còn chiến đấu được chứ?

- Cậu là ai? Thân già này vẫn chưa chết được.

- Tốt, vậy đi theo ta quét sạch lũ hắc y nhân nào.

Gật đầu một cái, thiếu niên lập tức xoay người đi, hẳn cũng không buồn trả lời câu hỏi của Liễu Hoàn.

- Tốt, dù là tu la địa ngục, ta cũng sẽ theo. Chỉ cần nợ máu của bao nhiêu người Liễu gia phải rửa được.

Nghiến răng kèn kẹt, lão nhanh chân phóng theo thiếu niên. Dù kẻ kia là ai thì lão giờ cũng không cần thiết phải suy nghĩ. Bởi vì lão không còn lựa chọn, cũng như đối phương cũng không có lí do gì để lừa gạt lão trong tình huống cùng đường này. Rất nhanh lão nhận ra quyết định của mình là cực kỳ sáng suốt, bởi trong sương mù dày đặc ngay cả tu vi Trúc Cơ như lão cũng không thể dùng thần thức quét xa quá vài mét thể mà thiếu niên kia lại ung dung di chuyển như nắm mọi thứ trong lòng bàn tay.

"Uỳnh"

Tung ra một chưởng đánh thêm một tên ám tử ra bã, Liễu Hoàn trong lòng càng thêm kính sợ thân bí thiếu niên kia quá xá. Trong cái trận pháp này, tên kia

chẳng khác nào là con cá thỏa thích vùng vẫy, còn mọi người giống như kẻ đuổi nước giữa biển cả mênh mông, vô lực phản kháng.

- Tên tiếp theo là Trúc Cơ kỳ cao thủ, ta không thể ngành kháng được. Lão hãy làm theo kế hoạch của ta.

Đối tượng lần này Nguyên Hạo lựa chọn là một tên hắc y nhân có tu vi Trúc Cơ trong bốn tên Trúc Cơ Kỳ tham gia đợt huyết tẩy liễu gia lần này. Sở dĩ gã được nhắm đến đầu tiên là vì vị trí của gã cách biệt với những tên cao thủ khác. Như vậy khi ra tay với hắn sẽ không phải lo ngại những kẻ khác phát hiện xung động mà xông đến ứng cứu.

Tên Trúc Cơ đứng riêng một mình này là một cao thủ được Trần gia lén lút bỏ ra số tài phú lớn để cầu nhờ hắn tham gia đợt hành động lần này. Tên này vốn cũng là một kẻ tán tu khét tiếng tàn ác, chuyên giết người đoạt phú, chuyện ác gì cũng làm. Vốn thấy thế trận đã an bài, gã liền không lo nghĩ xông thẳng về một hướng để thỏa mãn đam mê giết chóc của mình. Rốt cuộc khi đại trận bùng xuống, cũng chính gã bị cách ly khỏi những tên Trúc Cơ khác, một thân một mình phải căng thẳng trong tư thế phòng ngự bốn phía.

"Vụt"

Một tia chớp đỏ nhanh như thiểm điện từ trong sương mà nhắm thẳng lồng ngực gã lao đến. Tên này hừ lạnh một tiếng, linh lực bùng phát mạnh mẽ, lấy ra thanh cự phủ chặn đứng Thạch Huyết lại.

"Uỳnh"

Tiếng va chạm nảy lửa vang lên, thanh cự phủ bị nứt một đường nhưng đã thành công ngăn được thanh chủy thủ đột kích. Ngay khi gã hắc y định thở ra một hơi thì một bóng người từ trong sương mù công kích đến.

- Con mẹ nó

Chửi ra một từ tục tĩu, gã giơ một tay ra đối chường với kẻ địch đánh tới.

"Ầm ầm"

Tuy một bên phải ngăn cản thanh chủy thủ ép đến, một bên phải ngành kháng với kẻ địch nhưng tên hắc y vẫn chỉ bị thương nhẹ mà thôi. Cả hãn và Nguyên Hạo khi vừa đối chưởng xong thì hai người đều bị phản chấn, khóe miệng rỉ máu. Vì cho rằng kẻ ra tay đánh lén này mới là kẻ ra sát chiêu chính nên tên hắc y đã dồn hết lực đón đỡ. Kết quả ngoài dự đoán là kẻ địch lại đánh văng ra dễ hơn gã nghĩ.

- Không đúng, người...

Tên hắc y không cam nhìn một thanh kiếm đâm xuyên tim gã từ phía sau rồi ý thức chìm dần vào bóng tối. Đến chết gã cũng không nghĩ đến mình như vậy lại bị tính kế một cách dễ dàng bởi một tên Ngưng Khí kỳ. Nếu như tâm lí gã này bình tĩnh hơn thì có thể Nguyên Hạo và Liễu Hoàn phải tốn công sức một phen. Nhưng do tên hắc y này bề ngoài tàn bạo nhưng bản tính lại sợ chết. Ngay khi đón đỡ được pha đột kích của Thạch Huyết, gã liền cho rằng kẻ địch nhất định thừa cơ lúc này sẽ ra tay. Ngàn lần gã không ngờ đối phương lại nghi binh đến hai lần, chân chính ra tay một khắc ngay khi gã ra đòn ngăn cản tên xuất chưởng trước mặt.

- Khụ khụ

- Tiểu huynh đệ, người có sao không? Ta có đan dược chữa thương đây.

Liễu Hoàn vừa hạ sát được một tên Trúc Cơ, trong lòng lâng lâng như đang bay nhảy trên chín tầng mây. Lão tuy tu vi Trúc Cơ nhưng lại chuyên tâm đan đạo, thực lực chiến đấu nằm ở dưới cùng. Đây là lần đầu tiên lão giết được một tên tu vi đồng cấp với mình, hỏi làm sao lão không sướng đến phát run cho được.

- Không cần đâu, ta không sao.

Nguyên Hạo không nhận lấy đan dược của Liễu Hoàn mà lấy ra một viên Hồi Huyết Đan nuốt vào. Thương thế của hãn không nhẹ, một pha ra đòn toàn lực của Trúc Cơ kỳ quả nhiên không dễ tiêu tí nào. Dù đã vận dụng trước Thủy Lưu phòng hộ hết mức nhưng hãn vẫn bị đối phương đánh cho hộ máu văng ra. Đến hiện tại, Nguyên Hạo mới biết được sự chênh lệch của Trúc Cơ và Ngưng Khí khác nhau thế

nào. Nếu nói linh lực của Ngưng Khí là một cái ly thì của Trúc Cơ chính là một cái lu, mà nồng độ linh lực lẫn tốc độ vận chuyển đều hơn xa. Cũng may bản thân hẳn có Hư Vô linh căn vốn nghịch thiên, chứ gặp kẻ khác đối cứng với Trúc Cơ kỳ thì không chết cũng trọng thương thảm hại.

- Tốt rồi, bây giờ mới đến phần khó khăn nhất đây.

Nguyên Hạo thở ra một hơi, hai mắt mở to, chiến ý dào dạt. Ngưng Khí chiến Trúc Cơ, không dễ chịu tí nào nhưng không thử lão tử há phải sợ sao hahaha.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 153: Chiến Trúc Cơ

Cảm giác được chiến ý bùng bùng phát ra từ thiếu niên, Liễu Hoàn nhất thời há hốc cả mồm. Ngưng Khí dám ngạnh kháng với Trúc Cơ tử trước đến giờ căn bản là tìm chết, vậy mà tên nhóc này đã tính kế giết một tên. Bây giờ hắn còn muốn xử luôn mấy gã còn lại sao? Từ đâu chui ra một con quái vật như thế này vậy chứ?

- Được, nếu người còn tiếp tục được thì chúng ta sẽ chiến tới cùng. Tiếp theo ta phải làm gì đây?

Bất tri bất giác Liễu Hoàn đã đem thiếu niên trước mặt trở thành thủ lĩnh, nghe theo kế hoạch của hắn. Giờ sao? Vừa rồi không nhờ tên nhóc đó bày mưu tính kế phối hợp vi diệu như vậy thì lão làm sao đắc thủ hạ sát kẻ địch được. Nghĩ đến cảnh tượng mới này, tâm trạng của lão bỗng dưng hưng phấn như con gà chọi đang chờ ra trận.

- Ba tên còn lại có kinh nghiệm hơn, bọn chúng đứng khá gần vị trí của nhau nên muốn đột ngột ra tay ám toán là chuyện rất khó khăn. Bất quá, nếu công kích tâm xa thì không thành vấn đề.

Nguyên Hạo liếm liếm bờ môi rồi bắt đầu vận chuyển linh lực, trên bầu trời lúc tối đen như mực lúc này bắt đầu có gió rít gào. Bên cạnh hắn, Liễu Hoàn cũng khống chế phi kiếm của lão lên, chờ đợi hợp công.

- Giết

Hét lên một tiếng, Nguyên Hạo chỉ thẳng ngón tay về một hướng. Lập tức hàng loạt những tia sét từ trên cao đánh xuống liên tiếp nhau, đồng thời phi kiếm của Liễu Hoàn cũng lao vun vút tới. Bên cạnh đó, lão ta còn ngưng tụ ra thêm cả chục quả cầu lửa ném vào kẻ địch.

"Xẹt"

" Ầm ầm"

Liên tiếp những tiếng nổ như pháo vang lên, kẻ bị tấn công chính là đại trưởng lão của Trần gia. Do một tên cung phụng của gia tộc không về kịp nên lão phải tham gia đợt hành động này. Giờ phút này lão đang phải chống đỡ thế công liên miên, mà lại không biết đối phương ở phương hướng nào để phản đòn lại.

- Lũ chuột nhát gan, có ngon thì xuất hiện đường đường chính chính đánh với Trần Liệt ta một trận thống khoái đi.

Lão uất ức gào lên nhưng đáp lại chỉ là những tia sét như búa bổ kèm theo cầu lửa và một thanh phi kiếm không ngừng đâm đến.

- Hắc Lang huynh đệ, hai tên khi gió các người còn không qua đây giúp ta một tay há?

Trần Liệt phần nộ la lớn, lão bị tấn công như mưa nhưng hai tên kia lại chẳng bị gì cả. Vậy mà bọn chúng còn trơ ra đó, không hề có ý tứ gì là sẽ hỗ trợ lão.

- Chẳng phải lão già người vẫn chưa bị thương tổn gì sao hắc hắc. Bọn ta nhận tiền của Thịnh gia, chứ không phải Trần gia các người. Còn nữa, nếu lão dám gọi bọn ta là khi thêm lần nào nữa thì lão sẽ không thể sống sót rời khỏi đây đâu.

Tên lùn trong Hắc Lang huynh đệ âm lãnh đáp, giọng điệu mang theo sát khí rõ ràng. Tiếp theo, bọn chúng không quan tâm đến lão già họ Trần kia nữa mà tập trung công kích vào một điểm.

- Mạnh tay một chút, không gian nơi này sương mù khá loãng, lại có dao động truyền đến. Đích thị chính là chỗ yếu nhất của trận pháp, chỉ cần dùng lực trực tiếp phá thông là chúng ta có thể thoát ra ngoài.

Ánh mắt của tên lùn rất tinh tường, tên to con nghe lão huynh mình nói vậy thì rút đại đao ra vung sức chém xuống. Vài tên hắc y thủ hạ của Thịnh gia đứng gần đó cũng nghe lệnh tể ra pháp khí hoặc dùng pháp thuật, chường lực công kích.

Trước cảnh tượng đó, Nguyên Hạo khẽ nở một nụ cười lạnh rồi vung tay ném một bình đan dược cho Liễu Hoàn nói:

- Đây là Hồi Khí Đan, khi linh lực có dấu hiệu suy giảm thì hãy nuốt vào. Chúng ta phải gia tăng áp lực, bào mòn tên kia càng sớm càng tốt.

- Được

Liễu Hoàn nhận lấy đan dược, trong lòng rung động không nhỏ. Tuy Liễu gia cũng có tàng trữ đan dược nhị phẩm nhưng tiện tay ném ra một bình cho lão như vậy thì lại là chuyện khác. Tên thiếu niên kia rốt cuộc có thân phận gì mà mỗi khắc đều tạo ra cho người khác nhiều bất ngờ đến thế? Mang theo tâm trạng hiếu kỳ, lão nhanh chóng nuốt một viên Hồi Khí Đan vào. Đan dược vừa trôi qua cuống họng thì một luồng khí ấm áp tràn ngập cả đan điền lẫn từng kinh mạch của lão. Cảm giác phục hồi nhanh chóng khiến lão thoải mái muốn rên rỉ thành tiếng, rất nhanh lão đã khôi phục trở lại thực lực đỉnh phong của mình.

- Thật lợi hại.

Kinh hãi trước hiệu quả mà Hồi Khí Đan mang lại, lão dám cá chắc chắn phẩm chất của đan dược này tuyệt đối không thấp, rất có thể là thượng phẩm đan dược. Tiện tay ném ra một lọ là thượng phẩm đan dược? Mẹ nó chứ, thượng phẩm đan dược trong tay người ta lại đại trà giống như mấy viên kẹo hồ lô bán đầy đường như thế à? Liễu Hoàn có cảm xúc muốn úp mặt vào chậu hũ chết đi cho xong. Liễu gia là gia tộc chuyên về luyện dược thế nhưng bản thân lão vận khí lắm mới luyện ra được viên thượng phẩm gia, còn coi như trân bảo, bảo quản thật kỹ lưỡng. Vậy mới biết thiên hạ rộng lớn, bản thân lão chẳng khác nào con ếch ngồi đáy giếng vậy.

"Uỳnh"

Chật vật chống đỡ một hồi, Trần Liệt điên tiết bắt đầu công kích loạn xạ lên. Do không thể xác định rõ vị trí kẻ địch là lão đành nhắm bốn phương tám hướng mà oanh kích. Với kiểu phản công vô vọng như thế thì khả năng đắc thủ gần như bằng không, với Di Ảnh Bộ, Nguyên Hạo có thể dễ dàng tránh né những chưởng lực không có mục tiêu như thế. Hắn xem chừng lão già họ Trần kia sắp đến lúc sức

cùng lực kiệt rồi, cần phải thêm một chút áp lực nữa mới được.

- Liễu lão gia chủ, hãy phối hợp phi kiếm với ta.

Nguyên Hạo hô một câu rồi vận dụng Thủy Lưu tạo ra một quả cầu nước bao lấy thanh phi kiếm của Liễu Hoàn. Khi quả cầu phình to nhanh chóng đến một độ lớn nhất định thì hần vung tay điều khiển nó xông thẳng về phía kẻ địch.

- Chó chết, cái quái gì thế này.

Đang ngăn trở những tia sét không ngừng nghỉ, phía trước Trần Liệt bỗng dưng xuất hiện một quả cầu nước khổng lồ khiến lão há to mồm sững sốt. Nhưng rất nhanh lão liền phản ứng lại, điều khiển phi kiếm của mình hóa to ra chém một nhát xé tan quả cầu. Tuy khả năng chịu được của Thủy Lưu không tệ nhưng trước một chiêu cực mạnh của Trúc Cơ kỳ, nó y như quả bóng nước bình thường vỡ tan ra. Ngay thời điểm đó, một tia chớp đỏ âm thầm từ phía sau đột ngột xuất kích.

- Hừ, sớm đã biết người sẽ nghi binh để đánh lén ta rồi. Không dễ đắc thủ như vậy đâu.

Thanh phi kiếm của Trần Liệt sau khi chém nát quả cầu nước liền không dừng lại mà lao thẳng về phía sau ngăn chặn Thạch Huyết đâm đến.

"Choang"

Một pha đỡ đòn hoàn hảo, nụ cười hiểm hoi trên khuôn mặt của vị đại trưởng lão Trần gia xuất hiện. Đáng tiếc, chưa đầy vài hô hấp sau, sắc mặt lão lại phải chuyển sang trắng bệch khi thấy một thanh phi kiếm khác lao ra từ màn nước trước mặt.

- Khôngggggggg

Hét thảm một tiếng, Trần Liệt cố gắng né người lách tránh chỗ yếu hại khi phi kiếm đối phương đã tiến hẳn quá sát. Phản ứng cộng thân pháp của lão không tệ nên cuối cùng cũng giữ được một mạng trong gang tấc. Thanh phi kiếm của Liễu Hoàn chỉ lướt qua cắt rụng một cánh tay của lão, gần như lấy đi cả một bả vai. Chưa kịp

trấn định lại, trước mặt Trần Liệt lại hiện ra một bóng đen khá mờ nhạt, hình như bóng đen đó còn nở một nụ cười rất ấm áp và nồng nhiệt với lão nữa.

"Uỳnh"

Một chưởng cực mạnh đánh thẳng vào ngực, quả tim của lão vỡ tan thành từng mảnh vụn, đoạn khí mất mạng tại chỗ. Lại một cao thủ Trúc Cơ cứ đơn giản như thế bị tiêu diệt, mà người ra tay lần này là một thiếu niên Ngưng Khí kỳ. Thật ra nếu Trần Liệt không bị phi kiếm làm trọng thương, lớp linh lực hộ thân bị tan rã thì dù Nguyên Hạo có thúc giục Di Ảnh Bộ đến cực hạn cũng không thể đánh chết lão dễ dàng như thế.

- Thành công rồi, chúng ta đã... hạ được hai tên Trúc Cơ rồi...

Lần thứ hai chém giết cường địch, Liễu lão gia chủ vẫn y như lần đầu cảm thấy da đầu tê dại, toàn thân kích động không thôi. Ánh mắt lão nhìn về phía thiếu niên kia lại càng thêm phần khiếp sợ lẫn kính phục. Tuy thực lực của hắn không thể ngang kháng với Trúc Cơ kỳ nhưng mưu lược, khả năng chọn thời cơ lại không chệ vào đâu được. Kẻ này nếu không là bằng hữu thì tuyệt không nên chọn làm kẻ thù với hắn. Nếu không người sẽ chết rất khó xem, rất uất ức bởi đối phương hoàn toàn có thể tính kế đánh bại người mà chính bản thân người cũng khó lòng mà tin tưởng nổi. Đây mới đúng là thiên tài, tương lai nếu bước lên đỉnh cao hẳn chắn chắn sẽ có thể khiến cho quần hùng khiếp đảm.

- Học học, tốt rồi, còn mấy con khi đang làm trò hề bên kia nữa. Chúng ta giải quyết nốt chúng là xong.

Sắc mặt tái nhợt, Nguyên Hạo vừa ném vài viên Hồi Khí Đan vào miệng vừa nói. Kế sách tiêu hao chiến của hắn khá hiệu quả nhưng đồng thời cũng làm cho hắn bị ảnh hưởng đáng kể. Lôi Dẫn khá mạnh nhưng nó cũng tuyệt chiêu tổn hao linh lực rất nhiều, nếu không phải hắn tu luyện Hư Vô công pháp thì tuyệt không thể duy trì được vài khắc chứ đừng nói trường kỳ công kích kẻ địch như vậy. Vượt cấp giết địch nào có dễ như trong tưởng tượng, nhất là chênh lệch giữa hai đại cảnh giới.

Lúc này, đám người Hắc Lang huynh đệ đã thành công xuyên thủng được chỗ bọng chúng cho yếu nhất của khốn trận. Tức thì một rừng hỏa điểm bùng lên bao vây lấy cả đám, biến cố này làm cho không tên nào kịp thời phản ứng.

- Chó chết, bị chơi một vỡ rồi. Cái này chính là một cái bẫy chết người.

Tên lùn tức giận đến đỏ cả mắt, gã cùng với tên đệ đệ to xác của mình vùng vẫy cố gắng thoát ra nhưng đều sức nóng của ngọn lửa đánh bật trở lại. Nhìn thấy cảnh này, Nguyên Hạo mỉm cười hài lòng, bố cục của hãn cuối cùng cũng diễn ra theo như ý muốn. Tuy hãn chỉ mới thăng cấp đến trận pháp sư cấp hai, nhưng việc bố trí một khốn trận công kích ở phạm vi nhỏ miễn cưỡng cũng có thể làm được.

Để thiết kế trận pháp, trận pháp sư ngoại trừ kiến thức trận đạo ra, họ còn cần có trận kỳ. Những trận kỳ này cần phải có kiến thức về luyện khí thì mới chế tạo ra được. Mà tạo nghệ của hãn ở mặt này lại vẫn là một tờ giấy trắng tinh không tì vết, không hề có chút kiến thức nào. Do thời gian gấp rút, Chiêu Lãm cũng không rảnh để dạy hãn những thứ đó nên Nguyên Hạo cũng chỉ có thể sử dụng những trận kỳ mà Chiêu Lãm để lại cho hãn sử dụng thôi.

Với số lượng trận kỳ hạn chế đó, Nguyên Hạo đã thiết kế một ảo trận lớn bao quanh cả Liễu gia. Và bên trong đó hãn còn che giấu một khốn trận có lực công kích mạnh nếu ai dám ngạnh kháng phá trận. Nếu như có thêm tài nguyên vật liệu, hãn hoàn toàn có thể thiết kế ra thêm nhiều trận pháp công kích cùng phòng ngự khác nữa. Vậy mới thấy giá trị của một tên trận pháp sư lợi hại đến nhường nào.

- Bạo cho ta

Bắt hai tay lại niệm pháp, Nguyên Hạo huy động ngọn lửa bên trong khốn trận từ từ thu hẹp vòng vây lại. Cuối cùng là một tiếng nổ lớn đình tai điếc óc vang lên, một góc Liễu gia cũng theo đó bị sụp đổ hoàn toàn. Đây chính là trận pháp tự bạo, tuy không hi vọng có thể giết địch nhưng chí ít cũng có thể khiến bọn chúng trọng thương.

Sau khi khói bụi tan ra, Nguyên Hạo thấy rõ tên to xác toàn thân máu me, y phục tả tơi. Đúng là gã đã bị tổn thương nhưng cũng không nặng nề như hãn dự

liệu. Lúc này, tên lùn cũng xuất hiện, gã hoàn hảo chẳng hề rụng đến một cọng tóc khiến cho Nguyên Hạo suýt chút phải chửi lên thành tiếng. Thì ra khi trận pháp bạo tạc, tên to xác đã lấy thân thể cường đại của gã để che cho người anh của mình.

Mặc dù mọi việc có chút không như ý nhưng Nguyên Hạo cũng không để tâm. Năm chặt Thạch Huyết, đôi mắt hắn toát lên một vẻ tự tin, kiên cường mà thông thường chỉ bắt gặp ở những cường giả thiết huyết.

- Liễu lão gia chủ, chuẩn bị chiến thôi.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 154: Diệt Hắc Lang (Thượng)

- Chúng ta lần này...sẽ dùng kế sách gì nữa vậy tiểu huynh đệ?

Liễu Hoàn tỏ ra nhiệt tình hỏi han Nguyên Hạo, trong lòng lão bây giờ thiếu nên này cùng với thân chả khác là mấy. Nếu hẳn kêu lão nhảy vào lửa chắc lão cũng không mấy may nghi ngờ mà thực hiện theo.

- Lão tin tưởng ta đến vậy sao? Hắc hắc vậy thì chúng ta sẽ làm như thế này.

Nguyên Hạo khẽ nhấp nháy môi nói gì đó với Liễu Hoàn. Nghe xong lão ta giật mình sững sốt, thần thái khó tin nhìn hẳn.

- Cậu chắc chắn chứ?

- Haha, lão tin ta thì cứ làm y như vậy? Còn nếu cảm thấy không tin tưởng thì bây giờ có thể rời đi.

Nguyên Hạo cười cợt nói, trong tình huống căng thẳng này tinh thần của hẳn vẫn rất thoải mái. Trong nhân sinh mấy ai có thể tự tại điềm nhiên với sinh tử, mấy ai bước qua bể dâu mà vẫn mỉm cười?

- Được, tiểu huynh đệ đã khí phách như vậy thì tám xương già này làm sao có thể hèn nhát rút lui được cơ chứ. Cứ để ta lên trước.

Vỗ ngực một cái, Liễu Hoàn thể hiện rõ hình ảnh bô lão anh hùng, hiên ngang tiến lên phía trước. Do sương mù dày đặc nên khi lão tiến gần đến phạm vi gần mười mét, Hắc Lang huynh đệ mới phát hiện ra.

- Liễu Hoàn? Lão già này chán sống rồi hay sao mà lại một mình xuất hiện trước mặt huynh đệ bọn ta thế.

Tên lùn khó hiểu nhìn Liễu lão rồi cất tiếng hăm dọa nói. Tâm tư tên này vô cùng cẩn mật, nham hiểm nên gã mới có thể lẩn lộn sống đến bây giờ. Ví như lúc này trận pháp tự bạo gã vẫn tỉnh táo để làm ra chuẩn bị trước nên không hề bị thương tổn gì cả. Lúc này trông thấy thái độ của lão già gia chủ Liễu gia có chút khác lạ nên gã cũng không vội động thủ.

- Khụ khụ, không biết hai vị đạo hữu đây Thịnh gia đã cho hai người lợi ích bao nhiêu?

Thần thái hiên ngang của Liễu Hoàn đột nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ, chuyển sang một khuôn mặt cười tươi rói lấy lòng. Sự chuyển biến này làm cho tên lùn chau mày, tình huống này không nằm trong dự liệu của gã.

- Hừ, lão bất tử người đứng ở đây níu kéo. Thịnh gia cho chúng ta lợi ích gì người không cần biết, bởi vì sau khi người chết thì của của Liễu gia cũng rơi vào tay bọn ta thôi.

- Haha, vậy là đạo hữu đã nhầm. Bọn ta sớm đã dự liệu có ngày này nên sớm di chuyển hết tài sản quý báu ra ngoài trang viên để giấu đi cả rồi. Nếu đạo hữu đây xuống tay với lão phu thì ngài sẽ không thể tìm thấy được một tí thu hoạch nào đâu.

Liễu Hoàn không hề tỏ ra nao núng trước thái độ cương ngạnh của đối phương mà vẫn cười rất nhiệt tình trả lời. Tên to xác bây giờ mới lên tiếng, gã khẽ xoay sang nhìn anh mình.

- Đại huynh...

- Được rồi, ta tự biết xử lí.

gã chưa nói hết câu thì tên lùn đã giơ tay ngăn trở. Hắn rất rõ ràng tình cảnh hiện tại, đàm phán lúc này cũng không phải là một chủ ý quá tệ. Ngoại trừ tên Liễu Hoàn trước mặt, tên lùn rất kiêng kỵ người đã lập ra trận pháp vây khốn bọn chúng lại. Với thực lực của mình, lão già họ Liễu này tuyệt không thể đánh bại hai tên Trúc Cơ trần gia dễ dàng như thế được, trừ khi có cao thủ hỗ trợ. Mà có thể di chuyển bên trong ảo trận dễ dàng như thế cũng chỉ có chủ nhân của trận pháp này

thôi.

"Hừm, rất có thể tên kia đã bị thương hoặc tiêu hao không ít, do đó bọn chúng không chắc có thể đánh bại được huynh đệ ta. Vì thế mới có chuyện tự dừng lão gia họ Liễu này xuất đầu muốn đàm phán lôi kéo."

Rất nhanh đưa ra phán đoán của mình, tên lùn cảm thấy không có lí do nào thuyết phục hơn. Với thực lực của huynh đệ bọn hắn cũng không e ngại đối phương giờ trò đánh lén, phải biết rằng khả năng phối hợp của hai người bọn chúng là nhuần nhuyễn đến không cần phải ra bất kỳ dấu hiệu nào.

- Thôi được, thấy lão cũng có thành ý, ta sẽ ra giá không vòng vo nữa. Nếu muốn huynh đệ bọn ta ngừng tay chỉ cần xuất ra một trăm vạn linh thạch là được.

Cuối cùng tên lùn cũng quyết định thỏa hiệp, tất nhiên gã vẫn hét một cái giá trên trời. Tuy không dám chắc có thể phá vỡ được trận pháp, cũng như đánh bại được Liễu Hoàn và tên cao thủ kia nhưng tên lùn vẫn muốn chiếm thượng phong trong việc đàm phán này. Bản chất cường đạo của bọn chúng quá kinh nghiệm trong mấy việc ép giá này rồi.

Trái với tưởng tượng của tên lùn, Liễu lão gia chủ khi nghe đến con số khổng lồ kia thì lại vuốt râu nhàn nhặt lắc đầu đáp.

- Một trăm vạn? Cái giá này còn hơi thấp đó.

- Cái gì? Lão nói...ta ra giá vẫn còn ít sao?

Hắc Lang huynh đệ tưởng như mình nghe lầm nên hơi run nhẹ hỏi lại. Phải biết rằng con số một trăm vạn kia đối với gia tộc như Liễu gia là không tưởng, căn bản không thể xuất ra được. Vốn tên lùn chỉ chờ đợi đối phương năn nỉ trả giá để gã chiếm tiện nghi một chút. Không ngờ đối phương lại dừng dừng chê bai con số gã đưa ra quá bèo. Má nó chứ, từ lúc nào mấy cái gia tộc nhỏ này lại trở nên giàu có đến vậy chứ?

- Haha, năm trăm vạn thì thế nào?

- Năm trăm? lão không đùa với huynh đệ bọn ta chứ?

Tên to xác không kìm chế được cảm xúc hét lớn lên, năm trăm vạn linh thạch. Đây là một con số thiên văn đó nha, bọn chúng có đi cướp mấy chục kiếp cũng không để dành được nữa. Đứng bên cạnh, tên lùn nhíu mày ngày càng chặt, gã lờ mờ cảm giác có gì đó không ổn.

- Không, chính là năm trăm vạn, nhưng không phải ta trả cho chúng mày. Mà đó là tiền chuộc mạng của Hắc Lang huynh đệ tụi bây haha.

- Lão muốn chết!

Hai tên Hắc Lang vừa nghe xong thì nộ khí xung thiên, hóa ra này giờ người ta đang trêu mình mà chúng còn nghĩ là thật. Định đồng loạt lao lên mần thịt kẻ địch, cả hai huynh đệ bất ngờ khựng lại.

- Linh lực của ta tại sao lại tiêu tán nhanh như vậy? Người dám giở trò?

Rất nhanh tên lùn đã hiểu ra vấn đề, này giờ đối phương nói nhiều như vậy dụng ý chính là câu giờ.

- Cái khốn trận lúc này mục đích không phải là tự bạo mà chính dùng để hạ độc. Khốn kiếp, ta thật quá xem thường các người rồi.

- Chính xác, mười điểm. Không ngờ tư duy phán đoán của người lại nhanh nhạy như thế, đáng tiếc...

Từ trong sương mù, một thiếu niên dáng vẻ hiền lành, miệng nở một nụ cười hòa nhã xuất hiện. Hắn vừa vỗ tay bốp bốp khen ngợi tên lùn, đồng thời cũng lắc đầu cảm thán ra vẻ tiếc nuối.

- Tiểu tử, ta nhận ra người. Người chính là tên nhóc ở cùng với tên đan sư của Vạn Dược Lô buổi sáng. Người muốn gì thì cứ nói thẳng ra đi.

Tên lùn ánh mắt long lên cay độc, nếu biết tên nhóc này là chủ mưu phá hoại kế hoạch của bọn chúng thì trước đó gã đã một chưởng đập chết hắn rồi. Ở đời đúng là

không có thứ thuốc dành cho hồi hận mà, gã lúc này cảm thấy mình đã phạm một sai lầm rất lớn thì phải.

- Haha, ý ta là đáng tiếc các người lại xui xẻo đụng phải ta coi như vận khí ăn phân rồi. Các người nên tự trách bản thân thôi, lúc sớm nếu hai người không xông vào phòng ăn của lão tử thì ta sẽ không nghi ngờ mà có chuẩn bị trước. Như vậy tình cảnh lúc này có lẽ đã khác hơn nhiều rồi.

- Tiểu tử người khá lắm, nhưng đừng nghĩ chỉ cần dùng một chút độc dược ám toán là có thể thắng được huynh đệ bọn ta.

Tên lùn sát khí dâng lên, gã đã truyền âm cho tên to xác áp chế việc tiêu tán linh lực. Bọn chúng cần nhất bây giờ chính là tốc chiến, tốc thắng, nếu không thời gian càng lâu sẽ càng bất lợi.

- Tại sao ta phải đánh bại các người? Ta chỉ cần lẫn trốn trong sương mù không ngừng mài mòn chết hai người là được. Ca đây cũng không tính là quân tử gì nha.

Nguyên Hạo cười mỉa mai nói, hần nói cũng là thật lòng của mình. Liên quan đến sinh tử, ai mà rảnh hơi chơi trò đường đường chính chính đánh một trận rồi oanh oanh liệt liệt ngã xuống. Lão tử đây không có não tàn đến thế, thắng đẹp hay không cũng là thắng, miễn không dùng cách thương thiên hại lý là được.

- Muốn chạy sao, chết đi.

Ngay sau khi Nguyên Hạo dứt lời, Hắc Lang huynh đệ liền ra tay ngay. Tên lùn với tốc độ nhanh đến khó tin chỉ trong chớp mắt đã lao đến trước mặt của hần.

- Thủy Lưu, ngăn cho ta. Liễu lão gia chủ mau chóng lui lại, không nên ngạnh kháng.

Nguyên Hạo phản ứng cũng nhanh không kém, lập tức thi triển thủy lưu ngăn trở kẻ địch đồng thời quay sang Liễu Hoàn hét lớn.

- Ta đã lui rồi, thiếu hiệp yên tâm.

-....

Nguyên Hạo không ngờ rằng khi vừa liếc sang thì Liễu lão gia chủ đã cong chân chạy xa từ khi nào. Cái này mới đúng là tác phong chuyên nghiệp nè, thấy nguy hiểm là lập tức tránh ngay. Hắn cũng chỉ có thể dờ khóc dờ cười lắc đầu, lão già này đúng là gừng càng già càng cay mà. Bề ngoài có vẻ hiền lành, hóa ra cũng biết sợ chết, chưa chi đã tẩu vi thượng sách rồi. Có điều lão rút nhanh như vậy rất đúng ý của hắn, hắn còn lo lắng bị lão ta làm vướng bận tay chân nữa chứ.

"Àm ầm"

Lớp màn nước bảo vệ mới dựng lên đã bị tên lùn đập tan ngay, gã tung một chưởng vào ngay đầu Nguyên Hạo. Ngay trong lúc nguy hiểm, Nguyên Hạo liền tăng tốc Di Ảnh Bộ đến tối đa để thoát đi. Chưởng lực vừa đến cũng chỉ đánh vào tà ảnh để lại mà thôi.

- Hừ, để ta xem ngươi có thể tránh né đến bao giờ.

Tên lùn không vì ra đòn thất bại mà ngừng tay, gã tựa như u linh không ngừng bám lấy Nguyên Hạo không rời. Hai người đều có sở trường về tốc độ nên cuộc đuổi bắt diễn ra cực nhanh, kẻ đứng ngoài dù không có sương mù cũng khó lòng mà quan sát được.

- Khá lắm tiểu tử, tu vi Ngưng Khí mà thân pháp đạt đến trình độ này thật đúng là thiên tài hiếm có. Nhưng như vậy ta càng muốn giết ngươi nhiều hơn, tránh để lại hậu họa về sau.

- Có bản lĩnh thì cứ giết đi, đừng nhiều lời.

Nguyên Hạo không có hứng thú đấu võ mồm với đối phương, hắn vừa phi người về một góc của chín mươi độ, ngay sau đó liền phóng ra Thạch Huyết bay ngược về phía sau. Một chiêu hồi mã thương hết sức bất ngờ, tên lùn đang đuổi rất sát nên khi thấy có ám khí lao đến thì sắc mặt biến đổi. Vốn có kinh nghiệm chiến đấu, gã liền vung tay tạo ra một lực đẩy cực mạnh để thổi bay tia chớp màu đỏ.

"Xoẹt"

Tên lùn rất cẩn trọng nhưng gã vốn không nghĩ đến một Ngưng Khí kỳ nho nhỏ lại có thể sở hữu linh bảo. Do đó cách gã phản ứng cũng bị sai lệch đi rất nhiều, và gã đã phải trả giá. Dù bị lực đẩy ảnh hưởng nhưng Thạch Huyết vẫn lướt đến, đâm lệch qua đầu gã trong gang tấc. Tên lùn rú lên đau đớn, ôm lấy một bên lỗ tai đã bị chém đứt lìa, máu chảy ướt cả mặt.

- Thăng khốn, tao sẽ lột da, lóc xương của mày. Lão nhất, mau qua đây hỗ trợ anh tóm tên tiểu tử này lại.

Giống như một con thú bị tổn thương, gã gầm lên kêu gọi tên đệ đệ mình rời bỏ truy đuổi Liễu Hoàn chuyển sang vây lấy Nguyên Hạo. Có thêm sự giúp đỡ của tên to xác, việc dồn ép của Hắc Lang huynh đệ trở nên nhuần nhuyễn và hợp ý vô cùng. Chẳng mấy chốc Nguyên Hạo đã phải dừng lại, hẳn biết không thể tiếp tục trốn chạy nữa rồi.

- Haha, không chạy nữa đi, tao sẽ hành hạ mày đến sống không bằng chết. Đó là cái giá phải trả cho kẻ nào dám làm bị thương Hắc Lang bọn tao.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 155: Diệt Hắc Lang (Hạ)

- Hươu chết về tay ai còn chưa biết được đâu.

Trước tình thế bị hai đầu vây khốn Nguyên Hạo vẫn tỏ ra khá bình tĩnh. Gió lớn chợt nổi lên, không khí ngưng đọng căng thẳng đến một chiếc lá rơi cũng có thể nghe thấy được.

"Ầm ầm"

Một loạt tia sét từ trên không trung giáng xuống như mưa, cả mặt đất cũng run chuyển theo. Trước cảnh tượng này, hai tên Hắc Lang nhanh chóng tế ra pháp khí để đón đỡ. Cho dù bọn chúng có tu vi Trúc Cơ thì vẫn không dám để cho lôi điện đánh thẳng vào mình. Đặc biệt là tên lùn, hẳn không có da dày thịt béo, phòng ngự trâu bò như đứa em của mình nên rất dễ ngại bị trúng đòn.

Dường như sớm nhận ra điều này, Nguyên Hạo liền tập trung số lượng tia sét đánh xuống tên lùn nhiều hơn, khiến cho gã dù có tốc độ phản ứng cực nhanh cũng phải chật vật thở không ra hơi. Sắc mặt Nguyên Hạo cũng tái nhợt dần, việc điên cuồng để thực hiện Lôi Dẫn đã tiêu hao của hắn quá nhiều. Bỏ vôi thêm vài viên Hồi Khí Đan vào miệng, hắn xiết chặt Thạch Huyết, tập trung toàn bộ tinh thần đến mức cao nhất. Rồi thân ảnh của hắn đột ngột biến mất, không biết là tiến về hướng nào.

- Đai ca cẩn thận, coi chừng tên đó đánh lên.

Theo suy nghĩ chung của cả hai tên Hắc Lang, Nguyên Hạo đang dồn ép tên lùn nên khả năng lớn là hắn sẽ tấn công tên này đầu tiên. Có vẻ như bọn chúng đã đúng khi một bóng trắng quý dị bất ngờ xuất hiện sau lưng tên lùn.

- Hừ

- Đùng tưng bở

Dùng tốc độ như cơn lốc, tên lùn xoay người lại đồng thời chắp hai tay bắn ta một tia lửa đỏ rực cực nóng. Tiếc là bóng trắng kia còn nhanh hơn gã nhiều, liền nhanh chóng biến mất rồi lại hiện thân sau lưng gã một lần nữa. Ngay vị trí cách đó không xa, tên to xác định lao đến hỗ trợ đại ca của mình. Hắn vừa phóng người xông lên vài mét thì trước mặt một bóng đen nhanh như thiểm điện đánh tới.

- Hả

Tên to xác còn chưa kịp hành động gì thì chưởng lực của Nguyên Hạo đã đánh vào ngực của gã. Cứ tưởng trúng đòn này gã sẽ bị thương không nhẹ nhưng trái lại tên này chẳng hề máy may suy chuyển gì cả.

- Khà khà, ta có biệt hiệu là người đá, toàn thân vô cùng cứng cáp, chưởng lực đuổi ruồi của người không có tí tác dụng nào đâu.

Thân hình như kính không của tên này nếu nhìn kỹ rất giống như đá tảng, từng thớ thịt chắc nịch đầy khí lực và chắc chắn. Nhìn thấy tên thiếu niên trước mặt thần sắc hốt hoảng, trong lòng gã càng trở nên đặc ý. Hai tay gã mạnh mẽ nắm lấy hai cánh tay của đối phương với ý định bẻ nát chúng ra.

- Hắc hắc ta sẽ cho người nếm mùi đau khổ, giờ có van xin cũng vô ích thôi.

- Haha, đúng vậy, bởi vì người vốn không có cơ hội van xin đâu.

Đến lúc này, Nguyên Hạo mới ngược đầu lên mỉm cười rất tươi với đối phương, không còn là hình ảnh yếu nhược như vừa rồi nữa. Tên to xác có cảm giác nguy cơ mãnh liệt, gã vừa định bóp chết tên nhóc này ngay lập tức thì cả người khựng lại kêu lên một tiếng

"Phập"

Vào thời điểm gã chủ quan lơ là nhất, không ngờ đã bị đối phương tính kế đâm lén một nhát. Ánh mắt gã oán độc nhìn tên thiếu niên rồi trầm giọng nói:

- Người rất thông minh và xảo quyệt, dám lấy mình ra làm để làm mỗi như để thừa cơ ta không chú ý dùng phi kiếm hạ thủ sau lưng ta. Đáng tiếc là một kích này không đủ để lấy mạng của ta đâu haha.

Tên to xác gồng lên một cái, cơ bắp của hắn săn lại, Thạch Huyết vừa mới đâm vào lưng gã cũng bị giữ chặt không thể nhúc nhích hay tiến thêm chút nào. Hải lòng với màn biểu diễn vừa rồi, tên này mới cười lớn đắc ý.

- Thấy tuyệt vọng chưa ha nhóc con. Con dao của mày xem ra phẩm chất không thấp mới có thể xuyên thủng lớp phòng hộ lẫn da thịt cứng hơn sắt thép của tao. Mày yên tâm đi, sau khi xé xác mày xong tao sẽ giữ nó lại cho đại ca dùng hắc hắc.

- Vậy à, mày cứ giữ lấy nếu mày cảm thấy thích.

Nguyên Hạo vẫn tỏ ra bình thản đáp. Thật ra hiện tại trong lòng hắn đang cười như nở hoa, chẳng to xác ngu ngốc kia giữ Thạch Huyết lại trong người chẳng khác nào tự sát. Đáng lẽ hắn còn định cảm ơn tên này một tiếng, giúp hắn tiết kiệm một chút sức lực.

- Đến lúc rồi.

Cảm giác được Thạch Huyết bắt đầu phát huy năng lực đáng sợ của mình, Nguyên Hạo liền bùng lên linh lực mạnh mẽ. Vô số đất đá xung quanh ùn ùn kéo đến không ngừng bao lấy hắn lẫn tên to xác lại tạo thành một khối khổng lồ, dày cộm.

- Người tính dùng chiêu này để giam cầm ta sao, thật là ấu trĩ. Cái này chỉ có thể kéo dài hơi tàn của tiểu tử ngươi mà thôi.

Bên trong khối đất đá đang không ngừng được bồi đắp to lên, tên to xác cười gằn hét lớn nói. Chỉ là gã vừa dứt lời thì cảm thấy cơ thể mình tự nhiên yếu dần đi, giống như bị cái gì đó rút đi sinh cơ của mình. Vội vàng kiểm tra lại cơ thể, gã chợt biến sắc thất thanh.

- Thật là bi ối, con dao cùn này đang hút tinh huyết của ta sao? Không dễ dàng

như vậy đâu.

Định dùng linh lực để đẩy thanh chủy thủ tà môn ra khỏi cơ thể, tên to xác lại vấp phải sự tấn công mãnh liệt của tên thiếu niên. Nguyên Hạo bây giờ mới chân chính dùng hết sức mình ra để gây khó dễ cho đối phương, quyết không để gã có thời gian ép Thạch Huyết ra ngoài.

- Khốn kiếp

Trước nguy cơ sinh tử, tên to xác không ngần ngại bùng nổ hết sức lực của mình khiến cho Nguyên Hạo có chút không chống đỡ nổi.

- Xem ra phải liều mạng rồi

Vốn trong Hư Vô Điểm của mình có tồn trữ một phần linh lực chuyển hóa sang dạng lỏng chỉ dùng khi nguy cấp, bây giờ Nguyên Hạo buộc phải dùng đến nó. Giống như cái van nước nhiều ngày bị khóa chặt, sau khi hãm mở ra thì lực lượng mạnh mẽ đó tuôn trào tràn ngập khắp cơ thể hắn. Bấy giờ, hắn mới cảm nhận rõ ràng được sức mạnh của mình tăng lên một cách nhanh chóng.

- Cái quái gì thế này?

Cảm nhận được đối thủ bỗng nhiên tràn trề linh lực, uy áp bỗng dưng tăng lên không kém gã nữa. Tên to xác nhất thời căng thẳng, gã không ngờ đến giờ phút này tên nhóc kia vẫn còn lá bài tẩy chưa sử dụng đến. Không có thời gian để do dự nữa gã vung hai tay lên đập thẳng xuống, quyết tâm tiêu diệt kẻ địch trước khi màn gia tăng thực lực hoàn thành.

"Uỳnh uỳnh"

Ngay khi gã đánh xuống, Nguyên Hạo cũng mở mắt ra giơ tay ngăn kháng chống đỡ. Tuy không có khí lực đáng gờm như tên to xác nhưng về linh lực tinh thuần của Hư Vô công pháp lại hơn xa đối phương. Do đó, chỉ cần tung ra song chưởng hắn cũng không quá khó khăn đánh bật hai cánh tay như đá tảng của kẻ địch. Tốc độ bạo tăng, Nguyên Hạo liên tục tung cả chục chưởng pháp vào người

tên to xác khiến gã rít lên phần nộ nhưng không thể làm gì hơn. Uy lực lẫn tốc độ của đối phương hiện tại đã lên đến tầm Trúc Cơ, đủ sức để đánh cho gã lên bờ xuống ruộng rồi.

- Người...

Chưa kịp thốt xong câu, tên to xác liền phun ra một búng máu tươi. Dù cho phòng ngự của gã rất mạnh thì vẫn không tránh được việc bị tổn thương. Mà gã càng nổi điên thì Thạch Huyết lại càng hút tinh huyết nhanh hơn, cái chết càng đến gần hơn.

- Aaaaaaa

Tinh thần bị rối loạn, tên này không thể khắc chế độc tố của Nguyên Hạo nữa. Linh lực trong người gã nhanh chóng tiêu tán, gã chỉ có thể phần uất nhìn tên thiếu niên rời từ từ tắt thở. Rất nhanh sau khi tên to xác gục xuống, cơ thể gã bị rút lại chỉ còn da bọc xương. Thỏa mãn với tinh huyết của Trúc Cơ kỳ, Thạch Huyết bay về tay chủ nhân của mình.

- Cũng may tên này chú trọng về thể chất nhiều quá, nếu hắn có linh lực hùng hậu thì e rằng ta không thể cầm cự được.

Thở ra một hơi, Nguyên Hạo biết dù mình thắng được nhưng rất hung hiểm. Kế tiếp hắn vẫn còn một đối thủ khó chơi nhất, tên lùn trong Hắc Lang huynh đệ. Ánh mắt lóe lên một cái, hắn lập tức vận dụng Hư Vô bí thuật để khí tức của mình được che dấu đi hoàn toàn.

Trận chiến giữa Nguyên Hạo và tên to xác nói nhài dài nhưng thật ra diễn ra vô cùng nhanh chóng. Lúc đầu tên lùn tỏ ra khá tự tin với em trai của mình thì một khắc sau gã đã có cảm giác không ổn. Cuối cùng gã không còn cảm nhận được khí tức của em mình nữa, kể cả tên thiếu niên kia cũng vậy. Ý nghĩ đầu tiên trong đầu gã chính là hai người kia đã đồng quy vu tận với nhau rồi.

Từ xa, Liễu Hoàn cũng không cảm nhận được khí tức của hai người bên trong khối đất đá nữa. Lão không dám lại gần kiểm tra vì nhìn thấy bộ dạng như sát thần

của tên lùn. Đứa em cùng sinh ra tử của hắn đã chết khiến cho tâm lí của hắn bị đả kích trầm trọng. Sấm sét lúc này cũng đã dừng lại cả rồi, chứng tỏ tên thiếu niên chiến đấu với em mình có thể cũng đã bị tiêu diệt.

Mặc dù nhận định là vậy, nhưng vốn là kẻ nham hiểm, cẩn thận, tên lùn vẫn rất chậm rãi tiến từng bước đến gần khối đất đá. Tiếp theo gã dồn linh lực vào bàn tay, tung một chưởng lực cực mạnh đánh thẳng khiến cho khối đất đá nổ tung thành nhiều mảnh.

"Véo"

Một bóng mờ ngay thời điểm khối đá sụp đổ cực nhanh phóng ra ngoài. Đã chuẩn bị sẵn, tên lùn lại vung tay lên tung thêm một chưởng lực đánh về phía bóng mờ, đồng thời huy động phi kiếm phóng đến. Theo gã suy đoán đối phương dù giết được em mình thì cũng trọng thương, nên gã tuyệt không thể để hắn sống sót được.

"Bùm"

Ngay đúng lúc này, từ trong bụi đất trước mặt gã, một bóng đen mang theo sát ý dữ tợn xuất hiện ngay trong tầm mắt. Tốc độ, uy lực lần này hoàn toàn bất đồng với trước đó, gã cảm giác được nguy hiểm cực độ. Không có một cơ hội tránh né nào nữa, tên lùn điên cuồng thúc dục toàn bộ linh lực đánh về phía trước để liều mạng với đối phương.

- Muốn hạ ta thì ngươi cũng đừng mong sống tốt.

Tên lùn gào thét trong tuyệt vọng, bởi vì gã đã nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của tên thiếu niên. Vâng, chính lá ánh mắt tập trung đến cực hạn, không hề có một chút rung động nào cả. Điều này nói lên đối phương đã sẵn sàng lấy mạng đối mạng với gã, sự quyết đoán này còn hơn cả những tên từng vào sinh ra tử lâu năm nữa.

"Xoẹt"

Không hề có tiếng động kinh thiên nào nổ ra, mà kết quả của pha tấn công vừa rồi rất nhẹ nhàng. Liễu Hoàn từ xa chạy lại chỉ thấy hai người đứng đưa lưng về

phía nhau. Một bên là Nguyên Hạo với người loang lỗ không ít huyết tinh, bên còn lại là tên lùn đứng yên như tượng, trên mặt mang theo ánh mắt thể hiện vẻ khó tin tột độ. Một cơn gió nhẹ thổi qua, tên lùn ôm ngực của mình ngã gục xuống tử vong ngay tại chỗ. Một kích xuyên tim, không hề có cơ hội nào khác cho gã.

- Thăng rồi...Tiểu tử này vậy mà thật sự đánh bại được Hắc Lang huynh đệ rồi.

Mang theo niềm vui dâng trào kèm theo một chút cảm giác hoang đường, Liễu Hoàn chạy vội đến đỡ lấy Nguyên Hạo. Những việc vừa trải qua trước mắt khiến lão vẫn còn cảm giác như nằm mơ, bàn tay già nua run run vỗ vỗ vai thiếu niên nói:

- Ta thật không lời nào để diễn tả được lòng biết ơn của mình... Ông trời không đoạn đường Liễu gia của ta. Cả Liễu gia sẽ mãi mãi nhớ ơn của tiểu thiếu hiệp đã ra tay tương trợ.

- Liễu lão gia chủ không cần phải khách khí với ta, nhận nhiệm vụ thì phải hoàn thành cho người. Đây là bổn phận và trách nhiệm của ta. Đám lâu la còn lại ta giao cho ngài xử lí, linh lực để duy trì trận pháp cũng sắp cạn kiệt rồi.

Nguyên Hạo tỏ ra mệt mỏi nói. Vừa rồi hắn đã thật sự liều mạng, chỉ cần lệch một chút nữa thôi là hắn đã trọng thương rồi. Không nhờ thực lực tăng lên thì hắn không đủ sức tăng tốc Di Ảnh Bộ để né được một phần chương lực của tên lùn kia được.

Nhìn trận pháp gần hết hiệu lực, Nguyên Hạo cảm thán không thôi. Trận pháp ngoài trận kỳ còn cần linh thạch để quán chú vào trận kỳ để duy trì, hoặc dùng một nguồn năng lượng nào đó. Bản thân trận pháp này là do Chiêu Lãm chỉ dạy hắn luyện chế ra nên linh thạch đưa vào trận kỳ rất ít. Cũng may là hắn đã xử lí xong mọi chuyện ổn thoả rồi.

Tầm hai mươi phút sau, dưới sức mạnh của tu vi Trúc Cơ, Liễu Hoàn không khó càn quét cả đám hắc y thủ hạ của Trần và Thịnh gia. Đúng lúc lão định cùng các vị trưởng lão khác đang tiến lại mở lời cảm kích Nguyên Hạo thì một giọng nói gian ác vang lên:

- Liễu Hoàn, mau đầu hàng đi. Tôn tử của ngươi đã lọt vào tay ta rồi

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 156: Thuần Thú Sư

Nghe thấy giọng nói này, Liễu gia cao tăng sắc mặt trở nên ngưng trọng. Những tiểu bối khác còn mù mờ chưa rõ, nhưng bọn họ thì rất quen thuộc. Người vừa cất tiếng vang vọng đó chính là Trần Hằng, gia chủ của Trần gia tại Tịch Dương trấn. Bình thường lão già này rất ít khi xuất hiện, nhiều người còn cho rằng lão ta là người nhút nhát. Thật ra, những người ở cùng tầng lớp đều biết Trần gia chủ là một tên thâm hiểm, mưu kế sâu xa. Kịch chiến vừa xong, lão ta liền xuất hiện, đây nói lên việc này hoàn toàn không phải trùng hợp.

Nhú mào một cái, Liễu Hoàn nhìn qua Nguyên Hạo đang ngồi đả tọa cố gắng tranh thủ hồi phục một chút. Liễu lão gia chủ cũng hiểu rằng hiện tại cần phải nghĩ kế kéo dài thời gian. Không nói đến thiếu niên cứu tinh của gia tộc mình thì toàn bộ Liễu gia trưởng lão cũng không ở trạng thái phù hợp có thể cường ngạnh với kẻ địch. Nghĩ như vậy, lão bèn đập phi kiếm bay lên cao, lớn tiếng đáp:

- Trần Hằng, ngươi đừng ép người quá thái. Liễu gia ta cùng Trần gia người cũng chưa từng gây hấn gì, thế mà các ngươi lại cùng với Thịnh gia hợp tác đột kích gia tộc của chúng ta là đạo lí gì? Các ngươi nghĩ Liễu gia là quả hồng mềm muốn diệt là diệt hay sao?

Dùng khẩu khí mạnh mẽ đáp trả, đồng thời ánh mắt của Liễu lão cũng lướt qua Liễu Huệ đang bị trói gô một bên. Đối phương xuất động lần này không nhiều, chỉ có tầm khoảng mười người. Tuy nhiên thực lực của đội ngũ này lại rất cường hãn với năm tên trưởng lão nửa bước Trúc Cơ, và một tên trung niên Trúc Cơ kỳ khác ngoài Trần Hằng ra. Bên cạnh tên Trúc Cơ kỳ đó còn có một con rắn lớn màu xanh lá trông rất hung tợn.

- Yêu thú sao?

Nhìn thấy con quái này, Liễu Hoàn thoáng giật mình một cái. Theo thông tin tình báo, lão từng nghe phong phanh Trần gia có một thuần thú sư khách khanh tọa trấn. Lúc đó, lão còn bán tín bán nghi, không ngờ hôm nay lại được diện kiến trong hoàn cảnh như thế này.

Trong các chức nghiệp trên đại lục Lạc Thần, thuần thú sư giữ một vị trí rất đặc biệt. Đầu tiên, nó không phải là một chức nghiệp rộng rãi như luyện dược sư hay luyện khí sư. Vì vậy, rất ít người có cơ hội gặp được thuần thú sư, nếu có thì họ cũng không dễ gì mời được đối phương xuất trưng hỗ trợ. Tại sao thuần thú sư lại lợi hại như thế? Câu trả lời đơn giản thôi: yêu thú. Thuần thú sư có thể thuần phục yêu thú, bắt nó làm súng vật cho mình cũng như có thể thuần phục yêu thú cho người khác. Để có được một đầu yêu thú cường đại hộ thân, rất nhiều người, gia tộc đã phải cầu đến thuần thú sư.

Đối đầu với thuần thú sư cũng là chuyện ít người nguyện ý nhất. Thử nghĩ xem, một mình người vừa phải đánh nhau với yêu thú hộ thân lẫn chủ nhân của nó thì cảm giác ra sao? Đó là còn chưa tính đến việc thuần thú sư cấp cao có thể có nhiều hơn một đầu yêu thú hộ thân. Như thế khác gì lấy nhiều khi ít? Đúng thế, là lấy số lượng đè bẹp người, người làm gì được chứ.

Thuần thú sư chức nghiệp nghe nói phần lớn xuất phát từ một số tông môn, trong đó nổi tiếng nhất là Thuần Thú Tông, siêu cấp tông môn nằm ở đại lục Trung Tâm. Tương truyền, ngay cả cao cấp yêu thú cũng có thể bị tông môn này thu phục. Điều này làm nhiều người nghe mà rợn cả người, phải biết yêu thú cấp cao ngoại trừ sức mạnh cường đại ra còn có linh trí không kém nhân loại. Vì vậy, thuần thú sư cấp cao có yêu thú hộ thân tương đương với một siêu cường giả hộ vệ vậy. Ai mà dám chọc vào bọn họ cơ chứ?

Cũng như tên thuần thú sư của Trần gia này, do vận khí cực tốt nên Trần Hằng lão mới có cơ duyên mời được tên kia về gia tộc. Tất nhiên cái giá để cung phụng cho tên thuần thú sư này cũng cực kỳ đắt đỏ, ngay cả tộc trưởng như lão cũng không được đãi ngộ như thế.

- Hừ, Liễu Hoàn người đừng có ở đó mà miệng lưỡi. Bốn vị Trúc Cơ kỳ của

hai nhà Trần gia và Thịnh gia đều thất bại, chứng tỏ các người không hề đơn giản. Cũng may ta đã có chuẩn bị sẵn, nếu không cũng khó lòng mà lật ngược ván cờ này.

Sau khi đánh chết đại trưởng lão Liễu gia, Trần Hăng cùng tên thuần thú sư không hạ sát Liễu Huệ ngay mà còn giữ lại làm con tin. Xem ra quyết định của lão là vô cùng sáng suốt, hiện tại đã có chỗ dùng đến. Khi đến nơi này, Trần gia chủ cũng sợ hãi không ít. Bồn Trúc Cơ kỳ cùng vô số thủ hạ tấn công Liễu gia bất ngờ nhưng kết quả lại thảm hại vô cùng. Đám sương mù bên trong Liễu gia hậu viện vẫn chưa tan ra, nên lão không thể nhìn rõ mọi vật. Nhưng lão có thể xác định trừ Liễu Hoàn ra, không còn Trúc Cơ kỳ nào khác ở nơi này. Điều này nói lên điều gì ai cũng đã hiểu.

"Bốn tên kia không chết thì cũng bị thương bỏ chạy, thực lực của Liễu gia mạnh mẽ đến mức này sao? Chắc chắn không phải có Kim Đan kỳ giúp đỡ, nếu cấp độ đó ra tay thì căn bản Trần gia và Thịnh gia sớm đã bị người ta xóa sổ lâu rồi. Nếu tu vi Trúc Cơ kỳ thì tại sao ta không thể cảm ứng ra được chứ?"

Càng phân tích càng cảm thấy mù mờ khó hiểu, Trần Hăng quyết định giải quyết nhanh mọi chuyện trước mắt. Ít nhất hiện giờ thì thể chủ động vẫn đang nằm trong tay của lão. Ánh mắt trở nên lảng lệ, lão liền lớn tiếng nói tiếp:

- Bây giờ nếu muốn con bé này sống thì lập tức tự phong bế kinh mạch cho ta.

- Hừ, người tưởng ta là đưa con nít ba tuổi sao? Nếu như ta tự phong bế kinh mạch thì khác gì đưa mạng của cả Liễu gia cho người. Với tính cách ác độc của người sẽ tha cho chúng ta sao?

Liễu Hoàn cười khinh bỉ đáp. Những lời của lão cũng là sự thật, đối phương tuyệt đối sẽ không để cho một người Liễu gia nào sống sót. Diệt cỏ phải diệt tận gốc, đây chính là châm ngôn làm việc của hầu hết những kẻ sát phạt. Phản ứng bình tĩnh có phần khôn khéo của Liễu Hoàn khiến Trần Hăng nhíu mày.

- Đã như thế thì ta sẽ khai đao từ con nhóc này trước vậy.

Không thể dụ dỗ đầu hàng, Trần Hăng bèn vung tay lên định xuống tay với

Liễu Huệ.

- Khôngggggggg

Liễu Hoàng hét lên, đôi mắt long lên bất chấp tất cả phóng đến nhưng tốc độ vẫn quá chậm. Tưởng chừng như Liễu lão phải nhìn đứa cháu thương yêu bị giết hại trước mắt mình thì một tia sét lớn đánh thẳng xuống tay của Trần Hằng.

"Ầm ầm"

- Kê nào?

Bị ngăn trở, Trần gia chủ tức giận quay ngắt lại quát lớn. Từ trong sương mù, một bóng dáng cao gầy chậm rãi xuất hiện.

- Một tên nhóc Ngưng Khí kỳ sao? Trên tay hấn là...

- Hình như đây là Trần gia trưởng lão đúng không? Lúc này tên này xông vào phá giấc ngủ của ta nên đã bị ta tiện tay trảm mất rồi.

Nguyên Hạo cầm trên tay là đầu lâu của tên Trần gia đại trưởng lão bị hấn một chưởng đánh vỡ tim. Thật ra bản thân hấn cũng không muốn phải dùng đến kế sách này, thế nhưng hấn không còn cách nào khác.

_ Tiểu quý, ngươi là ai?00:00 / 03:13Trần Hằng phẫn nộ lên tiếng hỏi, nếu như không có kiêng kỵ những lời đối phương nói thì đã ra tay rồi. Phía bên kia, Liễu Hoành thì vừa xông lên đã bị tên thuần thú sư và con rắn khổng lồ chặn lại, không thể làm gì được.

- Haha, ta là gia gia của ngươi đây, có ngon thì đến đây cắn ta đi. Ước hiệp một ông già và một tiểu cô nương như thế nhục lắm. A nhổ vào, súc sinh cũng không bằng.

- Gào

Bị chọc giận đến cực điểm, Trần Hằng như con thú xông chuồng, ném Liễu

Huê qua một bên rồi điên cuồng phóng đến. Có lẽ Nguyên Hạo không biết, tên đại trưởng lão kia chính là thân đệ duy nhất của Trần Hằng nên lão mới bị xúc động đến vậy. Nếu như người bị giết là một tộc nhân khác thì chắc chắn lão cũng căm phẫn nhưng có thể kìm chế được. Đôi lúc, người hại không bằng trời hại là vậy.

- Sáttttttt

Bùng lên uy áp mạnh mẽ áp chế tên thiếu niên, Trần Hằng nở nụ cười ác độc vung tay đánh xuống. Một tên Ngưng Khí nhỏ nhoi cũng dám buông lời khi nhục lão, đúng là chán sống rồi. Nhìn thấy khuôn mặt tên thiếu niên tái nhợt, cơ thể không thể chuyển động được, lão càng nắm chắc thẳng tay vung xuống mà không suy nghĩ gì.

- Hô

Ngay thời điểm này, Nguyên Hạo mới vận dụng linh lực trong người mình, đột phá nhanh chóng đến thực lực gần như Trúc Cơ, phá vỡ xiềng xích của kẻ địch. Tiếp theo hãn dùng Di Ảnh Bộ né đầu thoát khỏi chưởng lực, một tay phóng Thạch Huyết ra.

"Uỳnh uỳnh"

"Phập"

Cả hai cùng bị trúng đòn của đối phương văng ra. Diễn biến bất ngờ này khiến tên thuần thú sư giật mình, gã vội ra lệnh con rắn gia tăng tấn công Liễu Hoàn. Trên mặt đất lúc này, Nguyên Hạo cảm thấy vài cái xương sườn của mình đã gãy nát bét, nội tạng bị tổn thương không nhẹ. Tuy nhiên, Trần Hằng càng thâm hơn nhiều, Thạch Huyết đã đâm chính xác ngay tim của lão, không cho vị Trúc Cơ kỳ này bất kỳ cơ hội nào. Ngay vị trí bị trúng đòn của Trần Hằng còn lộ ra một bộ pháp khí áo giáp phòng ngự màu bạc. Thì ra lão có hộ thân pháp khí nên mới tự tin như thế, tiếc là lão nằm mơ cũng không nghĩ tên thiếu niên Ngưng Khí kia lại có được một thanh linh bảo. Tìm khắp Đông đại lục chắc không ai ở tu vi thấp như Nguyên Hạo lại có hàng khủng để sử dụng như thế.

"Hừ"

Bên này, Liễu Hoàn trước sự tấn công dồn dập của thuần thú sư và con rắn đã bị đánh văng vào góc tường Liễu gia, cả người đầy huyết tinh. Không thèm đếm xỉa đến lão nữa, tên kia cùng súng thú của mình bước từng bước về phía Nguyên Hạo đang gượng đứng dậy.

- Haha, khá lắm tiểu tử. Lúc này người nói giết chết tên đại trưởng lão Trần gia, ta không tin tưởng tí nào. Nhưng giờ thì ta đồng ý rằng người hoàn toàn có thực lực đó. Ta nhìn không lầm thì người chỉ có thể bộc phát thực lực đạt đến Trúc Cơ trong thời gian ngắn thôi. Tu chân giới gọi nó là trạng thái Ngụy Trúc Cơ, chứ không phải tu vi Trúc Cơ chân chính.

- Hừ, người cũng hiểu biết không ít nhỉ.

Nguyên Hạo khước miệng chảy máu hơi khô hài nói, nhưng tên thuần thú sư vẫn dửng dưng như không đáp:

- Ta là thuần thú sư, đã rong ruổi rất nhiều nơi nên kiến thức uyên bác là chuyện tất nhiên. Ta công nhận người rất giỏi, chỉ dùng tu vi Ngụy Trúc Cơ lại có thể giết chết chân chính Trúc Cơ kỳ. Đáng tiếc thành tích của người đến đây là kết thúc rồi.

Gã cười lạnh lùng ra hiệu một cái, con rắn liền lao đến dùng đuôi đánh thẳng vào Nguyên Hạo.

"Vù"

"Ầm Ầm"

Ngay khi cái đuôi khổng lồ đánh xuống, Nguyên Hạo liền cắn răng dùng Di Ảnh Bộ né đi thoát được trong gang tấc. Có điều, làm vậy vết thương của hắn lại càng nặng hơn, máu chảy ra càng nhiều.

- Haha, lì lợm nhỉ, như vậy mới thú vị chứ. Làm nóng một chút thì Tiểu Xà của ta ăn người mới ngon miệng được.

- Ăn ta không dễ vậy đâu.

Không còn cách nào nữa. Nguyên Hạo buộc phải liều mạng dùng đòn đánh hòm của mình. Chắp hai tay của mình lại, hắn vận dụng toàn bộ linh lực còn lại bên trong Hư Vô điếm vào lòng bàn tay của mình. Một quả cầu màu đen tựa trái dứa dần dần hình thành, không khí xung quanh dao động mãnh liệt.

- Chiêu thức gì đáng sợ như vậy? không được, ta phải tiêu diệt thẳng nhãi này trước khi nó có thể hoàn thành tuyệt chiêu của mình.

Cảm giác nguy cơ mãnh liệt, tên thuần thú sư ra lệnh cho con rắn của gã tiếp tục tấn công nhưng đã không kịp. Quả cầu trong tay Nguyên Hạo mang theo khí tức hủy diệt đáng sợ từ tay hắn phóng ra lao ngay đến con Tiểu Xà đang phóng đến.

- Haha, muốn giết ta thì cùng chết đi. Hãy ném thủ tuyệt kỹ của ta: Hắc Huyền.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 157: Hồi Phục Và Đột Phá

"Xoẹt xoẹt"

Quả cầu đen vừa va chạm với con lục xà thì một cảnh tượng hãi hùng bắt đầu diễn ra. Bất kỳ phần thân thể nào của con rắn khổng lồ khi tiếp xúc với quả cầu đều bị xói mòn thành hư vô. Cứ thế quả cầu không nhanh không chậm nuốt chửng con yêu thú một cách nhẹ nhàng mà không hề trở ngại gì cả. Thấy sủng thú của mình gặp nguy hiểm, tên thuần thú sư vội ra hiệu cho nó bỏ chạy. Nhưng quái lạ thay con rắn khổng lồ trừ kêu thét lên vùng vẫy thì vẫn không cách nào chạy thoát được. Cái thứ ghê tởm kia tựa như dính chặt vào nó, không tách rời ra được.

- Khốn kiếp, mau thả Tiểu Xà của ta ra.

Tên thuần thú sư tức giận gầm lên, gã vung tay lên. Tức thì một đoàn hỏa diễm bao lấy quả cầu màu đen, cố gắng ra sức thiêu đốt nó. Hỏa diễm này của gã bình thường có thể thiêu rụi bất kỳ tên Trúc Cơ xấu hổ nào, đang tiếc hôm nay nó gặp phải một đối thủ quá khó xơi. Chỉ vài phút sau, ngọn lửa bắt đầu nhạt dần đi, từng tiếng xèo xèo dội ra khiến cho cơ mặt tên thuần thú sư hơi run rẩy. Đến cuối cùng thì ngọn lửa hoàn toàn bị quả cầu thôn phệ không còn một miếng khói nữa là.

"Ek ek"

Tiếng thét của con rắn lại vang lên trong tuyệt vọng, nó hiểu rằng chủ nhân nó cũng bất lực trong việc cứu giúp nó rồi. Không lâu sau đó, toàn bộ con rắn khổng lồ vừa mới hiện hữu chỉ còn là ký ức, nó đã hoàn toàn bị quả cầu nhỏ như trái dưa kia nuốt chửng không chừa lại gì. Tên thuần thú sư bấy giờ mồ hôi lạnh đổ như mưa, toàn thân gã run rẩy, sắc mặt không còn chút máu. Từ đó đến giờ gã chưa từng thấy cái vũ kỹ nào biến thái đến thế, có thể dễ dàng nuốt gọn một con yêu thú nhị phẩm mà không vấp phải khó khăn gì cả.

"Véo"

Quả cầu dường như chưa thỏa mãn nên nó không dừng lại mà như ma quỷ tiến thẳng về phía tên thuần thú sư.

- Khôngggggggggg

Tên thuần thú sư định nhảy lên phi kiếm bỏ chạy, gã đã triệt để hoảng sợ rồi. Điểm yếu cố hữu của thuần thú sư chính là khả năng chiến đấu của họ không cao. Bản thân họ chỉ dựa vào sủng thú của mình để áp đảo kẻ địch mà thôi, một khi người đồng đội kia ngã xuống thì họ sẽ trở nên yếu ớt, rơi vào thế yếu ngay.

- Muốn chạy sao? Giết người Liễu gia ta thì phải đền mạng.

Một tiếng gầm phẫn nộ rít lên, Liễu Hoàn lúc này đang lê thân thể nhuộm đỏ máu của mình dậy. Lão cố gắng điều khiển phi kiếm xông đến cản bước của tên thuần thú sư. Lúng túng không biết làm thế nào, tên kia buộc vãi vung tay chống đỡ, đồng thời quả cầu đen cũng đã tiến đến bên cạnh gã.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaa

Phải nói rằng tên thuần thú sư này kinh nghiệm chiến đấu khi không có sủng thú quá kém. Một phút chần chừ của gã đã khiến kết cục bản thân phải trả giá đắt bằng chính mạng sống của mình. Nhìn thấy kết cục của tên thuần thú sư, Liễu lão gia chủ mỉm cười ngồi bệt xuống, lão đã trả thù cho tộc nhân, huynh đệ của mình rồi. Liễu gia cuối cùng cũng thoát qua một kiếp sóng gió rồi, ý trời vẫn chưa tiết đường của gia tộc lão.

- Gia gia, vị tiểu huynh đệ kia không ổn, người mau qua xem.

Liễu Huệ đã thoát khỏi dây trời đang la lớn lên. Sau khi dùng hết linh lực của mình để miễn cưỡng thi triển Hắc Huyền, Nguyên Hạo cũng như đèn cạn dầu ngã xuống. Dù đã hôn mê bất tỉnh, nhưng trên khuôn mặt ưa nhìn, rảnh rỗi của hắn vẫn thể hiện một vẻ thỏa mãn. Suy nghĩ cuối cùng của hắn trước khi ngã xuống chính là có thể lôi theo bọn người kia làm giá đẽm lưng cho mình. Kết quả hắn đã làm được,

còn xuất sắc hơn cả tưởng tượng của bản thân.

- Để gia gia xem thử.

Lê cái thân đầy thương tích của mình sang, Liễu Hoàn vội vàng đưa linh lực vào dò xét tình huống của thiếu niên. Sau một khắc, lông mày lão nhăn lại, thờ dài một hơi lắc đầu:

- Hẳn bị thương quá nặng, quan trọng là chiêu cuối cùng kia đã rút hết hoàn linh lực của hắn. Bây giờ e là thần tiên cũng khó cứu chữa được.

- Không, không thể nào. Gia gia mau nghĩ cách đi. Vị thiếu hiệp này đã vì Liễu gia chúng ta mà liều cả mạng của mình, chúng ta không thể bỏ tay thấy chết không cứu được.

Liễu Hoàn trầm ngâm không nói gì, sau vài phút đắn đo suy nghĩ lão đưa ra quyết định. Lấy từ trong người ra một hộp ngọc thiết kế rất tinh xảo, lão từ tốn mở ra. Bên trong chỉ vền vện có một viên đan dược màu cam, to bằng hạt đậu mà thôi. Mùi hương của đan dược tỏa ra cũng khiến cho tinh thần của mọi người cảm giác thư thái, thương thế có dấu hiệu dịu đi, không còn đau đớn.

- Gia gia, đây là đan dược gì mà lợi hại như vậy.

- Đây là Uẩn Thiên Đan, thuộc vào loại quý hiếm trong các tứ phẩm đan dược. Viên thuốc này không đơn giản ở giá trị mà còn ở lịch sử của nó. Người luyện chế ra viên Uẩn Thiên Đan này chính là vị luyện dược sư giỏi nhất của gia tộc, cũng là người khai sáng ra Liễu gia chúng ta, Liễu Minh luyện dược đại sư.

Ánh mắt của Liễu Hoàn nóng bỏng nhìn đan dược rồi có chút hoài cổ kể lại.

- Đại sư? chẳng lẽ vị tổ phụ kia đã bước vào cảnh giới thứ hai của luyện dược sư.

Liễu Huệ giật mình, mở đôi mắt to tròn đáng yêu của mình lên thắc mắc.

- Đúng vậy, cháu ngoan. Cũng nhờ một kỳ ngộ mà vị tổ phụ kia đã bước đến

được cảnh giới đó. Nhưng cũng chính vì thân mang bí mật nên người và gia tộc bị những kẻ tham lam truy sát. Cuối cùng Liễu gia chúng ta mới lưu lạc từ một đại gia tộc rớt xuống như ngày hôm nay.

Giọng nói có vẻ già nua và chua chát, Liễu Hoàn khoe mắt cay cay. Chính lão cũng đã cố gắng duy trì gia tộc này suốt cả một đời, trải qua bao khó khăn sóng gió. Hôm nay nếu không nhờ sự xuất hiện thần kỳ của thiếu niên đang nằm đây chắc hẳn Liễu gia đã trở thành một cái tên dĩ vãng trong dòng chảy lịch sử. Không nhiều lời nữa, lão đỡ Nguyên Hạo rồi đưa viên thuốc vào miệng của hắn.

- Có sống được hay không đành phải xem ý trời thôi, chúng ta đã cố gắng hết sức rồi.

Uẩn Thiên Đan vừa trôi xuống bụng của Nguyên Hạo liền lập tức tỏa ra năng lượng khủng bố nhưng lại có tính chất ôn nhu. Những kinh mạch vốn khô héo của hắn đang được lấp đầy, đan điền bắt đầu hút lấy hút để nguồn năng lượng dưỡng như vô tận này. Hư Vô điểm đang đói khát gần chết giống như gặp phải thịt mỡ điên cuồng huy vũ hấp thụ được lực cuộn cuộn truyền đến. Động tĩnh này bá đạo đến ông cháu Liễu Hoàn cũng sửng sờ phải lui ra xa để quan sát.

- Gia gia, chuyện gì xảy ra vậy?

- Ta cũng không rõ nữa. Cậu nhóc kia tài năng kinh diễm, ta nghĩ trên người hắn cũng không ít bí mật. Xem ra lần này có hi vọng rồi.

Ánh mắt của Liễu lão gia chủ dù sao cũng hơn xa đám tiểu bối, có thể nhận thấy linh lực xung quanh đang không ngừng cuộn cuộn chảy vào cơ thể của thiếu niên kia.

00:00 / 03:13"Ầm ầm"

Lúc này, mây đen bỗng nhiên quần vũ kéo đen, khí thế áp người, tựa như tận thế sắp đến. Thấy cảnh tượng này, Liễu Hoàn đột nhiên nghĩ đến điều gì rồi sắc mặt trở nên cực kỳ nghiêm trọng. Lão quay sang Liễu Huệ và các trưởng lão Liễu gia mới chạy ra nói lớn:

- Lập lực đem toàn bộ linh thạch trong bảo khố của gia tộc ra đây cho ta. Dùng tốc độ nhanh nhất có thể, không được chậm trễ!

- Vâng

Các trưởng lão nghe lệnh liền đồng thanh đáp lại rồi nhanh chóng đi thi hành. Chỉ mười phút sau, một đống lớn linh thạch như tòa nhà lớn đã được sắp xếp bao quanh lấy Nguyên Hạo. Mọi việc xong xuôi, Liễu Hoàn nhìn lên bầu trời tối đen như mực lấm bầm:

- Hi vọng người có thể thành công, ta đã tận lực rồi.

Có thêm số lượng lớn linh thạch bao quanh, nguồn xoáy linh khí từ Hư Vô điểm tạo ra càng thêm bá đạo. Nó phình to ra gấp bội để hấp thụ mà không hề có dấu hiệu thỏa mãn, càng ngày càng điên cuồng hơn. Trong cơ thể Nguyên Hạo bấy giờ, linh lực chẳng những khôi phục lại như lúc đỉnh phong mà còn tăng trưởng hơn rất nhiều. Chỉ là hắn vẫn chưa tỉnh lại, ý thức như đang tiến nhập vào một trạng thái vô cùng kỳ diệu.

- Gia gia, tại sao bầu trời lại đáng sợ như vậy?

Liễu Huệ sắc mặt hơi sợ hãi quay sang hỏi Liễu Hoàn. Lão ta cũng lắc đầu trả lời:

- Gia gia cũng không chắc, nhưng theo kinh nghiệm của ta từng gặp thì mây đen này là dấu hiệu của lôi kiếp.

- Lôi kiếp? Chẳng phải đột phá Kim Đan mới dẫn đến lôi kiếp sao?

Một vị trưởng lão Liễu gia có kiến thức khó tin thốt lên.

- Đó là trường hợp phần đông tu sĩ gặp phải. Nhưng yêu nghiệt thì làm gì suy xét theo lẽ thường đó được, người có thấy tên Ngưng Khí nào giết một hơi cả năm, sáu tên Trúc Cơ chưa?

Trưởng lão kia nghe gia chủ trả lời xong đầu cũng gật gù như gà mổ thóc. Đúng

là cả đời lão cũng chưa từng nghe nói chứ đừng kêu chứng kiến. Vậy mà hôm nay cái huyền thoại đó lại diễn ra ngay tại Liễu gia, trước mắt của lão nữa chứ. Tên này nếu ngày sau phát triển lên không biết sẽ trở thành cái tồn tại đáng sợ đến mức nào cơ chứ.

- Gia chủ, ta thấy vị huynh đệ này tương lai bất khả lượng. Hay là Liễu gia chúng ta...

Một vị trưởng lão khác dáng vẻ trí tuệ nhẹ giọng góp ý. Liễu Hoàn từ chối cho ý kiến, lão chỉ nhẹ giọng đáp:

- Đợi xem kết quả đã.

Thật ra Liễu Hoàn lão cũng sớm tính đến việc trưởng lão kia nói rồi. Nhưng nếu tên thiếu niên kia độ kiếp thất bại thì tính toán cũng tan thành mây khói thôi. Tốt nhất là cứ cầu nguyện và hi vọng lão thiên sẽ lại trợ giúp Liễu gia một lần nữa.

"Âm âm"

Sấm sét bắt đầu rền vang trên bầu trời đen kịt, báo hiệu cho lôi kiếp sắp bắt đầu. Phía dưới, Nguyên Hạo trong vô thức đã ngồi xếp bằng dậy, dòng xoáy linh khí vẫn cường đại như cũ. Chỉ khác là phía ngoài cơ thể hắn có một lớp ánh sáng nhạt không biết là thứ gì thôi.

- Gia gia, lôi kiếp có đáng sợ không?

Liễu Huệ trong lòng bồn chồn lại đưa ra thắc mắc. Đứng kế bên, Liễu Hoàn rất thương cháu gái nên vẫn ôn hòa giải thích:

- Độ kiếp nghe nói tùy vào tư chất của người đó mà lôi kiếp có thể mạnh hoặc yếu. Thông thường lôi kiếp có từ một đến mười đợt, kẻ tầm thường thì thiên đạo chỉ giáng xuống hai, ba đợt mà thôi. Thiên tài có thể đạt đến năm đợt, tuyệt thế thiên tài có thể đến bảy, tám đợt lôi kiếp. Những kẻ độ được đến chín đợt lôi kiếp chính là những yêu nghiệt ngàn năm, thậm chí vạn năm mới có một.

- Thế còn mười đợt lôi kiếp thì sao gia gia

- Chưa từng nghe nói trong lịch sử Lạc Thần có người độ được đến mười đạo lôi kiếp. Có thể chín đạo đã là cực hạn hoặc chưa có ai có tư chất xứng đáng đạt đến mức độ truyền thuyết đó.

Nghe gia gia tỉ mỉ giảng giải, Liễu Huệ tỏ ra đã thông suốt, bèn tỏ ra chờ mong nói:

- Không biết vị tiểu đệ đệ kia sẽ có thể gọi đến mấy đạo lôi kiếp nữa? Thật là hồi hộp quá.

- Haha, gia gia cũng vậy. Có điều lôi kiếp càng nhiều thì nguy hiểm càng cao, rất nhiều thiên tài nghịch thiên bị thiên đạo đánh rớt mà bỏ mạng. Đây cũng không phải chuyện hiếm có gì.

- Không, cậu ta là người tốt, sẽ không đoản mạng như thế đâu

Liễu Huệ mạnh mẽ lắc đầu kiên quyết nói, Liễu Hoàn không đáp mà cười ôn nhu xoa đầu cháu gái.

"Ầm ầm ầm...."

Đợt lôi kiếp đầu tiên đã đánh xuống, cường độ của nó chỉ có thể nói hai từ "Kinh hãi" để hình dung. Một rừng tia sét đến cả trăm tia đánh xuống, giống như toàn bộ sấm sét trên trời tập trung lại một điểm mà công kích vậy. Nhìn thấy cảnh tượng vô tiền khoáng hậu này, Liễu Hoàn và mọi người không thể ngậm mồm lại được. Đây là đợt lôi kiếp đầu tiên đây sao? Đây là đợt lôi kiếp mà người ta bảo là khởi động, làm nóng nhẹ nhàng ư? Nếu như Nguyên Hạo còn tỉnh táo, hẳn sẽ nhay dựng lên mà chửi:

- Con mẹ lão thiên, người tính chơi lão tử à?

HƯ LỘ

Tam Sinh Mệnh
www.dtv-ebook.com

Chương 158: Liễu Gia Quá Khứ

- Má ơi, có vị cao nhân nào độ kiếp gần đây sao? Lôi kiếp khủng bố thế kia ta đoán chắc phải cỡ Nguyên Anh kỳ cường giả mới được tràng diện như thế.

- Người khéo thối da bò nhỉ! Nguyên Anh kỳ đường đường là cao thủ tọa chấn tông môn hai sao, họ cần phải đến mấy khu vực linh khí nghèo nàn này độ kiếp à?

- Thế người nghĩ Kim Đan kỳ độ kiếp bá đạo như vậy ư? Ta từng chứng kiến một vị Kim Đan tiên bối độ kiếp rồi, xa xa không thể so bì với vị cao nhân này nha.

Một vài tên tán tu ở gần Tịch Dương trấn bị lôi kiếp hàng lâm của Nguyên Hạo dẫn động mà chui đầu ra bàn tán xôn xao. Thế nhưng do uy áp đáng sợ của lôi kiếp mà bọn họ không dám đến gần để mục kích. Phải biết rằng khi độ kiếp ai cũng không muốn bị người khác làm phiền. Nếu có kẻ nào bén mảng đến phá đám thì người thủ hộ sẽ ra tay ngay. Cho dù có thoát thân thì sau này vẫn sẽ bị truy sát đến cùng, thù phá hoại độ kiếp cũng chẳng khác nào cừu hận sinh tử là bao.

Trở lại với tình hình của Nguyên Hạo, hẳn lúc này vẫn đang trong trạng thái kỳ diệu, không hề có tí nhận thức gì về mọi việc đang diễn ra bên ngoài cả. Từ trên không trung, hàng trăm tia sét như quân địch kéo xuống muốn đánh hấn tan thành tro bụi.

Cũng như lần trước, Thạch Huyết lại tự động xông pha lên trước ngăn cản cả rùng lôi điện đánh đến. Có vẻ như năng lượng của sấm sét có tác dụng phục hồi hư hại của nó, nên Thạch Huyết chẳng những không bị tổn hao gì mà còn mạnh mẽ đưa thân cho lôi điện tha hồ oanh kích.

Tuy bị Thạch Huyết hút bớt một phần hung bạo nhưng những tia sét kia vẫn không ngừng lại mà ầm ầm đổ xuống. Dưới việc cả trăm lôi điện khổng lồ thay

nhau công kích thì chỗ Nguyên Hạo đang ngồi đã hóa thành một màu trắng lóa mắt. Ngay cả Liễu gia cũng phải lui ra thật xa để quan sát, hậu viện của gia tộc hiện giờ đã bị ảnh hưởng của lôi kiếp biến thành tro bụi.

- Không biết tiểu huynh đệ kia có chống đỡ được không?

Liễu Hoàn ánh mắt không dám rời khỏi bóng dáng thiếu niên hơi gầy đang bị bao bọc trong lôi điện. Tận sâu trong lòng, lão vẫn cho rằng chàng trai trẻ này chính là người do thiên ý phái đến để cứu rỗi gia tộc của họ. Vì thế, hắn không thể gục ngã ở nơi này được, tuyệt đối không thể.

Bên trong vòng lôi điện cuồng bạo, quần áo của Nguyên Hạo đã bị đánh tan nát. Cũng may túi trữ vật của hắn đã được Tiểu Vô giúp thu vào trong nhẫn trữ vật, nếu không thì cũng bị đánh ra tro rồi. Lôi kiếp cuồng bạo là thế nhưng ngoài y phục bị tiêu hủy ra, cơ thể của hắn kỳ lạ lại chẳng hề có vết thương nào cả. Nếu có cao nhân ở đây, họ sẽ nhìn ra được tình huống độc đáo đang diễn ra bên trong. Lớp màn sáng trên người của Nguyên Hạo khi tia sét đánh vào sẽ lan truyền khắp cơ thể để không ngừng nâng cao, tăng cường thể chất của hắn. Cái gọi là Linh Thể thiên cổ mấy ai chân chính đạt được, mà cũng chẳng ai nguyện ý chịu lôi kiếp kinh dị cỡ này để trui rèn thể chất cả. Cường giả là đánh đổi từ chân chính trong sinh tử mà bước ra, không có gì là dễ dàng cả.

Nguyên Hạo đã may mắn thoát qua một kiếp này, nhưng tương lai hắn sẽ không dễ dàng vượt qua như thế nữa. Đôi khi vận khí cũng làm nên một huyền thoại, ai nói cơ duyên không quan trọng cơ chứ. Một tên tư chất tầm thường nếu vận khí nghịch thiên thì dùng một cái trở thành bá chủ một phương cũng không phải không thể.

Sau mười lăm phút oanh kích xong xuôi đợt lôi kiếp thứ nhất, mây đen trên không trung tựa như đã xong nhiệm vụ nên lần lượt rút đi. Bầu trời lại trở yên tĩnh như cũ, ánh trăng lập lòe lại hiện ra. Cảnh tượng này khiến cho Liễu Hoàn bị sốc cứng đờ như đá, không biểu cảm được gì hết.

- Gia gia, không phải người nói lôi kiếp có từ một đến mười à? Sao mới có một đợt mà mây đen đã tan hết rồi, không lẽ tư chất của vị tiểu huynh đệ kia kém như

thế.

Liễu Huệ khó hiểu kéo kéo tay áo gia gia mình chất vấn, cô nàng xem ra hình như ông mình đã truyền đạt sai kiến thức rồi. Các vị trưởng lão khác cũng chỉ biết cười khổ nhìn Liễu lão gia chủ xem ông ta trả lời thế nào.

- Khụ khụ, cái đó là đối với thường nhân...thường nhân mà thôi. Vị thiếu hiệp kia tài năng kinh thiên động địa, cổ kim có một nên mới hơi khác người một chút.

Trước câu hỏi của cháu gái, Liễu Hoàn chỉ có thể ho khan trả lời cho qua chuyện. Lão đâu có ngờ được cái tên thiếu niên kia vốn yêu nghiệt rồi, đến cả lôi kiếp của hắn cũng quái thai không giống ai như thế. Một đợt lôi kiếp của hắn còn hơn cả mấy đạo lôi kiếp của người khác cộng lại đó chứ. Đã thế chúng còn đồng loạt đánh xuống cùng lúc nữa chứ, lão dám cá là không bao nhiêu người có thể toàn mạng dưới cái kiểu độ kiếp có một không hai này đâu.

Độ kiếp đã kết thúc chóng vánh, thiếu niên trẻ tuổi cũng lộ ra trước tầm mắt của mọi người. Tuy cơ thể hắn đang trần trụi nhưng từ trong từng thớ thịt, từng tế bào loại tỏa ra một cảm giác linh vận khó diễn tả. Cả Liễu Huệ và vài nữ tử Liễu gia cũng có chút thất thần khi nhìn thấy toàn bộ vóc dáng của Nguyên Hạo.

"Vù vù"

Cơn lốc xoáy linh khí tưởng chừng sẽ kết thúc lại bất ngờ bùng lên dữ dội hơn. Phương viên trăm dặm linh khí không ngừng tràn về, tràng cảnh đáng sợ không kém lôi kiếp vừa qua nữa.

- Cái này cũng quá khoa trương đi nha, ta nhớ khi ta độ kiếp cũng không dẫn động đến vậy.

Liễu Hoàn chưa chát nói. Ngày đó khi lão thành công Trúc Cơ cũng chỉ có hút linh khí trong khu vực tầm vài dặm là cùng. Tên kia thật sự là Trúc Cơ kỳ sao? Người với người sao lại cách xa nhau như trời với đất vậy chứ.

Lúc này, bên trong đan điền của Nguyên Hạo đang cuộn cuộn như Trường

Giang dậy sóng. Hư Vô điểm không ngừng hấp thu và bắt đầu có dấu hiệu bành trướng to lên. Càng phát triển, cái điểm đen này càng thu nạp linh khí mạnh mẽ, cũng giống như cái vôi nước càng lớn thì hiệu suất càng cao vậy. Hiện tại, linh lực bên trong cơ thể hắn đã chuyển hóa hoàn toàn sang dạng lỏng, nên tốc độ lưu chuyển nhanh hơn trước kia rất nhiều. Kinh mạch sau khi được lôi kiếp tẩy rửa đã phình to lên gấp mấy lần và dẻo dai hơn rất nhiều. Đây chính là lời ích của lôi kiếp chuyển hóa từ từ thể chất sang linh thể. Nhìn bề ngoài thì không có gì đặc biệt nhưng căn cơ chỉ khác nhau một chút cũng là chênh lệch nghiêng trời lệch đất rồi. Tu vi có thể tăng lên nhưng tố chất, tiềm năng thể chất muốn tăng lên bình thường chỉ có dùng những đan dược hay kỳ trân dị bảo quý hiếm, nghịch thiên mới làm được.

Xuất phát điểm của Nguyên Hạo rất thấp, không muốn nói là tệ hại. Hắn không có linh căn, thể chất thì ốm yếu, không có đủ dinh dưỡng tẩm bổ cho cơ thể. Từ lúc có được Hư Vô linh căn, căn cơ của hắn đã được cải thiện từng ngày một, thoát khỏi phạm tục. Nói không ngoa, tương lai không xa hắn sẽ từ từ vượt qua những tên thiên tài, yêu nghiệt để đi trên con đường của chính mình. Kẻ mạnh nhất không hẳn là có xuất phát điểm tốt nhất, đến cuối con đường ta mới có thể tổng kết được mình đã đi bao xa.

Sau gần nửa canh giờ tham lam hút lấy hút để linh khí, Hư Vô điểm cũng đã no căng và từ từ chậm lại.

- Phù

Thở ra một ngụm trọc khí, cuối cùng Nguyên Hạo cũng đã tỉnh lại. Đầu tiên là hắn ngỡ ngàng nhìn thấy xung quanh mình rất trở trọi, không có thứ gì cả. Xa hơn, hình như là Liễu lão gia chủ cùng hậu nhân đang nhìn mình thì phải. Thấy mọi người vẫn bình an, hắn nhất thời vui vẻ đứng dậy giơ tay chào hỏi.

Luận võ công : Quách Tĩnh Có thể đánh bại Kiều Phong ?0.3M
viewsEntertainment- Xin chào, mọi người vẫn khỏe chứ.

- Khụ khụ, bọn ta không sao, nhưng cậu có thể mặc đồ vào rồi hãy nói chuyện tiếp không.

-....

Nguyên Hạo nhìn xuống toàn thân thể lỏa lồ của mình thì mặt đỏ như sốt xuất huyết, vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất thay ngay một bộ y phục vào. Tuy đã mặc đồ xong, nhưng hắn vẫn cảm giác xấu hổ không thôi, từ bé đến giờ có bao giờ khoe hàng chốn công cộng như thế này đâu.

- Thật xin lỗi, tôi hơi vô ý quá.

- Haha, không có gì. Tiểu hữu đã độ kiếp thành công, rất đáng chúc mừng. Mời cậu vào trong tư gia, chúng ta sẽ cùng đối ẩm tâm sự một chút

Liễu Hoàn cười rất tươi khoát tay nói. Nghe đến hai từ độ kiếp, Nguyên Hạo cảm giác đầu mình ong lên một tiếng, khó mà tin nổi. Chẳng phải trước khi ngất đi, hắn đang liều mạng sinh tử với tên thuần thú sư sao? Bây giờ mới tỉnh dậy lại chuyển thành độ kiếp thành công, có hơi quá không thực không nhỉ? Thử vận linh lực trong người để kiểm tra, hắn bỗng kinh hi hét lên một cái.

- Thật sự đã đột phá rồi haha.

Linh lực trong cơ thể hắn hoàn toàn đã chuyển sang thể lỏng, lại còn lưu chuyển nhanh hơn trước kia vô số lần. Trúc Cơ thành công, thực lực của hắn tăng lên đâu chỉ gấp một, hai lần. Với khả năng của Nguyên Hạo hiện giờ, hắn tin mình thậm chí có thể đánh nhau với cả Trúc Cơ hậu kỳ cũng chưa chắc thất bại. Cảm giác mình có hơi quá thất thố, hắn cười xòa với Liễu Hoàn rồi ôm quyền lịch sự nói:

- Không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng chắc chắn Liễu gia chủ đã hỗ trợ không ít. Nguyên Hạo xin ghi nhớ ân nghĩa này.

- Haha, tiểu hữu không nên khách khí. Nào, chúng ta cùng vào đại sảnh ở tiền viện đi.

Liễu Hoàn tỏ ra phóng khoáng dẫn đường, Nguyên Hạo đi theo song song trò chuyện với lão. Trong lúc đi ngang hậu viện, hắn nhìn thấy rõ một mảng phế tích do lôi điện gây ra. Nhất thời trong lòng cười khổ không thôi, xem ra lần này mình độ

kiếp gây ra động tĩnh không nhỏ nha.

Bên trong đại sảnh của Liễu gia giờ phút này không khí có chút cổ quái. Trừ một tên thiếu niên và gia chủ ra thì mọi người ai cũng đứng khệp nép một bên, không dám lên tiếng. Tâm trạng của bọn họ cũng rất ngổn ngang, vừa tiếc thương cho những tộc nhân ngã xuống nhưng cũng hoan hỉ khi gia tộc đã vượt qua nguy cơ diệt tộc. Thấy mọi người có vẻ rụt rè, Nguyên Hạo bất đắc dĩ phải mở lời trước.

- Liễu lão gia chủ, ngài có thể kể lại mọi việc sau khi ta ngất đi cho ta được rõ không?

Tiếp đó, Liễu Hoàn liền thao thao bất tuyệt, thêm mắm dặm muối vào. Công nhận lão gia hòa này công phu chém gió cũng không tệ, nghe lão tường thuật lại mà Nguyên Hạo cứ tưởng là vị đại năng nào đó độ kiếp chứ không phải bản thân mình. Thế nhưng hẳn cũng hiểu rõ những nguy hiểm mà mình gặp phải, nào là kiệt sức mém nghèo, lời kiếp bá đạo. Nếu như không có viên đan dược của Liễu lão thì hẳn giờ chắc cũng xuống Hoàng Tuyền dạo bước rồi.

"Người thật là may mắn, Uẩn Thiên Đan mà người được phục dụng tác dụng cực tốt. Là cực phẩm đan dược trong tứ phẩm đan dược, tiếp cận ngũ phẩm. Tuy ta không biết dược phương của nó, nhưng ta có thể biết được thành phần của đan dược này tuyệt không bình thường tí nào. Chính nhờ Uẩn Thiên Đan mà người mới có thể tiến vào trạng thái vong ngã hiếm có kia. Trong họa có phúc, tiểu tử người đứng số không cạn hắc hắc"

Bất chợt trong đầu Nguyên Hạo vang liên tiếng nói của Tiểu Vô, bây giờ hẳn mới hiểu rõ ràng nguồn căn hậu quả. Xem ra bản thân hẳn đã nợ Liễu gia một cái nhân tình lớn rồi. Nghĩ vậy, hẳn liền ôm quyền cung kính chân thành nói:

- Liễu lão gia chủ, ân tình của ngài Nguyên Hạo này sẽ khắc cốt ghi tâm. Chỉ cần sau này Liễu gia cần đến, ta nhất định sẽ không từ nan hỗ trợ hết mình.

Chỉ chờ có thế, Liễu Hoàn giả bộ khách sáo vài câu, rồi sau đó liền cho tộc nhân lui ra hết, chỉ còn lão và Nguyên Hạo ở lại. Lúc này, lão mới thân tình u ám, tang thương nhìn đối phương rồi thờ dãi nói:

- Thật không giấu gì tiểu hữu, Liễu gia thoát khỏi kiếp nạn này hôm nay nhưng cũng chưa chắc sống qua ngày mai. Kẻ địch của bọn ta rất cường đại, lại cứ bám lấy không buông suốt mấy trăm năm qua. E rằng kết quả cuối cùng cũng là diệt vong mà thôi.

- Liễu gia chủ đừng quá bi quan. Binh đến tướng ngăn, nước đến đất chặn, tuy sức ta không là bao nhưng cũng quyết chiến đấu đến cùng với Liễu gia.

Uống một ngụm trà thơm, Nguyên Hạo thần khí hào hùng nói. Sau trận chiến vừa rồi, hắn đã được rèn dũa thêm về kinh nghiệm chiến đấu cũng như tinh thần cứng cỏi của mình. Không có cường giả nào tự nhiên sinh ra, chỉ có những người từ trong huyết tinh chém giết mới chân chính bước lên được đỉnh cao nhất.

- Haiz, tiểu hữu vẫn không biết cái thế lực phía sau âm thầm sai khiến bọn Trần gia, Thịnh gia ra tay với chúng ta có bao nhiêu lợi hại đâu. Hai gia tộc kia chỉ là con kiến hôi so với kẻ thù chân chính của Liễu gia chúng ta mà thôi.

Liễu Hoành lắc đầu cảm thán, ánh mắt mang theo hoài niệm xa xăm.

- Mọi tai họa ập xuống cũng bắt nguồn từ cái thứ đã khiến gia tộc chúng ta hưng thịnh.

Nói đến đây Liễu Hoành lại dừng lại, nhưng Nguyên Hạo không hề mở môi hỏi nửa câu. Cá tính của hắn không phải kẻ nghe đến bảo vật quý giá là nhào đến, nếu có cá tính như vậy thì hắn đã chết rục xương từ khi còn ở địa cầu rồi. Nhẹ gật đầu tán thưởng sự bình thản của tên thiếu niên, Liễu lão liền vung tay bắn ra một đạo ánh sáng chiếu thẳng vào bài vị của một người có tên là Liễu Minh được đặt vị trí cao nhất từ đường.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 159: Vạn Vật Được Thuyết

Nguyên Hạo hơi giật mình khi nhìn thấy tia sáng sau khi chiếu vào linh vị thì lập tức biến mất. Ngay sau đó hai chiếc hộp nhỏ nhìn rất cũ kỹ liền xuất hiện ngay trên bàn thờ từ đường. Lúc này, Liễu Hoàn phát tay một cái đem cả hai bay về phía chiếc bàn hai người đang đối ẩm.

- Đây là...

- Trước khi mở hai chiếc hộp này ra, lão phu muốn kể cho tiểu hữu nghe một câu chuyện. Cách đây năm trăm năm về trước, có một thiếu niên trong gia tộc tu chân nhỏ bé vô tình phát hiện ra một hang động. Đi sâu vào bên trong, hắn tìm ra được một bộ xương bám đầy bụi đất, có lẽ người đó đã chết từ rất lâu rồi. Bên cạnh bộ xương hắn còn tìm thấy được hai chiếc hộp gỗ, cũng chính là hai chiếc hộp đang nằm trước mặt chúng ta đây.

- Nói như vậy, hai món đồ này đã được truyền thừa lại từ cách đây hơn năm trăm năm?

Hít vào một hơi, Nguyên Hạo cảm thấy thú vị thốt lên. Đối với một người mới tiếp xúc tu chân chưa lâu như hắn thì khái niệm vài trăm năm đúng là con số cực lớn.

- Đích xác là như thế. Khi phát hiện ra hai chiếc hộp, vị thiếu niên kia liền tò mò mở từng cái ra để xem bên trong có báu vật gì. Trong chiếc hộp đầu tiên, hắn tìm thấy một tấm vải vàng ố, không có gì khác nữa cả. Cho đến tận sau này, hắn vẫn không phá giải được bí mật của món đồ này. Thậm chí, năm trăm qua, cả Liễu gia đã không tiếc dùng mọi cách để phá giải bí mật trong chiếc khăn nhưng cuối cùng đều là kết quả thất bại. Rốt cuộc, chúng ta cũng đành cất nó vào bên trong chiếc hộp để bảo quản cho đến hôm nay.

Trịnh trọng mở chiếc hộp ra, Liễu Hoàn lấy ra một tấm vải nhìn rất cũ kỹ, có vài điểm lấm tấm ó vàng, trông nó giống một chiếc khăn choàng đã dùng lâu năm của một thiếu nữ. Nhận tấm vải nhỏ từ tay Liễu gia chủ, Nguyên Hạo liếc nhìn qua nó một cái, dường như có điều suy nghĩ. Liễu Hoàn nhìn thấy đối phương cứ lật tới lật lui, quan sát đủ kiểu thì cũng khẽ lắc đầu. Lão xem ra chắc cả đời này cũng không ai có thể phá giải được những gì ẩn giấu bên trong món đồ này rồi.

Sau khi mân mò một hồi, Nguyên Hạo tỏ ra yếu xìu trả tấm vải lại. Bấy giờ Liễu lão mới từ tốn mở chiếc hộp thứ hai, vừa tiếp tục kể chuyện:

- Trời cũng không khiến thiếu niên kia quá thất vọng, ở chiếc hộp thứ hai là một bảo vật có giá trị thật sự.

Nói đến đây, trên tay của Liễu Hoàn đang cầm một quyển sách, xem ra niên đại cũng không thấp. Nhìn cách lão nâng niu nó còn hơn cả đang ôm con mình nữa, vô cùng trân trọng nha.

- Đây là một quyển đan thư, bên trong truyền tải lại kinh nghiệm, các đan phương được đúc kết bởi một vị cao nhân luyện dược sư. Chính nhờ quyển đan thư này mà vị thiếu niên kia đã mài mò tu luyện và cuối cùng trở thành một vị luyện dược đại sư danh chấn Đông đại lục. Thời điểm đó, gia tộc của hắn cũng vì thế mà lên như điều gặp gió, phát triển hết sức rực rỡ. Từ một gia tộc vô danh, Liễu gia của chúng tôi đã vươn lên thành một đại gia tộc thật sự. Nhưng không gì là vĩnh cửu, sau khi vị sáng lập ra thời kỳ thịnh thế của gia tộc ngã xuống, các thế hệ sau dù có thiên tài nhưng lại chìm đắm trong hào quang cũ, không ai đạt đến được luyện dược sư cấp bốn nữa. Từ đó, gia tộc bắt đầu lao dốc, kẻ địch cũng ngấm ngấm ra tay. Tin tức Liễu gia có đan thư quý giá cũng bị lan truyền ra ngoài, khiến cho gia tộc trở thành miếng mồi ngon bị các thế lực khác cấu xé.

- Vì vậy nên các vị mới lưu lạc đến Tịch Dương trấn này?

Nguyên Hạo nhàn nhạt hỏi, hắn cũng không cảm thấy bất ngờ gì về chuyện này. Một gia tộc muốn phát triển lâu dài cần phải biết tài bồi các lớp kế cận, nếu không việc suy tàn chỉ là sớm muộn mà thôi. Nhưng cũng phải nói vị sáng lập ra Liễu gia quả là thiên tài, dù có đan thư nhưng thiên phú không cao thì sẽ không thể bước

chân vào cảnh giới đại sư được. Nguyên Hạo đã là luyện được sư nhị phẩm, hẳn hiểu rõ mỗi một cấp độ luyện được sư muốn tăng lên khó đến mức nào.

- Thật ra Liễu gia ở Tịch Dương trấn vốn là một chi thứ rất xa của Liễu gia đại tộc. Sau khi gia tộc tử tán, ta đã liều mạng trốn đến nơi này để duy trì dòng tộc của mình. Ta cảm giác tiểu hữu cũng có nghiên cứu được đạo, nếu người cảm thấy thích thú có thể sao chép lại quyển đan thư này.

Nguyên Hạo nghe đối phương nói như vậy thì trong lòng cười lạnh. Đúng như hần nghĩ, lão gia chủ này cũng không đơn thuần mà ngồi ôn lại quá khứ cho hần nghe. Mục đích chính của ông ta chính là muốn đầu tư vào mình như một cục đá cứu mạng khi chết đuối. Với tình thế hiện giờ của Liễu gia, nói thẳng ra chính là đèn cây trước gió, không hề có quyền tự quyết sự sinh tồn của mình. Ngày hôm nay may mắn có hần tương trợ, nhưng sau này sẽ ra sao?

Trầm ngâm suy nghĩ trong chốc lát, Nguyên Hạo thở dài một hơi rồi đưa tay nhận lấy cuốn đan thư. Hần lật rất nhanh giống như nhìn lướt qua cho vui, không hề để tâm. Sau đó, hần trao lại cho Liễu Hoàn trong sự bất ngờ của lão. Khi thấy hần nhận đan thư, lão ta rất vui vẻ vì mọi chuyện cũng giải quyết được, nhưng đột nhiên hần lật sách ào ào rồi đưa lại. Như vậy là có ý gì?

- Tiểu hữu, người....

- Liễu gia chủ xin đừng lo lắng, ta có vài lời muốn nói.

Giơ tay ngăn đối phương lại, Nguyên Hạo tỏ ra nghiêm túc cất tiếng:

- Ở đây cũng không có người ngoài, ta viết lão muốn điều gì. Nói thật với lão, bản thân ta cũng thân bất do kỷ, không phải là người có bối cảnh hay sư môn cường đại gì chống lưng đâu. Ở Hắc Điện Tông, ta chỉ là một tên ngoại môn tạp dịch bình thường mà thôi. Nếu không thì ta cũng chẳng cần phải chọn cái nhiệm vụ này để đến Liễu gia làm gì. Luận võ công : Quách Tĩnh Có thể đánh bại Kiều Phong ?0.9M viewsEntertainmentNghe đến đây, tâm trạng của Liễu Hoàn chùn xuống. Lão cũng biết những điều tên thiếu niên nói không sai, nhưng với những gì hần biểu hiện lão vẫn ôm một chút hi vọng. Có điều, tài năng cỡ như hần mà lại làm ngoại môn đệ tử

thật sao? Từ lúc nào đệ tử các tông môn lại đáng sợ đến như thế, thiên tài bây giờ không đáng giá đến vậy à?

- Tuy nhiên, ta đã mang ơn cứu giúp của Liễu gia chủ người thì dù khó khăn mấy ta cũng sẽ phải ra tay hỗ trợ. Nguyên Hạo ta không phải kẻ bội tín bội nghĩa, càng không vì chút khó khăn mà chùn bước. Theo ta thấy, nơi Tịch Dương trấn này không thể ở lâu, kẻ địch có thể đến ra tay bất kỳ lúc nào. Ta kiến nghị Liễu gia hãy di dời đến gần Hắc Diện Tông, ở đó ta có quen một người. Hắn là một linh trận sư cao cấp hơn ta, nếu hắn đồng ý hộ trợ xây dựng đại trận phòng ngự cho gia tộc các người thì chẳng bao nhiêu kẻ có thể xông vào Liễu gia như hôm nay.

- Trận pháp sư cao cấp?

- Cũng không cao lắm đâu, hắn ta chỉ là trận pháp sư tam phẩm mà thôi.

- Được được, ta sẽ cho thông báo đến tộc nhân chuẩn bị rời đi ngay.

Liễu Hoàn mừng đến phát điên, chỉ thiếu mỗi việc nhảy cẫng lên hoan hô như đứa con nít nữa thôi. Trận pháp cấp ba đó, Kim Đan kỳ muốn công phá cũng không thể, trừ khi Nguyên Anh kỳ cường giả ra tay. Mà cấp bậc lão tổ đó nếu thật sự muốn diệt Liễu gia của lão thì đâu đợi đến ngày hôm nay. Cuối cùng, lão cũng tìm ra được con đường sinh cơ cho gia tộc mình rồi.

- Khoan đã, ta vẫn chưa nói hết. Một gia tộc muốn quật khởi thì cần phải tự mình đứng dậy, nội tình phải mạnh mẽ. Nên các người tuy tạm thời dựa vào hỗ trợ của ta mà chống đỡ nhưng cần phải sớm nâng cao thực lực của mình lên. Nhất là lão đó, thân là gia chủ một gia tộc, sức chiến đấu quá kém thì làm sao bảo vệ tộc nhân.

Nguyên Hạo không hề nể mặt mà răn dạy Liễu Hoàn cứ như trường bối chỉ điểm cho hậu bối. Hình ảnh một thiếu niên lớn tiếng răn đe một lão già đúng là có một không hai, đã thế lão ta còn vui vẻ gật đầu lia lịa như rất chú tâm lắng nghe nữa chứ.

- Hiện tại, nghe nói cháu gái của lão sắp gia nhập tông môn, nên chúng ta tạm

thời không cần đi vội. Ta thấy tích lũy của lão cũng đủ dày, có thể trùng kích Trúc Cơ trung kỳ được rồi. Bốn vị trưởng lão còn lại của Liễu gia cũng có thể xung kích Trúc Cơ, mấy việc này cứ giao cho ta đi. Đồng thời, sáng sớm mai tụ tập nhân thủ, chúng ta đi dẹp loạn Trần gia với Thịnh gia luôn một thể. Bọn chúng đã dành cho chúng ta một bất ngờ lớn thế thì không đáp lễ không được hắc hắc.

Nguyên Hạo mỉm cười mang theo sát khí khiến Liễu Hoàn thấy lạnh cả sống lưng. Tên này tuổi còn nhỏ mà sát phạt thật quyết đoán, xem ra lần này hai gia tộc kia đá nhằm thiết bản rồi. Bản thân Liễu gia cũng là người bị hại, Liễu gia chủ cũng không thể an chay nhịn nhục mãi. Bây giờ có cơ hội báo thù, tất nhiên lão sẽ không từ bi mà bỏ qua cho bọn khốn kiếp kia. Ngay trong đêm, tất cả hậu nhân Liễu gia còn sức chiến đấu đều sôi sục, hàm răng nghiến chặt, chờ đợi đến giờ phút rửa hận cho gia tộc.

Khi ánh bình minh vừa ló dạng, nhiều người vẫn còn đang chìm trong giấc ngủ thì một đoàn người đang hùng hổ tiến về phía Thịnh gia. Khi vừa đến nơi thì đám người Nguyên Hạo mới hay gia chủ Thịnh Sâm đã bỏ trốn mất dạng, kèm theo nhi tử và thê tử của mình. Vài tên trưởng lão ở lại cố thủ đều bị đám người Liễu Hoàn đánh tan tác, số thì trực tiếp bị giết, vài tên trọng thương phải đầu hàng. Cảnh tượng tương tự cũng diễn ra ở Trần gia, trong một buổi sáng cả hai gia tộc lâu đời, thế lực lớn nhất của Tịch Dương trấn đã bị xóa sổ. Việc này làm rung động không ít người, bởi lâu nay Liễu gia chính là thế lực yếu nhất trong nhóm tam đại gia tộc. Thế mà giờ Liễu gia lại cường thế đánh đuổi hai gia tộc còn lại, có người còn nói hầu hết cường giả của hai gia tộc kia chính do Liễu gia giết hại.

Có một điều trái với dự đoán của nhiều người là Liễu gia sau khi nắm quyền toàn bộ Tịch Dương trấn lại không hề quan tâm đến việc khếch trương mà họ lại tất bật tập trung thu gom linh thạch, tài phú về cho mình. Bên ngoài ồn ào nhộn nhịp là thế, Nguyên Hạo ở trong hậu viện của Liễu gia lại hoàn toàn không để tâm đến mấy thứ đó. Hắn đang suy ngẫm những lý luận bên trong cuốn đan thư mà Liễu Hoàn định giao cho mình. Liễu Hoàn không thể ngờ được tên thiếu niên lật sách cực nhanh, đáng vẻ như xem sơ sài cho vui lại có thể nhớ hết mọi thứ bên trong cuốn đan thư. Trí nhớ của hắn đã siêu việt cả những người tu tiên cấp độ Ngưng Khí hay Trúc Cơ cả rồi.

Kẻ viết ra được cuốn đan thư đó theo Nguyên Hạo chính là một kỳ tài, kiến thức uyên thâm. Mà Liễu Minh, người sáng lập ra Liễu gia càng khiến Nguyên Hạo khâm phục. Chỉ dựa vào đan thư mà có thể tự học thành tài không phải chuyện dễ dàng, trừ thiên phú ra cần có nỗ lực không nhỏ. Đặc biệt là đan thư này chỉ có thể giúp người ta đột phá đến luyện dược sư tam phẩm mà thôi. Nói như thế nghĩa là Liễu Minh đã tự mình nghiên cứu, không ngừng theo đuổi để đột phá lên luyện dược sư cấp bốn.

- Đáng tiếc, đời sau của Liễu gia lại không có được nhân tài như thế.

Cảm giác có chút tiếc nuối cho thế hệ sau không thể kế thừa được một thân luyện dược tài năng của vị tổ phụ kia, Nguyên Hạo cảm thán. Đối với hắn cuốn đan thư này chỉ có giá trị tham khảo, thứ đáng giá nhất chính là các đan phương đi kèm theo. Cũng là một người truy cầu dược đạo, hắn có con đường riêng của mình, có lĩnh ngộ riêng. Những kiến thức, khám phá của kẻ khác hắn đều tôn trọng và đem ra tham khảo nhưng tuyệt đối không đi theo lối mòn hay bắt chước bất kỳ ai. Đây chính là điểm thú vị và hơn người của Nguyên Hạo.

- Thôi thì sau này ta sẽ chỉ điểm cho Liễu gia thêm một chút, còn đi được bao xa thì tùy khả năng của họ vậy.

Thờ dài một hơi, Nguyên Hạo cũng không nghĩ đến chuyện tình Liễu gia nữa. Lúc này, hắn muốn toàn tâm toàn ý để nghiên cứu nội dung ghi bên trong tấm vải vàng ố kia. Liễu Hoàn chắc chắn không tưởng tượng ra được, sau năm trăm năm truyền thừa, cuối cùng cũng có người đọc được nội dung của tấm vải. Vì không muốn kinh động lão, nên Nguyên Hạo cố ý giả đồ như không thể tìm ra được gì từ tấm vải. Phải nói khả năng diễn xuất của hắn rất tốt, nếu như không lạc đến thế giới này có lẽ hắn cũng nên nghĩ đến việc phát triển bản thân theo con đường ảnh đế là vô cùng thích hợp.

Hồi tưởng lại nội dung mà hắn đọc đi đọc lại rất kỹ trên tấm vải, Nguyên Hạo xoa xoa đầu lẩm bẩm:

- Vạn Vật Dược Thuyết, trên đời này thật sự có lý luận kinh thiên đến thế sao?

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 160: Tỉ Lệ Kim Cương

Nếu như nói cuốn sách về đan dược của Liễu Hoành là giá trị liên thành thì Vạn Vật Dược Thuyết chính là trân quý đến không thể cân đong đo đếm được. Kinh nghiệm về luyện dược truyền lại đúng là đáng quý nhưng nó cũng chỉ là thành quả và hiểu biết của một người mà thôi. Cũng như cuốn sách kia cao nhất chỉ giúp một người đạt đến luyện dược sư tam phẩm vậy.

Vạn Vật Dược Thuyết thì lại bất đồng, vì nó là một con đường, là một lý luận dẫn đường để con người tiến xa hơn, đến gần hơn với dược đạo. Chỉ cần giác ngộ được một phần trong nội dung của thuyết này thôi, một người có thể đột phá lên một cấp độ mới trong luyện dược ngay. Bởi đạo là không giới hạn, không có điểm cuối, một khi đã hiểu đúng thì sẽ có thể đi về đích, chỉ là nhanh hay chậm mà thôi.

Chính vì độ trân quý của nội dung trên tấm vải mà Nguyên Hạo phải lựa chọn im lặng. Không phải bản thân hắn ích kỷ muốn ăn mảnh mà hắn hiểu rõ câu "Thất phu vô tội, hoài bích có tội". Hiện tại, với khả năng của Liễu gia, một cuốn đan đạo truyền thừa kia họ còn gặp tai ương ngập đầu thì làm sao có thể gánh vác thêm nữa. Hắn định sau này khi Liễu gia đã ổn định, nhân tài xuất hiện thì sẽ truyền thụ lại cho, coi như vật quy lại chủ, hoàn thành trách nhiệm.

Suốt mười ngày sau đó, Nguyên Hạo vẫn đắm chìm trong Vạn Vật Dược Thuyết quên cả thời gian. Tuy nội dung của thuyết này chỉ vẽ vện trên một tấm vải nhưng hàm ý bên trong của nó là cả một vũ trụ bao la, mở ra một chân trời luyện dược mênh mông. Nếu là kẻ khác nắm giữ dược thuyết này, rất có thể sẽ giống như lạc giữa sa mạc, không biết đâu là bờ bến. Nhưng Nguyên Hạo đã đạt đến Trúc Cơ kỳ, sự hòa hợp của hắn và Hư Vô linh căn đã tiến triển lên một tầm cao mới, ngộ tính cũng tăng lên rất nhiều.

"Vạn vật tương sinh tương khắc, nói là sinh nhưng cũng là khắc, nói là khắc

nhưng bên trong lại ẩn dấu sinh cơ"

"Không có linh thảo tuyệt đối không thể thay thế, vạn vật biến hóa, một đan phương có thể dùng vạn cách để luyện chế..."

"Vạn vật muôn loài vốn kỳ diệu, một ngọn cỏ dại cũng không phải là phế thải. Luyện dược sư giỏi nhất là người có thể nắm giữ được vạn vật, biến chúng thành linh thảo cho mình sử dụng."

"Con đường dược đạo rất dài và gian nan, không có điểm cuối. Ta hi vọng có người lãnh hội được Vạn Vật Dược Thuật này, tiếp tục dùng nó phát huy, đi tìm ra Đạo của chính mình."

Đến câu gửi gắm cuối cùng, vị tiên bối sáng tạo ra Vạn Vật Dược Thuật vẫn không lưu tên mình lại. Có lẽ đây là một người suốt đời truy cầu, tìm đạo của mình, không quan tâm đến vinh nhục, càng không nghĩ đến lưu danh hậu thế. Tâm như minh kính, nếu một người nếu chỉ quan tâm đến những tiểu tiết phù hoa đó thì làm sao bước lên đỉnh cao được.

Mãi đến ngày thứ mười một, Nguyên Hạo mới mở mắt ra, trong con ngươi đen nháy của hắn lại có thêm một chút sâu xa không lường được. Việc đầu tiên hắn làm chính là khai lô luyện đan, hắn muốn luyện chế Trúc Cơ Đan. Lần luyện chế này tốc độ của hắn có vẻ cũng chẳng nhanh hơn, nhưng thay vào đó là một cảm giác kỳ diệu trong thủ pháp luyện chế. Từ khâu chiết xuất đến luyện đan rồi ngưng đan, Nguyên Hạo thực hiện hết sức trôi chảy, tựa như đắm chìm vào trong trạng thái tự nhiên vô thức.

Lò đan thứ tám được khai mở ra, một mùi đan dược thơm ngát ngay tràn ra. Nếu như có luyện dược sư khác ở đây, họ sẽ trở mắt trân trời không tin được. Một lò đan của Nguyên Hạo toàn bộ đều là thượng phẩm đan dược, tỉ lệ một trăm phần trăm đạt cao cấp phẩm chất. Đó cũng chưa phải điều đáng sợ nhất, nếu chú ý kỹ chúng ta sẽ phát hiện ra lò đan của hắn có đến tận mười một viên đan dược. Trong giới luyện dược sư, ai cũng biết con số mười chính là giới hạn cao nhất của một lò đan dược, vậy đâu ra viên thứ mười một kia???

Câu trả lời chính ở khâu chiết xuất dược thảo. Chỉ trong một thời gian ngắn, Nguyên Hạo đã đạt được tỉ lệ chiết xuất kim cương, tỉ lệ chín phần rưỡi huyền thoại. Phải biết rằng cả Lạc Thần đại lục số luyện dược sư đạt được tỉ lệ này có lẽ không quá một bàn tay, người nào cũng là yêu nghiệt tuyệt đỉnh thiên tài luyện dược sư. Ở cấp độ những kẻ đó, họ cũng phải vất vả dùng đủ loại thủ pháp mới vất vả đạt được tỉ lệ kim cương. Vậy mà, ở một nơi xó xỉnh như Đông đại lục, một tên thiếu niên luyện dược sư cấp hai lại có thể đạt được đẳng cấp này. Mà hắn lại hoàn toàn không cần chiêu trò hay biện pháp gì đặc biệt cả, nếu mấy vị đại danh đỉnh đỉnh kia biết được, không biết họ có ghen tị đến thổ huyết ra không nữa.

- Phù, có lẽ đã tạm ổn. Ta cũng cần ra nghỉ ngơi một tí.

Mở xong lò đan thứ hai mươi, Nguyên Hạo liền thu dọn mọi thứ rồi ngả lưng xuống giường đánh một giấc ngon lành. Với tu vi Trúc Cơ hiện tại của hắn, việc thức trắng nhiều ngày cũng không sao, nhưng muốn đảm bảo tinh thần mình mãi thì việc ngủ một giấc là rất cần thiết. Hai ngày sau, hắn mới tỉnh dậy, trạng thái vô cùng tốt. Bước ra khỏi phòng, Nguyên Hạo đi ngay đến tìm Liễu Hoàn, đưa ra cho lão hai bình đan dược, mỉm cười nói:

- Đây là một bình Tăng Nguyên Đan, và một bình Trúc Cơ Đan. Liễu gia chủ hãy dùng để đột phá Trúc Cơ trung kỳ đi, còn phần kia thì giao cho các trưởng lão để họ đột phá Trúc Cơ. Ta có việc ra ngoài một chút, mọi người tranh thủ thời gian đi nhé.

Nói rồi, Nguyên Hạo ung dung dạo bước ra khỏi Liễu gia, để lại Liễu Hoàn hai tay run rẩy không nói nên lời.

- Hoàn huynh, vị Nguyên Hạo tiểu huynh đệ này thật không đơn giản tí nào. Xuất ra ba bình đan dược nhị phẩm một cách tùy ý, giống như chúng chả có giá trị gì vậy. Khí phách này không phải ai cũng có được.

Một tên trưởng lão Liễu gia nhẹ giọng nói, ánh mắt của lão cũng nóng hổi nhìn mấy bình đan dược trong tay tộc trưởng. Mặc dù Liễu gia không quá nghèo túng nhưng đan dược như Trúc Cơ Đan không phải thứ mà họ có thể sở hữu được. Thần tình kích động đã qua, Liễu Hoàn mới đem phân phát đan dược các vị trưởng lão,

mỗi người được đến tận hai viên đan dược, mừng rỡ như trẻ con được quà.

- Đan dược này... là thượng phẩm, tuyệt không thể sai.

Vị trưởng lão có kiến thức uyên bác nhất trong đám thốt lên, tức thì cả đám ánh mắt như đại ra nhìn Trúc Cơ Đan trong tay mình mà kinh hãi.

- Các người ở cùng với vị tiểu hữu kia kinh ngạc ăn đã ít hay sao mà còn thất thố như thế? Thôi, về đóng cửa tu luyện đi, kẻ nào không thể đột phá thành công thì cũng đừng làm trưởng lão nữa.

Liễu Hoàn sắc mặt đỏ bừng, nhưng vẫn tỏ ra kìm nén rồi cho giải toán mọi người. Tuy ngoài mặt lão thể hiện mình là người bình tĩnh, nhưng lúc này lão lại gấp hơn ai hết. Tăng Nguyên Đan, Trúc Cơ trung kỳ nha, cơ duyên cỡ này không ngờ lão lại may mắn được nếm thử. Như vậy, tất cả cao tăng của Liễu gia đều hừng hực khí thế bề quan, quyết tâm không uống phí mấy viên đan dược trân quý.

Luận võ công : Quách Tĩnh Có thể đánh bại Kiều Phong ? 1.4M
viewsEntertainmentCòn tên đầu số luyện chế ra mấy viên đan dược kia thì đang thoải mái tận hưởng linh trà với Thiết Tam, chương quỹ Vạn Dược Lô ở trấn Tịch Dương.

- Haha, lần đầu gặp tiểu huynh đệ, ta đã nhận ra người có bản lĩnh hơn người. Không ngờ lại mạnh mẽ đến mức diệt luôn cả Trần gia và Thịnh gia, phải biết rằng Hắc Lang huynh đệ và tên thuần thú sư kia không phải hạng dễ giải quyết đâu.

Thiết Tam mỉm cười nhìn Nguyên Hạo ra vẻ tăng bốc. Trận chiến nửa tháng trước, gã có cho người theo dõi, kết quả nhận được khiến gã há hốc mồm cả một ngày trời. Chính ban đầu, gã còn định ra lệnh thủ hạ chờ khi tên thiếu niên kia bị thương thì lập tức ra tay ứng cứu để ban phát ân tình. Không ngờ tên nhóc kia lại bá đạo như thế, lấy tu vi Ngưng Khí hạ gục cả năm, sáu tên Trúc Cơ. Trong đó còn có cả những tên rất khó nhằn như đám thổ phi Hắc Lang huynh đệ. Đến lúc này, gã còn không nhận ra thiếu niên kia tiền đồ vô lượng, không phải vật ở trong ao thì cũng thật là uống đã sống mấy chục năm rồi. Nhân lúc đối phương còn chưa trưởng thành, kết nối quan hệ, ngày sau ắt sẽ có chỗ dùng. Nếu đợi đến khi người ta danh

chấn một phương rồi thì Thiết Tam gã bám váy áo cũng dừng mơ đến nữa.

- Thiết Tam huynh quá lời, ta cũng suýt bỏ mạng mới hạ được bọn chúng. Lần này, đến đây để giao dịch với huynh như đã ước định.

Lấy từ trong túi trữ vật ra mười mấy bình đan dược, Nguyên Hạo đặt hết chúng lên bàn trước mặt đối phương. Phía đối diện, Thiết Tam cũng vui vẻ nhẹ nhàng mở ra kiểm tra theo thường lệ. Dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng gã cũng giật mình không nhẹ.

- Toàn bộ đan dược ở đây đều là thượng phẩm chất cả, Thiết Tam huynh cứ kiểm tra thoải mái.

- Haha, không cần, ta tin tưởng Nguyên Hạo huynh đệ, rất cảm ơn huynh đệ đã hợp tác vui vẻ. Khấu trừ tiền dược liệu, phần lợi tức ta sẽ cho người tính toán và giao cho huynh đệ ngay.

Thiết Tam không hổ là chường quý lâu năm, ăn nói và phong cách hành xử rất mau lẹ. Sau khi tiếp nhận linh thạch, Nguyên Hạo liền yêu cầu đổi hết sang thảo dược, và xin phép cáo từ.

- Thiết Tam huynh, lần này từ biệt hi vọng ngày sau gặp lại.

- Nguyên Hạo huynh đệ phải rời đi sao? Ta còn nghĩ chúng ta có thể hợp tác lâu hơn.

Thiết Tam nghe đối phương nói sẽ rời khỏi Tịch Dương trấn thì có chút tiếc nuối nói.

- Haha, núi cao sông dài, sẽ có ngày tương kiến. Ân tình của Thiết Tam huynh ta luôn ghi nhớ, sau này có cơ hội nhất định đền đáp lại.

- Được kết giao với một kỳ tài như tiểu huynh đệ đây là phúc khí của ta, nào dám kể đến ơn nghĩa. Ta chúc người lên đường thuận buồm xuôi gió vậy.

Nam nhi chia ly không bị rịn như nữ nhân, có nhiều thứ đã nhớ thì suốt kiếp

không phải. Hai người trò chuyện vài câu thì Nguyên Hạo cũng rời khỏi Vạn Dược Lâu, hẳn nhanh chóng trở về Liễu gia để chuẩn bị vài thứ.

"Âm ầm"

Ba ngày sau, hàng loạt tiếng động vang lên bên trong Liễu gia, dẫn động tộc nhân đều chạy ra xem việc gì xảy ra.

- Haha, cuối cùng ta cũng Trúc Cơ thành công rồi.

- Hừ, lão mập người làm như chỉ có mình đột phá vậy.

Mấy vị trưởng lão sau ba ngày bế quan, nhờ vào đan dược thượng phẩm cao cấp đã đồng loạt thành công tiến vào Trúc Cơ kỳ. Bàn về tư chất thì bọn họ không cao nhưng đan dược thượng phẩm lại bù đắp được rất nhiều, chẳng những thế mỗi lão già này còn phục dụng đến những hai viên cơ mà. Phải biết ngay cả người xếp đầu thí luyện Địa bảng của Hắc Diệu Môn mới có cơ hội dùng Trúc Cơ Đan mà cũng chẳng phải thượng phẩm đan dược quý hiếm. Vậy mới biết tài nguyên đối với con đường tu luyện quan trọng đến thế nào, một kẻ tư chất thấp hơn nhưng nếu được tài bồi đầy đủ thì tương lai của hắn sẽ tiến xa hơn một người tư chất tốt mà không được bồi dưỡng.

-Ồ, bên phía mật thất của tộc trưởng có rung động mãnh liệt.

Các tộc nhân đang tỏ ra hoan hỉ vì trưởng lão trong tộc đột phá thành công thì bên phía tộc trưởng biệt viện lại gây chú ý. Năm vị trưởng lão Liễu gia nhìn nhau rồi ánh mắt trở nên mừng rỡ, vội vàng chạy sang. Khi vừa đến, mọi người đã thấy Liễu Hoàn cười tủm tỉm ngồi rót trà thưởng thức với Nguyên Hạo, thần thái tươi rói.

- Chúc mừng Hoàn huynh thành công tiến vào Trúc Cơ trung kỳ, ngày mai chúng ta đã có thể rời đi được rồi.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 161: Thôn Ma Quái

Một buổi chiều tà lại buông xuống trên Tịch Dương trấn, đúng với tên gọi của nó, mang theo một âm hưởng buồn man mác. Nơi này từng phồn thịnh với ba đại gia tộc lâu đời, hàng hóa luân chuyển, giao dịch phong phú. Vậy mà giờ đây, hai gia tộc đã bị diệt vong, gia tộc chiến thắng cũng lạng lẽ rời đi. Đứng trên tầng cao nhất của Vạn Dược Lô, Thiết chường quỹ nhìn khung cảnh vắng vẻ đìu hiu rồi thở dài. Có lẽ không lâu nữa tổng bộ cũng sẽ chuyển gã và phân bộ này đến nơi khác, đất lành chim đậu, không còn giá trị phát triển nữa thì cũng không ở lại làm gì.

Còn về gia tộc họ Liễu, lúc này họ đã rời khỏi Mục Tần quốc, tiến vào phạm vi của Đà La quốc rộng lớn. Tốc độ của đoàn người tương đối chậm vì có rất nhiều tộc nhân tu vi thấp, cần có người khác hỗ trợ phi hành. Suốt đoạn đường, Nguyên Hạo luôn giữ sự tập trung cao độ, hẳn không cho rằng mọi việc lại dễ dàng đến thế. Nếu như kẻ thù của Liễu gia vẫn theo dõi bọn họ thì nhất định chúng sẽ sớm ra tay thôi.

- Mọi người đã mệt rồi, chúng ta tạm thời nghỉ chân ở cái thôn phía trước. Sáng hôm sau sẽ tiếp tục lên đường.

Liễu Hoàn sau khi bàn bạc với Nguyên Hạo xong thì ra lệnh cho tộc nhân tạm dừng.

Mọi việc lão đều phải hỏi ý của thiếu niên kia trước, hẳn mới chân chính là đầu lĩnh của mọi người ở đây.

Tiến vào bên trong thôn, không khí tỏ ra hết sức tĩnh lặng. Điều này khiến cho Nguyên Hạo cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng vẫn không phát hiện ra nguy hiểm gì. Cả thôn này không lớn, chỉ có độc nhất một căn nhà trọ tương đối rộng nhưng cũng cũ nát ở cuối thôn. Dù gì cũng chỉ nghỉ lại một đêm, nên không ai kén chọn gì

mà đều về phòng của mình để an dưỡng. Liễu Hoàn và các trưởng lão Liễu gia thay phiên nhau dùng thần thức để cảnh giới. Với đội hình có sáu Trúc Cơ kỳ như họ hiện tại, thổ phỉ bình thường không dám đụng đến. Bên cạnh đó, trong đoàn của họ còn có tên thiếu niên thực lực khủng bố đội lốt cừ non. Từ sau khi tấn cấp thành công, Nguyên Hạo đã luôn ẩn tàng tu vi mình ở Ngưng Khí trung kỳ, hẳn không hề e ngại bị kẻ khác phát hiện ra nữa. Không lẽ đi lòng vòng cũng có thể gặp Hóa Thần kỳ tân bộ sao? Căn bản cả Đông đại lục bây giờ không có mấy ai phát hiện ra bí thuật ẩn nấp tu vi của hắn nữa.

"Soạt"

Một tiếng động nhẹ khê vang lên làm cho Nguyên Hạo chau mày. Thính lực của hắn cực tốt, vượt xa người khác nên một âm thanh dù nhỏ cách mấy cũng bị hắn phát hiện ra. Âm thầm thả Phong Ảnh ra thám thính, hắn không cần phải di chuyển để tránh đánh rần động cỏ. Phong Ảnh tựa như u linh nhanh chóng lướt một vòng quanh cả nhà trọ nhưng không phát hiện ra được gì khác lạ.

- Chẳng lẽ ta đã nghe nhầm?

Nguyên Hạo ngay lập tức lắc đầu phủ định ngay, hắn là Trúc Cơ kỳ, tinh thần vẫn rất tốt. Không thể nào có việc nghe nhầm, khả năng chỉ có một là kẻ địch rất giỏi che giấu. Càng không phát hiện ra khả nghi thì cảm giác nguy cơ trong lòng hắn lại tăng cao. Nguyên Hạo lại thúc giục Phong Ảnh mở rộng phạm vi dò xét lên cả thôn. Đến lúc này, hắn cũng tìm ra được manh mối.

Trong một căn nhà nhỏ xập xệ ở gần nhà trọ, có ai người đang âm thầm trao đổi trong bóng tối. Nếu nhìn từ ngoài vào, không ai có thể phát hiện ra bất kỳ điều gì khác thường so với những căn nhà phàm nhân khác. Sỡ dĩ Nguyên Hạo có thể chú ý đến căn nhà không có nổi bật này là do trong không khí có vờn lại một chút khí tức quý dị. Bản thân hắn đã từng tiếp xúc với thể giới huyết tinh tràn ngập đáng sợ bên trong Thạch Huyết, cộng thêm công pháp tu luyện phụ trợ của hắn cũng thuộc về ma đạo nên khí tức này cũng không xa lạ gì.

- Đám người thuê phòng trong nhà tên trưởng thôn kia có vẻ khó ăn đấy. Cả một đám Trúc Cơ kỳ, không dễ đối phó đâu.

- Hừ, đã nhận lợi ích thì phải làm việc cho người ta, sao lúc nhận linh thạch người không tỏ ra nhút nhát như thế này hả?

- Ta chỉ là cần trọng một chút thôi, người cũng biết chúng ta tu hành đến cấp độ này không dễ dàng gì đâu.

- Hừm, bọn kia có cảnh giác mấy cũng không thể biết được sát cục mà chúng ta dựng ra được. Đợi đến canh ba, cả thôn này sẽ trở thành món ăn ngon bên cho ma nô của ta khà khà.

Hai cái bóng đen bên trong căn phòng lặng lẽ trò chuyện với nhau rất cẩn mật, bọn chúng không ngờ bên cạnh chúng có một bóng trắng vô hình đang quỷ dị mỉm cười.

Không lâu sau, canh ba đã điểm, một không khí lạnh như âm ty địa phủ bắt đầu bao trùm cả thôn nhỏ. Từng bóng trắng như cô hồn dã quỷ trời lên, chúng lao vào nhà dân, căn xé không thương tiếc. Ghê gớm nhất là một bóng ma to như cái nhà hai tầng, tựa như thủ lĩnh của cả đám ma con kia. Nó chỉ cần vung tay một cái là một ngôi nhà tan thành bụi phấn.

"Gào gào"

- Haha, ăn hết đi các con, đêm nay sẽ là đại tiệc của chúng ta. Cả thôn giờ đã nằm trong ma pháp rồi, không ai có thể thoát được.

Hai cái bóng đen trong căn nhà khi này cũng đã hiện thân. Thật không biết bọn chúng có phải thần kinh hay không nhưng toàn thân cả hai tên đều phủ kín bằng một bộ đen hoàn toàn. Sự hùng hổ của bọn chúng chưa bùng lên được bao lâu thì lại bị một gáo nước lạnh tạt vào đầu khi phát hiện ra chẳng còn người nào bên trong căn nhà trọ kia nữa cả.

- Cái quái gì vậy? Không phải bọn ta đã ẩn nấp, chuẩn bị mọi thứ rất kỹ lưỡng, không có đến nửa điểm khả nghi sao? Tại sao con mồi lại bị xống mất thế này?

- Tại vì các người là bọn ngu ngốc, bị thịt chứ sao.

Một tiếng cười trào phúng lạnh lạnh bên tai, khiến cho hai tên áo đen nghiêng rặng xoay người lại. Đối diện chúng là một thiếu niên cao gầy, ánh mắt híp, nụ cười rất tươi nở trên khuôn mặt.

- Người là ai?

Nhìn thần thái tự tin của đối phương, hai tên áo đen có phần kiêng dè.

- Ta là ông nội đến dạy dỗ hai đứa cháu hư của mình đây.

- Hồn xược, chỉ là Ngưng Khí kỳ thôi mà cũng dám giả thần giả quỷ trước mặt bọn ta sao?

Một tên áo đen tức giận quát lớn, vung tay một cái cả chục bóng trắng vây lấy tên thiếu niên. Xem chừng chỉ cần vài giây, tên lão lếu này sẽ bị xé ra trăm mảnh.

- Hấp hồn công pháp, thu hết cho ta.

Hai tay bắt lại niệm pháp, một luồng hấp lực cực mạnh tỏa ra từ Nguyên Hạo bao vây lấy mấy cái bóng ma đang bu lấy hắn. Chỉ vài hô hấp, toàn bộ bọn chúng đều bị hấp thu sạch sẽ, không còn lại gì. Liếm liếm bờ môi, Nguyên Hạo cảm thấy vẫn chưa đã ghiền, hắn lại tăng cường mở rộng hấp lực lên một cách mạnh mẽ.

"Ầm ầm"

Tận trong đan điền, Hư Vô điểm dường như cảm nhận được, nó liền phối hợp với Hấp Hồn công pháp tạo ra một lỗc xoáy khổng lồ cuốn lấy mọi thứ xung quanh.

"Gào gào"

Vốn không có linh trí, tất cả các bóng ma chỉ kêu lên vài tiếng chống cự rồi bị kéo bay vào trong cơn lỗc đáng sợ kia. Tên ma no chỉ huy mạnh mẽ kháng cự, hai chân nó dậm thật mạnh lún sâu vào trong đất như cắm cọc. Tất nhiên Hư Vô điểm nào có thể bỏ qua con mồi béo bở như thế, nó lại càng mạnh mẽ tựa như cuồng phong lôi vũ dôn hết uy lực của mình về phía con ma nô khổng lồ.

"Gào gào"

Tiếng kêu không cam tâm vang vọng ra khỏi cái thôn nhỏ bé, xuyên cả vào khu rừng bên cạnh. Cuối cùng thì con ma chỉ huy cũng bị khuất phục và tan biến bên trong lối xoáy hấp lực vô cùng đáng sợ kia.

- A! Haha, thật ngại quá. Không biết hai người còn ma trời, u hồn gì nữa không? Nhiều đây chưa đủ á.

Nguyên Hạo khuôn mặt vô tội nhìn hai tên áo đen năn nỉ. Nhưng mà giờ này hai tên kia đã sợ đến suýt vỡ mật ra rồi, còn tâm tình gì mà quản những lời hăn nói nữa chứ.

- Chạy mau.

Một tên áo đen hô lên, cả hai liền tách ra hai hướng tháo chạy. Phản ứng này xem như là cực nhanh nhưng đáng tiếc đối thủ của bọn chúng lại là Nguyên Hạo.

"Ầm ầm"

Hàng loạt tia sét đánh xuống ngăn trở đường lui của cả hai tên, khiến chúng không cách nào hơn là phải khựng lại. Ngay lúc này, Nguyên Hạo đột ngột tăng tốc. Do tu vi đã đạt đến Trúc Cơ kỳ nên khi vận dụng Di Ảnh Bộ, tốc độ của hăn bộc phát đến mức khó tin. Chỉ nghe tiếng gió rít lên một cái, hăn đã áp sát tên áo đen đầu tiên. Gã này nhìn thấy đối thủ chỉ thoáng cái đã đuổi kịp thì xanh cả mặt, vội lấy ra một cây thương dài màu đen định phản kích.

"uỳnh"

Chỉ một chiêu va chạm, cây thương của gã bị chém đứt đôi và đối thủ thì vẫn lướt đến.

"Phụt"

Một vòi máu phun ra, tên áo đen chỉ kêu lên một tiếng rồi gục xuống. Trên ngực hăn, một cây chủy thủ đang cắm thật sâu vào trước ngực.

"Ầm ầm"

Phía bên kia, tên còn lại nhìn thấy đồng bọn nhanh như chớp đã bị tiêu diệt thì sợ hãi không thôi, tinh thần không còn. Điên cuồng, gã ta liều mạng lao thẳng vào màn lôi sét phía trước hòng trốn chạy. Chỉ là hành động này quá ư là ngu ngốc, khác nào thấy tường mà vẫn đâm đầu vào.

- Haiz, đầu cần phải đau khổ như thế.

Chứng kiến hành động của đối phương, Nguyên Hạo thở dài rồi từ tốn tiến lại. Lúc này, tên kia đang bị lôi điện oanh kích đến thâm, toàn thân đầy thương tích.

- Tu ma đạo kiêng kỵ nhất là sấm sét, người nghĩ mình ngoại lệ hay sao.

Không tốn chút sức lực, Nguyên Hạo đã dễ dàng khống chế tên áo đen đang hoảng loạn. Nếu như gã chịu đứng lại đánh một trận thì có lẽ hẳn sẽ gặp chút khó khăn nhưng tên này đúng là gan thỏ, tự lấy đá ném chân mình.

- Người không được giết ta, ta chính là đệ tử của Tung Sơn lão quỷ. Nếu người xuống tay với ta, sư phụ ta sẽ không để yên cho người đâu. Sư phụ ta chính là Kim Đan kỳ chân nhân.

- Thế à?

- Đúng vậy, nếu người thả ta ra và...

Gã còn chưa nói hết câu thì chỉ thấy yếu hầu ngọt lịm rồi tâm trí chìm vào bóng tối vĩnh viễn. Đến chết tên này cũng không ngờ mình mang danh sư phụ ra dọa đối phương lại có kết cục như thế. Thật ra nếu gã không dùng sư phụ để uy hiếp thì có lẽ Nguyên Hạo sẽ còn tha cho gã một mạng để lợi dụng việc khác. Thế nhưng tên kia lại dám đem uy danh sư môn ra hù hấn thì đúng là chán sống thật rồi.

- Trên đời này, ta ghét nhất là bị kẻ khác uy hiếp mình. Cho dù sư phụ người là thần tiên, ta cũng mặc kệ.

Sau khi xử lí xong hai tên ma đạo, Nguyên Hạo liền thu lấy túi trữ vật của

chúng rồi thiêu hủy hai các xác. Tuy hẳn không sợ trời, không sợ đất nhưng cũng không muốn bị một lão quái vật Kim Đan kỳ truy sát.

Bấy giờ, ở một sơn cốc cách chỗ Nguyên Hạo đang đứng khoảng vài ngàn dặm, một lão già đầu hói đang cầm trên tay một ngọc ấn bị vỡ nát, ánh mắt lập lòe linh quang.

- Dám giết đồ đệ của Tung Sơn ta, đúng là đáng chết. Ta phải moi tìm người ra tu luyện thì mới hả dạ.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 162: Đánh Lui Cường Địch

Sau khi xử lý xong mọi thứ trong thôn, Nguyên Hạo nhanh chóng phi hành đến bìa rừng nơi Liễu gia đang đợi hãn tụ hội.

- Có mùi huyết tinh, không lẽ bọn họ đã xảy ra chuyện?

Phát hiện dấu hiệu không ổn, Nguyên Hạo liền tăng tốc. Bất chợt phía trước hãn xuất hiện bóng một người đang bỏ chạy, phía sau có thêm cả chục tên đang đuổi theo.

- Là Liễu Huệ.

Nhận ra được người đang bị truy sát là Liễu Huệ thì Nguyên Hạo máu nóng xông lên đầu. Hãn vừa rời đi chưa lâu mà mọi chuyện có vẻ như đang diễn ra rất tồi tệ, xem ra kẻ địch đã có sẵn tính toán. Cũng may là hãn giải quyết hai tên ma đạo kia nhanh gọn nếu không thì hậu quả thật khó lường. Cảm giác bị người khác tính kế thật khó chịu, Nguyên Hạo ngay lập tức phóng đến trước mặt cô gái cười nhạt nói:

- Huệ tỷ, sao người lại bị người khác đuổi giết? Mọi người như thế nào rồi?

- Nguyên Hạo, đệ đã trở lại rồi, gia gia được cứu rồi. Mau mau trở về, khi đệ vừa rời khỏi thì chúng ta bị một đám người đột kích, kẻ địch rất đông và mạnh. Gia gia và các trưởng lão cố gắng cầm cự, kêu ta đi báo tin cho đệ biết.

- Ừm, bên kia đã giải quyết xong, bây giờ chúng ta trở về hỗ trợ Liễu gia chủ thôi.

Nguyên Hạo gật gù đáp, xem ra mọi chuyện không khác hãn suy nghĩ. Đáng tiếc kẻ địch đánh giá thấp khả năng của hãn quá rồi, hoặc có lẽ bọn kia không nghĩ

đến Nguyên Hạo không sợ nhất chính là tu sĩ ma tu. Ngoại trừ khả năng hấp thu hồn ma ra, hẳn còn có lôi điện khiến cho bất kỳ tên ma đạo nào cũng phải kiêng dè.

- Hả, tại sao tiểu tử này lại xuất hiện ở đây? Không phải hai tên đồ đệ của Tung Sơn lão quái đã xử lí hẳn rồi sao? Nguy rồi, mau trở về thông báo.

- Đã đến rồi thì cũng không rời đi nữa đâu.

Nguyên Hạo ánh mắt sắc lạnh, vung tay một cái. Cả chục tia sét từ không trung đánh xuống chính xác vào cả đám Ngưng Khí kỳ đang định quay đầu bỏ chạy. Với tu vi Trúc Cơ, Nguyên Hạo thúc giục Lôi Dẫn uy lực hơn xa lúc trước, nên cả đám kia căn bản không hề có một cơ hội nào, bị đánh tan tành cháy khét, trông rất thê thảm. Hẳn cũng không buồn nhìn lại mấy cái xác kia một lần, trực tiếp nắm lấy Liễu Huệ leo lên phi kiếm của mình phóng như bay về phía sâu khu rừng, nơi những tiếng động âm âm chiến đấu đang vang lên liên tục.

- Haha, Liễu gia các người khôn hồn thì giao ra món đồ đó, bọn ta sẽ nghĩ lại cho các người một con đường sống.

Một tên trung niên mắt ưng mạnh mẽ tung một chưởng đẩy lui Liễu Hoàn, luôn miệng dụ dỗ chiêu hàng đối phương. Lúc này, Liễu gia vừa đánh vừa lui chật vật không tả được, cũng may là Liễu Hoàn và các trưởng lão đều tăng tu vi lên nên mới miễn cưỡng cầm cự. Nhưng cũng không ít tộc nhân trẻ tuổi bị bọn địch hạ sát, cứ đà này thì Liễu gia trước sau cũng toàn quân bị diệt.

- Nằm mơ đi, người Liễu gia bọn ta thà chết chứ không đầu hàng. Người nghĩ bọn ta sẽ tin lời mấy tên ác quỷ các người à.

Một vị trưởng lão gầm lên phẫn uất. Ngay tức khắc, lão bị ba tên Trúc Cơ phía địch lao đến công kích, bị đánh văng ra xa, phun ra một búng máu, bị thương không nhẹ. Quân số quá chênh lệch nên dù cố gắng mấy cũng không thể bù đắp được, đội hình của địch có gần mười lăm tên Trúc Cơ, đông gấp đôi số lượng Trúc Cơ của Liễu gia. Chẳng những thế, bọn chúng còn có ba tên thực lực đã đạt đến Trúc Cơ trung kỳ, đội hình như thế đủ nghiền nát bất kỳ tông môn bất nhập lưu nào.

Ngay lúc này, một tia chớp màu đỏ quen thuộc từ trong rừng cực nhanh xuất hiện. Vừa thấy nó, Liễu Hoành thần sắc trở nên mừng rỡ, như vớ được cọng rơm cứu mạng vậy.

- Hẳn đã trở lại rồi. Liễu gia trường lão, tất cả tử chiến, chúng ta phải cầm cự đến khi thiếu hiệp đến.

Các vị trường lão nghe xong thì khí thế bùng bùng, giống như được uống xuân dược, ra đòn liên tục, liễu mạng đánh lại kẻ thù. Cũng may là Nguyên Hạo đã chuẩn bị Hồi Nguyên Đan chia cho bọn họ để hồi phục nếu không mấy lão già này đã sớm thất thủ rồi.

- Không biết sống chết, Lữ Hồng, Lữ Hũ, hai người xử lí lão già này cho ta. Nhớ đừng giết chết lão, ta còn cần tìm thông tin từ lão.

Nghiến răng nghiến lợi, tên trung niên mắt ưng ra lệnh cho hai gã Trúc Cơ trung kỳ dừng hai bên tấn công Liễu Hoành. Gã muốn giải quyết càng nhanh càng tốt, tránh đêm dài lắm mộng.

- Muốn đánh thì cũng phải hỏi ý của ta đã chứ?

Cuối cùng Nguyên Hạo cũng đến kịp, hấn nhanh như chớp lao đến đối chường với hai tên Trúc Cơ trung kỳ kia.

"Âm âm"

Kình lực cực mạnh khiến hấn và hai gã Trúc cơ trung kỳ đều văng ngược về sau. Màn so chiêu này khiến cho đối phương tỏ ra kinh ngạc không thôi, có thể đánh ngang tay với hai người bọn hấn nói lên thực lực tên thiếu niên vừa hiện thân cũng không kém huynh đệ bọn chúng. Nhưng khi thần thức quét qua lại chỉ thấy tu vi của tên nhóc đó dừng lại ở Ngưng Khí trung kỳ mà thôi.

- Hừ, thuật che giấu tu vi à, không tệ. Sau khi đánh bại người, huynh đệ bọn ta sẽ chiếm lấy.

- Có bản lĩnh thì cứ lấy, đừng nói lời thừa thái làm gì.

Nguyên Hạo nhếch môi khinh bỉ đáp. Tiếp theo, hắn vung tay phóng ra Thạch Huyết lao thẳng về phía hai tên đó, đồng thời truyền âm cho Liễu Hoành. Đạt đến tu vi Trúc Cơ, hắn đã có thể tụ âm thành tuyến, truyền âm đi mà không sợ kẻ khác nghe lén. Chỉ có người thần thức cực mạnh mới có thể phát hiện và nghe được nội dung thôi.

- Liễu gia chủ, hãy đi hỗ trợ các vị khác. Mọi người vừa đánh vừa lui về sau lưng của ta. Tình hình đang hỗn loạn, ta không thể ra tay ở diện rộng được.

- Ta biết rồi, cậu cứ yên tâm, việc còn lại giao cho lão già này.

00:06 / 07:34 Thạch Huyết vừa phóng đi, Nguyên Hạo liền hóa tàn ảnh tiến sát phía sau. Động thái này của hắn khiến hai huynh đệ họ Lữ giật mình, nhưng bọn chúng cũng kinh nghiệm đầy mình nên vội vàng né sang hai bên.

"Uỳnh uỳnh"

Vừa để thanh chùy thủ lướt qua, hai tên kia lập tức từ hai bên hông tung chưởng lực đánh thẳng vào bóng đen phía sau tạo ra tiếng nổ dữ dội.

- Chúng ta đã đánh trúng tên tiểu tử đó chưa vậy?

Tên Lữ Hồng lên tiếng hỏi. Tên còn lại ánh mắt ngưng trọng rồi đột nhiên biến sắc thất thanh kêu lên:

- không ổn, là nghi binh. Hạ tổng quản, cẩn thận.

Tiếc là gã đã chậm một chút, thanh Thạch huyết vừa thoát qua hai tên huynh đệ liền đột ngột tăng tốc, phát ra hung quang dữ tợn lao vun vút đến tên trung niên mắt ưng đứng phía sau. Gã cũng khá bất ngờ trước việc đối phương bỏ qua huynh đệ kia mà chọn công kích gã. Phóng ra một cái thuấn màu xám, có khắc hoa văn giống như trận pháp đơn giản, gã cười gằn nói:

- Đúng là không biết trời cao đất dày.

Câu nói vừa thốt ra khỏi miệng, gã đã hốt hoảng đến suýt lảo đảo, thốt không ra

lời. Cái thuẫn giá trị của gã, đỉnh cấp pháp khí, có giá trị thêm trận pháp phòng vệ, có thể sánh ngang với hoàng cấp vũ khí. Vậy mà vừa va chạm với thanh chủy thủ kia lại lúng một lỗ to tướng, căn bản là không chịu nổi một kích. Trước cảnh tượng quá sức tưởng tượng này, nếu như không phải cái thuẫn kia đã cùng gã trải qua nhiều trận chiến, thì gã đã cho rằng mình mua nhầm hàng dỏm mất rồi. Thế quái nào mà vừa va chạm đã tan nát như đậu hũ thế kia, cái thanh chủy thủ kia đến tột cùng là cấp độ gì vậy?

"Vụt"

Gã mắt ửng cũng khó nhiều thời gian để suy nghĩ, thanh chủy thủ chỉ chớp nhoáng đã tiến sát đến gã. Cảm giác được mùi vị tử vong, tên này nhanh chóng dùng hết tốc độ né qua một bên, đồng thời kích hoạt một lá phù bảo.

"Ầm ầm"

Một lớp màn chắn mờ được tạo ra bao quanh cơ thể gã, cùng lúc Thạch Huyết đâm đến. Tiếng va chạm giữa thanh chủy thủ và màn phòng hộ khiến nó chấn động kịch liệt, ánh sáng cũng phai nhạt bớt đi. Có thể thấy tấm phù lục này có sức phòng ngự rất mạnh, ngay cả linh bảo cũng không thể xuyên thủng được.

- Haha, muốn tổn thương ta không dễ vậy đâu nhóc con.

Cười rú lên khoái trá, tên mắt ửng họ Hạ vô cùng đắc ý. Nụ cười của gã cũng không giữ được bao lâu khi một bóng đen như u linh xuất hiện trước mặt. Đó chính là Nguyên Hạo đã dùng Di Ảnh Bộ né được chiêu hợp công của hai anh em họ Lữ kia và xông thẳng đến đây. Thấy ánh mắt có phần trào phúng của thiếu niên, tên mắt ửng bỗng nhiên chột dạ, gã vẫn thấy áp lực nguy hiểm thật lớn.

- Lữ Hồng, Lữ Hũ, hai tên các người mau quay lại giúp ta.

- Muộn rồi.

Nguyên Hạo nhàn nhạt nói hai chữ rồi giơ hai tay ra hai bên. Một quả cầu nước khổng lồ cả trăm mét bao lấy hắn và tên mắt ửng vào bên trong, trên không trung

lôi điện cũng tập trung oanh oanh kích xuống như mưa. Lôi điện kết hợp với thủy thuộc tính tạo ra một sức mạnh cộng hưởng đáng sợ không ngừng bào mòn lớp màn bảo vệ của tên kia. Lớp phòng vệ càng lúc càng thu nhỏ lại, âm ảm dần đi. Cảm nhận được phù bảo của mình không thể trụ được bao lâu nữa, tên mắt ưng điên cuồng vùng vẫy hòng thoát ra. Nhưng bên trong quả cầu này, Nguyên Hạo như cá gặp nước, làm sao có thể dễ dàng để một tên gà mờ như gã kia thoát ra được.

"Cheng cheng"

Điều khiển Thạch Huyết không ngừng công kích đối thủ, Nguyên Hạo càng làm tên mắt ưng triệt để hoảng loạn. Gã không biết làm gì hơn là kêu gào, chửi bới, hăm dọa đủ kiểu.

- Người mau thả ta ra, đại ca của ta chính là đại trưởng lão của Thiết Âm Môn, nếu người giết ta người sẽ chết rất thê thảm. Đại ca ta sẽ tuyệt không tha cho người đâu.

- Vậy sao? ta nói cho người biết. Lúc này có một kẻ cũng lấy sự phụ của hãn, là Kim Đan chân nhân gì đó ra hù dọa ta. Kết quả là ta đã nướng chín hãn rồi, xem ra cái bọn thích dựa thế người thân cũng nhiều thật haha.

Ánh mắt cùng giọng điệu của Nguyên Hạo dần trở nên lạnh lẽo, mang theo sát khí dâng trào. Hãn rất ghét bị uy hiếp, đặc biệt là liên quan đến sinh tử. Thả người ra cũng bị người truy sát, giết người thì đắc tội với trường bối, môn phái của người. Đẳng nào cũng là kẻ thù rồi thì cần gì phải e ngại nữa, cứ đến tên nào thì giết tên đó thôi, há phải suy nghĩ dong dài.

"Rắc rắc"

Lớp phòng vệ cuối cùng cũng vỡ tan ra thành ngàn mảnh nhỏ li ti, tan biến bên trong dòng xoáy Thủy Lưu mạnh mẽ. Không còn sự bảo hộ, tên mắt ưng bị lôi điện không ngừng oanh kích vào người, Thạch Huyết cũng không bỏ qua cơ hội làm thịt con mồi.

Bên ngoài, huynh đệ họ Lữ đang gấp gáp công kích liên tục hòng phá vỡ quả

cầu nước.

"Âm âm"

Sau một pha phối hợp ra đòn cực mạnh của hai huynh đệ, Thủy Lưu cũng đã bị phá. Màn nước tan ra, lôi điện vẫn còn lóe lên khắp nơi, một bóng dáng uy vũ đứng thẳng bên trong, ánh mắt đen thâm thúy như nhìn thấu cả tâm hồn người khác. Trên tay hắn đang nắm tên mắt ưng, hiện giờ nhìn chẳng khác nào cái xác khô, không còn chút sinh khí.

- Người...người đã giết Hạ tổng quản?

Hai tên huynh đệ họ Lữ run rẩy hỏi, mặc dù kết quả bọn chúng gần như đã rõ mười mươi. Tuy tên mắt ưng kia chỉ giỏi bắt nạt kẻ yếu, nham hiểm xảo trá nhưng thực lực chân chính lại chẳng hơn ai. Do mượn thế huynh trưởng của mình mà gã mới có được tu vi Trúc Cơ trung kỳ và leo lên được cái chức tổng quản chấp sự. Vì thế, việc gã bị tên thiếu niên kia giết chết nhanh chóng cũng chẳng làm cho người ta quá bất ngờ. Chỉ là những kẻ còn lại sợ phải chịu cơn bộc phát phần nộ của gã thân huynh của tên này mà thôi. Đó mới chính là cường giả hàng đầu của tông môn bọn họ, có quyền uy rất lớn.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 163: Tách Ra

- Giết thì cũng giết rồi, hai huynh đệ các người muốn đi theo hãn thì cứ xông lên thử xem.

Nguyên Hạo nở một nụ cười lạnh khiến anh em họ Lữ rùng mình. Hai tên xoay sang nhìn nhau, ánh mắt có chút do dự. Tên nhóc kia từ linh lực dao động khi chiến đấu không cao hơn bọn chúng nhưng chân chính thực lực bộc phát lại vô cùng khủng bố. Dù tên Hạ tổng quản kia bản lĩnh thực chiến kém cỏi, nhưng muốn hạ sát hãn trong thời gian ngắn thì hai người phối hợp lại cũng không tự tin có thể làm được. Do đó, hai tên vẫn không biết phải nên tiến hay lùi.

Nếu không đánh thì không có gì để giao phó cho vị huynh trưởng của Hạ tổng quản, còn đánh thì liệu có đánh bại được tên quái vật kia không? Nhiệm vụ này hai gã vốn chỉ làm theo chức trách, chẳng có lợi ích gì cả nên đương nhiên không muốn đem mạng nhỏ ra liều. Trong khi hai tên vẫn chưa quyết thì Liễu gia bên này vừa đánh vừa lui đã rút toàn quân dần về phía sau lưng Nguyên Hạo.

- Tốt lắm.

Nguyên Hạo cũng không nhiều lời. Lập tức vung tay phóng đại Thủy Lưu hết mức, bảo vệ hết Liễu gia tộc nhân vào trong, cùng lúc toàn lực thi triển Lô Dẫn đánh hàng loạt tia sét xuống đám đông kẻ địch. Diễn biến bất ngờ này làm cho mấy tên Trúc Cơ Thiết Âm Môn trở tay không kịp, luống cuống chống đỡ. Bọn người này chiến đấu khá đơn thuần, chỉ biết một chọi một hoặc nhiều người vây công chứ không hề biết khái niệm đội hình. Điều này cũng là nguyên nhân đánh nhau ì xèo một lúc mà bọn chúng vẫn không thể tiêu diệt được đối phương ít người hơn mình nhiều.

"Ầm ầm"

"Aaaaaaaaaa"

Những tên có tu vi Ngưng Khí không đủ sức ngăn cản lôi điện, bị oanh kích ra tro trong chốc lát. Mấy tên chấp sự Trúc Cơ hoàn toàn không có ra tay hỗ trợ đám đệ tử tông môn mình, chỉ biết ích kỷ lo cho bản thân mình. Nhìn thấy cảnh này, Nguyên Hạo khẽ nhếch môi, hẳn không sợ một đội ngũ đông đảo mà thiếu gắn kết.

"Vù Vù"

Thạch Huyết này giờ vẫn tiềm phục bắt đầu lạng lẽ xông vào màn sấm sét đang oanh kích mật mù. Giống như một con mãnh hổ vồ mồi, nó dùng tốc độ nhanh nhất đâm rụng một tên Trúc Cơ sơ kỳ đứng ở ngoài rìa xa nhất.

- Aaaaaaaaaaaaa

- Cẩn thận, coi chừng đành lén.

Vốn không có chuẩn bị tinh thần cho việc bị đám người Liễu gia phản kích, nên thế trận phía Thiết Âm Môn rối loạn dữ dội. Trong chiến tranh, sĩ khí rất quan trọng, một khi sĩ khí tan rã thì có đánh tiếp, kết quả cũng là đại bại.

- Mau rút lui, về bẩm báo vờ đại trưởng lão rồi quay lại báo thù sau.

Lữ Hồng và Lữ Hủ hét lớn rồi dẫn đầu đám chấp sự đập phi kiếm chạy như vịt. Ngay cả khi lui quân, bọn chúng cũng chen chúc, tranh giành, nhằm các hướng mà lao đi. Nếu như gặp kẻ địch mạnh mẽ truy sát, chắc chắn không bao nhiêu tên trong đội ngũ này có thể sống sót trở về.

- Tuyệt quá, chúng ta thắng rồi.

Một tộc nhân trẻ tuổi của Liễu gia, mặt mày lấm lem đầy máu me phấn chấn gào lên. Đồng loạt các tộc nhân khác cũng hò reo, trận đánh hôm nay còn kích thích hơn cả trận chiến với Trần gia và Thịnh gia. Trước một chi đội toàn Trúc Cơ kỳ mà hẳn, tên thiếu niên kia lại một mình đứng ra ngăn cản cơn sóng dữ. Hình tượng của hắn đã trở thành vị thần hộ mệnh của cả gia tộc nhỏ bé này.

- Khụ khụ

Ho khan vài tiếng, sắc mặt của Nguyên Hạo tái nhợt đi, đứng không vững. Tuy tu vi đã lên đến Trúc Cơ kỳ nhưng việc phải nhất tâm tam dụng, sử dụng linh hồn lực và linh lực quá mức khiến hắn cảm thấy ăn không tiêu. Nếu như không dùng mưu dọa chạy đối phương, e là người phải bỏ trốn ngược lại phải là hắn. Mà có an toàn thoát được hay không cũng chưa biết, trong ván đánh cược này hắn đã thắng hiểm.

- Nguyên Hạo tiểu hữu, người có bị làm sao không?

Liễu Hoàn nhìn thấy vị ân nhân của gia tộc có vẻ không ổn thì lo lắng vội lao đến đỡ.

Nguyên Hạo gắng gượng, mỉm cười xoa tay nói:

- Tôi không sao, mọi người hãy lo chữa trị cho các tộc nhân bị thương. Người nào đã ngã xuống thì hãy nhanh chóng an táng. Nửa canh giờ sau chúng ta sẽ khởi hành, nơi này không an toàn, kẻ địch có thể quay lại bất kỳ lúc nào.

Nuốt vào vài viên Hồi Nguyên Đan, Nguyên Hạo lập tức ngồi xuống điều tức để mau chóng phục hồi. Ưu điểm của hắn chính là có Hư Vô công pháp nên chỉ cần sử dụng đại lượng đan dược là có thể mau chóng khỏe lại. Với người khác là việc không thể, vì đan điền và khả năng hấp thu có hạn, dùng quá nhiều đan dược hồi khí sẽ bị phản hệ.

00:17 / 07:34Đúng nửa canh giờ sau, mọi người nén bi thương đắp xong mộ phần cho những tộc nhân đã bị sát hại. Dưới sự dẫn dắt của Nguyên Hạo, Liễu gia lại tiếp tục hành trình. Lúc này, cả đoàn người không di chuyển theo lộ tuyến ban đầu nữa mà rẽ sang một hướng khác.

- Các người cần phải thay đổi phương hướng. Với tốc độ hiện tại không bao lâu đám người Thiết Âm Môn kia nhất định sẽ đuổi kịp. Do đó cần phải tạm thời tìm nơi để lẫn trốn qua nguy hiểm, nếu cường ngạnh chiến đấu e rằng có đến được đích thì Liễu gia hậu nhân cũng táng thân gần hết.

Nguyên Hạo thần tình nghiêm trọng nói với cao tăng Liễu gia. Nếu chỉ có một mình thì hẳn không ngại bị truy kích nhưng đem theo cả một gia tộc thế này đúng là không ổn chút nào. Tuy hiện tại đã vào lãnh thổ Đà La quốc, dưới sự bảo hộ của Hắc Diện Tông, nhưng môn phái chắc chắn sẽ không quan tâm một tiểu gia tộc bé tí và một tên ngoại môn đệ tử vô danh như hắn. Cách tốt nhất hiện tại là cần phải tách ra, một mình hắn sẽ dẫn dụ bọn Thiết Âm Môn để tận dụng thời gian cho Liễu gia tránh đi tầm mắt kẻ địch.

- Vậy còn tiểu hữu thì sao?

- Ta sẽ đi theo hướng ngược lại để tập trung chú ý của kẻ địch. Các người hãy đi theo lộ trình mới ta vạch sẵn, dù đường đi có xa hơn nhưng sẽ đảm bảo an toàn hơn. Khi đến địa điểm đã hẹn sẽ có vị bằng hữu của ta đến hỗ trợ, hãy đưa ngọc bội này ra vị kia sẽ nhận ra các người.

Lấy ra một cái ngọc bội nhỏ, Nguyên Hạo trao cho nó Liễu Hoàn. Hắn có thể tận lực dẫn thân mình vào nguy hiểm đến mức này đã nói lên bản thân đã toàn tâm hỗ trợ Liễu gia. Liễu lão gia chủ lệ nóng rùng rùng, xiết chặt ngọc bội rồi cùng với các trưởng lão đều quỳ rạp xuống.

- Tiểu hữu đối với Liễu gia ơn tựa tái sinh, nếu có thể vượt qua nạn kiếp này, gia tộc chúng ta nguyện đời đời vì người mà ra sức khuyến mãi.

Dứt lời, tất cả đồng loạt bái Nguyên Hạo một lạy. Trước hành động đột ngột này, hắn cũng bất đắc dĩ cười khổ. Cá tính của hắn vốn ôn hòa phân minh, đã hứa giúp người thì sẽ làm đến cùng, không vì người ta báo ơn hay gì cả. Tính ra với Vạn Vật Dược Thuật đạt được, lần này hắn coi như báo đáp lại mà thôi. Với thực lực của Liễu gia, hắn cũng không nghĩ họ có thể giúp ích gì nhiều cho mình, nhưng người ta đã bày tỏ như vậy hắn cũng không muốn làm họ mất hứng.

- Được rồi, chuyện này nói sau. Bây giờ phải tranh thủ thời gian rời đi mau, nên nhớ không được hấp tấp, càng cẩn trọng càng tốt.

- Lão phu hiểu rõ, tiểu hữu bảo trọng.

Không nói lời thừa thãi, cả hai bên biết cần phải tận dụng chút ít ỏi thời gian có được. Nhằm một hướng, Nguyên Hạo đập lên phi kiếm tăng tốc, hẳn cố ý để lại dấu vết khá lộn xộn, không hiểu để làm gì. Đúng như dự đoán, sau khi rời đi chưa đến một canh giờ, một đám người đông cả trăm người ồ ạt xuất hiện ngay địa điểm Nguyên Hạo vừa mới bay qua.

- Hừm, tiểu tử kia đang di chuyển về hướng đông nam. Hẳn nghĩ thay đổi đường đi thì có thể đánh lừa được bọn ta sao?

- Dạ, bầm trưởng lão, huynh đệ chúng tôi đã lén để lại ấn ký trên người hắn. Nên dù cho hắn có cố ý làm giả dấu vết thì cũng không thoát được truy tung của chúng ta đâu.

Một lão giả khuôn mặt hung ác lạnh nhạt lên tiếng, bên cạnh lão hai tên Lữ Hồng và Lữ Hũ khúm núm nói xen vào. Trên mặt bọn chúng còn vết hằn rớm máu, xem ra đã ăn một chút đau khổ sau khi trở về bầm báo.

- Hừ, tội của các người ta còn chưa tính, đợi về đến môn phái sẽ xử trí sau. Bây giờ ta sẽ đích thân đuổi theo, hai người các người hãy dẫn đường cho các trưởng lão khác chia nhau ra tìm kiếm tung tích của cái gia tộc lì lợm kia mau. Nhớ là phải xử lí nhanh gọn, không gây ầm ĩ. Các môn phái khác cũng đã tỏ ra nghi ngờ, âm thầm theo dõi nhất cử nhất động của Thiết Âm Môn chúng ta. Nếu để bọn chúng biết được chúng ta vì bảo vật của Liễu gia mà xuất động thì nhất định bọn khốn đó không chịu ngồi yên đâu. Chỉ cần chiếm được đan thư, thực lực của tông môn chúng ta sẽ tăng lên mạnh mẽ, tiền đồ sáng lạn. Vì vậy, nhiệm vụ của các người rất quan trọng, đừng để thất bại như lần vừa rồi, nếu không thì cũng không cần trở về gặp ta nữa.

- Dạ rõ.

Huynh đệ họ Lữ run rẩy sợ hãi vâng dạ rồi lập tức rời đi ngay. Lần này là cơ hội cho bọn chúng lấy công chuộc tội, nên quyết tâm cả hai rất cao. Không còn Nguyên Hạo, hai tên này cũng không cảm giác lo lắng áp lực gì nữa. Tên thiếu niên kia quá khủng bố, mỗi khi nhớ lại cả hai lại cảm thấy lạnh cả sống lưng. Tốt nhất là vị đại trưởng lão này có thể tiêu diệt được hắn, nếu không thì sau này Thiết Âm Môn sẽ

có một kẻ thù vô cùng đáng sợ.

- Còn lại các người theo ta, đích thân lão phu phải xem thử coi tên tiểu tử kia có ba đầu sáu tay gì mà dám giết chết đệ đệ của ta.

Lão già thần tình oán độc, dùng giọng điệu chói tai ra lệnh. Phía sau lão là một nhóm tám người, ba Trúc Cơ sơ kỳ, ba Trúc Cơ trung kỳ và hai lão già Trúc Cơ hậu kỳ. Còn lão già được gọi là đại trưởng lão này có tu vi cao nhất trong đám, Trúc Cơ viên mãn. Lão ta tên thật là Hạ Cơ, sở dĩ lão ta ngênh ngang uy vọng như thế cũng là vì lão còn có một biệt tài khác: Luyện Dược Sư. Trong một tông môn một sao như Thiết Âm Môn, có được một luyện dược sư một sao đã là rất tốt. Nếu như có thể mời đến một vị nhị phẩm luyện dược sư thì khả năng tăng lên một sao rưỡi là chuyện sớm muộn mà thôi. Đó cũng là nguyên nhân chính mà Thiết Âm Môn rình rập cuốn đan thư của Liễu gia.

Không biết từ đâu mà tông môn này lấy được thông tin, nên đã lặng lẽ thám thính tra xét. Cuối cùng là giật dây cho hai gia tộc khác trong Tịch Dương trấn ra tay. Tiếc là người tính không bằng trời tính, giữa đường chui ra một tên Trình Giáo Kim phá đám. Một tên thiếu niên tưởng như vô hại lại giúp Liễu gia thoát họa diệt môn, còn một đường máu đánh ngược lại, bỏ chạy đến tận bây giờ. Mới nghe thuộc hạ kể lại, Hạ Cơ thậm chí còn không tin, cho là tin vịt, đánh cho tên lính truyền báo một trận. Nhưng khi đến chính bố trí của mình thất bại, đứa em ruột bị chính tên nhóc mà mình xem nhẹ giết chết, lão mới thật sự hối hận lẫn tức giận.

- Tuổi còn trẻ mà có thực lực như vậy, một là dùng đan dược dưỡng nhan, tuổi thật không còn nhỏ. Hai là thiên tài thật sự, có thể chân chính diệt xác cùng cấp dễ như chơi. Là trường hợp nào thì ta cũng quyết không để hãn sống sót, một kẻ như vậy chính là nguy cơ cực lớn cho tông môn. Dù phải tổn thất thế nào cũng phải giải quyết tên đó, mọi người nghe rõ chưa?

Hạ Cơ không phải kẻ ngốc, lão trừ có chút tài năng luyện dược ra, còn có tâm kế âm hiểm. Mọi kế hoạch đối phó Liễu gia đều do một tay lão ta bày ra. Một kẻ có mưu lược như thế tất nhiên rất thông minh, và hiểu rõ tầm nguy hiểm của một đối thủ như Nguyên Hạo. Vì vậy, hành động kỳ này đích thân lão đã xuất mã, vây giết

cho bằng được thiếu niên kia.

Còn bản thân Nguyên Hạo lúc này đang đứng trên một đỉnh núi, ánh mắt nhìn về phía xa, cười lạnh:

- Để lại ấn ký trên người ta sao? Đã thế thì ca đây sẽ tiếp đãi các người thật tốt hắc hắc.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 164: Bầy Hạ Cơ (Thượng)

- Hừ, cái tên nhỏ nhỏ người còn ở đó mà dương dương đắc ý được à. Không phải ta chỉ điểm cho người thì làm sao người biết được ấn ký là cái gì hả?

Tiểu Vô khinh thường lên tiếng, nếu như không nhờ nó nhắc nhở, tên ngốc này đến chết cũng không biết lý do vì sao.

- Hì hì, người và ta tuy hai mà một, nên người phải có trách nhiệm giúp đỡ cho ta chứ. Mà cái thuật tạo ấn ký này cũng thú vị thật, có cơ hội ta cũng muốn thử một chút.

- Thôi cái giọng nịnh nọt đó đi, người hiện tại nếu đối đầu với kẻ địch tu vi Trúc Cơ hậu kỳ vẫn hơi quá sức đó. Nhất là kẻ địch lần này là cả một môn phái nữa chứ, không khéo là sẽ rất thảm đó.

Lời nhắc nhở một chút, Tiểu Vô cũng chìm vào im lặng. Trừ những lúc cần thiết, bình thường nó rất ít khi hỗ trợ Nguyên Hạo quá nhiều. Một cường giả thực thụ cần phải trui rèn từ trong sinh tử, phải từng bước gian khổ cố gắng đi lên. Không những thực lực mà tâm cảnh cũng phải được mài dũa, như vậy con đường sau này của hắn mới vững chắc tiến xa được. Nếu cả những khó khăn đơn thuần nhất mà tên nhóc kia cũng không vượt qua được thì đừng nghĩ đến những thứ xa xôi hơn nữa.

- Trúc Cơ hậu kỳ sao?

Nguyên Hạo lẩm bẩm một mình rồi chợt mỉm cười nhạt xoay người đạp phi kiếm bay đi. Tuy thực lực đã đại tăng, nhưng hắn cũng không nào tàn đến mức cậy mạnh mà một mình chống lại cả một đội quân môn phái hùng hậu. Bất quá nếu đường cùng đối đầu, hắn cũng không ngại cho đối phương ném chút đau khổ. Cho

bọn chúng biết Nguyên Hạo hẳn không phải cảnh cây mềm mặc người ta bẻ lấy.

- Thạch Huyết sau khi hưởng soái một phần lôi kiếp hình như càng ngày càng lợi hại. Xem ra lôi điện có tác dụng phục hồi cho nó không ít, tiếp tục như thế có lẽ có ngày nó sẽ hoàn toàn được sửa chữa. Thật không biết rốt cục thanh chủ tử này rốt cục có bao nhiêu lợi hại, lai lịch như thế nào.

Với tinh thần lực vượt xa Trúc Cơ kỳ bình thường, Nguyên Hạo đã miễn cưỡng có thể khu động được thực lực của Thạch Huyết hơn xa lúc trước. Hiện tại, nếu đối đầu với một tên Trúc Cơ trung kỳ tầm thường, hẳn tự tin có thể chém giết đối phương một cách dễ dàng. Tu vi tuy quan trọng nhưng nếu có vũ khí, pháp khí lợi hại thì việc vượt cấp đồ sát là chuyện hết sức đơn giản.

Lại nói về Liễu gia một chút, sau khi cùng Nguyên Hạo chia ra, bọn họ cố gắng ngày đêm di chuyển theo lộ tuyến mới. Theo như suy đoán, bọn người Thiết Âm Môn nhất định sẽ giám thị chặt chẽ những nẻo đường tiến về Hắc Điện Tông. Với tổng quan hiện trạng của Liễu gia, chỉ cần bị kẻ địch phát hiện ra, họ khó lòng mà đào thoát được.

- Gia chủ, chẳng phải ban đầu Nguyên Hạo thiếu hiệp nói là chúng ta sẽ đến gần Hắc Điện Tông để trú ngụ sao? Tôi thấy chúng ta đang đi càng lúc càng xa, lại lúc nam lúc bắc, không có mục tiêu cụ thể vậy?

Trước nghi vấn của một trưởng lão khác, Liễu Hoàn cũng chỉ biết lắc đầu không ý kiến. Dù mọi người có lòng hoài nghi thì lão vẫn kiên định tuân theo chỉ dẫn của vị ân nhân kia. Có thể có vài tộc nhân bất mãn, lo sợ, cho rằng lão quá hồ đồ nhưng trực giác nói cho Liễu Hoàn biết đặt cược vào thiếu niên kia tuyệt sẽ không hối hận, nhất định sẽ có một hồi kết quả ngọt ngào.

Lộ tuyến quái đản do Nguyên Hạo vạch ra này bước đầu đem lại những tín hiệu khả quan. Trong một vài ngày tiếp theo, cả gia tộc vẫn không gặp phải một tên Thiết Âm Môn nào. Việc này cũng khiến cho không khí trong đám hậu nhân và trưởng lão lắng xuống, tâm tình an ổn hơn.

Trái lại với Liễu gia, hai tên chấp sự họ Lữ cùng vài tên trưởng lão của Thiết

Âm Môn lại vô cùng bức dọc, cảm giác như ngồi trên đồng lửa vậy. Lần truy đuổi này, nhiệm vụ của bọn chúng là tương đối nhẹ nhàng, nói trắng là khá nhàn nhã. Thế mà đã truy đuổi suốt một ngày một đêm rồi vẫn không tìm thấy bất kỳ tung tích gì cả, mâu thuẫn cũng dần dần hình thành bên trong nội bộ. Cuối cùng, không thể thống nhất được ý kiến, bọn chúng đành chia nhau ra thành nhiều tiểu đội để truy tung. Ai tìm được tung tích của Liễu gia sẽ thông báo ngay cho các đội khác chạy đến. Phải nói cách làm này nếu sớm được nghĩ đến sớm thì mọi chuyện có lẽ đã rẽ sang một hướng khác. Đáng tiếc, đôi lúc mọi chuyện chỉ chậm một chút thì kết quả cũng đã rất khác.

- Trưởng lão, trận bàn này...

- Là của Nguyên Hạo tiểu hữu giao cho ta. Hẳn nói cách sử dụng cũng rất đơn giản, chỉ cần làm theo hướng dẫn thôi. Đây là một trong những thứ dùng để bảo mệnh của hắn, nhưng đến nước này chúng ta cần hơn, nên...

- Ân đức của cậu ta đối với Liễu gia thật như trời cao, biển rộng. Lão phu thật cảm thấy hổ thẹn, sống bao nhiêu năm trên cõi đời vẫn không bằng một thiếu niên anh hùng.

Tạm thời trú đóng ở một sơn cốc hẻo lánh, Liễu gia chủ lúc này trên tay đang không ngừng huy vũ trận bàn bố trận. Do đã được Nguyên Hạo hướng dẫn từ trước nên đối với trận pháp này lão cũng có phần nắm chắc. Sau nửa canh giờ thao tác, một trận pháp ẩn mình cấp hai đã được thiết lập. Trừ khi Trúc Cơ kỳ tinh thông trận đạo và tỉ mỉ dùng thần thức tra xét thì mới phát hiện ra dị trạng nơi này. Bằng không thì dù kẻ địch có phi hành qua lại bên trên cũng không thể tìm ra manh mối gì, hữu kinh vô hiểm.

Trận bàn này là một trong những chuẩn bị của Nguyên Hạo trước khi xuất môn. Chỉ là hắn không còn cách nào khác phải đưa nó cho Liễu gia để tránh nạn. Chí ít bọn họ có thêm thứ bảo mệnh thì gánh nặng trong lòng hắn cũng được gỡ bỏ.

- Tiểu tử kia thật trâu bò, chạy trốn suốt một ngày rồi vẫn không có dấu hiệu chậm lại. Hẳn lại chẳng đi về hướng Hắc Diện Tông mà cứ lòng vòng đủ kiểu, giống như chơi rượt bắt với chúng ta vậy.

Một tên trường lão Trúc Cơ hậu kỳ than oán nói. Việc phải phi hành suốt khiến linh lực của lão cũng tiêu hao phần nào. Theo lý thì đối phương phải ngừng lại nghỉ ngơi một chút, chứ cứ cắm đầu lao đi như liều mạng như thế làm gì. Trừ khi hẳn biết mình đang bị theo đuôi, việc này lại càng khó tin hơn.

- Kẻ này có thể đánh giết đệ đệ của ta giữa vòng bảo hộ của nhiều chấp sự khác, rõ ràng hẳn có bản lĩnh riêng của mình. Những kẻ như vậy thường hành xử không theo lẽ thường, có thể hẳn đã ngửi thấy mùi nguy hiểm nên cố gắng cao chạy xa bay, càng xa càng tốt. Chúng ta người đông thế mạnh, cần gì phải e ngại một tiểu tử đơn thân độc mã cơ chứ. Nếu hẳn là thiên tài của Hắc Điện Tông thì người phe ta đã sớm nhận ra rồi. Nghe lời phân tích của Hạ Cơ, tên trường lão kim cũng im lặng không ý kiến gì nữa. Quả thật với một đội hình chính người này mà còn phải lo lắng đánh không lại một mao đầu tiểu tử tu vi Trúc Cơ sơ kỳ hoặc trung kỳ thì bọn họ cũng tìm khối đầu hũ tự sát là vừa rồi. Hạ Cơ vốn cũng là người cẩn thận, lão nắm rất rõ tình hình các thiên tài trong bách hùng bảng của Hắc Điện Tông. Chỉ cần tên nhóc kia không nằm trong số đó là lão có thể yên tâm mà phóng tay làm việc.

Theo như hai tên chấp sự anh em họ Lữ kia kể lại, tên nhóc kia hình như có pháp thuật dẫn động được lôi điện. Tuy uy lực không quá mạnh nhưng có tác dụng vây khốn kẻ địch, ngoài ra tên đó còn có một vũ khí không rõ cấp bậc, có thể đánh tan pháp khí phòng ngự cao cấp của đệ đệ lão. Đây chính là mấu chốt khiến lão ta cảm thấy hứng thú và quyết phải truy sát thiếu niên kia cho bằng được.

"Hừ, có thể một kích đánh nát pháp khí có gia trì thêm trận pháp thì ít nhất cũng phải là pháp bảo trung phẩm trở lên. Không biết tên nhóc kia đạt được cơ duyên gì mà lại sở hữu vũ khí đáng gờm như vậy. Nếu như ta có thể chiếm được thì..."

Nghĩ đến việc bản thân đoạt được một vũ khí cao cường, Hạ Cơ hưng phấn không thôi. Với thân phận đại trưởng lão, lão đã được thừa hưởng tài nguyên lẫn vũ khí, phù bảo tốt nhất. Tuy nhiên, nội tình của tông môn một sao dù gì cũng có giới hạn. Trong tay lão hiện tại cũng chỉ nắm giữ được một cây đại đao hoàng cấp hạ phẩm thôi. So với tên thiếu niên kia đúng là quá chênh lệch, nghĩ đến việc này sắc mặt lão càng nổi lên sát khí dày đặc. Vì sao lại thiên vị tên nhóc kia như thế, Hạ Cơ lão có gì không bằng hẳn cơ chứ?

Càng muốn cướp lấy vũ khí và bí mật trên người thiếu niên, Hạ Cơ càng điên cuồng dẫn đầu đám thủ hạ tăng tốc. Truy đuổi được thêm nửa ngày, đột nhiên dấu hiệu của ẩn kỹ dừng lại, không di chuyển nữa.

- Haha, cuối cùng tên nhóc đó cũng chịu hết nổi, phải ngừng lại nghỉ ngơi rồi.

Diễn biến này làm cho Hạ Cơ vui mừng cười lớn, quên mất cả việc giữ hình tượng. Đám trưởng lão, chấp sự theo sau lão thì đang chửi thầm trong bụng. Tên đó đuổi sức thì bọn ta cũng khỏe khản gò hơn đâu chứ.

Trong lòng không vui nhưng ngoài mặt họ cũng chẳng dám bộc lộ ra gì, không khéo lại làm vị đại trưởng lão khó tính kia mất hứng thì khổ.

Chẳng bao lâu, đám người Hạ Cơ cũng trông thấy bóng dáng một người đứng trên đỉnh núi xa xa trước mặt. Nhìn dáng điệu hình như không có ý định chạy trốn, mà còn giống như đang chờ đợi bọn họ nữa.

- Haha đúng là không biết trời cao đất dày. Cùng đường định sống mái với chúng ta đây mà. Hẳn nghĩ mình đủ cân lượng để đối chọi với đại trưởng lão anh minh thần võ của chúng ta hay sao? Thật là chuyện nực cười.

- Câm miệng đi, đồ con lừa.

Một tên chấp sự lên tiếng vượt đuôi ngựa, không ngờ vừa dứt lời lại bị Hạ Cơ quát mắng thẳng vào mặt. Sắc mặt lão ta lúc này âm trầm đi rất nhiều, không có vẻ kích động của thợ săn tìm ra con mồi nữa. Phi hành đến gần hơn một chút, một vị trưởng lão tái mặt thốt lên:

- Sau lưng tên đó còn có người, thì ra hẳn đã tìm ra được viện binh.

Từ dao động linh lực cho thấy thực lực của đám thanh niên đứng trên đỉnh núi nhỏ không hề yếu chút nào so với tám người Hạ Cơ. Thanh niên đứng đầu vóc dáng vạm vỡ như một cự hán, chỉ là khuôn mặt hẳn có trẻ măng chỉ độ tầm hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi mà thôi.

- Không ổn rồi, tên này là Dã Tượng, bài danh trong tập ba mươi của Bách

Hùng bàng. Các người hãy cẩn thận.

Hạ Cơ quát lớn, hung quang trong mắt lập lòe. Lão không nghĩ đến tổn hai ngày cật lực truy đuổi lại đưa đến kết quả tệ hại như thế. Tu vi của tên thanh niên kia ngang cấp với lão, đều là Trúc Cơ viên mãn. Nếu bây giờ xung đột chưa biết mèo nào cắn mỉu nào, không chừng lại lật thuyền trong mương nữa. Ý định thối lui vừa lóe qua trong đầu lão ngay lập tức bị xóa tan khi thấy tên thanh niên kia cầm trên tay một vật. Gã nhìn lão cười lạnh rồi lớn tiếng nói:

- Có phải lão già người tìm cuốn đan thư này không?

Nếu như không thấy đan thư, Hạ Cơ có thể phủi mông bỏ đi là xong. Nhưng giờ tình thế trở nên phức tạp hơn nhiều, nếu lão muốn cướp lấy đan thư thì chỉ có ngay lúc này mà thôi. Một khi tên thanh niên này mang vật đó trở về tông môn, e là cả đời lão vô duyên có được rồi.

"Không được, ta không chấp nhận kết cục này. Ta phải thắng cấp nhị phẩm, tam phẩm, ta không muốn từ bỏ."

Cặp mắt đỏ ngầu lên, Hạ Cơ đã quyết định liều mạng. Giật được đan thư xong lão sẽ trốn thật xa để ẩn cư. Thiên hạ bao la, lão không tin Hắc Diện Tông có thể truy tung đến cùng trời cuối đất. Tể ra cây đại đao của mình, lão bùng lên linh lực hùng hậu của Trúc Cơ viên mãn hét lớn:

- Xông lên, giết hết bọn chúng cho ta.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 165: Bẫy Hạ Cơ (Hạ)

Mệnh lệnh của Hạ Cơ vừa vang lên, tám tên chấp sự lẫn trưởng lão phía sau đồng loạt tế ra pháp khí, phù lục, pháp thuật các kiểu đánh thẳng vào đám thiếu niên đứng trên đỉnh núi đối diện.

- Hừ, đúng là tâm ngoan thủ lạt, chưa gì đã muốn tiên hạ thủ vi cường với bọn ta. Huynh đệ xông lên, làm thịt bọn này sẽ lấy được công lớn, tông môn ắt tưởng thưởng cho chúng ta.

Phía tên thanh niên có thân hình như cự hán cũng không chịu bị động, từng tên đập phi kiếm bay lên đối chiến với bọn người Thiết Âm Môn. Do chênh lệch về quân số không nhiều nên hai bên lâm vào thế triền đấu, căng thẳng vô cùng. Những vị đệ tử đi cùng với Dã Tượng cũng là tinh anh trong Bách Hùng bang, tài năng vượt xa Trúc Cơ kỳ thông thường. Cho nên sau vài hiệp đánh nhau, phe Thiết Âm Môn bắt đầu rút xuống hạ phong, miễn cưỡng chỉ có thể cầm cự.

Ở vị trí chủ lực, Hạ Cơ đối chiến với Dã Tượng cũng thầm kêu khổ không thôi. Tuy lão sống đến tuổi này, kinh nghiệm hơn xa đám thanh niên, nhưng trước một tên có lối tấn công thô bạo, cuồng dã thì lão ăn khổ không ít. Bách Hùng danh xưng với thực, chẳng những có thiên phú kinh diễm mà họ còn có kỹ năng chiến đấu thượng thặng, vượt xa đồng lứa. Một trăm tinh anh giỏi nhất dưới năm mươi tuổi của Hắc Diện Tông mới có vinh dự được đề danh trên bảng này, tài nguyên và khoản đãi cũng hơn xa những đệ tử khác. Mười người đứng đầu Bách Hùng được gọi là Thập Cường, tu vi đều bước vào Kim Đan kỳ, là lực lượng mạnh mẽ hàng đầu của môn phái. Với cái nhìn tổng thể như vậy, ta có thể thấy nội tình của Hắc Diện Tông so với Hắc Diệu Môn vượt trội như thế nào.

"Uỳnh uỳnh"

Chủ tu kim hệ, toàn thân của Dã Tượng óng lên một màu kim sắc đẹp óng ánh. Tự trung trong đó là sức mạnh thể chất khủng bố, một kích đánh ra không khí cũng bị lực lượng dồn nén mà vang lên từng tiếng nổ như pháo. Vũ khí của tên thanh niên to con này cũng không phải hàng dỏm, mà chính là một khúc côn lớn hoàng cấp sơ kỳ uy lực không kém chút nào so với thanh đại đao của Hạ Cơ. Tu vi ngang nhau, pháp bảo đồng cấp, kinh nghiệm chiến đấu càng không thể áp chế đối thủ, Hạ Cơ đã bắt đầu cảm thấy hối hận, thối chí. Lão đang không ngừng mắng mình sống bao nhiêu năm rồi vẫn dễ kích động tham lam để lún chân vào vũng bùn này.

"Hừ, tuy ta không đánh bại được tên to xác này nhưng nếu muốn rời đi. Hẳn há có thể ngăn cản được."

Hạ Cơ dù gặp chút khó khăn nhưng suy nghĩ vẫn rất tỉnh táo. Bề ngoài lão có vẻ chật vật nhưng thật ra cả hai vẫn chưa tung ra sát chiêu chân chính, thắng bại muốn phân ra là chuyện rất khó.

- Hừ, đánh kiểu này thật là vô vị. Lão phu không có hứng thú bồi tiếp người nữa, bọn ta phải đi đây.

- Muốn đi sao? E rằng muện mất rồi lão già.

Tiếng nói nhẹ nhàng, mang theo chút giễu cợt làm cho Hạ Cơ giật mình nhìn sang. Một thiếu niên có khuôn mặt gầy, ánh mắt đen nhánh, nụ cười tự tin nhẹ hường về lão.

- Người là tên thiếu niên đó? Người cố ý gài bẫy ta? Chi bằng này thực lực thì vẫn chưa đủ để khiến Hạ Cơ này e ngại đâu.

Vị Hạ đại trưởng lão đôi môi nhếch lên tỏ vẻ kiêu căng, dù đang thất thế nhưng lão không hề để một tên nhóc ở trong mắt mình.

- Haha, Dã Tượng huynh ở đây cũng không phải là để chiến đấu sống chết với lão.

- Người nói vậy là ý gì? Không đúng, người muốn cầm chân ta sao?

Hạ Cơ sắc mặt cực kỳ khó coi, lão không nghĩ đến chân chính mục đích của đối phương là muốn câu giờ. Vậy mà lão này giờ vẫn nghĩ rằng tên to con kia do kiêng kỵ thực lực mà không đánh hết tay với lão. Dù có chút chột dạ, nhưng lão vẫn sẵn giọng lớn tiếng đáp trả:

- Đừng có hù dọa ta, người quý kẻ đa đoan. Ta đâu biết chừng người đang chơi trò nghi binh với ta thì sao?

- Haha, các vị huynh trưởng đã đến thì xin hiện thân để lão ta cảm nhận một chút xem ta có nói dối hay không nhé.

"Vù vù"

Nguyên Hạo vừa dứt lời, không khí xung quanh chợt động, lại khoảng mười tên thanh niên nữa hiện thân, bao vây tứ phía. Nhìn linh lực dao động, có thể thấy có đến hai người tu vi ngang với Dã Tượng, thậm chí có phần nhỉnh hơn. Trong thấy cảnh này, đám chấp sự và trưởng lão Thiết Âm Môn cảm giác rét lạnh, chiến ý giảm xuống thê thảm. Đánh một chọi một, bọn họ còn bị rơi vào thế hạ phong, nếu thêm mười tên kia tham chiến nữa thì đúng là lành ít dữ nhiều. Đây lại là vùng quản hạt của Hắc Diện Tông, nếu động tĩnh kéo dài sẽ có người đến xem. Lúc đó, tình thế còn thê thảm hơn, muốn đi cũng không còn cơ hội nữa.- Tiểu tử, giỏi lắm. Xem ra không phải vô tình mà người tìm được người đến trợ giúp nhỉ?

Hạ Cơ đôi mắt âm u như muốn ăn tươi nuốt sống tên thiếu niên đang tùm tùm cười đằng xa. Đúng thật là lão đã quá hồ đồ, xem nhẹ một tên nhóc mà lão cho là miệng còn hôi sữa kia.

- Hì hì, ngay khi đánh đuổi xong đám người Trần gia và Thịnh gia, ta đã biết phía sau ắt có kẻ giật dây. Vì vậy ta đã phi kiếm về môn phái đằng tin, nội dung là ta tìm ra được bảo khố, trong đó có một cuốn đan thư quý hiếm nhưng bị kẻ địch truy sát. Ai có thể ra tay hỗ trợ sẽ được cơ hội phân chia bảo vật.

Nguyên Hạo thấy lão trong lòng không cam, bèn ôn hòa từ tốn giải thích lại

mọi việc. Cái bẫy mà hần giăng sẵn hóa ra đã chuẩn bị từ sớm, hèn gì số người tham dự lại nhiều như thế. Tất nhiên bảo vật bình thường không thể đánh động được những tên yêu nghiệt trong nhóm hai mươi nhưng mấy tên như Dã Tượng lại bị lôi kéo đến. Phải nói cách làm này đúng là diệu kế, nếu Nguyên Hạo đưa tin cầu cứu về tông môn, chín phần chắc chắn chả ai quan tâm. Đệ tử ngoại môn của Hắc Diện Tông nhiều như ruồi muỗi, chết vài tên cũng không ảnh hưởng đến ai. Nhưng nếu có bảo vật liên quan đến thì khác, tên đệ tử kia sống chết không sao nhưng bảo khố môn phái lại rất hứng thú nha.

- Hừ, hóa ra là bịp người. Các người đều bị tên tiểu tử thú vị này lừa gạt rồi, không có bảo khố gì cả. Hần căn bản chỉ chiếm được một cuốn đan phương của một gia tộc nhỏ mà thôi.

Hạ Cơ gào thét đến muốn khản cổ, hi vọng bọn kia phát giác ra cái bảo tàng kia không có thật, bất mãn quay lại hỏi tội tên nhóc đó. Như vậy, lão có thể tranh thủ mâu thuẫn đối phương mà thừa cơ thoát thân. Chỉ là tình huống có vẻ không giống như lão kỳ vọng, sắc mặt mọi người vẫn rất dửng dưng, không có ý tứ quan tâm đến những lời lão vừa thốt ra.

- Haha, trông lão nghếch mặt ra thật tức cười quá. Ta biết thế nào lão cũng dùng chiêu này để ly gián tình nghĩa huynh đệ chúng ta mà. Lão nghĩ các vị huynh trưởng đức cao vọng trọng, tài năng kinh thế hãi tục lại xem trọng bảo vật hơn đồng môn của mình sao?

Nguyên Hạo ôm bụng cười muốn chảy cả nước mắt, lão già kia thật cho rằng với chút chiêu trò đó có thể phản kích hần sao. Đã lường trước tình huống này, nên hần đã không tiếc đại giới, lấy vài viên đan dược cấp ba trong số mà Trúc lão và Vương lão tặng cho ra đưa cho đám người Dã Tượng làm chứng cứ. Đùa sao? Đan dược tam phẩm chính là thứ quý hiếm mà Kim Đan kỳ cũng phải cầu cạnh có cho bằng được. Nếu nói một tên ngoại môn đệ tử nho nhỏ có thể lấy ra tam phẩm đan dược ra để dụ người thì có chẳng điên mới tin. Đan dược tam phẩm đã thuộc về hàng quý hiếm như trân bảo, không phải mấy viên kẹo hồ lô bán đầy ngoài chợ đâu.

Bản thân những tên trong Bách Cường kia cũng tự hỏi nếu mình chiếm được

đan dược cấp ba có hay không đem trả lại cho môn phái. Chỉ vài lý do đó thôi đã đủ cho cả đám cười khinh bỉ, xem thường những lời của lão già Thiết Âm Môn kia. Trong mắt họ, lão ta đang cố gắng khua môi múa mép để bảo toàn cho mình mà thôi. Làm sao so được với vị tiểu huynh đệ đáng yêu, khí tiết凛冽, đã công chính quang minh đưa ra đan dược và đan thư mà mình liều mạng lấy được. Thật ra Nguyên Hạo cũng không cách nào khác, nhưng hẳn là người không câu nệ tiểu tiết. Chính mình cũng là luyện dược sư, đan dược tam phẩm sau này hẳn sẽ luyện chế ra được phẩm chất còn tốt hơn nhiều. Một kẻ làm việc lớn thì phải có tâm rộng rãi, vì đại nghiệp sẵn sàng hi sinh, có bỏ ra mới có thu lại. Đây chính là nguyên tắc cơ bản của một kẻ thành công, họ khác xa những người chỉ biết giữ lấy cho mình, không dám trả một cái giá lớn dù là dùng để đổi lấy sinh mạng của mình.

- Đủ rồi, lão không cần xảo ngôn nữa. Bọn ta tuyệt đối tin tưởng huynh đệ đồng môn của mình. Bây giờ lão ói ra bảo vật thì bọn ta sẽ nghĩ tình mà nhẹ tay cho người một con đường sống, nếu không đừng trách chúng ta vô tình. Thiết Âm Môn trong mắt Hắc Diện Tông bọn ta chả khác nào con sâu cái kiến mà thôi.

Một tên nam tử mặt đen thực lực xem chừng cao hơn cả Dã Tượng tiến lên cười nham hiểm nói. Lập tức những tên đệ tử khác cũng lấy ra pháp khí, ánh mắt hận không thể vì đại nghĩa xông lên trước chém giết kẻ địch. Nhìn thần thái bọn họ, Nguyên Hạo phải nhin cười đến cơ mặt giật giật cả lên. Da mặt mấy tên này còn dày hơn cả tường nhà nữa, các người có chiếm được bảo vật thật thì cũng chia nhau giấu diếm làm của riêng chứ làm gì có chuyện nộp lại môn phái, xung vào công quỹ chứ. Đồng thời, hẳn cũng đặc ý nhìn khuôn mặt Hạ Cơ đang xệ xuống, trông vô cùng tệ hại.

- Không chịu khai ra à. Tốt, vậy thì bọn ta sẽ tự thân kiểm tra. Huynh đệ, động thủ.

Tên mặt đen vừa dứt lời thì cả đám đệ tử Hắc Diện Tông như sói đói lao vào bầy dê, bao nhiêu bản lĩnh giấu diếm đều trở ra hết. Một tên chấp sự Thiết Âm Môn uất ức gào lên:

- Các người đường đường lại đại môn phái mà lại lấy đồng hiệp yếu, còn gì là

danh tiếng nữa hả. Bọn ta không phục.

- Đúng thế, có ngon thì ra đây đấu tay đôi, lũ hèn hạ.

- Haha, danh tiếng so với bảo tàng thì có là cái chó má gì. Người chết càng không biết nói chuyện, xuống hoàng tuyền mà kể lẽ oan ức đi nhé.

Dã Tượng lúc này đã chân chính bùng nổ, pháp thân hoàng kim trên người rực rỡ như ánh mặt trời. Từng gậy côn đánh xuống như vũ bão, tiếng nổ oanh tạc liên miên như bon đạn. Chứng kiến tràng diện này, Nguyên Hạo chỉ đứng một góc cười lạnh. Đối với những kẻ gây bất lợi cho hắn thì hắn sẽ nghĩ mọi cách để diệt trừ tận gốc, không để lại hậu hoạn gì.

Ngay từ đầu, Nguyên Hạo đã có chủ đích phản kích lại. Nếu không, hắn đã sớm xóa đi ấn ký và triệt tiêu khí tức để trốn thoát từ đời nào rồi, đâu có rảnh hơi mà chơi trò rượt đuổi với mấy tên Thiết Âm Môn này chứ. Tâm tính của hắn khác xa so với những kẻ đồng lứa khác, muốn tồn tại thì phải tâm ngoan thủ lạt. Nhân từ với kẻ địch chính là tự hại bản thân mình, có thực lực mới có tiếng nói. Trong cái thế giới tu chân cá lớn nuốt cá bé, đạo đức nhân nghĩa chỉ là chiêu trò của bọn tự xưng chính phái giương cờ tự tâng bốc dát vàng lên mặt mình thôi. Tất nhiên, hắn vẫn sống theo những tiêu chí đạo đức riêng của bản tâm mình, kiên định với con đường mình đi.

"Chính hay tà chỉ là tương đối, đen hay trắng là do cách nhìn."

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 166: Thiết Âm Môn Toàn Quân Bị Diệt

"Uỳnh uỳnh"

Tiếng động giao chiến ác liệt giữa hai bên liên tục phát ra, cộng thêm pháp khí bay quần vũ tạo ra tràng cảnh hết sức kinh thiên. Bình thường muốn mục kích được giao chiến giữa hai Trúc Cơ kỳ cũng không dễ, nói gì đến cả mấy chục Trúc Cơ cao thủ quần chiến thế này. Với lợi thế về quân số, những đệ tử tinh anh của Hắc Điện Tông dễ dàng chèn ép đối thủ của mình đến nghẹt thở. Chỉ mười phút trôi qua, ba tên Trúc Cơ sơ kỳ phe Thiết Âm Môn đã bỏ mạng, một tên Trúc Cơ trung kỳ trọng thương. Hai tên trưởng lão trúc cơ hậu kỳ thì chặt vật chống đỡ, nhìn thảm hại không chịu nổi, đối lập hoàn toàn với hình tượng hung hăng lúc truy đuổi Nguyên Hạo.

- Mau đột phá về hướng của tên to con kia, sức công phá của hắn tuy mạnh nhưng lại không giỏi về tốc độ. Các người mau hợp lực cùng ta.

Hạ Cơ dưới tình huống bị vây công chặt chẽ liền truyền âm cho hai vị trưởng lão và chấp sự. Lão rất rõ ràng nếu còn dây dưa không quyết thì kết cục của mình chỉ có tử lộ mà thôi. Hiện tại vẫn còn sức lực thì nên dồn hết khả năng để tìm một lối đào thoát.

Nhận lệnh của lão, đám người Thiết Âm Môn đều dùng hết con bài của mình đánh thẳng về phía Dã Tượng, khiến cho tên này có phần lúng túng một chút.

- Mau ngăn cản bọn chúng lại..

Gã mặt đen phản ứng rất nhanh, xông đến đánh bay một tên trưởng lão của phe địch. Với thực lực mỏng hơn, phe Thiết Âm Môn muốn đánh ra một đường thoát thân không hề đơn giản như vậy. Ngay khi tất cả bị chặn lại, một bóng đen bất ngờ

bùng nổ luôn qua được Dã Tượng lao đi.

- Muốn bỏ chạy sao, không dễ vậy đâu lão già chết tiệt.

Dã Tượng hơi có chút nóng mặt, để cho tên thủ lĩnh phe địch đào thoát ngay vị trí của mình đúng là không gì mất mặt hơn. Gầm lên một tiếng, gã tập trung linh lực vào cánh tay của mình khiến nó nổi lên từng sợi gân dài trông rất đáng sợ. Tiếp theo, gã bắt đầu vung tay như một vận động viên đẩy tạ, ném cây thiết côn của mình về hướng Hạ Cơ vừa mới đột phá được.

"Vù vù"

Thanh thiết côn được gia trì bởi lực ném bay với tốc độ siêu âm, chẳng mấy chốc đã đuổi kịp mục tiêu của nó. Lúc này, Dã Tượng mỉm cười một cách ác độc, bắt hai tay lại niệm pháp. Ngay tức khắc, thanh thiết côn đột nhiên biến to ra, có vẻ giống như thanh Định Hải Thần Châm của Tôn Ngộ Không trong tây du ký. Hạ Cơ trông thấy đối phương quyết không buông tha cho lão thì sắc mặt tức giận đến đen kịt, vung tay tế ra một cái đỉnh đồng màu tro để chống đỡ.

"Ầm ầm"

Hai vũ khí va chạm nhau tóe lửa, nhưng hình như phẩm chất của đỉnh đồng không bằng với thanh thiết côn nên nó bị đánh lùi về sau. Đồng thời, Hạ Cơ cũng phun ra một ngụm máu tươi, nhưng lão cũng lợi dụng thời điểm thanh thiết côn khựng lại mà phóng ra xa.

- Mọi người xử lí đám người này, ta cùng Mã Tư Lang sẽ đuổi theo lão già đó.

Tên mặt đen hướng mọi người phân phó rồi cùng tên Trúc Cơ viên mãn còn lại đạp lên phi kiếm lao đi. Với quân số vượt trội và có Dã Tượng áp trận, xem như mấy tên Thiết Âm Môn có cánh cũng khó mà thoát được số kiếp. Không ai để ý lúc này tên thanh niên đạo diễn cho cái bẫy chết người dành cho đám người Hạ Cơ đã biến mất từ khi nào.

- Khốn kiếp, lũ Hắc Diện Tông chúng mày sẽ phải trả giá, hãy đợi đấy.

Như một con thú bị thương tổn, Hạ Cơ vừa chạy trốn vừa mắng chửi không ngớt. Tuy có bị thương đôi chút, nhưng chỉ cần lão ra khỏi vùng quản hạt của Hắc Diện Tông thì đối phương sẽ thoái chí buông bỏ mà thôi. Thực lực hiện tại của lão đủ để làm điều này, nên Hạ Cơ chẳng hề bận tâm đến hai tên thanh niên đang ráo tiết đuổi theo đằng sau.

- Làm sao bây giờ Triệu Vũ ca, tốc độ của chúng không đủ để thu hẹp khoảng cách với lão già đó.

Tên thanh niên tên Mã Tư Lang lo lắng xoay sang tên mặt đen hỏi. Gã cũng đang lo lắng nếu đối phương chạy ra khỏi Đà La quốc thì rất khó cho họ có thể bắt được lão già kia.

- Không cần phải vội, lão ta đã bị thương nên sức cũng có hạn mà thôi. Đợi đến khi lão ta lơ là, ta sẽ cho lão một bất ngờ thú vị.

Tên mặt đen tỏ ra trấn định cười nhạt nói. Từ đầu đến giờ, hắn vẫn chưa thi triển bất kỳ tuyệt học nào của mình ra cả, nhưng ai cũng biết để được bài danh ở vị trí hai mươi Bách Hùng nào có đơn giản đâu chứ.

- Có lời này của huynh thì ta yên tâm nhiều rồi. Hắc hắc, vậy cứ để lão già đó sống thêm một chút nữa đi.

Mã Tư Lang hoàn toàn tin tưởng vị học trưởng xếp trên mình, mỉm cười tán đồng. Mặc dù thực lực của gã cũng gần với Dã Tượng nhưng gã thừa hiểu những tên xếp trong top hai mươi đều là quái thai. Thực lực những kẻ này vô cùng đáng sợ, có thể nói đồng cấp khó tìm thấy đối thủ. Bách Hùng là bảng xếp hạng một trăm thiên tài trẻ tuổi của Hắc Diện Tông, bên trong nó lại có những phân chia khác mà không phải ai cũng biết. Trừ vị trí của thập cường ra, xếp hạng thứ mười một đến hai mươi chính là một nhóm khác hoàn toàn so với phần còn lại. Những kẻ này thậm chí có người tư chất còn được đánh giá cao hơn thập cường, chỉ là tu vi chưa đột phá đến Kết Đan nên chưa thể lọt vào mười người đứng đầu được mà thôi. Sơ lược như vậy để chúng ta hiểu được vì sao chỉ cách nhau mười mấy hạng nhưng tên Mã Tư Lang kia lại khách khí với Triệu Vũ như thế.

Hai bên cứ rượt đuổi suốt một chặng đường dài, chẳng mấy chốc đã vượt qua hơn nửa lãnh thổ Đà La quốc. Thấy hai tên đệ tử Hắc Điện Tông chỉ bám theo mà không không có hành động gì khác, Hạ Cơ cũng cảm thấy bất an trong lòng. Với kinh nghiệm của lão, kẻ địch tỏ ra bình thản như thế ắt có hậu chước, xem ra cần phải nhanh chóng cắt đứt "cái đuôi" này mới được. Nghĩ như thế, lão lấy ra vài tấm phù lục cấp hai sơ cấp ném về phía sau nhằm gây khó dễ. Những tấm phù này hóa thành từng mảng hỏa diễm to lớn, cộng thêm vài cơn lốc xoáy nhỏ.

- Trò trẻ con.

Triệu Vũ cười nhạt, phóng ra thanh phi kiếm màu xanh lục đánh tan hết những chướng ngại này một cách dễ dàng. Nhìn phù lục của mình dễ dàng bị hóa giải, Hạ Cơ đành nghiến răng tập trung phi hành tháo chạy, không dám có nửa điểm tâm tư gây khó dễ nữa. Thêm một canh giờ nữa trôi qua, lão già Hạ Cơ đã nhìn thấy dãy núi Liên Cương, vượt qua nó sẽ có thể ra khỏi Đà La quốc.

- Haha, chỉ cần cố gắng thêm một đoạn nữa là an toàn. Lũ tiểu miêu tiểu cầu các người đừng hòng làm gì được lão phu.

"Ầm ầm"

Ngay khi vừa quay lại cười lớn khoái trá châm chọc hai tên thanh niên, Hạ Cơ bỗng nghe thấy phía trước mình có tiếng động lớn vang vọng. Lão giật mình xoay người lại thì thấy một quả cầu màu đen kỳ dị đang lao thẳng đến mình.

- Hừ, muốn đánh lén ta nào có dễ dàng như thế.

Lại tể ra cái cự đỉnh màu tro, lão điều khiển nó bay đến va chạm với quả cầu màu đen kia. Đáng tiếc lần này kết quả có vẻ không như lão dự liệu, cái đỉnh rung lên liên hồi rồi bị quả cầu đánh cho nứt nẻ ra.

- Không thể nào.

Trố mắt lên khó tin, Hạ Cơ cảm giác cổ họng mình có chút khô rát. Cái đỉnh này tuy không có năng lực công kích mạnh mẽ nhưng dùng để ngăn cản đòn tấn

công kẻ địch lại vô cùng hữu hiệu. Vậy mà mới giao tranh với quả cầu đen kia chưa bao lâu lại bị đánh đến sắp không chịu được là sao.

"Bùm"

Sau một tiếng nổ lớn, cự đỉnh vỡ tan tành. Quả cầu vẫn lù lù lao đến, giống như một con quái vật đánh nát mọi thứ trên đường đi của nó. Ánh mắt của Hạ Cơ bấy giờ hiện ra vẻ quyết liệt, lão vung tay cho thanh đại đao, pháp bảo quý giá nhất của mình, bay ra. Uy lực của pháp bảo đúng là danh xứng như thực, nó cùng quả cầu đen không bên nào chiếm phần hơn, uy lực ngang ngửa. Đúng thời điểm này, quả cầu kia đột nhiên phát nổ lớn, làm cho Hạ Cơ bàng hoàng, không kịp trở tay.

- Cơ hội tốt, ra tay thôi Tư Lang.

Triệu Vũ ánh mắt sắc lạnh ra lệnh, đồng thời tựa như tia chớp thoát cái đã hiện thân gần vị trí Hạ Cơ lúc này vẫn còn đang thất thần.

- Thập Tam kiếm trận

Hô lớn một câu, Triệu Vũ nhanh như cắt thực hiện một loạt động tác pháp thuật. Thanh phi kiếm màu xanh lục của gã rung mạnh liên hồi rồi tự động tách ra thành mười ba thanh phi kiếm giống hệt nhau. Những thanh phi kiếm này phối hợp thành một kiếm trận bao lấy Hạ Cơ, trông uy lực vô cùng. Bên trong kiếm trận, Hạ Cơ cũng đã phát hiện ra tình huống của mình, chỉ là đã quá muộn. Pháp bảo tùy thân đã bị hủy, lão cũng không còn cách nào khác là vung ra một lá phù lục phòng ngự cấp hai cao cấp để tạo ra một lớp phòng ngự màu lam nhạt.

- Haha, muốn ngăn cản kiếm trận của ta sao, chết đi. Thập Tam kiếm trận, Đồ Tẩn Thiên Hạ.

Triệu Vũ cười lớn, nhẹ nhàng huy động kiếm trận bắt đầu tấn công. Từng thanh phi kiếm di chuyển theo một trận thế vi diệu, từng đợt công kích liên miên, từ mọi góc độ đánh xuống như mưa.

"Uỳnh uỳnh uỳnh"

Hai mắt của Hạ Cơ gân máu nổi đỏ cả lên, lão đã cảm nhận được tử vong bên cạnh mình rồi. Ánh mắt lão tuyệt vọng nhìn về phía xa, bất chợt lão nhìn thấy bóng dáng một người. Nói đúng hơn là một tên ác quỷ, phải nói là quỷ dữ. Đáng lí ra lão không nên tham lam truy đuổi hắn, thì sẽ không có kết cục thảm như thế này. Đến chết lão cũng không hiểu được, vì sao một tên thiếu niên có bản lĩnh, tâm kế sâu dày như thế lại chỉ đội lốt một ngoại môn đệ tử tầm thường, không hề có chút danh tiếng gì. Tên nhóc này nếu còn phát triển, ngày sau ắt sẽ là kiêu hùng một phương, đáng tiếc lão không còn cơ hội để nhìn thấy ngày đó.

"Ầm ầm ầm"

Lớp màn bảo vệ bị xé rách từng mảnh như tờ giấy, mười ba thanh phi kiếm thì nhau chém lão thành hàng trăm mảnh nhỏ, không còn nhìn ra tí gì hình dáng con người nữa. Một Trúc Cơ viên mãn cao thủ cứ vậy vẫn lạc, một đời đại trưởng lão Thiết Âm Môn uy phong đã vĩnh viễn ngã xuống.

Trong mắt đám người Triệu Vũ, giết lão cũng chẳng khác giết đám thổ phỉ tàn tu là mấy. Một tên trưởng lão của tông môn một sao, muốn thì cứ giết, chẳng phải sợ bọn chúng trả thù. Xưa nay, mạnh được yếu thua, những môn phái cao cấp ngoài mặt thì nói lời nhân nghĩa nhưng chính đệ tử của họ lại luôn khinh rẻ các môn phái yếu hơn. Ra ngoài hành tẩu, chỉ một lời không hợp là xuống tay hạ sát ngay, ngược lại những đệ tử tông môn nhỏ chỉ có thể nhẫn nhịn chịu nhục. Nếu họ dám ra tay trả thù, giết hại đệ tử tông môn cường đại thì chính môn phái của họ phải trả giá đắt, có khi dẫn đến họa diệt môn cũng không chừng.

Đó cũng là lí do vì sao nhiều người khao khát được thu nhận vào làm đệ tử tông môn lớn dù chỉ là thân phận ngoại môn đệ tử. Đó chính là có chỗ dựa lớn, ra ngoài tác oai tác quái cũng không phải e dè quá nhiều. Tất nhiên địa vị của người trong môn phái cũng quyết định giá trị của chính mình. Giống như Nguyên Hạo chỉ mang lốt ngoại môn đệ tử, thì hắn có tự nhiên mất tích cũng chả ai quan tâm. Nhưng đối lại là Dã Tượng hay kẻ khác có chuyện thì Hắc Diện Tông sẽ xuất ra nhân mã điều tra, thậm chí có thể khuấy động cả những tông môn nhỏ để tìm kiếm.

Mưu kế của Nguyên Hạo cũng dựa vào điểm này để tiến hành. Hạ Cơ nghĩ thế

nào cũng không cho rằng một ngoại môn đệ tử đi thực hiện một nhiệm vụ cấp thấp lại có thể dẫn động cứu viện mạnh mẽ tới được. Lão càng không nghĩ đến cái lí do bảo tàng vô lí kia lại được đối phương dùng đến. Và khó tin nhất chính là làm cách nào tên tiểu tử kia thuyết phục được đám thiên tài Bách Hùng tin hẳn rằm rắp như thế chứ. Có quá nhiều bí ẩn mà Hạ Cơ đến chết cũng không giải thích được, chỉ có một điều lão đúc kết được là kiếp sau có làm người thì không nên bao giờ trêu vào tên khùng bố kia dù chỉ một lần.

- Hừm

Sau khi thu lấy túi trữ vật của Hạ Cơ, Triệu Vũ chột nhứ mày. Bên trong tuy cũng có chút tài phú nhưng đem so với cái gọi là bảo tàng có vẻ quá chênh lệch. Mã Tư Lang bên cạnh thấy thái độ của hắn bèn lên tiếng hỏi:

- Vũ ca, bên trong túi trữ vật của lão già đó có bảo vật gì đáng giá không? Kê ra tay đánh lén ngăn chặn lão trợ giúp chúng ta là ai vậy?

- Ta cũng không rõ, nhưng có thể chắc chắn một điều kẻ này cũng là một cao thủ. Phép thuật quả cầu đen kia có thể đánh nát cả pháp bảo hạ phẩm, uy lực cỡ này không thể xem thường. Ngoài ra, nếu ta không làm thì hắn cũng tinh thông ẩn nặc thuật. Từ này đến giờ ta đã dùng thần thức kiểm tra nhưng không phát hiện được dấu hiệu gì cả. Có điều hắn đã ra tay giúp chúng ta nhưng không hiện thân cũng nói lên hắn không muốn bị người khác biết được thân phận. Dù gì hắn cũng giúp chúng ta một tay, nên cũng không cần phải phiền phức tìm hiểu thêm làm gì nữa

Triệu Vũ nhàn nhạt giải thích. Tuy ngoài miệng gã nói có vẻ như đối phương cũng không quá lợi hại nhưng thật ra trong lòng đang rất kiêng kỵ. Gã tự hỏi nếu mình chống lại chiêu thức vừa rồi của đối phương thì kết quả sẽ ra sao. Rất nhanh gã đã có kết quả, có thể ngăn cản được nhưng chắc chắn cái giá phải trả cũng không nhẹ nhàng gì. Mà đó chưa chắc đã là toàn bộ thực lực của vị kia, nói không chừng chính hắn cũng không phải đối thủ của người ta.

- Mau trở về tụ hội với bọn Dã Tượng đi rồi tính tiếp, nơi này không nên ở lâu.

Cảm giác kiêng kỵ kẻ thần bí ra tay kia, Triệu Vũ quyết định mau chóng rời

khỏi, việc bảo tàng sẽ tính toán lại sau. Sau khi dứt lời, hãn cùng Mã Tư Lang lập tức đạp phi kiếm hướng ngược lại bay đi. Chỉ ít phút sau, một bóng người hiện ra, chính là Nguyên Hạo. Hãn lúc này sắc mặt hơi nhợt nhạt nhưng không quá khó coi như lần trước sử dụng Hắc Huyền. Nhìn theo hướng hai tên vừa rời khỏi, hãn chỉ cười nhạt nói một câu rồi nhắm một hướng khác bay đi.

- Bách Hùng xếp hạng bảng, thú vị thật. Hi vọng sau này có cơ hội giao thủ thử xem sao.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 167: Hắc Huyền Khuyết Bản

- Gia gia, chúng ta còn phải ở lại nơi này đến khi nào? Nguyên Hạo tiểu huynh đệ sẽ không bỏ rơi chúng ta chứ?

Liễu Huệ một bên Liễu Hoàn chu miệng đáng yêu lo lắng dò hỏi. Suốt một ngày qua, đã không dưới mười lần các tiểu đệ của Thiết Âm Môn phi hành qua lại để dò tìm tung tích của bọn họ. Rất may là phạm vi tìm kiếm quá lớn nên hiện tại Liễu gia vẫn chưa bị phát hiện nhưng điều đó cũng là sớm muộn mà thôi. Kẻ địch sẽ từ từ khoanh vùng để thu hẹp những nơi nghi vấn lại để kiểm tra gắt gao hơn. Liễu Hoàn cùng các tộc nhân lớn nhỏ chỉ cầu mong cho Nguyên Hạo mau chóng trở về chủ trì, dẫn dắt bọn họ thoát ra khỏi cảnh bị vây khốn này. Trong bất giác, địa vị của thiếu niên kia đã trở nên thần thánh hóa, là toàn bộ niềm tin và hi vọng sống còn của Liễu gia.

- Huệ nhi, con cần phải giữ bình tĩnh. Một người tu hành như chúng ta quan trọng nhất chính là tâm không dao động. Nếu mỗi khi gặp nguy hiểm cứ rối loạn lên như thế thì làm sao mà làm việc lớn được, làm sao có thể trở thành người lãnh đạo kẻ khác cơ chứ?

- Dạ, con rõ rồi, thật xin lỗi gia gia. Chỉ tại vì con có chút bồn chồn không yên, không biết Nguyên Hạo có thể thoát khỏi bọn Thiết Âm Tông để quay về cứu chúng ta không.

Liễu Huệ bị gia gia dạy dỗ thì khuôn mặt cúi xuống tỏ vẻ đáng thương, líu ríu nhỏ giọng đáp lời. Nhìn thấy đứa tôn tử của mình như vậy, Liễu Hoàn chỉ đánh lắc đầu cười khổ. Từ bé phụ mẫu của cô nàng đã bị người khác ám toán mà qua đời, vì thế lão rất yêu thương đứa cháu này. Càng lớn, thiên phú luyện đan của Liễu Huệ cũng bộc lộ, khiến cho Liễu lão gia chủ vui mừng khôn xiết, quyết tâm nuôi nấng đào tạo nàng nên người. Lần này, từ thái độ đứng ngồi không yên của đứa cháu, lão

đã nhìn ra xem chừng cháu mình đã có ý gì với tên thiếu niên kia rồi. Chi là tên kia nào có phải vật trong ao, tương lai nhất định bay cao, tựa như chân long ngủ say tỉnh giấc. Lúc đó e rằng vị trí hai người quá cách biệt, khó mà xếp chung một chỗ, không hề tương xứng.

- Huệ nhi ngoan, ta tin chúng ta sẽ sớm rời khỏi đây thôi.

Liễu Hoàng tỏ ra yêu thương xoa đầu đứa cháu cưng của mình. Đột ngột bỗng nhiên tiến ồn ào từ ngoài truyền đến, một tên tộc nhân mặt mày sợ hãi chạy vội vào bẩm báo:

- Bẩm gia chủ, bên ngoài có một tiểu đội của địch nhân phát hiện ra nơi ẩn nấp của chúng ta. Hiện tại bọn chúng đang công kích không ngừng, khiến cho các tộc nhân khác hoảng sợ lui vào bên trong. Các vị trưởng lão khác đã ra ngoài để đối địch rồi, họ bảo tiểu nhân báo cho người biết tình hình để nhanh chóng đưa ra đối sách.

- Tất cả theo ta ra ngoài hỗ trợ các vị trưởng lão, liều chết bảo hộ tộc nhân của mình.

Liễu Hoàng không hề do dự lập tức đứng dậy thoáng cái đã lao ra khỏi liêu trại của mình. Thân là gia chủ lẫn tộc trưởng của Liễu gia, lão biết dù phải liều cái thân già này cũng phải bảo toàn huyết mạch của gia tộc được truyền thừa tiếp tục.

Trong khi Liễu gia đang lâm vào nguy cơ thì nhân vật quan trọng nhất của chúng ta là Nguyên Hạo đang phi hành như bay tới địa điểm tụ hội. Lúc này, linh lực của hắn sau khi phục dụng Hồi Nguyên Đan đã trở lại trạng thái tốt nhất. Nghĩ lại việc đánh giết Hạ Cơ, trong lòng hắn cảm thán thở dài không thôi.

- Chênh lệch giữa hai tiểu cảnh giới quả là không dễ gì bù đắp được. Nếu như không có sát chiêu Hắc Huyền, có lẽ khi đối đầu với mấy lão già Trúc Cơ viên mãn thì chỉ có nước xoay người bỏ chạy thôi.

- Hừ, người tưởng ai cũng quái thai như mình có thể vượt cấp khiêu chiến sao? Tu vi càng cao mỗi tiểu cấp bậc lại càng cách biệt như trời với đất, nếu không có vũ khí uy lực kinh thiên hay vũ kỹ siêu phàm thì đừng mong chống lại. Tất nhiên, với người thì ngược lại, càng về sau người càng thấy sự kỳ diệu mà Hư Vô linh căn có thể tạo ra hắc hắc. Còn một chuyện nữa, ta thấy vũ kỹ Hắc Huyền này không đơn giản, tuy người chưa tu luyện được đến đại thành nhưng ta cảm nhận được nó không phải là bản đày đủ.

Tiểu Vô rất thích tăng bốc bản thân mình, mỗi lần nó lên tiếng ca ngợi Hư Vô linh căn đều làm cho Nguyên Hạo câm nín chả biết nói gì. Thế nhưng hẳn cũng không thể không thừa nhận bản thân mình càng ngày càng thay đổi, cả về tư chất lẫn thực lực. Nghe Tiểu Vô nói đến Hắc Huyền, hẳn không tự chủ được tò mò hỏi lại:

- Bản thiếu hụt? Tại sao người nghĩ vậy?

- Hắc hắc, tiểu tử người chỉ mới là lính mới bước đầu tu chân nên làm sao nhìn thấu được mấy cái vấn đề cao cấp này. Đừng nói là cái vũ kỹ hoàng cấp tầm thường này, cho dù là thiên cấp ta cũng chả xem vào đâu. Nên nhớ ta ở trong Hư Lộ, cái gì mà chưa thấy qua, tiên cấp, thần cấp đều đã kinh qua cả rồi.

Cười lớn đắc ý, Tiểu Vô lại huyên thuyên về kiến thức của mình khiến Nguyên Hạo thấy đau đầu. Hẳn rất muốn chỉ vào mặt cái linh căn này mà mắng lớn: Con mẹ nhà người, nếu giỏi vậy sao không lấy vài cái vũ kỹ thần cấp ra cho ca xài tạm đi. Chỉ giỏi khua môi múa mép, thối da bò suốt ngày, không lẽ mấy tên sống lâu, bất tử đều như vậy sao?

- Khụ khụ, ta biết người tinh thâm cổ kim rồi, trở về vấn đề chính đi.

Bất đắc dĩ, Nguyên Hạo phải ho khan để kéo tên kia trở về câu chuyện của Hắc Huyền. Đang hào hứng kể chuyện, Tiểu Vô tỏ ra không vui trả lời:

- Hừm, đừng nghĩ ta không biết người nghĩ gì, nên nhớ chúng ta là một thể đó. Nếu như không có cái tên nhiều chuyện, thích chém gió này thì người có thể biết được nhiều kiến thức vậy sao. Không nhờ ta người có thể thoát hiểm được nhiều lần

vậy à, đúng là đồ vô ơn, ấu trĩ.

- Ấc, là ta sai, ta cúi đầu xin lỗi người được chưa, Tiểu Vô đại ca của ta.

- Hừ, ta người lớn không chấp nhận với tên nhóc miệng còn hôi sữa như người.

Tiểu Vô bĩu môi khinh thường nói, nhưng giọng điệu có phần hòa hoãn hơn sau khi thấy đối phương phải cúi đầu nhẹ giọng tạ lỗi với mình.

- Lại nói tiếp, theo ta thấy thì Hắc Huyền này chỉ là một vũ kỹ được đơn giản hóa đi rất nhiều. Có lẽ người viết ra nó cũng chỉ có thể lĩnh hội một phần nhỏ của chân chính vũ kỹ cường đại ban đầu mà thôi.

- Chỉ một phần nhỏ, vậy vũ kỹ kia phải đáng sợ đến mức nào? Địa cấp hay thiên cấp?

Nguyên Hạo nghe đến đây thì nuốt một ngụm nước bọt rồi cả kinh thắc mắc. Chỉ mới vũ kỹ hoàng cấp thượng phẩm thôi mà uy lực đã khủng bố đến thế, nếu phiên bản vũ kỹ đầy đủ kia không biết có hay không có thể di sơn đảo hải, kinh động thiên địa.

- Khả khả, ta cũng không rõ, nhưng chắc chắn uy lực của vũ kỹ ban đầu không yếu hơn địa cấp đâu. Hình như người không để ý, vũ kỹ này có diệu dụng là ăn mòn vũ khí của địch nhân. Thanh đại đao kia chính vì bị Hắc Huyền tự bạo bao lấy mà bị tổn hại nặng nề đó.

- Thật vậy? Hèn gì ta nghĩ pháp bảo luyện chế không dễ dàng, làm sao có thể bị tiêu hủy đơn giản như thế. Hóa ra là do vũ kỹ này có tính khắc chế ăn mòn vũ khí của kẻ khác. Nói như thế ta đây chính là không sợ những kẻ có vũ khí cường đại rồi sao?

- Đó là người gặp phải mấy tên cùi bắp như lão già Hạ Cơ kia thôi. Đến khi đối đầu với những tên yêu nghiệt hay những người có bản lĩnh chiến đấu sinh tử người sẽ chân chính thấy mình còn yếu kém thế nào. Những kẻ đó ai cũng có những vũ khí công kích quý dị, kinh nghiệm ứng chiến hết sức nhanh nhạy. Với tốc độ rùa bò

của Hắc Huyền, ta e là người chưa đánh trúng đối phương thì đã bị trúng đòn tiêu đời rồi. Không phải ta đã kích người, nhưng thế thế tu chân rộng lớn, Lạc Thần chỉ là một vị diện linh giới nhỏ bé trong biết bao nhiêu linh giới khác. Mà đông đại lục này càng là khu vực kém nhất trong các mảnh đại lục, sau này người sẽ chân chính hiểu rõ thế giới này có bao rộng lớn, cường giả như mây là như thế nào hắc hắc.

Nghe những lời có tính khích tướng của Tiểu Vô, ánh mắt Nguyên Hạo chợt tĩnh lặng lại. Hắn nhìn đường chân trời phía xa, lòng dâng lên một cỗ hào tình vạn tượng. Thở ra một hơi, hắn mỉm cười đầy tự tin nói:

- Cám ơn người, ta biết con đường mình cần phải đi còn rất dài. Bản thân ta cũng chưa từng nghĩ mình là vô địch, núi cao ắt có núi cao hơn. Nhưng đạo của ta là không lùi bước, không sợ hãi, ta có thể thua một trăm lần, một ngàn lần nhưng cuối cùng ta phải là người chiến thắng. Kẻ biết ẩn nhẫn, không nản chí mới trở thành cường giả được.

Toát ra chiến ý hùng hực, Nguyên Hạo đứng thẳng người tựa như một thanh bảo kiếm vẫn còn nằm yên trong vỏ. Thế nhưng uy nghiêm của nó thì không ai dám xem thường, vì đến khi thanh bảo kiếm này xuất thế chắc chắn sẽ không kẻ nào có thể ngăn cản được.

- Hừ, có một đám người đang tiến về phía này.

Do linh hồn lực hơn xa Trúc Cơ kỳ bình thường, Nguyên Hạo dễ dàng phát hiện ra sự có mặt của kẻ địch trước khi thần thức của họ có thể quét đến. Ngay lập tức, hắn liền ẩn tàng đi khí tức, hạ phi kiếm xuống khu rừng phía dưới tiềm phục. Khoảng vài phút sau, một tiểu đội mười người phi hành ngang qua, trông dáng vẻ rất vội vã. Trong đám người đó, có một kẻ mà Nguyên Hạo biết mặt chính là Lữ Hồng, một trong hai huynh đệ đã chạm trán với hắn lần trước.

- Xem chừng nơi ẩn nấp của Liễu gia đã bị bọn khốn này phát hiện ra. Hắc hắc, bọn chúng chia nhau ra để truy tìm sao, thật là trời giúp cho ta rồi.

Mỉm cười quỷ dị, Nguyên Hạo lặng lẽ đạp phi kiếm theo sát đối phương, đồng thời bắt đầu vận chuyển linh lực. Đối với thực của bản thân sau khi trải qua vài trận

chiến hãn cũng đã có lí giải khá tường tận. Nếu chỉ phải đối đầu với một tên Trúc Cơ trung kỳ, hãn có tự tin đánh bại, không để đối phương có cơ hội chạy thoát. Do đó, tiểu đội do Lữ Hồng chỉ huy coi như đã nằm gọn trong tầm ngắm của Nguyên Hạo rồi.

Tâm trạng của Lữ Hồng hiện tại rất là tốt, vừa nghe một tiểu đội báo tin đã tìm ra chỗ ẩn núp của gia tộc kia thì gã lập tức ba chân bốn cẳng chạy đến. Chỉ cần có thể tóm gọn bọn người này là huynh đệ gã có thể đoái công chuộc tội, không chừng còn được chia tí cháo nữa. Đáng tiếc tên họ Lữ này không biết một sát thần đang âm thầm chuẩn bị xuống tay với bọn chúng.

"Ăm ăm"

Mây đen bỗng nhanh chóng tụ hội như được triệu hồi, từng đợt sấm sét như dàn nhạc dao hưởng chết chóc quăn lẩy cả tiểu đội. Vài tên Ngưng Khí bị diệt xác ngay tại chỗ, ngay cả thi thể cũng cháy đen như than. Trong cơn chống đỡ chật vật, Lữ Hồng chợt nhớ ra gì đó, nhưng một bóng đen xuất hiện trước mặt gã làm cho những lời vừa định thốt ra khỏi họng phải nuốt vào.

- Xin chào, ta đã từng nói, huynh đệ các người nếu để ta gặp lại thì ta sẽ không cho các người cơ hội nào để rút lui nữa đâu.

Cũng không cần đợi đối phương trả lời, Nguyên Hạo đã nhanh như chớp lao thẳng tới, một tay cầm Thạch Huyết, tay còn lại nắm một quả cầu màu đen nhỏ như trái táo. Ánh mắt hãn lạnh lùng nhìn Lữ Hồng như một kẻ sắp chết, khí thế mạnh mẽ chèn ép tên kia đến thở không thông.

"Ăm ăm ăm"

Từng đợt tiếng nổ đinh tai vang lên bên trong màn lôi sét, những tiếng kêu thất thanh nghe cực kỳ thâm trầm. Chỉ mười lăm phút sau, lôi điện tan đi, ánh mặt trời lại chiếu rọi xuống khung cảnh tang hoang sau đợt oanh kích một lần nữa. Cả một mảnh rừng bị cháy rụi, đất nhiều chỗ lún xuống thành từng hố với mùi khét lẹt. Trên không trung chỉ còn lại một bóng hình cao gầy, nhưng uy vũ vạn trượng, dưới tay hãn, một tiểu đội được dẫn dắt bởi bốn Trúc Cơ kỳ đã bị trảm sát một cách

nhanh chóng. Sau khi nhìn thoáng qua những cái xác vô hồn nằm dưới mặt đất, hẳn vô cảm xoay người phóng đi theo hướng tiến về cái cốc nhỏ mà Liễu gia đang cố gắng phòng thủ. Các tiểu đội Thiết Âm Môn không hề hay biết một từ thần cũng đang lặng lẽ tìm diệt từng nhóm của bọn họ, không có bất kỳ sự kháng cự nào hiệu quả. Một màn đẫm máu đã bắt đầu, chỉ là con mồi đã đổi ngược lại thành mấy tên Thiết Âm Môn mà thôi.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 168: Thiếu Niên Đáng Sợ

"Âm âm"

Bên trong sơn cốc tiếng nổ rền vang không dứt bởi hoàng loạt pháp thuật và pháp khí không ngừng công kích vào. Trận pháp ẩn nấp hiện tại đã không còn tác dụng, Liễu gia chỉ có thể gồng mình chống đỡ. Dưới sự chỉ huy của Liễu Hoàn, đội hình trường lão đã chiến đấu thuận thực hơn rất nhiều, họ không còn tính tự phát mà phối hợp với nhau đã ra hình dáng một chút. Chính nhờ điều này mà họ vẫn đứng vững dù kẻ địch càng lúc xuất hiện càng đông.

- Tất cả cố gắng lên, không được đầu hàng. Nhất định chúng ta sẽ lại vượt qua kiếp nạn này.

Đứng ở tuyến đầu, Liễu Hoàn vừa dùng hết uy lực của Trúc Cơ trung kỳ, vừa không ngừng động viên tinh thần trên dưới toàn tộc. Bên trên sơn cốc, đám người Thiết Âm Môn do hai tên trường lão Trúc Cơ hậu kỳ chỉ huy bắt đầu chuẩn bị cho một đợt tấn công mới.

- Hừm, mấy tên kia tại sao lại chậm như vậy còn chưa chạy tới. Không lẽ gặp chuyện gì giữa đường gì rồi sao?

Một tên trường lão râu dài đến bụng nhú mày xoay sang tên còn lại hỏi, giọng điệu có phần bức bối.

- Người lo nghĩ nhiều quá rồi, mỗi tiểu đội của chúng ta có ít nhất một Trúc Cơ trung kỳ làm đầu lĩnh. Có thể dễ dàng tiêu diệt một chi đội như vậy mà không để người nào chạy thoát, không lẽ xuất hiện địch nhân nhỉnh hơn cả ta và người à? Nghe cũng không quá miễn cưỡng đi chứ. Nếu như có cao thủ vậy tọa trấn thì Liễu gia đâu có thể thảm đến mức này

Tên trưởng lão còn lại không cho là đúng lên tiếng phản bác. Ngay cả với thực lực của lão cũng không cam đoan mình có thể một hơi giết sạch mấy chi đội trong thời gian ngắn mà không để lọt lưới tên nào. Nên nhớ rằng đánh bại và giết chết không cho đối phương cơ hội chạy thoát nào là hai khái niệm hoàn toàn khác xa nhau. Đúng lúc này mây đen từ xa bỗng dừng quần vũ kéo đến, sự chuyển biến thời tiết kỳ lạ này làm đám người Thiết Âm Môn chú ý đến.

- Gia gia, mây đen này trông rất quen, là của Nguyên Hạo tiểu đệ.

Bên trong sơn cốc, Liễu Huệ đứng phía sau các trưởng lão đột nhiên mừng rỡ reo lên. Lôi điện khởi, kẻ đó đã trở lại, hẳn thật sự không có nói xuông. Từng ánh mắt mọi người trong Liễu gia mừng rỡ như vừa trút bỏ được gánh nặng. Trong tâm khảm của họ, chỉ cần vị thiếu niên đó ra tay, nhất định gia tộc sẽ vượt qua khó khăn. Đó không hẳn là niềm tin mù quáng mà là sự tín nhiệm được un đúc hình thành qua từng trận chiến sinh tử.

- Các vị không cần chờ nữa đâu, những chi đội kia đã bị ta giải quyết cả rồi.

Một giọng nói có phần ngạo nghễ vang lên như sấm, làm cho hai tên trưởng lão sắc mặt tối sầm lại. Hai lão già này vừa mới ba hoa với đám chấp sự và đệ tử là không thể có kẻ nào xử lý hết chi đội phe mình. Thế mà lời mới ra khỏi miệng chưa bao lâu, kẻ đó đã đứng hiên ngang trước mặt bọn họ rồi. Cái này có khác gì tạt nước lạnh vào mặt đâu chứ, vô cùng mất mặt mà.

- Hừ, tiểu tử dám ở đây hồ ngôn loạn ngữ, quấy nhiễu lòng người, để ta thu phục ngươi trước.

Tên trưởng lão râu dài sợ sĩ khí của bên mình đại giảm nên vội vàng ra tay. Khi thấy tên thiếu niên này xuất hiện ở đây lão cũng có chút bất an, nhưng tự thâm tâm lão cho rằng với bề ngoài trẻ măng như Nguyên Hạo thi tu vi cũng không quá cao. Để có thể diệt được nhiều người bên mình chắc chắn tên nhóc này có người giúp sức. Vì vậy lão bằng phương pháp trực tiếp nhất, như cuồng phao lao đến quyết không chể tên thiếu niên trước rồi tính sau.

- Một lão già chán sống, lão tưởng cao tuổi hơn thì ta sẽ nương tay sao hắc hắc.

Nguyễn Hạo nhìn lão ta lao đến thì không có vẻ gì biểu hiện là ngoài ý muốn cả. Ngược lại hẳn còn mỉm cười châm chọc lại đối phương nữa.

- Hừ, khẩu khí thật lớn, đúng là ghé con không biết sợ, để ta dạy người chữ chết viết như thế nào.

Tên trưởng lão tựa như bị chọc giận, đôi mắt long lên, lấy ra một cái một sợi dây xích dài ném thẳng về phía Nguyễn Hạo. Sợi dây xích này có màu đen như mực tàu, tỏa ra một tí khí tức quái dị. Khi đến gần Nguyễn Hạo, nó phát ra những tiếng động leng keng như kim loại va chạm làm cho tinh thần của người nghe bị mất kiểm soát trong thời gian ngắn.

- Thì ra là một pháp khí dùng để vây khốn, lại có khả năng công kích linh hồn ở mức độ thấp. Đáng tiếc nếu đây là chỗ dựa của lão để khống chế được ta thì thật là quá sai lầm rồi.

Nguyễn Hạo nửa cười nửa không, thoáng cái đã né tránh được sợi dây xích công kích. Tiếp theo, hắn phóng ra Thạch Huyết, lại ngưng tụ ra hai quả cầu Hắc Huyền nhỏ xíu giấu trong hai lòng bàn tay. Sau lần trước thi triển, Nguyễn Hạo cũng đã có lí giải sâu sắc hơn về vũ kỹ bá đạo này. Sau khi thử nghiệm vài lần, hắn đã có tự do ngưng tụ ra Hắc Huyền với kích thước và năng lượng nhỏ hơn. Như vậy mỗi lần sử dụng chiêu này hẳn không cần phải dùng hết linh lực của mình để liều mạng như lần đầu tiên nữa.

Tên trưởng lão phía đối diện đang phóng đến thấy tên thiếu niên không hề bị pháp bảo của mình quấy nhiễu, đã thế thân pháp của hắn lại cực nhanh bỏ qua được sợi xích cuốn lấy. Tình huống này thật nằm ngoài dự tính của lão, không nghĩ đến bản lĩnh tên nhóc kia lại khá đến vậy. Có điều lão cũng không phải hạng tầm thường, nhanh chóng thay đổi chiến thuật phản ứng lại. Phóng ra một cây phát trần ngăn cản cây chủy thủ màu đỏ, lão cũng lao đến đối đầu cận chiến với địch thủ. Cách làm này của lão có thể nói là phù hợp với một Trúc Cơ hậu kỳ tu sĩ đánh với người có tu vi thấp hơn. Chính là lão cảm nhận được dao động linh lực nên phán đoán tu vi của Nguyễn Hạo chỉ vào khoảng Trúc Cơ sơ kỳ mà thôi.

- Haha, một tên nhóc không biết trời cao đất dày, vậy thì đỡ lão phu một

chương này.

Tên trưởng lão miệng hét lớn, một tay vung chương, nhưng đồng thời một tay còn lại âm thầm lấy ra một ám khí. Khi lão vừa đánh đến, cũng nhanh chóng ném thanh phi tiêu trong suốt ra, một chiêu rất âm hiểm và bất ngờ. Chứng kiến cảnh này, người của Liễu gia mừng chửi khinh bỉ không ngớt, nhưng họ cũng bất lực giúp đỡ. Loại chiến đấu này không phải họ có thể tham dự vào được.

- Tên tiểu tử nhà ngươi chết đi, kinh nghiệm chiến đấu còn xa lắm mới bằng được ta haha.

-Ồ, đúng rồi, mấy cái trò đánh lén bí ối này ta không thể học theo lão được. Người với súc sinh vốn không giống nhau mà hắc hắc.

Trước việc dùng ám khí của lão già Thiết Âm Môn, Nguyên Hạo vẫn cười nhạt tỏ ra xem thường, còn buông lời thóa mạ. Chính nhân quân tử sao? Hãn chưa từng nghĩ đến cái danh xưng cao thượng ấy bao giờ. Trong chiến đấu, sống sót tức là chính đạo, lịch sử nào không do người chiến thắng viết nên. Còn cách thức tiến hành thế nào là tùy mỗi người, quan minh hay ám muội đều là bản lĩnh cả. Ngoài miệng Nguyên Hạo xia xói lão già kia cũng là muốn kích động đối phương mà thôi.

"Véo véo"

Phi tiêu bay nhanh như lưu tinh, nhắm thẳng tim của thiếu niên đâm đến. Bên cạnh đó, tên trưởng lão tung một chương cực mạnh vào đầu Nguyên Hạo. Mục tiêu của lão muốn khiến cho tên nhóc kia bị phân tâm, lúng túng ứng phó không được. Thế nhưng mục đích của lão có vẻ không suôn sẻ như ý định, Nguyên Hạo thần thái bình tĩnh song chương đánh ra, một chiêu đối chương với lão già, một tay đánh thẳng vào phi tiêu.

- Đúng là thằng điên, phi tiêu của ta là pháp khí đỉnh cấp, được chế tác bằng tài liệu hiếm có. Cho dù ngươi là thổ, kim thuộc tính tu sĩ cũng đừng mong ngành kháng được.

"Xoẹt xoẹt"

Tên trường ánh mắt mừng rỡ ra mặt, không ngờ tên nhóc kia thật là não tàn đến mức dám dùng tay không ngăn cản pháp khí. Khuôn mặt hớn hở của lão chưa biểu lộ được bao nhiêu thì bỗng nhiên co cứng lại, cái miệng há to hết cỡ. Một cảnh tượng quá mức hoang đường đang diễn ra trước mắt lão. Phi tiêu pháp khí vừa chạm đến tay thiếu niên kia thì một tiếng động lạ rít lên một tràng và khói đen bốc lên ngay chỗ va chạm. Sau đó thanh phi tiêu từ từ bị bào mòn, linh khí âm đạm cấp tốc. Cuối cùng nó rớt xuống đất như một thanh sắt rỉ không hơn không kém.

- Khôngggggg, chuyện này không thể nào.

- Lão lo thân mình trước đi còn tiếc thương gì một cái pháp khí đã hư hỏng.

Lời Nguyên Hạo nhàn nhạt vang lên bên tai làm lão sực tỉnh, lúc này hai người cũng vừa đối chưởng với nhau.

"Ầm ầm"

Sau một loạt tiếng nổ, Nguyên Hạo vắng ra xa, khóe miệng rớm máu. Cảnh tượng này khiến Liễu Hoàn cùng tộc nhân lo lắng không yên.

- Aaaaaaaaaaaaaaa

Phía đối diện, lão già kia tuy không bị đẩy lùi nhưng tình cảnh có vẻ tệ hơn rất nhiều. Lão đang ôm cánh tay vừa đối chưởng của mình một cách đau đớn, gào lên từng đợt thảm thiết. Mấy tên chấp sự và đệ tử Thiết Âm Tông phi hành ở gần đều trợn mắt lên nhìn, sắc mặt kinh hoảng lẫn sợ hãi.

- Không đúng, cánh tay lão già kia bị phế rồi. Pha đối chiến vừa rồi Nguyên Hạo tiểu hữu là người giành phần thắng. Thật quá tuyệt vời, không biết cậu ta đã ra tay như thế nào.

Liễu Hoàn sáng suốt nhận ra tình huống không đúng của tên trường lão ngay. Cả bàn tay của lão giống như bị thứ gì cắn nuốt, chỉ còn thấy nửa trên cánh tay nhiễm đầy huyết tinh mà thôi.

Khi mọi người còn đang thất thần với những gì diễn ra, Nguyên Hạo lại dùng

hết tốc lực xông đến, quyết tâm kết thúc lão già kia. Đây chính là cơ hội tuyệt vời tiêu diệt kẻ địch trời ban, làm sao hắn có thể bỏ qua được.

- Khốn kiếp, ngăn hắn lại cho ta.

Tên trưởng lão còn lại tái mặt, quát lớn ra lệnh cho các đệ tử, chấp sự ở gần ngăn cản tên thiếu niên lại. Nhưng Nguyên Hạo nào để kẻ khác phá bình chứ, hắn vung tay một cái. Hàng loạt tia lôi điện đánh xuống ầm ầm làm cho các tên chấp sự phải chống đỡ. Những tên đệ tử Ngưng Khí thì thâm hơn, đã không giúp gì được còn bị sét đánh cháy ra than, nhẹ cũng trọng thương rơi từ trên cao xuống tan xác. Cũng có vài tên chấp sự kiên trì phóng pháp khí hay phù lục đánh tới nhưng đều bị lớp phòng ngự bằng nước Thủy Lưu ngăn cản lại.

- Không ai có thể cứu lão được nữa đâu.

Nguyên Hạo đã phóng đến trước mặt lão, đôi mắt lạnh như băng khóa chặt đối phương. Tên trưởng lão bị thương sợ hãi định vung tay liều mạng nhưng vừa thấy tên thiếu niên cười lạnh thì lão lại rùng mình rút lại. Âm ảnh cánh tay vừa rồi quý dị bị phế đã khiến lão sinh tâm ma sợ hãi. Nhưng chỉ một khắc chần chừ cũng đủ khiến lão trả giá, thanh chùy thủ đã cắm thẳng vào người lão. Lúc này, tên trưởng lão mới điên cuồng đánh trả nhưng Nguyên Hạo không hề lui bước mà còn tỏ ra hung hãn hơn lão, đối chiêu liên tục

Tên trưởng lão kia thấy vị kia có thể cố gắng kéo dài thì lóe lên hi vọng, nhanh như chớp xông qua màn sấm sét để ứng cứu. Khi lão đến được bên cạnh tên trưởng lão râu dài thì Nguyên Hạo cũng nhanh nhẹn lui về sau, tay cầm thanh chùy thủ đang nhỏ từng giọt huyết tinh, trông rất ghê rợn.

Lão kia thờ dài một hơi, ánh mắt ngưng trọng nhìn tên thiếu niên đáng sợ đứng đối diện. Cũng may lão còn đến kịp lúc, nếu không thì...

- Đợi ta chữa thương cho Tứ trưởng lão rồi xử lí người sau.

Tên trưởng lão kia buông một câu đầy oán hận rồi nhìn sang vị đồng môn của mình. Lúc này lão kinh hãi nhận ra, vị trưởng lão kia toàn thân teo hắt lại như xác

ướp, chỉ còn sót lại những hơi thở mỏng manh yếu ớt. Người này nếu cứu sống được cũng vô phương phục hồi như cũ, sống như một phế nhân thêm vài năm nữa thôi. Tên trưởng lão kia lúc này căn bản không còn tâm tư suy nghĩ đến việc cứu người nữa mà chỉ cảm thấy sống lưng của mình lạnh ngắt. Tên tiểu tử này không chỉ ác độc mà còn quá tà môn, chẳng những không biết dùng ma pháp gì phế đi cánh tay của vị trưởng lão kia. Ngay cả đối chiến vài chiêu trong phút chốc thôi mà cả người như bị hút đi sinh mệnh, giờ sống cũng như chết. Tên thiếu niên này... quá kinh khủng rồi, hẳn căn bản là ác quỷ chứ không phải người. Lão còn đang thần hồn thất lạc thì giọng nói ầm áp nhưng lại tựa như tiếng quỷ gọi hồn của tên kia vọng đến bên tai lão.

- Lão đứng nghếch ra đó xong chưa, bây giờ đến lượt mình rồi đó khà khà.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 169: Dọa Lui Địch

Nhìn thấy thần tình tự tin có chút mỉa mai của thiếu niên, tên trưởng lão có cảm giác chột dạ, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra không yếu thế quát lớn nói:

- Hừ, người đã tổn hao sức lực không ít, bây giờ đối đầu với ta cùng với mười mấy Trúc Cơ kỳ khác mà cũng còn mạnh miệng như vậy.

- Hắc hắc lão cứ thử xem là biết đáp án ngay đó mà. À, ta quên nhắc lão một việc, tên Hạ Cơ đại trưởng lão của các người đã đi đời nhà ma rồi, nên các người không cần hi vọng chờ đợi lão ta đến giúp đỡ đâu.

- Đại trưởng lão đã bị giết chết, không thể nào? Người đang nói dối, người đang bịa chuyện để lung lạc ý chí của chúng ta chứ gì.

Trong lòng của tên trưởng lão lúc này cũng giống như có ngàn con ong chích lấy, lão chỉ hận không thể chạy ngay đi để kiểm tra những gì tên nhóc kia vừa nói. Việc đối phương bị đích thân đại trưởng lão truy sát mà vẫn còn thông dong đứng ở nơi này làm mưa làm gió, không nói ra thì nhiều người cũng không thể không nghĩ đến kết quả khó tin đó. Thế nhưng đại trưởng lão là Trúc Cơ viên mãn, trên người pháp bảo, pháp khí không thiếu, kinh nghiệm chiến đấu phong phú. Thật khó để bọn người Thiết Âm Môn chấp nhận được sự thật không tưởng đến thế.

- Hà hà thật hay giả các người có thể gửi thư kiểm truyền thư để kiểm tra, ta có rất nhiều thời gian mà. Chỉ là những cao thủ của Hắc Điện Tông sẽ không có dễ dãi như vậy đâu. Ta nghĩ sau khi xử lý xong bọn người Hạ Cơ xong, có lẽ bây giờ đại quân của chúng ta còn chuẩn bị viếng thăm cả tổng đà của Thiết Âm Môn các người nữa đó.

- Người...

Sắc mặt tên trưởng lão trắng bệch, hơi thở có chút khó khăn, đầu óc đang rối mù. Nhưng thân là trưởng lão một môn phái, khả năng xử lí của lão cũng không phải hạng vô dụng. Chỉ sau vài phút không ngừng suy nghĩ, lão ta nghiêng răng không cam tím lấy tên trưởng lão khô héo như người chết kia bay đi.

- Tất cả theo ta trở về báo cáo mọi chuyện với môn chủ. Tiểu tử, lần này tạm tha cho ngươi, đừng để ta gặp lại, nếu không...

- Nếu gặp lại, ta sẽ không nhân từ để cho các ngươi rời đi như vậy nữa đâu. Hãy tin ta, Nguyên Hạo này nói được, làm được.

Nguyên Hạo mỉm cười giọng điệu nhẹ nhàng đáp lời, nhưng trong ngữ khí lại không có chút lưu tình nào. Có điều, thái độ bá đạo của hắn lại hoàn toàn đánh tan tia do dự cuối cùng của tên trưởng lão, lão ta xoay người dẫn cả đám chấp sự lẫn đệ tử rời đi mà không xoay người lại lần nào. Cho đến khi bọn người Thiết Âm Môn thật sự đã đi xa, Nguyên Hạo mới cười khổ một tiếng, khoe miệng chảy máu ra rất nhiều, vô lực rút từ không trung xuống.

- Nguyên Hạo tiểu hữu.

Liễu Hoàn thất sắc kêu lên rồi vội dùng tốc độ nhanh nhất đạp phi kiếm bay lên đón lấy nguyên Hạo đang rơi xuống. Nhìn bề ngoài thì trận chiến vừa rồi thiếu niên kia hoàn toàn chiếm thượng phong nhưng lão ta biết cậu ta đã thụ thương không ít. Để hoàn thành mưu lược của mình, bản thân Nguyên Hạo đã phải nhiều lần ngạnh kháng với đối phương. Với tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, cho dù linh lực của hắn tinh thuần và cuộn cuộn như Trường Gian thì cũng không thể so sánh uy lực với Trúc Cơ hậu kỳ được. Ngoài ra, một phần nguyên do là vì hắn đã dồn hết sức của mình vào tuyệt chiêu Hắc Huyền. Nguyên Hạo biết cơ hội đánh lén đối phương không dễ có được nên một khi ra tay là hắn phải xuất toàn lực. Cũng may là kế hoạch của hắn đã thành công mỹ mãn, giết được địch nhân còn dọa lui cả đám còn lại.

- Tiểu hữu thật là liều mạng quá rồi, nếu lỡ tên trưởng lão kia quyết sống mái với ngươi thì chẳng phải tiêu rồi sao?

Sau khi đưa Nguyên Hạo vào trong lều của mình để tịnh dưỡng, Liễu Hoàn mới cất tiếng nói. Lúc này chính lão cũng bị tên này đánh lừa mất, cứ tưởng hẳn rất trâu bò, có thể tiếp tục chiến đấu. Ai dè cuối cùng hóa ra là gắng gượng để gây sức lừa kẻ địch rồi đi. Nghe thì có vẻ đơn giản, nhưng tình huống khi đó hung hiểm thế nào ai cũng đã mục kích rõ ràng rồi. Cần phải có mưu lược và dũng khí nhiều bao nhiêu mới làm được điều đó chứ. Liễu Hoàn lắc đầu thừa nhận lão không có bản lĩnh này, hậu nhân Liễu gia càng không có anh tài như vậy. Đó cũng chính là sự khác biệt của thiếu niên này và những kẻ cùng lứa với hắn. Không chỉ có khả năng chiến đấu vượt trội mà hắn còn mang trong mình một trái tim cường giả, một trái tim dũng cảm không biết sợ hãi trước mọi tình huống.

- Nếu như lúc đó không làm như thế Liễu gia chủ nghĩ bọn Thiết Âm Môn sẽ thật sự sợ hãi rời đi sao? Đôi lúc càng tỏ ra bướng bỉnh, hung hăng lại càng khiến đối phương e dè. Và lại tên trưởng lão kia theo ta quan sát thì hẳn ta là một kẻ cầu toàn, nhút nhát. Nếu lão già đó là người quyết đoán thì đã sớm phối hợp với lão râu dài đánh giết ta rồi. Lão muốn dùng đồng môn mình xem thử thực lực của ta rồi mới tính tiếp, một người như vậy há sẽ làm chuyện không chắc chắn là cùng ta tử chiến? Chính vì nhận định hẳn ta như thế, nên ta mới không tiếc đại giới, vừa xuất chiêu là dùng ngay đến tuyệt kỹ lợi hại nhất của mình để đánh giết tên trưởng lão kia. Một màn như thế có tác dụng chấn nhiếp những kẻ còn lại không nhỏ hắc hắc.

Nguyên Hạo uống một ngụm trà rồi không nhanh không chậm phân tích lại mọi thứ cho Liễu Hoàn. Nghe xong, lão ta chỉ biết trợn mắt nhìn tên thiếu niên đang bình thản ngồi đối diện mình. Sâu trong thâm tâm, lão đang tự hỏi tên nhóc này có thật sự trẻ như vẻ bề ngoài kia không, hay là một lão bất tử nào đó đang giả trang vậy. Tâm tư cỡ này đúng là sâu không dò được, không phải người từng trải qua biết bao trận chiến sinh tử làm sao có được nhãn lực cỡ này chứ. Quái thai? Yêu nghiệt? Liễu gia chủ cũng không biết phải dùng từ ngữ nào để hình dung tên thiếu niên này nữa. Thiết Âm Môn chắc chắn sẽ phải ân hận rất nhiều vì dám đắc tội với hắn. Nghĩ đến đây, Liễu Hoàn chợt giật mình cảm thấy gia tộc mình thật là phúc tinh soi chiếu mới kết giao được một nhân vật cỡ này.

- Thật ra ta cũng không nói dối. Đích thị Hạ Cơ đã bị giết, và đám người Hắc Diện Tông cũng sẽ sớm lật tung tổng đà của môn phái này. Có dã tâm thì cũng phải

có thực lực, nếu không sẽ trở thành con mồi cho một kẻ khác thôi.

Nguyên Hạo lười nhác cười gằn nói tiếp. Hắn rất rõ ràng nếu cuốn đản thư kia về đến môn phái sẽ khiến cho cao tăng Hắc Diện Tông rung động. Lòng tham ai mà chả có, thế nên dù tin ít hay nhiều bọn họ cũng sẽ phải viếng thăm Thiết Âm Môn một chuyến. Mượn tay kẻ địch tiêu diệt một kẻ địch khác, cảm giác này khiến cho Nguyên Hạo rất thích thú. Hắn chỉ tiếc thực lực của Thiết Âm Môn quá yếu, nếu có thể làm cho Hắc Diện Tông nguyên khí đại thịnh, tổn thất thảm trọng thì còn gì tuyệt bằng nữa.

Cười khổ một tiếng, Nguyên Hạo biết hắn đã quá mơ mộng rồi. Nếu Thiết Âm Môn mạnh mẽ thì Hắc Diện Tông sao dám tự tiện động thủ cơ chứ. Dù sao kết quả này cũng đã làm hắn hết sức hài lòng rồi. Sau khi trò chuyện thêm một chút với Liễu Hoàn, Nguyên Hạo liền tìm một chỗ yên tĩnh trị thương. Chiến đấu liên tục khiến cho hắn bị ảnh hưởng không ít, nếu không điều tức lại sẽ có thể ảnh hưởng đến căn cơ sau này.

Sáng ngày hôm sau, Liễu gia lại lục đục bắt đầu lên đường. Dù rằng còn vài người bị thương nhưng e ngại ở lại sẽ sinh thêm chuyện nên mọi người kiên quyết mau chóng rời đi. Do không còn Thiết Âm Môn gây khó dễ, đoạn đường này trở nên vô cùng nhàn hạ. Khi phi hành, Nguyên Hạo cũng tận dụng thời gian để nghiên cứu thêm về Vạn Vật Dược Thuật và trận đạo. Mục tiêu của hắn chính là mau chóng đạt đến Luyện Dược Sư và Trận Pháp Sư nhị phẩm đỉnh phong rồi đột phá lên tam phẩm. Chỉ cần như thế, hắn sẽ có thêm khả năng bảo mệnh và tăng cường tu vi cho mình. Suốt chặng đường này, Nguyên Hạo cũng dùng chút thời gian chỉ điểm về dược đạo cho Liễu Hoàn và các trưởng lão.

- Được rồi, các vị có thắc mắc gì cứ trực tiếp nói ra. Ta biết gì sẽ cố gắng giải đáp trong khả năng của mình.

Lúc đầu, mấy vị trưởng lão Liễu gia còn bán tín bán nghi. Tuy thực lực Nguyên Hạo siêu việt, nhưng tuổi hắn còn trẻ như thế thì ai mà tin được thành tựu luyện dược của hắn có bao nhiêu. Những hoài nghi đó chỉ tồn tại vồn vện một buổi chia sẻ của hắn liền lập tức triệt để bị đập tan. Bằng vào lí luận sâu sắc dễ hiểu, lại đầy sáng

tạo, Nguyên Hạo đã khai thông rất nhiều khúc mắc cho những vị này. Thậm chí có người hận không thể đập đầu bái sư ngay tại chỗ. Thậm chí cả Liễu Hoàn cũng lệ nóng oanh tràng, không ngừng đưa ra các câu hỏi, thu về lợi ích hết sức to lớn. Sau khi nghiền ngẫm tiêu hóa kiến thức Nguyên Hạo truyền đạt, vài vị trưởng lão đã rục rịch luyện đan, muốn chân chính đột phá luyện dược sư nhất phẩm.

- Không chế lửa phải phù hợp, tùy vào đặc tính của dược thảo và đơn thuốc mới biết dùng hỏa diễm dày hay mỏng. Không có tiêu chí chính xác, phải dựa vào năng lực phân tích và kinh nghiệm.

Dựa vào từng lời dẫn dắt đến bờ giác ngộ của Nguyên Hạo, Liễu Hoàn trên dược đạo đã không ngừng tiến bộ, đạt đến nhất phẩm trung kỳ đỉnh phong. Cứ đà này lão ta sẽ có hi vọng luyện chế thành công những đan dược nhất phẩm cao cấp, độ khó cao nhất. Điều này làm cho lão thốn thức suốt mấy ngày, thần tình hưng phấn như uống phải xuân dược. Thậm chí, lão còn đang nghĩ đến việc làm sao để Liễu Huệ từ chối gia nhập cái môn phái cùi bắp kia. Do chấp sự của Hoàng Vân Tông đã đến làm lễ tiết cho đứa cháu lão gia nhập môn hộ, nên giờ lão mới cảm thấy khó xử. Sớm biết bên cạnh mình có luyện dược sư giỏi vậy thì cần gì bỏ ra một số lượng lớn linh thạch làm quà biếu cho tông môn kia làm gì cơ chứ.

- Không được, dù phải đắc tội với Hoàng Vân Tông ta cũng phải để cho Liễu Huệ bái Nguyên Hạo tiểu hữu làm thầy mới được.

Cuối cùng, Liễu Hoàn cũng âm thầm hạ quyết tâm. Đáng tiếc cho Nguyên Hạo không biết được ý định của lão ta, nếu không hẳn sẽ cao chạy xa bay rồi. Giờ sao, thời gian hẳn tu luyện còn không đủ, suốt ngày phải lo lắng từ tài nguyên đến công pháp, vũ kỹ, bí tịch, đâu ra thời gian rảnh mà chăm non cho đệ tử chứ. Mà đệ tử này lại lớn tuổi hơn hẳn nữa, nghĩ đến thôi cũng khiến người ta đau đầu rồi.

- Tốt rồi, chỉ cần đi thêm một quãng đường ngắn nữa là đến chỗ hẹn với băng hữu của ta. Mọi người dừng lại nghỉ ngơi một chút đi.

Vượt qua một khoảng cách không nhỏ, Nguyên Hạo sau cùng cũng thở ra một hơi, tâm trạng yên tâm thêm một phần. Tuy biết rằng Thiết Âm Môn sẽ khó lòng mà tiếp tục gây chuyện với bọn họ, nhưng với tính cách cẩn trọng Nguyên Hạo vẫn

luôn đặt tinh thần ở trạng thái tập trung cao độ. Lúc này đây, cho dù địch nhân có đuổi đến hãn cũng không sợ, trừ khi...

- Tiểu tử, mau đền mạng cho đệ tử của ta.

Một tiếng gào lớn như sói tru khiến Nguyên Hạo thất sắc. Hãn không ngờ lão thiên lại chiếu cố đến mình như thế. Cầu được ước thấy, câu cuối cùng hãn vừa nghĩ đến là "Trừ khi gặp phải...Kim Đan kỳ."

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 170: Kim Đan Lão Quái Chi Uy

Từ phía xa một chấm đen tựa như cuồng phong vũ bão hướng vị trí của hắc vân vút lao đến. Nguyên Hạo cảm nhận được một nguy cơ mãnh liệt, hắc lập tức đạp lên phi kiếm tức tốc nhắm một hướng bỏ chạy. Đồng thời, hắc cũng truyền âm yêu cầu Liễu gia nhanh chóng rời đi theo lộ tuyến đã định, nhấn mạnh rằng bọn họ đừng nhúng tay vào chuyện này nếu không sẽ gặp đại họa.

Sau khi nhận được chỉ thị, thần sắc Liễu Hoành có chút bất định, cuối cùng lão cũng đành thở dài ra sắc lệnh tối cao bắt tộc nhân phải tiếp tục lên đường. Bản thân lão cũng cảm nhận được uy áp của giọng nói vừa rồi, chí ít cũng phải Kim Đan chân nhân cấp bậc. Cho dù toàn Liễu gia có ở lại cũng chẳng có ích lợi gì, chênh lệch một cấp độ lớn chính là cách biệt giữa trời và đất. Người ta chỉ cần vung một ngón tay cũng đủ để tiêu diệt gia tộc lão mấy chục lần rồi. Liễu lão gia chủ chỉ có thể cầu nguyện cho vị ân nhân trẻ tuổi kia có thể vượt qua được kiếp nạn lần này.

- Đáng chết thật, không ngờ cẩn thận như vậy mà gần đến đích lại xuất hiện biến cố.

Nguyên Hạo lúc này tâm tư đang sầu muộn gần chết. Hắc đã tính đủ mọi tình huống trên đường đi nhưng trường hợp xấu nhất lại xảy ra với mình. Nếu nói đến tính uy hiếp mạnh nhất tất nhiên là cao tăng của Thiết Âm Môn, môn phái này chắc chắn có Kim Đan kỳ tọa trấn. Có điều mỗi nguy hiểm này là chuyện của sau này, hiện tại bọn họ chắc đang lo bỏ trốn như chó nhà tang rồi. Căn bản bọn chúng không có đủ can đảm lẫn thực lực để cường ngạnh với sức mạnh của Hắc Diện Tông. Nếu như đầu không bị vô nước hay não tàn quá mức thì Nguyên Hạo tin chắc bọn người Thiết Âm Môn nhất định sẽ lánh đi để tránh kiếp nạn. Chỉ là sau này, hắc và môn phái này đã trở thành tử địch, bọn chúng sẽ không bỏ qua cho kẻ đầu xỏ đã gây ra chuyện này sống tiêu dao một cách dễ dàng như thế.

Tuy nhiên, đợi đến sau này thì ai diệt ai còn chưa biết trước được. Chỉ cần có đủ tài nguyên, Nguyên Hạo tin chắc tu vi hẳn sẽ nhảy vọt như tên bắn. Lúc đó, không đợi đối phương tìm đến hẳn cũng sẽ chủ động đi dẹp trừ cái mối hậu hoạn này. Bỏ qua Thiết Âm Môn, kẻ đang truy đuổi đến chính là mối nguy hiểm tiềm tàng mà hẳn lo lắng nhất. Sau khi diệt trừ hai tên ma đạo sĩ ở thôn trấn nhỏ, hẳn đã cảm giác có gì đó không đúng. Sau này nhờ Tiểu Vô chỉ điểm, Nguyên Hạo mới phát hiện ra trong người hẳn có một loại pháp thuật lưu lại. Nhưng với tu vi của hẳn bây giờ lại vô phương thúc thủ có thể hóa giải được. Vì thế, hẳn vẫn luôn đề phòng tên sự phụ của hai tên ma đạo sĩ kia tìm đến mình. Chỉ là không ngờ đối phương lại có thể phát hiện ra hẳn nhanh như vậy, xem ra cái thứ lưu lại trên người hẳn có thể truy tung được từ khoảng cách rất xa.

- Không kịp rồi, xem ra chỉ có thể liều mạng thôi.

Cẩn rằng điều động linh lực đến mức tối đa, Nguyên Hạo liền tạo ra một vòng Thủy Lưu cực lớn bao lấy mình. Cùng lúc, hẳn huy động Lô Dẫn không ngừng đánh ào ạt về phía sau của mình. Thạch Huyết cũng được phóng ra và tiềm hành xung quanh để ra tay khi cần thiết, Nguyên Hạo còn tập trung tinh thần và sức lực về hai bàn tay của mình. Không khí như bị bóp méo, từng tiếng nổ trầm muện từng đợt vang lên trong lúc quả cầu màu đen đây uy lực dần dần hình thành. Lần này, kích thước của Hắc Huyền được khởi tạo to bằng thân người, uy lực vượt xa mấy lần sử dụng trước. Rõ ràng Nguyên Hạo đã chơi một ván tất tay, hẳn không hề lưu giữ gì lại mà ngay từ đầu đã tung hết tuyệt kỹ của mình ra. Cũng khó trách, bởi kẻ địch hiện tại chính là Kim Đan kỳ hàng thật giá thật, không phải cùng một cấp bậc với hẳn. Đối chiến kiểu này, nếu không ra tay toàn lực thì mạng nhỏ của người sẽ nhanh chóng bị định đoạt mà thôi.

- Không tồi, bản lĩnh như vậy hèn chi có thể giết hại đồ nhi của ta. Đáng tiếc, chút bổn sự này lão phu vẫn chưa xem ra gì đâu hắc hắc.

Một giọng cười nghe léo néo như tiếng đàn bà nỉ non khiến người nghe sờn cả tóc gáy vang vọng khắp cả một vùng. Tiếp theo, bóng dáng của một người lùn từ trong màn lôi điện chậm rãi hiện ra. Thật đáng kinh ngạc, lão già này có thể mặc cho sấm sét công kích mà không hề có một chút dấu vết nào lưu lại được trên

người. Nhưng Nguyên Hạo cũng không để tâm, hắn chỉ muốn dùng Lô Dẫn để cầm chân địch nhân một lúc là được. Tu vi càng lên cao, võ kỹ cấp bậc thấp đã không còn tác dụng nhiều nữa. Cũng may bản thân Nguyên Hạo có Hư Vô linh căn, có thể tu luyện như lô linh căn tinh thuần nhất nên hắn mới có thể phát huy uy lực của võ kỹ Lô Dẫn đến mức này. Ngược lại nếu là kẻ khác, e là võ kỹ này lên lên đến Trúc Cơ kỳ đã phải bỏ xó rồi.

- Chắc chắn, nếu võ kỹ lô hệ cường đại hơn thì lão phu sẽ e dè một chút. Đáng tiếc, một con kiến hôi thì dù có làm gì vẫn không thể lay chuyển được một đại tượng haha.

Lão già lùn thâm ý nhìn lại võ kỹ lô diện của Nguyên Hạo mà đánh giá. Ma đạo là một con đường tu hành quý dị khác người, uy lực chiến đấu biến ảo đáng sợ không lường. Tuy nhiên, phàm là cái gì cũng có khắc tinh của mình, và lô diện của thiên địa chính là một trong số đó. Vì lẽ này mà Nguyên Hạo có thể đánh giết hai tên ma đạo sĩ một cách nhẹ nhàng như thế. Mặc dù hai tên kia bản lĩnh chiến đấu quá tệ hại nhưng dù sao muốn tiêu diệt hai ma đạo sĩ Trúc Cơ là chuyện cực khó so với người khác. Tu vi càng lên cao, muốn đánh bại kẻ địch là chuyện không khó, nhưng muốn giết chết đối phương lại là chuyện thiên nan vạn nan. Bởi thực lực càng cao thì ai cũng có những quân bài bảo mệnh riêng cho mình, không ai ngu ngốc đem cái mạng nhỏ tu hành mấy trăm, mấy ngàn năm ra để liều cả. Tu hành mỗi một cấp bậc vạn người mới có một kẻ cá chép vượt long môn thành công, nếu cứ đơn giản mà chết đi thì còn có mấy ai thành công truy cần tiên đạo nữa chứ. Đạo lí này kỳ thực rất đơn giản như vậy, nên những tu sĩ càng có vốn liếng giữ mạng cao thâm thì càng lợi hại.

Lúc này, Nguyên Hạo mới xoay người nhìn lại. Hắn hơi giật mình khi thấy một lão già lùn chưa đến một mét, râu tóc lồm xồm như người rừng, cầm một cây gậy có gắn một cái đầu lâu trắng hếu rất kinh dị. Hình như lão ta cũng đang hứng thú quan sát hắn, hàm răng màu đỏ như máu và nhọn hoắt như dã thú của lão kinh tởm không tả được. Thế nhưng uy áp lão tỏa lại phi thường tà dị, Nguyên Hạo cảm giác như máu huyết trong người mình nhộn nhạo cả lên, tinh thần cũng bị xao động khó hiểu.

- Không ổn, lão ta dùng pháp thuật thôi miên.

Phản ứng rất nhanh, Nguyên Hạo liền nhắm hai mắt lại, trạng thái tĩnh tâm nhanh chóng được phát động. Chỉ như vậy, sau vài hơi thở hắt đã thoát khỏi trạng thái kia, tốc độ ngưng tụ Hắc Huyền còn nhanh hơn vài phần.

-Ồ, không tệ. Có thể thoát khỏi Hóa Hồn Nhân của ta. Dù rằng ta chỉ dùng một phần nhỏ lực đạo, nhưng không phải tu sĩ Trúc Cơ kỳ bình thường có thể chống cự được. Hắc hắc, tốt, tốt, tốt vô cùng.

Lão quỷ lùn thốt ra liên tiếp ba chữ tốt, ánh mắt rực lửa nhìn Nguyên Hạo như thể đang ngắm một tuyệt thế mỹ nữ vậy. Dù đang nhắm mắt, Nguyên Hạo vẫn cảm nhận được lão ta đang quan sát hắt hết sức chăm chú. Điều này hẳn cũng không để tâm, vì nhờ vậy hẳn có thể tranh thủ thêm thời gian.

-Đùa chơi đủ rồi. Nhóc con, đến đây với ta nào.Giọng nói của lão đột nhiên thay đổi, nghe mềm mại như một thiếu nữ thanh xuân, có sức dụ hoặc ghê gớm. Dù đang ở trạng thái tĩnh tâm, Nguyên Hạo cũng cảm giác được ma lực bên trong thanh âm này. Lúc này hẳn đã xúc tích Hắc Huyền nhỏ đến bằng quả đào, nắm gọn trong bàn tay mình. Ánh mắt chợt lóe, hẳn giả bộ làm cơ thể mình lắc lư chấn động, tựa như đang giằng co với ma âm. Cuối cùng hẳn mở to hai mắt ra, con ngươi vô thần, nhẹ nhàng phiêu diêu bay về phía lão lùn.

- Haha vậy mới là bé ngoan chứ.

Lão lùn cười vui vẻ, trong mắt đầy vẻ chờ mong nhìn thiếu niên đang phi hành về phía mình. Khi khoảng cách chỉ còn vài mét, bất thành hai mắt Nguyên Hạo hồi phục về tinh tường, toàn thân bộc phát tốc độ như thiểm điện. Di Ảnh Bộ vận dụng đến tận cùng, hẳn dùng bàn tay che giấu Hắc Huyền đánh thẳng vào lão lùn. Phải nói chiêu này của Nguyên Hạo thật sự là liều mạng, nhưng hẳn cũng chẳng còn đường lùi nữa rồi. Bị mộ Kim Đan kỳ khóa chặt thì trừ những biện pháp như dùng phi hành pháp khi siêu cấp hay truyền tống phù ra chẳng còn thứ gì hữu hiệu cả. Mà mấy loại đồ chơi vạn kim khó cầu đó hẳn ngay cả chiêm ngưỡng đáng vẻ còn chưa có cơ hội nói gì đến sở hữu. Nên cách làm của Nguyên Hạo bây giờ tuy là cử tử nhất sinh, nhưng đó cũng là phương pháp hợp lí nhất. Thường những kẻ đối đầu với cường giả hơn mình một đại cấp bậc đều có giò chạy trốn, kết quả mười phần đều

chết cả mười, không chút cơ may sống sót nào.

"Ầm ầm"

Chưởng lực mang theo Hắc Huyền không ngờ lại dễ dàng đánh trúng đối thủ, uy lực quả cầu đen tản mát ra dữ dội. Thấy cảnh này, Nguyên Hạo không hề vui mừng, mà sắc mặt tái lại, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất lui lại. Nhưng hẳn chưa kịp rút lui thì lão lùn đã ma quái xuất hiện ngay sau lưng.

- Mưu trí đáng gờm, nếu ngươi là đối thủ đồng cấp thì chắc ta khó mà thắng được. Chỉ là hôm nay ngươi không thoát được đâu.

Lão cười nhạt giơ bàn tay khô ráp bắn ra một luồng tinh quang màu đen bao lấy Nguyên Hạo khiến hắn vô phương nhúc nhích, giống như bị đóng băng. Còn thân ảnh lão lùn vừa nãy bị Hắc Huyền đánh trúng đã tan rã ra thành một đống huyết tinh rồi nhanh chóng biến mất. Dùng ánh mắt tuyệt vọng nhìn lão lùn, Nguyên Hạo nghiêng răng kèn kẹt.

- Tức lắm à? Ta nói rồi, trong tay ta ngươi chỉ là con kiến nhỏ bé không hơn không kém haha.

"Véo"

Lão lùn vừa nói vừa đắc ý cười to. Phía sau lão đột ngột một tia chớp đỏ lạng lẹ xuất hiện. Đó chính là Thạch Huyết mà Nguyên Hạo đã giấu kín. Hẳn sớm biết mình không thể một kích đắc thủ được nên đã dùng mình làm mồi nhử để dụ lão lùn. Khi đối phương mất tập trung, Thạch Huyết sẽ bay đến ám toán mở ra cơ hội khác cho hắn.

Động thái tiếp theo của lão lùn khiến Nguyên Hạo há hốc. Lão chỉ nghe hàm răng đỏ như máu ra cười rồi đưa cây quyền trượng đầu lâu về sau. Từ hai hốc mắt đen ngòm của đầu lâu, hai tia sáng bắn ra trúng ngay Thạch Huyết khiến nó bị tê liệt, dừng hẳn lại. Cảm nhận được liên kết giữa mình và Thạch Huyết đang mất dần, Nguyên Hạo ánh mắt lướt qua một tia thất vọng. Quả như hắn đoán, linh bảo tuy mạnh như tu vi quá yếu sẽ không phát huy hết uy lực cũng như dễ dàng bị địch

nhân cường đại khổng chế.

- Ta phải có lời tán thưởng người. Bối cục rất hoàn mỹ, nếu như không phải thần thức ta cường đại không chừng ta đã ăn chút quả đắng rồi.

Cất lời ngợi khen tên thiếu niên, lão lùn khẽ máy động ngón tay. Một quả cầu màu đen từ bàn tay trái của Nguyên Hạo bị cuốn bay ra. Thì ra khi nãy hẳn ngưng tụ ra đến hai quả Hắc Huyền, quả đầu tiên nằm trong tay phải chỉ là nghi binh. Chân chính Hắc Huyền sát chiêu nằm trong cánh tay còn lại. Lão lùn quá cẩn thận, tâm tư không hề đơn giản, đối thủ như vậy Nguyên Hạo rất nhức đầu khi đụng phải.

- Thôi, kết thúc được rồi, tất cả các chiêu trò của người không thể qua mắt lão phu được đâu. Chúc ngủ ngon nhé tiểu tử.

Lão lùn tựa như có chút tiếc nuối khi xuống tay nên ngữ khí thốt ra cũng nhẹ nhàng hơn. Từ trong miệng của đầu lâu trên quyền trượng phun ra một đám khói đen kỳ lạ. Nguyên Hạo còn nghe được tiếng rên rỉ của vô số sinh linh bên trong nó phát ra làm nội tâm hẳn phát lạnh. Trước hoàn cảnh không còn tí cơ may nào nữa, Nguyên Hạo vẫn mỉm cười nhạt, đối diện với lão lùn khẽ nói một câu với phong thái tự tin vốn có:

- Chưa chắc.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 171: Ác Ma Hiện Thân

- Chết đến nơi mà còn cứng miệng, ta thật là không biết nên bội phục sự dũng cảm hay ngu ngốc vô tri của tiểu tử nhà ngươi đây? Haha

Lão lùn sát khí trong mắt chợt tăng, mạnh mẽ phun thẳng đám khói đen ma quái vào Nguyên Hạo. Ngay lúc này, phía sau lưng lão nhàn nhạt khẽ vang lên tiếng nói nhàn nhạt:

- Ta cũng không tin lão có thể làm gì được tên nhóc này đấy.

Lão lùn thất kinh vội vàng thu tay lại, rồi điều khiển đám khói đen bay ngược về phía sau. Đồng thời lão cũng nhanh như cắt dịch chuyển ra một đoạn an toàn rồi mới xoay người nhìn lại. Lão vạn lần không ngờ tới có một người lại có thể tiến gần đến lão một cách vô thanh vô tức đến vậy. Nhìn chăm chăm vào thanh niên dáng vẻ thư sinh vô hại đang mỉm cười hòa ái với mình, lão cảm giác được một sự áp bách vô hình như có như không.

- Các hạ là ai? Tại sao lại xen vào chuyện của lão phu? Ta và ngươi hình như chưa từng gặp mặt, càng không nói đến kết thù với nhau. Lão phu có biệt hiệu là Tung Sơn lão quái, danh khí cũng không nhỏ trong khu vực vài ngàn dặm trở lại. Hi vọng các hạ có thể nể mặt mà rời đi cho, lão phu nhất định sẽ cảm tạ.

Mở miệng ra liền lấy tiếng tăm của mình để dọa đối phương một chút, lão lùn hi vọng kẻ kia cảm thấy khó mà lui bước. Mặc dù không nhìn ra nông sâu thực lực được nhưng rõ ràng lão cảm nhận được thanh niên kia tu vi tuyệt đối không dưới bản thân mình. Vì vậy, lão không hề có ý tứ muốn động thủ tí nào. Mặt khác, lão già này càng không muốn từ bỏ con mồi lý tưởng hiếm có như Nguyên Hạo. Do đó, sau khi dùng ngữ khí vừa uy hiếp, vừa nhẹ nhàng, lão hi vọng đối phương cũng e ngại mình không nhúng tay vào chuyện này. Đáng tiếc, tên thanh niên kia lại tỏ ra

dừng dừng, thần thái có chút xem thường, vèn vèn chỉ đáp lại một chữ:

- Cút

Cách trả lời bá đạo này làm cho Tung Sơn lão quái khuôn mặt hắc tuyến. Lão không ngờ mình đã nói như vậy mà đối phương lại không lưu chút mặt mũi nào lại cho mình cả. Đã thế lão cũng không ngại giáo huấn tên lão lêu này một bài học, để cho hẳn biết thế nào kính trọng trường bối.

- Hừ, ta đã nhường ngươi vài phần, không nghĩ đến tiểu tử thối ngươi không biết tiến thoái như vậy. Đã thế thì đừng trách lão phu tâm ngoan thủ lạt.

- Đánh thì đánh lẹ đi, đừng có nhiều lời. Ta không có dư hơi dài dòng với một con quỷ lùn nói tiếng người.

Thanh niên không hề khoan nhượng chửi thẳng vào mặt Tung Sơn lão quái làm cho lão tức muốn hộc máu. Chẳng những thế, tên kia còn ung dung điếm nhẹ giải thoát cho Nguyên Hạo khỏi trạng thái giam cầm. Hành động này đúng là chẳng hề coi lão lùn kia vào trong mắt chút nào.

- Chiêu Lâm huynh, cuối cùng ngươi cũng đến đúng lúc. Lần này thật đa tạ, Nguyên Hạo ta nợ ngươi một mạng.

Nguyên Hạo sau khi được tự do liền lú rú chạy đến bên cạnh thanh niên không ngừng cảm tạ. Thanh niên kia không ai khác chính là cao thủ trận pháp sư Chiêu Lâm, hẳn trọn mắt nhìn Nguyên Hạo nói:

- Ngươi bớt cái bộ dáng mặc ói này lại cho ta. Tiểu tử ngươi chỉ giỏi đi gây chuyện, lần này nếu không phải ta đến kịp lúc thì ngươi đã bị lão già kia luyện hóa hồn phách mất rồi.

- Luyện hóa hồn phách của ta để làm gì?

Nguyên Hạo giật mình thắc mắc hỏi lại. Hẳn không nghĩ mình có giá trị gì để lão già kia có thể khai thác cả, nhưng đúng là ánh mắt của lão nhìn mình có chút kỳ lạ.

- Hừ, tất nhiên là để đoạt xá chứ người nghĩ một tên Trúc Cơ kỳ nghèo xơ nghèo xác như người có giá trị gì khác sao? Ta nhìn không lầm, lão già kia tu luyện tà công bị phản hệ khiến cho thân thể bị ảnh hưởng rất nhiều. Nếu như không tìm được một thân xác khác để thay thế, đại nạn của lão không lâu nữa sẽ ập xuống.

Chiêu Lãm một hơi khinh bỉ nhìn Tung Sơn lão quái một hơi giải thích cả thầy mọi chuyện. Sự thật này làm Nguyên Hạo rung mình một cái, mồ hôi chảy ướt cả áo, từng sợi dây thần kinh giống như bị căng ra. Hắn thật sự không nghĩ đến đối phương nhắm đến mình là vì cái thân xác gây nhom này. Nguyên Hạo tỏ ra khó hiểu vì chính hắn chỉ mới gặp lão lùn lần đầu tiên thì lão ta làm sao có thể nhìn ra tư chất của hắn mà âm mưu đoạt xá.

- Nhìn cái khuôn mặt ngây ngốc của người ta thiệt đau đầu mà. Chắc người không hiểu bản thân mình có bao nhiêu lợi hại thì phải? Tiểu tử người nghĩ ở cái tuổi của mình có bao nhiêu người có thể Trúc Cơ thành công hả. Đám yêu nghiệt ở Hắc Diện Tông cũng không hơn gì người đâu, nói vậy người đã thấu triệt chưa hả?

Chiêu Lãm lấy tay xoa trán, lại phải tốn một phen hơi sức để giảng giải cho tên thiếu niên đầu gỗ kia. Kỳ thực, mọi người không thể trách Nguyên Hạo được, bản thân hắn ngoại trừ bị rượt chạy chối chết rong ruổi khắp nơi ra thì thời gian còn lại hắn chỉ tập trung cho tu luyện. Nguyên Hạo tâm tính hơn xa với những thanh niên tuổi trẻ bốc đồng, hắn không thích hơn thua với kẻ khác, càng không thêm quan tâm đến những thiên tài nổi tiếng. Mục tiêu tu tiên của hắn chính là có thể cường đại lên, để đi tìm những người thân của mình và bảo hộ cho họ. Cái đích nghe bình thường nhưng lại xa vời vợi, hắn đã một mình lẻ loi kiên cường từng bước gian khổ đi đến được ngày hôm nay không hề đơn giản tí nào. Chỉ có những người bên cạnh mới hiểu được bên trong chàng thiếu niên cao gầy kia có nghị lực lớn lao và mạnh mẽ đến mức nào.

- Ta đã hiểu vấn đề rồi, đa tạ Chiêu Lãm huynh.

Sau khi giác ngộ vấn đề, Nguyên Hạo thở ra một hơi hướng thanh niên ôm quyền. Nếu như nguyên do nằm ở vấn đề tuổi tác thì không có gì quá quan trọng, hắn hoàn toàn có thể dùng lí do đan dược trứ danh hoặc ẩn giấu vi để khỏa lấp đi.

Hắn chỉ e ngại Hư Vô linh căn của mình bị người khác nhìn ra thì đó mới đúng là đại họa cho bản thân mình. Nguyên Hạo đã quá lo xa, hắn vốn không biết dù ở tiên giới cũng chả có mấy ai biết đến Thập đại linh căn, chứ đừng nói gì đến cái linh giới nhỏ bé này. Khi tu vi đạt đến một tầm cao nhất định, việc cải tạo bề ngoài rất đơn giản, nên chẳng ai quá chú ý đến tuổi tác của một tu sĩ nữa. Thông suốt mọi chuyện, Nguyên Hạo quay sang Tung Sơn lão quái đang tâm thần bất định im lặng này giờ. - Nếu ta đoán không lầm thì hai tên đệ tử của lão quỷ người chính là ứng viên để đoạt xá sau này đúng không? Mà Tung Sơn lão quái người ngàn dặm xa xôi chạy đến nơi này cũng chẳng phải báo thù cho đồ nhi gì cả. Tất cả chỉ là ngụy biện, một cái cớ che mắt người đời thôi, mục đích của người chân chính là thân xác của ta thôi. Ta nói đúng chứ?

Thấy Nguyên Hạo từ từ vạch trần mọi mưu tính của mình, Tung Sơn lão quái sắc mặt biến hóa mấy lần. Cuối cùng, lão nở một nụ cười độc ác đáp:

- Không sai, người tư chất thông minh, so với hai tên phế vật mà ta tốn công nuôi dưỡng cả chục năm kia tốt hơn rất nhiều. Hắc hắc, thật ra hai tên đệ tử của ta chỉ là phương án dự phòng mà thôi, lão phu muốn tìm một thiên tài tuyệt đỉnh chứ không phải hạng xoàng xĩnh tầm thường. Người chính là nhân tuyển tốt nhất mà ta gặp, nên hôm nay tiểu tử người đừng hồng bình yên rời khỏi nơi đây.

- Lão già người vẫn chưa từ bỏ ý định đó nữa à? Người nghĩ thực lực bản thân có thể đánh bại Chiêu Lâm huynh đây sao?

- Chưa thử sao biết được khả năng. Nếu như đánh không lại thì lão phu rút lui cũng không muộn. Người nghĩ Kim Đan kỳ muốn chém giết đối phương đơn giản lắm sao?

Tung Sơn lão quái khuôn mặt tiểu ý nhìn về phía Nguyên Hạo có ý châm chọc. Ở Trúc Kỳ, đối chiến với nhau, có thể diệt sát đối phương dễ dàng không phải chuyện đặc biệt gì. Nhưng Kim Đan kỳ lại hoàn toàn khác biệt, ở tầng thứ này tu sĩ đã có thể lăng không phi hành, pháp thuật vô số. Muốn phân thắng bại với một gã Kim Đan không khó, nhưng giết hắn là một chuyện hoàn toàn khác. Trừ khi người vây bắt hoặc dùng thiên la địa võng thì mới có khả năng tiêu trừ được đối phương.

Dù sao thì một gã Kim Đan kỳ chính là tương đương với môn chủ tông phái một sao, nếu đơn giản vậy bị giết đi thì người tu tiên chắc chẳng còn mấy ai nữa rồi.

- Được rồi, người lui ra sau đi. Để ta thử sức với lão già lùn tùn này.

Chiêu Lãm thoáng cái đã hiện thân phía trước Nguyên Hạo, dáng vẻ ôn hòa nhìn Tung Sơn lão quái. Phía đối diện, biểu hiện của lão lùn lại tương phản, lão cười ré lên quái dị rồi móc trong túi áo ra một chiếc hộp. Tiếp đó, lão lấy từ trong hộp ra một nắm hình nhân bằng gỗ rồi ném về phía trước. Đồng thời, lúc này cái đầu lâu quyền trượng cũng the thé lên tiếng cười ma mị, nó bắn ra tinh quang từ đôi mắt chiếu thẳng vào các hình nhân. Chỉ khoảng vài giây sau, những hình nhân nó biến lớn thành những tên cự nhân khổng lồ cao hơn năm mét, dáng vẻ hung hãn.

-Ồ, pháp khí thú vị đấy.

Chiêu Lãm vẫn bất động thanh sắc, chỉ không lạnh không nhạt bình phẩm một câu. Có vẻ như hắn rất quân tử, muốn chờ cho đối phương chuẩn bị sẵn sàng rồi mới ra tay.

-Hừ, cứ ra vẻ phong thái đi, lát nữa ta cho sẽ cho người ném mùi đầu khổ.

Tung Sơn lão quái càng không phải thiện nam tín nữ gì, lão thấy thanh niên vẫn ung dung quan sát mình thì lòng càng vui mừng. Ma pháp chính là những pháp thuật mạnh mẽ, khó lường nhất, nhưng để kích phát cũng cần một lượng thời gian nhất định. Việc đối phương khi không tạo điều kiện tốt như vậy, lão cầu còn không được á.

Sau khi hoàn thành đám hình nhân quân sĩ, Tung Sơn lão quái lại lấy ra một lá cờ màu đen. Trên thân lá cờ có dán chỉ chút những lá bùa với hình vẽ kỳ lạ. Lão cười hắc hắc có vẻ rất hào hứng với món pháp bảo này của mình. Cắm lá cờ vào trên đầu lâu quyền trượng, lão bắt đầu nhắm mắt lại niệm một tràng thần chú khó hiểu. Lúc này, từng làn khói đỏ như máu từ trong miệng đầu lâu bắt đầu tràn ra bao phủ cả mặt đất. Lá cờ màu đen cũng không ngừng lắc lư tạo ra từng cơn gió rít tựa như âm ti gọi hồn. Tràng diện bấy giờ chẳng khác nào cảnh tượng địa ngục khai môn vậy.

- Hồi quý thần tôn quý, xin hãy cho ta sức mạnh, xin hãy bừng tỉnh để nhận lấy lời cầu xin của con dân củqla người.

Hai mắt bất chợt mở ra, Tung Sơn lão quái cung kính lớn tiếng hưởng quyền trượng nói. Sau đó, lão tự cắt một đoạn dài trên tay mình cho huyết tinh rót vào đầu lâu. Nhìn chẳng khác nào cảnh mỵ buổi tế thần ở các thầy cúng ở các bộ lạc thổ dân ở địa cầu mà Nguyên Hạo từng biết đến qua sách báo. Không ngờ những thứ hẳn từng cho rằng vốn là tập tục mê tín dị đoan từ thời cổ đại lại đang diễn ra hết sức chân thật ngay trước mặt. Chẳng những thế, hẳn biết rõ thứ ma quỷ mà lão lùn đang tạo ra là hàng thật chứ chẳng phải kỹ xảo điện ảnh gì cả.

Không khí hiện tại ngột ngạt đến cực điểm, Nguyên Hạo không biết lão lùn kia đang làm gì. Nhưng hẳn cảm nhận được sau khi lão hoàn thành thì một thứ rất kinh khủng sẽ được tạo ra. Ánh mắt của Chiêu Lãm có chút ngưng trọng, nhưng cũng chỉ một chút mà thôi. Gã đã ngao du khắp nơi, bao nhiêu tà phép của ma sĩ ngoại đạo đều được chứng kiến, nên mấy cảnh tượng này khó mà làm gã sợ hãi nao núng được.

- Hô

Tung Sơn lão quái đã kết thúc việc hiến tinh huyết, sắc mặt có phần mệt mỏi nhợt nhạt. Trông lão lúc này có vẻ già đi thêm một chút, xem ra để thi pháp, lão cũng trả giá không nhỏ. Một tiếng ong ong vang lên, đầu lâu trên quyền trượng lúc này hai mắt phát sáng màu đỏ rực như có linh tính. Nó nhìn hai người Nguyên Hạo và Chiêu Lãm rồi cười ré lên một tiếng tựa giọng của quý sư:

- H...a...H...a.... G...i....ế...t

Ngay sau tràng cười kinh dị đó, mấy con hình nhân đồng loạt xông lên. Toàn thân bên ngoài của bọn này bây giờ cũng nhuộm màu máu tươi, cứ như đám quỷ sai của diêm la. Mà khói đen bao quanh lại càng khiến cho cảnh vật trở nên mờ ảo, khủng bố tựa ngày tận thế. Đến lúc này, Chiêu Lãm mới vận động, hẳn ung dung tế ra một cái hồ lô màu vàng rồi mở nắp ra.

- Thật là ô nhiễm quá, hút hết đám khói bụi dơ dáy này cho ta.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 172: Tam Tinh Tuyệt Sát Trận

"Vù vù"

Chiếc hồ lô xoay tròn rồi bỗng phóng ra một lực hút cực mạnh. Làn khói đen đang được sinh ra vô cùng vô tận lũ lượt bị thu vào trong hồ lô. Một sinh một hút nhất thời không bên nào chiếm thượng phong, sương mù khói đen không giảm đi nhưng cũng không dày đặt thêm.

- Đúng như ta suy đoán, bên trong đám khói dơ bẩn này có độc tính. Nếu hít nhiều sẽ khiến đầu óc mê muội, linh lực tàn mát, không thể tập trung chiến đấu được.

Nguyên Hạo đứng phía sau Chiêu Lãm nhíu mày bình phẩm. Khi vừa thấy lão lùn thả ra khói đen kịt, hẳn đã vội lấy ra đan dược giải độc đưa cho đồng đội của mình. Loại đan dược này xem ra hiệu quả khá tốt, có thể ngăn cản được độc tính xâm nhập vào cơ thể. Thấy Chiêu Lãm liếc hẳn có ý tán thưởng, Nguyên Hạo tỏ ra đắc ý cười nhạt.

"Ầm ầm"

Từ trong sương mù độc, đám hình nhân khổng lồ cũng đã xông đến chỗ của Chiêu Lãm. Trọng lượng bọn hình nhân này rất nặng nên mỗi bước của chúng đều gây ra dư chấn, có chỗ đất còn bị nứt lún nữa. Thế nhưng dù bề ngoài thô kệch như vậy, bọn hình nhân lại vô cùng linh hoạt ngoài tưởng tượng. Từng tên quyền phong nhanh như gió, lại phối hợp với nhau nhuần nhuyễn, chiêu nối chiêu không ngừng. Trước thế công như vũ bão của chúng, Chiêu Lãm tỏ ra khá nhẹ nhàng tránh né. Cảnh này làm Nguyên Hạo chặt lưỡi cảm thán không thôi.

"Mấy tên hình nhân này về uy lực ra đòn không thua gì Trúc Cơ viên mãn. Vậy

mà tên Chiêu Lãm này lại dễ dàng vừa đánh vừa đùa cợt như thế. Chênh lệch giữa Trúc Cơ và Kim Đan đúng là không thể dựa vào số lượng để bù đắp được"

Chân chính thấu triệt được sức mạnh Kim Đan kỳ, Nguyên Hạo lại xiết chặt bàn tay. Hẳn khao khát muốn nâng cao thực lực của mình, nếu không thì cũng như mấy con rối mắc cho người ta chơi đùa, chà đạp. Nguyên Hạo tuy gặp nhiều khó khăn trong con đường tu luyện nhưng hẳn vốn không e sợ bình cảnh. Đó cũng là nguyên do tên này chả biết được cả ngàn người Trúc Cơ kỳ mới may ra có một vị may mắn kết đan thành công. Tu tiên mỗi tầng chính là nghịch thiên mà đi, đào thải hết sức khốc liệt. Nếu như không có các tông môn bảo hộ thì số lượng tu sĩ tu vi cao sẽ còn thấp đến thảm trọng nữa.

Trở lại trận chiến của Chiêu Lãm, trông như hẳn đang giải trí với đám hình nhân. Kỳ thực, hẳn đang tập trung quan sát nhất cử nhất động xem Tung Sơn lão quái còn xuất ra chiêu gì. Lão ta bày trận hằm hồ như thế không thể chỉ đưa mấy tên lính hôi này ra chiêu đãi hẳn.

"Ú ú u u ú u ú u"

Tiếng rên rĩ như sói tru ở ngay trung tâm sương mù, nơi cắm đầu lâu quyền trượng càng lúc càng lớn. Đứng kể bên không ngừng thi pháp, Tung Sơn lão quái trận này dường như đã chơi tất tay, tung hết sức mình. Cây cờ đen đang huy vũ đến thời điểm này chợt bốc cháy, một hỏa diễm màu đỏ kỳ dị từ từ thiêu đốt nó. Cảnh tượng này làm Nguyên Hạo liên tưởng đến một số bí tịch từng được đọc, sắc mặt trầm trọng hết lớn.

- Lão ta muốn triệu hồi ma vật. Chiêu Lãm huynh mau ngăn cản lão lại ngay.
- Haha nhận ra thì đã muộn rồi. Hai người sẽ trở thành con mồi ngon cho ác ma.

Tung Sơn lão quái cười rú lên điên cuồng, giai đoạn triệu hồi lão đã thành công mỹ mãn. Lão tin chắc với sức mạnh khủng khiếp của mình, ác ma được triệu hồi sẽ quét sạch tên thanh niên ngang đường kia. Tuy bí pháp triệu hồi này sẽ rút đi sinh mệnh lực của lão nhưng chỉ cần đạt được mục đích, lão ta bất chấp hậu quả. Dù gì thì cái thân xác này cũng không thể duy trì mấy năm nữa, sau khi đoạt xá thành

công không phải lão sẽ vứt bỏ nó đi sao. Nghĩ đến trở về thời thanh niên dồi dào sức sống, nước dãi từ miệng lão chảy ra rất ghê tởm như đang thềm khét một món ăn ngon vậy.

"Gào gào"

Cái đầu lâu từ quyền trượng lúc bày lơ lửng bay lên, phía dưới nó một thân xác như có như không giống như bóng ma dần hiện ra. Cái đầu lâu bây giờ đã có cơ thể, nó bắt đầu biểu cảm một cách nhân tính hóa.

- Ác ma đại nhân, xin người hãy tiêu diệt tên thanh niên kia giúp lão nhân.

Cúi người tỏ ra tôn kính, Tung Sơn lão quái giọng cầu khẩn nói với tên ác ma. Tên ác ma đầu lâu nghe xong thì hai mắt rực sáng, xoay lại nhìn Chiêu Lãm rồi cười ré lên biến mất.

- Chiêu Lãm huynh, cẩn thận.

"Uỳnh uỳnh"

Tên ác ma giống như thuấn di, chỉ thoáng cái đã xuất hiện ngay sau lưng Chiêu Lãm, vung cánh tay bén nhọn một trào đánh tới. Cũng may Chiêu Lãm phản ứng cực nhanh, liền một tay chường ra, còn thân người thì nhanh chóng né tránh. Thế nhưng tốc độ của ác ma này đúng là kinh khủng, nó tựa như u linh bám lấy Chiêu Lãm không ngừng. Trước thực lực và tốc độ kinh hồn của ác ma, hẳn phải tế ra một thanh phi kiếm màu xanh lục để ứng chiến.

Nguyên Hạo quan sát ở khoảng cách gần cũng chỉ có thể thấy được tiếng va chạm, kinh phong và tàn ảnh mà thôi. Mà đó là do hẳn có linh hồn lực mạnh nên mơ hồ cảm ứng được chứ Trúc Cơ khác thì vô phương.

"Ầm ầm ầm"

Trận chiến càng lúc càng khốc liệt khi uy lực của hai Kim Đan kỳ giao thủ làm cho đất đá xung quanh dễ vỡ vụn. Đang trầm ngâm theo dõi, Nguyên Hạo chợt thấy đám hình nhân từ từ tiến về phía mình. Hắn giật mình mắng to:

- Ê, ê, các người mau đi giúp tên ác ma đi, chạy qua đây kiếm ta làm gì hả?

Mặc kệ Nguyên Hạo nói gì, mấy tên hình nhân vẫn lù lù xông đến, ý định bao vây bắt sống hẳn. Thực lực mỗi tên này đều là Trúc Cơ viên mãn, hẳn có tự tin mấy cũng chả dám ở lại ngành kháng nên đánh co giò bỏ chạy. Bỗng vào Di Ảnh Bộ, Nguyên Hạo hết né đông lại tránh qua tây, nhưng làm thế nào thì đám hình nhân vẫn một bước bám sát không rời làm hẳn kêu khổ không thôi.

- Hừ, lũ vô dụng mau tóm thằng nhóc lại mau lên.

Tung Sơn lão quái đứng ở giữa ma trận giện dữ quát lớn. Tên thanh niên kia mạnh mẽ quá sức tưởng tượng của lão, phải biết rằng ác ma này dù là cấp độ ma binh bình thường nhưng thực lực có thể sánh ngang với Kim Đan hậu kỳ. Vậy mà tên kia đánh cả mấy hiệp rồi vẫn chưa có dấu hiệu bị đánh bại dù hẳn chỉ cố gắng tránh né mà thôi.

Sợ đêm dài lắm mộng, Tung Sơn lão quái phải chuyển sang xử lí Nguyên Hạo trước, dù gì đây cũng là mục đích chính của lão.

"Uỳnh"

Né tránh được một hồi, Chiêu Lãm cũng bị ác ma đánh trúng một trảo, một bên vai bị thương nhiễm đầy huyết tinh. Trên mặt hẳn hiện lên vẻ khó xử, bèn gọi cái hồ lô của mình bay lại. Nãy giờ, cái hồ lô vẫn luôn làm việc như một chiếc máy hút bụi cần mẫn, Chiêu Lãm vỗ nhẹ một cái, lực hút bỗng dừng trở thành lực đẩy cực mạnh. Chiêu này của hẳn khiến tên ác ma bị khựng lại trong phút chốc, lợi dụng khoảng thời gian ngắn này Chiêu Lãm phóng tới chỗ Nguyên Hạo. Chỉ vung tay một cái đánh bay đám hình nhân không lồ rồi túm lấy Nguyên Hạo bay đi.

- Muốn chạy sao, nào có dễ dàng như thế.

Thấy hai tên kia chật vật rút lui, Tung Sơn lão quái mừng đến cười như nở hoa. Tuyệt chiêu triệu hồi ác ma này chính là tấm bùa bảo mệnh của lão, là chỗ dựa để lão hoành hoành không cố kỵ trong giới tu chân. Chỉ cần không gây chuyện gì quá lớn để mấy lão tổ Nguyên Anh xuất động là lão ta có thể thoải mái mà phóng tay.

"Gào gào"

Tên ác ma cũng quyết không buông tha con mồi, nó gầm lên rồi nhanh chóng bay theo. Ngay sau nó, Tung Sơn lão quái cũng ôm theo cây quyền trượng đã tháo mất đầu lâu của mình. Bí pháp triệu hồi của lão lùn vốn có vài khuyết điểm chí mạng như phải có lão và quyền trượng ở gần để thi pháp. Ngoài ra thời gian ác ma hiện thân cũng không nhiều, nên một khi ra tay là phải tiêu diệt kẻ địch trong thời gian ngắn nhất.

Đã có kinh nghiệm khi đối phương bỏ chạy, nên Tung Sơn lão quái không hề vội vàng. Lão giơ cây quyền trượng lên rồi cắm mạnh xuống đất, sương mù độc màu đen lúc này bắt đầu biến hóa. Chúng không còn tản mát khắp nơi mà hình thành một cái lồng giam cực lớn trải dài cả trăm dặm. Từ trong người lão ta lại lấy ra một quả cầu thủy và đem bóp nát, từng đốm lửa ma trơi được giải thoát. Chúng bay ra thành đàn rồi dùng tốc độ khó tin theo kịp và chặn lấy hương đang rút lui của Chiêu Lãm. Khi hẳn định đập tan lũ loi nhoi này thì bọn chúng đồng loạt lao đến và tự kích nổ.

"Ầm ầm ầm"

Uy lực tự bạo của một quả cầu lửa này thì không thấm vào đâu, nhưng số lượng lớn thì khác. Ngay cả Chiêu Lãm cũng phải chậm lại, tể ra một cái mai rùa lớn, che chắn cho hai người rồi mới dám tăng tốc tiếp tục.

"Ầm ầm ầm"

Chẳng biết cái mai rùa này từ con yêu thú cấp bậc nào nhưng khả năng phòng ngự của nó đúng là hiếm có. Bọn lửa ma trơi thi nhau tấn công nhưng chả suy nghĩ gì lớp mai dày kia, cứ y như lấy trứng chọi đá vậy. Nguyên Hạo thấy Chiêu Lãm lấy ra nhiều pháp khí lợi hại vậy cũng giật mình. Hẳn xem chừng cái nghề trận pháp sư này kiếm chác cũng không tệ. Vậy nên tên kia mới được trang bị vũ khí tận răng như thế. Mấy cái này cấp bậc chắc chắn là pháp bảo, mà lại có công dụng đặc thù, có linh thạch nhiều cũng chưa chắc mua được nha.

Nếu như Chiêu Lãm mà biết được tên thiếu niên bên cạnh hẳn nghĩ gì thì đã

không khách khí đá gã ra khỏi mai rùa rồi. Gia tộc hẳn trải qua bao thế hệ tuy không phải phú quý hào môn nhưng thân gia không tệ, việc lưu lại pháp bảo cho con cháu bảo mệnh là chuyện hết sức thuận tình đạt lí. Cũng như Nguyên Hạo không có Thạch Huyết thì hẳn cũng sớm ăn no hành rồi, để gì sống được đến ngày hôm nay.

"Gào gào"

- Haha xem ra người cũng có nhiều thứ quý giá ghê nhỉ. Để lại cái mai rùa này và tên nhóc kia, ta sẽ cho người thoải mái rời đi.

Một khắc bị đám ma trơ ngăn trở cũng đủ làm cho Chiêu Lãm tụt lại. Hiện tại, hẳn đã bị con ác ma và Tung Sơn lão quái hai đầu vây chặt. Một thân hẳn có thể thoát thân, dù có phải khổ chiến một phen. Nhưng hẳn còn phải mang theo Nguyên Hạo nên lão già kia mới tự tin như thế. Tin chắc với bản tính nham hiểm của lão sẽ lấy Nguyên Hạo ra làm yếu điểm gây khó dễ cho hẳn. Đến lúc này, Chiêu Lãm đột nhiên thu mai rùa lại, hẳn nhìn tên ác ma rồi xoay sang lão lùn. Cuối cùng hẳn ngược mặt lên trời cười dài.

- Tên kia, người cười gì thế? Cùng đường bất lực nên hóa điên rồi sao hay đang cố ý câu giờ? Ta cho người mười giây suy nghĩ, nếu không chấp nhận điều kiện thì đừng trách ta thẳng tay đàn áp.

- Hahaha

Chiêu Lãm nghe uy hiếp lại càng cười lớn, giống như sự tình lão lùn nói ra giống hài kịch vậy. Cười ngặt nghèo một lúc xong, trong tay hẳn xuất hiện một lá cờ ngũ sắc. Thân sắc có phần cười nhạo, Chiêu Lãm mới cất giọng trào phúng đáp lại:

- Hình như ta vừa nghe chuyện nực cười nhất từ lúc sinh ra đến bây giờ. Cho ta mười giây? Ra điều kiện với ta ư? Hahaha

Chiêu Lãm lại cười nhưng giọng điệu đã trở nên trầm thấp hơn nhiều. Hẳn nhẹ nhàng điểm chỉ vào lá cờ tức thì phong vân đổi sắc, cả một vùng đất mấy trăm dặm

rung lắc dữ dội. Cái lồng sương mù của lão lùn bị thiên địa uy lực từ bốn phương tám hướng đè uy áp xuống không ngừng tan rã ra. Ngay cả tên ác ma cũng chột run rẩy, giống như gặp phải thiên uy ý chí phủ xuống, không dám nhúc nhích. Không rõ tên thanh niên kia giờ trò gì nhưng Tung Sơn lão quái cảm giác được nguy cơ mãnh liệt, nụ cười trên mặt lão đã thay đổi thành từng nếp nhăn co giật biểu hiện sự hoảng sợ tột độ. Lúc này, lão bất chấp bỏ lại tất cả phóng người lên đỉnh đảo tẩu nhưng ngay lập tức thấy thân mình nặng tựa ngàn cân đè xuống.

- Hự

Không thể trụ nổi, lão phun một ngụm máu rồi rớt từ trên không xuống. Bây giờ lão còn không rõ tình huống của mình nữa thì đập đầu vào đậu hũ tự sát là vừa.

- Người là...trận pháp sư

Khó khăn thốt lên một câu khàn khàn, lão vụn lụn không nghĩ đến số mình đen đến vậy. Chẳng những đập đầu vào thiết bản mà còn là sát tinh chết người. Trên đời này có thằng ngốc nào đi kiếm chuyện với trận pháp sư cơ chứ, trừ khi kẻ đó ngại mình sống quá lâu rồi.

- Giỏi, lão cũng không quá ngốc. Đáng lý ta cũng không muốn xuống tay với lão, đáng tiếc lão già người lại ép ta. Đã vậy thì ta đành cho lão đương chiêm ngưỡng đại trận ta vừa thành công, cũng là tâm đắc nhất: Tam Tinh Tuyệt Sát trận.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 173: Chiêu Lãm Địch Tâm Tư

- Không, không, là lão già ta sai rồi. Xin đại hiệp giơ cao đánh khẽ, ta sẽ lập tức rút khỏi đây ngay.

Tung Sơn lão quái cuống quít lên. Lão nghe cái trận pháp có tên ngẫu vậy, lại thấy uy lực khởi động kinh thiên của nó thì trong lòng đã lạnh ngắt rồi. Tuy lão không tinh thông trận đạo, nhưng cũng thừa biết trận pháp cao cấp thì thời gian chuẩn bị không ít. Mà đối phương chỉ phát ra cái trận kỳ là vận hành được đại trận chứng tỏ người ta đã đào sẵn cái hố cho lão nhảy xuống từ lâu. Thật buồn cười khi vừa nãy lão còn nghĩ cách làm sao để uy hiếp kiếm lợi từ thanh niên này nữa. Hiện tại lão còn toàn mạng thoát ra không cũng là cả một vấn đề lớn nha.

- Muộn rồi. Thế loại ta ma đoạt xá người khác, ta rất là căm ghét. Lần này ta sẽ thay chúng sinh mà hành đạo, diệt trừ lão tặc người.

Không bận tâm đến dáng vẻ nhún nhường van xin của lão lùn, Chiêu Lãm còn lấy ra thêm mấy chục trận kỳ phiêu phù xung quanh mình. Nhìn thấy thanh thế đại trận, Tung Sơn lão quái thần sắc oán độc nghiến răng nói:

- Người thật là tâm ngoan thủ lạt. Nếu ta liều chết phản kích, người cũng không có kết quả tốt đẹp gì đâu.

- Haha vậy lão cứ thử cắn ta một cái xem nào.

Chiêu Lãm cười dài thách thức, bóng dáng hảnh cùng Nguyên Hạo cũng tan biến vào hư không. Bấy giờ, khung cảnh đã triệt để thanh đối, sấm sét rợp trời, mặt đất thì rung chuyển không dứt. Đúng như câu lên trời không được, xuống đất không xong.

- Chúng ta bắt đầu với món khai vị nhé.

Trong không gian chột vang lên tiếng của Chiêu Lãm nhưng chẳng thấy người đâu. Tiếp đó, mặt đất bắt đầu nứt ra, hỏa diễm màu đỏ rực phun trào khắp nơi. Trên không trung, từng đợt sét màu vàng đánh xuống như mưa. Uy lực của lôi điện này rõ ràng hơn xa lôi dẫn của Nguyên Hạo, Kim Đan kỳ trúng phải cũng khó mà tiêu hóa được. Chưa hết, từng đợt đao phong bén nhọn lướt đến, liên miên không dứt. Cảnh tượng diễn ra không khác già thập diện mai phục, không hề có đường lui cho kẻ địch bị vây khốn.

"Ầm ầm ầm"

Bên trong đại trận, bọn hình nhân là những nạn nhân đầu tiên. Với thể tích khổng lồ, kèm theo thực lực chỉ ở Trúc Cơ, mấy con lính lác này chưa trụ được bao lâu đã bị hỏa diễm diệt cháy, hoặc sét đánh tan xác. Vài con khác thì bị đao phong cắt thành nhiều mảnh như thái rau. Mà chủ nhân của chúng là Tung Sơn lão quái cũng không tốt hơn bao nhiêu, lão phải dựa vào ác ma để chống đỡ. Tuy nhiên, bản thân ác ma cũng rất sợ lôi điện nên nó phải vừa né tránh, vừa gầm lên phẫn nộ.

-Ồ, kiên cường nhỉ, để ta xem các người có thể chịu đựng được bao lâu.

Chiêu Lãm giống như người xem kịch vui, hần thình thoảng lại thêm vài câu ủng hộ tinh thần làm cho lão lùn tức muốn hộc máu. Nhưng lão cũng chẳng thể làm gì hơn, Đại trận này đủ để vây giết cả chục, thậm chí mấy chục Kim Đan kỳ cùng lúc. Mà lão lại mù tịt về trận pháp, coi như muốn phá trận mà ra cũng là ảo tưởng, không có khả năng.

Đứng bên cạnh Chiêu Lãm, Nguyên Hạo cũng rất bình thản. Hắn không biến thái đến mức lấy đau khổ kẻ khác làm niềm vui nhưng hẳn tuyệt không mềm lòng với địch nhân của mình. Lão ma đầu này không biết tay đã nhuộm máu bao người, bây giờ để lão tận hưởng cảm giác chết dần chết mòn trong tuyệt vọng cũng là quả báo mà lão đáng nhận lấy. Nguyên Hạo tin tưởng nếu hắn rơi vào tay lão ta kết quả cũng thể thảm không kém, có khi còn tệ hại hơn.

-Lão ta cũng không trụ được bao lâu nữa đâu. Được chết bởi Tam Tinh Tuyệt Sát Trận của ta đúng là diễm phúc của lão ta hắc hắc.

Chiêu Lãm có vẻ đặc ý với thành quả của mình, khiến Nguyên Hạo lắc đầu không dám tiếp lời, đành chuyển sang chuyện khác để nói:

- Chiêu Lãm huynh, tên ác ma lão ta triệu hồi khá mạnh. Nếu chúng ta có thể giữ nó lại để sử dụng cũng không tệ.

- Cái con gớm ghiếc kia hả? Vạn lần đừng nghĩ đến, nó vốn không thuộc thế giới chúng ta. Dù không bị đại trận đánh chết thì khi hết năng lượng triệu hồi nó cũng biến mất thôi.

Chiêu Lãm lắc đầu nói, hãnh tỏ vẻ không hề thích thú gì.

- Không thuộc thế giới này? Vậy nó đến từ một thế giới khác sao?

- Cái này ta cũng không rõ, chỉ đọc được trong một số điển tịch thôi. Ma quái, quỷ vậy một số được tạo nên ở giới diện này. Nhưng đó là cấp thấp, còn cao cấp đều phải triệu hồi từ một nơi rất xa, một giới diện khác. Người nghĩ nếu đơn giản tạo ra ma quỷ mạnh mẽ như vậy chẳng phải đại lục Lạc Thần này đã bị ma đạo đánh chiếm từ lâu rồi sao.

Nghiên ngẫm lời phân tích của Chiêu Lãm, Nguyên Hạo cũng gật đầu tán thành. Hẳn từng nghe Tiểu Vô kể về các vị diện khác nhau, những nơi mà các chủng tộc hoàn toàn khác biệt với nhân loại sinh sống. Ở những vị diện đó đất đai, cây cối, môi trường đều có đặc trưng riêng. Do đó công pháp và tu sĩ ở những vị diện này cũng vô cùng kỳ lạ, không có đặc điểm chung nào tương tự với chúng ta cả.

- Thôi, những chuyện này cũng không phải những tu sĩ thấp bé như chúng ta có thể tìm hiểu tường tận được. Bây giờ chuẩn bị thu dọn tàn cuộc rồi rời đi thôi, động tĩnh lớn như vậy sẽ thu hút người của Hắc Điện Tông đến nhanh thôi. Khoảng hai canh giờ sau, Chiêu Lãm lạnh nhạt thu trận kỳ lại. Bên trong đại trận, Tung Sơn lão quái mà tên ác ma đã bị tiêu diệt đến cận bã cũng không còn. Đối với bọn ma đạo, lôi điện, hỏa diễm của thiên địa chính là tử thần đòi mạng của chúng. Ngay cả nguyên thần của mấy tên này cũng bị hoàn toàn tiêu hủy, không thể bước vào luân hồi. Đây chính là cái giá phải trả cho những kẻ tu hành theo đường lối tàn ác, thiên

địa bất dung.

Đúng như Chiêu Lãm tiên liệu, sau khi bọn họ rời đi không bao lâu. Một số tán tu ở khu vực xung quanh cũng chui ra khỏi động phủ của mình. Nhiều tên còn tò mò tụ tập thành nhóm, bọn họ vừa biểu hiện hiếu kỳ, vừa sợ hãi bàn tán với nhau:

- Vừa rồi chắc chắn là một hồi đại chiến ác liệt của Nguyên Anh lão tổ. Cả phạm vi trăm dặm cây cối đều đổ rạp, linh khí dao động rất mãnh liệt. Động phủ của ta ở gần nhất, suýt tí nữa là không còn mạng đứng ở đây rồi.

- Hừ, không cần nói ở đây ai chẳng đoán ra được chuyện đó chứ. Thật là đáng tiếc, nếu như có thể diện kiến được những cường giả như vậy. Ta có thể xin xỏ một cái người hầu bưng nước cũng được.

- Haha, người đúng là ấu trĩ quá. Người nghĩ Nguyên Anh lão tổ cần một tên tán tu như chúng ta làm người hầu sao?

- Ta chỉ là cầu may một chút thôi, không thì cả đời này muốn tiến thêm bước nữa cũng thiên nan vạn nan. Hình như người của Hắc Diện Tông đến rồi.

Cả nhóm tán tu đang ồn ào bỗng dừng nhỏ tiếng xì xào lại, bọn họ cũng có xu hướng né ra một bên, không dám tiếp cận với một đoàn người vừa mới xuất hiện. Dẫn đầu đám người kia là một lão già tu vi Kết Đan sơ kỳ, là một trưởng lão quản hạt sự tình trong vùng quản hạt của môn phái. Lần này oanh động lớn khiến lão phải đích thân xuất mã dẫn theo một đội hình hoành tráng đến để kiểm tra. Đôi mắt của lão ta quét đến đám tán tu đằng xa làm cho họ cảm giác hoa mắt, chóng mặt. Nhưng áp lực lão tạo ra cũng chỉ thoáng qua, tên trưởng lão chỉ muốn thị uy một chút mà thôi. Sau đó lão cũng không quan tâm mấy tên yếu nhớt đó nữa mà ra lệnh cho thuộc hạ của mình xem xét cẩn thận khu vực xung quanh.

- Hồi bẩm Quyền trưởng lão, theo như vết tích để lại. Nơi này vốn là một trận pháp cực lớn, cấp bậc khoảng tam phẩm. Ngoài ra còn có ma khí lớn vờn, xem ra có ma đạo tu sĩ tham chiến.

- Ma đạo, trận pháp cấp ba? Thú vị! Từ khi nào trong lãnh hạt của Hắc Diện

Tông lại xuất hiện mấy tên kỳ nhân dị sĩ như thế này. Các người lập tức đi tra ngay cho ta, đặc biệt là tin tức về tên trận pháp sư kia.

Tên trưởng quát lớn rồi dẫn đội ngũ rời khỏi ngay, chuyện này lão cần phải bẩm báo lại cho cao tăng bên trên. Phải biết rằng giá trị của một vị trận pháp sư tam phẩm là vô cùng quý giá, cầu cũng không dễ. Nếu như lão có thể tìm ra và mời được người nọ gia nhập tông môn thì chắc chắn công lao của lão sẽ không hề nhỏ. Nghĩ đến đây, tên trưởng lão hưng phấn đến đỏ cả mặt, hận không thể lật tung cả Đà La quốc lên để tra xét.

Kỳ thật, đối tượng mà lão khao khát lại không ở nơi nào xa xôi. Chiêu Lãm đang cùng Nguyên Hạo phụ giúp Liễu gia xây dựng lại gia trang ở một nơi cách Hắc Diện Tông đại bản doanh khoảng một ngàn dặm. Ở khu vực này cũng có vài gia tộc tu tiên khác, nhưng không lớn lắm. Tốn cả hai ngày một đêm, trận pháp phòng hộ căn bản của gia tộc mới hoàn thành.

- Trận pháp này có thể ngăn trở Trúc Cơ kỳ dễ dàng, ngay cả Kim Đan Kỳ muốn phá vỡ nó trong thời gian ngắn cũng khó mà làm được. Ta nghĩ ở gần Hắc Diện Tông thì các người cũng không phải quá lo sợ kẻ địch bạo gan tập kích đâu. Cứ an ổn mà gây dựng lại gia tộc đi.

Nguyên Hạo dặn dò những điều cần yếu với Liễu Hoàn xong thì từ biệt mọi người Liễu gia rời đi. Trên đường trở về, hãn thở ra một hơi dài. Cứ nghĩ lần này ra ngoài nhận nhiệm vụ nhàn nhã, ai dè lại dẫn thân mình vào một hồi tranh đấu nguy hiểm vô cùng. Nếu như hãn không cẩn thận dùng Phong Ảnh cảnh giới, vừa phát hiện có Kim Đan kỳ hương mình bay đến thì đã không kịp báo tin cho Chiêu Lãm đến cứu viện rồi. Một phần may mắn là Chiêu Lãm cũng rảnh rỗi nên lấy Tam Tinh Tuyệt Sát trận ra thử nghiệm. Kết quả là trận pháp này lại trở thành lá bài tẩy để đánh bại kẻ địch. Phải biết rằng khả năng chiến đấu của Chiêu Lãm không cao, hãn chỉ dựa vào trận pháp mà đối địch thôi.

- Tiểu tử ngươi sau này hành tẩu phải cẩn thận một chút. Ta nghe nói bọn Thiết Âm Môn đang âm thầm lùng sục ngươi khắp nơi đấy. Hắc hắc, ngươi cũng thật là thâm độc, dùng một chút mồi nhử khiến cho môn phái kia bị san bằng, ôm theo oan

ức mà chạy như chó tang. Mỗi thù này họ không tính với người thì tính với ai nữa.

Chiêu Lãm chợt thâm ý nhìn thiếu niên bên cạnh rồi nói ra một tin tức. Nghe xong, thần sắc Nguyên Hạo vẫn tỏ ra bình thường, hắn còn nhún vai một cái ý mình vô tội nữa cơ đấy. Kết cục này của Thiết Âm Môn chính là do bọn chúng tự nhận lấy, đã dám hại người thì phải có giác ngộ bị cắn ngược lại. Nếu đối phương muốn tìm hắn thì hắn cứ ngoan ngoãn ở trong Hắc Điện Tông tu luyện. Dù gì thì hiện tại hắn cũng không cần phải mạo hiểm ra ngoài nhận nhiệm vụ nữa.

- Lần này trở về, ta có một nhiệm vụ cần người hỗ trợ. Nếu thành công người cũng sẽ đạt được không ít chỗ tốt đấy.

- Nhiệm vụ? Có nguy hiểm không đấy, ta vừa lượm cái mạng nhỏ về, không muốn đem ra đùa với lửa nữa đâu.

Nguyên Hạo có phần nghi ngại hỏi. Ở chung một thời gian hắn cũng quen thuộc không ít cá tính của tên Chiêu Lãm này. Những thứ được hắn để mắt đến nào có cái nào tầm thường. Nghĩ đến đây, Nguyên Hạo càng có ý tứ muốn từ chối phức cho rồi.

- Haha người không cần lo lắng quá. Nhiệm vụ này đối với ta là vô kể khả thi nhưng đối với người chả khác gì đưa tay cái là lấy được. Ba tháng nữa, liên minh Thánh vực sẽ mở ra một bí cảnh. Bên trong có rất nhiều thảo dược quý hiếm, mỗi môn phái dựa theo thực mà có số lượng danh ngạch đi vào. Trớ trêu là vái bí cảnh này chỉ có Trúc Cơ kỳ trở xuống mới tiến vào được. Cho nên....

- Nên người mới nhờ ta thay người tham gia chứ gì? Không phải lần trước người có cách trà trộn vào bên trong bí cảnh thí luyện của Hắc Điện Môn à.

- Khụ khụ, lần này không đơn giản như thế. Ngoài thiên tài các môn phái hàng đầu ma đạo ra, bên trong bí cảnh còn nguy cơ trùng trùng. Ta lại không giỏi về phương diện chiến đấu. Nên có thêm người giúp đỡ tỉ lệ thành công sẽ cao hơn.

Chiêu Lãm hơi đỏ mặt ngại ngần giải thích. Tuy hắn có nhiều pháp bảo lợi hại nhưng đối đầu với đám thiên tài các đại môn phái vẫn không nắm chắc. Mà sức

chiến đấu của Nguyên Hạo thì hẳn đã có khái niệm rõ ràng. Chỉ cần giúp tên này nâng cao thực lực thì sẽ là một trợ lực cực lớn. Quyết định như vậy, lần này Chiêu Lãm quyết tâm dốc hết hầu bao của mình để đặt cược.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 174: Vân Liên Sơn Vụ

Nói đến chính tà trong thiên hạ, không thể không nhắc tới hai thế lực khổng lồ Quang Minh Hội và Liên Minh Thánh Vụ. Trong suốt chiều dài lịch sử của đại lục Lạc Thần, hai bên đã giao tranh với nhau không biết bao nhiêu lần, tu sĩ ngã xuống phải dùng một con số thiên văn để ước tính. Mỗi thế lực đều có lúc thịnh suy khác nhau, nhưng chung quy họ vẫn giữ vai trò chủ đạo và là lá cờ đầu cho các tông môn ma tu hay tu chân chính thống quy tụ, nương dựa vào.

Sự đối kháng của hai đại thế lực được trải đều trên năm đại lục, trong đó Đông đại lục được cho là nơi yếu kém nhất cũng không ngoại lệ. Sau một ngàn năm huy hoàng, ma đạo bắt đầu rơi vào thế hạ phong, luôn phải ở thế bị động phòng ngự. Nói như thế không có nghĩa là thực lực của họ yếu hơn chính đạo, nếu xảy ra đại chiến sống còn thì chưa biết ai chết về tay ai. Năm vị trí lãnh đạo của Liên Minh Thánh Vụ Đông đại lục là liên minh tam tông bao gồm: Bích Xà Tông, Song Sát Ma Môn và Vạn Khô Trại. Nghe nói cả ba tông môn này đều đạt đến thực lực ba sao, nghĩa là bên trong có Hóa Thần kỳ đại năng tọa trấn. Nhưng đây cũng chỉ là lời đồn đại, khó mà chứng thực, vì cấp độ đó chính là thần long thấy đầu không thấy đuôi, ngay cả người trong ba đại tông môn đó muốn diện kiến cũng khó. Chỉ khi nào thật sự liên quan đến sinh tử tồn vong của môn phái thì mấy lão bất tử đó mới chịu hiện thân ra tay.

Xếp dưới ba đại tông môn trong Liên Minh Thánh Vụ có rất nhiều các tông phái ma đạo hai sao, hai sao rưỡi. Chỉ ít cũng có thể đếm được gần vài chục cái tông môn cấp độ như vậy rải đều trên lãnh thổ Đông đại lục. Mỗi tông môn hai sao trở lên này hùng cứ một phương, hô phong hoán vũ, sức mạnh không thể xem thường. Bản chất của ma đạo lại hung hăng, hiếu chiến nên trừ khi gặp phải đại địch, bằng không thì bọn họ quyết không hợp tác với nhau. Thậm chí, việc các đệ tử các môn phái này chiến đấu sinh tử tranh giành kho tàng trong các bí cảnh, động

phủ thượng cổ, hay giết người đoạt bảo là chuyện thường ngày như cơm bữa. Cao tăng các tông môn cũng chẳng quản mấy chuyện nhỏ nhặt này, bọn họ cho rằng trong môi trường huyết tinh như thế mới ma luyện ra được cường giả chân chính. Triết lý này cũng không phải vô lí, quân sư Quách Gia của Tào Thào từng nói một câu "Vô chinh bất tín", binh sĩ không trui rèn trong chiến trường thật sự thì sao tín nhiệm để sử dụng được. Chỉ là cách làm của ma đạo có phần bạo lực và hơi thái quá mà thôi, nhưng mỗi thế hệ tài năng sinh ra đều có một vài tên biến thái trường thành. Những kẻ này được mệnh danh là tiểu ma vương, bản lĩnh cực kỳ kinh khủng, tay nhuộm đầy huyết tinh mà đi lên, cũng là trụ cột tương lai của cả ma đạo.

Trở lại với Hắc Diện Tông, tông môn này tuy có truyền thừa lâu đời, nhưng đó là chuyện của thời xa xưa. Khi mà sự phụ của Liễu Nguyệt vẫn còn tại vị, môn phái này uy chấn bát phương, là một trong những thế lực mạnh nhất chỉ dưới Âm Dạ Môn truyền kỳ mà thôi. Đáng tiếc sau khi vị đại năng kia ngã xuống, môn phái chia rẽ, phó tông chủ Đỗ Mặc đoạt quyền. Sau khi ổn định được địa vị, lão ta cũng bỏ ra nhiều sức lực để phát triển tông môn. Lạc đà gầy vẫn hơn ngựa béo, nội tình một tông môn từng sừng sững làm mưa làm gió không dễ suy sụp. Tuy không thể trở về thời hoàng kim của mình nhưng Hắc Diện Tông vẫn trụ vững, và ngày càng có xu hướng bành trướng, âm mưu vươn lên thành tông môn hai sao rưỡi.

Nói đến bí cảnh Vân Liên Sơn Vụ mở ra vào ba tháng tới, gần như toàn bộ tông môn ma đạo của khu vực phía bắc Đông đại lục sẽ tham gia. Trong đó, đáng chú ý nhất chính là một trong tam đại cự đầu ma đạo Vạn Khô Trại. Xếp sau là bốn, năm tông môn hai sao rưỡi cùng với hơn chục tông môn hai sao. Còn lại tông môn dưới hai sao thì nhiều như nấm mỗi nhưng với thực lực của họ thì tham gia chỉ để kiếm chút cháo, căn bản không dám tranh phong với các môn phái cao cấp. Tham gia bí cảnh vốn không có phần thưởng, mọi môn phái vào trong đều tùy khả năng và vận khí của mình để tự thân chiếm lấy chỗ tốt. Nguy hiểm càng cao thì khả năng có được thảo, kỳ vật càng lớn. Do đó, không ít tông môn vẫn đặt tâm tư của mình vào cơ hội lần này.

- Theo ta được biết thì một số cái tên trên Bách Hùng bảng sẽ có mặt trong đợt bí cảnh mở ra này. Danh ngạch cho tông môn hai sao là năm mươi người, nếu không có gì thay đổi thì những kẻ như ngươi và ta chỉ có thể làm khán giả ngồi xem

thôi.

- Làm sao mới đạt được điều kiện danh ngạch tham gia bí cảnh?

Nguyên Hạo và Chiêu Lãm vẫn đang bàn bạc kế hoạch hành động. Chỉ là không ngờ ngay cả tư cách để được tham gia cũng không đơn giản, cả một tông môn có đến vài vạn đệ tử mà chỉ chọn ra năm mươi người thì đúng là sàng lọc còn khó hơn đãi vàng. Đến tu chân giới này, Nguyên Hạo mới rõ ràng cái gì là muốn cá chép vượt long môn khó đến mức nào. Ở địa cầu của hắn, tỉ lệ chọn vào các trường đại học danh tiếng e là cũng không khó đến thế.

- Để ra vẻ công bằng thì cao tăng Hắc Diện Tông sẽ dùng thể thứ đấu loại. Với thực lực áp đảo của bọn trên Bách Hùng bảng thì chắc chắn chín phần mười là bọn chúng sẽ nhàn nhã vượt qua. Nhưng người cũng đừng quá lo lắng, không phải tên nào cũng chọn tham gia đâu.

Chiêu Lãm nói đến đây thì liếc nhìn Nguyên Hạo rồi mỉm cười một cách ẩn ý.

- Tại sao vậy? Không lẽ do mức độ hấp dẫn của bí cảnh không đủ lớn?

- Haha, một phần lý do là vậy. Ngoài ra, nguyên nhân chính là tranh đoạt bên trong quá thảm trọng, số thiên tài ngã xuống mỗi lần bí cảnh mở ra có khi vượt quá năm thành. Do đó, một số kẻ có thân gia chống lưng đa phần sẽ không lựa chọn chui vào cái nơi nguy hiểm đó. Chỉ có những tên hiếu chiến, khao khát sức mạnh mới thử thời vận một phen. Vì vậy, ta mới nói người không cần quá lo lắng. Việc quan trọng bây giờ là trong vòng hai tháng trước khi tranh đoạt danh ngạch diễn ra, người phải tập trung dành toàn bộ thời gian để nâng cao thực lực của mình. Ta sẽ cố gắng hết sức để hỗ trợ cho người.

Vui vẻ vỗ vỗ vai Nguyên Hạo, Chiêu Lãm cũng không đề cập là sẽ giúp đỡ tên kia như thế nào. Có điều Nguyên Hạo không quan tâm, hắn trầm ngâm suy nghĩ suốt đường về tông môn. Trong lòng hắn hiện tại có vô số tính toán được mất, rất nhiều thứ cần phải chuẩn bị. Vừa mới đây thôi, Nguyên Hạo đã được chứng kiến bản lĩnh của những tên nằm trong Bách Hùng bảng như tên Dã Tượng, gã mặt đen Triệu Vỹ. Chẳng những tu vi mấy kẻ này ai nấy đều cao cường mà vũ kỹ, pháp khí,

pháp bảo đều rất uy lực, mạnh mẽ hơn mấy tên Trúc Cơ phổ thông mà hẳn gặp lúc trước. Đó mới là so sánh trong phạm vi Hắc Diện Tông, nếu đụng phải bọn người tông môn hai sao rưỡi hay Vạn Khô Trại thì thế nào? Nghĩ đến đây, Nguyên Hạo cười chua chát có chút tự giễu bản thân mình.

- Vừa mới có chút đắc ý vì Trúc Cơ thành công, bây giờ cảm giác đó bị đá kích chằng còn chút nào haiz. Khổ ải vô biên nha!

Tự thì thảo một mình, Nguyên Hạo cảm thấy áp lực trên vai mình càng lúc càng nặng hơn. Vừa về đến tông môn hẳn chạy ngay đi trả nhiệm vụ rồi lao ngay đi mượn một căn mật thất vừa có thể luyện đan, vừa tu luyện được. Khi hẳn vừa rời đi, lão giả chuyên phụ trách tiếp nhận nhiệm vụ vội vàng chạy đi.

- Người nói tên đệ tử ngoại môn kia đã hồi tông rồi sao?

- Dạ bẩm đại trưởng lão, chính xác là như thế. Sau khi giao lại nhiệm vụ lĩnh công xong tên đệ tử đó liền chạy đến Tu Luyện Đường của chúng ta thuê một căn mật thất cao cấp bế quan rồi.

Trong một căn phòng trang hoàng khá trang trọng, một vị râu dài, mày đậm, được gọi là đại trưởng lão đang hỏi chuyện lão giả nhiệm vụ đường. Sau khi nghe bẩm báo, vị đại trưởng lão này im lặng một khắc, rồi xoa tay nói:

- Người làm tốt lắm! Tạm thời người cứ lui về trước đi, chuyện này ta tự đã rõ.

- Dạ, lão hũ xin phép cáo lui.

Sau khi lão già rời khỏi, vị đại trưởng lão sắc mặt không chút biểu tình nhìn vào khoảng không cất tiếng nói:

- Đổ chường môn, người có đánh giá gì về việc của tên đệ tử này và vụ việc Thiết Âm Môn không?

- Haha, Hòa huynh là người chuyên trách xử lý những sự vụ. Ta đây ngược lại muốn nghe cao kiến của huynh đây.

Một tiếng cười sang sảng đầy khí thế vang lên, vị Đổ chương môn cũng quý dị hiện thân. Gã này không ai khác chính là Đổ Mặc, người đã đoạt quyền, truy sát Liễu Nguyệt ngày đó. Bề ngoài lão ta hơi mập, khuôn mặt luôn cười trông rất phúc hậu. Nhưng những kẻ thân thuộc với hắn đều rõ ràng tên này là loại khẩu phật tâm xà, dã tâm rất lớn, mưu kế ác độc. Sở dĩ hắn phải nói chuyện hạ giọng với vị Hòa trưởng lão này là vì tu vi lão ta không hề thua kém hắn. Nếu không có lão ta ủng hộ, hắn cũng không thuận lợi leo lên cái ghế chương môn thuận lợi như vậy. Do đó, tên Đổ Mặc này luôn tỏ ra khách khí với vị đại trưởng lão này. Thậm chí cho rằng quyền lực lão ta lấn áp hắn cũng không sai.

- Theo tin báo cáo thì tên đệ tử này đã phát tin về môn phái về việc Thiết Âm Môn truy sát hắn do hắn phát hiện bí mật bảo tàng. Ta đã cho dò hỏi lão già ở nhiệm vụ đường, tu vi tên đệ tử đó chỉ có Ngưng Khí kỳ mà thôi. Hắc hắc, Ngưng Khí kỳ mà có thể cướp đồ từ tay cao tăng Thiết Âm Môn rồi bỏ chạy một mạch mấy ngàn dặm vào trong Đà La quốc. Truyện này đem lừa con nít sợ chúng cũng chẳng tin nổi.

Vị đại trưởng lão thấy thái độ của Đổ Mặc cũng không ý kiến gì, tựa như đã quen nên nhàn nhạt lên tiếng bình luận. Đổ Mặc nghe xong thì cười nhẹ đáp lời:

- Hòa huynh thật tinh tường. Ta cũng thấy điểm này hết sức vô lí, chỉ là quyển đan thư kia đã được kiểm chứng là đồ thật. Hơn nữa, ta cũng điều tra được vài tên đệ tử tham gia diệt sát đám trưởng lão Thiết Âm Môn có dấu giếm vài viên đan dược tam phẩm. Điểm này không thể làm giả được.

- Vì vậy lão phu cho rằng tên đệ tử kia tuyệt không đơn thuần như những gì ta thấy trước mắt. Hắn phải bỏ ra đan thư và đan dược chứng tỏ tên nhóc này không đủ sức thoát thân nên phải nhờ đến tông môn ứng cứu. Mà một đệ tử ngoại môn gặp chuyện thì ai quan tâm, nên hắn phải nhả những thứ quý giá ra làm mồi, chuyện này cũng không khó suy luận. Theo ta thấy tu vi tên nhóc này có thể thật sự là Trúc Cơ kỳ hoặc có tuyệt chiêu trốn chạy nào đó. Vốn ta định triệu kiến hắn đến hỏi chuyện một phen, không ngờ vừa về đến môn phái tên này lại chạy ngay đi bế quan.

- Vậy chúng ta có cần triệu kiến hắn nữa không?

- Không cần, ta cũng muốn xem tên kia luyện chế đan dược gì. Loại phòng tu luyện cao cấp kia kia trang bị thú hỏa cấp cao, nếu như tên đệ tử đó thật sự luyện đan thì...

Nói đến đây, giọng của vị Hòa chương lão pha thêm chút hứng thú. Phải biết rằng một tông môn hai sao như Hắc Diện Tông cũng chỉ có duy nhất một khách khanh đan sư tam phẩm mà thôi. Mà người này cũng vì giao tình mới lưu lại, hằng năm tiêu thụ rất nhiều tài nguyên môn phái. Nếu như tên đệ tử kia là một luyện dược sư thì sự tình sẽ rúng động khó mà tưởng được. Vị Đồ chương môn thì tỏ ra không quá tin tưởng lắc đầu nhẹ nói:

- Chiều theo tuổi tác, tên đệ tử này chưa đến mười tám. Thiên tài cách mấy cao lắm cũng luyện dược sư nhất phẩm là cùng. Mà cho dù là luyện dược sư cấp thấp nhất hẳn cũng có thể đến bất kỳ đâu để hưởng đãi ngộ tốt hơn nhiều. Vì lí do gì phải giả dạng một ngoại môn đệ tử tầm thường cơ chứ.

- Haha, như vậy ta mới có hứng thú với tên đệ tử này. Không biết trong Hắc Diện Tông có cái gì đáng giá để hẳn phải lao công khổ trí vậy.

- Hắc hắc, hiếm khi Hòa huynh tỏ ra phấn chấn vậy. À, sự việc tung tích trận pháp sư bên huynh có tin tức gì chưa?

Vị Đồ chương môn đột nhiên chuyển sang chủ đề khác. Xem ra hẳn cũng có suy nghĩ riêng, không muốn nhiều lời tranh luận với vị Hòa trường lão kia.

- Không có chút manh mối nào. Tên trận pháp sư kia xóa dấu vết cực kỳ sạch sẽ. Loại người này một khi đã muốn đi chúng ta giữ chân cũng khó. Ta đã dặn bọn thuộc hạ vẫn tích cực nghe ngóng, có gì sẽ lập tức báo lại.

Đạ trường lão ngẩn gọn trả lời, xong lão lại nghĩ gì đó tiếp tục nói:

- Hai tháng nữa, Vân Liên Sơn Vụ danh ngạch sẽ bắt đầu. Lần này không biết chương môn có tính toán gì không?

Nhắc đến Vân Liên Sơn Vụ bí cảnh, Đồ Mặc ánh mắt lóe lên một cái rồi

ngghiêm túc đđáp:

- Nghe nói Vạn Khô Trại và mấy tông môn hai sao rười kia sẽ đđưa tinh anh đđánh vào sâu bên trong bí cảnh. Xem ra mấy lần bí cảnh mở ra trước họ đđã thu thập đđược không ít thông tin. Ta cũng muốn thử vận một chút nhưng thực lực của đđệ tử chúng ta cạnh tranh với mấy tông môn đđó quá nguy hiểm. Nếu có chuyện gì thì căn cơ môn phái sẽ bị ảnh hưởng không nhỏ.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 175: Bế Quan

- Hừ, Vân Liên Sơn Vụ càng vào sâu càng nguy hiểm thế nào chúng ta cũng rõ ràng rồi. Hiện tại Hắc Điện Tông chúng ta đang trong thời kỳ phát triển then chốt, không thể để tổn hao nhân lực được.

- Hòa huynh sáng suốt, dù muốn tranh thì chúng ta cũng không thể đối đầu lại với Vạn Khô Trại được. Chúng ta cứ tham dự như mọi khi là được, việc truyền thừa nửa năm sau mới là trọng điểm của tông môn.

Nhắc đến "truyền thừa" ánh mắt của vị Hòa trưởng lão cũng trở nên âm trầm bất định. Tiếp theo hai người trao đổi thêm một số sự tình trong tông môn rồi Đỗ Mặc cáo từ rời đi. Trong khi đó, Nguyên Hạo vẫn đang bù đầu bên trong mật thất luyện đan. Tâm thần của hắn đều chìm đắm bên trong dược đạo tu luyện, không hề để tâm đến thế sự bên ngoài có bàn tán hay chuyển biến gì.

Thú hóa cấp ba đối với tông môn hai sao như Hắc Điện Tông cũng không phải là thứ không thể có được. Chỉ ít thì bên trong tu luyện đường vẫn có một phòng loại này, chỉ là bình thường không có ai thuê mượn sử dụng thôi. Thế mà không biết từ đâu một tên ngoại môn đệ tử lại tài đại khí thô, vung tay là đặt cọc tiền thuê cả một tháng. Hành động này làm cho tên chấp sự cai quản tu luyện đường phải sừng sốt một hồi lâu. Gã chấp sự này cảm giác có sự việc có chút kỳ lạ nên báo lên cao tầng phía trên làm tạo ra một oanh động nhỏ. Thế nhưng, mọi chuyện bỗng dưng lắng xuống một cách nhanh chóng giống như chưa từng có gì xảy ra. Nghe nói chính đại trưởng lão đã đứng ra ban hành mệnh lệnh gì đó mà bọn chấp sự, trưởng lão nghe xong đều giữ trạng thái im lặng, không hé môi nửa lời.

Trải qua suốt nửa tháng ngày luyện dược, đêm thì hấp thụ linh khí, Nguyên Hạo đã đạt được những thành tựu không nhỏ. Từng lò đan dược với tỉ lệ cực cao đã được chế tác thành công, với tiến bộ này hắn tin tưởng mình sẽ nhanh chóng có thể luyện

ra được tam phẩm đan dược. Còn về tu vi, sau nửa tháng miệt mài, hần cũng tạm thời ổn định được cảnh giới của mình. Việc này làm Nguyên Hạo thờ dài không thôi, nếu hần tu luyện như người thường thì không biết đến ngày tháng nào mới có thể đột phá. Cái Hư Vô linh căn này đúng là cái động không đáy, dù có hấp thu bao nhiêu vẫn không thể thỏa mãn được.

May mắn thay, khi hần có phần chán nản thì Chiêu Lãm đột ngột đến viếng thăm và mang theo một kinh hỷ không nhỏ. Tên này vốn ngày thường keo kiệt thì hôm nay lại tỏ ra vô cùng hào phóng. Hần lấy từ trong trữ vật ra một lượng lớn trung phẩm linh thạch, đồng thời còn đích thân ra tay chế tác ngay cho Nguyên Hạo một tụ linh trận cấp ba để gia tăng tốc độ hấp thu. Tất nhiên bên cạnh đó, hần cũng không quên thiết lập một trận pháp cấm chế, để ngăn ngừa kẻ khác theo dõi và ngăn cho dao động tu luyện bị bên ngoài phát hiện.

- Tốt rồi, cần gì cứ dùng truyền âm phù gọi ta.

Sau khi dọn dò những thứ cần thiết, Chiêu Lãm liền nhanh chóng đi khỏi. Vừa ra khỏi tu luyện đường, hần liền quan sát động tĩnh xung quanh rồi mới rời đi.

- Hừm, xem ra bên trên Hắc Diện Tông đã chú ý đến tên tiểu tử Nguyên Hạo rồi. Như vậy cũng tốt, bọn kia cứ tập trung vào tên nhóc đó thì ta lại rảnh tay làm việc của mình hắc hắc.

Chiêu Lãm vừa nhìn đã cảm nhận được rất nhiều luồng thần thức theo dõi sát sao căn phòng tu luyện của Nguyên Hạo. Ngay cả hần khi ra vào thăm viếng cũng bị điều tra mấy lần, nhưng do không tìm ra gì đặc biệt nên những luồng thần thức này mới rời đi. Tông môn hai sao đúng là không đơn giản, bất kỳ điều gì khác lạ xảy ra đều được những cường giả, đại năng nắm trong lòng bàn tay của mình. Nếu như người có ý đồ gì xấu, e là chưa ra tay gì được đã bị hạ thủ mà không rõ nguyên do rồi.

Tâm tư của Chiêu Lãm không đơn giản, nhưng mưu trí Nguyên Hạo há tầm thường. Ngay khi quây lên chuyện Thiết Âm Môn, hần đã tính trước đường lui cho bản thân mình rồi. Nếu như đã gây chú ý thì hần cứ phóng tay mà làm bất cứ gì mình muốn. Dù gì bây giờ có giấu giếm cũng khó qua mặt Nguyên Anh kỳ được,

vậy thì cứ trang bức một phen. Càng thể hiện ra giá trị của mình thì lợi ích đem lại cũng không nhỏ, nhất là bên trong những môn phái ma đạo luôn đề cao thực lực vi tôn, mạnh được yếu thua. Tông môn không quan tâm người dùng biện pháp gì, chỉ cần người có thể vươn lên trên tất cả thì sẽ nhận được đãi ngộ xứng đáng. Nhận ra được điểm này, Nguyên Hạo lại lập ra một kế hoạch riêng cho mình.

"Dù gì thì đây cũng là tử địch của Hắc Diễm Môn, nếu có thể thâm nhập vào hãng ngũ tinh anh, cao tầng thì bí mật bọn chúng ta sẽ có thể thám thính không ít."

Dù gì thì cũng đã bị đưa đến đây, Nguyên Hạo quyết tâm đã không làm thì thôi, một khi đã hành động thì phải thực hiện đến cùng. Hãn muốn từng bước tìm hiểu mọi góc ngách, nội tình của đối thủ, sau đó tùy thời cơ mà ứng biến. Nếu như có thể làm suy yếu đối phương là tốt nhất, còn không thì sau khi đã nắm được mọi thông tin quan trọng có thể truyền về cho sư phụ Nguyệt lão cũng không tệ. Hiện tại, Nguyên Hạo cũng chưa hoàn toàn nắm rõ được thực lực của tông môn này, nhưng hãn cảm nhận được thực lực của Hắc Diễm Tông mạnh hơn Hắc Diệu Môn rất nhiều. Nếu như trực diện chiến tranh, bên phía môn phái của hãn sẽ không có lấy nửa điểm thủ thắng.

- Mặc kệ, bây giờ lo tăng cường thực lực cái đã. Nếu không thì ngay cả muốn có một danh ngạch tham gia bí cảnh cũng đừng mơ đến.

Hiểu rõ hoàn cảnh của mình, Nguyên Hạo bắt đầu cẩn rằng kiên trì tu luyện. Đầu tiên hãn lấy sẵn một đồng đan dược tăng cấp mà mình đã luyện chế ra. Sau đó, Nguyên Hạo ngồi vào giữa tụ linh trận rồi mới bắt đầu khởi động trận pháp. Tuy đã nghe danh từ lâu, nhưng đây mới là lần đầu tiên hãn được dùng tụ linh trận để tu luyện. Cảm nhận được linh khí mạnh mẽ bàng bạc, từng lỗ chân lông của hãn cũng muốn mở to ra để tham lam hấp thụ lấy.

- Aaaaaa, như thế này mới gọi là tu luyện chứ.

Cảm giác cực kỳ thống khoái khi linh khí dày đặc bao lấy mình, Nguyên Hạo sung sướng hét lớn một tiếng. Tiếp đó, hãn mới cho từng viên đan dược vào miệng nuốt xuống. Chuẩn bị cho lần bế quan này, Nguyên Hạo đã sử dụng đến ba loại đan dược tăng cường tu vi dành cho Trúc Cơ kỳ. Ở ngoại giới, đan phương loại này đích

xác vô cùng trân quý, nhưng với thân gia dày cộm của hắn thì chẳng là gì cả. Hai vị sư phụ Trúc, Vương không những tặng cho tên học trò cứng này đan phương nhị phẩm mà cả đan phương tam phẩm cũng có.

Ngoài ra, bản thân Nguyên Hạo cũng có được không ít đan phương từ cuốn đan thư của Liễu gia. Vấn đề của hắn hiện giờ là cần dược thảo và thời gian luyện chế mà thôi. Vấn đề này thì đã được Chiêu Lãm giúp đỡ hết sức nhiệt tâm. Cứ vài ngày gã kia lại mang đến một lượng lớn linh thạch và thảo dược cung cấp cho Nguyên Hạo. Nhìn nét mặt méo xẹo của gã cũng đủ hiểu tên này phải nhò máu không ít. Điểm này Nguyên Hạo cũng chẳng thêm để tâm, hắn vì tên kia mà xuất lực nên đối phương phải có trách nhiệm phụ trợ hắn. Đây là đầu tư song phương cùng có lợi mà.

Vấn đề duy nhất bây giờ là trong tay Nguyên Hạo không có vũ kỹ cấp cao để tu luyện, vì bản thân hắn chỉ là ngoại môn đệ tử, không có tư cách để xem những vũ kỹ dành tinh anh môn phái. Đối với việc này, hắn cũng đành cho qua, dù sao thì thời gian còn lại tranh thủ nâng cao tu vi mới là chính đạo, còn vũ kỹ có thể từ từ tìm kiếm sau cũng được. Cứ như vậy, từng ngày tu luyện nhằm chán của Nguyên Hạo cứ dần trôi qua, cho đến một ngày cuối cùng của hai tháng sau đó.

- Haiz, tổn cả đồng đan dược và linh thạch vậy mà trong hai tháng ta vẫn chỉ có thể miễn cưỡng đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ. Xem ra ngày tháng sau này sẽ khó khăn hơn nhiều đây

Thở ra một ngụm trọc khí, Nguyên Hạo ca thán một câu xong cũng vươn vai đứng dậy. Ánh mắt hắn liếc đến một núi linh thạch đã dùng hết cho tụ linh trận thì bất giác cảm thấy rùng mình. Một tụ linh trận cấp ba này đủ cho cả mấy chục đến mấy trăm đệ tử tu hành cùng lúc còn được. Vậy mà bản thân hắn hấp thu lại còn cảm giác không hài lòng, từ khi nào nhu cầu linh lực của hắn lại tăng lên nhanh như hỏa tiễn thế này. Đến thời điểm này, Nguyên Hạo mới thấm thía những gì Tiểu Vô nói với hắn từ ngày đầu gặp gỡ. Chẳng biết cái thiên hạ đệ nhất linh căn này đến với mình là thiện duyên hay nghiệp duyên đây nữa? Nguyên Hạo co chút khổ sở khi nghĩ đến tương lai nếu như không tìm ra tài nguyên tu luyện thì hẳn chắc chỉ có nước khóc ròng.

- Không được, ta tuyệt không thể nào bỏ cuộc dễ dàng như vậy. Nhược thủy tam thiên, Nguyên Hạo này quyết không đầu hàng.

Càng khó khăn, ý chí của Nguyên Hạo càng dâng cao, khát vọng vươn lên lại mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Bẩm sinh hẳn đã là một đứa trẻ mồ côi bương trôi mà tồn tại đến ngày hôm nay, nên những thứ có thể làm nản lòng người khác so với hẳn không gọi là gì cả. Dọn dẹp mọi thứ xong xuôi, hẳn nhẹ nhàng bước ra khỏi mật thất tu luyện cao cấp. Nơi này tuy có thú hỏa cấp ba, linh khí nồng đậm, lại rất yên tĩnh, không bị ngoại nhân quấy rầy nhưng giá thuê lại quá cao. Nếu như không vì gấp rút đề thăng tu vi, hẳn sẽ không bao giờ xa xỉ như thế.

Rời khỏi tu luyện đường, Nguyên Hạo hướng ngay đến nơi đăng ký tham gia thi đấu danh ngạch tiến vào Vân Liên Sơn Vụ. Không biết là cố tình hay vô ý mà nơi báo danh lại nằm ngay trong tòa nhà nhiệm vụ đường. Do là bữa cuối cùng của hạn đăng ký nên khu vực này khá vắng vẻ, chỉ có vài đệ tử đang tìm kiếm nhiệm vụ phù hợp với mình. Vừa thấy Nguyên Hạo bước vào, cặp mắt lão già chớp sự quan liú sáng lên. Không đợi thiếu niên hỏi chuyện, lão đã mở lời trước:

- Hôm nay cậu đến đây tìm nhiệm vụ gì nữa sao? Hình như đã lâu rồi ta chưa thấy cậu xuất hiện.

Lời lão vừa nói xong, những tên đệ tử khác đều trợn mắt nhìn sang. Bọn họ không hiểu lão già khó tính ở nhiệm vụ đường này hôm nay không biết bị trúng tà hay sao lại tỏ ra thân thiện bắt chuyện với một tên ngoại môn đệ tử. Ngay cả Nguyên Hạo cũng mang theo sắc mặt cổ quái nhìn lão. Theo trí nhớ của hẳn thì hình như mình không có quan hệ gì với lão già này mà. Tuy trong lòng đầy nghi hoặc thắc mắc nhưng Nguyên Hạo vẫn tỏ ra hữu lễ ôm quyền đáp lời:

- Đệ tử đến đây để ghi danh tham gia thi đấu danh ngạch Vân Liên Sơn Vụ. Xin chấp sự lão nhân gia người tiếp nhận đăng ký giúp.

- Đăng ký danh ngạch? Ồ, hôm nay là hạn chót. Được rồi, đưa lệnh bài thân phận đệ tử đây ta sẽ làm ngay cho.

Dường như lão già có chút bất ngờ, nhưng lão ta nhanh chóng nở nụ cười hiếm

hoi rồi nhanh tay giúp Nguyên Hạo ghi danh. Việc đăng ký hết sức đơn giản, xong việc lão ta còn khách khí hỏi thăm Nguyên Hạo thêm một lúc rồi mới để hãn li khai. Ngay sau khi Nguyên Hạo ra khỏi nhiệm vụ đường, lại có vài luồng thần thức như ẩn như hiện lướt qua hãn.

- Trúc Cơ hậu kỳ? Tiểu tử này không phải cách đây ba tháng mới tu vi Ngưng Khí sao? Thú vị thật! Người nói vừa rồi hãn đăng ký thi đấu tranh giành danh ngạch đi Vân Liên Sơn Vụ sao?

- Dạ bẩm đại trưởng lão, đích xác là như vậy.

Từ trên một lầu cao, vị Hòa trưởng lão đang tiếp kiến lão giả chấp sự nhiệm vụ đường. Ánh mắt lão nhìn ra ngoài cửa sổ, hướng về bóng dáng thiếu niên cao gầy đang bước nhanh trên quảng trường tông môn.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 176: Tranh Đoạt Danh Ngạch (Thượng)

Nguyên Hạo không hề hay biết bản thân mình vẫn luôn bị chú ý theo dõi từng hành động. Sau khi về đến nơi ở của mình, hắn chỉ kịp thay đồ tắm rửa rồi nằm lăn ra ngủ như chết. Suốt hai tháng khổ tu vừa rồi, hắn không hề có phút nghỉ ngơi thư giãn nào cả. Dù tu vi đã là Trúc Cơ kỳ nhưng người tu chân vẫn cần phải có nghỉ ngơi để tinh thần được hồi phục. Có rất nhiều kẻ điên cuồng tu luyện mà không buông lỏng khiến cho thần kinh căng như dây đàn, cuối cùng bị tẩu hỏa nhập ma, công sức tu hành đổ sông đổ biển hết.

Một lần này, Nguyên Hạo đã ngủ suốt ba ngày ba đêm. Cũng may là có Chiêu Lãm đến gọi hắn dậy, nếu không ngay cả cuộc thi đấu danh ngạch hắn cũng đã bỏ lỡ.

- Thế trạng đã hồi phục tốt chứ? Người mà không đi ra thì chắc ta phải xông vào đánh thức rồi đẩy hắc hắc.

Hôm nay, Chiêu Lãm trong bộ dáng của tên trung niên mặc áo Hắc Hồ đi cùng với Nguyên Hạo nhìn khá gượng gạo. Một tên thì nhìn như mấy gã đầu búa ở chợ, một tên thì rụt rè nhút nhát như thư sinh. Cặp đôi này đi dọc trên đường khiến không ít ánh mắt nữ đệ tử thầm cười trộm.

- Cũng tạm ổn rồi, mỗi lần tu vi tăng tiến, ta cảm thấy hơi ngột ngạt, cần phải củng cố cảnh giới một thời gian mới dám tiếp tục. Những hoạt động ngủ nghỉ vui chơi thường ngày rất hữu ích, nó giúp cho tâm lí của ta cân bằng trở lại.

Vừa ngắm nghía cảnh vật xung quanh, Nguyên Hạo vừa giả vờ tùy tiện trả lời.

- Haha, việc này cũng không có gì kỳ lạ cả. Tu luyện là một quá trình hài hòa, cũng như luyện dược sư, luyện khí sư, trận pháp sư cũng thế. Khi người gặp bình

cảnh thì người phải buông lỏng, đi vào nhân thế để lấy cảm ngộ, chỉ có như vậy mới có cơ may đột phá. Người tu luyện tương tự vậy, cần phải điều tiết tâm cảnh và thực lực, nếu tu vi tăng quá nhanh mà tâm cảnh không theo kịp. Vậy thì kết quả chỉ có thể mất trí, trở nên điên khùng mà thôi.

- Nguy hiểm như vậy sao?

- Haha ta lừa người để làm gì? Mà tiểu tử người tu luyện hao tổn thật kinh người, người có biết bản thân mình đã tiêu tốn biết bao nhiêu tài phú mà lão tử tích cóp không hả? Nếu không tận mắt chứng kiến, ta còn tưởng người đem tài nguyên tu luyện đó chia sẻ với cả một đại đội đấy.

Chiêu Lâm sau khi giải thích nghi hoặc cho đối phương thì đột nhiên trừng mắt hung hăng trách cứ vấn đề tiêu tốn của Nguyên Hạo. Theo suy nghĩ của hắn, tên nhóc này tư chất tu luyện cực kỳ tệ hại, nếu không tại sao lại cần một lượng khủng bố tài nguyên mà chỉ có thể đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ. Nói một cách không khách khí thì với lượng dược thảo và linh thạch lớn như thế có thể bồi dưỡng bất kỳ một tên đệ tử chẳng ra gì nào, kết quả cũng chẳng khác nhau là mấy. Nhưng Chiêu Lâm cũng không có lựa chọn khác, tuy hao tổn tài nguyên rất nhiều nhưng tốc độ tăng cấp của tên thiếu niên này quả thật nghịch thiên. Mới ba tháng trước Nguyên Hạo chỉ là Ngưng Khí kỳ, vậy mà giờ đã chân chính là Trúc Cơ trung kỳ hàng thật giá thật. Bên cạnh đó, chân thực khả năng chiến đấu của tên nhóc này cũng kinh dị không kém. Đây là điểm mấu chốt để cho Chiêu Lâm đặt niềm tin, không tiếc hầu bao để đầu tư.

- Tư chất của ta vốn yếu kém, phụ lòng kỳ vọng của Chiêu Lâm huynh. Ta cảm thấy thật là áy náy.

Nguyên Hạo trưng ra khuôn mặt đau khổ vô tội, làm cho Chiêu Lâm khinh bỉ không thôi. Người mà biết áy náy cái con mẹ gì! Chẳng phải cứ một, hai ngày lại gào rú đòi linh thạch với thảo dược của ta sao? Tiểu tử thối này thật biết diễn xuất mà, da mặt dày còn hơn cả mặt đường.

Thấy thần tình của đối phương, Nguyên Hạo vẫn giả đò đáng ngờ nghệch nhưng trong lòng thầm cười lạnh. Nếu đã muốn hắn giúp đỡ thì phải tận dụng cơ

hội để cho đối phương xuất tí huyết chứ. Tất nhiên, Nguyên Hạo cũng không ngờ đến mức để lộ ra tu vi Trúc Cơ hậu kỳ của mình, nếu không sẽ khiến cho Chiêu Lãm, thậm chí cao tăng tông môn chú ý đến. Một tên Ngưng Khí viên mãn mà trong vòng ba tháng đã đạt đến Trúc Cơ trung kỳ đã là quá sức tưởng tượng lắm rồi. Bọn kia mà biết được Nguyên Hạo đạt đến hậu kỳ thì chắc chắn sẽ trối gô hăn lại mà tra khảo, tìm hiểu bí mật ngay. Nghĩ đến cảnh ấy, hần rùng mình một cái, tự nhắc nhở mình phải luôn cẩn thận. "Thất phu vô tội, hoài bích có tội", muốn sống lâu một chút thì phải tự che giấu cho tốt, tránh mang đến họa sát thân.

- Chiêu Lãm huynh, lần này thi đấu không biết thể thức như thế nào?

Muốn chuyển dời sang chuyện khác, Nguyên Hạo gãi gãi đầu hỏi.

- Thể thức cũng không có gì đặc biệt, bốc thăm đấu loại trực tiếp. Chỉ có điều số danh ngạch tranh giành là mười chứ không phải năm mươi.

- Chỉ có mười danh ngạch, tại sao ít như vậy?

Cảm thấy kỳ quái, Nguyên Hạo thốt lên thắc mắc. Chiêu Lãm đoán biết tên kia nhất định sẽ khó hiểu nên cười nhạt giải thích:

- Lý do vô cùng đơn giản, bốn mươi danh ngạch kia đã được chia cho những kẻ có tên trên Bách Hùng bảng. Thật ra đáng lý cả năm mươi danh ngạch đều thuộc về họ, nhưng để tránh các đệ khác không phục dị nghị và tạo điều kiện tranh đấu, cơ xét trong môn phái nên cao tăng mới lấy ra mười danh ngạch để thi đấu. Cứ mỗi lần Vân Liên Sơn Vụ mở ra, các đệ tử dưới Trúc Cơ lại điên cuồng tranh đoạt vị trí tiến vào bí cảnh này.

- Nói như vậy, trong lần thi đấu này ta sẽ không gặp mấy tên xếp vị trí cao trên Bách Hùng bảng đúng không?

Vừa nghe xong, hai mắt Nguyên Hạo tỏa sáng vội vàng hỏi ngay.

- Ừ, sẽ có vài tên trên Bách Hùng bảng tranh đoạt mười danh ngạch nhưng thực lực mấy tên này chỉ xếp ở những thứ hạng cuối. Mặc dù là vậy, người cũng không

nên khinh xuất mà lật thuyền trong mương đấy. Dù là hạng chót Bách Hùng bảng thì tu vi ít nhất cũng là Trúc Cơ hậu kỳ. Cộng thêm pháp khí cao cấp và vũ kỹ mạnh mẽ thì không có mấy người trong đám đệ tử bình thường có thể đối kháng lại.

- Yên tâm, ta chưa từng khinh thị bất cứ đối thủ nào. Có một điều ta muốn thỉnh giáo huynh là các đệ tử tham gia Vân Liên Sơn Vụ sẽ được trả công thế nào? Ta tin nếu không có phần thưởng hậu hĩnh thì đám thiên tài trên Bách Hùng bảng sẽ không hứng thú tham gia đâu nhỉ?

- Haha, chuyện đó là đương nhiên. Ta không nói cho người thì sau khi được tuyển chọn, mấy lão chấp sự cũng sẽ phổ biến một lần nữa. Vân Liên Sơn Vụ bí cảnh là một nơi nguy hiểm trùng trùng. Mức độ khó nhai của nó hơn xa cái bí cảnh thí luyện tte con của Hắc Điều Môn lần trước. Càng vào sâu các loại nguy cơ càng nhiều, bảo vật giá trị cũng tăng lên. Theo qui định của môn phái, bất kỳ ai tham gia đều được một số lượng linh thạch làm thù lao căn bản. Còn đợi kết thúc bí cảnh, tùy theo số lượng thảo dược hay bảo vật người đem ra mà xem xét. Người phải nộp cho môn phái chín phần, tất nhiên phần nộp này sẽ được bồi thường xứng đáng. Còn lại một phần người sẽ được giữ làm của riêng. Người cũng đừng nghĩ đến việc gian lận, các tông môn có cách kiểm tra, tuyệt chưa từng có kẻ nào giấu diếm qua mắt được.

Chiêu Lãm cười dài nói rõ từng nghi vấn mà đối phương có thể thắc mắc một lượt. Xem chừng hẳn đã tìm hiểu rất kỹ, nên giải thích hết sức tường tận và lưu loát. Nghe việc phân chia, Nguyên Hạo có chút nhúu mày nói:

- Chỉ được giữ một phần? Như vậy có quá ít không? Dù sao thì các đệ tử tham gia cũng liều mạng mới đem dược thảo ra được.

- Hắc hắc, người thật là quá ngây thơ rồi. Tuy không thể mang ra ngoài nhưng qui định lại không có truy cứu việc phục dựng các loại kỳ trân dị quả bên trong. Nghe nói nếu vận khí tốt một số người từng tìm được các loại kỳ quả có tác dụng nâng cao tư chất, cải tạo cơ thể. Mấy loại kỳ quả này xét về độ trân quý còn hơn xa cả linh thảo nữa, vì là thứ chỉ có thể cầu không thể mua được. Những đệ tử tham gia đều ôm theo hi vọng tìm được cơ duyên cho chính mình.

Nhắc đến linh quả, Nguyên Hạo chợt nhớ đến con Độc Giác Thiềm Thừ của mình. Không biết giờ này nó phát triển thế nào rồi, có bị người trong môn phái bài xích không? Miên man suy nghĩ, hai người cũng đã đi đến diễn võ trường, nơi đây đang tụ tập trên dưới vài nghìn người. Nhìn đám đông đang tụ tập, Nguyên Hạo thoáng có chút sùng sốt bật thốt lên:

- Nhiều người như vậy? Không lẽ tất cả bọn họ đều đến tham gia tranh đoạt danh ngạch.

- Không phải, số người tham gia chỉ tầm vài trăm là cùng, có thể còn ít hơn. Phần lớn đệ tử đến nơi này để cổ vũ cho bằng hữu, hoặc là mục kích học hỏi kinh nghiệm đấu pháp của những gã trên Bách Hùng bảng thôi.

Chiêu Lãm không thèm để ý mà hời hợt trả lời, tiếp đó hẳn cùng Nguyên Hạo cũng lẫn vào trong đám người đứng chờ đợi. Đa phần đệ tử đang tụ tập có tu vi Ngưng Khí và Trúc Cơ sơ kỳ hoặc trung kỳ, một số ít Trúc Cơ hậu kỳ và viên mãn thì đang nhắm mắt dưỡng thần hoặc trò chuyện với đồng môn. Xem ra bọn họ là nhân vật chính của buổi tuyển chọn ngày hôm nay, nhìn khí thế bên ngoài cho thấy những kẻ tham gia đều không hề tầm thường.

- Sao có Trúc Cơ viên mãn ở nơi này nữa? Thoạt nhìn mấy lão già này không còn trẻ thì phải?

Quan sát hết một lượt, Nguyên Hạo thầm truyền âm thảo luận với Chiêu Lãm. Việc xuất hiện Trúc Cơ viên mãn ở đây hơi ngoài ý muốn của hắn. Theo như hắn biết thì những tên xếp cuối Bách Hùng chỉ có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ mà thôi.

- Ồ, mấy tên đó há? Bách Hùng bản chỉ dành cho những ai dưới một trăm tuổi thôi. Vượt quá số tuổi mà vẫn chưa thể kết đan chứng tỏ tư chất quá kém cỏi rồi. Những lão đệ tử này ngoại trừ tu vi cao hơn người khác do tu luyện tích lũy lâu năm ra thì chẳng có gì đáng sợ. Bọn chúng cũng mang theo tâm lý cầu may tham gia Vân Liên Sơn Vụ với mong muốn tìm được kỳ thảo có thể trợ giúp kết đan. Suy nghĩ này đúng là tìm chết, nếu kỳ trân dị quả dễ có như vậy chẳng phải thiên hạ này đâu đâu cũng toàn Kim Đan, Nguyên Anh kỳ rồi à?

Giọng điệu của Chiêu Lãm tỏ ra hết sức khinh thường. Vấn đề này, Nguyên Hạo cũng không muốn tranh cãi. Bản thân hẳn cũng phải không ngừng nghĩ cách để tìm tài nguyên tu luyện nên hẳn rất thông cảm cho mấy vị lão đầu kia. Tu tiên là con đường nghịch thiên, chỉ có thể liều mạng dẫn thân như đi ngược dòng nước. Nếu như an phận mà chấp nhận số phận thì những kẻ này cũng sẽ kết thúc cuộc đời như bao kẻ phàm nhân khác không hơn.

Đúng chính ngộ, không khí trên diễn võ trường ba động một cái. Ba vị lão giả râu tóc bạc phơ xuất hiện, thần thái tiên môn đạo cốt. Nhìn linh khí dao động, có thể thấy thực lực của cả ba đều là Kim Đan chân nhân. Lão giả đứng giữa có hàng lông mày dày, đôi mắt mở to nhìn lướt qua các đệ tử có mặt rồi nói lớn:

- Các người đã đến đầy đủ, ta cũng không muốn nhiều lời. Ta tuyên bố buổi thi đấu tranh danh ngạch tham gia Vân Sơn Liên Vụ bắt đầu.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 177: Tranh Đoạt Danh Ngạch (Trung)

Buổi tỉ thí tranh đoạt danh ngạch diễn ra khá quy củ, dưới sự quan sát của ba vị trưởng lão, đội ngũ chấp sự nhanh chóng điều khiển các đệ tử tham gia di chuyển một cách trật tự. Do đã có kinh nghiệm tổ chức nhiều lần nên phần quy định thi đấu và chia nhóm diễn ra hết sức nhanh chóng. Gần bốn trăm đệ tử tham gia được chia làm mười nhóm, mỗi nhóm sẽ lần lượt đấu loại trên võ đài của mình cho đến khi tìm ra người chiến thắng cuối cùng. Không biết có sự sắp đặt nào không nhưng mấy tên cao thủ trên Bách Hùng bảng lại được chia đều ra các bảng đấu, không hề có chuyện một bảng tử thần nào xuất hiện. Trước kết quả này Nguyên Hạo cũng chẳng có thái độ, hẳn thừa hiểu những người tổ chức chần chẫn đã có động tay vào kết quả chia bảng. Dù gì đây cũng chỉ là cuộc tuyển lựa nội bộ bên trong môn phái, nếu để cho người giỏi sớm đụng độ và đào thải thì quá đáng tiếc, cao tăng tông môn sẽ không muốn nhìn thấy cảnh đó xảy ra.

- Cũng may ta và gã Chiêu Lãm không chung bảng với nhau. Hừm, nhìn biểu tình tự tin của tên đó, không chừng việc chia bảng này hẳn cũng đã có năm chắc nên mới tỏ ra tinh bơ như vậy.

Việc Chiêu Lãm có thể dàn xếp việc chia bảng tránh cho cả hai không gặp nhau Nguyên Hạo không chút bất ngờ nào. Lúc này, hẳn đang đặt sự chú ý của mình vào những đối thủ chung bảng, những kẻ sẽ trực tiếp cạnh tranh chiếc vé duy nhất của hắn. Nhóm của hắn là nhóm thứ bảy theo số thứ tự, tu vi cao nhất có hai tên Trúc Cơ viên mãn nhìn còn già hơn ba vị trưởng lão. Ngoài ra Trúc Cơ hậu kỳ có gần mười tên, đáng lưu tâm nhất là hai tên thanh niên đứng ngạo nghễ ngay ở đầu. Hai gã này bài danh ở vị trí chín mươi tám và một trăm trên Bách Hùng bảng, nói thẳng ra là đội số, có nguy cơ bị đá văng khỏi vị trí bất cứ lúc nào. Nhưng dù là những kẻ yếu nhất trong Bách Hùng thì so sánh với đám đệ tử phổ thông, bọn chúng chính là ở một tầm cao khác. Thái độ tự tin của hai tên này Nguyên Hạo có thể hiểu được,

hắn cũng rõ ràng việc tham gia bí cảnh lần này đối với mấy kẻ này là bắt buộc. Cách duy nhất để rút ngắn khoảng cách với những thiên tài trên đỉnh không gì khác hơn là phải tìm ra cơ duyên cho mình. Nếu không trước sau gì bọn họ cũng bị bỏ càng lúc càng xa, không có kết quả nào khác. Quy luật đào thải ở thế giới này hết sức khắc nghiệt, không có thực lực sẽ không thể có bất kỳ tương lai nào khác.

- Thế nhưng đại đạo dễ truy cầu vậy sao?

Lắc đầu vài cái, Nguyên Hạo nhanh chóng bỏ qua những suy nghĩ mông lung trong đầu của mình. Bản thân hắn cũng trải qua bao nhiêu khó khăn, hiểu rõ tu chân giới này khốc liệt như thế nào. Chỉ cần một chút lợi ích, người vừa gọi là bằng hữu, huynh đệ kia có thể trở mặt xuống tay với mình. Cũng như quan hệ giữa hắn và Chiêu Lãm là hợp tác cùng có lợi, nhưng nếu khi có xung đột xảy ra tên kia chắc chắn sẽ không nương tay mà hạ sát thủ. Bởi vậy, muốn tự quyết số mệnh của mình chỉ có cách không ngừng cố gắng tăng cường thực lực để có sức kháng cự tự vệ.

- Hạo Nguyên, số ba mươi hai, đấu với Trần Thiện, số tám mươi.

Vị chấp sự hô to tên của hai người, ngay trận thứ ba Nguyên Hạo đã phải xuất tràng. Hắn cũng không vội vàng mà mỉm cười nhẹ rồi thong thả bước lên võ đài. Phía đối diện, một tên đệ tử Ngưng Khí kỳ viên mãn đang mặt mày trắng bệch, hai tay có phần run nhẹ. Nhìn thấy cảnh này, Nguyên Hạo có phần ngoài ý muốn, hắn không ngờ số mình đỏ như thế.

- Trận đấu bắt đầu

Vị chấp sự vừa tuyên bố, tên Ngưng Khí kỳ đệ tử liền nhanh chóng phóng pháp khí hình cây thương dài của mình ra. Cùng lúc, tên này còn ném thêm vài cái hỏa phù công kích, ra tay hết sức thuận thực như đã tập dợt nhiều lần từ trước. Xem ra tên đệ tử này cũng không phải ngốc, trước đối thủ hơn hẳn về tu vi thì việc ra tay tấn công giành lợi thế trước là cách làm hợp lý duy nhất. Mắt thấy địch thủ không hề có động thái di động hay phản đòn, tên đệ tử Ngưng Khí lóe lên chút vui mừng. Nhưng chút hi vọng ngắn ngủi của gã sớm tan mất khi thanh phi kiếm xuyên qua đối phương để lại một tàn ảnh tan ra.

- Người thua rồi.

Chỉ kịp nghe được một câu nói không lạnh không nhạt, phía sau tên đệ tử Ngưng Khí cảm giác đau nhói một cái rồi hần chìm vào hôn mê không còn biết gì nữa. Nguyên Hạo chỉ cần triển khai Di Ảnh Bộ là có thể đơn giản lách qua đòn tấn công và luồn ra phía sau lưng của đối phương. Một màn chiến thắng quá ư dễ dàng của hắn làm cho người xem có phần hụt hẫng, những đối thủ khác cũng hờ hững không lưu tâm. Đối với tư duy của đại đa số, kẻ mạnh phải nghiền nát những tên yếu hơn mới kích thích người xem, thể hiện được uy thế của mình. Trước thái độ của mọi người, Nguyên Hạo đều coi như không thấy, lui về phía sau nhắm mắt dưỡng thần.

Trải qua vòng thứ nhất, hầu hết những đệ tử có thực lực vượt trội đều dành chiến thắng chóng vánh. Những tên Ngưng Khí kỳ tham gia cầu may bị loại đến bảy, tám phần, chỉ có vài kẻ vận khí tốt không gặp Trúc Cơ kỳ hoặc có pháp khí cực mạnh mới vượt qua. Dù sao thì cuộc đấu này cũng chỉ là nơi cho những đệ tử Ngưng Khí làm quen, chân chính chỉ có Trúc Cơ kỳ tranh đấu với nhau mà thôi.

- Tròng thi đấu vòng thứ hai sẽ tiếp tục, những đệ tử đã thất bại ở vòng đầu tiên lui ra khỏi khu vực gần võ đài.

Tiếng nói của vị trưởng lão chủ trì chính vang vọng khắp võ trường. Lão cùng hai vị trưởng lão khác vẫn bảo trì tư thế cao nhân, thảnh thơi mới bình phẩm với nhau đôi lời. Sau tuyên bố của lão, các chấp sự lại nhajh chóng chia cặp và tiến hành vòng thi đấu thứ hai. Không biết vận khí Nguyên Hạo có bị phúc tinh soi chiếu không, nhưng hắn lại được bắt cặp với một tên Ngưng Khí khác còn sót lại. Tên này vòng đầu tiên gặp phải một kẻ đồng cấp, sau khi trở hết tài nghệ ra mới cực khổ thắng trận. Gã còn đang lảng lảng với chiến tích của mình thì lá thăm xui rủi lại gặp phải Nguyên Hạo.

- Trúc Cơ Trung kỳ, toi thật rồi.

Do linh lực bị tiêu hao quá nhiều, phù lực cũng xài hết, tên Ngưng Khí sắc mặt tái nhợt bước lên sàn đấu. Khi gã chấp sự vừa hô to hai tiếng bắt đầu, một bóng đen bay vèo ra khỏi sàn đấu. Một chiêu nốc ao nhanh nhất trong các trận đấu đã diễn ra,

khiến cho khán giả lẫn các đệ tử tham gia ở các nhóm khác phải dòm sang. Ngay cả ba lão giả ngồi trên cao khuôn mặt cũng hơi vặn vẹo, muốn cười to nhưng vì giữ thể diện nên cố gắng kìm nén.

- Tiểu tử kia thật là...Đối thủ của mình tu vi kém xa, lại vừa khổ chiến. Hẳn đâu cần ra tay dứt điểm nhanh gọn như thế, chẳng chừng tí mặt mũi nào cho tên kia cả.

- Hắc hắc, ta thì lại thích các thằng dứt khoát như vậy. Hành vi đùa giỡn hành hạ đồng môn mới không quân tử. Lòng dạ tiểu tử này không hề đơn giản, ra tay triệt để nhưng không gây tổn thương kẻ khác.

Hai vị trưởng lão ngồi hai bên bình phẩm với nhau, vị lão giả mập mạp trông vui tính có phần bênh vực Nguyên Hạo. Còn vị lão giả ngồi giữa chủ tọa vẫn khuôn mặt khí lạnh, không đưa ra ý kiến gì. Lúc này phía dưới, tên đệ tử Ngưng Khí đã lồm cồm bò dậy. Thấy biết bao cặp mắt đang tập trung vào trận đấu của mình, hẳn cảm thấy da mặt nóng lên, xấu hổ lùi thẳng vào trong đám người. Vừa định ly khai thì bên tai tên này nghe thấy giọng nói của tên thiếu niên đối thủ vừa đánh bại hắn truyền âm:

- Công pháp người tu luyện có sai sót, nếu ta không nhầm thì sau khi vận khí một thời gian sẽ có hiện tượng...

Nghe xong lời chỉ điểm, tên này sắc mặt thay đổi mấy lần, có nghi hoặc, có sùng sốt, cuối cùng là mừng rỡ. Hẳn vội vàng xoay người lại, hướng Nguyên Hạo ôm quyền cúi người thật sâu rồi mới rời đi. Hành động này khiến nhiều người khó hiểu, còn cho rằng tên đệ tử kia thẹn quá hóa rồ. Nguyên Hạo cũng lười giải thích, hẳn ung dung đi xuống võ đài. Vừa rời hẳn chỉ tiện tay chỉ điểm đối phương đôi chút mà thôi. Cũng bởi vì công pháp đối phương tu luyện không cao, mà sai lầm tu luyện lại hiện rõ ra nên hắn mới phát hiện được. Thường thì các tu sĩ cấp cao rất ít khi bỏ thời gian ra truyền thụ và chỉ dẫn các đệ tử phổ thông tu luyện, dẫn đến rất nhiều tu luyện gặp vấn đề như tên vừa rồi. Vậy mới thấy có minh sư dẫn dắt quan trọng như thế nào, ngay cả Nguyên Hạo thông minh hơn người cũng cần thỉnh giáo qua các vị sư của mình mới tiết kiệm được thời gian sửa lỗi trong tu luyện.

Vòng thứ ba, còn hai mươi lăm thí sinh, sẽ có một người được luân không miễn

chiến. Hài hước thay, kẻ may mắn đó lại cũng chính là Nguyễn Hạo. Bấy giờ, hắn trở thành người nổi tiếng ở nhóm bảy, nhưng không phải vì biểu hiện kinh người mà do vận khí có phần khoa trương quá đáng. Tên chấp sự chủ trì cũng nhìn tên thanh niên may mắn kia rồi liếc sang mấy thí sinh khác với vẻ bất đắc dĩ. Đây là tự tay chấp sự bốc thăm, không hề có gian lận gì nên dù có ganh tị thì cũng không ai dám nói gì.

- Haha tiểu tử này thật thú vị. Các vị nghĩ vận khí tên này sẽ kéo dài đến khi nào?

Vị trưởng lão mập cười đến muốn phun cả ly trà đang uống ra. Bên kia, vị trưởng lão còn lại không vui nói:

- Hừ, may mắn mà không có thực lực thì cuối cùng cũng thất bại mà thôi. Ta không tin tên này có thể giành được danh ngạch ở nhóm bảy.

- Tốt, vậy ta với lão cá cược một phen. Nếu lão thắng ta sẽ tặng lão một lò Bính Quy Đan, còn lão thua phải trả ta một viên Huyền Linh Châu.

Vị trưởng lão mập ánh mắt sắc bén dụ dỗ vị kia, cái giá lão đưa ra cũng làm đổi phương động tâm. Suy nghĩ vài khắc, vị trưởng lão kia gật đầu đáp:

- Được, ta đồng ý, có Bồng huynh ở giữa làm trọng tài. Ta tin lão mập người không dám giở trò quịt nợ đâu nhỉ.

- Haha yên tâm đi, danh dự của Môn Hồ tử ta đâu kém đến thế.

Thấy vị kia đã chấp nhận, trưởng lão mập nhất thời cao hứng cười lớn. Bất thành linh lúc này, vị trưởng lão chủ trì ho khan lên tiếng:

- Khụ khụ, thật ra lão phu cũng muốn đặt cược cho đệ tử trẻ kia. Trà huynh, ta đặt mười khối tinh thiết thượng phẩm nhé.

-....

Vị trưởng lão họ Trà kia sừng sốt trợn mắt, khuôn mặt già hơi co giựt vài cái.

Sau đó, lão ta chỉ đành cười khổ nhận thêm một kèo cược nữa với vị trưởng lão chủ trì kia. Tâm tâm lão hiện tại đang gào to, cầu khẩn tên nhóc đệ tử kia bị trúng gió té dài càng sớm càng tốt. Nếu không lão sẽ tổn thất không nhỏ à nha.

Nhân vật chính của chúng ta, Nguyên Hạo đang ngồi dưới võ trường lại không biết thắng thua của mình hiện tại lại tăng giá trị lên cao đến vậy. Nếu biết, hẳn sẽ ba chân bốn cẳng chạy lên xin đặt hết gia sản á, dù gì hẳn bây giờ nghèo xơ xác, thiếu thốn đủ đường. Lúc này, hẳn đang nhìn nhả quan sát Chiêu Lãm ở nhóm bốn thi đấu. Tên kia không số đỏ như Nguyên Hạo, liên tiếp gặp phải Trúc Cơ kỳ. Nhưng dựa vào pháp khí mạnh mẽ, hẳn ta cũng không quá khó khăn đánh bại những đối thủ khác, tiến sâu vào vòng trong.

Vòng ba các cặp đấu trình độ chênh lệch ít hơn nên thời gian thi đấu kéo dài. Sau khi kết thúc, còn mười ba kẻ đi tiếp, nếu như không có gì thay đổi thì sẽ có một người được luân không tiếp tục. Ánh mắt của mười hai tên đệ tử kia nhất thời đều hướng về Nguyên Hạo, xem ra vận khí của hắn ít nhiều làm cho mấy tên còn lại khó chịu rồi.

- Các người nhìn ta làm gì? Ca đây tuy ngọc thụ lâm phong nhưng không thích bị một đám nam tử nhìn chăm chăm vậy đâu nhé.

Nguyên Hạo trợn tròn mắt lên, tỏ thái độ bất mãn. Kỳ thật, hắn cũng muốn được đánh một trận để kiến thức thực lực của mấy tên trên Bách Hùng bảng. Ai dè hắn cứ bốc trúng miễn chiến hoặc đối thủ yếu nhất làm cho bản thân Nguyên Hạo cũng có chút bực mình.

- Trận đầu tiên vòng số bốn, Nguyên Hạo đấu với Bồng Vân Nhi.

Vị chấp sự vừa đọc kết quả bốc thăm xong, Nguyên Hạo thở dài một hơi, cuối cùng hắn cũng được đánh thỏa thích rồi.

- Ở khoan, Bồng Vân Nhi hình như là tên nữ nhân thì phải?

Cảm giác có gì không đúng, Nguyên Hạo xoay lại nhìn thì phát hiện ra nhiều cặp mắt cổ quái đang nhìn hắn. Trên võ đài, một cô bé bện tóc hai bên trông khá dễ

thương đang cầm một cái đũa bông chờ sẵn. Thấy đối thủ của mình, cái miệng Nguyên Hạo mở to như nuốt cả rổ trứng gà, nghếch mặt không ngậm lại được. Thâm tâm hắn đang khóc không ra nước mắt, hắn thà đánh nhau với mấy tên Bách Hùng báng chứ không muốn đấu với nữ nhân, mà còn là một tiểu loli nữa chứ.

- Vận khí của ta hôm nay đúng là... chết người mà

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 178: Tranh Đoạt Danh Ngạch (Hạ)

Cười khổ một cái, Nguyên Hạo đành lê thân mình từ từ lên võ đài. Vô tình hẳn nhìn thấy những khuôn mặt hả hê của mấy gã còn lại trong nhóm bảy.

- Biểu hiện của bọn chúng như vậy có nghĩa gì? Không lẽ cô gái này rất mạnh, nên bọn chúng nghĩ rằng mình sẽ thất bại?

Nghĩ đến đây, Nguyên Hạo không tự chủ được mà ngược nhìn cô bé đáng yêu trông rất hào hứng trước mặt. Vừa xác định được tu vi của cô bé, sắc mặt của hắn chợt trầm xuống, ra điều suy tư.

- Tu vi Ngưng Khí hậu kỳ mà có thể đi đến vòng đấu này. Nếu ta nhớ không lầm thì ở những trận đấu trước cô nhóc này dùng rất nhiều phù lục, pháp khí uy lực. Mà đối thủ cô bé càng giống như không dám phản kháng, chỉ chịu trận rồi thất bại.

Rất nhanh những hình ảnh chi tiết về cô bé tên Hòa Vân Nhi kia được tua lại trong đầu Nguyên Hạo. Những dữ liệu sau khi được hắn phân tích liền chớp nhoáng đưa ra một kế luận không khả quan tí nào. Rất rõ ràng, cô bé kia có thân phận không đơn giản, thậm chí có thể là trường bối của cô nhóc địa vị cực cao. Điều đó giải thích lý do mấy tên đệ tử thi đấu với cô ta thì một chút phản kháng cũng không có.

Xoa xoa thái dương, Nguyên Hạo cảm thấy đối thủ loại này vô cùng khó nhằn. Đánh không được mà hàng cũng không xong, tình thế vô cùng lưỡng nan.

- Haha không nghĩ đến lần này tiểu tử kia lại bốc thăm trúng ngay "bảo bối" của đại trưởng lão. Xem ra vận khí của hắn đã tận, đập phải phân bò rồi.

Vị Trà trưởng lão cảm giác như cái tử hồi sinh, cười đến vắng cả nước bọt bốn phía. Cứ tưởng tài phú chấp cánh bay xa, ai dè chiến thẳng đến quá dễ dàng làm lão

cứ lằng lằng. Ngồi kế bên, hai vị Mân và Bông trường lão bốn mắt nhìn nhau rồi thở dài. Vốn nghĩ kiếm chác một ít, không ngờ cả hai lại té hổ to.

- Không nghĩ đến vị tôn tử của đại trưởng lão lại chạy đến nơi này chơi đùa. Cho dù tên đệ tử kia không biết thân phận của cô bé mà ra tay thắng thường thì cũng khó mà thắng được. Pháp bảo trên người của cô bé này nhiều không đếm hết, đại trưởng lão đúng là quá cưng chiều đứa cháu này.

- Haiz, biết sao được. Lão ta đến từng này tuổi mới có một đứa cháu duy nhất, không yêu quý như bảo vật mới là lạ. Nếu là lão thì cũng hành động như vậy thôi.

Hai vị trưởng lão trong lòng đã chấp nhận thua cuộc, chỉ có thể nói chuyện phiếm cho qua chuyện. Phía dưới võ đài, Nguyên Hạo đã tiến vào vị trí thi đấu. Thần sắc hần hiện tại không biểu hiện ra cảm xúc gì, có lẽ vẫn đang bận suy nghĩ tìm đối sách.

- Hai người chuẩn bị xong chưa, trận đấu bắt đầu.

Vị chấp sự thấy cả hai người đã sẵn sàng liền tuyên bố cho cả hai động thủ. Cô bé Hòa Vân Nhi mỉm cười má lúm đồng tiền như đóa hoa mặt trời, vung tay lấy ra một lúc ba món vũ khí khác nhau. Thân gia giàu sụ của cô nhóc mọi người đều biết nên không ai tỏ ra bất ngờ gì. Chỉ có Nguyên Hạo vẫn án binh bất động mới khiến người khác khó hiểu.

- Hãy xem chiêu của bốn cô nương đây.

Vung tay một cái, cô bé đồng loạt cho các pháp khí của mình tấn công. Ngay lúc này, môi của Nguyên Hạo chợt mấp máy giống như truyền âm. Chỉ sau vài hơi thở, mấy cái pháp khí đang sắp đánh tới hần bỗng dừng lại. Mọi người giật mình nhìn lại thì thấy cô bé Vân Nhi ánh mắt đang đăm chiêu suy nghĩ rồi hướng tên thiếu niên đối thủ hỏi bằng một giọng oanh vàng dễ thương:

- Những gì người nói là thật chứ?

- Haha, tại hạ nào dám lừa dối tiểu cô nương. Thân phận của người ở trong môn

phái ai lại có gan trêu chọc chứ?

- Tốt, ta đáp ứng. Dù gì ta cũng chơi chán rồi hì hì.

Cô bé dường như đạt thành hiệp nghị gì đó với thiếu niên nên mỉm cười ngọt ngào bỏ quyền nhảy xuống đài trước ánh mắt ngỡ ngàng của bao nhiêu người. Ngay cả vị chấp sự trọng tài cũng đứng như hóa đá, không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Phải đợi đến cô nhóc Vân Nhi cau mày nhắc nhở gã chấp sự mới sực tỉnh.

- Trận này Nguyên Hạo chiến thắng.

Vừa định rời đi, cô bé Vân Nhi chợt nghĩ ra gì đó, bèn quay lại hướng mấy tên thí sinh còn lại của nhóm bảy nói:

- Các người khôn hồn thì bỏ cuộc hết đi, ta đã chấm danh ngạch cho tên này rồi. Kẻ nào không nể mặt bốn cô nương thì....Ta sẽ méc gia gia của ta xem có lột da các người không hì hì.

Một lời Vân Nhi vừa thốt ra nhất thời làm võ đài số bảy đông cứng lại như bị đóng băng. Tình huống này đúng là ngàn năm có một, vị chấp sự lúng túng không biết xử lí như thế nào, đành phải hướng ánh mắt lên chỗ ba vị trưởng lão cầu cứu.

- Thật là quá đáng, dù là cháu ruột của đại trưởng lão cũng đâu thể lộng hành như vậy? Còn đâu là kỷ cương phép tắc của tông môn nữa chứ.

Vị Trà trưởng lão nộ khí xung thiên, sắc mặt hết xanh lại trắng, hòm râu dựng hẳn cả lên. Vừa mới thấy chiến thắng trong tầm tay, thoáng cái lại thua đến không còn đường chống đỡ. Đúng là trêu người mà, định lực như lão cũng khó mà chấp nhận nổi. Ngược với lão, hai vị kia thì xuân quang đầy mặt, miệng cười không ngậm mồm lại được.

- Trẻ con, trẻ con thôi mà. Hà tất Trà huynh phải đánh mất hình tượng như thế. Cô bé muốn nói gì chẳng được, bọn đệ tử kia thì đâu là chuyện của chúng, đâu ai bắt ép gì đâu.

- Ủ, ta không thấy có vấn đề gì cả. Nếu chỉ vì vài lời nói mà đã bị dọa đến

không thi đấu được thì mấy tên này bị loại cũng xứng đáng. Hắc Diện Tôbg chúng ta sao lại có loại đệ tử nhu nhược như thế được.

Hai lão già một hát một bè làm cho vị Trà trưởng lão kia không thể cãi lại được. Đành ngậm một bụng tức giận ngồi xuống, nhưng nhìn gân xanh nổi đầy mặt thì biết tâm tình lão đang vô cùng tệ hại. Nhưng vì giữ thân phận, lão cũng không thể công khai chỉ trích Hòa Vân Nhi được, lại càng không gánh nổi việc đắc tội với đại trưởng lão.

- Khụ khụ, nếu Trà huynh không ý kiến gì nữa thì trận đấu cứ tiến hành bình thường đi.

Vị Bồng trưởng lão mỉm cười thật tươi rồi hướng chấp sự ra hiệu cho thi đấu tiếp tục. Thế nhưng cố quái là sau khi tên chấp sự cho trận đấu tiếp theo diễn ra thì tình huống kỳ lạ xuất hiện. Hai tên đệ tử thí sinh chỉ đứng nhìn nhau rồi quơ quơ vài phép thuật đơn giản, miễn cưỡng thi đấu cho có. Cuối cùng một tên giống như trọng thương bay ra khỏi sàn đấu, bị phán thua cuộc. Hài hước là ngay lập tức hẳn ta bò dậy phủ bụi như chẳng có chuyện gì, sắc mặt chẳng có biểu hiện gì buồn bã thua cuộc cả. Còn tên chiến thắng trên đài thì không nở đến một nụ cười vui sướng của kẻ chiến thắng. Tệ hơn, hẳn ta còn giả bộ ngã ra, nói là trải qua "khổ chiến" bị trọng thương nên không thể tiếp tục thi đấu.

Cái kịch bản này liên tiếp diễn ra ở mấy cặp đấu còn lại, khiến cho Nguyên Hạo vào một cái vô đến trận chung kết nhóm mà không phải thi đấu gì cả. Mà tên đệ tử được luân không cuối cùng kia cũng bỗng dưng bỏ trận vì lí do...đau bụng tiêu chảy. Cả nhóm số bảy chỉ vài phút đã trở nên trống trải, còn lại mỗi Nguyên Hạo và tên chấp sự đứng đó.

- Khụ khụ, chấp sự huynh, như vậy là ta đã giành được danh ngạch rồi đúng không?

- Ừ, Ừ đúng vậy, chúc mừng ngươi. Ngươi là người chiến thắng của nhóm bảy lần này.

Tên chấp sự hướng Nguyên Hạo đối đáp cho có lệ rồi nhanh chóng chuồn mất.

Cả đời này của hắn cũng chưa từng làm trọng tài giải thi đấu nào quái đản như thế. Không chừng sau hôm nay chuyện này sẽ trở thành truyền kỳ của môn phái cũng nên.

Trái với thái độ của tên chấp sự, Nguyên Hạo tỏ ra khá bình thản. Hắn cúi đầu thi lễ với ba vị trưởng lão rồi di chuyển ra một góc ngồi đợi. Dù kết thúc sớm thì hắn cũng phải chờ cho mấy nhóm khác thi đấu xong mới được. Mãi cho đến hai canh giờ sau cuộc thi đấu danh ngạch mới hoàn thành, những vị trí chiến thắng đã tìm ra chủ nhân. Không ngoài dự đoán của mọi người, hầu hết danh ngạch đều rơi vào tay của những đệ tử trên Bách Hùng bảng. Duy có ba hắc mã xuất sắc giành được chiến thắng là Nguyên Hạo, Chiêu Lâm trong diện mạo của tên mặt sẹo Hắc Hồ và một tên Trúc Cơ viên mãn lớn tuổi. Nghe nói gã này nhờ vào pháp bảo may mắn có được mà khổ chiến thắng hiểm mới giành được danh ngạch.

- Buổi thi đấu đoạt danh ngạch đi Vân Liên Sơn Vụ đã kết thúc. Các người có một tháng để chuẩn bị, hi vọng lần này chúng đệ tử hãy cố gắng hết sức để đem về tin tốt cho Hắc Điện Tông chúng ta.

Vị Bồng trưởng lão đứng lên phát biểu ngắn gọn để bế mạc buổi thi đấu. Tiếp sau, các đệ tử cũng chậm rãi giải tán khỏi võ trường, nhiều người ở lại tụm thành nhóm tán gẫu về những trận tranh tài hấp dẫn, những pháp thuật, vũ kỹ lợi hại. Tất nhiên, câu chuyện độc nhất vô nhị của nhóm bảy cũng nhanh chóng được lan truyền từ đây.

- Nay, khi này ta để ý người dùng chiêu gì mà khuất phục được con nhóc Hòa Vân Nhi đó vậy. Phải biết đó là tôn tử yêu quý của đại trưởng lão, tính tình vô cùng ương ngạnh, không dễ nghe lời người khác đâu.

Trên đường trở về nơi ở, Chiêu Lâm hứng thú hỏi thăm Nguyên Hạo. Mặc dù bận thi đấu nhưng hắn vẫn luôn chú ý đến tình huống bên nhóm bảy để phòng ngừa bất trắc. Khi thấy Nguyên Hạo đụng phải cô bé cháu đại trưởng lão, hắn đã thầm kêu khổ và tính đến trường hợp xấu nhất. May thay tên kia chả biết dùng cách gì mà lại khiến cô nhóc kia bỏ quyền chịu thua, còn nói hộ mấy tiếng khiến cho danh ngạch dâng thẳng đến miệng Nguyên Hạo mà không tốn giọt mồ hôi nào.

- Haha, bí mật, thật ra thì nữ nhân nào cũng có một điểm yếu chung, nếu biết khai thác thì rất dễ khiến họ xiêu lòng hắc hắc.

Nguyên Hạo cười nói chuyện ra về bí hiểm chứ không trả lời trực tiếp câu hỏi của Chiêu Lãm. Tên kia thấy vậy cũng cười dài không tiếp tục truy vấn nữa, dù gì thì ai cũng có một chút bí mật riêng, không nhất thiết phải tìm hiểu quá nhiều làm gì. Trò chuyện thêm một hồi, cả hai cũng chia ra trở về nơi ở để tịnh dưỡng và chuẩn bị chu đáo cho kế hoạch tiến vào bí cảnh. Chiêu Lãm bảo khi gần đến ngày khởi hành, hẳn sẽ thông báo cho Nguyên Hạo biết một số thông tin cần thiết và kế hoạch triển khai như thế nào.

- Hiện tại, người cứ ổn định tu vi trước đi. Ta thấy trong thời gian này người nên củng cố thực lực bằng cách nâng cao võ kỹ. Cũng có thể nghiên cứu luyện dược hoặc trận pháp, có gì cấp thiết thì đến tìm ta.

Chiêu Lãm để lại một câu rồi như cơn gió lượn mắt, gã rất sợ tên thiếu niên kia lại giờ công phu sư tử ngoạm đòi thêm tai nguyên tu luyện. Phải biết rằng suốt hai tháng qua, hẳn cơ hồ đã tán gia bại sản để không ngừng đưa linh thạch và dược thảo cho đối phương. Số lượng khổng lồ đó đủ để cho cả một đạo quân tăng cấp, không ngờ lại tiêu phí trên người một tên thiếu niên. Nghĩ đến đây, lòng hãn như nhỏ máu, nếu không vì đạt được mục tiêu, hẳn tuyệt không bao giờ chịu dốc hầu bao như thế. Xem ra sau này, Chiêu Lãm cũng không có gan đùa với lửa lần nào nữa, một lần đã đủ hãn kiến thức khả năng hao phí của Nguyên Hạo rồi.

Bản thân Nguyên Hạo cũng biết mình đã được lợi ích rất nhiều nên hẳn không đòi hỏi gì thêm nữa. Mặc khác, hẳn cũng có thể luyện dược để kiếm linh thạch nhưng như vậy quá tốn thời gian, mà bây giờ thứ hẳn đang thiếu nhất cũng chính là thứ này. Chỉ còn một tháng nữa thôi là hẳn phải đi vào cái bí cảnh kia, đối đầu với vô số nguy hiểm lẫn các cao thủ đến từ môn phái khác. Hẳn cũng không tự phụ đến mức cho rằng mình đủ sức đánh bại tất cả, nhất là những gã thiên tài đến từ Vạn Khô Trại hay các tông môn hai sao. Vì thế, ưu tiên lúc này của Nguyên Hạo chính là đề cao khả năng chiến đấu thực chiến để gia tăng phần trăm sống sót cho mình. Đang miên man trầm tư vạch ra từng bước đi cho mình, ngoài cửa phòng hẳn bỗng vang lên tiếng kêu của một gã chấp sự.

- Nguyên Hạo sư huynh, đại trưởng lão có chuyện muốn mời huynh sang một chuyến.

Tên chấp sự này tu vi chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ nên rất biết thân phận gọi Nguyên Hạo một tiếng sư huynh.

- Đại trưởng lão? Ừm, đợi một chút ta sẽ ra ngay.

Bên trong, Nguyên Hạo nhíu mày đáp. Tuy hẳn không rõ cái vị đại trưởng lão kia là ai, nhưng một khi đã được mời thì hẳn không cách nào từ chối cả, đành phải đồng ý rồi tùy cơ ứng biến mà thôi. Sau khi sửa sang lại y phục, Nguyên Hạo cũng theo chân tên chấp sự kia đến một tòa nhà to lớn, được trang hoàng lộng lẫy không kém gì trường môn điện. Thấy một màn này, hẳn thầm đánh giá địa vị của đại trưởng lão này chắc chắn rất cao trong tông môn mới có đãi ngộ như vậy. Phải biết rằng phủ đệ cũng chính là đại biểu cho bề mặt quyền lực người đó cao hay thấp, một kẻ có chức vụ thấp bé không bao giờ dám dựng hoành tráng cả. Trừ khi tên này ngại mình sống quá lâu rồi, hoặc đầu hẳn bị đập hũ nhét đầy mà thôi.

- Hử?

Vừa bước vào bên trong sảnh tiếp khách, Nguyên Hạo giật mình một cái khi thấy một bóng người quen thuộc.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 179: Đối Đáp

- Vân Nhi tiểu cô nương, sao nàng lại ở đây?

Nguyên Hạo cố nở ra một nụ cười thật nồng nhiệt nói. Hóa ra người hăn gặp chính là cô bé Hòa Vân Nhi, người đã giúp hăn giành lấy danh ngạch dễ dàng mà không mất chút sức nào.

- Hừ, người có thể đến nơi này thì tại sao ta không thể. Nói cho người biết gia gia của ta chính là đại trưởng lão, bản lĩnh thông thiên. Ngay cả chưởng môn nhân cũng phải cung kính không dám làm phật ý người.

Cô bé tỏ ra hết sức tự hào về gia gia của mình nên không tiếc lời khoe mẽ. Mặc dù đã sớm biết thân phận của cô nhóc này thông qua Chiêu Lâm, nhưng Nguyên Hạo cũng đành phải giả vờ cả kinh để phối hợp một chút. Thấy thái độ thất sắc của thiếu niên, cô bé mới hài lòng đắc ý cười hì hì. Lúc này, đột nhiên một giọng trách cứ già nua phía sau vang lên:

- Vân Nhi, cháu lão quên những gì gia gia dạy rồi sao? Nếu cứ như vậy ta sẽ phạt cháu cấm túc một tháng đó.

- Gia gia...

Bề ngoài thì rõ ràng vị lão giả này đang khiến trách hậu bối nhưng ngữ điệu lại mang đầy yêu thương. Trong lòng Nguyên Hạo thầm nghĩ lão ta dám phạt cô cháu cưng này mới là chuyện lạ đó. Hòa Vân Nhi phát giác ông mình đã đến thì chu miêng đáng yêu, nũng nịu gọi một tiếng như kẹo mạch nha rồi sà vào lòng lão giả.

- Haha, tôn nhi ngoan, gia gia không phạt nữa, nhưng cháu phải nghe lời gia gia biết không.

- Dạ, Vân Nhi đã rõ rồi ạ.

Cô nhóc láu lỉnh vừa nịnh nót lão giả khiến lão cười đến híp mắt. Xoay đầu lại, cô bé còn le lưỡi làm mặt quỷ với Nguyên Hạo trông rất đáng yêu. Nhìn những cử chỉ hồn nhiên vô tư của cô bé, Nguyên Hạo không khỏi nhớ đến Nhã Lệ. Muội ấy ngoan ngoãn đáng yêu như một đóa hoa bách hợp nhỏ, còn cô bé Vân Nhi này linh hoạt thông minh giống một chú mèo nhỏ hiếu động.

- Khụ khụ, được rồi, cháu ngoan tìm chỗ chơi đi. Gia gia có việc phải nói với cậu trẻ này một lúc.

- Gia gia đừng để ý đến cháu, dù gì cháu cũng quen biết ca ca này mà.

Vân Nhi nở nụ cười ngô nghê như thiên thần nhỏ rồi quay sang chìa tay với Nguyên Hạo, thanh âm líu ríu nói:

- Huynh còn nhớ hứa hẹn với ta gì không?

Cười dài một tràng, Nguyên Hạo móc từ trong túi trữ vật ra vài cái bình trông như đan dược.

- Haha, ta làm sao dám thất hứa với muội được.

Nhanh như chớp, Vân Nhi chụp lấy mấy bình đan dược từ tay đối phương rồi ra điều yêu thích ngắm nghía mãi không buông. Nhìn thấy cảnh này, vị đại trưởng lão kia cũng không có ngăn cản mà chỉ mỉm cười nhẹ gật đầu với Nguyên Hạo một cái. Cái nhìn của lão đối với thiếu niên trước mặt cũng hứng thú thêm không ít. Phải biết rằng đứa cháu của lão vốn quậy phá khó chiều, vậy mà tên đệ tử này lại có thể làm cho nó vui vẻ như thế, đúng thật không đơn giản. Nghĩ đến việc tôn tử của mình uy hiếp mọi người để cho thiếu niên này đành lấy danh ngạch đơn giản đến mức không tưởng, lão lại cười khổ không thôi.

- Người rất khá, ta cũng tò mò muốn biết người dùng thứ gì để mua chuộc cháu gái yêu của ta. Xưa nay nó muốn gì cũng có, hình như không thiếu thốn gì nha.

Sau khi ngồi vào vị trí chủ sự, vị đại trưởng lão mới từ tốn cười hỏi chuyện

Nguyên Hạo. Bộ dáng của lão vừa thân thiện nhưng cũng đầy uy nghiêm, tuy gần mà xa, đúng như phong phạm của các vị cao nhân lão tổ điển hình.

- Hồi bẩm trưởng lão, đây chỉ là một số đan dược có tác dụng dưỡng nhan. Công dụng làm trắng, mịn da, mượt tóc, trắng răng, lông mày...

Nguyên Hạo vừa nghe vị trưởng lão hỏi đến thì như đã chuẩn bị sẵn, một hơi nói hết công dụng của các bình đan dược ra. Vị Hòa trưởng lão kia đang uống trà thiếu điều phun cả ra, lão không ngờ miệng lưỡi tên đệ tử này cũng lợi hại đến vậy. Kỹ năng quảng cáo hàng hóa của hắn đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa, đang phong tạo cực rồi. Lão vốn không biết lúc ở địa cầu, Nguyên Hạo chính là dùng ba tactic để đi bán hàng các kiểu nên nghệ thuật marketing của hắn đã đạt đến trình độ tông sư. Mấy tên sinh viên đại học kiến thức một bụng mới ra trường so sánh với hắn chẳng khác gì trời với đất. Sau khi nghe được một nửa tràng thuyết trình công dụng sản phẩm xong, đầu óc của đại trưởng lão ù ù, hai mắt hoa lên, vội xoa tay liên tục hét lớn ngăn lại:

- Khụ khụ, đủ rồi. Mấy thứ này người hãy trình bày cho cháu gái của ta sau đi. Lão phu không có hứng thú với mấy đan dược thiên về nhan sắc này lắm.

Vừa từ chối xong, Hòa trưởng lão bỗng nhận ra ngay ánh mắt u oán của đứa cháu cưng của mình. Nhưng ngay sau đó, cô nhóc liền bay lại chỗ tên thiếu niên, bắt hắn hứa hẹn sau khi xong việc phải tiếp tục giảng giải thêm cho nàng các công dụng của đan dược thần diệu này. Nhìn cảnh tượng đang diễn ra, đại trưởng lão chỉ biết lấy tay lau mồ hôi trên trán của mình. Đúng là nữ nhân có khác, coi như lão đã kiến thức thêm về một khía cạnh của phái đẹp mà tu chân cả ngàn năm lão vẫn chưa biết đến. Đồng thời, trong lòng lão cũng thầm nhủ phải nhờ vả tên đệ tử này để xin vài bình đan dược cao cấp loại này mới được. Sau này lão có thể dùng chúng để dỗ dành đứa cháu gái tinh nghịch, cũng như làm quà giao hảo với vài vị nữ tu khác. Tất nhiên, chuyện này chỉ có thể làm trong âm thầm bí mật, nếu lộ ra lão chỉ có nước trốn xuống dưới ba tấc đất để tránh bị đàm tiếu thôi. Dù gì cũng là đại trưởng lão Hắc Diện Tông, tiên phong đạo cốt, nam nhi đỉnh thiên lập địa, lỡ mà mang tiếng xài đan dược dưỡng nhan thì coi như danh tiếng mất sạch, khác gì mấy thứ quần áo lụa là ăn chơi đâu chứ. Cái này thì dù nước sông Hoàng Hà cũng không thể rửa

được oan tình nha.

Tiếp theo, cô bé Vân Nhi cũng đành lưu luyến ôm đống đan dược ra một góc ngồi, không làm phiền đến vị gia gia của mình nữa. Bấy giờ, Hòa trưởng lão mới trở lại bộ dáng uy nghiêm vốn có, phất tay cho phép tên thiếu niên đệ tử ngồi xuống tiếp chuyện.

- Người tên là Nguyên Hạo? Nghe nói người vừa giành được danh ngạch đi Vân Liên Sơn Vụ.

Sau vài phút im lặng, vị đại trưởng lão mới đột nhiên lên tiếng hỏi.

- Dạ vâng, nhờ có Vân Nhi tiểu muội giúp đỡ nên đệ tử mới may mắn giành được, nói ra thật xấu hổ.

Nguyên Hạo ngồi đối diện, bộ dáng sợ hãi đối đáp lại. Tuy bề ngoài có vẻ thất thố nhưng hai con ngươi của hắn lại vô cùng bình tĩnh. lặng yên như mặt hồ. Điều này khiến cho vị Hòa trưởng lão ngần người ra trong một khắc, rồi nhanh chóng giấu đi.

- May mắn, có thật là vậy không? Ta không nghĩ trên dưới Hắc Diện Tông này có mấy người qua được ải của tôn nữ của lão phu.

Khóe miệng của Hòa trưởng lão nhếch lên cười nhạt. Lão có thể nhìn ra tên thiếu niên này không đơn giản như bề ngoài, bên trong mang theo vô số bí mật ẩn giấu. Nếu như không vì sự kiện Thiết Âm Môn, lão cũng không thể phát giác ra bên trong môn phái mình lại có một đệ tử như vậy.

- Người cũng không cần phải tỏ ra khó xử. Lai lịch của người và những hành động gần đây đều nằm trong tầm quan sát của ta, ta nghĩ người cũng hiểu rõ ý ta chứ?

- Bẩm, đệ tử...

Vị đại trưởng lão nói ra một câu mang nhiều thâm ý khiến Nguyên Hạo bối rối, không biết trả lời thế nào. Sau đó, lão ta bùng phát uy áp dữ dội của Nguyên Anh

kỳ, đập một cái làm cho cái bàn bên cạnh vỡ tan thành từng hạt bụi li ti.

- Người che giấu thân phận để trà trộn vào Hắc Điện Tông là có mưu đồ gì? Nếu như không khôn hồn khai ra thì lão phu sẽ cho người hình thần câu diệt.

Tiếng quát của Hòa trưởng lão vang vọng, một lực chấn lan đến khiến cho Nguyên Hạo bị đánh văng xuống đất, khoe miệng rỉ máu tươi. Sắc mặt Nguyên Hạo tái nhợt, hãn vôi vàng bò dậy, quỳ xuống rớt rít lên tiếng cầu xin:

- Xin đại trưởng lão hạ thủ lưu tình, đệ tử xin cung khai tất cả.

- Nói, nếu dối trá một chữ ta sẽ ngay lập tức cho người chết không toàn thây.

Hòa trưởng lão thu quả cầu lửa trên tay mình lại, nhưng uy áp vẫn không hề yếu bớt đi phần nào. Ánh mắt lão sắc lạnh nhìn tên đệ tử đang co ro quỳ trước mặt mình.

- Đệ tử không dám có nửa lời gian dối. Kỳ thật đệ tử không có ý đồ gì khi gia nhập tông môn cả, vốn chỉ muốn tìm một nơi có thể tu luyện, bảo hộ cho mình. Tư chất của đệ tử thấp kém, nếu không có cơ duyên gì đặc biệt thì cả đời này muốn Trúc Cơ cũng là người si nói mộng. Nhưng tạo hóa may mắn thay, trong một lần vô tình cách đây rất lâu, đệ tử đã được một vị cao nhân chỉ điểm một chút.

- Cao nhân? Người đó tên là gì, môn phái nào?

Nghe đến đây, đại trưởng lão cắt lời truy hỏi, nhưng Nguyên Hạo ánh mắt tỏ ra mờ mịt, run rẩy đáp:

- Đệ tử không biết. Vị này hình như là một tán tu thích ngao du khắp nơi. Chỉ là vô tình nảy sinh chút hứng thú nên mới truyền thụ một chút về luyện dược đạo cơ bản cho đệ tử. Nhờ có căn bản này, cộng với quyển đan thư mà đệ tử nộp lên cho tông môn, đệ tử mới chính thức đột phá trên con đường luyện dược đạo.

- Hừ, thật là xảo biện, người nghĩ ta sẽ tin mấy lời thêu dệt tưởng tượng này sao? Một cao nhân tán tu vì sao phải dạy luyện dược thuật cho người? Đừng nói cái lí do thấy người thuận mắt, đây căn bản là xàm ngôn. Ai cũng biết luyện dược sư vốn là chức nghiệp kiêu ngạo, dù là ký danh đệ tử họ cũng tuyển chọn vô cùng hà

khắc. Vì lẽ nào vị đó lại chĩa súng người chứ?

Hòa trưởng lão giọng nói bằng lãnh, một tay ra vẻ chuẩn bị một kích phóng hỏa cầu siêu rụi tên đệ tử trước mặt.

- Đệ tử tuyệt đối là nói lời thật từ tận đáy lòng, xin trưởng lão minh giám. Lý do để vị cao nhân kia coi trọng đệ tử là do đệ tử có tài năng khống hỏa bẩm sinh. Nếu trưởng lão không tin, đệ tử có thể biểu diễn cho người mục kích.

Nguyên Hạo ra vẻ sợ hãi tột độ, lời nói có chút lắp bắp, mồ hôi chảy khắp cả mặt, xem chừng bị dọa không nhẹ. Nhưng câu trả lời này ngược lại có chút tác dụng, vị đại trưởng lão nghe xong thì trầm tư một chút rồi gật đầu nói:

- Nếu đúng là vậy thì miễn cưỡng có thể tin tưởng người một lần. Cách đây không lâu, người đã thuê một căn phòng có thú hỏa cấp ba. Vậy bây giờ người hãy thử khống chế cho ta xem, nếu người thành công thì ta sẽ tha cho một mạng.

Vung tay một cái, một đóa hỏa diễm màu đỏ nhạt hiện ra trên tay của vị Hòa trưởng lão. Tiếp theo, lão nhẹ nhàng đẩy hỏa diễm bay đến lơ lửng trước mặt của Nguyên Hạo.

- Hỏa diễm này do ta tiết chế ra, uy lực không thua kém thú hỏa tam phẩm, người hãy sử dụng nó.

Vội vàng cảm tạ, Nguyên Hạo từ từ cẩn thận đứng dậy, nhìn hỏa diễm đang bốc cháy rùng rục nóng rát trước mặt rồi chột hai tay bắt đầu huy động. Động tác của hắn lúc này có chút cứng ngắt và chậm chạp do sợ hãi lẫn áp lực, nhưng lại gần như không có sai sót gì lớn. Kết quả là sau vài phút biểu diễn, đại trưởng lão cũng gật đầu hài lòng, sắc mặt hòa hoãn đi khá nhiều.

- Tốt lắm, coi như lời của người là chân thật. Vậy hiện tại cảnh giới luyện được của người đã đạt đến trình độ nào rồi?

Giọng nói của đại trưởng lão lại không lạnh không nhạt chất vấn vang lên, nhưng tựa như lần này có chút mong chờ trong đó.

- Hồi bẩm trưởng lão, cách đây không lâu, đệ tử ngu dốt cũng may mắn đột phá được luyện dược sư nhị phẩm. Hiện tại đã có thể điều chế ra một số đan dược cấp hai đơn giản rồi.

- Luyện dược sư nhị phẩm trẻ tuổi như vậy? Nói thật đi, tuổi của người đã là bao nhiêu rồi, nếu ta không nhìn nhầm thì người có dùng đan dược trú nhan đúng không?

- Trưởng lão ánh mắt như thần, đệ tử đích thật ngày trước có cơ duyên được vị cao nhân kia cho dùng một viên Trú Nhan Đan nên bề ngoài bao năm qua vẫn không thay đổi. Kỳ thật hiện tại đệ tử đã không còn trẻ trung gì nữa.

Nguyên Hạo thấy vị trưởng lão kia bắt câu cho mình nên không đại gì không ném hết lý do vào vị cao nhân không có thực do mình bịa ra. Đối với câu trả lời này, vị Hòa trưởng lão càng thở ra một hơi, không có nghi ngờ gì. Sở dĩ như vậy là vì lão làm sao tin được một tên đệ tử tư chất thấp kém, lại chưa đến mười tám tuổi có thể đạt đến Trúc Cơ kỳ, còn là luyện dược sư nhị phẩm nữa chứ. Nếu thật sự tuổi tác hẳn trẻ như thế thì đám đệ tử còn lại của môn phái không phải rác rưởi cũng không bằng nữa sao. Cũng may tên đệ tử này đã thừa nhận dùng Trú Nhan Đan, nên lão mới cảm thấy tinh thần mình được cân bằng trở lại.

- Hừm, dù tư chất có chút yếu kém nhưng cơ duyên xảo hợp thì cũng không phải không phát triển được. Vận khí cũng chính là một dạng thực lực, người chính là minh chứng rõ ràng nhất. Hiện tại người đã là luyện dược sư nhị phẩm, nếu ở lại trong môn phái để hưởng đãi ngộ cũng không tệ. Tại sao phải liều mạng tham gia tranh giành danh ngạch tiến vào Vân Liên Sơn Vụ? Phải biết rằng nơi đó hết sức nguy hiểm có thể mất mạng bất kỳ lúc nào.

- Hồi bẩm trưởng lão, đệ tử biết tư chất của mình tệ hại, nếu không có cơ duyên đã không đi đến ngày hôm nay. Do đó, đệ tử muốn tiếp tục xông pha để tìm kiếm cơ hội đột phá tiếp tục, mà bên trong Vân Liên Sơn Vụ lại có rất nhiều thảo dược quý hiếm, kỳ bảo thiên địa. Đây đúng là địa phương tuyệt vời cho luyện dược sư, đệ tử không phải tham lam gì, chỉ mong có một chút thu hoạch để phụ trợ con đường tương lai của mình mà thôi.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 180: Tàng Kinh Các

- Nếu ý người đã quyết thì ta cũng không ép buộc, nhưng ta có một lời khuyên là hãy tự lượng sức mình, đừng tham lam mà dẫn đến vạn kiếp bất phục. Con đường tiên đạo tuy vạn số quan trọng nhưng nếu không thức thời rất dễ dẫn đến họa diệt vong. Ta xem người không phải kẻ ngốc, chắc chắn sẽ không làm loại sự tình thiếu suy nghĩ.

Vị Hòa trưởng lão nhìn thấy ngữ khí kiên định của tên đệ tử thì cũng không muốn nhiều lời nữa. Mỗi một người đều có con đường và tạo hóa riêng, lão ta chỉ lo lắng cho tông môn mất đi một tên luyện dược sư cấp hai mà thôi. Chứ nói đến tu vi Trúc Cơ của Nguyên Hạo thì chết mấy chục tên cũng chẳng ảnh hưởng gì đến sự phát triển của môn phái cả. Địa vị của một vị luyện dược sư hơn xa những tên đệ tử phổ thông khác. Thậm chí, chiêu mộ một vị luyện dược sư cấp hai còn đáng giá hơn một gã Kim Đan kỳ nữa.

- Đệ tử tạ ơn trưởng lão đã hoàn thành cho.

- Ừm, tuy ta không phản đối nhưng người cần phải nâng cao thực lực của mình lên. Hình như người hiện tại vẫn là ngoại môn đệ tử, chưa có tư cách tiến vào Tàng Thư Các tầng cao để học tập võ kỹ tương xứng nhỉ.

Ánh mắt của đại trưởng lão như nghĩ đến điều gì cười nhạt tiếp tục nói:

- Vân Nhi, con hãy cầm lệnh bài của ta dắt tên đệ tử này đi lựa chọn võ kỹ thích hợp đi.

Phân phó xong, đại trưởng lão cũng không đàm luận gì nữa mà nhắm mắt dưỡng thần. Nguyên Hạo biết ý, cũng không dám dây dưa, lập tức cùng Vân Nhi lặng lẽ thối lui ra ngoài.

- Vân Nhi muội, Tàng Kinh Các của tông môn chúng ta có nhiều vũ kỹ cao cấp không?

Trên đường đi, Nguyên Hạo tò mò dò hỏi cô bé Vân Nhi. Từ lúc trà trộn vào Hắc Diện Tông đến giờ, hẳn vẫn chưa bước vào cái Tàng Kinh Các kia nửa bước. Theo lời của đại trưởng lão thì nơi đó có vẻ phân chia cấp bậc khá sâu nghiêm.

- Huynh chưa bao giờ đi đến Tàng Kinh Các học vũ kỹ sao?

Cái miệng nhỏ đáng yêu của Vân Nhi mở to ra, hai mắt tròn xoe tựa như gặp điều gì khó tin lắm. Nhìn thấy hình tượng này, Nguyên Hạo không kìm chế được mà đưa tay nhéo nhẹ má cô bé rồi cười nói:

- Huynh gia nhập tông môn hơi muộn, cũng biết thân phận ngoại môn đệ tử khó có chỗ tốt nhiều nên tâm ý chỉ đặt trên luyện được đạo. Nghe giọng điệu của muội hình như rất quen thuộc nơi đó thì phải?

Lấy đôi tay nhỏ xoa xoa hai má, Vân Nhi chu mỏ tựa như giận dỗi nhưng vẫn líu ríu trả lời. Xem ra mấy bình đan dược làm đẹp của Nguyên Hạo đã gây hảo cảm không nhỏ với cô bé.

- Tất nhiên rồi, bên trong Hắc Diện Tông, có chỗ nào mà muội không lui tới được đâu chứ. Nói cho huynh biết một bí mật, Bạch trưởng lão cai quản Tàng Kinh Các rất thân với muội đó nha.

Vân Nhi vừa hếch mũi lên tỏ ra kiêu ngạo, lại cười thanh thúy như chuông ngân, bộ dáng thập phần khả ái. Hai người cứ trò chuyện vui vẻ như vậy, vô cùng hòa hợp. Bản thân Vân Nhi ham chơi nhưng do mọi người cố kỵ vị đại trưởng lão nên không ai dám vui đùa, thân cận cô bé. Mà Nguyên Hạo tự dưng không sợ trời, không sợ đất xuất hiện bên cạnh khiến cho tiểu nha đầu này một phen mừng rỡ như vớ được vàng. Vậy mới thấy được, con người đôi lúc muốn tìm một người bạn thuần túy thôi cũng khó như thế nào. Nhân sinh tịch mịch, đại đạo ba ngàn, con đường của cường giả đa phần đều đơn độc, không có người sẻ chia, không một hảo hữu để phân ưu cỗi lòng.

Xa xa, một tòa nhà được xây theo kiến trúc hình tháp, được bao bọc bởi một hào nước sâu và những điêu khắc sinh động hiện ra. Ba chữ Tàng Kinh Các được đề bút trông đầy sức sống, tựa như rồng bay phượng múa, có thể thấy tác giả là một người yêu thích thư họa. Nguyên Hạo chỉ liếc mắt nhìn tổng quan đã thu hết mọi đặc điểm vào trong đầu, điều làm hắn ngạc nhiên nhất chính là đại trận ẩn tàng bao lấy tòa nhà. Những thiết kế tao nhã được dựng nên không phải vô cớ mà là để che giấu một khốn trận cực lớn, uy lực của trận pháp này chỉ hiện lộ mờ ảo một phần nhưng đã khiến Nguyên Hạo ngưng trọng.

"Trận pháp này sâu không lường được, tuy bao phủ không rộng như Tam Tinh Tuyệt Sát trận nhưng phẩm cấp tuyệt đối cao cấp hơn. Không ngờ trong một môn phái hai sao lại có thể thấy được dấu tích của một trận pháp đại sư. Hèn chi Chiêu Lãm lại thần thần bí bí trà trộn vào bên trong, hóa ra là môn phái này có chứa đựng bí mật lớn liên quan đến trận đạo."

Phán đoán được vấn đề, Nguyên Hạo cũng dâng lên hứng thú muốn tìm hiểu về đại trận này. Đáng tiếc hiện tại hắn không thể lỗ mãng dò xét được, xem ra phải tìm cơ hội khác tiếp cận Tàng Kinh Các mới được. Vân Nhi không biết Nguyên Hạo đã nhìn ra huyền cơ bên trong bố cục bên ngoài tòa nhà nên vẫn say sưa giới thiệu những kiến thức mà cô bé được ông mình truyền lại. Sau khi dạo một vòng lớn, hai người cuối cùng cũng tiến vào bên trong.

- Tầng thứ nhất của Tàng Thư Các chứa đựng các công pháp dành cho ngoại môn đệ tử. Chủ yếu là vũ kỹ nhân cấp hạ phẩm, trung phẩm.

Vân Nhi chỉ sơ lược ngăn gọn rồi tỏ ra không hứng thú hướng tầng hai đi lên. Ở ngay cầu thang thông lên tầng trên có một chiếc bàn rộng, và một lão giả đang... ngủ gật. Khi hai người vừa bước qua lão thì một giọng nói trầm thấp vang lên:

- Chỉ có nội môn đệ tử mới được lên tầng hai. Ồ, Vân Nhi, hôm nay cháu lại đến đây chơi à?

Lão già hai mắt vẫn nhắm nghiền nhưng tựa như có thể quan sát cả thấy mọi sự việc bên trong Tàng Kinh Các. Vừa cảm ứng được Vân Nhi, lão mới mở đôi mắt đen, sâu của mình ra để nói chuyện.

- Hihi, Bạch lão, Vân Nhi hôm nay dẫn Nguyên Hạo ca ca đi lựa chọn vũ kỹ, không có thời gian chơi đùa với ngài đâu.

- Hử, là tên nhóc này sao? Một ngoại môn đệ tử lại được đích thân cháu dắt đến thì chắc có chỗ bất phàm nhỉ?

Lão giả họ Bạch hứng thú quan sát Nguyên Hạo làm hẳn bỗng cảm thấy bất an. Trước ánh mắt dò xét của lão, Nguyên Hạo cảm tưởng mọi bí mật của mình đều có thể bị xuyên thấu, không tự chủ được phơi bày ra hết. Có điều rất nhanh, hẳn đoán được đối phương đang dùng thuật thôi miên nên vội vàng vận dụng linh hồn lực để đối kháng ngay.

- Ồ!

Lão giả bỗng dừng thốt lên một tiếng rồi thâm thúy nhìn Nguyên Hạo. Vừa rồi lão chỉ dùng một chút năng lực của nhãn thuật, không ngờ một tên nhóc Trúc Cơ trung kỳ lại có thể phá giải. Việc này chứng tỏ linh hồn lực của tên đệ tử này rất mạnh, vượt xa tu vi của hẳn. Tiếp theo lão lại khép hai mắt của lại, phất tay nói:

- Nếu đã có lệnh bài của đại trưởng lão thì ta cũng không có lý do gì ngăn cản. Khi nào rảnh Vân Nhi hãy ghé lão già này chơi nhé, dạo này ta có được một số bánh kẹo mới cho cháu đây.

- Dạ, thương Bạch lão bá bá nhất hì hì.

Hòa Vân Nhi cười thật tươi rồi vội vàng nắm tay Nguyên Hạo chạy lên lầu hai. Khi hai người vừa mất dạng, lão giả lại mở mắt nhìn theo bóng thiếu niên mất hút lăm lăm vài câu không ai nghe được.

- Lầu hai này số lượng công pháp và vũ kỹ ít hơn lầu một nhưng rất được các đệ tử của môn phái lựa chọn. Tất cả đều là nhân cấp cao cấp cả đấy.

Vân Nhi lại giảng giải một lượt cho Nguyên Hạo nhưng xem tình hình vị ca ca này không có hứng thú dừng lại ở lầu này.

- Nói như vậy tầng ba sẽ có vũ kỹ hoàng cấp đúng không Vân Nhi muội?

- Tầng ba và bốn đều là hoàng cấp phẩm chất, nhưng không phải miễn phí mà phải đổi bằng điểm cống hiến cho môn phái. Nhưng huynh có lệnh bài của gia gia muội thì không cần phức tạp như vậy, thích cái nào thì lấy cái đó thôi. Chỉ là huynh nên lựa chọn cái nào hợp với khả năng của mình thôi, gia gia muội nói nếu tham lam tu luyện công pháp hoặc vũ kỹ quá cao thâm sẽ bị phản hệ, tẩu hỏa nhập ma đó.

Đôi mắt nhỏ của Vân Nhi lưu chuyển, giọng nói có chút quan tâm làm cho Nguyên Hạo cảm giác ấm lòng. Hắn cảm nhận được cô bé lém lỉnh này rất chân thật, hoàn toàn không giống với khái niệm người trong ma đạo mà thiên hạ vẫn lầm tưởng. Vui vẻ xoa đầu tiểu la lị một cái, Nguyên Hạo tiếp tục tiêu soái bước lên lầu ba.

- Yên tâm, huynh tự có chừng mực, sẽ không tham lam để phí công của Vân Nhi và đại trưởng lão đâu.

Số lượng thư tịch trên lầu ba không chỉ ít hơn một phần so với hai lầu dưới, chỉ có thể dùng từ lác đác để hình dung. Chuyện này cũng không có gì lạ, hoàng cấp công pháp không phải củ cải trắng đại trà đầy chợ mà là phẩm cấp chuyên cho Trúc Cơ kỳ trở lên tu luyện. Nếu so sánh thì mấy kệ sách ở đây đã hơn một vạn tám ngàn dặm so với Hắc Diệu Môn rồi. Nguyên Hạo còn nhớ ở Tầng Thư Các ngày trước, hắn có thể tìm ra một, hai vũ kỹ hoàng cấp đã là cực hạn, không nghĩ đến ở nơi này lại nhiều đến thế. Xem ra nội tình tích lũy của tông môn lưu truyền mấy ngàn năm đúng là không thể xem thường.

- Tạm thời lên lầu bốn trước rồi quay lại lầu này sau.

Nguyên Hạo không hề dừng bước mà lại bước tiếp lên trên. Điều này làm cô bé Vân Nhi có chút giật mình nhưng cũng đành lẽ đẽo theo sau. Tuy cô bé tuổi chưa lớn nhưng cũng biết tầng bốn chính là những nơi quy tụ những bí tịch hàng đầu. Chỉ có Kết Đan kỳ tu sĩ mới có tư cách tiến vào tìm kiếm công pháp, vũ kỹ cho mình. Bình thường rất ít khi có người xuất hiện ở tầng này, cũng bởi vì lý do này.

- Thật không biết tầng này chứa đựng vũ kỹ cấp độ nào nữa, ta rất nóng lòng muốn xem thử.

Vừa đặt chân đến tầng bốn, Nguyên Hạo đã nhìn khắp bốn phía. Khiến hắn thất vọng là tầng này đúng là thư tịch ít đến đáng thương, nhìn chẳng khác nào tìm lá xanh trên cành giữa mùa thu. Chỉ có năm cái hộp ngọc được đặt ở vị trí trung tâm, ngoài ra chẳng còn gì khác nữa. Có thể thấy được, công pháp vũ kỹ phẩm chất cao khan hiếm đến mức nào. Để sáng tạo ra một môn công pháp hay vũ kỹ dù là thấp nhất thì tư chất lẫn kiến thức của người đó phải uyên thâm hơn rất xa mới tạo ra được. Như vậy để có được công pháp, vũ kỹ hoàng cấp thì ít nhất cũng phải tu vi Hóa Thần, chí ít cũng là Nguyên Anh thiên tài. Nói như vậy để thấy được bất kỳ ai có thể tự khai mở ra một con đường tu luyện riêng cho mình đều vô cùng bá đạo, tuyệt đối là yêu nghiệt ngàn năm có một. Bản thân Nguyên Hạo cũng chưa có được bản lĩnh này, mặc dù hắn có thể tu luyện và phát hiện ra một số chỗ sai sót để hoàn thiện vũ kỹ, công pháp. Nhưng để đạt đến tầng thứ tông sư khai sáng, hoặc biến vũ kỹ lên một cấp độ cao hơn thì hắn còn xa mới làm được.

Không nhanh không chậm, Nguyên Hạo bước đến và tính mở một cái hộp ra nhưng lập tức bị cấm chế đánh bật ra. Vân Nhi thấy cảnh tượng này thì hai tay che miệng cười khúc khích, sau đó cô bé mới lấy ra cái lệnh bài của gia gia mình. Một tia sáng từ lệnh bài mới chiếu thẳng vào một đồ án nhỏ khắc trên mặt cái hộp, từ từ hòa tan làm cho đường vân bao quanh lóe lên một cái rồi ảm đạm đi. Bấy giờ, Vân Nhi mới thành thực mở nắp chiếc hộp ra lấy một ngọc giản bên trong đưa cho Nguyên Hạo.

- Nhìn động tác muội như vậy, hình như rất quen thuộc nơi này thì phải?

Nguyên Hạo xoa xoa mũi có chút cười khổ hỏi. Theo suy đoán của hắn thì tám, chín phần mười cô nhóc này đã mở qua mấy chiếc hộp này nên mới rành rẽ như thế. Đúng như hắn suy nghĩ, Vân Nhi giọng điệu kiêu hãnh trả lời:

- Hihi, mấy chiếc hộp này muội mở trên dưới cả chục lần rồi. Không có gì mới lạ cả, chỉ là mấy quyển công pháp hoàng cấp trung phẩm mà thôi.

Nghe khẩu khí của cô bé, Nguyên Hạo phải lấu tay lau cả mồ hôi. Một cuốn công pháp hoàng cấp hạ phẩm thôi cũng đủ làm Trúc Cơ kỳ tranh giành đến kẻ sống ta chết. Vậy mà trong lời cô nhóc tựa như thứ này so với rau củ ngoài chợ không hơn

là mấy. Ngẫm lại thì với địa vị đại trưởng lão trong môn phái thì có lẽ lời cô bé này không phải khoa trương. Chắc hẳn vị gia gia thương cháu như báu vật kia đã cấp cho tiểu la lị này thứ tốt hơn nhiều.

- O, tất cả mấy hộp này là công pháp không à?

Nguyên Hạo chợt giật mình, sắc mặt khó coi thốt lên. Hắn không ngờ vận khí mình tệ hại đến vậy, thứ hắn không cần nhất chính là công pháp. Tuy tu luyện thêm vài công pháp cũng có tác dụng phụ trợ nhưng với hắn thì cũng như gân gà thối, có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Chân chính lúc này hắn cần là vũ kỹ thì không có lấy một cái, Nguyên Hạo cảm thấy buồn bực đến điên lên. Ngay lúc đang chán nản, giọng nói của Tiểu Vô bỗng vang lên trong đầu hắn.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 181: Phát Hiện Bất Ngờ

- Người hãy mở phong ấn thêm một chiếc hộp nữa cho ta xem công pháp bên trong. Ta muốn xác nhận suy đoán của mình một chút.

Nghe được yêu cầu của Tiểu Vô, Nguyên Hạo mới đầu là ngần ngừ ra. Nhưng tiếp sau hẳn cũng không truy hỏi mà hướng Vân Nhi yêu cầu cô bé mở thêm giúp một chiếc hộp khác. Việc này căn bản chỉ là một cái nhắc tay mà thôi nên cô nhóc kia vui vẻ hỗ trợ ngay. Vậy là thêm một chiếc hộp được giải khai, từ bên trong Nguyên Hạo lại cầm ra một cái ngọc giản và truyền thần thức vào.

- Hắc hắc không sai biệt lắm so với ta dự đoán. Thật là có ý tứ, không ngờ ở nơi này lại phát hiện ra công pháp ngũ hành đồng quy.

Tiểu Vô sau khi xem xét nội dung trong ngọc giản thì hưng phấn kêu lên. Hiếm khi tên tiểu quỷ này có thái độ như vậy, Nguyên Hạo cảm thấy hết sức bất ngờ, bèn nghi hoặc nhìn hai cái ngọc giản trong tay.

- Thế nào là ngũ hành đồng quy? Lần đầu tiên ta nghe đến cái danh tự này đây.

- Hừ, đúng là cô lậu quá văn, ngũ hành công pháp tất nhiên là năm thuộc tính công pháp trong ngũ hành rồi. Điểm khác biệt chính ở đây là năm công pháp này được sáng tạo từ một nguồn gốc, tức là chúng từ một con đường phát triển ra. Người sáng tạo ra những công pháp này có dụng ý là truyền thụ cho năm người mang theo năm thuộc tính linh căn ngũ hành khác nhau. Sau khi tu luyện, họ có thể phối hợp trở thành một ngũ hành tổ hợp. Uy lực của tổ hợp này hơn xa sức mạnh của từng cá nhân cộng lại, thần thông lại càng biến ảo khôn lường, công thủ bù khuyết, có thể nói là hoàn hảo vô khuyết.

Cao giọng giảng giải, Tiểu Vô đối với lý giải ngũ hành công pháp vô cùng thấu

hiếu. Còn Nguyên Hạo cũng không phản bác gì, hẳn thừa biết ngũ hành tương sinh tương khắc, có bài xích, có hỗ trợ. Nếu biết vận dụng, ngũ hành chính là ở thế bất bại, cực kỳ khó phá giải. Thế nhưng, hẳn suy ngẫm một chút lắc đầu thắc mắc:

- Theo như người nói, cái ngũ hành đội ngũ này vô cùng lợi hại, vì sao ta không thấy các tông môn truyền thụ cho đệ tử áp dụng?

- Hỏi hay lắm. Hắc hắc, nguyên nhân cũng rất đơn giản, bởi vì ngũ hành đội ngũ cần phải có năm người thuần linh căn mang thuộc tính khác nhau tu luyện. Như vậy mới phát huy được ngũ hành công pháp, còn những kẻ linh căn tạp nham lập thành đội ngũ cũng chỉ có thể phát huy một phần nhỏ uy lực thôi. Vì lẽ đó mà không mấy người biết về ngũ hành đội ngũ, một là tìm người tu luyện quá khó khăn, hai là để sáng tạo ra công pháp này cần phải có kiến thức uyên bác, kinh thế hãi tục. Ta xem mấy cái công pháp này tựa như truyền thừa từ rất xa xưa, có lẽ là một vị đại năng cổ tu sĩ nào của tông phái trước kia sáng tạo ra.

Sau khi phân tích tường tận cho đối phương, Tiểu Vô lại lướt qua cái công pháp một lần nữa rồi tiếp lời:

- Đáng tiếc cái công pháp này phẩm chất thật sự quá kém cỏi. Nếu là công pháp ngũ hành chân chính, chỉ cần tu luyện đại thành là có thể phát tay một cái cũng khiến đại địa rung chuyển, phong vân đổi sắc.

- Hừm, đối với ta thì mấy thứ đó còn quá xa vời. Ta chỉ không hiểu người cố tình khoa trương ngũ hành công pháp để làm gì? Ta đâu có đội ngũ để tu luyện, mà bản thân ta cũng có Hư Vô công pháp, đâu nhất thiết phải tu luyện mấy cái công pháp khác để phí phạm thời gian.

Nguyên Hạo tỏ ra không kiên nhẫn liền chất vấn Tiểu Vô. Tuy ngũ hành công pháp rất thú vị nhưng không có nhiều lợi ích với hắn, tên tiểu quỷ kia thoỉ phồng sự lợi hại của công pháp không lẽ chỉ để tán gẫu cho vui.

- Hắc hắc, làm gì mà nổi nóng vậy. Ta chỉ nói sơ về ngũ hành công pháp làm tiền đề để đi vào vấn đề chính thôi. Người khác chỉ biết ngũ hành công pháp có tác dụng đến đó, nhưng đối với người nó còn có một công dụng khác. Với Hư Vô linh

căn, người có thể tu luyện đồng thời năm loại ngũ hành công pháp này, tạo ra ngũ hành đồng quy công pháp chân chính.

- Ngũ hành đồng quy chân chính sao?

- Đúng thế, năm người thuần linh căn tu luyện thì tối đa cũng chỉ gọi là ngũ hành đồng quy thôi. Chỉ có người tu luyện năm công pháp cùng một lúc, hình thành vòng xoáy ngũ hành xoay chuyển bên trong đan điền của mình mới thật sự tu luyện thành công. Hắc hắc, đây là một bí mật không bao nhiêu người biết đến, mà có biết họ cũng vô phương bắt chước. Đã từng có một vị thiên tài kinh thế, ngũ hành tạp linh căn nhưng lại thành công luyện thành ngũ hành đồng quy. Sau này, vị đó danh chấn bát phương, trở thành mộ truyền kỳ thú vị của tu chân giới. Đáng tiếc đó là thiên tài vạn năm có một, hầu như không ai có thể nối bước theo hãn ta, dùng linh căn ngũ hành hỗn tạp, yếu kém nhất mà tu thành công pháp kỳ diệu kia lần nữa.

Nói đến đây, Tiểu Vô nở một nụ cười sâu sắc rồi im bặt. Nó muốn để không gian cho Nguyên Hạo suy tư tiêu hóa về những thông tin mới tiếp nhận. Quả thật, những gì Tiểu Vô vừa kể rung động Nguyên Hạo không nhỏ, hãn đường như tưởng tượng ra được hình ảnh một vị tu tiên kiên định bất khuất, một lòng khai sáng theo con đường riêng của mình. Ngũ hành linh căn, nghe tên thì thật là kiêu nhưng ai cũng biết đó chính là phế căn, tu luyện thua cả rùa bò, tư chất đội sổ, dù thông minh cũng khó mà lĩnh ngộ pháp thuật cao thâm. Bao nhiêu khó khăn chông chênh như vậy, mà vị kia lại có thể vượt qua tất cả để trở thành đại năng đứng trên đỉnh cao. Nghĩ lại bản thân mình, máu nóng lập tức lan tràn khắp mỗi sợi dây thần kinh của Nguyên Hạo, hãn cảm thấy một cỗ kích thích mạnh mẽ trong tâm khảm. Hãn cảm giác được sự kiên định trong con đường truy cầu đại đạo của mình, bất tri bất giác hãn không để ý thấy giọng cười quỷ dị của Tiểu Vô khẽ vang lên.

- Nếu như ta tu luyện ngũ hành công pháp sẽ có hiệu quả thế nào?

Tiếng nói khàn khàn của Nguyên Hạo vang lên trong đầu. Hãn đã bình tĩnh trở lại, ánh mắt có thêm một thứ gì đó khó hình dung được. Biến hóa này rất nhỏ nhưng lại khiến cho bản thân hãn giống như vừa trải qua tuế nguyệt trui rèn, khí chất đột nhiên vững chãi, thâm trầm hơn trước. Nói theo tu chân giả, thì đây chính là "Ngộ",

tâm cảnh ngộ là trạng thái chỉ cơ duyên đạt được, không thể truy cầu. Nhiều người muốn đột phá tâm cảnh mà phải hòa vào trần thế, tìm kiếm "Ngộ" cho bản thân mình. Nguyên Hạo chỉ nghe qua một câu chuyện gẫu gọn về một con người đã "Ngộ" ra bản ngã của mình. Thay đổi này về sau đã giúp ích cho hắn rất nhiều, nhất là trong những hoàn cảnh khó khăn nhất, thiêu niên này chưa từng bi quan hay bỏ cuộc. Tâm của hắn bây giờ đã được mở rộng như một con sông lớn, chỉ cần không ngừng khai phá, một ngày nào đó nó sẽ trở thành đại hải vô biên.

- Hư Vô linh căn, vô ngã vô bản, có thể thiên biến vạn biến trở thành bất kỳ loại linh căn nào. Đồng nghĩa với việc người có thể cùng lúc tu luyện năm loại công pháp ngũ hành thuộc tính. Tuy Hư Vô công pháp độc nhất vô nhị nhưng nó vẫn không phải ngũ hành chân chính, nên nếu như người có thể tu luyện để tạo thành ngũ hành đồng quy vòng xoáy bên trong đan điền thì nó sẽ trở thành một trợ lực cho việc tu luyện sau này. Tất nhiên, phẩm chất công pháp ngũ hành đồng quy càng cao thì lợi ích càng lớn, nhưng hiện tại người đành phải chịu khó tu luyện đỡ công pháp này vậy hắc hắc.

Tiểu Vô chưa dứt lời, Nguyên Hạo đã nhờ Vân Nhi mở tung cả ba cái hộp còn lại. Vị đại trưởng lão kia nằm mơ cũng không nghĩ đến cái lệnh bài của lão lại trở thành chìa khóa vạn năng. Phải biết rằng một cái công pháp hoàng cấp trung phẩm này biết bao vị Kết Đan Kỳ phải dành dụm tích lũy điểm cống hiến bao nhiêu năm tháng mới đổi được. Vậy mà giờ tên thiêu niên kia lại một tay hết trọn năm cái, đúng là phá gia chi tử mà. Thật ra thì cũng không thể trách vị đại trưởng lão kia được, ông ta căn bản cũng không nghĩ đến một gã Trúc Cơ kỳ có thể học được bao nhiêu thứ. Bình thường một đệ tử có thể học xong một, hai vũ kỹ trong vài năm đã là thiên tư rất tốt rồi. Còn công pháp cấp độ kia, càng không phải thứ mà Trúc Cơ kỳ phổ thông có thể lĩnh hội. Với quan niệm chủ quan như vậy, đại trưởng lão cho rằng Nguyên Hạo cùng lắm chỉ lựa một, hai quyển công pháp ở tầng ba mà thôi. Tuy điểm tích lũy quy đổi không ít, nhưng lão vì muốn thu phục nhân tâm của một vị nhị phẩm luyện dược sư nên cũng vui vẻ phóng tay. Chỉ là lão không biết mình đã dẫn hổ về nhà mất rồi.

- Nguyên Hạo ca, huynh định chọn cả năm công pháp luôn sao? Một người chỉ có thể tu luyện một công pháp thôi mà.

Vân Nhi tròn xoe hai mắt đứng bên cạnh thắp nến. Trông dáng vẻ vị ca ca này giống như muốn lấy hết cả năm bộ công pháp rời đi vậy, nếu là thật thì cô bé sẽ bị gia gia la chết mất.

- Khụ khụ, huynh chỉ xem qua một chút thôi, rồi sẽ trả lại như cũ.

Nguyên Hạo nghe cô nhóc nhắc nhở thì hơi xấu hổ, gãi gãi đầu trả lời. Tiếp theo, hắn dồn toàn bộ tinh lực để ghi nhớ nội dung trong năm cái ngọc giản. Với trí lực siêu phàm, chẳng mấy chốc hắn đã có thể thuộc lòng không sai một chữ. Vui vẻ cất tất cả ngọc giản lại, Nguyên Hạo tính rời khỏi lầu bốn đi xuống thì chợt ánh mắt hắn máy động nhìn về một góc tường.

- Quái lạ, ta có một cảm giác nơi này có cái gì đó thì phải?

Cẩn thận tiến từng bước, Nguyên Hạo giật mình phát hiện ra những dao động rất nhỏ bên trong không khí nơi mình đang đứng. Vội vàng tỉ mỉ nghiên cứu một hồi lâu, hắn mới trầm mặc quay trở lại. Vân Nhi đứng một bên hiếu kỳ hỏi thăm thì hắn lắc đầu không giải thích, chỉ nói muốn xuống lầu ba xem vài vũ kỹ khác. Khi hai người rời đi, ánh mắt hắn có vẻ phiêu muộn nhìn vào góc phòng một lần nữa.

- Lầu ba này công pháp, vũ kỹ đều là hoàng cấp hạ phẩm, rất nhiều Trúc Cơ hậu kỳ và Kim Đan chọn lựa để tu luyện. Mặc dù huynh mới Trúc Cơ trung kỳ nhưng miễn cưỡng tham ngộ được một ít cũng sẽ có thu hoạch lớn.

Vân Nhi tựa hồ rất nhiệt tâm khuyên nhủ, cô bé này khá vô tư, cho rằng Nguyên Hạo tự lượng sức mình không thể tu luyện công pháp hoàng cấp trung phẩm nên đành từ bỏ. Vì vậy, nàng không ngừng động viên để cho ca ca kia lấy lại tinh thần. Trước động thái đáng yêu này, Nguyên Hạo chỉ cười cười xoa đầu cô bé rồi bắt đầu nghiên cứu các thư tịch ở lầu ba. Vừa nhìn đến mấy kệ sách, hai mắt của hắn như nổi lửa, không kiềm được thốt ra một câu chửi tục.

- Con mẹ nó. Tại sao lầu này mỗi bí tịch lại có hướng dẫn chi tiết đến từng li từng tí, còn có phụ lục yếu điểm, ưu điểm nữa chứ. Vậy mà mấy cái công pháp trên lầu bốn không có một chữ phân biệt, tính lừa người sao?

Nhìn thấy Nguyên Hạo phẫn nộ gào lên, Vân Nhi sợ hãi túm lấy tay hắn. Lúc này, hắn mới bình tĩnh lại, nhưng ánh mắt vẫn còn vẻ u oán. Việc sau đó diễn ra khá đơn giản, trừ công pháp ra, Nguyên Hạo nhờ Vân Nhi đều lướt qua hơn hai mươi loại vũ kỹ một lượt. Với khả năng của hắn, việc ghi nhớ một đống vũ kỹ này không chút khó khăn nào. Bề ngoài hắn vẫn tỏ ra phân vân khó xử, cuối cùng đành hẹn với Vân Nhi đợi về sut nghĩ rồi sẽ quay lại lựa chọn vũ kỹ sau.

- Được rồi, khi nào huynh muốn đi Tàng Kinh Các thì gọi muội nhé.

Vân Nhi không hề khó chịu mà rất vui vẻ nhận lời, cô còn cầu cho vị ca ca này tìm mình đi chơi thường xuyên nữa mà. Tiễn cô nhóc trở về xong, tinh quang trong mắt Nguyên Hạo chợt lóe, thì thào nói:

- Không ngờ bên trong Tàng Kinh Các lại có một huyền trận lợi hại như vậy. Nếu ta không nhầm thì chìa khóa phá trận chính là ngũ hành công pháp này.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 182: Bí Mật Trong Tàng Kinh Các (Thượng) - Ngụy Hiểm Phá Trận

- Hắc hắc, xem ra trình độ trận đạo của tiểu tử người tiến bộ không ít nha. Ta cũng cảm ứng được huyền trận này nhưng muốn để người tự thân phát hiện ra mới có tính chất rèn luyện.

Tiếng cười gian trá của Tiểu Vô lại vang lên, với khả năng của nó thì việc sớm nhận ra sự hiện diện của trận pháp cũng không có gì lạ. Một trận pháp sư tinh tế hoàn toàn không khó có thể phát giác ra trận pháp được thiết kế xung quanh mình. Vấn đề ở chỗ nhìn ra và phá trận là hai khái niệm khác nhau, rất nhiều người có thể phát hiện ra mình bị vây trong trận pháp nhưng vô lực hóa giải.

- Huyền trận bên trong Tàng Kinh Các đệ tứ tầng rất kỳ diệu, bản thân ta cũng không biết cách phá trận. Chỉ là theo suy đoán, nơi đó đặt năm quyển công pháp ngũ hành ắt phải có huyền cơ gì trong đó. Tất nhiên, không thể đơn giản là hợp lực năm người tu ngũ hành thuộc tính là có thể mở ra. Nếu chỉ bình thường như vậy, Hắc Diện Tông bao nhiêu kỳ nhân, đại năng đã sớm phá giải rồi, cái trận pháp đó đâu tồn tại đến ngày hôm nay.

Sờ sờ cằm của mình, Nguyên Hạo nhàn nhạt phân tích. Thật ra hắn cũng nghĩ đến tình huống cao tầng tông môn dựng nên huyền trận để thử thách đệ tử của mình. Nhưng từ miệng Vân Nhi hắn nghe được thì Tàng Kinh Các này dường như tồn tại từ hàng trăm, thậm chí hàng ngàn năm. Mà huyền trận này cấp bậc ít nhất là tứ phẩm, thuộc về hàng ngũ đại sư thiết kế, làm sao một đệ tử bình thường có thể phá giải được. Đây chẳng phải trêu người hay sao? Vậy thì đáp án hợp lí nhất ở đây là chủ nhân của trận pháp chỉ đợi chờ người hữu duyên đến phá giải. Và chìa khóa gợi ý chính là những ngọc giản được đặt ở tầng bốn Tàng Kinh Các.

-Ồ, đó cũng có thể là hướng đi đúng hắc hắc. Ta không rành về trận đạo, tiểu tử người cứ tùy ý đi nhé.

Tiểu Vô thâm ý chốt một câu rồi lại im bật, chuyện này diễn ra khá thường xuyên nên Nguyên Hạo cũng không quá để ý. Hắn thừa biết tên tiểu quỷ kia muốn hắn tự trưởng thành, không lệ thuộc vào nó nên mới làm thái độ như vậy. "Vô chính bất tín", Nguyên Hạo rất tâm đắc câu nói này, nên hắn không e ngại dẫn thân, một mình tự lực đạp lên khó khăn mà tiến lên.

- Trước tiên phải xem làm sao có thể tu luyện ngũ hành đồng quy mới được.

Do linh thạch tiêu hao quá nhiều sau đợt bế quan lần trước, nên Nguyên Hạo cũng chỉ đành chấp nhận thuê một mật thất loại bình thường để tu luyện. Dù sao thì lần này hắn cũng không có ý định luyện đan nên không cần thiết phải dùng đến cao cấp mật thất. Bấy giờ, hắn mới phát hiện ra sự tình khó khăn là không biết phải tu luyện ngũ hành công pháp như thế nào. Tu luyện từng cái hay sao? Thứ tự tu luyện là gì? Cười khổ một tiếng, Nguyên Hạo định hỏi thăm Tiểu Vô thì chợt một luồng thông tin xuất hiện trong đại não của hắn.

"Ngũ hành đồng quy thuật, đồng thời phân thân làm năm thể độc lập, nhất tâm ngũ dụng. Duy trì tiến độ cả năm công pháp như nhau, bất kỳ sai sót nào cũng sẽ khiến cho quá trình đồng quy bị phá vỡ, tổn thương nguyên khí."

Đọc xong nội dung vừa hiện, sắc mặt Nguyên Hạo trở nên ngưng trọng. Tuy hắn tự phụ linh hồn lực của mình mạnh mẽ hơn xa tu sĩ cùng cấp nhưng việc nhất tâm ngũ dụng vô cùng phức tạp. Chẳng những phải cùng lúc vận dụng năm công pháp tu luyện mà còn phải đảm bảo tiến độ như nhau. Yêu cầu này thật không thể tưởng tượng nổi, quá khắt khe rồi.

- Trước tiên phải ổn định tâm thần, việc này không thể vội vàng được.

Dục tốc bất đạt, Nguyên Hạo nghĩ đến hậu quả khi thất bại càng làm hắn tỏ ra cẩn trọng hơn. Bắt đầu nhắm mắt điều tức, hắn rất nhanh rơi vào trạng thái tĩnh tâm, không còn cảm giác gì với ngoại cảnh nữa. Sau một ngày một đêm chìm trong vòng ngã, Nguyên Hạo mới từ từ mở mắt ra. Đôi mắt hắn vô cùng trong sáng, bình lặng, tựa như không nhiễm tí bụi trần nào. Giờ phút này, tinh lực hắn đã ở trạng thái tốt nhất, có thể bắt đầu tu luyện ngũ hành công pháp. Dù vậy, Nguyên Hạo vẫn diễn luyện năm loại công pháp một lần nữa trong đầu. Sau khi xác định không có khúc

mắc gì nữa hẳn mới thở ra một hơi, hai tay bắt quyết, linh hồn lực bàng bạc tràn ra.

- Không nghĩ đến tên tiểu tử này làm việc cẩn thận hơn mấy lão bất tử sống ngàn năm nữa hắc hắc. Vốn cho rằng hẳn không tìm được xúc động muốn thử nghiệm tu luyện ngay, lúc đó sẽ ăn vài quả đăng nhớ đời. Tốt, trưởng thành sớm thì mới hi vọng bước qua được chông gai trên con đường tương lai. Con đường của hẳn còn rất dài, rất rất dài.

Bên trong không gian riêng của mình, Tiểu Vô vẫn luôn theo dõi từng hành động của vị thân chủ mình. Nhìn thấy Nguyên Hạo thành thực hơn nhiều, nó nở một nụ cười khê hài lòng. Không biết trải qua bao nhiêu tế nguyệt, kẻ được Hư Lộ lựa chọn mới xuất hiện. Trách nhiệm của nó chính là phò trợ tên thiếu niên này, cũng là định mệnh của Hư Vô linh căn.

Dựa theo công pháp của ngũ hành thuộc tính, Nguyên Hạo bắt đầu theo lộ tuyến ghi chép mà vận công. Phải phân tâm ra cùng lúc tu luyện năm công pháp tiêu hao linh hồn lực rất nhiều, lại đòi hỏi sự tập trung cao độ nên hẳn không chút sao lãng khắc nào. Có thể thấy được từng giọt mồ hôi chảy ướt cả khuôn mặt hao gầy của hẳn. Khoảng nửa canh giờ sau xung quanh Nguyên Hạo lúc này đang có năm vòng xoáy màu sắc khác nhau hình thành. Tốc độ vận chuyển của chúng khá chậm chạp nhưng phối hợp đều rất đồng đều.

Kiểu tu luyện căng như dây đàn được duy trì suốt một tuần lễ, khi mà một đồ án hình ngôi sao năm cạnh hiện lên. Lấy vị trí đan điền của Nguyên Hạo làm trung tâm, năm vòng xoáy không ngừng dung nhập một cách từ từ. Để có thể duy trì được trạng thái của mình, hẳn đã phải không ngừng dựa vào đan dược hỗ trợ. Ngoài ra Hư Vô Điểm cũng không ngừng cung cấp linh lực để việc vận chuyển công pháp không bị đứt đoạn. Do linh hồn lực tiêu hao nhiều hơn đan dược bồi bổ nên thần sắc của Nguyên Hạo trông cực kỳ uế oải, nhưng đôi mắt hẳn vẫn toát lên vẻ kiên định, không có một ý tứ nào bỏ cuộc. Đến khi nào đồ án ngũ sắc ở giữa hoàn thiện, cũng chính là lúc bước khó khăn nhất của ngũ hành đồng quy được vượt qua.

"Ầm ầm"

Từng tiếng động lớn nổ lớn bên mặt thất vào ngày thứ mười. Nhờ có kiến tạo

trận pháp cách âm và ngăn trở linh lực dao động nên tu sĩ bên ngoài không phát hiện ra dị trạng. Tất nhiên vẫn có rung động nhẹ truyền ra, nếu mấy lão quái vật tu vi cao thâm dò xét nhất định sẽ phát hiện ra sự khác biệt trong đó. Đáng tiếc bình thường chả có ai rảnh rỗi đem thần thức giám thị thường xuyên bên trong tông môn cả.

- Phù

Thở ra một ngụm trọc khí, Nguyên Hạo thu công lại và bước ra khỏi mật thất của mình. Hiện tại, hắn vẫn chưa tiếp tục bước tiếp theo của ngũ hành đồng quy vì e sợ kinh động đến cao tầng tông môn. Việc cần làm bây giờ là mau chóng thử nghiệm xem có thể hóa giải huyền trận ở Tầng Kinh Các không. Háo hức muốn kiểm chứng suy đoán của mình, hắn liền sai bước hướng về nơi ở của cô bé Hòa Vân Nhi.

Vừa nhìn thấy thiếu niên cao gầy với nụ cười ấm áp xuất hiện, cô bé Vân Nhi liền phóng như bay ra khỏi tiểu viện của mình, chu cái môi nhỏ trái xoan hờn dỗi nói:

- Nguyên Hạo ca, huynh xấu làm. Vân Nhi đợi huynh cả mười ngày không thấy bóng dáng, tưởng huynh không muốn chơi với muội nữa.

- Haha, tiểu Vân Nhi đang yêu như vậy, ai ai cũng quý mến, làm sao huynh có thể nghỉ chơi muội ra được. Mấy hôm nay ca ca bận bế quan, vừa mới ra ngoài đã đi tìm muội liền đó.

Nguyên Hạo nhìn thấy bộ dáng dễ thương của cô nhóc thì không nhịn được cười lớn trả lời. Sau đó, hai anh em trò chuyện rôm rả, mười phần vui vẻ, rồi cùng nhau trở lại Tầng Kinh Các. Nhận ra khuôn mặt quen thuộc của tên đệ tử đi cùng với Vân Nhi, lão giả quản lí lần này không hỏi han câu nào mà cứ ngủ gà ngủ gật như không biết gì. Nhìn cảnh lão chìm vào mộng đẹp đến chảy cả nước dãi, Nguyên Hạo cũng chỉ biết nhin cười, lặng lẽ không tiếng động đi lên cầu thang. Khi đến tầng ba, Nguyên Hạo không buồn liếc nhìn mà một mạch đi thẳng lên tầng bốn, khiến cho cô bé Vân Nhi khó hiểu.

- Nguyên Hạo ca, tầng bốn không phải huynh đã xem rồi sao?

- Vân Nhi, muội ở lại tầng ba canh chừng giúp huynh một lát nhé. Đừng cho người khác lên trên, một chút xong việc huynh sẽ có quà cho muội.

Nguyên Hạo xoay người dặn dò cô bé một câu rồi lấy một vài món đồ chơi mà hẳn chuẩn bị sẵn. Y như rằng, mặc dù không biết vị ca ca kia tính làm gì, nhưng tính ham chơi trời dậy nên Vân Nhi vỗ vỗ lên bộ ngực nhỏ của mình cam đoan sẽ thủ chặt nơi này, một con ruồi cũng không cho lọt qua. Lúc này, Nguyên Hạo mới cảm thấy yên tâm một mình xông lên tầng bốn.

- Phải xác minh huyền trận này lại kỹ càng thêm một lần. Trận pháp cấp bậc đại sư nếu có gì sơ sót ta sẽ lãnh đủ.

Vốn tính cẩn thận, Nguyên Hạo lại bỏ thời gian ra xem xét mọi góc ngách xem mình có bỏ sót điều gì không. Đến khi an tâm hơn một chút, hẳn mới bắt đầu thử phá trận.

Đầu tiên, Nguyên Hạo chậm rãi vận dụng khả năng của ngũ hành đồng quy từng chút phát tán ra không khí xung quanh. Ánh sáng ngũ hành phát ra từ trong cơ thể cũng theo đó mà lan tỏa khắp một góc phòng nhìn hết sức bắt mắt. Tuy nhiên, vài phút trôi qua huyền trận vẫn không có dấu hiệu gì lay động cả, làm cho hẳn phải nhíu mày lo lắng.

- Xem ra uy lực xa xa vẫn chưa đủ, cần phải tăng thêm nữa.

Không cần phải thăm dò nữa, Nguyên Hạo nghiêng răng đẩy mạnh linh lực vận chuyển, màu sắc ngũ hành trở nên chói lóa, cả đệ tử lâu rực sáng lên. Bên trong đan điền của hẳn, đồ án hình sao ngũ sắc dần dần mờ ảo hiển hiện ra. Ngay thời điểm này, không khí chợt ba động, tận trong vô hình có một luồng năng lượng kỳ lạ tập trung tại đồ án. Tiếp theo đó, một lực hút không biết từ đâu mạnh mẽ rút lấy rút để ngũ hành linh lực. Trước sức mạnh của hấp lực này, Nguyên Hạo cũng vô phương chống đỡ, hẳn có thể thấy đồ án của mình đang lóe sáng dữ dội nhưng lại mờ dần đi. Xem ra cái huyền trận này thật sự chỉ có linh lực ngũ hành đồng quy mới có thể dẫn phát dị tượng này của nó xuất hiện.

"Xoet xoet"

Hấp lực diên cuồng cắn xé ngũ hành linh lực của hãn giống như một con hổ đói lâu ngày. Ngoại trừ việc duy trì được sự cân bằng để ngũ hành hoa văn đồ án không mất đi, Nguyên Hạo chỉ có thể thúc giục Hư Vô Điểm tuôn trào linh lực ra để bù khuyết vào chỗ mất đi. Nhưng dù gì thì dự trữ của Hư Vô Điểm cũng có hạn, mà hấp lực kia lại không có dấu hiệu lui đi. Cuộc giằng co cứ tiếp diễn như vậy cho đến khi cái đồ án ngũ hành gần như thất sắc, ảm đạm thì hấp lực kia mới yếu dần đi. Sắc Mặt Nguyên Hạo lúc này cũng trắng bệch, nếu như còn chịu đựng thêm một khoảng thời gian nữa, e rằng hãn đã bị hút đến cạn kiệt linh lực mà vong mạng rồi. Cảm giác như vừa dạo qua một vòng quỷ môn quan trở về, hãn thấy cổ họng mình khô rát, tay chân có chút run rẩy, ngực thở phập phồng loạn nhịp.

- Cuối cùng cũng vượt qua được, thật là kinh khủng quá. Sau này ta tuyệt đối không dám liều lĩnh phá trận khi chưa nắm chắc nữa.

Sau khi hoàn hồn lại, Nguyên Hạo thấy phía trước mình khung cảnh bắt đầu thay đổi. Vách tường trống trơn lại huyền hóa trở thành một nơi thờ tự. Có bức tranh họa hình một vị tiên nhân râu tóc bạc phơ, một cái bồ đoàn đặt trước bức tranh cùng với một lư hương vẫn đang cháy. Ngắm nhìn bức họa một lát, Nguyên Hạo bèn quỳ xuống bồ đoàn cúi người vái bức tranh một lạy. Ngay khi hãn vừa ngước đầu lên, bức tranh như trở nên sinh động, một tiếng cười sáng khoái tràn vào thính giác của hãn.

- Hahaha, đã bao nhiêu năm trôi qua, cuối cùng lão phu cũng đã đợi được người hữu duyên đến nơi này.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 183: Bí Mật Trong Tàng Kinh Các (Hạ) - Ngũ Hành Ẩn Quyết

- Để ta xem vị đạo hữu nào vừa....Ồ, thì ra là một chàng trai trẻ. Chắc chắn, với tu vi Trúc Cơ hậu kỳ thôi mà có thể tu luyện ngũ hành hợp thể quyết, lại am hiểu trận đạo như vậy thì thật đúng là kỳ tài. Người là đệ tử của Hắc Điện Tông?

Hư ảnh vị tiên sư từ bức tranh hiện ra hứng thú đánh giá người vừa thành công hóa giải huyền trận Tuy câu nói của lão rất bình thản nhưng lại khiến cho trong lòng của Nguyên Hạo dậy sóng không thôi. Phải biết rằng từ khi hấn tiến lên Trúc Cơ kỳ, không ai có thể nhìn ra được bí thuật ẩn giấu tu vi của hấn nữa, trừ khi kẻ đó có tu vi Hóa Thần kỳ trở lên. Nghĩ đến điều này, trong đầu Nguyên Hạo không ngừng xoay chuyển, tìm cách đối đáp hợp lí.

- Hồi bẩm tiền bối, vẫn bối đúng là đệ tử của Hắc Điện Tông. Việc vô tình hóa giải được huyền trận này phần lớn do vận khí may mắn, suýt tí nữa thì vẫn bối đã thất bại rồi.

- Đích xác với tu vi của người thì có chút khiên cưỡng, nhưng vận khí cũng là một loại thực lực của người tu tiên chúng ta. Xảo ngộ là người cũng tu luyện thành công ngũ hành hợp thể quyết, như vậy có thể nói người rất có cơ duyên với lão phu, chuyện này không thể giả được.

Hư ảnh lão giả cười cười lắc đầu không đồng ý với cách trả lời khiêm tốn có phần hàm hồ của Nguyên Hạo. Tuy nhiên, dứt lời xong lão cũng không có ý tứ gì trách phạt đối phương, mà chỉ đứng yên lặng, dùng ánh mắt tang thương xa xăm nhìn về một phía. Thấy vậy, Nguyên Hạo cũng chẳng dám làm phiền, hấn chỉ ngoan ngoãn đứng một bên, thần thái cung kính chờ đợi.

- Haiz, không nghĩ đến Hắc Điện Tông bây giờ lại xuống cấp như vậy. Nhớ năm xưa lão phu khi còn tại thế, tông môn thiên tài tầng tầng lớp lớp, cường giả như

mây. Vậy mà bây giờ chỉ còn lại ba gã Nguyên Anh kỳ, tư chất tệ hại khó lòng mà tiến thêm một bước. Cũng tại bản thân ta chỉ suốt ngày mê đắm trong trận pháp chi đạo, không quan tâm đến việc thu nhận bồi dưỡng ra một tên đệ tử kế tục. Làm cho đến tận bây giờ, cả một ngàn năm qua, mới có một người mở được huyền trận mà ta dựng nên.

Thờ dài một hơi, hư ảnh lão giả dường như nhớ đến điều gì, hai mắt chuyển sang chăm chăm quan sát Nguyên Hạo. Chốc chốc lão lại gật gù hài lòng, nhưng sau đó lại lắc đầu lia lịa như phủ quyết. Cảm giác bị người khác nhìn chăm chăm rất khó chịu, nhưng Nguyên Hạo cũng không dám ý kiến mà chỉ để mặc tùy ý đối phương.

- Tư chất của người chắc chắn là tuyệt đỉnh, lão phu có thể nhìn ra được tuổi thật của người còn rất trẻ. Cộng thêm thiên phú về trận đạo, ta nghĩ nếu được bồi dưỡng đầy đủ, tương lai của người ắt sẽ bất phàm. Đáng tiếc ta chỉ là một tia ý niệm được lưu lại, không có thời gian để chỉ điểm cho người. Tuy nhiên, lão phu sẽ truyền lại hết những bảo vật mà ta đã cất giữ ở nơi này, đồng thời cũng cho người biết về một số bí mật quan trọng. Khi người có đủ thực lực thì những thông tin đó sẽ rất có ích lợi, còn lại thì tự thân người phải bước đi thôi. Ta hi vọng tiểu tử nhà người sẽ có thể chấn hưng tông môn, lấy lại ánh hào quang đã mất cho Hắc Điện Tông hahaha.

Sau tiếng cười lớn của lão giả, hư ảnh cũng từ từ nhạt dần rồi biến mất. Lần này vị Hóa Thần tu sĩ đã chính thức không còn lưu lại bất kỳ thứ gì ở thế giới này nữa. Dù tu vi cao thâm cách mấy thì vẫn không thể thoát khỏi cảnh cỏ xanh năm mô khi đã hết thọ nguyên, nghe nói chỉ có chính thức độ kiếp phi thăng tiên giới mới có thể trường sinh bất tử. Tất nhiên đó cũng chỉ là lời đồn đãi, còn thực hư thế nào thì chẳng ai kiểm chứng được, bởi đã đi đến tiên giới thì cũng vị đó cũng chẳng thể quay về để xác nhận. Mặc dù vậy, trường sinh vẫn luôn là mục tiêu tối thượng và mục đích cuối cùng của bất kỳ người tu tiên ở bất kỳ tu vi, địa vị, ma đạo hay chính đạo, chủng loại yêu thú, nhân loại, ma quỷ...vvv.

Bức họa hình sau khi hư ảnh tàn hồn mất đi thì cũng không còn giá trị nên lóa lên bốc cháy thành tro. Tuy họa hình không còn, nhưng phía trước mặt Nguyên Hạo

lại hiện ra ba cái ngọc giản phân biệt khác nhau, đặc biệt có một ngọc giản màu đen không biết bằng chất liệu gì mang theo khí chất đặc thù, bí ẩn. Không có thời gian để xem xét bên trong ngọc giản nội dung gì, Nguyên Hạo vội thu lấy chúng vào nhẫn trữ vật. Sau đó hẩn nhanh chóng thu dọn mọi thứ, kể cả trận pháp cách âm rồi mới yên tâm đi xuống lầu ba họp mặt với Vân Nhi. Vừa gặp cô bé, hẩn cũng không nhiều lời, qươ vội lấy một quyển công pháp bất kỳ trên giá sách.

- Huynh chọn xong rồi, chúng ta đi xuống đăng ký thôi.

Biểu tình cố trấn định, Nguyên Hạo cùng Vân Nhi xuống đến tầng một để tìm lão giả chưởng quản Tàng Kinh Các. Thấy lão ta vẫn đang ngủ say sưa thì hẩn mới thềm thờ ra một hơi, cảm giác lo lắng cũng vơi đi ít nhiều. Bị đánh thức, lão giả tỏ ra không vui, miễn cưỡng phất tay một cái xác nhận việc đăng ký thư tịch rồi bỏ lại một câu xong lại nhắm mắt ngáy o o:

- Thư tịch phải được hoàn trả nguyên vẹn trong vòng một tháng, có bất kỳ hư hại nào thì chiếu theo môn quy mà xử lí. Nếu không còn chuyện gì thì lui ra đi, đừng phiền mộng đẹp của lão.

Thấy vị tiền bối chả buồn tiếp chuyện thêm, Nguyên Hạo và Vân Nhi bốn mắt nhìn nhau rồi bất đắc dĩ nhún vai yên lặng rời khỏi Tàng Kinh Các. Ngay khi hai người đi khuất, bóng dáng lão giả đang ngồi trên ghế dài cũng ngay tức khắc biến mất. Một khắc sau, lão ta đã xuất hiện ngay tại đệ tứ lầu, ánh mắt phức tạp nhìn vào góc tường nơi từng có huyền trận thiết lập. Lão ta cứ đứng như vậy một hồi lâu không động đậy, trong ánh mắt mang nhiều ưu tư, có phân vân, đắn đo và khó xử.

- Bí ẩn ngàn năm qua của Tàng Kinh Các đã bị giải đáp, tên tiểu tử kia quả không đơn giản. Mà thôi, dù gì cũng là cơ duyên của hẩn, nếu thiên ý của lão tổ tông muốn lựa chọn hẩn thì cứ để mặc tự nhiên. Hắc Diện Tông có phúc hưng được hay không có lẽ phải dựa vào thiếu niên này.

Quyết định không quản đến việc Nguyên Hạo đạt được truyền thừa gì, lão giả tiện tay giải quyết thêm một chút dấu tích còn lại. Dù gì thì với tu vi Trúc Cơ kỳ, Nguyên Hạo cũng không thể triệt để không lưu lại bất kỳ manh mối nào. Nếu như có cường giả đến đây nhất định sẽ nghi ngờ, vì vậy may mắn thay lão giả đã thay

hắn xử lý tốt chuyện này.

Lúc này, Nguyên Hạo sau khi dùng vài món quà bịt miệng cô bé Vân Nhi xong đã trở về nơi ở của mình. Hắn vốn không biết chuyện mình làm ở tầng bốn Tầng Kinh Các đã bị lão giả quản sự phát hiện ra. Tuy cấm chế của hắn bày ra có chút tác dụng nhưng so với thần thức cường đại của Nguyên Anh kỳ lão quái thì chẳng có chút tác dụng gì. Cũng may tính tình lão giả này lại trái ngược hoàn toàn với Đổ Mặc, nếu không bí mật hắn tìm được sớm đã bị đối phương ra tay cướp đoạt. Phần nhân tình này vô tình kết hoa cũng tạo ra tiền đề cho duyên phận sau này của Nguyên Hạo và Hắc Diện Tông.

- Để xem thử nội dung bên trong ngọc giản là gì, lão giả kia truyền lại từ ngàn năm trước chắc chắn không phải thứ tầm thường rồi.

Mang tâm lý chờ mong, Nguyên Hạo vội lấy một cái ngọc giản ra rồi đưa linh hồn lực bao lấy thâm nhập vào. Một luồng thông tin âm âm truyền vào trong đại não khiến hắn có chút choáng váng, nhưng rất nhanh Nguyên Hạo trở nên mừng rỡ. Nội dung trong ngọc giản chính là tâm huyết về trận đạo cả đời của vị lão giả kia, một thân kiến thức trận pháp uyên thâm, đăng phong tạo cực.

"Lão phu tên tự là gì cũng không nhớ nữa, chỉ biết danh hào được chúng tu sĩ hay gọi là Thanh Hồ đại sư. Mười tuổi ta từ giã cha mẹ, huynh muội thân sinh theo một vị tiên nhân gia nhập vào Hắc Diện Tông. Bằng vào tư chất hơn người, ta nhanh chóng trở thành nội môn đệ tử, rồi hạch tâm đệ tử. Trong thời gian này, cơ duyên xảo hợp, ta gặp được một vị tiên bối trận pháp sư cao thâm. Vị này chỉ ghé qua Hắc Diện Tông vài lần, mỗi lần đều chỉ điểm cho ta vô số thứ. Tự thân của lão phu cũng có thiên phú về trận pháp nên tiếp thu nhanh hơn kẻ khác cả chục lần. Sau khi thành tựu Nguyên Anh kỳ, ta một lòng truy cầu trận đạo, từ bỏ những quyền lực, tranh đua thế tục. Sau này Đông đại lục gặp hồi đại kiếp, lão phu cùng rất nhiều huynh đệ đồng môn cũng không tránh được vận mệnh. Trước khi tạ thế, ta đã lưu lại ngọc giản ở Tầng Kinh Các, hi vọng người hữu duyên sẽ tìm được, tiếp tục kế thừa ý chí của ta."

Đọc xong lời tự thuật, Nguyên Hạo cảm thán một hồi, trong tâm đầy kính phục

vị tiền bối Thanh Hồ này. Phải biết rằng, trận pháp sư hay luyện dược sư, vvv, các chức nghiệp này đều cực kỳ kén chọn, chẳng những đòi hỏi tư chất, còn cần có tông sư tài giỏi dạy dỗ. Vậy mà, vị tiền bối này chỉ dựa vào nỗ lực cá nhân, có thêm hỗ trợ của một vị kỳ nhân đã có thể thành tựu cực cao. Dựa vào nội dung truyền lại, Nguyên Hạo không khó nhận ra vị Thanh Hồ đại sư này đã đạt đến tứ phẩm trận pháp sư đỉnh phong, mơ hồ chạm đến ngũ phẩm. Phát hiện này hết sức kinh người, phải biết rằng trận pháp sư cấp bốn ở Đông đại lục đã hiếm như phượng mao lân giác. Càng không nói đến trận pháp sư ngũ phẩm, đó chính là tồn tại trong truyền thuyết ở nơi này. Ngũ phẩm trận pháp có thể vây chết Hóa Thần kỳ tu sĩ, nói như vậy cũng tương đương với vô địch không đối thủ rồi. Vì từ đó đến giờ, hầu như không mấy ai thấy được tồn tại Hóa Thần xuất hiện cả.

Kìm nén xúc động dâng trào trong lòng, Nguyên Hạo tạm gác ngọc giản này qua một bên. Thứ này quá chân quý, phải cẩn thận không được để lộ ra ngoài, nếu không kẻ đầu tiên phải chết chính là hắn. Ngoài ra, hắn cũng không có ý định chia sẻ ngay với Chiêu Lãm, ít nhất là khi hắn chưa có thực lực tự bảo vệ bản thân mình. Nguyên Hạo tin tưởng với tu chất của bản thân, hoàn toàn có thể kế thừa và vượt qua được tiền nhân. Sự tự tin này không phải vô căn cứ, mà dựa vào Hư Vô linh căn không ngừng bồi bổ trí tuệ, tư chất ngộ đạo của hắn. Lấy tiếp một cái ngọc giản, Nguyên Hạo lại thăm dò vào bên trong, hứng thú muốn xem thử kinh hỷ tiếp theo là gì.

- Không tưởng tượng được, vị tiền bối này đích xác tâm tư quá cẩn thận.

Sau khi lướt qua nội dung của ngọc giản thứ hai, Nguyên Hạo cười khổ một cái. Vị Thanh Hồ đại sư này trong ngọc giản đã tiết lộ ra một số bảo vật về trận pháp được lão ta cất giấu bên trong Hắc Điện Tông. Tuy nhiên, để lấy được chúng lại không hề dễ dàng, cần phải vượt qua thử thách. Cái này cũng tương đương như khảo nghiệm, lão hi vọng người đạt được thông tin này phải đạt đến trình độ trận pháp nhất định mới có thể lấy đi di vật của lão. Đồng nghĩa với việc người chưa có tư cách thì phải ráng mà tu luyện, nếu không thì cũng đừng mơ đến.

- Ồ, hình như bên trong có nhắc đến vài món đồ mà tên Chiêu Lãm kia chú ý.

Nguyên Hạo nhanh chóng nhận ra vài thứ mà Chiêu Lãm từng kể với hắn. Tên kia gia nhập Hắc Diện Tông đích xác cũng vì đam mê trận đạo, quyết tâm tìm kiếm báu vật giúp mình đột phá tứ phẩm trận pháp sư. Nguyên Hạo có chút thắc mắc, không biết tên kia như thế nào lại tìm được manh mối của vài món đồ này. Mặc dù độ trân quý của chúng theo vị tiền bối kia miêu tả không phải di vật quan trọng bậc nhất, nhưng chúng cũng là thứ có thể cầu chứ không thể mua được. Xem ra tên Chiêu Lãm đã bỏ rất nhiều tâm tư thăm dò, tìm hiểu bên trong môn phái này mới có được những thông tin như vậy.

- Hắc hắc, không biết tên kia lao tâm khổ tứ bao nhiêu mới có chút manh mối về vài di vật. Bản thân ta lại đạt được thông tin tọa lạc chính xác của tất cả, hắn mà biết được chắc ói máu ganh tị mà chết mất thôi.

Mím cười có chút giễu cợt, Nguyên Hạo vuốt ve ngọc giản rồi cất vào. Thứ này càng không thể để lộ ra, nếu không Chiêu Lãm sẽ không khách khí tiễn hắn xuống Hoàng Tuyền làm con quỷ vui vẻ. Hoài bích vô tội, nhưng hắn đang mang theo chúng thì chính là đích nhắm của bất cứ kẻ nào. Ở tu chân giới này, đừng tin có loại người không động tâm với bảo vật, căn bản là tìm kim đáy bể mà thôi. Vì vậy, có được bảo vật, Nguyên Hạo càng lo lắng nhiều hơn, chỉ cần một bước sai lầm thì hắn sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục ngay.

Ti mị cất ngọc giản thứ hai vào, lúc này hắn mới lấy cái ngọc giản màu đen đặc biệt nhất ra. Thứ này bề ngoài nhìn vào đã biết không tầm thường, nên Nguyên Hạo để dành xem xét sau cùng. Chỉ dựa vào khí tức của nó, hắn cũng có thể suy đoán niên đại của ngọc giản này hơn xa hai cái vừa rồi. Thật không biết lai lịch của nó thế nào nữa? Quan sát một lúc, hắn mới từ từ cẩn thận đưa thần thức vào bên trong. Ngay khi vừa tiến vào, một tiếng nổ ầm ầm đình tai vang lên trong đầu, làm cho hắn suýt tí ngất đi, sắc mặt tái nhợt như gặp quỷ. Một dòng chữ khổng lồ chói lóa hiện lên, tựa như chực thần hàng lâm, khí thế lẫm liệt.

"Ngũ hành ấn quyết. Quyết thứ nhất: Thổ quyết - Thiên sơn bạo liệt"

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 184: Xuất Phát

"Ngũ hành ẩn quyết, điều kiện kiên quyết để có thể học tập chính là phải tu luyện thành công Ngũ Hành Hợp Thể. Vì nguyên do đó nên lão phu mới thiết lập huyền trận yêu cầu người có linh lực ngũ hành tu luyện từ công pháp trên mới có thể mở ra. Người có thể thành công tu luyện Ngũ Hành Hợp Thể có thể thấy là người hữu duyên giống như lão phu.

Cách đây rất lâu, khi mới đầu nhập vào tông môn, ta bị phán định là linh căn phế vật, không có hi vọng tu luyện, chỉ có thể an phận làm một tên tạp dịch đệ tử. Nhưng ta không cam tâm, ta muốn vượt qua số phận của mình. Ngày đó, ta điên cuồng tu luyện, bất kể thời gian, nhưng kết quả mang lại chỉ toàn thất vọng.

Cũng may thiên ý thương xót, cơ hội nghịch chuyển số phận lại đến hết sức kỳ diệu. Trong một lần vô tình, lão phu đã phát hiện ra di hài của một vị tiền nhân tu sĩ, cái xác có lẽ nằm ở nơi đó vô số năm rồi. Bên cạnh đồng xương của vị tiền bối vô danh đó, ta đã tìm được mộ quyển sách có tên Ngũ Hành Hợp Thể. Haha, thật may mắn khi điều kiện của ta lại hoàn toàn phù hợp để tu luyện công pháp này. Đồng thời, cái ngọc giản màu đen về Ngũ Hành Ẩn Quyết cũng là do ta tìm thấy ở nơi này. Tuy ta không biết cái ẩn quyết này thuộc cấp độ gì nhưng dựa vào uy lực của nó có thể khẳng định tuyệt đối là tồn tại khủng bố.

Lão phu bất tài, cực hạn cũng chỉ có thể tu luyện ra đệ tam ẩn thì đã không còn thời gian. Ngũ Hành Hợp Thể đích xác có thể gia tăng thực lực của người tu luyện lên một cảnh giới cực cao, cơ hồ là vô địch cùng cấp. Thế nhưng tu luyện lại gian nan không kém, linh lực cần để gia tăng một cấp tu vi phải gấp năm lần người bình thường. Tất nhiên tốc độ hấp thụ linh khí cũng vận chuyển nhanh hơn, cái được cái mất. Người là kẻ nhận được truyền thừa lại từ ta, nên lão phu cũng muốn cho người lời khuyên. Nếu muốn truy cầu đại đạo thì hãy tập trung cho con đường tu hành,

công pháp ngũ hành chỉ cần sơ sảy sẽ không có cơ hội làm lại. Tuy nhiên, bản thân ta cũng muốn người tiếp nối ý chí trận đạo sư của mình.

Haiz, thôi thì người cứ tự suy ngẫm thật kỹ rồi tự lựa chọn con đường của chính mình đi. À, còn một điều cuối cùng, vị tiền bối đã tọa hóa kia cũng có để lại một di ngôn cho ta. Nếu sau này ta có thể thành công phi thăng, xin hãy đi tìm sư phụ của người, cũng là vị đã sáng tạo ra Ngũ Hành Hợp Thể cùng Ngũ Hành Ấn Quyết. Bản thân lão vô năng không thể làm được, nếu người sau này thật sự có ngày đó thì hãy nhớ lấy lời này. Biết đâu đó sẽ là một hồi cơ duyên khác cho bản thân người."

Sau lời nhắn nhủ cuối cùng kia, giọng nói của vị Thanh Hồ cũng chậm rãi biến mất. xem ra tiền bối này vẫn còn nhiều điều tiếc nuối chưa hoàn thành, điều này khiến Nguyên Hạo cảm thán nhân sinh ngắn ngủi. Một cường giả Hóa Thần, nằm trên đỉnh Đông đại lục, sống biết bao ngàn năm, vậy mà khi ngã xuống lại không có lấy một đệ tử thân truyền.

- Tiền bối cứ yên tâm, văn bối sẽ phát dương quang đại những gì người để lại.

Nguyên Hạo thì thào vài câu như hứa hẹn với người đã khuất, xong hẳn bắt tay vào nghiên cứu Ngũ Hành Ấn Quyết. Theo những gì vị Thanh Hồ kia thuật lại, hẳn phán đoán cái Ngũ Hành Hợp Thể công pháp kia chính là Ngũ Hành Đồng Quy, có khác chẳng cũng chỉ là cái tên gọi mà thôi. Còn về cái Ấn Quyết này, đích xác là một vũ kỹ cường đại, tuy nhiên ngọc giản này chỉ có nội dung phần đầu mà thôi.

- Xem ra vị đại năng sáng tạo ra Ấn Quyết này chắc hẳn kinh tài tuyệt đỉnh. Chỉ có phần hợp nhất ngũ hành quyết thôi mà uy lực đã khiếp đảm đến vậy rồi, xem ra phẩm cấp của vũ kỹ này không chừng có thể đạt đến địa giai cũng không chừng.

Có một chút mơ mộng, Nguyên Hạo hưng phấn dạt dào, đắm chìm trong lĩnh hội Ấn Quyết. Hẳn không biết bên trong không gian của mình Tiểu Vô cũng đang nhíu mày hồi tưởng liên hệ đến cái Ấn Quyết đặc biệt kia.

- Hừm, Ngũ Hành Ấn Quyết sao? Không lẽ là tàn bút của gã đó, nếu thật như vậy thì đúng là rất thú vị nha.

Mặc kệ Tiểu Vô đang đoán già đoán non lai lịch của cái vũ kỹ, Nguyên Hạo lúc này đã rơi vào trạng thái giác ngộ, hoàn toàn vong ngã. Bình thường hẳn tu luyện vũ kỹ không phải khi nào cũng có thể rơi vào trạng thái kỳ diệu này. Chỉ có những vũ kỹ cao thâm mới kích thích được ngộ tính kinh người của hẳn. Cứ như vậy, Nguyên Hạo đắm chìm trong tham ngộ không hề chú ý đến thời gian trôi qua. Bên ngoài, các đệ tử khác vì lần tham dự bí cảnh Vân Liên Sơn Vụ mà tất bật chuẩn bị, tông môn cũng vì sự kiện này sôi động hẳn lên.

Thấm thoát một tháng trôi qua rất nhanh, hôm nay chính là ngày tập trung đệ tử để tiến vào Vân Liên Sơn Vụ. Dẫn đầu các đệ tử Hắc Điện Tông là đại trưởng lão Hòa Bi, cùng với hai vị trưởng lão khác, cùng một số chấp sự. Với đội hình hùng mạnh bậc này đủ làm cỏ bất kỳ tông môn dưới hai sao nào. Sở dĩ Hắc Điện Tông phô trương thanh thế như vậy cũng vì mặt mũi mà thôi. Lần này trừ Vạn Khô Trại ra, cũng có không ít tông môn hai sao rườm rà khác tham dự. Nếu không có cường giả Nguyên Anh dẫn đội rất dễ bị những tông phái kia áp đảo, sĩ khí bị suy giảm.

- Chúng đệ tử chú ý, đại trưởng lão có lời căn dặn trước khi lên đường.

Một vị trưởng lão mập mạp, da trắng trẻo như trẻ con lớn tiếng ổn định những đệ tử đang đứng dưới quán trường. Tất cả vừa nghe đến danh tự đại trưởng lão thì im bật, xem ra danh khí của lão ta rất uy vọng. Lúc này, Nguyên Hạo và Chiêu Lãm đang đứng ở cuối hàng, cũng không trò chuyện hay tán gẫu với kẻ khác.

- Ta cũng không dài dòng, lần này bí cảnh Vân Liên Sơn Vụ mở ra có rất nhiều môn phái thực lực cường hãn khác tham dự. Tông môn cũng không yêu cầu quá đáng gì với các người, chỉ cần cố hết sức là được. Đặc biệt, lần này những kỳ hoa dị thảo được các người đem ra sẽ được chúng ta thu lại với giá cao gấp đôi bình thường, coi như là khuyến khích tinh thần đệ tử tham gia. Hi vọng các người có thể vì sự phát triển và danh dự của Hắc Điện Tông mà ra sức. Dùng linh lực phát ra âm lượng, bài phát biểu xúc tích của đại trưởng lão như xuyên thấu vào tâm khảm từng đệ tử có mặt trên quảng trường. Hình tượng của lão hiện tại trông rất phong độ, bất phàm, khiến cho vô số ánh mắt đệ tử nhìn theo mà sùng bái. Bình thường, Hắc Điện Tông thu lại thảo dược đệ tử hái được từ trong Vân Liên Sơn Vụ với giá không hề

thấp, mà kỳ này lại nhân hai giá trị, đúng là quá hấp dẫn rồi. Chiêu này của cao tăng tông môn chính là muốn kích thích lòng tham của các đệ tử, để họ liều mình dẫn thân vào sâu bên trong bí cảnh hơn một chút. Đứng trước lợi ích lớn, con người sẽ có dũng khí phi thường.

Khi các đệ tử tham gia ánh mắt nóng bỏng nhìn nhau, vị đại trưởng lão kia cũng gật nhẹ đầu hài lòng. Ánh mắt của lão như cố tình lướt qua chỗ Nguyên Hạo rồi dừng lại một chút. Hiện tại, tên thiếu niên này chính là nhân tố khiến lão chú ý nhiều nhất. Tôn tử của lão sau khi trở về từ Tàng Kinh Các đã kể lại rành mạch mọi chuyện xảy ra. Sau khi nghe xong, vị Hòa Bi trưởng lão này thần sắc liền thay đổi liên tục, có xúc động muốn chạy ngay đến đệ tử lâu để kiểm chứng. Nhưng sau khi bình tĩnh lại thì lão chỉ trầm ngâm không nói gì, còn cho đứa cháu gái của mình lui xuống.

"Xem chừng việc làm của tên đệ tử này chắc chắn không thể qua mắt được lão già họ Bạch kia. Bây giờ ta truy hỏi thì sẽ dẫn đến phản ứng không hay từ lão già đó, cũng đánh động đến tên họ Đỗ ngoan hiểm. Đã vậy, lão phu sẽ cho người thời gian để chứng minh, nếu tiểu tử người xứng đáng với truyền thừa thì thôi. Còn không thì đừng trách ta không khách khí"

Vị đại trưởng lão này không ích kỷ như tên chưởng môn Đỗ Mặc, cũng không cổ hủ như vị lão giả trông coi Tàng Kinh Các. Trong mắt lão, chỉ cần có ích lợi cho Hắc Diện Tông thì sẽ ủng hộ, còn ngược lại sẽ thẳng tay trừ bỏ. Ngày trước, vì ổn định cục diện nội loạn môn phái, lão mới giúp sức cho tên họ Đỗ đánh đuổi Nguyệt Linh. Từ điểm đó có thể thấy, lão già này chỉ nhìn việc chứ không nhìn người, ai làm chưởng môn cũng không thành vấn đề.

"Gào"

Một cơn gió lớn như cuồng phong bất chợt thổi qua khiến đám đệ tử trên quảng trường ngã nghiêng xiêu vẹo. Bóng mặt trời vốn đang chiếu rọi gay gắt cũng bị che lấp bởi một cái bóng to lớn hảng trăm trượng. Một tiếng kêu réo rắc như của một loài dị cầm nào đó xé tan cả trời xanh. Nhiều người phát hoảng không tìm được lui lại ngược đầu lên quan sát.

- Trời ạ, đây chính là Kim Thiên Ưng, sủng thú của Hòa sư tổ chúng ta sao? Lần đầu tiên ta được trông thấy diện mục thật của nó đấy. Còn kinh diễm hơn cả lời đồn đại, tứ cấp yêu thú có khác.

- Hừ, ta đây đã từng một lần trông thấy rồi. Nghe nói yêu thú này có thể thổi ra hàn khí đóng băng cả trăm dặm, vô cùng cường đại. Là tồn tại mà đại trưởng lão chúng ta cũng phải trân trọng đối đãi, chứ không phải mấy con vật nuôi phổ thông đâu.

Từng tiếng nghị luận không dứt về yêu thú mới xuất hiện. Kim Thiên Ưng bề ngoài có bộ lông đẹp mê ly như khổng tước, cái đầu tựa như ưng nhưng lại có ba mắt và một cái sừng ngắn hình tam giác. Sải cánh của nó to đến che lấp cả một phần quảng trường, thật sự là dọa người. Nhìn thấy quái đản, tinh quang trong mắt Nguyên Hạo cũng chớp động. Tuy hẳn không biết yêu thú cấp bốn mạnh mẽ đến mức nào nhưng chỉ so về hình thể khổng lồ của chúng thôi cũng đủ khiến nhân loại kiêng dè.

- Đây là phi hành yêu thú loại lớn, thường thì yêu thú có đủ hình dạng kích thước khác nhau. Không phải cứ phẩm cấp cao là bắt buộc phải to như quả núi, có nhiều yêu thú thoạt nhìn dễ thương vô hại nhưng lại là thần chết đoạt mạng đấy.

Chiêu Lãm thấy Nguyên Hạo có phần kinh ngạc thì nhàn nhạt nói. Hẳn trải nghiệm hơn xa thiếu niên kia nên tự nhiên kiến thức về mặt này vượt trội đối phương. Tất nhiên, rất nhiều thượng cổ dị thú đều có hình thể áp người. Thậm chí, những thần thú truyền thuyết như Côn Bằng, vô cánh có thể nuốt nhật nguyệt, che kín cả thiên địa. Đương nhiên những tồn tại này đừng nói xa xa nhìn thấy, dù một cọng lông của chúng cũng đủ làm rung chuyển một hạ vị diện nhỏ bé như Lạc Thần đại lục.

Nhìn biểu tình ngưỡng mộ của chúng đệ tử, vị đại trưởng lão cũng không quở phạt hay tỏ ra đắc ý. Bởi lão biết bất kỳ ai lần đầu đối diện với yêu thú cấp bốn to lớn như vậy đều bị rung động cả. Đứng im vài phút đợi Kim Thiên Ưng hạ xuống, đại trưởng lão mới phất tay cho phép lần lượt các đệ tử tham gia bí cảnh leo lên lưng cự ưng. Khi năm mươi người tham gia cùng đội hộ tống đã yên vị, lão mới ra

hiệu cho sủng thú của mình cất cánh.

- Tất cả đứng cho vững, tốc độ phi hành của Kim Thiên Ứng không thua kém lão phu. Kẻ nào trái lệnh nếu có việc gì đừng trách bị ta bỏ lại.

Đại trưởng lão nghiêm giọng cảnh cáo bọn đệ tử một câu rồi bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần. Trong khi đó, bọn đệ tử tham gia lại bí mật trò chuyện, lời kéo thêm bằng hữu vào hội nhóm của mình. Bên trong bí cảnh nguy cơ trùng trùng, lại phải tranh đấu với đệ tử tông môn khác, việc thành lập tổ đội là chuyện tất yếu. Chỉ có những kẻ yêu nghiệt biến thái như mấy tên thiên tài của Vạn Khô Trại có thể đơn độc một mình, còn những tông môn khác trừ khi chán sống nếu không sẽ kết bè kết đảng mà đi.

Dĩ nhiên, những tên điên chán sống này có Nguyên Hạo và Chiêu Lãm điểm mặt bên trong đó. Với tu vi biểu hiện ra chỉ Trúc Cơ trung kỳ của Nguyên Hạo, chẳng có tổ đội nào rảnh hơi kiếm thêm một gánh nặng cho mình. Còn bản thân Chiêu Lãm trong bộ dáng mặt xạo bá khí càng không ai nguyện ý đến gần thì làm gì có ai mời mọc tham gia. Mà bản thân hai tên giả heo ăn thịt hổ này lại càng vui vẻ khi không ai làm phiền mình, mục tiêu của họ vốn khác với tất cả đệ tử còn lại.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 185: Bách Tông Tụ Hội

Cách Đà La quốc rất xa về phía cực tây có một vùng núi non trùng điệp, mây mù giăng kín quanh năm gọi là Vân Liên Sơn. Đối với phàm nhân, dãy núi này là một hiểm địa, bởi mây mù quá dày đặc, nếu tham lam thám hiểm rất dễ mất mạng như chơi. Theo tín ngưỡng của địa phương, vùng núi này vốn được chư thần bảo hộ, nên không ai được phép quấy nhiễu. Thuyết này càng được chứng thực khi càng có nhiều người nhìn thấy rất nhiều dị tượng như những tia sáng như sao băng bay vào trong núi. Thậm chí, có hộ gia đình còn nghe rõ ràng cả tiếng rống của một loài dã thú đáng sợ nào đó phát ra từ chín tầng trời cao.

Thật ra Vân Liên Sơn từ ngàn xưa vốn là một thắng cảnh, từng ngọn núi nhấp nhô như những con sóng trải dài trên đại dương xa xăm. Bên trong núi còn có vô số các loài cây quý hiếm, muôn thú sinh sôi hết sức phong phú, có thể nói đây là thiên nhiên ưu đãi, thế ngoại đào viên. Chỉ là không biết sau đó chuyện gì đã xảy ra mà mây mù bắt đầu xuất hiện biến cả dãy núi thành một cấm địa mờ ảo, nhìn gần bằng mắt cũng khó lòng thấy được lối đi. Kể từ đó cái tên Vân Liên Sơn cũng ra đời, tên như ý nghĩa, mây mù trùng điệp che núi.

Nghe nói cách đây khoảng mấy trăm năm, có một vị Nguyên Anh Kỳ trong lúc vô tình đi ngang qua nổi hứng tò mò xem xét thử. Kết quả, vị này giật mình sửng sốt khi phát hiện ngay trong lòng của dãy núi mờ mịt này có một ba động linh khí vô cùng ảo diệu. Phán đoán có bí cảnh hay báu vật ẩn giấu, vị Nguyên Anh lão tổ này mừng rỡ vội vàng kéo thêm nhân thủ từ tông môn đến để trợ giúp. Đáng tiếc, dù làm cách gì lão ta cũng không thể mở ra được cái bí mật bên trong mây mù này. Cuối cùng, tông môn của lão sau khi bàn bạc đã quyết định thông báo cho các môn phái trong cùng ma đạo biết sự tình để hợp sức phá giải bí ẩn.

Kết quả không cần nói mọi người cũng đoán ra, một cây làm chẳng nên non,

nhiều cây chụm lại thì chuyện gì chẳng xong. Dưới sự hợp tác của vô số tông môn lớn nhỏ, bí mật bên trong Vân Liên Sơn đã được mọi người khai thông. Tuy nhiên, để có thể mở ra bí cảnh này, đòi hỏi cũng thật sự kinh người, cơ hồ phải các Nguyên Anh lão quái hợp lực đồng thời mới có thể tạo ra một lối đi cho các đệ tử vào bên trong. Mà cái bí cảnh oái ăm này lại có một quy tắc nghiệt ngã là chỉ có Trúc Cơ kỳ trở xuống mới tiến vào được, còn tu vi cao hơn sẽ bị bài xích vắng ra. Có nhiều lão quái vật đã nghĩ đủ trăm phương ngàn kế nhưng đều thúc thủ vô sách, bởi thiên địa pháp tắc của không gian bí cảnh này vô cùng vững chắc.

Mặc dù có hạn chế nhiều như vậy, nhưng sức hấp dẫn của bí cảnh Vân Liên Sơn Vụ này lại khiến cho các tông môn đứng ngồi không yên. Phải biết rằng Đông đại lục linh khí yếu ớt, linh thảo tài nguyên thưa thớt, khan hiếm. Chính vì lẽ đó, mà ngay khi phát hiện ra bên trong bí cảnh có vô số dược thảo, kỳ hoa dị quả, có loại đã tuyệt diệt cũng được tìm thấy. Thông tin như một quả bom nguyên tử làm kinh động tất cả ma đạo, tất cả các tông môn đều sục sôi, hận không thể độc chiếm cái bí cảnh này làm của riêng. Sau một thời gian dài tranh đấu, cự cãi, cuối cùng dưới sự thống nhất của liên minh tam tông thuộc liên minh thánh vực, Vạn Khô Trại sẽ là người chủ trì và quản lí bí cảnh này, nhằm đảm bảo tính công bằng về lợi ích cho các môn phái.

Theo quy định của Vạn Khô Trại, tài nguyên bên trong Vân Liên Sơn Vụ không phải vô tận, cũng cần có thời gian để sinh sôi. Ngoài ra, cứ mười năm một lần, không gian bí cảnh này mới yếu đi, các môn phái sẽ dễ dàng mở ra thông đạo cho các đệ tử tiến vào tìm kiếm thảo dược. Việc này dần dần trở thành một thông lệ, cứ thập niên trôi qua, lại một lần đại hội các môn phái tiến vào Vân Liên Sơn Vụ. Đã bao nhiêu năm qua, khu vực các đệ tử môn phái tìm kiếm cũng càng ngày càng rộng, mức độ trân quý của dược thảo, kỳ vật tìm được cũng tăng lên. Lòng tham sẽ khiến con người liều lĩnh, những tông môn hàng đầu như Vạn Khô Trại không để mắt nhiều đến các thảo dược phổ thông. Đội hình thường khi tiến vào của họ luôn là tinh anh hàng đầu, mục tiêu tối thượng là có thể thăm dò càng sâu bên trong Vân Liên Sơn Vụ càng tốt.

Tất nhiên, bởi vì nội tình của Vạn Khô Trại là một tông môn chuẩn ba sao nên họ không ngại chuyện tổng hao thiên tài đệ tử. Bên cạnh đó, họ còn tài đại khí thô

khi giao cho đệ tử tham gia rất nhiều pháp bảo thượng thừa, phù lục cao cấp nhằm gia tăng khả năng bảo mệnh. Đó là chuyện của đại tông môn hàng đầu, còn những môn phái thuộc hạng trung, khá như Hắc Điện Tông, ngoại trừ vài đan dược chữa thương loại tốt ra, tông môn cũng chẳng có trợ giúp gì khác. Điều này cũng dễ hiểu, bởi mục tiêu của cao tăng môn phái đặt ra không quá khắt khe với đệ tử. Chỉ cần cố gắng nhất có thể, nhưng phải an toàn là chính, không nên quá liều lĩnh. Hắc Điện Tông có mấy vạn đệ tử nhưng Trúc Cơ hậu kỳ, viên mãn đều là thành phần kế tục tiếp theo. Nếu như chết đi sẽ là tổn thất không nhỏ cho họ nên môn phái không hề dám làm liều.

Khi Kim Thiên Ứng chở các đệ tử Hắc Điện Tông tiến gần đến Vân Liên Sơn, những đệ tử lần đầu tham gia không khỏi có chút kích động trước bồng lai tiên cảnh xung quanh. Xa xa, sự hùng vĩ của dãy núi dường như không mất đi bởi mây mù mà còn tăng thêm tính quyến rũ của nó. Không khí tươi mát, hơi ẩm làm cho con người ta có cảm giác thoát tục, đặc biệt là khi linh khí ở nơi này rất dày đặc. Hiện tại, có khá nhiều ngọn núi đã có sẵn người của các môn phái khác chiếm làm nơi an vị. Xem ra nhân số tham gia bí cảnh lần này rất nhiều, có thể đếm đến con số hàng vạn để hình dung. Đến Nguyên Hạo cũng giật mình khi thấy số lượng tông môn tham dự đông đảo như vậy.

- Haha, vị sư đệ này chắc ít khi xuất môn nên mới kinh ngạc như vậy. Số lượng môn phái lần này tham dự có thể ước tính lên đến cả trăm. Nhưng danh ngạch mỗi tông môn không giống nhau. Như Hắc Điện Tông chúng ta là tông môn hai sao cũng chỉ có được nam mười danh ngạch mà thôi. Bọn môn phái nhỏ còn ít hơn nhiều, bất nhập lưu thì một danh ngạch cũng đừng mơ. Bất quá, đó là số lượng tham dự thật, có nhiều môn phái đặt theo nhiều môn hạ chủ đích chỉ là để họ ra ngoài lịch lãm mà thôi. Do đó, vô hình số lượng người đến Vân Liên Sơn tăng vọt nhưng chỉ là quan khán mà thôi.

Một tên thanh niên cao gầy đứng gần Nguyên Hạo đột nhiên tiến gần lại cười nói giải thích, giọng điệu có chút muốn kết thân. Nguyên Hạo liếc nhìn tên này một cái, rồi như chợt nhớ ra gì đó mỉm cười cảm tạ đáp lại:

- Đa tạ sư huynh đã chỉ điểm. Nếu ta nhớ không lầm thì huynh là bằng hữu của

Dã Tượng ca. Lần trước vây bắt bọn Thiết Âm Môn huynh cũng góp mặt?

- Haha, không nghĩ trí nhớ của tiểu đệ lại tốt như vậy. Đúng thế, lần đó sau khi diệt trừ bọn tặc tử vây cánh còn lại xong thì chúng có tìm sư đệ nhưng không thấy. Ta còn lo lắng sư đệ bị bọn khốn kia hãm hại, cũng may lần này gặp được đệ ta thấy an tâm rồi. Ta tên là Lưu Bình, lần này vào bên trong bí cảnh nếu đệ không có tổ đội thì có thể tham gia nhóm của ta.

Thái độ của tên Lưu Bình này vô cùng chân thành, khiến cho đồng đội của hắn cũng khó hiểu nhìn sang. Một tên Trúc Cơ kỳ mà thôi, vì sao gã kia lại đích thân mời gọi vào tổ đội cơ chứ. Người khác sẽ cho rằng hắn ta hào hiệp trượng nghĩa bảo vệ sư đệ đồng môn, nhưng Nguyên Hạo thì lại đang cười lạnh trong lòng. Tên này nào có tốt lành gì, chẳng qua muốn kiếm chác đây mà. Ngày trước Nguyên Hạo đột nhiên biến mất chắc chắn làm bọn người Dã Tượng tiếc đứt ruột. Thế nào lũ người kia cũng cho rằng hắn còn giấu lại vài viên đan dược cao cấp cho mình. Lần này chạm mặt, xem ra mười phần gạ này muốn dụ hắn vào đội rồi nhân cơ hội giết người đạt bảo trong bí cảnh đây mà hắc hắc. Nhìn thấu lòng dạ ác độc của đối phương, Nguyên Hạo cũng không lật mặt Lưu Bình mà làm bộ khó xử trả lời:

- Đệ tu vi quá thấp sợ rằng sẽ khiến cho sư huynh và đồng bạn chậm trễ hành trình. Đệ nghĩ hay thôi đi, với lại đệ cũng có bằng hữu đi cùng với mình rồi.

Nguyên Hạo làm ra vẻ tiếc hận đáp, một tay lại chỉ về phía Chiêu Lãm trong bộ dáng Hắc Hồ hung dữ. Lúc này, Chiêu Lãm đã phục dựng kỳ đan bí truyền của dòng họ như lần trước khiến tu vi rút vèo xuống Trúc Cơ hậu kỳ. Ánh mắt trợn lên nhìn lại, Chiêu Lãm bày ra một bộ dáng bặm trợn hướng về phía Lưu Bình nhưng tên kia lại vờ như không để tâm cười lớn nói:

- Tưởng chuyện gì chứ việc này không có vấn đề gì cả. Nhóm của ta do một vị huynh đệ thân thiết làm trưởng nhóm, còn ta là phó, có thể bảo lãnh cho hai người gia nhập. Cứ quyết định vậy đi, sư đệ chuẩn bị đi. Một lát cứ theo lão ca tiến vào bí cảnh là được.

Lưu Bình khoát tay dứt khoát cắt ngang lời Nguyên Hạo, hắn tỏ ra đầy khí khái, phong phạm đàn anh. Sau khi nhắc nhở vài câu, tên này cũng trở về nhóm to nhỏ

với một gã to con, xem chừng chính là gã đạo trưởng. Tên to con như có như không lên đưa mắt đánh giá Nguyên Hạo và Chiêu Lãm rồi khẽ gật đầu với Lưu Bình. Toàn bộ hành động này làm sao qua mắt được Nguyên Hạo khi hắn có thần thức cường đại hơn xa lũ kia.

- Này, người làm trò gì đấy? Tại sao lại lôi ta gia nhập vào cái đội nhóm kia? Cái tên Lưu Bình kia người cũng thấy chả phải chính nhân quân tử gì, ta xem hắn có mưu đồ gì đó với tiểu tử nhà người thì phải?

Chiêu Lãm truyền âm tỏ vẻ bất mãn. Mục tiêu của hắn trong bí cảnh lần này khá bí mật, không muốn bị người khác phiền đến. Nguyên Hạo khước miệng nhếch lên truyền âm trả lời:

- Tên này không giải quyết vào trong bí cảnh hắn cùng sẽ tìm chúng ta gây khó dễ. Dù gì có thêm một đám mở đường miễn phí cũng tốt mà. Đợi đến khi tách ra thì tiện tay xử lí tên kia luôn một thể hắc hắc. Hắn đã có dã tâm thì phải có giác ngộ bị con mồi ăn thịt ngược lại.

- Xem ra tiểu tử người đã sớm tính kế phản đòn rồi. Vậy cũng được, dù sao đi chung với đám người này cũng tránh được bị lũ đi săn người cướp của quấy nhiễu.

Sau khi tán thành cách làm của Nguyên Hạo, Chiêu Lãm cũng không trao đổi gì nữa. Bấy giờ, Kim Thiên Ứng cũng đã tiến sâu vào bên trong Vân Liên Sơn. Bốn phía hiện tại đã không còn nhìn rõ, mây mù quá dày, thần thức cũng bị hạn chế, không thể phóng thích quá xa như bình thường. Địa vị tông môn càng cường đại thì vị trí nghỉ ngơi càng sâu vào bên trong dãy núi, gần với nơi mở ra bí cảnh. Vị trí của Hắc Diện Tông tiếp cận tới mười nên dễ nhận thấy nơi họ dừng chân là một ngọn núi khá cao ở ngay trung tâm dãy núi. Quan sát kỹ có thể thấy ở gần đây không xa có một khu vực mây mù quấn vũ như xoáy ốc, trông kỳ diệu vô cùng.

Sau khi Kim Thiên Ứng để cho đám người Hắc Diện Tông bước xuống, nó cất một tiếng như gầm xé tan cả mây mù. Tiếp theo, cự điểu này vung cánh rời đi, biến mất trong tầm mắt nhanh chóng. Lúc này, các vị chấp sự liền nhanh chóng bố trí nơi nghỉ ngơi cho các vị trưởng lão. Còn mấy tên đệ tử thì tự lo ăn ngủ, đa phần đều ngồi ngay tại chỗ nhắm mắt dưỡng thần, điều tức trạng thái. Ở cấp độ Trúc Cơ kỳ,

họ không cần ăn ngủ cả tháng cũng không sao, nóng lạnh của ngoại giới càng không ảnh hưởng đến được.

Qua một đêm, mọi người đều bảo trì trạng thái yên tĩnh. Đột nhiên không khí ba động, mây mù tản ra, lộ ra một con ngô công to lớn, nhìn rất đáng sợ. Trên lưng ngô công là một lão giả mắt híp, mặc đồ đen, ánh mắt kiêu ngạo. Không biết phải do có ý không nhưng con yêu thú này lại lượn lờ qua ngọn núi Hắc Điện Tông lựa chọn một vòng. Nhìn thấy cảnh này, vài vị trưởng lão dùng đôi mắt bất thiện, không vui đáp lại. Riêng vị đại trưởng lão họ Hòa thì bình thản hơn, chỉ khẽ cười nhạt hướng lão giả áo đen nói:

- Mộc đạo hữu, mấy năm không gặp, ngươi vẫn thích chơi nổi như xưa nhỉ?

Lão già mắt híp nghe thấy câu hỏi có ý mỉa mai thì coi như gió thoảng, nhẹ nhàng cười khà khà đáp:

- Hòa đạo hữu nói quá lời. Con Cừu Độc Ngô Công này tính tình quái lạ, thích ngắm nhìn mấy thứ nhỏ bé, yếu đuối để hù dọa. Ta đã dạy dỗ nhiều mà cũng vô sách hắc hắc.

-Ồ, tính tình ngang ngược như vậy. Súc sinh tính dạy mãi cũng thể thôi.

Hòa trưởng lão chậm rãi trả lời, ngôn từ sắc sảo châm biếm phản kích khiến lão giả áo đen sượng mặt. Lúc này, ánh mắt lão già họ Mộc tỏ ra địch ý, băng lãnh nói:

- Miệng lưỡi giỏi thì có ít gì, khi vào bí cảnh hi vọng thực lực đệ tử các người cũng cao như công phu mồm mép. Nếu không thì kết cục sẽ rất khó coi đấy.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 186: Bách Môn Tụ Hội (Hạ)

- Cảm ơn Mộc đạo hữu đã quan tâm, Hắc Diện Tông xưa nay luôn dựa vào sức mình mà hành sự. Không có thích trèo cao như mấy tông môn nào đó.

Sau vài lời khách khí chào hỏi ban đầu, hai vị trưởng lão đức cao vọng trọng của hai tông phái bắt đầu tuôn ra hàng loạt câu từ mang theo mùi sủng đao kiếm sắc bén. Cao trào đến nỗi hai vị tuổi đời cả ngàn năm cãi nhau đến mức mưa xuân bay đây, sắc mặt đỏ cả lên mà vẫn không ai nhường ai. Kết cục là các vị trưởng lão khác hai bên phải kéo hai người ra mới chịu thôi.

- Đó là môn phái nào vậy Bình ca? Hình như họ đối với chúng ta không mấy thân thiện?

Nguyên Hạo tò mò quay sang Lưu Bình dò hỏi. Nhìn đại trưởng lão bình thường luôn giữ hình tượng cao nhân của mình lại như mấy ông bà bán hàng ngoài chợ hơn thua võ mồm đúng là không tưởng tượng nổi.

- Haha, đệ ít ra ngoài nên không biết đấy thôi. Đó là người của Độc Trùng Môn, sở trường dùng nuôi dưỡng độc trùng, rất lợi hại. Môn phái này xưa nay với Hắc Diện Tông chúng ta như lửa với nước, thường xuyên xảy ra tranh đấu lớn nhỏ. Tuy chưa đến mức phải xảy ra chiến tranh chính thức, nhưng đệ tử tông môn chết dưới tay bọn chúng không ít. Làn này tiến vào trong bí cảnh, sự đệ phải cẩn thận, chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ bị bọn chúng lôi xuống nước ngay.

Lưu Bình tỏ ra khá am hiểu một mạch giải thích ngay. Ánh mắt của gã nhìn phương hướng Độc Trùng Môn rời đi cũng lập lòe u ám, xem ra tên này cũng từng ăn quả đắng không ít từ đệ tử môn phái kia.

Sau khi nghe xong, Nguyên Hạo cũng gật gù tỏ ra đã hiểu rõ. Tuy nhiên thái độ

của hẳn lại khá dừng dừng, coi như chẳng có việc gì. Thứ nhất, hẳn không phải người của Hắc Diện Tông, việc môn phái này gây thù chốc oán với ai chẳng ảnh hưởng gì đến hẳn. Thứ hai, xưa nay việc xung đột, tranh hùng tranh bá là kết quả tất yếu giữa những tông môn có thực lực. Không phải người bại thì ta vong, vòng lẩn quẩn đó cho dù là thế tục phàm phu hay tu chân giới cũng nào khác biệt gì nhau đâu chứ.

Có điều, Nguyên Hạo để ý thấy đám đệ tử Độc Trùng Môn kia thực lực mạnh mẽ hơn bên Hắc Diện Tông một bậc. Nhất là bên người bọn chúng luôn có một túi súng thú dùng để cất giấu độc trùng, tác dụng cũng như túi trữ vật nhưng có thể chứa đựng được động vật sống. Đã từng có kinh nghiệm đối đầu với độc thú ở Bắc Hoang, hẳn hiểu rõ độc trùng khó chơi đến cỡ nào. Chẳng những thể tích nhỏ bé, khó lòng phòng bị ra, số lượng đông đảo của độc trùng cũng là điều khiến người khác kiêng kỵ. Thường thì gặp một đàn độc trùng đông đảo, cho dù tu vi cao cũng phải tạm lánh đi, chẳng ai dại mà đi đối đầu cả.

- Tông môn hai sao rưỡi, Độc Trùng Môn, mục tiêu lần này của chúng ta không đáng gì đến chúng nên không cần phải lo. Tận lực tránh va chạm với những tông môn cường đại là được.

Chiêu Lãm đứng một bên hồ hững hờ truyền âm nói, trong mắt của hẳn thì mấy tông môn lần này tham gia thực lực có khủng bố cỡ nào cũng mặc kệ. Chuyện ca ca làm, đường ca ca đi, không liên quan gì đến mấy chú cả. Trước biểu hiện của hẳn, Nguyên Hạo cũng chỉ cười nhạt, từ chối cho ý kiến.

Sau khi Độc Trùng Môn đến, còn có bốn môn phái hai sao rưỡi nữa lần lượt xuất hiện là Kiếm Ma Tông, Mị Nguyệt Ma Môn, Kinh Thiên Phái và Quỷ Lâu Môn. Các môn phái này đều mang theo lực lượng tinh anh cực mạnh, trang phục đều khá quý dị, có thể nói là độc đáo dễ nhận biết. Người của Kiếm Ma Tông là "bình thường" nhất, từ trường lão cho đến đệ tử đều mang theo một thanh kiếm trên lưng. Từ khí tức tỏa ra của thanh kiếm này, Nguyên Hạo có thể đoán được chúng đã nhúng máu không biết bao nhiêu mạng người rồi. Xem ra cách thức tế luyện vũ khí của ma đạo đúng là lạm sát quá nặng, mang theo vũ khí như vậy nhất định sẽ ảnh hưởng đến thần trí của mình.

Nguyên Hạo sở dĩ biết rõ như vậy là vì thanh chủ tử Thạch Huyết mà hắn sở hữu chính là một vũ khí đáng sợ tương tự. Hắn không bao giờ quên được cảnh tượng biến máu vô cùng vô tận bên trong ảo ảnh của thanh chủ tử, rất...kinh khủng và hãi hùng. Rất may bản thân có tinh thần lực cực mạnh, cộng với Hư Vô linh căn hỗ trợ, nếu không chính tâm trí của hắn đã bị ăn mòn lúc nào cũng không biết. Bởi vậy, sau này Nguyên Hạo rất cẩn trọng khi gặp phải bất kỳ bảo vật nào, nếu không chỉ một bước sai lầm sẽ dẫn đến kết cục vạn kiếp bất phục như chơi.

Môn phái hấp dẫn nhiều ánh mắt nhất chắc chắn không ai khác ngoài Mị Nguyệt Ma Môn. Đây là tông môn chỉ thu nhận nữ đệ tử, công pháp tu luyện cũng chuyên về thái dương bổ âm. Do đó, đám nữ đệ tử ai nấy cũng đều tu luyện thêm mị công để hấp dẫn câu dụ nam đệ tử của những môn phái khác. Mặc dù biết đến danh tiếng ghê rợn của các nàng, nhưng những thanh niên trẻ tuổi của các phái không nhịn được phải đưa mắt nhìn sang. Từ trang phục thiếu vải, chỉ che đậy vài chỗ cần thiết ra, hầu như những nữ đệ tử Mị Nguyệt Ma Môn đều phơi bày cả ra. Thân hình của họ càng khỏi bàn cãi, lồ lộ đầy đủ, bộ ngực cao vút, căng tròn, mông thì săn chắc, cặp đùi trắng nõn như da em bé, đôi chân dài miên man. Chẳng những thế, khuôn trang của những nữ tử này càng xinh đẹp mê người, mỗi một nụ cười đều câu hồn đoạt phách, khiến người ta mê mẩn không thôi.

Trái ngược hoàn toàn với hình ảnh phong tình vạn chủng của Mị Nguyệt Ma Môn là Kinh Thiên Phái. Tông môn này chẳng những ăn mặc khô ráp, toàn lũ được rửa da dày thịt thô còn vẽ chi chít những hình thù kỳ quái lên cơ thể mình nữa. Nhìn bọn này so với lũ người rừng chắc cũng không hơn kém là mấy, trông rất man rợ. Dù bề ngoài không được bắt mắt, nhưng thực lực tông môn này lại không hề yếu kém. Nhìn khí tức hùng hậu tỏa ra từ cơ thể rắn chắc như đá tảng của chúng cũng đủ hiểu sức mạnh cơ thể của mấy tên này đáng gờm thế nào. Nếu như đại đột đối cứng với bọn to xác này chắc chắn kết quả vô cùng đau khổ a.

Cuối cùng trong đám tông môn hai sao rười này là Quỷ Lâu Môn, một môn phái bí ẩn nhất. Bọn người này ai nấy đều mang áo khoác dày, che hết cả diện mục, không để lộ diện mục ra ngoài. Kinh hãi nhất là những tên quái dị này đều dùng xương người làm trang sức đeo trên người, nhìn chả khác nào mấy tên phù thủy thời xưa. Nguyên Hạo đặc biệt chú ý đến đôi mắt của mấy tên này, con người của chúng

nhìn rất lạnh lẽo tựa như mấy đốm lửa ma trời. Không biết sao, hẳn cảm giác được khí tức nguy hiểm từ mấy tên này, điều này làm cho Nguyên Hạo cẩn trọng lưu ý cái tên Quý Lâu Môn thêm vài lần.

Năm tông môn hai sao rưỡi với thực lực mạnh mẽ đều chia nhau ra chiếm cứ những ngọn núi ngay sát với vòng xoáy mây mù. Riêng một ngọn núi cao nhất ở ngay sát trung tâm thì vẫn chưa có chủ, kẻ gốc cũng thừa biết rằng nơi này dành riêng cho vị bá chủ Vạn Khô Trại. Dẫn đội của các tông môn hai sao rưỡi đợt này đều có đến ba gã Nguyên Anh kỳ, lực lượng đủ sức so sánh với bất kỳ tông môn hai sao nào khác. Vậy mà, họ vẫn tỏ ra kiêng kỵ với tông môn ba sao chưa xuất hiện kia. Đơn giản mà nói, dưới thực lực tuyệt đối thì cho dù số lượng Nguyên Anh kỳ có đông hơn nữa cũng vô dụng. Mỗi một đại cấp bậc chênh lệch chính là trời với đất. Đáng tiếc, cánh cửa Hóa Thần kỳ vô cùng khó khăn, biết bao nhiêu lão quái đã phải chết già bất lực ở Nguyên Anh kỳ mà không thể đột phá thành công. Nghe nói hiện tại ở Đông đại lục, số lượng Hóa Thần Kỳ chỉ đếm trên hai bàn tay, ai ai cũng danh chấn một phương, là đại năng tọa trấn tông môn ba sao đứng đầu đại lục.- Hừ, mấy tên kia thật càng lúc càng tỏ ra khinh người, chúng ta đã đến đủ mà bọn chúng vẫn chưa thấy tầm hơi đâu cả.

Một gã dáng vẻ trung niên to lớn, ánh mắt như mãnh hổ oang oang lớn tiếng bắt đầu nói. Tên này chính là trưởng lão của Kinh Thiên Phái, xem ra tính cách của hắn cũng giống như bề ngoài, vô cùng nóng nảy.

- Hì hì, Nhạc huynh hình như rất không vừa ý với Vạn Khô Trại? Dù sao họ cũng là đệ nhất ma tông, quản hạt một phần ba Đông đại lục chúng ta, nên việc tỏ ra chút phong thái ngạo nghễ cũng không có gì lạ.

Một vị mỹ phụ vóc người bốc lửa như một con báo đốm mỉm cười đáp lại lời của gã trung niên. Vừa nói, mặt ta còn liếc mắt đưa tình, phong thái khiêu gợi vạn phần. Nhìn hành động của muội, không ai nghĩ nữ nhân ong bướm này lại là trưởng lão của Nguyệt Mị Ma Môn cả. Thần thái chẳng khác nào một cô nàng quá tuổi chưa chồng đang cố gắng câu kéo người khác. Tiếc là tên trung niên to xác kia lại chẳng buồn dao động chút nào, tỏ ra như đá, làm cho người đẹp cũng lạnh lòng.

- Miêu đạo hữu nói đúng đấy, chúng ta không nên quá phận. Hiện tại nếu như không có liên minh tam tông ra sức chống đỡ, e rằng bọn Quang Minh hội đã quét ngang ma đạo ở Đông đại lục rồi. Làm gì con đất sống cho mấy tông môn như chúng ta nữa chứ.

Giọng nghiêm nghị bình phán, một vị lão đạo lưng mang kiếm của Kiếm Ma Tông lên tiếng. Có lẽ ta góp lời, vị trung niên to xác cũng hậm hực rồi im lặng, không nói gì thêm nữa. Mà từ nãy đến giờ, mấy tên trưởng lão của Quỷ Lô Môn chẳng hề lên tiếng câu nào, bảo trì trạng thái im lặng của mình. Dường như bọn này vốn đã như thế, nên bốn phái còn lại cũng không thèm để tâm đến.

Sau khoảng hai canh giờ nữa, trong mây mù dày đặc bỗng nghe từng tiếng gầm gừ vang lên làm rung chuyển cả dãy Vân Liên Sơn. Nghe tiếng động này, tất cả các trưởng lão của những môn phái hàng đầu đều đưa mắt nhìn sang, mang theo nhiều cảm xúc khác nhau.

- Cuối cùng cũng đến rồi, hắc hắc. Nghe nói lần này Vạn Khô Trại đem theo đội hình toàn là tinh anh hàng đầu đấy.

Lão già họ Mộc của Độc Trùng Môn cười thô tục nói. Ngoài những trưởng lão còn trấn định ra, các đệ tử của các phái đều tỏ ra hồi hộp, có người ngưng trọng chờ đợi, có kẻ háo hức, phần nhiều là kiêng dè sợ hãi. Mây mù tách ra, không khí hỗn loạn, một áp lực ầm ầm buông xuống khi bóng đen khổng lồ tiến vào dãy núi. Các trưởng lão trong tông trước cảnh này đều buộc phải ra tay tạo màn bảo hộ để tránh cho các đệ tử của mình bị ảnh hưởng không tốt.

- Khoa trương như vậy?

Nguyên Hạo lẩn trong đám đệ tử ánh mắt chỉ hơi hiếu kỳ quan sát. Hắn không hiểu tại sao những kẻ thực lực mạnh ở thế giới này đều thích xuất hiện một cách trang bức như vậy. Chẳng lẽ đây là mô típ chung của cường giả, thích được vạn người chú mục, hâm mộ. Thật là nhàm chán mà, ca đây thích cảm giác giả heo ăn thịt hổ hơn nhiều.

Cuối cùng, cái bóng dáng to lớn rợn người kia cũng lộ ra được thân ảnh của nó,

đó là một con rắn to lớn kinh người. Một cái đuôi của nó thôi cũng đủ sức đập ngã một ngọn núi nhỏ, miêu tả như vậy để thấy được cái vóc dáng của nó khổng lồ như thế nào. Nếu so với Kim Thiên Ứng thì nó bự gấp ba lần là ít, mà uy áp nó tỏa ra cũng hơn xa những yêu thú của các tông môn còn lại.

- Thiên Niên Hòa Mãng, quả nhiên danh bất hư truyền, không ngờ lần này một trong những yêu thú hộ tông của Vạn Khô Trại lại xuất hiện ở đây. Thủ bút thật là lớn!

Đại trưởng lão của Hắc Điện Tông hít một hơi lạnh rồi nhàn nhạt nói ra khiến cho chúng đệ tử giật mình kinh hãi. Yêu thú hộ tông của tông môn ba sao, đây là tồn tại đáng sợ đến mức nào cơ chứ? Nguyên Hạo cũng phải nuốt một ngụm nước bọt, cái con đại xà này thật quá xá bự con đi nha, không biết đã sống bao nhiêu nghìn năm rồi nữa. Nhìn tu vi dao động trên thân người của nó, hẳn phán đoán thực lực của nó phải trên cả vị Hòa Bi của Hắc Điện Tông chứ chả chơi. Một con yêu thú đủ sức quét ngang quần hùng nơi này, nghĩ đến cũng lạnh của sống lưng.

Tiếp theo, con mãng xà khổng lồ chiếm chệ hạ xuống ngay ngọn núi trung tâm của Vân Liên Sơn. Cặp mắt của nó đầy linh tính quét ngang tất cả các tông môn đang ở trên những ngọn núi khác như thị uy một cái. Khi ánh mắt lướt qua ngọn núi của Hắc Điện Tông, con Thiên Niên Hòa Mãng này bỗng khựng lại một cái ngắn ngủi. Nhưng sau đó nó cũng không có biểu hiện gì đặc biệt khác mà gầm lên một tiếng như xé nát trời xanh rồi hiên ngang từ từ bay ra khỏi sơn mạch. Khi mọi người còn đang bị hình ảnh của mãng xà làm cho ngây người thì một tiếng cười vang vọng đầy uy mãnh vang lên.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 187: Khai Mở Bí Cảnh

- Lão phu là Kiền Trung, tứ trưởng lão của Vạn Khô Trại, lần này được trại chủ phân phó trách nhiệm lãnh đạo các tông phái ma đạo tiến nhập Vân Liên Sơn Vụ theo thường niên mười năm một lần.

Từ trong đám người ở ngọn núi trung tâm, một vị lão giả tóc tai bạc phơ, nhưng thân thể thì cường tráng như dũng sĩ bước ra chấp tay sau đích cười dài giới thiệu với các môn phái khác. Ngay sau đó, các môn phái từ mạnh đến yếu lần lượt khách khí ôm quyền thăm hỏi lão ta, vô số lời tán dương, vuốt mông ngựa đến tận trời cao. Mà mắt lão già Vạn Khô Trại lại giống như quen thuộc với kiểu hưởng thụ này, đôi mắt lim dim, đặc ý dò dặt. Nhìn thấy cảnh này, Nguyên Hạo cũng lắc đầu ngao ngán, cao nhân gì mà mê hư danh dữ vậy, tâm cảnh thế mà cũng tu luyện được đến cấp độ này, đúng là bội phục.

- Khụ khụ, những lời vàng ý ngọc của các vị Kiền mỗ xin cảm tạ. Sau đây ta xin sơ lược lại lịch sử của Vân Liên Sơn Vụ này để cho các hậu bối chưa rõ hiểu thêm. Cách đây hơn ngàn năm...

Ho khan vài tiếng, vị tứ trưởng lão kia bắt đầu bài diễn thuyết của mình bằng câu chuyện ngày xưa ngày xưa. Lão nói hăng say đến mức mưa xuân bay phất phới, ngôn từ trôi chảy, tựa như ôn lại chuyện xưa tích cũ với bằng hữu xa cách mấy vạn năm. Có lẽ đã quen với tính cách của lão, các trưởng lão của các đại phái, kẻ thì nhắm mắt tu luyện, người thì pha trà uống, có lão gia hòa trợ trên hơn lặn ra ngủ gật, nước dãi chảy đầy miệng. Tất cả hành động của các vị trưởng lão dường như chẳng ảnh hưởng tí nào đến vị Kiền Trung kia. Lão vẫn nói say sưa, như một con ong cần mẫn yêu bông hoa, bất chấp khán giả có nghe hay không. Đẳng cấp nói nhiều của lão có lẽ đã đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực rồi. Không biết đây là lần thứ mấy lão ta thuyết trình về lịch sử Vân Liên Sơn Vụ nữa.

- Thú vị thật.

Nguyễn Hạo vẫn đang chăm chú lắng nghe, chắc chắn hẳn là một trong những thính giả hiếm hoi của vị trưởng lão kia. Kỳ thật, mọi thông tin cần thiết trước khi tiến vào Vân Liên Sơn Vụ các đệ tử khác đều được tông môn mình giải thích qua. Chỉ có hẳn suốt ngày lo tu luyện nên không hiết tí gì cả, vì thế những gì vị trưởng lão Vạn Khô Trại đang diễn thuyết đều rất có ích cho hẳn.

Sau cả canh giờ độc diễn, cuối cùng vị trưởng lão của Vạn Khô Trại cũng kết thúc sự đông dài của mình. Ngay lúc này, vô số tràng pháo tay nổ ra như sấm kèm theo tiếng huýt sáo tán thưởng không ngớt. Có người còn đưa tay lên chùi chùi khóe mắt giống như xúc động muôn vàn, không thể diễn tả, chỉ hận sao thanh âm tuyệt vời kia không kéo dài mãi. Có thể thấy diễn xuất của đám người này đã đạt đến mức lô hỏa thần thanh, khoảng cách với diễn viên chuyên nghiệp không xa.

- Haha, đa tạ chư vị đạo hữu đã ủng hộ nồng hậu. Lão phu quyết định sau khi bị cảnh mở ra sẽ dành liên tục thời gian một tháng cùng các vị ôn lại chuyện xưa, bàn luận thế sự. Chúng ta sẽ thỏa lòng trao đổi với nhau.

Lời lão vừa ra, khuôn mặt của các vị dẫn đội khác trở nên méo xẹo, co giật liên hồi. Vài người có cảm xúc muốn tát mình một cái, tại sao vừa rồi diễn đạt quá làm gì. Kết quả còn bị giữ lại tra tấn một tháng trời, cái này so với tra tấn có khác gì nhau đâu chứ. Nhiều gã trưởng lão các môn phái khóc không ra nước mắt, tự nhiên xung phong tham goa dẫn đội làm gì để rơi vào bị kịch như vậy cơ chứ. Người người đau khổ như chết cha, riêng Nguyễn Hạo lại thầm tiếc nuối vì không được tham dự. Đối với hẳn, loại người như lão già này mới dễ moi móc thông tin dễ dàng nhất. Nói càng nhiều thì càng sai, tiền nhân đã dạy như vậy rồi mà.

Trái ngược với cảm xúc của số đông, Kiên Trung trưởng lão mỉm cười như nở hoa, vung tay chấn tĩnh toàn trường. Sau đó, phối hợp với lão, các trưởng lão các tông phái hai sao trở lên bắt đầu phiêu diêu bay lên, tụ tập trước vòng xoáy mây mù trung tâm. Tràng cảnh mấy chục cường giả Nguyễn Anh kỳ tập trung một chỗ khiến cho nhiều người hoảng sợ, hít thở không thông. Bình thường ở tu chân giới, một gã Nguyễn Anh kỳ muốn xuất đầu lộ diện vô cùng khó khăn. Vậy mà cả một đội hình

mấy chục lão quái vật đang tụ hội, thật khiến người kinh tâm động phách.

- Các vị đạo hữu, chúng ta bắt đầu thôi.

Kiên Trung tiếng nói vang vọng rồi khẽ rung ngón tay một cái, một quả cầu thủy tinh từ trong nhẫn trữ vật bay ra. Các vị trưởng lão Nguyên Anh khác cùng gạt đầu vận khí, linh lực cơ thể nhất thời sôi trào. Tiếp đó, những vị này đồng loạt ùng một tay chiếu một tia sáng truyền vào quả cầu thủy tinh. Mỗi người một màu, có thể giống hoặc khác, tượng trưng cho công pháp tu luyện khác biệt. Nhưng nguồn năng lượng họ truyền vào thủy tinh cầu đều không có bài xích mà được hòa tan nhanh chóng. Khoảng không bên trong quả cầu cũng nhanh chóng được lấy đầy với tốc độ mắt thường cũng nhìn thấy. Chẳng mấy chốc nó đã được bơm đầy lực lượng cần thiết, giống như một quả bóng căng tròn. Thần thái tập trung, Kiên trưởng lão hô lớn một tiếng, bắt pháp nhanh chóng hướng thủy tinh cầu niệm chú thúc giục.

"Ầm ầm"

Những tiếng động trần thấp rung lên bên trong thủy tinh cầu như muốn bạo tạc. Sau một hồi chấn động kịch liệt, một tia sáng cực mạnh như laze bắn vào ngay vòng xoáy mây mù. Khoảng vài giây sau, không gian chợt ba động, cả Vân Liên Sơn rung chuyển dữ dội như muốn sụp lở. Vòng xoáy mây mù tựa hồ giận dữ vận chuyển điên cuồng hơn nữa, gió mạnh rít lên từng cơn. Tuy được vòng bảo hộ của các vị trưởng lão, nhưng đệ tử các môn phái cũng khiếp đảm nhìn uy lực cuồng nộ của thiên nhiên. Nguyên Hạo cam đoan, nếu tu vi Trúc Cơ của hắn mà đứng gần vòng xoáy kia thì chắc chắn sẽ bị xé xác ngay, không thể khác được.

- Mở ra cho ta, La Linh Châu. Dưới sự điều khiển của Kiên Trung, thủy tinh cầu vẫn không ngừng gia tăng sức mạnh của mình lên. Và rồi một tiếng nổ như xé nát màn nhĩ của mọi người vang ra, một khe hở không gian đã được mở ra. Cơn lốc xoáy hung bạo có vẻ bị khuất phục nên yếu dần đi rồi không tạo ra uy hiếp gì nữa. Mọi thứ đều rất suôn sẻ, khiến cho các vị trưởng lão đều mỉm cười nhìn nhau. Công việc sau đó không còn trách nhiệm của Nguyên Anh kỳ nữa, các vị chấp sự môn phái lần lượt theo thứ tự mạnh trước yếu sau mà cho đệ tử tông môn mình tiến vào cánh cửa không gian tạm thời kia.

Rất nhanh cũng đến lượt Hắc Diện Tông, Nguyên Hạo đảo mắt một lượt trước khi bước vào. Không phải hẳn quá cẩn thận mà linh cảm của bản thân cứ khiến tâm trạng hần bức rức, giống như sắp có chuyện gì đó sắp xảy ra. Lắc đầu cố xóa đi cái ý nghĩ kỳ quái đó, Nguyên Hạo theo chân Chiêu Lãm tiến vào lỗ hổng không gia. Một khắc khi hẳn xuyên qua, cả người Nguyên Hạo như rơi tự do, cảm giác vô lực, không thể khống chế. Cũng may tình trạng này chỉ kéo dài chưa đến một phút là kết thúc. Trước mắt hẳn hiện ra một mảnh màu xanh bạc ngàn, tựa như vừa trở về thời tiền sử vậy. Cây cối to lớn khủng bố, cảnh vật hoang dã, tiếng gầm của yêu thú từ xa vọng lại liên hồi.

- Tốt lắm, mọi người đã tập hợp đầy đủ. Chúng ta xuất phát thôi.

Lưu Bình đứng gần đó bước đến cười hòa ái với Nguyên Hạo rồi dắt hẳn tụ họp với đội ngũ như đã ước định. Chi đội này cũng không tệ, có tám thành viên, thêm hai người người Nguyên Hạo là chẵn mười. Tất cả đội viên đều có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, riêng gã đội trưởng tên Đại Bân có tu vi Trúc Cơ viên mãn. Tất cả đều là thiên tài trên Bách Hùng bảng, một thân thực lực hơn xa bọn đệ tử phổ thông. Cho nên thực lực tổng thể của đội ngũ này có thể nói là rất khá, trừ khi gặp những tông môn cường đại hơn, bằng không đánh không lại họ vẫn tự tin có thể an toàn rút lui.

- Nguyên Hạo sư đệ, ta xem đệ rất ít kinh nghiệm thực chiến. Bên trong Vân Liên Sơn Vụ này kỳ thật nguy hiểm không phải ở yêu thú hay dị vật, mà chính là đệ tử các tông phái khác. Trong này, yêu thú cấp bậc cao hoặc cạm bẫy chết người chỉ nằm sâu bên trong bí cảnh. Nếu chúng ta tự lượng sức mà hành động thì tuyệt nhiên không e sợ gì. Nhưng nếu gặp bọn người các môn phái cường đại khác thì rất phiền phức. Chuyện giết người đoạt bảo trong bí cảnh diễn ra hết sức phổ biến, thậm chí là thường xuyên. Bởi lẽ những gì xảy ra các trưởng lão không quản được, nếu bị giết chết chỉ trách bản thân mà thôi.

Lưu Bình sắc mặt nghiêm trọng nhắc nhở Nguyên Hạo trên đường đi, trông gã rất ra dáng đàn anh có trách nhiệm. Kỳ thực, gã cũng chẳng tốt bụng gì, gã chỉ sợ tên nhóc này đi bậy đi bạ chọc phải đám người vường đại nào thì mệt. Chẳng những đan dược, bảo vật của tên kia gã không cướp được mà còn dẫn sát tinh đến thì đúng là chuyến này đi buôn lỗ to. Do đó, Lưu Bình rất nhiệt tình quan tâm vị sư đệ mới

gia nhập này.

- Lưu Bình sư huynh có thông tin gì những đệ tử của các tông môn hai sao rưỡi và Vạn Khô Trại không?

Thấy đối phương tích cực như vậy, Nguyên Hạo cũng phải lộ dụng một chút. Gãi gãi đầu trông có vẻ gà mờ, hần lân la thỉnh giáo vị sư huynh về tình báo của các môn phái. Vạn khí Nguyên Hạo quả nhiên không tệ, tên Lưu Bình này tuy thực lực không quá mạnh nhưng được cái biết rất nhiều thứ.

- Việc này sư đệ đã hỏi đúng đối tượng rồi đấy, sư huynh chuyên làm nhiệm vụ thu thập thông tin cho tông môn nên nắm rất rõ. Đầu tiên phải kể đến Độc Trùng Môn, môn phái này có nhiều bất hòa với chúng ta nên cần phải lưu ý kỹ lưỡng. Đệ tử của bọn chúng nổi bật nhất có một đôi huynh đệ nam nữ tu vi giả đán tên là Mộc Nha và Mộc Hy. Điểm đáng sợ của hai người này không chỉ ở tu vi mà ở độc trùng mà họ sử dụng. Nghe nói bài danh của hai loại trùng này trên trùng bảng không thấp. Loại yêu thú bé nhỏ này dùng số lượng đông đảo mà khắc chế mọi địch thủ. Đối đầu tay đôi với chúng vô phương tiếp cận, chỉ có thể bỏ chạy. Ngoài ra, nghe nói trong đám đệ tử Độc Trùng Môn lần này còn có một tên tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, trên người may mắn sở hữu một loài kỳ trùng thượng cổ. Tuy phía tình báo chưa chứng thực sức chiến đấu của tên này, nhưng cũng nên cẩn thận khi đối đầu.

Nguyên Hạo gật đầu liên tục tựa như đã rõ ràng. Bản thân hẳn thừa biết sự đáng sợ của trùng độc nên không cần đối phương nhắc nhở thì hẳn cũng tuyệt không dại mà đi trêu chọc mấy tên khó nhằn kia. Lưu Bình thấy tên sư đệ tỏ ra vâng lời thì rất hài lòng tiếp tục:

- Kiếm Ma Tông được mệnh danh là ma đạo kiếm phái, vì thế tốt hơn đừng dại mà đánh nhau với chúng. Nghe nói thanh kiếm của những tên này được tế luyện rất nhiều máu huyết và vong hồn của phạm nhân vô tội, vì thế uy lực của chúng rất quý dị và mạnh mẽ. Đám người này có sở thích một kiếm tất sát, chuyên môn ám toán từ sau lưng. Đệ tử nổi bật nhất là một tên có biệt danh huyết kiếm ma vương Phạm Tích. Mị Nguyệt Ma Môn thì miễn bàn, nữ đệ tử môn phái này chuyên đi dụ dỗ các nam tu sĩ để hút huyết tinh nguyên của họ bổ trợ cho mình. Thông tin có được cho

thấy họ ít khi đại chiến với người khác vì thường tìm con mồi yếu hơn hoặc dễ dụ dỗ. Còn khi cảm thấy nguy cơ, những nữ nhân này sẽ dùng thủ đoạn để đào thoát ngay. Lần này tham gia bí cảnh, đệ nhất nữ ma đầu Liễu Trúc My cũng có mặt. Cô nàng này nhan sắc tuyệt đối họa nước ương dân, chỉ nhìn thôi bần rùn tay chân rồi, tốt nhất gặp cô ta từ xa thì đệ mau chóng dừng nhìn mà chạy thật nhanh.

Nhắc đến nữ tử kia của Mị Nguyệt Ma Môn, Lưu Bình tựa như rất kiêng kỵ, nhưng ngoài mặt lại ra vẻ đạo mạo dạy dỗ sư đệ. Nguyên Hạo cũng làm bộ gật gù cho qua chuyện, hẳn không có tà tâm trong lòng, há lại lo sợ mấy thứ bàng môn tả đạo đó sao. Nếu như gặp phải con ả yêu tinh kia, ca đây sẽ treo lên mà đánh cho nát mông hắc hắc.

- Kinh Thiên Phái thì không có gì đặc biệt, bọn này chuyên sử dụng man lực, hung hãn dị thường. Có điều cách chiến đấu trực tiếp của bọn chúng lại không âm hiểm mà chủ yếu dựa vào cứng đối cứng. Do đó, rất khó đánh bại đệ tử môn phái này nhưng muốn tháo chạy thì lại dễ dàng hơn khi đụng độ với mấy kẻ khác. Môn phái cuối cùng cũng là bí ẩn nhất, Quỷ Lô Môn, gần như tông môn không có nhiều tư liệu về đám quái nhân này. Bọn chúng hoạt động bí ẩn, hầu như rất ít giao du với các môn phái ma đạo khác, cũng chẳng gây thù chốc oán với ai. Có thể nói đây là thế lực khó đoán nhất, nhưng theo phong cách trung lập của bọn họ thì ta nghĩ nếu mình không gây chuyện, bọn chúng cũng không làm gì chúng ta đâu.

Lưu Bình vuốt cằm rồi đưa ra một nhận định như vậy. Tuy không phản bác, nhưng Nguyên Hạo khẽ nhếch môi lên cười nhẹ. Trên đời này làm gì có con mèo nào chê cá, càng không nói đến chuyện một ma môn mạnh mẽ lại sống như thánh nhân. Nếu được như thế thì thiên hạ thái bình lâu rồi, đâu cần chém giết làm gì cho mệt.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 188: Người Không Nên Chọc Ta

- Cuối cùng, đáng gờm nhất không ai khác hơn là Vạn Khô Trại. Thực lực của tông môn ba sao vượt trội hoàn toàn so với chúng ta, đệ tử của họ càng là tinh anh trong tinh anh, một thân công pháp, vũ kỹ cao cường. Nếu đem ra đối chiến với những người đồng cấp ở môn phái khác họ chắc chắn sẽ dễ dàng chiến thắng mà không tốn nhiều sức. Nói chung là đệ tử môn phái này chính là vô địch cùng cấp, nếu gặp họ chúng ta chỉ nên đầu hàng cho sớm để tránh thương vong. Nghe nói lần này mục tiêu chính của Vạn Khô Trại là tiến sâu vào bên trong Vân Liên Sơn Vụ, nên việc tranh chấp với những chi đội khác đối với họ không cần thiết. Do đó, sự đệ không cần phải lo lắng quá.

Lưu Bình nhắc đến Vạn Khô Trại bá đạo thì sắc mặt có phần hốt hoảng, nhưng vẫn cố tỏ ra trấn tĩnh. Câu cuối của gã càng làm cho Nguyên Hạo thêm khinh bỉ trong lòng.

"Hừ, người lo lắng là người chứ không phải ta. Nhìn cái kiểu nhát như gan chuột thể thì chưa đánh đã thua người ta rồi, đúng là không có tiền đồ."

Tâm cảnh nếu lo sợ nhiều quá thì khó mà tiến xa được, cường giả thật sự chỉ có trong khó khăn mới trui rèn ra. Nguyên Hạo không muốn lãng phí thời gian vào chiến đấu vô ích nhưng không có nghĩa hẳn e ngại phải đối đầu với những tên thiên kiêu kia.

Lộ tuyến của Hắc Diện Tông tham gia bí cảnh đợt này cũng không có gì quá đặc biệt. Họ vẫn dựa vào kinh nghiệm của các đội tiên nhiệm các lần trước mà đúc kết ra một bản đồ chỉ dẫn cho riêng mình. Chỉ cần có thể đảm bảo an toàn trước tiên thì thu hoạch sau đó nhiều ít không thành vấn đề. Nhóm của Nguyên Hạo thực lực cũng không phải mạnh nhất trong các đội ngũ Hắc Diện Tông nên đương nhiên sẽ không đại gì mạo hiểm tìm khó cho mình.

- Chúng ta sẽ tăng tốc nhanh một chút, một trăm dặm đầu tiên chủ yếu là các yêu thú cấp một không đáng lo. Thảo dược ở nơi này tuy nhiều nhưng phẩm cấp không cao, có thể bỏ qua.

Gã đội trưởng Đại Bân quát lớn chỉ huy cả đội băng băng lướt qua khu rừng trước mặt. Đúng như những gì gã nói, trên đường đi mọi người chỉ gặp những con yêu thú cấp một, căn bản không thể ngăn cản bước tiến của họ. Những con yêu thú này cũng phát giác ra những kẻ xâm nhập rất đáng sợ nên nằm yên tại chỗ, không tìm chết mà chui đầu ra. Dĩ nhiên cũng có vài con máu nóng, não tàn nhảy ra cản trở, kết quả là bị đập nát bét đến bã cũng không còn.

Tuy không quá chú trọng đến việc hái thảo dược hay diệt yêu thú, nhưng nếu gặp phải đội nhóm của tông môn yếu thế hơn, Đại Bân không ngần ngại ra lệnh cho mọi người xông lên cướp đoạt. Về phía Nguyên Hạo và Chiêu Lãm thì họ chỉ lặng lẽ theo sau, hờ hợt ra tay cho có lệ. Việc cướp bóc là chuyện như cơm bữa bên trong bí cảnh nên Nguyên Hạo cũng chẳng có gì phản cảm. Nhưng hắn cũng không nghĩ có chỗ tốt gì cho mình khi phân chia chiến lợi phẩm nên cố gắng vun đắp làm lợi cho người khác làm gì.

- Lũ khốn Hắc Điện Tông các người sẽ không có kết cục tốt đâu.

Một vị lão giả tóc bạc phơ có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ của một môn phái một sao gào thét. Toàn thân của lão ta nhuộm đầy màu đỏ huyết sắc, khí tức suy nhược chứng tỏ bị thương không nhẹ. Xung quanh lão ta các đệ tử khác đều bị sát hại, xác nằm la liệt. Ánh mắt lão già đỏ gắt, liều mạng lao về phía kẻ địch định ôm một, hai tên theo cùng.

- Hừ, cỡ người mà cũng muốn liều mạng với bọn ta sao? Chưa đủ tư cách đâu.

Lưu Bình tựa như lưu tinh, xuất hiện chớp nhoáng trước mặt lão già đánh một chưởng thật mạnh khiến lão ta văng thật mạnh vào gốc cây, đoạn khí chết ngay tại chỗ. Sau khi kết liễu đối phương, hắn ta còn tỏ ra khinh thường hừ lạnh một tiếng rồi cướp lấy túi trữ vật.

Ở những nơi khác cũng liên tục xảy ra tình trạng giết người cướp bóc tương tự, cá lớn nuốt cá bé. Nhất là đối tượng tham gia bí cảnh lần này toàn là người của ma đạo, sát tính rất lớn, nên việc chém giết càng thêm hung tợn. Có vài kẻ giết người đơn thuần chỉ là tiêu khiển, thú vui của chính mình.

- Người muốn gì? Chẳng phải bọn ta đã đưa hết túi trữ vật ra rồi sao, không lẽ còn muốn truy tận giết tiệt à?

- Haha, bọn ta cần cả máu huyết của các người để luyện kiếm nữa. Nếu như đã chấp nhận bỏ ra thì hi sinh cho trót nhé.

Một đám người cầm huyết kiếm nụ cười như ác ma không ngừng xuống tay tàn sát cá tổ đội mà chúng gặp được. Giết người càng nhiều, bọn chúng càng hưng phấn. Thanh ma kiếm của chúng tựa như quỷ đói, thôn phệ sạch máu huyết của kẻ khác. Những âm thanh xèo xèo nghe rợn cả da óc, cuối cùng đối phương chỉ còn lại một bộ xương trắng hếu. Có thể thấy loại ma kiếm này rất giống Thạch Huyết, chỉ là cấp độ lẫn khả năng thôn phệ không giống nhau mà thôi. Thạch Huyết có thể hút hết tinh huyết một kẻ đang sống đến chết, còn những thanh kiếm này chỉ hút được máu của người đã chết, không có khả năng chống cự.

- Huynh có cảm giác thế nào?

- Tuyệt, tuyệt lắm haha.

Ở một góc không xa, một tên nam nhân đệ tử của một môn phái nào đó đang hưởng thụ diễm phúc tiêu hồn. Một mỹ nữ thân hình như rắn không xương cứ uốn éo lên xuống trên người của gã. Kinh dị là khí tức của tên nam nhân này càng lúc càng suy yếu nhưng gã vẫn luôn mồm rên rỉ, hưởng thụ phong tình mà không biết tử vong đã kề cổ. Thêm vài phút sau, cô gái xinh đẹp kinh sắc mặt chuyển sang lạnh lùng, ác độc, không vẻ gì quyến rũ như một khắc trước nữa. À ta thoáng cái mặc xiêm y vào rồi lạnh lùng lấy đi túi trữ vật từ thi thể chỉ còn da bọc xương, tóc tai bạc phơ của vị nam tử kia.

- Một tên nghèo mạc. Đã vậy nhan sắc còn xấu xí, thật là chẳng bỏ công bốn cô nương đã phục phụ người.

Cô gái kia chính là đệ tử Mị Nguyệt Ma Môn, cái trang để dẫn dụ nam nhân của các môn phái. Thực lực của ả thừa sức bắt trời tên kia lại mà mặc tình hút lấy dương khí, nhưng bản tính của đệ tử môn phái này dự vọng cũng rất cao. Do đó, sau khi một màn mây mưa thỏa thích, cô ta mới xuống tay.

- Mấy tên quái nhân kia, bọn ta đưa túi trữ vật thì các người không cần. Tại sao cứ muốn buông bỏ không tha vậy?

Một gã Trúc Cơ viên mãn điên tiết quát tháo mấy tên to xác trước mặt. Hắn không hiểu đám điên Kinh Thiên Môn này ăn phải thứ gì mà cứ tấn công bọn họ, mặc dù túi trữ vật giao ra cũng không thêm đếm xia tới.

"Ầm"

Một quyền chân hộc máu gã Trúc Cơ viên mãn đội trưởng tổ đội kia, một tên to xác ánh mắt hưng phấn lại xông tới.

- Hắc hắc không ngờ một đường đi không gặp đội ngũ mạnh nào cả, thật là vận khí quá tốt rồi.

Tinh thần của Lưu Bình rất phấn chấn, bọn chúng đã trót lọt đánh cướp trên dưới mười tổ đội khác nhau mà không hề gặp phản kháng nào quá lớn. Lúc này đã gần qua một ngày bên trong bí cảnh, tổ đội cũng sắp vượt qua phạm vi một trăm dặm đầu tiên. Do không thể phi hành nên tốc độ của họ mới chậm như vậy, nếu không đã sớm vượt qua. Tuy không trung không có sấm chớp như bí cảnh ở Hắc Điều Môn nhưng nơi này có một uy áp khiến cho bất kỳ ai bay lên cao một chút sẽ bị chấn xuống dưới. Ngoài ra, việc phi hành cũng dễ lộ mình, trở thành tâm điểm chú ý cho các tổ đội khác công kích.

- Đúng vậy, khu vực tiếp theo hơn một trăm dặm đến năm trăm dặm, nơi này thảo dược tương đối có giá trị. Có điều yêu thú khu vực này đều là nhị phẩm, chúng ta phải cẩn trọng một chút, đừng để bị yêu thú sống thành đàn vây công là được.

Đại Bân lướt qua toàn đội dặn dò một lượt, ánh mắt chạm vờ Lưu Bình thì lóe lên. Tiếp theo, mọi người dựng trại nghỉ đêm, hồi phục sức lực sau một ngày di chuyển và cướp bóc.

- Nguyên Hạo sư đệ, người và Hắc Hồ đi theo ta và đội trưởng qua kia một lát. Bọn ta có chuyện cơ mật muốn bàn bạc với hai người.

Khi Nguyên Hạo đang nhắm mắt điều tức thì nghe giọng truyền âm của Lưu Bình. Biết đối phương đã không đợi được nữa nà muốn động thủ, hãnh cười nhạt rồi tiêu soái đứng dậy hướng đến phương hướng đã hẹn.

- Người đến cả rồi à?

Ở một chỗ tương đối xa vị trí nghỉ chân của tổ đội, Đại Bân hai tay chấp sau lưng như đã chờ từ lâu nhàn nhạt lên tiếng khi thấy Lưu Bình và hai tên gã dẫn theo xuất hiện.

- Đúng vậy, Bân ca.

Lưu Bình xoa xoa hai tay thể hiện sự hồi hộp và nôn nóng. Tu vi của gã bị đình trệ đã lâu, chỉ cần có đan dược tam phẩm hỗ trợ nhất định sẽ đột phá. Bước nhanh đến bên cạnh Đại Bân, gã mới xoa người lại nhìn Nguyên Hạo cười có vẻ bí ối.

- Nguyên Hạo sư đệ, đáng lẽ người không nên tham gia bí cảnh lần này.

- Ồ sao vậy Lưu Bình sư huynh?

Nguyên Hạo khinh khinh trả lời, điệu bộ và lời nói chẳng có gì ăn khớp. Nhưng tên Lưu Bình hiện tại không nghĩ nhiều, cười dài đáp lại:

- Bởi vì sư đệ sẽ không còn cơ hội nhìn thấy mặt trời ngày mai nữa rồi hắc hắc.

- Ô thế à, ta cũng có một câu câu muốn nói với sư huynh đây.

Tỏ ra khá bình thản, Nguyên Hạo không hề tỏ ra hoảng loạn mà khá thông dong đáp lại. Điều này làm cho Đại Bân và Lưu Bình hơi giật mình, nhưng bọn chúng lập tức tự trấn an mình. Hai tên trước mặt, nhìn thế nào cũng chỉ có tu vi Trúc Cơ trung kỳ và hậu kỳ. Hai người bọn hắn dư sức trấn áp, tuyệt không có sơ hở xảy ra được. Nghĩ như vậy, Lưu Bình càng thêm vững tâm, tay hắn đã tế ra phi kiếm, giọng nói lạnh mang theo sát khí:

- Có gì trấn trời cứ nói nhanh đi, đối với thực lực tuyệt đối thì người có giờ chiêu trò gì cũng vậy thôi.

- Haha, sư huynh nóng nảy quá. Ta chỉ muốn nói lại câu huynh vừa nói thôi. Đó là...người không nên tham gia bí cảnh này, càng không nên có ý đồ với ta.

Mang theo cái nhìn trào phúng, Nguyên Hạo từ tốn bẻ bẻ mấy ngón tay, ra dáng khời động làm nóng cơ thể. Hắn còn quay sang nhìn Chiêu Lãm, lười nhác nói:

- Chiêu Lãm huynh, người chọn tên nào?

- Tên nào cũng được, như nhau cả thôi.

Chiêu Lãm trong bộ dáng của Hắc Hồ cũng bắt đầu vận chuyển linh lực, nhưng thái độ cũng chẳng coi hai tên kia ra gì.

- Tốt, vậy huynh giải quyết tên Đại Bân đi. Ta có ân oán phải giải quyết với vị Lưu bình huynh đây.

Nguyên Hạo cũng không ngạc nhiên, nếu có người giúp đỡ thì hắn sẽ chọn tên dễ thở hơn. Với lại, kẻ chủ tâm muốn ra tay với hắn từ đầu chính là gã sư huynh Lưu Bình này.

- Hừ, khoác lác không ngại mồm. Dựa vào thực lực của hai người mà đòi đánh bại bọn ta sao? Lưu Bình, giết chết chúng cho ta.

Tên đội trưởng Đại Bân nổi giận quát lớn rồi bùng lên khí thế của Trúc Cơ viên

mãn, hùng hổ xông đến tấn công Chiêu Lâm. Hắn sử dụng một dây xích dài, khống chế nó bay thẳng đến hòng trời chặt đối phương lại. Đây là một pháp bảo thành danh của Đại Bân nên hắn rất tự tin cho rằng tên đệ tử mặt theo kia mọc cánh cũng khó thoát. Đáng tiếc, nếu so về pháp bảo thì Chiêu Lâm tuyệt không ngại mấy tên đệ tử tông môn, gã vốn là một đại tài chủ mà.

- Sợi xích này cũng thú vị đấy, một lát ta sẽ từ từ nghiên cứu nó sau.

Tỏ ra hứng thú với pháp bảo của đối thủ, Chiêu Lâm cười nhạt rồi lấy ra một tấm kính bát quái. Cái pháp bảo này chính là thứ đã dùng trong bí cảnh lần trước, Nguyên Hạo cũng đã được chứng nghiệm uy lực.

- Thu cho ta.

Một luồng sáng từ cái kính phát ra, nhanh chóng bao lấy sợi xích dài dù tốc độ của nó là cực nhanh. Lúc đầu, sợi xích còn vùng vẫy mãnh liệt nhưng chỉ vài phút sau nó gần như tê liệt, nằm im lìm không nhúc nhích. Cảm giác được liên hệ giữa mình và pháp bảo bị mất liên hệ, sắc mặt của Đại Bân tối sầm lại. Hắn không ngờ pháp bảo sở trường của mình lại bị khống chế theo cách không thể đơn giản hơn.

- Khốn kiếp, mau trả lại pháp bảo cho ta.

Biết đã gặp phải cao thủ, Đại Bân không dám chậm trễ, hắn tế ra một thanh cự phủ có khắc một số phù vân đặc biệt rồi há miệng rộng phun một làn khói vào. Ngay sau đó, cự phủ như được thức tỉnh, một tiếng yêu thú rống lên, đường vân cũng sáng lên. Nhìn thấy cảnh này, Chiêu Lâm không hề tỏ ra bất ngờ mà cười lớn nói:

- Một thanh pháp bảo có gia trì thêm linh hồn yêu thú. Thú vị đấy, nhưng thật xui xẻo cho người lại gặp lão tử hắc hắc.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 189: Diệt Sát Để Dàng

Vũ khí chia nhiều phẩm cấp, tăng một tầng thì uy lực lại nhiều thêm biến hóa. Như pháp khí là cấp độ thấp nhất, năng lực chính của nó là công kích và phòng ngự chính thống. Tuy có một số ít pháp khí có thể gây ảo giác, giam cầm đối thủ nhưng tác dụng cũng không nhiều. Pháp bảo là loại vũ khí được dùng rất nhiều trong tu chân giới, bởi Trúc Cơ kỳ và Kim Đan kỳ đều chủ yếu sử dụng chúng. Để gia tăng uy lực cho pháp bảo của mình, không ít tu sĩ đã dùng nhiều biện pháp khác nhau. Những kẻ thân gia giàu có thì chọn cách rèn lại pháp bảo bằng cách thêm vào tài liệu luyện khí cao cấp hơn. Còn lại là những phương pháp không chính thống khác. Trong đó, việc phong ấn hồn phách của yêu thú vào trong pháp bảo cũng được một số ít kẻ dùng đến. Nói là số ít bởi vì cách làm này có khá nhiều nhược điểm như tổn kém mà tỉ lệ thất bại cao. Ngoài ra pháp bảo đã phong ấn linh hồn yêu thú thì không thể tinh luyện lại được nữa. Dĩ nhiên phương pháp này có một ưu điểm là nhanh chóng dễ thắng thực lực, đối với nhiều tu sĩ nó có thể mang lại tác dụng nhất thời.

Thanh cự thủ của Đại Bân cũng là một thành phẩm từ cách thức này. Mặc dù hãn nằm trên Bách Hùng bảng, nhưng để tìm được tài liệu luyện khí là thiên nan vạn nan. Do đó để có thể bảo đảm địa vị của mình, hãn không ngần ngại dốc hầu bao để nâng cấp pháp bảo của mình. Nhờ có pháp bảo này mà danh khí của Đại Bân trong Hắc Điện Tông cũng không nhỏ. Đáng tiếc hôm nay hãn lại gặp phải một khắc tinh đáng sợ.

Phong ấn yêu thú vào pháp bảo không phải là luyện khí mà dùng trận pháp để thực hiện. Vì vậy, nếu phong ấn bị phá vỡ, pháp bảo sẽ bị tổn hao nặng nề. Có điều trận pháp sư vốn quý hiếm vô cùng, như thần long thấy đầu không thấy đuôi, há có thể dễ dàng gặp mặt sao. Đại Bân không ngờ "vận khí" của hãn nghịch thiên như thế, vừa ra tay đã đụng cao nhân.

- Chết đến nơi mà còn tỏ ra trang bức, để ta cho người biết uy lực của pháp bảo này.

Đại Bản càng nhìn thái độ xem thường bốn cột của đối phương thì càng giận dữ. Đang điều khiển cự phủ, hắn ta bất ngờ bắt quyết hô lớn:

- Hỏa Ngục

Bất thành linh một cái lồng giam bằng lửa từ hư không nhanh chóng hình thành bao lấy Chiêu Lâm vào trong. Chiêu thức này không có gì báo trước cả, khiến địch nhân không kịp trở tay. Đồng thời, cùng lúc này cự phủ cũng đành đến, phối hợp vô cùng nhịp nhàng, tính toán chuẩn xác một cách thuần thục.

- Haha sư đệ, đồng bọn của người xong đời rồi. Bất quá hắn ta có thể bức Đại Bản sư huynh dùng đến sát chiêu của mình cũng xem như không tệ. Bây giờ ta và người cũng giải quyết mau lẹ thôi, người muốn đầu hàng để chết êm ái hay muốn tan xương nát thịt?

Lưu Bình thấy Đại Bản bất ngờ ra tay giành thượng phong thì khoái trá cười pớn, xoay người sang đe dọa Nguyên Hạo.

- Ta không thích đầu hàng, cũng không muốn bị giết. Hay là sư huynh giao cái đầu của người cho ta mượn xài tạm nhé.

Nguyên Hạo mỉm cười quý dị nhìn Lưu Bình như một kẻ đã chết, nhẹ nhàng nhấc tay một cái.

- Hồn láo, ta đã có lòng tốt khuyên nhủ mà người...

Lưu Bình nóng giận chỉ mặt Nguyên Hạo định chửi rửa nhưng lời vừa ra được một nửa thì hắn thấy cổ mình ngọt lịm. Vừa một khắc trước còn bá đạo, giờ thì hắn chỉ kịp ặc ặc hai tiếng khô khốc rồi vụt một cái đầu lìa khỏi cổ.

- Đồ ngốc, người quá chủ quan rồi.

Nguyên Hạo nhìn đầu lâu của đối phương lăn lóc thì lạnh lùng không buồn nhìn

đến nữa, chỉ thu lấy nhẵn trừ vật rồi quay đi. Gã Lưu Bình đến chết cũng không nghĩ kết cục của mình lại bại thế thảm như vậy. Hãn vốn tự phụ về tốc độ ứng biến nên không thèm dùng linh lực tạo phòng hộ, đã vậy còn đứng rất gần đối thủ nữa chứ. Cơ hội trời cho như vậy, Nguyên Hạo liền dùng Toàn Phong Trảm vô thanh vô tức tiễn gã lên đường ngay.

Chiêu này là một vũ kỹ hoàng cấp sơ giai phong thuộc tính vô cùng lợi hại. Xét về tính chất thì nó không khác so với pháp thuật đao gió căn bản là bao. Nhưng điểm lợi hại của vũ kỹ này là tốc độ ra tay nhanh khủng bố, đao phong lại vô hình, rất khó phát hiện. Nếu một người không tập trung tinh thần rất dễ bị chiêu này đánh lén thành công. Độ sắc bén của đao phong cũng vô cùng sắc bén, dưới tu vi yếu hơn căn bản là chém người như chém bùn, không thể ngăn cản. Có những ưu điểm như vậy nên Nguyên Hạo vừa nhìn đã lựa chọn ngay vũ kỹ này để tu luyện.

Đại Bân đang chiến đấu với Chiêu Lãm nhưng vẫn dùng một tia thần thức để quan sát động tĩnh. Khi thấy Lưu Bình cứ vậy mà bị giết chết, gã cũng giật mình không nhỏ. Nhưng vì không thể phân thân đối phó hai mặt, gã chỉ đành trừng mắt hung tợn với Nguyên Hạo rồi dồn sức hòng sớm đánh bại Chiêu Lãm. Trước ánh mắt uy hiếp vừa rồi của đối phương, Nguyên Hạo chỉ nhếch mép cười nhạt, xem như không khí. Hãn vốn không có ý định nhúng tay vào, một tên thực lực cỡ này chưa đủ để làm khó Chiêu Lãm. Có điều hãn tỏ ra hứng thú với vũ kỹ Hỏa Ngục của tên kia, xem ra một lát kết thúc cần phải nghiên cứu một phen mới được.

- Haha

Lúc này tiếng cười của Chiêu Lãm vang vọng bên trong cái lồng hỏa diễm. Tiếp theo, hư ảnh của một con Bạch Hổ hiện ra bay lên cao rồi tan biến thành vô số điểm sáng. Vừa thấy cảnh tượng này, sắc mặt Đại Bân biến sắc, không tin tưởng hô lớn:

- Khônggggg... Không thể nào

"Ầm"

Chiếc lồng hỏa diễm bỗng dừng rung động kịch liệt và rồi nổ tung ra thành nhiều mảnh. Bấy giờ, một thân ảnh xuất trần nho nhã hiện ra, tay cầm quạt, mặt thư

sinh. Đích xác chính là diện mạo thật của Chiêu Lãm, hiện tại hẳn không cần thiết phải cải trang nữa.

- Người làm cách nào...Hả, người là ai? Người không phải Hắc Hổ, người trà trộn vào Hắc Diện Tông để làm gì. Các người là gian tế!

Đại Bân vừa định truy hỏi lý do đối phương phá giải được thanh cự phủ mình, nhưng khi trông thấy diện mạo của Chiêu Lãm thì run rẩy găm lên. Hẳn cũng không ngờ, thấy tình thế bất lợi liền xoay người nhắm một hướng rậm rạp bỏ chạy ngay.

- Muốn chạy à, đâu dễ như vậy.

Chiêu Lãm khê cười, đôi mắt lộ ra sát ý, bèn vung tay một cái. Xợi dây xích vốn nãy giờ bị khống chế liền bay vút đi đui theo chủ nhân cũ của nó. Cách đó vài chục trượng, Đại Bân quay đầu thấy sợi dây xích như thiểm điện bám theo thì mặt mày xanh lét. Không còn cách nào khác, hẳn buộc thiêu đốt tinh huyết để tốc độ bạo tăng, cùng lúc phóng ra vài cái phù lục với hi vọng tranh thủ chút thời gian.

- Rất quyết đoán, ta thích.

Giọng nói nhẹ nhàng tiêu soái của Chiêu Lãm vang lên. Không biết từ lúc nào hẳn đã đứng phía trước chặn đường của kẻ địch, cây phật phe phẩy che mặt nhìn rất tà dị. Phía ngược lại, Đại Bân lại có cảm xúc tuyệt vọng. Tên quái thai này ở đâu chui ra mà lại đáng sợ như vậy, biết trước kết cục này dù có cho hàng vạn linh thạch hẳn cũng không đền mà trên chộc gã này. Trong lòng hẳn thầm nguyện rửa mười tám đời tổ tông tên Lưu Bình đã chết kia, tên khốn đó ngủ một mình thì thôi, lại lôi cả hẳn xuống nước chung với gã. Nếu như Lưu Bình nghe được mấy lời này chắc cũng khóc không ra nước mắt, lão tử cũng đâu ngờ hai tên kia giả trừ ăn thịt hổ đâu chứ. Kết quả là ta đã thành ma không đầu rồi đây này.

- Lên đường vui vẻ nhé

Chiêu Lãm biểu tình hời hợt, vung nhẹ cây quạt của mình một cái, một tia phong bạo lướt nhẹ qua,. Kết quả ngoài sức tưởng tượng, toàn thân của Đại Bân bị cắt thành vô số mảnh nhỏ, không còn nhìn ra được hình dạng gì nữa.

Đứng ở xa trông lại, Nguyên Hạo hít vào một hơi lạnh. Thực lực tên này quá biến thái, ngày trước cũng may gã không ra tay với mình, nếu không thì hẳn cũng tiêu đời rồi. Trong lòng thầm than như vậy, nhưng khi Chiêu Lãm tiến lại, hẳn chỉ trưng ra một bộ mặt bình thản, mỉm cười nói:

- Chiêu Lãm huynh ra tay thật ngoạn mục, quá uy vũ nha.

- Bớt xàm ngôn đi, tiểu tử nhà ngươi nói chuyện không chân thật tí nào cả.

- Haha, lời của đệ là từ tận tâm can mà. À, không biết tên kia có mang theo nội dung vũ kỹ Hỏa Ngục bên người không? Đệ cảm thấy rất là hứng thú với chiêu này.

Gã gãi đầu cười toe toét, Nguyên Hạo cũng hỏi đến thứ hẳn cần.

- Đây, cầm lấy.

Chiêu Lãm búng tay một cái, mộ cái ngọc giản bay đến tay Nguyên Hạo làm hẳn mừng rỡ cảm ơn rối rít.

- Chiêu này cũng thú vị, có thể bất ngờ vây khốn địch. Nhưng đối với cao thủ thì nó chả có tác dụng gì cả, kỹ xảo cũng là kỹ xảo, không thể thay thế thực lực chân chính được.

Tỏ ra không có hứng thú, Chiêu Lãm chỉ bình phán ngắn gọn rồi tiếp tục bước đi. Bên cạnh, Nguyên Hạo từ chối cho ý kiến, hẳn chỉ cần cất ngọc giản vào đợi khi nào rảnh lấy ra nghiên cứu. Bản thân hẳn lại không cho rằng vũ kỹ này không đáng giá. Vấn đề mấu chốt chính là ở ngọn lửa, nếu có thể tìm được hỏa diễm đủ mạnh thì kẻ địch mạnh thế nào cũng không thể một, hai khắc là có thể thoát được. Có thể nói vũ kỹ này nếu đúng người sử dụng thì sẽ trở thành một trợ lực lớn, một lá bài tẩy đáng gờm.

- Bây giờ chúng ta đi đâu vậy Chiêu Lãm huynh? Thứ huynh cần ở địa phương nào.

Thu được vũ kỹ, tâm tình Nguyên Hạo rất tốt, hẳn bước nhanh theo Chiêu Lãm hỏi.

- Không, cần phải giải quyết mấy tên còn lại trong tổ đội nữa.

- Hả, tại sao? Bọn họ cũng không gây bất lợi gì cho chúng ta.

Nguyên Hạo sững sốt khi nghe Chiêu Lãm lạnh như băng nói. Giết hết cả tổ đội, hành động này có phần quá tàn ác rồi.

- Bọn chúng biết ta và người cùng hai tên kia rời khỏi. Sau khi trở về, nếu họ thấy hai người chúng ta đều bình an, còn hai gã kia mất tích, người nghĩ hậu quả thế nào? Ta tuyệt không để mỗi họa tiềm tàng như vậy tồn tại.

Chiêu Lãm mặt không biểu cảm trả lời. Lý lẽ của gã Nguyên Hạo hiểu rõ, nhưng hẳn không nhẫn tâm được như vậy. Tuy bản thân đã giết người không ít, ngay cả lần đã xuống tay hẳn cũng không quá áp lực. Thế nhưng đạo tâm của hẳn vẫn không thích việc lạm sát người vô tội. Nguyên Hạo không tự nhận mình là thánh hiền hay chính nhân quân tử, nhưng hẳn càng không muốn mình trở thành một đại ma đầu, tay nhuộm đầy máu tươi.

- Nếu người cảm thấy khó ra tay thì cứ đứng xem được rồi. Một mình ta thừa sức xử lí.

Dường như nhận ra Nguyên Hạo hơi chần chừ, Chiêu Lãm cười nhạt nói. Đây cũng xem là hẳn đã giải vây cho đối phương khỏi khó xử.

Nhìn bóng lưng của Chiêu Lãm, Nguyên Hạo lắc đầu thở dài. Tên này hành động dứt khoát, bản lĩnh cao cường. Nếu như không vì huyết mạch gia tộc mà tu vi bị chặn ở Kim Đan thì tiền đồ không thể hạn lượng. Cá tính của gã cũng không tệ, chỉ là quá say mê trận đạo đến điên cuồng. Dù tu vi cao hơn Nguyên Hạo nhưng gã ít khi tỏ ra hống hách của bậc tiền bối mà đối đãi với hẳn rất chân thật, còn xưng huynh gọi đệ thân thiết vô cùng.

- Nếu như sau này ta có thể tìm ra phương thuốc hóa giải khó khăn của hẳn thì cũng ra tay tạo một ân tình.

Tự nhủ như vậy, Nguyên Hạo cũng không quản nữa. Hiện tại hẳn cũng thân bất

vô kỹ, tự lo cho mình trước rồi tính sau.

Nguyên Hạo cũng thầm bái phục phương thuốc phong bế tu vi của Chiêu Lãm. Đây tuyệt đối là kỳ phương hiếm có, mặc dù chỉ có tác dụng từ Kim Đan trở xuống. Thử nghĩ xem, với kinh nghiệm và bản lĩnh của Kim Đan kỳ, dù tu vi đã rất nhưng thực lực của người Trúc Cơ kỳ khác há có thể so sánh. Còn lý do Nguyên Anh kỳ dùng thuốc không có tác dụng là vì ở cấp độ này đã sinh ra Nguyên Anh. Thiên địa quy tắc bước đầu dẫn động nên không thể che dấu được nữa.

Lúc này cả hai đã trở lại nơi cắm trại của tổ đội, nhưng khung cảnh trước mắt vô cùng khủng khiếp. Thi thể nằm la liệt khắp nơi, trên người của những tên đồng môn đã chết đều không toàn thân, chứng tỏ kẻ ra tay vô cùng tàn nhẫn.

- Khôn ổn, chúng ta phải mau rời đi thôi.

Chiêu Lãm ánh mắt lóe lên, định sớm rời khỏi nhưng một tiếng cười man rợ phía sau vang lên.

- Lại thêm hai con mồi, đã tới rồi thì để mạng lại đi khà khà.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 190: Thử Nghiệm Vũ Kỹ

Tiếng xột xoạt vang lên khắp nơi, từ các bụi cỏ, từng bóng dáng to lớn như gấu lạng lẽ xuất hiện. Sau khi nhìn rõ diện mục của chúng, thần tình Nguyên Hạo và Chiêu Lãm có chút ngưng trọng.

- Không nghĩ đến mới vào bí cảnh chưa lâu đã phải chạm mặt đám người Kinh Thiên Phái. Xem ra hôm nay khó tránh một trận đại chiến rồi.

Ánh mắt Nguyên Hạo nhanh chóng đảo quanh. Đối phương tất cả có sáu tên, bao lấy hai người bọn họ vào bên trong.

- Hắc hắc, hãy dùng hết khả năng của các ngươi đi. Để cho bốn đại gia vui đùa thống khoái một chút.

Một gã đệ tử Kinh Thiên Phái cười sảng sặc nói. Trong mắt bọn chúng, con mồi càng chống cự càng thú vị. Hầu hết đệ tử của môn phái này đều có tâm lí biến thái, thích chiến đấu và hành hạ con mồi cho đến chết.

"Xoẹt"

Cứ tưởng Nguyên Hạo sẽ còn đôi co võ mồm để câu giờ, không ngờ đối phương vừa dứt lời hăn đã ra tay ngay. Lấy tốc độ hơn cả lưu tinh, bóng dáng của hăn biến mất một cái đã hiện ra trước mặt tên to xác. Gã đệ tử Kinh Thiên Phái biến sắc, nhanh tay tung một chưởng về phía trước nhưng đánh không trúng. Thân hình Nguyên Hạo vừa hiện ra đã tan biến như bọt nước một cách quỷ dị.

- Là ảo ảnh, khôn kiếp.

Tên to xác cảm giác được nguy hiểm, lập tức bùng nổ. Lúc này, hình xăm toàn thân của hăn phát sáng đỏ rực, năng lượng cuồng bạo sôi trào lên trong huyết

quảng. Thoáng cái, vóc người tên này như to ra, nhưng tốc độ lại nhanh hơn rất nhiều. Hãn chỉ cần lách người một cái là né ra một khoảng lớn.

- Hóa ra bí mật của các người là ở mấy hình xăm quái dị trên người à. Kiểu này có vẻ giống như một cách kích thích thể chất thì phải.

Mím cười đầy ý vị, Nguyên Hạo hiện ra ngay vị trí tên to xác vừa rời đi. Sự thong dong của hãn khiến tên đệ tử Kinh Thiên Phái cảm thấy áp lực, ánh mắt lập lòe.

- Sao lại đứng yên như ngỗng thế, sợ ta quá nên không dám ra tay à.

Châm chọc vài câu, Nguyên Hạo vẫn không suy giảm mức độ tập trung của mình. Hãn cảm nhận được đối phương đang vận khí, chắc chắn sắp ra đòn.

"Grào"

Gầm lên một tiếng như phong ba bão tố, thân hình của tên to xác như một con tinh tinh bật cực nhanh về phía trước. Một chiêu âm ba vừa rời bình thường người khác cần vài giây để phục hồi lá í, như vậy là quá đủ cho gã xé xác kẻ địch rồi. Đáng tiếc khi gã lao tới vồ mạnh thì một lần nữa lại trúng vào ảo ảnh.

- Không tệ, chậm một chút nữa là ta trúng chiêu rồi.

Tiếng Nguyên Hạo văng vẳng bên tai tên to xác nhưng bóng dáng hãn thì chả thấy đâu. Từ khi tu luyện thành công thân pháp Lưu Ly Ảnh, ngoại trừ tốc độ ra khả năng ẩn tàng và tạo ảo ảnh của hãn trở nên vô cùng lợi hại. Hoàng cấp võ kỹ so với nhân cấp là một khoảng cách cực lớn, chênh lệch không chỉ ở uy lực. Nếu như nhân cấp võ kỹ vẫn chủ yếu nằm ở vận lực và mượn lực căn bản thì hoàng cấp võ kỹ đã có thể thi triển pháp thuật thần thông đơn giản.

Như Di Ảnh Bộ dù tu luyện đến tận cùng thì vẫn chỉ là nhanh và nhanh mà thôi. Còn Lưu Ly Ảnh lại khác, nó là một bộ thân pháp kỳ diệu, có thể khiến người di chuyển tạo ra ảo ảnh chân thật, che giấu thân hình của mình trong tầm mắt kẻ thù. Tất nhiên những thân pháp này chỉ có tác dụng ở cấp độ thấp. Càng lên cao, thân

pháp không có nửa điểm tác dụng, các đại năng chỉ chú trọng những thần thông uy lực như thôn thiên liệt địa.

- Mộc Đăng Liệt, vây lại cho ta.

Một tiếng trầm thấp của Nguyên Hạo phát ra. Ngay tức thì, từng cái dây leo bỗng nhiên mọc ra từ các thân cây đại thụ phóng đến quấn lấy tên to xác. Tên này cũng không bó tay, hấn vồ vồ lên ngực vài cái rồi phun ra một đoàn hỏa diễm thiêu đốt đám dây leo. Hỏa khắc mộc, dù số lượng dây leo có nhiều thế nào cũng vô dụng.

- Thủy Địa Mạch

Lại một pháp thuật khác được Nguyên Hạo thi triển, lần này là thủy hệ. Mặt đất bắt đầu rung lên mãnh liệt, nứt nẻ ra. Từng cột nước khổng lồ bắn thẳng lên trời, tựa như nhất trụ kinh thiên. Tên to xác giật mình lui lại, nhưng đã quá muộn khi một cột nước đã đánh thẳng dưới chân khiến hắn loạng choạng không đứng vững. Có thủy lực hỗ trợ, các dây leo giống như hồi sinh, mạnh mẽ từ bốn phương tám hướng xông đến vây chặt lấy tên đệ tử Kinh Thiên Phái.

"Grừ grừ"

Gầm lên một tràng như dã thú, tên ro xác buộc phải dùng đến chiêu cuối của mình. Hình xăm trên người hắn chuyển sang rực rỡ hơn bao giờ hết, có máu nóng từ các hoa văn chảy ra. Hai mắt của hắn cũng đỏ kè như thú dữ, phảng phất như không còn lí trí. Cơ bắp của tên này đồng thời cũng phình to ra dị thường, gân xanh nổi lên như rết, trông rất kinh dị. Sau khi biến hóa xong, hắn ta điên cuồng xé nát từng đống dây leo đang ra sức quấn lấy mình. Thế nhưng, Nguyên Hạo nào cho hắn dễ dàng thoát thân như thế. Dây leo vừa bị phá hủy lại có cái khác thế vào, vô cùng vô tận. Rõ ràng đây là trận chiến tiêu hao, mà Nguyên Hạo hoàn toàn nắm thế chủ động.- Không ổn rồi, mau ra tay cứu A Cửu, tên tiểu tử đó quá lợi hại.

Năm tên còn lại đang chấp tay cười cợt quan sát thì chợt sợ hãi hét lên. Thời gian hai người Nguyên Hạo và tên kia giao đấu cực nhanh nên đồng bọn của hắn phản ứng thì đã chậm. Bọn này phối hợp cũng không tệ, ba tên trong đó nhanh

chóng phóng tới cứu viện hai gã còn lại một trước một sau vây lấy Chiêu Lãm. Nhìn hai tên như trâu nước hai đầu căng thẳng nhìn mình, Chiêu Lãm chỉ nhếch miệng cười nhạt, hai tay lặng lẽ vận khí.

Phía bên kia, Nguyên Hạo cũng phát hiện ra hành động của đám to xác còn lại. Hắn chợt nhíu mày, một tay bắt quyết như chớp hình thành quả cầu đen quen thuộc. Hắc Huyền, hẳn muốn sớm dứt điểm tên kia, nên buộc phải tung ra sát chiêu của mình. Vung tay một cái, quả cầu lao nhanh như tên lửa bay thẳng về phía tên to xác còn đang điên tiết với đồng dây leo. Bấy giờ, gã đã phá hủy khá nhiều ràng buộc, sắp thoát khốn được thì mắt thấy một thứ gì màu đen huyền bay đến. Do lí trí đã bị ăn mòn một phần nên tên to xác không cảm nhận được uy lực của Hắc Huyền, gã chỉ gầm gừ một tiếng rồi cương mãnh tay không đánh ra một chưởng ngăn trở. Kết quả không có gì bất ngờ, quả cầu tựa như không gì không thể xuyên phá đã nuốt chửng nửa người của tên kia. Gã ta ngã ra, nội tạng cùng máu huyết cũng theo đó mà văng tung tóe, trông vô cùng ghê rợn.

- Khốn nạn, tên nhóc đó giết chết A Cừu rồi.

Mắt thấy huynh đệ đồng môn bị diệt sát, ba tên đệ tử Kinh Thiên Phái tựa như bị chọc giận hung hăng xông tới, đồng loạt kích hoạt hoa văn trên người.

"Bùm bùm bùm"

Ba tên đồng loạt dùng thân thể man lực của mình tấn công tới tấn Nguyên Hạo, bọn chúng quyết không để thiếu niên này có cơ hội dùng ảo ảnh tháo chạy. Nhưng chỉ chốc lát, cả ba tên mới tỏ ra khiếp đảm, bởi vì đối thủ của chúng không trốn tránh như tưởng tượng mà đang cứng đối cứng với cả ba. Da thịt của Nguyên Hạo lúc này đang ánh lên màu vàng kim khá bắt mắt, lực lượng của nhục thân cũng tăng cao. Đây là kết quả của việc hắn tu luyện cùng lúc hai vũ kỹ phòng ngự cường đại hệ kim và thổ. Khi đồng thời kích phát, sẽ tạo ra một lớp vỏ dày bao lấy toàn thân cộng với biến đổi về chất khiến cho những vị trí khác trở nên cứng rắn như sắt. Phần cơ thể phía trước của hắn còn dày lên một chút, giống như có mặc thêm vào một lớp áo giáp, trông có vẻ hơi cồng kềnh. Mặc dù vậy, mỗi lần va chạm, Nguyên Hạo vẫn cảm thấy toàn thân nhộn nhạo một chút, nhưng không ảnh hưởng gì đáng

kế.

"Hai vũ kỹ này hợp lại có thể giúp da thịt cứng như sắt thép, lại thêm một lớp vỏ dày trước ngực như mai rùa để ngăn trở công kích trực diện. Đáng tiếc, đây không phải là phương pháp luyện thể mà chỉ dùng linh lực để phòng ngực, nên thời gian thi triển có hạn, không thể chiến đấu lâu dài."

Cảm nhận rõ ràng ưu khuyết của hai vũ kỹ phòng ngực mà mình vừa thử nghiệm, Nguyên Hạo cảm thấy cần thiết nên tìm một bổ pháp quyết luyện thể để tu luyện. Tuy nói rằng tu sĩ ở cấp độ cao, giơ tay có thể phá núi lấp sông, nhưng một cơ thể yếu đuối mỏng manh vẫn rất dễ bị kẻ khác thừa cơ đánh lén. Tất nhiên, việc tìm phương pháp tu luyện thân thể sẽ tình sau, hiện tại Nguyên Hạo đang rất hứng khởi khi có ba tên trâu bò làm quân xanh cho mình thử nghiệm vũ kỹ mới.

- Hì hì, tiếp theo nên sử dụng chiêu nào nhỉ. À, hình như chưa xài đến vũ kỹ hệ hỏa, vậy thì cho bọn chúng ném thử Hỏa Đạn thuật xem sao.

Mím cười vui vẻ như nắng xuân, Nguyên Hạo nhe hàm răng trắng đều của mình ra, còn ngoắc tay với ba tên to xác Kinh Thiên Phái.

- Tiểu tử, chớ có khinh người, ta sẽ xé xác người ra làm trăm mảnh.

Một tên to xác giậm dừ gào lên, lấy ra một cây dao dài to đùng, nhìn uy thế chả khác Trương Phi trong Tam Quốc Diễn Nghĩa là bao. Có điều gã chưa hổ báo được bao nhiêu thì bỗng hốt hoảng, cả lông tơ cũng dựng lên, luống cuống dùng vũ khí đón đỡ một rừng đạn hỏa diễm bắn tới. Hai tên đồng bạn còn lại cũng phải chịu chung số phận với gã, chặt vật không thôi. Đạn hỏa diễm này hình dạng đầu mũi tên bén nhọn, nhưng lại chứa đựng độ nóng kinh người, nếu bị dính số lượng lớn sẽ rất khó chịu. Nhìn cảnh ba tên đại hán đứng trong màn mưa lửa, vẽ nên một bức tranh đầy sống động và ấn tượng.

Sau một hồi chống đỡ, cả ba tên cảm thấy da thịt bị thương khắp nơi, tuy không nguy hiểm nhưng đau rất là điều không thể tránh khỏi. May mắn thay, lúc này đây Nguyên Hạo lại thu tay lại, biển lửa cũng tự nhiên biến mất. Không phải hẳn muốn ngừng lại, mà vì vũ kỹ này tiêu hao quá nhiều, lại chỉ được có mỗi cái hoa mỹ, chứ

hiệu quả thì tệ vô cùng. Ước chừng nếu muốn đánh bị thương ba tên kia bằng chiêu này, ta không kiệt sức mới là lạ.

- Xem ra hỏa hệ tu sĩ công kích cuồng bạo nhưng tiêu hoa linh lực quá nhiều.

Thật ra bên trong đám vũ kỹ tìm được ở Tàng Kinh Các, còn vài cái vũ kỹ hỏa hệ công kích không tệ. Chỉ là cái nào cũng đòi hỏi người thi triển tập trung linh lực kinh người, đánh xong một cái thì mình cũng khó mà tái chiến được nhiều. Những vũ kỹ đó, Nguyên Hạo quăng sang một bên ngay, hẳn không phải chỉ có hỏa hệ linh căn, không cần phải học. Nếu muốn sát chiêu, hẳn có thể dùng Hắc Huyền, với sức công phá kinh hoàng, không cần phải phí tâm vô ích. Bản thân hẳn tuy có hơi tham lam, nhưng không phải kẻ ngu dốt, chỉ những vũ kỹ có tính chất bổ trợ hoặc công dụng đặc biệt mới được Nguyên Hạo chọn lọc tu luyện mà thôi.

- Nay, người mau chóng giải quyết ba tên đó đi, chúng ta không có nhiều thời gian để chơi đùa đâu.

Giọng nói đốc thúc của Chiêu Lãm vang lên, Nguyên Hạo nhìn sang thì thấy gã đang ngồi phe phẩy cái quạt của mình rất phong thái, bên cạnh là hai cái xác đệ tử Kinh Thiên Phái.

- Con mẹ nó, huynh ra tay lúc nào vậy, quá nhanh, quá nguy hiểm rồi.

Ngay cả ba tên to xác còn lại cũng sững sờ, ánh mắt e ngại lại càng sâu đậm. Bọn chúng cũng không phát hiện ra đồng bạn của mình bị tiêu diệt như thế nào, chẳng lẽ tên thanh niên đáng vẻ thư sinh này còn khủng bố hơn cả thiếu niên trước mặt. Nếu thật như vậy, bọn chúng đánh thế nào nữa chứ.

- Haha, nói ra phải cảm ơn tràng pháo hoa bằng lửa của người. Hai tên gốc kia bị hấp dẫn, không chú ý nên ta tiện tay giải quyết chúng nhanh gọn luôn.

Nụ cười rạng rỡ của Chiêu Lãm làm cho khuôn mặt Nguyên Hạo tối sầm lại. Cái chiêu thức vô dụng của mình hóa ra lại thành mồi câu giúp cho tên kia dễ dàng xử lí đối thủ, đúng là may áo cho người mà hại. Không còn tâm tình thử nghiệm vũ kỹ nữa, ánh mắt Nguyên Hạo âm trầm nhìn ba tên to xác đối diện, giọng nói mang

theo sát khí:

- Hừ, sau đây ta sẽ không nương tay nữa, các người tung hết sức đi.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 191: Khuấy Động

Vân Liên Sơn Vụ, khu vực từ một trăm đến năm trăm dặm càng vào sâu nguy hiểm càng cao. Ở nơi này có thể bắt gặp yêu thú cấp hai đỉnh phong, tương đương với Trúc Cơ kỳ viên mãn. Nếu phải đối đầu với một, hai con thì các đội ngũ có thể tru sát hoặc rút lui không mấy khó khăn. Nhưng lỡ xui xẻo gặp phải một bầy yêu thú quần công thì toàn quân bị diệt là chuyện bất khả kháng.

Nhờ có Phong Ảnh thám thính, suốt chặng đường tiếp theo, Nguyên Hạo và Chiêu Lãm không gặp trở ngại gì cả, một đường ca vang tiến bước.

- Cái âm hồn này hữu dụng thật đấy. Tiểu tử nhà ngươi cũng có lúc được việc đấy nhỉ.

Chiêu Lãm vui vẻ tán thưởng một câu, tên này trên đường đi, không hề có ý định hái thảo dược hay thu nhập yêu hạch gì cả. Điều này cũng làm Nguyên Hạo thán oán không ích, mặc dù nhị phẩm thảo dược không phải quá quý hiếm nhưng muối cũng là thịt mà. Nhất là với kẻ nghèo rớt mồng tơi như hắn thì một chút canh cũng không muốn bỏ qua tí nào.

- Chiêu Lãm huynh, mấy tên đệ tử Kinh Thiên Phái vừa rồi sử dụng vũ kỹ hay bí pháp gì để gia tăng sức mạnh cơ thể vậy? Những hoa văn hình xăm trên người bọn chúng có ý nghĩa gì?

Nghĩ đến mấy tên to xác hung hãn, Nguyên Hạo cảm thấy tò mò. Tuy pháp thuật của bọn kia không cao cường nhưng thể chất vật lý và tốc độ thì đúng là kinh người. Đối lại là người khác không có sát chiêu uy lực lớn e là rất khó có thể đánh giết mấy tên đó được.

- Người không biết cũng phải, đây là bí mật riêng của Kinh Thiên Phái. Cũng

may ta có tình báo khắp nơi nên cũng biết được đôi chút.

Chiêu Lãm mỉm cười với vẻ tự đắc, nếu không nắm rõ mọi thông tin trong tay thì hẳn làm sao sống sót được đến ngày hôm nay. Một bên, Nguyên Hạo hai mắt sáng rỡ, biểu tình lắng nghe chờ đợi.

- Những hình xăm đó là một loại bí thuật, dùng để hấp thu tinh huyết yêu thú. Cách làm này chẳng những giúp cho bọn đệ tử có được thân thể mạnh mẽ hơn người mà khi bộc phát có thể sánh ngang với yêu thú thật sự. Phương pháp này tổn kém ít hơn việc sử dụng đan dược tu luyện nhiều. Tất nhiên, nó cũng có một khuyết điểm chí mạng là những kẻ tu luyện thần trí sẽ bị ảnh hưởng ít nhiều. Tinh huyết yêu thú không đơn giản như vậy mà hấp thụ đâu hắc hắc. Chưa tính đến việc tu vi càng lên cao, cần phải có máu của yêu thú tương đương để tu luyện. Yêu thú cao giai nào có phải cải trắng ngoài chợ mà muốn là có sao? Nói trắng ra là không có hi vọng thăng cấp lên cao.

Một hơi kể ra hết ưu khuyết của bí thuật Kinh Thiên Phái, Chiêu Lãm tỏ ra mình khá uyên bác, còn bình phán thêm vài câu. Bản thân Nguyên Hạo thì lâm vào trầm tư, sau một hồi suy ngẫm mới cất tiếng hỏi:

- Nói như vậy, ngoài nhục thể cường hãn ra, những tên tu luyện theo cách huynh nói có thể thừa hưởng thần thông của yêu thú không?

Thắc mắc của Nguyên Hạo làm cho Chiêu Lãm giật mình khựng lại. Hắn sâu sắc nhìn đối phương một cái rồi mỉm cười nhẹ trả lời:

- Không nghĩ đến tiểu tử ngươi tinh ý như vậy. Đúng thế, bí thuật này có thể giúp người tu luyện mô phỏng lại thần thông của yêu thú.

- Như vậy có quá nghịch thiên không, thần thông của yêu thú vốn là thứ độc nhất vô nhị.

Không kiềm chế được, Nguyên Hạo sợ hãi thốt lên.

- Haha, tiểu thần thông bình thường thì họa may mới có thể. Cần phải có số

lượng tinh huyết cực lớn thì tỉ lệ đạt thành mới khả quan. Người nghĩ yêu thú có thần thông thật sự có loài nào không phải huyết mạch cao quý. Chỉ cần giết một cá thể của chúng thôi cũng sẽ nhận chịu truy sát đáng sợ.

Chiêu Lãm lắc đầu không cho là đúng đáp. Về vấn đề này, Nguyên Hạo cũng không phản bác, hẳn biết rõ yêu thú mang thần thông đều là vương giả huyết mạch. Thậm chí bọn chúng còn có thể hóa hình thành nhân loại, trí thông minh siêu việt.

- Bàn môn tả đạo không phải là con đường dẫn đến tiên giới. Tuy ở cấp độ từ Nguyên Anh trở xuống, môn phái này thực lực cường hân đông đảo, nhưng bọn chúng sẽ khó lòng vượt qua cửa ải hóa thần. Tất nhiên hiện tại nếu gặp phải một đám đệ tử Kinh Thiên Phái vậy công thì đúng là nhưc đầu thiết. Bởi vậy chúng ta cần nhanh chân lên, không nên dính vào những trận chiến không cần thiết.

Hai người vừa đi vừa đàm đạo, tốc độ cũng tăng lên, chẳng mấy chốc đã mất bóng ở sâu trong rừng rậm.

"Ăm"

- Khốn kiếp, là kẻ nào ăn gan hùm dám xuống tay với đệ tử Kinh Thiên Phái của chúng ta.

Nơi Nguyên Hạo và Chiêu Lãm chiến đấu với sáu tên to xác lúc này đang có một đội ngũ Kinh Thiên Phái khác đang đứng. Dẫn đầu là một thanh niên tóc đỏ tướng mạo cao lớn khác thường, gần như gấp đôi những tên to xác chung đội. Hình xăm trên người hẳn cũng thiên hướng kỳ lạ, trông có đạo vận hơn nhiều.

Khi đội ngũ này đến nơi thì phát hiện ra được sáu cái xác nằm la liệt, chỉ còn da bọc xương.

Cảnh tượng này không chỉ làm cho đám đệ tử tức giận mà còn khiến họ thấy bị sỉ nhục trầm trọng. Đường đường là một đại phái lại bị kẻ khác giết người hút tinh huyết, đây chính là tát hết mặt mũi của họ.

- Mã ca, theo đệ thấy dấu vết này rất giống với thủ đoạn của Kiếm Ma Tông. Bọn này âm hiểm xảo trá, thích đâm lén sau lưng, đặc biệt là thích dùng tinh huyết của nạn nhân để dưỡng dục ma kiếm. Một tên đệ tử bề ngoài trí tuệ tiến nên nói nhỏ với tên đầu lĩnh tóc đỏ. Gã kia tên đầy đủ là Dương Mã, thiên kiêu đệ nhất ở cấp độ Trúc Cơ kỳ của Kinh Thiên Phái.

- Hừ, sự việc chỉ sợ không đơn giản như vậy đâu. Các người nhìn cho kỹ, trong sáu người này, có bốn tên đã kích hoạt thú hóa. Thế mà kết quả vẫn bị diệt sát toàn bộ, không một ai chạy xa được. Điều này nói rõ kẻ ra tay rất mạnh, hoàn toàn nghiền nát bọn chúng. Có thực lực làm chuyện này trừ mấy tên biến thái kia thì còn ai vào đây. Huyết kiếm ma vương Phạm Tích, người dám không nể mặt Dương Mã ta trước thì đừng trách ta ra tay tàn nhẫn.

Tên tóc đỏ ánh mắt âm lệ búng ta mấy quả cầu lửa thiêu đốt sáu cái xác ra tro rồi xoay người dắt đồng bọn ngồi đi. Hắn đã quyết định phải giết vài tên Kiếm Ma Tông để lấy lại danh dự cho mình. Lúc bọn chúng rời đi, một bóng mờ ảo màu trắng bỗng đứng quỷ dị hiện ra, khóe miệng cười một cách đê tiện.

Nguyên Hạo lúc này đang nướng thịt một con yêu thú trong một hang động ở cách xa mấy trăm dặm. Tài nghệ nấu nướng của hắn không tệ, Chiêu Lâm nhìn món thịt nướng độc môn của đối phương cũng nuốt nước miếng liên hồi.

- Chín rồi. Hắc hắc, tuy không cần ăn uống vẫn sống được nhưng ta vẫn thích cảm giác đồ ăn củ phàm thế.

Xé một cái đùi rô to đưa cho Chiêu Lâm, Nguyên Hạo cũng tự lấy một phần cho mình nhai ngấu nghiến.

- Trong hồ lô của ngươi đang tính gì vậy? Sao phải tốn sức dàn dựng hiện trường để làm gì? Chúng ta cũng đâu cần tranh đấu với mấy tông môn kia làm gì?

Quệt cái miệng dính đầy mỡ, Chiêu Lâm cất tiếng hỏi. Tuy gã không quan tâm những kẻ khác nhưng lại có hứng thú với các mưu kế của thiếu niên đi cùng.

- Hắc hắc, có thể làm giảm thực lực của đối thủ cạnh tranh không tốt sao. Dù gì chúng ta cũng có đến một tháng thời gian bên trong bí cảnh này, xong việc của huynh ta cũng muốn tìm một chút thảo dược cho mình.

Nguyên Hạo không giải thích mà chỉ cười nhạt bằng quơ đáp.

- Hừ, người nghĩ mấy tên Kinh Thiên Phái sẽ vì mấy kẻ đã chết mà đi trả thù tông môn khác sao?

- Haha, sao lại không, ta nghĩ họ sẽ tận dụng tốt cơ hội này nữa chứ. Cái ta tạo ra không phải là nguyên nhân mà là tặng cho đối phương một lí do để ra tay. Chỉ cần dùng chiêu bài trả thù cho đồng môn, bọn Kinh Thiên Phái không phải thả sức ra tay giết người cướp bóc mà không e ngại gì sao? Danh chính ngôn thuận quá rồi còn gì. Vũng nước vốn đục này ta chỉ khuấy thêm một chút mà thôi.

Nguyên Hạo cười dài giải thích khiến cho Chiêu Lãm nghe mà rùng mình. Gã không phải ngốc, cũng hiểu được một phần âm mưu bố cục. Những tông môn hai sao rưỡi khi tham gia Vân Liên Sơn Vụ dường như đạt thành hiệp nghị chung là không tranh đấu với nhau trừ khi gặp chuyện bất khả kháng. Việc sáu tên đệ tử Kinh Thiên Phái bị giết hại khiến cho thực lực môn phái này giảm bớt. Chỉ cần mấy tên còn lại không ngu như bò thì tất nhiên sẽ dùng lý do trả thù để làm tiêu hao những môn phái khác. Cái hiệp nghị mỏng manh kia coi như bị phá bỏ, từ giờ sẽ có một hồi phong vân huyết vũ đáng sợ diễn ra. Vạn lần đám thiên kiêu mấy tông môn sẽ không nghĩ đến chủ mưu lại là một thiếu niên trông rất vô hại này.

- Hay cho câu ta chỉ tặng họ một lý do. Tiểu tử, tâm kế người đủ hiểm độc! Nếu sống ở trong phạm thế, ta tin người sẽ trở thành một gian hùng, khuấy đảo triều chính, xoay chuyển thiên hạ.

Không giấu diếm sự tán thưởng, Chiêu Lãm giơ ngón tay cái lên cười lớn nói. Thế nhưng, Nguyên Hạo không tỏ thái độ vui vẻ mà lại thờ dài:

- Thân bất do kỷ. Kẻ tính kế người cũng sẽ bị người tính kế. Cứ ngỡ nắm cả thiên hạ nhưng thật ra mình cũng chỉ là con tốt trên bàn cờ của kẻ khác. Núi cao có núi cao hơn, vô thượng đại đạo cũng không thoát khỏi qui tắc thiên địa. Còn khôn

có thể xoay chuyển? Vận mệnh há ngược lại thiên đạo?

Thốt lên những lời cao thâm mạt trắc khó hiểu, Nguyên Hạo ngược lên nhìn ánh trăng cô tịch trên cao. Mục tiêu của hắn quá đơn giản, nhưng cũng quá lớn lao, thậm chí có thể nói là điên cuồng. Một sinh linh nhỏ bé khao khát cuộc sống tiêu dao, vượt ra khỏi mọi xiềng xích qui tắc của thiên đạo. Hắn không muốn nắm giữ tất cả mà muốn thoát khỏi tất cả, muốn đi ca hơn cả trí tưởng tượng, quan niệm của tiên nhân. Sâu bên trong không gian bí mật trong người Nguyên Hạo, Tiểu Vô khẽ bật cười, lẩm bẩm tự thoại:

- Cuối cùng tên ngốc này cũng ngộ ra con đường phía trước của mình rồi. Thiên đạo, lão có sợ không?

*****"

Việc tiếp theo không khác với tính toán như thần của Nguyên Hạo, liên tiếp những vụ diệt sát các nhóm đệ tử tông môn hai sao rưỡi xảy ra. Sự kiện này làm cho rất nhiều tổ đội yếu hơn cảm thấy bàng hoàng và sợ hãi. Xưa nay, những tổ đội các đại môn phái kia rất hiếm khi tranh chấp, chỉ có các đại thiên kiêu của họ đi sâu vào trong bí cảnh thỉnh thoảng đại chiến mà thôi. Không ngờ lần này ở ngay khu vực được coi là cột mốc an toàn mà họ lại xảy ra nội chiến. Đáng nói là tin tức truyền ra người khởi nguồn vụ việc chính là kiếm ma vương Phạm Tích, đệ nhất nhân của Kiếm Ma Tông tham gia Vân Liên Sơn Vụ. Độ chính xác của tin đồn này cực cao khi chính lão đại của Kinh Thiên Phái là Dương Mã đã lên tiếng xác nhận, còn tuyên bố nhất quyết sẽ đòi lại công đạo cho các sư đệ đã ngã xuống.

Vụ việc này có lẽ vẫn chưa đủ để làm cho sóng gió nổi lên. Vậy mà sau đó đến phiên Mị Nguyệt Ma Môn lẫn Độc Trùng Môn cũng có đệ tử bị sát hại mới khiến cho mạch nước ngầm vỡ ra. Nhiều người đoán già đoán non không biết hung thủ là ai, mục đích là gì. Có điều chắc chắn là mục đích của kẻ đó đã thành công khi các đại phái đều nghi kỵ lẫn nhau, giao tranh lớn nhỏ không ngừng xảy ra.

Cuối cùng một quả bom lớn nhất, chấn động nhất đã nổ ra vào ngày thứ tư, một chi đội của Vạn Khô Trại bị toàn diệt. Không có ngôn từ nào có thể diễn tả được mức độ chấn động của sự kiện này, quá ư là khủng khiếp. Xưa nay Vạn Khô Trại

như bá chủ trên cao nhìn xuống, họ chưa từng gặp bất kỳ sự kháng cự nào từ các tổ đội khác. Bản thân họ cũng coi thường việc tranh đấu, bởi mấy thiên kiêu này cho rằng địa vị của họ cao quý, vượt xa những tông môn kia nên không cần thiết đánh mất thân phận. Vậy mà lần này có kẻ ăn gan hùm dám ra tay với một chi đội nhỏ của họ.

Phải biết rằng thực lực của bất kỳ đệ tử nào của Vạn Khô Trại đều cũng không tầm thường. Ngoại trừ công pháp, võ kỹ vượt trội, họ còn có pháp bảo, phù bảo trang bị. Muốn sát hại cả một chi đội của họ, kẻ đó phải mạnh hơn nhiều. Thế cục lúc này đã diễn ra hoàn toàn hơn xa mong đợi của Nguyên Hạo, mọi thứ hiện tại chỉ có một chữ đủ sức hình dung mà thôi.

LOẠN....!

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 192: Thạch Hạt Đuối Giết

Sóng gió nổi lên, bí cảnh trở sặc mùi máu tanh, ai ai cũng dè chừng kẻ khác. Trong khung cảnh hỗn loạn đó, Nguyên Hạo lại đang vô tư không lo nghĩ cùng với Chiêu Lãm tiến gần đến biên giới năm trăm dặm. Đây là một ranh giới vô cùng quan trọng, bởi vì sau năm trăm dặm chính là lãnh địa của các loại yêu thú từ cấp ba trở lên. Đối mặt với tồn tại này, Trúc Cơ kỳ chỉ có thể cầm đầu mà chạy giữ mạng, không ai dám đối kháng với chúng.

Địa điểm mà Chiêu Lãm muốn đến lần này là một vùng núi đá nằm chếch về phía đông. Nơi này ngoại trừ có rất nhiều tảng đá hình thù kỳ lạ ra thì thảo dược rất khan hiếm, do đó hầu như chả có đội ngũ đại môn nào đem chú ý đặt vào. Chính vì điều này mà hai người Nguyên Hạo di chuyển rất nhàn nhã, không hề va chạm với bất kỳ ai, tốc độ cũng không kiêng dè tăng lên rất cao. Chẳng mấy chốc, vừa đến ngày thứ tư họ đã đến được khu vực toàn là núi đá cao sừng sững, san sát tựa vào nhau.

Kỳ hoa dị thảo dĩ nhiên không thể dùng lẽ thường mà suy đoán, bên trong Vân Liên Sơn Vụ này đâu đâu không ẩn tàng bảo vật. Nhìn khắp nơi đều là đá tảng, cây cối thưa thớt đến nghèo nàn, nhưng biết đâu núp sâu dưới vỏ bọc đó là thiên địa trân thảo. Hiểu được vấn đề này, cặp mắt Nguyên Hạo liên tục quan sát, hi vọng có thể phát hiện gì đó. Có lẽ vận khí hôm nay của hắn hơi đen, đi cả một quãng đường lớn như thu thập chẳng được bao nhiêu dược tài. Chiêu Lãm đi phía trước thì lại không hề quan tâm đến thảo dược, trong mắt gã dù là tuyệt đỉnh linh thảo cùng với cỏ dại cũng không khác là mấy. Không liên quan đến trận pháp tất cả đều là phế vật cả.

- Cẩn thận một chút, nơi này ta không có nhiều thông tin ghi chép. Gã đệ tử trước kia vô tình vào được nơi này chỉ nói lại bên trong núi đá có vài loại yêu thú rất đáng sợ. Cả một tiểu đội duy nhất một người sống sót thoát ra được.

- Còn có yêu thú sao?

Nghe lời nhắc nhở của Chiêu Lãm, Nguyên Hạo ngao ngán thốt lên. Nơi này sẽ có yêu thú cấp ba đó nha, không phải hạng xoàng đâu. Dù tự tin thực lực đến mấy hẳn cũng không nghĩ mình có thể chống lại yêu thú hơn mình một đại cấp bậc.

- Cầu phú quý trong nguy hiểm, đây là một cái truyền tống phù cự ly ngắn. Nếu gặp nguy hiểm thì người cứ sử dụng để cứu mạng. Mặc tiền lắm đấy, nếu không dùng nhớ trả lại cho ta.

Móc ra một tấm phù lục với nhiều họa tiết phức tạp, Chiêu Lãm dáng vẻ tiếc của không nỡ ném cho Nguyên Hạo.

- Truyền Tống phù, loại phù quý hiếm như vậy huynh cũng có?

- Khà khà, chỉ là truyền tống cự ly ngắn thôi. Nếu gặp cỡ như Nguyên Anh kỳ thì không có tác dụng gì đâu, nhưng với người thì trốn khỏi Kim Đan thì cũng có đến sáu, bảy phần cơ hội.

Cầm tấm phù lục, trong lòng Nguyên Hạo có chút nóng lên. Tuy là kẻ keo kiệt, ưu tiên lợi ích nhưng Chiêu Lãm đối xử hẳn cũng không tệ. Mặc dù một phần vì quan hệ hợp tác nhưng Nguyên Hạo biết tên kia có thể tự mình hành động được, không nhất thiết phải chiếu cố hẳn nhiên như vậy.

- Hắc hắc, huynh yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng hết sức.

Cất phù lục vào trữ vật, Nguyên Hạo cười lớn hứa hẹn, giọng điệu như dù nhảy vào núi đao biển lửa cũng không từ nan. Có điều, sau việc này hẳn có trả lại tấm phù không còn là một vấn đề lớn.

- Được rồi, thế núi ở đây rất tốt, bây giờ chúng ta sẽ tìm mấy ngọn cao nhất.

Chiêu Lãm nhìn thái độ của Nguyên Hạo cũng chỉ cười nhạt nói.

- Chúng ta sẽ leo núi à?

- Không, chúng ta sẽ đào núi.

- Há???

Nguyên Hạo ngơ ngác nhìn Chiêu Lãm, miệng lắp bắp không biết nói gì cho phải. Thấy biểu tình hần như vậy, Chiêu Lãm phá lên cười lớn.

- Người không nghe nhầm đâu. Theo như miêu tả thì đệ tử kia phát hiện ra một loại đá ngũ sắc ở vùng núi đá này. Nơi có đá ngũ sắc phía dưới sẽ hình thành Thiên Niên Ngũ Hành Thạch, mang theo pháp tác ngũ hành vô thượng. Có được kỳ bảo này ta có thể thiết kế Ngũ Hành Liên Hoàn Trận, chính thức tấn thăng trận pháp đại sư haha.

- Thiên Niên Ngũ Hành Thạch sao? Nghe cái tên ngẫu ghê nhỉ.

- Đối với người không biết giá trị thì nó cũng chỉ là cục đá trang trí không hơn không kém. Còn với ta thì nó có giá trị không thể đo đếm được, hơn ngàn năm thứ này mới có thể sinh ra, điều kiện vô cùng hà khắc.

Tâm lí phấn chấn, Chiêu Lãm tốc độ cũng nhanh hơn. Hai người chọn được một ngọn núi thuộc diện hùng vĩ nhất làm mục tiêu.

- Đúng là đá ngũ sắc rồi, chỉ cần đào sâu xuống tìm tòi là được.

Gật đầu ưng ý, Chiêu Lãm ra hiệu cho Nguyên Hạo bắt đầu công việc. Không có cuộc xeng, hai tên này dùng phi kiếm đào đất, năng suất không thua kém gì máy cày hiện đại. Khi đào sâu xuống vài thước thì một tiếng gào của yêu thú vang lên làm cả hai tái mặt. Tức khí 1, Chiêu Lãm buộc miệng chửi lớn:

- Con mẹ nó, không phải xui vậy chứ. Mới đào một chút đã bị phá đám.

- Hi vọng chỉ có một con đơn độc chứ vài con thì chúng ta chỉ có bỏ của mà chạy thôi.

- Má nó, miệng tiểu tử người mồm quạ à. Thạch Hạt Ba Đuôi, loài này chuyên sống theo đàn đó.

Thấy yêu thú lớp vỏ đen xù, dày thô như đá, phía sau là ba cái đuôi to tươi có gân đỏ chích độc như những cây giáo lớn thì cả hai người phải hít vào một hơi khí lạnh. Đếm đếm số lượng của bầy yêu thú đang tụ tập trên những gò đá cao, Nguyên Hạo cười khổ nói:

- Mười tám con, huynh biện pháp giải quyết chúng không?

- Giải quyết cái đầu người, đây là mười tám con yêu thú tam phẩm sơ kỳ đó. Ta có tự phụ cách mấy cũng không điên đến nổi hiến thân làm điểm tâm cho mấy con quái kinh tởm này đâu. Ta có một quả Xú Khí Đan, công trùng rất kiêng kỵ. Ta đếm ba tiếng thì ném ra, mỗi người chọn một hướng mà chạy. Ở đây có cái ngọc bội có thể cảm ứng vị trí lẫn nhau trong phạm vi chục dặm, chúng ta sẽ họp mặt sau.

Móc ra một quả đan dược tựa như đạn pháo màu xám tro, Chiêu Lâm cũng không thèm đếm một đến ba mà ném thẳng vào giữa bầy yêu thú rồi xoay đầu chọn một hướng biến mất. Hướng ngược lại, Nguyên Hạo cũng cầm đầu như tên bắn mà chạy thực mạng. Phía sau lưng, tiếng gào rít đinh tai truyền đến, hẳn biết là lũ yêu thú đang tức giận đuổi theo. Lúc này, Nguyên Hạo hận không thể mọc thêm vài cái chân như lũ bò cạp kia để chạy nhanh hơn nữa, với tốc độ này hẳn không bị bắt kịp mới là chuyện lạ.

- Phi kiếm không xài được, con mẹ nó, không lẽ phải phơi thân ở chỗ này thiệt sao?

Nhìn thấy lũ bò cạp đang đuổi ngày càng gần mà sống lượng hình như còn tăng thêm, Nguyên Hạo có cảm xúc khóc không ra nước mắt. Sức nhớ ra Tiểu Vô, hẳn gào thét cầu cứu nhưnh đáp lại là một sự yên lặng phũ phàng. Cùng đường, hẳn buộc phải tìm cách phản công để làm chậm đám yêu thú phía sau.

- Ném thử Hắc Huyền của lão tử đi lũ gớm ghiếc.

Vừa chạy, Nguyên Hạo nhanh như chớp vận công, linh lực như thủy triều tích tụ trên hai bàn tay. Sau một khắc, hai quả cầu đen uy lực bàng bạc được sinh ra. Không do dự, hẳn ném ngay về phía sau hướng cả bầy yêu thú đang điên cuồng lao đến.

"Xoẹt xoẹt"

Một quả cầu đánh trúng chân của một con Độc Hạt làm nó chậm lại đôi chút. Một quả khác va vào lớp vỏ trên lưng dày cộm của một con khác tạo ra chấn động dữ dội. Kết quả chỉ để lại một vết nứt dài trên lớp vỏ, con bò cạp bị trúng chiêu càng bị chọc tức chạy nhanh hơn nữa.

- Má ơi, Hắc Huyền của mình có thể miểu sát Trúc Cơ viên mãn lại chả si nhè gì với mấy con khốn này, lần này thảm rồi.

Vốn Nguyên Hạo không biết, Thạch Hạt Ba Đuôi nổi tiếng ở khả năng phòng ngự của mình. Những chiếc vỏ của chúng vô cùng cứng rắn, là tài liệu luyện khí quý hiếm hàng đầu. Đừng nói là tu vi bây giờ của hắn là Trúc Cơ hậu kỳ, cho dù lên đến Kim Đan kỳ muốn chấn nát lớp vỏ kiên cố kia cũng phải tốn không ít khí lực.

- Chỉ còn một cách.

Nghĩ đến truyền tống phù của Chiêu Lãm, Nguyên Hạo hơi lưỡng lự. Bởi vì không biết phương vị truyền tống, nên hắn sợ bị đưa đi vào sâu hơn bên trong Vân Liên Sơn Vụ thì khác nào chết nhanh hơn. Nhưng mà bây giờ hắn không thoát khỏi đám yêu hạt thì kết quả cũng tương tự vậy thôi. Ngay khi còn đang suy nghĩ, một con bọ cạp nhanh nhất liền vung ba cái đuôi của mình bắn ra ba dòng chất lỏng sệt màu đen hướng về tên nhân loại đang chạy phía trước.

- Không tốt

Linh cảm cho biết thứ chất lỏng kia cực độ nguy hiểm, Nguyên Hạo liền lập tức dùng hết khả năng thi triển thân ảnh tránh né. Cuối cùng hắn may mắn né được, những tia chất lỏng bắn thẳng xuống đất tạo nên ba cái lỗ sâu hãm. Nhìn thấy sức phá hoại đáng sợ, Nguyên Hạo nổi cả da gà lên.

- Tổ cha chúng mày, ý đông hiệp ít rồi còn chơi trò đánh lén. Tụi mày có chút liêm sỉ không hả? Muốn ăn thịt tao thì cũng nên dùng chiêu thức nhẹ nhàng mềm mỏng, chơi cái thứ này thì ngay cả bã tao cũng không còn nữa là.

Đáp lại lời chửi bới của hắn, cả chục con bò cạp phía sau đều giương "nòng" lên. Nhìn thấy chất độc bắn đến từ bốn phương tám hướng, Nguyên Hạo như rớt vô hổ băng, cảm thấy rét run. Ánh mắt lóe lên một tia quyết liệt, hắn lập tức truyền linh lực vào trong tấm phù bảo. Ngay tức khắc, một vòng tròn màu đỏ bao lấy hắn, ba động không gian xung quanh cũng chuyển động kịch liệt như muốn vỡ ra.

"Ầm ầm ầm"

Từng tiếng nổ như bạo liệt vang lên, ánh sáng quả cầu rực lên chói lóa như mặt trời. Tiếp theo đó thì đột nhiên cả người lẫn quả cầu sáng biến mất như chưa từng tồn tại. Lúc này, hàng loạt tia độc được mới bắn tới, dính xuống mặt đất tạo nên một đồng hồ sâu. Tự nhiên con môi biến mất, lũ bọ cạp điên tiết gào ào lên lung sục khắp nơi. Cuối cùng vẫn không tìm được gì, bọn chúng đành phải giải tán, khu vực núi đá lại trở lại yên tĩnh bình lặng như không có gì đáng sợ ở đây cả.

- Hự...khốn kiếp, Độc Trùng Môn các người tại sao lại...á á á aaaaaaa

Mỹ nữ Nguyệt Mị Ma Môn chưa kịp nói hết câu thì đã bị cả đàn côn trùng li ti cắn nuốt. Vài giây sau, đàn độc trùng được thu hồi về, nữ tử kia cũng hóa thành xương trắng. Gã đệ tử Độc Trùng Môn phui phui bụi trên người rồi cười lạnh:

- Đáng tiếc, ta cũng muốn đùa chơi với người một chút. Đáng tiếc đại sư huynh đã có lệnh phải ra tay mau lẹ. Hắc hắc có chết cũng đừng oán ta, bởi vì các tỷ muội của ngươi cũng sớm xuống dưới mà bầu bạn thôi.

Ở một nơi khác, một tiểu đội mặc y phục màu vàng đang bị một nhóm quái nhân chặn đường.

- Các người là người Quỷ Lôu Môn? Dám cả gan cản đường của Vạn Khô Trại chúng ta, chán sống rồi à.

Một trung niên khuôn mặt điển trai đứng ra quát lớn. Tu vi của hắn đã đạt đến

giả đán cảnh giới, chính là đứng đỉnh trong các đệ tử tham gia bí cảnh. Với thực lực vậy, đương nhiên hẳn không hề e ngại bị những đội ngũ khác gây sự.

Đứng đối diện hẳn chỉ có năm tên mang áo khoác đen che hết diện mục, một tên trong đó cười rú lên quái dị nói:

- Hắc hắc, Vạn Khô Trại thì đã sao. Không phải đã bị bọn ta diệt một nhóm rồi đó sao. Lần này đến phiên lũ các người.

- Người... Chính lũ các người đã giết hại huynh đệ đồng môn của chúng ta???

Tên trung niên nghe xong thì khẽ biến sắc nhưng vẫn tỏ ra trấn tĩnh giận dữ chỉ tay vào đối phương hỏi.

- Haha, không chỉ bọn chúng và các người, toàn bộ đệ tử Vạn Khô Trại các người đừng mong một ai sống sót rời khỏi nơi này.

- Đáng chết, huynh đệ xông lên cho ta. Chúng ta phải báo thù cho các sư huynh đệ đồng môn bị hại.

Gã trung niên bùng nổ linh lực như thác nước, ào ào mạnh mẽ khếch tán. Một tay cầm một thanh kiếm sáng bóng, chỉ huy cả đội ngũ xông lên. Những tên quái nhân thấy vậy vẫn bình thản, hai tay chúng bắt đầu bắt quyết kỳ lạ, ánh mắt đỏ như máu.

- Một lũ vô tri, xuống địa ngục cả đi.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 193: Hạp Cốc Bí Ẩn

"Grào"

Một tiếng gầm kinh khủng vang lên như xé nát cả chín tầng trời xanh làm cho yêu thú mấy trăm dặm xung quanh run rẩy nằm sát rạt xuống đất. Đây chính là uy quyền vương giả của yêu thú cao cấp, chỉ tiếng kêu của nó thôi cũng đủ khiến cho vạn thú thuần phục. Bên trong thế giới yêu thú, bên cạnh thực lực, huyết mạch chính là thứ quan trọng nhất để phân chia cấp bậc. Nghe nói một con yêu thú có huyết mạch thượng cổ kỳ thú, cho dù tu vi còn non yếu nhưng những yêu thú mạnh mẽ hơn vẫn phải triều bái nó như hoàng đế.

"Xoẹt xoẹt"

Lúc này, bên cạnh một ao nước nhỏ, các loài yêu thú do sợ hãi nên đã tản đi hết nên không ai chú ý đến một cái xác người đang trôi lênh bênh. Kể ra thì số tên Nguyên Hạo này cũng còn may mắn. Truyền tống phù này không phải loại quá cao minh, nên khi dịch chuyển không gian sẽ tạo ra chấn động khá mạnh. Hậu quả là Nguyên Hạo bên trong truyền tống bị quay như chong chóng, đầu óc hoa cả lên, va đập liên tục đến mặt mày sưng vù, ngất xỉu tại chỗ. Nếu như gặp phải yêu thú thì có lẽ hẳn đã trở thành miếng thịt từ trên trời rơi xuống rồi, vậy mà ma xui quỷ khiến hẳn ta cứ lững lờ trôi trong ao mà vẫn chẳng bị gì.

- Hix, ọc ọc...ta đang ở đâu đây.

Cuối cùng thì nhân vật chính của chúng ta cũng tỉnh lại, hẳn cảm giác đầu của mình nhức như búa bổ, toàn thân đau nhức như vừa đánh trận xong. Cố gắng lê lét ra khỏi ao nước, Nguyên Hạo cố gắng định thần, quan sát cảnh vật xung quanh. Ngay lập tức, ánh mắt của hắn sáng rực, miệng há to.

- Tuyết Linh Thảo, Băng Tuyền Quả, Cỏ Đinh Lan... Con mẹ nó, lão tử không năm mơ chứ.

Nhìn thấy những thảo dược tứ phẩm quý hiếm, Nguyên Hạo có xúc động muốn cười lớn. Đúng là đại nạn không chết ắt có hậu phúc mà, mới mở mắt dậy đã thu hoạch được một rừng linh thảo. Dược thảo đạt đến tứ phẩm sẽ được mệnh danh là linh thảo, là thiên địa thảo dược quý hiếm vô cùng. Ở đây đâu chỉ vài cây, mà cả một vùng bát ngát thảo dược, nhiều đến nhìn cũng lóa mắt.

Hai tay nhanh như máy tuốt lúa, Nguyên Hạo không ngừng chuyển những linh thảo quý giá vào bên trong nhẫn vật riêng dành cho cất chứa nuôi trồng thảo dược. Nhẫn trữ vật không gian thì có hạn, nên hẳn chỉ có thể lựa chọn những loại cực kỳ quý hiếm mới thu hoạch vào. Đang hăng say tác nghiệp. tiếng rống kinh thiên cái địa tựa như sát bên truyền tới làm cho hắn giật bản người, linh hồn chấn động suýt tí hộc máu.

- Má nó, cái thứ gì mà lại phát ra âm thanh đáng sợ như vậy?

Vội vàng tìm một góc khuất núp vào, thu liễm khí tức không còn một dấu vết nào, Nguyên Hạo mới thả Phong Ảnh ra thám thính xung quanh. Hóa ra khu vực hẳn đang đứng là một cái cốc được bao bọc bởi những bức tường đá cao vút. Khi vừa bay lên cao, Phong Ảnh còn chưa kịp nhìn rõ địa phương trong tầm mắt thì một tia sét không biết từ đâu đánh tới.

"Ầm ầm"

Cũng may tốc độ của Phong Ảnh thuộc vào hàng biến thái nên nó mới kịp thời tránh né. Đánh không trúng mục tiêu, con yêu thú kia tựa hồ tức giận, lần này bắn đến cả chục tia sét từ các hướng bao vây tới, thế như vũ bão.

- Không ổn rồi, mau trốn thôi.

"Uỳnh uỳnh"

Hàng loạt tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, cả một mảng rừng bị những tia sét

đánh trúng cháy rụi ra tro, đất cát bị xối tung lên trông rất thê thảm. Núp bên trong góc cây, Nguyên Hạo giơ bàn tay ra thu lấy một tia âm hồn mỏng manh vào tay mình. Đôi mắt của hắn đỏ lên, đau xót vô cùng.

Phong Ảnh bị thương tổn quá nặng, cũng may hồn phách vẫn chưa bị đánh nát hết, còn có thể tái tạo lại được. Sức mạnh của con yêu thú kia thật kinh người, chẳng những có thể phát hiện ẩn nặc thuật của Phong Ảnh mà còn dễ dàng đánh nó xém tiêu tan. Bản lĩnh cỡ này ngay cả Nguyên Anh kỳ bình thường không có khả năng làm được. Nghĩ đến con quái vật kia có thể tồn tại cao như Hóa Thần kỳ, Nguyên Hạo cảm thấy da đầu tê dại.

- Tuy công pháp ẩn giấu của mình cao cấp, nhưng không thể mãi ẩn nấp ở nơi này.

Xoa xoa thái dương, Nguyên Hạo cảm thấy tình huống hiện tại của mình thật tiến thoái lưỡng nan. Nếu liều mạng tìm đường đi ra, chẳng may đụng đầu phải con quái kia thì không phải chết nhanh hơn hay sao? Mà nếu cứ ở lì chỗ này cũng không phải là biện pháp tốt. Phân vân mãi không có sáng kiến đột phá nào khác, hắn thờ dài ngồi xuống điều tức, từ từ suy ngẫm.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, ánh sáng le lói cuối ngày cũng vụt tắt. Bên trong bí cảnh này tuy không có mặt trời giống như ngoại giới nhưng lại có các ngôi sao tỏa sáng như các vệ tinh. Những ngôi sao này cũng hoạt động theo ngày và đêm, nửa ngày chiếu sáng, nửa ngày tắt lịm. Khi bóng đêm bao trùm lên cả Vân Liên Sơn Mạch, đây mới là lúc của những kẻ săn mồi trong bóng đêm bắt đầu công việc của mình.

Các tổ đội đều nghỉ ngơi và cử người luân phiên canh gác, một số kẻ khát máu thì lẩn vào đêm đen để tiện thể hành động. Có thể nói bên phía khu vực ngoài của bí cảnh, hoạt động của nhân loại tu sĩ lẫn yêu thú đều rất sôi nổi.

Trái ngược hoàn toàn với khung cảnh đó, Nguyên Hạo đang nằm ngửa mặt lên trời suy tư. Khung cảnh bên trong hạp cốc là vô cùng yên tĩnh, bình yên đến kỳ diệu, không có bất kỳ sinh vật nào sống sót trừu hẩn ra. Một cơn gió lạnh thổi qua, cây cỏ run rẩy như gặp bão tố, một áp lực vô hình đè xuống khiến cho hắn phải giật

mình. Cố gắng nép người hết sức có thể vào một gốc cây lớn, Nguyên Hạo nín thở chờ đợi một cái bóng đen khổng lồ khiếp đang tới gần.

"Xột xoạt"

Hiện tại, mỗi âm thanh dù nhỏ nhất vọng lại cũng khiến cho thần kinh của Nguyên Hạo căng thẳng đến tột đỉnh. Ngay cả hô hấp hẳn cũng dừng lại, tự thân mình hóa thành một tượng đá không có khí tức. Dù chuẩn bị kỹ lưỡng, nhưng áp lực vô hình vẫn đè nặng lên, cảm giác hẳn lúc này cứ như con kiến bé nhỏ lo lắng mình bị dẫm đạp trúng.

- Cầu trời cho nó đừng phát hiện ra ta. Ta chưa muốn chết trẻ như vậy đâu, lão thiên à.

Nguyên Hạo không ngừng cầu nguyện. Không biết ông trời có nghe được lời của hẳn không nhưng cái bóng đen kia sau khi đến gần chỗ hẳn ẩn nấp thì chợt đổi hướng. Cái bóng ung dung chậm rãi bước đến cái ao rồi cúi đầu xuống uống nước. Ánh sáng le lói của màn đêm đã giảm bớt, hình dạng thật sự của vị chúa tể bên trong bí cảnh từ từ hiện ra.

- O???

Vừa thấy rõ dáng vẻ của yêu thú, Nguyên Hạo gần như chết đứng suốt mười phút đồng hồ. Dường như hẳn không tin tưởng vào mắt mình nên sau đó còn dụi dụi mí mắt vài cái, tát vào má mình mấy lần. Cuối cùng, xác nhận là những gì mình nhìn thấy là chân thực, hẳn mới thở ra một hơi.

Dưới ánh sáng le lói giống như ánh trăng, một con sói nhỏ, lông trắng như tuyết, nhìn hết sức đáng yêu và quý phái đang lặng lẽ uống nước. Trông nó còn vô hại hơn cả mấy con dã thú bình thường, Nguyên Hạo cũng không cảm nhận được thực lực nông sâu của nó. Cảm thấy mình quá nhát gan, hẳn phải bụi trên y phục rồi tiêu soái hiên ngang đi đến bên con vật dễ thương kia, ho nhẹ vài tiếng.

- Tiểu lang, người cũng thật bạo gan. Ở gần đây có một con yêu thú vô cùng khổng lồ, thân người to bằng quả núi, hai hàm răng sắc bén có thể cắn nuốt vạn vật.

Nhất là gai nhọn trên thân thể của nó, có thể xuyên người lên để nướng vĩ đó. Haiz, cũng may người gặp được ca ca đây, ca ca sẽ bảo vệ cho người, cứ yên tâm đi hắc hắc.

Mím cười ấm áp, Nguyên Hạo càng nhìn con sói nhỏ tựa tựa hồ ly hay cáo gì đó trước mặt càng thấy yêu thích không thôi. Hắn quyết định sẽ thu dưỡng con vật này về nuôi để giải sầu, ít ra nó cũng xinh đẹp hơn con cóc ghè kia mấy trăm, mấy nghìn lần.

Con sói nhỏ khi thấy có kẻ lạ xâm nhập vào bên trong nơi ở của mình thì có hơi sững sờ. Từ trước đến giờ, mấy con yêu thú khác đừng nói đến gần hạp cốc, cho dù các xa mấy chục dặm cũng không được phép bén mảng, trừ khi được nó cho phép. Càng không nói đến nhân loại, từ lúc sinh ra đến giờ nó chưa từng thấy qua con người dù có được nghe nói đến nên con sói nhỏ nhìn Nguyên Hạo với vẻ hiếu kỳ.

Nghe giọng điệu của con người trước mặt hình như không nhận ra được thân phận chủ nhân của nó, con sói không biểu thị thái độ gì, chỉ đưa mắt nhìn đối phương với vẻ hứng thú.

- Ta có nhìn lầm không nhỉ? Sao con cún nhỏ này trông có vẻ đầy nhân tính, hình như nó còn cười giống như khinh bỉ ta?

Nhìn dáng vẻ biểu cảm như con người của con sói nhỏ, Nguyên Hạo trở mắt lên rồi lắc đầu liên tục.

- Không thể, ta chưa từng gặp yêu thú nào đáng yêu vậy. Bản tính của yêu thú cũng hung hãn dị thường, nào có khí chất cao quý, và hiền lành như thế.

Tội nghiệp cho Nguyên Hạo, từ lúc đặt chân đến Lạc Thần đại lục đến giờ, hắn chưa từng gặp qua yêu thú cao cấp mà toàn gặp những chủng loại phổ thông. Những mặt hàng này thì thường đầy dã tính, bề ngoài xấu xí, không có trí khôn cao. Do đó mới dẫn đến cái nhận định lệch lạc, sai cả vạn dặm là động vật xinh đẹp, nhìn vô hại thì không phải yêu thú.

Trong cái rủi có cái may, những lời của hắn nói ra làm cho con sói nhỏ lóe lên

một tia dị sắc trong mắt.

"Tên nhân loại này cũng có vẻ thú vị đây. Dù gì thì đạo này ta cũng quá nhàm chán với cuộc sống này rồi, đùa chơi với hắn một chút để giải sầu cũng được."

Cảm thấy suy nghĩ của mình quả là cao kiến, con sói nhỏ vui vẻ híp mắt nhìn Nguyên Hạo rồi kêu lên từng tiếng chi chi cực đáng yêu, người thấy người thương. Thế nhưng khi Nguyên Hạo muốn đưa tay vuốt ve nó thì con sói tựa như làn gió tránh né rất nhanh. Điều này làm cho hắn tỏ ra kinh hãi, nhưng thấy con vật có vẻ không có ác ý thì cũng yên tâm phần nào. Tu vi của hắn là Trúc Cơ kỳ, vậy mà không chạm được cả cọng lông của một con thú, nghe có vẻ nực cười đến nhường nào.

Sau khi nhận ra được tốc độ đáng gờm của con sói, Nguyên Hạo cũng không có tâm tư bắt nó lại nữa. Hắn bắt tay vào thiết kế một cái động phủ nhỏ để tiện sinh hoạt. Để che giấu, Nguyên Hạo lựa một góc cực kỳ khó chú ý, rồi dựng thêm vài cái trận pháp che giấu nữa. Với khả năng hiện giờ của hắn, làm được đến mức này đã là tốt nhất rồi, chỉ mong sao con yêu thú bá đạo kia không có tiến vào hạp cốc là được.

Nằm duỗi người một bên, con sói nhỏ trừu quan sát ra cũng không có hành động gì. Cứ như thế, một đêm nhanh chóng qua đi, bình minh của ngày mới cũng nở rộ nơi chân trời.

- Mọi thứ xong xuôi, bây giờ cũng không có việc gì để làm, ta nghĩ nên tận dụng cơ hội để luyện tay nghề luyện dược mới được.

Không dám manh động rời khỏi hạp cốc để xem xét bên ngoài, Nguyên Hạo nảy ra ý định ở trong này tu luyện. Ở nơi linh thảo có thể sinh sôi nảy nở thì linh khí đương nhiên là phi thường nồng đậm rồi. Chuẩn bị một đống dược tài tam phẩm, Nguyên Hạo hứng chí bừa bừa tiến vào trong động phủ để chuẩn bị luyện đan. Hắn dự định phải trùng kích cho bằng được tam phẩm luyện dược sư thì mới xuất quan. Nguyên Hạo không chú ý rằng khi hắn tiến vào bên trong mật thất được thiết kế, có trận pháp phòng hộ mở ra thì có một ánh mắt lập lòe vẫn không ngừng quan sát theo dõi hắn.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 194: Đại Yêu Kê Bá Đạo

Pháp tắc của bí cảnh là do đại năng tạo ra nó quy định nên, do đó pháp tắc rất khó thay đổi. Nghe nói người có tu vi vượt quá yêu cầu của không gian sẽ bị truyền tống ra ngoài ngay lập tức, không có cách nào khác. Dựa vào lí luận này, Nguyên Hạo liền tìm ra được đối sách để thoát thân cho mình.

- Chỉ cần đột phá được Kim Đan kỳ, như vậy ta có thể được đưa ra khỏi nơi này rồi.

Rõ ràng phương pháp này ít nguy hiểm hơn so với việc ló đầu ra cho con yêu thú cường đại kia giẫm đạp. Đối với kẻ khác, chuyện này đúng là diên rồ, từ Trúc Cơ kỳ kết đan lên đến Kim Đan kỳ nào đơn giản như trên lời nói. Có người mất cả mấy chục năm, thậm chí cả trăm năm mới đột phá được, có người cả đời cũng vĩnh viễn bị mắc kẹt ở cảnh giới Trúc Cơ. Phải biết rằng càng lên cao, việc đột phá càng khó, trong vạn người chỉ có một, hai người thành công. Thiên đạo tạo hóa không phải ai cũng có cơ duyên đi đến cùng, giữa đường đứt gánh là chuyện rất bình thường ở tu chân giới.

Đáng tiếc là mấy cái rào cản đó không phải vấn đề đối với Nguyên Hạo, người ta lo thi không đỗ, hãn thì lo lắng không có tài liệu ôn luyện mà thôi. Hiện tại, với cả một hạp cốc đầy thảo dược cao cấp đến linh thảo, nếu hãn không phải phế vật trong truyền thuyết thì tuyệt không thể bỏ lỡ cơ hội này được.

Với kỹ năng khống hỏa độc đao không giống ai, Nguyên Hạo đã có thể thử nghiệm luyện chế đan dược tam phẩm. Dĩ nhiên trước tiên, hãn ta cũng phải điều chế một đồng đan dược cấp hai cho mình sử dụng để tăng tiến tu vi hiện tại nữa. Những đan dược nhị phẩm bình thường đã không còn nhiều tác dụng với Nguyên Hạo nữa, lần này hãn định luyện chế Nguyên Linh Đan, đan dược đỉnh cấp nhị phẩm. Độ khó khi luyện chế loại Nguyên Linh Đan này không kém gì đan dược tam

phẩm thấp nhất. Một điều quan trọng nữa là tài liệu để luyện ra Nguyên Linh Đan lại khá hiếm gặp, may mắn bên trong hạp cốt này lại có đầy đủ.

- Ý trời cũng muốn giúp ta. Việc còn lại bây giờ đành phải dựa vào mình thôi.

Luyện được là cả một quá trình, thiên tài vạn năm có một thì cũng không thể hất tay một cái là thành đan được. Bản thân Nguyên Hạo có được tư chất được xem là yêu nghiệt do Hư Vô linh căn rèn rũa nhưng hẳn vẫn phải bước đi từng bước như bao người khác. Điểm đặc biệt duy nhất của hẳn chính là hẳn không đi theo lối mòn của tiền nhân mà không ngừng sáng tạo, kiên tâm đi theo con đường được đạo riêng của mình. Vì lẽ đó mà thành công của hẳn nếu kẻ khác biết được sẽ kinh tâm động phách đến nhường nào. Nhị phẩm luyện được sư mười bảy tuổi, lại tự khai sáng ra con đường luyện được riêng của mình. Đây chính là truyền kỳ có một không hai của cả Lạc Thần đại lục, chưa từng có ai làm được.

Vừa bắt tay vào chuẩn bị luyện được, Nguyên Hạo mới phát hiện ra một sự thật đau lòng là hẳn không có thú hỏa. Nếu như chỉ sử dụng hỏa diễm bản thân thì độ nóng không cao, khó lòng mà luyện chế đan được cao cấp được. Cảm giác giống như về đến nhà lại quên mất cái chìa khóa cửa, hẳn thật sự khóc không ra nước mắt mà.

- Ông trời, lão tuyệt đường của ta như vậy sao?

Ngửa mặt lên than oán, Nguyên Hạo cũng hết cách, hẳn dự định dùng hỏa diễm bình thường để luyện đan. Ngay lúc này, một tiếng gà kêu rất lớn ngoài cửa động khiến cho hẳn giật bắn người.

- Không lẽ con yêu thú khủng bố kia tìm đến tận cửa rồi? Không đúng, yêu thú vương giả của cả một vùng sao lại kêu cục tác như gà mái thế kia.

Cảm giác có gì sai sai, Nguyên Hạo cũng đánh bạo thò đầu ra ngoài quan sát. Rốt cục hóa ra trước cửa động phủ đang được nguy trang của hẳn đúng là có một con gà mái chính cống. Chỉ có điều con gà này màu sắc sặc sỡ, lông vũ đều mượt mà óng ánh, đặc biệt cái mào gà của nó lại như một đốm lửa cháy thật sự, trông rất sống động. Vừa thấy tên thiếu niên nhân loại bước ra, con gà vẫy vẫy hai cánh như

nói xin chào rồi dùng thái độ tiêu soái hiên ngang bước vào bên trong mà không cần chủ nhân mời gọi hay cho phép.

- Cục tác...cục tác...

Con gà thấy Nguyên Hạo vẫn còn sững sờ như tượng đá đứng ở cửa thì bất mãn nhú mày kêu lớn.

- Má nó, con súc sinh này dám chạy loạn đến đây. Mày muốn bị tao mần thịt à, ca đây cũng thềm thịt gà nướng lắm rồi.

Tự nhiên ở đây chui ra một con quái kê, Nguyên Hạo cảm thấy bực mình quát lớn nó một cái. Lời vừa thốt xong, hăn còn chưa hành động gì đã thấy con gà trước mặt như một tia chớp bay đến đá một cú thật mạnh vào hông mình.

"Véo"

Cú đá rất chuẩn và đẹp, Nguyên Hạo cứ như một trái banh bị đánh văng ra ngoài động phủ, rớt ngay xuống ao nước ở giữa hạp cốc.

- Con gà khốn kiếp, hôm nay lão tử thề phải đem mày ra rô ti mới hả giận.

Lửa nóng bốc lên đến đỉnh đầu, Nguyên Hạo từ ao nước liền xông vào ăn thua đủ với con gà hung dữ kia. Một gà một người cứ như vậy đánh nhau túi bụi, thông thiên địa ám, quỷ khóc thần sầu. Có vẻ tu vi của con gà quá cao, đánh một hồi lại hóa ra thành Nguyên Hạo bị nó ngược đãi, chà đạp một cách không thương tiếc. Mặc dù đánh rất hăng, nhưng con gà mái hình như không có ác ý nên chỉ cho hăn ăn đau đớn da thịt mà thôi, không có ra đòn sát thủ.

- Thôi, thôi, tao xin thua, là tao sai. Kê đại gia, xin nhẹ tay cho.

Bị đánh đến hai con mắt sưng như mắt gấu trúc, cả người bầm dập bầm tím khắp nơi, Nguyên Hạo đành phải giơ cờ trắng đầu hàng vô điều kiện. Hăn cũng phát hiện ra con gà này đơn thuần chỉ muốn ăn hiếp mình chứ không có ra tay trọng thương nên trong lòng cũng an tâm ít nhiều. Đồng thời, hăn cũng cảm thấy sợ hãi, một con gà nhìn bình thường như thế mà lại có thực lực mạnh khủng bố. Kiểu này

tu vi của nó chỉ ít cũng là yêu thú tam phẩm chứ chả chơi, một con gà mái là yêu thú ngang với Kim Đan kỳ tu sĩ. Nghĩ đến đây, Nguyên Hạo bất giác nhìn sang con sói nhỏ đang nằm lười nhác phơi nắng ở gần đó.

- Chắc không phải đâu, con cún nhỏ này đáng yêu hơn nhiều.

Mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng thái độ của con sói con rất hiền lành, lại còn mím cười rất ngọt ngào với hấn nữa, Nguyên Hạo dứt khoát không cho rằng con sói kia là yêu thú cao cấp.

- Cục tác

Con gà sau khi hành hạ đối phương đã ghiền, nó mới hếch cái mỏ gà lên, tỏ vẻ đắc ý rồi tiếp tục tư thế rất là ngẫu bước vào trong động phủ. Nguyên Hạo đi theo sau nó mà lòng không ngừng suy đoán, không biết con quái kê này có ý đồ gì.

- Không lẽ nó thích cái động phủ do mình thiết kế? Nghĩ kỹ thì ca đây cũng có khiếu thẩm mỹ, động phủ được dựng nên vừa trang nhã lại rất tiện dụng. Nếu đúng là vậy thì ta cứ tặng nơi này cho nó, mình đi tìm một góc khác xa xa dựng lại động phủ là được.

Cảm thấy điều mình suy nghĩ cũng có chút đạo lí, Nguyên Hạo thở ra như mở cờ trong bụng. Thế nhưng khi vừa vào bên trong, con gà mái kia lại tung tăng lao thẳng vào mật thất luyện dược của hấn.

- Ê, khoan đã. Phòng này tao chưa dọn dẹp, không vào được.

Nguyên Hạo vừa định ngăn cản thì đã muộn. Bất đắc dĩ hấn phải chạy vội theo, cũng tiến vào mật thất xem thử con yêu gà kia muốn làm gì. Vừa bước vào, hấn nhìn thấy con gà đã đứng ngay cái lô đỉnh luyện dược, ánh mắt của nó như đang đánh giá gì đó.

- Kê đại gia, cái đỉnh này mày không chơi được đâu.

- Cục tác

Con gà dường như không quan tâm lời của hấn, mà giờ cái cánh lên chỉ chỉ vào lò đĩnh ra hiệu. Tiếp theo đó, nó há miệng to ra phun ra một đoàn hỏa diễm màu đỏ nóng rực, nhiệt độ trong mật thất tăng lên nhanh chóng như lò nung.

- Thú hòa, đây là thú hòa. Chẳng lẽ...

Nguyên Hạo lại bị bất ngờ lần nữa, hấn đưa tay nhéo mặt mình mấy cái. Cảm giác đau nhức truyền đến, hấn mới dám tin tưởng là những gì diễn ra này giờ là sự thật. Một con gà chẳng biết từ đâu xuất hiện, sau khi tàn nhẫn đánh đập hấn thì bây giờ hình như có ý định dùng hỏa diễm của nó cho hấn mượn dùng.

- Linh nghiệm như vậy sao? Ta chỉ mới cầu xin cách đây vài phút mà.

Dùng ánh mắt quái dị nhìn con gà, Nguyên Hạo biết thế giới tu chân này không có thần tiên như trong cổ tích. Nhưng vậy thì con quái kê này từ đâu chui ra, ai đã ngấm ngấm giúp đỡ cho hấn cơ chứ. Cảm thấy mọi chuyện càng lúc càng bí ẩn, càng suy đoán lại giống như rơi vào hố sâu không đáy vậy.

- Thôi kệ, cố suy đoán cũng chẳng được gì. Phải tận dụng ngay hỏa diễm miễn phí này mới được.

Nở một nụ cười đê tiện, Nguyên Hạo vút hết mấy cái nghi ngờ linh tinh sang một bên, xoắn tay áo lên bắt đầu công cuộc luyện được vĩ đại của mình. Hỏa diễm của con yêu gà thật sự là thú hỏa đỉnh giai tam phẩm, Nguyên Hạo vừa sử dụng đã vô cùng ưng ý. Có lúc hấn còn thầm nghĩ ước gì bắt con gà này làm sủng thú để luyện đan nữa cơ đấy.

Lúc bắt đầu luyện chế Nguyên Linh Đan, Nguyên Hạo có gặp một số khó khăn nhất định, tỉ lệ thành đan cũng không cao. Nhưng với tư chất hơn người, hấn có thể nhận ra được sai sót trong quá trình điều chế của mình. Không ngừng thử nghiệm, đúc kết, tìm cách khắc phục, chỉ sau một ngày cần mẫn Nguyên Linh Đan đã tiến bộ hơn nhiều.

Đến ngày thứ ba, thủ pháp luyện chế của hấn đã đạt đến cấp độ nhuần nhuyễn, từng lò đan được hoàn mỹ được ra lò. Nhìn thành quả này, Nguyên Hạo cười ngạo

cả miệng, đặc ý vô cùng.

- Cục tác

Con gà mái đứng kế bên người người đóng đan dược rồi mổ lấy một viên nuốt thử. Rất nhanh sau đó, nó lắc đầu lia lịa, tựa như nói rằng đan dược này không có tác dụng gì với bản đại kê ta. Nhìn thấy con yêu gà khinh rẻ đan dược mà mình luyện chế, Nguyên Hạo hắc tuyến đầy mặt, không vui nói:

- Tu vi của người tương đương với Kim Đan kỳ, tất nhiên không để vào mắt mấy viên đan dược nhị phẩm này rồi. Cứ đợi ta tăng tu vi lên sẽ luyện chế đan dược tam phẩm cho người ăn, dù sao ta cũng mang ơn sử dụng hỏa diễm của người.

Hứa hẹn của Nguyên Hạo hình như có tác dụng khi đôi mắt con gà sáng lên, nó kêu cục tác hai tiếng tỏ ra hài lòng. Cười dài với biểu tình của quái kê, hãn bắt đầu bỏ từng viên Nguyên Linh Đan vào miệng bắt đầu tu luyện nâng cao thực lực.

Lần này bị truyền tống vào sâu bên trong Vân Liên Sơn Vụ có thể nói là vận khí của Nguyên Hạo cực lớn. Nhờ việc này mà hãn đã thoát khỏi một hồi tinh phong huyết vũ, giết chóc thảm trọng. Ngay cả những thiên kiêu đứng đầu của những đại tông môn cũng không thoát khỏi kết cục bi thảm. Một âm mưu khủng bố cuốn tất cả những đệ tử tham gia vào vòng xoáy của nó mà Nguyên Hạo lại bình yên thoát ra một cách vô tình.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 195: Đứng Lại.Con Heo Đen

- Cục tác.

Tiếng gà gáy vang lên cùng với ánh ban mai bắt đầu một ngày mới tươi đẹp bên trong hạp cốc Vân Liên Sơn Vụ. Linh khí dồi dào hòa cùng sương sớm vẽ nên một khung cảnh nên thơ, tràn đầy hơi thở đầy sức sống của mẹ thiên nhiên.

Bên ngoài một động phủ được che đậy kỹ lưỡng ở một góc khuất, có hai con vật đang rù rì như trao đổi gì đó với nhau. Một con là tiểu lang quý phái, thuần khiết và một con gà mái với cặp cánh như tiên vũ đầy màu sắc. Nếu như Nguyên Hạo ở đây trông thấy nhất định sẽ giật mình đến rớt cả hàm răng ra ngoài, bởi vì hình ảnh đang diễn ra quá sức tưởng tượng của hắn. Con quái kê hung hăng càn quấy lúc này đang rất lễ phép đứng khép nép lắng nghe truyền đạt gì đó từ con tiểu lang nhỏ, giống như vương giả tiếp kiến quần thần vậy.

"Yêu vương, vì sao ngài lại phải ra tay giúp đỡ cái tên nhân loại hèn mọn kia?"

"Vì sao à? Một phần ta thấy hắn khá thú vị, ngoài ra nguyên nhân chính là do ta cảm nhận được một khí tức rất quen thuộc, rất dễ chịu, nó thôi thúc ta muốn tiếp xúc với hắn."

(Đây là tiếng yêu thú phiên dịch, hai con quái này vẫn chưa nói được ngôn ngữ của nhân loại)

Tiểu lang lười nhác đáp lại, con người màu xanh thăm vô cùng huyền hoặc của nó liếc nhìn về phía cửa động phủ không xa mang theo tâm tình phức tạp. Nó đường đường là bá chủ một cõi, huyết thống vương giả, vậy mà lại bị khí tức của một con người tầm thường hấp dẫn, nghe ra giống như chuyện viễn tưởng vậy.

"Cục tác, thần cũng cảm nhận được một chút, nhưng không rõ ràng lắm."

Con gà mái vẫn cúi thấp tư thái để trả lời, nó cũng cảm giác được đôi chút khí tức kỳ diệu kia nhưng không nhiều như vương tử. Có lẽ do tu vi của ngài ấy cao cường này cảm quan cao cấp hơn chẳng, con gà khó hiểu suy nghĩ như thế.

"Chuyện đó tạm gác qua một bên đi. Mỹ Kê, ta thấy thời cơ rời khỏi nơi này sắp đến rồi. Có lẽ tên thiếu niên kia chính là chìa khóa giải thoát cho chúng ta."

"Hửn? Yêu vương, người muốn nói tên nhân loại đó sao? Hửn ta làm sao có thể, thực lực hửn còn thua xa hạ thần nữa mà."

Mỹ Kê tựa như nghe phải điều gì khó tin, ngẩng đầu lên thất thố kêu to.

"Người có thấy nhân loại nào có thể dùng đan dược như ăn trái cây vậy không? Nếu còn ở thời yêu thú cấp hai, người có thể làm giống như hửn?"

Ánh mắt tiểu lang lộ vẻ khinh thường nhìn con gà mái đáp.

"Hạ thần...tuy thân thể yêu thú nhưng một lần sử dụng nhiều đan dược như vậy... cũng có chút ăn không tiêu."

Gà mái có vẻ đuối lý, ủ rũ trả lời.

"Đúng thế, tuy ta chưa từng tiếp xúc qua nhân loại nhưng đám yêu thú cấp thấp bên ngoài cũng rỉ rả truyền nhau thông tin lọt đến tai ta. Con người là động vật có trí khôn tuyệt đỉnh, nhưng cũng tán ác, lòng dạ hiểm độc hơn xa yêu thú. Đặc biệt nhân loại có điểm yếu cố hữu là cơ thể vật lý yếu đuối, thua chúng ta rất xa. Bọn họ không thể ăn các loại thảo dược mà phải điều chế thành đan dược để phục dụng. Tuy vậy, số lượng đan dược bọn họ có thể sử dụng một lần rất ít, không thể biến thái như tên thiếu niên này."

Ngừng một chút, ánh mắt tiểu lang mơ hồ nhìn về nơi xa xăm mang theo hoài niệm.

"Mẫu thân ta khi trốn tránh kẻ thù đã giấu ta ở nơi này. Người dẫn dò ta sẽ có một ngày, một tên nhân loại sẽ đến giải thoát ta và giúp ta tìm lại mẫu thân. Ta đã chờ đợi mấy trăm năm rồi, rốt cuộc kẻ đó cũng đã xuất hiện"

Những lời của tiểu lang như thốn thức, cả trái tim nó quặn lại, nhói lên từng cơn. Khi vừa mới sinh ra, nó đã bị bỏ rơi, không nhớ rõ mình là ai. Nó chỉ kịp lưu giữ những lời của mẹ mình trước khi bà rời đi. Suốt một thời gian dài, nó đã cố gắng tìm cách ra khỏi không gian tịch mịch này nhưng vô vọng. Phiến không gian thiên địa này dường như có một năng lực đối kháng yêu thú vô cùng mạnh mẽ. Dù cho nó tập hợp hết sức mạnh toàn bộ yêu thú trong Vân Liên Sơn Vụ này lại thì kết cục vẫn là thất bại.

Lần này, Nguyên Hạo xuất hiện chính là hi vọng nhen nhóm cho tiểu lang. Tuy nhiên, nó cũng không vội vàng tin tưởng mà muốn lặng lẽ kiểm chứng khả năng của tên kia. Nếu hẳn ta chỉ là phế vật thì nó không ngại một tát đập hẳn chết tươi. Còn ngược lại, nó sẽ coi như nợ tên kia một ân tình, sẽ trả đại lễ lại sau.

"Thật không biết tên kia là người hay yêu thú, ăn nhiều đan dược như vậy cả mười ngày rồi mà vẫn không có dấu hiệu tăng cấp. Thật là quái thai mà"

Mỹ Kê buồn chán nói. Yêu thú không tu luyện điên cuồng như con người. Tuổi thọ của chúng dài đằng đằng, chủ yếu ăn các kỳ trân dị thảo mà tăng trưởng. Còn hấp thụ linh khí ư? Hiệu quả kiểu tu luyện truyền thống này đối với yêu thú chả khác nào lấy muối bỏ biển. Thiết nghĩ điều này cũng hợp lí, yêu thú mà có thể tu luyện vu vu thì chắc nhân loại đã sớm bị chúng diệt vong từ lâu rồi.

"Quá trình tu luyện của gã sắp xong rồi. Mỹ Kê, người gọi Tiểu Bạch đến đây đi. Sắp có việc làm cho hẳn rồi đấy."

"Thần tuân lệnh."

Gà mái làm ra bộ dáng trang nghiêm kính cẩn, sau đó phẩy đuôi gà phóng đi như bay. Để lại tiểu lang nằm dài trên thảm cỏ, hai mắt lim dim như ngủ gục.

Lại một ngày một đêm trôi qua trong yên bình, bên ngoài động phủ của Nguyên Hạo cỏ dại cũng đã mọc cao lên đến đầu gối. Lúc này, bất chợt một tiếng hét có phần hưng phấn, lại tràn đầy uy lực từ bên trong vọng ra.

- Haha, cuối cùng cũng đạt đến Trúc Cơ viên mãn rồi.

Giọng cười lớn chính là của Nguyễn Hạo, sau hơn mười ngày điên cuồng tu luyện hẳn cũng đại công cáo thành. Dưới ánh nắng chan hòa chiếu rọi, một bóng thiếu niên cao gầy, thần sắc tươi tỉnh bước ra.

- Haiz, ở nơi này thật tốt, nếu như không có số lượng thảo dược kinh người thì ta cũng khó lòng thăng cấp. Còn phải nhờ đến linh khí nồng đậm ở nơi này nữa, chắc chắn gần đây có một cái linh mạch. Đây đúng là thiên đường mà.

Nếu như không phải vẫn lo lắng việc có thể thoát ra khỏi bí cảnh này không, Nguyễn Hạo có xúc động muốn định cư lâu dài ở đây nữa là.

- Thư giãn gân cốt một chút thôi. Đại kê bản, màu đâu rồi?

Duỗi cái lưng một cái, bẻ từ ngón tay rôn rốp, Nguyễn Hạo chiến ý bừng bừng muốn tìm con yêu gà kia thử sức. Có một đối thủ mạnh hơn một đại cấp bậc để tập luyện miễn phí thì còn gì tốt hơn. Hắn đi quanh quần hô lớn mấy lần nhưng vẫn không thấy con quái kê kia đâu cả. Cảm thấy mất hứng, hắn đành chừng hững đi về phía động phủ, định tìm tiểu lang đáng yêu để vui đùa một chút. Bất chợt, một thứ gì đó tròn như trái banh chặn giữa đường, lại kêu một âm thanh rất ngô nghĩnh quen tai.

"Ụt ịt ụt ụt"

Giật mình, Nguyễn Hạo mới nhận ra một chú heo tròn trĩnh đen mun đang quay lưng về phía mình. Hắn có chút dở khóc, dở cười nói:

- Đây là nông trại vui vẻ sao? Hết gà rồi đến heo, không chừng mai mốt có thêm bò sữa nữa không chừng.

Tâm tình đang rất tốt, Nguyễn Hạo đưa tay định vuốt chú heo một cái nhưng tay hắn vừa chạm đến thì như chạm vào không khí.

- Áo ảnh!!!

"Ụt ịt"

Tiếng con heo mun lại vang lên, nó xuất hiện ở cách hẵn vài mét. Thần tình con heo trông tất... đáng đánh. Nó nhếch môi như khinh bỉ, cười nhạo pha sờ hực vừa rồi của đối phương.- Đúng là chú heo hư mà.

Nguyên Hạo lắc đầu cười nhẹ, dùng Di Ảnh Bộ như lưu tinh thoáng cái đã tới trước mặt heo nhỏ. Vung tay một cái, hẵn chắc mềm lãn này thế nào con thú cũng không thoát khỏi mình. Đáng tiếc, một lần nữa hẵn lại tay không chụp không khí. Ở bên cạnh, con heo đen đang ôm bụng cười lăn lộn bò càng.

- Con mẹ nó, lão tử không tin không tóm được mày.

Không kìm được giận dữ, Nguyên Hạo thi triển hết khả năng thân pháp của mình. Tuy nhiên, ngay khi hẵn nghĩ mình sắp chạm được thì con heo lại quý dị biến mất. Một người một heo cứ thế chơi trò rượt bắt chạy mấy chục vòng hạp cốc.

- Hộc hộc, ta sẽ đem mày làm heo sữa quay... Hộc hộc.

Nguyên Hạo sau một hồi điên cuồng truy đuổi thì thở dốc, bất chợt sùi bọt mép ngã xuống, toàn thân cứng đờ. Con heo đen đang chơi đuổi bắt vui vẻ, thấy gã nhân loại gục xuống ngất xỉu thì nhúu mày. Nó cũng không vội vã mà từng bước chậm rãi tiến sát.

"Ụt ịt"

Nó đứng các Nguyên Hạo hai mét, kêu to vài tiếng nhưng đối phương hoàn toàn không trả lời. Bạo gan hơn, nó lại đến sát hơn nữa, thò cái chân nhỏ khiêu khiêu cánh tay của thiếu niên. Lần này, vẫn không có bất kỳ phản ứng gì cả.

"Ụt ụt"

Thấy tình trạng tên nhân loại có vẻ không ổn thật, con heo mới bước đến sát người hẵn. Ngay lúc này, Nguyên Hạo bật dậy như một cái lò xo, hai tay dang rộng vỗ lấy.

- Haha, mày bị lừa rồi con heo ngốc. Ở....

Nụ cười vừa nở trên môi Nguyên Hạo chợt đông cứng lại. Hắn đang bị một cái chân nhỏ ba móng của con heo đập thẳng một cái bay xa mấy vòng. Lần này, không còn là diễn xuất nữa, Nguyên Hạo chính thức mắt tròn trắng, tay chân xụi lơ, ngất xỉu thật sự.

"Ụt ịt, yêu vương, ta đã hoàn thành nhiệm vụ hôm nay"

Con heo đen nhỏ chạy đến bên tiểu lang cung kính kêu vài tiếng.

"Biểu hiện của ngươi rất khá. Ngoài trừ ăn ra, cái thiên phú chọc tức người khác đuổi bắt mình của ngươi đúng là độc đáo, không ai có thể cưỡng lại cảm giác muốn xé ngươi ra để nướng lụi haha"

Tiểu lang cười dài, con heo này đúng là thú vị. Có lần nó đi kiếm ăn dẫn động yêu thú cả một khu vực điên cuồng đuổi giết. Thiên phú gây thù chốc oán, dẫn dụ địch nhân này đúng là có một không hai.

Mười phút sau, Nguyên Hạo mới từ từ tỉnh lại. Một bên mặt của hắn còn in một dấu chân heo rất rõ. Như nhớ ra mọi chuyện vừa rồi, hắn nghiêng răng nghiêng lợi hét lớn:

- Con heo chết bầm. Bây giờ con quái nào xuất hiện trước mặt của lão ta, ta sẽ vật lông, chum nước sôi hết.

"Cục tác"

Lời nói hào khí vừa ra, tiếng con gà mái đã vang lên như tát vào mặt Nguyên Hạo. Ánh mắt hắn kiên trì nhìn thấy quái kê đang hiên ngang uy vũ đứng trước mặt mình.

- Khụ khụ, thật ra ta không có ý nói ngươi đâu, kê đại gia. Ta chỉ là...

"Cục tác...quác quác"

Con gà chả buồn nghe Nguyên Hạo trần tình. Tựa như hung thần hàng lâm, nó vung đôi cánh mạnh mẽ phóng tới, hai chân tựa như cây đinh ba đâm đến.

- Tổ sư mày gà, đừng tưởng tao sợ mày.

Thấy yêu gà không nói lí lẽ, Nguyên Hạo buộc phải ra tay đánh lại. Chỉ là có lòng mà không có sức, chưa đầy một hiệp hãn đã bị con gà hành hạ lên bờ xuống ruộng, miệng kêu la không ngừng.

"Uỳnh uỳnh"

- Người rất mạnh nhưng không giết được ta đâu, cố gắng vô ích.

Khu vực vượt qua năm trăm dặm trong Vân Liên Sơn Vụ lúc này đang có một thanh niên và một tên mặc áo vải che diện mục. Phía sau bọn họ là rất nhiều thi thể của đệ tử Vạn Khô Trại và Quỷ Lô Môn. Thanh niên phía Vạn Khô Trại nhìn không to lớn, ánh mắt sáng trong, cả người như lợi kiếm, khí thế tung hoành. Hãn chính là đệ nhất thiên tài trăm năm có một của môn phái, Bách Duẫn Khang.

- Hừ, ta vẫn chưa sử dụng đến sát chiêu của mình. Họ Bách người đừng tự tin quá mức như vậy.

Hai tay đưa lên cao, tên quái nhân niệm pháp, toàn thân tỏa sáng như pha lê chiếu rọi. Một thanh kiếm như kết tinh từ ánh sáng đó hình thành trước mặt hãn, chỉ khí chất thôi cũng khiến người ta rung động. Năng lượng này chẳng khác gì chư thần hiển linh, chấn nhiếp chúng sinh.

- Dạ Thần Quang kiếm kỹ? Người không phải người của Quỷ Lô Môn, người là đệ tử của Minh Kiếm Tông.

Sắc mặt của thanh niên Duẫn Khang trở nên nghiêm túc. Minh Kiếm Tông là một trong tứ đại môn của chính phái, lãnh đạo Quang Minh Hội ở Đông đại lục. Không nghĩ tới lần này bọn chúng dám xuất động người cải trang Quỷ Lô Môn trà trộn vào trong bí cảnh. Nghĩ đến kẻ địch đã có bố trí, các môn phái ma đạo bên trong và ngoài Vân Liên Sơn Vụ có thể gặp phục kích, Duẫn Khang không thể thông dong được nữa. Hãn giơ tay ra, một cây kích màu đen co nạm một viên yêu

thạch màu tím hiện ra.

- Hắc hắc, cuối cùng ngươi cũng ra tay rồi sao? Bọn ta cũng đến góp vui, muốn lĩnh giáo thần thông của thiên tài Bách Dẫn Khang của Vạn Khô Trại.

Tiếng cười trầm thấp vang lên, hai bóng người nữa xuất hiện vây lấy Dẫn Khang vào giữa. Một kẻ cũng mặc trang phục của Quỷ Lô Môn và một thanh niên đệ tử của Độc Trùng Môn.

- Tại hạ Biệt Quý, người của Quỷ Lô Môn chân chính. Còn đây là Đường Tôn Liệt, Độc Trùng Môn.

Nghe hai tên mới đến giới thiệu, ánh mắt Dẫn Khang băng lãnh, linh lực âm thầm chuyển động. Hắn biết rõ hai tên này, chính là thiên tài đứng đầu dưới Trúc Cơ của hai tông môn kia. Bình thường hắn sẽ không để hai tên này vào mắt, nhưng hôm nay có thêm tên Minh Kiếm Tông kia thì mọi chuyện trở nên khó khăn.

Thanh niên bên Minh Kiếm Tông hiện đã ngưng tụ xong kiếm quang của mình, hai mắt hắn âm lệ hét lớn:

- Ngươi muốn chạy cũng muộn rồi, chôn thầy ở đây đi. Thần Kiếm Tung Hoàn, Trảm yêu trừ ma.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 196: Yêu Lang Linh Quân

Thấm thoát đã gần một tháng trôi qua, bí cảnh Vân Liên Sơn Vụ cũng sắp đến hồi mở ra lần nữa để chào đón những đệ tử sống sót trở về. Có vài người đang ẩn mình chờ đợi giây phút thoát khỏi địa ngục, có kẻ đang tham lam vơ vét thảo dược, cũng có những đệ tử đã bỏ mình chỉ còn lại xương trắng phơi ngoài đồng. Có lẽ ngay cả cao tăng các đại tông phái cũng không nghĩ đến, lần tổ chức mở ra bí cảnh này lại là lần tổn thất thảm trọng nhất, triệt để ảnh hưởng đến đại cục chính tà sau này. Một ngọn lửa nhỏ đã được nhóm lên, chỉ cần gió thổi, nó sẽ bùng cháy, thiêu rụi nhấn chìm cả Đông đại lục bên trong biển máu của chiến tranh.

Cơn sóng dữ sắp đánh vào bờ, chúng sinh hoang mang, nhật nguyệt lưu mờ, thiên địa biến sắc. Vậy mà ở một hạp cốc tươi xanh lại bình lặng đến kỳ lạ, giống như một ốc đảo ngoài khơi xa, không liên quan gì đến những gì đang diễn ở thế giới bên ngoài. Mà nhân vật Nguyên Hạo của chúng ta càng không có thời gian để nghĩ về điều đó khi mà mỗi ngày hẳn đều được vận động như cuồng nhân. "Nông trại vui vẻ" mỗi ngày đều chơi đùa với hẳn đến chết đi sống lại, khóc đến không còn nước mắt.

Sáng sớm ra, hẳn phải chơi trò đuổi bắt cùng heo đen Tiểu Bạch. Mặc dù rất không tình nguyện nhưng mỗi khi nhìn thấy bản mặt "đánh em đi" thiên phú dị bẩm của nó thì Nguyên Hạo lại như uống máu chó điên cuồng hô lớn rượt đuổi. Phải nói rằng tốc độ của con hắc ún in kia thật sự quá biến thái, dù cho hẳn có vận dụng mọi chiêu trò từ dụ dỗ đến bẫy rập vẫn không cách nào tóm được.

Sau màn maraton chính là đến buổi tập dợt chịu đòn, dưới thể công như sấm sét mưa sa của yêu gà mái, Nguyên Hạo cũng chỉ biết kêu cha khóc mẹ mà thôi. Hẳn căn bản không có khả năng kháng cự, mà càng ngăn trở, quái kê đánh lại càng hăng hơn. Hình ảnh một thiếu niên bị một con gà mái ngược đãi đúng là thiên cổ kỳ sự,

chưa từng thấy bao giờ nha.

Ngoài ra, những ngày sau đó còn có một con bò và một con chuột tham gia nữa. Lão bò già thì nhìn Nguyên Hạo như thấy tấm vải đỏ, cứ lao lên ủi hần liên tục khiến cho móng của hần nở hoa. Hần cũng từng nghĩ đến việc né đi, nhưng tốc độ của con bò quá nhanh làm hần tránh đi hướng nào thì kết cục vẫn như vậy.

Con chuột hiền lành nhất, nó chả làm gì khác ngoài việc lột đồ của Nguyên Hạo xuống, để cho hần trần truồng một phen. Phải nói rằng khả năng chôm chia của con vật nhỏ này quá kinh thế, chớp mắt một cái mà quần áo trên người đã không còn mảnh nào. Cũng may ở trong hạp cốc trừ mấy con vật ra chẳng có người nào khác, nếu không cái móng trắng như tuyết của hần sẽ được bàn dân chiêm ngưỡng a.

Mỗi ngày từ sáng đến tối hầu như không có phút giây nào Nguyên Hạo được nghỉ xả hơi cả. Có điều sau khi bị tra tấn đến mệt mỏi rã rời, hần ngồi xuống vận khí tu luyện liền cảm thấy tốc độ hấp thu linh khí được đề thăng. Đồng thời, cứ ngày qua ngày, trong vô hình hần lại tiến bộ dần dần một cách chậm rãi mà chắc chắn.

Ngày thứ ba mươi, đang bị quái kê rượt đánh, chợt Nguyên Hạo nghe thấy tiếng động vọng lại ở phía rất xa. Hần ngẩn người một cái, rồi lắc đầu một cái tiếp tục chống đỡ. Dường như cái âm thanh kia không ảnh hưởng gì đến hiện thực của hần cả. Nguyên Hạo thừa biết đó chính là các tông môn mở ra không gian để đệ tử của họ trở về. Thế nhưng, việc đó giờ không có chút liên quan gì hần nữa cả, bởi hần không có khả năng rời khỏi hạp cốc này lúc này.

Là một người cẩn thận, Nguyên Hạo rất kiêng kỵ con yêu thú cường đại bí ẩn kia. Dù chỉ một phần nguy hiểm hần cũng không muốn đem mạng nhỏ của mình ra cá cược. Huống hồ, bên ngoài kia đâu chỉ có mỗi một con yêu thú kia, còn cả trăm, cả ngàn yêu thú khác tu vi khủng bố không kém. Nguyên Hạo từng suýt chết trong tay bầy Thạch Hạt Ba Đuôi, hần sẽ không tự tin đến mức cho rằng bản thân hiện tại đã đủ sức chống lại yêu thú cấp ba.

Thời gian lại như con thoi cứ trôi dần, không có điểm dừng, không đợi ai cả. Vào một ngày ba tháng sau, Khi Nguyên Hạo đang nướng thịt một con yêu thú

trông giống như con hươu mà chú heo đen ủn ỉn đem về. Đến bây giờ, quan hệ của hần và bốn con thú kia cũng gần gũi hơn không ít. Ngoại trừ thời khóa biểu chính, bọn chúng cũng hay mang theo yêu thú hoặc hoa quả tìm được cho hần bồi bổ. Cuộc sống này khiến cho Nguyên Hạo thấy thoải mái, vô tư không lo nghĩ, không cần phải chạy trốn chết khi gặp nguy hiểm, càng không cần đấu trí với những kẻ lòng dạ nham hiểm độc ác. Đôi khi hần chợt nghĩ, giữa nhân loại và yêu thú, ai mới là kẻ không có nhân tính, ai mới giả dối, ai mới lấy oán trả ơn.

- Đợi chút nào, món này cần phải cho thêm chút gia vị nữa mới ngon.

Hai tay thoãn thắt chế biến, trù nghệ của Nguyên Hạo có thể nói là cực cao. Từ nhỏ hần đã phải tự nấu ăn, làm mọi việc một mình nên bản lĩnh không tệ. Mà bản thân mấy con thú heo, bò, gà, chuột thì lại càng không biết nấu nướng là gì. Vì vậy, bây giờ có một cao thủ đầu bếp ở đây, ngày nào bọn chúng cũng được ăn ngon, nên rất lấy làm thích thú.

Con heo đen chịu không nổi, nước dãi chảy ướt cả mặt đất, trông rất đáng yêu. Nguyên Hạo cười dài cắt một cái đùi to cho nó, con vật không ngại nóng, nhận lấy cắn xé liên hồi. Bữa tối hôm nay diễn ra khá vui vẻ như mọi khi, không khí rất ấm áp.

Bất chợt, một tiếng sột soạt vang lên, tiểu lang màu trắng từ xa đang từng bước tiến lại. Bình thường, con sói nhỏ này không ăn cùng với mọi người, Nguyên Hạo không hiểu là nó chê mình nấu dở hay bản thân nó thích ăn chay nữa.

Có điều kỳ lạ là khi tiểu lang đến gần, bốn con thú kia lập tức ngưng ăn, thần thái cung kính cúi đầu, không dám cử động. Thái độ này làm Nguyên Hạo sừng sốt, hần biết bốn con yêu thú kia lai lịch không tầm thường, nhưng không nghĩ đến tiểu lang mà hần cho là vô hại lại có thể khiến bọn chúng phủ phục như vậy. Mặc dù có chút bất ngờ nhưng hần không quá sợ hãi, nếu đối phương muốn ra tay thì cũng không để hần sống đến hôm nay.

Nhiều lần Nguyên Hạo cũng muốn biết vì sao bốn con yêu thú kia lại chủ động đến hỗ trợ hần. Rõ ràng không phải bọn chúng ăn no rửng mỡ tìm hần để giải trí mà là hành động có chủ đích. Xem ra lần này tiểu lang xuất hiện là có việc quan trọng,

Nguyên Hạo ngưng thần tập trung quan sát con sói nhỏ trước mặt.

- Người là thủ lĩnh của bốn tên này sao?

Thấy tiểu lang không lên tiếng, Nguyên Hạo đánh bạo mở miệng nói chuyện trước. Bấy giờ, môi của con sói nhỏ mới mấp máy như trả lời, và rồi một giọng nói vang lên trong đại não của hắn.

"Người rất thông minh. Đúng vậy, ta chính là yêu vương của cả không gian này, ta tên là Linh Quân. Ta vẫn chưa mở ra khả năng nói được ngôn ngữ của nhân loại nên đành dùng cách thần thức tương liên để trao đổi mà thôi."

Nhìn thấy Nguyên Hạo vẫn bình tĩnh khi biết thân phận thật của mình. Tiểu lang tỏ ra tán thưởng, người này tâm tính vững chải, có lẽ thật sự đủ sức trợ giúp nó.

"Ta đã âm thầm quan sát người suốt ba tháng qua. Tâm tính lẫn thiên phú của người đều không tệ, trong nhân loại cũng có thể xem là thiên tài tuyệt đỉnh. Chúng ta gặp nhau cũng có thể xem là cơ duyên. Mà người hiện tại ở đây cũng hiểu hoàn cảnh của mình, bây giờ người muốn rời khỏi nơi này còn khó hơn lên trời."

- Chẳng lẽ không còn cách nào để ra khỏi Vân Liên Sơn Vụ?

Nguyên Hạo nhíu mày vội hỏi lại. Hắn tuy yêu thích cuộc sống bên trong hạp cốc này nhưng nếu phải ở đây cả đời thì tuyệt đối không thể.

"Cách thì không phải không có? Chỉ là..."

Tiểu lang mỉm cười giảo hoạt nhìn Nguyên Hạo, lời nói lấp lửng.

- Có gì cứ nói thẳng đi, ta bây giờ thân bất do kỷ, nếu người muốn cưỡng ép ta có thể cưỡng ghánh được sao?

Nguyên Hạo cười khổ, giọng chua chát nói. Hắn nhìn ra được con sói nhỏ này linh trí không thua kém con người, thậm chí có phần mưu trí nữa chứ.

"Chỉ là thực lực của người xa xa vẫn chưa đủ, cần phải rèn luyện thêm nữa."

Tiểu lang lắc đầu không buồn không vui đáp.

- Các người đều là yêu thú cao cấp, tu vi hơn ta xa lắc. Ngay cả người là yêu vương cũng không thể giải quyết thì làm sao một tên Trúc Cơ kỳ như ta có thể giúp gì cơ chứ?

"Haha, thì ra là vấn đề này. Được rồi, để ta giải thích một lượt cho người hiểu rõ. Bí cảnh này được dựng lên ngoại trừ hạn chế tu vi của kẻ tiến vào, còn có rất nhiều cấm kỵ dành riêng cho yêu thú bọn ta. Cái hạn chế mà chúng ta đang đứng kỳ thực cũng không phải là nơi sâu nhất của cái không gian này. Tận cùng của Vân Liên Sơn Vụ, theo cách mà nhân loại các người đặt cho không gian này, là một cung điện bí ẩn. Bao quanh cung điện này có một cấm chế vô cùng lợi hại mà yêu thú không thể đến gần được. Chỉ có nhân loại các người mới có thể tiến vào, khám phá bí mật để rời khỏi nơi này. Tất nhiên bên trong cung điện đó nguy hiểm trùng trùng, kẻ không có thực lực vào đó cũng chỉ táng thân mà thôi."

Tiểu lang Linh Quân chậm rãi giải thích, những vấn đề này không phải bí mật gì, có thể tiết lộ cho đối phương biết được.

- Vậy trước ta, có người nào từng thử sức đi vào cung điện đó chưa?

"Haha, người nghĩ ai cũng may mắn nghịch thiên như mình có thể chạy đến được bên trong hạn chế của ta hay sao? Những kẻ liều mạng nhất cũng chẳng dám tiến quá một ngàn dặm, còn lại đều bị những thần dân của ta xé xác làm bữa tối rồi."

Ánh mắt của Linh Quân tiểu lang lúc này sáng lên, tràn đầy dã tính, nó nhìn Nguyên Hạo một cái thật sâu sắc rồi tiếp tục.

"Người có tin số mệnh không? Kích phát truyền tống lại chính xác rơi ngay vào hạn chế của ta, từ lúc không gian này sinh ra người là người đầu tiên làm được kỳ tích này. Vì lẽ đó, bọn ta cũng không có sự lựa chọn nào khác, người là nhân tuyển duy nhất. Ta không thúc ép người, cứ từ từ tu luyện, đến khi chín muồi thì có thể

tiến vào cung điện thử sức. Ở nơi đây, linh thảo, kỳ hoa dị quả không thiếu, còn có tứ đại hộ pháp hằng ngày vẫn đều đặn huấn luyện đặc cách cho người nữa. Hắc hắc, dù sao thì tuổi thọ của yêu thú bọn ta rất là dài, không ngại việc chờ đợi đâu"

Nghe đến tứ đại hộ pháp, ánh mắt Nguyên Hạo có chút không tin nổi nhìn về phía bốn con thú vẻ ngoài đáng yêu đứng gần đó. Gà, heo, bò, chuột từ khi nào trở nên lợi hại như vậy, dưới một yêu vương, trên vạn yêu thú khác nha. Trong tưởng tượng của hắn, yêu thú cường đại phải to lớn, bá đạo cực kỳ, hình tượng phải khủng bố giống mấy con quái thú trong phim Hollywood. Nào đâu lại trong bộ dáng của mấy con gia cầm bình thường đến mức không thể bình thường hơn thế này. Xem ra hắn cần phải cập nhật lại tư duy của mình mới được, yêu thú càng nhìn bèo bọt đến đâu càng là cao thâm mạt trắc, khung đảo thiên địa.

Chỉ trong chốc lát, nhân sinh quan của Nguyên Hạo vốn đã sai đường lại càng đi càng xa, không thể cứu vãn. Tứ đại hộ pháp, bề ngoài hiện tại chỉ là do chúng cố ý, chân chính diện mục đều uy vũ bất phàm, Mỗi con trong bộ tứ này đều có mang trong mình ít nhiều huyết thống yêu thú thượng cổ cao quý, thần thông không nhỏ. Vì vậy chúng mới được tiểu lang vang chọn làm thân cận của mình.

- Huấn luyện đặc cách cái quái gì, ta chỉ thấy ngày nào cũng bị ngược đãi, nửa sống nửa chết, chỉ còn lại nửa cái mạng đây.

Mang theo giọng điệu oán hận, Nguyên Hạo liếc mắt nhìn bốn con quái kia. Hắn thừa hiểu tiểu lang nói không sai, nhưng cách làm này cũng quá ư là bạo lực và trực tiếp đi. Lão tử là con người bằng xương bằng thịt, không phải yêu thú da dày thịt béo chúng mày không biết đau đớn là gì.

"Haha, yêu thú bọn ta là vậy, kẻ yếu tất bị đào thải. Chính ta đã căn dặn bọn chúng nhẹ tay lắm rồi, nếu như dùng thực lực chân chính của yêu thú cấp ba thì người không còn đứng đây nói chuyện được đâu. Đừng xem thường khóa đặc huấn này, tứ đại hộ pháp đều có thần thông riêng, nếu như người có thể học được một chút chính là có thể vốn liếng để bảo mệnh sau này"

- Thần thông?

"Ut ịt"

"Chít chít"

"Cục tác"

"Ừm bò"

Thấy Nguyên Hạo tò mò nhìn mình, bốn con yêu thú vui vẻ kêu lên, dáng vẻ thân thiết vô vàn. Nhưng đột nhiên Nguyên Hạo lại nhớ đến cái gọi là thần thông của bốn con quái kia thì sắc mặt tối sầm, gân xanh nổi lên, hét lớn một tiếng:

- Cút

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 197: Tứ Ngụy Thần Thông (Thượng)

- Bốn tên này có gì hay ho. Tên heo đen thì giỏi chạy, mụ gà thì hiểu chiến, lão bò như cái máy ủi, tiểu chút chút kia trừ giỏi trộm cắp ra không có gì hay. Người nói ta học được gì từ chúng cơ chứ.

Nguyên Hạo tỏ ra bực dọc nói. Mặc dù tập luyện với bốn con quái kia đem lại lợi ích không nhỏ cho hắn nhưng cái gọi là thần thông kia thì thôi...bỏ đi.

"Haha, thần thông của chúng người chưa được diện kiến đâu. Gọi là thần thông thật ra cũng chỉ là ngụy thần thông mà thôi. Trong thế giới yêu thú của bọn ta, có được chút bản lĩnh như thế cũng có thể xưng vương một cõi rồi."

Tiểu lang mỉm cười nhàn nhạt truyền âm trả lời.

- Như thế nào là ngụy thần thông? Ta đối với yêu thú cũng không có nhiều lý giải, người có thể khai mở đôi chút không?

Nguyên Hạo sờ cằm tỏ ra hứng thú cầu thị nói.

"Cái này cũng không có gì phải giấu giếm, khi người đạt đến độ cao phù hợp sẽ được tiếp xúc những thông tin cao cấp thôi. Bây giờ ta nói trước cho người biết cũng được, dù gì chúng ta cũng hợp tác với nhau"

Tiểu lang rất từ tốn, không tỏ ra kiêu căng hay lấy tư thế vương giả để ép người. Điểm này làm Nguyên Hạo càng khâm phục nó, yêu thú cao cấp không ngờ lễ nghi, khí độ không hề kém cạnh nhân loại tí nào.

"Yêu thú bọn ta có muôn vàn chủng loại, từ cấp thấp đến những tồn tại như thần. Nếu như nhân loại các người chú trọng thiên phú, linh căn thì yêu thú chỉ nhìn vào huyết mạch. Ví như một con rồng vừa sinh ra đã có thực lực mà yêu thú khác

không bao giờ đạt tới. Ngoài ra, yêu thú đối với huyết mạch rất kiêng kỵ, tựa như là khắc chế chí mạng vậy. Huyết mạch cũng quyết định thần thông của yêu thú, huyết mạch hỗn tạp chỉ có thể có được ngụy thần thông. Cái này so với thần thông chân chính kém xa vạn dặm, không cùng đẳng cấp. Thần thông còn chia làm tiểu thần thông và đại thần thông. Chỉ có yêu thú huyết mạch chính thống thuần khiết mới kích hoạt được đại thần chủng tộc mình. Giải thích như vậy người đã rõ chưa?"

- Thì ra là thế, hóa ra bốn tên này là lai tạp.

Nguyên Hạo như ngộ ra gật đầu nói. Tức thì bên kia bốn con gà, bò, heo, chuột ánh mắt bất thiện nhìn hẳn. Xem ra ngày mai chúng sẽ cho tên thiếu niên này ăn đau khổ không ít.

"Haha, huyết mạch của bất kỳ chủng loại cao cấp nào cũng quý hiếm vô song. Yêu thú càng khủng bố thì sinh sản càng khó, hậu duệ của chúng có khi cả vạn năm hơn mới ra đời. Còn yêu thú cấp thấp thì sinh sản rất mạnh, đông đảo như cỏ dại. Đây cũng là qui luật cân bằng của tự nhiên mà thôi"

Tiểu lang không để tâm lời nói của Nguyên Hạo, vẫn rất lịch sự giải thích.

- Ta có thể mạo muội hỏi một câu không? Không biết Linh Quân người là huyết mạch yêu thú nào vậy?

"Àm"

Như một tiếng sét giữa trời xanh, sắc mặt tiểu lang trầm xuống thấy rõ. Phía đối diện, Nguyên Hạo cũng cảm giác mình vừa hỏi một câu không nên hỏi. Thật ra hẳn cũng xuất phát từ lòng hiếu kỳ, không có ý đồ gì khác. Mà bốn con yêu thú đại thần đứng phía sau càng sợ hãi, thấp thỏm không thôi. Bọn chúng biết được yêu vương rất không thích ai nhắc đến thân thế của mình.

- Xin lỗi, nếu như câu hỏi của ta có hơi đường đột thì người không cần trả lời. Coi như ta chưa nói gì hen.

Nguyên Hạo cũng phản ứng nhanh, hẳn vội vàng nói lấp vào. Ánh mắt của tiểu

lang lóe lên một cái, rồi dần dần thần tình cũng trở lại bình thường.

"Khi nào người có thể hoàn thành giao kèo giúp chúng ta thoát khỏi nơi này thì ta sẽ cho người đáp án."

Giọng của tiểu lang lạnh như băng vang lên, không chút biểu cảm.

- Được, cứ như vậy đi.

Đối phương đã cho hẳn cái thang leo xuống thì Nguyên Hạo cũng khôn khéo đồng ý ngay. Tiếp theo, tiểu lang bỏ lại một câu rồi xoay người rời đi.

"Ngày mai trừ huấn luyện bình thường, bọn chúng sẽ chỉ người một chút về thần thông. Còn học được gì từ đó thì do bản thân người, đó không phải trách nhiệm của bọn ta. Nhiệm vụ của người là phải mau chóng đạt đến cảnh giới giả đan rồi tiến vào cung điện kia"

- Giả đan? Không phải đột phá Kim Đan kỳ rồi mới tiến hành sẽ an toàn hơn sao?

Cảm thấy câu nói của Linh Quân có điều không hợp lý, Nguyên Hạo chạy theo hỏi vọng lại. Kết quả, câu trả lời tiếp theo làm hẳn chết lặng, giống như bị sét đánh.

"Thiên địa quy tắc bên trong không gian này không hoàn chỉnh. Người không thể đột phá lên Kim Đan kỳ được đâu."

Mãi một lúc sau, Nguyên Hạo mới bừng tỉnh, nét mặt khó coi. Hắn nhìn bốn con yêu thú đại thần rồi thở dài nói:

- Ta hiểu rồi. Nếu có thể đột phá thì yêu vương của các người đã sớm có thực lực xé mở không gian rồi đi. Cần gì chịu giam hãm bên trong Vân Liên Sơn Vụ này cơ chứ.

"Ụt ịt"

Con heo đen Tiểu Bạch giơ giơ cái móng heo nhỏ lên tựa như khen ngợi

Nguyên Hạo thông minh. Nếu không bị cái ràng buộc này, cả bốn tên heo, gà, bò, chuột đã thăng lên yêu thú cấp bốn rồi. Bên trong bí cảnh này thảo dược nhiều như rau cải, mỗi ngày chúng đều ăn rất nhiều. Vì lẽ đó tích trữ cả bốn con đều cực kỳ kinh người, giờ chỉ còn chờ thoát khỏi nơi này là sẽ đột phá ngay.

Sáng hôm sau, khi trời còn mờ mịt, những tinh cầu chiếu sáng vẫn chưa thức giấc, Nguyên Hạo đã bị bốn vị đại thần "ông trại vui vẻ" lôi ra ngoài tập luyện.

- Các người tính giết người hả, lôi ta dậy sớm như vậy làm gì?

Ngày nào cũng bị bầm dập, Nguyên Hạo chủ yếu dùng ban đêm để khôi phục. Cho nên việc bị kéo ra tập luyện sớm vậy khiến hắn bất mãn phản đối."Cục tác"

Gà mái phóng lên đá đít hắn một cái, ý nói người không muốn ăn đòn thì ngoan một chút. Bên cạnh, tiểu lang Linh Quân cũng có mặt quan sát.

"Người cần phải tranh thủ thời gian, không phải nhân loại các người sinh mệnh rất ngắn ngủi và quý báu sao? Từ hôm nay trừ tập luyện người chỉ có hai canh giờ nghỉ ngơi khôi phục thôi. Ta sẽ giúp người thông dịch và giải thích để lĩnh hội được những gì bốn tên kia truyền đạt."

- Đây không phải là muốn lấy cái mạng nhỏ của lão tử sao.

Nguyên Hạo giơ hai tay lên tỏ ý đầu hàng. Lời của đối phương là thật tình, nhưng phải nói trước với hắn để chuẩn bị tâm lý nữa chứ.

"Được rồi, đầu tiên là Mỹ Kê, có một phần huyết mạch Hỏa Linh Kê, thượng cổ yêu thú, năng lực khổng lồ cực mạnh. Người là luyện dược sư, không xa lạ gì với thú hỏa, nhưng ta cam đoan nhân loại các người chưa từng biết khổng chế thú hỏa hoàn mỹ trong cơ thể là như thế nào."

- Khổng chế thú hỏa.

Cảm giác không vui của Nguyên Hạo bị lời nói này chấn động, hai mắt sáng rực lên. Đối với luyện dược sư mà nói, hỏa diễm chính là sinh mạng thứ hai của mình. Có một hỏa diễm riêng để thao tác sẽ tốt hơn mượn nhờ hỏa diễm bên ngoài.

Nhưng hỏa diễm trong cơ thể cùng lúc khó mà dung nạp được nhiều loại nên đa phần các luyện dược sư đều tìm kiếm loại tốt nhất cho mình.

Bản thân Nguyên Hạo cũng không ngoại lệ, hẳn biết rõ khả năng của mình nên nhẫn nhịn chờ đợi, mục tiêu chính là hỏa diễm mạnh mẽ nhất. Như vậy con đường dược đạo của hắn mới có thể phát triển vô hạn lượng.

"Đúng vậy, Mỹ Kê sẽ cho người mượn một tia hỏa diễm để rèn luyện, còn sau này muốn tìm thú hỏa cho bản thân phải dựa vào chính người"

Chuyện sau đó diễn ra cũng có thể đoán được, dưới sự hướng dẫn của yêu gà mái, Nguyên Hạo từng bước lĩnh hội được phương pháp lưu giữ và điều động, khống chế thú hỏa. Bước đầu, hẳn gặp khá nhiều khó khăn, cứ mỗi lần sai lầm lại bị con gà mái hung hăng đá đít, kêu la không ngớt. Thế nhưng thu hoạch của hắn quả thật là rất nhiều, giống như một người lần đầu phát hiện ra biển lớn vậy. Người chưa biết biển rộng bao xa? Không sao, quan trọng là người đã tìm thấy được đại dương thực thụ.

Cùng một đạo lí đó, Nguyên Hạo lần đầu tiếp xúc với kỹ năng của yêu thú, không thể không tán thán. Trước giờ, nhân loại vẫn tự cho mình là trung tâm của vũ trụ, bất kể công pháp, bí tịch hay thủ thuật nào cũng từ họ mà ra. Quá sai lầm, thiên địa vạn vật có ngàn vạn pháp môn, có muôn vàn điều kỳ diệu không thể lý giải.

Trong mắt nhân loại, yêu thú chỉ là những con quái vật dữ tợn, da dày thịt béo, không có trí tuệ, càng không nói đến bản lĩnh giác ngộ như con người. Nguyên Hạo lúc này chỉ muốn phi nhổ vào đầu óc cổ hủ của mấy tên tầm nhìn hạn hẹp, tự sượng quá mức kia. Chưa lên núi sao biết núi cao, câu nói của người xưa quả nhiên không sai. Chỉ là một ngụy thần thông của yêu thú thôi mà đã hàm chứa biết bao nhiêu kỹ xảo tinh vi, vượt qua khỏi nhận thức biết bao vạn năm tìm tòi khám phá của con người.

Giờ phút này Nguyên Hạo không còn uể oải nữa mà hai mắt chăm chú tối đa, hẳn sợ mình phải bỏ sót bất cứ chi tiết nào của yêu gà đang truyền đạt. Rất bổ ích nha, đột nhiên hắn cảm thấy mình có chút chờ mong đối với ba yêu thú đại thần còn lại, không biết họ sẽ dạy cho mình những gì.

"Phần của Mỹ Kê hôm nay đã xong, người có cần nghỉ ngơi một chút không. Nếu không chúng ta sẽ tiếp tục"

Tiểu lang trong vai trò người phiên dịch quan tâm hỏi một câu, Nguyên Hạo ngay tức thì từ chối, lắc đầu lia lịa.

- Không cần, mau tiếp tục nào.

Tiểu lang tiểu dung, cũng không nói gì thêm mà nháy mắt ra hiệu với Tiểu Bạch đang ngồi gặm rau quả. Nghe đến lượt mình, nó vội vàng ngấu nghiến cho xong đồng hồ ăn rồi lắc lư cái đuôi nhỏ tiến đến, kêu ụt ịt rất đáng yêu.

"Tiểu Bạch, nó là Địa Phong Trư huyết mạch, thần thông của nó rất đặc biệt, nói ra người cũng không tin. Nó có thể độn thổ bỏ chạy với tốc độ khủng khiếp, những gì người thấy khi đuổi bắt hằng ngày vẫn chẳng là gì so với khi nó thi triển kỹ năng đó đâu."

- Cái gì, thồ độn thuật?

Nguyên Hạo thốt lên kinh dị nhìn con heo đen dễ thương đang dùng ánh mắt lấp lánh ngay thơ nhìn mình.

"Sao? Người không muốn học à?"

- Học chứ, tại sao lại không học được hắc hắc.

Nguyên Hạo cười xòa, hai mắt nhìn tiểu hắc trư giống như nhìn bảo vật. Hắc trư thiếu nhất là cái gì? Không phải phương pháp chạy trốn để bảo mệnh sao? Mấy cái này học càng nhiều càng tốt, với một kẻ suốt ngày bị rượt chạy trốn chết như hắc trư đây đúng là chí bảo nha.

Vô cùng yêu thích cái ngụy thần thông này, Nguyên Hạo hết sức tích cực để học tập món nghề này. Cái gì cũng có giá của nó, tu luyện thổ độn thuật của hắc trư còn khó hơn cả khống thú hỏa nữa, hắc căn bản là nghe lý thuyết thì hiểu nhưng thực hành lại tệ hại vô cùng.

"Ut ịt"

Nhìn thấy tốc độ độn thuận của Nguyên Hạo còn thua cả giun đào đất, Tiểu Bạch chỉ biết lắc đầu ngao ngán, nó không quan tâm nữa mà quay sang tiếp tục ăn trái cây. Không phải phương diện lĩnh hội về độn thuật của Nguyên Hạo có vấn đề, mà vì hẳn không phải chủng tộc của yêu trư nên tu luyện khó khăn là chuyện bình thường. Ngược lại, tiểu lang quan sát từ đầu đến giờ ngoài mặt thì bình thản nhưng trong lòng sợ hãi không thôi.

Lúc đầu, nó vốn nghĩ rằng rèn luyện chủ yếu không bổ thịt cũng bổ da, nên mới cho Nguyên Hạo tiếp xúc với mấy loại nguy thần thông. Mục đích chủ yếu của nó là giúp ích về mặt cảm quan của đối phương là chính, không ngờ rằng tên kia lại yêu nghiệt đến vậy. Ngay lần đầu tiên tu luyện lại bắt đầu năm giữ được nguy thần thông, đây còn là nhân loại sao? Từ lúc nào bản lĩnh con người lại biến thái đến vậy, nếu như ai cũng như tên thiếu niên này thì yêu thú bọn chúng làm sao còn đất mà sống nữa. Linh Quân lang chỉ có thể tự an ủi mình rằng Nguyên Hạo chính là thiên tài trong thiên tài, nhân loại chỉ có một vài tên như vậy thôi.

Đồng thời nó cũng cảm thấy lo lắng, nếu như ra thế giới bên ngoài mà gặp nhiều tên giống như hẳn thì tốt nhất nó trở về bên trong không gian này sống cho yên lành.

"Phụt phụt"

Phun ra một đồng đất cát trong miệng, Nguyên Hạo chui người ra khỏi lòng đất, trong lòng đầy hứng khởi. Ban đầu hẳn cũng có chút e ngại bản thân không thể tiếp nhận được thần thông của yêu thú nhưng không nghĩ đến mình lại làm được dù chỉ chút da lông bề ngoài. Nguyên Hạo quyết định sẽ hỏi Tiểu Vô về vấn đề này, vì sao cái thứ chỉ dành riêng cho yêu thú mà hẳn lại lĩnh hội trôi chảy như thế. Có hay không liên hệ đến thể chất Hư Vô linh căn của hẳn không?

"Tốt lắm, bây giờ đến lão Hoàng Tiểu, huyết mạch Thủy Hà Ngưu, sở trường của lão cũng rất thú vị nha. Âm Ba Hồng chính là tuyệt chiêu lợi hại có tính sát thương cực cao thành danh của lão. Một tiếng kêu có thể khiến kẻ khác rối loạn tinh thần, hồn phách điên đảo, rất khó phòng bị."

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 198: Tứ Ngụy Thần Thông (Hạ)

- Thần thông âm ba sao?

Đôi mắt Nguyên Hạo chớp chớp liên tục nhìn về phía lão bò đực Hoàng Tiểu với vẻ khó tin. Nhìn dáng vẻ của lão, hẳn cứ nghĩ rằng sở trường của con bò này thiên về thể lực chứ không nghĩ đến phương diện công kích linh hồn. Đúng là không thể nhìn bề ngoài để phán đoán nha, ba con yêu thú đại thần đều có bản lĩnh vượt xa tưởng tượng của hẳn.

Trong tu chân giới, vũ kỹ đa số đều thiên về pháp thuật tấn công ngũ hành, uy lực mạnh mẽ trực diện. Thế nhưng vẫn có một số pháp thuật đặc biệt, những loại này vô cùng quý hiếm, lại càng không dễ dàng tu luyện. Trong đó, linh hồn công kích chính là một trong những vũ kỹ quý giá nhất, có giàu có mấy cũng không mua được.

Thử nghĩ xem, khi hai người đang ác chiến với nhau, một người đột ngột tung ra công kích linh hồn khiến cho đối phương bị tê liệt vài giây. Kết quả sau đó cũng có thể nghĩ ra được, cấp độ càng cao, chỉ một giây lơ đãng là đủ để quyết định mạng nhỏ của địch thủ rồi.

- Tốt, tốt, sừu lão ca, chúng ta bắt đầu học cái thần thông này đi.

Nguyên Hạo hứng chí bưng bưng, cười tươi rói hưởng một con bò đực to lớn đang gặm một loại cỏ quý hiếm. Tính tình của vị Hoàng Tiểu này vốn tốt nhất trong tứ đại yêu thần nên lão rất nhiệt tình hợp tác truyền thụ cho hẳn. Chỉ là âm ba đấu kỹ đơn giản vậy sao, trước tiên phải luyện thanh quản, để phát ra uy lực của thanh âm cái đã.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Kêu la muốn rách cả cuống cổ, Nguyên Hạo bấy giờ muốn mở miệng ra nói chuyện cũng khó. Liên tưởng đến những ngày tiếp theo vẫn phải gào rú như điên thế này, hẳn cảm thấy một trận mồ hôi lạnh vã ra như tắm. Chỉ là với quyết tâm cao độ, hẳn vẫn kiên trì đến cùng, cho dù giọng nói đã khàn đục, đầu rất cổ họng như bị ngàn dao cắt trúng.

"Lão Hoàng Tiểu nói người rất kiên trì, có khí phách. Nhưng mà thanh quản của lão và nhân loại không giống nhau, nên người phải nỗ lực nhiều hơn. Hi vọng người không nửa đường quay đầu từ bỏ đi nha."

Tiểu lang truyền đến một lời khích lệ của lão sừ yêu, Nguyên Hạo nghe xong thì mỉm cười, dùng giọng nói như chết đuối không ra hơi đáp:

- Yên tâm, ta sẽ không từ bỏ.

Chỉ một câu trả lời ngắn gọn, nhưng tiểu lang nhìn thấy sâu trong đôi mắt đen của thiếu niên là cả một sự ngạo nghễ lẫn cố chấp.

Đùa sao! Ca đây là đệ nhất linh căn, truy cầu đại đạo, chạm đến vĩnh hằng bất hủ. Một cái ngụy thần thông há có thể ngăn trở bước tiến của ca?

Với lòng tự tin mãnh liệt, Nguyên Hạo không hề e sợ những khó khăn phải trải qua. Từ khi có được Hư Vô linh căn, định mệnh hẳn đã thay đổi. Do đó, khí chất, niềm tin cũng biến hóa nghiêng trời lệch đất, tuy tu vi còn yếu kém nhưng tâm cảnh của hắn đã đạt đến một độ cao siêu việt cả những cường giả sống lâu năm. Đây không phải hoàn toàn do trải nghiệm mà có, một phần chính là kết quả của quá trình dung hợp của Tiểu Vô và Nguyên Hạo hắn.

- Được rồi, còn một cửa cuối cùng. Ta đã sẵn sàng, đến đi.

"Chít chít"

Con chuột nhỏ màu trắng đung đưa mấy cộng râu màu trắng của mình, ánh mắt láu cá nhìn Nguyên Hạo. Nói ra thật buồn cười, tên con chuột trắng này lại là Đại Hắc, trong khi chú heo đen kia gọi là Tiểu Bạch. Nguyên Hạo thầm nghĩ vị đặt tên

cho hai con yêu thú này có nhằm lẫn không, hay là người ta cố ý đùa dai nên thành ra thế này.

- Haha tài nghệ đạo tặc của người không tệ, nhưng chắc thần thông không giống vậy. Ta cũng rất hứng thú với kỹ thuật thần châu này nha.

Nguyên Hạo trêu đùa một câu. Theo hẳn thấy thì thần thông của ba yêu thú trước chẳng tí gì liên quan với biểu hiện của chúng cả. Vì vậy, hẳn kết luận Đại Bạch thần thông này cũng sẽ khó đoán và thú vị lắm đây.

"Haha, khó thấy người nhiệt tình như thế. Đúng vậy, thần thông của Đại Hắc chính là thần châu. Hẳn mang trong mình huyết thống của Nguyệt Ảnh Thử, một chủng tộc tiếng tăm không nhỏ ở yêu thú giới.

Giọng nói chân thành nhưng ngữ khí hạ hê của tiểu lang cất lên. Ngay tức khắc, Nguyên Hạo cảm thấy giống như lấy nước lạnh tạt vào mặt mình. Cái này với tự mình và mặt khác gì nhau? Là cần được ước thấy trong truyền thuyết sao? Ta chỉ lỡ miệng nói vui thôi, lão thiên người cũng đừng tin người dễ dãi như thế chứ.

Nhìn vẻ mặt iu xù của Nguyên Hạo, tiểu lang nhin không được cười dài.

"Haha, xem ra người rất thất vọng nhỉ? Người đừng xem thường thần thông của Đại Hắc, ta có thể khẳng định đây là ngụy thần thông đặc thù, vô cùng lợi hại. Người cũng biết túi trữ vật đều có thần niệm bảo hộ, trừ khi chủ nhân sở hữu bị giết hoặc xóa đi thì mới lấy đồ bên trong ra được. Với thần thông của Đại Hắc, hẳn hoàn toàn có thể thâm nhập trộm đi đồ vật bên trong mà không để lại bất kỳ dấu vết nào cả."

- Có thể xuyên qua thần niệm? Bá đạo như thế?

Nguyên Hạo nghe xong thì thất thố giật mình hỏi lại. Cái thần thông này cũng quá nghịch thiên đi, phải biết rằng dù tu vi cao cỡ nào cũng đều phải dùng sức mạnh nghiền ép để cướp túi trữ vật kẻ khác, không có thể âm thầm lấy đồ của kẻ khác như vậy. Nghĩ đến việc mình có thể lấy đi nhiều thứ quý giá của mấy lão bất tử giàu có, Nguyên Hạo có xúc động muốn học ngay thần thông này để đi thực tiễn một chút.

"Chít chít"

Hai canh giờ sau, Nguyên Hạo người đầy mồ hôi, hữu khí vô lực ngồi xuống. Lần đầu tiên hẳn cảm thấy linh hội một môn thần thông khó đến vậy. Gần như nhập môn hẳn cũng không thể nắm được, có thể dùng từ thảm hại để hình dung. Hẳn chợt thầm nghĩ, tu luyện ngục thần thông đã gian nan như vậy thì thần thông chân chính thế nào đây? Nguyên Hạo tự nhận mình thiên phú rất tốt mà kết quả còn như vậy, hèn chi yêu thú mới tự phụ như vậy. Bọn chúng căn bản không lo lắng việc nhân loại có thể học trộm bản lĩnh của mình.

"Hôm nay như vậy tạm ổn, thời gian còn lại người tự do tu luyện và nghỉ ngơi. Ngày mai chúng ta lại tiếp tục"

Sau khi tiểu lang cùng bốn đại yêu thần rời đi, Nguyên Hạo mới thở ra một hơi, bắt đầu khoan chân ngồi xuống thổ nạp hấp thụ linh khí. Cho dù tốc độ tu luyện có hẳn có rùa bò đi chẳng nữa thì cũng tăng trưởng chút ít, tích tiểu thành đại. Nguyên Hạo rất nhanh chóng rơi vào trạng thái vong ngã, một vòng xoáy linh khí nhỏ không ngừng vận chuyển bên trong đan điền của hẳn. Dựa vào mật độ linh khí nồng đậm bên trong hạp cốc, hẳn đã củng cố chắc chắn tu vi Trúc Cơ viên mãn của mình. Hiện tại đang không ngừng tích góp để tiến vào trạng thái giả đan.

- Tiểu tử người đạo này sống cũng tiêu soái quá nhỉ?

Khi vừa chạy được vài chu thiên, giọng nói của Tiểu Vô bỗng vang lên trong đầu của Nguyên Hạo.

- Người cũng chịu lên tiếng rồi à, ta cứ tưởng người chết đi đâu rồi chứ.

Mang theo giọng điệu ai oán, Nguyên Hạo không vui đáp.

- Hắc hắc, có tự mình trải nghiệm thì người mới cứng cỏi hơn được. Ta chỉ là nghĩ tốt cho cái tên "chủ nhân" của mình mà thôi.

- Hừ, ta sống rất tốt, chỉ mới suýt chết có mấy lần mà thôi.

- Có mạo hiểm mới được hồi báo, chẳng phải bây giờ người vừa tăng trưởng tu

vi, lại vừa được truyền thụ thần thông của yêu thú sao? Nhiều kẻ muốn như người mà còn không được kia.

Tiểu Vô chép miệng cười ha hả, giọng điệu phản bác. Nguyên Hạo cũng không rỗi hơi mà cãi với tên tiểu quỷ này, chuyển sang vấn đề khác nhờ thỉnh giáo nó.

- Người quan sát lâu như vậy, chắc cũng có hiểu biết ít nhiều về năm con yêu thú kia. Người xem bọn chúng có đáng tin cậy không?

- Khả khả, ta cũng đoán biết tiểu tử người sẽ truy hỏi về chuyện này. Về lai lịch của đám yêu thú này, ta cũng có chút thông tin, đích xác bốn yêu thú đại thần kia đều mang theo huyết mạch thượng cổ. Tuy có chút pha tạp nhưng đừng xem thường, bọn chúng đủ sức tiến hóa đến yêu vương cấp bậc chứ chẳng đùa đâu. Riêng con sói nhỏ kia thì ta cũng đoán được bảy, tám phần thân phận của nó rồi, nhưng chính miệng nó nói với người sẽ rõ ràng hơn. Có điều kỳ lạ là tại sao những yêu thú có huyết mạch cao quý này lại xuất hiện ở linh giới, đặc biệt là ở một nơi linh khí yếu kém như Đông đại lục này.

Tiểu Vô tựa như thấy việc các yêu thú này xuất hiện là điều bất tương nghị nên câu cuối cùng thốt ra hơi khó hiểu.

- Như vậy nghĩa là sao? Không lẽ yêu thú có huyết thống rất quý hiếm?

Nguyên Hạo cũng tò mò, hẳn không có nhiều kiến thức về tu chân giới nên vẫn cho rằng những yêu thú như tiểu lang chỉ là hơi cao cấp hơn mấy chủng loại khác mà thôi.

- Dùng hai từ quý hiếm vẫn chưa đủ đâu. Ta nói cho não nhỏ nhà người biết, yêu thú có thể giới và khu vực riêng của mình, là một thế lực khổng lồ mạnh mẽ không kém nhân loại. Mà yêu thú có huyết mạch từ viễn cổ đều đã di dời lên tiên giới hoặc thần giới để sinh sống cả rồi. Ở linh giới vị diện như Lạc Thần, may mắn lắm mới có tìm được vài tên gia hỏa còn sót lại. Vậy mà ở trong cái không gian này lại phát hiện ra nhiều yêu thú có lai lịch không tầm thường như vậy, đây là nói lên điều gì?

- Ý người là bọn chúng vốn không phải ở linh giới mà do có người cố ý đem chúng đến đây.

Nguyên Hạo rất nhanh chóng hiểu ra vấn đề, đánh đúng trọng tâm.

- Tiểu tử người không đến nỗi quá ngốc nhì. Chín phần mười là như người phỏng đoán, nếu không thì ở Đông đại lục nhỏ xíu này cũng chẳng có đại năng giả nào đủ khả năng mở ra một không gian lớn và ổn định như vậy để cho mấy con yêu thú sinh tồn. Mà thôi, dù sao chuyện này cũng không liên quan đến chúng ta, hiện tại người có thoát ra khỏi nơi này không còn chưa biết được. Nếu không thì nhà người cứ ở lại đây vui thú điền viên cũng không tệ, ta thấy mỗi ngày người bị đám yêu thú kia hành hạ, ta rất thích thú nha.

Mang theo giọng điệu châm chọc, Tiểu Vô cười sáng sủa. Mỗi lần nghĩ đến cảnh Nguyên Hạo bị dày vò là nó ôm bụng lăn lộn suốt, thật là sáng khoái mà.

- Hừ, ta bị nhốt ở đây chết già thì người cũng chả có kết cục tốt đẹp gì đâu. Đừng có ở đó mà cười trên đau khổ người khác, mau giúp ta nghĩ cách làm sao nhanh chóng tu luyện mấy cái thần thông của đám yêu thú kia kia. Không lẽ nhân loại thật sự không thể nào học được bản lĩnh của yêu thú sao?

- Hắc hắc, thần thông của bất kỳ chủng tộc nào cũng là thiên phú trời ban, người nghĩ nếu để người ngoài học được thì chủng tộc đó tồn tại bằng cách nào. Theo nguyên tắc là không có cách nào, tuy nhiên...

Tiểu Vô giọng điệu có chút dụ dỗ xảo trá vừa nói đến chỗ mấu chốt thì âm thanh ngưng bật. Nguyên Hạo tức khí, muốn chửi ầm lên.

- Người không muốn nói thì thôi, ta cũng đoán được tiểu quý người chẳng có ý tốt lành gì đâu.

- Haha, đừng nổi nóng như vậy chứ. Người có Hư Vô linh căn, không thể đánh đồng với người khác, người là độc nhất vô nhị. Muốn tu luyện thần thông của yêu thú cũng không phải thúc thủ vô sách, chỉ cần người xin một giọt tinh huyết bốn mạng của yêu thú, sau đó vận dụng Hư Vô công pháp thu nạp. Như vậy người đã có

thể tu luyện được, thậm chí còn như cá gặp nước, không có vướng mắc nào cả.

- Thiệt như vậy?

Nghe thuyết giảng của Tiểu Vô, Nguyên Hạo không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt. Hư Vô linh căn cũng quá trâu đi nha, có thể tu luyện được thần thông của chủng tộc khác. Đây chẳng phải nói rằng hắn có thể tập hợp được tất cả thần thông siêu phàm lại để sử dụng sao. Nghĩ đến cảnh đó, khóe miệng Nguyên Hạo cười như nở hoa, hận không thể ôm Tiểu Vô hôn mấy cái. Đúng là nói chuyện với tiểu quý đáng ghét này mặc dù dễ lên máu nhưng lợi ích không hề nhỏ nha. Ngoài kiến thức yên bác, thông suốt cổ kim, tất cả vị diện ra, rất nhiều bí mật công dụng của Hư Vô linh căn cũng được hắn khai thác từ miệng Tiểu Vô.

Với tinh thần hưng phấn, trời chưa sáng Nguyên Hạo đã chủ động đứng chờ đám tiểu lang đến.

"Haha, hôm qua người tu luyện chắc rất có tâm đắc hay sao mà bữa nay lại tự thân đứng đợi bọn ta từ sớm thế này"

- Đúng thế, ta cảm thấy thần thông của các người thật là cao thâm khả trắc, huyền diệu vô cùng, nên nóng lòng muốn tiếp tục học hỏi. Nhưng trước khi tập luyện, ta muốn Linh Quân người hỗ trợ một việc, chỉ cần làm được ta tự đứng sẽ dễ dàng tu luyện mà còn gia tăng khả năng thành công giúp các người ra ngoài đi nha.

Nguyên Hạo mang theo vẻ mặt nghiêm túc đưa ra yêu cầu khiến cho tiểu lang bất ngờ. Nó khẽ nhíu mày một cái, rồi cũng cười nhạt đáp.

"Nếu như yêu cầu không quá phận thì bọn ta có thể hỗ trợ người"

- Haha, chuyện nhỏ mà thôi, các người nhấc tay một cái là xong. Ta chỉ xin... bốn vị yêu đại thần, mỗi vị cho ta một giọt tinh huyết bốn mạng thôi à.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 199: Tinh Huyết Bốn Mạng

"Tinh huyết bốn mạng? Người có biết mình đang nói gì không? Thứ này không lấy ra đùa được đâu?"

Tiểu lang nghe được yêu cầu của đối phương thì khuôn mặt trầm xuống, giọng điệu cũng băng lãnh đáp lại.

- Ta biết, nếu rút đi tinh huyết bốn mạng, các người sẽ bị suy yếu một phần, nhưng tịnh dưỡng một thời gian cũng sẽ bình phục trở lại thôi. Bản thân ta cũng không phải kẻ thích trục lợi, sau này ta nhất định sẽ hồi đáp gấp nhiều lần. Nguyên Hạo này nói được làm được, các người cũng không phải không hiểu tính cách của ta.

"Hừ, vấn đề không chỉ ở đó, người nên biết xưa nay yêu thú không bao giờ ra ra tinh huyết bốn mạng của mình cho nhân loại. Loài người các người âm hiểm, xảo trá, không biết đã giết hại bao nhiêu yêu tộc của bọn ta để cướp tinh huyết rồi."

Nguyên Hạo chân thành vỗ ngực nói nhưng tiểu lang quyết không nhường một bước. Rõ ràng đây là một cái tiêu đề nan giải cho cả hai bên, nếu như không thể thuyết phục được thì quan hệ song phương có thể sẽ bị ảnh hưởng.

Sau một hồi suy ngẫm, Nguyên Hạo lóe lên một suy nghĩ bèn cất tiếng phá vỡ không khí trầm mặc.

- Ta biết các người có tự tôn riêng của mình, ta cũng không muốn làm khó dễ. Ta thật tâm xem mọi người là bằng hữu, dù không phải cùng loài nhưng ta cảm thấy các người còn chân thật, thẳng thắn hơn con người nhiều. Chuyện tinh huyết ta sẽ không nhắc lại nữa, thật xin lỗi.

Khẳng khái từ bỏ, Nguyên Hạo nói đều là lời từ đáy lòng của mình. Phía đối

diện, Linh Quân lang ánh mắt phức tạp nhìn hẳn, nhưng cũng không có thốt lên câu nào, trầm tư suy ngẫm.

Tiếp theo, mọi việc đều diễn ra đúng như thời khóa biểu thường khi. Giữ đúng lời, Nguyên Hạo không hề mảy may nhắc đến điều gì liên quan đến tình huyết nữa mà dùng hết tinh thần vào việc rèn luyện. Nhưng dù cho hẳn nỗ lực đến mấy thì kết quả tiến bộ rất ít, có thể nói là học được bề ngoài chứ không thể thi triển được cốt lõi chân chính bên trong. Điều này, hẳn cũng chỉ biết thở dài và cố gắng tiếp tục, không còn cách nào khác.

Một tuần nữa lại trôi qua, hầu như ngày nào Nguyên Hạo cũng không ngừng dùng hết khả năng của mình để rèn luyện. Đáng tiếc là trừ kỹ năng chiến đấu, tốc độ, phản ứng được đề cao qua tu luyện thực tiễn với bốn đại thần yêu thú thì những thần thông tu luyện vẫn dậm chân tại chỗ.

Hôm nay, tâm tình của Nguyên Hạo không được tốt lắm, hẳn đang nướng thịt yêu thú và lấy một ít rượu do mình ủ riêng để dùng.

"Mùi rượu rất thơm, ta có thể thất lễ đến thưởng thức một chút được không"

Tiếng nói của tiểu lang vọng lên trong đầu của Nguyên Hạo làm hẳn nhìn lại thì thấy đối phương không biết đã đến từ lúc nào, hiện đang ngồi bên đống lửa.

- Haha cứ tự nhiên, ta còn đang suy nghĩ vì sao rượu thơm thịt ngon bày ra mà cả đám các người còn không thấy bóng dáng. Bây giờ lão đại người mới xuất tràng đến đây coi như ta cũng không phải xử lí hết đống đồ ăn này một mình.

Cười lớn một cái, Nguyên Hạo vui vẻ chia phần thịt và rượu cho tiểu lang, cả hai chậm rãi từ từ thưởng thức. Có một điều lạ lùng là tiểu lang dường như có nhiều tâm sự, nó hầu như chỉ lắng nghe Nguyên Hạo nói chuyện chứ không đối đáp gì nhiều. Rượu được ba tuần, gió thổi hắt hiu, tâm tình của cả hai cũng như ánh sáng le lói trong đêm, rất ảm đạm, rất cô tịch.

"Nguyên Hạo, người còn người thân không?"

Bất chợt, Linh Quân lang tựa như người say, hỏi một câu làm Nguyễn Hạo ngỡ người.

- Rất lâu trước đây, ta và mẫu thân nương tựa nhau mà sống. Đáng tiếc, người đã qua đời khi ta còn rất nhỏ, một mình ta lưu lạc suốt mười mấy năm. Chắc là ông trời thương xót, cách đây không lâu ta cũng nhận được một nghĩa phụ và một đứa em nuôi. Họ rất tốt với ta, coi ta như ruột thịt của mình vậy. Cứ ngỡ hạnh phúc lại đến thì chúng ta bị chia cách, sống chết không rõ. Thực lực của ta quá yếu, không thể bảo vệ người thân yêu của mình, ta cảm thấy hết sức đau khổ...

Giọng nói của Nguyễn Hạo có chút thất lạc, hăn vắn canh cánh trong lòng sự việc của cha con Khương Thiên.

- Nhưng ta không bỏ cuộc, ta muốn mình phải sống sót, phải mạnh mẽ để có thể tìm lại họ, bảo hộ họ, cho họ có được một cuộc sống an toàn và tốt đẹp nhất. Có thể nói, nghĩa phụ và nghĩa đệ chính là động lực, mục tiêu để ta không ngừng phấn đấu.

"Thiên địa này làm gì có cái gì là an toàn tuyệt đối, chúng ta ngay cả con kiến cũng không bằng trong mắt của cường giả đỉnh cao."

- Đánh không lại thì ta nhẫn nhục, rồi ta sẽ vượt qua hẳn. Thiên địa rộng lớn sẽ có ngày ta nắm giữ cả thiên địa trong lòng bàn tay, lật tay có thể xoay chuyển sinh tử, tạo ra một thế giới riêng cho mình.

"Người... vậy mà dám mang theo ý nghĩ đó. Người cũng thật quá điên cuồng rồi."

Tiểu lang ngược nhìn thiếu niên đối diện, ánh mắt run lên, biểu tình kinh ngạc.

- Điên cuồng ư? không, ta rất tự lượng sức mình, có thể cả đời này ta cũng không chạm đến được cái đích của mình. Thậm chí không lâu sau, có lẽ ta sẽ không may ngã xuống ở đâu đó thì sao? Sống là phải có ước mơ, có mục tiêu cho mình, điều đó không liên quan gì đến thực lực cá nhân cả. Không có ước mơ, không có mục tiêu, người sống để làm gì, kiên trì phấn đấu vì điều gì? Nếu ngay cả can đảm để ước mơ cũng không có, thì đừng nói đến dũng khí để thực hiện. Những kẻ đó

đều là thứ đánh rắm không kêu, vô dụng, sống uống phí.

"Đảm rắm không kêu...sống uống kiếp này..."

Tiểu lang tựa như lăm bẫm nhắc lại câu nói hào hùng có phần thô lỗ của Nguyên Hạo, rồi nó cười một tràng dài, đến cả khước mắt cũng ươn ướt.

- Này, Linh Quân, người bị làm sao thế?

Nguyên Hạo khó hiểu vội hỏi, không phải con sói này say quá rồi đó chứ.

"không, ta không sao, người chửi rất đúng. Những kẻ không dám có ước mơ, không dám làm điều mình muốn thì sống có ích lợi gì cơ chứ haha."

Tiếng cười càng lúc càng lớn, nhưng Nguyên Hạo nghe được trong đó ẩn chứa bao nhiêu nỗi chua chát, tự trách. Giống như một con suối bị kìm nén quá lâu, phá vỡ núi mà chảy ra, tiếng cười này chính là vậy, tựa như phá vỡ xiềng xích đeo bám, cởi mở cả tâm hồn.

Sau vài phút, tiếng cười cũng yếu dần rồi chấm dứt, tiểu lang không nói tiếng nào cũng biến mất theo. Việc không lời từ già tự dừng bỏ đi của nó làm Nguyên Hạo cả một dấu chấm hỏi lớn.

- Haiz, không nghĩ yêu thú tâm tình còn phức tạp hơn cả nhân loại nữa. Cười cũng được, khóc cũng tốt, phát tiết ra được là thành công rồi. Hi vọng con sói nhỏ này sẽ lột xác mạnh mẽ hơn.

Trong tận sâu trong mỗi người đều có những bí mật riêng, Nguyên Hạo cũng không thích tìm hiểu làm gì. Hắn cười nhạt không quan tâm nữa, một mình rót đầy chén rượu uống cạn, miệng ngâm bài thơ yêu thích của Lý Bạch:

Hoa gian nhất hồ tửu,

Độc chức vô tương thân.

Cử bôi yêu minh nguyệt,

Đổi ảnh thành tam nhân.

Nguyệt ký bất giải âm,

Ảnh đồ tùy ngã thân.

Dịch nghĩa

Trong đám hoa với một bình rượu

Uống một mình không có ai làm bạn

Nâng ly mời với trăng sáng

Cùng với bóng nữa là thành ba người

Trăng đã không biết uống rượu

Bóng chỉ biết đi theo mình

(Nguyệt Hạ Độc Chước)

Một mình uống rượu, độc thoại với bóng và trăng, chỉ ta hiểu ta, trần gian không tri kỷ. Nguyên Hạo vốn cô độc, vì thế hẳn cảm nhận được sự đồng cảm toát ra từ tiểu lang. Nó cũng giống mình, cảm xúc của một kẻ tha hương, sống ở một nơi mình không thuộc về. Cả hai chỉ khác nhau ở một điểm, Nguyên Hạo còn có Khương Thiên và nghĩa phụ, còn mấy vị sư phụ, còn Linh Quân lang dường như không có lấy một tình cảm nào khác. Có chăng là bốn đại thần yêu nhưng chúng vì địa vị mà kính nhi viễn chi, không thể tâm tình được.

Khoảng một tuần hương sau, tiểu lang bất ngờ trở lại, nó ném cho Nguyên Hạo một cái hộp rồi không giải thích gì mà xoay người rời đi.

- Chuyện gì nữa đây? Tâm lý của yêu thú càng lúc càng khó hiểu nha.

Gãi gãi đầu, Nguyên Hạo cũng không đoán ra được tâm tư của tiểu lang, nhưng xem ra tâm trạng của nó cũng không còn nặng nề như lúc nãy. Tò mò mở cái hộp gỗ

ra, hần sừng sốt một cái rồi sắc mặt trở nên mừng rỡ, lập tức ngược nhìn về phía bóng dáng chú sói nhỏ đã đi xa.

- Đây là tinh huyết của bốn yêu thú đại thần sao?

Nhìn bốn lọ thủy tinh trong suốt chứa đựng bốn giọt huyết tinh còn ấm bên trong, tâm tình Nguyên Hạo trở nên kích động hẳn. Hắn không biết lý do vì sao tiểu lang lại đối ý đem tinh huyết của bốn vị thuộc hạ thân cận cho mình, nhưng đây là đúng chuyện không thể tốt hơn. Mỗi ân tình này của tiểu lang, Nguyên Hạo sẽ khắc ghi trong lòng. Mặc dù về lý lẽ, trách nhiệm của tiểu lang Linh Quân là phải hỗ trợ hẳn nhưng không có nghĩa là mọi thứ nó đều chấp nhận.

- Xem ra tiểu lang này cũng không quá cứng nhắc, có nhiều điểm đáng yêu hắc hắc.

- Tiểu Vô, có tinh huyết rồi chúng ta phải làm gì tiếp theo?

Tâm trạng vui vẻ, hẳn vội vàng gọi Tiểu Vô. Thời gian không nhiều, Nguyên Hạo mong muốn mọi việc hoàn tất càng nhanh càng tốt. Lúc này, Tiểu Vô mang theo giọng nói lười nhác như vừa ngủ dậy trả lời.

- Tiểu tử ngươi vận khí cứ chó ghê nhỉ, không nghĩ đến con sói nhỏ kia lại thật sự đem tinh huyết bốn mạng cho ngươi sử dụng. Hắc hắc, nếu lan truyền ra, người sẽ trở thành truyền kỳ của nhân tộc đấy.

- Đừng đùa nữa, mau nói cho ta biết cách vận hành công pháp để hấp thụ tinh huyết đi.

- Được rồi, không cần vội, trước tiên ngươi hãy tìm một số thảo dược sau đây cho ta. Tinh huyết yêu thú còn cuồng bạo hơn đan dược gấp trăm, ngàn lần, nếu không chuẩn bị kỹ thì ngươi uống vào sẽ chết rất khó coi đấy.

Tiểu Vô cười nhạt rồi liệt kê ra năm loại linh thảo, đều là thảo dược cấp bốn quý hiếm. Cũng may là trong hạp cốc thảo dược phong phú, chỉ nửa canh giờ Nguyên Hạo đã thu thập được hết linh thảo cần thiết. Những linh thảo này nếu đem

ra điều chế đan dược tứ phẩm thì hẳn tuyệt không thể làm được, nhưng Tiểu Vô cũng chỉ yêu cầu chiết xuất ra và trộn lẫn vào nhau thôi nên miễn cưỡng vẫn thực hiện thành công.

- Tốt lắm, bây giờ người hãy điều tức thể trạng lẫn tinh thần về trạng thái tốt nhất, sau đó hãy uống hỗn hợp này vào.

Dưới sự chỉ điểm của Tiểu Vô, Nguyên Hạo nhanh chóng nhắm mắt lại, chẳng mấy chốc cả người phiêu dật, thoải mái. Sau vài phút, hẳn mở mắt ra, trong con người không hề có bất kỳ dao động nào, tâm thần đã bình phẳng như hồ nước, trạng thái đạt đến đỉnh phong. Mở cái nắp bình dung dịch hỗn hợp ra, hẳn uống vào một ngụm lớn. Một cảm giác lạnh thấu xương từ từ lan tràn bên trong cơ thể khiến cho Nguyên Hạo run rẩy, tưởng tượng mình sắp bị đóng băng đến nơi. Dù vô cùng khó chịu, nhưng hẳn vẫn cắn răng chịu đựng, để cho dược lực tỏa đi khắp cơ thể.

- Tiếp theo, người hãy uống giọt tinh huyết đầu tiên vào, dựa theo hướng dẫn của ta mà vận công.

Không do dự, Nguyên Hạo nuốt ngay giọt tinh huyết đầu tiên. Vừa chạy xuống cống huyệt, một cỗ hỏa khí bốc lên, cảm giác dần xé đau đớn như thiêu như đốt xuất hiện. Rất may là có băng hàn khí của hỗn hợp linh thảo kiềm chế, hẳn mới có thể không bị bạo tạc mà chết. Mặc dù vậy thì cảm giác khủng khiếp kia vẫn khiến cho hẳn ăn đủ đau khổ, tơ máu trên mắt tràn ra, hàm răng nghiến chặt đến chảy cả máu, từng sợi gân đỏ hiện lên trên da trông vô cùng đáng sợ.

- Không, ta không thể đầu hàng, tuyệt đối khôngggggggggggggg

Cố gắng giữ vững sự tỉnh táo, Nguyên Hạo nhanh chóng dựa theo lộ tuyến mà Tiểu Vô chỉ dẫn, vận hành Hư Vô công pháp. Đối với hẳn bây giờ, mỗi giây phút trôi qua đều đại biểu cho sự chịu đựng ghê gớm, nhưng hẳn vẫn kiên cường không để gián đoạn phút giây nào.

Nguyên Hạo hiểu, chỉ cần hẳn có ý niệm bỏ cuộc trong một sát na thôi, cũng đủ để hẳn phải vĩnh viễn hối hận. Từng giây phút giành giật với tử thần, khuôn mặt đỏ bừng của hẳn cuối cùng cũng có dấu hiệu dịu lại, vận hành công pháp tiết tấu cũng

ổn định, nhanh hơn.

- Khá lắm tiểu tử, đã qua giai đoạn khó khăn nhất, bây giờ cứ tiếp tục tiến lên.

Qua thêm mười lăm phút nữa, lúc này làn da của Nguyên Hạo đã trở về trạng thái bình thường, cảm giác nóng lạnh cũng bị triệt tiêu gần hết.

"Grào"

Một tiếng gầm vang lên như xé nát màn đêm, khiến nhiều yêu thú nghe thấy phải run rẩy nằm sát rạt xuống đất. Một hư ảnh mờ ảo hình một con heo to lớn, với hai cái răng nanh lò ra to như ngà voi. Đôi mắt của nó vô cùng bá khí, dù chỉ là ảo ảnh nhưng ai nhìn thấy cũng phải kinh tâm động phách, đây tuyệt đối là yêu thú cao cấp, vương giả yêu thú.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 200: Hư Ảnh Yêu Vương

Sau khi rời đi, tiểu lang tìm một góc xa xa nằm nhắm mắt dưỡng thần. Bốn yêu thú đại thần đứng cung kính xung quanh, sắc mặt bọn chúng có chút nhợt nhạt. Một giọt tinh huyết bốn mạng nói ít thì không ít, nhưng cũng không phải là nhiều. Chỉ cần vài ngày là có thể khôi phục lại, mấu chốt là bốn tên này không hiểu lắm cách làm của yêu vương của mình.

"Các người chắc đang rất thắc mắc vì sao ta đem tinh huyết bốn mạng của bốn người các người đem cho tên nhân loại kia?"

Bỗng nhiên tiểu lang lên tiếng làm cho bốn tên yêu thú đại thần run rẩy, sắc mặt càng thêm tái đi. Mỹ Kê là kẻ lanh trí nhất, vội vàng trả lời:

"Bẩm yêu vương, đám hạ thần nào dám có ý tứ nghi vấn việc làm của người, xin người minh xét"

"Hừm, trong lòng các người thế nào ta không rõ ràng sao? Đúng là ta vừa ra tay đáp ứng tên tiểu tử kia, nhưng là phúc hay họa còn chưa biết được. Ngoài mặt ta nói với hắn là các người chỉ là yêu thú lai tạp, huyết thống thừa thớt, kỳ thực các người chính là yêu thú chính thống, tinh thuần nhất. Một giọt tinh huyết của bốn người các người, nhân loại bình thường há có thể thừa nhận sao? Ta cũng rất muốn thử xem tên kia thần thông đến bậc nào, làm sao tiêu thụ được tinh huyết yêu thú cao cấp. Nếu như thất bại, thân tử đạo tiêu, thì chỉ đành trách hắn ta vô năng. Nhưng nếu thành công, vậy kẻ này tuyệt đối đáng giá để chúng ta bỏ tiền vốn ra, tương lai có thể hợp tác được."

Tiểu lang không lạnh không nhạt giải thích một hơi khiến bốn con yêu thú đại thần trợn to mắt ra nhìn.

"Yêu vương thiên tư trác tuyệt, tài trí siêu quần, bọn chúng thần bội phục"

Lão bò tính cách cẩn trọng nhất đám lên tiếng tán thán. Lời của lão ta cũng là thật lòng, luận về thông minh, loài người cũng chưa chắc hơn được tiểu lang.

"Âm âm"

Bất ngờ một cỗ uy áp xuất hiện, làm cho mặt đất trong hạp cốc rung chuyển, sấm chớp đầy trời. Cả bốn yêu đại thân hít một hơi lạnh, ánh mắt như lâm đại địch. Tiểu lang thì vẫn nằm im lìm, tựa hồ mọi thứ diễn ra không gây được chút áp lực nào cho nó cả.

- Đó là...

Khi cả bốn con yêu thú cùng nhìn thấy một hư ảnh cao cả trăm trượng, tựa như yêu thần hàng lâm, trấn áp tứ phương. Lúc này, Tiểu Bạch vốn là tên đầu óc chậm tiêu nhất nhóm lại phản ứng cực nhanh, vội quý xuống bái lạy như điên.

- Tiên tổ hiển linh, tiên tổ hiển linh.

Ba con yêu thú còn lại cũng sờ trước hành động của đồng bạn, rồi như nhận ra gì đó Mỹ Kê hét lớn lên kinh ngạc:

- Đây là Địa Phong Trư vương giả cấp bậc, tại sao ở nơi này lại có thể xuất hiện hình ảnh cấp độ này.

Ba con yêu thú đều biết rõ, chỉ có khi bọn chúng thiêu đốt sinh mệnh, dùng hết khả năng để triệu hồi thì mới có thể tạo ra được hư ảnh như thế này. Mà hiện giờ, Tiểu Bạch đang quỳ lạy một bên, vậy ai là người triệu hồi yêu vương hư ảnh kia.

- Không lẽ là tên nhóc kia? Không có khả năng a.

Gà mái Mỹ Kê đôi mắt nhỏ khó tin tưởng nói. Tên nhân loại kia chỉ có một giọt tinh huyết, làm sao có thể triệu hồi hư ảnh yêu vương của Địa Phong Trư. Điều này đã vượt ra khỏi khái niệm đơn thuần của nhân sinh quan rồi, đơn giản mà nói đó chính là thần tích.

"Ầm ầm"

Vẫn chưa dừng lại, sau khoảng mấy mươi phút, hạp cốc lại chịu một đợt rung động khác cường độ không kém. Nhưng hiện tại, cả bốn con yêu thú làm gì có tâm tình quan tâm mấy việc nhỏ đó, chúng chỉ đang gắt gao nhìn về một hướng. Hướng đó đang có hai hư ảnh hiện hữu, như đang gào thét với chúng sinh, như thách đố thiên địa.

- Mụ gà, nếu ta không làm thì đây là Hỏa Linh Kê vương giả cấp bậc hư ảnh đúng không?

Con chuột Đại Hắc ít nói nhặt cuối cùng cũng nhịn không được lên tiếng. Trên bầu trời, hư ảnh một yêu kê được bao bọc bởi một ngọn lửa hừng hực cháy, toàn thân rực rỡ đủ màu sắc, chỉ có thể dùng từ kinh diễm để diễn tả. Đôi cánh của yêu kê vương dang ra, tựa như che hết cả một nửa hạp cốc, một cử động nhỏ cũng khiến gió lốc nổi lên cuồn cuộn. Mà ngọn lửa kia tuy chỉ là ảo ảnh nhưng lại tạo ra một cảm giác nóng như thật, ngay cả bốn yêu đại thần cũng cảm giác bị áp bức, phải tạo ra vòng phòng hộ để ngăn cản.

- Thật quá đáng sợ, ta không nghĩ dòng tộc của mình khi đạt đến đỉnh cao lại được như vậy. Quá oai hùng, quá bá đạo, đây tuyệt đối là hình tượng mà ta hằng ao ước.

Mỹ Kê cũng quỳ xuống, hai mắt sáng rực mang theo vẻ tôn sùng vô hạn. Nó cảm nhận được hư ảnh vị yêu kê vương vĩ đại kia dường như cũng đang nhìn mình, đang cổ động cho mình.

- Tiên tổ, ta nhất định sẽ đạt đến tầm cao như người, ta nhất định làm được.

Thấy hai tên đồng bọn quỳ bái không muốn đứng dậy, lão bò và tên chuột nhỏ cũng khao khát chờ đợi. Tên nhân loại kia có được bốn giọt tinh huyết, nói như vậy là tiếp theo sẽ đến phiên yêu vương hư ảnh của bọn chúng xuất thế rồi. Hai tên này cũng không cần đợi lâu, sau một đợt rung chuyển tiếp theo, hư ảnh thứ ba cũng hàng lâm. Lần này hư ảnh to lớn dững mãnh vô cùng, với hai cặp sừng dài đen to như tinh thiết ngàn năm, hai mắt đỏ ao như hai viên hồng ngọc, rực sáng trong đêm

tối mù mịt. Thủy Hà Ngưu yêu vương, không thể nhầm lẫn vào đâu được, yêu thú có thể hình và sức mạnh thuộc vào hàng mạnh nhất của tứ yêu thần.

- Ụm bò, tiên tổ, tiên tổ của ta.

Đến phiên lão bò đập đầu xuống đất, hai cái sừng dài nhọn hắc cảm thẳng xuống, trông khá buồn cười. Giờ chỉ còn lại chuột trắng Đại Hắc mà thôi, nó khẽ kêu chít chít hưng phấn mong chờ đến lượt của mình. Có điều này này mất một khoảng thời gian lâu hơn bình thường hư ảnh Nguyệt Ảnh Thủ mới từ từ xuất hiện.

- Chít chít, tổ tiên của ta lợi hại nhất, các người thấy thời gian để triệu hồi người cũng tốn nhiều hơn đó.

Đại Hắc vênh hai cái răng chuột lên kiêu ngạo, trong khi đó ba tên còn lại thì nhìn nó khinh bỉ không thôi. Cái gì mà lợi hại, nếu không phải tài năng trốn nhanh như điện, công với kỹ năng đạo tặc bá đạo, thì mấy tên chuột chết bầm nhà người có được chút địa vị kia sao. Lời này ba tên kia cũng chỉ dám giữ trong lòng, không thể nói trực tiếp ra được. Tuy nhiên, phủ phàng là tất cả đều đúng sự thật. Nguyệt Ảnh Thủ số lượng đông đảo, người ta nói sinh sôi nảy nở nhanh như chuột mà. Chẳng những thế, khả năng trộm cắp bá đạo của chúng cũng khiến cho bất kỳ ai ngao ngán, căm ghét. Thế nhưng, muốn giết chúng thì nào có dễ dàng, mà giết hết nổi sao, giết một con chúng sẽ đến cả một đàn để trả thù. Do đó, các yêu thú khác tại yêu giới đề e ngại hung danh của giống gặm nhấm này, luôn luôn đề phòng, nhưng không dám chính diện ra tay.

Cả bốn con yêu thú đại thần đều không biết, việc hư ảnh cuối cùng xuất hiện chậm không phải do nó lợi hại hay gì mà chỉ là Nguyên Hạo đã kiệt sức. Liên tục chịu đựng sự trùng kích kinh khủng, hẳn có phần quá tải, nên khi dùng đến giọt tinh huyết cuối cùng suýt tí đã không chống đỡ nổi. Rất may dưới nghị lực nghịch thiên, hẳn đã kiên cường ngăn được cơn sóng dữ, lợi ngược dòng thành công để luyện hóa. Phong hiểm bên trong lần luyện hóa bốn giọt tinh huyết này đâu chỉ dùng từ đáng sợ để hình dung, phải nói là ngàn cân treo sợi tóc, một khắc sai lầm là vạn kiếp bất phục.

Trở lại với hư ảnh Nguyệt Ảnh Thủ, bề ngoài của nó nhỏ bé hơn ba vị kế bên

rất nhiều, đúng nghĩa với nhỏ như chuột. Thần thái của nó càng không có bá khí, chỉ toát lên một vẻ cơ trí, giảo hoạt, có phần gian xảo nữa. Người ta nói vật hợp theo loài, thế nhưng lúc này đây câu nói đó chẳng đúng tí nào. Tuy nhiên, Đại Hắc lại không nghĩ như vậy, nó tự hào đến điên lên, miệng kêu chít chít liên hồi, nhảy nhót khắp nơi. Nếu như hư ảnh hiện lên mang theo vẻ bá đạo chắc gì đã được nó hoan nghênh như vậy. Đó là đặc điểm riêng của mỗi chủng loại yêu thú, họ có con đường riêng và luôn kể tặc, tự hào về nó, không gì có thể lay chuyển được.

Bốn yêu vương đã hội tụ, phong vân cũng biến sắc, cả hạ cốc sư triều bá, cúi người trước uy thế của chúng. Đến thời điểm này, tiểu lang mới nhàn nhạt mở khe đôi mắt ra liếc nhìn, nhưng cũng chỉ trong một giây rồi nó lại lim dim ngủ. Đường như sự hiện diện của bốn hư ảnh kia chỉ kích thích được một phần vạn hứng thú của nó mà thôi.

Sau khi thi triển phong mang của mình, bốn hư ảnh dần dần lưu mờ đi, giống như những ngôi sao le lói trên bầu trời đêm. Trước khi tan biến, bốn vị yêu vương này đều nhìn về phía bốn con yêu đại thần đang quỳ rạp ở phía xa, mang theo một nụ cười ấm áp. Bốn con yêu thú nhỏ run lên, một cảm giác kỳ diệu xuyên thấu vào từng tế bào máu của chúng. Huyết mạch tương liên, dù là bá vương hay một phế vật thì dòng máu đồng loại luôn có một mối liên hệ thiêng liêng không thể cách rời.

"Xoẹt xoẹt"

Hư ảnh tan biến, cả hạ cốc lại chìm vào bóng đêm vô hạn, trở về với sự tĩnh lặng vĩnh hằng từ lúc nó sinh ra. Mọi thứ giống như một giấc mơ vậy, nhưng mơ thì sẽ sớm quên lãng còn hiện thực thì không. Những gì đã trải qua đã khắc sâu vào trong tâm khảm của bốn con yêu thú nhỏ, tâm tình của chúng không còn bình lặng được nữa. Trong vô thức, cả bốn đều từng bước bước đi, giống như kẻ say đang đi tìm lại hương vị của men nồng vậy.

- Phù

Sau khi thu công lại, Nguyên Hạo thở ra một ngụm trọc khí, toàn thân thoát lực, bần rùn muốn ngã xuống. Cố gắng tựa vào bờ đá, hẳn cảm nhận lại những giây phút kinh hoàng đã qua, cảm thấy lồng ngực vẫn còn đập thành thịch.

- Má nó, tinh huyết cái quái gì, so với thuốc độc còn khó uống hơn. Suýt tí thì cái mạng nhỏ của lão tử cũng đi luôn rồi, sau này ta quyết không chơi đại như vậy nữa.

Chửi vài câu phát tiết, Nguyên Hạo mới thấy tâm trạng dịu đi. Tuy nguy hiểm, nhưng dù sao hãn cũng đã thành công, đồng nghĩa với việc từ bây giờ có thể tu luyện bốn loại ngụy thần thông kia rồi. Nghĩ đến đây, khoe miệng của hãn không tự chủ mà nhếch lên cười thỏa mãn.

- Hừ, đúng là đồ con nít, mới có như vậy đã khóc bù lu bù loa rồi. Ta nói cho người biết, nếu người uống phải tinh huyết của con sói nhỏ kia, người mới chân chính kiến thức được cái gì là sống không bằng chết hắc hắc.

Giọng điệu trêu chọc của Tiêu Vô vang lên, quá trình vừa rồi nó cũng rất căng thẳng. Nếu lỡ tên gốc này mà có gì thì chẳng phải nó cũng chôn chung sao.

- Người nói tiểu lang Linh Quân sao? Tinh huyết của nó ta đoán cao cấp hơn bốn tên kia nhiều.

- Haha, không phải là nhiều, mà phải nói là không thể so sánh. Bốn tên kia sinh ra chỉ là yêu thú mà thôi, đến đỉnh phong vượt qua đại thiên kiếp mới miễn cưỡng xưng là linh thú. Còn yêu lang kia thì không phải, tự thân chủng tộc chúng mới sinh ra đã là linh thú rồi, tuy huyết mạch nó có chút vấn đề nhưng vẫn như cũ không thể đánh đồng với yêu thú bình thường khác.

- Lợi hại như vậy?

Nguyên Hạo sợ hãi than một tiếng. Tuy hãn đã ẩn ẩn đoán được thân phận của tiểu lang không đơn giản, nhưng ngàn lần không nghĩ nó lại cao đến vậy. Linh thú, đây là tồn tại truyền thuyết nha, vượt qua khỏi phạm giới, đã hóa thành tiên rồi. Cấp độ cỡ này mà lại chui xuống nơi hẻo lánh Đông đại lục mở ra một cái không gian sinh tồn, xem ra uẩn khúc bên trong không đơn giản.

Đang miên man suy nghĩ, Nguyên Hạo phát giác phía xa trước mắt hãn xuất hiện bốn bóng dáng. Phải bụi trên người, hãn khẽ cười nhẹ mở miệng chào hỏi:

- Hình như ta vừa làm phiền các vị nghi ngơi thì phải?

"Cục tác"

"Ừm bò"

"Ừt ịt"

"Chít chít"

Bốn con yêu thú miệng mồm nồm nồm ba kêu lên làm cho mặt Nguyên Hạo đây hắc tuyến. Ca đây không phải thú vật, làm sao mà hiểu ngôn ngữ của các người. Giờ cũng không cần phải làm như vậy chứ, đây là làm khó nhau rồi.

"Haha, để ta giải thích cho. Bọn chúng muốn xác nhận, có phải chính người vừa tạo ra bốn cái hư ảnh trên bầu trời vừa rồi không?"

Tiếng cười nhẹ nhàng của tiểu lang vang lên. Tuy nó không xuất hiện nhưng vẫn có thể cách xa truyền âm được.

- Đúng thế, là ta trong lúc hấp thụ tinh huyết, vô tình tạo ra.

Vô tình tạo ra?

Câu nói của hắn giống như cái tát vào mặt bốn con yêu thú trước mặt. Đại ca à, bọn ta dùng hết bình sinh không biết có làm được như vậy không. Người chỉ đơn giản hấp thụ một giọt cũng có thể "vô tình" làm được, cái này không phải nói bọn ta ngay cả cái rắm cũng không bằng sao. Lúc này, bốn con yêu thú đang có tâm trạng xấu hổ muốn tự tử. Người ta là nhân loại, lại có thể triệu hồi được yêu vương của tộc mình. Bọn chúng là yêu tộc huyết tống tinh khiết, lại không thể. Đây là mất mặt trắng trợn, vô cùng đau khổ nha.

Lão bò là tên có tính tình trầm ổn nhất, nó trầm ngâm một chút rồi to nhỏ nói chuyện với ba tên còn lại. Sau đó, giống như chúng đạt thành nhất trí gì đó, xoay sang nhìn Nguyên Hạo.

"Bọn chúng nói với ta truyền lời với người. Đây cũng có thể xem là duyên phận, nếu như người có thể giúp chúng ta ra khỏi nơi này. Bọn chúng nguyện xem như là bằng hữu, cùng chảy chung huyết thống."

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 201: Yêu Nghiệt

- Haha, các người yên tâm, ta sẽ dốc hết khả năng của mình. Còn chuyện bằng hữu, quan trọng là đối đãi nhau ở tấm lòng, không toan tính mưu lợi. Ta giúp các người cũng vì chính mình, không cần nói đến ơn nghĩa gì cả.

Câu trả lời của Nguyên Hạo to rõ, đanh dạc khiến cho bốn yêu thú đại thần nhìn hẩn với vẻ sâu sắc. Giọng điệu của hắn tỏ ra cương trực, chân thành, không có nửa điểm giả dối. Mà bản thân hắn lại càng là người như vậy, chỉ cần là bằng hữu, thân nhân hắn sẽ hết mình vì họ, không có bất cứ tâm tư gì khác.

Tình cảm giữa người với người không phải là thứ mà lời nói có thể thiết lập nên được, cần phải có thời gian để chứng tỏ và vun đắp. Bốn con yêu thú cũng ở chung với Nguyên Hạo suốt mấy tháng, hiểu được một phần tính cách của hắn. Đáng tiếc yêu thú và nhân loại đều có xu hướng bài xích lẫn nhau, bởi vì yêu thú luôn cho rằng con người quá gian ác và xảo trá. Nếu như không có yêu vương Linh Quân ra lệnh, có lẽ đến tiếp xúc với thiếu niên này bọn chúng cũng chẳng muốn. Hiện tại, những lời hắn nói ra, bốn con yêu thú không hề phản bác, đó là một dấu hiệu đáng mừng rồi.

"Ụm bò"

Lão bò Hoàng Tiểu kêu lên một tiếng phá vỡ sự im lặng rồi dặt cả đám rời đi, có thể thấy tâm trạng của bọn chúng đang khá ngổn ngang phức tạp.

"Haha, Hoàng Tiểu nhẩn lại, bọn hắn hi vọng người có thể làm được điều mình nói. Bọn chúng thấy người không giống như những tên nhân loại khác. Chúc mừng người, bốn tên này nổi tiếng cứng đầu cứng cổ. Trừ khi ta cưỡng ép ra lệnh, nếu không rất khó thay đổi. Vậy mà tiểu tử người lại khiến cho chúng có cái nhìn khác đối với mình, rất lợi hại a."

Mang theo chút tiểu ý, tiểu lang lười nhác truyền đạt lại rồi cũng im lặng. Nguyên Hạo nhìn hướng bốn con yêu thú rời đi mỉm cười thú vị.

- Không còn sớm nữa, tranh thủ khôi phục lại một chút. Chống đỡ bốn giọt tinh huyết mà cảm giác như vừa đại chiến ba trăm hiệp xong, thật là mệt mỏi quá.

Lấy ra vài viên đan dược bỏ vào miệng, Nguyên Hạo nhắm mắt, bắt đầu vận chuyển linh lực hấp thu dược lực để chữa trị, ôn dưỡng lại toàn cơ thể. Quả thật nếu như không có chức nghiệp luyện dược sư, hẳn không biết bản thân mình làm cách nào để gia tăng tu vi cũng như khôi phục thương thế. Cứ nhìn cách hắn ăn đan dược trị thương, hồi khí giống như nhai đậu phộng là hiểu. Tiêu tốn cho hắn quả thật quá khủng bố, một người có thể so với mấy trăm người.

Sáng sớm hôm sau, Nguyên Hạo mang theo thể trạng tốt nhất cùng với tinh thần phấn chấn rạo rực bước vào buổi rèn luyện. Hắn rất nóng lòng muốn xem thử mấy giọt tinh huyết suýt tí làm cho hắn về châu trời rốt cục có tác dụng ghê gớm đến mức nào.

"Được rồi, hôm nay bọn ta sẽ truyền đạt lại lần nữa, người cố gắng mà lĩnh hội."

Như thường lệ, giọng nói của tiểu lang lại vang lên, Mỹ Kê xuất tràng đầu tiên. Nó biểu diễn lại một lần kỹ năng khu xử thú hỏa thiên phú của mình, đồng thời giảng giải một cách tỉ mỉ lại mọi thứ cho Nguyên Hạo. Xong xuôi, đến phiên hắn thực luyện, mọi ánh mắt đều chú mục lên trên người thiếu niên cao gầy, có chờ mong, có nghi hoặc.

Chỉ nửa canh giờ sau, Mỹ Kê dùng đôi mắt nhỏ như hạt tiêu của mình trừng lên, cái miệng gà mở ra to hết cỡ, ngơ ngác đến lạ. Cái kỹ thuật này nó nhớ khi còn bé bản thân mình cũng mất cả một tuần mới có thành quả, nhưng tên nhân loại kia mất bao lâu. Nửa canh giờ chưa đến, đã bằng công sức cả tuần của bản đại kê ta, đây là cái sự thật gì đây. Thiên phú này là của tộc Hỏa Linh Kê bọn ta nha, từ lúc nào lại trở nên phổ thông dễ dàng như thế.

Lúc này, trong tay Nguyên Hạo đang lơ lửng một đoàn hỏa diễm màu đỏ, lúc ẩn

lúc hiện vô cùng quý dị. Đây chính là cảnh giới thu phát hòa điểm đơn giản nhất, có thể tùy tâm sở dục, tất cả chỉ cần thông qua một tia ý nghĩ là làm được. Phương pháp này trong giới luyện được sư cũng không có gì đặc biệt, thậm chí là cực kỳ đơn giản. Nhưng đó là hóa hòa bình thường, hoặc các loại hòa điểm thiên địa tự sinh, không có cuồng bạo như thú hỏa.

Thú hỏa vốn là tinh nguyên từ yêu thú, được sinh ra cùng với bản thể của chúng, nên có linh trí, bản chất của chủ nhân. Cho nên dù là luyện được sư thiên tài cách mấy sử dụng thú hỏa làm hòa điểm của mình thì sẽ vô phương điều chế được đan dược hoàn mỹ, đơn giản vì không thể khống chế chúng hoàn toàn được. Thú hỏa càng lên cao, khả năng không chế càng khó, nếu như ở đan dược nhất phẩm hay nhị phẩm còn tạm ổn, lên đến tam phẩm, tứ phẩm sẽ ảnh hưởng không ít đến quá trình luyện chế.

Nguyên Hạo tài năng khống chế hỏa thiên phú cực cao, tạo nghệ luyện được kinh người, lại có được kiến thức từ Vạn Vật Dược Thuyết, coi như là đỉnh tiêm luyện được sư cùng cấp. Vậy mà khi chạm đến ngưỡng tam phẩm luyện được sư, hẳn cũng nhận thức được độ khó khi sử dụng thú hỏa, vì dược thảo cao cấp, đòi hỏi khả năng khống chế chi tiết khó hơn rất nhiều.

"Mụ gà làm gì mà đứng như hóa đá vậy nhỉ? Người có biết chuyện gì xảy ra không lão bò?"

Tiểu Bạch vừa nhai ngấu nghiến một loại quả màu cam, mọng nước, vừa kêu ụt ịt đối thoại với lão Hoàng Tiểu.

"Người hỏi ta thì ta hỏi ai, chắc là thiên phú của tên nhóc kia quá mạnh làm cho mụ gà hoảng hốt thôi."

Lão bò tỏ ra cao thâm mặc trặc phán đoán, kết quả cũng không khác với sự thật lắm.

"Hừ, chỉ là cái trò múa lửa mà thôi, người ta làm được có gì lạ đâu. Đến với Thổ Động Thuật của ta, hẳn sẽ cap đất khóc dài hắc hắc ụt ịt".

Tiểu Bạch khinh khinh đáp, rồi không thèm quan tâm nữa, chỉ lo giải quyết cho xong số trái cây tươi ngon trước mặt,

Lại thêm một canh giờ trôi qua, đối với Nguyên Hạo, thời gian giống như một cái chớp mắt. Hắn còn không biết ngoại giới xung quanh đang diễn ra chuyện gì, một mực đặt cả tâm thần của mình vào cảm ngộ việc khống chế thú hỏa. Hiện tại, hắn đã đạt đến cảnh giới thuần thực, tin chắc rằng chỉ thêm vài ngày nữa thôi, bản thân có thể nắm giữ cái thần thông này trong lòng bàn tay.

"Cục tác"

Gà mái kêu lên một tiếng thê lương như bị cắt tiết, nó ù rũ lui xuống. Cả cái mào gà từng là niềm kiêu hãnh của bản thân cũng mất đi nhuệ khí, trông rất thảm hại.

"Đến phiên ta, tiểu tử, để xem ngươi có mấy phần bản lĩnh. Thổ Độn thuật không phải là thứ ngươi có thể dễ dàng bắt chước đâu"

Tiểu Bạch rất tự tin bước tới, dáng vẻ hào khí ngút trời của nó đi đôi với cái miệng đang nhét đầy trái cây nhìn vô cùng tương phản.

- Haha, ta sẽ cố gắng, ngươi cứ yên tâm.

Vừa đạt được thành tựu không nhỏ trong thần thông khống chế thú hỏa, Nguyên Hạo tinh thần hăng hái mười phần, giống như vừa uống thuốc tăng lực, không có nửa điểm mệt mỏi. Không một chút nào vội vã, hắn cẩn thận như đứa học trò lần đầu tiên đến lớp, chăm chú lắng nghe lại những tâm đắc của Tiểu Bạch. Có lúc, Nguyên Hạo còn có những ý kiến và câu hỏi bất ngờ về những vấn đề mà yêu trư không nghĩ đến.

Tiêu hóa hết một đồng kiến thức, Nguyên Hạo bắt đầu tu luyện thổ độn thuật. Nếu như trước đó, hắn mất nửa canh giờ mới có thể thực hiện được thì lần này chỉ cần đúng mười năm phút. Tuy quãng đường độn thuật không xa, chỉ được vài mét, nhưng kết quả đó giống như sét đánh, khiến cho con heo đen đang đặc ý ngồi xem sự tít phun hết một miệng trái cây ra. "Tuyệt không có khả năng a"

Tiểu Bạch trần trời nhìn hiện thực tàn khốc, nó lại chú ý đến ánh mắt của ba con yêu thú còn lại nhìn mình thì chỉ hận không thể kiếm cái hố chui đầu vào. Quá xấu hổ a! Yêu gà Mỹ Kê còn có vẻ hả hê, nở nụ cười đầy ý vị. Ta cho người nguời bực, cái gì là thần thông khổng hỏa cùi bắp, cái gì là thổ độn thuật không thể học được. Không phải người ta chỉ cần một nửa thời gian là đã có thể đi như chuột chũi đào hang sao? Nghĩ đến đây, phiền muộn của gà mái cũng giảm đi nhiều, còn có chút tự hào về thần thông của mình. Dù sao thì cũng hơn tên heo đen kia một cấp bậc nha, không biết chừng hai tên còn lại còn thê thảm hơn.

Phủi đi lớp bụi đất trên người của mình, Nguyên Hạo phát hiện ra khi hắn thi triển thổ độn thuật, một lớp lông tơ dày tự dừng mọc ra bao bọc toàn thân hắn lại. Cả người hắn lúc đó giống như một mũi khoan, dễ dàng lao đi trong lòng đất như đi trên đất bằng, không có gì ngăn trở cả.

- Không lẽ đây chính là phản ứng khi hấp thụ tinh huyết của yêu thú?

Lẩm bẩm một mình, Nguyên Hạo cũng không giải thích được lý do tại sao lại có hiện tượng như vậy. Tạm gác chuyện này qua một bên, dù gì thì sau buổi tập hỏi Tiểu Vô cũng sẽ biết được thôi. Hắn lại vùi đầu vào khổ luyện, từ vài mét tăng khoảng cách độn thuật lên không ngừng. Đến khi vượt qua cả trăm mét, hắn mới chịu thôi, để hôm sau lại tiếp tục môn thần thông này.

"Cục tác, quá ngẫu, thần thông độn thuật cũng đến thế mà thôi."

Yêu gà vỗ tay kêu chí chóe, ủng hộ nhiệt tình như fan ruột thấy thần tượng, càng xát muối vào nỗi đau của Tiểu Bạch. Đứng bên cạnh, lão bò và chuột trắng nhỏ nhìn nhau, cả hai đều cảm thấy mình may mắn khi không có lỗ miệng đại đột như con heo ngốc kia. Tự sướng làm gì để giờ phải ăn quả đắng cơ chứ, đúng là một bài học đáng giá mà. Đồng thời cả hai cũng không còn xem nhẹ thiếu niên nhân loại nữa, hắn đã có thể thành tựu trong hai thần thông kia, nói rõ hắn đã thật sự có thể tiếp nhận được thiên phú của yêu thú.

"Ừm bò, thật đáng sợ. Tầm mắt của yêu vương đúng là hơn chúng ta quá xa, người có thể thấy được tiềm lực vô hạn bên trong tên tiểu tử này, còn đích thân hỗ trợ hắn nữa. Bỗng nhiên ta thấy hi vọng thoát khỏi nơi này của chúng ta rất có cơ

hội, mà tên nhóc kia chính là chìa khóa."

Có khả năng phân tích tốt nhất trong tứ yêu thần, lão bò Hoàng Tiếu hai mắt tỏa sáng nhìn thiếu niên như trân bảo. Không chỉ lão ta mà trong lòng các yêu thú khác cũng có cùng một suy nghĩ, chỉ là mức độ tin tưởng không giống nhau thôi.

"Ừm bò, đến ta lên, Đại Hắc người lượt cuối nhé"

Bệ vệ đi tới, Hoàng Tiếu nở một nụ cười ôn hòa với Nguyên Hạo. Tâm tính của lão khá thành thực, không bài xích, cũng không quá thân cận với nhân loại, tùy tình huống mà ứng xử chính xác. Nhờ vào mưu trí này, lão được coi là đầu lĩnh của bốn yêu thú, nhiều ý kiến của lão cũng được tiểu lang trưng dụng để làm quyết định của mình.

- Sừu huynh, chúng ta bắt đầu thôi.

Cười như nở hoa, Nguyên Hạo chấp tay khách khí với Hoàng Tiếu. Diễn biến tiếp theo có lẽ mọi người cũng đoán được vài phần, Nguyên Hạo một đường ca vang xông tới, chỉ dùng có mười phút là nắm giữ được âm vực. Chuyện này thật sự là bất khả tư nghị, vì môn ngục thần thông này mỗi lần hẩn tu luyện đều ăn đủ đau khổ, không nghĩ đến hiện tại chỉ cần vài phút là có thể luyện thành.

- Hình như khi ta phóng to âm thanh của mình, ở cổ họng có gì đó khác lạ.

Thử rỗng to một cái, cả một rừng cây phía trước liền như bị một cơn gió mạnh thổi qua, nghiêng ngả không thôi. Nguyên Hạo tạm hài lòng. Cứ đà này, việc hẩn có thể một hơi tạo thành cuồng phong, mở miệng là giông tố cuốn tới là chuyện sớm muộn. Một thần thông thật đáng mong đợi, không cần động tay động chân đã có thể chấn kinh kẻ địch.

Lại thêm một biến đổi kỳ diệu bên trong cơ thể khiến cho Nguyên Hạo dễ dàng vượt qua thần thông thứ ba. Trong lòng thì cười đến không ngậm mồm lại được, ngoài mặt hẩn vẫn tỏ ra lịch lãm, hướng chuột trắng Đại Hắc nhẹ nhàng nói:

- Đến lượt người rồi, xin mời.

"Chít chít"

Cửa ải cuối cùng, Đại Hắc bước lên mà trong lòng chẳng có tí niềm tin nào. Việc đối phương quá tam quan trăm ba tướng đã kích khí thế của nó gần hết. Điều bây giờ duy nhất nó mong đợi chính là hi vọng đối phương có thể học được thần thông của mình lâu một chút, coi như gỡ gạc một chút danh dự a.

Kỳ thật Đại Hắc có hơi lo xa, thần thông của nó rất kỳ diệu, có liên quan đến không gian pháp tắc, tuyệt không dễ dàng lĩnh hội. Sau khi nghe lại một lượt giảng giải, Nguyên Hạo nhíu mày, lần đầu tiên hẳn có biểu hiện này từ đầu đến giờ. Hẳn cứ đứng bất động như vậy, không hề cử động, tựa như một thước phim quay chậm, rất chậm.

"Không thể tin được, hẳn lại rơi vào trạng thái vong ngã giác ngộ"

Tiểu lang một mực nằm yên quan sát, bỗng dưng hai mắt mở to, không nhìn được kinh ngạc kêu lên. Bốn con yêu thú đại thần kia không hiểu việc gì xảy ra, nhưng cấp độ của tiểu lang thì rất rõ ràng. Tên thiếu niên kia đang ở trong trạng thái kỳ diệu, bình thường muốn cầu cũng không được.

Tất nhiên tiểu lang cũng không muốn giải thích cho đám yêu thú đại thần của mình, nó chỉ giật mình chốc lát rồi khôi phục lại trầm lặng. Còn bốn tên kia, con chuột trắng nhỏ đang vui mừng kích động đến rơi lệ, miệng kêu chít chít không ngừng.

"Chít chít, hẳn ta đã đứng yên một canh giờ rồi. Haha, ta thắng rồi, ta lợi hại nhất."

Ba yêu thú bò, gà, heo còn lại chỉ biết thờ dài bất đắc dĩ, nhìn Đại Hắc mang theo sự ganh tị không che giấu. Vì cái gì mà tên nhóc kia lại mất nhiều thời gian như vậy, không lẽ đạo tắc thần thông khó học như vậy sao, thật không có thiên lý mà.

Hai canh giờ, ba canh giờ... đến khi trời đã tối om, màn đêm buông xuống, Nguyên Hạo vẫn như một bức tượng điêu khắc không chút di động. Lúc này, Đại

Hắc đã cười đến miệng muốn nứt ra, hạnh phúc ngập tràn.

"Ừm bò, hẳn ta tỉnh lại rồi, đã cử động"

Lão bò Hoàng Tiểu buông ra một câu làm tất cả tập trung về một hướng. Nguyên Hạo thời điểm này toàn thân toát ra một khí vận đại đạo cao thâm, dường như cả thiên địa cũng ngừng thờ, dõi theo mỗi động tác rất nhỏ của hắn. Giơ bàn tay về phía trước, hắn chỉ nhẹ nhàng nắm lại. Đúng, chính xác là một cái nắm tay chậm rãi, bình thường không thể bình thường hơn. Nhưng trong mắt tiểu lang, ý nghĩa lại hoàn toàn khác. Con sói nhỏ vương giả đứng bật dậy, hai mắt bắn ra tinh quang, giọng nói có chút sợ hãi thốt lên hai chữ.

"Yêu nghiệt"

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 202: Duẩn Khang

Có người nói các đại năng giả tu sĩ có thể xé rách hư không mà đi, tùy thời xuất hiện. Không gian chi lực, muôn đời vẫn luôn là thứ hấp dẫn mọi tu sĩ. Năm giữ được nó người có thể vượt qua bất kỳ khoảng cách dù xa xôi cách mấy. Cao hơn nữa là có khả năng kiến tạo ra một không gian riêng cho mình, cũng giống như Vân Liên Sơn Vụ bí cảnh vậy.

Vũ trụ tạo hóa, pháp tắc vô biên, cho dù là một tia cảm ngộ cũng khó như lên trời. Đó cũng là lý do người tu chân muốn đột phá trăm nan vạn nan. Ngoại trừ hấp thụ linh khí, muốn phá vỡ tầng bích chương ngăn trở, việc cảm ngộ các loại qui tắc thiên địa là điều kiện bắt buộc. Có nhiều người tích lũy sâu dày nhưng giác ngộ quá kém, cuối cùng cũng đành vô duyên với tiên đạo, đến lúc ngã xuống vẫn không cách nào tiến thêm một bước.

Vạn năm tuế nguyệt, tự cổ chí kim, không có bao nhiêu thiên tài có thể ở Trúc Cơ kỳ cảm ngộ được thiên địa chi pháp. Tiểu lang tuy từ bé đã bị giam trong không gian, nhưng kiến thức của nó không hề ít. Những gì đang diễn ra trước mắt thật là nằm ngoài sức tưởng tượng của nó.

Một cái năm của Nguyên Hạo như tùy ý, không hề có động tĩnh khác, nhưng tiểu lang cảm nhận được một tia dao động không gian rất nhỏ. Không sai, là không gian chi lực, không thể nhầm lẫn vào đâu được. Nếu như thật sự Nguyên Hạo đã chạm được đến pháp tắc này, thì hai từ yêu nghiệt mà tiểu lang dành cho hẳn không hề khoa trương. Việc này còn đại biểu cho tiên đồ vô hạn của hẳn trong mắt của yêu lang, ít nhất là hi vọng đạt đến Nguyên Anh kỳ cơ hội cực lớn. Người như vậy, xứng đáng để đặt cược và giao hảo.

Hơi thở của Nguyên Hạo nhịp nhàng, động tác nắm bắt cứ như một bài thể dục được lặp đi lặp lại không ngừng nghỉ. Mà dao đồng không gian lại càng lúc càng lớn, đến cả bốn con yêu đại thần cũng bắt đầu cảm nhận được, rung động cả lên. Yêu thú tư chất không thể so sánh với nhân loại, chúng chỉ nhờ vào thể trạng mạnh mẽ và thần thông đặc biệt của mình để chống lại. Do đó, khi thấy thiếu niên có thể chỉ trong vài canh giờ mà ngộ ra được không gian chi lực, ánh mắt của chúng gần như muốn rớt ra. Và hơn cả, chính là cảm xúc hâm mộ lẫn kích động, trong yêu giới, chỉ có huyết mạch và thực lực là được tôn sùng. Nguyên Hạo thể hiện ra thiên tư khủng bố, vô tình được sự đồng thuận của những con yêu thú này.

"Bịch"

Một cơn gió nhẹ thổi qua, Nguyên Hạo bỗng nhiên ngã bật ra bất tỉnh. Biến cố bất ngờ làm cho đám yêu thú giật mình hết hoảng, không rõ chuyện gì, kêu lên ầm ĩ.

"Yên lặng, hẳn ta chỉ bị kiệt sức, hư thoát mà ngất xỉu thôi. Các người đem hẳn về chỗ nghỉ dưỡng đi."

Tiểu lang nhìn ra vấn đề nhanh chóng, lạnh nhạt chỉ huy. Nhìn thoáng qua Nguyên Hạo một cái, nó dường như nghĩ ra gì đó, tiếp tục nói:

"Mấy ngày tiếp theo các người gia tăng cường độ tập luyện cho hẳn. Đại Hắc, Ngộ Đạo Quả cũng sắp chín rồi. Khi nào thành thực, người hãy hái xuống đem cho tiểu tử đó phục dụng đi."

Dứt lời, tiểu lang cũng không nói gì thêm. Xưa nay mệnh lệnh của nó phát ra, đám thuộc hạ chỉ biết phải phục tùng, không được phép thắc mắc.

"Cục tác...Không ngờ yêu vương lại chấp nhận lấy ra Ngộ Đạo Quả cho tên nhân loại kia phục dụng. Hoàng Tiểu lão có cao kiến gì không?"

Mỹ Kê len lén truyền âm tám chuyện, dù sao thì những biểu hiện ưu ái gần đây của Linh Quân đối với Nguyên Hạo cũng làm cho bọn chúng chấn kinh, không thể không hiếu kỳ.

"Ừm bò, chuyện rõ như ban ngày thế mà mù cũng hỏi sao? Yêu vương của chúng ta là người có đại chí, tầm mắt nhìn xa trông rộng. Biểu hiện của tên nhóc kia liên tục mang đến hi vọng lớn lao người, nên việc yêu vương bỏ thêm vốn liếng đánh cuộc trên người hắn cũng không có gì lạ cả. Lại nói, Ngộ Đạo Quả tuy trân quý nhưng đối với yêu thú chúng ta không có tác dụng gì. Giữ lại cũng như gân gà, bỏ đi thì tiếc, vậy tại sao không bán đi một cái ân tình chứ."

Không hổ là kẻ thông tuệ nhất nhóm, Hoàng Tiểu vừa nói đã phân tích ra được lợi hại trong tâm tư của yêu vương. Tất nhiên lời nàu của lão cũng chỉ dám nói với mấy tên đồng cấp. Yêu vương có uy nghiêm của mình, nhiều việc dù có nhìn thấu cũng phải giả bộ ngu ngốc. Kẻ bề trên thích thuộc hạ hiểu cách ứng xử chứ không phải thể hiện sự thông minh trước mặt mình.

]

Tiếp theo, cả đám tiếp tục trao đổi thêm một lúc mới giải tán. Trừ Đại Hắc phải đi xem Ngộ Đạo quả đã phát triển đến giai đoạn nào, Tiểu Bạch cũng nhận được một tin nhắn riêng và sớm rời khỏi. Còn nhân vật chính dấy lên rung động là Nguyên Hạo đang ngủ mê man, khoe miệng còn mỉm cười một cách thỏa mãn.

Cứ tưởng những gì Nguyên Hạo làm được đã đủ khiến cho đám yêu thú kinh tâm động phách. Vậy mà ngay khi tỉnh lại ngày hôm sau, hắn ta lại tỏ ra sung mãn như vừa uống xong tiên dược, không cần nghỉ ngơi thêm mà lao đầu ngay vào tập luyện. Theo như tiến độ dự đoán, bốn tên yêu đại thần cho rằng cần phải tốn hơn nửa tháng thì hắn mới có thể đại thành bốn loại ngục thần thông. Nhưng thật không ngờ, chỉ ngày thứ hai thôi, cả đám lại mắt tròn xoe, miệng chữ O to tròn, phải rút lại tính toán của mình.

"Chít chít, con mẹ nó chứ, ta bắt đầu nghi ngờ tên nhóc này không phải nhân loại. Ta chưa từng thấy tên nào biến thái như vậy, nếu như loài người ai cũng như vậy thì mấy chủng tộc khác làm sao mà sống"

Tính cách ít nói như Đại Hắc cũng có phần chịu không nổi gào lên. Mới hôm qua nó còn vênh mặt tự hào rằng thần thông của mình khiến cho đối phương phải mất cả ngày mới học được. Thật không nghĩ đến, chỉ cách một đêm mà bây giờ thần

thông của nó lại bị đối phương tu luyện như bay, trôi chảy như nước. Con chuột trắng nhớ lại lúc nó bắt đầu học môn đạo tặc thần thông này cũng không có nhanh như vậy đi. Chính chủ tu luyện chậm hơn, đây là cái đạo lí gì, Đại Hắc xúc động muốn đập đầu vào đậu hũ chết đi cho rồi.

"Ụt ịt"

Tiểu Bạch từ tối hôm qua rời đi, vẫn chưa xuất hiện. Mãi cho đến tận trưa, nó mới công theo một người trên lưng, như một cơn gió phóng vào bên trong hạp cốc.

- Hừ, là ai vậy nhỉ? Không nghĩ đến có người có thể tiến vào sâu bên trong Vân Liên Sơn Vụ đến vậy. Không lẽ hắc cũng sử dụng Truyền Tống phù giống như mình,

Mang theo hiếu kỳ, Nguyên Hạo cùng ba yêu thú kia vội vàng chạy tới, nóng lòng xem thử đối phương là ai. Chỉ là khi Tiểu Bạch vừa thả kẻ kia xuống, mọi người đều thất sắc khi nhìn thấy hiện trạng trước mặt.

- Hừm, xem ra hắc ta bị thương rất nặng.

Toàn thân vị nhân loại mới xuất hiện kia không một chỗ lành lặn, có vài chỗ thịt đã bị hoại tử, nhìn rất buồn nôn. Nguyên Hạo nhìn lướt qua cũng hít một một hơi khí lạnh, bị thương đến mức này mà vẫn còn sống được có thể nói là kỳ tích. Xem ra tên này ngoại trừ mạng lớn ra thì thực lực cũng không phải hạng tầm thường.

- Để ta xem thử thương thế của hắc thế nào.

Bỏ qua những câu hỏi trong đầu, Nguyên Hạo liền đưa một tia thần thức vào bên trong cơ thể tên thanh niên. Sau vài hơi thở, hắc rút tay lại, lấy từ trong trữ vật vài viên đan dược bỏ vào miệng của gã. Không ngừng lại, Nguyên Hạo còn lấy ra một bộ kim châm, sử dụng linh khí thông qua châm cứu thuật khai thông và chữa trị những nơi kinh mạch bị tổn thương. Ngoài luyện dược, y thuật của hắc cũng rất cao minh, được chân truyền của hai vị sư phụ ở Vạn Dược Cốc.

- Phù, tốt rồi, hắc đã qua khỏi cơn nguy kịch. Tổn hao mấy viên đan dược tam

phẩm sư phụ ta ban tặng, chuyến này lỗ nặng nha.

Lau mồ hôi trên trán, Nguyên Hạo thu kim lại, điều tức một lát.

- Trang phục này là của hãn không phải là Vạn Khô Trại đệ tử sao? Thế nào tên này lại bị đánh cho thừa sống thiếu chết như vậy?

Tuy y phục đã rách nát nhưng Nguyên Hạo vẫn có thể nhìn ra được ký hiệu và màu sắc đặc trưng của môn phái đứng hàng tốp này. Theo suy nghĩ của hãn, đây là tông môn số một trong đợt tham gia bí cảnh, gần như không có đối thủ. Nếu như không phải bị ép buộc những đệ tử môn phái khác sẽ không dại gì đi kiếm chuyện với họ. Dù không e ngại thực lực của đám đệ tử Vạn Khô Trại thì cũng phải kiêng kỵ những trường bối sau lưng bọn họ.

- Nhìn từ các vết thương trên người, hãn ta chắc chắn đã giao chiến với tu sĩ khác mà bị thương. Sau đó mới đến những chỗ bị yêu thú tấn công trên người. Tiểu Bạch, người tìm thấy tên này ở đâu? Có kẻ nào khác xung quanh không?

"Ụt ịt"

Tiểu Bạch lắc đầu đáp. Sau đó, nó quơ quơ cái móng chỉ chỗ làm Nguyên Hạo hoa cả mắt lên không hiểu gì cả.

"Tiểu Bạch nói là một tên thuộc hạ dưới trướng của nó trong lúc đi kiếm ăn thì phát hiện ra tên nhân loại này đang nằm bất tỉnh ở một gốc cây to. Do bình thương con người khôn tiến vào sâu đến vậy, nên tên kia đã đem việc này bẩm báo lên. Nhờ vậy Tiểu Bạch mới đích thân đến kiểm tra và mang hãn về đây"

Tiểu lang ở xa cười khê giải thích hộ. Đối với kẻ vừa xuất hiện, nó không có chút hứng thú nào cả.

- Xem ra lần này tham gia bí cảnh động tĩnh không nhỏ.

Thì thảo một câu, Nguyên Hạo đưa mắt nhìn tên thanh niên đang nằm như chó chết, thở từng hơi khó khăn. Hãn nhẹ nhàng đưa tay vác tên kia đi về phía động phủ, trong đầu xoay chuyển suy nghĩ nhiều việc.

- Học học

Dưới sự chữa trị của Nguyên Hạo, ba ngày sau, tên thanh niên cuối cùng cũng tỉnh lại. Bộ dạng hần thờ dốc, mồ hôi đầm đìa, giống như vừa trải qua một cơn ác mộng đáng sợ. Theo bản năng, hần nhìn xung quanh một cách dè chừng, cố gắng thử vận khí. Kết quả là tên thanh niên kêu lên một tiếng, cảm thấy kinh mạch đau nhức, giống như bị xé rách.

- Người chịu tình rồi sao? Cũng may là trong hạp cốt này được thảo phong phú, đan dược chữa thương cho người dùng cũng không sợ thiếu. Đúng là quá tiện nghi cho người rồi.

Nguyên Hạo phát hiện tiếng động thì lập tức đi vào, nở một nụ cười nhạt nói.

- Người là ai? Đây là nơi nào? Ta nhớ trước khi ngất đi mình vẫn còn ở sâu trong Vân Liên Sơn Vụ mà.

- Trí nhớ của người không sai. Nơi này đích thị vẫn là bên trong Vân Liên Sơn Vụ, còn là rất sâu bên trong. Lại nói, vận khí người rất đỏ, được ta cứu từ quỷ môn quan trở về hắc hắc.

Nguyên Hạo nở một nụ cười âm dương quái khí. Tên thanh niên này cách nói chuyện, giọng điệu hoảng hốt, xem ra tâm tính chưa được chui rèn nhiều. Có điều, thực lực của hần không tệ, là Thuần Linh Căn hỏa thuộc tính. Khi chữa thương, Nguyên Hạo cũng đã thăm dò qua.

- Hóa ra là vậy, thật cảm tạ đạo hữu đã ra tay cứu giúp. Đạo hữu mặc y phục của Hắc Diện Tông, vậy cũng không phải kẻ địch.

Nhìn thấy ký hiệu trên y phục Nguyên Hạo, thanh niên kia thở ra một hơi, ánh mắt lo lắng cũng an tĩnh hơn nhiều. Tiếp đó, hần dùng giọng nói thân thiết hơn để trò chuyện.

- Thì ra tình huống xảy ra lại phức tạp như vậy, không chừng có thể dẫn đến chính tà đại chiến.

Sau khi nghe thanh niên sơ lược kể lại mọi chuyện, Nguyễn Hạo đã có khái niệm về tình hình hiện tại. Vụ việc lần này là một cái âm mưu cực lớn, nhằm vào các đệ tử tham gia Vân Liên Sơn Vụ. Một trong tứ đại môn phái chính đạo là Minh Kiếm Tông đã thông đồng với Độc Trùng Môn và Quỷ Lô Môn để đánh lén giết chóc rất nhiều đệ tử các môn phái ma đạo. Mà thanh niên trước mặt, chính là thiên kiêu số một của Vạn Khô Trại tên là Bách Duẫn Khang. Hắn ta đã một mình đối chiến với ba cao thủ đồng cấp của các phái kia, cuối cùng mở đường máu bỏ chạy thoát.

- Rất may trường lão trong môn đã cho ta một tấm phù lục cao cấp để hộ thân, cộng thêm tự bạo pháp bảo mới đột phá được khỏi vòng vây. Cả ba tên kia đều có chuẩn bị trước, mang theo nhiều pháp bảo cao cấp, khiến ta trở tay không kịp. Sau đó, người cũng biết chuyện gì tiếp theo. Ta liều mạng chạy sâu vào bên trong Vân Liên Sơn Vụ để tránh truy sát, cuối cùng được người cứu mạng.

Thở ra một hơi, Duẫn Khang hai tay xiết chặt, ánh mắt lảng lệ. Nhớ đến cảnh đồng môn bị giết, bản thân mình cũng vô cùng thâm thâm, hẳn cảm thấy lửa giận bốc lên. Thù này không báo làm sao yên lòng cho được.

Đối diện với thái độ của tên thanh niên, Nguyễn Hạo không quan tâm. Hắn vuốt cằm vài cái, đôi mày nhíu lại, lắc đầu nói:

- Ta cho rằng âm mưu của chính đạo không đơn giản như vậy. Thử nghĩ xem, chúng ta tuy là thế hệ tương lai của môn phái, nhưng tu vi cũng mới là Trúc Cơ. Trong chiến đấu thật sự không có tác dụng gì cho tông môn cả, vậy tại sao đối phương lại phải tốn công phí sức vạch ra kế hoạch này để chỉ nhằm vào những đệ tử tầng thấp chứ.

- Ý của người là?

Duẫn Khang không ngốc, nghe đến đây sắc mặt hẳn đại biến, vội vã hỏi lại.

- Ta e là mọi chuyện chỉ mới là bước đầu của kẻ địch. Tiếp theo, sẽ còn hàng loạt hành động nữa diễn ra. Đông đại lục sắp có biến động lớn rồi haiz.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 203: Chạm Trán Yêu Xà

Từ sau khi nắm được các tin tức từ miệng của Duẩn Khang, Nguyên Hạo đã đoán ra được cục diện huyết vũ phong vân, chúng sinh chìm trong biển lửa. Một khi bước ra khỏi Vân Liên Sơn Vụ, hẳn sẽ phải đối mặt với thế cục rối rắm, phức tạp. Mà với tu vi hiện tại, hẳn chẳng khác nào con thuyền nhỏ bé sắp đi vào giữa những cơn sóng dữ của đại dương mênh mông.

- Ta phải nắm chặt thời gian này, cố gắng nâng cao thực lực của mình để có thêm tỉ lệ tự bảo vệ bản thân.

Nguyên Hạo tuy có Hư Vô linh căn nhưng hẳn thừa biết thân gia của mình chẳng có ai. Tuy cơ duyên có được vài vị sư phụ mạnh mẽ nhưng họ cũng có khó khăn của mình, không thể chăm chăm bảo hộ cho hẳn được. Với lại, một cường giả thực thụ càng không nên chỉ dựa vào trường bối che mưa che nắng cho mình. Hẳn muốn tự mình chui rèn bên trong khó khăn, nguy hiểm để nhanh chóng tiến bộ.

- Ta còn phải đi tìm tiểu Thiên, nghĩa phụ, phải giúp đỡ Nguyệt lão sư phụ, Vương, Trúc sư phụ. Nguyên Hạo ta nhất định phải làm được.

Hai mắt long lên, Nguyên Hạo ra sức điên cuồng tu luyện. Chỉ mới một tuần mà bốn loại thần thông hẳn đã tương đối thuần thực, tin chắc rằng ngày đại thành sẽ không còn xa nữa. Bên cạnh đó, việc liên tục chiến đấu với tứ yêu đại thần giúp cho khả năng phán đoán, tốc độ, chịu đòn của hẳn cũng tăng tiến với tốc độ đáng sợ. Những ngày đầu, bốn con yêu kia chỉ nhắc tay là có thể nhẹ nhàng ngược đãi hẳn, mà giờ phải xuất tí lực nếu như không muốn bẽ mặt. Tất nhiên là chênh lệch giữa hẳn với chúng vẫn như trời và đất, chỉ là bốn yêu áp chế thực lực của mình để giúp hẳn rèn luyện mà thôi.

Thời gian này, tên thanh niên Duẩn Khang cũng dần dần hồi phục thương thế

của mình. Trước y thuật cao minh của Nguyên Hạo, hẳn rất lấy làm bội phục. Càng kinh ngạc hơn khi hẳn ta biết được bị thiếu niên cứu mạng của mình còn có thân phận là luyện dược sư nhị phẩm. Chưa đến mười tám tuổi đã có thành tựu đan đạo đến mức này, ngay cả môn phái ba sao như Vạn Khô Trại cũng không lấy ra nổi. Từ đó, hẳn ta cũng sinh ra ý muốn giao hảo, trò chuyện với đối phương không có nửa điểm tỏ ra hơn người.

Về phía Nguyên Hạo, hẳn cũng có hảo cảm với tên gia hỏa được mình cứu mạng. Gã này tính cách rất thú vị, khác hẳn với những tên thiên kiêu khác mà hẳn ta từng gặp. Đầu tiên phải kể đến sự ngây thơ khiến người ta phát sầu của gã, đã gần ba mươi tuổi nhưng tên này vẫn y như đứa con nít mới ra đời. Từ kiến thức xã hội, cách giao tiếp, ứng xử cho đến chín chắn gần như là con số không tròn trĩnh. Xem ra đại phái kia trừu bồi dưỡng về thực lực cho y thì chẳng quan tâm gì khác cả. Loại mặt hàng này mà đem ra ngoài đánh nhau, không bị người khác bẫy chết mới là lạ. À, mà hình như gã vừa bị người ta đánh xém về châu ông bà đấy thôi.

Cá tính thứ hai của gã mà Nguyên Hạo phát hiện chính là một người rất khó để nhận thức bằng hữu, nhưng một khi đã kết giao thì gã sẽ vì người đối xử hết mình. Tính cách này vô hình chung rất giống với hẳn, Nguyên Hạo luôn có quan niệm một người bạn thật sự còn hơn trăm kẻ ngoài nói cười, trong lòng tính kế. Đã có biết bao nhiêu tấm gương, câu chuyện về lòng dạ con người, mà chính hẳn đã từng lăn lộn trong xã hội hiện đại ở địa cầu từng chứng kiến. Lòng người nha! Haiz, sâu không dò được, càng khó để nắm bắt. Đừng nghĩ rằng một bằng hữu vài chục năm, cùng nhau ăn đủ gió sương là đã thật lòng với người. Chưa từng trải qua sinh tử, khó khăn chia sớt thì cũng chỉ là một tiếng "bạn" gọi trên cửa miệng mà thôi. Không chung chí hướng, không cùng cách nhìn, không hợp quan điểm, vậy chỉ là bạn qua đường như bao người ngoài kia.

- Cái gì? Muốn thoát khỏi Vân Liên Sơn Vụ phải xông vào một cái cung điện nguy hiểm trùng trùng sao?

Duẩn Khang khi nghe Nguyên Hạo nói qua về cơ hội thoát khỏi không gian này, có phần hứng khởi lớn tiếng hỏi lại.

- Chính xác là vậy.

- Haha, Nguyên Hạo huynh đệ, người cứ yên tâm. Thương thế của ta đã gần như khỏi hẳn, tin chắc sớm trở lại thực lực đỉnh phong. Khi vào bên trong cung điện, cứ để cho ta ra tay là được.

Duẩn Khang hào khí ngút trời vỗ ngực tuyên bố. Đối lại, Nguyên Hạo đưa ánh mắt quái dị nhìn hẳn, vừa tức cười, vừa ấm áp.

Về mặt tu vi, Nguyên Hạo không hề có ý định che giấu, vẫn thể hiện ra cấp độ giả đan của mình. Tuy vậy, Duẩn Khang vẫn cho rằng đối phương thực lực không cao. Thứ nhất là vì Nguyên Hạo nói rằng mình tiến vào sâu trong bí cảnh là nhờ truyền tống phù. Thứ hai, hẳn đã là luyện dược sư nhị phẩm trẻ vậy, nếu như còn lợi hại trên phương diện chiến đấu nữa thì đúng là quá sức vô lí, quá hoang đường rồi.

Duẩn Khang trong lòng vẫn định ninh rằng tu vi của Nguyên Hạo là do đan dược hỗ trợ mà được như vậy. Hầu hết luyện dược sư đều là thế nên hẳn cũng không có gì thắc mắc ở vấn đề này.

Nhìn ra được tâm tư của Duẩn Khang, Nguyên Hạo cũng chỉ mỉm cười, từ chối cho ý kiến. Đối phương nghĩ hẳn sao cũng không quan trọng, với lại hẳn cũng không muốn làm thanh niên đang tràn đầy nhiệt huyết kia cụt hứng.

- Haha, có lời này của Duẩn Khang huynh, ta thấy lòng nhẹ nhõm hơn nhiều rồi. Thôi, trời không còn sớm nữa, huynh cũng nghỉ ngơi đi, ngày mai gặp lại. Cáo từ.

Nguyên Hạo đột nhiên uyển chuyển lời nói, ý muốn kết thúc cuộc nói chuyện. Duẩn Khang khá vô tư nên gật đầu khách sáo vài câu rồi hai người trở về động phủ của mình. Sau khi bình phục vài phần, gã cũng đã tự tạo riêng một động phủ cho mình, nằm cách chỗ của Nguyên Hạo không xa.

- Ta đã tới, rốt cuộc các người muốn dắt ta đi đâu?

Trong bóng đêm tĩnh lặng, một bóng đen tựa như u linh nhẹ nhàng không phát

ra bất kỳ âm thanh hay khí tức nào âm thầm tiến đến một góc của hạp cốc. Nơi đó có một con thú nhỏ đang chờ sẵn.

"Chít chít"

Đại Hắc kêu lên hai tiếng rồi ra dấu cho Nguyên Hạo theo sau mình. Hai chân nó búng một cái đã nhảy lên cao cả trăm trượng, lẳng không bay khỏi bức tường đá cao ngất bao quanh hạp cốc. Phía dưới, Nguyên Hạo cũng đạp phi kiếm theo sát.

Hắn vẫn đang tò mò không rõ tiểu lang truyền âm kêu hắn ra ngoài đi theo Đại Hắc là vì chuyện gì. Gió rít từng cơn, cả hai một người một chuột lao vun vút hướng phía sâu bay thẳng. Xung quanh là một mảnh tĩnh mịch, không nghe thấy tiếng gâm gừ của bất kỳ loại yêu thú nào.

"Chít chít"

Đại Hắc cuối cùng cũng dừng lại tại một khoảng đất trống. Thật kỳ lạ là cả một khu rừng rậm rạp như vậy lại có một khu vực trụi lủi, không có bất kỳ cây cối nào sinh trưởng, chỉ trừ.... Trừ một cây nhỏ nằm ngay giữa khoảng đất nhỏ.

- Đây là...

Nguyên Hạo đầu tiên là hiếu kỳ, sau đó rất nhanh sắc mặt hắn trở nên giật mình kinh ngạc. Cây nhỏ không có hình dáng đặc biệt, cũng chỉ duy nhất một quả đang đung đưa trên cành. Thế nhưng hắn ta cảm nhận được một cỗ ý cảnh bao lấy xung quanh khu vực này.

Nguyên Hạo mơ hồ thấy được tâm linh hắn đang chấn động. Cảm xúc dường như nhạy cảm hơn, cả tinh thần đang được vuốt ve, linh hồn rơi vào một trạng thái hết sức vi diệu. Rất nhiều thứ khúc mắc trong tu luyện hiện tại giống như đang từ từ hé mở.

- Sao ngộ tính của ta đột nhiên tăng mạnh như thế. Rốt cục đây là cây gì mà lại tạo ra được hiệu quả thần kỳ như thế?

Nguyên Hạo hít một hơi thật sâu, ánh mắt nóng bỏng, hai chân bước nhanh về

phía trước. Ngay khi hấn vừa định tiếp xúc với cây nhỏ, một thân ảnh như thiểm điện lao đến hất hấn văng ra một bên.

- Grào.

Bóng đen kia gầm lên một tiếng làm rung rẩy cả cây cối cách xa mấy dặm, nghe hai cái răng nanh dài như hai thanh lợi kiếm. Đôi mắt hình tam giác của nó như khóa chặt lấy Nguyễn Hạo, hơi thở phì phò tỏa ra một mùi khó chịu.

- Đại Hắc, con quái này là gì vậy?

Bất ngờ bị đánh lén, Nguyễn Hạo nhanh chóng bật dậy, xoay sang tìm kiếm con chuột hỏi chuyện. Đáng tiếc, Đại Hắc đã biến mất không chút tăm hơi, một cọng lông cũng không để lại.

- Mẹ nó, đúng là lũi nhanh như chuột.

Mãng lớn một câu, Nguyễn Hạo lập tức lui về sau vài bước, ánh mắt nghiêm túc nhìn thân ảnh cao lớn trước mặt. Ánh sáng le lói có thể nhìn ra được đây là một con yêu xà khổng lồ. Điều đáng nói là yêu xà này tu vi lại là yêu thú tứ giai phẩm, uy áp phát ra từ cơ thể nó không hề che giấu.

Bịch một cái, trái tim của Nguyễn Hạo như muốn rớt ra ngoài. Giờ phút này, trong lòng hấn đầy đau khổ và thắc mắc không thôi. Vì sao tiểu lang phải hổ mình, với thực lực của bất kỳ con yêu đại thần nào cũng đủ làm gỏi hấn rồi. Đâu cần "chiếu cố" đến mức đem hàng khủng ra để xử lí hấn như vậy. Các người cũng đánh giá cao đây quá cao rồi nha.

- Khụ khụ, vị đại ca đây, ta chỉ là theo người khác đến đây. Không có ý định mạo phạm, nếu huynh không thích thì bây giờ ta lập tức rời đi.

Nở một nụ cười vô tội, Nguyễn Hạo bước lùi càng nhanh, hận không thể mọc thêm chân để chạy lẹ hơn. Không biết yêu xà có hiểu lời hấn không, nhưng yêu xà vẫn không có ý định động đậy. Biểu hiện này của nó làm cho Nguyễn Hạo mừng rỡ, xem ra yêu thú không phải con nào cũng không nói đạo lí nha.

Đúng lúc hắc tướng chừng mình đã thoát nạn, một tiếng gió rít gào vọng đến, một bóng đen như khối cây khổng lồ đập thẳng vào người Nguyên Hạo. Vốn tính cẩn thận, hắc đã chuẩn bị sẵn, ngay một khắc va chạm đã kịp thời né đi. Dù vậy, vạt áo trước ngực cũng bị rách một mảng lớn.

- Khốn kiếp.

Vừa xuất hiện ở một bên, cái bóng đen kia lại tiếp tục đánh tới, không muốn buông tha. Tốc độ lần này còn tăng thêm một bậc khiến cho hắc phải bị xây xát mới tránh được. Cứ như vậy, Nguyên Hạo liên tục né tránh, vết thương trên người càng lúc càng nhiều.

Không phải hắc không muốn đánh trả, mà là Nguyên Hạo phát hiện ra Thạch Huyết của mình cũng không thể xuyên thủng thứ kia. Sau một hồi, hắc cũng nhận ra được đó chính là cái đuôi của yêu xà. Lớp vẩy màu tím nhạt của nó nhìn rất quy dị, lại cứng như tinh thuyết vạn năm, không thể công phá.

Ngay cả các pháp thuật võ kỹ ngũ hành cũng vô dụng nốt, lời hệ càng không nữa điểm thương tổn được nó. Chênh lệch về đẳng cấp quá xa, mọi cố gắng đều chỉ như gãi ngứa cho yêu xà. Nguyên Hạo hiểu rõ, hắc có thể sống đến giờ hoàn toàn là do con yêu thú muốn đùa chơi với mình. Nếu không, với tu vi của nó, chỉ cần một đòn là đủ cho hắc tan xương nát thịt.

Tựa như chơi đã chán, con rắn lại lần nữa tăng tốc độ và sức mạnh lên. Bấy giờ, Nguyên Hạo đã không đủ nhanh để né tránh nữa, hắc bị đánh như trái banh, bay qua bay lại.

- Khụ khụ

Ho ra một búng máu, hai mắt Nguyên Hạo ác liệt nhìn yêu xà, khí thể toàn thân bùng nổ.

"Bốp, bốp, bốp"

Lại bị đánh trúng thêm vài cú, Nguyên Hạo bước đi đã xiêu vẹo, nhưng cái đuôi

rắn vẫn hung hãn đánh tới. Nhìn bề ngoài thì tình huống hãn hiện tại như chuông treo trước gió, nhưng quan sát kỹ sẽ thấy hai mắt của Nguyên Hạo vẫn đang tỉnh táo, lại có phần kiên cường.

"Vù vù"

Lần này, khi cái đuôi đánh đến gần, Nguyên Hạo không lựa chọn né tránh mà là xông thẳng đến. Hành động này chẳng khác nào tự sát, nó sẽ làm va chạm tăng thêm, tổn thương nặng nề hơn.

"Uỳnh"

Một tiếng vang lớn, cả người Nguyên Hạo bị đánh bay ngược về phía sau như một mũi tên. Có điều phương hướng mà hãn lao đến chính là con yêu xà bản thể.

Ngay khi còn cách yêu xà vài chục mét, Nguyên Hạo đột ngột xoay người, một tay cầm một quả cầu đen to bằng đầu người, một tay cầm thanh chủy thủ đỏ như máu.

- Đi

Hô lớn một tiếng, hai tay Nguyên Hạo đồng loạt phóng ra, Thạch Huyết cùng Hắc Huyền chia làm hai hướng đánh về phía yêu thú. Đồng thời, hãn sùng sức hút một hơi thật lớn không khí, sau đó rống lên một tiếng kinh thiên động địa. Đó chính là âm ba thần thông học từ lão bò Hoàng Tiếu.

"Grào"

Dưới âm ba, có vẻ như con yêu xà đã bị tập kích thành công, nó không có phản kháng gì khi Hắc Huyền và Thạch Huyết tới gần.

- Đơn giản như vậy, chút chút?

Đại Hắc ở xa quan sát, vãnh mấy cọng râu lên khó hiểu. Ngay sau đó, nó nhìn thấy đôi mắt mang theo tiểu ý của yêu xà thì đã minh bạch.

"Ào ào"

Yêu xà chỉ nhẹ nhàng thổi ra một tia băng tuyết lạnh, liền có thể làm cho Hắc Huyền lẫn Thạch Huyết bị đông cứng lại thành băng, rớt lộp độp xuống đất.

- Thất bại a, chút chút. Đáng tiếc.

Đại Hắc có chút tiếc nuối kêu lên. Ngay đúng lúc này, mặt đất trước mặt yêu xà nổ ta, một thân ảnh từ trong đó phóng lên, hai tay kết thủ ấn, ánh mắt điên cuồng, hét lớn:

- Ngũ Hành Ấn Quyết...Thổ Ấn Quyết...Thiên Sơn bạo liệt...

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 204: Ngộ Đạo Quả

- Yêu xà, chết đi.

Hai tay đồng loạt huy vũ, một chưởng ẩn màu nâu đất như phô thiên cái địa âm âm đánh tới. Hào quang với uy thế vô cùng to lớn, bao phủ cả con yêu thú vào bên trong, cả một góc khu rừng rung chuyển, sáng rực lên như bang ngày.

"Chít chít"

Ở phía xa, Đại Hắc hưng phấn nhảy cẫng lên, nó không nghĩ tên tiểu tử nhân loại kia lại còn lưu lại hậu thủ mạnh mẽ như thế.

- Không ổn

Thi triển xong Thổ Ấn Quyết, cả người Nguyên Hạo thoát lực, khí thế cũng theo đó mà giảm xuống. Bụi mù phía trước vẫn chưa tan, nhưng hẳn cảm nhận được một luồng khí tức đáng sợ, sắc mặt liền đại biến. Không do dự một giây, hẳn xoay người thi triển thổ độn thuật, dùng hết tốc lực cao chạy xa bay.

"Grào, còn muốn bỏ chạy sao?"

Đôi mắt tam giác xanh lè lóe lên bên trong khói mù, bỗng phát ra một tiếng nói trầm thấp của nhân loại. Một cỗ khí lạnh nhanh chóng lan rộng, tỏa ra phương viên cả chục dặm, toàn bộ đóng băng, ngay cả mặt đất cũng không ngoại lệ. Chỉ một chiêu đã có uy lực trăm dặm, thật sự là quá kinh khủng.

"Ầm"

Ngay khi băng giá gần bao lấy toàn bộ mặt đất, một bóng người một đường công phá xông lên. Nhưng chỉ vừa thoát được, Nguyên Hạo đã ngã ra nằm thờ hồng

hộc, cả người tím ngắt, bị rất nhiều vết cắt tạo thành. Nỗ lực vừa rồi đã lấy đi gần hết sức lực cuối cùng của hắn, hiện tại toàn thân đau đớn, không thể nhúc nhích.

- Chẳng lẽ Nguyên Hạo ta phải táng thân ở nơi này thật sao? Khụ khụ

Đôi mắt tràn đầy thất vọng, Nguyên Hạo nhìn về bóng dáng to lớn xuất hiện trước mặt mình. Đó là một con yêu xà cao to đến hơn trăm mét, cả người mang lớp vảy màu tím nhạt, hai mắt màu xanh đầy linh tính. Hơi thở của nó khiến cho không khí hóa thành từng hạt băng li ti, bay đầy bầu trời. Cái lưỡi đỏ của nó cứ thè ra thụt vào, hai cái răng nanh dài sọc, lạnh tanh, trắng toát.

- Tiểu Vô, ngươi làm gì đi chứ, ta sắp bị rắn này mần thịt rồi.

Yên lặng!

Không một tiếng nào hồi đáp từ Tiểu Vô khiến trái tim Nguyên Hạo rơi vào tuyệt vọng. Hai mắt hắn vẫn mở to, chờ đợi tổng kết cuộc đời mình khép lại.

"Chít chít"

Ngay lúc này, một tiếng chuột kêu vang lên, Đại Hắc biến mất từ nãy giờ đột nhiên xuất hiện trở lại, đứng trên vai của hắn.

- Chạy đi, Đại Hắc. Ngươi không phải đối thủ của nó đâu.

Nguyên Hạo cứ ngỡ con chuột trắng vì mình nguy kịch mà lao ra giúp đỡ nên vội vàng hô lớn. Không nghĩ đến, một màn tiếp theo làm cho hắn cứ tưởng mình đang nằm mộng. Một chuột một rắn bốn mắt nhìn nhau rồi vui vẻ cười đùa như bằng hữu lâu năm.

Con mẹ nó chứ, các ngươi vốn quen biết thì tại sao một tên lại trốn mất, một tên thì đánh lão tử ra nông nỗi này. Ta không có làm gì phật lòng hai người nha, có cần hành ta như vậy không. Giờ phút này, Nguyên Hạo khóc không ra nước mắt, trong lòng phần uất muôn vàn, không lời tổ tông mười tám đời hai con yêu thú ra chửi rủa.

"Haha, tiểu tử ngươi đừng có oán trách ta. Nhiệm vụ của ta chính là thủ hộ giả cho Ngô Đạo Thụ, ta ở nơi này cũng mấy trăm năm rồi. Mấy ngày trước, yêu vương có lệnh đem Ngô Đạo quả cho ngươi phục dụng làm ta có chút bất ngờ. Vì vậy, ta mới đặt ra yêu cầu khảo hạch đối với ngươi. Nếu như ngươi có thể đánh trúng được ta thì coi như ngươi qua ải, với lại ta cũng chỉ dùng một phần rất nhỏ thực lực của mình thôi. Kết quả không nghĩ tới tên nhóc nhà ngươi rất có bản lĩnh, đã thành công vượt qua được thử thách."

Yêu xà dường như nhận ra cái nhìn trách cứ của Nguyên Hạo, bèn cười lớn lên tiếng nói. Đôi mắt tam giác của nó trông rất giảo hoạt, rõ ràng là một gia hỏa đầy trí tuệ.

- Khảo hạch? Hừ, các ngươi cũng đâu cần nặng tay như vậy, đánh cho ta thừa sống thiếu chết như vậy.

Nguyên Hạo vẫn tỏ ra không vui, lẩm bẩm thêm vài câu rồi lấy vài viên đan dược bỏ vào trong miệng. Sau vài phút điều dưỡng, hẳn cũng có thể đứng dậy đi lại, nhưng cơ thể vẫn còn bị thương không nhẹ.

"Khà khà, đừng có nhăn nhó như vậy. Ngươi vượt qua được khảo hạch của ta, chứng tỏ bản lĩnh của ngươi rất không tệ. Xứng đáng phục dụng Ngô Đạo quả này, phải biết rằng năm trăm năm, Ngô Đạo Thụ mới sinh ra một quả duy nhất mà thôi."

Yêu xà nở một nụ cười thâm ý, sau đó xoay người tiến về phía cây con sau lưng nó. Bằng động tác cẩn thận tỉ mỉ nhất hái quả duy nhất xuống, nó làm mọi việc một cách cực kỳ chậm rãi, tập trung cao độ, thần thái tôn trọng, quyến luyến. Sau khi hoàn thành, yêu xà nhẹ nhàng đưa Ngô Đạo quả đến trước mặt của Nguyên Hạo.

- Đây là quả Ngô Đạo mà các ngươi đề cập? Ăn nó vào sẽ được lợi ích gì?

Quan sát quả nhỏ như trái táo, màu xanh nhạt, ẩn hiện nhiều đường vân thần bí, Nguyên Hạo có cảm giác khó tả thành lời. Đầu tiên phải nói đến khí tức kỳ diệu tỏa ra từ loại trái cây có một không hai này. Chỉ cần nhìn, người thôi cũng mang lại cho con người ta cảm giác thư thái, đầu óc mở toan sau nhiều ngày đóng kín.

"Người cứ từ từ cảm thụ đi khà khà. Ta cũng chưa từng nếm thử nên không thể cho người biết câu trả lời được."

Yêu xà cùng với Đại Hắc chỉ bỏ lại một câu rồi cười quý dị lui ra xa, tiếp tục tâm tình xì xào như có rất nhiều chuyện muốn nói.

Mặc kệ hai tên kia, Nguyên Hạo tựa như quên mất thương thế của mình, hẳn hoàn toàn đắm chìm trong cảm giác thần kỳ mà Ngô Đạo quả mang tới. Quá nghịch thiên, hẳn chỉ mới cảm tới, nhìn một tí, ngửi một tí mà đã hiệu quả như vậy. Thật không biết khi ăn vào sẽ có diệu dụng đến mức nào nữa.

- Hắc hắc, đầu nhỏ, cảm thấy Ngô Đạo quả rất lợi hại đúng không? Kỳ thực, loại trái cây tầm thường này không có tác dụng ghê gớm như vậy đâu. Tất cả là do người có Hư Vô linh căn trong người nên hiệu quả sinh ra mới tăng lên gấp nhiều lần. Đây chính là lợi ích to lớn của người mang linh căn đệ nhất.

Lúc nguy cấp thì không thấy đâu, lúc bình yên thì lên tiếng, Nguyên Hạo nghe được giọng của Tiểu Vô thì bực tức đến điên lên, hắc tuyến đầy mặt.

- Cái tên chết bầm kia, vừa nãy ta xém chết người trốn ở xó xỉnh nào hả? Bây giờ lại còn hênh hoang khoe mẽ về bản thân nữa chứ.

- Haha, vì sao ta phải giúp người? Không phải ta đã từng nói tự thân người phải trải qua sinh tử trui rèn sao? Với lại con rắn nhỏ kia cũng đâu có ý định xuống tay với người, vậy ta cần ra tay làm gì?

Tiểu Vô cười nhạt phản biện lại, lời của nó hợp lí, khiến cho Nguyên Hạo hừ một tiếng, không thêm cãi với nó nữa. - Đừng có giận lẫy như con nít vậy chứ. Ta sẽ giúp người cách phục dụng Ngô Đạo quả một cách hiệu quả nhất, coi như đền bù cho tiểu tử người. Có được không?

Nhìn thái độ của Nguyên Hạo, Tiểu Vô cũng không muốn trêu chọc hẳn nữa mà mở giọng dụ hoặc nói.

- Phương pháp hấp thụ tốt nhất? Người nói thật chứ?

Hai mắt Nguyên Hạo vừa nghe Tiểu Vô nói xong thì rục sáng, xoay sang vôi vàng hỏi. Chuyển biến nhanh hơn điện của hắc khiến cho Tiểu Vô kinh thường bĩu môi. Vừa nghe đến có lợi cho mình là thái độ thay đổi một trăm tám mươi độ, người có cần vô sỉ như vậy không. Cái gì mà trí tuệ hơn người, nhìn biểu tình hèn mọn kia mà giống sao, thật là rắm thúi mà.

- Hừ, tiểu tử người diễn xuất thật là giỏi mà. Cách dùng Ngô Đạo quả rất đơn giản, người cứ để ta đưa nó vào trong không gian của mình. Không gian của Hư Vô linh căn chính là tuyết thể thần vật, có thể phát huy hiệu quả của nó gấp không biết bao nhiêu lần.

Nguyên Hạo cười xòa một cái, không nói gì thêm, nhanh chóng nhắm mắt, đưa Ngô Đạo quả chuyển vào bên trong không gian của Tiểu Vô. Tiếp sau, hắc cứ ngồi yên như sư nhập định, buông lỏng tinh thần.

"Ô ô ô"

Từng cơn gió nhẹ lướt qua, một cỗ thiên địa khí vận từ từ lan tỏa ra khỏi cơ thể Nguyên Hạo. Ngô đạo chi khí, không giống bất kỳ loại khí tức nào khác, chỉ xuất hiện ở những thiên tài yêu nghiệt hoặc đại năng giả mà thôi. Nhìn từ xa, bóng dáng của hắc trở nên mờ ảo, như hòa vào một thể với thiên địa.

Ngô Đạo, chỉ hai chữ đơn giản nhưng nó khiến rất nhiều người đỏ mắt truy cầu mà không được. Có người thậm chí chỉ ước ao mình có được một chút cảm ngộ thôi cũng như vớ được chí bảo. Người có vũ kỹ pháp thuật cường đại ư, nếu không đủ khả năng "ngộ" được thì tu luyện cả đời cũng không ra gì. Người muốn đột phá tu vi, đâu chỉ có hấp thu linh khí. Nếu không có "ngộ" người cứ ở đó mà thổ nạp đến xanh um nắm mồ đi.

Lại nói đến Nguyên Hạo, tư chất của hắc vốn đã càng ngày càng nghịch thiên. Hiện tại, có thêm Ngô Đạo quả hỗ trợ, cả linh hồn hắc như phiêu diêu vào một trạng thái huyền diệu, vượt qua cả vong ngã. Nếu như có đại năng giả ở đây, có lẽ vài người sẽ nhận ra tình huống của hắc bây giờ. Đây không còn gọi là "ngộ đạo" đơn thuần nữa, mà phải xưng là "trộm đạo". Tất cả thiên địa pháp tắc, muôn vàn ảo diệu đang bị thiếu niên nhỏ bé này hấp thu không ngừng.

Những người tu tiên khác, họ chỉ mong chạm đến đạo để tìm tòi một chút về bằng sơn khổng lồ, vô cùng vô tận. Còn Nguyên Hạo, hẳn đang thu lấy đạo, đem đạo hòa vào mình. Đây chính là hành động của thân, không ngờ lại xuất hiện ở một tu sĩ Trúc Cơ kỳ nhỏ bé đến không thể nhỏ hơn.

Rất may cho Nguyên Hạo là hẳn đang ở bên trong Vân Liên Sơn Vụ. Nếu là ở ngoại giới, hẳn đã có thể dẫn động rất nhiều cường giả mò đến. Lúc đó, hẳn sẽ chết thảm đến không thể thảm hơn. Con người vốn tham lam và ganh tỵ, một người yêu nghiệt không có tông môn hay đại năng chống lưng thì sẽ bị kẻ khác bóp chết trước khi trưởng thành.

Một lần phục dụng Ngô Đạo quả này của Nguyên Hạo kéo dài ba ngày ba đêm. Khi hẳn tỉnh lại thì đã là gần sáng.

Duỗi người một cái, cả người của Nguyên Hạo như có thêm một thứ gì đó vô hình. Không thể cảm nhận bằng ngũ quan, vì nó không chân thực, nhưng nó thật sự tồn tại. Mỗi cử chỉ, hành động của hẳn đều toát lên một cỗ khí tức của đạo vận, của pháp tắc.

Nguyên Hạo đã lột xác, không phải tu vi tăng lên, nhưng tiềm lực của hẳn đã gia tăng trên diện rộng. Mức độ lợi ích là vô cùng lớn, không thể nào cân đong đo đếm được.

- Hử, hai tên kia vẫn còn đang tán gẫu?

Nhìn thấy hình ảnh một con chuột nhỏ đang đối ẩm cùng một con rắn to hơn nó cả vạn lần, Nguyên Hạo có xúc động muốn ôm bụng cười to. Nếu ở địa cầu, chắc hẳn cảnh tượng này sẽ được đưa vào mục những điều kỳ thú nha.

"Người đã hoàn thành?"

Yêu xà từ xa đã phát hiện ra Nguyên Hạo jết thúc quá trình tu luyện, nó cùng với Đại Hắc đồng loạt vui vẻ đi đến.

- Ủm, đúng vậy. Đa tạ hai vị đã ra tay giúp đỡ.

Mặc dù hai tên quý này cho hẳn một phen đau khổ, nhưng ngoài mặt Nguyên Hạo vẫn tươi cười khách khí cảm ơn.

- Haha, tất cả đều làm theo lệnh của yêu vương, bọn ta không dám nhận. Nếu người thật tâm muốn cảm tạ thì hãy nói với ngài ấy.

Trò chuyện thêm vài câu, Đại Hắc quyền luyện từ già yêu xà rồi dắt Nguyên Hạo trở về.

Trên đường đi, Nguyên Hạo tò mò hỏi thăm:

- Này lão Hắc, lão rắn vừa rồi là ai vậy. Tu vi của hẳn thật khủng bố.

- À, người hỏi Bích Đồng sao? Có thể xem hẳn như quản gia của yêu vương. Địa vị cùng thực lực của hẳn chỉ dưới người thôi, ngay cả bọn ta cũng dưới quyền quản lí của hẳn.

Tiểu Hắc vểnh râu chuột lên trả lời.

- Mà lão ta cũng rất tốt, bình thường chỉ thủ hộ Ngộ Đạo Thụ, không có ra bất kỳ mệnh lệnh nào cả. Từ khi không gian này được hình thành, lão ta đã nhận nhiệm vụ trông coi cái cây con kia cho đến bây giờ.

"Bốp bốp...chát chát"

- Đủ rồi, tha cho ta đi mà.

Bên trong hạp cốc lúc này đang diễn ra một cảnh tượng ngược đời đau lòng. Một thanh niên đẹp trai, khôi ngô lại đang bị ba con yêu thú hành hạ đến mặt mũi sưng như đầu heo. Tên này không ai khác hơn chính là Duẩn Khang.

Ba hôm trước không thấy Nguyên Hạo, hẳn ta bèn đi dạo một vòng tìm kiếm. Kết quả là bị ba con yêu thú lấy ra làm bia thể thân, một trận quyền cước đánh tới.

Lúc đầu, hẳn còn cười khẩy xem thường. Thật không nghĩ tới mấy con thú

trông hiền lành vô hại như gia súc, gia cầm nhà bên lại khùng bố như vậy. Nhận thức của hắn về yêu thú của hắn đã được sang trang mới. Trải nghiệm nhớ đời y như những gì Nguyên Hạo đã trải qua.

Tội nghiệp cho thanh niên này, thể chất hắn không thể so với Nguyên Hạo. Kết quả là thiên tài vạn người có một của Vạn Khô Trại bị đánh lên bờ xuống ruộng, khóc hết cả nước mắt.

Hôm nay, như bình thường hắn ta vẫn đang bị ngược đãi, cả người đầu đầu cũng bầm tím vết thương. Ngay khi đang tuyệt vọng, hai tay ôm đầu, hắn bỗng nghe thấy tiếng nói quen thuộc tựa tiên âm.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 205: Bình Nguyên Bằng Hỏa Tù

Khang huynh, người đang tu luyện với bọn họ à. Xem ra người cũng rất tích cực nha, vậy ta không phiền người nữa. Hào hào cố gắng nhé.

Người vừa lên tiếng chính là Nguyên Hạo. Hãn vừa về đến hạp cốc thì thấy Dẫn Khang đang bị đuổi đánh. Do bản thân cũng từng trải qua tình cảnh này, nên hãn không cảm thấy có gì không đúng, bèn đi đến cổ động đối phương vài câu rồi trở về động phủ.

- Khôngggggg, người đừng điiiiiii...aaaaaaaa

Nước mắt hòa với nước mũi, Dẫn Khang gào lên trong tuyệt vọng, trong khi bóng dáng Nguyên Hạo cũng đã lướt đi xa. Đại ca, ta cứ tưởng người tới giải vây cho ta, ai dè chỉ nói một câu hào hào cố gắng rồi phui đít thông dong rồi đi như vậy. Hào con mẹ nhà người, đây là hành hạ, ngược đãi trắng trợn thì có. Ngay cả một cơ hội chống đỡ ta cũng không có thì tu luyện thế quái nào kiểu này.

Dẫn Khang bi thương đến tột độ, bỗng dưng lúc này ba yêu thú kia chợt dừng tay. Không lẽ tên kia trở về có thể khiến đám yêu thú này từ bỏ đối với mình. Nghĩ đến đây, khuôn mặt của hãn đỏ bừng, khóe mắt cay cay.

- Ta vậy mà trách lầm người tốt rồi...hào huynh đệ a.

Đang cảm động đến rơi lệ, Dẫn Khang chợt thấy một con chuột nhỏ màu trắng đi đến trước mắt mình. Nó ngoác trước nhìn sau, quan sát hãn thật kỹ, sau đó quay lại như nói gì đó với ba con yêu thú kia.

"Chít chít, các người nói bao cát mới là tên này sao. Xem bộ dáng yếu đuối hơn tên kia nhiều"

"Cục tác, tên Nguyên Hạo kia giờ trốn như lươn, đánh không đã tay. Giờ có con hăng này thế vào, tha hồ mà chơi đùa nha."

Nghe Mỹ Kê nói vậy, hai mắt Đại Hắc lấp lánh nhìn Duẩn Khang như chuột xa hủ nếp. Bọn chúng hành hạ Nguyên Hạo đã thành nghiện, nhưng càng ngày tên kia càng lợi hại, không dễ bắt nạt. Mà tên thanh niên mới đến này vừa đúng bù vào, để bọn chúng một phen đánh đấm thỏa thích.

Không chờ đợi được nữa, Đại Hắc lao vào Duẩn Khang, tiếp tục viết nên con đường nhân sinh bi kịch cho hắn.

- Khôngggggggg....aaaaaaa đừng mà

Tiếng thét xé nát tâm can, vang vọng trời xanh, chỉ là không ai thèm đoái hoài đến. Bên trong mật thất, Nguyên Hạo đang trôi dạt lại bốn đạo thần thông. Nếu như bốn yêu thú đại thần có mặt ở đây nhất định sẽ bị dọa cho sợ chết khiếp, bởi vì cảnh tượng đang diễn ra vượt quá tưởng tượng của chúng.

Bốn ngục thần thông trong tay Nguyên Hạo đã vượt qua cực hạn của chúng, ngay cả tứ yêu thú cũng không thể thi triển như vậy. Cứ theo tiến độ này, không biết chừng bốn ngục thần thông sẽ tiến bộ đến mức đột phá thành chuẩn thần thông cũng không chừng.

Ngoài ra, Hắc Huyền, Ngũ Hành Ẩn Quyết hay các vũ kỹ khác cũng được hắn trôi dạt, nâng lên một tầm cao mới. Tất cả đều thuận lợi như mây trời nước chảy, một đường xông pha, không có vướng mắc gì cả.

Một lần bế quan này của Nguyên Hạo cũng mất hơn một tuần, đến khi hắn sự tỉnh lại đã là ngày thứ mười. Thu hoạch từ Ngộ Đạo quả thật kinh thiên, thực lực của hắn đã gia tăng thêm một khoảng lớn.

Thời gian đã đến, Nguyên Hạo đã sẵn sàng tiến vào cung điện bí ẩn kia để tìm ra con đường thoát khỏi bí cảnh không gian này.

"Vượt qua thêm một trăm dặm nữa sẽ đi hết khu rừng này, chúng ta sẽ đến bình nguyên Băng Hỏa Tù. Cung điện kia chính là nằm ở điểm cuối cùng bình nguyên, cũng là điểm cực hạn của không gian này"

Tiểu lang cùng với Nguyên Hạo, Duẩn Khang và bốn đại yêu thần ngồi trên lưng yêu xà đang phi vù vù như tia chớp. Trong mắt bọn họ có hi vọng và hồi hộp có thể thấy được. Thoát khỏi không gian tù túng này chính là khát vọng của tất cả những con yêu thú này mấy trăm năm qua.

- Băng Hỏa Tù? Cái địa phương này nghe tên có vẻ không đơn giản?

Nghe đến danh tự này, Nguyên Hạo khẽ nhíu mày, cất tiếng hỏi.

]

"Haha sắp đến rồi, người không cần nôn nóng."

Bích Đồng yêu xà cười quái khí, tăng tốc như vũ bão, cuốn phăng mọi thứ băng băng về phía trước. Chỉ tầm mười phút, bọn họ đã dừng chân trước một bình nguyên trải dài tưởng chừng như vô tận. Cả một vùng đất trống trải phía trước chỉ có hai màu, thực vật cũng chia đôi. Một bên là những ngọn cỏ màu đỏ lác lư như hỏa diễm bốc cháy, một bên là những cây nhọn như hoa tuyết, mang theo màu trắng của băng giá.

Điều thú vị là hai hình thái hoàn toàn trái ngược này lại xen lẫn vào nhau cùng tồn tại, không hề có tí bài xích nào. Vạn vật kỳ diệu, không gì là không thể.

"Tiếp theo chúng ta không thể đi cùng các người được. Đây là hai bộ giáp làm bằng vảy của Bích Đồng sau khi thay da, có thể chống nóng chịu lạnh. Ngoài ra, nó còn có thể chịu đựng công kích của cường giả Nguyên Anh kỳ. Thế nhưng cơ thể các người vẫn chỉ là Trúc Cơ, cho dù bộ giáp này không bị công kích mạnh mẽ xuyên qua thì phản chấn cũng đủ khiến các người ăn đủ. Do đó, phải cẩn thận đối phó, không nên quá trông cậy vào nó."

Xuất ra hai cái áo giáp hộ thể vừa đủ che thân người, đám yêu thú lại hoạt náo

kêu lên như một cách cổ vũ tinh thần.

- Khụ khụ, các vị, hện gặp lại. Bọn ta sẽ tận hết sức mình.

Ôm quyền một cái, Nguyên Hạo và Duẫn Khang xoay người bước thẳng. Vừa đi vào phạm vi bình nguyên, cước bộ của cả hai bỗng chậm lại. Mồ hôi trên trán bắt đầu ứa ra như tắm, hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

- Thật kinh khủng, chúng ta có áo giáp hộ thể, vậy mà vẫn có cảm giác nóng nực. Như vậy, nếu không có bảo hộ, chẳng phải cơ thể sẽ bị đốt thành than sao?

Lời vừa nói xong, Duẫn Khang đã bước vào phạm vi màu trắng của bình nguyên. Do hai khu vực đỏ trắng đan xen nên chỉ vài mét là có thể chạm đến hai loại khác nhau.

- Lạnh...lạnh quá, hai tay của ta muốn đông cứng lại.

Hàm răng đập vào nhau, Duẫn Khang run rẩy nhẹ kêu lên. Hết nóng rồi tới lạnh, cái vùng đất này không phải muốn lấy mạng người ta sao. Ai cũng biết việt đột ngột thay đổi nhiệt độ rất có hại với cơ thể. Cũng may cả hai đều là tu sĩ, cơ thể mạnh mẽ hơn xa phàm nhân, nếu không cũng không thể nào chịu đựng nổi.

- Lấy cái này bôi lên người đi. Loại Đan Thanh Dịch này do ta rảnh rỗi luyện chế ra, không nghĩ đến hiện tại lại có đất sử dụng.

Lấy ra một lọ dung dịch màu xanh nhạt, Nguyên Hạo thả cho Duẫn Khang rồi cười nói. Đúng thật là hãn sở hữu rất nhiều loại đan dược kỳ lạ. Người khác luyện chế một loại đan dược thành công đã là thiên nan vạn nan. Hãn ta một hơi luyện chế tất cả đan dược nhất phẩm và nhị phẩm minh có đan phương coi như rèn luyện. Nếu như các luyện dược sư khác biết được chắc chỉ có nước thổ huyết ra mà chết. Luyện dược sư với nhau cũng đâu cần chênh lệch dữ vậy chứ.

- Thật là công hiệu, ta cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

Vừa thoa xong, mọi cảm giác nóng lạnh lập tức triệt tiêu khiến cho Duẫn Khang mừng rỡ khoan khoái. Trong lòng của hãn lại tăng thêm kính ý với vị thiếu

niên đồng hành này. Đúng là có thể giao hảo với luyện dược sư sẽ đem lại rất nhiều lợi ích.

Giải quyết được vấn đề nhiệt độ nóng lạnh, cả hai người nhanh chóng đi sâu vào bên trong bình nguyên. Càng đi, cảnh vật càng biến đổi không ngừng. Lúc đầu, hai loại cỏ chỉ mọc thưa thưa rải rác, dần dần chúng hình thành dày đặc như bụi rậm, độ cao cũng tới thân người.

Đi thêm một đoạn nữa, cỏ mọc thành rừng, cao qua cả đầu người làm cho tốc độ của họ cũng phải giảm bớt. Nguyên Hạo cảnh giác nhìn xung quanh, tinh thần tập trung cao độ.

Không còn Phong Ảnh, mất đi khả năng thám thính động tĩnh xung quanh, hẳn luôn phải đặt mình trong trạng thái cảnh giác trước mọi biến cố.

"Grào"

Bất thành linh, một cái bóng đen từ trong bụi cỏ lao ra, nhanh đến mức khó có thể hình dung.

- Cẩn thận.

Duẩn Khang rút thanh trường thương ra, quát lớn chém tới. Nhưng thứ kia tựa như lưu tinh, lách qua được thương mang, đánh thẳng vào ngực của hắn.

- Yêu quái, chớ có làm càn.

Là thiên kiêu số một dưới Kim Đan Kỳ của Vạn Khô Trại, Duẩn Khang tất có bản lĩnh riêng của mình. Một tay hắn tự khí nhanh chóng đánh ra một chưởng pháp màu đen cực mạnh.

"Uỳnh"

Bóng đen kia bị đánh văng ra, nhanh chóng lẩn vào bên trong rừng cỏ lẩn mất. Tuy vậy, hai người vẫn kịp nhận ra hình dáng của nó. Đó là một con yêu thú nhỏ giống như thỏ nhưng có hai bàn tay sắc nhọn đáng sợ, cặp mắt màu đỏ hình tứ giác

như yêu quý.

- Yêu thú nhị cấp đỉnh phong.

Nhìn ra được tu vi của yêu thú, Duẩn Khang và Nguyên Hạo thở phào một hơi. Họ đã tiến đến khu vực tận cùng của Vân Liên Sơn Vụ, cứ ngỡ rằng nơi này sẽ gặp phải yêu thú tam cấp là ít. Không ngờ vừa nháy ra chỉ là một con yêu thú nhị tinh, cấp độ này họ có thể đối phó không quá khó khăn.

- Cũng may là nó chạy nhanh, nếu không ta sẽ mất thịt nó nướng lụi.

Giơ cây thương lên cười hắc hắc, Duẩn Khang tỏ vẻ đắc ý. Nụ cười của hắn chưa nở được bao lâu thì phía sau lưng sột sọat từng mảng lớn.

- Cái...cái gì vậy?

Thốt lên một tiếng! Cả hai lùi về phía sau, tay lăm lăm vũ khí dè chừng. Đúng lúc này, Nguyên Hạo chợt biến sắc, la lớn và xoay người bỏ chạy.

- Mau chạy đi, nguy hiểm.

Không hiểu chuyện gì nhưng Duẩn Khang cũng nhanh chóng bám theo. Bản năng cũng nói cho hắn biết cái thứ sắp xuất hiện không đơn giản. Ngay sau khi hai người vừa bỏ chạy được một đoạn, cả mặt đất bắt đầu run rẩy như có địa chấn nhỏ.

- Yêu thú, rất nhiều yêu thú đang tiến về hướng này.

Đến bây giờ, Duẩn Khang mới nhận ra cái thứ khiến cho Nguyên Hạo lập tức cầm đầu chạy trốn là gì. Thật không nghĩ đến thần thức đối phương lợi hại hơn cả mình. Có điều lúc này không phải thời điểm để hắn suy nghĩ về việc này.

Tiếng động ngày càng lớn, tiếng cò bị đập ngã vang lên ngày càng gần. Cả hai biết đám yêu thú kia đã áp sát mình, rõ ràng tốc độ của chúng rất nhanh.

- Là...là con yêu thú khi này. Nó...dẫn theo cả một bầy. Trời ạ, ít nhất cũng cả ngàn con, chúng ta chết chắc rồi.

Duẩn Khang vừa chạy vừa nhìn lại đã thấy được cả một đàn yêu thú điên cuồng xông tới. Số lượng đông kịt đến kinh người, nhìn không thấy điểm cuối. Hai mắt của hắn như rớt ra ngoài, càng cố gắng gia tăng tốc độ. Có điều khoảng cách vẫn càng ngày càng thu ngắn, chỉ còn cách nhau vài chục mét.

- Chết tiệt...vừa bước vào đã gặp cả lũ súc sinh này. Không lẽ chúng ta phải bỏ thân ở đây trước khi tìm ra cái cung điện quý quái kia sao?

Cảm giác miệng đắng chát, Duẩn Khang đau khổ nói. Hắn không nghĩ đến mình vừa được cứu sống lại nhanh vậy phải thành đồ ăn cho lũ yêu thú. Số phận cũng quá nghiệt ngã mà.

- Khang huynh, đừng cố chống cự, buông lỏng cơ thể. Ta có cách thoát khỏi hoàn cảnh này.

Ngay khi tuyệt vọng đang dần nhấn chìm Duẩn Khang, giọng nói của Nguyên Hạo lại vang lên. Đối phương cũng không đợi hắn trả lời, liền chụp lấy hắn và thi triển thổ độn thuật.

"Vù vù"

Cả hai giống như chuột chũi, chìm vào trong đất lao đi như điện, tốc độ dễ dàng đến mức độ kinh khủng. Thoáng cái đã cách xa khu vực nguy hiểm cả chục dặm. Mất dấu con mồi, cả đám yêu thú gầm lên, điên cuồng tản ra lùng sục xung quanh.

- Thật là hú vía, ta lại nợ người một mạng. Nếu vừa rồi không có người...

Ngồi bệt xuống đất, Duẩn Khang thở ra một hơi nhìn Nguyên Hạo đầy cảm kích. Đồng thời, hắn cũng thấy da mặt mình có chút xấu hổ. Trước khi xuất phát, hắn còn mạnh miệng tuyên bố mình sẽ bảo vệ cho đối phương. Giờ thì hay rồi, chưa gì đã phải nhờ vị bằng hữu này cứu thêm một lần. Bao nhiêu uy phong của hắn cũng bị mất sạch, cảm giác như bị đánh mạnh vào mặt.

Nhận ra Duẩn Khang có chút bối rối, Nguyên Hạo cười nhạt, vỗ vai hắn một cái

nói:

- Ta chỉ có chút tài mọn về khoản đào tẩu thôi. Phía sau còn nhờ Khang huynh trở tài nữa, chúng ta tiếp tục hành trình thôi.

Nói xong, Nguyên Hạo nhanh chân bước về phía trước. Nhìn bóng lưng cao gầy của hắn, Duẩn Khang trầm lặng vài giây rồi cũng mạnh mẽ bước theo.

- Huynh đệ yên tâm, lần sau ta nhất định trở tài của mình.

"Cục tác, yêu vương, không biết họ có thể thuận lợi đi đến cung điện không?"

Mỹ Kê cùng các yêu thú đang ở rìa bình nguyên lo lắng hỏi. Tiểu lang ngược lại, tỏ ra rất bình tĩnh, nhàn nhạt đáp:

"Nếu là trước đây, khả năng chỉ có một phần. Nhưng sau khi trải qua đặc huấn, ta tin tưởng Nguyên Hạo có chín phần thoát khỏi những chướng ngại trên bình nguyên để tiến vào cung điện. Còn chuyện sau đó, ta nghĩ cơ hội chỉ có ba phần. Hi vọng hắn ta đúng là người mà mẫu thân dự đoán. Nếu đúng vậy, hắn sẽ tự có tạo hóa riêng của mình. Việc của chúng ta chỉ là chờ đợi mà thôi."

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 206: Băng Hỏa Cung (Thượng) - Mê Cung Vô Tận

"Ô ô ô"

Từng tiếng gió rít thê lương kéo dài như giọng kêu gào thê lương của một người nào đó. Bình nguyên Băng Hỏa Từ buổi tối còn đáng sợ hơn ban ngày gấp nhiều lần. Cả một cánh đồng cỏ dài bất tận chỉ có hai màu của loài cỏ dại không tên.

Một đường di chuyển không ngừng, phải trốn tránh sự tập kích của những bầy yêu thú quái dị theo bầy đàn, cả Nguyên Hạo và Duẫn Khang đều cảm thấy có chút mệt mỏi. Hai người quyết định nghỉ chận một lát, dù trâu bò cỡ nào thì thực lực của họ vẫn chỉ ở mức giả đần, không thể luôn di chuyển và dùng thần thức quan sát trên diện rộng được.

- Người cứ điều tức ở đây, ta làm một chút cảnh giới rồi sẽ quay lại.

Lấy ra vài trận kỳ còn sót lại, Nguyên Hạo giản đơn tạo ra trận pháp cảnh giới và che giấu cấp một. Yêu thú vốn không có kiến thức như nhân loại, chỉ cần trận pháp nhất tinh là đủ để phòng ngừa. Dù gì bọn họ cũng không ở lại chỗ này quá lâu nên không nhất thiết dùng đến đại trận thủ hộ.

- Người còn biết về trận đạo, không lẽ người còn là trận pháp sư?

Do hiếu kỳ, Duẫn Khang vẫn chú ý quan sát người đồng đội của mình. Hắn vạn lần không nghĩ đến đối phương chẳng những là luyện được sư, lại còn là trận pháp sư. Thiếu niên này thoạt nhìn chưa đến mười tám, vậy mà có thể thành tựu trên cả hai chức nghiệp cao quý. Con mẹ nó chứ, thiên tài kiểu này sao ta chưa từng nghe nói đến. Biến thái cấp độ như vậy ở Vạn Khô Trại cũng sẽ được trọng điểm đối đãi, so với hắn có phần cao quý hơn nữa. Thật không nghĩ đến một tông môn hai sao như Hắc Điện Tông lại đào ra được một viên ngọc quý như thế.

- Haha, chỉ là hiểu biết sơ sơ, không đáng nhắc đến.

Trước câu hỏi của Duẫn Khang, Nguyên Hạo chỉ cười cho qua chuyện. Nếu hẳn nói bản thân còn là trận pháp sư nhị tinh thì không biết vị huynh đài này có trực tiếp sốc đến hôn mê không nữa.

- Chỉ hiểu biết sơ sơ?

Nghe câu trả lời của đối phương, Duẫn Khang trợn tròn hai mắt lên, khóe miệng run rẩy. Đại ca à, người cũng ít khiếm tổn quá. Nếu người chỉ hiểu biết sơ sơ thì ta tính là cái gì chứ, chẳng phải rác rưởi hay sao. Cũng may trên phương diện thực lực, hẳn vẫn còn chưa bị đá kích, nên còn kiềm chế được.

Tiếp theo, hai người trò chuyện vài câu rồi chìm vào tu luyện hồi phục. Nếu không nhanh chóng lấy lại linh lực đã tiêu hao, bọn họ có thể sẽ gặp phải nguy hiểm. Do đó, từng phút đều được cả hai tận dụng triệt để.

"Húuuuuuu"

Nửa đêm, một tiếng hú dài như sói tru vang vọng đến khiến cho Duẫn Khang giật mình. Mở mắt ra, hẳn phát hiện Nguyên Hạo đã đi đâu mất, không thấy bóng dáng.

- Nguyên Hạo huynh đệ

- Suyt

Vừa cất tiếng gọi, Duẫn Khang liền bị một bóng đen che miệng lại. Nhìn kỹ, chính là Nguyên Hạo đã trở lại, trên người hẳn mang theo vài vết thương loang lổ.

- Theo sát ta, hạn chế gây tiếng động.

Khẽ truyền âm cho Duẫn Khang, Nguyên Hạo nhẹ nhàng như con mèo lao đi trong đêm. Ngay khi bọn họ rời đi một lúc, tiếng hú kia càng lúc càng gần, mang theo một tia phần nộ bên trong.

- Khi này người rời đi là có chuyện gì vậy? Tại sao không gọi ta dậy?

Duẩn Khang thắc mắc hỏi, theo lý thì chỉ cần Nguyên Hạo di động là hẳn có thể cảm nhận được ngay. Không ngờ bản thân mình nhập định lại như ngủ say, một tí gì cũng không phát giác được.

- Là yêu thú có khả năng huyền hoặc linh hồn. Vừa rồi người đã bị nó ru ngủ say mà không hay biết. Cũng may trên phương diện linh hồn lực ta có chút tu luyện nên may mắn có thể kịp thời hóa giải.

- Thế còn vết thương trên người của người?

- Ta đã đánh đuổi được con yêu thú đó. Rốt cuộc nó dẫn theo đồng bọn tới, hình như yêu thú ở nơi này đều có thói quen lấy nhiều hiếp ít thì phải.

Cười khổ, Nguyên Hạo cũng không kể tường tận cho Duẩn Khang nghe. Dù sao thì mỗi người đều có thủ đoạn, mưu lược riêng, không cần thiết phải phô trương đối phương biết.

Tuy chỉ qua lời kể sơ lược, bản thân Duẩn Khang hiểu rõ hoàn cảnh vừa rồi nguy hiểm như thế nào. Yêu thú có khả năng gây ảo giác, huyền hoặc vô cùng hiểm thấy, ngàn loài mới có một. Tu sĩ rất e ngại khi phải đối đầu với chúng, bởi vì kỹ năng phòng ngự linh hồn không phải ai cũng nắm được.

Cũng giống như độc thú, huyền thú là loại yêu thú có khả năng chiến đấu không cao, thậm chí còn là yếu đuối nhất. Chỉ là bản lĩnh của chúng quá đặc thù, nên trở thành tồn tại mà mọi người sợ hãi.

- Hình như bọn chúng không còn đuổi theo nữa. Có lẽ chúng ta...đã an toàn.

Chạy trốn suốt đêm, cuối cùng hai chàng trai trẻ cũng ngừng lại, thở dốc. Không còn nghe tiếng hú chấn động linh hồn kia nữa, Duẩn Khang mới cảm thấy an tâm một chút. Lúc này, trời cũng sắp sáng, những ngôi sao trên bầu trời đang dần thức giấc.

- Không đúng, người nhìn xem...Đây không phải là cung điện mà tiểu lang

vương nói đến sao?

Gió mạnh thổi qua rất cả mặt, nhưng vẫn không thể xoa dịu tâm tình kích động của hai người. Bị yêu thú rượt đuổi mấy ngày như chó nhà tang, chạy loạn một hồi lại vô tình đến được địa điểm muốn tìm. Phần vận khí này cũng có chút quá...may mắn đi nha. Nhất thời, hai người rưng rưng nước mắt, cảm thấy lão thiên cũng không bỏ rơi mình.

Cung điện Băng Hỏa Tù sừng sững tọa vị phía trước có kích thước khổng lồ đến mức không tưởng. Vốn Nguyên Hạo và Duẫn Khang cho rằng cung điện này cũng tương tự như ở phạm thế, không nghĩ đến uy thế của nó lại kinh người như thế.

Băng Hỏa là hai nhân tố tạo nên cung điện, chia nó ra làm hai phần. Một bên không biết xây dựng bằng nguyên liệu gì nhưng lại cháy hừng hực như núi lửa âm ỉ ngàn năm. Một bên còn lại là băng tinh tạo thành, hơi lạnh tỏa ra thấu xương nhìn có thể đoán ta không phải băng tuyết bình thường.

- Chúng ta lựa chọn bên nào đây?

Duẫn Khang nuốt nước bọt một cái, hạ giọng khẽ hỏi.

- Cả hai bên cung điện đều tỏa ra khí tức bức người, e rằng độ nguy hiểm không hơn kém. Lựa chọn cái nào cũng không khác biệt, cứ tùy tiện chọn một cái là được.

Nhìn lướt qua tòa cung điện rộng lớn không có điểm cuối, Nguyên Hạo nhàn nhạt nói một câu rồi cẩn thận từng bước đi về phía cổng băng tinh. Đại môn cũng chia ra làm hai, bên phía băng ti, cổng vào được điêu khắc khá tinh xảo. Nhìn bề ngoài có vẻ là do thiên nhiên tạo thành, không có tí dấu vết nào của điêu khắc. Thế nhưng bức họa một con yêu thú như chim, không nhìn ra chủng loại, đang vươn cánh bay lên. Tuy chỉ là điêu khắc họa hình nhưng trong vô hình nó lại mang đến áp bức cho người xem. Cảm giác giống như bị một cự thú hồng hoang đang sống sờ sờ nhìn vào mình.- Phương hoàng ư? Không giống lắm, chắc là một loại yêu thú thượng cổ nào đó.

Nhẹ nhàng lắc đầu, Nguyên Hạo đặt một tay chạm vào cánh cổng, dùng sức đẩy mạnh. Kết quả, ngay cả một milimet suy chuyển cũng không có. Đại môn to lớn giống ngư cân nặng ngàn tấn, cố gắng mấy cũng bất di bất dịch.

- Không mở ra được sao? Để ta thử xem.

Duẩn Khang mạnh mẽ đi tới, hai tay vung ra, một chưởng lực ào ào đánh tới.

"Ầm ầm"

Tiếng động lớn vang lên, đại môn vẫn trơ ra như cũ. Nhìn thấy mười phần lực lượng của mình giống như châu chấu đá xe, Duẩn Khang buồn bực lui lại nói:

- Hay là chúng ta đi qua đại môn phía bên kia thử xem sao?

- Không cần, ta nghĩ phải có phương pháp đặc thù mới mở hai cánh cửa ra được.

Biết rõ có đi qua bên đại môn rục lửa bên kia cũng không có tác dụng, Nguyên Hạo bắt đầu tỉ mỉ nghiên cứu cách phá giải. Tốn hao thời gian một nén hương, hần đường như đã khám phá ra gì đó. Tiến lên một lần nữa quan sát bức họa hình trên đại môn.

- Thoạt nhìn thì đây chỉ là hình ảnh bình thường, nhưng khi nhìn hết bố cục thì không phải vậy. Đây là một tạo hình bị khuyết, âm dương không điều hòa.

Là một người có nghiên cứu sâu về các lĩnh vực, Nguyên Hạo không khó nhận ra thiếu sót của hình điêu khắc trên cánh cổng. Có điều, nhận ra và sửa lỗi là hai vấn đề khác nhau. Hần không phải điêu khắc sư, làm sao có thể hoàn thành bức phù điêu này.

- Nếu mình suy đoán không lầm thì...

Càng tập trung quan sát, Nguyên Hạo giống như ngây người ra, giống như đang trong trạng thái đốn ngộ. Vừa canh giờ sau, hai mắt hần lóe lên một tia sáng minh tuệ. Vung tay ra, một đoàn hỏa diễm hiện ra, màu đỏ đậm, không khí lạnh giá xung

quanh cũng bị tan chảy. Đây chính là một tia thú hỏa do Mỹ Kê truyền cho hẳn, tất nhiên thứ này dùng rồi sẽ hết. Trừ khi người chân chính chiếm được hỏa chủng thú hỏa của yêu thú thì mới có thể sinh dưỡng nó được.

- Này, người định làm gì vậy?

Duẩn Khang thấy Nguyên Hạo đột ngột triệu ra hỏa diễm, ngỡ rằng hẳn ta xúc động làm càn nên tính ngăn lại. Nhưng chưa kịp làm gì thì đối phương đã ra tay, hỏa diễm như bút, nhất hỏa diễm khuyết.

"Vù vù"

Bàn tay nhanh thoăn thắt, từng tia lửa lướt qua lưu lại trên phù điêu vô cùng chân thật. Chỉ sau vài chục cái hô hấp, điểm thiếu sót đã được Nguyên Hạo bù vào. Họa hình cũng từ lạnh giá một màu trở nên cân bằng, tuyệt mỹ.

Nhìn thấy cảnh này, cái miệng của Duẩn Khang mở to đến không khép lại được.

- Cái này...người...người..

Gã nói chưa hết câu thì một chấn động rung chuyển cả bình nguyên từ đại môn lan ra. Yêu thú sợ hãi chạy loạn cả lên, giống như tận thế đã đến. Cánh cổng tường chừng không thể động đậy đang tỉnh dậy sau giấc ngủ dài. Bức phù điêu thì đột nhiên phát ra ánh sáng kỳ lạ như có linh tính, sống động như thật. Một tiếng chim kêu lãnh lốt vang lên xé cả không gian, đại môn chính thức mở ra.

- Thật sự thành công? Nguyên Hạo, người là thần sao? Làm thế nào người biết được cách mở ra đại môn?

Cảm giác cứ như đang nằm mơ, quá không chân thật, Duẩn Khang giống như gặp quỷ, khó khăn cất tiếng hỏi.

- Chỉ là đoán bừa thôi, ta nhận thấy được ý cảnh của phù điêu bị thiếu sót nên hoàn thiện nó.

Nguyễn Hạo cười nhạt, không giải thích nhiều, liền bước vào bên trong cung điện. Vừa rồi hẳn cũng chỉ may mắn đoán trúng, nếu gặp nan đề khác cũng chưa chắc có vận khí tốt như vậy.

Bên trong, nhiệt độ còn thấp hơn nhiều, cảm tưởng như rơi vào hầm băng vạn năm. Một con đường dài sâu hun hút hiện ra, hai bên là vô số ngã rẽ nhìn y hệt nhau. Chỉ nhìn bằng mắt thường chắc chắn sẽ bị hoa mắt, không biết phải chọn lối đi nào.

- Nguy rồi, bên trong này thần thức không phát ra xa được. Như vậy, chúng ta một khi tiến vào rất nhiều khả năng bị lạc đường, không thể nhận định phương hướng được.

Nhìn mê cung rộng lớn trước mặt, Duẫn Khang sắc mặt nghiêm trọng nói. Lo lắng của hắn là hợp lí, một khi bị rơi vào mê cung thì coi như bọn họ là người tu tiên cũng bất lực. Đặc biệt là bên trong cung điện này được xây dựng vô cùng kiên cố, hai người đã thử công kích vào vách tường nhưng không thể phá vỡ được.

- Trước tiên, chúng ta cứ thử xem xét một chút. Nếu đây là mê cung đơn giản theo vòng lặp thì hi vọng phá giải rất cao. Còn nếu là mê cung hoàn hảo thì khó khăn hơn nhiều.

Nguyễn Hạo là người lên tiếng phá vỡ bế tắc. Ở địa cầu, hắn rất giỏi trong trò chơi tìm lối thoát nổi tiếng. Tất nhiên là trò chơi khác với mê cung hàng thật giá thật, cấp độ không giống nhau.

- Người thật sự sẽ đi vào? Thế nào là mê cung hoàn hảo?

Duẫn Khang có chút phân vân do dự, hắn tuy tự tin về mặt thực lực nhưng mấy cái trí tuệ, sử dụng đầu óc lại không phải sở trường.

- Trước tiên hãy dùng phương pháp để lại dấu vết. Như vậy đảm bảo cho dù mê cung này không có lối ra thì chúng ta vẫn có thể tìm về nơi khởi điểm. Mê cung hoàn hảo là mê cung không hề có sự trùng lặp nào, tất cả đều được thiết kế khác nhau. Nói trắng ra là không có theo qui luật nào cả, muốn phá giải rất khó.

- Được, nếu người tự tin không bị lạc đường thì ta sẽ theo người thử.

Duẩn Khang không phải kẻ sợ chết. Nghe giọng điệu Nguyễn Hạo có chút kiến thức, lòng tin của hắn cũng tăng thêm một phần.

- Được, chúng ta xuất phát.

Mím cười nhìn Duẩn Khang một cái thật sâu, Nguyễn Hạo dẫn đầu đi trước. Cứ cách một khoảng cách ngắn, hắn lại khắc lên tường một vài ký hiệu đặc trưng.

Đi được nửa ngày, Nguyễn Hạo cảm giác có gì không đúng, giống như có đôi mắt ai đó không ngừng theo dõi bọn họ. Linh tính bất an, hắn liền xoay người đi ngược trở lại ngã rẽ vừa đi qua. Ngay lúc này, sắc mặt hắn đại biến, không thể tin nổi.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 207: Bểng Hỏa Cung (Hạ) - Sinh Lộ

- Tất cả ký hiệu chúng ta để lại đều bị xóa bỏ? Là kẻ nào làm...?

Duẩn Khang khuôn mặt tối sẫm, vung thanh trường thương tứ phía. Đáng tiếc xung quanh là một mảng tĩnh mịch, không có một con muỗi bay qua chứ đừng nói bóng người.

- Xem ra trong mê cung này không chỉ có mỗi chúng ta.

Nguyên Hạo quan sát kỹ càng một lượt rồi lên tiếng nói. Có thể trong tích tắt xóa hết ký hiệu lẫn dấu vết của mình, kẻ này rất không đơn giản. Nếu như không phải thủ pháp quỷ dị thì chính là tốc độ siêu việt. Nhất thời hẳn cảm giác được nguy hiểm áp bách, tùy lúc có thể bị đối phương bất ngờ tập kích.

- Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?

Duẩn Khang vò đầu không có chủ kiến. Ký hiệu đã không còn, quay về là không thể nào, tiến lên thì không có biện pháp.

- Đi tới ắt có đường, không cần quá lo lắng. Mê cung từ nguyên thủy được tạo ra là để thử thách sự kiên trì và trí tuệ của con người. Có thể phá giải được, vấn đề là ở thời gian nhanh hay chậm mà thôi. Điều đáng lo hiện giờ của chúng ta là kẻ giấu mặt đang theo dõi, hẳn có thể ra tay đánh lén chúng ta bất kỳ lúc nào.

Nhíu mày một cái, Nguyên Hạo cũng không tốn thêm công sức để tìm kiếm kẻ giấu mặt là ai. Hẳn một đường tiếp tục tiến lên, dùng phương pháp giải mã pledge để tìm đường. Nếu mê cung này không phải vô cùng vô tận thì thuật toán này nhất định hữu hiệu.

Mê cung, còn gọi là mê lộ, luôn giả giả thật thật khiến người ta bị mê loạn. Tất

nhiên, mê cung bình thường chỉ dùng để đánh đố kẻ khác, xem nhân lực và nghị lực của một người. Có điều, mê cung ở tu chân giới, cụ thể là ở Bằng Hỏa Cung này lại hoàn toàn khác so với những thứ cùng tên ở địa cầu.

Mất một ngày ròng rã, Nguyên Hạo đã nhận ra có chỗ bất ổn. Dường như cái mê cung mà hắn đang cố gắng thoát ra là không có điểm cuối. Cứ một ngã rẽ, lại một ngã rẽ, dựa theo phương hướng mà đi thì đã có thể băng qua cả trăm dặm. Một mê cung có thể dài đến mấy trăm dặm, đây là cái định nghĩa gì cơ chứ? Muốn bẫy chết người cũng không cần chơi ác như vậy nha.

"Xoạt xoạt"

Cứ cách một khoảng thời gian lại có những tiếng động lạ vang lên làm cho tinh thần của Nguyên Hạo và Duẫn Khang căng thẳng. Nhưng tiếp sau đó lại không có gì xảy ra, việc quấy nhiễu này của đối phương giống như đùa cợt, phá rối vậy.

- Hừ, có ngon thì ra đây đánh một trận. Lén lút giả thần giả quỷ như vậy, đúng là đồ hèn nhát.

Duẫn Khang tâm lý bị ức chế, kìm nén không được gầm lên. Cảm giác mỗi phút mỗi giây đều bị kẻ khác âm thầm nhìn chăm chăm vào mình cực kỳ khó chịu. Tên này rốt cuộc cũng chịu không nổi, bị kích động mà bộc phát.

- Bình tĩnh lại đi, người như vậy sợ rằng chưa gặp kẻ địch đã nổi điên rồi. Mục tiêu của bọn chúng chính là gây áp lực tinh thần để chúng ta rối loạn dẫn đến suy sụp. Người thử nghĩ xem, nếu như bọn chúng mạnh mẽ thì đã sớm ra tay trực tiếp hạ sát chúng ta rồi cần gì tốn nhiều công sức phá rối như thế. Chỉ có một khả năng là bọn chúng thực lực không cao, chỉ có thể chờ đợi chúng ta mỏi mệt rồi mới ám toán. Hắc hắc, vừa đúng ta nghĩ ra một kế, chúng ta có thể diễn một vở kịch để dẫn rấn ra hang.

Nguyên Hạo trên mặt bình thản, không biểu tình gì nhẹ nhàng truyền âm cho Duẫn Khang. Một lúc sau, tên kia cũng nở ra một nụ cười bí ối nhẹ rồi lập tức biến mất như không có chuyện gì.

Hai người lại tiếp tục đi loạn trong mê cung thêm một lúc. Tính khí của Duẫn Khang càng lúc càng nóng nảy, tựa như núi lửa có thể phun trào bất cứ khi nào.

- Ta chịu hết nổi rồi, cái cung điện chết tiệt này đúng là bị nguyền rủa rồi.

Hai mắt long lên đỏ ngầu như dã thú, Duẫn Khang gầm lên dùng thương liên tục công kích vào bốn phía vách tường.

"Ầm ầm"

Những bức tường được tạo lên bằng băng tinh dày cộm, dù bị đánh bể vài chỗ vũng không có tác dụng gì. Sau đó, Nguyên Hạo bước lên khuyên nhủ vài câu nhưng bất thành. Chẳng những vậy, tên kia còn ra tay tấn công, giống như người điên, không phân biệt địch ta nữa.

"Uỳnh uỳnh"

Vừa ra tay, hai người đã đánh nhau kịch liệt, uy lực bạo tạc ra tám hướng tựa cuồng phong. Cuối cùng, Duẫn Khang thẳng hiểm đánh một chưởng vào ngực Nguyên Hạo khiến hãn thổ huyết văng vô tường gục xuống. Kẻ chiến thắng cũng không tốt lành gì, toàn thân tê thảm. Hãn chỉ cười dài một tiếng tiêng tê lương rồi cũng ngã xuống. Kết quả lưỡng bại câu thương, hai người đều bị thương thảm trọng, không thể cử động.

"Xột xoạt"

]

Từng tiếng động nhỏ khẽ vang lên, nhưng xung quanh y như rằng vẫn không có thứ gì xuất hiện cả. Nằm như chó chết dưới đất, Duẫn Khang lo lắng truyền âm cho Nguyên Hạo.

- Tại sao bọn kia còn không lộ đầu ra, không lẽ chúng đã nhận ra là chúng ta đang giả vờ? Chắc là do lúc này ta diễn chưa được đạt lắm, có nên đánh lại một hồi tám trăm hiệp nữa không?

- Khụ khụ, người cứ nằm yên cho ta là được. Kẻ địch có thể im lặng theo dõi chúng ta cả ngày không mệt mỏi, chứng tỏ bọn chúng có tính nhẫn nại cực cao. Bây giờ ta đoán chúng vẫn đang do dự, cần thêm một lúc nữa thì con mồi mới chịu xuất hiện.

"Ô ô ô"

Đúng như Nguyên Hạo dự đoán, tận cả một canh giờ sau mới có biến đổi xảy ra. Một vài cái bóng từ trong các bức tường băng tinh hiện ra. Quý dị là trừ bóng ra, không hề có gì khác, không có chủ thể của bóng.

"Ô ô ô"

Những cái bóng đen nhìn hai nhân loại nằm bất động mà hưng phấn kêu lên. Xoạt một cái, bọn chúng tách ra khỏi bức tường, hóa thành từng làn khói đen âm u đáng sợ. Bọn chúng như hắc vụ bao quanh hai thân ảnh vào trong, mang theo từng tiếng kêu như ma quỷ. Chẳng mấy chốc thân thể của Nguyên Hạo lẫn Duẫn Khang đều bị hắc vụ bao trùm toàn bộ.

Tường chùng cả hai đã bị thôn phệ thì bất ngờ đám hắc vụ rít lên tỏ ra tức giận. Chỉ là bọn chúng chưa kịp làm gì thì một đoàn hỏa diễm đã đánh tới. Ngọn lửa màu đỏ rực tựa như ác thần, lan đến đâu thì hắc vụ rút lui đến đó, giống như gặp phải khắc tinh, không có ý tứ phản kháng.

- Vốn cứ nghĩ là yêu thú, không ngờ lại là một tên ác ma. Cũng tốt, các người đã hiện hình rồi thì ta sẽ hóa kiếp cho chúng mày.

Hỏa diễm, lôi điện đều là thứ dùng để khắc chế các loài yêu ma quỷ quái. Tất nhiên điều kiện kiên quyết là phải đủ cường đại để tiêu diệt được chúng. Mà hỏa diễm này là thú hỏa của Hỏa Linh Kê, bài danh cực cao trong nhóm thú hỏa cấp ba, nên việc bao vây đám hắc vụ không phải việc quá tầm tay.

"Ô ô ô"

Toàn bộ hắc vụ dần dần tụ lại một chỗ, âm khí tỏa ra cực kỳ nồng đậm. Bọn

chúng cố ý co cụm lại phòng ngự để gia tăng sức mạnh, không để cho hỏa diễm đánh bại. Dưới tình huống bình thường, cách làm này chẳng khác nào nằm yên chờ chết. Đáng tiếc, thú hỏa trong tay Nguyên Hạo chỉ có một tia, nếu mạnh tay sẽ dùng hết. Do đó, hẳn không có ý tứ ra tay, mà nhìn sang Duẫn Khang.

- Haha đến phiên ta ra tay, yêu nghiệt hãy xem đây.

Điều khiển thanh trường thương bay ra phía trước, hai tay Duẫn Khang nhanh chóng bắt quyết, đọc một chú ngữ đặc biệt. Ong lên một tiếng, trường thương chuyển dần sang màu đỏ, một ngọn lửa từ hư không bùng lên bao lấy trường thương như đốc sống.

- Xích Hỏa Thương, diệt cho ta.

Hô lớn, hai tay đồng loạt huy vũ, thanh trường thương mang theo ngọn lửa càng lúc càng bành trướng lao thẳng vào hắc vụ.

"Ô ô ô"

Mắt thấy hỏa diễm khác lao đến, hắc vụ kêu lên khiếp đảm, run rẩy không ngừng. Mà ngọn lửa từ cây thương lại phát triển to lớn đến độ kinh khủng, phò thiên cái địa đánh tới. Chỉ một khắc va chạm, cả biển lửa bùng nổ mãnh liệt, đến Nguyên Hạo cũng phải lui ra xa để tránh vạ lây.- Haha, người thấy tuyệt chiêu của ta thế nào?

Hếch mũi lên tỏ ra kiêu ngạo, Duẫn Khang cuối cùng cũng tìm ra được một cơ hội để chứng tỏ bản thân mình. Ta đường đường là thiên kiêu, là con cưng của tông môn, vậy mà muốn đút một chút hào quang cũng khó vậy sao.

- Khụ khụ, thật ra người chỉ cần dùng một phần mười linh lực thi triển là đủ rồi. Cần gì ra tay quá trớn, giết gà dùng heo mổ trâu như thế. Đám yêu ma này còn nhiều lắm, người không tiết kiệm sức lực thì không ổn đâu.

Nguyên Hạo giọng điệu cổ quái ho khan nói với Duẫn Khang. Tên kia tuổi lớn hơn hẳn nhưng tính khí quá trẻ con. Ở đây chỉ có hai người, càng không có mỹ nữ,

người đầu có cần biểu diễn màu mè như thế. Tính tán ca sao, xin lỗi nhưng ca không có khẩu vị khác người như vậy nha.

- Người...người không thể khen tặng ta một tiếng sao? Không thể để ta uy vũ thêm một chút được à?

Duẩn Khang cảm thấy trước ngực đau nhói, muốn phun ra một ngụm huyết tinh. Cái gì thiên tài, trước mặt tên này chỉ có tức chết thôi.

"Ô ô ô"

Lúc này, vách tường bốn phương tám hướng đột nhiên vô số bóng mờ nhàn nhạt hiện lên. Băng ti trắng xóa giờ này bị che lấp bởi màu đen ma quỷ, từng tiếng kêu như đòi mạng rên rỉ.

- Cái này...số lượng của bọn chúng đông như vậy, làm sao chúng ta giết hết được?

Duẩn Khang cảm thấy cổ họng mình khô rát, giọng nói tự dưng cũng yếu hẳn đi. Tuy hẳn tự tin bản lĩnh của mình một tay có thể diệt một đồng yêu ma này, nhưng số lượng nhiều như cỏ mọc đầy đất thì đánh thế nào. Nhất thời không biết làm gì, hẳn xoay sang Nguyên Hạo xem thử đối phương có cao kiến gì.

Trước nguy cơ hiển hiện, Nguyên Hạo vẫn tỏ ra khá bình tĩnh, hẳn quan sát một lượt rồi vò cằm suy tư, tựa như có điều suy nghĩ.

- Đại ca, giờ này người còn đứng trơ ra đó, đợi chúng nó bao vây thì chúng ta chỉ có đường chết thôi.

Duẩn Khang gấp rút đến gào to lên, hai tay vận linh lực, sẵn sàng ra tay bất kỳ lúc nào.

- Hướng kia, theo ta.

Hai mắt Nguyên Hạo đảo qua đảo lại, cuối cùng sáng lên, nhắm một ngã rẽ lao đi. Duẩn Khang không nói hai lời bám sát theo sau, tay xiết chặt trường thương.

"Ô ô ô"

Những bóng ma trên tường hú lên, giống như báo động, từng tốp lao ra khỏi băng ti đuổi theo. Dọc đường tháo chạy, mọi nơi đều có bóng mờ xuất hiện trên tường, không có một chỗ nào không có.

- Mẹ kiếp, rốt cục nơi này là cái chỗ quỷ quái gì mà như động ma quỷ vậy. Người có chắc là mình đi đúng hướng không?

Nhìn thấy hắc vụ tràn ngập, mà hướng hai người đang xông tới càng lúc càng tối om, bóng ma có xu hướng nhiều hơn, Duẫn Khang sắc mặt trầm trọng, xương lưng lạnh cả lên.

- Yên tâm, yêu ma càng nhiều chứng tỏ ta đã đi đúng đường rồi. Chắc là sắp đến rồi.

Cười nhạt, Nguyên Hạo vẫn không giảm tốc độ, cũng không sợ hãi việc bóng mờ bao vây đến giọt nước cũng không lọt.

- Người nói đến là...đến đâu?

Nghiến răng căng thẳng, Duẫn Khang thì thào hỏi. Đáp lại, Nguyên Hạo tiều dung nói:

- Tất nhiên là hang ổ của đám yêu ma này rồi.

- Người điên rồi, vậy khác nào chui đầu vào chỗ chết.

- Tìm sống trong tử cục, cánh cửa giải đáp sinh lộ là nơi nguy hiểm nhất. Mê cung này ta thấy là đã bị ma quỷ nguyên rủa, không dễ gì thoát ra được. Cách duy nhất chính là tìm ra trái tim của mê cung, cũng là ổ của đám bóng ma này. Người nghĩ chạy những hướng khác sẽ thoát khốn sao? Với số lượng vô cùng tận này, ta e là chúng ta cao lắm chỉ chống cự được mười phút là cao.

Không nhanh không chậm giải thích, Nguyên Hạo đã lờ mờ nhìn thấy một ngã rẽ bị hắc vụ bịt kín cách mình vài trăm mét.

- Chính là phía trước, mau hợp lực ra tay mở đường.

Phân phó một tiếng, Nguyên Hạo vung tay đánh ra cả trăm tia sét li ti vào hắc vụ khiến chúng xèo xèo cháy rụi.

- Hay lắm, tới phiên ta. Liên Hòa Cường Pháp.

Hét lên hưng phấn, Duẫn Khang hai tay bắn ra liên tục cả chục quả cầu lửa như bắn tiểu liên. Mỗi quả cầu đều có kích thước không lớn nhưng khi chạm vào hắc vụ liền nổ như tiêm kích oanh tạc, uy lực cực lớn. Thoáng một cái, hắc vụ dưới sự liên hợp công kích đã bị đánh tan, lộ ra một con đường băng ti. Khác biệt là cuối con đường này là một cánh cửa màu đen, có in hình một con ác quỷ phía trước.

"Ô ô ô"

Một tràng tiếng kêu lớn liên tục vang lên ngay sau đó. Vô số bóng mờ đông như kiến từ các ngã rẽ xuất hiện, đồng loạt lao về phía ngã rẽ vừa bị phá ra.

- Nguy rồi, bọn chúng muốn lấp lại. Chúng ta mau đi.

Nguyên Hạo nhanh chóng hiểu rõ ý định của bọn chúng, liền tức tốc dẫn đầu nhảy vào ngã rẽ. Phía sau hai người, hắc vụ cuồn cuộn đuổi đến, hung hăng như muốn xé xác kẻ xâm phạm.

- Nhanh nữa lên, chúng sắp đuổi kịp rồi.

Cả hai nghiêng răng tăng tốc đến cực hạn, vù một cái đã chạm đến cánh cửa. Không còn thời gian để suy nghĩ, hai người liều mạng đẩy mạnh cánh cửa lao vào.

"Ầm"

Cánh cửa đen mang hình ác quỷ vừa đóng lại, hắc vụ cũng đứng lúc lan đến. Kỳ lạ là bọn chúng không dám động chạm đến cánh cửa như sợ hãi quyên uy phía sau của nó. Sau đó, hắc vụ lại xoay người lấp đầy ngã rẽ, giống như tình trạng trước đó.

"Ô ô ô"

Con mỗi không còn, tất cả các vách tường ở mọi ngã vách trở lại vẻ trong suốt thánh mỹ, như chưa từng có tồn tại hắc ám nào chạm đến. Chỉ có những ai lỡ chân bước vào mới hiểu tội cùng bên trong mê cung này chứa đựng điều gì.

Đằng sau sự thánh khiết là ma quỷ, đằng sau cánh cửa đen bình thường kia liệu có chẳng là...địa ngục...một nơi đã bị nguyên rủa.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 208: Bị Thôn Phệ?

Bên ngoài bình nguyên Băng Hỏa, lúc này đã qua thời gian vài ngày, tiểu lang vương và các yêu thú đại thân vẫn không ngừng chờ đợi. Bọn chúng đã ký thác rất nhiều hi vọng vào hai nhân loại nhỏ bé kia. Vài trăm năm chỉ tương đương với vài năm nếu so sánh tuổi thọ yêu thú và con người, nhưng nếu không thăng cấp thì cũng có ngày thọ mạng của chúng phải kết thúc. Mà để thoát ra được tình cảnh vây khốn này thì chỉ có trông chờ vào Nguyên Hạo mà thôi.

- Yêu vương, hôm qua Băng Hỏa cung đã phát ra tiếng kêu của Băng Tích Điểu, chứng tỏ có người xông vào từ cửa băng cực. Xem ra bọn họ đã thuận lợi xâm nhập.

Lão bò Hoàng Tiểu nhìn về phía xa, chính xác là hướng Băng Hỏa cung, giọng điệu cung kính nói với tiểu lang.

- Băng Hỏa cung tồn tại từ thuở không gian này được ra. Có thể xem nó như cấm địa, phong ấn toàn bộ yêu thú bên trong. Nếu như không có pháp tắc của tòa cung điện này, chúng ta tùy thời đã lợi dụng thông đạo vết rách nhân loại tiến vào để thoát ra ngoài rồi. Cần gì phải khổ sở sống vất vưởng giam cầm mấy trăm năm nay. Tuy đối với tên Nguyên Hạo, ta có chút tán thưởng nhưng đối mặt với thứ kia ta không dám ôm mộng nhiều.

Tiểu lang Linh Quân có huyết mạch linh thú vương giả, nhãn lực cũng hơn xa đám thuộc hạ của mình. Nó có thể nhìn ra được tiềm năng to lớn từ vị nhân loại trẻ tuổi kia. Thật đáng tiếc là cái thứ được giấu kín bên trong Băng Hỏa cung kia cũng không phải hạng tầm thường. Nếu như tu vi của Nguyên Hạo có thể đột phá thì mọi chuyện sẽ dễ dàng giải quyết hơn. Nhưng mà hạn chế chết người trong Vân Liên Sơn Vụ lại không cho phép. Hiện tại, trừ hi vọng vào kỳ tích xuất hiện ra, bản thân yêu lang vương cũng không có biện pháp nào khác.

Tận sâu trong Băng Hỏa cung, trung tâm của mê cung ma quái, phía sau cánh cửa đen có hình sắc quý, hai người Nguyên Hạo lúc này đang trong trạng thái căng thẳng tột độ. Khi vừa xông vào, cảm giác đầu tiên của họ chính là không khí hít thở nồng nặc mùi yêu khí. Nếu là người có tu vi thấp như Ngưng Khí bước vào, tuyệt đối sẽ không trụ được một phút, nhất định sẽ bị ma tính xâm nhập, trở nên điên dại.

- Đến tột cùng bên trong này chứa đựng cái thứ gì vậy? Nơi đây tối quá, ta không thể nhìn rõ thứ gì cả?

Duẩn Khang giọng nói khó chịu, búng ngón tay một ngọn lửa cháy rực soi sáng le lói một góc nhỏ. Nhìn thấy đồng bạn lỗ mãng như vậy, Nguyên Hạo chỉ biết cười khổ. Không biết rõ nơi này có nguy hiểm gì mà lại đốt lửa trong bóng tối, cái này khác nào làm đích nhắm cho kẻ địch chứ. Thật không hiểu nổi cái tên này làm sống sót cho đến bây giờ, không bị kẻ khác chơi chết thì đúng là số lớn mạng lớn thiệt.

Biết có ngăn cản thì cũng đã muộn, Nguyên Hạo đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, bỗng dừng rét lạnh. Dưới chân hẫ, đầu đầu cũng là xương trắng, to nhỏ đủ loại. Theo hình dáng thì có lẽ là của yêu thú vì chúng có kích thước khác nhau, nhiều cái còn có sừng dài.

- Tại sao lại có nhiều xương yêu thú ở đây như vậy? Không đúng, đây là xương của những chủng loại mà chúng ta chạm trán trong bình nguyên.

Rất nhanh Nguyên Hạo đã nhận ra vài loài mà hẫ đã gặp. Rốt cuộc, hẫ cũng đã mơ hồ đoán ra được nguyên do vì sao có những bộ xương này. Hai tay hẫ vô ý đưa lên trán lau đi vài giọt mồ hôi lạnh.

- Nếu như ta không lầm thì những yêu thú sống trong Băng Hỏa bình nguyên mục đích chính là nuôi như thực phẩm. Bọn chúng sẽ lần lượt bị đưa vào cung điện cho thứ gì đó thôn phệ. Có thể làm được đến bậc này, thủ bút thật sự là quá to lớn.

Nuốt xuống một ngụm nước bọt khó khăn, Nguyên Hạo hít thở sâu để cho mình trấn tĩnh lại. Cho dù phải đối mặt với tồn tại kinh khủng nào thì hẫ cũng không còn

đường lui, nên lúc này không thể để cho tâm trạng của mình xuống dốc.

- Ý của ngươi là yêu thú ngoài kia được chăn nuôi giống như gia súc, gia cầm để chờ làm thịt?

Duẩn Khang tính cách có phần "ngây thơ" nhưng hẳn không phải đầu gỗ, cũng có thể hiểu ra vấn đề. Nghe câu hỏi của hắn, Nguyên Hạo gật đầu đáp:

- Chính xác. Khu vực bình nguyên có cấm chế không để yêu thú khác tiến vào, ta nghĩ yêu thú bên trong ngược lại cũng không thể đi ra được, giống như một cái lồng giam vô hình vậy. Còn lý do vì sao phải làm như thế thì ta cũng không rõ, có lẽ lời giải nằm ở trong căn phòng này.

Lời Nguyên Hạo vừa dứt, mặt đất bỗng rung lắc mạnh, giống như có thứ gì đó nặng nề đang di chuyển. Cả hai người liền lập tức lui lại, tập trung vào hướng có tiếng động vang ra. Ba mươi giây sau, bóng dáng của thứ kia đã xuất hiện trong ánh sáng lập lòe của ngọn lửa trên tay Duẩn Khang.

- Yêu thú!!!

Vừa nhìn thấy hình thể khổng lồ lù lù hiện ra, Duẩn Khang run rẩy lùi lại, hai tay xiết chặt cây thương của mình.

- Không phải. Nó không có sinh khí, thân thể hoạt động được là do một sức mạnh nào đó khống chế điều khiển. Đúng rồi, máu huyết yêu thú bị thôn phệ chính là dùng để duy trì, bồi bổ cho cái xác khô này.

Một suy nghĩ lóe lên trong đầu Nguyên Hạo, hắn vội thốt lên, một tay lấy Thạch Huyết ra. Nhìn thấy vũ khí trên tay hắn, Duẩn Khang không khỏi chép miệng than:

- Hảo vũ khí, không nghĩ ngươi che giấu thật kỹ nha.

Từ trước đến giờ, Nguyên Hạo vẫn kín như bưng, bất kể thực lực hay bản lĩnh gì cũng hạn chế hiển lộ. Bởi vậy khi hắn xuất ra, mỗi một thứ đều cất tiếng ca oanh động trực quan của đối phương.

- Tập trung đối phó con yêu thú đã bị nhập xác này đi. Nếu không thể đánh bại nó, kết cục của chúng ta không khác gì mấy bộ xương trắng dưới chân đầu.

Không có linh trí, yêu thú khổng lồ hình dạng một con gấu đen từng bước chậm rãi tiến đến. Đôi mắt của nó vô thần, chỉ có một màu đen vô tận, không cảm xúc. Bất ngờ, nó giơ một chỏm chụp lấy Duẫn Khang, tốc độ nhanh khủng bố.

- Khốn kiếp, thả tao ra.

Tuy là cao thủ giả đán nhưng Duẫn Khang vẫn bất lực trước tốc độ như chớp giạt của con gấu đen. Cố gắng vùng vẫy thoát khỏi bàn tay to lớn thô ráp đầy lông của con thú nhưng hẳn cảm giác mình không thể nhúc nhích được tí nào. Sức mạnh của yêu thú đồng cấp vốn đã hơn xa nhân loại, mà con hắc hùng này đâu chỉ đơn giản là ngang cấp với họ.

"Xèo xèo"

Ngay lúc nguy cấp, một mùi khét bốc lên. Duẫn Khang nhìn lại thì thấy Nguyên Hạo đang dùng hỏa diễm thiêu đốt cánh tay của con yêu thú nhằm giải cứu cho mình. Hiệu quả của thú hỏa rất tốt, tuy không thể trực tiếp thiêu đốt cánh tay của hắc hùng nhưng đã khiến con vật chú ý đến.

"Gào"

Gầm lên, hắc hùng hung hăng dùng một tay còn lại quay sang tấn công Nguyên Hạo. Nó dùng bàn tay to tướng của mình đập thẳng xuống thật mạnh. Có vẻ như việc bị thú hỏa làm bị thương khiến nó cảm thấy khó chịu.

Khẽ hừ lạnh một cái, Nguyên Hạo kịp thời né tránh khỏi đòn công kích. So với vài tháng trước, hiện tại tốc độ và phản xạ của hắn sau một thời gian tập luyện với đám yêu thú đại thần đã tăng lên một cấp độ mới. Có thể về mặt công kích hắn vẫn không có thêm chiêu bài gì nhưng né tránh và chịu đòn tuyệt đối là cao thủ.

Một đòn không trúng con mồi, hắc hùng lại gầm lên dữ dội, vung tay đập tới tấp. Nhưng dù nó có ra đòn thế nào thì Nguyên Hạo vẫn tránh được trong tích tắc.

Mỗi lần né thoát, Nguyên Hạo lại ra đủ chiêu số để phản công. Tiếc là con gấu đen dường như da dày thịt béo, đánh thế nào cũng không thể xuyên thủng lớp da của nó. Ngay cả Thạch Huyết cũng chỉ có thể lưu lại vài vết hằn nhạt trên da, rất nhanh liền biến mất. Điều này làm cho Nguyên Hạo sừng sốt, sắc mặt trầm trọng.

- Xem ra cái xác này tuyệt đối là yêu thú cao cấp. Ngay cả Thạch Huyết cũng không thể cắt đứt một sợi lông của nó. Có điều hình như lực lượng kia không thể khống chế thuận tiện cơ thể này nên vận tốc quá chậm. Nếu hắc hùng này còn sống thì một hơi thở cũng đủ diệt sát ta rồi.

Biết được đối phương không đủ khả năng điều khiển thân thể kia, tính uy hiếp giảm xuống, nhưng Nguyên Hạo không hề cảm thấy lạc quan. Chỉ cần hắc hùng không ngừng công kích, hắc cũng không thể mãi tránh né. Cuối cùng là thể lực cạn kiệt, kết quả của hắc sẽ không thay đổi được gì.

- Không được, phải tìm cách ra khỏi nơi này.

Vừa né đòn, Nguyên Hạo vừa lui vừa không ngừng quan sát. Cánh cửa bọn họ vừa đi vào hiện giờ đã không thấy đâu nữa, tựa như chưa từng tồn tại vậy. Biến hóa kỳ dị này khiến hắc khó chịu, muốn chửi tục một câu. Chỉ là lúc này không phải thời điểm suy nghĩ nhiều, nếu hắc còn không nghĩ ra cách gì thì đúng là tuyệt lộ rồi.

Chạy qua chạy lại một hồi, Nguyên Hạo mới nhận ra một sự thật phũ phàng căn phòng rất rộng nhưng không có một cửa ra hay lỗ hổng nào. Ngoài ra, hắc còn phát giác ra một trận pháp khổng lồ được khắc bên trong căn phòng. Theo hắc suy đoán thì tác dụng của nó chính là giam cầm ma vật này. Nếu không thì với bản lĩnh của nó đã sớm ra ngoài đồ sát tứ phương, cần gì trốn chui bên trong mê cung để dụ dỗ con mồi lọt vào.

"Gào gào"

Một thoáng thất thần, Nguyên Hạo bị yêu thú đánh xượt qua, văng mạnh ra xa. Chỉ một va chạm nhỏ, hắc cảm giác vài cái xương của mình đã bị gãy nát. Tuy không có thần thông gì khác, nhưng chỉ dựa vào nhục thân thôi thì con gấu này cũng là vô địch rồi. Hắc không hề có bất kỳ cơ hội chiến thắng nào, thậm chí muốn

đánh rớt một cọng lông của nó còn khó hơn lên trời.

Nằm yên không nhúc nhích, bộ dạng của Nguyên Hạo giống như kẻ tuyệt vọng, từ bỏ vùng vẫy. Yêu thú thấy vậy cũng không ra đòn nữa mà chậm chạp bước về phía hắn.

Khi nó đã tiến sát, Nguyên Hạo bất ngờ giơ hay tay lên đánh ra hai quả cầu đen bắn về hai mắt của yêu thú. Đồng thời cùng lúc nhanh chóng thi triển ấn pháp, đánh ra thổ ấn quyết. Một chiêu này của hắn không phải muốn tiêu diệt kẻ địch mà chỉ muốn cho nó một vết đau. Ít nhất cũng phải cản lại kẻ địch một cái trước khi chết chứ.

Mang theo tâm lí đó, Nguyên Hạo không giữ lại gì dùng toàn lực xuất chiêu, tạo ra uy thế cực mạnh. Ngay cả Duẩn Khang đang bị hắc hùng nắm trên tay cũng trợn mắt giật mình.

Thân pháp né tránh của Nguyên Hạo này giờ đã đủ làm hắn khiếp đảm, không nghĩ đến tên thiếu niên kia còn giấu tuyệt kỹ phản kích mạnh mẽ đến thế. Tuy không trực tiếp thử nghiệm nhưng hắn cảm nhận được uy lực cực lớn toát ra từ hai quả cầu đen to như trái dưa hấu, cũng như ấn quyết đáng sợ kia. Nếu đối ngược lại là hắn, hắn biết mình sẽ không thể chống đỡ được.

"Uỳnh uỳnh"

Hai tiếng nổ vang lên, tiếp đó là một tràng âm âm như núi lở làm cho bụi bay mịt mù, xương trắng bị đánh văng lên vung vãi.

- Haha đáng đời này, đồ nghiệt súc.

Cười lớn một tiếng, toàn thân Nguyên Hạo trở nên vô lực, đau nhức khắp nơi. Ngay lúc này một tiếng rống to như sấm sét vang lên, một bàn tay to như cái nhà ập xuống đè lên hắn.

- Aaaaaaaaaa

Nguyên Hạo hét lên một tiếng, hồ khẩu thất khiếu chảy máu, toàn thân xương

cốt máu thịt be bét. Trước khi ngất đi, hắn kịp nhìn thấy con yêu thú hiện ra trong khói bụi. Không hề có một vết thương nào dù là nhỏ nhất, tuyệt kỹ mạnh nhất của hắn cũng như một cơn gió thoảng, không tí tác dụng.

Nở một nụ cười đau khổ, Nguyên Hạo không cam lòng ngất đi. Nhìn thấy cảnh tượng này, Duẫn Khang lặng cả người. Con yêu thú này nhục thể mạnh mẽ vượt xa hiểu biết của hắn.

"Ô ô ô"

Đúng lúc này, từ trong mi tâm của hắc hùng, một đoàn hắc vụ thoát ra. Ở giữa hắc vụ là một đôi mắt đỏ như máu, nhìn như ma thần hàng lâm. Sau khi tích tụ xong, hắc vụ lơ lửng một lúc rồi bay xuống chỗ Nguyên Hạo.

- Không, đồ yêu quái. Không được làm hại bằng hữu của tao.

Duẫn Khang nhìn thấy hắc vụ muốn ra tay thôn phệ Nguyên Hạo thì gào lớn lên như điên. Tuy hoàn cảnh của hắn cũng chẳng khác hơn nhưng đưa mắt nhìn bạn bè bị giết trước mặt mình quả thật đã kích quá lớn.

Mặc kệ Duẫn Khang có làm âm ỉ, hắc vụ vẫn tiến tới càng lýc càng gần. Khi còn cách Nguyên Hạo khoảng một mét, hai mắt nó đỏ rực, toàn thân hóa thành khí loãng thâm nhập vào cơ thể con mồi. Từng tiếng ục ục trầm thấp vang lên, nó bắt đầu quá trình thôn phệ của mình.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 209: Bông Hoa Bí Ẩn

"Véo"

Cảm giác được chủ nhân của mình gặp nguy hiểm, Thạch Huyết đột nhiên tự động bay lên, tỏa ra sát khí vô tận, vượt xa phạm trù linh bảo bình thường. Thanh chủ thủ bằng đá lúc này tỏa ra khí tức sắc mùi huyết tinh, sức mạnh của nó cũng không ngừng tăng lên đến mức chóng mặt.

"Đùng"

Sau cùng, Thạch huyết ong lên một tiếng, tựa như sao băng phóng thẳng đến hắc vụ.

- Vũ khí... hộ chủ, đây tuyệt đối...là bảo vật... không bình thường. Nguyên Hạo có... cơ hội được cứu rỗi.

Với giọng nói dứt quãng, trong mắt Duẩn Khang lóe lên một tia hi vọng. Bị hắc hùng nắm chặt, xương cốt hẳn đã sớm rã rời. Nếu không phải con quái không thèm chú ý đến thì hẳn đã sớm mất mạng rồi.

Xưa nay vũ khí có được linh tính đều thuộc về thần binh lợi khí, chỉ được nghe nói đến trong truyền thuyết. Ngay cả những vũ khí cao cấp nhất Duẩn Khang biết đến cũng không có loại bổn sự này. Tất nhiên, ở thời điểm sinh tử này hẳn còn quản chi đến việc đó nữa chứ.

Phía dưới, Thạch Huyết đã đánh tới, nhưng hắc vụ kia cũng đã nhận ra tình huống. Phát ra một âm thanh quỷ dị, hắc vụ phát ra một tia sáng màu đen tuyền bao lấy. Thạch Huyết tựa như bị sa vào vũng bùn, di chuyển khó khăn. Nó cố gắng thoát ra nhưng càng vùng vẫy thì ánh sáng đen lại càng nhanh chóng vây nó lại. Vài phút sau, huyết sắc màu đỏ cũng ảm đạm dần, không còn khả năng chống cự nữa.

"Ô ô ô"

Kêu lên vài tiếng như đặc ý, hắc vụ lại xoay sang tiếp tục công việc dở dang của mình. Thạch Huyết một kích toàn lực vừa rồi không ai nhận biết, nhưng uy lực tuyệt đối có thể đã thương cả Nguyên Anh kỳ. Vậy mà hắc vụ chỉ tùy ý ra tay đã nhẹ nhàng chế ngự, chứng tỏ thực lực của nó sâu không lường được.

"Roẹt roẹt"

Từng tia hắc khí bắt đầu thẩm thấu vào máu huyết Nguyên Hạo, nếu không ai ứng cứu thì chưa đầy vài phút hẳn sẽ chỉ còn bộ xương khô. Ngay cả Duẩn Khang bây giờ cũng tuyệt vọng ngắt xiú, hẳn đã nhận mệnh của mình rồi.

- Haiz...

Khi Nguyên Hạo đang bị thôn phệ thì từ sâu trong cơ thể hẳn vang lên một tiếng thờ dài. Lúc này, bên trong nhẫn trữ vật của hắn, một đóa hoa nhỏ màu đen bay ra. Đóa hoa trông vô cùng bình thường, không có chút khí chất gì khác thường cả.

Mới đầu, hắc vụ cũng không buồn chú ý, nhưng rất nhanh sau đó nó vội vàng lui lại. Bởi vì nó cảm nhận được nguy cơ đến từ đóa hoa trông rất đời thường kia.

"Ô ô ô"

Hắc vụ buông Nguyên Hạo ra, cơ thể bành trướng to lớn gấp mấy lần. Từ trong hắc khí, cả ngàn tia màu đen như kim châm phóng thẳng về bông hoa.

"Oanh"

Dưới công kích đáng sợ của hắc vụ, cả ngàn ti tuyến lao đến như vũ bão. Chưa đầy vài hơi thở, bông hoa đã bị ti tuyến đông nghẹt cuốn lại nhìn như cuộn len, không thể tìm ra một kẻ hở nào. Một lần ra tay là xuất toàn lực, hắc vụ không giảm đi uy lực công kích mà còn truyền đi từng đợt ám kinh men theo ti tuyến đánh đến. Mặc dù đòn phủ đầu rất mạnh mẽ nhưng có vẻ vẫn chưa đủ, dùng một phát, tất cả

đều bị chặn lại bởi một lớp phòng ngự vô hình bao bọc ngoài bông hoa.

"Ầm ầm"

Hắc vụ điên cuồng, càng ra sức dữ dội hơn nữa. Còn bông hoa đen giống như con thuyền nhỏ giữa bão biển, có thể bị lật bất kỳ lúc nào. Đáng tiếc, mọi thứ nhìn bằng mắt chỉ là giả tượng. Kỳ thực bông hoa kia vững chãi còn hơn thành trì trước những cơn gió cát vô hại.

"Ô ô ô"

Bản thân hắc vụ cũng cảm thấy không ổn, nó biết rõ chính mình đã dùng hết thực lực nhưng không sao xuyên phá được đối phương. Hướng ngược lại, bông hoa đen với tất cả cánh hoa đang co lại như ngủ đông bỗng kêu lên một âm thanh thanh thúy làm chấn động bề gãy tất cả ti tuyến xung quanh.

Thấy thủ đoạn của mình vô dụng trước bông hoa, hắc khí sợ hãi lập tức lui vào bên trong cơ thể hắc hùng. Vừa nhập thể, nó gầm lên một tiếng, dùng năm đấm to lớn đánh tới.

"Uỳnh uỳnh"

Chuyển sang công kích vật lý, hắc vụ bên trong cơ thể hắc hùng hi vọng có thể lật ngược thế cờ. Con yêu thú này nhục thân vô cùng khủng bố, cho dù đánh không lại cũng có thể chống đỡ được. Từng đợt rung chuyển như trời sập truyền đến, nhưng dù chấn động cho hắc hùng gây ra có mạnh thế nào cũng không phá vỡ cấu trúc căn phòng được. Thứ có thể giam cầm tồn tại có sức mạnh đáng sợ như thế này đúng không phải dạng tầm thường. Chỉ là mãi lo né tránh, Nguyên Hạo cũng không có thời gian để ý đến điều này.

Sau một tràng đấm tui bụi, hắc hùng chợt thấy một hấp lực cực lớn truyền tới. Nó sợ hãi phát hiện linh hồn của mình đang bị kéo ra khỏi cái xác của yêu thú. Cố gắng chống cự và liên tục lùi lại, thần sắc của nó đã hoàn toàn triệt để sợ hãi.

Theo lý mà nói, bên trong không gian này không thể có thứ gì uy hiếp được bản

thân hắc vụ. Đơn giản là vì nó đến từ một vị diện khác, kể cả cái xác hắc hùng này cũng vậy. Một con voi dù là yếu nhất cũng không cần e ngại mấy con kiến nhỏ bé. Thật không nghĩ tới, hôm nay nó lại phải chạm trán một thứ còn đáng sợ hơn chính mình gấp trăm lần.

Vừa định xoay người bỏ chạy, hắc hùng chợt ngửi thấy một mùi hương đặc biệt. Lúc đầu hai mắt của nó còn chống cự một tí nhưng chỉ phút chốc đã trở nên lim dim, tay chân bủn rủn. Chỉ sau vài hơi thở, con thú to xác đã lăn ra ngủ say, một đoàn hắc khí từ lỗ mũi của nó bay ra, nương theo lực hút hương về phía bông hoa đen.

Hóa ra mùi hương đó chính là do bông hoa tỏa ra. Rất đơn giản nhưng hắc vụ lại không có một cơ hội phản kháng nào mà ngoan ngoãn như chú cún chạy về phía chủ nhân. Chuyện sau đó lại càng khó tưởng tượng được, hắc vụ lúc này vốn hổ báo thì chưa đầy ba giây đã bị bông hoa hút sạch đến một tia cũng không sót lại.

Tiếc là Nguyên Hạo đã ngắt đi, nếu không nhất định biểu tình của hai tên này sẽ vô cùng đặc sắc. Trăm phần trăm hẳn sẽ nhảy dựng lên mà khóc lớn mà chửi đồng vài câu: "Nếu ca biết trong người có bảo vật nghịch thiên lợi hại như thế thì cần quái gì phải tự ngược bản thân bị hành hạ như thế. Ca chỉ cần tiêu soái cười nhẹ, búng một ngón tay rồi ngồi một bên xem bảo bối của mình liệt sát kẻ thù là xong". Đôi lúc cuộc đời lại trở trêu như vậy, sau khi gian nan vất vả, lên núi đao, xuống biển lửa mới phát hiện ra việc mình muốn đạt được lại đơn giản như thả một cái rắm mà thôi.

Thế nhưng người đau khổ nhất, oan ức nhất có lẽ không phải là Nguyên Hạo mà là hắc vụ mới bị thôn phệ kia. Tuy ở tiên giới nó không phải đứng hàng đầu nhưng cũng là kẻ có chút danh khí. Thật không nghĩ đến bị giam cầm bên trong cấm chế bao nhiêu năm, ngỡ rằng bằng phương pháp không ngừng thôn phệ để phục hồi cũng như lợi dụng cái xác của hắc hùng phá vây. Kết cục lại chui ra một tên nhóc nhân loại không biết từ đâu, chẳng những có thể thoát khỏi những cánh tay nối dài của nó bên ngoài mê cung mà còn tìm được đường vào chỗ giam giữ bản thể chính.

Nếu chỉ có vậy thì cũng không sao, cho dù tài trí cao đến mấy thì tu vi của tên

kia cũng chưa đến được kết đàn, trong mắt của hắc vụ ngay cả hạt bụi cũng không bằng. Ai mà ngờ rằng trong người tên tiểu tử kia lại mang theo bảo vật ghê gớm đến vậy, rõ ràng đây chính tiên bảo, mà còn là loại cao cấp chứ không phải hạng đại trà tầm thường. Đánh bị đánh bại lại gặp phải một tên nhóc loài người mang theo tiên bảo siêu cấp, tỉ lệ này so với mò kim đáy bể chắc còn khó hơn. Vậy mà hắc vụ lại số đỏ như son bắt trúng, vận khí cỡ này chết đi cũng có thể lưu danh thiên cổ, trở thành một giai thoại truyền kỳ trong giới ác ma rồi.

Lại nói về bông hoa đen kỳ lạ kia, sau khi hút sạch hắc vụ như một thứ tấm bố, nó bèn lắc mình định chui trở lại vào trong túi của Nguyên Hạo. Ngay lúc này một tiếng nói kỳ lạ từ sâu trong người Nguyên Hạo lại truyền đến:

- Người ăn cũng no rồi, cũng đừng phải đi đi như gà quẹt mỏ như vậy chứ. Dù gì cũng nhờ hắc mà người mới có thể thoát ra, không lẽ người thấy chết không cứu, vô ơn như vậy sao?

Tiểu Vô ngữ khí tức giận nói với bông hoa màu đen nhưng có vẻ nó không quan tâm, vẫn nhẹ nhàng lướt vào bên trong nhẫn trữ vật của Nguyên Hạo an vị.

- Hừ, người cứ giả vờ đi. Nếu như hắc chết thì người cũng đừng mong có quả ngon để mà hưởng. Nơi này là linh giới, người dù tiên bảo thông linh cũng đừng nghĩ đến việc phá không mà đi. Hắc hắc, lại nói, ta có vô số cách để cho người ăn khổ sở, đừng có ở đó chảnh choẹ làm giá với ta.

Mang the gọng điệu hù dọa, Tiểu Vô không nhanh không chậm từng bước gậy áp lực lên đối phương.

- Ngược lại, nếu người biết điều một chút thì chúng ta có thể hợp tác. Người cũng không phải dạng gà mờ không biết nhìn hàng. Tên tiểu tử này từ tư chất cho đến trí tuệ đều phi phàm, siêu việt ngay cả ở tiên giới cũng không có mấy người có thể so sánh. Ta cam đoan với khả năng của hắc cộng với hỗ trợ của ta, việc sớm ngày phi thăng là chuyện nắm chắc trong tầm tay. Lúc đó chúng ta có thể đường ai nấy đi, kết thúc hợp tác vui vẻ, người thấy thế nào?

Vẫn không có bất kỳ phản hồi nào từ bông hoa đen, có điều Tiểu Vô không vội.

Nó thừa hiểu những gì mình nói đều đánh động đến mấu chốt của đối phương, nếu bảo vật kia có trí tuệ thì sẽ không ngu ngốc từ chối một cơ hội như thế. Với lại, những gì mà nó nêu ra đều là sự thật không thể thật hơn, tiên đạo nào có phải như ăn cơm uống nước, mỗi một tầng cấp độ chính là một bình chương vạn tượng khó lòng vượt qua. Từ xưa đến nay, số lượng tu sĩ có thể phi thăng thành công có thể tính vạn vạn người chưa chắc có một, vô số kẻ được mệnh danh là kỳ tài, yêu nghiệt cũng không thể đột phá, một bước hóa rồng, kết cục đều là thân tử đạo tiêu, chìm vào quên lãng.

"Vù vù"

Không bỏ ra chút gì để thể hiện thì khó làm kẻ khác tin phục, Tiểu Vô cũng thừa hiểu điều đó nên từ từ tỏa ra một chút khí tức đặc thù của mình. Nó tin tưởng, trong thiên địa này, không có bao nhiêu thứ có thể so sánh với Hư Vô linh căn được. Chỉ cần bông hoa kia không phải loại đầu bò, thiếu kiến thức thì chắc chắn sẽ phải dính môi nhử của nó mà thôi.

Mười phút sau, đột nhiên đóa hoa màu đen từ trong nhẫn trữ vật lại hiện thân, có vẻ như nó đã có quyết định của mình. Nó bay lơ lửng bên trên cơ thể đã bị trọng thương của Nguyên Hạo rồi chậm rãi tỏa ra một tia sáng ôn hòa chiếu thẳng xuống. Tia sáng giống như một dòng nước ấm, khếch tán vào từng mạch máu, thớ thịt của Nguyên Hạo, chỉ phút chốc cả cơ thể của hắn đã được bao bọc. Tiếp theo, thật kỳ diệu, da thịt của hắn bắt đầu liền lại, khôi phục từ từ có thể nhìn thấy được bằng mắt thường.

Gần nửa canh giờ trôi qua, toàn bộ thương thế của Nguyên Hạo đã được chữa trị một cách triệt để. Lúc này bông hoa dường ra đã ra sức hơi nhiều, trông nó nhỏ đi và rũ rượi hơn ban đầu rất nhiều. Có lẽ quá mệt mỏi, nó lắc lư một cái rồi biến mất vào bên trong nhẫn trữ vật của Nguyên Hạo.

Vào thời kỳ toàn thịnh, việc cứu chữa một người đối với bông hoa đen chỉ đơn giản là một cái hít thở mà thôi. Nhưng hiện tại nó không còn nhiều năng lượng, nên sau khi giúp đỡ Nguyên Hạo xong thì cũng sức tàn lực kiệt. Tất nhiên đây cũng là một kiểu đầu tư, thể hiện thành ý hợp tác của nó. Chỉ là bông hoa đen không biết

rằng sau này nó nhận được hồi đáp còn nhiều hơn gấp trăm lần, vạn lần những gì nó bỏ ra hôm nay. Không lâu sau này, ai ai cũng biết đến, ai ai cũng sợ hãi khi nhắc về một bảo vật đáng sợ, như một thần thoại sống mãi đến muôn đời sau.

"Ừ ừ..."

Khoảng nửa canh giờ tiếp theo, Duẫn Khang cũng tỉnh lại. Hắn mừng rỡ phát hiện cánh tay của yêu thú đã buông lỏng, không còn xiết chặt làm hắn đau khổ đến chết đi sống lại nữa. Cố gắng vận dụng chút sức lực còn lại để thoát ra khỏi bàn tay to lớn của hắc hùng, hắn ta nằm ngửa ra đất thở hổn hển. Đến lúc này, hắn mới hoàn hồn, thần trí khôi phục lại chút tỉnh táo.

- Ủa, tại sao đột nhiên con gấu đen kia lại buông tha cho mình. Không lẽ nó ngu gật?

Cảm thấy mọi chuyện diễn ra cứ như trong mơ, Duẫn Khang đưa mắt liếc sang. Kết quả, hắn ta nhìn thấy một cái thân xác to đùng đang nằm kết bên, lông lá um tùm như rừng cây. Hít một ngụm khí lạnh, hắn ta biết chắc đây chính là thân thể con yêu thú đáng sợ kia, chỉ là không biết vì sao nó lại nằm im bất động như vậy.

- Con gấu này bị yêu ma điều khiển, hiện tại thân xác nó nằm một đống như thế, chắc là yêu ma đã rời đi rồi.

Chợt hiểu ra vấn đề, Duẫn Khang thở ra một hơi, nhưng hắn vẫn không dám cử động, nằm yên giả chết. Bây giờ, hắn rất sợ hắc vụ kia trở lại, như vậy hắn ta chỉ còn một con đường chết mà thôi. Đừng nói là lúc phong độ đỉnh phong, cho dù một trăm tên như hắn cũng không phải đối thủ của hắc vụ kinh khủng kia được. Cứ nằm một chỗ như khúc cây suốt một canh giờ, hắn ta mới dám lén lút mở mắt ra quan sát. Ngay lúc này, một tiếng ho khan vang lên làm lông tơ của Duẫn Khang cũng dựng lên, toàn thân run rẩy như rớt vào hố băng.

HƯ LỘ

Tam Sinh Mộng
www.dtv-ebook.com

Chương 210: Minh Không Thạch

- Không phải chứ, ta đã phong bế hơi thở rồi mà vẫn bị phát hiện ra sao?

Duẩn Khang đau khổ thầm nghĩ mình xong đời rồi, nhưng chợt hăn nghĩ đến điều gì đó rồi bỗng dưng mở mắt ra, nhìn chăm chăm về hướng Nguyên Hạo với thần sắc khó tin. Hăn còn dụi dụi lỗ tay của mình, có thể vừa rồi hăn nghe lầm chăng?

Phía gần đó, Nguyên Hạo vẫn nằm im như một cái xác chết, không có dấu hiệu động đậy hay tỉnh lại gì cả. Điều này khiến cho Duẩn Khang nghĩ rằng vừa rồi mình nghe thấy tiếng động chỉ là ảo giác mà thôi.

- Không đúng, ta nhớ trước khi ngắt Nguyên Hạo bị con gấu đen đè nát bét rồi. Vì sao bây giờ cơ thể lại lành lặn vô khuyết như thế?

Đảo mắt lướt nhìn xung quanh một chút, trừ bóng tối bao phủ ra không còn gì khác. Lúc này, Duẩn Khang mới từ bỏ suy đoán có người tới cứu giúp bọn họ. Mặc kệ là tình huống thế nào thì cũng phải thoát khỏi cái chốn đáng sợ này trước, hăn ta không suy nghĩ nhiều mà cố gắng lê cái thân bị trọng thương của mình lại gần Nguyên Hạo.

Phải nói rằng tên này tuy hơi ngờ nghệch nhưng cũng không phải thứ phế phẩm, dù cho xương cốt bị gãy khá nhiều nhưng Duẩn Khang hăn vẫn kiên trì từng bước tiến lên trong đau đớn. Tốn cả vài phút, hăn ta mới đến được bên cạnh Nguyên Hạo, thở ra một hơi, hăn ngồi bệt xuống một cách khó khăn.

- Hơi thở có chút suy nhược nhưng không có vấn đề gì đáng lo ngại. Thật không ngờ tên này mạng lớn thật, không biết hăn đã hóa giải hắc vụ và yêu thú như thế nào nữa?

"Khụ khụ"

Sau khi kiểm tra tình trạng của Nguyên Hạo thì Duẫn Khang lại ngồi nghĩ ngợi lung tung, mọi chuyện diễn ra quá nhanh và ác liệt cứ như một cơn ác mộng khiến cho hần khó mà nhất thời tiêu hóa được. Ngay lúc này, Nguyên Hạo khẽ run người, ho khan vài tiếng, và có dấu hiệu tỉnh lại.

- Này, này, người tỉnh lại rồi hả? Người cảm thấy vẫn ổn chứ, có chỗ nào không khỏe không?

Duẫn Khang tỏ ra sốt sắng y như thấy người thân của mình hồi phục. Ở nơi nguy cơ trùng trùng này, có thêm một bằng hữu chính là có thêm một cánh tay trợ lực, gia tăng thêm hi vọng sống sót.

- Đây là đâu vậy? Không phải ta đã chết rồi sao?

Bản thân Nguyên Hạo còn mơ hồ hơn cả Duẫn Khang. Trước khi ngất đi, hần đã chắc mẩm mười mười là mình xong đời rồi. Lúc đó, hần cảm thấy sinh lực toàn thân bị hút đi nhanh chóng, cuối cùng là mê man không còn biết gì nữa cả. Bây giờ tỉnh lại, chỉ có cảm giác hư thoát, đầu nặng như mang chì, còn lại thì vẫn bình thường, xem ra hần ta vẫn chưa hắc vạ thôn phệ.

- Người chưa có chết, chỉ là bị ngất đi một lúc thôi. Còn diễn biến xảy ra thế nào thì ta cũng không rõ, ta cũng như người chỉ vừa tỉnh lại sớm hơn một chút thôi.

Biết mình vẫn còn sống, Nguyên Hạo thở ra một hơi. Chưa bao giờ hần cảm thấy tử vong gần với mình đến vậy, thế giới bao la, nguy cơ ở nơi nào cũng có, nếu không cẩn thận sẽ rất dễ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, tan da nát thịt ngay. Vốn hần cho rằng yêu lang và mấy con yêu thú kia đã là tồn tại khủng bố hiếm có rồi, ai ngờ bên trong cái Băng Hỏa cung này lại chứa đựng những thứ vượt xa cả hiểu biết của hần nữa. Không biết vì sao mình vẫn chưa chết, hắc vạ thì biến đi đâu mất nhưng thoát được một mạng là tốt rồi. Xoa xoa thái dương vài cái, đôi mắt Nguyên Hạo lấy lại thần thái minh mẫn vốn có, hần đứng dậy quan sát một tí rồi nói với Duẫn Khang:

- Tạm thời không cần tìm hiểu ngọn nguồn mọi việc, chuyện cấp thiết bây giờ là làm sao ra khỏi nơi quỷ quái này. Ai mà biết được hắc vụ kia có quay trở lại không? Hoặc còn có thứ gì đáng sợ tương tự nó ở trong cung điện này thì sao? Thời gian rất quý giá, mau đi thôi.

Tuy thể lực chưa phục hồi nhưng Nguyên Hạo biết ở lại nơi này thêm giây phút nào nữa cũng là đang đem mạng nhỏ ra đùa giỡn. Phóng ra một đóa hỏa diễm để soi sáng cảnh vật, hần quan sát một lượt căn phòng mà mình đã tiến vào xem hình dáng nó như thế nào. Bất ngờ thay, ngoại trừ cái xác con gấu đen to đùng và vô số xương yêu thú trắng hếu ra thì chẳng có một cánh cửa nào. Căn phòng khổng lồ này tựa như là một cái nhà giam, hay giống như cái bãi tha ma của yêu thú, không có một tí ánh sáng hay lỗ hổng gì khác.

- Cái thứ này bị giam giữ ở đây không biết bao lâu rồi. Có thể nhất được ác ma đáng sợ như vậy thì tuyệt đối căn phòng này được gia cố ít nhất cũng là trận pháp cao cấp, kèm theo bảo vật hỗ trợ. Ta xem ta và người dù thoát chết khỏi tay hắc vụ thì lần này cũng khó tránh số mệnh rồi.

Nét mặt Dẫn Khang vừa mới khôi phục chút hi vọng liền sụp xuống, chán nản lắc đầu nói. Hần là thiên kiêu một đại tông phái ở Đông đại lục, tầm mắt không kém, tất nhiên nhìn ra được chỗ bất phàm của căn phòng này. Đừng nói là hần, cho dù các vị trưởng lão hay chưởng môn nhân có tới nơi này thì cũng đành bó tay chịu chết mà thôi. Lần này tham gia Vân Liên Sơn Vụ đúng là quyết định sai lầm nhất cuộc đời gã, bao nhiêu bi kịch cứ xảy đến, hết hi vọng rồi lại đến tuyệt vọng.

- Không hần, có tử ắt có sinh, có lối vào sẽ có lối ra. Nếu như có người có ý nhất yêu ma vào trong này thì hần sẽ có cách để mở căn phòng này ra được. Quan trọng bây giờ là phải giữ được bình tĩnh, ta và người hãy chia ra hai bên để tìm kiếm. Nếu ai có phát hiện gì thì lập tức báo cho người kia để hỗ trợ.

Trái với Dẫn Khang, Nguyên Hạo không để tinh thần bị lung lay, trải qua nhiều lần sinh tử hần đã được tôi luyện rất nhiều. Nếu như ngày xưa ở địa cầu, hần chỉ là một tên ma lạnh, giáo hoạt và sợ chết thì hiện tại Nguyên Hạo đã có lí giải với sinh tử thoáng đạt hơn rất nhiều. Cái nhìn của hần với nhân sinh cũng dần biến hóa,

nâng lên một tầm cao mới. Con người trong hoàn cảnh khắc nghiệt sẽ trưởng thành nhanh chóng hoặc bị đào thải, câu nói này vẫn giữ được sự đúng đắn của nó.

- Không cần phải tốn thời gian lồi thoi như vậy, ở hướng đông ba mươi bước có huyền cơ, người hạy tự mình tìm hiểu đi. À, nhân tiện hạy thu xác con gấu "nhỏ" này vào, thân thể linh thú là thứ độc nhất vô nhị ở linh giới này đó.

Vừa định chia nhau ra để tìm lối thoát thì trong đầu Nguyên Hạo vang lên tiếng nói của Tiểu Vô chỉ dẫn khiến hai mắt của hắn lóe lên. Hắn cũng không phải ngu ngốc, sớm đã liên hệ việc hắc vụ biến mất đến Tiểu Vô nhưng không có thời gian để hỏi thăm mà thôi. Dù không phải nó giúp mình thì quá trình những gì xảy ra Tiểu Vô cũng có thể quan sát rõ ràng từ đầu đến cuối. Bây giờ nó đột nhiên mở lời, tất nhiên có đạo lí của mình. Nguyên Hạo không cần do dự mà nhanh chân di chuyển về hướng Tiểu Vô vừa hướng dẫn.

- Đây là...

Nhìn khoảnh đất đầy xương trắng, Nguyên Hạo nhíu mày. Theo lẽ thì Tiểu Vô không bao giờ đùa giỡn hay lừa gạt hắn. Vậy thì lý do chỉ có một, đó là phía dưới đồng xương này phải chứa thứ gì đó. Suy luận như vậy, Nguyên Hạo cẩn thận đào bới từng mảnh xương lên, tỉ mỉ quan sát, không để sót bất kỳ thứ gì. Sau khi đào được tầm hai mét, hắn cảm giác tay mình đụng trúng thứ gì hình tròn và cứng hơn cả sắt thép. lại lạnh thấu xương. Cố gắng moi thứ đó lên nhưng không được, dường như nó gắn liền với mặt đất làm một thể vậy. Không còn cách nào khác, Nguyên Hạo bèn lật tung sạch sẽ mọi thứ lên để xem xét cái thứ kia rốt cục có hình dạng gì.

- Người tìm được gì vậy?

Đuẩn Khang thấy Nguyên Hạo đào bới ngày càng mãnh liệt thì hiếu kỳ chạy sang. Hiện tại thương thế của hắn cũng bớt một phần do phục dụng đan dược của Nguyên Hạo đưa cho. Lúc hắn sang đến thì mọi thứ cũng được dỡ bỏ xong, trước mặt hai người hiện ra một viên đá màu xám trơn bóng, lớn bằng trái bí ngô.

- Ta cũng không biết, nhưng ta nghĩ thứ này có thể là chìa khóa giúp chúng ta thoát khỏi nơi này.

Nguyên Hạo miệng nói vậy nhưng trong lòng cũng đang thắc mắc không thôi. Cái thứ kia trông bề ngoài nhỏ bé nhưng lại nặng như một quả núi, thật không biết nó được tạo thành từ chất liệu gì nữa. Hết cách, hẳn đành lặng lẽ truyền âm hỏi thăm Tiểu Vô về lai lịch của hòn đá.

- Hà hà, ta biết thế nào tiểu tử ngươi cũng phải cầu cạnh ta mà thôi. Nể tình ngươi vừa chết đi sống lại, ta không làm khó ngươi. Thứ này gọi là Minh Không Thạch, ở tiên giới cũng không phải quá quý hiếm. Thứ này chẳng có tác dụng gì trừ bài xích ma quỷ, những thứ ô uế nên thương được dùng lót vào các kiến trúc xây dựng để xua đuổi những loài quỷ quái đến phá hoại. Đương nhiên đối với yêu vật lợi hại thì thứ này chả khác gì cây cảnh, không có chút tác dụng, nhưng hắc vụ lúc nãy ở tiên giới chỉ là xếp hàng thấp nhất, nên nó mới bị vây khốn bên trong căn phòng này suốt mấy trăm năm. Theo ta đoán, con gấu đen kia khi biết mình bị yêu tà xâm lấn nên đã tự nhốt mình vào đây, lấy Minh Không Thạch ra tạo thành một cái lồng giam. Sau khi hắc vụ xâm lấn thành công linh hồn của yêu thú thì cũng như chim lồng cá chậu, không thể thoát ra được nữa.

- Vậy ta phải làm gì với Minh Không Thạch này đây?

- Hắc hắc, căn phòng này tổng cộng được bao bọc bởi ba mươi sáu viên Minh Không Thạch, thiết kế một trận pháp vây khốn đơn giản. Linh thú tuy có trí tuệ nhưng cũng không thể so sánh với nhân loại nên trận pháp này cũng không quá khó để phá giải, ta nghĩ ngươi đủ khả năng để hoàn thành. Có điều, để vô hiệu hóa Minh Không Thạch cần phải có vài loại linh mộc, mà ngươi thì không có mấy thứ đó, nên chỉ có thể dùng máu của mình để thay thế mà thôi.

Tiểu Vô nở nụ cười gian xảo giải thích khiến Nguyên Hạo có chút ngoài ý muốn.

- Minh Không Thạch là vật liệu chuyên dùng để đuổi quỷ nhưng nó lại kỵ mộc hệ, cho nên nhiều tên quỷ tu vẫn dùng vài loại linh mộc để trấn áp nó. Người thân mang Hư Vô linh căn, là linh căn thuần khiết nhất thiên địa, máu của ngươi tuy không khắc chế Minh Không Thạch nhưng lại có tác dụng cộng hưởng. Từ đó, ngươi có thể mở trận pháp để thoát ra ngoài được, hiểu chưa hả não nhỏ.

Sau khi chỉ dẫn xong, Tiểu Vô lại im lặng, nó tin tưởng Nguyên Hạo biết cách xử lý mọi việc ra sao.

- Minh Không Thạch? Được rồi, để ta thử xem sao.

Tốn một chút thời gian để xác định tất cả vị trí của ba mươi sáu viên Minh Không Thạch, Nguyên Hạo bắt tay vào việc phá trận. Đầu tiên, hắn vẽ ra cấu trúc trận pháp, và xem xét cách vận hành của nó. Cũng may, đúng như Tiểu Vô đã nói, trận pháp này được thiết kế vô cùng đơn giản. Uy lực chủ yếu của khốn trận này là do hiệu quả của Minh Không Thạch mang đến chứ không phải do cấp độ của trận pháp tạo nên. Điều này đồng nghĩa với việc chỉ cần giải quyết Minh Không Thạch là có thể hóa giải được mọi thứ.

Thử nhỏ một giọt máu lên một viên Minh Không Thạch, ngay lập tức viên đá trở nên sáng bóng lấp lánh một cách kỳ diệu. Đồng thời, Nguyên Hạo cũng cảm nhận được giữa mình và viên Minh Không Thạch có một sự liên kết mờ ảo. Thấy cách làm này mang lại hiệu quả, hắn ta tiếp tục nhỏ máu lên ba mươi lăm viên đá còn lại. Khi tất cả cùng sáng lên, bấy giờ, hắn mới rõ ràng cảm thấy mình hoàn toàn có thể khống chế trận pháp đơn giản kia. Mọi thứ bây giờ chỉ trong một ý nghĩ của hắn là có thể điều khiển được, không có chút trở ngại nào cả.

"Ầm ầm"

Sau khi mở mắt trận ra, Nguyên Hạo phát hiện con đường để ra khỏi căn phòng không phải ở trên các vách tường, mà là ngay phía dưới, ở giữa trung tâm căn phòng. Mặt đất bắt đầu nứt ra, lộ hẳn một lối đi bằng bậc thang sâu thẳm xuống lòng đất. Đứng từ trên quen sát, phía dưới là cả một màu đen sâu thẳm, không thấy điểm cuối, cũng không biết cầu thang này sẽ dẫn đến tận nơi đâu.

Ở lại cũng chỉ có con đường chết, Nguyên Hạo hít một hơi rồi bình tĩnh bước xuống, chậm rãi đi xuống phía dưới. Phía sau hắn, Duẫn Khang cũng vội vàng đi sát bên, không dám tách ra. Khi hai người đã hoàn toàn tiến vào lòng đất, mặt đất từ từ khép lại, che khuất hoàn toàn mọi thứ vừa xảy ra. Ánh sáng của ba mươi sáu viên Minh Không Thạch cũng ảm đạm đi, không còn chiếu sáng nữa. Tuy mấy viên đá này có tách dựng trừ ma nhưng Nguyên Hạo quyết định không lấy chúng đi. Dù sao

thì hãn cũng không biết trận pháp này còn áp chế yêu ma quỷ quái nào nữa không, cho nên tốt hơn là không động đến thì hơn. Chính sự cẩn thận này của hãn đã giúp cho đông đại lục thoát được một hồi tai kiếp, còn lý do vì sao thì sau này khi hãn quay lại Băng Hỏa Cung chúng ta sẽ rõ.